

ΛΥΜΕΙΣ Π. ΝΕΧΟΑΓΙΤΟΥ

ΒΛΑΒΕΙΟΣ

ΑΝΘΩΤΗΡΑ ΒΑΛΙΟΥΘΗΚΗ

ΤΡΟΠΟΣ ΑΠΟΚΤΗΣΗΣ:

ΔΩΡΕΑ

ΠΑΛΑΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΝΕΛΠ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ:

21-12-12

ΑΡΙΘΜΟΣ ΠΡΩΤΟΓΩΓΗΣ:

22.758

ΑΡΙΘ. ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗΣ:

80711 ΑΙΑ

1=1=27 64: 848 ¹⁸ ~~μ~~ ^β ~~ε~~ ^ι ~~ρ~~ ^υ ~~β~~ ^ε ~~ι~~ ^ι ~~2~~

αὐτὸ ἰσχυρὸν ἔργον ἔ

~~ἔργον~~ ~~ἔργον~~ ~~ἔργον~~ ~~ἔργον~~ ~~ἔργον~~

ἔργον ἔργον ἔργον ἔργον

ἔργον ἔργον ἔργον

α Α

νῦν δὲ γέγονε κτήνη ἀνδρῶν ἡ ἀγορά
ἀπὸ βουκόλων ἐκ' αὐτῶν 7 1802 Jan. 17

Argentinae apud I. R. Dulseckerum.

A. E. 22. 758 494

ΚΛ. ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Βιβλία ΙΔ.

CL. ÆLIANI

SOPHISTÆ

VARIÆ HISTORIÆ

LIBRI XIV.

Cum notis

JOHANNIS SCHEFFERI,

interpretatione

JVSTI VVLTEII,

Variis item Lectionibus trium MSCto-
rum Codicum è Regiã Parisiensi Bibliotheca, no-
tis posthumis Joh. Schefferi, Fragmentis Æliani,
copiosiori Indice Græco & Latino,
annotationibusque.

IOACHIMI KÜHNII,

Editio Postrema

curante

JOH. HENRICO LEDERLINO.

os (***) so

ARGENTORATI,

Sumptibus JOH. REINHOLDI DULSSECKERI

ANNO M DCC XIII.

Handwritten note at the bottom of the page, likely a library or collection mark.

PRVDENTISSIMO. CONSVLTISSIMO
AMPLISSIMOQVE

D O M I N O

JOHANNI. PAVLO
SCHÜBLERO. JCTO

INCLYTÆ. REIPUBLICÆ

ARGENTORATENSIS

TREDECIMVIRO. GRAVISSIMO

SOCERO. SVO. OPTIMO

VIRTVTVM. SPLENDORE

RERVM. GERENDARVM. PRVDENTIA

JVRIS. OMNIS. PERITIA

ELEGANTIORVM. LITERARVM

HISTORIÆ. CVM PRIMIS. SCIENTIA

ORNATISSIMO. VIRO

HANC

CL. ÆLIANI. SOPHISTÆ

VARIÆ. HISTORIÆ

EDITIONEM. NOVAM

IN

GRATI. ANIMI. TESSERAM

OBSERVANTIÆ. ERGO

L. M. Q.

D. D. D.

JOHANNES. HENRICVS. LEDERLINVS

ARGENTORATI. PRIDIE. NONAS. APRILIS

clo lo cc XIII.

Benevolo Lectori

S. P. D.

Johannes Henricus Dederlinus.

Dum Cl. Æliani Sophistæ Variam recento Historiam, novas e scriptis Codicibus, aut ex ingenio emendationes, vel etiam observationes expectare noli. Post Clarissimorum enim, cum Kühnij mei exoptatissimi, tum vero Perizonij labores egregios spicilegium instituere, nec animus ferebat,

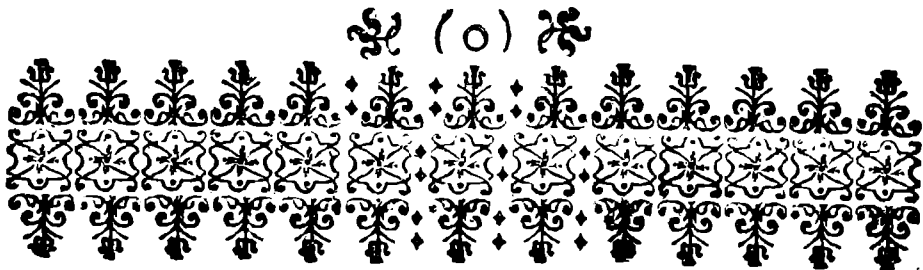
PRÆFATIO.

ferebat, nec, si vel maxime tulisset, inter varios, quibuscum per aliquod tempus conflictabar fortunæ casus, præstare id mihi fuisset integrū. Postquam igitur ad preces Bibliopolæ, a quo prioris editionis exemplaria divendita sunt, perlegere Ælianum cœpi, nihil aliud mihi laboris sumpsi, quam ut Kühniana editio, quantum fieri poterat, in Græco præsertim contextu prodiret emendata, & ab erroribus sive Correctorum sive typothetarum expurgata. Desideratas enim in prioribus editionibus antea non voces tantum singulas, sed phrasas & lineas integras in hac nostra loco suo jam restitutas deprehendet diligens harum rerum indagator. Defunctus labore meo sic mihi equidem videbar : ast ubi In-

PRÆFATIO.

dicem, græcum præsertim, a Joh. Scheffero primum confectum, a Joach. Kühnio dein immane quantum emendatum, accessi; tum demum Azanæa, quod ajunt, mala offendi. Sed injucundæ industriæ meæ lubens obliviscar, modo juventuti, cui præcipue, ut alia mea studia, ita & hosce labores consecratos cupio, ea frugifera sit. Et quamvis, omne me in emendando hoc Auctore, indice cumprimis, punctum tulisse existimes, nolo, spero tamen ob innumera, quæ in hac editione profligata sunt menda, Te leviora, si forte repereris, pro æquitate Tua excusaturum. Vale.

JOA-

JOACHIMI KÜHNII
Praefatio ad Lectorem.

A quæso mihi tantisper
operam, B. L. donec pauca ex
multis, quæ Ælianum ejusque
Tertiam editionem attinent,
simpliciter prælibavero, Pri-
mum equidem, ut hinc statim exordiar dice-
re, non semel animum subiit admiratio, cur
in Veterum monumentis vel rara vel omnino
nulla Æliani fuerit illata mentio. Quis enim
præter Philostratum & Anonymum illum,
cujus scrinia Suidas compilavit, vel obiter
Nostrum laudare sustinuit? Martialis quidem

PRÆFATIO AD LECTOREM.

libr. XI. Epigr. XLI. Ælianum nescio quid cum Luperco loquentem suo sale defricat, & iterum libr. XII. Epigr. XXIV. quendam hujus nominis *facundum* nuncupat : Sed an *Nostrum* iis in locis digito designet Poëta, in medio relinquendum est, cum Æliani nomen pluribus id temporis commune fuerit. Interim causam tam pertinacis silentii, non aliam in præsens excogito, quam quod Græca *Nostrum* facundia tum Romanos, quibus se exemerat, tum Græcos quibus se æquaverat,

Obliquâ invidia stimulisque agitarit amaris,

nisi ad meliora credenda proni libros eorum, qui virtutes Æliani candido elogio celebrarunt, vetustate interceptos velimus. Verum ut ut omnes fileant, Nostro tamen ad posteritatis memoriam summamque nominis gloriam nihil hætenus defuit. Nec adeo eget aliorum præconio, ut qui hoc silentium quasi animo præfagiens, luculentam sui imaginem *Historia animalium* velut Minervæ peplo intexuit. His enim verbis, utcunque à me Latinè redditis, inter alia colophonem laudato libro imponit : *Ego, inquit, nullus dubitaverim, futurum, ut ij, quibus in vita nihil ambitione divitiisq; antiquius est, vitio mihi dent,*
quod

PRÆFATIO AD LECTOREM.

quod bonas horas in rebus, ut putant, vilissimis, male collocaverim, cum interim in aulis imperatorum elato supercilio versari, & maximas opes corradere mihi licuisset. At ego, occasione tantæ fortunæ dimissa, res vulpium, laceratorum, scarabeorum curiose indago, rursusq; libentius, quid Pardalis, quid pia in parentes Ciconia agant, quam suaviter arguteque vocem crispet Luscinia, quantum ingenio valeat Elephas, in quot species greges piscium describantur, (χούων in textu mendosè : Gesnerus legit χινῶν, ego malim ιχθύων) qua sint Gruum demigrationes, & si quæ hujus generis alia hoc volumine complexus sum. Verum enim vero tantum abest, ut in Cræsurum Crassorumve familia censerem velim, ut potius unus è numero illorum esse exoptem, qui vel Poëtæ sapientes, vel acuti Naturæ interpretes, vel periti historiæ conditores audiunt. Hoc pacto mihi multò melius consuluerò, quam si ad criminantium voluntatem arbitriumque me componerem. Nam præ ditissimorum omnis ævi hominum latifundiis thesaurisque unicam rectæ eruditionis unciam mihi elegerim. En animum! en virum! quo Romanorum nemo unus aut alia omnia minus, aut doctrinas liberales magis anhelavit. Nec fortius locutus est, quam fecit. Cum enim

PRÆFATIO AD LECTOREM.

procul ab aulæ strepitu reique uxoriæ molestiis in publici sacerdotii dignitate & pingui otio tranquille vitam degeret, nihil prius antiquiusque habuit, quam ut earum literarum, quæ tum temporis principibus in sinu, in oculis, in manibus erant, id est Græcarum scientissimus evaderet. Id quod improbo labore abunde consecutus est, vel Græcorum iudicio, quibus ob stili sui dotes non Præneste, sed Athenis natus videtur. Nec puto quenquam, qui semel hanc lotum gustaverit, teneri posse, quin cum Plinio admirabundus exclamet : *Hominemne Romanum tam Græcè loqui?* lib. 4. ep. 3. Namque illa rotundi oris gratia, illa tersæ dictionis puritas, ille denique sanus & nativus orationis ornatus mira quadam dulcedine legentium animis obrepit. Utinam vero scripta Æliani omnia ad nos illibata & integra pervenissent! certe quicquid stilius Sophisticus habet verbis nitidum, sententiis acutum, figuris jucundum, translationibus floridum, inventione præclarum, compositione elaboratum, id omne Noster velut quidam *eloquentiæ institor* nobis intuendum & pæne contrectandum daret. Sed hîc Æliani opera vi temporum & concursu calamitatum partim labefactata & convulsa, partim

PRÆFATIO AD LECTOREM.

partim plane deleta exstinctaque merito dolemus. Nam si quisquam Autorum ab ævi genuino male exesus videtur, is sanè Ælianus est. Ita nobis perijt liber *περὶ προνοίας*, in quo Noster, quantum ex fragmentis, quæ Variæ Historiæ subjecimus, colligere est, contra Epicurum ex perpetua florentissimarum gentium historia disputavit, humana negotia non temere casuque sursum deorsum ferri agive, sed Divinam illis providentiam accuratè intervenire. Eodem fato intercudit alius ejusdem ingenii foetus *περὶ θεῶν ἐναργειῶν*, de manifesta Divini numinis presentia. Nempe voluit inibi Ælianus ex mirificis morborum curationibus, ex sacrilegorum horrendis pœnis, ex piorum præmiis divinitus datis ostendere, quam manifesta & præsens merentibus vel ira Deorum vel gratia extiterit. Neque ab hac labe mansit intacta, quæ nobis sub manu est, Varia Nostri Historia, qua de re non ante dicam, quàm nonnulla de diversa ejusdem inscriptione obiter inseruero. Communior itaque, & ni fallor, ab ipso Æliano profectus est titulus, *περὶ ποικίλης ἱστορίας*, id est, de Historia per Saturno, si Pescennium Festum sequamur, cujus libros hoc ipso nomine insignitos laudat Lactantius lib. 1. *Divin. Instit.*
Suidas

PRÆFATIO AD LECTOREM.

Suidas autem in vocibus ἀσέλγεια & κάκη Ælianum περὶ ποιικίλης ἀφηγήσεως allegat, & mea quidem sententia nequaquam novum quendam & diversum à Varia Historia innuit librum. Nam inscriptio ista tam bene quadrat in Variam Historiam, quam quæ maximè. Veteres enim alijs atque alijs nominibus, quæ non longè à se invicem abeunt, Variam Æliani historiam laudasse in confesso est, ut in notis ad Titulum observatum. Adde quod *Stephanus de Urbibus* voce χερρόνησος verba quædam afferat ex Æliani πρώτῳ ἱστορικῆς διαλέξεως, quæ cum etiamnum extent libr. 2. V. H. cap. 33. omnis nobis exempta dubitatio est. Cæterum ex hac Stephani inscriptione aliquis adduci posset, ut crederet, Ælianum diverso tempore suam Variam Historiam amicis adhibitis vel frequenti auditorio recitasse, pro more Rhetorum, qui non fictas tantum controversias, verum etiam ipsas historias, quamvis non ostentationi, sed veritati fideique compositas, in cathedrâs declamantium protrudebant. Nec officit, quod publicæ διαλέξει vel *recitationi* minus conveniat jejuna illa macies plurimorum capitum in Varia Historia. Temporum enim vitio *Noster* adeò mutatus à se ipso est, ut si rursus
ab

PRÆFATIO AD LECTOREM.

ab inferis existeret, vix se in suo libro agnosceret. Gemina enim pestis in Variam Historiam grassata est, Neglectus scilicet & Compilatores, quarum illa libri partem bene magnam tineis & blattis comedendam dedit, nisi quod Ampliss. *Mügius*, Tredecimvir Argentoratensis Reipublicæ, suo Codici ascripserat, librum XVII. V. H. in Bibliotheca Vindobonensi-Cæsarea adhuc superesse. Hinc cum oculorum dolore videmus, loca quam plurima in Veterum monumentis ex *Æliani Variis* citari, quorum tamen nec vola nec vestigium ullibi hodie apparet. Altera pestis compilatorum pessima exempla in V. H. edidit, effecitque sedulo, ut pro justo opere quædam ruta cæsa, pro integro corpore ossa & pellem, pro apparatussimis epulis, analecta & miculas haberemus. His etiam debemus capita V. H. partim accisa, partim malè distincta, & quæ re ipsa cohærent, ingratiis à se divulsa, ut notæ docebunt. Nec ab alio fonte defluxit, quod lemmata capitum non ubique sani sint coloris, id quod unico tantum exemplo, ne justo sit longior oratio, ad liquidum deducam. Nam libr. 2. V. H. cap. 8. inscriptio dicit, Euripidem & Xenoclem inter se commissos esse Olympiæ : at vero ipsum

PRÆFATIO AD LECTOREM.

psum caput haud obscure clamat, non Olympiæ, sed Athenis pessimum Poëtam optimo antelatum à quinque Atheniensium iudicibus, aut largitione pecuniæ corruptis, aut ex inscitia de Euripide, cujus singulos versus singula testimonia Cicero putat, malè pronunciantibus. Est quidem amicus è *Norico*, harum literarum, si quisquam alius, peritissimus, qui emendatione huic malo mederi voluit. Nam pro *Ολυμπία* reponit *Ολυμπίαις*, ac Olympia Athenis celebrata intelligi satis erudite iudicat, modò Atticus populus fundus esset, in illis Olympiis æque ac Liberalibus, Panathenæis & Chytris Tragicos decertare solitos. Sed hæc obiter, redeo ad compilatores; qui ex Varia Nostri historia mera fecerunt mapalia, & hujus grassaturæ clara vestigia passim impressa reliquerunt. Nam infelix *ὄτι*, quod sæpius se oculis ingerit, haud dubia eorum hominum nota est, qui bonum *Ælianum* excerpendo ita discerpserunt, ut nec caput nec pedes haberet. Et hæc hæctenus de Varia Historiâ : reliquum est, ut de ejusdem Editione pauca subjiciam. Ubi ante omnia fateor simpliciter, non consilio dataque opera, sed precibus aliorum, quibus hîc seritur metiturque, me adductum, ut hanc
Æliani

PRÆFATIO AD LECTOREM.

Æliani edendi provinciam susciperem. Cum enim nostratis typi exemplaria divendita essent, & hoc amplius notæ posthumæ auctariumq; Græci Indicis à manu B. Dn. *Schefferi* in Bibliopolæ arculis laterent, omninò sub prælum revocandus erat Ælianus, ejusq; corrigendi labor, quoniam nemini obtrudi poterat, ad me nihil tale cogitantem devolvebatur. Nec dum tamen animum induxeram vel verbum in Autorem parare post tot viros literarum non professione magis quam scientia celeberrimos. Nam id saltem negotii mihi datum initio credidi, ut, quoad ejus fieri posset, Æliani librum à densis operarum exerrantium vitiis repurgarem. quod dum quanto poteram studio exsequi conor, repente inter legendum longe alia mihi mens oborta est. Videbar enim mihi nimium quantum prævaricari, si plane dissimularem, esse, ubi non possem pedibus in sententiam commentantium discedere. Spero tamen id ea fieri cum modestia, ut nec in cujusquam offensâ sim meo quidem merito, nec jam olim vitâ defunctis sua pax & autoritas delibetur. Et quis quæso unquam tam bene subducta ratione hæc studia coluit, quin res, ætas, usus semper novi aliquid apportent? Hæc omnia eo tendunt unicè,

):():(

ut

PRÆFATIO AD LECTOREM.

ut ne Lector Benevolus ignoret, hanc virium experiundarum occasionem materiamque non ἀπὸ δένδρου ἢ πέτρας, è quercu vel petra, vel unde unde mihi exsculptam, sed ab aliis ultro oblatam aut saltem non recusanti ingestam esse. Non enim cum iis facio, qui domi fame sibi laborare videntur, nisi foris famæ Poëticæ plus satis habuerint. Cæterum quid secum novi ferat hæc tertia editio, pluribus exponere supervacuum erit. Liber enim ipse prima fronte præfert, quænam sibi fuerit facta accessio. Si tamen B. Dn. Schefferum hac de re audire placet, en ejus verba! *Habes, inquit, tertiam, Lector Benevole, si secundam appellare meam debeo, Æliani editionem, in qua quod meum fuerit propositum, habe verbis tribus, quia pluribus nunc non licet. Contuli primum cum iis, quæ à Tanaq. Fabro annotata sunt, priores meas curas, & ubi ab ipso dissentienti causa apparebant bonæ, sententiam meam proposui. Deinde Lectiones Varias ex MS Ctis tribus Parisiensis Bibliothecæ produxi, & subinde eis textum studui reddere correctiorem. Quæ etiam alij viri docti ad Ælianum post ultimam editionem meam prodidere, omnia, quantum potui, apposui. ut haut paucis locis emendatior clariorq; facta sit hæc editio, quam ulla alia à quocunq; publicata. Indicem postre-*

PRÆFATIO AD LECTOREM.

postremo dare plane novum constitui, quia prior multis mendis inquinatus est, daboq; eum, si per temporum calamitatem licuerit. Sin minus, hisce fruerere & Vale. Hæc ille in præfatiuncula ab hinc annos prope septem Argentoratum transmissa. Quæ vero prædictis de meo vicariâ operâ appoluerim, breviter sic habeto. Primum in notis loca *Nostri* mendosa corrigere, sanæ confirmare, & à supervacaneis emendationibus asserere, obscura denique luce aliqua juvare volui. Deinde Græcum Indicem à voce *διαβάλλομαι*, ubi B. Dn. *Schefferus* substiterat, ad calcem usque locupletiolem dedi, etiam alibi passim animadversionibus pro re natâ aspersis. Accessit & Latino indici plusculum, quam ante habuit. Indiculus Autorum, quos *Noster* laudat, mutuatus est à MSCto Codice Ampliss. & Amicissimi Dn. *Königj*. *μεγάλη χάρις αὐτῷ*, quod notas, quas olim in *Ælianum* adornaverat elegantissimas, pro suo literas juvandi studio haud gravatim communicarit. Harum bona ope subinde me usum, libenter agnosco, & res ipsa fatis me tacente loquitur. Quod si Regiæ illæ copiæ paulo maturius advenissent, tum aliâs alio labore, tum imprimis colligendis hinc & illinc *Æliani* fragmentis plane supersedere potuissem. Tulit nihilo secius lauda-

PRÆFATIO AD LECTOREM.

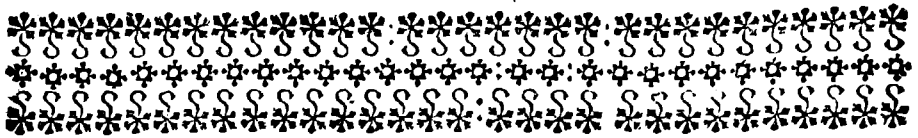
tus Codex suppetias peropportunè, quatenus in supplementum scribenda aliquoties suppetitavit. Sin verò adhuc alia fragmenta, quasi morte ducis exauctorata, à signis abfuerint, ea per otium intentiore cura conquirant, qui hujusmodi delectus agere volunt possuntque. Me inter ea propositi ratio ad Latinum Æliani Interpretem, *Justum Vultejum*, quasi manu ducit. Ille, ut ne multis Te demorer B. L. meam versionem suam, Anno superioris seculi quadragesimo octavo, *Joh. Oporino* Basileæ excudendam, juvenis dedit, eamque lucubrationum suarum primitias vocat *epistola ad Pincierum*. Ut jam frustra sint, qui hujus Versionis alium nescio quem sibi Autorem fingunt & pingunt. Hæc porrò satis Latina Interpretatio, ubi minus feliciter sensum Æliani assequeretur, manus criticas abunde jamdum experta, & successu temporis adeo correctæ, deformata, & interpolata est, ut pristini coloris parum habeat residuum. Hinc sæpius follem percutit, qui Fabrum destinat, id est, correctorem tangit, qui sibi cum ipso Interprete rem esse existimat. Quod annon mihi quoq; acciderit alicubi, viderint, quibus vacat. Ego certè eas hallucinationes Interpretis, à quibus nihil periculi doctis videbatur esse, levi,

PRÆFATIO AD LECTOREM.

levi, quod ajunt, brachio attigi, vel plane B. Lectori integrum servavi judicium. Et hæc fere erant, quæ Te ignorare nolui, L. B. Jam itaque modum finemque præfatio habeat verbis *Terentiani*, c. 2. de Syllabis:

*Corrigenda si qua sane visa vobis hîc erunt,
Non ero stultè repugnans, aut amans præve
mea,
Quin statim culpanda delens, præbeam rectis
locum.*

Vale B. L. &, quod absque molestia Tua fiat, dispice, an habeas ullum in manibus Autorem, quem hoc scriptionis genere *Nostro* vel anteferre, vel parem habere possis. Argent. xiv. Cal. Jan. Anno M DC LXXXIV.

ΤΟΥ ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΒΙΟΣ
 ἐκ τῆς διδυτέρης τῶν βίων τῆς
 σοφιστῶν τῆς φιλοσοφίας.

ÆLIANI VITA
ex Libro II. Philostrati
de Vitis Sophistarum.

Αιλίανος ὁ Ῥωμαῖος μὲν
 ἦν, ἠτλίκιζε δὲ ὡς περ οἱ ἐν
 τῇ μεσογείᾳ Ἀθηναῖοι. ἐπαίνε
 μοι Διοκῆς ἄξιός ἐστιν ὁ ἀνὴρ ἔστι.
 πρῶτον μὲν ἐπέδῃ καθαρὰν
 φωνὴν ἐξεπόνθησε, πόλιν αἰκῶν
 ἑτέρῃ φωνῇ χρωμένῳ. ἐπέθῃ
 ὅτι προσρηθείς σοφιστῆς ὑπὸ τῶν
 χαιριζομένων τὰ τοιαῦτα, ἐκ
 ἐπίστασεν, ἐδὲ ἐκόλασε τῶν
 ἑαυτῆς γνώμῳ, ἐδὲ ἐπήρθη
 ὑπὸ τῆς ὀνόματι ἔτω μεγάλας
 ἄλλῃ, ἀλλ' ἑαυτῆς δὲ δὲσκε-
 ψάμενος, ὡς μελέτη ἐκ ὀπι-
 τήθειον τῶν συγγραφεῶν ἐπέθετο,
 καὶ ἐθαυμάσθη ἐκ τῆς ἡμῶν
 ἐπίπαν ἰδέα τοῦ ἀνδρός
 ἀφέλεια προσβάλλασά τι τῆς
 Νικοστράτου ὄρασις ἢ ἡ ἐνίοτε,
 πρὸς Δίωνα ὄρασις, καὶ τῆς ἐκείνου
 τόνου. ἐντυχῶν δὲ ποτε αὐτῶν
 Φιλόστρατος ὁ Λήμιος βί-
 βλίον ἔτι πρόχειρον ἔχοντι,
 καὶ ἀναγινώσκοντι αὐτὸ σὺν
 ὀργῇ, καὶ ὀπιτάσθη τῆς φθέρμα-
 τῶν ἰνδῶν ἰνδῶν ἰνδῶν ἰνδῶν

ÆLianus quamvis ge-
 nere Romanus, non mi-
 nus eleganter tamen
 Græcè, quàm vel mediterranei
 Athenienses, loquutus est. Et
 sanè laude dignus vir ille mihi
 videtur: primum, quòd quum
 habitaret in urbe, quæ sermo-
 ne profus diverso utebatur,
 Græcæ linguæ puritatem sit
 consequutus: deinde, quòd ob-
 lato sibi (ab iis, qui huiusmodi
 titulos conferre solent) Sophi-
 stæ nomine, nullam de se fidu-
 ciam, aut adulationem sui, aut
 superbiam, ex tanti nominis
 honore conceperit. Quin po-
 tiùs, quum suas ipse vires tru-
 tinasset, easque declamatoriz
 palæstræ impares judicasset,
 ad condenda & relinquenda sui
 ingenii monumenta se contu-
 lit, & admirationem inde con-
 sequutus est. Dicitio ejus pu-
 ra, simplex pariter & inaffecta-
 ta est, & Nicostrati elegantiam
 quodammodo redolet. Est,
 quando Dionem, ejusque di-
 cendi genus & tonum imita-
 tur. Hunc olim Lemnius Phi-
 lostratus librum quendam in

ÆLIANI VITA.

τῷ, ἤρετο αὐτὸν ὅ, τι σφεδρά-
 ζοῖς καὶ ὅς, ἐκπεπόνωται μοι,
 ἔφη, κατηγορία τῆ Γυνιδῶ.
 καλῶ γὰρ ἔτω τῆ ἀρλικαδήμωρον
 τύραννον, ἐπεὶ δὴ ἀσελγεία
 πάση τὰ Ρωμαίων ἤχρωε. καὶ
 ὁ Φιλόστρατος, ἐγὼ σε, εἶπεν,
 ἐθαύμαζον ἀν, εἰ ζῶντος κα-
 τηγόρησας. εἶναι γὰρ διὰ τὸ μὲν
 ζῶντος τῆ τύραννον ὀπίκοωτην,
 ἀνδρός· τὸ ἃ ἐπεμβαίνειν κει-
 μένω, παντός. ἔφασκε ἃ ἀνήρ
 ἔτῳ μὴδ' ἀποδεδημηκέναι
 πῆ τῆ γῆς ὑπὲρ τῶν Ἰταλῶν
 χώραν, μηδὲ ἐμβλῦαι ναυῶ,
 μηδὲ γνώωναι θάλατταν. ὅθεν
 καὶ λόγος πλείονος κατὰ τῶν
 Ρώμῳ ἠξίστο, ὡς τιμῶν τὰ
 ἦθη. Πausanias μὲν ἐν ἀκροα-
 τῆς ἐγγύετο. ἐθαύμαζε ἃ τὸν
 Ηρώδω, ὡς ποικιλώτατον Ρη-
 τῶρων. ἐβίω δὲ ὑπὲρ τὰ ἐξή-
 κοντα ἔτη. καὶ ἐτελεύτα ἐκ
 ὀπί πασι· παρδοποιῶν γὰρ παρ-
 ητίσατο, τῶ μὴ γῆμαί ποτε.
 τῆτο διὲ εἶτε εὐδαίμων, εἶτε
 ἀδλιον, ἐ τῆ παρόντος καμρῆ
 φιλοσοφῆσαι.

Εκ τῶν τῆ Σειδα.

Αἰλιανός, ἀπὸ Πρανεστῆς τῆ
 Ἰταλίας ἀρχιερεὺς, καὶ σοφί-

tabat: & quum instituti ejus
 rationem quæretet: Gynnidis
 (hoc est effœminati hominis)
 accusationem à se elaboratam
 dixit. sic autem vocare se tyran-
 num, qui paulò antè Romano
 imperio infamix labem, morum
 turpitudine inuffisset. Cui Phi-
 lostratus, Admirarer (inquit)
 si viventem aceusaffes. Siqui-
 dem viventem tyrannum stylè
 naso perstringere, viri opus cen-
 seo: functum verò fato laceffe-
 re, cujusvis. Prædicabat de se
 Ælianus; nunquam se fines
 Italiæ egressum: navem nun-
 quam incendisse, neque no-
 vissè mare. Quare Romæ in
 magna erat auctoritate, veluti
 patrii moris studiose observans.
 Docentein audivit Pausaniam,
 Herodem verò, tanquam sci-
 tissimum, & vario sermonis
 artificio præstantissimum, in-
 ter Rhetores admiratus est. Vi-
 vendo annum sexagesimum ex-
 cessit, & sine liberis defunctus
 est; quia uxorem ducere libe-
 rosque procreare renuerat.
 Quod quidem felicius, an mise-
 rius sit, disceptare nunc tem-
 pestivum non est.

EX SUIDA.

Ælianus Præneste in Italia
 natuS, Pontifex (male Portus

ÆLIANI VITA.

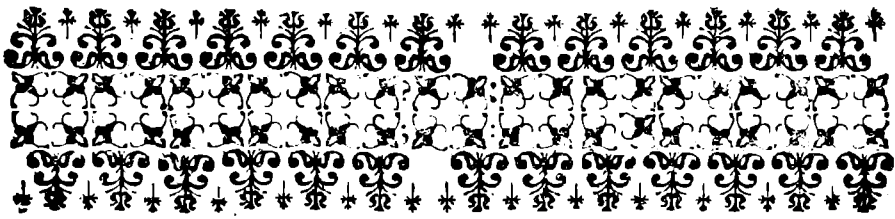
της, ὁ χρηματίσας Κλαύδιος.
ὃς ἐπεκλήθη μελίγλωσσος
ἢ μελίφθογγος. καὶ ἐσοφί-
σασεν ἐν Ρώμῃ αὐτῇ, ὅπῃ ἰῶν
μὲν Ἀδριανὸν χρόνον.

addit *summus*, qui tunc ipse erat
Hadrianus) & Sophista, præ-
nomine Claudius, cognomina-
tus verò Meliglossus vel Me-
liphthongus, i. e. *mellis instar*
suavem linguam vocemque habens,
post Adriani tempora Romæ
Rhetoricam professus est.

DE SOPHISTIS.

Sophistæ nomen primùm philosophis datum est: deinde ad
pseudophilosophos, cavillatores, & dialecticarum argutiarum
peritos pervenit: inde ad rhetores & declamatores. Et Æliani
quidem tempore non ignobile nec inhonestum fuit. nam & Fl.
Philostratus, ut jam recensui, in Æliani vita magnum fuisse Sophi-
stæ nomen scribit. & ad Antoninum ita præfatur: τὰς ἐν δόξῃ
ἔ φιλοσοφῆσαι σοφιστεύσαντας, καὶ τὰς ἔτιω κυρίως πεσορηθίνους σο-
φιστὰς, ἐς οὗτο βιβλίας ἀνεγράψά σοι. Plura leges in ejusdem ope-
ris præfatione, de Sophistice & Sophistis.

ΑΙΛΙΑ-

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βιβλίον πρώτον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ

LIBER I.

ΚΕΦ. α.

Περὶ πολύποδος.

Δεινοὶ καὶ κοιλίαν οἱ πολυπόδες, καὶ πᾶν ὅτι ἐν φαγεῖν ἄμαχοι. πολλάκις ἐν ἐσθῆ ἀλλήλων ἀπέχονται. ἀλλὰ τῶ μείζονι ὁ βραχύτερος ἄλγος, καὶ ἐμπεσὼν τοῖς ἀνδρειότεροις θηράτροις, τοῖς καλεμένοις τῆ ἰχθύος πολοκάμοις, εἴτα αὐτῶ γίνεται δλείπνον. ἔλλοχῶσι ὅ οἱ πολύποδες ἐπὶ ἰχθύος τρώπον ἔχον. ὑπὸ τῆ πέτραις θηλαίαι, καὶ ἑαυτὰς εἰς τὴν ἐκείνων

CAP. I.

De Polypode.

Firmo admodum & robusto ventre sunt Polypodes: proinde, quicquid edant, insuperabiles. Sæpe igitur, ne à sese quidē invicem abstinent: sed minor à majore captus, quando videlicet incidit in validiora venabula, (Polypodis crines vocant) fit ei esca. Insidias faciunt etiam piscibus hoc pacto. Sub

Α

σκο

scopulis latitantes sedent,
& eorū colorem induunt,
sic, ut idem cum scopulis
esse videantur. Quum igitur
pisces tanquam ad
scopulos, ita ad Polypo-
des adnatant, illi suis reti-
bus, nempe cirris, impru-
dentes implicant.

μεταμορφῶσι χροιάν, ἢ τὸ
εἶναι δοκῶσιν, ὅπερ ἐν τῷ πεφύ-
κασιν αἱ πέτραι. οἱ τοίνυν
ἰχθύες προσνέουσιν οἶονεὶ τῇ
πέτρᾳ, τοῖς πολύποσιν, οἵ τ' ἰ-
ἀφυλάκτες ὄντες αὐτὰς περι-
βάλλουσι τὰς ἐξ' αὐτῶν ἀρκυσι,
τῶν πλεκτάναις.

ANNOTATA AD TITVLVM.

Ἄλιανῶ) Ita omnes Græci Latinique. Unus Politianus
perpetuo Helianum vocat, cum aspiratione, credo, quod putaret
nomen esse Græcæ Originis ab ἥλιος; aut sic dici ab Helia oppi-
do Italiæ, cujus sæpe mentionem facit Plinius. Sed repugnat
veterum consensus, ipsiusque ratio vocabuli, cum sit ab Ælio
notissimo inter Romana nomine, sicut ab Æmilius, est Æmilianus;
à Claudius, Claudianus; à Valerius, Valerianus. Fue-
runt alias Æliani plures; ut Casperius Ælianus præfectus Præ-
torio sub Nerva, cujus Dio meminit; item alius dux militaris
sub Valente, de quo legitur apud Suidam. Et rursus alius, ru-
sticorum tumultuantium cum Amando caput, sub Diocletia-
no, uti Eutropius testatur. Facit & Basilus Æliani alicujus
mentionem epist. sexagesima. & Porphyrius in Lib. I Harmon.
laudat Æliani commentaria in Timæum Platonis. Observo
& à Casaubono in Commentariis ad Athenæum nominari
Ælianum de doctrina Epicuri, qui qualis sit, aut quando vixe-
rit, scire hætenus non potui. Sed hi omnes nihil ad Nostrum.
In Bibliothecæ Regiæ Parisiensis MS. Codice secundo (Tribus
in his notis sumus usi: primus est in Codicum ordine 462, se-
cundus 1530, Tertius 1781, è quibus varias lectiones enotatas
communicavit nobis Vir Ampl. Andr. Nicol. Norcopensis, Eloquen-
tiæ Prof. apud Nos meritisissimus) sic conceptus legitur hic Titu-
lus; Ἄλιανῶ πρενέσης τῆς Ἰταλίας ποικίλης ἰστορίας βιβλίον πρῶτον.
Quod indicat Ælianum fuisse Prænestinum. Atque hoc con-
firmat Suidas quoque, quamvis ipse & plerique alii περιπέσης scri-
bant, quod notandum. Porro nihil opus esse censeo, ut post
eru-

eruditissimum Gesnerum, multis disputemus contra eos, à quibus quondam dubitatum, unus ne hic auctor sit, & qui Animalium Historiam conscripsit, an vero plures ac diversi? Cuncta quippe in eundem optime conveniunt; Argumentum operis, ratio tractandi ejus, ipse denique, quem maxime urgebant, stylus, quotiens suo uti voluit. Non frustra est, quod addo: neque enim suo ubique scripsisse, ipse testis locis plurimis, nec aliter succile celeriterque enotantis ratio permittebat. Quod vero argumentum, & tractandi modus non adversentur, ex aliis ipsius operibus constare potest, quæ fere cuncta & historica, & ad eruditionem variam morumque disciplinam accommodata. S.

Ποικίλης ιστορίας) Possemus prolixi esse in explicando hoc operis titulo, sed suffecerit ad institutum indicasse, non eundem eum ubique reperiri. Nostrum retinent *Suidas*, *Eustathius*, *Peruscius*, & ex recentiori seculo viri docti omnes. *Stobæus* alibi simpliciter & generalius *Ιστορίαν* nominat hos libros, ut Serm. 19. & 20. alibi cum addito *Ιστορίαν σύμμικλον*, quod latine Gellius *miscellam* & quasi *confusaneam historiam* interpretatur. ut Serm. 77. & 93. *ποικίλην ιστορίαν*, *Variam Historiam* reddidere plerique, etiam qui primi ediderunt Romæ. *Had. Junio* est *Omnigena Historia* in Adag. Cent. VIII. pr. 25. Vult autem uterque titulus nil aliud indicare, quam *librum*, in quem, ut auctorem quemquam in manus capimus, vel quid memoratu dignum audimus, ita quæ libitum est, cujus generis cunq; sint, indistincte atq; promiscue annotamus, eaq; nobis ad subsidium memoriae quasi quoddam litterarum penus recondimus, ut quando usus venit rei, cujus nos forte repens oblivio tenet, & libri, ex quibus ea desumeramus, non adsunt, facile inde nobis inventu atq; depromptu sit. Placuit hæc Gellii verbis explicare, quia elegantissima brevitate cuncta, quæ de hac re dici possunt, comprehendunt. S. *Historia Varia* opponitur τῷ συνεχεῖ ἱστορίας ὕφεσιν continuo historiae filo & contextui, qui rerum temporumq; seriem non interruptam exhibet. *Ælianus* enim ex variis lectionibus & annotationibus, sine ulla lege fortuitoque ordine, ut fieri amat, in unum corpus conflatis, quasi per saturam historiam scripsit, in id unice intentus, ut ex lectissimis quibusque Autoribus flosculos rerum verborumque colligeret. Hoc variegatis tesserialis atque emblemate vermiculato compositum opus inscripsit *ποικίλην ιστορίαν*. titulo ut minimè ambizioso, ita elegantī & operī

& operi probe accommodato, quem etiam aliis historiæ miscellanæ conditoribus usurpatum, Gellius in N. A. c. ult. docet. K.

Βιβλίον πρῶτον) An in capita & libros ab auctore opus hoc divisum sit, dubitari potest. Neque enim veteres, qui ejus meminere, caput ullum librumve nominant. Et videntur capita à recentiori aliquo adjecta, cum non raro ea dividunt, quæ conjuncta fuisse ab auctore, manifesto potest demonstrari. Argumenta profecto eorum ab Æliano non sunt, ut quæ ea etiam, quæ librariorum ignorantia in textu depravavit, sequi solent, quod ex notis amplius discetur. S.

AD CAPUT PRIMUM.

Περὶ πολυπόδῳ) Adde *Aristotelem* lib. IX. Hist. An. aliisque locis. Item *Plinium* lib IX. cap. 29. & seq. S.

ἐδ' ἀπλήλων) Hæc est ἀπληλοφαγία, hæc vita piscium. ἰχθύων βίῳ Græco proverbio in eos jacitur, qui jura negant sibi nata, & vi agunt in imbecilliolem, interdicto, Unde vi, plorare jussu Themidos inter cathedras. Polyb. l. 15. προσοφείλει τ' λεγόμενον ἰχθύων βίον, ἐν οἷς, φασιν, ὁμοφύλοις ἔστι, τὴν ἑμείον ἀπώλειαν τῶν μείζονι τροφῶν γίνεσθαι καὶ βίον. tam impotenter & efferate se gesserunt, ut vitam, quam ajunt piscium vixerint, inter quos major minorem sui generis devorant. Varro apud Nonium in voce comest,

*Qui pote plus, urget: pisces ut sæpe minutos
Magni comest, ut aves enecat accipiter.*

Hesiodus τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων
in Oper. & ἰχθύσι μὴ καὶ θηροῖσι καὶ οἰωνοῖσι πέλεινοῖσι
Dieb. ἔσθην ἀπλήλους, ἐπεὶ καὶ δικη εἰσὶν ἐπ' αὐτοῖσι.
ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην.

Legem hominum natis tulit hanc Saturnius ipse:

*Piscibus atque feris equidem volucrumque catervæ,
mutua sint sibi præda; agitant quia jure sine ullo.*

Ast homini dedit esse boni restique tenacem. K.

ἰαυλῆς) vi quadam propria & sua. Ita enim veteres censuerunt, uti constat ex *Plutarcho*, *Aristotele* & aliis. *Ovid.* in frag. Halieut. sumit mutatque colorem Experientia tamen temporum nostrorum diversum comprobavit. Vide G. I. *Vossium* lib. III. Theol. Gent. cap. 55. S. Mutationem coloris non in ipso polypo, intus & in cute esse, sed in summa superficie ab effluviis proximæ rei effici & repræsentari ob quandam rari-

tatem

tatem pariter & densitatem superficiei vel summæ cuti inhærentem, Plutarch. *περὶ πολυφιλίας* existimat, cujus verba hæc sunt: *ἔ* πολὺ ποδῶν αἱ μέγιστοι βῆδ' ἐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ *περὶ αὐτῶν γίνον* τῶν ἐπιφάνειαν, *συφότη* καὶ *μανότη* τὰς ἀπορροίας τῶν πλησιαζόντων ἀναλαμβάνουσιν. ita enim lego.

περιβάλλουσι) MS. secundus Parisien. (quem notabimus deinceps litera B. sicut primum , A. tertium , C) habet *παραβάλλουσι*. S.

ΚΕΦ. Β.

Περὶ φαλάγγων.

CAP. II.

De Phalangis sive Araneis.

Ἰφαντικῶν, καὶ ὑφαίνειν, καὶ δῶξα Ἐργάνης δαίμονος, ἔτε ἴσασιν αἱ φαλάγγες, ἔτε εἰδέναι βέλονται. ἢ τίποτ' ἀντὶ χρῆσαιτο τῷ τοιῶνδε ἐσθῆματι τὸ τοιοῦτον θηρίον; τὸ ἄρα πάγη, καὶ οἶονεὶ κύριον ἐστὶ τοῖς ἐμπύπτοις. καὶ ἢ μὲν ἀρκυρῆ, πάνυ σφόδρα ἀρεμῆσα, καὶ ἔσκεν ἀκινήτω, καὶ τὸ μὲν ἔπεσεν, ὅ, τι ποτέ ἐστὶ τὸ ἐμπεσόν, ἢ δ' ἔχει δαίμονα. τοσοῦτον δ' ἐμπίπτει, ὅσον καὶ τὸ ὑφασμα κατέχειν δυνατόν ἐστι, καὶ κείνῳ δεῖπνῆν ἀπόχρη.

tem tantum, quantum & tela retinere potest, & illi ad explendam famem satis est.

Textoriam artem atque texere, & Erganae deæ munera, neque norunt phalanges, neque nosse volunt. Quam enim ad rem uteretur ejusmodi vestimentis talis bestia? sed tela hæc rete, & quasi nassa ponitur iis, quæ incidunt: ipsa quidem stans immota penitus, & rei similis immobili, excubias agit. Quod si quid incidit, quicquid illud sit, ex eo cœnam parat. incidit autem

soler.

ἐπιφαντικῶν) Fuerunt ex veteribus, qui plerarumque artium exempla homines à brutis accepisse affirmabant. Navigationem v. g. à piscibus, à suis arationem, ab aliis alia, uti constat ex *Plutarchi* Sympos. lib. IV. q. 5. *Seneca*, *Lucano*, & cum primis *Vossio* lib. III. Idol cap. 76. Atque sic agebant etiam araneas telis suis texendi modum præmonstrasse, *Plutarchus* de

I. I. c. 32. *ὡς ἤδη ἐχώρει, qualicebat, pro re nata.* Arrian. I. I. de Alex. Exped. *ὡς ἐκάσθι προυχώρει, ut quilibet poterat, ut se res daret.* Non aliter hoc loco, *ὡ γὰρ οἱ χωρεῖ, significat, non ille potest tantum diducto ore completi spatium, in quantum se hinc inde arundo distendit.* K.

ΚΕΦ. Δ.

Περὶ κυνὸς Αἰγυπλίας.

Καὶ ἐκεῖνο ὃ κυνὸς Αἰγυπλίας τὸ σοφόν. ἐκ ἀθρόως, ἐδὲ ἀνέδην, ἐδὲ ἐλευθέρως ἐκ τῆ ποταμῆ πίνεσιν, ἀμὰ ἐπικύπτοντες, καὶ ὅσον διψῶσι λάπτοντες. ὑφωρῶνται γὰρ τὰ ἐν αὐτῇ θηρία. παραθέσει ὃ τὴν ὄχθην, & παρακλέπτοντες, πίνεσιν, ὅσον ἀρπάσαι, πάλιν καὶ πάλιν. εἴτα ἔτιως ἐκ διαλειμμάτων ἐκορέθησαν, ἐμὴν ἀνώλοντο, καὶ οὖν καὶ ἠέσαντο τὸ διψῶν.

pram, & furtim raptimque bibunt, quantum est rapere, iterum atque iterum. Ita deinde saturati ex interstitiis non perierunt, & sitim nihilominus resinxerunt.

κυνὸς Αἰγυπλίας) Plinius lib. VIII. c. 40. Noster lib. VI. Hist. An. cap. 53. Phædrus 1. 25. S.

τὸ σοφόν) hic ponendum punctum, alias non quadrat sequens πίνεσι. S.

ὃ ποταμῆ) signanter ὃ, velut de certo, debetque suppleri animo τῆ Αἰγύπτου, ac intelligi Nilus, v. prover. *tanquam canis ἐ Νίλο* apud Erasum. & alios. S. Nilus κατ' ἐξοχὴν dicitur ὁ ποταμὸς in sacris æque ac profanis literis. Hebræorum τὸ *נִיְלוֹ* οἱ δὲ constanter reddunt ὁ ποταμὸς. Hoc modo Ephorus Ægyptum ποταμοχῶσον, *Nilus alluvionibus aggestam* dicit apud Scholiast. Apollon. I. IV. Argon. confer Aristot. I. I. Meteorol. c. ult. Joseph. I. 2. Antiq. Jud. c. 3. & 4. elegans dictum huic capiti addere potest Macrob. I. II. Saturn. c. 2. K.

CAP. IV.

De Cane Aegypcio.

Etiam hoc ad singulare quoddam prudentiæ donum in Ægyptio cane referendum est, quod neque continuè, neq; ad satieta-tem, neq; libere bibunt ex fluvio, ita ut inclinare se, & sitim suam lambendo satiari ausint. Metuunt enim sibi, & suspectas habent latitantes in eo bestias. Prætercurrunt igitur ri-

καὶ ὅσον διψῶσι λάπριντες) Generos. Dn. Emericus Bigotius, Vir juvandis bonis literis natus, cui jam ante debeo plurimum, submisit mihi codicem, in quo Vir doctus alius non pauca notaverat egregia. Inter ea observatur ad hunc locum, ab Henr. Stephano in Thesaurο Linguæ Græcæ, voce λάπριν, ubi verba hæc citantur, legi, ὡς προῶσον. S. Homer. Iliad. π. de lupis :

λάπριντες γλώσσησιν ἀραγῆσι μέλαν ὕδωρ.

Lambentes linguis rarioribus nigram aquam.

ubi Eustathium vide, qui jam Iliad. α. notaverat: ἔστι ἡ λάπριν κυρίως τὸ ροφεῖν, ὀνοματοποιηθῆν κὴ κυριολεκηθῆν ἐπίτε κυνῶν κὴ λύκων κὴ τοῖκτων ζῴων καρχάρων. K.

ΚΕΦ. ε.

CAP. V.

Πεὶ θαλαττίας ἀλώπεκϚ.

De vulpe marina.

Ἡ ἀλώπηξ, ἔ μόνον τὸ χερσαῖον θηρίον διολερόν ἐστιν, ἀλλὰ ἔ ἡ θαλαττία πανῆργός ἐστι. τὸ μὲν γὰρ δέλεαρ ἔχ ὑφορᾶται, ἔ δὲ μὲν φυλάττεται δὲ τὴν ἀκρᾶσίαν τῆτο. τῆ ἡ ἀγκίστρα κατὰ φρονεῖ καὶ πᾶν ἡ ἀλώπηξ. πρὶν ἢ γὰρ ἡ ἀσπαλίεα πᾶσαι τὴ κάλαμον, ἢ ἡ ἀνέθορε, καὶ ἀπέκειρε τὴν ὀρμιάν, καὶ νήχεται αὐθις. πολλάκις δὲ ἔν κὴ δύο κὴ τρία κατέπιεν ἀγκίστρα. ὁ δὲ ἀλιεύς ἐκείνην ἐκ ἐδείνπησε, προῖῆσαν τὴ θαλάσσης.

tamen piscator eam comedit è mari extractam.

Vulpes, non solum illa terrestris bestia calliditate pollet, sed etiam marina versutiis plena est. Nam escam quidem non suspectam habet, nec sibi ab ea cavet propter intemperantiam; sed hamum prorsus etiam contemnit vulpes. prius enim quam hamiota arundinem trahat, illa profilit, & funiculum abradit, ac rursus natat. Sæpe igitur duos aut tres hamos devorat: nec

ἡ θαλαττία) Aristotelem vid. lib. IX. Hist. An. cap. 37. & Orpianum lib. III. ἀλιευτ. S.

τὸ μὲν γὰρ) Cuperus, Vir doctissimus mihi que amicissimus

mus Observ. III. c. 10. putat, periodos trajectas, & hîc scribendum, *πριν ἢ γδ* cum sequentibus, quoniam in his agatur de ista vulpis dolo: post *αὐθις* vero demum subjicienda, τὸ μὲν γδ &c. S. mihi quidem, quod bona cum pace aliorum dixerim, trajectio- ne opus non esse persuasum est, cum in vulpecula Noster notet calliditatem intemperantem & intemperantiam callidam. K.

ΚΕΦ. 5.

Περὶ χελωνῶν θαλάττιων.

Αἱ χελῶναι, αἱ θαλάσσιαι ἐν τῇ γῆ τίλισσι. τεκῶσαι ᾗ, παραχρῆμα κατέχουσαν ἐν τῇ γῆ τὰ ὠά. εἶτα ἐπιστρέψασαι ὀπίσω εἰς ἥδη τὰ ἐαυτῶν, νήχονται. εἰσὶ δὲ εἰς τοσῶτον λογισμῶν, ὥστε ἐφ' ἐαυτῶν λογίζεσθαι τὰς ἡμέρας τὰς τεσσαράκοντα, ἐν αἷς τὰ ἔγγονα αὐταῖς τῶν ὠῶν συμπαγέντων, ζῶα γίνονται. ὑποστρέψασαι οὖν αὐθις εἰς τὸ χῶρον, ἐν ᾧ κατέθεντο κρύψασαι τὰ ἐαυτῶν βρέφη, ἀνῶρυξαν τὴν γῆν, καὶ ἐπέβαλον, καὶ κινεμένους ἥδη τὸς νεοττιὰς, ἐπέδωκε διλυαμένους αὐταῖς, ἀπάγουσιν.

CAP. VI.

De testudinibus marinis.

Testudines marinæ partum in terra edunt. Enixæ verò, continuò defossis intra terram ovis, revertuntur ad loca consueta, nantantque. Tantum autem habent rationis, ut quadraginta dies numerare possint, intra quas fœtus, concretis ovis, in animalia jam evadit. Tunc redeuntes ad eundem locum, ubi reposuerant & absconderant suam sobolem, effodiunt terram, quam inje- cerant, & istam jam sequi valentē secum abducunt.

Χελῶναι) Eadem de ipsis Cicero lib. II. de Nat. Deorum. & Plutarch. lib. de solert. Anim. S.

εἰς τοσῶτον λογισμῶν) Scio ex veteribus fuisse, qui revera brutis λόγον attribuerent, & inter eos maxime Pythagoram, qui- que eum secutus est, Porphyrium, ut ipse docet lib. III. de sacri- ficiis, ubi & Pythagoram auctorem sententiæ hujus constituit. Cleanthem quoque teste Nostro lib. VI. Hist. An. cap. I. & quod miror, etiam ex Christianis, Lactantium lib. Divin. Inst. III. c. 10. ubi

ubi ait. *Arbitror universis animalibus esse datam rationem. & paulo ante: Iam illa, quæ sibi prospiciunt in futurum & cibos reponunt, habent utique providentiam, rationis quoque signa in multis deprehenduntur.* Adde & *Basilium* Hōmil. VIII. & seq in Hexaem. & ex Profanis *Galenum* in Protreptico, *Pappum Alexandrinum* Collect. Math. lib. V. præf. *Plutarchum* libro integro de hac materia. Sed ad alia nos ter respicit, ea scilicet, quæ antecedenti secundo capite indigitavimus. S.

κινεμένους,) Cuperus legit γινόμενους, ut νεοτοὶ sint dicti per pleonasmum, ut apud Phædrum *vir natus*. S. Suspicor κ' post νεοτῆς excidisse. K.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ ἀγρίων συῶν.

Ἦσαν ἄρα οἱ συῶς οἱ ἀγριοὶ ἰατρικῆς ἐν ἀπαίδευτοι, καὶ θεραπείας ἄμα. ἔτι γέν, ὅταν αὐτῆς λαθόντες, ὑσχυάμω φάγωσι, τὰ ἐξ ὀπίθεν ἐφέλικσι, παρεμμένως ἔχοντες ἔως ἐαυτῶν. εἶτα σπώμενοι, ὅμως ἐπὶ τὰ ὕδατα παραγίνονται, καὶ ἐνταῦθα τῷ καρκίνων ἀναλέγῃσι, καὶ ἐδίεσι ποροθυμότητα. γίνονται ὃ ἔτοι τε παθῆς φάρμακον, καὶ ἐργάζονται ὑγιῆς αὐτῆς αὐθις. pristinam valetudinem restituant.

CAP. VII.

De Suis agrestibus.

Sues agrestes non omnino sunt medicina & curationis imperiti. Itaque, quum per imprudentiam hyoscyamum comederunt, statim attrahunt posteriora, resolutione & paralyti affecta. Deinde, licet contracti, tamen ad aquas perveniunt, & ibi collectos caneros epulantur promptissimè, qui morbi remedium præstant, & eis

οἱ ἀγριοὶ) MS. B. οἱ ἀγριοὶ θεραπείας ἄμα καὶ ἰατρικῆς. S. τῷ καρκίνων) Eadem *Plutarchus* in Gryllo. *Suidas* in Διάρροια, sed de alio morbi genere, quod βεγῶχλω nominat. S.

ΚΕΦ. η.

Πεὶ φαλαγγίε.

Φαλάγγιον ἐλάφοις τοσούτον ἔστι κακόν, ὅσον ἔ ἀνθρώποις, καὶ κινδυνεύουσιν ἀπολέθαι διατρεχέων. ἐὰν μέντοι κίτῳ γεύσονται, ἐλύπησεν αὐτὸς τὸ δῆγμα ἔδεν. δεῖ ὅ εἶναι τὸ κίττον ἀγρίον. ram verò Sylvestrem esse oportet.

CAP. VIII.

De Phalangio.

Phalangium cervis tam est noxium, quàm hominibus, ac si comederint cervi periculum est, ne brevi moriantur. At si gustent hederam, morsus nihil adfert detrimenti. Hederam verò Sylvestrem esse oportet.

Φαλάγγιον) Interpretatio sic habet: *Phalangium cervis tam est noxium, quàm hominibus, ac si comederint cervi, periculum est, ne brevi moriantur.* Videtur auctor ejus, quisquis sit, non enim Vultejus est, sed antiquæ rectiorisque versionis emendator, ad caput antecedens respexisse, locumque accepisse, de noxia quadam herba, cujus mentio sit apud *Plinium & Dioscoridem*. Cur enim adderet, *si comederint*? Sed aliter intelligendus *Ælianus*. Non enim de herba, verum de celebri aranearum genere ei sermo est, quod *Galeno* teste lib. de Affect. loc. cap. 7. etiam istu solo mortem afferre solet. Nec est, ut de commestione ejus quis hic cogitet, cum quod ait in consequentibus, facile diversum monstret. Quid enim δῆγμα φαλαγγίε nisi ictus? S. de Phalangis *Plinius* l. 29. c. 4. K.

τοσούτον) Recte. Nimirum alias remedia adversus venenata ex cervis peti solent, quippe quorum & cornua & dentes & sanguis & anhelitus, pellis denique venenis resistunt. Admiratur ergo vim phalangiorum. S.

Κίτῳ) Non cervis tantum, sed quibusvis hoc prodest. Consule *Plinium* lib. XXIV. cap. 10. Auctorem de virtutibus herbarum, quem olim *Apulejum* putavere. Quanquam privatim de cervis unicum prodidisse *Nostrum* existimet *Biscola* Tom. II. lib. 3. cap. 11. Hor. subsec. S.

CAP. IX.

ΚΕΦ. Θ.

Περὶ λέοντος νοσήσι.

Λέοντα καὶ νοσήσι μὲν ἄλλων ἐδὲν ὀνίησι φάρμακον δὲ ἔστιν αὐτῷ τὸ νόσον, βρωθεὶς πίθηκε.

νοσήσι) Quartana; inquit G. I. Vossius lib. III. Theol. Gentil. cap. 53. Plinius lib. VIII. cap. 16. tantum fastidij agritudinem sentire, scribit, inque remedio esse gustatum simiarum sanguinem. Idem noster testatur lib. V. Hist. An. cap. 39. πίθηκα ὡς τυχάν, inquit, καὶ τέτρα φαγών, κενῆται, τὴν γαστέρα ταῖς ἐκείνης λαπάξας σαρκίν. vide Philostratum lib. III. cap. 1. de vita Apoll. S.

ΚΕΦ. Ι.

Πῶς αἱ βελημέναι ἐν Κρήτῃ αἴγες θεραπεύονται.

Οἱ Κρηῖτες εἰσι τοξεύειν ἀγαθοί. καὶ ἐν καὶ τὰς αἴγας βάλλουσιν ἐπ' ἀκροὺς νεμομένας τοῖς ὄρεσιν· αἱ ἃ βληθεῖσαι ὡς ἀχρῆμα τὸ δικτάμυ βοτάνης διέτραγον, καὶ ἅμα τῷ γεύσασι, ὅλα ἐκείνα τὰ βέλη ἐκπίπτει.

ἐπ' ἀκροὺς νεμομένας τοῖς ὄρεσιν) MS. A. hæc verba non agnoscit. & abesse possunt. S. His verbis Autor probat, Cretenses tam certo ictu destinata ferire, ut etiam in altissimis montibus pascentes capras telis configant, ideoque verba loco non movenda esse crediderim. K.

δικτάμυ) Gesnerus legit δικτάμυς, sed nihil mutatione opus, cum & altera vox frequens sit bonis auctoribus. quanquam

CUIA

CAP. IX.

De Leone agrotante.

Ægrotanti Leoni nulla potest alia medicina adhiberi, quàm si comedat Simiam; id ei morbi remedium existit.

CAP. X.

Quomodo Cretica Capra sagittarum jactum in se ipsis curent.

Cretenses sagittandi periti sunt. Quare jaculis percutunt capras, quæ in montium cacuminibus pascuntur. Illæ vero percussæ, repente comedunt herbam dictamum, & simulac gustarunt, jacula tota excidunt.

cum Gesnero faciat etiam MS. B. De re ipsa consule *Plinium* lib. XXV. cap. 8. & lib. VIII. cap. 27. *Servius* ad IV. Æn. *Cervæ vulneratæ dictatum quærunt, qua gustata, feræ vulneribus tela depellant.* Adde eundem ad lib. XII. & ibi *Virgilium* ipsum. Item *Aristot.* IX. *Animal.* cap. 6. & in *Admirand.* *Ausc. Cic.* II. de *N. D. Dioscor.* III. c. 47. *Plutarch.* de *toler. Anim.* & alios. S.

διέτρωγον ἢ mallem διέτρωγον. nam thema est διατρώγω. Nominat quidem *Stephanus* participium διέτρωγων, sed sine auctore. unde ipsum etiã suspectum est. S. Dabo Autores idoneos, qui τὰ διέτρωγον emendatissimum esse, uno ore testentur. *Aristoph.* in *Vespis.*

διέτρωγεῖν τοίνυν κράτιστόν ἐστί μοι τὸ δίκτυον.
ergo rete corrodere mihi visum est optimum.

Ipsè Auctor in H. A. l. v. c. 3. ἵνα μὴ διέτρωγῆ ὁ σκώληξ & l. vi. c. 12. χελώνη διέτρωγε τὰ δελφάνεα & iterum c. 46. 42. mitto alia ex *Suidâ*, *Helýchio.* &c. K.

Κ Ε Φ. ια.

CAP. XI.

Ὅτι μαντικοὶ οἱ μῦες.

Quòd futurorum præscii
mures.

Ἦσαν δ' ἄρα μαντικῶτάτων ζώων καὶ μῦες. γηρώσεως γ' οἰκίας ἤδη καὶ μελλέσεως καλοιοθάμεν, ἀφ' ἄνεον ἢ πρῶτοι. Ἐ ἀπολιπόντες τὰς μωπίας τὰς αὐτῶν καὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς διατριβὰς, ἢ ποδῶν ἔχουσι, ἀποδιδράσκουσι, καὶ μετοικίζονται.

pedibus valent, fugiunt, aliudq; domicilium quærunt.

Sunt verò etiam mures inter animalia vaticinandi maximè perita censendi. Nam quum domus aliqua consenuit, & ruinam jam minatur, primi sentiunt, & relictis suis foraminibus & pristinis habitationibus, quantum contendere

μῦες) Consule *Plinium* lib. VIII. cap. 28. *Ciceronem* lib. XIV. *Epist.* ad *Atticum* ep. 4. *Eustathius* *Odyss.* K. fabula rem explicat, ipsum vide. Cæterum quam noster in virtute quadam μαντικῆ reponit causam, eam *Vossius* sensui ipsorum tribuit in addendis ad lib. III. pag. 1050. *Theol. Gent.* id quod verius. S.

CAP. XII.

ΚΕΦ. ΙΒ.

CAP. XII.

Πεὶ μυρμίκων.

De Formicis.

Ἐχουσι ᾗ καὶ οἱ μύρμικες, ὡς ἀκῶα, μανθικῆς τινα ἀθήσιν. ὅταν γὰρ μέλλῃ λιμὸς ἕσασθαι, δεινῶς εἰσι φιλόπονοι πρὸς τὸ θησαυεῖσαι, ἔαυτοῖς ἀποταμειώσασθαι τὰς πυρρὰς, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων, ὅσα μυρμίκων δεῖπον ἐστὶ.

Formicæ etiam, sicut accipio, quendam futurorum sensum habent. Nam, imminente fame, mirum in modum sunt laboriosæ ad comportandum victum, & reponendum sibi frumentum, ac reliquos fructus, quibus vescuntur formicæ.

ΚΕΦ. ΙΓ.

CAP. XIII.

Πεὶ Γέλων.

De Gelone & ejus cane.

Ὁ Συρακῆσι Γέλων καὶ ἄναρ ἐξέλεητο κεραυνῶ, καὶ διὰ τῆτο ἐβόα, ἐκ ἀμυδρὸν, ἐδὲ ἀδενές, ὡς ἐν ὀνείρω, ἀλλ' ἀνδρικῶς, ὥτε δεινῶς ἐκπλαγεῖς ὑπὸ τῆ δέξας. ὁ ᾗ κύων, ἔσπερ ἐν αὐτῷ παρεκάθεισεν, ἐκ τῆ βοῆς διετράχθη, καὶ παρεβῆσ αὐτὸν, ὑλάκτῃ πάνυ σφοδρῶς ἀπληθικόν, ἔ συντονον. καὶ ἐκ τέτων ὁ Γέλων ἅμα τε ἀφυπνίθη, καὶ τῆ δέξας ἀφέθη.

Gelon Syracusius, per quietem fulmine tangi sibi visus exclamavit, non tacita neque infirma voce, ut solet in somnis fieri, sed strenua, tanquam gravissimè metu perculsus. At canis, qui prope eum dormiebat, vociferatione excitatus, & circumiens ipsum, vehementer & terribiliter latrabat. Hoc modo Gelon, somno simul solutus, & metu liberatus est.

Συρακῆσι Γέλων) Addit nomen patriæ, quia plures fuere. vide *Pausan* lib. VI. ubi docet, hunc fuisse Tyrannum Syracusanum, & vixisse circa Olympiadem LXXII. Cæterum huic similem historiam de cane Pyrrhi habes apud *Pollucem* lib. V. cap. 5. ubi & alia. S.

κεραυνῶ)

κεραυνῶ) Eandem historiam aliis verbis exornatam habet Noster in Hist. An. l. 6. c. 62. ubi διόβλητος extat inter alias ludentis styli elegantias. K.

ἀπφλητικόν) in MS. C. una voce auctius legitur ἀπφλητικὸν ἀτέδην, cum notâ breviationis in fine, quam intelligere non possum. S. Quantum ex dictis conijcere licet, videtur Codicis illius descriptor in librum incidisse, cujus margini ascriptum fuerat ἀπφλητικὸν ἀπιθεῖν, minaci vultu intueri, idque postea textui inseruisse. K.

ΚΕΦ. ΙΔ.

Περὶ κύκνου.

Λέγει Αεριστότελης ὅτι κύκνον καλλίπαιδα εἶναι, καὶ πολύπαιδα, ἔχεν γε μὴν καὶ θυμόν. πολλάκις γὰρ εἰς ὄρνυ, καὶ μάχην προελθόντες, καὶ ἀλλήλους ἀπέκτενον οἱ κύκνοι. λέγει ὅτι ὁ αὐτός, καὶ μάχεσθαι τὰς κύκνους τοῖς αἰετοῖς, ἀμύνασθαι γε μὴν αὐτὰς ἀλλ' ἐκ ἀρχῆν ἀδικῶν. ὅτι δ' εἰσι φιλωδοῖ, τὸ μὲν ἦδη ἔτεθρύλλεται. ἐγὼ ὅτι ἀδονίος κύκνου ἐκ ἠέσας, ἴσως ὅτι ἐδὲ ἄλλος. πεπίστυται ἔν, ὅτι ἀδαι, καὶ λέγουσί γε, αὐτὸν μάλισα ἐκείνον εἶναι ὅτι χρόνον εὐφρονότατον, καὶ ὠδικώτατον, ὅταν ἢ πρὸς τὴν κατὰ στροφὴν τὴν βίαν. διαβαίνουσι ὅτι καὶ πέλαγος, ἔπετονται καὶ κατὰ θαλάσσης, καὶ αὐτοῖς ἐκ ἀμύνει τὸ πλερόν.

num esse, quando ad vitæ finem devenit. Trajiciunt autem

CAP. XIV.

De Cygno.

Aristoteles inquit, Cygnumpulchram multamque sobolem progignere. Sed & iracundiæ esse obnoxium. Sæpe igitur fieri, ut ira comoti Cygni, pugnaque commissa, se mutuò perimant. Idem ille affirmat, Cygnos cū Aquilis bellum gerere, verum ita, ut injuriam à se propulsent, non inferant priores. Cantandi studiosos esse, jam comūni sermone pervulgatum est. Ego verò Cygnum nunquam adivi canere, fortasse neq; alius. Creditur tamen canere: & tunc potissimum ajunt eorum cantum suavissimum & jucundissimum esse, quando ad vitæ finem devenit. Trajiciunt autem

autem pelagus, & per mare volant, indefesso alarum remigio.

ἀλλήλας ἀπέκλειον) Ita *Athenæus* lib. IX. Dipnos. ex *Aristotele*. lib. IX. Hist. Anim. cap. 12. hoc est, eo loco, ubi reliqua hujus capituli exequuntur. Nil autem de hac ipsorum pugna inter se, ut nec *Plinius*, qui eum sequitur. Consulte lib. ejus X. cap. 23. S.

ἀρχὴν ἀδίκων) iterum *Noster* l. V. H. An. c. 34. de cygno. ἀδίκων μὲν ἐν σὸν ἀρχῆ. non prior laceffit. *Zonaras* Tom. III. Annual. ἀδίκων ἢ ζε, ἢ τὴν οἰκειαν ἀρχῆς μοιῶν ἀσβαλῶν ἢ αὐτῶν προσζημιωθείς τῷ ζῶνι. quia laceffit (fratrem Constantem) armis, & provinciis suis & viâ exiuit est. *Volfius* in h. l. deesse putat χειρῶν. malè. Est enim ἐκείνη vulgata & elegans. K.

ἐγὼ ἦ) *Paria* *Noster* lib. II. Anim. cap. 32. *Plinius* lib. X. c. 23. *Myndius* apud Athenæum loco antea laudato, omniumque retro temporum experientia. Sunt, qui alis in auras sublatis suave quid testantur modulari. Quod ut verum sit, non tamen proprie dicerentur ἀδειν, quod veteres de ἄδεισι μεσοκοῖς usurpare solent. Constat autem ex *Pollucis* lib. V. cap. 13. proprie hoc verbum etiam de oloribus usurpari. S.

κύκνα ἀδον) *Nazianzenus* Epist. I. in pereleganti apologo cygnos ita loqui fingit. ἡμῶν, (non vero, ut in editis est ἡμεῖς) μὲν ἔνεκεν, κἂν εἰς τῷ ἔρημον ἀφικαίῳ τις, ὥστε ἀκῶσαι τῷ μεσοκοῖς, ὅταν ἀνώμῳ τῷ ζεφύρῳ τὰς πτέρυγας ἐμπνεῖν ἠδὲ τικῆ ἐναρμόνιον. *Nostri* causâ etiam in eremum quisquam se conferre velit, auditurus *Muscâ*, cum *Zephyro* alas permiserimus, ut illis suavissima insibilis harmonia. In fine ejusdem Epistolæ *Theologus* ille subjicit lectissimum hoc proverbium. τότε ἄσονται κύκνοι, ὅταν κελοῖσι σιωπήσῃσι, cum canent cygni, cum tacebunt graculi. Quod quidem in dicaculos cadit, silentium prudentioribus exprobrantes. de Cygneo cantu vide notata *Rittershusio* ad l. 2. *Cynget.* Opp. p. 78. 79. K.

σὸν ἡκῶσα) contrario sensu verba hæc adducit *Taubmannus* ad *Eclog.* IX. *Virgilii*, negationemque omittit. *Ælianum* denique inter eos numerat, qui cantum olorinum audivere. Sed opinor lapsum esse memoria, locum certe tum non inspexisse, cum ista scriberet. Sequentia enim palam diversum ostendunt, S.

Πεὶ πεισιερῶν.

De Columbis.

23-24
 25-26
 27-28
 29-30
 31-32
 33-34
 35-36
 37-38
 39-40
 41-42
 43-44
 45-46
 47-48
 49-50
 51-52
 53-54
 55-56
 57-58
 59-60
 61-62
 63-64
 65-66
 67-68
 69-70
 71-72
 73-74
 75-76
 77-78
 79-80
 81-82
 83-84
 85-86
 87-88
 89-90
 91-92
 93-94
 95-96
 97-98
 99-100
 101-102
 103-104
 105-106
 107-108
 109-110
 111-112
 113-114
 115-116
 117-118
 119-120
 121-122
 123-124
 125-126
 127-128
 129-130
 131-132
 133-134
 135-136
 137-138
 139-140
 141-142
 143-144
 145-146
 147-148
 149-150
 151-152
 153-154
 155-156
 157-158
 159-160
 161-162
 163-164
 165-166
 167-168
 169-170
 171-172
 173-174
 175-176
 177-178
 179-180
 181-182
 183-184
 185-186
 187-188
 189-190
 191-192
 193-194
 195-196
 197-198
 199-200
 201-202
 203-204
 205-206
 207-208
 209-210
 211-212
 213-214
 215-216
 217-218
 219-220
 221-222
 223-224
 225-226
 227-228
 229-230
 231-232
 233-234
 235-236
 237-238
 239-240
 241-242
 243-244
 245-246
 247-248
 249-250
 251-252
 253-254
 255-256
 257-258
 259-260
 261-262
 263-264
 265-266
 267-268
 269-270
 271-272
 273-274
 275-276
 277-278
 279-280
 281-282
 283-284
 285-286
 287-288
 289-290
 291-292
 293-294
 295-296
 297-298
 299-300
 301-302
 303-304
 305-306
 307-308
 309-310
 311-312
 313-314
 315-316
 317-318
 319-320
 321-322
 323-324
 325-326
 327-328
 329-330
 331-332
 333-334
 335-336
 337-338
 339-340
 341-342
 343-344
 345-346
 347-348
 349-350
 351-352
 353-354
 355-356
 357-358
 359-360
 361-362
 363-364
 365-366
 367-368
 369-370
 371-372
 373-374
 375-376
 377-378
 379-380
 381-382
 383-384
 385-386
 387-388
 389-390
 391-392
 393-394
 395-396
 397-398
 399-400
 401-402
 403-404
 405-406
 407-408
 409-410
 411-412
 413-414
 415-416
 417-418
 419-420
 421-422
 423-424
 425-426
 427-428
 429-430
 431-432
 433-434
 435-436
 437-438
 439-440
 441-442
 443-444
 445-446
 447-448
 449-450
 451-452
 453-454
 455-456
 457-458
 459-460
 461-462
 463-464
 465-466
 467-468
 469-470
 471-472
 473-474
 475-476
 477-478
 479-480
 481-482
 483-484
 485-486
 487-488
 489-490
 491-492
 493-494
 495-496
 497-498
 499-500
 501-502
 503-504
 505-506
 507-508
 509-510
 511-512
 513-514
 515-516
 517-518
 519-520
 521-522
 523-524
 525-526
 527-528
 529-530
 531-532
 533-534
 535-536
 537-538
 539-540
 541-542
 543-544
 545-546
 547-548
 549-550
 551-552
 553-554
 555-556
 557-558
 559-560
 561-562
 563-564
 565-566
 567-568
 569-570
 571-572
 573-574
 575-576
 577-578
 579-580
 581-582
 583-584
 585-586
 587-588
 589-590
 591-592
 593-594
 595-596
 597-598
 599-600
 601-602
 603-604
 605-606
 607-608
 609-610
 611-612
 613-614
 615-616
 617-618
 619-620
 621-622
 623-624
 625-626
 627-628
 629-630
 631-632
 633-634
 635-636
 637-638
 639-640
 641-642
 643-644
 645-646
 647-648
 649-650
 651-652
 653-654
 655-656
 657-658
 659-660
 661-662
 663-664
 665-666
 667-668
 669-670
 671-672
 673-674
 675-676
 677-678
 679-680
 681-682
 683-684
 685-686
 687-688
 689-690
 691-692
 693-694
 695-696
 697-698
 699-700
 701-702
 703-704
 705-706
 707-708
 709-710
 711-712
 713-714
 715-716
 717-718
 719-720
 721-722
 723-724
 725-726
 727-728
 729-730
 731-732
 733-734
 735-736
 737-738
 739-740
 741-742
 743-744
 745-746
 747-748
 749-750
 751-752
 753-754
 755-756
 757-758
 759-760
 761-762
 763-764
 765-766
 767-768
 769-770
 771-772
 773-774
 775-776
 777-778
 779-780
 781-782
 783-784
 785-786
 787-788
 789-790
 791-792
 793-794
 795-796
 797-798
 799-800
 801-802
 803-804
 805-806
 807-808
 809-810
 811-812
 813-814
 815-816
 817-818
 819-820
 821-822
 823-824
 825-826
 827-828
 829-830
 831-832
 833-834
 835-836
 837-838
 839-840
 841-842
 843-844
 845-846
 847-848
 849-850
 851-852
 853-854
 855-856
 857-858
 859-860
 861-862
 863-864
 865-866
 867-868
 869-870
 871-872
 873-874
 875-876
 877-878
 879-880
 881-882
 883-884
 885-886
 887-888
 889-890
 891-892
 893-894
 895-896
 897-898
 899-900
 901-902
 903-904
 905-906
 907-908
 909-910
 911-912
 913-914
 915-916
 917-918
 919-920
 921-922
 923-924
 925-926
 927-928
 929-930
 931-932
 933-934
 935-936
 937-938
 939-940
 941-942
 943-944
 945-946
 947-948
 949-950
 951-952
 953-954
 955-956
 957-958
 959-960
 961-962
 963-964
 965-966
 967-968
 969-970
 971-972
 973-974
 975-976
 977-978
 979-980
 981-982
 983-984
 985-986
 987-988
 989-990
 991-992
 993-994
 995-996
 997-998
 999-1000

Columbas successionē
 perhibent ovis incubare:
 deinde pullis exclusis,
 masculus sputo eos aspergit,
 invidiam avertens,
 (inquiunt) ne fascinationi
 sint obnoxii. Parit fœmina
 duo ova, quorum semper
 primum marem producit,
 alterum fœminam. Pariunt
 omnibus anni partibus,
 unde per annum decies fœtum
 edunt. De Ægypto ferunt,
 in ea regione columbas
 duodecies parere. Aristoteles
 verò Peliadas, Livias, diversas
 esse à columbis asseverat,
 quod Columbæ sint cicures,
 Livias non item. Idem ille
 tradit, masculum non prius
 fœminam inire, quàm osculum
 illi dederit; non enim
 admittere fœminas marium
 commercium, si vacuum sit
 osculo. Addit adhæc etiam
 illa, quod fœminæ, destitutæ
 à masculis, sei-

ἑσπέρους ἀρρένα μίξεως ἀτυχή-
 σωσι. καὶ εἴεν μὲν εἰς ἀλλήλας
 ποροῦνται, τίλεισι ὅσας, ἐξ ὧν
 νεοττοὶ ἐγίνοντο αὐτοῖς. εἰ δέ
 τι Καλλιμάχῳ χρηὸν προσέ-
 χειν, φάσαν, καὶ πυραλλί-
 δα, καὶ περὶ πτεράν, καὶ τρυγόνας,
 Φοῖσι, μηδ' ἐν ἀλλήλαις εἰκέναι.
 Ἰνδοὶ δὲ φασὶ λόγους περὶ πτε-
 ράς ἐν Ἰνδοῖς γίνεσθαι μηλίνας
 τὴν χρόαν Χάρων ὅς ὁ Λαμ-
 ψακλῆος περὶ τ' Ἄθῳ φανῶσαι
 περὶ πτεράς λευκὰς λέγει, ὅτε
 ἐνταῦθα ἀπώλοντο αἱ τ' Πε-
 ρσῶν τριήρεις, παρὰ κάμπισσας
 τ' Ἄθῳ. ἐν Ἐρυκί ὅς τ' Σικε-
 λίας, ἐνθα εἰς ἴνδ' Ἄφροδίτης
 νεώς, σεμνός τε, καὶ ἁγίος,
 ἐνθα κατὰ ἴνα καιρὸν θύσασιν
 οἱ Ἐρυκίνοι τὰ ἀναγώγια, καὶ
 λέγουσι τὴν Ἀφροδίτῳ εἰς
 Λιβύῳ, δὲ τὸ τ' Σικελίας ἀνά-
 γεσθαι, ἀφανεῖς ἐκ τῆς χώρας αἱ
 περὶ πτεράς γίνονται, ὡς περὶ ἐν τῇ
 θεᾷ συναποδημῆσαι. κατὰ
 γε μὴν τ' λοιπὸν χρόνον ἡγάμ-
 πολὺ τι πλῆθος τῶν δὲ τ' ὀρνί-
 θων ἐπιπολάζειν τῶν ναῶν τ' θεῶν
 ὡμολόγηται. Ἀχαιοὶ ὅς αὖ
 πάλιν λέγουσι λόγους, καὶ τ'
 δία αὐτὸν μεταβαλεῖν τὴν
 μορφῆν εἰς περὶ πτεράν, ἐρα-

ipsas mutuò conscendat
 neq; quicquam in se invi-
 cem emittant: gignant ta-
 men ova, è quibus non ef-
 ficiuntur pulli. Quod si
 Callimachio fides est ad-
 hibeda, Palumbus,
 πυραλλίς, Pyralis, περὶ πτεράς,
 Columba, τρυγόνι, Turtur,
 nihil habent inter se simi-
 litudinis. De India dicunt,
 quod habeat Columbas
 colore luteas. Charon ve-
 rò Lampfacenus affirmat,
 circa Athon visas esse co-
 lumbas candidas, quum i-
 bi triremes Persarum, quæ
 præterlegebāt Athon, per-
 irent. In Eryce vero Sici-
 lia, templum Veneris est
 venerandum & sanctum.
 Cujus festū, Anagogia di-
 ctum, quando Erycini ce-
 lebrant, quod Venerem è
 Sicilia solvere in Lybiam
 affirmant, evanescunt ex
 eo loco columbæ, quasi
 cum dea simul discedant.
 Reliquo verò tempore,
 ingentem earundem avi-
 um copiam, circa Deæ
 templum abundare con-

Δέντρα παρ' Ἰώνων, Φθίας ὄνομα. stat. Insuper Achivi com-
 ἐν Αἰγίῳ ἢ ὡπειή Φθία αὐτῆ. memorant, Jovem ipsum
 in figuram Columbæ versum esse, quum amaret
 Phthiam virginem, habitantem in Ægio.

ἐμπτύει) Eadem *Athenæus* lib. IX. nescio an ex Aristotele,
 locum certe hætenus non habeo. Auctor notarum Codicis
 Bigotiani putat sumpta hæc ex locis variis, sed maximè l. VI.
 Hist. An. c. 2. & l. IX. c. 3. & l. V. c. 13. S

δι' ἄρα τῆτο) τῆτον Gesn. *Hadrian. Iunius* δι' ἄρα. Tan. Fa-
 ber ait se legere δι' ἄρα, vel δι' τα. MSS. hoc loco nihil mutant. S.
 Neque ipse aliquid mutaverim. Nam δι' ἄρα τῆτο significat *vel*
hoc nomine. ἄρα sæpe abundare dudum *Eustath.* notavit in *Iliad*
 p. 1151. ἢ ἄρα, *Num?* & iterum, ἢν ἄρα, ibidem. malim tamen
 εἰρα sumi pro δι' ex *Suida.* K.

δεκάκις) suspicor excidisse ob similitudinem, κὶ ἐνδεκάκις
 quod est apud *Athenæum* S.

ἐν Αἰγύπτῳ) Idem quem mox laudat, *Aristoteles* testatur
 lib. VI. Hist. Anim. cap. 4. & *Eustath.* *Odyss.* M. S.

Ἀριστοτέλης) lib. V. *Histor. An.* cap. 13. S.

τιθασὸν εἶναι) MS. A habet τιθασόν. MSS. B & C.
 τιθασὸν γίνεσθαι. S.

φιλήσει) mallet *Faber* φιλήσει. S. mihi videtur una abesse
 litera, legendumque φιλήσειν, vel φιλήσει. K.

αὐτοῖς) *Faber* αὐταῖς. puto parentem utrumque respici, αὐ-
 τοῖς tamen, velut generis dignioris poni. sane non præcedit *πει-*
σερῶν, sed *θῆλειαι* & *ἄρβενες.* S.

Κακιδιμύχῳ) libro *περὶ ὄρνεων.* vide *Athenæum* loco ante dicto. S.

Πυρακίς) *Notster* lib. V. Hist. An. cap. 48. πολέμιοι & c. κὶ
 πυρακίς πρὸς τευγόναι. Et sic *Athenæus*, nisi quod interpretis ejus
 πυρακίς unico λ legisse videtur: vertit enim *pyralita.* Quem-
 admodum & apud *Aristotelem* hoc nomen scribitur lib. IX. Hist.
 An. cap. I πολέμιοι κὶ τευγῶν κὶ πυρακίς. Item *Plinius* lib. X.
 cap. 74. dissident *intur* & *pyralis.* Cui alioquin *Pyralis* est
quadrupes pennatum majoris muscæ magnitudinis, quod in igne
vivit. vide lib. XI. cap. 36. Patet porro, nequicquam *Dale-*
champium in dubium vocasse apud *Athenæum* hoc vocabulum,
 proque eo *peleada* substituisse. Item corrigendum esse *Notstrum*
 lib. IV Hist. An. cap. 5. ubi prave legitur, τευγόνι πρὸς πύρραν. S.

Χάρων ἢ ὁ Λαμφακλῶδης) Hic in MSS. B & C. novum fit
 caput, cujus titulus *περὶ λευκῶν περσερῶν.* S

ἐν Ἐρυκί MSS. B. & C. ἐν Ἐρυκίῃ S. Non displicet lectio MSS. ita enim & Herodotus libr. V. εἶπεν ἂν τῷ Ἐρυκίῳ χώρῳ, & paulo ante: τῷ Ἐρυκίῳ χώρῳ. Nec rejecerim tamen τὸ ἐν Ἐρυκί. Namque hæc lectio Erycem montem designat, in quo Veneris templum erat conditum; illa vero, ἐν Ἐρυκίῃ, circumjectum notat campum, totamque regionem ab Eryce denominatam. Virgil. l. V. Æneid. de hoc templo

*Tunc vicina astris Erycino in vertice sedes
Fundatur Veneri Idaliæ.*

Servius in I. Æneid. Eryx Veneris & Buteæ filius fuit; qui occisus ab Hercule monti ex sepultura nomen imposuit, in quo matri fecerat templum, quod Æneæ ascribit Poëta, dicens: Tunc vicina &c. K.

ὡς ἔ Ἀθῶ) Nescio, an sint satis sana ista. Nam Athenæus scribit Charontem illum ita prodidisse: λευκῶν ὤσειραὶ τότε πρῶτον εἰς Ἐλλάδας ἐφάνησαν. Non ergo solum circa Athon. An quid excidit? Nam dicit Athenæus, Charontem scripsisse hæc ibi, ubi agat de præliō ad Athon commissō. S. Cur Vir doctissimus de sanitate hujus loci addubitet, non video. Nec Charon cum nostro pugnat. Uterque enim albas columbas à Græcis circa Athon primum visas consentit, cum ibi Persica classis pessum iret. Notum etiam est ex Herodoti l. I. c. 138. Persas abominari albas columbas æque ac leprosos, easque ut Soli invisas finibus pellere. Proinde tum quoque, cum circa Athon visæ sunt, adversa omnia Persis denunciarunt. Cæterum quod ad τὸ παρακάμπισαι ἔ Ἀθῶ, quod sequitur paucis interjectis, pertinet, mendum ibi latere crediderim. Græci enim κάμπειν τὸ ἀκρωτήριον, vel ὡς κ. τ. α. dicunt, quod Latini etiam exprimunt, *flectere promontorium*. vide Polyb. l. I. Hist. p. 30.36. Ciceronem ad Atticum l. V. ep. 9. Verumenim vero παρακάμπειν nusquam invenire hætenus potui. Existimo ut alias, ita hic quoque ὡς abiisse in ὡς, ex male intellecto scriptionis compendio, vide etiam indicem in παρακάμπω. K.

Ἀναγώγια) vide de hoc festo Pausaniam in Arcadicis. Servium ad Poëtæ I. & V. Æneid. Athenæum supra dicto loco. Nam ex eo noster cuncta habere videtur. Imo Nostrium ipsum lib. X. Hist. An. cap. 50. & lib. IV. ejusdem operis cap. 2. S.

Ἀχαικοὶ λόγοι) ita sæpe, pro Auctoris nomine, quod apud Athenæum legitur. Ac hujus quidem Auctor Ἀυτοκράτης ἐν Ἀχαικοῖς. S.

Φθίας) *Eustath. Iliad. A.* Αἰλιανὸς μέμνηται τῆς Φθίας παρ' Ἰάνου, ἧς φησὶν ἐξαθεὶς Ζεὺς μετέβαλε τὴν μορφὴν εἰς ἀφεισσερόν. Σ. ἐν Αἰγίῳ) *Notæ Codicis Bigotiani* monent legendum Αἰγείῳ ex *Athenæo* videretur autem intelligere campum aut locum certum, ubi Ægei fuit oraculum. *Suidas* Αἰγείον, τὸ Ἐ Αἰγείως μαντεῖον. Σ. Mibi toto, ut ajunt, cælo, distare videntur Αἰγείον & Αἰγίον. Αἰγείον enim apud *Suidam* fuit Athenis fanum, Ægei Heroi structum. unde & *Pausaniæ* in Atticis ἱερῶν dicitur. De hoc & templo & oraculo sermo hic esse nequaquam potest. Nam agitur de Historia aut potius fabula Achaica, non Attica, ut ne dicam alia. Αἰγίον vero, quod Noster indigitat, Urbs est Achaicæ, apud *Hesychium*, de qua *Strabo* l. 8. Αἰγίον ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δήμων συνεπολιώθη. Ægium ex septem aut octo pagis in unam urbem coarctavit. *Diodor.* l. 19. Bibl. Αἰγίον ἐκπολιορχήσας, Ægium exurigans &c. Nec dissentit *Suidas*, *Plutarchus* & alii. Civis hujus Ægii dicebatur, Αἰγίεύς, in hac urbe habitavit *Phthia*, de qua hoc loco agitur, *Statius* libr. IV. *Thebaid.*

————— dederat nec non socer ipse regendas

Ægion Arenenque.

ubi *Lactantius*. civitates, inquit, *Archadiæ* (i. *Achaicæ*) quas regendas *Polynici* genero quasi dotalis familiæ (i. dotales filiæ) *Adrastus* dederat, ne exul regnare desresceret, aut certe, ne sentiret exilium. ad etiam *Polybium* l. 2. *Histor.* p. 179. & alibi passim. Dixerim igitur *Athenæum* ex *Nostro*, non vero *Nostrum* ex *Athenæo* emendandum venire. K.

Κ Ε Φ. 15.

CAP. XVI.

Περὶ Σωκράτους, ὅτε τὸ κάκειον ἔπιεν.

De Socrate, quum cicutam biberet.

Ὅτε ἦκεν ἡ ναῦς ἡ ἐκ Δύλε, καὶ ἔδει Σωκράτῳ ἀποθνήσκειν, ἀφίκετο εἰς τὸ δισσωτήριον Ἀπολλόδωρος, ὁ δὲ Σωκράτης ἐταῖρος, χιτῶνα τε αὐτῷ φέρων ἐείων πολυτελεῖς, καὶ εὐήτριον, καὶ ἱμάτιον τοῖστος. Ἐξίς ἐνδύσασαυτὸν

Quum rediisset *Delia* navis, jamque *Socrati* moriendum esset, accedens in carcerem *Apollodorus* *Socratis* amicus, tulit ei tunicam ex preciosa lana, pulchreque textam, simile item pallium: & rogavit,

ἢ χιτῶνα

† χιῶνα, κὶ φοιμάτιον περι-
 βαλλόμενον, εἴτα ἔτω πιεῖν τὸ
 φάρμακον. ἔλεγε γὰρ αὐτὰς,
 καλῶν ἐνταφίων μὴ ἀμοιρή-
 σθην, εἰ ἐν αὐτοῖς ἀποθάνοι· κὶ
 γὰρ ἐν κὶ προκειῶς σὺ πᾶ
 κόσμῳ τ' νεκρὸν ἐ πάνυ τι
 ἀδόξως. ταῦτα τ' Σωκράτῳ
 ὁ Ἀπολλόδωρος. ὁ δ' εὐκλωέ-
 χητο, ἀλλ' ἔφη πρὸς τὰς
 ἀμφὶ τ' Κρίτωνα, κὶ Σιμ-
 μίαν, κὶ Φαίδωνα. κὶ πῶς
 ὑπὲρ ἡμῶν καλῶς Ἀπολλό-
 δωρος. ἔτω διοξάζει, εἴγε
 αὐτὸ πεπίστυκεν, ὅτι μὴ τιμὴ
 ἐξ Ἀθηναίων φιλοτισίαν, κὶ
 τὸ τοῦ φαρμάκου πόμα, ἔτι
 ἔτις ὄψεται Σωκράτῳ. εἰ
 γὰρ οἴεται τ' ὀλίγον ὑσερον ἐρ-
 ριμμένον ἐν ποσὶ κὶ κεισόμενον
 γ' ἐμὲ εἶναι, δὴλός ἐστὶ με
 οὐκ εἰδώς.

pedes fratris jacebit, esse Socratem, certum est, me
 ab ipso non cognosci.

ἡ ναῦς ἢ ἐκ Δήλας) Singularem intelligere apparet ex arti-
 culi adjctione. Ea autem Sacra est, quam & *Δηλιάδα* & *Sa-*
laminiam vocavere. Mittebatur annis singulis ad ludos in *De-*
lo insula ex instituto *Thesei* celebrandos, uti ex *Plutarcho* disci-
 mus. vide *Castellanum* in Syntag. de festis Græcor. S.

κὶ ἡδὴ) Nam ante ejus reditum de damnatis supplicium
 sumi legibus Atheniensium prohibitum erat. *Xenophon*. lib. III.
 de fact. & dict. Socrat. *Plato* in *Phædone*, *Suidas* in *Θεωρίαις*. S.

χιτῶνά τε) More veteri. Ut enim cum mortuis pretiosa
 ipsorum vestimenta cremabantur; ita damnati ad mortem ea in-

duebant. Discimus exemplo Philoclis, quod est apud *Plutarchum* in *Lyfandro*: λατὰρ μὲν, αἶτ, καὶ λαβὼν χλαμύδα λαμπρὰν πρῶτον ἐπὶ τῷ σφραγῶν ἠγείτο τοῖς πολίταις, ὡς ἰσορεῖ Θεόφραστον. Pretiosissima autem usurpata *Lucianus* docet lib. de *Luctu*. & in *Nigrino*. Hinc & καλὰ εὐτάφια, hinc κόσμησις dicta, ut videmus in sequentibus Adde quæ observat *Vir Clarissimus Ioh. Freinshemius* ad lib. V. *Curt.* cap. 9. §. 1. & *Kirchm.* de fun. lib. I. cap. 10 S.

περικεῖται) περικεῖσθαι *Gesnerus*, quod à *Fabro* probatur. S. *Gesneri* correctio nemini non probabitur. Interpres autem τὸ περικεῖται non iatis expressit vertendo, *appariturum*. mallet, *collocatum iri* Est enim περικεῖται, collocari, mortuis proprium, cum in lectulo compositi, pedibus ostium spectantibus, in atrio proponuntur. Græcis hæc collocatio dicitur πρόθεσις, & περιθεῖσθαι νεκρὸν est collocare *Gloss.* conlocatis, εἰδὲν νεκρῶν. vide *Pollucem* l. 8. cap. 7. *Lucianum* de *Luctu*. *Aristoph.* in *Concion.* *Platonis* *Phædon.* *Suid* in *περὶ κείτου*. *Phavorin.* in *πρόκειται*. *Vulcanium* in *Notis* ad *Glossar.* *Casaub.* in *Persium* p. 306. K.

περὶ τὰς ἀμφὶ τὸ κείτουνα) *Periphrasis* *Critonis*, aliis tamen, qui cum eo erant, minimè exclusis. Hinc corrigendus *Stobæus* *Serm.* 277. Σωκράτης &c. τῶν ἀμφὶ τῶν κειτῶν ἐρομῶν αὐτόν. *Gesnerus* legit, τὰς κειτάς. infeliciter. legas licet ex *Æliano*, τῶν ἀμφὶ τὸ Κείτουνα, *Critone* ipsum interrogante. K.

εἶγε αὐτὸ) αὐτὸς *Gesnerus* corrigit, id quod *Faber* quoque censet esse rectum, firmatque *M S. C.* at vero *M S. B.* habet αὐτῶ. S.

Φαρμάκω) Sic & *Cicero* lib. I. *Quæst. Tusc.* ubi hanc rem explicat. Fuit autem κόνειον, Latine, *cicuta*. *Plinius* lib. XXV. cap. II. *Cicuta venenissima est, publica Atheniensium pœna ἰννίσα.* Κόνειον, porro dictum Græcis ἀπὸ τὸ φύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλεσθῆναι; ὅντι παρὶ τῷ Ἡράκλειαν. *Athenæus* lib. III. unde herbam fuisse apparet, cujus succus expressus pistillis & haustus adferebat mortem. S.

τὸ ὀλίγον ὕπερον) *Faber* τὸ ὀλίγον ὕπερον. Præferrem, τὸ ὀλίγω, ut intelligamus ἀποθανόντα. S. Neutrum mutandum, quantum ego quidem videam. Nam & αὐτὸ πεπίστευκεν bene Græcum est, & ὀλίγον ὕπερον eadem ratione dicitur, qua μικρὸν ὕπερον apud *Phavorinum*. *Plato* in *Phædone*, à quo *Noster* sua habet. & πείθει, ἔφη, ὦ ἄνδρες, Κείτουνα, ὡς ἐγὼ εἶμι ἔτι ὁ Σωκράτης, ὁ κατὰ Διὰ λεγόμενος καὶ Διὰ ταῦτων ἕκαστα τῶν λεγομένων, ἀλλ' οἷτάί με σπείνον

ἐκείνον εἶναι, ὃν ὄψεται ὀλίγον ὑπερον νεκρὸν, καὶ ἐρωτᾷ δὴ πῶς με δάσκειν. Non persuadeo, inquit Socrates, ὁ boni, Crioni, me esse illum ipsum Socratem, qui jam differit & singula aëta digerit. sed puetat illum esse, quem paulo post videbit mortuum, ideoque etiam interrogat, quomodo me sepelire debeat. &c. Etiana cicuta aliquoties φάρμακον l. c. dicitur, mollissimè & κατ' εὐφημισμὸν. vel quia φάρμακον vocabulum μέσον φάρμακα καὶ τὰ θεραπεύοντα & τὰ φθείροντα, φάρμακα sunt, quæ tum medicinam, tum mortem afferunt. Thomas in Eclogis Atticis. K.

με σὺν εἰδῶς) Nam ex Socratica philolophia corpus non pars, sed vinculum & carcer hominis. Africanus apud Ciceronem in Somnio: Sic habeto, te non esse mortalem, sed corpus hoc, nec enim is es, quem forma ista declarat, sed mens cujusque, is est quisque, non ea figura, quæ digito demonstrari potest. Etiam Lactantius lib. III. c. 3. Hoc, quod oculis subiectum est, non homo, sed hominis receptaculum est; cujus qualitas & figura non ex lineamentis vasculi, quo continetur, sed ex factis & moribus pervidetur. Igitur ad Socratem non pertinebat, quomodo corpus paulo post jaceret: nec ipsum intuens, Socratem Apollodorus visurus erat, qui non nisi mentis oculis videri poterat; cujus figuram non nisi animo tenere licebat. vide eundem Ciceronem lib. I. Quæst. Tusc. Et sic illud ἕτως quod præcessit interpretor, quod nonnemi suspectum fuit, deque Apollodoro potius, quam Socrate accipio. Adde Platonem in Phædone circa finem, ubi fundamenta hujus explicationis videas. Veram tamen lectionem Faber putat, ὄντως, non ἕτως, licet ἕτως probent omnes MSS. S. Non ausim manus afferre tam eleganti formulæ orationis. Nam το, ἔτι ἕτως ὄψεται significat, ita demum videbit, ut ἕτως respiciat statum Socratis, in quem post haustam cicutam transiturus erat. K.

ΚΕΦ. ΙΖ.

CAP. XVII.

Περὶ τῶν σμικροτάτων τε
θρίπων, καὶ ἐλεγεία.

Ταῦτα ἄρα ἐστὶ τὰ θαν-
μαζόμενα Μυρμηκίδε & Μι-
λησίε, καὶ Καλλικράτες τῆ
Λακεδαιμονίε, τὰ μικρὰ

De minutissimis quadrigis
& elegeio.

Hæc sunt opera Myr-
medicæ Milesii, & Calli-
cratis Lacedæmonii, quæ
propter nimiam exilitatē

B 5

ἐξ α.

ἔργα τέτριππα μὲν ἐποίησαν
ὑπὸ μύσας καλυπτόμενα, καὶ
ἐν σισάμῳ δίσιχον ἐλεγείον
χρυσοῖς γράμμασιν ἐπέγρα-
ψαν. ὧν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σισά-
σαιⓄ ἕδ' ἕτερον ἐπαρμένεται.
τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ ταῦτα ἢ χρόνος
παρανάλωμα;

enim hæc aliud sunt, quàm vana temporis jactura?

in admiratione habentur.
Quadrigas fecerunt, quæ
sub musca possēt abscon-
di & in sesamo distichon
elegijum literis aureis in-
scripserunt. Quorum sanè
neutrum, mea sententia,
laudaverit sapiens. Quid
enim hæc aliud sunt, quàm
vana temporis jactura?

μικρὰ ἔργα) Hinc Ciceroni, *minusculeorum operum artificis*.
lib. IV. Quæst. Acad. Varro lib. VI. de LL. *obscura* nominavit
hæc opera, credo quia visum excedebant. Iis igitur *setas nigras*
solebant *admonere*, ut distinctius cernerentur. Adde Plinium
lib. VII. cap. 21 & lib. XXXVI. cap. 5. S. Cicero Myr-
mecidem vocat, *minutorum opusculorum fabricatorem* l. IV. A-
cadem. Quæst. Galenus in Protreptico ad artes *Μυρμηκιάδης*
τοῦ Ἀθηναίου ἔ Καλλιμαχῆς Λακεδαιμονίου μεταμοτεχνίαν obiter
perstringit. Vide Julian. Orat, 3. p. 208. Suidam in γε-
λοῖⓄ. K.

τέτριππα) MSS, A. & C. est *τέτριππων* & *ποχ καλυπ-
τόρμον*. Scribendum *τέτριππον* & intelligendum *ἄγμα*. S. In
Autore equidem nihil innovandum. Nam *τέτριππα* Græcis
æquè ac Latinis *quadrige*, de unico quatuor equorum curru di-
cuntur, quamvis Plinius *quadrigam* habeat l. VI. c. 21. Idem Au-
ctor de Theodoro, qui Labyrinthum Sami fecit: *ipse se*, inquit,
ex ære fudit, præter similitudinem mirabilem famâ magnæ *subti-
litate* celebratus. *Dextrâ limam tenet*, *levâ* tribus digitis *qua-
drigulam tenuit*, *translatam Præneste*, tanta parvitate, ut to-
tam eam *currumque* & *aurigam* integeret *alis simul facta musca*. l.
34. c. 8. K.

ἐπέγραψαν) Vulgari credo ratione, quod ipsum tamen
sufficit ad miraculum. Majus est quod de eis scribit Plutar-
chus lib. adversus Stoicos: *Διὰ τορνεύειν λέγονται ἐν σισάμῳ γράμ-
μασιν ἔπη τῶ Ὀμήρου*. Id est, non inscripssisse istas literas stylo, vel
simili modo, sed, succisa reliqua materia, ita sculpsisse, ut exta-
rent. Quod an verum sit, alii viderint. Certe in fragmento
Athenais à Casaubono lib. XI. Annotat. cap. 4, edito legimus,
ἐνδόξως

ἐνδόξως τορευτὰς fuisse Μυρμηκίδην ἢ Μιλήσιον καὶ Καλικράτιον ἢ Λάκωνα. Observo porro à Plutarcho tribui ambobus, quod de uno tantum Noster narrat. S.

παρανάλωμα) Operosa in supervacuis laboribus sedulitas. Seneca lib. de brev. vitæ cap. 22. S. Aristoteles c. 7. de Poëtica ἔτε πάμμικρον ἂν τι γένοιτο καλὸν ζῶον. συλχεῖται γὰρ ἡ θεωρία ἐγγυὸς ἔ' ἀνεμοθήτε χρόνος γινόμενη. ἔτε παρμέγεθεσ. Nec minimum animal poterit esse pulchrum : contemptatio enim ad tempus propè insensibile redacta confunditur : nec maximum &c. K.

Κ Ε Φ. ιη.

CAP. XIX.

Περὶ τρυφῶν γυναικῶν.

De mulieribus luxuriosis.

Πῶς ὃ εἰς διέρρεον ὑπὸ τρυφῆς αἱ πολλαὶ τῶν γυναικῶν, ὅτι μὲν γὰρ τῆ κεφαλῆς σφάντω ἐπετίθεντο ὑψηλῶς, τὲς ὃ πόδας σανδάλους ὑπέδυντο. ἐκ ὃ τῶ ὠτων αὐτῶν ἐνώτια μακρὰ ἀπεκρέμαντο. τῆ δὲ χιτῶνων τὰ ὠρεῖ τὲς ὠμους ἄχρι τῶ χειρῶν εἰσω ἐβράπιον, ἀλλὰ περὶ τοῖς χερσῶν, καὶ ἀργυραῖς συνεχέσι κατελαμβάνον. καὶ ταῦτα αἱ πάνυ παλαιαί. τῆ δὲ Ἀττικῶν γυναικῶν τὴν τρυφὴν Ἀριστοφάνης λεγέτω.

Nunquid verò pleræque antiquarum mulierum, luxu diffluxere? quæ corollam sublimem capitî imponebant, pedes verò sandaliis induebant, ex auribus longas in aures dependentes habebant. Tunicarum verò eam partem, quæ est ab humeris usque ad manus, non consuebant, sed continuis fibulis, aureis & argenteis constrinxere. Atque hæc antiquissimæ mulieres fa-

ciabant. Atticarum verò mulierum delicias Aristophanes recenset.

αἱ πολλαὶ τῶν γυναικῶν) Faber legit αἱ πολλαὶ τῶν παλαιῶν γυναικῶν. Mallem ego, αἱ παλαιαὶ τῶν γυναικῶν. Sic infra. καὶ ταῦτα αἱ πάνυ παλαιαί. Adde Eustathii verba mox citanda. S. Ita apud Plutarchum in Galba pro πολλῶν, παλαιῶν, legerunt Bandius & Ruigersius, quem vide l. 3. Variar. Lectio. cap. 6.

ubi in alio Plutarchi loco, qui sine dubio mendosus est, malim legere ex his Codicis MSi. ruderibus, πεποῦλας, ἐποῖλας, præ Rutgerſii πεπεῖλας, vide locum & judica L. B. Sed hæc ὡς ἐν παροῶ. K.

σεφάνῳ) Etiam Homero teste. unde statim, καὶ ταῦτα αἰ πάνυ παλαιά. Locus Poëtæ est Iliad. Σ. ubi de virginibus in chorea.

Τῶν δὲ αἰ μὲν πλεκτὰς σεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας.

Adde *Pollucem* lib. V. cap. 15. Porro capitis ornamentum fasciamque fuisse putem, gemmis auroque distinctam, & in vertice fastigiatam ac prope turritam. Cujusmodi alicujus meminit *Lucianus*: καὶ σεφάνη μὲν κύκλῳ παθεῖ λίθοις Ἰνδικοῖς ἀλάστρου. S.

ἐνώτια μακρὰ) Etiam ista ab Homero inter ornamenta muliebria relata. Consule *Pollucem* loco antea laudato. S. Respicit Autor ad Romanorum *elenchos* de quibus *Plinius* l. IX. c. 34. & *procerioribus* (margaritis vel unionibus) *sua gratia est, elenchos appellant, fastigiata longitudine, alabastrorum figurâ, in pleniorrem orbem desinentes. Hos dignius suspendere ac binos ac ternos auribus, saminarum gloria est. Hinc puto liquere, cur Noster dixerit, μακρὰ oblongas in aures. Juvenal. Satyr. VI. Auribus extensis magnos commisit elenchos. K.*

τῶν δὲ χιτῶνων) *Eustath.* l. E. περόνῳ ἐν τοῖς σήδεσιν ἐφόρειν αἰ παλαιὰ γυναικῆς, δι' ἧς τὸ κεχρητὸς ἔπέπλε συνήγετο, Δωρῶν καταρξάντων ἔτοιγες ἱμαλισμῶ. φησι γοῦν Ἡρόδοτος γυναικείαν ἐδῆλα δαυρίδα, τῶν ἔχεται περόνας. τοιαύτη δὲ φησὶν ἡ ἀρχαία πᾶσα ἐδῆς γυναικῶν. & μοχ. ἐστὶ γὰρ πέπλος καὶ ἐν ταῦτα γυναικείῳ χιτῶν, ὃν εἶπε ἐν ἐδύοντο, ἀλλ' ἐπέροντο, καὶ τὴν περόνης ἀρθείσης καταρέων ὡς εἰς τὸ ἔδαφος φαίνεται. *Pollucem* hoc genus arbitror χιτῶν vocare lib. VII. cap. 13. ὁ χιτῶν inquit περόνας καὶ τὰς ὄμους διήρητο. S.

περόνας) de his fibulis vide *Herod.* l. V. c. 87. Notandum etiam est, distingui hoc loco à se invicem συρράπτειν consuevere & περόνας καταλαμβάνειν vel συμπορησάσθαι, *fibulis constringere*, Est quidem περόνη species ῥαφῆς *suturæ* & eundem fere usum cum acu *farcinatrice* exhibet, & sæpius amicè conspirant, si scilicet tunica habuerit ῥαφήν, *suturam*, περόνας, *fibulis* astringendam. Nihilominus tamen bonis Autoribus, alia est περόνη, alia ῥαφή. Ita *Hesychius*, συμπορητὸν τὸ μὴ ῥαφαῖς σωειλημμένον καὶ τὰς ὄμους χιτῶνα ἰνφιβυλάτα tunica, quæ non est confusa in humeris.

meris. Salmasius τὸ μὴ textu ejicit, ut possit δέσιν φυλάττειν notis in Vopiscum p. 566. ubi de tunica ἀράφῳ Salvatoris disputat. confer Josephum Antiq. Jud. l. 3. c. 8. K.

Αελεοφάνης) In Thesmophoriazuffis, credo, non tamen iis, quæ hodie extant. Duas enim isto nomine comœdias edidit. Consule *Pollucem* lib. VII. cap. 22. Meminit & *Clemens* loci alicujus ex prædicta hujus poetæ comœdia *Pædag.* II. ii. quem quia hunc ipsum esse, certe plurima hæc pertinentia complecti sentio, adscribam. Sic autem habet.

Μίτρας, ἀναδήματτα, νιττον, κῆσιδ' ἠελω
 Κίστην, σροφίον, ὀπίσσοφινδόνω
 Οπιδοκάλυμμα, φῦκθ, ἀειδέρεα
 Ἰποχράμματτα, τριφοκαλάσιον, κεκρύφαλον,
 Ζῶμα, ἀμπεχόνιον, τρόφημα, πέρυφες,
 Ξυτίδα, χιτώννα, βάσασθρον, ἔγκυκλον χιτώνιον &c. S.

ΚΕΦ. ΙΘ.

Πεὶ τ' ἴ Συβαρίων, καὶ
 Κολοφωνίων, κῆ Κορινθίων
 τρυφῆς.

Ὁ μὲν δημώδης λόγος καὶ εἰς πάντας ἐκφοιτήσας λέγει, Συβαρίταις καὶ αὐτῇ τῇ Συβάρει αἰτίαν τ' ἀπολείας γενέσθαι τὴν πολλὴν τρυφῆν. ἀ ἵ οὐκ ἔστι τοῖς πολλοῖς γνώριμα, ταῦτ' ἐγὼ ἔρω. Κολοφωνίους φασὶ, καὶ αὐτὸς δὲ τὴν πάντῃ τρυφῆν ἀπολέσθαι. κῆ γάρ τοι καὶ ἔτοι ἐδοῦντι πολυτελεῖ ἐθρύπλοντο, καὶ τραπέζης ἀσάβια καὶ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν χρώμενοι ὑβρίζον. καὶ ἡ ἴ Βανχεαδίων ἵ ἴ ἐν Κορίνθῳ ἀρχῇ,

CAP. XIX.

De Sybaritarum, Colophoniorum & Corinthiorum luxu.

Dictum vulgare, & in omnes homines evulgatum ait, Sybaritis & ipsi Sybari nimium luxum exitialem fuisse. Ego verò ea in medium proferam, quæ vulgo cognita non sunt. Colophoniiis etiam ipsis ferunt intolerandam luxuriam perniciem & interitum attulisse. Etenim etiam illi splendidis vestibibus superbiebant: & intemperantia mensa supra modum abutentes, ad
 ὅτι

ὅτι μέγα δυνάμειος προελ- injurias contumeliasque
 θῆσα, ὁμῶς δὲ τὴν τρυφὴν proclives erant. Ad hæc
 τὴν ἐξωτὴν μέτραν, καὶ αὐτὴν Bacchiadarum regnum a-
 κατελύθη. pud Corinthios, quum
 ad summum potentia gradum pervenisset, tamen
 perimmoderatam luxuriam dissolutum est.

Caput hoc cum superiori conjugendum censet Faber. Mihi aliter videtur vel obpræfatiunculam, quæ in capitis medio non temere solet usurpari. S.

Κολοφωνίως) Vide Theopompum apud Athenæum lib. XII. S.

τρυφήν) Luxus τὰ νεῦρα ψυχῆς animæ nervos ita emol- lit, ut sint *lorum in aqua*. Unde Plato l. 3. de Rep. damnat συρακυσίαν τετραπέζαν, καὶ Σικελικὴν ποικιλίαν ὄψων, καὶ Ἀττικὰ πέμματα καὶ Κερυνθίαν κόρην, mensam Syracusanam, Siculam absconditorum varietatem, Atticæ bellaria, Corinthiam puellam, ut pestes & barathrum publicæ salutis. Adde his Pythagoram, qui dixit, εἰσεῖναι εἰς τὰς πόλεις πρῶτον τρυφήν, ἔπειτα κόρον, ἔξω ἕβρον, καὶ ἡ ταῦτα ὀλεθρὸν, Primum intrare in urbes luxum, postea saturnitatem, deinde lasciviam, ad ultimum ruinam. K.

Βακχειαδῶν) Bacchis Prumnidis fuit filius, ex posteris Aletæ Heraclidis. Ab eo nomen & familiæ Bacchiadum, qui imperium Corinthi tenuere. vide *Heraclid. de polit. Corinth.* & *Smid. ad Pind. Olymp. Od. 3. pag. 307. S.*

ΚΕΦ. κ.

CAP. XX.

Περὶ Διονυσίου συλήσαντος
 τὰ τῶν θεῶν.

*De Dionysio sacrilegia
 patrante.*

Διονύσιος ἐξ ἀπάντων τῶν ἐν Συρακῆσιν ἱερῶν ἰσὺλησε τὰ χρήματα. ἡ ἀγάλλα- τος τῶν Διὸς περιεῖλε τὴν ἐδῆτα καὶ ἡ κόσμον, ὅσον ἑξήκοντα, φασί, χρυσίε πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ταλάμων. ὀκνέν-

Dionysius ex omnibus Syracusarum templis & delubris per sacrilegium pecuniam abstulit. Statuam Jovis vestitu & omnibus ornamentis spoliavit, quæ octaginta quinque

των

των δὲ τῶν δημικῶν ἀφαιρῶν,
 ὅδε πρῶτον ἐκρυσσε τὸ ἀγαλ-
 μα. καὶ τὸ ἀγαλμα, δὲ τοῦ
 Ἀπόλλωνος περιεσύλησεν, ἔχον
 καὶ αὐτὸ χρυσοῦς βοσρύχες,
 κελεύσας ἀποκείρειν τινὰ αὐτό.
 πελεύσας δὲ εἰς Τροιζηνίαν, τὰ
 τῶν Ἀπόλλωνος, καὶ τῶν Λευκο-
 θεῶν ἅπαντα ἐσύλησε χρυ-
 ματα, τὴν παρακειμένην
 ἀργυρᾶν τῶν Ἀπόλλωνος πρᾶ-
 πτεζαν κελεύσας ἀφελῆν,
 ἀγαθὸν δαίμονα τῶν θεῶν δι-
 δόντι ὡς ὑπόπτερον.

auri talentis æstimaban-
 tur. Et quum statuam o-
 perariis publicis attinge-
 re religiosum esset, ipse
 primus manum injecit.
 Deprædatus est etiam si-
 mulacrum Apollinis, au-
 reis cincinnis præditum,
 quos abraderè aliquem
 jussit. Inde navigans
 in Træzeniam, univèr-
 sas Apollinis & Leucothææ
 pecunias nefario scelere
 abripuit. Mensam etiam
 argenteam astantem Apollini
 jussit auferri, super qua
 bonus Genius Deo propinabat.

Dionysio Patri Auctor sacrilegia hoc capite recensita tri-
 buit. Cum ipso Cicero quoque facit l. 3. de Naturâ Deorum.
 Clemens autem ὁ Ἀλεξανδρεὺς, Διονύσιον μὲν, inquit, ὁ τὴν ἄν-
 τιστον ὁ νεώτερον &c. quod Arnobius reddit l. VI. adversus Gentes;
 Dionysius ille, sed junior, cum velamine aureo spoliaret Iovem, & pro
 illo lanæum subderet, jocularibus etiam faceribus ludens, cum esse il-
 lud in rigoribus algidum, hec vaporum, onerosum illud in aestibus
 diceret, hoc rursus sub ardoribus stabile. Hoc sententiarum di-
 vortium dudum vidit P. Victorius Var Lect. l. XXI. c. 10. K.

τῶν Διὸς) Per excellentiam sic dicti, hoc est Olympici Jo-
 vis. Lactantius lib. II. cap. 4. cum Iovὶ Olympio aureum ami-
 ctum detraxisset, lanæum jussit imponi: Et hoc noster voluit arti-
 culi adjectione. S.

ὅσον ἢ φασί) Gesner. ὅσον. Faber ait legendum, ὅσις.
 in MS. B est ὅς, id quod retinendum videtur. S. Benè MS. ὅς
 nam terminatio ὄν otiosè inculcatur ex præcedenti κόσμον. K.

ὀγδοήκοντα) MS. A. ἐβδομήκοντα. S. Historiam habet Val.
 Maximus lib. I. quem vide, quosque ibi citat Lipsius. K.

ἔχον καὶ) Emendat Faber ἔχον δὲ, sed non necesse videtur.
 imo illud καὶ potius scribitur emphasi. S. Similis emphasis τῶν καὶ

in præced. cap. ἡ προπέζης ἀσωτία ἐὶ πρὸς τὴν χρείαν χρεώ-
 ρμοι, & mensæ deliciis etiam ultra omnem modum abusi lasci-
 viabant. K.

Χρυσῆς βοσρέυχας) κόμας alias appellant, unde cognomen-
 tum Apollinis χρυσοκόμας. Fuerunt autem radii, quibus caput
 hujus deiveteres exornabant. S. Cincinnos. Fuit enim simu-
 lachrum Apollinis, ut notum est, comâ intonsa obsitum, ut Dea-
 strum ἀκροσικόμων rite exprimeret, & Solis comas aureas, id est,
 radios representaret. Macrobi. Saturn. l. i. Apulejus in Flori-
 dis. K.

εἰς Τυρρῶνιαις) Imo Τυρρῶνιαις Aristotel. lib. l. i. Oecon. εἰς
 Τυρρῶνιαν τε πλεῦσας ναυσὶν ἑκατὸν, ἔλαβεν ἐκ τῆς Δευκοθέας ἰερῆ
 χρυσίον τε καὶ ἀργυρον πολὺν. Per Τυρρῶνιαν tamen cave hic in-
 telligas regionem totam Italiæ, sed navalia Agyllæ, quæ urbs e-
 jus, ubi & templum, quod expilare quærebat. Diodorus Si-
 culus lib. XV. Διονύσιος χρημάτων ἀπερέδρηθ' ἐσράτευσεν ἐπὶ
 Τυρρῶνιαν, ἔχων τελέρεις ἐξήκοντα, πρόσφασιν μὲν φέρων τὴν τ' ἁγῶν
 κατάλυσιν, τῆ δ' ἀλλήθεια συλήπων ἰερὸν ἄγιον, γέμον μὲν ἀναθημάτων
 πολλῶν, καθιδρυμῶν δ' ἐν ἐπιπέδῳ πόλειως Ἀγύλλης Τυρρῶνιδος. τὸ
 δ' ἐπίγειον ἀνομάζει οὐ πύργοι. S.

ἀγαθῆ δαίμωνος) Solebant Græci cœna jam peracta po-
 culum mero plenum circumferre, in gratiam Bacchi pro reperto
 vino & hilaritate inde generi mortalium allata, idque ἀγαθῆ
 δαίμωνος appellare. Athenæus lib. XV. οἱ Ἕλληες τῶ μὲν ὡδὸς
 δεῖπνον ἀκρότω πρὸς διδομένῳ τ' ἀγαθὸν ἐπιφανέσι δαίμονα, τιμῶν-
 τες τ' εὐρένῳ δαίμονα, ἡ δ' ἔτος ὁ Διονύσος. Inter bibendum
 vero mensam auferrimos erat. Testis Nicostratus apud prædi-
 ctum auctorem: & Scholiastes Aristophanis in Equitibus: ἀερόμενης
 τ' προπέζης μὲν τὸ δεῖπνον, ἀργαλὸν ὡς ἐφεξέτω, καὶ ἐκαλεῖτο ἡ κρη-
 σις ἀγαθῆ δαίμωνος. Astute igitur servato hoc more Dionysius
 Apollini ἀγαθῆ δαίμωνος propinat, mensamque ejus argenteam
 auferrī jubet. Quem interpretes sensum hujus loci protulit, non
 intelligo. Puto autem eum τὸ διδόντος decepisse, quod ad ἀγαθῆ
 δαίμωνος referebat. Et sic quisquis primam melioremque hu-
 jus loci lectionem depravavit: ignorans ἀγαθῆ δαίμωνος à Græ-
 cis simpliciter ultimam eam cœnæ nominari potionem. Unde
 & ab Hesychio ἀγαθοδαίμωνισαί, οἱ ὀλιγοποτῆντες; quasi qui
 statim ultimum illud poculum petant. Quare pro διδόντος, διδῶς
 scribendum, & de Dionysio accipiendum est. Athenæus dicto
 loco, ὅτι ἡ δοθείσης τ' ἀγαθῆ δαίμωνος κρείσσεως ἔθος ἡ βασιάζειν
 τῆς

τὰς τραπέζας, ἔδειξε Ἄλ' τ' αὐτὸν ἀσεβείας ὁ Σικελιώτης Διονύσιος. Τῷ γὰρ Ασκληπιῷ ἐν ταῖς Συρακούσαις ἀνακειμένης τραπέζης χρυσοῦς, ὡροπιῶν ὡπιδ' ἀγροῦτον ἀγαθὸν εὐαίμωνος ἐκέλευσε βασαχθῶναι τῷ τραπέζων. Aristoteles Oecon. II. circa finem. Διονύσιος τὰ ἱερά ὤρετο ἀρδύμενος, εἰ μὴ τράπεζαν ἴδοι παρακειμένην χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν ἀγαθὸν εὐαίμωνος κελεύσας ἐγχεῖν, ἐκέλευεν ἀφαιρεῖν. Paulo aliter hanc rem Cicero, quique eum exscripsit, Maximus Valerius enumerant. Ciceronis verba hæc sunt lib. III. de Natur. Deorum. *Iam mensas argenteas de omnibus delubris iussit auferri, quod more veteris Græciæ inscriptum esset, bonorum Deorum, ut si eorum bonitate velle dicebat.* Scimus priscis usitatum fuisse, titulos donariis inscribere, qui causam dedicationis continerent. Et fortasse etiam sub isto nomine multa sustulit. Priora tamen magis placent. S.

τῷ θεῷ διδόνῃ) τὸ διδόνῃ non habet, quo referatur, nisi legeris θεῷ διδόνῃ Deo dante poculum Boni dæmonis. Nam ac si jam poculum boni Genii vel eventus Apollo convivis suis infundi iussisset, mensam in medio positam Dionysius tolli voluit pro more tralatitio. Quoties autem ὦ locum θεῷ ἐνβησάτω, nemini obscurum poterit esse, qui Venetas & Basileenses editiones Græcorum codicum inspexerit. K.

Κ Ε Φ. κα.

CAP. XXI.

Ἰσμενίας ἀρχαῖος χρεῖς,
πῶς Περσῶν βασιλεῖ ὡρο-
εκυήσεν.

Ismenias sine turpitudine
Perfarum regem udora-
vi.

Ἰσμενίας ἦ Θεβαῖος σοφὸν ἄμα καὶ ἑλλητικόν, οὗτις ἀνδραγαθὸν ἀνὴρ ἐργον. Περσῶν ἔστ' ὑπὲρ τῆς πατρίδος πρὸς βασιλέα τῶν Περσῶν, ἀφίκετο μὲν, ἐβέλετο δ' αὐτὸς ὑπὲρ ὧν ἦκεν, ἐντυχεῖν τῷ Πέρσῃ. ἔφατο ἔν τῷ πρὸς αὐτὸν ὁ χιλιάρχος, ὁ δ' ἐπὶ τὰς ἀγγεῖας εἰσκομίζων τῷ βα-

Ismenia Thebani sapientissimum & planè Græcum factum silentio præterire nullo modo possum. Is patriæ causa legatione ad regem Persarum suscepta venit, & voluit ipse de suo negotio regem convenire. Tribunus itaque militum, cujus officii

C

εἰλεῖ,

οιλῆι, καὶ τὰς δεομένους εἰσα-
 γων· Ἀλλ' ὡς ἔειπε θεβαῖε, (ἐλε-
 γε) ταῦτα παύρων δι' ἐρμυλέ-
 οισ. Τιθραύσης ἡ ἰὺ ὄνομα τῷ
 χιλιάρχῳ· νόμου ἐστὶν ὅπι-
 χώει· Πέρσας, τὸ εἰς ὄφθαλ-
 μὸς ἐλθόντα τὸ βασιλείας, μὴ
 πρότερον λόγῳ μετ' ἀλαγχα-
 κειν, πρὶν ἢ προσκυῖσαι αὐ-
 τόν· εἰ τοίνυν αὐτὸς δὲ σαυτῆ
 συγγιμέσθαι θέλει αὐτῷ, ὥρα
 σοὶ τὰ ἐκ τῆ νόμου δρᾶν· εἰ δὲ
 μὴ, τὸ αὐτὸ σοὶ τῆτο καὶ δι' ἡ-
 μῶν ἀνυπαθήσεται, καὶ μὴ προσ-
 κυνήσῃσι. ὁ τοίνυν Ἰσμηνίας,
 Ἄγε με, εἶπε. καὶ προσελθὼν
 ἐμφανῆς τῷ βασιλεῖ γενό-
 μενος, παρεκείρισθαι τὸ δια-
 κτύλιον, ἔρριψεν ἀδήλωτος παρὰ
 τὰς πόδας, ὃν ἔτυχε φορῶν, καὶ
 ταχέως ὀπίκυσας, ὡς δὴ
 προσκυῖων, πάλιν ἀνέλειτο
 αὐτὸν, καὶ δόξαν μὲν ἀπέσφλε
 τῷ Πέρσῃ προσκυῖσεως· ἔ-
 μιλῶ ἔδρασεν ἔδεν τὸ ἐν τοῖς
 Ἕλλησιν αἰχμύλῳ φερόντων.
 πάντα ἐν ὅσα ἡβελήθη κατε-
 παράξατο, ἔδεν ἡτύχισέ τι ἐκ
 τῆ Πέρσας.

idem adorationis Persarum regi præstitit: nihil tamen
 commisit, quod ignominiosum aut indecorum foret
 Græcis. Quicquid igitur petiit, impetravit, neque
 quicquam à Persa ei denegatum est.

Ἰσμηνίας

um erat res nunciata ad
 regem deferre, & admit-
 tendos ad eum introdu-
 cere, verum, Thebane
 hospes, dicebat, (hæc au-
 tem joco loquebatur per
 interpretem. Nomen erat
 tribuno Tithraustes) lex
 est apud Persas recepta,
 ut is, qui in conspectum
 regis venit, non ante ser-
 monem cum eo conferat,
 quam eum adoraverit.
 Quod si igitur vis ipse
 eum adire, necesse est, ut
 quod lex jubet, peragas.
 Sin minus, idem tibi et-
 iam per nos præstabitur,
 quamvis tu non adorave-
 ris. Ismenias verò, Deduc
 me, ait. Quum autem ac-
 cessisset, & in faciem regis
 ventum esset, annulum,
 quem gestabat, è digito
 detractum, clam abjecit
 ad pedes, confestimque
 procumbens, tanquam ad-
 oraret, sustulit eum ite-
 rum, & opinionem qui-

Ἰουλιῶν) *Plutarchus* in *Artaxerxe*. *Meminit ejus & Suidas*. S.

ὁ καὶ τὰς ἀγγελίας) *Obſerva hoc Chiliarchi munus apud Perſas*. Et ideo, antequam ad regem ipſum veniretur, illum compellare moris erat. *Cornel. Nepos* vita *Cononis* cap. 3. *Conon a Pharnabazo ad regem miſſus, poſtquam venit, primum ex more Perſarum ad Chiliarchum, qui ſecundum gradum imperii tenebat, Tiſtrauſten acceſſit, ſequē oſtendit cum rege colloqui velle, nempe enim ſene hoc admittitur*. Adde *Plutarch.* in *Themiftocle*. Pro prædictis autem in MS. A. legitur ὁ χιλίαρχος καὶ βελῶν εἰσκομιζων. Num excidit vocula & ſcribendum? ὁ χιλίαρχος ὁ καὶ βελῶν καὶ τὰς ἀγγελίας εἰσκομιζων, ut βελῶν ſint ſenatores. S. *Εἰσαγγελλεὺς* Græcis dicitur, ut puto, quem hîc Noſter deſcribit, vel etiam εἰσαγωγεὺς. *Plutar.* in *Alexandro*. *Suidas* in εἰσαγωγεὺς. K.

ἐπικύψας) *Ritu Perſicæ προσκυνήσεως*. Tanta gentis hujus erga reges ſuos erat venerationis. Igitur & Deos appellabant. *Æſchylus* in *Perſis*. Τὸν τε δαίμονα Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθαι. *Scholiaſtes*. ὡς θεὸς γὰρ παρὰ Πέρσαις τιμᾶται. Quatenus ad civilem prudentiam hæc pertineant, vide in ſubtiliſſima diſſertatione *Viri Celeberrimi, Præceptorisque noſtri ſimul ac hoſpitis obſervandi I. H. Bæcleri*, quam nuper de *Auſpicio Regio* in publicum emiſit. S.

δόξαν ἀπέσειλε) Hæc lectio in mendo cubat. Neque enim Græce ſatis dicitur ἀποσείλαι δόξαν emittere opinionem. Itego ἀπετέλεσε δ. dedit, implevit opinionem, δόποτελεῖν hic idem eſt, quod δότωληρῆν, ἀπαρτῆσαι peragere, perficere vide *Heſychium* in hiſ vocibus. Eo ſenſu *Antianus* l. IV. de *Exp. Alex.* καὶ τὰ τῆ προσκυνήσεως ἐπιτελεῖ αὐτῷ *Καλλιſθένει ἐγγύετος*, & *Calliſthenes* quaſi adoratione deſunctus evaſiſſet, *Alexandro* non advertente &c. K.

ἐν τοῖς Ἕλλησιν) In tantum Græci libertatis erant ſtudioſi. Unde *Conon* loco ſupra laudato: Vereor ne civitati meæ ſit opprobrio, ſi, cum ex ea civitate ſim proſectus, quæ cæteris gentibus imperare conſueverit, potius barbarorum, quam illius more fungar. Et *Chiliarchus* ad *Themiftoclem* de eodem more loquens apud *Plutarchum*. ὑμᾶς μὲν ἐλευθερίαν μάλιτα θαυμάζειν καὶ ἐπύθησθαι, λόγῳ. ἡμῖν ὅμως πολλῶν νόμων κάλλιστον, τὸ τιμῆν βασιλείαν adde *Maximum Valerium* lib. VI. cap. 3. *exter. 2. Senecam* de *benef.* lib. III. cap. 12. S.

ἐν τοῖς Ἑλλησιν αἰχὺνῳ) Adoratio, quæ prostrato humi corpore exhibetur, Græcis pudenda & δελοπρεπὴς servilis, visa est. Vide Callisthenis orationem contra eam apud *Arrian.* p. 264. & seq. quâ Alexandrum ad eam offendit, ut postea eum quasi infidiarum in se conscium indignis modis ἐ medio sustulerit. Prohibuit etiam, ne Macedonibus amplius sui adoratio proponeretur, cognito, quod morem illum Persicum dedignerentur addiscere. Dabo ipsa *Arriani* verba, ut vitium, quod illis inolevit, pro viribus tollam: τὸ γινῶντα Ἀλέξανδρον, πῆμψαντα κυκλῶσαι Μακεδόνας μεμνηῶθαί ἐτι τῆ προσκυνήσεως. quis dubitet legendum? κωλύσαι, πρὸς M. prohibuisse, apud Macedones mentionem ulterius facere adorationis. Hæc puto cum historia Doricæ, ut ajunt, concinere, ut consideranti facile patebit. K.

ΚΕΦ. κς.

CAP. XXII.

Δῶρα τὰ διδόμενα παρὰ
Περσῶν βασιλέως τοῖς
πρεσβευταῖς.

*Munera quæ Persarum re-
ges legatis soliti sunt lar-
giri.*

Δῶρα τὰ ἐκ βασιλέως δι-
δόμενα τοῖς παρ' αὐτὸν ἦκοντι
πρεσβευταῖς, εἴτε παρὰ τῶν
ἑλλήνων ἀφίκοιντο, εἴτε ἐτέ-
ρωθεν, ταῦτ' εἰσι. τάλαντον
μὲν ἑκάστῳ Βαβυλώνιον ἐπι-
σήμῳ ἀργυρίῳ, τάλαντα δὲ,
φιάλαι δύο ἀργυραῖ. δύνα δὲ
δὲ τὸ τάλαντον τὸ Βαβυλώνιον
δύο καὶ ἑβδομήκοντα μνάς
Ἀττικὰς, ψέμμα τε καὶ ἀκι-
νάκῳ ἐδίδου, καὶ σρεπλόν· χι-
λίῳν διαρεκῶν ἄξια ταῦτα,
καὶ σολῆν ἐπ' αὐτοῖς Μηδι-
κῶν, ὄνομα δὲ τῆ σολῆ δωρο-
φορικῆ.

quam Doryphoricam appellant.

Munera, quæ rex donec
dabat, venientibus ad se
legatis, sive ii ex Græcia,
sive aliunde advenissent,
hæc erant. Unicuique ta-
lentum Babylonicum ar-
genti præstantissimi. Ta-
lenta verò, duæ fuerunt
argenteæ phialæ. Conficit
autem talentum Babylo-
nicum septuaginta duas
minas Atticas. Item ar-
millas, & acinacem dabat,
& torquem: universa hæc
mille Daricis æstimata, ad
hæc stolam Medicam,

πρεσβευταῖς

πρεσβυτάς) Imo aliis quibusque quos singulariter volebat honorare. Patet exemplo Artaxerxis apud *Plutarchum*, qui Mithridatem ob perlatum ad se de cæde Cyri nuntium, sicut ipse credi voluit, revera ob interfectum eum, ita est remuneratus. Unde Parysatis eunuchus ad eum: Ως καλὴν μὲν ἐσθ' ἦν σοι ταύτην Μιθριδάτης ὁ βασιλεὺς δέδωκε, καλὰ δ' ἔσραπ' αἰ, πολλὴ δ' ἀξία ὁ ἀκινάκης. Et *Xenophon* lib. I. exped. Cyri de Artapete, εἶχε ἀκινάκην χρυσῆν καὶ σραπίον δ' ἐφόρει καὶ ψέλια καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ οἱ ἄριστοι τ' Περσῶν. Adde ex Sacris *Danielem* Prophetam non uno loco. S.

Τάλαντα δ', φιάλα δύο) Locus cujus ne qualemcunque etiam sensum interpretare potuit. Quid enim est; *Talentis* vero, *duæ argenteæ phialæ*? Neque clarior redditur, etiam si interponas *fuertunt*, ut ab emendatore factum. Ego ita explico: dedit etiam cuique phialas duas, quarum una quævis habuit pondo centum & viginti. Τάλαντον profecto *Polluci* lib. X. c. 6. est καὶ σαθμὸς τι ὄνομα. *Eustath.* *Iliad.* Β. Τάλαντον σημαίνει καὶ τὸ σαθμῶδηρον πρᾶγμα. Hinc apud *Aristophanem* in *Lyfistrata*. ἦκουσα ἀνδρας ἔρρειν σελέχη φέρουσι ὡς τριτάλαντον βάρος. Et apud eundem in *Centauris*, referente antedicto *Polluce*. λίθου δεκάτῳ τάλαντου, lapis pondo 1200. Item apud *Athenæum* lib. V. τριτάλαντου λίθου, saxum pondo 360. uti erudite eum locum explicat *Clar. Casaubonus*. Sed fortasse ponderis magnitudo fidem excedit, igitur magis est, ut de precio accipiamus locum, dicamusque unamquamque phialam talento fuisse æstimatam. Locutionemque esse similem *Plutarchi*, qui sic σέφανον τάλαντον appellat. Locum vide infra 2, 41. in *πρόμαχος*. Quid si scripserit: *σαλανταίον*? ac voluerit, dedisse phialas magni ponderis? Certe apud Græcos veteres, ut observat *Grotius* ad cap. 17. *Apo-cal.* omne quod grave est, *ταλανταῖον* dicitur. Adde etiam indicem in ἐστὶ & ἔχον. *Ταλανταῖον* postea probavit *Faber* quoque, sed *talenti pondere* exposuit. At vero *Cl. Grotius* lectionem servat vulgatam, quam ait significare id, quod Latini dicunt *talenta pondo*, hocque velle, singulas habuisse pondus unius talenti, ut initio & mihi visum fuerat. Consule ipsum lib. 1. *Pecun. Vet.* c. 6. S. Τάλαντα hoc loco non *pondus*, sed pretium inferre, ipse Autor indicat, dum Talentum æstimat minis septuaginta duobus Atticis, vel ut alii rotundo numero, septuaginta tantum. K.

δύο καὶ ἑβδομήκοντα) *Polluci* lib. IX. cap. 6. τὸ Βαβυλωνίον τάλαντον

λανλον dicitur habere μνάς τὰς ἀπλικὰς ἐδομήκοντα. Discedit ergo nos ter à vulgari computatione. Sed ante hæc verba quædam præcessisse videntur, quæ hodie non extant, aliudque numismatis genus comprehendisse, cui talentum Babylonium comparabatur. S.

σολῶ) Vestimenta veteribus inter præcipua dona: Sic apud *Xenophonem* lib. I. exp. Cyri. Cyrus Syennesi Cilicio dat *στρεπλον χρυσῶν ἢ σολῶ περσικῶν*. Alexander Græcis militibus denas vestes apud *Curium* lib. V. cap. 5. Caracalla plebi Romano, teste *Spartiano*, unde & hoc nomen adeptus est. Adde *Nostrum* infra cap. 32. hujus libri & lib. XII. cap. 1. Et ex *Sacris Iudic.* cap. 14. *Samuel.* I cap. 18. S. De vestibus etiam acceperim illud vexatum in *Vopisci* Aureliano: *Vestigal ex Ægypto urbi Romæ Aurelianus vitri, chartæ, lini, stupæ, atque anabolicas species æternas constituit. Anabolica species sunt veltes, quas populo Romano donavit Aurelianus. idque ut perpetuum esset beneficium providit. Anaboladium, inter muliebria vestimenta ex Lucilio recensuit Isidorus l. 19. c. 25. ab ἀναβάλλεαδ, amicire sè. Videantur Elucidationes Marcell. Donati. Cæterum τὸ ἀναβάλλεαδ, idem signare quod ἐμβάλλεαδ, id vero Cl. Salmas. l. c. Vopisci nondum demonstrasse videtur. K.*

Δωροφορικῆ) Recte. Alii habent *δορυφορικῆ*, quos interpres secutus reddidit *doryphoricam*, hoc est, quam doryphori seu cognati regis gestabant. Verum perperam. Nam *δωροφορικῆ* hæc stola dicebatur, à *δωροφασεῖν*, quia dono à rege dabatur. *Hesychius*: *Δωροφορικῆ ἐσθῆς ἔτι λέγεται, ὡς βασιλεὺς περσῶν δωρεῖ. Γάμβελον* alias vocatum notat *Casaubonus* lib. I. Athen. cap. 23. Sericam fuisse, statunt, qui eandem faciunt cum stola Medica. Sed magis est, ut auratam credamus ex *Plutarchi* vita Artaxerxis, loco, quem supra retuli. Ibi enim Mithridatem ἐσθῆτι χρυσοῦ ἢ κεκοσμημένον intrasse ad regem scribit, iisque verbis ab eunucho laudatum esse. Cæterum pro *δωροφορικῆ* MS. C. habet *δοροφορικῆ*, ut quis possit suspicari scripsisse *Nostrum*, ὄνομα ἢ τέταν *δωροφορικῆ*, respiciendo ad prædicta omnia. Vulgatum tamen præfero vel *Hesychii* causa. S. Eandem fuisse stolam *δωροφορικῆ* cum *δορυφορικῆ* suspicor, *δορυφορικῆ* erat, cum à satellitio regio gestabatur; *δωροφορικῆ* autem, cum aliis alio nomine donata erat. K.

ΚΕΦ. κγ.

CAP. XXIII.

Περὶ Γοργίου, καὶ Πρωτα-
γόρου.

De Gorgia & Protagora.

Ἐν τοῖς Ἑλλήσι τοῖς πάλαι,
μακρᾷ τῇ δόξῃ διέπρεπε Γορ-
γίας ὁ Λεοντίου Φιλολάου,
καὶ Πρωταγόρου Δημοκρίτου.
τῇ δ' ἐσοφία τοσούτον ἐλέγον-
το, ὅσον ἀνδρῶν πᾶσιδες. εἴκει
γὰρ πως ἡ δόξα μὴ πάνυ τι
ἀκριβές, μήτε ὁρᾶν, μήτε ἀκ-
εῖν· ἐνθέν τ' οἱ κ' πολλὰ σφάλ-
λα, καὶ τὰ μὲν κατὰ χαεῖζε-
ται, τὰ δ' ἐψεύδεται.

Veterum Græcorum
ætate, summa gloria flo-
ruerunt, Gorgias Leonti-
nus Philolai filius, & Pro-
tagoras, filius Democriti.
Sapientia verò tantum
abfuerunt, quantum à vi-
ris pueri. Videtur enim
hominum opinio non
nimis acutè aut cernere,
aut audire. Quam ob

causam sæpenumero fallit, & tum ad gratiam blan-
ditur, tum etiam mendacia spargit.

Γοργίας) Hunc Isocratis & complurium magni ingenii
virorum præceptorem fuisse, scribit *Val. Maximus* lib. IIX. c. 13.
Adde *Platonem* in hujus nominis dialogo, *Plutarchum* lib. de A-
dulat. & amic. discrim. & imprimis *Diodorum Siculum* lib. XII.
Vossium de Nat. Rhet. cap. 10. In notis Codicis Bigotiani ob-
servatur, *Gorgiam Καρμαντίδης* i. e. *Carmantidæ* filium fuisse, se-
cundum *Philostratum* & *Pausaniam* in Eliacis. Neque debet
aut potest dubitari. Nec tamen dissensum est à Nostro. Nam
Γοργίας ὁ Φιλολάου, non significat, fuisse filium *Philolai*, non ma-
gis quam Πρωταγόρου Δημοκρίτου, *Protagoram* fuisse filium *Democriti*.
Interpretis inepti ea est sententia. Aliud vult noster de
quo in indice vocabulo *Διαπρέπειν*. S. Interpreti mala constru-
ctio fraudi fuit. Non enim Γοργίας Φιλολάου &c. conjungi
debent, sed Γοργίας διέπρεπε Φιλολάου, Πρωταγόρου διέπρεπε Δημο-
κρίτου, *Gorgias superavit Philolaum*, *Protagoras Democritum*, fa-
mâ scilicet, quæ non ex solido erat. Præterea pro μακρᾷ le-
gerem μακρᾶν, adverbialiter, ut dixerit *Αυτοῦ, μακρᾶν τῇ δόξῃ*
Γοργίας διέπρεπε Φιλολάου, longè *Gorgias Sophista Philolaum gloria*

Et fama supergressus est, quamvis sapientia in tantum eo inferior esset, in quantum pueri viris. Nec puto apud Græcum quemcunque, qui quidem styli terfioris; ut Noster, extare μακρὰ δόξην pro μεγάλη. Sin aliter est, libenter meliora edoctus sententiam mutabo. Cæterum *Philolaus* ille, qui *Gorgiam* in sapientiæ stadio tam longo post se intervallo reliquit, primus inter *Pythagoræ* discipulos de rebus physicis librum edidit, quem *Plato* sibi in *Sicilia* quadraginta minis *Alexandrinis*, vel centum, ut est in vita *Pythag.* comparavit, & ex eo suum *Timæum* descripsit, ut ex *Hermippo Laërtius* tradit in vita *Philolai*. & *Gell* lib. 3. cap. 17. De *Protagorâ* breviter *Apulejus* in *Floridis*. *Protagoras* quidam *Sophista* fuit longè multiscius, & cum primis *Rhetoricæ* reperiis perfacundus: *Democriti* *physici* civis æquævus. Inde ei suspeditata doctrina est. *Gellius* in *Noct. Att.* lib. V. cap. 3. *Protagoras* insincerus quidem *Philosophus*, sed acerrimus *Sophistarum* fuit. K.

Πρωταγόρας) Vixit hic eodem cum antecedenti tempore. Consule *Platonem* in *Menon*. S.

τοσῦτον ἐλείποντο) Ex philosophia enim mercatum quendam, ostentationisque materiam fecerunt. vide *Gorgiam* *Platonis* & *Protagoram*. *Ciceronem* quoque lib. II. de finibus *Plinius* lib. XXXIII. cap. 4. *Gorgiam* eloquentia sua tantum quæstum fecisse refert, ut ex eo sibi ipse auream solidamque statuam poneret. de qua vide *Athenæum* lib. XI. de *Protagora* testatur *Aristoteles* lib. IX. *Nicomach.* *Πρωταγόρας*, αἰτ, ὅτε διδάξειεν ἂν ἄποτε, τιμῆσαι τὴν μαθητῶν ἐκέλευεν, ὅσα δοκεῖ ἄξια ἐπίστασθαι, & ἐλάμβανε τοσῦτον. *Plato* in *Menon*: οἶδα ἄνδρα ἓνα *Πρωταγόραν* πλείω χρημάτων κτησάμενον ἀπὸ ταύτης τῆς σοφίας, ἢ *Φειδιαν* γε, ὃς ἔτα φειφανῶς καλὰ ἔργα εἰργάζετο καὶ ἄλλας δέκα τῶν ἀνδριανοποιῶν. Adde *Stephanum* de urbibus in *Ἄδῳ* κρῶ. Transit dein hoc vitium ad omnes *sophistas*, uti docet *Maximus Tyr.* disert. XVI. Olim secus erat, gratuitoque sapientia docebatur. *Plato* in *Hippia*: τῶν παλαιῶν εἰς πᾶν ἄποτε ἠξίωσεν ἀργύριον μισθὸν πράξασθαι, εἰ δὲ ἐπιδείξεις ποιείσθαι ἐν παντοδαποῖς ἀνθρώποις τὴν ἐπιείσοφίαν. S.

ὅσον ἀνδρῶν παιῖδες) Ita ferè *Philostorgius*, *Arrianus*, in sui temporis historiâ, *Gregorium Nazianzenum*, *Basilium* & *Apolliarianum* tantos fuisse ἑὸμομοσις, divinitatis *Christi* propugnatores αἰτ, αἰς παιῖδα παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν *Ἀθανάσιον*, ut *Athanasius* præ illis puer haberetur. vide *Suidam* in *Γενηγόριος*. Appositè *Philo.* ὃν ἔχει λόγον κομιδῆς νήπιον παιδίον πρὸς ἄνδρα τέλειον, τῆτον ἐσοφιστῆς πρὸς

πρὸς σοφόν, *Ut se res habet cum puerulo admodum infante, si comparatur Viro perfectio: ita etiam cum Sophista comparatum est respectu sapientis.* in περι Ἐξένηψε Νῶε. Κ.

καὶ χαρίζεται) Faber vult καὶ σοχάζεται, quoniam opinio tota fit in conjecturis. Non possum ei auscultare, quum non agat hic de eo, quod opinionem gignat, sed de eo, quod per ipsam efficiatur. S. Euge & belle!

ΚΕΦ. κδ.

CAP. XXIV.

Περὶ Φιλονεικίας Ἡρακλέως,
καὶ Λεπρέας.

*De contentione Herculis
& Lepreae.*

Γλαύκων ὁ Ποσειδῶνος,
καὶ Αστυδαμείας τῆς Φόρβαντις,
γίνεται παῖς Λεπρέας, ὁσπερ
ἔν συνεβέλευσε τῷ Αὐγέα,
δῆσαι τῷ Ἡρακλεῖ, ὅτε αὐτὸν
ἀσπῆται τὸ ὑπὲρ τῆς ἀθλῆς μι-
σθὸν Ἡρακλῆος. ὡς ἔν, οἷα ἐπὶ,
πολέμιος τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Λε-
πρέας, ἐν τῷ τοιαύτης συμβε-
λῆς. Χρόνῳ ὃ ὑστερον ὁ μὲν τῷ
Διὸς παῖς εἰς Καυκῶνας ἀφί-
κετο. διηθείσης ὃ τῷ Αστυδα-
μείας, διαλύεται τὴν πρὸς τῷ
Λεπρέαν ὁ Ἡρακλῆς ἔχθραν.
Φιλονεικία δὲ ἔν αὐτοῖς ἐμ-
πίπτει νεανικῇ, καὶ ἐρίζουσιν
ἀλλήλοις περὶ δίσκου, καὶ ὕδατος
ἀντήσεως, καὶ τίς καθ' ἄδειπνήσει
ταῦρον πρότερον, καὶ ἐν πᾶσι
τέτοις ἠπλάται Λεπρέας. καὶ
ὑπὲρ πολυποσίας ἀγῶν αὐτοῖς
ἔγένετο, καὶ ἐνταῦθα πάλιν ὁ

Glaucon, filius Neptu-
ni ex Astydameia filia
Phorbantis, genuit filium
nomine Lepream: qui Au-
geæ consilium dedit, de
vinciendo Hercule, quum
certaminis & laborū suo-
rum mercedem ab eo re-
peteret. Proinde, ut veri-
simile est, exosus Herculi
Lepreas erat ex hac con-
sultatione. Interjecto de-
inde tempore, Jovis filius
ad Caucones proficisci-
tur. Intercedete autem per
obestationes Astyda-
meia, Hercules simulta-
tes, quas cum Leprea exer-
cebat, dissoluit. Juvenilis
igitur quædam æmulatio
inter hos accidit, ut disco
mutuò contenderent, &

C 5,

Ἡρακλῆος

Ἡρακλῆς ἐμῆς. θῆνιῶ-
 μινⓄ δὲ ὁ Λεωφρέας, λαβὼν
 ὄπλα, εἰς μονομαχίαν προ-
 καλεῖται τὴν Ἡρακλῆ. καὶ ἐν
 καὶ ἔτισε δίκας ὑπὲρ τῆ παρ
 Αὐγέα μαχόμενⓄ γὰρ ὄπο-
 θνήσκει.

aquarum exhaustionē, &
 uter prior taurum come-
 dere posset. In quibus om-
 nibus superatur Lepreas.
 Et inde certamen aliud
 ortum inter eos est, uter
 bibendo plus posset: è

quo rursus inferior discessit Lepreas. Tandem ira
 & indignatione commotus, sumptis armis ad solita-
 riam pugnam Herculem provocat. Persolvit igitur
 pœnas eorum, quæ cum Augea tractaverat; pugnan-
 do enim interfectus est.

Titulus hujus capituli in MS. B. est, *περὶ ἀδδηφαγίας*. in
 MS. C. *περὶ ἀδδηφαγίας καὶ οἴνοποσίας*. Unde patet evidenter,
 quod alibi ostensum, non esse hos titulos *Æliani*, ac ne unius
 quidem scribarum, sed diverforum. S.

Γλαύκωνος) *Zenodotus* apud Athenæum lib. X. *Καυκίωνος*
παῖδα nominat. Forte apud utrumque *Καύκωνος* legendum est.
Pausanias in *Heliacis* prioribus. *Γενεᾶς δὲ οἱ Δεωφρέαται σφισιν*
ἔλεγον ἐν τῇ πόλει Λοδικαίς Διὸς ναὸν &c. Ἐ ἄλλων, καὶ Καύκωνος.
 Verum hic ipse non *Glauci*, sed *Pygei* filium *Lepream* fuisse
 scribit. Verba hæc sunt: *τεθῆναι ἢ τῇ πόλει τὸ ὄνομα φασιν*
ἀπὸ τῶ οἴκισσῃ Λεπρέας τῷ Πυργέως. S.

Λεπρέας) Ita & *Callimachi* interpretes. *Athenæo* lib. X. *Eu-*
stathio *Odyss.* Σ. est *Λεπρέως*, *Pausania* in *Heliacis* prioribus,
Λέπρεος. S. Nomina ista per metaplasmum sæpe aliis atque
 aliis terminationibus efferuntur, vide *Cl. Gronov.* l. IV. Ob-
 serv. *Eccl.* c. 14. *Pausan.* l. c. legit *Λεπρέως*, unde suspicor, olim
 fuisse *Λεπρέας*. K.

ὅσπερ ἐν) Scio apud *Eustathium* *Iliad.* B. esse *Καυκίωνων*
 gentem, à *Καύκωνι* nostro appellatam, cujus etiam *Geographus*
 mentionem facit, *Arcadibusque* annumerat. Sed hoc loco
 eis *Καύκωνος* legere placet. Ut sit sensus; venisse Herculem ad
Cauconem patrem *Lepreae*, ut *Lepream* persequeretur, ultionem-
 que de eo sumeret, mox tamen precibus *Astydamia* matris exo-
 ratum cum *Leprea* in gratiam rediisse. vide *Indicem* in eis. S.
 Commoda satis est vulgata lectio, eis *Καύκωνος*, ad *Caucones*
Homæ. *Odyss.* γ. μῆ *Καύκωνος* εἶμι, ad *Caucones* proficiσθε. v.
Athen. l. c. K. κατὰ

καλαδαιπήσει) vide Apollonium apud *Philostratum* lib. V. cap. 8. S.

Δλανιώδης) Hoc vocabulum nusquam alibi reperio, *idea* quidem est idem ac *rubigine confuso*, à quo si oritur, figurá insolentissimá poni necesse est. Mibi manet persuasissimum, scripsisse *Nostrium* Δλανιώδης. S. Τὸ Δλανιώδης ab ἀνιάομαι suo loco nequaquam movendum. Nihil enim in meliori Græcia usitatus, quam ἀνιώδης dolore confusus, cui ad emphasin denotandam *Noster* Δλῶ addit. *Lepreas* enim, cum semper *Herculi* succumberet, dolore simul & pudore confusus, ad arma tandem profiliit &c. K.

προκαλείται) MS. A. Καλεῖ, quod præfero. S. At verò τὸ προκαλείται longe elegantius est, quam simplex καλεῖ. *Gloss.* Προνοσαι. προκαλείται. *Hejychius.* προκαλείσθ, ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷ ἀλαζωνικῷ εἰς ἀμιλλαν ἀρετῆς καλεῖσθ αἱ τινα, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῷ ἀγομένῳ καὶ προτεπωμένῳ, id est, προκαλείσθ, modo signat *jaetanter in arenam aliquem vocare ad certamen fortitudinis, modo vero de duellatore & hortatore dicitur.* Nec aliter boni Autores, cum de provocatione ad certamen & bellum sermo est, vide orat. *Macrini* apud *Herodian.* l. 4. & *Athen.* p. 412. *Pausan.* p. 151. K.

ΚΕΦ. κε.

CAP. XXV.

Περὶ Ἀλεξάνδρου μεγαλοφροσύνης εἰς τὸ Φωκίανον, καὶ τῶν εἰς αὐτὸν.

De magnificentia Alexandri in Phocionem, & contra Phocionis in Alexandrum.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου (εἰ δὲ τῷ δοκεῖ, ὁ δὲ Διὸς, ἐμοὶ γὰρ ἔδεν διαφέρει) Φωκίανον μόνω φασὶ, τῷ Ἀθηναίων στρατηγῶν γράφων, προσέειπεν τὸ χαίρειν. ἔτως ἄρα ἠρήκει τὴν Μακεδόναν ὁ Φωκίων. ἀλλὰ τὸ τάλαντα αὐτῷ ἀργυρεῖς ἐπέμψεν ἑκατὸν, καὶ πόλεις τέσσαρας ὠνόμασεν, ὧν ἕξ τις μίαν ἦν βέλεται, προσέειπεν αὐτὸν,

Alexander Philippi filius, sive quis mavult, *Iovis*, id enim mea nihil refert, soli *Phocioni*, ut ajūt, Atheniensium duci, quum scriberet, χαίρειν, id est, salutem appofuit. Adeo *Phocion* *Macedonis* animum sibi devinxerat. Insuper etiam centum argenti talenta misit ei, & qua-

ἵνα ἔχη καρποῦσθαι τὰς ἐκεί-
θεν προσόδους. ἦσαν ὅ αἱ πό-
λεις αἰδέ, Κίθη, Ελαία, Μύλα-
σα, Πάταρα. ὁ μὲν ἔν Αλέ-
ξανδρος μεγαλοφρόνως ταῦτα
ἢ μεγαλοπρεπῶς. ἔτι γε μὴν
μεγαλοφρονέσζον ὁ Φωκίων,
μήτε τὸ ἀργύριον προσιέμε-
νθη, μήτε τὴν πόλιν. ὡς ὃ μὴ
διοκοίη πάντῃ ὑπερφρονεῖν ἔA-
λεξάνδρῳ, ἐτίμησεν αὐτὸν καὶ
τῆστο τὲς ἐν τῇ ἀκρῶ, τῇ ἐν Σάρ-
δεσι, δεδεμένους ἀνδρας ἠξίω-
σεν αὐτὸν ἀφείναι ἐλευθέρους
αὐτῶ, Εχεκρατίδην ἢ σο-
φιστῶν, καὶ Αθλιώδωρον ἢ Ἰμε-
ραῖον, καὶ Δημάρατον. καὶ Σπάρ-
τωνα, ἀδελφῶ δὲ ἄρα ἠξίω
ἔτοι Ροδίω.

tuor civitates nominavit,
quarum quamcunque li-
bitum esset deligere iussit,
ut ejus census & reditus in
suam & propriam utilita-
tem converteret. Erant
autem civitates : Citis, E-
læa, Mylasa, Patara. Atque
hæc Alexander liberaliter
& magnificè. Verùm ma-
gnificentius longè Phoci-
on, qui quum neque ar-
gentum, neque civitatem
accipere vellet : tamen, ne
planè promissa Alexandri
nihili facere & contenne-
re videretur, hac re eum
honoravit : Eos qui in ar-
ce Sardis captivi teneban-
tur, liberos sibi dimitti rogavit, Echecratidem sophi-
stam. Athenodorum Himeræum, & Demaratum &
Spartonem, qui duo fratres erant, & Rhodii.

Φιλίππῳ (εἰ δὲ τῷ) suspicor interserendam conjunctionem,
scribendumque Φιλίππῳ (ἢ εἰ δὲ τῷ) S. Nihil opus est. *Alexander*,
inquit *Philippi filius* (si vero aliquis malis, *Iovis, mea enim*
non interest.) K.

Φωκίῳ μόνῳ) Ex peregrinis & exteris, intellige. Nam
inter suos etiam Antipatro honorem hunc servasse, Duris Sami-
us est auctor apud *Plutarchum* in Phocione. S.

Μύλασα) *Plutarcho* est Μύλασσα. Etiam pro Πάταρα ali-
am nominat. Verba sunt in Phocione. Κρατερόν ὃ ἀποπέλασαν
εἰς Μακεδονίαν, ἐπέδωκε τετάρων πόλεων ἐν Ἀσίᾳ Κίτις, Γεργήθῳ,
Μυλάσῳ, Ελαίας, μίαν δὲ ἀνεχρήσται, παραδέναι τῷ Φωκίῳ. Sed
Μύλασσα rectius apud nostrum scribitur. *Pausanias* in Arcadi-
cis:

eis: κῆ Καρῶν οἱ Μόλασα ἔχοντες. Adde *Stephanum* de urbibus, & *Plinium* lib. V. cap. 29. S. Utraque scriptio suos habet Auctores, quibus nititur. K.

Αθιωδωρον ἢ Ἰμβριῶν) ἢ Ἰμβριον scribit *Plutarchus*, quod rectius videtur. *Enstath.* Iliad. E. Ἰμβρος νῆσος Θρακικῆ, ἔχουσα κῆ πόλιν ὀμώνυμον. Idem *Plinius* lib. IV. cap. 12. S. Utrumque amicè conspirat. Nam & *Imbrius* potuit esse *Athenodorus* & simul *Himeræus*. *Imbrius* origine, *Himeræus* beneficio. In *Græcis civitatibus*, inquit *Cicero* in orat. pro L. Cornel. Balbo, videmus *Athenis Rhodios, Lacedæmonios, cæteros undique ascribi, multarumque esse eosdem homines civitatum.* ita *Noster* supra c. 17. *Myrmecidem Milesium* ait, quem *Galenus* Atheniensem facit in notis. K.

κῆ Σπάρτωνα) Hunc ex *Plutarcho* adjecimus, suadentibus iis, quæ sequuntur. Quomodo enim *Athenodorus Rhodius* esse potuit, si fuit ex *Sicilia*? *Plutarchi* locus hic est. ἠξίωσε ἢ σοφιστῶν *Εχεκράτιδω*, κῆ ἢ Ἰμβριον *Αθιωδωρον*, ἢ *Ροδίας* δύο, *Δημάρατον* κῆ *Σπάρτωνα*, συνειλημμένους ἐπ' αἰτίας τισί, κῆ κατεργμμένους ἐν Σάρδεσι. S.

ΚΕΦ. κς.

CAP. XXVI.

Περὶ Ἀγλαΐδος ἢ ἀδ-
ἀφόργου.

De *Aglaidæ multivora.*

Τυνάικα ἀκέω σαλπίσαι,
κῆ τὸτο ἔργον ἔχειν ἅμα καὶ
τέχνῳ, Ἀγλαΐδα ὄνομα, τῷ
Μεγακλέος παῖδα. ποιεῖσθαι
ἃ εἶχε κόμῳ κῆ λόφον ἐπὶ τῇ
κεφαλῆς, καὶ ὁμολογεῖ *Ποσει-
διππος* ταύτῃ. Δεῖπνον ἃ ἰω
ἔρα σὺτῆ κρέων μὲν μναῖ δ' ὠ-
δεκα, ἄρτων δὲ χοίνικες τέσσα-
ρες, ἔπιπε δὲ οἷος χόα.

Fœminam audio tuba
cantasse, ejusque hoc in-
stitutum vitæ atque artem
fuisse, nomine *Aglaidem*,
filiam *Megaclis*. Comam
habebat apposititiam, &
cristam in capite, ut testa-
tur *Posidippus*. Consu-
mebat hæc in una cœna,
duodecim minas carni-

um, & quatuor chœnices panum, bibebat con-
gium vini.

Μεγακλέος)

Μεγακλῆς) Posidippus apud *Athenæum* lib. X. Μεγαλοκλῆς filiam appellat: quod opinor esse melius. Nam est alius Megacles, Alcæonidis filius, cujus meminit *Herodotus* in *Clio*. S. *Pollux*. I. IV. c. 13. etiam legit Μεγαλοκλῆς, unde tamen facile per syncopem Μεγακλῆς. K.

ᾠείθειον κόμην) Recte. Nam & *Pollux* ita, lib. II. cap. 3. & lib. X. cap. 41. Differabat, arbitror, à *περικομίω*, quod illud quidem in omnimodo capillorum defectu adhiberetur, totumque caput operiret; hoc vero in coronæ modum formatum, raritatem tantum eorum emendaret, aut loco naturalium, si minus decori essent, ea parte poneretur, qua maxime conspiciuntur. Quemadmodum & hodie non modo à fœminis, sed & viris fieri videmus. S.

ΚΕΦ. κζ.

CAP. XXVII.

Περί ἀδνηφαγίας πολλῶν.

Ἀδνηφαγὺς λέγουσιν ἀνθρώπους γεγονέναι, Πιτυρέα τὸ Φρύγα, καὶ Κάμβητα, τὸ Λυδόν, καὶ Θῦον τὸ Περσὸν, καὶ Χαείδαν, καὶ Κλεώνυμον, καὶ Πίσανδρον, καὶ Χάειππον, καὶ Μιθειδάτην τὸ Πόντικόν, καὶ Καλαμόδρην τὸ Κυζικηνόν, καὶ Τιμοκρέοντα τὸ Ρόδιον, τὸ ἀθλητὴν ἅμα καὶ ποιητὴν, καὶ Κανθίκαον τὸ Πέρσιν, καὶ Ερυσίχθονα τὸ Μυρμιδόν. ἐνθέν ται καὶ κἀνθων ἐκλήθη ἔστ. λέγεται δὲ ἐν Σικελίᾳ Ἀδνηφαγίας ἱερὸν εἶναι, καὶ Σίβης ἄγαλμα Δῆμιτρο. ὁμολογεῖ δὲ καὶ Ἀλημάν ὁ ποιητὴς ἐαυτὸν πολυβορῶτατον γοργ-

De voracitate multorum.

Voraces supra modum referunt fuisse, Pityreum Phrygem, Cambetem Lydum, Thyum Paphlagonem, Charidam, Cleonymum, Pisandrum, Charippum, Mithridatem Ponticum, Calamodrum Cyzicenum, Timocreontem Rhodium, pugilem simul & poetam, Cantibarim Persam, Erychthonem Myrmidonis filium qui ob eam causam etiam asinus est appellatus. Dicitur autem in Sicilia templum existere Voracitati sacrum, & Cereris fru-

τίναι.

ἄναμ. κὶ Κτησίαν δὲ Φοσίτινα mentariæ simulacrum.
 Ἀναξίλας ὁ τ' κωμωδίας ποι- Testatur etiam Aleman
 ητις πολλὰ ἐδίδειν. poeta, se fuisse voracissi-
 mum. Et Anaxilas comicus dicit, Ctesiam quendam
 immodicæ voracitatis fuisse.

In MSS. B. & C. Titulus hujus capituli, ὅτι κὶ Ἀλκμῶν
 ἰδδὴ φάσκει. inconcinnè, nisi putemus, hoc adjectum cæteris. S.

Πιτυρέα) Nisi scirem maximam in omnibus scriptoribus
 discrepantiam esse, quoad nomina propria, falsam dicerem hanc
 lectionem, proque Πιτυρέα, Λιτυρέσας scriberem. Athenæus
 lib. X. Λιτυρέσας ἡ μὲν γὰρ Μίδας νόθος. Κελαινῶν δὲ τὸ ἐν Φρυγίᾳ
 βασιλεὺς. Subdit dein hanc ipsam historiam. Pollux lib.
 IV. cap. 7. Αἰγυπτίοις μὲν ὁ Μανέρως γεωργίας εὐρετής, μισθῶν μα-
 θητής. Λιτυρέσας δὲ, Φρυξίν. οἱ δὲ αὐτοὶ κὶ Μίδας παῖδα εἶναι λέγουσιν. S.

Κάμβη(α)) Placet cum Iſaaco Casaubono legere ex Athe-
 næo, Κάμβη(α), κὶ Θύν, κὶ Χειρίλαο. Nam & apud alios au-
 ctiores hæc nomina sic scripta. Nisi quod apud Eustathium O-
 dyss. I. pro Χειρίλας, Χαρίλας reperitur, quod propius à nostrâ
 lectione abest. Εσκάφθησαν, inquit, αἰς πολυφάγοι καί τις Χαρί-
 λας κὶ Ἀρχιλόχον, κὶ κωμῶδοι Κλεάνυμ(α) κὶ Πείσανδρ(α). vide Ex-
 cerpt. Ex Histor. Nicolai Damasceni. Apud eundem Eustathi-
 um Odyss. I. Καμβύσις nominatur primus. Καμβύσις δὲ, αἰτ,
 βασιλεὺς Λυδῶν φάσκει κὶ πολυπότης. Ut de lectione Athenæi
 & correctione Nostrâ adhuc videatur dubitandum, cum hæc vox
 à nostra vulgata absit propius, & nomen hoc non inusitatum fuerit
 in illis regionibus. S.

Τιμοκρέον(α)) vide de hoc Gyraldum Dial. 6. de Poët. &
 Rossium de Poët. Græc. p. m. 28. S.

κὶ κύνθων) Ineptissima lectio. Quid enim cantho, hoc est,
 oculi angulo, ut hæc vox latine sonat, cum voracitate? Ne-
 que melius interpres, qui ex ea asinum fecit. Nam ut de scri-
 ptura nihil dicam, quæ non convenit, quis unquam in asino vor-
 acitatem notavit, & non bove potius aut lupo? Neque juvant
 MSS. quorum A. habet Κύνθων, B. & C. κλάδων. Scribo ergo
 ἔνθεν τοι κὶ Αἰθῶν ἐκλήθη ἕτος. Hellenicus apud Athenæum
 lib. X. Ερυσίχθονα φασι τὸν Μυρμιδόνα, ὅτι ἡ ἀπληστος βορῆς, Αἰ-
 θῶνα κληθῆναι. Eustathius Ἐρρέθη κὶ ἰδῶς Αἰθῶν κὶ Ερυσίχθων ὁ
 Μυρμιδόνας. Ἄλλ' τὸ εἶναι φασι βορῆς ἀπληστος. παρὰ τὸ αἰθεῖν ὃ ἐστὶ
 καὶ κύνθων

καθακαίειν. Recte. Ita enim etiam à *Lycophrone* vocatur. Ubi *Isaacius* Scholiastes: Ερισίχθων τις Θεσσαλός, ὃς καὶ Αἰθῶν καλέμενος. Observa, non per *υ* sed *ι* scribi ejus nomen. Sed & *Suidæ* propterea λιμὸς βίαιος ἐστὶ αἰθῶν h. e. violenta fames. Cæterum ad hoc caput poterit referri *Maximinus* Imperator. de quo *Capitolinus*, & *Helena*, de qua *Photius*. S. Vulgata Lectio satis proba. κύνθων enim propriè dicitur *Asinus grandior*. *Aristoph.* in *Pace*: Ἦσυχος, ἦσυχος ἠρέμα κύνθων; ubi *Scholia* habent id quod dictum. nec dissentit *Suidas*. Auctor ipse lib. X. *Hist. An.* cap. XL. *Alexandrum*, ait, *Delphis* consecrasse cornu asini *Scythici* cum hac inscriptione:

Σοὶ τοῦ Ἀλέξανδρος Μακεδῶν κέρας ἄνθετο, Παιῶν,
Κύνθωνος Σκυθικῆς σχῆμα (Ἰ. χρῆμά) τι δαιμόμιον,
Hoc tibi *Alexander Macedo* mirabile cornu
dedicat, ὃ *Pæan*, ex asino *Scythico* &c. vide

Pachymerium l. 3. *Hist.* c. 4. Cæterum, voracitatis notam dum in antiquis Scriptoribus asinus sibi impressam habuit. ὄντος γνάθος asini maxilla, *Eupolis* dixit in πολυφαγίαν voracitatem apud *Hesychium*. *Apulejus* l. IV. *Metam.* asinum introducit, foriter manducantem, & ventri profundo servantem & l. IX. multi senes circa præsepium capita demersi contruncabant moles palarum. ubi illud Scholion *Aristophanis* bene quadraret. Ἄσχος σχήματος ἀδδηφαγίαν (Ἰ ὄνων), δηλοῖ ἴσῳ habitum corporis (quod scilicet capitibus in præsepia demersis steterint) asinorum voracitatem insinuat. Adde quod *Polygnotus* mulierem prodigam depicturus, quæ domi abligurit, quod maritus suo labore comparavit, virum in tabula expressit, restionis more funem contorquentem, cui astat θήλεια ὄνος asina, quæ se fune contortuplicato protinus ingurgitat. *Pausan.* in *Phocicis*. unde proverbium natum. ὄκνη τὴν θάμυγχα συνάγην. Oeni funem torquere, quod dicitur in maritum, sedulum quidem illum, sed qui, cum domi sit θήλεια ὄνος, i. e. *uxor gulosa*, non proficit hilum. Hæc, ni fallor, satis probant, ὅπερ ἔδει δεῖξαι, atque adeo *Erychthon* ὁ πολυφάγος, apte & eleganter dictus est κύνθων, asinus magnus & vorax. Antequam vero finiam, adscribere placet, quæ *Vopiscus* de cibicida quodam habet in *Aureliano*. Vehementissimè, inquit, delectatus est phagone, qui usque eo multum comedit, ut uno die ante mensam ejus aprum integrum, centum panes, vervicem & porcellum comedores: biberet autem infundibulo apposito plus orca.

K.

Ἀδδηφαγίαις

LIB. I. CAP. XXVII. & XXIIIX. 49

Αδδηφαγίας ἱερὸν) Auctor Polemion lib. IX. ad Timæum. vide Athenæum loco, quem jam sæpius laudavi S.

Σίλης ἀγαλμα) Athenæus supra dicto loco. Eustathius Iliad. B. πᾶσι Συρακασίοις ἐτιμᾶτο Δημήτηρ Σιτῶν, ἀλλὰ τὴν οἷς εἰκὸς ἐπιμέλειαν ἢ εὐφορίαν ἐκεῖ ἔσται. S.

Ἀλκμάν) Versus hi sunt.

τὰρκα ἢ πλέθρον

ἔτνεθρον, οἷον ὁ παμφόθρον Ἀλκμάν &c. S.

πολυβερῶταλον) Auctor notarum Codic. Bigotiani scribit, Gyraldum dial. 9. de Poëtis legere πολυβερῶταλον. Sed non est opus mutatione. βερῶταλον pro edacissimo usurpavit etiam Lucianus. S. παμβερῶταλον est apud Nostrium in de Hist. An. K.

ΚΕΦ. κη.

Πεὶ τῶν παρὰ Ρόδιοις
τιμωμένων ὄψων.

Ἀλλὰ ἔγωγε ὑμῖν ἐθέλω
εἰπεῖν Ρόδιον διόξαν. ἐν Ρόδῳ
φασί, ἢ μὲν εἰς τέρας ἰχθύος
ὄρνῶτα καὶ θαυμάζοντα αὐτὰς,
καὶ ὄντα ἢ ἄλλων ὀφθαλμίστα-
τον, ἀλλὰ τέτόν γε ὡς ἐλευθε-
ριον ὑπὸ τῶν ἑλληνῶν ἐπαφ-
νεῖσθαι τὸν γε μὲν εἰς τὰ κρέα
ἀπονεύοντα, ὡς φοβητὸν καὶ
γὰσριν διαβάλλεσι Ρόδιοι.
εἴτε ἢ ἐκείνοι ὀρθῶς, εἴτε ἐκείνοι
φλαύτως, ὑπερφρονῶ τέτο
ἐξετάξεν.

an illi rectè malève faciant, id verò inquirere parùm
curo.

CAP. XXIIIX.

De obsoniis qua apud Rhodios
sunt in precio.

Ego verò Rhodiam o-
pinionem vobis comme-
morabo. In Rhodo, ajunt,
si quis pisces intueatur, eo-
rumque admiratione du-
catur, sitque supra omnes
alios piscium amans, eum
populares quasi liberalem
commendant. Quibus ve-
rò magis arridet carni-
es, ii agrestes & ventres
calumniæ causa apud Rhodios
audiunt. Verùm hinc

ἐν ρόδῳ) Qui hoc peculiariter de Rhodiis, præter no-
strum, tradat, scio neminem. Interim vulgo veteres esum
piscium constat magni fecisse, eosque habuisse inter delicias.

D

vide

vide Nonnum de re cibaria lib. III. cap. 4. & festivam historiam de Icafiis apud Strabonem lib. XIV. p. m. 658. S.

ἔτε σκῆνοι φλαύρωσ) MS. B. εἴτε ἔτοι φαύλωσ, etiam MS.

C. habet φαύλωσ, sed ex emendatione ac extrito λ. Mihi lectio MS. B. videtur optima. S. τὸ φλαύρωσ non rejiculum est. Atticum enim censetur, ut φαῦλον commune, Suidam vide & Thómatam in Eclog. Atticis. ubi ait: φαῦλον τὸ κακὸν κὶ τὸ εὐτελέσ, φαῦρον (I. φλαῦρον) ἢ μόνον τὸ κακόν. φαῦλον malum & vile ποιεῖ. φλαῦρον αμικτ ταπιῆτ malum. indic. v. K.

ΚΕΦ. κθ.

Ὅτι οἷσ λέοντα ἔτεκεν.

Λέγουσι Κῶων παῖδες, ἐν Κῶ τεκεῖν ἐν τινὶ ποιμνῇ Νικίπῳ τῷ τυράννῳ οἷν. τεκεῖν ἢ οὐκ ἄρνα, ἀλλὰ λέοντα. καὶ ἐν τὸ σημεῖον τῆτο τῷ Νικίπῳ, τῷ τυραννίδα τῷ μέλλεσαν ἀπὸ μαλτεύσαδῶ, ιδιώτῃ ἔτι ὄντι.

Νικίπῳ) Valde suspectum mihi est hoc nomen: videant, qui in historiis priscais melius sunt versati, annon vitio laboret. S.

ΚΕΦ. λ.

Ὅτι Γαλέτης ἐ μάλλον δῆ τῷ μορφῶ, ἢ δῆ τῷ σύνεσιν ὑπὸ Ἐ Πτολεμαῖοσ λίαν ἠγάθη.

Πτολεμαῖοσ ὁ βασιλεὺσ ἐρώμενον εἶχε Γαλέτῳ ὄνομα, ἰδεῖν κάλλισον. ἀμείνων ἢ ἡ ἀρα τῷ μεираκίῳ γνώμη

CAP. XXIX.

Quòd ovis leonem fuerit enixa.

Coi dicunt, in pascuis Nicippi tyranni ovem peperisse. Peperisse verò non agnum, nec agnam, sed leonem; Atque id Nicippo, qui tum privatam adhuc vitam agebat, futuram tyrannidem portendisse.

CAP. XXX.

Galetem non ob formam magis, quam prudentiam à Ptolemæo fuisse admatum.

Ptolemæus rex amasium habebat Galetem, pulcherrima forma præditum. Animus verò juvenis longè

ἢ μορφή. πολλάκις γέν' αὐτῷ
 καὶ ὁ Πτολεμαῖος ἐμαρτύρει,
 καὶ ἔλεγεν ὡ ἀγαθὴ κεφαλὴ,
 κακῆ μὲν ἐδεσπόωτοτε ἐδένι
 γέγονας αἰτίῳ, πολλοῖς ἢ καὶ
 πολλὰ ἀγαθὰ παρεξένησας. ὁ
 μὲν ἵππευε σὺν τῷ βασιλεῖ τὸ
 μερῶν κίον· ἰδὼν ἢ πῶρρωθεν
 ἀγομένους τινὰς ὅπῃ θανάτῳ, ἐ-
 φαδύμως εἶπεν, ἀλλ' ἔφη πρὸς
 τὸ Πτολεμαῖον, ὦ βασιλεῦ, ἐπεὶ
 κατὰ τινὰ δλαίμονα τὸ ἀγο-
 μένων ἀγαθόν, ὅπῃ ἵππων
 ἐτύχουμεν ὄντες, φέρε, εἰ σοι
 διοκεῖ, τὴν ἔλασιν ἐπιλείναντες,
 καὶ σὺ τὸν ἄλλοτερον ἐπιδιώξαν-
 τες Διόσκουροι τοῖς δειλαίοις
 ἡρώμεθα σωτήρες, ἔνθα καὶ
 ἀγαθοὶ παρασάται, τῆτο δὲ
 τὸ λεγόμενον ὅπῃ τὸ θεῶν τέ-
 των. ὁ ἢ ὑπερηθίεις αὐτῆ
 τῆ χρηστότητι, καὶ τὸ φιλοκλί-
 μόν ὑπερφιλῆσας, καὶ ἐκείνας
 ἔσωσε, καὶ ὅπῃ πλέον προσέ-
 θηκε τὸ φίλτρον τὸ καὶ αὐτὸν
 ἔρωσι.

verò maximam voluptatem capiens ex ejus bonitate & propensum ad misericordiam animum amplectens, tum nocentes servavit, tum amoris vim, quo eum deperibat, confirmavit & auxit.

τῷ μερῶν κίον) MSS. B. & C. ἀμείνων ἢ τῆτε τὸ μερῶν κίον
 ἢ γνώμη. videtur scribendum, ἀμείνων ἢ τῷ ἀγαθῷ τῆτε τὸ μερῶν κίον ἢ
 γνώμη.

formam superabat. per se-
 pe igitur etiam Ptolemaus
 testimonium ei perhibe-
 bat, inquiring, ὁ benignum
 caput! Nulli tu unquam
 ullius auctor incommodi
 fuisi, sed contra multis
 multa bona procurasti.
 Hic aliquando cum Rege
 adolescens equitabat. Quū
 verò procul aliquos ad
 supplicium trahi videret,
 non oscitanter in hac ver-
 ba regem affatus est: Sed, ὁ
 rex, inquit ad Ptolemaum,
 quandoquidem prospera
 quadam sortium istorum
 fortuna, in equis nunc su-
 mus, age, si tibi gratum est,
 calcaribus adnotis & ve-
 locius persequentes appa-
 reamus miseris quasi Diόσ-
 curi salvatores, & οφίφери
 salutem ferentes, quod
 communi proverbio de
 his diis vulgatum est. Ille

γνώμη. S. Cur vulgatæ lectionis nos pœnitere debeat, non video. K.

ἀγορεύς τινὰς ἐπὶ θανάτῳ) Faber censet legendum, τινὰς πλὴν ἐπὶ θανάτῳ, supplendumque ὁδόν, quoniam sic Attici loquantur. S. Quod ut non negaverim; ita certum est, non ubique πλὴν adhiberi. Simpliciter enim, ἀγορεύς ἐπὶ θανάτῳ, dicitur ad supplicium, non insolens est. Joseph. l. 8. Antiq. Judaic. c. 7. ἀπέστλε τὰς ἀνάξαντας, εἰ λάθοιεν, ἐπὶ θανάτῳ, misit, qui illum, si capere possent, ad supplicium reducerent. Alia exempla εἴσεται ὁ ἐντυχῶν τοῖς βιβλίοις. K.

ἔραθύμως εἶπεν) Faber putat ἔχειν legendum, mihi verâ lectio videtur εἶδεν. Sic enim & infra l. II. c. 29. εἰδὲ ἀργῶς αὐτὸς εἶδεν. S. Vulgatum alicui posset placere; non enim perfunctoriè, aut quasi aliud agens dixit, sed serio &c. K.

Διόσκυροι σωτῆρες) Solenne Dioscurorum cognomentum. vide Gyrald. de diis Synt. p. 180. & Bourdelot. ad Heliod. lib. IV. pag. 81. S.

ἔνθα) Assentior Fabro esse hoc ineptum at vero δεῖξαι l. δεῖξαι legendum nec dum invenio. S. Pro ἔνθα hoc loco legerem ὄντως. σωτῆρες ὄντως sunt Servatores non titulotenus, sed re ipsa, ut Castores apud Ethnicos, in candidis equis visi. vid. Pausan. Messen. Florum. &c. K.

ΚΕΦ. λα.

Περσικὸς νόμος, πρὸς τῷ Διῶρα
πρὸςφέρειν τῷ βασιλεῖ.

Νόμος ἔστι Περσικὸς ἐν
τοῖς μάλιστα ὑπὸ αὐτῶν φυ-
λατιόμην, ὅταν εἰς Πέρσας
ἐλαύνῃ βασιλεὺς, πάντες
αὐτῷ Πέρσαι κατὰ πλὴν ἐαυτῶν
δωῶσιν ἕκαστος προσκομίζῃ,
ἢ τε δὴ ὄντες ἐν γεωργίᾳ, καὶ
πρὸς γλυκὺ πονέμενοι, καὶ αὐ-
τηργοὶ πεφυκότες, εἰδὲν τῷ
ὑβρισμένων, εἰδὲ τῷ ἄγαν πο-
λυτελῶν πρὸςφέρουσιν, ἀλλ' ἢ

CAP. XXXI.

Lex Persarum, de ferendis
regi muneribus.

Legem habent Persæ,
quæ una ex omnibus ob-
servantissimè ab illis colitur.
Quum rex in Persia
equitat, omnes ei Persæ sin-
guli pro suis facultatibus
munera offerunt. Nam qui
agriculturæ dediti sunt, &
terræ colendæ operam na-
vant, & qui sua manu la-
borant opifices, neque ni-

βῆς, ἢ οἷς, ἢ δὴσῖτον, καὶ οἶνον
 ἄλλοι. παρεξιώντι δὲ αὐτῶν, καὶ
 παρελαύνοντι, ταῦτα ὑπὸ
 ἐνάστῃ πρόκειται, καὶ ὀνομά-
 ζεται δῶρα, καὶ διοκεῖ τρίτω.
 οἱ ἔτι τρίτων ἐνδύεσθαι τὸ βίον
 καὶ γάλα, καὶ φοίνικας αὐτῶν
 καὶ τυρὸν προσφέρουσι, καὶ
 πρῶτα ἄραια, καὶ τὰς ἄλλας
 ἀπαρχὰς τῆς ἐπιχωρίων.
 verò sunt his pauperiores, lac, palmas, & caseum fe-
 runt, maturaque bellaria, & alias primitias fructuum,
 qui in regione nascuntur.

mis attrita & vilia, neque
 nimis preciosa & magnifi-
 ca donant, sed aut boves
 aut oves: nonnulli etiam
 frumentum sive vinum.
 Præterequitanti autem ipsi
 hæc à singulis apponun-
 tur, & munerum nomine
 vocantur, qua appellatio-
 ne etiam ipse recipit. Qui

εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ) Hoc non capio. Nec enim id signi-
 ficat, quod vult interpretes, *quum in Persia equitat, sed cum iter facis
 in Persiam.* εἰς Πέρσας namque significat ad locum. At hoc quo-
 modo conveniet ei, qui jam apud Persas rex est? videntur excidisse
 se aliqua. S. εἰς Πέρσας Atticum est, pro ἐν Πέρσαις. Sic Noster
 infra l. 4. cap. 18. κατέλθεν ἐν Σικελίᾳ pro εἰς Σικελίαν. Ità pro-
 miscuè utuntur his præpositionibus Attici. Res vel ex *Novo Te-
 stamento* constare potest. Ergo εἰς Πέρσας ἐλαύνειν, est *iter in Persis
 facere vel in Persia.* vid. indic. in εἰς. K.

αἰσθητικὸν ἄτι) Hæc puncto commate aut colo tantum
 distinguenda. mox vero post πεφυκότες scribendum punctum, &
 subjungendum, εἰδὲν ἢ τ' &c. nam sequitur ἄλλ', quod, omisso ἢ,
 non habet quo possit referri. S.

ΚΕΦ. λβ.

CAP. XXXII.

Πεὶ δὲ δωρημένε ὑδατῶ τῶ
 Περσῶν βασιλεῖ.

*De Aqua regi Persarum
 dono data.*

Λόγῳ ἔν καὶ ἔτῳ Περ-
 σικός. Φασὶν ἄνδρα Πέρσῳ,
 ᾧ ὄνομα λῶ Σινάιτης, πόρρω τ'
 ἐπαύλειω τ' ἐαυτῷ ἐντυχεῖν

Hæc etiam historia Per-
 sica est. Ferunt hominem
 Persam, nomine Sinætam,
 procul à suo tugurio, fac-

D 3

Αρῶ-

Ἀρταξέρξης τῷ ἐπικαλεμένῳ
 Μνήμονι. Διπολεῖσθέντα ἐν
 Σορυβηθίῳαι διέειπ' νόμῳ καὶ
 αἰδοῖσ' βασιλέως. οὐκ ἔχων
 ἢ ὅ, τι χρίσεται τῷ παρόντι,
 αἰτήθηναί τ' ἄλλων Περσῶν μὴ
 φέρων, μηδὲ ἀτιμῶσ' ἰδέσθαι,
 τῷ μὴ δωροφορῆσαι βασιλέα.
 ἀλλ' ἔτος γε πρὸς τ' ποταμὸν τ'
 πωλοσίον παραρρέοντα, ὃ Κύρος
 ὄνομα, ἐλθὼν σὺν σπασθῆ, καὶ
 ἢ ποταμῶν εἶχε, μάλιστα ἐπικύ-
 ψας, ἀμφοτέραις τ' χερσὶν
 αὐρυσάμενθ' ἢ ὕδαλι, βα-
 σιλεῦ (φισὶν) Ἀρταξέρξης, δι-
 αἰῶνθ' βασιλεύεις! νῦν μὲν
 ἐν σοι, ὅπη τε, καὶ ὅπως ἔχω,
 τιμῶ, ὡς ἂν μὴ ἀγέραιθ',
 τὸ γούμ' ἐμὸν, καὶ τὸ κατ' ἐμέ,
 παρέλθης. τιμῶ δέ σε Κύρε
 ποταμῆ ὕδαλι. ὅταν ἢ ὅπη τ'
 σταθμὸν τ' σὸν παραγένη, οἰκο-
 θεν, ὡς ἐνὶ μάλιστα, ἐαυτῆ κρά-
 τισα καὶ πολυτελέσασθαι χωρή-
 σαιμι' ἔτω τιμήσω σε, καὶ διὴ
 εἰδὲν ἐλάττων ἡμοίμην τινὸς
 τ' ἄλλων τ' ἢ ἤδη σε διέξωσα-
 μένων τοῖς δώροις. ὅπη τέτοις
 ἢ Ἀρταξέρξης ἠδῆ, καὶ διέχο-
 μαί ἠδέως (φισὶν) ἀνδρωπε,
 τὸ δῶρον, καὶ τιμῶ γε αὐτὸ
 & optima ferens, te honorabo : & forsitan haud cedam

tum obviam Artaxerxi, qui
 Mnemon cognominaba-
 tur, & interceptum, metu
 legis, seipsum cruciasse,
 atque verecundia regis.
 Quum verò, quid in præ-
 sentia faceret, non haberet,
 ajunt, molestè patientem se
 ab aliis Persis officio supe-
 rari, neque comittere vo-
 lentem, ut ipse solus donis
 non ferendis infamis esset,
 ad præterfluentem proximi-
 nè fluvium, nomine Cy-
 rum, summa celeritate ac-
 currisse, & è vestigio pro-
 cumbentem, aquam utraq;
 vola haufisse, & sic regem
 alloquutū esse: O rex, in-
 quit, Artaxerxe, regnes in
 æternum! Nunc ego prout
 possum, & quomodo pos-
 sum, te munere dono, ut
 non indonatus, quantum
 ad me attinet & quantum
 in me est, prætereas. Ho-
 noro autem te Cyri aquis.
 Quòd si ad stationem tu-
 am veneris, ego domo
 mea, quantū meæ facultates
 patientur, pretiosissima

ἦ πάνυ πολυτελών, καὶ ἰσο-
 στασιον ἐκείνοις λέγω. ὡρῶτον
 μὲν, ὅτι ὕδωρ ἐστὶ τὸ πάντων
 ἀριστον. δεύτερον ᾧ, ὅτι
 Κύριος ὄνομα ἐν ἑαυτῷ φέρει.
 καὶ σὺ δὲ μοι καταλύοντι
 ἐν τῷ σαθμῷ πάντως ἐπιφά-
 νησι. ταῦτα εἰπὼν προσέ-
 ταξε τὸς εὐνέχης λαβεῖν τὸ
 ἐξ αὐτῆ δῶρον. οἱ ᾧ τὴν τα-
 χίστην προσδραμόντες, εἰς
 χρυσὴν φιάλην ἐδέξαντο ἐκ
 ἧ χειρῶν αὐτῆ τὸ ὕδωρ.
 ἔλθων ᾧ ἔνθα κατέλειπεν ὁ
 βασιλεὺς, ἐπέμψεν τῷ ἀνδρὶ
 τῷ Πέρσῃ Σολῶ Περσικῶ,
 καὶ φιάλῃ χρυσῇ, καὶ χι-
 λίκῃς διαρευκῆς, καὶ προσέ-
 ταξε τὸν κομίζοντα αὐτὰ
 εἰπεῖν τῷ λαμβάνοντι· κελεύει
 σε βασιλεὺς, ἐκ μὲν τέτε ἦ
 χρυσὴς εὐφραίνειν τὴν σεαυτῆ
 ψυχὴν, ἐπεὶ καὶ σὺ τὴν ἐκείνου
 εὐφρανῆς, μὴ αὐτῆ ἀγέραςον,
 μηδὲ ἀτιμον εἰσῆς, ἀλλ' ὡς
 ἡδὴ ἐχώρει, ταύτη τιμήσῃς.
 βέλεται δὲ σε καὶ τῇ φιάλῃ
 ταύτῃ ἀρῶμενον, πίνειν ἐξ
 ἐκείνου ἦ ὕδατος.

cuiquam illorum, qui nunc
 te muneribus venerantur
 & excipiūt. Artaxerxes hac
 re delectatus, Ego verò, in-
 quit, ὁ homo, grato animo
 munus tuum accipio, & in
 pretiosissimis numero, &
 illis æquale ac par esse dico:
 primum quoniam aqua rerum
 omnium est optima: deinde,
 quoniam Cyri nomen præ se fert.
 Et prorsus volo, ut mihi
 divertenti in statione appareas.
 Hac loquutus mandavit Eunuchis,
 ut munus ab eo reciperent:
 qui sine mora accurrentes,
 in auream phialam de manibus
 ejus aquam exceperunt. Rex
 verò, quum ad diversorium suum
 pervenisset, misit homini
 stolam Persicam, & phialam
 auream, atque mille Daricos.
 Simulque ferentem ea dicere
 jussit: Jubet te Rex animum
 tuum isto auro oblectare, quoniam
 ipsius quoque mentem voluptate
 affecisti, qui non in donatum
 neque in honoratum præterire
 passus sis: sed quemadmodum
 necessitas

patiebatur, ita sis veneratus. Vult etiam, ut hac phiala aquam ex illo fluvio haustam bibas.

ἄνδρα Πέρον) Meminit *Plutarchus* initio *Apophtheg.* ubi vocat αὐτὰρ γόν κὶ ιδιώτῃ. S.

δὲ αἰῶν) Solenne votum, ominus causa pronuntiarum solitum ab us, qui Persarum regem conveniebant. Hinc *Chaldæi* apud *Danielem* Prophetam cap. II. accersiti à rege, ut somnium ipsius interpretarentur: Rex, inquit, in perpetuum vive: dic tu tuis somnium, & nos quid id sibi velit, exponemus. Et *Daniel* ipse, capite VI. ad regem interrogantem, utrum Deus eum à leonibus incolumem servaverit: Rex, ait, in perpetuum vive. Deus missa angelo suo &c. *Esdrae* II. cap. 2. Et dixi regi, Rex in æternum vive, quare non mareat vultus meus &c. Sic apud *Curtium* *Arrabazus* Alexandro, ut suo pariter ac Persarum regi; Tu quidem rex deos quasi perpetua felicitate floreas. Ego cæteris lætus &c. Lib. VI. cap. 5. S. Adde *Briffon.* l. I. de Regn. Pers. p. 16. K.

καὶ τὸ κατ' ἐμὲ) Assentior *Fabro*, glossam præcedentium hæc censenti & deleo. S. Mihi bis videtur idem dixisse Autor ex figura illa, quam vocant χῆμα ἐκ παρακλήσε. vide indicem in Pleonasmus. K.

ἐπὶ τῷ σαθρῷ τῷ σόν) Ergo certas quasdam habuere stationes. apud *Plutarchum* profecto, ante dicto loco, σαθρὸς βασιλικὸς legitur. Adde *Xenoph.* lib. VIII. παιδ. S. Vid. ind.

ἐαυτῷ κρείισα) *Gesnerus* legi jubet, ἐμαυτῷ. *Fabro* haud probatur. S.

χωρήσομαι) *Faber* corrigit κομίσομαι. S. Non opus est ulla emendatione. Nam verbum χωρεῖν tam latè patet in Græca lingua, ut γίνομαι quoque significet. Vide *Suidam* in χωρεῖν. Idem igitur est, ac si dixisset, οἰκοθεῖν ἐαυτῷ κρείισα &c. ἑχοίμην, meipsum quantum potera, & pretiositate muneris & bonitate superabo. K.

ὅτι ὕδωρ ἐστὶ) Ita *Pyndarus* *Olymp.* A. ab initio. Ζεῖσον μὲν ὕδωρ, quod in notis Codicis *Bigotiani* observatum est. S.

ὡς ἤδη ἐχώρει) *Faber*, ὡς ἢ δὴ ἐχώρει, ταύτη &c. quod amplector. S. *Fabri* correctio ὡς ἢ pleonasmus habet duriorum. ὡς ἐνι, ὡς χωρεῖ, l. ἐγχορεῖ &c. quæ licet, Græci dicunt: at ὡς ἢ χωρεῖ nunquam. Si igitur aliquid mutandum esset, ὡς δὴ ἐχώρει legerem, sed præstat nihil mutare. ἤδη notat simul tempus

pus præfens & vix dum præteritum; modo enim pro re nata ha-
nas Regi servatus erat. vid. indicem in ἡδη. Cæterum non pos-
sum concoquere hæc Fabri: Nunquam occurrit ταύτη in forma
adverbiali, quin aut præcedat ἢ, aut mox sequatur: neque ratio fieri
aliter siverit. Contrarium facile ex ipso Auctore Nostro elu-
cescit. Nam l. IX. Var. Hist. c. IX. ταύτη, inquit, μάλλον ἡδίων
ἔσαι, εἰ πλείον &c. hoc erit suavior, quo plurius emetur. & in
Hist. An. l. IX. c. XXXII. εἰ ἢ μὴ ταύτη τις ἀνασπάση, ἔχει ἄλλως
ἄπερῆν ἢ ἔσαι καλῶς ἢ εἰς ἰλεὸν Θησαυροισμα εἰληφέναι. Textus
extrema sui parte mendo non uno laborare videtur. Ego equi-
dem, aliorum salvo iudicio, legendum existimaverim, οἷε ἢ
καλῶς ἢ εἰς δέον &c. hoc sensu. nisi autem aliquis (hyoscya-
mum &c.) ita extraxerit, frustra habet, quod se bene & in usus
necessarios thesauri instar accepisse putat. vide etiam c. 53. & l. X.
c. XIII. & XIV. l. XIV. c. XV. ubi invenies ταύτη in forma ad-
verbii sæpius occurrere, nec tamen aut præcedere ἢ aut mox se-
qui, K.

ΚΕΦ. λγ.

CAP. XXXIII.

Περὶ μεγάλης ροιάς τῷ αὐτῷ
διδωρημένης.

De insigni malo punico ei-
dem regi donato.

Ροιάν ἐπὶ λίαν μεγίστην
ὁ Μίσης Ἀρταξέρξη τῷ βασιλεῖ
ἐλαύνοντι τῷ Περσίδῃ προσ-
εκόμισε. τὰ μέγεθ' ἔν
αὐτῆς ὑπερεκπλαγὲς ὁ βα-
σιλεὺς, ἐκ ποίης παραδείσου,
Φισί, λαβὼν φέρει μοι τὸ
δῶρον τῆτο; ἢ ἢ εἰπόντι,
ὅτι ὄκοθεν, ἢ ἐκ τῆ αὐτῆ
γεωργίας, ὑπερήθη. ἢ δῶ-
ρα μὲν αὐτῷ βασιλικὰ ἔπεμ-
ψε, ἢ ἐπέειπε, νῆ, ἢ Μίσην,
ἀνῆρ ἔτ' ἐκ τῆ ἐπιμελείας
μο tali curatione & diligentia poterit etiam civitatem,

Mises Artaxerxi per Per-
sidem equitanti malū pu-
nicum maximū obtulit in
vanno. Rex magnitudinē
ejus admiratus, interroga-
vit: Equonam paradiso
depromptum hoc donum
mihi adfers? Illo verò re-
spondente, domo sua & ex
suis agris: gavifus rex supra
modum, missis regiis mu-
neribus, virum ornavit &
per solem, inquit, iste ho-

D 5

ταύτης

ταύτης διωθήσεται καὶ πόλιν, κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, ἐκ μικρᾶς μεγάλῳ ποιῆσαι. Ἔοικε ὃ ὁ λόγος ὁμολογεῖν ἔτι, ὅτι πάντα ἐκ τῆς ὀπιμείας, καὶ τῆς διαρκῆς φροντίδος, καὶ τῆς σπουδῆς τῆς ἀνελλιπῆς, καὶ τῆς κατὰ φύσιν διώαιτο ἀν κρείττονα γενέσθαι.

meo quidem iudicio, ex parua ampliorem reddere. Videtur autem hic sermo innuere, omnes res cura & continua sollicitudine & indefesso labore, meliores & præstantiores, quam natura præducat, effici posse.

ὁ Μίσος) *Plutarchus* in *Artaxerxe*: Ἀλλὰ καὶ ῥοιὰν μίαν ὑπερφῶ μεγέθει προσενέγκαντες Ὡμίσις τινὸς αὐτῶ &c. Forte in *Nostris* ex prima nominis litera articulus factus est. Nam *Plutarchi* lectionem meliorem esse, vix dubito. Fuit autem pauper hic sive *Misus* sive *Omisus*, teste dicto auctore in *Apoplitheg Regum ac Imperat*, nisi malis ὁ *Μίθρας*, quod habent MSS. B. & C. *Mithres* sane nomen Persicum, ut apparet vel ex *Curtio*. & forte vera hæc scriptura ὁ *Μίθρης*. S.

καὶ ἐκ τῆς ἐαυτοῦ γεωργίας) Puto plane *Nostrum* scripsisse αὐτῶ, loco certe est convenientius. S. Romana Editio habet, ἐκ τῆς αὐτῶ γεωργίας, quod probum, si modo spiritus αὐτῶ mutetur. K.

ἀνὴρ ἔτι &c.) Eadem ratione apud *Herodotum* l. V. cap. XXIX. Parii iudicauerunt iis potissimum rem Milesiorum publicam committendam esse, τῶν εὖρον τὰς ἀγρὰς εὖ ἐξεργασµέναι. δοκέειν ἢ εἶπασαν καὶ τῶν δημοσίων ἔτι δὴ σφραγῆς ἐπιμελήσεσθαι, ὡσαύτῃ τῶν σφετέρων. *Quorum* agros deprehenderunt bene excultos: dixerunt enim, videri sibi, eos, curam, quam suis rebus impenderant, in publico quoque adhibuitos esse. At vero, ut *Epigrammatum Græc.* l. I. monet,

ὅστις ἔστι κακῶς κεχρηµένον ἄνδρα
τοῖς ἰδίοις, εἶναι πιστὸν ἐν ἀλλοτρίοις.
*Qui propriis usus discernenti more nepotis
rebus in alterius non bene fidus erit.*

ὁ Φαῦλος διανοηθεὶς περὶ τῶν ἰδίων, ἐδέποτε καλῶς βελεύεσται περὶ τῶν ἀλλοτρίων, inquit *Isocrates*. vid. *Arist.* l. 2. *Rhet.* c. 23. *Ciceronem* l. X. *Epist.* ad *Att.* 6. si ii provincias &c. Cæterum *Xenophon* in *Oeconom.* tradit, Reges Persarum bonam ditionis suæ partem obire,

obire, & si quem agrum nitidius cultum animadvertissent, coloni industriam donis aliisque præmiis prosequi solitos. Κ.

ΚΕΦ. λδ.

Πεὶ πατὴρ ἦν θάνατον κα-
τωγνώσκων ζήσεν.

Ἄνηρ γένει Μάρδος, ὄνομα Ρακώκης, παῖδας εἶχεν ἐπτά. ἀλλὰ τέτων ὁ νεώτατος ἐκαλεῖτο Καρτώμης· κακὰ δὲ πολλὰ τὰς μάγας ἐργάζετο. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπύθετο αὐτὸν ὁ πατήρ παιδεύειν, καὶ ῥυθμίζειν λόγῳ. ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐπέθετο, τῶν δίκαστων τῶν περὶ χώρων ἀφικομένων, ἔνθα ὦκει ὁ νεανίσκος πατρὸς, ἀλλ' ἐκεῖνος γε συλλαβὴν τὸ παιδίον, καὶ τὴν χεῖρα ὀπίσω περιελαγῶν αὐτῶν, πρὸς τὰς δίκαστας ἦγαγε. καὶ ὅσα ἀπὸ τετόλμπαται, πάντα ἀκρίτως κατηγόρησε, καὶ ἤτη παρὰ τῶν δίκαστων, δόπολὲναι τὸν νεανίσκον. οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, καὶ αὐτοὶ μὲν ἀφ' ἐαυτῶν οὐκ ἔπεισαν τὴν κατὰδικάζουσαν ἀγαγεῖν ψήφον· ἀμφοτέρως δὲ ὅπῃ τῆ βασιλέα τῶν Περσῶν τῆ Ἀρτάξερξῆτι ἦγαγον. τὰ αὐτὰ δὲ λέγοντι τῶν Μάρδου, ὑπολα-

CAP. XXXIV.

De patre filium suum captivum reum postulante.

Homo quidam genere Mardus, nomine Rhacoces, septem habebat liberos. Sed ex his omnium minimus natus, nomine Cartomes, magos & sapientes multis damnis affligebat. Primum igitur eum pater instituire, & verbis componere ejus mores tentabat. Verum quum ille non pareret, & quodam tempore illius tractus iudices eò venissent, ubi sedes suas habebat adolescentis pater, tum verò ille comprehensum filium, & manibus in tergum revinctis, ad iudices abduxit. Ibi, accuratè eorum omnium filium accusat, quæ ab illo audaciùs erant patrata: & à iudicibus postulavit, ut adolescentem ad mortem raperent. At illi stupefacti, suis

ῶν

βῶν ὁ βασιλεὺς ἔφη, εἴτε
 πολμήσῃ τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῖς
 εαυτοῦ ἢ ἕν ὄν δποθνήσκοντα
 ὑπομένει; ὁ δ' ἔφη, πάντων
 μάλιστα. ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ κήπῳ,
 ὅταν τ' φυομένων θειδακινῶν
 τὰς ἐκφύσῃ τὰς πικρὰς
 δποκλῶ καὶ ἀφαιρῶ, ἔσθ' ἢ
 μήτηρ αὐτῶν ἢ θειδακίνη
 λυπεῖται, ἀλλὰ θάλλει μάλ-
 λον, καὶ μείζων καὶ γλυκίαν
 γίνεται. ἅμα καὶ ἐγὼ, ὡς
 βασιλεῦ, τ' βλάπτοντα τὴν
 ἐμὴν οἰκίαν, καὶ τ' τ' ἀδελ-
 φῶν βίον, εἴπω, θεωρῶν ἀπολ-
 λύμῃρον, καὶ τ' κακουργίας τ'
 εἰς αὐτὸς παυόμενον, καὶ αὐτὸς
 αὐξηθήσομαι, καὶ τοῖς λοιποῖς
 τοῖς κατὰ γένθ' σιωέσομαι τὰ
 αὐτὰ ἐμοὶ εὖ πάχουσι. ὦν
 ἀκέρσας Ἀρξῆξέρξης ἐπήνεσε
 μὲν τ' Ρακώκην, καὶ τ' βα-
 σιλικῶν δικασῶν ἐποίησεν ἕνα,
 εἰπὼν πρὸς τὸς παρόντας, ὅτι
 ὁ πρὸ τ' ἰδίων παίδων ἔτω
 δικαίως δποφαινόμενθ',
 πάντως καὶ ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις
 ἀκείβῃς ἔσαι δικασῆς, καὶ
 ἀδέκασθ'. ἀφῆκε δὲ καὶ
 τὸν νεανίαν τ' παρέσης τι-
 μωείας, ἀπειλῶν ἀπὸ θα-
 bis praesentes alloquutus:

utrumque ad regem Persarum
 Artaxerem adduxerunt. Mardo verò eadem
 contendente, excipiens rex
 ait: Ergone tu oculis tuis
 tuū ipsius filium morientem
 videre sustinebis? qui
 respondit, Maximè: Quo-
 niam in horto etiam, quū
 nascentium lactucarū sur-
 culos amaros defringo &
 amputo, tantum abest, ut
 dolorem ex eo mater ipso-
 rum lactuca patiat, ut
 etiam magis efflorescat,
 item magnitudine & dul-
 cedine plus augeatur. Ad
 eundem modū ego, ὁ rex,
 quum videro eum, qui
 meā familiam lædit, & vi-
 ctum fratrum dilapidat, vi-
 ctam amittere, & à suis in-
 ipsos injuriis prohiberi,
 etiam ipse amplificabor, &
 reliquos mei generis simi-
 liter mecum prosperam for-
 tunam agere conspiciam.
 Quibus auditis Artaxerxes
 Rhacocem collaudavit &
 in collegium regionum ju-
 dicum cooptavit. His ver-
 bis praesentes alloquutus:

νάτε πρόπον βαρύτατον, ἐὰν propriis liberis sententiam
 ὅτι τοῖς φθάσασιν ἀδικῶν audet pronunciare, omni-
 φωραθῆ ἕτερα. nò etiam erga alios incor-
 ruptum & sincerum judicem se præstabit; adolescen-
 tem verò præsentī culpa liberavit, gravissimam mor-
 tem interminatus, si præter antecessentia peccata in
 posterum simili in crimine deprehensus fuisset.

Μάρδος) Legitur hic quoque apud *Maxim. Tyr.* dissert.

34. S.

Ρακάκης) Meminit hujus *Suidas*, verum solo nomi-
 ne. S.

καὶ ἢ πολλὰ τῆς μάγης) *Schootus* lib. III. *Observ. Histor.*
 cap. 34. Προ μάγης, Μάρδης legendum censeo. Nam ex his, quæ
 subjiciuntur, dum injurias in fratres & in familiam reliquam com-
 memorat, nulla Magorum mentio est. At vero *Mardi* genus quod-
 dam inter Persas erat, de quo *Herodotus*. Faveo huic emendatio-
 ni, eamque amplector. S. Vulgata lectio retineri poterit, ut
 quæ idem, quod *Schooti* correctio infert, haud obscure includit.
 Qui enim in Magos injurius fuit, illum multo magis populari-
 bus vim fecisse credibile est. Eadem opera Magos in locum pri-
 stinum restituo apud *Eunarium* in vitâ *Ædesii*, ubi pro, γά-
 μων legendum Μάγων. ἀλλὰ τὸ μὴ ἐκάλυσαν οἱ παρατυχόντες ἔ-
 Μάγων. hoc autem impediverunt Magi, qui aderant. Videatur lo-
 cus integer & res erit salva. K.

ἅμα καὶ ἐγὼ) ἔτω ἐ ἐγὼ *Gesnerus* corrigit. vide indicem
 in ἐπει. S.

γλυκίων γίνεται. ἅμα καὶ) *Faber* legit γλυκίων ἅμα γίνε-
 ται. S. Nollem distinctionem receptam turbare. ἅμα καὶ ἐγὼ
 similiter & ego. Non enim tempus tantum denotat ἅμα,
 verum etiam similitudinem & propinquitatem, ut ὁμοῦ & ὁμοίως.
 K.

FINIS LIBRI PRIMI.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ÆLIANI VARIÆ
Ἱστορίας

Βιβλίον δευτέρου.

ΚΕΦ. α.

Πῶς ὁ Σωκράτης ἐθάρσυνε τὸ
Ἀλκιβιάδην, ὥστε μηκέτι μάλ-
λον εἶπερον εἶναι εὐλα-
βείας τὸ δῆμον.

ΚΑΙ ταῦτα Σωκράτης
πρὸς Ἀλκιβιάδην. ὁ μὲν
ἠγωνία, καὶ ἐδέσσει πάνυ
σφόδρα εἰς τὸ δῆμον παρελ-
θεῖν τὸ μεζάνιον. ὀπιθερ-
σῶν ὃ αὐτὸν, καὶ ἐγείρων ὁ
Σωκράτης, ἔ καταφρονεῖς
(εἶπεν) ἐκείνους τὸ στυγρότατος;
τὸ ὄνομα εἰπὼν αὐτῷ. φή-
σαντες δὲ τὸ Ἀλκιβιάδης,
ὑπολαβὼν πάλιν ὁ Σωκράτης,
ἔτι δὲ ἐκείνους τὸ ἐν τοῖς κύ-
κλοις κηρύττοντες; ἢ ἐκείνους
τοῦ σκλεωρῶντος; ὁμολογούν-
τες δὲ τὸ Κλεινίης μεζάνιος,
οὐκ ἔν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὁ
δῆμος ὁ Αθηναίων ἐκ τοιού-
των ἠθροῖσαι; ἔ εἰ τὸ καθ'
ἓνα καταφρονεῖς, καταφρονη-
τέον ἄρα καὶ τὸ ἠθροισμένων.
μεγαλοφρόνως ταῦτα ὁ
τῷ Σωφρονίσκῳ καὶ τῆς
sunt etiam, si una sint congregati. Hæc prudentissimè

HISTORIÆ
LIBER II.

CAP. I.

*Quemadmodum Socrates
animum Alcibiadi fecerit, ut ne
plus æquo temerè amplius
populum.*

ET hæc Socratis ad Al-
cibiadè verba referre-
mus: qui quum adolescens
admodum angeretur, &
vehementer timeret in po-
puli concionem prodire,
Socrates confidentiorem
reddere & excitare volens,
An non, inquit, futorem il-
lum (adjecto nomine) ni-
hili pendis? Annuente Al-
cibiade, rursus excipiens
Socrates, Quid, inquit, an
non etiam illum, qui in cir-
culis præconia exercet, aut
etiam tentoriorum futore-
m illum? Fatente Clinix
filio, nonne, inquit hi sunt,
ex quibus conflatus est po-
pulus Atheniensis? Qua-
re si singulos conte-
mnis, contemnendi tibi

φαινα

Φαιναρέτης , τὸν τοῦ Κληνίε filius Sophronisci & Pha-
καὶ τῆς Δεινομάχης διδάσ- naretæ, filium Clinix &
κων. Dinomaches docebat.

In MS. B. titulus hujus capituli est. *ὅτι μὴ καταφρο-
νεῖν τῶν.* In edito pro *ἐδάξονε*, *ἐδάξονε* legendum. S. Ita
quidem Romana editio; ego vero malim *ἐδάξονε* in capituli hu-
jus lemmate, quia ipse *Αὐτορ* eo deinde utitur, & melius etiam
quadrat, quia signat, *confidentiore* aliquem reddere, quod in *ἐδάξ-
ονε* secus est. K.

πρὸς Ἀλκιβιάδην) Adde *Platonem* in *Alcibiade*. S.
ὁ δῆμος) Populi Atheniensis concio ex fullonibus, zo-
nariis, coriariis, sutoribus, fabris lignariis, agricolis, cauponis
conflata erat, *πότερον τέτρεσ ἀίχυνῆ;* *num hos texeris?* inquit So-
crates ad *Charmidem* apud *Xenoph.* publicè dicere non ausum,
Themistius Orat. 4. *δῆμος ἦσαν καὶ ἔδεν ἱερὸν*, *plebs erant & nihil
sacrofanctum.* K.

ΚΕΦ. Β.

CAP. II.

Πεὶ γραφῶν ἐπαυμεμένων
κακῶς.

*De perperam laudatis
picturis.*

Μεγαβύζε ποτὲ ἐπαυμέν-
τῶ γραφᾶς εὐτελεῖς, καὶ
ἀτέχνες, ἐτέρας ἢ σαυδαίως
ἐκπεπονημένας διαψέγον-
τῶ, τὰ παιδάεια τὰ τῷ
Ζεύξειδῶ τῶ μηλῖδα τεί-
νοντα κατεγέλα. ὁ τοίνυν
Ζεύξις ἔφατο, ὅταν μὲν σιω-
πᾶς, ὦ Μεγάβυζε, θαυμάζει
σε τὰ παιδάεια ταῦτα, ὅρᾳ
γάρ σε τῶ ἰδοῖτα καὶ τῶ
θεραπειᾶν, τῶ περὶ σε. ὅταν
γε μὴ τεχνικόν τι θέλεις
εἰπεῖν, καταφρονεῖ σε. ... φύ-

Quum *Megabyzus* ali-
quando *picturas* tenuiter
& ruditer confectas, laudi-
bus extolleret, alias verò
cum summa industria elabo-
ratas reprehenderet, *pueri
Zeuxidis* melinam terram
terentes, eum deridebant.
Zeuxis itaq; Quum taces,
inquit, *Megabyze*, miran-
tur te isti *pueri*. Vident e-
nim vestem & cultum tuū.
Simul ac verò quid, quod
ad artē pertineat, vis dicere,

λατρί

λαττε τοίνυω σεαυτὸν εἰς τὰς
ἐπαυνεμένους, κρατῶν τῆ
γλώσσης, καὶ ὑπὲρ μηδενὸς τῆ
μηδέν σοι προσηκόντων φιλο-
τεχνῶν.

te contemnunt. Tu igitur,
ut inter laudandos censea-
ris, linguam compeſce: ne-
que cujufquam, quæ nihil
ad te attinent, opera vel ar-
tem dijudices.

Μεγαβύζης) Non proprium sed dignitatis officiique hoc no-
men est. Ita enim sacerdos Dianæ Ephesæ appellabatur. Sed
hoc pridem observarunt, *Adrianus Turnebus*, *Casaubonus* ad Laë-
tium Xenophontem, & alii. S. Megabyzus hic proprium est nomen,
ut vel ex *Plutarcho* liquet, qui de *animi Tranquillitate*, Μεγαβύζον,
inquit, τὴ Πέρσῃν, *Megabyzum Persam* &c. in excerptis Ctesianis a-
pud *Photium* sæpe hoc nomen obvium est. K.

Ζεύξιδης) Ab Apelle Megabyzum hoc responsum tulisse
ſcribit *Plutarchus* lib. de *Adul. & Amic. discr.* S.

εἰς τὰς ἐπαυνεμένους) Faber legit εἰς τὰς ἐπαίνους. S. Nihil
mutandum. εἰς τὰς ἐπαινεμένους Atticum est, pro ἐν τοῖς ἐπαινεμένοις,
vide, ut inter laudantes consistas, nec vituperes quicquam artificio-
sum, quod captum tuum superat. K.

ΚΕΦ. γ.

CAP. III.

Περὶ Ἀλεξάνδρου οὐκ ἐπαί-
νεσαντὶ εἰκόνα τῆ
Ἀξίαν.

*De Alexandro, quod simu-
lacrum quoddam non, ut par
erat, laudaverit.*

Ἀλέξανδρος Θεασάμενος
τῶ ἐν Εφέσῳ εἰκόνα ἑαυτῆ,
τῶ ὑπὸ Ἀπελλῆ γραφεῖσαν,
οὐκ ἐπῆνεσε κατὰ τῶ Ἀξίαν τῆ
γράμματι. εἰσαχθέντι
τῆ ἵππου, Ἐχρεμίσαντι
πρὸς τὴ ἵππον τὴ ἐν τῇ εἰκόνι,
ὡς πρὸς Ἀληθινὸν καὶ ἐκείνον,
ὦ βασιλεῦ, (εἶπεν ἘΑπελλῆς)
ἀλλ' ὄγε ἵππος εἰσὶ σὲ γρα-
φικώτερος εἶναι κατὰ πολὺ.

Alexander Ephesi suam
ipsius imaginem, quam A-
pelles pinxerat, contem-
platus, non laudavit pro
dignitate picturæ. Quum
autem introductus equus
adhinniret equo picto,
perinde atque vero, O rex,
(inquit Apelles) hic sanè
equus artis pingendi periti-
or, quàm tu, esse videtur.

εἰσαχθέντι

ἰσαχθέντῳ ἢ Ἴπῳ) *Plinius lib. XXXV. cap. 10. de Apelle: Est & equus ejus sive fuit pictus in certamine, quo judicium ad multas quadrupedes provocavit ab hominibus. Namque ambitu æmulos prævalere sentiens, singulorum picturas inductis equis ostendit, Apellis tamen equo adhinnivere. Ergo hoc disterio non Alexandrum, sed æmulos & vulgus imperitum repressit. Nam de Alexandro liberalibus studiis ab extrema ætate imbuto difficile est talem judicandi imperitiam credere. ait Cl. Johan. Freinshemius in Supplem. Curt. lib. II. cap. 6. S. De Alexandro Macedone & nemine alio hîc sermo est! Verba enim Auctoris omnem sequioris interpretamenti colorem respuunt, Pliniumque habent suffragatorem, qui non veretur Alexandro imperitiam in æstimandis picturis impingere, In officina, inquit, imperiæ multa differenti silentium comiter suadebat (Apelles,) videri eum dicens à pueris, qui colores tererent. Tantum erat auctoritati juris in Regem alioquin iracundum! l. 35. cap. 10. K.*

ΚΕΦ. Δ.

CAP. IV.

Πεὶ ἔρωτῶ Χαείτων καὶ
Μελανίπῳ, ἔ τυράννης, εἰς αὐ-
τὸς συμπαθείας.

De amore Charitonis & Melanippi, & tyranni erga ipsos miseratione.

Φαλάειδῳ ὑμῖν ἔργον ἔ-
μάλα ἐκείνω σωήθεις εἰπῶν
ἐθέλω. τὸ δ' ἔργον φιλανθρω-
πίαν ἀμαχον ὁμολογεῖ, καὶ
δὲ τῆτο ἀλλότριον ἐκείνε
δοκεῖ. Χαείτων ἢ Ἀγρα-
γαντῖνῳ, φιλόκαλῳ ἀν-
θρώπῳ, καὶ περὶ τῶ ὄραν
τῶ τῶ νέων ἐσπεδακῶς διαι-
μονίως. Διαπύρως δ' ἠγάθη
μάλισα Μελανίπῳ τοῦ
Ἀγραγαντίνε καὶ ἐκείνε, καὶ
τῶ ψυχῶ ἀγαθῶ, καὶ τὸ
gerens honestum, & elegantia formæ præstans. Hunc

Phalaridis factum recen-
sebo vobis, alienū id qui-
dē ab ejus moribus. Nam
humanitatē quandam pre-
se fert singularem, & idcir-
co ei non convenire viden-
tur. Chariton erat quidam
Agrigentinus, pulchritudi-
nis amator, & nimius in
adolescens amore. Hic
ardenti desiderio Melanip-
pum amabat, qui etiā ipse
Agrigentinus erat, animū
E Mela-

κάλλῳ διαφέροντι. Τοῦ-
 τον ἐλύθησέ τι Φάλαρις τὸν
 Μελάνιππον. Δικαζομένῳ
 ἔδ' αὐτῷ πρὸς τινα τῶν ἑταίρων
 αὐτῷ τῷ Φαλάριδι, προσέ-
 ταξεν ὁ τύραννος τὴν γρα-
 φὴν κατὰ δέου. Ἐδὲ μὴ
 πείθομένῳ, ὅδε ἠπαείλησε τὰ
 ἔργα δράσειν αὐτὸν μὴ ὑπα-
 κούσαντα. καὶ ἐκείνος μὲν πρῶτον
 τὴν δίκην ἐκράτησε τῷ ἀνάγκῃ
 προσάξαντι, τῷ Φαλάριδι
 ὅτι αἱ ἀρχόντες τὴν γραφὴν
 ἀγῶνι ἠφάνισαν. βαρέως
 ἐπὶ τούτοις ὁ νεανίσκος
 ἠνεγκεν, ὑβρίδων λέγων, καὶ
 ὁμολογῆ τὴν ὀργὴν τὴν
 ἑαυτοῦ πρὸς τὸν ἐραστὴν ὁ
 Μελάνιππος, καὶ ἤξει κοι-
 νωνὸν αὐτὸν ἡμέρας τῆς ἐπιθέ-
 σεως τῆς κατ' αὐτῷ, καὶ ἄλλους
 ὅτι ἔσπευδε προσλαβεῖν τῶν
 νεανίσκων, ἕως μαλιστα ἠδὲ
 περὶ τὴν τοιαύτην πράξιν
 θερμότητες. ὁρῶν δὲ αὐτὸ ὁ
 Χαρίτων ἐνθουσιῶντα, καὶ
 ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἀναφλεγόμενον,
 καὶ γινώσκων, ὅτι τῷ πολιτῶν
 εἰς αὐτοῖς συλλήψεται, δέει
 τῷ ἐκ τῷ τυράννου, καὶ αὐτὸς
 ἔφη πάλαι τοῦτο ἐπιθυμῆναι,
 ἢ, se quoque dudum aiebat hoc agitaſſe, & omnem

Melanippum læserat qua-
 dam re Phalaris. Quum
 enim iudicio cum amico
 Phalaridis contenderet, ty-
 rannus mandavit, ut accusa-
 tione desisteret. Qui quum
 non obediret, extremum
 periculum ei minitatus est,
 nisi morem gereret. Itaque
 vi coactus lite abstinuit.
 Magistratus autem, qui sub
 Phalaride, irritam iudicii
 sententiam fecerunt. Quod
 adolescens ægrè ferens, in-
 juriam sibi fieri dixit, & ei,
 à quo amabatur, suam irā
 prodidit atque confessus
 est Melanippus, rogavitq;
 ut sibi adjumento esset, ad
 insidias in tyrannum inten-
 dendas. Alios etiam ado-
 lescentes in societatem ad-
 sciscere cogitavit, quos ad
 ejusmodi facinus commo-
 distimos paratissimosque
 esse sciret. Chariton, quum
 insaniam ejus ac furorem
 cerneret, & ab ira incensū
 rapi, atque sciret neminem
 civium in hanc rem con-
 sensurum esse metu tyran-

καὶ σπεύδειν ἐκ παντός, τὴν
 πατρίδα ῥύσασθαι τῆς δουλείας
 τῆς καταλαβούσης. ἀσφαλές
 δὲ μὴ εἶναι πρὸς πολλοὺς τὰ
 τοιαῦτα ἐκφέρειν. ἡξίς δὲ τῆ
 Μελάνιππών οἱ συγχωρήσαι
 ὑπὲρ τούτων ἀκριβέστερον
 διασκέψασθαι, καὶ ἑᾶσιν πα-
 ραφυλάξαι τὸν χρόνον τῆ ἐπι-
 τήδειον εἰς τὴν πρᾶξιν. συνε-
 χώρησε τὸ μειράκιον. ἐφ'
 ἑαυτοῦ τοίνυν ὁ Χαρίτων
 βαλλόμενος τὸ πᾶν τόλμη-
 μα, καὶ κοινωνὸν αὐτῷ μὴ δε-
 λήσας πρᾶλαξεῖν τὸν ἐρώ-
 μενον, ἵν' εἰ καταφωραθεὶς
 αὐτὸς ὑπέχοι τὴν δίκην,
 ἀλλὰ μὴ καὶ ἐκείνον εἰς τὰ αὐ-
 τὰ ἐμβάλοι. ἠνίκα ἔν ἐδόκει
 καλῶς ἔχειν, ἐγχειρίδιον
 λαβὼν, ὡρμάτο ὅπῃ τὸν τύ-
 ραννον. οὐ μὲν ἔλαθε, κατε-
 φωράθη δὲ, πάνυ σφόδρα τῷ
 διορυφόρων ἀκριβῶς τὰ τοιαῦ-
 τα φυλαττόνων. ἐμβληθεὶς δὲ
 ὑπὸ τῶ Φαλάριδος εἰς τὸ
 δεσμωτήριον, καὶ σρεβλόμενος
 ἵν' εἴποι τις συνεγνωκότας, ὁ
 δὲ ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει τῆς
 βασάνοις. ἐπεὶ δὲ μακρὸν
 τέτο ἦν, ὁ Μελάνιππος
 fortiter toleravit & passus est tormentorum sævitiam

ἦκεν ὅτι τὸ Φάλαειν, καὶ ὠμολόγησεν εἰ μόνον κοινωνὸς εἶναι τῷ Χαερίτωνι τῆς βελῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀρξάι τῆς ὀπιθευκῆς. τῆ δὲ πωθανομένῃ τὴν αἰτίαν, εἶπε τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον, καὶ τὴν τῆς γραφῆς ἄρσιν, καὶ ὅτι τέτοις ὠμολόγει περὶ αὐτῆς. θαυμάσας ἔν, ἀμφοτέρους ἀφῆκε τῆς τιμωρίας, προστάξας αὐθημερὸν ἀπελθεῖν μὴ μόνον τῆς Ἀκρχαγαντίνων πόλεως, ἀλλὰ καὶ τῆς Συκελίας· συνεχώρησε δὲ αὐτοῖς τὰ ἴδια δίκαια καρπῶσθαι. τέττες ὕστερον ἢ Πυθία, καὶ τὴν Φιλίαν αὐτῶν ὕμνησε, δὲ τῶν τῶν ἐπῶν.

Θείας ἠγντῆρες ἐφημερείοις
Φιλότητι,

Εὐδαίμων Χαερίτων καὶ Με-
λάνιππο ἔφυ.

τῆ δὲ τὸν ἐρωτᾷ αὐτῶν θεῖαν
ὀνομάσαντι Φιλίαν.

rent. Hos postmodum & eorum amicitiam Pythia celebravit his carminibus :

Humanae genti auctores caelestis amoris,

Et Chariton faelix, & Melanippus erat.

oraculo horum amorem divinum & caelestem appel-
lante.

Χαερίτων ὡς) Idem Athenæus lib. XIII. vide Suidam vo-
ce ἀντέρως. S.

atque vim. Postquam verò longum id fuit, Melanippus ad Phalarim accessit, & se non tantum socium huius consilii, sed etiam auctorem insidiarum Charitoni fuisse confessus est. Percontante rege, qua causa impulsus hoc fecisset, narravit ei rem omnem à principio, de accusandi potestate sibi adempta, atque hæc sibi molesta & indigna visa esse fassus est. Miratus igitur tyrannus, utrumque liberum dimisit: sed ea lege atque conditione, ut eodē die non solum ex Agrigentorum urbe, verum etiā è Sicilia excederent. Nihilominus tamen eis permittebat, ut ex suis possessionibus & facultatibus debitum fructum cape-

Ἐ ἀνάγκη προστάξαντι) Faber sic emendat τῆ Ἐ προστάξαντι ἀνάγκη, Ἐ Φαλαρίδῃ δὲ ὄντες οἱ ἄρχοντες. Mihi simplicissima minimeque recedens à scriptura veteri videtur emendatio, si legamus, καὶ ἐκεῖν μὲν παρὰ τὴν Φιλίππου ἐκράτησε τῆ ἀνάγκη προστάξαντι Ἐ Φαλαρίδος, καὶ οἱ ἄρχοντες &c. S. Legerem ἀνάγκη Ἐ προστάξαντος. Ἐ Φαλαρίδος δὲ οἱ ἄρχοντες &c. Juvenis desistere incepto coactus est, atque ita reus quidem præter jus fasque superior extitit, vi à jubente illata: magistratus autem Phalaridis causam obliterarunt, aboleverunt. ἀνάγκη idem est quod πρὸς ἀνάγκην, ob necessitatem mandati à Phalaride profecti. ejusque περὶ Φανάρχου. Petrus Aërodius l. V. Rerum judicat. c. I. nescio quem gravissimum atque religiosissimum judicem ex hac historia sibi extudit, qui sententiam tulit, qua Menalippus iudicio vicit adversus literas, minas & suffragia Phalaridis. de his & aliis quibusdam jure merito Ulpianus aliquis dixerit: πῶς κείται; K.

τὰ ἴδια δίκαια) MSS. B. & C. τὰ οἰκεία δίκαια. Probo. S. Vulgata lectio vel eo nomine probanda venit, quod cum formulâ Græci juris conveniat. In Veteri Lexico Græco - Latino, quod Vulcanius cum Glossariis edidit, per codicillos quidam apud Hadrianum conqueritur, Patris bonis in fiscum redactis, αὐτὰ δεκάδα ἀπνέχθαι, καὶ ἄλλα πολλὰ Ἐ ἰδίῃ δίκαις, sibi decuriam ablatam esse, & alia sui juris. Apud Theophilum in Institut. l. I. personæ dicuntur esse ἀλλοτρίαι ἢ ἰδίῃ δίκαις, alieni vel sui juris. Quod autem in MSSis legitur, id videtur esse interpretatio receptæ lectionis, ut apud Hesychium ἰδιον exponitur per οἰκείον, itaque τὰ ἴδια δίκαια καρπώσασθαι, hoc loco est, suo jure frui, & libertatem bonorumque suorum usumfructum indelibatam retinere. Antequam ulterius pergam, fragmentum ex Æliano, quod ad hanc historiam pertinet subjiciam. Λοξίας ἢ καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβολῶν θανάτου ἐψηφίσαντο Φαλαρίδῃ ἔτη δύο, ἀνθ' ὧν ἡμέτερος Χαρίτωνι καὶ Μενάλιπῳ προσωλέχθη. Apollo cognomine Loxias & Jupiter Pater mortis dilationem Phalaridi per biennium decreverunt, quod humanius Charitonem & Menalippum habuisset. Suidas in ἀναβολῆ. vide Athenæum p. 602. K.

Ἀπὸ τέτων τῶν ἐπῶν) Pentameter Hexametrum antecedere debet. Athenæus dicto loco: ἔχρησέ γε καὶ περὶ τῶν ἀμφὶ τὸν Χαρίτωνα, προστάξας Ἐ ἐξαμέτρῃς τὸ πεντάμετρον, καθάπερ ὑστερον καὶ Διονύσιος Ἀβλυμαῖος ἐποίησεν ὁ ἐπικληθεὶς χαλκῆς, ἐν τοῖς ἐλεγείοις S.

Πεὶ χρόνε ταμιεύσεως, καὶ
 ἢ μὴ ἔωσι Λακεδαιμονίους
 περιπατεῖν.

Λακεδαιμόνιοι δεινὴν
 ἐποιήεντο τοῦ χρόνου τὴν φει-
 δῶ, ταμιεύομενοι παντᾶ χρό-
 θεν αὐτὸν εἰς τὰ ἐπιγρόμενα,
 καὶ μηδενὶ ἢ πολλῶν ἐπιτρέ-
 ποντες, μήτε ῥασιωνεύειν, μήτε
 ῥαθυμεῖν εἰς αὐτόν. ὡς ἂν μὴ
 πρὸς τὰ ἔξω τῆς ἀρετῆς ἀνα-
 λισκόμεθα, εἴτα μάτῳ
 διαφθείροτο. μαρτυρεῖον
 γάρ τε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ
 γὰρ τοῖς ἀκίβαντες οἱ ἔφοροι
 Λακεδαιμονίων, τὸς Δεκέ-
 λειαν κατὰ λαβόντες περι-
 πάτῳ χρῆσθαι δειλινῶ, ἐπέ-
 σφλαν αὐτοῖς, μὴ περιπατεῖτε
 ὡς τρυφῶντων αὐτῶν μάλ-
 λον, ἢ τὸ σῶμα ἐκπονεύων.
 δεῖν γὰρ Λακεδαιμονίους εἰ δὲ
 τοῦ περιπάτου, ἀλλὰ δὲ τῶν
 γυμνασίων τὴν ὑγίαν ποί-
 ζεσθαι.

portere Lacedæmonios non deambulationibus, sed
 exercitiis bonam valetudinem parare & tueri.

*De temporis parsimonia, &
 quòd apud Lacedæmonios non
 concedebatur deambulatio.*

Lacedæmonii temporis
 parsimoniam magnopere
 putaverunt habendam,
 impendentes ipsum sedulo
 ad seria negotia, neque cui-
 quam civium permittentes,
 ut vel in otio vel in lu-
 dicris illud consumeret: ut
 ne rebus extra virtutem
 positis tributum, frustra
 perderetur. Hujus testimo-
 nium cum cæteris etiam il-
 lud est. Quum nunciatum
 esset Ephoris Lacedæmo-
 niorum, eos qui Deceliam
 occupaverant, deambula-
 tionibus uti pomeridianis,
 mandatum dederunt ad
 eos: Ne deambuletis: tan-
 quam voluptatem secta-
 rentur illi potius quam
 corpus exercebant. Nam o-

μήτε ῥασιωνεύειν) Ignavum otium hic intelligit. Nam
 alias vel maxime indulgebant otio, hoc est, artes nullas exerce-
 bant manuaris, nullam mercaturam, aut id genus; solis exerci-
 tiis

tiis gymnasticis terebant tempus. Itaque mirantur, quod apud Athenienses puniantur illi, qui se dedunt otio. vide *Plutarchum* Lycurgo. pag. 54.

τῆς Δεκέλειαν καθυλαβόντες) Decelia vel Decalia oppidum fuit Atheniensium, teste *Strabone* lib. IX. in quo adversus Athenienses ab Agide rege Lacedæmoniorum arx quædam fuit munita, ut est apud *Pausaniam* in Laonicis, ubi Φρέγιον τὸ ἐν Δεκελείᾳ vocat. Ergo οἱ καθυλαβόντες non alii, quam qui id oppidum ceperant cum rege dicto, arcemque ibi tenebant. S.

Κ Ε Φ. 5.

CAP. VI.

Παράδειγμα, ὅτι ἐδίει τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν.

Exemplum, quod non oporteat vulgo hominum placere.

Ἰππόμαχος, φασὶν, ὁ γυμναστῆς, ἐπεὶ παλαίσματι ὁ ἀθλητῆς, ὁ ὑπὸ αὐτῷ γυμναζόμενος ἐπάλασεν, εἶτα ὁ πᾶς ὄχλος ὁ περιεστὼς ἐξεβόησε, καθίκετο αὐτῷ τῇ βία. ὁ Ἰππόμαχος, καὶ εἶπεν· ἀλλὰ σύγε κακῶς, καὶ ἐχὼς ἐχρήμῃ ἐποίησας, ὅπερ ἐχρήμῃ ἀμεινον γυμναστῆς. ἐ γὰρ ἂν ἐπῆνεσαν ἔτοι τεχνικόν σε δράσαντά τι. αἰνιττόμενος, ὅτι τὸς εὖ καὶ καλῶς ἕκαστα δρῶντας, ἐ τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ τοῖς ἔχουσι νῦν θεωρητικόν τῶν δρωμένων, ἀρέσκειν δίει. ἔοικε δὲ καὶ Σωκράτης τῷ ἔ πολλῶν ἐκφραυλίζειν κείσιν ἐν τῇ σωφισίᾳ τῇ πρὸς Κείτων, ὅτε ἀφίκετο ὁ Κείτων εἰς τὸ δημομαθῆσιον, καὶ διὴ ἐπέβην

Hippomachus, ut fama est, pugillandi magister, cū athleta quidam ex ejus discipulis specimē exhiberet artis, & circumstantis multitudo universa plausum tolleret, percussit eum virga Hippomachus, inquires: Tu verò perperā, neq; sicut oportebat fecisti, quod melius fieri debebat. Nam si quid artificiosum præstiffes, non hi te collaudarent: innuens, qui unumquodque ritè gerunt & administrant, non multitudini, sed iis tantū, qui rei scientiam aliquā habent, placere oportere. Videtur etiam Socrates populi judiciū repudiare & pro nihilo

αὐτὸν ἀποδράναι, καὶ τὴν ἑ
 Ἀθηνῶν τὴν κατ' αὐτὸν κεί- ducere, in colloquio ad
 σιν διαφθεῖραι. Critonem: cum Crito ve-
 suaderet, ut effugeret, & Atheniensium contra se ju-
 dicialium corrumpere.

Ἰππομάχῳ) Moschionis filius, Eleus. *Suidas & Pau-
 sanias* in Eliacis. Hoplomachum, sed perperam, vocat Biscola
 T. II. lib. XIII. cap. 5.

ἐπὶ παλαίσματι) Ita habet Editio Romana, quod deinde
 in aliis editionibus bene mutatum in ἐπει. vellem divisissent et-
 iam male coalitam vocem παλαίσματι in πάλαισμάτι. nam ἐπά-
 λαυσε πάλαισμά τι, est certum *λυβία* genus populo *Αἰθλητα* ille ex-
 hibuit. Idem vidi postea Fabro quoque notatum. K.

Σωκράτης) vide *Xenophonem* in defens. Socrat. S.

ἐν τῇ συνουσίᾳ) Quam habes apud *Platonem* Dialogo, cu-
 jus titulus est Crito, quanquam à Platone fictum dixerit *Idome-
 nex*, cum hoc Socrati non ipse suaserit, sed *Æschines*. vide
Laërtium. S.

ΚΕΦ. Ζ.

CAP. VII.

Πεὶ τοῦ μὴ ἐκθεῖναι βρέφη
 Θεβαίως.

*Quod Thebani non expo-
 nant infantes.*

Νόμῳ ἔτῳ Θεβαῖκος,
 ὀρθῶς ἅμα καὶ φιλανθρώπως
 κείμενῳ ἐν τοῖς μάλιστ' ὅτι
 οὐκ ἔξεστιν ἀνδρὶ Θεβαίῳ ἐκ-
 θεῖναι παιδίον, εἰδὲ εἰς ἐρημίαν
 αὐτὸ ρίψαι, θάνατον αὐτὸ
 καταψηφισάμενῳ. ἀλλ' εἰάν
 ἢ πένις εἰς τὰ ἔχατ' ὁ τῷ
 παιδὸς πατήρ, εἴτε ἄρρεν τῷ-
 το, εἴτε θῆλύ ὅστιν, ὅππότε ἀρ-
 χὰς κομίζεῖν ἐξ ὠδίνων τῷ μη-

Lex hæc Thebanorum
 rectissimè & humanissimè
 posita est. Ne cui Thebano
 liceat infantem exponere,
 neque in solitudinem abji-
 cere, capitis supplicio con-
 stituto. Verum si extrema
 mendicitate pater laboret,
 sive mas sit, sive fœmina
 infans, jubet lex eum statim
 à materno partu ad magi-

τρῶων

πρώων σὺν τοῖς σπαργάνοις αὐτό. αἱ ἃ παρὰ λαβεῖσαι, ἀποδίδονται τὸ βρέφει τῷ τιμῷ ἐλαχίστω δρόνι· ῥήτρα τε πρὸς αὐτὸν, καὶ ὁμολογία γίνεται, ἢ μὲν πρόφειν τὸ βρέφει, καὶ αὐξήσεν ἔχειν δέλλον, ἢ δέλλω, Ἐρεπθίεια αὐτῆ, τὴν ὑπερῆσαν λαμβάνοντα.

stratū cūm ipsis fasciis adferre: qui acceptum, alicui tradit levi pretio, cum quo pactum & conditiones intercedunt, bona fide infantem alat, & adultum servi vel servæ loco habeat, sic ut pro educationis mercede operas ejus accipiat.

ὅτι σὺν ἔξῃσιν) Contra morem legesque reliquorum Græcorum & imprimis Atheniensium. vide *Lipsium* lib. I. ad Belg. cap. 85. & *Reitum* ad Leges Atticas, pag. 144. *Arist.* lib. VII. Pol. cap. 16. itaque hic ut quid singulare observatur. Cæterum cum Spartanis faciunt Romani legumlat. consule l. 4. ff. de Agnos. lib. 2. & fin. C. de Infant. Item Germani veteres, de quibus *Tacitus* Ger. XIX. cap. 6. adde, quæ notantur ibi Clar. *Berneggero* in Quæstionibus ad *Tacitum*. S.

ἐκθῆναι) *Philo* de *Legibus Specialibus* p. m. 543. Edit. Græc. Parisiens. eleganter contra ἔκθῃσιν βρεφῶν disputat. Ethnicis autem aliquarum fasunditas plena liberis tali venia indigere videtur, ut *Plinius* de atoci loquens judicat, impie satis. l. 29. cap. 4. v. *Phocylidem*. &c. K.

Κ Ε Φ. η.

CAP. IIX.

Περὶ Ξενοκλῆος καὶ Εὐριπίδου ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνισμάτων.

De Xenocle & Euripide poetis in Olympiis certantibus.

Κατὰ τὴν πρώτην, καὶ ἑκτὴν Ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ἔρκα Ἐξάμειο ὁ Ἀκραγαντῖνιο στάδιον, ἀντιγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενοκλῆς, καὶ Εὐριπίδης. καὶ πρῶτός γε ἦν Ξενοκλῆς, ὅς τις ποτε ἔτος ἔσιν, Οἰδίποδι, καὶ Λυκάονι,

Olympiade prima supra octogesimam, qua Exænetus Agrigentinus vicit stadio, contenderunt invicem Xenocles & Euripides. Et primam palmā consequutus est Xenocles, quisquis is tandem est, Oedipode,

E 5

καὶ

καὶ Βακχαις, καὶ Ἀδάμαντι
Σάλυεω. τέττε δ'εὐτέρῳ
Εὐεπιδῆς ἦν, Ἀλεξάνδρω,
καὶ Παλαμῆδῃ, καὶ Τρωσὶ,
καὶ Σισύφῳ Ἐάλυεω. γε-
λοῖον δ'εἶ, οὐ γὰρ Ξενοκλέα μὲν
ἠτάσθαι, Εὐεπιδῶν ἢ νικᾶν,
καὶ ταῦτα τοιοῦτοις δράμασι.
ἢ δύο τοίνυν τὸ ἕτερον, ἢ
ἀνόητοι ἦσαν οἱ τῆς ψήφου κύ-
ριοι, καὶ ἀμαθεῖς, καὶ πόρρω
κρίσεως ὀρθῆς, ἢ ἐδεκάσθη-
σαν. ἀτοπον δ'εἶ ἐκάτερον, καὶ
Ἀθωαίων ἠκίστα ἄξιον.

Lycaone, Bacchis, & Atha-
mante Satyrico. Post hunc
secundus erat Euripides A-
lexandro, Palamede, Tro-
janis, & Sisypho Satyrico.
Ridiculum autem est, præ-
fertim quum ejusmodi
dramata fuerint, Xeno-
clem non victum & Euri-
pidem non superiorem dis-
cessisse. Unum itaque ex
his duobus in causa fue-
rit necesse est: aut suffra-
giorum domini nihil vi-
derunt, proculque à fano judicio discesserunt: aut pe-
cuniis corrupti fuerunt. Ignominiosum verò utrum-
que est, & Atheniensibus indignum.

πρώτῳ καὶ ἔκτῳ) Interpres, prima & sexta. Emenda-
tur, prima supra octogesimam. Neutrum verum. Scribe, ἐνε-
νηκαστῶ pro ἔκτῳ. Auctor Anonymus Olympionic. Ολ. G A. Εξά-
νετῶ Ἀκραγαντῶν & ἑσάδιον. Αντηγωνισατο ἀπὸ τῶν Ξενοκλῆς &c. iis-
dem verbis, quibus noster. Depravavit hunc locum, ut multa,
scripturæ compendium. Samuel Pettus lib. I. Miscell. cap. 13.
καὶ τῷ δευτέρῳ scribendum contendit. Sed eum redarguit et-
iam Diodorus, scribit enim lib. XIII. pag. 204. proxima ante hanc
Olympiade, quæ secunda est post nonagesimam, Exanetum Olympiæ
victorem magnifico invehctum curru &c. vicisse igitur eum nonagesi-
ma & prima Olympiade necesse est. Porro Xenoclis poetæ non
alias facile inveniatis nomen. Orator enim fuit, -cujus memi-
nit Matron apud Athenæum. S.

Ξενοκλῆς) Xenoclis Tragici meminit Aristoph. in Ranis.

Ἡε. ὁ ἢ Ξενοκλῆς; Δι. ἐξόλοιτο νῆ Δία.

ubi vero Xenocles? pereat ille, per Jovem!

Ubi Scholiastes: filius Carcini Xenocles traducitur ὡς ἄξιος, ut
rudis & impolitus in poetæ & allegoriis plus jussu indulgens. vide
locum. K.

ἐ γδ Ξενοκλέα μὲν) Gesner. ἐ τ Ξενοκλέα. Nihil opus. vide indicem in γάρ. S. Hunc locum ita restituit *Casaubonus l. 1. de Satyr. Poësi p. 193.* γελοῖον (ἐ γάρ;) εὐεπιδῶ μ. η. E. d. v. *compendo huic loco fuit ignoratio elegantissimæ locutionis, ἐ γδ; quando cum interrogatione in mediam orationem inseritur sanè quam venustissime ἐ ὡς Αττικῶς ἔτα. habet ea phrasıs affirmandi vim : ut se Latinè dicas, quis neget? Hæcille.* Spumque sententiam astruit alio loco libri 8. c. 12. quem infra videbimus. Significaret igitur ἐ γδ; idem quod πῶς γδ ἐ; *quidni? qui poterit aliter esse?* Cæterum l. c. *Casaubonus* etiam emendavit hujus capituli priora verba *πρότω ἢ ἐπιτω* ἐ Μενίσφω l. 3. lection. Atticar. c. 28. K.

ἦ τ ἰσθ

ἦ τ ἰσθ) MS. A. Ξενοκλέα μὲν νικῶν, Εὐεπιδῶ ἢ ἦ τ ἰσθ, quod non displicet, si deleantur ἐ γδ voculæ quæ præcedunt. S. Omnia suo loco intacta relinquerem, dummodo major interpunctio post γελοῖον ἢ poneretur. ἐ γδ Ξενοκλέα μὲν ἦ τ ἰσθ &c. cum notâ interrogationis accipienda. solent enim Græci, cum rei alicujus indignitate commoventur, impedita & elliptica uti oratione, ut lectori primo intuitu aliquid deesse videatur. Exempla pridem congestit Budæus in Comment. L. G. p. m. 1185. §6. Itaque locum Auctoris verterim. *nonne enim Xenoclem quidem vinci, Euripidem autem vincere par erat? K.*

Εὐεπιδῶ) Gellius lib XVII. cap. 4. Euripidem M. Varro ait, cum quinque ἐ septuaginta tragædias scripserit, in quinque solis vicisse, cum eum vincerent aliquoi poetæ ignavissimi. Aliquanto sæpius vicisse scribit Thomas Magister in vita ejus, sed ne sic quidem satis frequenter. ἐ γράψεν δράματα δύο ἢ ἐνενήκοντα τὰ πάντα, inquit, νίκηκε ἢ ἐν πάσι τέτοις τοῖς δράμασι νίκας πεντεκαίδεκα. S.

ἀνόητοι) Bene Anacharsis, Θαυμάζειν ἔφη, πῶς παρὰ τοῖς Ἕλλησι ἀγωνίζονται μὲν οἱ τεχνῖται, κέρουσι ἢ οἱ μὴ τεχνῖται, mira ri se, inquit, qua ratione apud Græcos artifices quidem certent, sed judicium ferant artis imperiti. Aristophanes in Vespis se victum ait, ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς, quod spectatores non satis laborem suum intellexissent. Lucian. in Harmonide, ὁ πολὺς ἔτος λεῶς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω &c. populus iste meliora nescit, cum plurimi eorum sellulariam exerceant artem. quem vero principes viri laudaverint, eum non de nihilo dilaudatum credunt, adeoque laudandum sibi existimant. Quapropter in certaminibus plures quidem sunt, qui spectent, plaudant, explodant. κέρουσι ἢ ἐπὶ, ἢ πέντε, ἢ ἔσοι δ ἢ, judicant verò septem aut quinque aut quous
επιγιν

cumque tandem. At Noster hos quinque iudices quoque imperitiæ vel subleſtæ fidei arguit. Menandrum æque ac Euripidem *juſtiora poſteriorum quam ſua ætatis iudicia conſecutum eſſe* teſtatur *Quintiil.* l. 3. Orat. Inſtit. cap. VII. *Felices, inquit Fabius, eſſent artes, ſi de illis ſoli artiſices iudicarent. Poëtam non poteſt noſſe, niſi qui ſcit dogmatum varietates. Manuſacta & cubicis patentia magis probant artiſices. Noſtra quam dura ſit neceſſitas hinc potes animadvertere, quod vulgi ſtandum eſt iudicio, & ille in turba metuendus, quem cum videris ſolum, deſpicias,* inquit Hieronymus epiſt. ad Pammiachium. v. Nazian. carmen in *Maximum.* K.

ΚΕΦ. Σ.

Περί τινων ἀποſαῦθ Ἀθλωαίων
ψηφίſματῶ.

Οἷα ἐψηφίſαντο Ἀθλωαῖοι, καὶ ταῦτ᾽ ἐν δημοκρατία; Αἰγυπτῶν μὲν ἐκάſτε τὴν μέγαν ἀποκόψαι τὴν χειρὸς δάκτυλον τὸ δεξιᾶς, ἵνα δόρυ μὲν βαſάζειν μὴ δύνηνται, κώπῳ ἧ ἐλαύνειν δύνωνται. Μιτυληναῖες ἧ ἠεπιδὸν ἀποſφάζει. καὶ τῆτο ἐψηφίſαντο, εἰσηγηſαμένε Κλέων & τῆ Κλεαιέτε. τῆς γε μὲν ἀλιſκομένεσ ἀιχμαλώτεσ Σαμίων ſίζειν κατὰ τῆ προſώπε, καὶ εἶναι, τὸ ſίγμα γλαῦκα, καὶ τῆτο Ἀττικὸν ψηφίſμα. οὐκ ἐβελόμῳ ἧ αὐτᾶ, ἔτε Ἀθήνηſι κεκυρῶſαι, ἔτε ὑπὲρ Ἀθηναίων λέγεſαι, ὧ Πολιασ Ἀθλωᾶ, καὶ Ελευθέριε Ζεῦ, καὶ οἱ Ἐλλήνων θεοὶ πάντεσ.

Græcorum dii, utinam neque Athenis ſtatuta eſſent, neque de Athenienſibus dicerentur.

CAP. IX.

*De quibusdam defectori-
bus Athenienſium decreta.*

Quæ verò, dii boni! decreverunt Athenienſes, idque in democratia? Ægine- tarum unicuique pollicem è manu dextra reſcindi, ut haſtam ferre non poſſent, remos verò adhuc agere poſſent. Mitylenenſium verò omnem juventutem occidi. Idque decretum factum eſt auctore Cleone, filio Cleæneti. Captivos verò Samiorum notis in facie notari & inuri quæ noctuam referrent: quod ipſum etiam Atticum erat decretum. Hæc verò, ô Urbana Minerva, & Jupiter Eleutherie, & omneſ Græcorum dii, utinam neque Athenis ſtatuta eſſent, neque de Athenienſibus dicerentur.

Οἷα

Οἷα ἐψηφίσαντο) Vide *Xenophontem* lib. II. *Histor. Græc.* ubi quantam hæc ipsis crudelitas invidiam attulerit, declarat. Simile exemplum de Persis in Rhinocoluros *Senecæ* memoratum lib. III. de Ira, cap. 20. S.

Αἰγινήτων) Sic utilitatis specie peccabant. *Cicero* de *Offic. III.* Adde *Valer. Maximum* lib. IX. cap. 2. S.

μέγαν ἀποκόψαι. δ.) Degeneres animæ, ut militiæ vacationem haberent, magnum sibi digitum seu pollicem in Italia præcidere solebant. *Marcellinus* de Gallis: nec eorum aliquando quisquam, ut in Italia, munus Martium pertimescens, pollicem sibi præcidit, quos jocaliter Murcos appellant l. XV. *Isidori Glossæ Murcianus*, mutilus. Savaronem vide sis in *Sidon.* l. I. *Epist.* II. Cæterum, quod de Æginetis Athenienses decreverant, id ipsum bello Peloponesio, *Philocle* autore in captivos pararunt. *Plut.* in *Lysan.* ἐσρατήγην ἢ τῶν Ἀθηναίων ἄλλοιτε πλείεις ἢ *Φιλοκλῆς* ὁ πείσας ποτὲ ψηφίσασθαι τὸν δῆμον ἀποκόψωσιν τὸν δεξιὸν ἀντίχειρα ἢ ἀλισκορῶν καὶ πόλεμον, ὅπως δόρυ μὲν φέρον μὴ δύνωνται, κόπῃ ἢ ἐλαίνωσι. Dux Atheniensibus una cum aliis præerat *Philocles*, qui populo aliquando suaserat decretum, de pollice iis amputando, quos bello cepissent, ut hastam quidem non ferre, remos vero agere possent. *Xenoph.* l. 2. *Hist.* decretum tradit, ut captivis omnibus dextra manus amputaretur. *Cæsarem* vide de *Bell. Gall.* l. 8. cap. 44. Nec alibi in Romana Historia insolens est, rebelles amputatione pollicis punitos, ne arma amplius tractare possent. Nam, ut *Aristot.* l. 4. de *Part. Animal.* cap. X. notat, καὶ ἀκαμπταὶ ἢ δακτύλων καλῶς ἔχουσι πρὸς τὰς λήψεις καὶ ἐπιπέσεις καὶ ὁ ἐκ πλαγίως εἰς καὶ ἐπὶ βραχὺς καὶ παχὺς, ἀλλ' ἔστω μακρὸς. ὡστερ γὰρ εἰ μὴ ᾧ χεῖρ ὅλως, ὅση ἂν ᾧ λήψις. ἔστω καὶ, εἰ μὴ ἐκ πλαγίως ἔστω ᾧ. ἔστω γὰρ κάτωθεν ἄνω πιέζει, ὡστερ οἱ ἕτεροι ἄνωθεν κάτω. Δεῖ ἢ τῆτο συμβαίνειν, εἰ μέλλει ἔχειν, ὡστερ σὺναμμο, ἰσχυρῶς συνδεῖν, ἵνα ἰσάξῃ εἰς ἂν πολλοῖς. καὶ βραχὺς, διὰ τε τὴν ἰσχύον, καὶ διότι εἰδὲν ὀφελῆ, εἰ μακρὸς &c. καὶ ἀπὸ τῆτο καλεῖται μέγας, μικρὸς ἂν, ὅτι ἄχρηστοι (ὡς εἰπεῖν) ἄδου τέττα. iam flexus digitorum ad capiendum comprimendumque aliquid faciunt, quam ille è latere unicus (digitus), isque brevis & crassus, non vero longus. *Ut enim, si manus omnino non esset, nihil accipi posset. ita, nisi ille ex transverso staret, idem contingeret. hic enim ab inferiore parte sursum premit, ut cæteri à superiore deorsum, id quod fieri debet, si (pollex) instar nodi constringere velit, ut cum unus sit, cum multis paria faciat. brevis autem est, tum propter vires, tum quia, si longior*

gior esset, nihil efficeret &c. Dicitur itaque magnus, quantumvis parvus existat, quia, reliqui, ut paucis dicam, sine eo nihil possunt. K.

Μιτυληναίης) Habet hoc Thucydides lib. III. S.

ἀποσφάζει) Pœnituit tamen postea Athenienses decreti hujus, antequam perlatum esset Mitylenas, extemploque contrarium eo ferri curarunt, recte Diodoro Siculo lib. XII. S.

Κλέων) Δημωγωγὸς ὡμῶς ὄντι τὸν τρόπον καὶ βίαια. Diodorus. S.

αἰχμαλώτης Σαμίων) Habet Plutarchus in Pericle. Nisi quod non noctuæ, sed samæ, id est navis alicujus effigiem, Samios contra Atticis noctuæ inussisse scribat, sicut jam notavit Brodæus in Misc. lib. IV. cap. 24. S.

ἔτε ὑπὲρ Ἀθηναίων) Valerius Maximus dicto loco : Non agnosco Athenas, timori remedium à crudelitate mutant. S.

Κ Ε Φ. Ι.

CAP. X.

Τιμόθεος Πλάτων δια-
λεγόμενος ἀπέσπας, ἤτιον εὐ-
δαίμονα ἐκυλὸν ἐκε-
νεν.

Timotheus, postquam Plato-
nem differentem audivisset,
minus se beatum
putavit.

Τιμόθεον ἀκέω τὸν Κόνων-
ον, τὸν Ἀθηνῶν στρατηγόν,
ὅτε ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας ἦν,
καὶ ἤρει τὰς πόλεις ῥᾶστα, καὶ
οὐκ εἶχον Ἀθηνῶσι, ὅσοι
ποτὲ αὐτὸν κατάθωνται ὑπὸ
δαύματι τοῦ περὶ τὸν ἄν-
δρα. ἀλλὰ τῶν γε Πλάτωνι
τῶ ἁρίτων περιουχόντα,
βαδίζοντι ἔξω τῶν τείχεσσι μετὰ
τινων γνωρίμων, καὶ ἰδόντα
σεμνὸν μὲν ἰδεῖν τὸ πλάτωνα,
ἰλεων δὲ τῶ προσώπῳ, δια-
λεγόμενον δὲ ἐπὶ περὶ εἰς φροῦδας

Timotheum audio fili-
um Cononis, ducē Atheni-
ensium, tum quum maximè
secundo rerum successu
floreret, & facillimè urbès
caperet, neque satis scirent
Athenienses, quò eum ho-
nore potissimum digna-
rentur, ob summam viri
admirationem, in Plato-
nem incidisse, qui extra
mœnia cum quibusdam
discipulis & notis ambula-
bat. Quumque videret

χρημῶν,

χρημάτων, ἐδὲ ὑπὲρ τεσσάρων, ἐδὲ ὑπὲρ ναυικῶν χειρῶν, ἐδὲ ὑπὲρ πλορημάτων, ἐδὲ ὑπὲρ τῶν δειν βοηθεῖν, ἐδὲ ὑπὲρ φόρου τῶν συμμάχων, ἐδὲ ὑπὲρ τῶν νησιωτῶν, ἢ ὑπὲρ ἄλλης τινὸς τοιαύτης φιλίας. ὑπὲρ ἐκείνων δὲ, ὧν ἔλεγε Πλάτων, καὶ ὑπὲρ ὧν εἰσὶς οὐκ ἀδύνατον, ἐπισημαίνει τὸ Τιμόθεον τὸ τῶν Κόνων, εἰπεῖν ὡς τῶν βίβης, καὶ τῶν ὄντως εὐδαιμονίας. ἐκ τῶν ἐν δῆλον, ὡς ἑαυτὸν ἐπ' αὐτῷ τι εὐδαιμόνα ἀπέφαινε ὁ Τιμόθεος, ὅτι μὴ ἐν τέτοις, ἀλλ' ἐν τῇ παρ' Ἀθηναίων δόξῃ καὶ τιμῇ ἔστω.

Ex quibus manifestò colligitur, quòd seipsum idcirco non omnino beatum iudicavit Timotheus, quoniam non in istis, sed in oculis, & gloria Atheniensium, & honore versaretur.

ΚΕΦ. ΙΑ.

Περὶ τῶν ῥηθέντων ὑπὸ Σωκράτους, περὶ τῶν ὑπὸ τῶν τριάκοντα σφατομένων.

Σωκράτης ἰδὼν κατὰ πλὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα ἄνδρων δόξας ἀναιρεμένους, καὶ βαρύντας τὴν πλειονότητα ὑπὸ τῶν τυράννων ἐπιβεβουμένους, ἀνιστησάμενος φασὶν περὶ

CAP. XI.

Quæ Socrates dixerit de iis, qui à triginta tyrannis fuerant trucidati.

Socratem, quum videret in imperio triginta tyrannorum multos summe estimationis viros interfici, & locupletissimos quosque gravissimis insidiis cir-

χόντας

χόντα εἰπεῖν μὴ τί σοι με-
ταμέλει, ὅτι μέγα καὶ σεμνὸν
ἔδὲν ἐγενόμεθα ἐν τῷ βίῳ, καὶ
τοῖσδε, οἷς ἐν τῇ τραγωδίᾳ
τὸς μονάρχας ὀρῶμεν, Ἀτρείας
τε ἐκείνης καὶ Θυέστας, καὶ
Ἀγαμέμνονας, καὶ Αἰγίσθους.
ἔτσι μὲν γὰρ ἀποσφαττόμενοι,
καὶ ἐκτραγωδούμενοι, καὶ πο-
νηρὰ δεῖπνα δεῖπνοῦντες,
καὶ ἐδῶντες ἐκάστοτε ἐγκα-
λύπτονται. ἔδεις ὃ ἔτις ἐγένε-
το τολμηρὸς, ἔδὲ ἀναίχμιλος
τραγωδίας ποιητὴς, ὥς εἰσα-
γαγεῖν εἰς δράμα ἀποσφατ-
τόμενον χοῖρον. (χρᾶσις.)

cumveniri, dixisse ferunt
ad Antisthenem: Nunquid
te pœnitet, quod in vita
nihil magnum neque spe-
ctabile consecuti simus,
quemadmodum videmus
in Tragœdia describi mo-
narchas, Atreos illos &
Thyestæ, & Agamemno-
nes & Ægisthos? Nam illi
obtruncati in Tragœdiis,
& mala fercula cœnasse at-
que comedisse ubique pro-
duntur. Nemo verò poë-
tarum (Tragicorum) eὖ
progressus est audaciæ &
impudentiæ, ut porcum mactatū in drama introducat.

Σωκράτης ἰδὼν) Corrigit Gesnerus: Σωκράτην ἰδὼν. Fa-
ber retinet vulgatum. S. Benè Faber. Est enim hic Attica ἁ-
δυναλαγὴ pro Σωκράτης ἰδὼν, cum Socrates videret. Hanc ca-
lumniam mutationem orationi τὸ μεγαλοπρεπὲς, grande decus conci-
liare Demetr. Phalereus tradit in de Hermeneia. Exempla hujus lo-
cutionis Index dabit in Nominativus. K.

τὸς ἐνδύξας) Mille trecentos ita interfectos scribit Seneca
de Tranquillitate cap. 3. S.

πονηρὰ δεῖπνα) Dicitur hoc in respectu ad Thyestem,
cui Atreus filium epulandum apposuit. Fabula nota est, & vi-
de Serv. ad Æn. I.

ἐγκαλύπτονται) Casaubonus in Athenæum: ἐγκαλεῖν
pro ἐγκαλεῖν etiam apud suavissimum scriptorem Ælianum legi,
sed olim: nam hodie glossæ occupat locum genuinæ vocis. Παι-
lib. II. cap. II. Docet Socrates non esse causam cur tenuis condi-
tionis homo principibus viris invidet, si attendamus, quales exitus
faciant apud tragicos Atrei, Thyestæ, Agamemnonas & Ægystei.
lege ἰσχυρὰ ἐγκαλεῖνται. S. Princeps Editio etiam habet ἐγκαλύ-
πτονται

πλονται, quod eandem significationem obtinet cum *Casauboni* τὸ ἐκκυκλεῖν. Utrumque enim significat, in medium proferre, & publice traduci, & ostendi. unde *Pollux* τὸ ἐκκαλίψαι, pro Synonymo habet verborum *θρυλλῆσαι*, ἐκκηρῦσαι, ἐλέγξαι, quæ omnia *θεατρικῶ* δῆλωσιν, *theatrale indicium* designant l. 6. c. 53. K.

χοῖρον) Quid audio? regibus & principibus viris ex adverso ponuntur porci? posthac agitur corrigamus cenfeo vetus dictum, aut rex aut fatuus, & dicamus aut rex aut porcus. Sed misso joco, corruptum affirmamus hunc esse locum ab iis, qui antiqui libri compendium non assequebantur. Scribendum, ὥστε εἰσαγαγεῖν εἰς δρᾶμα ἀποσφατιζόμενον χειρῶνακτῶ. Regibus opponit τὰς χειρῶνακτῶς, eos qui manuum opera aut labore victum quæritant. Sæpe inculcant nobis *Seneca* & *Sapientes alii*, non fieri tragœdiam, nisi de rege aut magnate, de paupere quidem nunquam. Hoc ipsum & *Socrates* voluit. Hæc *Casaubonus* in *Athen*. Aliter *Petius* in *LL. Att.* pag. 66. Rescribo, ait ἀποσφατιζόμενα χεῖρονα. Nam *Tragœdia* imitatur τὰς βελτίους, non autem τὰς χείρας, non tantum eo sensu, quo diximus, sed etiam ea significatione, qua βέλτιον omne id est, quod ἔξω τῶν πολλῶν, splendidum, & regale: χεῖρον vero est vulgus, & exponunt apud *Homerum* *Interpretes*, λεπτὸν ἔλας. Probo magis, hanc *Petiti* emendationem. Adhuc magis placet, quod ad *Phædrum* censet *Tanag. Faber*, scribendum esse τὸν Ἴρον, ut *Agamemnoni* aliisque opponatur *Irus*. Quanquam si rem rectè reputes, quis tandem locus esse possit *Iro* in *Tragœdia*? de qua hic sermo. Quare optimum, ut cum *Cl. Holstenio* legamus χορὸν i. e. *chorum*. Nempe *choro* locus in *Tragœdiis* sæpissime; constat autem semper ex plebejis. *Holstenium* sic emendasse docuit me *Nobil. Bigonius*, cui proinde gratia pro correctione hac debetur. Idem, probasse hoc *Holstenium* ex *Simplicio* in *Epictetum*, indicavit, cuius tamen locum necdum reperire potui. *Arrianus* vero clare differt. 24. ἐν τοῖς πλεστοῖς ἢ βασιλεῦσι, ἢ τυράννοις αἱ τραγωδίαί τῶν ἄλλων ἔχουσι ἕδεις ἢ πένης τραγωδίας συμπληροῖ, εἰ μὴ ὡς χοροδότης. S. Verum enim vero, cum *Socraticos sermones* plerumque ἀνιγματοδέεις ἢ πλαγίως, æνιγματικῶν & obscuritatis plenissimos, ad animum revoco, non possum à vulgata lectione discedere. Nam ὄντας καιθηλίους λέγει (*Sωκράτους*) ἢ χαλκῆας τινὰς ἢ σφυλοτόμους, ἢ βυρσοδέψας, inquit *Plato* in *Symposio*. i. e. *asinos clitellarios*, & *fabros ferrarios* & *suiores* & *coriarios* crepat *Socrates*, ut homo ejus sermonum rudis suaviter rideat ita differen-

tem : at sensus laet intus non vulgaris. Non igitur est, quod χίρις in textu nostro quenquam offendat. Innuat enim Philosophus, nihil periculi fuisse civibus infimæ sortis à Triginta Tyrannis. Ut enim Tragicus, non vilem porcellum introducit jugulum cultro præbentem, sed Agamemnones, Ægisthos, aliosque id genus proceres, quorum dignitas & opes magnæ jacturæ & calamitati tragicæ locum faciunt : ita sub Triginta tyrannis, cum Tragicarum cædium plenâ erant omnia, lautioris fortunæ cives, Atrei divites, magnique Agamemnones vita & opibus exuebantur ; tenuiores autem defendebat abjecta & sine nomine conditio. In ista Tragœdia Attica melius erat porcum, id est nullo in numero esse, quam Agamemnonem. hic enim occidebatur ὡς βῆς ἐπὶ φάτην, ut bos ad præsepe, Tragicò testante ; ille verò à Tragœdia longè remotus vitæque securus erat. Comica enim res est τὸ κοὶ κοὶ, Aristoph. in Archan. μιμῶνται οἱ κωμῳδοποιοὶ τὰς βατράχους ἄλλ' ἢ τὸ βρεκεκερέξ, κοῶξ, κοῶξ, ἢ τὰς χοίρας ἄλλ' ἢ τὸ κοὶ, κοὶ. Comici imitantur ranas per brekekerèx coàx, coàx, & porcos per coi, coi, inquit Ammonius Commentario in Aristot. περὶ ἑρμηνείας. Nec insolens Socrati à porcis similitudines mutuari. apud Xenoph. l. 1. Mem. ait Critiam οἶκόν τι πάσχειν, ἐπιθυμῶντα Ευθυδήμω ἀποσκνῶσθαι, ὡς περὶ τὰ ὑίδια τοῖς λίθοις. apud Platonem in Lachete, ἐκ ἂν πᾶσα ὅς γινώη inquit, i. e. non est cuiusvis nosse, proverbialiter. apud Porphyrium l. 3. περὶ ἀποχ. ἀψυχ. Σωκράτης πρὸς τὰς ἡδονὰς ἄλλ' ἢ φῆσι ἡλιθίου εἶναι τὸ τέλει, εἶδ' ἂν πάντες, εἶθι, σόες ἢ τράγοι τέτω συναινοῖεν, πεισθήσοιαν ἂν ἐν τῷ ἡδέσθαι τὸ εὐδαιμον ἡμῶν κείσθαι. Socrates iis, qui voluptarietatem esse finem contendunt, respondit, etiamsi omnes suos & hirci hoc dogma approbassent, se tamen non adduci, ut credat, nostram beatitudinem in delectando positam esse. Pyrrhus etiam à tempestate deprehensus in navi, cum vidisset porcellum avide offuso hordeo se implentem demonstrat eum reliquis vectoribus, similemque ἀπάθειαν à ratione & philosophia sumendam illis dixit, qui fortuitis turbari nollent. Plutarchus in πῶς ἂν τις ἀφοσιώσῃ ἑαυτὸν ἀποκόπτουσι ἐπ' ἀρετῆς. Nihil igitur attinet δῆσποφατὸν ὄρνθρον χοίρον jugulare hoc quidem loco, aut risu dignam ἀλογισίαν comminisci. K.

ΚΕΦ. ΙΒ.

CAP. XII.

Πεὶ Θεμιστοκλέους παύσα-
μὲν ἡ ἀσωτίας.

*De Themistocle, qui ren-
unciasset prodigalitati.*

Θεμιστοκλέης τοῦ Νεοκλέ-
ως, οὐκ αἶσα ἐῖ ἐπαρνεῖν χρὴ
τοῦτο. ἔπει γὰρ τῆς ἀσωτίας
ἐπαύσατο Θεμιστοκλῆς, ἀποκη-
ρυχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ὑπὴρ-
χέτο πως τοῦ σωφρονεῖν, καὶ
τοῦ μὴ ἑταιρῶν ἀπέσθην, ἥρα δὲ
ἕρωτα ἕτερον, τὸν τῆς πολυλεί-
ας τοῦ Ἀθλευάϊων, καὶ θερμότη-
τος ἐπεχειρεῖ τοῦ ἀρχαῖς, καὶ
ἑαυτὸν ἑσπευδεν εἶναι πρῶτον.
ἐλεγέ (φασί) πρὸς τὰς γνω-
ρίμους τίδ' ἂν ἐμοὶ δλοῖητε,
ὅς οὐπω φθονεῖμαι; ὅς τις δὲ
ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τὸτο δλοῖη
τὸ τοῦ Εὐριπίδου περιελάττει-
σθαι σπύδει. ὅτι δὲ τὸ ἔσι-
κινὸν, ὁ αὐτὸς Εὐριπίδου
φασί.

Themistoclis, filii Neo-
clis nescio an hoc etiā
dictum laude dignum sit.
Postquam enim abdicatus
à patre, à luxu & inconti-
nentiā desisteret, & in viam
rediret, à scortis abstineret,
alio captus amore admini-
strandæ Reipubl. Atheni-
ensium, quumque ad ma-
gistratus obnixè conten-
derat, ipse primus esse &
excellere conaretur. Tum
solebat ille dicere ad suos
familiares: Quid verò mi-
hi dederitis, qui nondum
in ullius invidia positus
sum? At qui delectatur in-
vidia, ad illud ipsum Eu-
ripidis τὸ περιελάττεισθαι, hoc est proprium damnum fe-
stinat, id verò stultum est, ipso approbante Euripide.

ἀποκηρυχθεὶς) Cornelius Nepos in Themistocle cap. I.
Cum minus esset probatus parentibus, quod & liberius vivebat & rem
familiarem negligebat, à patre exheredatus est, quæ contumeliā
non fregit eum, sed erexit. Idem affirmat Maximus Valerius lib.
VI. cap. 9. Plutarcho figmentum est. Ipsum vide in Themisto-
cle. Sed cum cæteris facit Juncus apud Stobzum serm. CXVI.
& Libanius decl. XX. S.

τί δ' ἂν ἐμοὶ δοίητε) Nimirum ex republica. Nam qui ad magnas dignitates in ea petendas veniebant, merita sua, resque pace belloque præclare gestas solebant recensere, quo facilius admitterentur.

Talia autem se memorare non posse Themistocles querebatur. Rogat igitur, quam sibi ignobili adhuc, reipublicæ partem committerent. *Plutarchus* lib. de Invid. & odio. Θεμιστοκλῆς ἔτι μειράκιον ἂν, ἔδ' ἐν ἔφῃ πρῶτον λαμπρὸν, ἔπειτα γὰρ φθονεῖα. *Casaubonus* tamen in notis ad Theocritum cap. I. mallet legere, τί δ' ἂν ἐμοὶ δοίητε; per interrogationem. S. Hæc locutio τί δ' ἂν &c. significare videtur, quantum mihi tribuere poteritis? ut sermo sit de æstimo. Ita accipitur τὸ δέσνα in illo *Philostati* apud *Suidam* de Tarsensibus. δὲ δ' ἄκκοι τῇ ὁδῶν μαλλον, ἢ σοφία Ἀθηναῖοι, plus tribuunt vel incumbunt vela, quam Athenienses sapientiæ, & alibi passim in Vitâ Apollonii. K.

ᾤεβλάπτεια) ᾤεβλέπεια legendum est. Ita enim habet ipse *Euripides*. *Casaubonus* in prædictis notis, Non est, inquit, quod longa oratione eruditus saltem viris persuadere coner, legendum esse ᾤεβλέπεια. Nam ex vulgata lectione sensum nullum elicias, nisi insprissimum. *Faber* tamen locum putat esse mutilum, atque ita explendum.

ὅσις δ' ἐγὼ φθονεῖα, ταυτὸ δὲ πρὸς ἔυριπιδος ᾤεβλέπεια, ἔτι ᾤεβλάπτεια πρὸς αὐδῆ. Posses legere minore mutatione lectionis veteris. ὅσις δ' ἐγὼ φθονεῖα ἢ ταυτὸ δὲ πρὸς ἔυριπιδος ᾤεβλέπεια, ᾤεβλάπτεια πρὸς αὐδῆ. Verbum ᾤεβλέπεια pro ᾤεβλάπτεια agnoscit etiam MS. A. in aliis videtur omissum esse tanquam supervacuum. S.

Recepta lectio hunc parit sensum, qui vero invidiam amat, secundum *Euripidem* ᾤεβλάπτεια. s. i. e. dampnum anhelat sumit, quod ipsum stultitiæ est, ut iterum *Euripides* ait. quid huic sensui ineptum inest, doceri velim. Cæterum ex hoc *Themistoclis* dicto facile colligas, eum in illa fuisse hæresi, quæ hominem invidiæ exsortem nullo in numero habet. ita apud *Epicharmum* nescio quis,

τίς ἂν ἐλοίη, inquit, γενέσθαι μὴ φθονεῖα φίλος;

δῆλον ὡς ἀνὴρ γὰρ ἐδεῖς ἐστ' ὁ μὴ φθονεῖα φίλος.

Quis ei velit amicus esse, cui nemo invidet?

Namque constat esse nihil virum sine invidiis,

Stobæus Serm. 139. ubi in vulgatis edit. legitur τίς ἐγκαλοίη, manifesto vitio. *Gesnerus* itaque malit, ἂν βελοίη. *Lucas Holstenius*, τίς ἢ βελοίη. mihi placuit ductum literarum propius sequi & legere, τίς ἂν ἐλοίη. cætera *Holstenium* secutus sum, *Observ.* ad *Porphy.* vitam *Pythagoræ*. K.

ΚΕΦ. 17.

CAP. XIII.

Πεθὶ Σωκράτης κωμωδούμενος
ὑπὸ Ἀριστοφάνους.

*De Socrate in Comœdia ta-
xato ab Aristophane.*

Ἐπετίθεντο τῷ Σωκράτει,
καὶ ἐπεβέβλευον εἰ ἀμφὶ τὸ
ἄνυτον, ὧν χάριν, καὶ διὰς
αἰτίας, λέλεκται πάλαμ. ὑφο-
ρώμενοι ὃ τὸς Ἀθηναίους, καὶ
θεοδίωτες, ὅπως ποτὲ ἕξουσι
πρὸς τὴν κατηγορίαν τῷ ἀπ-
δρός. πολὺ γὰρ ἦν τὸ τοῦ
Σωκράτους ὄνομα, διὰ τε τὰ
ἄλλα, καὶ ὅτι τὸς σοφιστὰς
ἤλεγχεν, ἐδὲν ὑγίης ὄντας,
ἐδέ τι πωδαῖον, ἢ εἰδοῦσας, ἢ
λέγοντας. ἐκ τέτων ἔν ἐξ-
λήθησαν πείραν καταθεῖναι
ὑπὲρ τῆς καὶ αὐτῆ διαβολῆς.
τὸ μὲν γὰρ ἀντικρυς ἀπε-
νέγκασθαι γραφὴν καὶ αὐτῆ
πῶσα χρῆμα, οὐκ ἐδωκίμα-
ζον διὰ τὸ πρῶτον, καὶ δι
ἐκείνα δὲ, μή ποτε ἀρα ἀγριά-
ναντες οἱ φίλοι οἱ τῷ Σωκρά-
της ἐξάψωσι καὶ αὐτῶν τὸς
δικαστὰς, εἰτά τι πάθωσι κακὸν
ἀνήκεσον, ἅτε συκοφαντῶντες
ἄνδρα, ἐ μόνον ἐδενὸς αἰτίον
κακῆ τῆ πόλει, ἐκ δὲ τῷ ἐναν-
τιον

Socratem petebant, ei-
que insidias struebāt Any-
tus cum sociis, eo nomine
easq; ob causas quas multi
jam commemorarūt. Verūm
quum Atheniēses haberent
suspectos, timerentque, du-
bitates ecquo animo accu-
sationem essent laturi (nam
magnum erat tunc Socratis
nomen, cūm propter alia,
tum propterea, quod So-
phistas arguebat vanitatis,
ut qui nihil honesti nec sci-
rēt nec dicerent.) Hęc igi-
tur quū sic se haberent, vo-
luerunt & periculū facere,
quam in partem accepturi
essent accusationem Socra-
tis Athenienses. Nam (a-
perte) statim eum in crimē
vocare, non arbitrabantur
esse consultū, partim ob ea
quæ exposui, partim ne Soc-
cratis amici & affeclæ ex-
asperatos contra accusato-
rem iudicum animos in suas
partes abstraherent, & sic
in se aliquod (gravius) malum redundaret, ut qui falso

τίων, καὶ κόσμον ἢ Αθλίαις ὄντα. τί ἐν ἐπινοῶσιν; Ἀεισοφάνῳ τὸν τῆς κωμωδίας ποιητῶν, βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον ὄντα, καὶ εἶναι παυδόντα, ἀναπειθεῖσι κωμωδῆσαι τὸν Σωκράτη ταῦτα εἰπὼς τὰ περιφερόμενα. ὡς ἴω ἀδολέγης, λέγων τε αὐτὸν καὶ τὸν ἥτιω λόγον ἀπέφαινε κρείττονα, καὶ ἐσηγε Ξένος Δαίμονας, καὶ οὐκ ἦδει θεοὺς, εἰδ' ἐτόμα. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα, καὶ τὰς προσιόντας ἀπὸ ἐδιδασκέ τε, καὶ εἰδέναι ἀνεπέφην. ὁ δὲ Ἀεισοφάνης λαβόμενος ὑποθέσει εὐ μάλα ἀνδρική, ὑποσπείρας γέλωτα, καὶ τὰ ἐκ τῶν μέτρων εἰμύλον, καὶ τὸν ἄεισον τῶν Ἑλλήνων λαβὼν ὑπόθεσιν· ἐγὰρ οἱ κατὰ Κλέωνα ἴω τὸ φράμα, εἰδ' ἐκωμῶδει Λακεδαιμονίους, ἢ Θεβαίους, ἢ Περικλέα αὐτόν· ἀλλ' ἄνδρα τοῖς τε ἄλλοις θεοῖς φίλον καὶ διήμι μάλιχα τῷ Ἀπόλλωνι. ἄτε ἐν ἀήδεις παράγμα καὶ ὄραμα παράδοξον ἐν σκηνῇ καὶ κωμωδία Σωκράτης, πρῶτον μὲν

detulissent hominem, non solum nullius calamitatis reipublicæ auctore, verum etiam ex diverso civitatis Atheniensium ornamentum. Quid ergo excogitant? Aristophanem poetam comicum, nugatorem, qui & ridiculus erat, & talis haberi studebat, subornant & persuadent, ut in comœdia Socratem ab iis, quæ plerique de eo conficta norunt, malis taxaret atque incesseret. Esse nugatorem, & dicendo efficere, ut malæ causæ bonæ videantur: introducere novos & inusitados demones, quum neque nosset interim neque reverentiam haberet deos: atque hæc ipsa quoque in eos qui ejus opera uterentur, transfundere, & eos in falsam opinionem inducere. Aristophanes arrepto argumento admodum strenuè, risum interposuit, & metrorum festivitatem, optimum Græcorum, adversus quem diceret, materiam sibi faciens. Non enim illi Cleon erat in dramate propositus. Non fugillabat Lacedæmonios, aut

ἔξεπληξεν ἢ κωμῳδία τῷ
 ἀδοκίτῳ τῆς Ἀθηναιῶν. εἴ-
 τα δὲ καὶ φύσιν φθονερῶν ὄντας,
 καὶ τοῖς ἀείστοις βασκαίνειν
 προαιρημένους, ἔ μόνον τοῖς
 ἐν τῇ πολιτείᾳ, καὶ τῆ ἀρχαῖς,
 ἀλλ' ἔτι καὶ πλεόν τοῖς εὐδο-
 κημοῖσι, ἢ ἐν λόγοις ἀγαθοῖς, ἢ
 ἐν βίαι σεμνοῦσι, ἄκωσμα
 ἔδοξεν ἡδίστον αἰδέσθαι Νεφέ-
 λαι, καὶ ἐκρότερον τὸν ποιητὴν ὡς
 ἔποτε ἄλλοτε, καὶ ἐξῶν νικᾶν,
 καὶ προσέτατον τοῖς κριταῖς
 ἄνωθεν Ἀριστοφάνει, ἀλλὰ
 μὴ ἄλλον, γράφειν. καὶ τὰ μὲν
 τῷ δράματι τοιαῦτα. ὁ δὲ
 Σωκράτης πάντιον μὲν ἔπε-
 φοῖτα τοῖς θεατροῖς, εἴποτε
 δὲ Εὐριπίδης ὁ τῆς τραγωδίας
 ποιητῆς ἠγωνίζετο καινοῖς
 τραγωδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖ-
 το. καὶ Περικλῆς δὲ ἀγωνιζομέ-
 νος τῷ Εὐριπίδῃ καὶ ἐκείνῃ καλῆσαι.
 ἔχαιρε γὰρ τῷ ἀνδρὶ, δηλονότι
 διὰ τε τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ
 τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετήν.
 ἦδη δὲ ὡς αὐτὸν ἐρεχελῶν
 Ἀλκιβιάδης ὁ Κλινίης, ἢ Κρι-
 τίας ὁ Καλλιάχρης, καὶ κωμω-
 δῶν ἀκῶσαι παρελθόντα εἰς
 ἕνα ἴσον ἦεν ἴσους, ἢ ἄλλοτε ἴσους ἦεν ἴσους

Thebanos, aut ipsum Peri-
 clem: sed virum diis omni-
 bus, præsertim Apollini
 charum. Proinde rei inso-
 lentia, & inusitato in scena
 spectaculo Socratis, pri-
 mum omnes Athenien-
 ses, quum nihil minus
 expectassent, obstupue-
 runt. Deinde, quoniam
 natura invidiosi erant A-
 thenienses, & ad optimis
 quibusque obtrectandum
 proclives, non solum illis,
 qui in administratione rei-
 publicæ & magistratibus
 excellere; verum etiâ, qui
 vel doctrina literarum, vel
 vitæ gravitate præfulge-
 rent; Nebulas illas audi-
 vere libentissimè, & aucto-
 rem plausu tanto profe-
 quebantur, quanto nun-
 quam antea, & clamore
 victoriam ei decreverunt:
 mandaruntque iudicibus,
 ut Aristophanis nomen,
 non alterius, supremum
 scriberent. Atque drama
 fuit ejusmodi. Socrates
 vero raro veniebat in theatra, nisi quando Euripides
 Tragicus poëta cum novis tragædis certaret: tum enim
 accedere solebat. Et tunc quoque, quum Euripides in

τὸ θεάτρων ἐξελεύσαντο. ὁ δὲ αὐτοῖς οὐκ ἠρέσκετο, ἀλλὰ δεινῶς κατεφρόνει (ἀτε ἀνὴρ σώφρων, καὶ δίκαιος, καὶ ἀγαθός, καὶ ὅτι τέτοις σοφός) ἀνδρῶν κερύμων, καὶ ὑβριστῶν, καὶ ὑγιῆς λεγόντων ἑδέν. ἄπειρ ἐλύθη δεινῶς αὐτός. καὶ ταῦτα ἐν τῆς κωμωδίας ὡς αὐτῷ τὰ ἀπέρματα, ἀλλ' ἔ μόνον ἂ πῶρα τῷ Ἄνυτε καὶ Μελίτε ὠμολόγηται. εἰκός δὲ, καὶ χρηματίσασθαι ὑπὲρ τέτων λεισοφάντων. καὶ γὰρ βηλομένων, μᾶλλον δὲ ἐκ παντός συκοφαντῆσαι τὸν Σωκράτην πειροδόντων ἐκείνων, καὶ αὐτὸν δὲ πένητα ἅμα καὶ κατάρτατον ἰόντα, τί παράδοξον ὡς ἀργύριον λαβεῖν ἐπ' ἑδέν ὑγιῆς; καὶ ὑπὲρ μὲν τέτων αὐτὸς οἶδεν. εὐδοκίμει δ' ἐν αὐτῷ τὸ δράμα. καὶ γάρτοι καὶ τὸ τῷ Κρατίνε, τῷτο συνέβη εἶποτε ἄλλοτε, ἔ τότε, τῷ θεάτρῳ νοσήσαι τὰς φρένας. καὶ ἄτε ὄντων Διονυσίων, πᾶς πολὺ τι χρῆμα τῶν Ἑλλήνων περὶ τῆς θεῆας ἀφίκετο. περὶ φερομένης τοίνυν ἐν τῇ

Piræo contenderet, eò descendebat. Nam amabat hominem, tum propter sapientiã, tum propter criminũ virtutem & bonitatem. Aliquando tamen ipsũ Alcibiades filius Clinia, & Critias filius Callæschri, ut Comœdias etiã in theatro audiret, invitaverunt, & tantum non coegerunt. Verũ ille non magni Comicos pendebat, sed egregiè contemnebat (ut vir modestus, justus, probus & sapiens) homines mordaces, injuriosos, & fani nihil dicentes: quod ipsos male habuit. Atque etiam hæc erant Aristophanis comœdiæ seminaria, non solũ ea quæ Anytus & Melitus suggererant. Haud etiã vero dissimile est, Aristophanẽ magna pecunia ex hac re locupletatum fuisse. Nam quũ illi cuperent, & omnino festinarent Socratem calumniis & conviciis proscindere, ipse verò pau-

σκλιῆ

σπλωῆ τῷ Σωκράτῃ, καὶ ὀνομαζομένῃ πολλὰκις, οὐκ ἂν δὲ θαυμάσαιμι, εἰ καὶ βλεπομένῃ ἐν τοῖς ὑποκειταῖς. (διήλα γὰρ δὴ, ὅτι καὶ οἱ σκευοποιοὶ ἔπλασαν αὐτὸν, ὡς ὅτι κάλλιστα ἐξεμάσαντες·) ἀλλ' οἴγε ξένοι, τὸν γὰρ κωμωδόμενον ἠγνόον, θρῆξ παρ' αὐτῶν ἐπανίσταται, καὶ ἐζήτην, ὅς τις ποτε ἔτ' ὁ Σωκράτης ἐστίν. ὅπερ ἐν ἐκείνῳ αἰσθόμενῳ (καὶ γὰρ τοι καὶ παρῶν οὐκ ἄλλως, εἰδὼς δὲ, ὅτι κωμωδοῦσιν αὐτόν. καὶ δὴ καὶ ἐν καλῷ τῷ θεάτρῳ ἐκείνῳ το.) ἵνα ἐν χύσει τιμῶν τῶν ξένων ἀποείαν, ἐξανασῶν, παρ' ὅλον τὸ δράμα, ἀγωνιζομένων τῶν ὑποκειτῶν, ἐς ὧς ἐλέπετο. τοσῦτον ἄρα περὶ τῶν Σωκράτῃ τῆς κωμωδίας, καὶ Ἀθηναίων καταφρονεῖν.

sam cepisse? Sed hoc ipse scit Aristophanes. Consecutū est igitur drama magnā gloriam. Etenim illud Cratini tum maximè verū erat, Theatrum malè sanā corda habebat, & quoniam Bacchanaliorū festum celebrabatur, magna multitudo Græcorū eo spectandi cupiditate confluerat. Quum ergo jactaretur in scena Socrates, & crebrò nominaretur (non mirum si etiam visus in histrionū personis: nam figulos etiā pulchre eum expressisse constat) peregrini, quis ille qui in comœdia traduceretur esset nescientes, suffurum & murmur excitabant, atque quisnam esset ille Socrates, interrogabāt.

Quod quum animadvertisset ille (etenim non forte fortuna aderat, sed sciens se in comœdia taxandum, sedebatque in opportuno loco theatri) ad tollendam dubitationem ex animis peregrinorum, surrexit, & pertotum drama, congregantibus historionibus, stans cernebatur. Tantum in Socrate fuit virium & ad contemnendam comœdiam illam, & Athenienses ipsos.

διὰ τὴν αἰτίαν) Invidiam puta propter oraculi responsum, quo omnium hominum sapientissimus judicatus est Socrates, &

odium, quod ab eo spernerentur. Publice tamen crimini dabant, quod nova intruderet dæmonia, juventutemque corrumpere. Vide *Laërtium* in Socrate, *Xenophontem* in Apologia. S. Et *Schol. Aristoph.* *πρωθωρεία* in *Nubes*. K.

πείραν καθέιναι) Locus mihi valde suspectus de mendo, quis enim è meliori Græcia unquam dixit, *πείραν καθέιναι*, *periculum deponere*? si Græcæ linguæ credimus, legendum erit *καθέιναι π.* Illa enim semper usurpat *καθίει πείραν & καθίεις πείραν à καθίημι, submitto*. videatur *Suidas* in *καθίει & καθίεις*. Non aliter olim scripserat Noster *καθέιναι πείραν, periculum facere vel subornare, submittere aliquem, qui exploret, tentet*. Sic dicimus *καθίηκαν λόγους, sparserunt in vulgus rumores*. At *καθατιθέναι* vel *καθιθέναι πείραν* sine exemplo, ni fallor, est, erit. vide *indicem* in *καθίημι*. K.

ἀδολέχης) *Maximum Tyrium* vide, differt. IIX. S.

ξένος δαίμονας) *Consule*, quos supra dixi. *Plutarchum* præterea lib. de Deo Socratis. *Philostratum* in vita *Apol.* lib. VII. cap. 5. *Arulejum* in ejusdem argumenti libro, *Senecam* non uno loco, & alios. *Maximus Tyrius* addit accusatum, *ὅτι ἔμνυε τὴν πλάττωνον καὶ τὴν κούα*. S. v. *Xenophont.* I. I. *Memor. Seruium* ad l. 8. *Æneid. Lucan. Aëtior.* 17. 18. ex notis MSis *Königianis*.

ὑποθέσεως εἰς μάλα ἀνδρικῆς) *Gesner.* *ἀνδρικῶς*. vulgatum tamen retinent MSS. omnes. S.

οἱ κατὰ Κλέωνα) *Socios* ejus intelligit, homines flagitiosissimos, de quibus *Plutarchus* in *Pericle*, *Nicia*. vide *Ind.* in *αἰ*. Porro quod hos sequentesque speciatim memorat, fit, quia passim eos ante traduxerat *Aristophanes* in fabulis. *Consule* *Plutarchum* prædictis locis. S. Non est syntaxis verborum ita instituenda. *οἱ κατὰ Κλέωνα*, *socii Cleonis*, sed hunc potius in modum: *ὅτι γὰρ οἱ ἦν τὸ δράμα κατὰ Κλέωνα* vel, quod malim, *Κλέωνος*, non illi erat in *Cleonem* scribenda *Comædia*. Respicit Noster, *Equites Aristophanis*, in quibus *Cleo* defricatur *Comico* sale. *Lacedæmonios* idem perstringit ut *ἀσχεροεργεῖς καὶ διερωνοζένης, τυγρι-λυτρι-εὐρίδος* ac *peregrinorum deceptiores, irrisores*, in *Pace*: *Periclem* in *Acharnensibus* traducit vocatque *Olympium*; in *Pace* vero, eum, inquit, ex scintillâ decreti *Megaricitantum* conflasse belli incendium, ut fumus lachrymas omnibus Græcis expresserit. K.

καὶ κωμῶδια Σωκράτη. πρῶτον μὲν) *Emendat Gesnerus*, *Σωκράτης*. S. Non opus, v. notam sequentem. K.

Φθονερός ὄντας) Recte puto suspectum esse Gesnero hunc locum, ideoque legi velle Φθονερός ἔστι, & mox προαιρέμῃς Quid? si Φθονεροὶ ὄντες, & προαιρέμῃς, ut velut in parenthesis dicatur? S. Locus sine suo merito de mendo suspectus videtur. Attici enim solent accusandi casum absolute usurpare instar genitivi. Thucyd. l. 1. ἐπισκιδὼ οὐκ ἔσαν ἤ νεών, cum non esset, quod nares possent refici, pro ἐπισκιδῶς οὐκ ἔσης. eodem modo hoc ipso capite: αἶτε ἔν &c. accusativus loco genitivi est. Ita & hoc loco Φθονερός ὄντας &c. pro Φθονερῶν ὄντων, cum ingenio essent invidio, & optimis quibusque detrahere studerent &c. Hanc populi Attici indolem graphice sistant Corn. Nep. in Timoth. cap. 3. Plut. in Præcept. Polit. Plinius l. 25. c. 10. v. infra l. 3. c. 17. K.

ἢ ἐδόω νικῶν) Falsum hoc esse, victumque Aristophanem à Cratino & Amipsa ex Anonymo Olympionicarum scriptore, & veterum Scholiis notat Petrus lib. 1. Misc. cap. 6. Sed forte non repugnat Noster, ut qui tantum studia exponat vulgi, de sententia judicum nil prodat. Nam & quando idem Petrus in LL. Atticis pag. 82. observat, jussos aliquando judices à populo victorem illum renunciare, cui favebat, observationis ejus suæ non aliud habet testimonium, quam hunc dubiæ interpretationis locum. S. Alcibiadis factio obstitit, quo minus vinceret Aristophanes. Scholia in προθεωρία Nubium. K.

περαιῶ) Suspicio περαιῶ esse legendum. S. Sam. Petit. l. 1. Misc. cap. 1. corrigit legitque καίπερ αἰεὶ. Non enim, inquit, in Pyra docebantur Tragicorum fabulæ. Non possum Viro docto assentiri. Qui enim Tragediæ exularunt à Pyra? qui, ut Nepos in Themist. ait, ipsam urbem dignitate æquiparabat, & Theatrum habuit amplissimum. Xenoph. l. 2. Hist. Gr. Plato ibidem publicè docuit cum ingenti auditorum confluxu. Themist. Orat. 1. Quod vero ad περαιῶ attinet, nec illud male se habet. etenim adverbialiter idem est, quod ἐν περαιῶ. Sic Attici dicunt ἐν πυθοῖ, ibi, ἰθμοῖ, in Ἰσθμο. apud Xenoph. l. 2. Hist. Gr. extat. τὸ ἐν περαιῶ. ubi lectio marginalis est, περαιῶ. ut φρεατῶ i. e. ἐν φρεάτῳ, πυθοῖ, ἐν πυθῶνι. &c. K.

Κλειῖς) Κλειῖς, Gesnerus. S.

ἢ ὑπὲρ μὲν τέτων αὐτὸς εἶδεν) Nam res in incerto est, vide Argumentum Scholiastis in dictam Aristophanis comœdiam. S.

οἱ σκδοποιοὶ) Ii erant scenicarum personarum struatores, quos, ait, Socratem ad vivum expressisse, ut ejus personam statim agnoverit, quisquis eum ante de facie noverat. Secus se res habuit in Equit Aristoph. Cum enim Cleo plurimum au-

toritate

toritate & gratia apud populum valeret, nemo τ̄ σκδυοποιῶν, ex artificibus scenicis, personam ejus ad vivum fingere aut inducere sustinuit, unde *Comicus* :

κῆ μὴ δέδοθ' ἔ γάρ ἐστιν ἐξεικασμῶν.

ὑπὸ τ̄ δέεις γὰρ αὐτὸν εἰδὲς ἤθελε

τ̄ σκδυοποιῶν εἰκάσαι &c.

Ne quid timeas non enim est factus affabrè.

namque præ metu eum nemo est ausus fingere

ex artificibus : nihilominus tamen

non eris ignotus Theatro sat Attico.

vide *Scholiam* in hunc locum *Equitum*, ubi notatur, προσωπεῖα ὁμοία τοῖς κωμωδουμένοις, personas iis, qui in *Comædia* traducebantur, fuisse similes. eadem exscripsit *Suidas* in ἐξεικασμένος. K.

ἔξανασῆς) *Seneca* de *Constantia Sapientis* cap. 10. *Socrates* comædiarum publicatos in se & spectatos sales in bonam partem accepit, risitque non minus, quam cum ab uxore *Xanthippe* immunda aqua persunderetur. Adde *Stobæum* sermone XVII. S. *Plutar.* de pueror. *Institui. Nostri* infra l. 5. c. 8. K.

ΚΕΦ. ΙΔ.

Περὶ πλατάνου ὑπὸ τοῦ
Ξέρξε ἐρωμένης.

Γελοῖται ἡκεῖν ὁ Ξέρξης
ῶ, εἶπε θαλάσσης μὲν καὶ
γῆς κατεφρόνει τῆς Διὸς τέχνης,
ἑαυτῷ δὲ εἰργάζετο καινὰς
ὁδοὺς καὶ πλεῖν ἀήθη, διεδύ-
λωτο δὲ πλατάνω, καὶ ἐθαύ-
μαζε τὸ δένδρον. ἐν Λυδίᾳ
γεῖν, φασὶν, ἰδῶν φυτὸν εὐμέ-
γεδες πλατάνου, καὶ τὴν
ἡμέραν ἐκείνην κατέμεινεν,
ἔδεν τι θεόμενον, καὶ ἐχρή-
σατο σταθμῶν τῆ ἐρημίας, τῆ περὶ
τὴν πλατάνου. ἀλλὰ καὶ
ἐξήπεν αὐτῆς κόσμον πολυ-

CAP. XIV.

*De Platano à Xerxe
amata.*

Ridendus profecto *Xerxes* ille est, quod quum mari terrisque *Jovis* operibus posthabitis, nova itinera & insolitā navigationem sibi parasset, servivit platano: & arborem coluit. In *Lydia* igitur, ut rumor fert, quum vidisset proceram platanū, integrum diem ibi commoratus est, nulla postulante necessitate, & castra posuit in solitudine circa platanum. Sed & multipli-

τελή,

τεληῖ , σρεποῖς κὶ φελίοις
 τιμῶν τὰς κλάδους , κὶ μελε-
 δωνὸν αὐτῇ κατέλιπον , ὡσαυτ
 ἐρωμένη φύλακα , κὶ φρε-
 ρόν' ἐκ δὲ τέτων τίτῶ δένδρων
 καλὸν ἀπώλυτ' ; ὁ μὲν γὰρ
 κόσμῳ ὁ ἐπίκτητῳ , κὶ
 μηδὲν αὐτῷ προσήκων , ἄλλως
 ἐκρέματο , κὶ σινεμάχετο
 εἰς ὄραν ἔδεν . ἐπεὶ τῷ φυτῷ
 κάλλῳ ἐκείνῳ εἰσιν , εὐχήμεῖς
 οἱ κλάδοι , κὶ ἡ κόμη πολλῇ
 κὶ σρερὸν τὸ παρέμνον , κὶ αἱ
 ρίζαι ἐν βάθει , κὶ διασειόν-
 τες οἱ ἄνεμοι , κὶ ἀμφιλα-
 φῆς ἡ ἐξ αὐτῆς σκιά , κὶ
 ἀνασρέφουσαι αἱ ὄραι , κὶ
 ὕδωρ τὸ μὲν δὲ τῶν ὀχέων
 ἐκτρέφον , τὸ δὲ ἐξ ἔρανῶ
 ἐπάρσον , χλαμύδας δὲ αἱ
 ἐέρξαι , κὶ χρυσοῦς ὁ τῷ βαρ-
 βάρει , κὶ τὰ ἄλλα δῶρα ,
 ἔτε πρὸς τὴν πλάτανον , ἔτε
 πρὸς ἄλλο δένδρον εὐχήμε-
 λῷ .

bari, reliquaque munera, neque ad platani neque ullius
 alterius arboris generositatem quicquam faciunt.

καινὰς ὁδὸς) Deductis in planum montibus & contabula-
 to mari. vide *Justinum* lib. II. cap. 10. *Curium*. S.

πλεῖν ἀήθη Perfollo monte Atho & immisso mari, ductoque
 ad navigationis commodum per compendium. Supradictos au-
 ctiores consule. S.

δεδάλωτο) Eleganter Græci cum, qui affectibus vel reſ
 cuicunque obnoxius est, δεδλωμένοι vocant, quia ipse servi, affe-
 ctus autem Domini officium implent. *Arrian.* l. 2. Darius
 Macedonibus visus est γνώμη δεδλωμένῳ, i. e. animo territus &
 servi instar trepidus, quod cum instructo ad pugnam exercitu in
 eodem vestigio hæreret. Secutus est *Arrianus* suum magistrum
Thucydidem qui l. 4. *Histor.* ait: γνώμη δεδλωμένοι, ὡς ἐπὶ Λακε-
 δαιμονίαις, animis terrore dejectis, ut qui cum Lacedæmoniiis pugna-
 ruti essent. Ad rem facit, quod *Thomas* in *Eclog.* Atticis notat,
 δῆλον scilicet non tantum dici eum, qui Regi suo servit, verum
 etiam τῶ ταῖς ἡδοναῖς κάλοχον, qui voluptatibus est obnoxius &
 quasi obſitus. Hinc in *Sacris* δῆλον & Μαρμαρωῦ, mancipium Mam-
 monis seu pecunie, dicitur, quem *Libanius* δῆλον βαλανίαις nuncu-
 pat. apud *Athenæum* Athletæ sunt δῆλοι γνώστες vel, ut *Eustathi-*
 us inquit, ὀφειδῶν, manducones. Eleganter *Origenes* pag. 41.
Dialog. contra Marcionit. observat profanam literaturam in hac
 locutione cum Sacra conspirare. πείσει δὲ σε καὶ ὁ ἔξωθεν λόγος
 ὅτι ἐκαστος, ὃ ἤγεται, τέτω καὶ δεδλωταί, tibi vero vel profana
 eruditio vel *Philosophia* fidem fecerit, quod quilibet ejus rei servus
 fiat, cui succubuit. 2. *Petr.* 2. Id quod inprimis Stoica *Phi-*
losophia abunde docet in utrâque paginâ. An hæc *Origenis*
 menti convenient, dispiciant doctiores. K.

πλατάνος) Meminit *Eustath.* *Iliad.* B. Ἀκαρπον μὲν λέγου-
 σιν εἶναι τὴν πλατάνον, κολλὸν δὲ τοῖς σκιασγραφεμένοις· διὸ καὶ τὸ Ἑξέ-
 ζῆν πλατάνῳ ἔχεν ἐρασίῳ. ἢ καὶ κοσμήσας νυμφικῶς, ἐνηλατίζε-
 το, ὑπὸ ταύτῃ σκιασγραφεμένῳ, ὅτε ἦρχε ἐνεχειρίαν. S. *Herodotus* l.
 7. cap. 31. ταύτῃ ἰὼν ὁ Ἑξέζης τὴν εὐδὸν εἶρε πλατάνισον τὴν κάλ-
 λεῖν εἶκενα δαρνεσάδην κόσμῳ χρυσῷ καὶ μελεδωνῶ ἀθανάτων ἀνδρῶν
 ἐπετεΐψας, δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀφίκετο ἐς τὴν Λυδῶν τὸ ἄστυ. Hanc vi-
 am tenens *Xerxes*, reperit *platanum*, quam ob pulchritudinem mun-
 do aureo donavit, & unex iis, quos immortales vocant, tuendam
 tradens, altero die *Sardes* venit. confer. *Zexem* in *Lycoph.* 177.
Nostrum l. 9. cap. 39. K.

ΚΕΦ. ιε.

CAP. XV.

Περὶ τῶ τῶς τῶ ἐφόρων θρό-
 νος ἀσβόλα χεισαμένων.

De iis, qui *Ephorum* sub-
 sellia fuligine infecerunt.

Κλαζομενίων τινὲς εἰς τὴν
 Σπάρτην ἀφικόμενοι, καὶ

Clazomenii quidam
Spartā venientes, per inju-

ὑβρί

ἕβρει ἢ ἀλαζονείᾳ χρώμενοι, τὰς τῶν Ἐφόρων θρόνους, ἐνθα εἰώθασιν καθήμενοι χρηματίζειν, καὶ τῶν πολιτικῶν ἕκαστα διατάττειν, ἀλλὰ τούτους γε τὰς θρόνους ἀσβόλῳ κατέχρισαν. μαθόντες δὲ οἱ Ἐφοροί, οὐκ ἠγανάκτησαν, ἀλλὰ τὸν δημόσιον κήρυκα καλέσαντες, προσέτελλαν αὐτὸν δημοσίᾳ κηρύττειν, τοῦτο δὴ τὸ θαυμαζόμενον ἐξέσω Κλαζομένοις ἀγγημονεῖν.

riam & fastum thronos Ephorum, in quibus sedentes jus dicere, & de iis, quæ ad Rempubl. pertinerent, constituere consueverant, hos inquam thronos fuligine resperferunt. Ephori re cognita, non molestè tulerunt, sed vocato præcone publico, mandant, ut publicè in civitate proclamaret, hoc mirandum: Liceat Clazomeniis indecore facere!

Κλαζομένων) Chios fuisse refert *Plutarchus* in *Apophtheg. Lacon.* nec fuligine, sed vomitu ventrisque sordibus dicta loca fœdasse. S. vide *P. Ærod.* l. 4. *Decret. cap. XV. Gattaker.* notas ad *M. Antonin.* p. 409. K.

Διατάττειν) MS. A. Διαπράττειν. S.

ΚΕΦ. ΙΣ.

Περὶ Φωκίων.

Φωκίων δὲ τῶν Φώκων καὶ τοῦτο ἐγὼ γε ἔγνων καλόν. παρελθὼν γὰρ εἰς τὰς Ἀθηναίας, ἐκκλησίας ἔσθης, ἐπεὶ τι αὐτοῖς ἐμέμφετο ἀγνωμονεῖσι, πάνυ σφόδρα πεπαιδευμένως, καὶ πολιτικῶς εἶπε βέλομαι μᾶλλον τι ὑφ' ὑμῶν παθεῖν κακὸν αὐτὸς, ἢ αὐτὸς τι ὑμᾶς κακῶς δεῖσθαι.

CAP. XVI.

De Phocione.

Phocionis filii Phoci, etiam hoc factum laudabile duco; quum enim ad Athenienses verba faceret pro concione, reprehendens quandam in ipsis ingratitude, sapientissimè simul & gravissimè dixit. Malo damnnum à vobis accipere, quam ipse vobis damnnum dare.

Αγνωμονεῖσθαι

Αγνωμονῶσι) De ea loquitur ingratitude, quam Nicanori retulerunt, qui ludos tamen & spectacula populo exhibuerat. Consule *Plutarchum*, qui hæc omnia accuratius, in vita Phocionis. S. *Noster* ait, *Phocionem* maluisse injuriam ab *Atheniensibus*, *Plutarchus* à *Nicanore* accipere, quam facere. conciliatio hujus ἐναντιοφανῆς facilis est. K.

ΚΕΦ. ΙΖ.

Περὶ Μάγων τῶν ἐν Πέρσαις
σοφίας, καὶ Ὀχου.

Ἡ τῶν ἐν Πέρσαις Μάγων σοφία, τάτε ἄλλα εἶδεν, ὅποσα αὐτοῖς εἶδέναι θέμις, καὶ ἐν καὶ μαλιεύεσθαι. οἷον ἐν καὶ προεῖπον τῷ ᾧ Ὀχου περὶ τὸς ὑποκόβου ἀγριότητά, καὶ τὸ Φονικὸν αὐτῷ, διὰ τινῶν ἀπορρήτων συμβόλων κατὰ γνόντες τῆτο. ὅτε γὰρ Ἀρταξέρξης ᾧ πατὴρ αὐτῷ τελευτήσαντι, εἰς τῷ βασιλείαν τῶν Περσῶν ὁ Ὀχου παρήλθεν, οἱ Μάγοι προσέβησαν τῶν εὐνέχων τινι, ᾧ ὀλισιόν παρῆσαν, φυλάξαι τὸν Ὀχου, τῆς τραπέζης παρατεθείσης, τινι πρῶτον ᾧ παρακειμένων ὀπχειρεῖ, καὶ ὁ μὲν εἰσήκει τῆτων τῆτο, ὁ ᾧ Ὀχου τὰς χεῖρας ἐκλείνας, τῆ μὲν δεξιᾷ ᾧ μαχαιρίων τῶν παρακειμένων ἐν ἔλαβε, τῆ δὲ ἐτέρᾳ τὸν μέγιστον τῶν ἄρτων προσφλύσατο, καὶ ὀπιθεῖς ἐπ' αὐτῶν τῶν κρεῶν, εἶτα τέμασιν,

CAP. XVII.

De sapientia Magorum
Persicorum & Ocho.

Persicorum Magorum sapientia, tum alia tenuit, quæ ipsis scire fas esset, tum etiam vaticinandi scientiâ calluit. Hi ergo prædixerunt etiam Ochi sævitiâ adversus subditos & ingenium cædis avidum, quum id ex signis de eo cognovissent. Nam quum Artaxerxe patre vita defuncto regnum Persarum Ochus capesseret, Magi cuidam ex Eunuchis (propè altanti) præceperunt, ut posita mensa animum adverteret, quibus rebus ex objectis rex primum manum injiceret. Qui quum oculos ad hoc intetos haberet, Ochus utraq; manu protensa, dextra unum ex adjacentibus cultris abripuit, altera maximum panem accepit, quem carnibus impositum scidit, & alacriter comedit.

ἤθιεν ἀφειδῶς. ἅπερ ἀκό-
 ραντες οἱ μάγοι, δύο ταῦτα
 ἐμαντεύσαντο, εὐετηρίαν πλὴν
 ἐξ ὠρῶν, καὶ εὐφορίαν πλὴν
 παρὰ τῶν ἀρχαῖς αὐτῆ χρέ-
 νον, καὶ πολλὰς φόνους. καὶ εἰ
 διεψεύσαντο.

Quibus auditis, Magi hæc
 duo vaticinati sunt, anni
 tempestivam fertilitatem,
 atque annonæ copiam illo
 regnante, & cædium fre-
 quentiam portendentes :
 neque falsi fuerunt.

τῶντε ἄλλα) Cultum Deorum, dissertationes de natura ipso-
 rum, item quibus quodque numen sacrificiis colendum esset.
 Vide *Diog. Laert. Prooëmio. Xenophontem παιδεία* lib. VII. & 2-
 lios. S.

καὶ τὸ φονικὸν) De quo consulendus *Valer. Maximus* IX. cap.
 2. & *Plutarchus* vita Artaxer. S.

ὅτε γὰρ Ἀρταξέρξης) *Ælianus* infra l. VI. c. 8. eundem facit
 Artaxerxes & Ochum. Sed uterque & Pater & filius sunt Ar-
 taxerxes. At Darius nomine Ochus dicebatur, de quorum cru-
 delitate lege *Valer. Max.* lib. IX. cap. 2. Hæc Bigotianus
 codex. S. Unde nomen Artaxerxes Græci deflexerint *Schickar-*
du docebit in *Tartrech. Regum Persarum* p. 22. De Magis, eo-
 rumque divinationibus vide *Briffon.* lib. 2. de *Regno Persar.* pag.
 178. K.

Ἀρταξέρξης) Ochus, *Artaxerxis Memoriosi* filius fuit, patri-
 que in imperio Persarum successit Olymp. 104. de morte ejus
 infra *Noster* l. 6. c. 8. ex notis *Königianis*.

τῆ μὲν δεξιᾷ) Adeo etiam in minimis ingenia hominum
 se produnt. Adde Sullæ iudicium de Julio ex fluxiore cinctura
 apud *Sueton.* cap. 39. vulgi de Caligula, ex eo, quod pœnis ad
 supplicium datorum libentissime interesset. Apud eundem cap.
 11. vide & cap. 25. ejusdem libri. S.

ἐπ' αὐτῶν ἢ κρεῶν) *Cyperus* l. 3. Obs. emendat ἐπ' αὐτῶν,
 quia de uno tantum pane sermo, & vertit, *carnes illi imponens.* S.
 Malim ἐπ' αὐτῶν, error natus inde est, quod jota subscribendum in
 MSSis codicibus fere à latere voci apponatur, & deinde à descripto-
 ribus sæpe in, deformatur. K.

Πεὶ δειπνῶν πολυτελῶν.

De opiparis cœnis.

Τιμόθεος ὁ Κόνωνος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, δόξας ποτε τῶν δειπνῶν τῶν πολυτελῶν, καὶ τῶν ἐσιασθεῶν τῶν στρατηγικῶν ἐκεινῶν, παραληφθεὶς ὑπὸ Πλάτωνος εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημίᾳ συμπόσιον, καὶ ἐσιαθεὶς ἀφελῶς ἅμα, καὶ μεσικῶς, ἔφη πρὸς τὰς οἰκείας ἐπανελθὼν· ὅτι ἄρα οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνῶντες, καὶ τῇ ὑσераίᾳ καλῶς διαγῶσιν. ἐν ᾧ τέττε δέεαλε Τιμόθεος τὰ πολυτελῆ δειπνα, καὶ φῶρκα, ὡς πάντως εἰς τὴν ὑσераίαν οὐκ ὑφραίνοντα. λόγος ᾧ καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀδελφὸς τῶ προειρημένῳ, καὶ ταυτὸν νοῶν, ἐμὴν τὰ αὐτὰ λέγων, περὶ εἰσιν· ὅτι ἄρα τῇ ὑσераίᾳ ὁ Τιμόθεος περὶ τυχῶν τῶ Πλάτωνι εἶπεν· ὑμεῖς, ὦ Πλάτων, εὖ δειπνεῖτε μᾶλλον εἰς τὴν ὑσераίαν, ἢ εἰς τὴν παρῶσαν.

Timotheus Cononis filius, dux Atheniensium, omissis opiparis cœnis, & epulationibus imperatoriis, assumptus à Platone ad convivium Academicum, & frugali musicaque cœna exceptus, reversus ad suos dixit: Qui cum Platone cœnant, etiam postero die bene habet. Exinde Timotheus vituperavit cœnas splendidas & onerosas, (ut) quæ sequenti die nullâ voluptatem afferrent. Etiam ille sermo prædicto affinis, & sensum eundem præ se ferens, verbis autem diversis circumfertur, quod postridie Timotheus, quum incidisset in Platonem, dixit ei: Vos, ô Plato, melius cœnatis sequenti die quam præsentī.

Τιμόθεος) Ex Athenæi lib. X. prope ad verbum. Adde Plutarchum in Præceptis de tuenda sanitate & lib. VI. Symposi proœm. ubi Jonem auctorem hujus rei tradit. S.

τὸ ἐν Ἀκαδημία συμπόσιον) Solebant Philosophi raro tem-
 pore frugalia inire convivia Athenis. πολλῶν εἰσι φιλοσόφων ἐν ἄσσει
 τῶν ὀδοῦ, ἢ μὴ Διογυιστῶν, ἢ ἢ Ἀριστοτελιστῶν λεγομένων, ἢ ἢ Πανα-
 τιστῶν. κατέλιπε ἢ καὶ ὁ Θεόφραστος εἰς τοιαύτῳ συνέδῳ κρημασθῆναι,
 μὰ Διὸς ἔχ' ἵνα ἀκολασαίνωσι συνόντες, ἀλλ' ἵνα τὰ κτ' ἔσ' συμποσίῃς
 λόγῳ σωφρονῶς καὶ πεπαυδόμενως διεξάγωσι &c. καὶ τοῖς φιλοσοφῶσι
 ἢ ἐπιμελεῖς ᾧ &c. Multi sunt conventus Philosophorum Athenis,
 quorum alii Diogenistæ, quidam Anipatristsæ, sunt & qui Pana-
 tistsæ dicuntur. Legavit in hunc usum Theophrastus pecuniam non
 sane, ut convenientes lascivius se gererent, sed ut convivia sermone so-
 brio & erudito transigerent. Erat etiam Philosophis curæ, colle-
 ctâ juvenitute suâ, ad præscriptas leges convivari. Itaque in Aca-
 demia erant convivales leges à Xenocrate & rursus ab Aristotele
 factæ. Athenæus l. V. ab initio. confer etiam l. XII. pag. 584.
 Hujusmodi Philosophico convivio adhibitus Timotheus, etsi non
 epulis, doctis tamen sermonibus, in crastinum quoque exhila-
 ratūris animum prolixè acceptus est. de re ipsa vide Perram Villo-
 rium l. 18. Var. Lect. c. 3. ubi plura ex Cicerone, Plutarcho, Athe-
 næo, & aliis adducit. K.

λόγῳ ἢ καὶ ἐκείνῳ) Hegesandri ἐν ὑπομνήμασιν. Athenæus
 libro ante dicto; cum quo consentit Cicero lib. V. Quæst. Tusc.
 ubi vim & usum hujus exempli discas. S.

ΚΕΦ. ΙΘ.

CAP. XIX.

Περὶ Ἀλεξάνδρου Θεοῦ ἑαυτὸν καλεῖσθαι βελομένῳ. De Alexandro, qui se Deum appellari volebat.

Ἀλέξανδρος ὅτε ἐνίκησε Δαρείον, καὶ τὴν Περσῶν ἀρχὴν κατέκτησεν, μέγα ἐφ' ἑαυτῷ φρονῶν, καὶ ὑπὸ τῆς εὐτυχίας, τῆς περιλαβῆσθαι αὐτὸν τότε, ἐκδεκόμενος, ἐπέστρεψε τοῖς Ἕλλησι, Θεὸν αὐτὸν ἡφι-στασθαι. γελοῖως γὰρ ἔγ' ἀπειρεῖν ἐκ τῆς φύσεως οὐκ εἶχε, ταῦτα ἐκ τῶν ἀνδρῶπων αἰτῶν

Alexander superato Dario, & Persarum regno in suam potestatem redacto, sapiens altū, & ob prosperam fortunam, qua tum usus fuerat, divinos spiritus gerens, Græcis scripsit, ut se deum facerent: satis equidem stulte. Neque enim quæ natura ei largita non

G 2

ἐκείνῳ

ἐκεῖνⓄ ἐκέρδαιεν. ἄλλοι μὲν ἐν ἄλλα ἐψιφίσαντο, Λακεδαιμόνιοι ὃ ἐκεῖναι ἐψιφίσαντο ἢ ἈλέξανδρⓄ βέβηται θεὸς εἶναι, ἔσω θεός. Λακωνικῶς τε ἅμα καὶ κατὰ τὸ ὀπιχώειον σφίσι τρόπον, ἐλέξαντες πλὴν ἑμπελιξῆν οἱ Λακεδαιμόνιοι τῷ Ἀλεξάνδρῳ. • darguentibus Lacedæmoniis stuporem & vācordiam Alexandri.

ὅτε ἐνίκησε) *Curtius* lib. VI. cap. 2. *Ut primum instantibus curis laxatus est animus, militarium rerum, quam quietis otiique patientior, exceperet eum voluptates, & quem arma Persarum non fregerant, vitia vicerunt.* Adde ejusdem libri cap. 6. *Iustin.* lib. XII. cap. 7. Sic de Antigono prædictus auctor lib. XV. cap. 2. *Hæc victoria elatus Antigonus, regem se cum Demetrio filio appellari à populo jubet. S.*

θεὸν ψιφίσασθ) Nimirum τρισκαίδεκατον, decimum tertium, ut *Noster* infra l. V. c. XII. ut adeo inter Duodecim Deos Majorum gentium esset, quos Ethnici τελείως, perfectos vocant, *Chrysozt.* in 2. Corinth. cap. 12. Romæ, inquit, Senatus divinos honores Alexandro decrevit, τρισκαίδεκατον ἐνόμισαν θεὸν ἢ σύγκλητⓄ Ρωμαίων. ἐνιοι (Ἐκλήτων) καὶ τοῖς δώδεκα Θεοῖς προστιθέντες καὶ νεὰς οἰκοδομὰς, καὶ θύοντες οἰς δράκοντⓄ υἱῶ, quidam Græcorum ascripserunt eum duodecim Diis, & templa extruxerunt, sacrificarumque, ut Draconis filio, ait *Lucian.* in Dial. Mort. Noluit igitur Alexander referri inter de Plebe Deos, ut *Ovidius* cecinit. K. vid. *Rhodigin.* l. 21. c. 25. *Dempsterum* p. 477. *Vossium* Th. Gent. p. 803 *Freinshemium* in *Curtium* p. 77. Hæc codex *Königianus.* v. supra. §. 12. K.

Λακεδαιμόνιοι) *Damis.* vide *Plutarch.* Apoph. Lacon. S.

ΚΕΦ. κ.

CAP. XX.

Περὶ Ἀντιγόνος βασιλείας
πραότητος.

De Antigoni regis mansuetudine.

Ἀντιγονὸν φασὶ τὴν βασιλείαν
δημοτικὴν καὶ πρᾶον γινέσθαι.

Antigonum Regem a-
junt popularē & mansue-

καὶ ὅτι

καὶ ὅτω μὲν χολὴ τὰ κατ' αὐ-
τὸν εἰδέναι, καὶ αὐτῶν ἕκαστα
ἐξείλεται ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν,
εἴσεται ἐτέρωθεν. εἰρήσεται δὲ
ἐν αὐτῷ καὶ πάνυ πρᾶον, καὶ
ἄτυφον, ὃ μέλλω λέγειν. ὁ
Ἀντίγονος ἔστ' ὄρων τὸ ἕν
τοῖς ὑποκόμοις χρώμενον βι-
αιότερόν τε, καὶ θρασύτερον,
οὐκ οἶδα, ἔπειτα, ὡς πάντῃ
βασιλείαν ἡμῶν ἐνδοξὸν εἶναι
δυσκείαν; καὶ τὰ μὲν τῶν Ἀντι-
γόνος πρὸς τὴν παῖδα πάνυ
ἡμέρως ἔχει καὶ φιλανθρωπῶς.
ὅτω ἢ ἐδοκεῖ ταύτη, ἀλλ'
ἐκείνός γε ἐδοκεῖ μοι βασι-
λικὸν ἀνδρά τε εἰδέναι, ἐδὲ
πολιτικόν, τυραννικῶν ἢ συμ-
βῶσαι μᾶλλον.

Qui id non approbat, is vero mihi videtur ne-
que regium neque civilem nosse virum quenquam, sed
cum tyrannico potius aliquo convixisse.

tum fuisse. Cui igitur va-
cat pernoscere eum, & sin-
gula facta hominis perqui-
rere, sciet aliunde. Dicitur
tamen ejus hoc facinus
clementissimum, & ab o-
mni fastu alienum, quod
jam dicam. Hic Antigō-
nus, quum cerneret filium
suum se violentiorem &
immodestiorē gerere er-
ga subditos: An non, in-
quit, novisti, fili, nostrum
regnum nobilem esse ser-
vitutem? Atque hæc An-
tigonis verba, quibus fili-
um alloquutus est, maxi-
mam mansuetudinem &
humanitatem præ se fe-
-

καὶ αὐτῶν ἕκαστα) Optime *Tan. Faber.* καὶ αὐτῶν τὰ ἕκαστα. S. Le-
gerem minori mutatione, καὶ αὐτῶν ἕκαστα, & singula eorum vel ea
singulatim excutere, sin malueris, αὐτῶν ἕκαστα, habebis suffragan-
tem *Nostrum* infra 13, 1. ubi extat, αὐτῶν ἕκαστα τῶν δρυμῶν. K.

ἐτέρωθεν) *Justino* lib. XXIX. cap. 3. S. *Gruter.* discurs. in
Tac. p. 60. *Magir.* p. 1923. *Königius.*

ἕν) *Demetrium Poliorcetem* intelligit, hunc enim & *Phi-
lippum Antigonus* filios habuit, ex quibus *Philippus* adhuc juve-
nis mortuus est. teste *Plutarcho.* ex codice *Königiano.*

ἐνδοξόν) Propter speciem externam, omniumque rerum
copiam & affluentiam, ex qua vulgo, quia sola in oculos incur-
rit, felices beatique judicantur. vide *judicium Damoclis* de

Dionysia, apud *Ciceronem* lib. V. *Quæst. Tusc.* Simonidis de regno in genere, apud *Xenophontem* in Hierone. S. v. *Fronium* p. 77. *Eustath.* *Odyss.* p. 138. *Rhodigin.* l. 21. c. 35. *Grotium* in *Marth.* 20. quos allegat *codex Konigianus*, adde *Gattaker.* in *M. Antonin.* p. 295.

ἡσλείαν) Recte. Nec enim suo Principes, sed reipublicæ & civitatis bono nascuntur, cui propterea noctes atque dies inservire debent. Modo in tribunali esse, modo in senatu, nunc cum civibus, nunc cum exteris & peregrinis agere, confirmare pacem, paulo post deliberare de bello, ne somnum quidem sua voluntate capere, sed omnia tempora inter curam salutis singulorum privatæ, publicæque omnium consumere. Pulchre, & in hanc sententiam *Tiberius*, quanquam alio proposito. *Dixit* ἔτι νῦν ἔτι σέπῃ, alias, bonum ἔτι salutarem principem senatui servire aebere ἔτι universis civibus sæpe, ἔτι plerumque etiam singulis. *Suet.* cap. 29. Adde *Senecam* in *Consol.* ad *Polyb.* cap. 26. Et quia tot tantique summo imperio labores, sicut *Cotta* *Consul* inquit, apud *Sallust.* in fragmentis, insunt, eidem *Tiberio* miseræ ἔτι onerosa servitius vocatur. cap. 24. Cui convenit, quod de hoc ipso *Antigono* memorat *Stobæus* *serm.* 47. dixisse πρὸς τινὰ μακαρίζουσαν αὐτὸν γράβν. εἰ ἦδεις, ἂ μῆτρε, ὅσων κακῶν μέτρων ἐστὶ τέτι τὸ ράικον, δείξας τὸ δαδῆμα, σὺν ἂν ἐπὶ κοπρίας κείμων αὐτὸ ἐβάσασας. Similis sententia *Regis* nescio cuius apud *Valer. Maxim.* lib. VII. cap. 2. S.

πρὸς τὴν παῖδα) Similis fere admonitio *Augusti* ad *Tiberium*, apud *Sueton.* in *Aug.* c. 51. 6. S.

ΚΕΦ. κα.

CAP. XXI.

Περὶ Πausανίης, Ἀγάθωνος) *De Pausania Agathonem*
ἢ ποιητῆ ἑρωμῆς.) *poëtam amante.*

Ἀγάθωνος ἦρα ἢ ποιητῆ Πausανίας ὁ ἐκ Κεραμείων. καὶ τῆτο μὲν διατεθρῦλλεται. ὃ ἢ μὴ εἰς πάντας πεφοίτηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἐρῶ. εἰς Ἀρχελαῦ ποτὲ ἀφίκοντο, ὅτε ἑρασῆς καὶ ὁ ἐρώμενος ἔτοι. ἡ δὲ ἄρα ὁ Ἀρχελαῦ ἐρωτικός, ἔχ

Agathonem poëtam amabat Pausanias Cerameis natus. Et hoc quidem manifestum est. Quod vero non omnibus notum est, id ego exponam. Aliquando venerunt ad Archelaum ambo, tum amator, tum

ἦτις,

ἥτιον, ἢ καὶ φιλόμωστος. ἔπει-
 τοῖνυν ἑώρα διαφερομένους
 πρὸς Ἀλλήλους τὸν τε Πausa-
 νίαν καὶ τὸ Ἀγάθωνα πολλάκις,
 οἰόμενος τὴν ἔρασιν ὑπὸ τῶν
 παιδικῶν παρορᾶσθαι, ἤρξαστο
 ἔρα τὸ Ἀγάθωνα ὁ Ἀρχέλαος,
 τί βεβλόμενος ἔτω πυκνὰ
 ἀπεχθάνεται τῷ πάντων μά-
 λιστα φιλέῃσι αὐτόν; ὁ δὲ
 ἐγὼ σε, ἔφη, φράσω, βασι-
 λεύ. ἔτε γὰρ εἰμι πρὸς αὐτόν
 δύσεις, ἔτε ἀγροικία πράτ-
 τω ἔτο. εἰ δέ τι καὶ ἐγὼ ἠθῶν
 ἐπάω τῆ τε ἄλλῃ, καὶ ἐκ ποι-
 ητικῆς, ἠδιστον εὐείσκω εἶναι
 τοῖς ἐρῶσι πρὸς τὰ παιδικὰ
 ἐκ διαφοράς κατὰλλασσε-
 ᾶσθαι. καὶ πεπίστευκα, ἐδὲν αὐ-
 τοῖς ἔτος ἀπαντᾶν τερπνόν.
 τέττε γὰρ τὸ ἠδέσθαι πολλάκις
 αὐτῷ μετὰ δίδωμι, εἰρίζων
 πρὸς αὐτόν ὀλεονάκις. εὐ-
 φραίνεται γὰρ καταλυομένε-
 μιν πλὴν πρὸς αὐτόν ἔριον συγ-
 νεχῶς. ὁμαλῶς ὅ καὶ συνή-
 θως προσιόντι, οὐκ εἴσεται
 πλὴν διαφορότητα. ἐπαήνεσε
 ταῦτα ὁ Ἀρχέλαος, ὡς λόγος.
 ἤρα δέ, φασί, τὸ αὐτὸ Ἀγά-
 θωνοιοῦσθαι. Gaudium enim capit, si contentionem
 cum eo subinde dissolvam & reconciliem. Si vero æ-

amatus. Archelaus vero
 non minus amoris quam
 literarum erat studiosus.
 Quum igitur videret cre-
 bro esse contentiones inter
 Pausaniam & Agathonem,
 arbitratus amatorem ab a-
 masio sperni, interrogavit
 Agathonem Archelaus.
 Quid sibi vellet, quod fre-
 quenter inimicaretur ei, a
 quo summo opere amaretur?
 At ille: Hujus rei, inquit,
 o rex, ego ratione tibi red-
 dam. Neque enim conten-
 tiosior sum aut morosior
 adversus ipsum, neque ru-
 sticitate quadam id facio.
 Quod si quid ego quoque
 de moribus intelligo, tum
 ex aliis, tum ex arte poeti-
 ca, jucundissimum amanti-
 bus esse reperio, si ex con-
 tentione & litibus cum a-
 masiis in gratiam redeant.
 Et sane mihi videtur nihil
 illis delectabilius accidere
 posse. Hujus ergo volupta-
 tis persæpe eum partici-
 pem facio, frequenter cum

θωνⓄ τέττε καὶ Εὐριπίδης ὁ
 ποιητής· καὶ τὸ Χρῦσιππων
 τὸ δράμα αὐτῷ χαριζόμενος
 λέγεται διαφρονίῳσαι· καὶ εἰ
 μὲν σαφές τῆτο, ἀποφῆναδὺς
 οὐκ οἶδα, λεγόμενον δ' ἐν
 αὐτῷ οἶδα ἐν τοῖς μάλισα.

æqualiter & consueto mo-
 re cum eo semper agerem,
 non experiretur diversita-
 tem. Laudavithæc Arche-
 laus, ut inquit. Amavit
 etiam eundem hunc Aga-
 thonem Euripides poeta,
 & drama Chrysiippum in ejus gratiam elaborasse dicitur.
 Id certum esse, non possum affirmare, hoc autem
 scio, constanter à multis dici.

Αγάθωνος) Meminit horum Maxim. Tyrius dissert. X. S. A-
 gathonis honesta mentio fit apud Aristoph. in Ranis.

Her. Αγάθων δὲ πᾶ ἔστιν; Δι. ἀπελιπὼν μὲν ἀποίχεται,
 ἀγαθὸς ποιητής, καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.

Her. Agathon vero ubi est? Bac. hinc abiit me deserens,
 bonus Pœia, desiderandus ἔσθ' suis.

ubi Scholiastes: ἕϊος ὁ Αγάθων κωμωδοποιὸς ἔσθ' Σωκράτης διδασκάλου,
 ἀγαθὸς τὸ πρόπον καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρῶς· καὶ φασιν, ὅτι Πλάτω-
 νος Συμπόσιον ἐν ἐστίασει αὐτῷ γέγραπται, πολλῶν ἄμα φιλοσόφων
 σὺν αὐτῷ καθ'αρχόντων &c. καὶ Αρχελάου τῷ βασιλεῖ μέλει τελευτῆς
 μὲν ἄλλων πολλῶν συνῆν ἐν Μακεδονίᾳ, Hic Agathon Comicus So-
 crate docente, moribus comis, ἔσθ' mensá lautus. ajunt etiam Pla-
 tonis Symposium in ejus convivio scriptum esse multis cum illo philoso-
 phis cenantibus. Fuit autem apud Archelaum Macedoniae Re-
 gem una cum aliis multis ad mortem usque. Plato in Symposio
 ait Agathonem πρώτη τραγωδία, primá Tragœdia vicisse, ut
 etiam Tragicus fuerit Agatho. Nam ἔσθ' αὐτῷ ἀνδρὸς ἐστὶ κωμωδῶν
 καὶ τραγωδῶν ἐπίσταδὺς ποιεῖν, ut Socrates fortè in gratiam Agatho-
 nis disputat in fine Sympos. de stilo Agathonis infrà quædam.
 Lucian. in Rhetor. præceptiore. Sardanapalo & Cinyræ adjungit
 Αγάθωνα, τὸ τὴν τραγωδίας ἐπέγραστον ποιητὴν, amabilem illum Tra-
 gicum. Philostratus l. i. de Vit. Sophist. καὶ Αγάθων ἔσθ' ὁ τὴν τρα-
 γωδίας ποιητής, ὃν καὶ κωμωδία σοφόντε καὶ κακισπῆ οἶδε, πικραχῆ τῶν
 ἰαμβωϊῶν γοργιάζει. Enimverò etiam Agatho, Tragicus, quem Co-
 mœdia ut sapientem laudat ἔσθ' elegantem, in Jambis suis sæpe Gor-
 giæ stylum imitatur. Interpres Philostrati reddidit, Jambicis
 (puto legendum Jambis) plerumque Gorgiacis utitur. Verum-

enimvero *Gorgiam* Jambos scripsisse affirmet alius, non ego. *Γοργιάζειν* potius est, *Gorgiae* dictionem poeticam, tumentem, & antithetis plenam exprimere, vel studio, vel ad deridendum *Gorgiam*, id quod *Plato* egregiè præstitit in suo *Gorgia*, adeo, ut *Philostrati* iudicio τὸ *Γοργιάζειν* ipsum pæne superarit *Gorgiam*. *Petavius* equidem notis in *Synesium* pag. 81. *Γοργιάζειν* idem esse *Philostrato* existimat quod ῥητορεύειν, ornate & *Rhetorice* dicere. Sed alio, quo id probet, exemplo opus est. Hæc obiter. jam ad *Agathonem* redeo. ad eum pertinere Epitaphium Bononiense *Gevartius* iudicat l. 3. Elect. c. 1. quod ita se habet :

D. M.

ÆL. ÆELIA CRISPIS, NEC VIR, NEC
MVLIER, NEC ANDROGYNA;
NEC PVELLA, NEC IVVENIS, NEC ANVS;
NEC CASTA, NEC MERETRIX, NEC PV-
DICA, SED OMNIA;

SVBLATA NEQVE FAME, NEQVE FER-
RO, NEQVE VENENO,
SED OMNIBVS :

NEC COELO, NEC AQVIS, NEC TERRIS,
SED VBIQVE IACET.

LVC. AGATHO PRISCIVS, NEC MARITVS,
NEC AMATOR, NEC NECESSARIVS;
NEQVE MOERENS, NEQVE GAVDENS, NE-
QVE FLENS,

HANC NEC MOLEM, NEC PYRAMIDEN,
NEC SEPVLCHRVM,
SED OMNIA,

SCIT ET NESCIT CVI POSVERIT

hoc inquam Epitaphium laudatus Criticus de *Agathone* Atheniensi & *AMORE* explicat, quam bene, iudicent alii. K.

ὁ ἐν Κεραμείων) Corrige Κεραμείων, Auctore *Meursio* in de *Ceramico* c. 2. ubi ostendit ita nominatos, qui in *Ceramico* habitabant. S. Imo auctore potius *Platone*, qui in *Protagora* : παρεκάθητο αὐτῷ ἐπὶ ταῖς πλησίον κλίμας Πausανίας τε ὁ ἐν Κεραμείων, καὶ μὲν Πausανίας νέον ἔτι μειράκιον, ὡς μὲν ἐγῶμαι, καλόντε κατὰ γὰθὸν τὴν φύσιν, τὴν δὲ ἐν ἰδέαν πάνυ καλός. ἔδοξα ἀπῆσαι ὄνομα αὐτῷ εἶναι *Αγάθωνα* καὶ εἶναι ἂν θαυμάζοιμι, εἰ παιδικὰ Πausανίας τυγχάνει ὄν. assidebant ei in proximis lectis & *Pausanias* *Ceramentis* ille, & juxta adolescentulus admodum juvenis, ingenioque

ut ego existimo, probo & eleganti. facie certè pulcherrimus, visus sum mihi audire, Agathonem vocari. nec mirarer in deliciis eum Pausaniæ esse. vid. Hesych. & Suidam in Κεραμῖς. K.

ἠδίστον ἐνείσκαω) Terent. Andr. Amantium iræ amoris redintegratio est. Publ. Syrus: Discordia fit carior concordia. lege Plauti Amphitr. Sc. 2. Act. 3. & quod de Mecenate tradit Seneca de Prov. illum quotidiana repudia deflevisse, & alibi, millies unam uxorem duxisse, quod pertinet ad l. vir. 64. ff. de Donat. inter Vir. & Ux. vide Fab. decl. 321. Erasm. Chil. Amantium iræ, & Symm. l. I. Ep. 31. Ovid. l. Amor. Eleg. 6. Rationem vide apud Nic. Leonis Thomæum in quæst. amatoris cap. 13. Hæc Codex Bizotianus. Hujusmodi fribusculum amoris eleganter Heliodorus vocat πρῶτον κερσμα ἐρωτικὸν ἢ ἀκκισμὸν. Terent. in Eunuch. in amore hæc omnia insunt vitia: injuriæ, suspiciones, inimicitia, induciæ, bellum, pax rursus. Sunt etiam, qui πρῶσιωπήσεις appellant. Symmachus l. I. epist. 73. expostulationem vocat sine labe concordia ubi vide notata Jureto. & adde Petrum Victorium l. IV. Var. Lect. cap. 14. Stobæus Serm. 184. ex Democrito ait: ἐρωτικὸν μέμψιν ἢ ἀγαπωμένῳ λυεῖ, amatorium jurgium ipsa, quæ amatur, diluit. Plutarch. in Amatorio: ut sol post nubila dulcior emicat: ita amor ex ira & zelotypia in gratiam redeunte adamata, jucundior & acrior efflorescit. Apulejus hoc amoris ingenium in animo habuit, cum bites Venereas l. V. Metam. i. e. leves & facile exarmandas dixit, & Matthæus Vindocinensis, in Thobia canens, non adeo malè pro suo tempore:

Consonat antithesis in amore, scientia nescit,
Ira jocatur, honor sordet, abundat egens.
Probra probant, reprobat laus, desperatio sperat,
Spes metuit, profunt noxia, lucra nocent,
Anxietas in Amore sapit, dulcescit amarum,
Vernat hyemis, sudant frigora, morbus alit.

vid. & Aristænetum ep. IV. & XV. l. I. Euripidem ipsum Troadibus v. 660: & Propert. l. 3. Eleg. VII. quibus Codex Königianus addit Löensem p. 271. Magirum p. 126 & 164. Velxium in Terent. pag. 77. Germani dicunt: Der Buhler Zorn / der Buhlschafft Sporn. itidem ex notis Königianis in h. l. K.

ἢ ἡ χερύσιππων) Ex hoc dramate Cl. Alexandr. lib. 6. Stomat. & Stobæus Serm. 64. & 93. quædam adducunt. argumentum hujus dramatis amatorium fuisse ex l. 13. c. 5. colligere licet: Königianus. vid. supra l. 13. c. 5. K.

ΚΕΦ. κς.

CAP. XXII.

Ὅτι ἐνομώτατοι Μαν-
τινῆς.*Quod justissimi Mantinenses.*

Ἐνομωτάτους γενέσθαι καὶ
Μαντινέας ἀπὸ τῶν ἠπείρων
Λοκρῶν, ἔδ' ἐ Κρητῶν, ἔδ' ἐ Λα-
κεδαιμονίων αὐτῶν, ἔδ' Ἀθη-
ναίων. σερμὸν γὰρ τι χρῆμα
καὶ τὸ Σόλων ἐγένετο, εἰ καὶ
μὲν ταῦτα Ἀθιναῖοι κατὰ μι-
κρὸν τῶν νόμων τινὰ τῶν ἐξ αὐ-
τῶν γραφόντων αὐτοῖς, διέφ-
θραν.

Justissimis legibus u-
sos etiam Mantinenses fu-
isse audio, non minus
quam Locros, & Creten-
ses, & Lacedæmonios ipsos,
atque Athenienses. Nam
Solon gravissimus & ju-
stissimus civis fuit, quan-
quam post Athenienses
sensim leges, quæ ab illo

Scriptæ fuerant, sustulerunt.

ἐνομωτάτους) Mallem ἐνομωτάτους, videturque sic in suo
reperisse Vultejus, quia vertit *justissimis legibus*. aliud enim si-
gnificat lectio vulgata. S. vid. *Eustath.* in *Odyss.* pag. 689.
Barth. *Advers.* p. 1524. *Königius.*

Λοκρῶν) Qui Epizephyrii dicuntur, coloni Locrorum, qui in
finu Crissæo habitant, & Ozolæ vocantur. πρῶτοι ἢ νόμοις ἐγ-
γεγραμμένοις χρῆσασθαι πεπισδυρμένοι εἰσι, primos autem legibus scriptis
usos esse, creditum est, quas ex Cretarum, Laconum, & Areopagi-
tarum legibus *Zaleucus* compilavit, ut *Strabo* l. 6. *Geograph.* tra-
dit ex *Ephoro Historico* p. 179. K.

μικρὸν) MSS. B. & C. καὶ μικρὰ. S.

τῶν νόμων τινὰ) MS. A. τῶν νόμων τινὰς, quod voluit *Gesne-
rus*, qui & in sequentibus scribit, τῶν ὑπὸ αὐτῷ γραφέντων, quale
quid in suo codice reperisse etiam *Vultejus* videtur. S. Simplici-
us legeris, τινὰς τῶν ἐξ αὐτῶν γραφέντων, quasdam ab eo scriptas. K.

διέφθειραν) Hoc imprimis factum per quemdam *Nicomachum*,
ut *Meursius* *Tract.* de *Solone* c. 24. ex *Lysia* oratione
ostendit. *Königius.* Scilicet Atheniensium civitas ἐψηφίζετο μὲν
ἅπαντα τὰ δέοντα, καὶ νόμος εἶχε ἀπαράσας, ἐχρήτητο ἢ ἔδεν, ὡς περ
Αναξανδρείδης ἔσκωψεν. ἡ πόλις ἐβέλεθ', ἢ νόμων ἔδεν μέλει. quæ
verba *Aristot.* l. 7. de *Mor.* aut Athenienses perstringunt, aut in
eos bene quadrant. Cæterum, an leges sæpius abrogandæ sint, dis-
putat idem philosophus l. 2. c. 8. *Polit.* K.

ΚΕΦ. κγ.

ΚΕΦ. κγ.

CAP. XXIII.

ὅτι Νικόδωρος πύκτης ὢν, καὶ νομοθέτης ἐγένετο.

Quod Nicodorus pugil factus est legis lator.

Νικόδωρος ὁ πύκτης ἐν τοῖς εὐδοκιμωτάτοις Μαντινέων γενόμενος, ἀλλὰ ὄψις τῆς ἡλικίας, καὶ μὴ τὴν ἀθλοσφαιρικήν καὶ νομοθέτης αὐτοῖς ἐγένετο, μακρῶν τέττε ἀμεινον πολιτευτάμενος τῇ πατρίδι τῆς κηρυγμαίων ἐν τοῖς σταδίοις. Φασὶ ὁ αὐτῶν Διαγόραν τῆς Μίλιον συνθεῖναι τὰς νόμους ἐρασιῶν γενόμενον. εἶχόν τι καὶ περαιτέρω ὑπὲρ Νικόδωρος εἰπεῖν ὡς δὲ ἀνμυθολογίῳ καὶ τῆς ἔπαρνον τῆς Διαγόρου προσπαρλαμβάνειν, εἰς τοσούτον διωλύσθω τὰ τῆς λόγου. Θεοῖς γὰρ ἐχθρὸς Διαγόρας, καὶ ἔμοι ἥδιον ὅπι πλείστον μεμνήσθαι αὐτῆς.

mihī cordi est ulterius de illo mentionem facere.

Nicodorus autem pugil excellentissimus & celeberrimus apud Mantinenfes, extremo ætatis suæ tempore, & exacta pugilatione legislator eis extitit, longe utiliozem se patriæ in ea re præstans, quam quum publice victor in stadiis proclamaretur. Adjunt tamen Diagoram Melium, à quo amabatur, ei composuisse leges. Habere aliquid amplius de Nicodoro recensere, sed ne videar simul laudare Diagoram, hic oratio mea conquiescat. Nam diiserat infestus Diagoras, nec

Νικόδωρον) Nondubito conjuncta primo hæc fuisse antecedentibus, divisa postea ab eo, qui argumenta capitibus præposuit. Eadem deinde Fabri sententia fuit. S.

τέττε ἀμεινον) Faber legit τέτο. S.

κηρυγμαίων) Pugilum robur, palmae, præconia Sapientioribus videntur parum bono publico prodesse. *Isocr.* in Panegyri. τῆς ἀθλητῶν δις τοσαύτην βάρμη λαβόντων, εἰδὲν ἂν πλέον γένοιτο τοῖς ἄλλοις, *athletis duplo majus robur natis nullus inde ad alios fructus recidit.* *Euripides* in *Autolyco.*

τί γὰρ

τί γδ παλαίσας εἶν, τί δ' ἀκύντας ἀνήρ,
ἢ δίσκον ἄρας, ἢ γνάθον πείσας κακῶς,
πόλει πατρώα σέφανον ἤρκεσε λαβῶν;

quid bene luētatus, quid pedibus valens,
aut jaciens discum, aut os qui obtulit bene,
coronam patris urbi contulit patriæ?

Xenophanes apud Athenæum l. 10. εἰ πιαίνει, inquit, ταῦτα μυχῆς πόλει, non inde urbis interiora pinguescunt. Laërtius in Solone. ἀθλητῶν κῆ ἀσκήματα πολυδάπανοι, κῆ νικῶντες ἐπιζήμιοι, κῆ σεφανέντα κῆ τῷ πατρίδῳ μάλλον, ἢ κῆ τῷ ἀνταγωνιστῶν &c. Athletæ εἶ, dum exercentur, sumptibus faciunt ingentes, εἶ dum vincunt, nocent, magisque in fraudem patriæ, quam adversariorum coronantur. vide quoque in Galeni operibus Protrepticon ad artes. Eodem modo Auctor fatetur, Nicodorum suis præconiis patriam nec meliorem nec ampliorem reddidisse. Cæteroqui notandum, Athletas olim post certamina & palmas, ætate in senium devexâ, ad capeffendam rempublicam sæpe accessisse. de Gorgo Messenio Suidas tradit, eum ab athletico pulvere se traduxisse ad bonum publicum patriæ, πρακτικώτατῳ κῆ γενεζέστατῳ εἶναι νομιζόμενος περὶ τῷ πολιτείαν. vide eum in Γοργός, ex Polybio in excerpt. de Virtut. εἶ Vir. vid in κηρύτῳ. K.

Διοῖς γδ ἐκθρῆς) Vide infr. c. 31. hujus libri. S.

ΚΕΦ. κδ.

Ἔτι ὁ Μίλων τὸ σῶμα ἰσχυρὸς ἦν, τὴν δὲ ψυχὴν οὐκ ἀνδρείῳ.

Ἦδη τινὲς τῷ Μίλωνῳ
τῷ Κροτωνιάτῳ πειραζομένῳ
ῥώμῳ ἐξέβαλον, τοιαῦτα
ὑπὲρ αὐτῆ λέγοντες· Μίλων
τῷ τῷ ῥοιά, λῦ ἐν
τῇ χειρὶ καλεῖχεν, εἰδὲς τῷ
ἀντιπάλλον ἐλεῖν ἐδύνατο· ἢ
ἢ ἐρωμένη αὐτῆ, ῥᾶσα αὐτῷ
ἐξήρει, φιλονεικῆσα πρὸς

CAP. XXIV.

Quod Milo corpore quidem
erat robustus, animo vero
non fortis.

Aliqui robur Milonis
Crotoniatæ multorū ser-
monibus usurpatum, con-
temptius reddiderūt, ejus-
modi de eo prædicantes;
Miloni nemo adversario-
rum malū, quod in manu
tenebat, eripere potuit. At-
qui amasia ejus nullo ne-

αὐτῷ

αὐτὸν πολλάκις. ἐκ δὴ τῆς
 νοεῖν ἔσαι, ὅτι ὁ Μίλων ἰαυ-
 ρὸς μὲν τὸ σῶμα ἔω, ἀνδρείου
 ὅτι τὴν ψυχὴν οὐκ ἔω.
 virum, animo tamen effœminato extitisse.

gotio eximebat, sæpe cum
 eo contendens. Ex quo
 sane perspicuum est, Milo-
 nem, corpore validissimo

ροϊαν) Adde *Nostrum* lib. VI. *Histor. Anim.* c. 55. *Plinium*
 lib. VII. c. 20. *Pausan.* Eliacis poster. S. *Philostr.* l. IV. cap.
 IX. V. A. quibus adde ex codice Königiano *Ammianum* l. 30. c. 24.
Ælian. H. A. p. 383. *Pausan.* p. 136. K.

ἰσχυρὴν αὐτῆς) Simile exemplum infra lib. XII. c. 38. S.

Κ Ε Φ. κε.

CAP. XXV.

Ὅτι ἡ ἑκτη τῆς Φαργυλιῶν
 διὰ τοῖς Ἑλλησιν

*Quod sexta Februarii Græ-
 cis fuerit auspicata.*

Τὴν ἑκτὴν τῆς μῆνης
 Φαργυλιῶν πολλῶν καὶ
 ἀγαθῶν αἰτίαν γινέσθαι λέ-
 γουσιν, ἔ μόνον τοῖς Ἀθηναίοις,
 ἀλλὰ καὶ ἄλλοις πολλοῖς αὐ-
 τήκα γὰρ Σωκράτης ἐν ταύτῃ
 ἐγένετο. καὶ Πέρσαι ὅτι ἠτλή-
 θησαν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ καὶ
 Ἀθηναῖοι ὅτι τῇ Ἀγροτέρᾳ δπο-
 φύσει τὰς χιμαίρας τὰς τρια-
 κοσίας, κατὰ τὴν εὐχὴν τῆς
 Μιλτιάδου θρώντες τῆτο. ὅτι
 δ' αὐτῆ μῆνος ἔκη ἰσαμένη,
 καὶ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μά-
 χῃ φασι γενέσθαι, καὶ νι-
 κῆσαι τὴν Ἑλλήνας. τὴν γὰρ
 προτέραν ἦταν αὐτῶν, ἥς
 ἐμνήσθη, τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ

Sextam diem mensis Fe-
 bruarii multa (&) bona,
 non solum Atheniensibus,
 verum etiam multis aliis
 attulisse ferunt. Ne longe
 abeam, ea die Socrates in
 lucem provenit: & Persæ
 hoc die fusi atque fugati
 sunt: & Athenienses Agro-
 teræ trecentas capellas in
 sacrificiis immolant, faci-
 entes id ex voto Miltiadis.
 Et octavo idus ejusdem
 mensis ajunt ad Plataeas
 prælium commissum esse,
 Græcosque superiores dis-
 ccessisse. Nam priorem cla-
 dem, cujus memini, in Ar-

γεγονένη.

γεγονότα καὶ τὴν ἐν Μυκά-
 λῃ ἢ τῇ Ἐλλυών νίκῃ ἐκ
 ἄλλης ὁμολογήται δὴ ὡρον ἡ-
 μέρας ἡμέρας, ἢ ταύτης, εἶγε
 κατὰ τὴν αὐτὴν ἐνίκων καὶ ἐν
 Πλατααῖς καὶ ἐν Μυκάλῃ.
 καὶ Ἀλέξανδρον ἢ τῇ Μακε-
 δόνα, τῇ Φιλίππῳ παῖδα, τὰς
 πολλὰς μυριάδας τὰς τῇ βαρ-
 βάρων φθεῖραι καὶ αὐτὸν λέ-
 γουσι ἐπὶ ἰσαμένε, ὅτε καὶ
 Δαρεῖον κἀβείλεν Ἀλέξανδρος.
 καὶ ὁμολογῶσι τῇ αὐτῇ μίως
 πάντα. καὶ αὐτὸν ἢ τῇ Ἀλέξαν-
 δρον, καὶ γενέσθαι, καὶ ἀπελθεῖν
 τῇ βίῃ, τῇ αὐτῇ ἡμέρα, πεπί-
 ψευται.

temisio factam esse per-
 hibent. Neque vero par-
 tam ad Mycalam Græcis
 victoriã alii quam huic diei
 acceptam referri, si quidem
 eodem die victoriam & ad
 Platæas, & ad Mycalam
 adepti sunt. Item Alexan-
 drum Macedonē Philippi
 filium, multas Barbarorum
 myriades fudisse dicunt ο-
 ctavo idus Februarii, quom-
 Dariū caperet Alexander.
 Et constat omnia hæc hu-
 jus esse mensis. Tradunt
 eodem etiam die Alexan-
 drum & in vitam introiisse,
 & è vita egressum esse.

τῇ Φαργηλιῶν () Idem *Plutarchus* in *Camillo* non tan-
 tum de unica die, verum mense integro affirmat, exemplisque
 probare conatur. Porro rationes, quare hoc vel illud tempus
 rebus gerendis sit accommodatius, mathematici citius quam ego
 dixerim, quibus omnia ad ortus syderum & occasus referre mos
 est. *Ovidius Fast.* I. solum eventum tradit.

Nonarum (inquit) *tutela deo caret, omnibus istis*

(*ne fallere cave*) *proximus ater erit.*

Omen ab eventu est, illis nam Roma diebus

Marte sub adverso tristia damna tulit.

Adde *Gellium* lib. V. c. 17. S. Et *Ed. Nibhus* l. 2. *Fatidic.* c. 32.
Königius.

Σωκράτης ἐν ταύτῃ ἐργείῳ) Rectè. Ita enim etiam *Dio-
 genes Laërt.* l. 2. Nascitur, (inquit) *Socrates*, ut *Apollodorus*
 ait in *Chronicis*, sub *Apsephone* (l. *Aphephone*) 77. *Olym-
 piad.* anno quarto, *Thargelionis* mensis sexto, quo die lustrant
Athenienses civitatem, *Dianamque* natam *Delii* dicunt. *Plu-
 sarchus*

archus quoque l. 8. *Sympos.* sexta die mensis Thargelionis Socratis natalem à se celebratum esse, memorat. Hæc σύμμικτα *Königiana*. Cæterum videtur hoc loco Apollodori vacillasse memoria, dum Aphepsionem archonta facit Olympiad. 77. anno quarto, cum tamen ille intervallo duodecim annorum ab illo anno absit. Aphepsion enim, sub quo nonnulli natum volunt Socratem, Archon fuit Olymp. septuagesimæ quartæ, anno ultimo. Unde apparet, Apollodorum duas opiniones de Socratis nativitate, quarum altera sub Aphepsione, altera vero sub Phædone, qui summum Athenis magistratum gessit Olymp. 77. anno quarto, natum perhibet philosophum, in unum confudisse *κυκλώνα*. *Meursius* quidem mutilum vult esse hunc *Laërtii* locum, cum Auctor utriusque de Socratis nativitate opinionis mentionem vellet facere. Ea propter ita restaurat deperdita: ἐπι Αφεψίωντων ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοστῆς τελευτῆς Ολυμπιάδος. ἢ, ὡς ἔλκει ἐπι Φαίδωντων ἐν τῷ τ. ε. τ. ε. ι. ο. hæc ille in *Archontibus*. Verumenimvero, ne nimis strenuum hoc sit remedium, quo *Meursius* utitur, valde vereor. Ego malim hunc *Laërtii* locum ad χρονικὰ ἀγνοήματα *Castoris* pertinere, quam tot verbis sine ullo fundamento textum ruentem fulcire. K.

Πέζου) Pugna navali ad Artemisium Eubœæ promontorium commissa, ubi Eurybiades, consilio Themistoclis, cum dis persa adhuc & incomposita Persarum classe conflixit, plurimasque ipsorum naves demersit. Ita patet ex sequentibus cum ait: τὴν περσέων ἤτιαν αὐτῶν, ἥς ἐμνήσθη, τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ γεγόνεσθαι. Cæterum de pugna ipsa vide *Diodor. Sicul. lib. XI. S.*

Αγροτέρα) Hoc est Dianæ. Vocabatur hoc cognomen to propter ἀγραν regionem, in qua primum venationes instituisse dicitur. *Pausanias. Hesychius. Αγροτέραν, ὄρειαν τὴν Ἀρτεμιν. S.*

τὴν εὐχὴν) Ante pugnam Marathoniam. *Scholiasies Aristophanis in ἴπποις. Εξ ἰσορίας Κακίμαχων ὁ πολέμαρχων λέγεται εὐχασθῆναι τῇ Ἀρτέμιδι τοσαύτας βῆς θῦσαι, ὅσας ἀν φανεύσῃ Βαρδάρης ἐν Μαραθῶνι. ἐπεὶ δὲ ἡ πολλοὶ ἐφρονέυθησαν, μὴ δυνάμεσθαι τοσαύτας βῆς θῦσαι, ἔθυσε χιμαίρας. S.* Vide, si tanti est, quæ olim notata in specimine *Pollucis* p. 8. de voto *Agrotera*, l. *Venatrici* Dianæ, facto, quibus addatur hic insignis locus è *Xenoph. l. 3. de Cyr. Exped. εὐχάμενοι τῇ Ἀρτέμιδι, ὅπως ἀν κατακλύνοιεν τὴν πολέμιαν, τοσαύτας χιμαίρας καθύσασθαι τῇ Θεῷ ἐπεὶ σὸν εἶχον ἰκανὰς εὐρεῖν, ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐπιαιτῶν πυνθασίας θῦειν, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἀπο*

θίεσι, votum facientes Athenienses Dianæ, quos hostes interfecissent totidem capras se immolaturus esse. cum autem totidem invenire non possent capellas, visum est, quotannis quingentas cadere, quod etiamnum observatur. adde *Eustath.* in *Odys.* pag. 108. & *Iliad.* 1338. ex cod. *Königiano.* *Meurs.* in *Athen.* *Atticis* p. 93. K.

ἐν Πλαταιαῖς) De hac prolixè *Diodorus* lib. XI. S.

ἢ ἐμνήσθη) Non puto vitio carere hunc locum. Quomodo enim sic loquatur, qui cladis hujus mentionem fecit nullam? Puto igitur legendum, ἢ ἐμνήσθη, & reddendum, *cujus facta mentio*, videlicet ab aliis. S. In vado est lectio vulgata. Nam τὸ ἢ ἐμνήσθη respicit cladem Persarum ad Plataeas, cujus paulo ante mentio injecta erat, & quæ utique prior illâ ad Artemisium. Neque facilè concesserim τὸ ἐμνήσθη *passive* apud Græcos ἀπικωτέρως accipi. K.

ἐν Μυκάλη) Monte Joniæ. Vide prædictum loco antea laudato. Item *Justinum* lib. II. cap. 14. S. Cæterum *Herodotus*, quoque in *Calliope* allerit, eodem die Plataense & Mycalense prælium commissum, τὸ μὲν ἐν Πλαταιῶνι πρὸς ἑπιτιῆς ἡμέρας ἐγένετο, τὸ δὲ ἐν Μυκάλη πρὸς ἡλίου, pugnatum ad Plataeas est summo mane, in Mycale vero vesperi. Et in *Vrakia*: ad Thermopylas & Artemisium eodem die σύραξις Martia fuit. K.

ἢ Ἀλέξανδρον) MS. B. hic novum facit caput cum inscriptione tali. πρὸς Ἀλεξάνδρον βασιλέως. S. *Plut.* vide in vit. *Alexandri* & *Nihus.* *Fatid.* c. 32. codex *Königianus.*

καθέλεν) Videtur de pugna ad Arbelam loqui. Atqui ex ea Darius salvum se eripuit? teste *Curtio* lib. IV. cap. 14. Puto eos sequi, qui scribunt statim altera post prælium die Alexandrum Dario supervenisse, multis quidem vulneribus confosso, adhuc tamen spiranti. Quos inter est *Justinus* lib. XI. cap. 15. *Diodorus Sicutus* lib. XVII. *Arrianus*, I. cap. 5. S. *Auctor* I. VI. c. 25. de *Hist. An.* suam sententiam hunc in modum prodidit. Δαρείω τῷ τελευτάῳ Περσῶν βασιλεῖ ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον μάχῃ βληθέντι ὑπὸ Βήσσα ἢ Κεμένω, πάντων τὸν νεκρὸν ἀπλιπῶντων ὁ κύων ὅπ' αὐτῆ τραφεῖς παρέμενε μόνῳ πιστός. &c. Dario, ultimo Persarum regi, in prælio cum Alexandro à Besso vulnerato jacenti que, canis ab eo nutritus solus aderat fidus custos, reliquis omnibus mortuum deserentibus. K.

Ἀλέξανδρον) Vide *Plutarchum* *Symp.* lib. I. prob. I. *Anon.* desc. *Olymp.* CXIV. Anno I. *Diog. Laërtium* lib. VI. S.

αὐτῆ μὲνὸς πάντα) Scribendum μὲνὸς ταῦτα. Faber. videtur tamen scripsisse utrumque, ἔ αὐτῆ μὲνὸς πάντα ταῦτα καὶ αὐτὸν, alterumque ob similitudinem literarum esse omissum tanquam superfluum. S. Vulgata lectio εὖ κείται. K.

ΚΕΦ. κς.

CAP. XXVI.

Περί ὑπερβόρειος Ἀπόλλωνος,
καὶ περὶ τινῶν παρὰ Πυθαγόρου
θαυμασίων.

De Hyperboreo Apolline, &
quibusdam mirabilibus circa
Pythagoram.

Ἀριστοτέλης λέγει ὑπὸ τῷ
Κροτωνιαίων τὸν Πυθαγόραν
Ἀπόλλωνα ὑπερβόρειον προσ-
αγορεύεσθαι. κακείνα δὲ
προσεπιλέγει ὁ τοῦ Νικομά-
χου ὅτι τῆς αὐτῆς ἡμέρας πο-
τὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ
ἐν Μεταποντίῳ ὤφθη ὑπὸ πολ-
λῶν, καὶ ἐν Κρότωνι τῷ ἀγῶνι
ἐξανιστάμενον. ἔνθα καὶ τῷ
μηρῶν ὁ Πυθαγόρας παρέφινε
τὸν ἕτερον χρυσοῦν. λέγει ὅτι καὶ
ὁ αὐτὸς, ὅτι ὑπὸ τὸν Κῶσαν
ποταμὸν διαβαίνων προσεῖρή-
θη. καὶ πολλὰς φησὶν ἀκηκόεσθαι
τὴν πρόσρησιν ταύτην.

Aristoteles dicit, à Cro-
toniatis Pythagoram A-
pollinem Hyperboreum
cognominari. Et hæc addit
ille Nicomachides: Quod
aliquando eodem die &
eadem hora visus sit à
multis & in Metapontio, &
in ludis Crotone surgere:
ubi Pythagoras etiam alte-
rum femur aureum osten-
dit. Dicit idem ille, quod
Nessum fluvium transiens
appellatus sit, & multos
ait hanc appellationem
audivisse.

Ἀριστοτέλης) Ubi? Non enim reperitur, quantum scio, in iis operibus, quæ hodie extant. Forte legendum est Ἀριστοτέλης. Is enim libros scripsit de vita Pythagoræ, multum laudatos à Laërtio, Porphyrio, Gellio, & aliis. Nisi forte fuit in libris Aristotelis de Philosophia Pythagorica, quos Jamblichus laudat cap. 6. Sed apud Laërtium in Catalogo librorum Aristotelis non videas τὰς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, verum περὶ τῷ Πυθαγορείῳ, ut prope dubitem, num & in Jamblichio sese recte habeat scriptura. Sed de hac re rectius videbo in libris de vita & Philosophia

Philosophia Pythagorica, si vitam viresque Deus dederit. S. Lectio vulgata extra aleam est. Multa enim scripsit Philosophus *Laertio* non memorata. v. *Meurf.* in *Apollon. Hist. Commentit.* pag. 129. K.

ὕπὸ τῶν Κροτανιατῶν) τῶν μαθητῶν αὐτῆς ait *Laertius* in ejus vita. Nempe & *Crotaniatæ* erant, apud quos vivebat, cum eī primum nomen hoc imponeretur, & discipuli ejus id faciebant. Autor autem eis fuit *Abaris Hyperboreus*, dum similem *Pythagoram Apollini* suo dixit. vide *Jamblich.* vita *Pyth.* cap. 19. S. Et *Porphyrium* in vita ejusdem. ubi ait *Pythagoram* aureo ostenso femore *Abaridi* fidem fecisse, se esse illum ipsum *Apollinem Hyperboreum*, cujus erat sacerdos *Abaris*. Ita mutuum muli! K.

ἐν Κρότωνι) *Jamblichus* habet, ἐν Ταυρομοδίῳ τῆς Σικελίας. S. *Lucian.* in *Dial. Mort. ad Pythagoram*, χαίρει, inquit, ἃ Εὐφορβῆ, ἢ Ἀπόλλων, ἢ ὅτι ἂν ἐθέλης, σώτρε ὁ Εὐφορβῆ, vel *Apollo*, αὐτὴν quicumque tandem esse velis. Romana editio legit πύθιον Ἀπόλλωνα pro Πυθαγόρῳ. A. male. Dicitur autem *Apollo* est, quod illum *Apolline* satum crediderint, ut etiam *Noster* innuit lib. IV. cap. 17. Hoc nomine & *Augustus* in *Inscriptionibus lapidum* salutatur *APOLLO DIVUS*, v. *Smeion.* in vita ejus cap. 91. Cæterum *Pythagoras* etiam hominibus, malè credulis persuaserat, sibi *Apollinem* apparere, seque ipsum confiteri, εἰαυτῶν τῶν Ἀπόλλωνος ἕκειν, ὁμολογεῖν, ὅτι αὐτὸς εἶναι. *Philostatus* lib. I. de *Vit. Apollon.* cap. 1. K.

τῶν μετῶν) *Plutarchus* in *Numa*. Καὶ Πυθαγόρας δοκεῖ τῶν μετῶν διπλοῦναι χερσὶν ὀλυμπιάσι, διὰ πορβορύθησθαι τὰ πανίγυριν. Adde *Lucian.* in *Somnio* sive *Gallo*, & *Jamblich.* in vita ejus. S. nec res ipsa sani aliquid habet. *Abaris* enim *Olympiad.* 3. in *Græciam* venit ἐ *Scythia*: *Pythagoras* autem natus anno 2. *Olympiad.* 53. quī igitur potuit femur ostendere *Abaridi* nondum natus *Pythagoras*? K.

χερσὶν) *Origenes* consentiens in cæteris femur ait fuisse eburneum vide l. VI. contra *Celsum*. S. Scilicet in diversa eunt sæpe *Auctores*, in historia de *Pythagorâ*, suos quisque secuti duces. Ita *Noster* à *Cosa* fluvio, alii à *Nesso* compellatum *Pythagoram* ajunt. *Porphyrius* in vita *Pythagoræ* inquit, καὶ κάσσαν ποταμὸν hoc fecisse. Ubi forte ex nostro legendum κάσαν. Valde igitur lubricum est, certi aliquid in tanto opinionum divortio definire, aut criticam manum textui injicere. K.

ἢ Κῶσαν) *Apollonius de Pythagora, κῆ ὑπὸ Ἐ κατα Σά-
μον ποταμῷ Διφθαίνων σὺν ἄλλοις, ἤκεσε φωνῶν μεγάλῳ ὑπὲρ ἀν-
θρώπων, Πυθαγόρα χαῖρε. Et hoc narrat Apollonius auctorem lau-
dans Aristotelem. Itaque emenda ex hoc loco Ælianum, & lego: ὑπὸ
Ἐ κατα Σάμον ποταμῷ Διφθαίνων. Hæc Casaubonus ad Laërtii
Pythag. Retinerem ego tamen, quod Interpres habet & Laërti-
us: ἢ Νέσον. Ita enim & *Jamblichus Vita Pyth. Μετὰ τῆ-
το ταῖνον ἐκεῖν* Νέσον ποτε ἢ ποταμὸν σὺν πολλοῖς ἢ ἐταῖρων Διφ-
θαίνων προσεῖπε τῇ φωνῇ. &c. Adde quæ notavit *Blancardus ad
Arrian. l. 1. pag. 3. 4. Eruditiss. Menagius in Laert. pag. 209.*
placebat ὑπὸ Ἐ Κῶσα ποταμῷ qui & post πρόσεχσιν ταύτῳ, addit
χαῖρε Πυθαγόρα. ex *Porphyrio, Jamblichō & aliis. S. Non pu-
to hac mantissa opus esse. ταύτῳ enim refertur ad præcedentia,
illam scilicet compellationem, de qua dictum. Cæterum verba,
ὑπὸ Ἐ. corrigi malim ex Nostri cap. 17. l. 4. legique ὑπὸ Ἐ Κῶ-
σα ποταμῷ &c. à σιωνίῳ Ἐσά transiens compellatus est. K.**

ΚΕΦ. κζ.

CAP. XXVII.

Ὅτι Ἀννίκερις ἵππευός δεξιός.
κῆ ὅτι ὑπὲρ μικρῶν λίαν σπε-
δάξων, τὰ μεγάλα
ὀλιγωρεῖ.

*Quod Anniceris eques bo-
nus. & quod qui minimis rebus
nimiam operam tribuit, ne-
gligit majora.*

Ἀννίκερις ὁ Κυρηναιῖς
ὅπῃ τῇ ἵππείᾳ μέγα ἐφρόνει,
καὶ ἀρμάτων ἐλάσφ. καὶ ἐν
ποτε καὶ ἐξελήθη Πλάτωνι
ὀπιδείξασθαι τῷ τέχνῳ.
Ζεύξας ἐν τὸ ἄρμα, περιήλα-
σεν ἐν Ἀκαδημία δρόμους
πομπόλλους, ἕτως ἀκρωῶς
φυλάττων τοῦ δρόμου ἢ ἑοῖχον,
ὡς μὴ πῶραβαίνειν τὰς ἀρ-
ματοτροχίας, ἀλλ' αἰεὶ καὶ
αὐτὸν ἰεναί. οἱ μὲν ἐν ἄλλοις
πάντες, ὡσπερ εἰκός, ἐξεπλά-

Anniceris Cyrenensis ob
artem equitandi & curru-
um regendorum peritiam,
superbum animū gerebat.
Voluit igitur quodā tem-
pore specimen artis suæ
Platoni exhibere, & junctō
curru in Academia multos
cursus circumequitavit,
adeo exactè directum cur-
rus meatum servans, ut
non discederet ab orbitis,
sed semper in iisdem ince-

ἦσαν. ὁ δὲ Πλάτων, τὴν
 ὑπερβάλλουσαν αὐτῆς σφαι-
 ρῶν δόξαν, εἰπὼν ἄδυνα-
 τὸν εἶναι, τὸν εἰς μικρὰ ἔτακται
 ἔθενος ἄξια τοσαύτῃ φρο-
 νίᾳ κατέλιθε μένον, ὑπὲρ με-
 γάλων τινῶν ἀπεδάσαι. πᾶ-
 σαν γὰρ αὐτῆς τὴν διάνοιαν εἰς
 ἐκείνα ἀποτεθείσαν ἀνάγκη
 ὀλιγωρεῖν ἢ ὄντως θαυμάζεσθαι
 δικάσιων.

conferatur, necessum esse, ut ea negligat, quæ revera
 sunt admiratione digna.

deret. Cæteri igitur omnes
 mirantes obstupuerunt :
 At Plato nimiam ejus in-
 dustriam reprehendit, in-
 quiens, fieri non posse, ut,
 qui rebus tam nullius pre-
 tii operam navaret adeò
 diligentem, possit ma-
 gnis & præclaris negotiis
 ullis vacare. Quum enim
 omnis cogitatio in ista

Αννίκεως) Eadem Lucianus in Encomio Demosth. me-
 minit hujus Anniceridis Aristid. quoque Orat. II. Platon. S.
 Merito iste Anniceris à Platone arguitur μαλαιοτεχνίας. ὁπόσοις
 γὰρ ἔπιτηδωμάτων ὄντων ἐστὶ τὸ τέλος βιωφελές, ταῦτ' ὄντων εἰσι τέχ-
 ναι. οἷον τότε περὶ δουρατῶν, καὶ βαδίζειν ἐπὶ χροινίων λεπτῶν, ἐν κύκλῳ
 τε ἀειδιδνεῖσθαι μὴ σκολιῶμενον, οἷα τα Μυρμηκιάδης τοῦ Ἀθηναίου καὶ Καλ-
 λικράτης τοῦ Λακεδαιμονίου, cujuscunque enim studii finis non facit
 ad vitam bene agendam, illud non venit in artium censu. ut sunt,
 tesseras bene jacere, per funes tenues ambulare, in circulum verti
 sine vertigine capitis. (adde currum ita in gyrum circumagere, ut
 eadem maneat orbita) huc pertinent opera Myrmeciadis Athenien-
 sis & Callicratis Lacedæmonii. Hæc Auctor protrepti. ad artes.
 Eruditiss. Rainsius ep. 43. ad Daumium arguit erroris Marsil.
 Cagnatum, quod συνέμπτωσι Anniceridum non animadvertit.
 Vixere enim, inquit, duo, quas erui, uno seculo, sed alter post
 alterum annis fere octoginta & in Appendice addit; Anniceris
 Philosophus Paræbatæ discipulus, à quo Αννίκεροι, alius fuit,
 & junior, quam Anniceris Cyrenæus. ὁ λυτρωσάμενος τὸ Πλάτω-
 να, hunc in Platone memorat, Laërtius, illum in Aristippo. Am-
 bos confundit lib. 3. cap. 17. Observ. Cagnatus. Hæc ille l. c.
 Verum, si Laërtium sequimur, unus tantum fuit Anniceris, qui
 & Platonem redemit & Paræbatæ discipulus fuit. Nam in vi-
 τῇ Aristippi, Αννίκερις, à quo Αννίκεροι, Diogeni est ὁ Πλάτων

λυτρωσάμενος & que ut in Platone. quæ nota, duobus locis repetita unum eundemque Annicerim designat. Fuit scilicet equis & aurigationibus more patrio deditus Anniceris adhuc junior, sed postea, fortè Platonis admonitione melior redditus, missis phaleris, ad philosophandum appulit animum. Ita in Vit. Philosophor. ex pugile, sculptore, mercatore aliisque legimus philosophos natos esse. *Plato*, inquit *Servius* in 6. Æneid. *ab humerorum dictus est latitudine, quam Græci Πλάτος vocant* (v. *Nostrium* lib. 2. cap. 10.) *Athleta enim fuit, qui post omnium victoriam se Philosophia dedit.* Hujusmodi mutationem vitæ in *Anniceride* crediderim accidisse, nec opus esse duos ex uno procedere *Annicerides*. K.

ἐπὶ τῇ ἰκπία) ἰππεία *Gesn. S.* Benè, & secundum analogiam Grammaticam. *Moschorides* περὶ χροῶν. τὰ ἀλὰ ἔεῖα παροξύλινα θηλυκὰ ἔχοντα ἀντιπαρακείμενα ἀλὰ ἔεῖα ἀλὰ ἔεῖα διφθόγγις γράφονται εἰον ἰππῶ, ἰππεύω, ἰππεία pag. 40. 41. K. *Gesneri* lectioni etiam probant MSS. omnes. S.

Κ Ε Φ. κη.

Ἀλεκτρυόνων ἀγῶν πόθεν
ἀρχὴν ἔλαβεν.

Μετὰ τὴν κατὰ τὴν Περσῶν νίκην, Ἀθλιῶσι νόμον ἔθεντο, ἀλεκτρυόνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας ἑτέρας. πόθεν ἡ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ὁ δὲ νόμος, ἔρω. ὅτε *Θεμιστοκλῆς* ὄπῃ τὸς βαρβάρους ἐξῆγε τὴν πολιτικὴν δυνάμειν, ἀλεκτρυόνας ἐθέσασατο μαχομένους. ἔδὲ ἀργῶς αὐτὸς εἶδεν. ἐπέσπυσε ἡ τὴν στρατιάν, καὶ ἔφη πρὸς αὐτὸς· ἀλλ' ἔσται μὴν, ἔτε ὑπὲρ πατρίδος,

CAP. XXIIIX.

Unde certamen gallorum
gallinaceorum initium tra-
xerit.

Post devictos Persas, Athenienses legem posuerunt, ut galli gallinacei quotannis uno die certamen in theatro inirent. Unde vero sumpserit occasionem hæc lex, planum faciam. Quum *Themistocles* civicum exercitum adversus barbaros educeret, gallos gallinaceos vidit pugnantes: neq; ille oscitanter eos vidit: Sed totum ex-

ἔτε ὑπὲρ πατρῶων θεῶν, ἔδ' ἔ
 μὲν ὑπὲρ ἰονικῶν ἡρώων κακο-
 παθεῖσιν, ἔτε ὑπὲρ δόξης, ἔδ' ἔ
 ὑπὲρ ἐλευθερίας, ἔδ' ἔ ὑπὲρ
 παίδων, ἀλλ' ὑπὲρ ἢ μὴ ἡτλη-
 θῶμαι ἐκάτερθε, μηδ' ἔτιζα
 πατέρω ἢ ἕτερον. ἀπερὲν εἰ-
 πῶν ἐπέρρωσε τὰς Ἀθηναίους
 τὸ τοίνυν γυμνάζοντο αὐτοῖς
 σύνθημα τότε εἰς ἀρετὴν ἐκ-
 λήθει διαφυλάττειν καὶ εἰς
 τὰ ὅμοια ἔργα ὑπόμνησιν.

ercitum advertens, inquit
 adipfos: At hi neque pro
 patria, neque pro diis fami-
 liaribus, neque vero pro
 avitis monumentis pericu-
 lum subeunt, neque pro
 gloria, neque pro liberta-
 te, neque pro liberis: sed
 tantum ne alter ab altero
 superetur, aut alter alteri
 cedat. Quibus verbis A-
 theniensium animos con-
 firmavit. Quod ergo tunc

eis incitamentum ad virtutem extitit, voluit ad simili-
 um rerum & factorum memoriam sempiternam conse-
 crare.

ἀγωνίζεσθαι) Idem Pergami institutum, teste *Plinio* lib. X.
 cap. 21. At de Atheniensium consuetudine testatur *Lucianus* li-
 bro de Gymnastiis. Ubi *Gilbertus Cognatus* notat, pari fere
 modo, quo hic Themistocles, etiam Socratem Iphicratis ani-
 mum accendisse. *Chrysippum* quoque libro de Justitia agnosce-
 re, quod gallorum æmulatione nobis stimulus ad fortitudinem
 injiciatur. Quæ *Gilbertus* ex *Laërtio*, vita Socr. habere vide-
 tur. De lege Atheniensium videndus est omnino *Peitius* in LL.
 Att. p. 84. & quæ notat *Dempsterus* ad *Rosini* lib. III. cap. 10
 item *Thomas Bartolinus*, vir solide doctus, vetusque Amicus
 meus lib. II. de Luce Animalium, cap. 14. S. Hujus moris At-
 tici & gallorum commissionis anniversariæ meminit *Eusebius*
 in *Iliad.* pag. 740. his verbis: Ἀθηναῖοι Πέρσας νικήσαντες, ὕστερον
 ἐπινοήσαντο ἀσπείον τι καὶ ἀκίνδυνον γυμνάσιον, ἀλεκτρυόνας κομοθεήσαν-
 τες ἀγωνίζεσθαι δημοσίῳ μιᾷς ἡμέρας ἢ ἕτας. ἐπεὶ καὶ Θεμιστοκλῆς ὅτε
 κατὰ Περσῶν ἐξῆγε στρατὸν, ἀλεκτρυόνας ἰδὼν μαχόμενος ὑπὲρ ἢ μὴ ἡτ-
 ληθῆναι, ἀπέθειν φασὶ τὰς Ἀθηναίους ἐπέρρωσεν εἰς μάχην. ὅμοιον ἢ καὶ Γα-
 μαῖοι ἐποίησαν δι' ὀρέγγων μονομαχίας, κήρυκος πρωφανέντος, τὸ ΠΟΥΛ-
 ΛΟΙ ΠΟΥΓΝΑΝΤ ἢ τὰ πῶλια μάχονται, καὶ ἔτω τὰς θεατὰς ἀθροίζον-
 τος. Athenienses, Persis devictis, lepidum quoddam & innoxium exco-

gitarunt exercitamentum, dum gallos quotannis solenni quodam die publice committendos sanxerint, cum Themistocles quoque exercitum in Persas educens gallosque videns pugnantes pro victoria, hoc exemplo suorum animos ad pugnam accendisset. Simile & Romanis fabularum per coturnicum (adde gallosum) commissiones, præcone indicente certamen his verbis, PULLI PVGNANT, & ita spectatores evocante. adde Musonium apud Stobæum pag. 367. ἄετρες καὶ ἀλεκτρῶνες &c. K.

ἐπίσησε) Legendum ἐπίσησε. S. Dudum ita legit Romana editio. K.

γονικῶν ἡρώων) Non satis intelligo, quid hic faciant Heroës, & quomodo Heroës patrum aut majorum dicantur. Puto plane ἡρώων scribendum, exponendumque de sepulchris, Ἡρώων, ἡρώων, μνημεῖον. Sane tali occasione mentionem sepulchrorum facere, frequens priscis autoribus. Nisi forte mavis ἡρώων. Nam & Noster ipse in Epist. Rust. 3. τὰ τῷ προγονοῦν ἡρώων tali sensu usurpat. Faber legit προγονικῶν ἡρώων, ut ἡρώων Atticum sit pro ἡρώων, habent faventem sibi lectionem vulgatam, Cuperus l. III. Observ. cap. 16. putabat τοπικῶν ἡρώων, & exponebat de præsidibus locorum, quod videtur longius recedere à recepta scriptura S. Tot correctionibus carere possumus, si accipiamus τὸ ὑπὲρ προγονικῶν ἡρώων, de heroibus, quos Athenienses φαῖνται majores suos, quorum numerus non est exiguus, pro illis certarunt Athenienses, dum à delubris & templis ipsorum hostium vim depulerunt, & relictam ab ipsis gloriam illibatam conservare conati sunt. τὸ τῷ προγονοῦν τάξιν μὴ λιπεῖν, quoties in Atticis, scriptoribus obvium est? imo, ut Hegesias ait, ἡ Ἀττικὴ Θεῶν ἐστὶ κλισμα καὶ προγονοῦν ἡρώων. Regio Atheniensium est Deorum opus & Heroum priscorum. Malim Majorum per appositionem. Strabo lib. 9. pag. 273. K.

Κ Ε Φ. κθ.

CAP. XXIX.

Τὴν τύχην πῶς ἐσήμανεν
ὁ Πιττακός.

Quemadmodum fortunam
significaret Pittacus.

Πιττακός ἐν Μιτυλήνῃ
κατεσκεύασε τοῖς ἱεροῖς κλί-
μακα, εἰς εὐδαιμονίαν μὲν χρῆσιν
ἐπιτήδειον, αὐτὸ δὲ τὸ ἀνά-

Pittacus Mitylene tem-
plis scalam fecit, ad nullum
aliu[m] usum, quam ut esset
dedicatum donum, adum-

σημα

Ἰήμα εἶναι· αἰνιτόμεν· ὁ βρὰν fortunæ repentinos
 τὴν ἐκ τῆς τύχης ἀνω καὶ κάτω ascensus atque descensus ;
 μετάπτωσιν, πρῶτον τινὰ ἢ ascendentibus quodam-
 μὲν εὐτυχῶν ἀνιόντων, κα- modo his, quibus fortuna
 τῶν δὲ ἢ δυστυχῶν. aspirat, descendentibus ve-
 ro, qui miseriis premuntur.

In MSS. B, & C. titulus hujus capituli est. ὡραῖον ἀεὶ τὸ
 κλίμακος. S. Hoc caput ferè integrum exscripsit *Eustathius* in O-
 dyss. ὁ σοφὸς Πυττακὸς ἐν Μιτυλήνῃ ἀνέλιθει ἐν τοῖς ἱεροῖς κλίμακος,
 αἰνιτολόμος φασὶ τὴν ἐκ τύχης ἀνω καὶ κάτω μετάπτωσιν, ἢ μὲν εὐ-
 τυχεύων ἀνιόντων, καὶ δυστυχῶν δὲ ἢ ἄλλως πασχόντων. K. Jac.
Capellus in historia sacra & exoticâ suspicatur Pittacum aliquid
 de Jacobi scalâ inaudivisse, adeoque scalam templis, non ad usum,
 sed quasi ad mysticum documentum anathematis instar donasse, τε-
 στε *Æliano*, qui scalâ hac vult fortunæ volubilitatem & rerum
 humanarum vicissitudinem à Pittaco adumbratam esse. *Philo-*
quoc libr. de somn. pag. 456. in scala Jacobæ fortunæ agnos-
 cit volubilitatem. v. *Boët. Sizman.* pag. 167. *Königius.* Hoc
 Philonis interpretamentum olet Rabbiorum medraschim, quos
 vide sis,

Πυττακὸς) Vir dives, sapiens ac justus, inquit *Plutarchus*,
 l. de Tranquill. Animi. Rem ipsam vide apud *Eustath.* Odyss. K. S.
 μετάπτωσιν) MSS. B. & C. μετάπτωσιν ἢ τὴν τύχην
 εἰκός. S.

ΚΕΦ. λ.

Περὶ Πλάτωνος·

Πλάτων ὁ Αἰείωνος τὰ
 πρῶτα ἐπὶ ποιητικὴν ὥρμησεν,
 καὶ ἥρωικὰ ἔγραφε μέτρα,
 εἶτα αὐτὰ κατέπορσεν ὑπερι-
 δῶν αὐτῶν, ἐπεὶ τοῖς Ομήρῳ
 αὐτὰ ἀνικρίνων ἔώρα κατὰ
 πολλὸν ἡττώμενα. ἐπέθετο ἔν
 τραγωδίᾳ, καὶ δὴ καὶ τε-

CAP. XXX.

De Platone.

Plato, filius Aristonis,
 primum omnium ad artē
 poëticam animum adjecit,
 & Heroica carmina cœpit
 condere. Postea combussit
 nihili faciens, quum ad Ho-
 meri versus examinans,
 longe deteriora videret es-
 Η 5 τρα-

τραλογίαν εἰργάσατο. καὶ ἔμελλεν ἀγωνιεῖσθαι, διὲς ἦδη τοῖς ὑποκριταῖς τὰ ποιήματα. πρὸ τῶ Διονυσίων ἡ παρελθὼν ἤκασε Σωκράτης. καὶ ἅπαξ αἰρεθεὶς ἐπὶ τῷ ἐκείνῃ σειρῆν, τῷ ἀγωνισματικῷ ἔμνον ἀπέστη τότε, ἀλλὰ καὶ τελῶς τὸ γράφειν τραγωδίαν ἀπέριψε, καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφία.

etiam scribendarum tragœdiarum studium abiecit, & ad Philosophiam se accinxit.

ἢ ἡρωικῶ) *Laertius* : καὶ ποιήματα ἔγραψε. πρῶτον μὲν διδραμοὺς, ἔπειτα καὶ μέλη καὶ τραγωδίας. *Apulejus* de dogmat. *Plat. tragœdiis & dithyrambis se utilem finxit.* S.

τετραλογίαν εἰργάσατο) *Lux* huic loco ex *Laërtio* est adfundenda, cujus verba de dialogis *Platonis* hæc sunt : Θεραύλος φησὶ καὶ κατὰ τὴν τραγικὴν τετραλογίαν ἐκδένει αὐτὸν τὰς ἀφλογεσίων ἐκείνοι τέτρασι δράμασιν ἡγωνίζοντο, Διονυσίοις, Διωναίοις, Παναθηναίοις, Χυτρείοις. ὧν τὸ τέταρτον ἡ Σατυρικόν. τὰ δὲ τέταρτα δράματα ἐκαλεῖτο τετραλογία. Adde *Meursium* in fine *Sophoclis Casaubonum* in lib. de *Tragœd.* Item in commentar. ad *Athen.* lib. X. cap. 7. item *Menagium* ad dictum *Laërtii* locum. S. Imprimis vide sis *Casaubon.* lib. I. de *Poët. Satyr.* cap. V. *Sarisberiensem* lib. 7. cap. 5. *Jonsium* pag. 81. *Eustath.* in *Iliad.* p. 129. *Rittersh.* *Oppian.* p. 103. *Königius.*

ἔμελλεν ἀγωνιεῖσθαι) *Apulejus* supra allato loco. *Jamque carminum confidentia elatus certatorem se profiteri cupiebat.* S.

πρὸ τῶ Διονυσίων) Quo festo ista poetarum certamina fiebant, sicut supra ex *Laërtio* didicimus. Et *Schol. Aristoph.* in *Equit.* Ἐν τῇ Διονύσει ἐορτῇ, τῆς ἑστὶ τοῖς Διονυσίοις ἡγωνίζοντο οἱ ἀρχαῖαι κωμωδίας. Vide & *Plutarchum* in *Exilio.* Porro de re ipsa adscribam verba *Laërtii*, quoniam interpres ea perobscure reddidit. ἔπειτα, inquit, μῆτοι μέλλεν ἀγωνιεῖσθαι τραγωδία πρὸ τῶ Διονυσιακῆς δεκάτης, Σωκράτης ἄκασας κατέφλεξε τὰ ποιήματα, εἰπὼν

Ἡφαιστ

ἮΨαισε πρόμολ' ἄδε Πλάτων νύλι σείο χαλίζει.

Διονυσιακὸν θέατρον hoc loco, ἑορτὴ, ita dictum, quia una cum hoc etiam alia spectacula populo exhiberi mos erat. *Interpres* Dionysiacum theatrum minus commode exposuit. v. Menag. ad Lact. p. 54. S.

ΚΕΦ. λα.

CAP. XXXI.

Ὅτι μηδεὶς τῶν βαρβάρων
ἀθεῖται.

*Quod nemo Barbarorum
impius est.*

Καὶ τίς οὐκ ἂν ἐπῆνεσε τὴν τῶν βαρβάρων σοφίαν; εἶγε μηδεὶς αὐτῶν εἰς ἀθεότητά ἐξέπεσε, μηδὲ ἀμφιβάλλουσι περὶ θεῶν, ἀράγε εἰσιν, ἢ ἔκ εἰσιν· καὶ ἀράγε ἡμῶν φροντίζουσιν, ἢ ἔ. εἰδεὶς γὰρ ἔννοιαν ἔλαβε τοιαύτην, οἷαν ὁ Εὐήμερος ὁ Μεσσηνίτης, ἢ Διογένης ὁ Φρυγῆς, ἢ Ἰππῶν, ἢ Διαγόρας, ἢ Σωσίας, ἢ Ἐπίκουρος, ἔτε Ἰνδός, ἔτε Κελτός, ἔτε Αἰγύπτιος. λέγουσι δὲ τῶν βαρβάρων οἱ περὶ κρημένοι, καὶ εἶναι θεοὺς, καὶ προνοεῖν ἡμῶν, καὶ προσημάνειν τὰ μέλλοντα, καὶ διὰ ὀρνίθων, καὶ διὰ συμβόλων, καὶ διὰ σπλάγχχνων, καὶ διὰ ἄλλων τινῶν μαθημάτων τε, καὶ διδασμάτων. ἀπερὲν ὅτι τοῖς ἀνθρώποις διδασκαλία ἐκ τῶν θεῶν εἰς αὐτὰς

Et quis non barbarorum sapientiam laudibus extollat? siquidem nemo eorum ad contemptum deorum unquam excidit: neque in dubium vocant, sintne dii an non sint, & curentne res humanas an non? Nemo igitur, neque Indus, neque Celta, neque Ægyptius, eam cogitationem in animum induxit, quam vel Evemerus Messenius, vel Diogenes Phryx, vel Hippon, vel Diagoras, vel Sossias, vel denique Epicurus. Sed Barbari hi, quos dixi, contendunt & esse deos, & nostri curam gerere, & præsignificare futura per aves, signa, vel omina, viscera, & alias quasdam observationes atque doctrinas. Quo-

προνοεῖται

προνοίας· καὶ δι' ὀνείρων διέ-
 λέγουσι, καὶ δι' αὐτῶν τ' ἀστέ-
 ρων πολλά προσηλεύονται. καὶ
 ὑπὲρ τούτων ἰχυρᾶν ἔχον-
 τες τὴν πίσιν, θύσασί τε κα-
 θαρῶς, καὶ ἀγνεύουσι ὁσίως,
 καὶ τελετὰς τελῶσι, καὶ δε-
 γίων φυλάττεισι νόμον, καὶ
 τὰ ἄλλα πράττεισιν. ἐξ ὧν,
 ὅτι τὸς θεὸς ἰχυρῶς, καὶ
 σέβουσι, καὶ τιμῶσιν, ὡμο-
 λόγηται.

rum habere possint, ea
 magna ex parte per inso-
 mnia & stellas etiam ajunt
 significari. Et hæc immo-
 ta fide tenentes, pure rem
 divinam faciunt, sancte vi-
 tam agunt, ceremonias
 obeunt, orgiorum legem
 observant, & alia patrant,
 ex quibus certum est, quod
 deos obstinate colant ac
 venerentur.

Μηδὲς αὐτῶν εἰς ἀθεότητά ἐξέπεσε) *Marcus Tullius lib. I. Quæst. Tusc. Nulla gens tam fera, nemo hominum tam immanis, cujus mentem non imbuerit deorum opinio, multi de diis prave sentiunt, id enim vitioso more effici solet. Omnes tamen esse vim & naturam divinam arbitrantur. Et lib. II, de Nat. Deorum. Inter omnes omnium gentium sententia constat, omnibus innatum est & in animo quasi insculptum, esse deos. Quales sint, varium est: esse nemo negat, Vide Grotium lib. I. de Verit. Relig. Christianæ. S. Max. Tyr. differt. 38. Grot. de I. B. & P. p. 343. K.*

αὐτὰ γέ εἰσι) Hæc enim duæ potissimæ de Diis inter Pa-
 ganos quæstiones; *Epictetus* apud *Arrianum*. *Quod ad Deos*
attinet, sunt qui negent ullum Numen esse. Sunt qui esse donent,
sed ignavum, injurium, & nullæ rei providere. Sunt tertii, qui
& esse & providere, sed non nisi magnis & cælestibus: terreno-
rum autem nulli. Quarti & cælestibus & terrestribus, sed uni-
versis duntaxat, non autem singulis & unicuique seorsim. At quin-
ti, in qua parte Ulysses & Socrates asserunt statuuntque, quod Te
ὁ Deus, nec in minimo motu lateam aut fallam. Conjungit porro
hæc duo noster, quia ex Stoicorum sententia, quos non uno
loco sequitur, à se invicem divelli nequeunt. Balbus apud Ci-
ceronem lib. II. de Nat. Deorum. Primum igitur aut negandum
est deos esse, aut qui deos esse concedant, iis fatendum est, eos aliquid
agere, idque præclarum, nihil est autem præclarior mundi admini-
stratione. Confer Platonem lib. X. de LL. S.

Ευήμερος ὁ Μεσσηνίου) *Clementi* in *Adm. ad Gentes* est *Ακραγαντίου*. *Plutarcho*, citante *Eusebio* præpar. *Evang. lib. XIV. Τεγεάτης*, utiturque in hanc rem testimonio *Callimachi* *Cyrenæi*. Est autem *Tegea* oppidum *Arcadiæ*. Etiam *Theodoreus* serm. de *Principio*, *Tegeatem* vocat, *Eusebium* secutus, opinor, uti alias consuevit. Idem, ut & *Clemens* cæterorum quoque mentionem facit. Adde quoque *Sext. Empiricum* *lib. IIX.* ubi peculiariter de hoc *Evemero* tradit, statuisse, quod fuerint homines, qui vulgo habeantur pro diis, potentes, idcircoque ab aliis divino more cultos. Quod quam verum sit, *Ger. Vossius* toto opere de *Theol. Gent.* ostendit. Non igitur ἀθεῖς vocabulum ille merebatur. Sunt nimirum *Athei* veteribus, quicumque non cum plebe de deo sentirent. Ita periit *Athenis* *Socrates*. Hoc nomine accusatus est *Anaxagoras*. teste *Diodoro* *lib. XII.* & *Aristoteles*, autore *Laërtio*, de quo longe diversissimum docet *Hymnus*, apud eundem autorem. *S.* Operæ pretium fuerit ipsum *Clementem* audire ἔ Protreptico. θαυμάζειν, inquit, ἔφησί μοι, ὅτι τῶν Εὐήμερον τὸν Ακράγαντινον ἢ Νικάνορα τὸν Κόπριον, ἢ Διαγόραν, ἢ Ἴππωνα τὸν Μήλιον, τότε Κυβηλαῖον ἐπὶ τέτοις ἐκείνοι (ὁ Θεόδωρος ὄνομα αὐτῶν,) καὶ τινὰς ἄλλας συχνοὺς, σωφρόνως βεβιωκότας, ἢ καθεωρακότας ὀξυτέρων περὶ τῶν λοιπῶν εὐθρώπων τῶν ἀμφὶ τῶν Θεῶν τέρας πλάνη, ἀθεῖς ἐπιπεκλήκασι, εἰ ἢ τῶν ἀλήθειαν αὐτὴν μὴ νενοηκότας, ἀλλὰ τὴν πλάνην γε ὑπεπίδοκότας, ὅπερ ἔσμιχρον εἰς ἀληθείας φρονήσεως ζώοντων ἀναφύεται ἀερέμα. *Mirari* subit, quomodo *Evemerum Agrigeninum*, *Nicanorem* *Cyrium*, *Diagoram* & *Hipponem Melios*, *Cyreneum* denique illum, quem vocant *Diodorum*, temperanter & modeste viventes & reliquis hominibus acutiores ad videndam imposturam talium *Deorum*, *Atheos* nominarint, quanquam nec illi satis *Veritatem* ipsam affectui fuerint, suspectamque tantum fraudem babuerint, quod non parva scintilla semenque existit indagandæ *veritatis*. Si extaret *Lysippi* *Epiroæ* libellus, quem inscripserat, ἀσεβῶν κατὰ λόγον, impiorum *Catalogus*, longam seriem eorum haberemus quos ἀθεότητος damnarunt *Ethnici*, fædissimis ipsi circa *Dei* cultum erroribus fascinati. *Socratem* etiam & *Heraclitum*, in hanc impiorum classem relatos *Justinus Martyr.* docet in *Apolog. secunda* pro *Christianis*. *Herostatum* addit *Noster* *H. A. I. 6. cap. 40.* Multi etiam *Philosophorum* suam ἀθεῖς Θεῶν sententiam altè dissimularunt, aut *Athei* cognomen, aut ultimum *Socratis* poculum reformidantes. Quod ad *Evemerum* attinet, *Plutarchus* de *Isid.*

& Oſirid. eum facit Meſſenium, additque composuiſſe ἀντίγραφα ὀπίσθ κὴ ἀνυπάρκεις μυθολογίας, exempla fabularum incredibilium & falſiſſimarum, & ſolum vidiffe inſcriptiones, quas nec Barbarus, nec Græcus ullus vidit, & navigaſſe ad Panchoos & Tryphillos, nuſquam gentium exiſtentes. vide quoque Ciceron. lib. I. de Nat. Deorum. Laſtant. l. I. Inſtit. Strab. l. I. K.

Διογένης ὁ Φρυγῆ) Alius à Philoſopho, cujus neſcio an alibi occurrat mentio, quam apud Eufſtathium loco, quem mox vindicabo. S.

Ἰππων) Vide Eufſtathii verba mox adducenda. S.

Διαγόρας) Præter Eufſtathium, cujus verba mox citabo, meminit hujus etiam Chryſoſtomus, Hom. IV. in Epiſt. Paul. ad Corinth. κὴ Διαγόρας ὁ Μιλήσιος κὴ Διοδώρος ὁ λεγομένου ἁθροῦ. S. In Chryſoſt. Homil. 4. in I. caput I. Corinth. perperam legitur Μιλήσιος pro Μήλιος, ita enim conſtanter appellatur Græcis Διαγόρας ὁ Μήλιος. Ariſtoph. in Avibus

ὣς ἀποκλείνη τις ὑμῶν Διαγόραν τὸ Μήλιον,
λαμβάνειν τάλαντον.

Si quis veſtrum interfecerit Diagoram Melium,
Capiet talentum.

Scholia in h. l. referunt, Diagora Athenis profugo ob inſtans vitæ periculum, quod myſteria Eleuſinia evulgare per luſum & jocum, Athenienſes præconio indicaffe, talentum fore præmium interfectori ejus, ſi vero eum quiſquam vivum reduceret, duo talenta ei pronuntiatæ. in Ranis idem Comicus oftendit, Diagoram Jacchum myſticum ludendo decantaſſe. Scholiaſtes iterum quæ modo dicta ſunt, inculcat, addito, quod fuerit Diagoras Τηλεκλύτης παῖς, Μήλιος τὸ γένος, τὸ χρόνον κὴ Σιμωνιδίῳ κὴ Πίνδαρον. Athenag. Leg. pro Chriſtianis. Διαγόρας μὲν εἰκότως ἀθεοότητι ἐπεκάλει Ἀθηναῖοι &c. Diagoram quidem Athenienſes merito cognominarunt Atheum, non tantum Orphei dicta & Eleuſinia & Cabeirorum myſteria divulgantem, & ſimulachrum Herculis ad rapas coquendas concidentem, verum etiam plane negantem, nullum eſſe Deum. vide & Clementem in Protept. Ariſtoph. in Nubibus p. 103. Edit. Baſil. Græcæ. Arnobii locum ſubjiciam, ut cum præcedentibus conferri poſſit, ita autem ille lib. IV. adverſus Gentes. Poſſumus quidem hoc in loco omnes iſtos, nobis quos inducitis & appellatis Deos, homines fuiſſe monſtrare vel Agrigenſino Euhemero replicato, cujus libellos Ennius, clarum ut fieret cunctis

οὐκίς, sermonem in Italiam transfudit : vel Nicagora Cyprio, vel Pellao Leone, vel Cyrenensi Theodoro, vel Hippone ac Diagora Meliis, vel auctoribus aliis mille, qui scrupulosa diligentia cura in lucem res abditas libertate ingenua protulerunt. de Diagora vid. Zenob. p. 401. Dempsterum p. 716. Edward. Simsonium Part. 4. Chronici p. 55. 9. Hesych. Joseph. contra Appionem quos laudat eodex Konigianus. K.

Σωσίας) Suspectum hunc locum habuit magnus Casanbonius, & in Commentario ad Athenæum Γοργίαν substituit vel Ἰπώϊαν. Verum nil mutandum, cum & Eustathio Σωσίας inter ἀθέους referatur, verba sunt in Odyss. Γ. Ἐν τοῖς ὕπερον ἄθεοι ἀπέθεσαν Διαγόρας ὁ Μήλιος, καὶ Εὐήμερος ὁ Μεοσήμιος, καὶ Διογένης ὁ Φερέξ, καὶ Ἰπώϊαν, καὶ Σωσίας, καὶ Επίκωρος. Porro ἀθέοις annumerandi Herosttratus ex Nostro ipso lib. VI. cap. 4. Hist. An. Jacchus & Xenophanes ex Suida, Theodorus Cyrenaicus ex Ciceronis lib. I. de Nat. Deorum. S.

Επίκωρος) Quomodo hic inter ἀθέους? cum de ipso Vellejus apud Ciceronem lib. I. de Nat. Deorum tradat, solum vidisse esse Deos, quod in omnium animis eorum notionem impressisset ipsa natura? Primum arbitror, quia quum providentiam & curam deorum negaret, eos ipsos Stoicis negare videbatur, sicut ante diximus. Deinde quia ex nescio quibus atomis & imaginibus conflatos statuebat. Unde apud prædictum auctorem lib II. Balbus Stoicus : Primum aut negandum est deus esse, quod & Democritus simulacra, & Epicurus imagines inducens, quodam pacto negat; aut fatendum eos aliquid agere esse. S. Epicurum cum suo grege ἀθέοις annumeratum ab Ethnicis vel ex ἀεὶ ἰσοῦ notum, qua impii ab inspectione mysteriorum arcebantur hunc in modum : εἴ τις ἀθεός, ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικύρειος, ἢ κεί κατὰ σκοπὸς τῶν ἰσοῦ, φερέτω. οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελειοῦσάν τὴν τύχην τῆ ἀγαθῆ. Si quis impius, sive Christianus, sive Epicureus, mysteriorum explorator intervenerit, fugiat. qui vero Deo credunt, invidiosior, quod felix faustumque sit. Inter declamationes Himeri Sophistæ fuit quædam, Epicurus inscripta, in qua ille ἀσεβείας accusatur, quod providentiam negaret. Rhotius p. 587. vide de hac re Ciceronem sub finem lib. I. de Natura Deor. Eleganter Salvianus lib. IV. de Gubern. Dei: Qui nihil aspici à Deo affirmant, prope est, ut, cui aspectum adimunt, etiam substantiam tollant: ut quem dicunt omnino nil cernere, omnino etiam non esse. pag. 123. ubi Rittershusius, nota, inquit, quod paria sint, Deum negare & provi-

providentiam, quam sententiam hoc senario jambico licet comprehendamus :

Negat Deum, qui providentiam negat.

Ergo Epicurus jure merito auget Atheorum Catalogum, quia mundum vult esse ἀπρόνοητον. K.

Δὲ θεῶν &c.) De his tribus divinationum speciebus consule Peucerum in de divinationibus. Königius.

δὲ ὄνειρων) Vid. Historiam Augustam passim, Synes. & Philon. de insomniis, Artemidor. &c. K.

δὲ αὐτῶν ἀσέων) Vide Dionem in Augusti vita de Nigidio Figulo, qui ex astris imperium Augusto prædixit, de Proculo in vita Domitiani, de Richardo Cerrino & ejus filio Marcello Thuanum lib. 15. ex Königianis notis.

ἰχθυῶν ἔχοντες) MS. A. κατὰρὰν ἔχοντες, puto lectionem esse veram, si emendes ἔχοντες. S. Mihi vulgata placet lectio. K.

Ἰῦσοι κατὰρᾶς κὶ ἀγνεύσου ὁσίως) Pure toti sacrificant, & castimonium sancte servant. ἀγνεύειν ὁσίως, Latinis est, rite in casto esse, i. e. religionis causa à carnis vinique usu & aliis interdictis cibis se abstinere, & secubare. Festum vide in puri menstrio. Varro Rer. Divin. lib. 1. & religiones & castus id possunt, ut ex periculis eripiant nostris, Apulejus lib. XI. Metam. agnoscit castimoniorum abstinentiam satis arduam, cautoque circumspectu vitam, quæ multis castibus subjacet, muniendam. & iterum. præcipit (Sacerdos) decem continuis illis diebus cibariam voluptatem coërcerem, neque ullum animal essem, & invinius essem. Gl. Philox. castimonium, ἀγνεύω. Suidas : τὰς Μητρώαδας παρὰ Ρωμαίοις ἢ κὶ παρὰ τοῖς παρὰ Φρυγί ἀρχαῖοις καστίας ἐκάσθη μὴδὲ ἄγνευε. Castimonium Matris Deum apud Romanos vel potius apud Phrygas ante solenne, singulis mensibus servavit. vide Hesychium in ἀγνεύω, Eustathium 1. Odyss. Nostrum Hist. Anim. lib. 9. p. 26. Demosthen. Orat. contra Timocratem. Subjiciam locum ex Hieronymo lib. 2. adversus Jovinianum, qui malè videtur acceptus ab Erasmo. De ciborum sibi placet abstinentia, quasi non & superstitio Gentilium Cossum Matris Deum observet & Isidis, ubi Erasmus in Scholiis. Cossi vermiculi dicuntur, qui roboribus innascuntur, quos olim in delitiis habitos, testatur Plinius, adeo, ut eos farina saginarent, quò videlicet & vermes atiles fierent. Ab his sacerdotes Cybelis Marius Deorum & Isidis abstinebant ridicula superstitione, velut illi sacris. At verò mira hæc locutio, observare cossim, i. e. secundum Erasinum, abstinere à cosso.

Legen-

Legendum potius castum pro cossum. Nam observare castum idem est ac, esse in casto, ἀγνείαν, de quo supra dictum. Idem iudicium esto etiam de hoc Hieronymi loco. Quomodo autem virginitati veræ non præjudicat imitatio virginum Diaboli, ita nec veris jejuniis cossorum (i. castorum) Isidis & Cybeles, & quorundam ciborum in æternum abstinentia: maxime cum apud illos jejuniam panis saginâ carniū compenseiur. Imitatus est Hieronymus Tertullianum in de jejuniis cap. 16. sed bene, inquit ille, quod in nostris Xerophagiis blasphemias ingerens, casto Isidis & Cybeles eas adæquas. Nec ipse Hieronymus diffitebitur sedulo sibi lectum Tertullianum. Adi & Arnobium lib. V. adversus Gentes, ubi ait; quid temperatus ab alimonia panis, cui rei dedistis nomen Castus? v. not. Elmenhorstii ibidem. adde Porphyrium lib. IV. περὶ ἀποχ. ἀψυχ. ubi de Ægyptiis sacerdotibus annotat ex Chæremone Stoico, eos in ἀγνείαις quadragesimum etiam diem excedere, ab oleribus, ovis, leguminibus, vino, oleo, pane, concubitu se abstinere, ter quotidie frigidâ ablui, somni causâ palmarum ramos substernere, & lignum probe levigatum formâ cylindri dimidiati capitibus subdere. Sed hæc jejunia hominum & observationes & χαμθνείας, humi dormitiones, quas absque auctoritate & testimoniis scripturarum vel heterodoxi quasi traditione apostolicâ, vel Gentiles sua ἐθελοθρησκεία reperiunt atque consingunt, percutit gladius Dei. Qui tribus quadragesimis per annum jejunant, & ξηροφαιίας humiliant animam suam, & vel maxime de Taitani radice creverunt, super hujusmodi laboribus audiunt; TANTA PASSI ESTIS SINE CAUSA! inquit Hieronymus comment. in cap. 11. Haggæi. Antequam finiam, dabo inscriptionem, quæ Epidauri ad templi fores proposita, quænam sit vera ἀγνεία, edocere voluit:

Ἀγνὸν κρῆν ναοῦο θυώδεσσι ἐν τῷ ἱόνῳ
ἐμφάρμ. ἀγνεία δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσα.

Thuricremum visens templum, sit purus oportet.

At mens sancta agitans res mihi pura pura est.

Porphyr. lib. II. de Abstinent. Animal. confer & Clementem τὸν σρωμαλία lib. IV. cæterum, quod penè exciderat, videtur textus supra sibi non constare; quid enim est, διδασκαλία ἐν τῆς παροῦ. ἢ Θεῶν εἰς αὐτὸς ἀενοίας. Interpres certè abit longè à sensu Auctoris, mihi quidem placeret legere, ἢ ἐν ἢ Θεῶν &c. quod nescio quis explicare voluit per παροῦ margini ascriptum, idque deinde,

deinde, ut fieri amat, è margine in textum irrepfit. Voluit autem *Noster*, prodigia, & signa rerum futurarum, quæ Deus hominibus exhibet, documenta esse divinæ providentiæ, vertendum igitur. *quæ utique documenta sunt divinæ erga ipsos providentiæ atque adeo Deum esse. Themist. in poster. Analyt. lib. II. ὅτι εἰσι Θεοί, ἀπὸ συμβεβηκότων μὲν, ὅτι εἰσι βωμοί, ὡς Χρυσίππος φησὶν ἀπὸ τῶν προσηγοριῶν, ὅτι θεοπέυσαν, ὅτι περὶ λέγαν, quod Dii sint, ab accidenti demonstramus, quod ara sint, ut Chrysippus ait; à rebus vero, quæ fiunt, quia sanant, prædicunt &c. vide eundem in Aristot. lib. I. de anima. K.*

ΚΕΦ. ΛΒ.

CAP. XXXII.

Περὶ Ἡρακλέους μετωνυμίας,
ἢ χρησμῶ Φοίβης ὑπὲρ
αὐτῆς.

*De Herculis nomine muta-
to, & oraculo Apollinis de
ipso.*

Λέγασί τινες λόγοι Πυθι-
κοὶ τῷ Ἡρακλῆϊ τὸν Διὸς καὶ
Ἀλκμῶνῆς παῖδα, ἀπὸ γυναικὸς
Ἡρακλείδῃ κελῆσθαι. χρό-
νῳ ᾧ ὑπερον ἐλθόντων, εἰς Δελ-
φὸς διὰ τινὰ αἰτίαν δρο-
μενον χρησμῶ, μήτε ὅν ἦκε
χάειν ἀμοιβῆσαι· προσκε-
σαι δὲ ἐκείνοις, ἢ ἰδίᾳ ᾧ
τῷ θεῷ ταύτων.

Ἡρακλῆϊ δὲ σε Φοίβη
ἐπωνυμιον ἐξονομάζει.

Ἡρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων
κλέειν ἀφθιτον ἔξεις.

Ajunt quidam sermones
Delphici, Herculem, Jovis
& Alcmenes filium, à nati-
vitate nominatum esse He-
raclidem; interjecto dein-
de tempore, quadam de
causa oraculum consuluisse,
& compotem factum
quorum gratia venerat.
Præterea seorsim etiam
hæc audivisse à deo:

Heraclum te alio Phœ-
bus jam nomine dicit:

Gratificando etenim
decus immortale tenebis.

Ἡρακλῆϊ) Eustath. Iliad. E. Ο Ἡρακλῆς καὶ τὸς παλαιῶν
Ἀλκαῖον πρὶν ἐκαλεῖτο, Ἡρακλῆς ᾧ ὑπὸ τῷ Πυθίᾳ ἐξονομάσθη. καὶ
τὸ, Ἡρακλῆϊ δὲ σε Φοίβη ἐπωνυμιον ἐξονομάζει, Ἡρα γὰρ ἀνθρώποισι
φέρειν κλέειν ἀφθιτον ἔξεις. Scribe ergo apud Nostrum in priorē
versu, Ἡρακλῆϊ, cum & Suidas ita habeat, in Ἡρακλῆς ξενίζεται.

Porro de Alcæi cognomento testatur etiam *Diodorus* lib. IV. ubi simul Herculem vocatum ait, propter interfectos dracones, quos Juno ipsi puero adhuc immiserat, ὅτι δὲ ἕρπον ἔχε κλέει. Firmat idem *Empiricus* contra *Math.* p. m. 621. ut plane dispiciendum sit, an bene se habeant, quæ Noster ait de nomine Ἡρακλείδης. Ego sane *Αλκίης* malle. Faber legit *Αλκείδω*. *S. Edvardus* *Simsonius* legit *Αλκαίδω*, in *Chron.* P. 2. pag. 29. Nihil autem in textu mutandum. Nam *Eustathius* ex *Pausania* docet, Herculem etiam Ἡρακλείδω dictum, τὸν ἢ Ἡρακλῶ, inquit, ἔ πολὺς λόγος τοῖς πηλαίοις, καὶ Ἡρακλείδω Πυρραίας καλεῖσθαι φασί. & iterum illo ipso loco, quem *Cl. Schæfferus* produxit. Ἡρακλῆς καὶ Ἡρακλείδης ἀκαλεῖτο, ὡς *Αερείδης*. Qui igitur, *Doctiss. Faber* tam ἀπολόμως dicere potuit, non ita est, quare &c. notis in h. l. Nec scrupulum facit, quod *Menæstrates* apud *Pindari Scholiastem* ad *Isthm.* 4. notat, Herculis liberos ex *Megara* susceptos *Αλκαίδας* dictos esse, non *Ἡρακλείδας*, cum pater id temporis *Alcæus* audiret, non *Hercules*. Fuit enim *Hercules πολυνύμωτος*, & pro temporis gentiumque diversitate alio atque alio salutatus est nomine. Ut igitur Noster non negat Herculem quodque *Alcidem* vocatum: ita *Nostro* controversia de nomine *Heraclidis* minimè movenda erat. K.

ΚΕΦ. λγ'

CAP. XXXIII.

Περὶ ἀγαλμάτων ποταμῶν.

De imaginibus fluviorum.

Τὴν τ' ποταμῶν φύσιν, καὶ τὰ ρεῖθρα αὐτῶν ὀρῶμεν ὁμῶς. δὲ οἱ τιμῶντες αὐτὲς, καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἐργαζόμενοι, οἱ μὲν ἀναμόρφως αὐτὲς ἰδρύσαντο, οἱ δὲ βοῶν εἶδος αὐτοῖς περιέθηκαν. βεσὶ μὲν ἐν εἰκάροισιν, οἱ *Στυμφάλιοι* μὲν τὸν *Ερασίνον*, καὶ τὴν *Μετώπω*. *Λακεδαιμόνιοι* δὲ τ' *Εὐρώταν*. *Σικυώνιοι* δὲ καὶ *Φλιάσιοι* τ' *Αἰωπῶν*. *Αργεῖοι*

Fluviorum naturam & alveos ob oculos cernimus. Nihilominus tamen quidā colentes eos, & imagines eorū fabricantes, partim humanam, partim bobum figuram eis affingunt: nam bobus similes faciūt, *Stymphalii* *Erasinum*, & *Metopam*, *Lacedæmonii* *Eurotam*, *Sicyonii* & *Phliasii* *Asopum*, *Argivi* *Cephif-*

δὲ , τὸν Κηφισόν. ἐν εἶδει ᾧ ἀνδρῶν Φωφίδιοι τὸν Ερύμανθον , τὸν δὲ Αλφειὸν Ἡραίει· Χερρόνησιοι δὲ οἱ ἀπὸ Κνίδος , καὶ αὐτοὶ τὸ αὐτὸν ποταμὸν ὁμοίως. Αθλιωαῖοι δὲ τὸ Κηφισὸν ἀνδρα μὲν δεικνύουσι ἐν τιμῇ , κέρατα δὲ ὑποφαίνοντα. καὶ ἐν Σικελίᾳ δὲ Συρακῆσιοι μὲν τὸ Αναπτον ἀνδρὶ εἶκασαν· τὴν δὲ Κυανίῳ πηγῷ , γυνακὸς εἰκόνι ἐτίμησαν. Αἰγυπτῶσι δὲ τὸ πόρπακα , καὶ τὸ Κεμισσόν , καὶ τὸν Τελμισσὸν ἀνδρῶν εἶδει τιμῶσιν· Ἀγραγαντῖνοι δὲ τὸ ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὠραίῳ εἰκάσαντες ,θύουσιν. οἱ ᾧ αὐτοὶ καὶ ἐν Δελφοῖς ἀνέθεσαν , ἐλάφαντα διαγλύφαντες ἀγαλμα , καὶ ἐπέγραψαν τὸ τὸ ποταμῷ ὄνομα , καὶ παιδὸς ἐστὶ τὸ ἀγαλμα.

τιμῶντες αὐτὰς) Divino honore, aras & similia ipsis ponentes; testis Seneca epist. 41. cui addas Lipsium ad An. Taciti XIV. Fiebat hoc autem, quia aquam principium rerum naturalium veteres statuebant. Euseb. Iliad. Σ. ἡ ὕψα ἔσια τῆς φυσικῆς γένεως αἰτία, ὅπως γέ φασι καὶ τὸ σπέρμα πνεύμα ἐστὶν ὕψα συγκραθέν. διὸ καὶ τὰς ποταμὰς, ὡς κεραιόφους ἐτίμων οἱ παλαιοὶ, καὶ ὡς συστατικὰς γένεως. S.

ἀναμορφῆς) Placet eruditissimi Gesneri conjectura, ἀνδρομορφῆς hic, vel ἀνδρομορφῆς emendantis. Prius probant MSS. B. & C. S. posterius Lambin. in Horat. p. 25. K.

βοῶν εἶδος) Vide Phornium cap. de Oceano. Cael. Rhodig. lib. 17. cap. 33. Hadr. Jun. Batav. cap. 8. S.

sum. In hominum vero figura Psophidii Erimanthum, Alpheum Heræenses, Cherronesii, ex Cnido similiter ipsi quoque eundem fluvium. Athenienses autem Cephissum colunt, ut virum cornutum. Porro in Sicilia Syracusii Anapum viro assimilant; at Cyanam fontem, ut fœminam honorant. Ægestei Porpacem, Crimissum & Telmissum, virorum specie colunt. Agrigentini cognominem urbi fluvium speciosi pueri forma effingentes, illi sacrificant; qui etiam Delphis consecrarunt eburneam statuam, & fluvii nomen inscripserunt: statuam autem fecerunt puerum.

Ἄσωπον) MSS. B. & C. Αἰσωπὸν, sed nil mutandum. S. Ψωφίδειοι) Gesnerus Ψωφίλιοι. Alii Ψωφοδοιοι. Sed retinenda nostra lectio, quippe quam Geographi confirmant, vide *Casaub.* Comment. Ath. I. X. cap. 9. Gesneri tamen emendationem firmant MSS. omnes. S. Non dubium est, quin Lector eruditus malit Ψωφίδιοι. *Pausan.* in Arcadicis. Ψωφιδίοις δὲ καὶ παρὰ τῷ Ερυμάνθῳ ναὸς ἐστὶν Ερυμάνθου, καὶ ἀγάλμα. ποιεῖται δὲ, πλὴν τῆς Αἰγυπτίας Νείλου, ποταμοῖς τοῖς ἄλλοις λίθος λευκὸς τὰ ἀγάλματα τῷ Νείλῳ δὲ, ἅτε διὰ τὸ Αἰθιοπῶν καλίουλι εἰς θάλασσαν, μέλαν ὄλιθος τὰ ἀγάλματα ἐργάζεσθαι νομίζουσι. *Porphidius ad fluvium Erymanthum* ὁ τὸν ἑστὸν ὁ simulachrum est Erymanthi. sunt autem, Nilum in Ægypto si demas, aliis fluvii simulachra ex candido lapide. Nilo autem, ut qui per Æthiopiā in mare devolvitur, ex nigro lapide effigiem formare solent. de Nili simulacro vide *Lucianum in Rhetor. Præceptore.* Κ.

Αἰγυπταῖοι) MS. B. Αἰγυπταῖοι. Sed vulgatum esse rectum docent nomina fluviorum, quæ in Sicilia, ubi Ægestus. S.

Κεμισσὸν) *Cæl. Rhodig.* supra dicto loco, vocat *Grimnisum*. Verum nomen est *Crinifus*. *Servius ad Virgil. V. vers. 30.* qua delata ad Siciliam, *Crinifus fluvius concubuit cum ea.* *Hyginus Noster cap. 273.* in Sicilia ad *Acestem Crinifis fluminis filium.* Scribe igitur apud *Nostrium* Κεμισσόν. S. Κεμισσὸς etiam legunt *Suidas, Phavorinus, Virgilius Crimnisus, Antigonus* in *Hist. Mir.* Κεμισσίδιοι, *Plutarchus* in *Timolonte Κεμισσίδιοι*, per η. *Halicarnas.* lib. I. Rom. Antiq. ἀκησαν πρὸς ποταμὸν λεγόμενον Κεμισσόν. Audiamus *Servium*, qui in I. *Æneid.* Hæc, inquit, (*Segesta* filia *Hippotæ*) ad Siciliam delata à *Crimnisso* fluvio, quem *Crimnisum* *Virgilius* (lib. V. *Æn.*) pœtica licentia vocat, converso in ursum vel in canem compressa edidit *Acestem*, *Cluverius* in *Sicilia.* lib. 2. cap. 2. Κεμισσὸς legit. Κ.

ΚΕΦ. λδ.

CAP. XXXIV.

Περὶ γήραος.

De senectute.

Επίχαρμον, φασί, πάνυ σφόδρα πρεσβύτων ὄντων, μετὰ τινων ἡλικιωτῶν ἐν λέξει καθήμενον, ἕπει ἕκαστον τῶν

Epicharmū ajunt, quum omnino esset ætate provec̄ta, cum quibusdam æqualibus sedentē in confabu-

παρόντων ἔλεγχον. ὁ μὲν τις, ἔμοι πάντε ἔτι ἀπόχρη βιώναι· ἄλλο δὲ, ἔμοι τεῖα· τεῖτε δὲ εἰπόντων, ἔμοιγε τίσαρα· ὑπολαβὼν ὁ Ἐπιχαρμῶ, ὡ βέλτισοι, εἶπε, τί φασιάζετε ἢ διαφέρεσθε ὑπὲρ ὀλίγων ἡμερῶν; πάντες γὰρ οἱ σικελθόντες κατὰ τὴναι διαίμονα, ὅτι δυσμαῖς ἔσμεν. ὥστε ὦρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τῆς τῆς ἢ ἀπολαύσαι κακῆ πρεσβυτιδίας.

lationibus, & singulis ex illis dicentibus, alio, Mihi fatis est quinque annos vivere: alio, mihi tres: tertio dicente, mihi quatuor: respondentem Epicharmū, O optimi viri, dixisse, quid mutuo contenditis & litigatis de paucis diebus? omnes enim, qui convenimus quodam fato, vergimus ad occasum. Itaque tempus est nobis omnibus ocyus discedendi, antequam aliquod fenile damnum experiamur.

μεσοβημὶ βράβη, σταδία.

πάνυ σφάδρα πρεσβύτην) Ut qui ad annum nonagesimum ætatem provexerit, vide Laërtium. vel ad nonagesimum & septimum. vide Luc. in Longæv. S. Comicum, qui & Philosophus, intelligit. K.

ἐν λέσχῃ) More senum, ut apparet exemplo Catonis, C. Salinatoris, aliorumque apud Ciceronem lib. de Senectute. Sic Homerus carmina sua dicitur cecinisse ἐν ταῖς λέσχαις τῆς κερώνων ἐν τῇ Κύμῃ, apud Herod. in ipsius vita. S. Eustathius in Odyss. Σ. δημόσιον ἀθύρωτον οἰκημα, ἔνθα οἱ ἐπαῖται συναγομένης λέσχῃ τε αὐτὰ ἔχον ἢ ἐλέχαινον, ὁδ' εἰν ὠμίλων, τὰ δεκέντα δηλαδὴ αὐτοῖς, ἢ παρὰ λέσχῃ. Lescha erat publicum foribusque carens ædificium, in quo mendicæ congregatæ dormiebant, ἔνθα ἐλέχαινον, hoc est, colloquebantur de suis rebus, vel ἀ λέσχῃ. Proclus in hunc Hesiodi versum,

παρ' ὅ' ἴθι χάλκειον θῶκον ἢ ἐπ' ἀλέα λέσχῃ.

ita commentatur: τὰς ἀλεωνέας οἴκας οἱ πένητες κατελάμβανον, ἐν οἷς συγκαθήμενοι ἐν λαλιῇς ἦσαν. δῆλον ἢ ὅτι λέσχαις ἐκάλεον τέττας, ἢ γὰρ ἐν Αἰθίοπαις ἦσαν τοῖτοι τόποι ἢ ἀνομαζόντα λέσχαι ἐξήκουον ἢ πριακόσια, ἢ ὅτι ἐδρατό τινα θέρμια πρὸ αὐτῶν, ἵνα οἱ λόγοι γίνωνται τοῖς συνῆσιν ἐπαφελῆς, arcticas ἢ calidiores domus pauperum

culi occupabant, in quibus confidentes sermones sociabant, quas, ut patet, leschas dixerunt. Athenis etiam hujusmodi loca trecenta & sexaginta erant, circa quæ & ceremoniæ quædam peragebantur, ut colloquia convenientibus essent bono & usui. Moschorulus πρὸς σχεδῶν pag. 72. λέσχαι, δημοσίαις τινὸς τόπῳ ἕτως ἔλεγον ἐν Ἀθήναις, ὧν οἱ ἐκαθίζοντο πολλὰ σχολῶν ἄγοντες. λέσχαι, publica quædam loca dicebantur Athenis, in quibus valde otiosi desidebant. Pausanias in Laconicis meminit λέσχης, quæ dicta est ποικίλη varia, à picturis scilicet diversis. Herod. in Calliop. ἡγομένης λέσχης, cum disputatio oborta esset. Casaubonus in Strabonem pag. 140. existimat vetustiores Græcos ᾠδεῖα λέσχας dixisse, quod literata auctoritate probatum ab eo vellem. Delphis quidem λέσχη fuit, in qua de rebus tam seriis quam fabulis actum, ᾠδεῖον tamen non dicitur à Pausania in Phocicis, sed οἶκημα. vide Ety-molog. Magnum in ἀδολεχία. Stobæum serm. 117. Plutarch. de Consulato ad Apoll. Pausan. lib. I. Eliac. Hesiod. Θεογονία. ἐκ ποτ. Κόνιγίαν. K.

Διὰφέρεσθε) Vide, num legendum sit, Διὰφέξετε vel Διὰφέρετε, ut conveniat cum præcedenti. S. Nihil opus est correctione. K.

K ΕΦ. λε.

CAP. XXXV.

Ὅτι ὁ ὕπνῳ θανάτῳ ἀδελφός, καὶ πρὸς Γοργίῳ τελευτῆς.

Quod somnus mortis frater sit, & de obitu Gorgiæ.

Γοργίας ὁ Λιοντίνῳ ὅπι τέρματι ὧν τῷ βίῳ, καὶ γενητικῶς εὖ μάλα, ὑπὸ τινῳ ἀδυνείας κατὰληφθεὶς, καὶ ὀλίγον εἰς ὕπνον ὑπολιθαίνων ἔκειτο. ἐπειδὴ τίς αὐτὸν παρεῖληθε τῷ ὅπτιηδεῖον ὅπτιηκοπέμενῳ, καὶ ἤρετο, τί πράττοι; ὁ Γοργίας ἐφη, Ἡδὴ με ὁ ὕπνῳ ἀρχεται πρὸς κατατίθεσθαι τῷ ἀδελφῷ.

Gorgias Leontinus ad finem vitæ spectans, & bene senio confectus, quum adversa valetudine correptus, paulatim in somnum prolaberetur, & quidam ex necessariis accedens invivendi causa, quomodo se haberet? quæreret, Jam, inquit, me somnus incipit suo fratri tradere.

Γοργίας ὁ Λεοντινός) Habes apud *Stobæum* Sermon. CXIIX. *Plutarchus* de Conf. ad Apoll. *Diogeni* hoc dictum tribuit. S.

γενησάκως εὐ μάλα) Nam ultra annos centum vitam produxit. *Lucianus* in *Longævis*. Πητέρων Γοργίας, ὃν τινες σοφιστῶν καλεῖσιν, ἔτη ἑκατὸν ἄκτῶ. προφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν. S. *Philostratus* lib. I. de *Vit. Sophist.* λέγεται δὲ ὁ Γοργίας εἰς ἄκτῶ καὶ ἑκατὸν ἐλάσας ἔτη μὴ κἀβαλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ γήρας, ἀλλ' ἀρτίως καθαδιῶναι, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἥσῶν, Fertur autem *Gorgias* annos centum & octo natus non senectute fractum habuisse corpus, sed vegetis integrisque sensibus provixisse. confer *Quintil.* lib. 3. *Instit.* cap. I, K.

τῷ ἀδελφῷ) Sic somnum princeps *Homerus* nominavit *Iliad.* ̅. 121. quem haud dubie *Gorgias* secutus est. *Cyrus* apud *Xenophon.* lib. IIX. παιδ : ὕπνῃ κἄδ' ἐστὶν ἐγλύστερον τῷ ἀνδραπνῶ θανάτῳ. Hoc *Tullius* lib. de *Senectute* ita reddidit : *Nihil est morti tam simile, quam somnus.* *Secundus* *Philos.* in sententiis, ubi quaeritur, quid somnus sit, respondet : θανάτῃ εἰκῶν. Et ita *Cicero* lib. I. *Quæst. Tusc.* Habes somnum, imaginem mortis, eamque quovis die induis. Et dubitas, quin sensus in morte nullus sit, cum in ejus simulacro videas esse nullum sensum. *Virgilius* lib. VI. *Æn.*

Tum consanguineus lethi sopor —

Adde *Tertullianum* de *Resurrectione carnis* cap. 14. & *Epietium* in *Altercatione cum Adriano*, *Notitiæ Imperii* subjecta. *Prodeum* ad *Epigr.* ultim. lib. 2. *Anthol.* εἰς *συμπολικὰ* S.

ΚΕΦ. λς.

CAP. XXXVI.

Περὶ Σωκράτους γηρῶνός, καὶ νοσήσῃ.

De Socrate sene & aegroto.

Σωκράτης δὲ καὶ αὐτὸς βαθυτάτῃ γηρῶν, εἰτὲ νόσῳ περιπεσὼν, ἐπεὶ τις αὐτὸν ἠρώτησε, πῶς ἔχει; καλῶς, εἶπε, πρὸς ἀμφοτέρω. εἰάν μὲν γὰρ ζῶ, ζηλωτὰς ἔξω

Socrates etiam ipse quum decrepitam jam ætatem agens in morbum incidisset, & quidam interrogaret. quomodo sese haberet? Recte, inquit, utroque mo-

ωλείουσ'

ωλείονας· εἰ δὲ ὑπερβάλω, do. Nam si fuero super-
 ἑπαυμένους ωλείονας. stes, plures æmulatores
 habebo: sin vita exceffero, plures laudatores.

εἰ ὃ ὑπερβάλω) MSS. B. & C. ἐὰν δὲ ὑπερβάλω quod pro-
 bo. S. De re ipsa v. Sallust. orat. 2, ad Cæsarem *Ovid.* lib. 1.
 Amor. Eleg. ultim. *Mimnermium* apud *Stobæum* Serm. 124. *Ko-
 nigius.*

ΚΕΦ. λζ.

Περὶ νόμου ἧ τῶν νοσούντων
 οἶνον πίνειν κωλύοντι.

Ζαλεύκου τοῦ Λοκροῦ, πολλοὶ
 μὲν εἰσι καὶ ἄλλοι νόμοι κάλ-
 λιστα καὶ εἰς δέον κείμενοι, καὶ
 ἔτι δὲ ἕχθηκιστα. εἴ τις Λο-
 κρῶν ἧ Ἐπιζεφυθίων νοσῶν
 ἔπιεν οἶνον ἀκρατον, μὴ προσ-
 τάξαι ἧ φεραπυθίωντι,
 εἰ καὶ περιεσώθη, θάνατον ἢ
 ζημίαν ἦν αὐτῷ, ὅτι, μὴ προσ-
 ταχθὲν αὐτῷ, ὅδε ἔπιεν.
 mortis ei supplicium erat constitutum, quoniam non
 iussus biberat.

CAP. XXXVII.

*De lege, qua ægrotantibus
 abstinentiā a vino præcipit.*

Zaleuci Locrensis cum
 multæ leges extant aliæ re-
 cte commodeque positæ,
 tum illa non in postremis
 est habenda. Si quis Lo-
 crensiū Epizephyriorum
 ægrotans vinum merum
 bibisset, nisi jubente me-
 dico, etiamsi ad pristinam
 valetudinem rediisset,

νόμοι κάλλιστα) Zaleucum (quem plerique Chronologi
 vixisse ajunt Olymp. 83. excepto *Eusebio*, qui circa Olymp. 23.
 fuisse affirmat) inter legumlatores celebrarunt *Aristoteles*, *Theo-
 phrastus*, plurimique alii. *Timæus* tamen, Attici familiaris, hæc
 quondam ut figmenta reprehendebat, annotante *Cicerone* lib.
 VI. Epist. ad Att. ep. 1. S. Zaleucus ex Schola Pythagoræ
 prodiens Legislator Locrensiū evasit. *Lærtius* in Vita Py-
 thagor. ἄλλας τε πολλὰς κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἀπεργάσατο καλὰς καὶ
 ἀγαθὰς ἀνδρας ἄλλοι καὶ Ζαλευκὸν καὶ Χαρόνδαν τῶν νομοθέτων. Cum
 alios multos (ajunt Pythagoram) in Italia reddidisse probos ho-
 nestosque viros, tum etiam Zaleucum & Charondam legislatores.

Proœmium legum ejus nobis conservavit *Stobæus* Serm. 140. ubi in fine sancivit, ut collum in laqueum indueret, quisquis leges suas abrogare, novasque ferre voluerit; si probaverit veteres leges iniquas, novamque, quam rogat, justiore, indemnis abiret; si non, adducto laqueo strangularetur. Hoc modo immane quantum leges à se latas *Zaleucus* communivit, effecitque, ut annorum plus quam ducentorum spatio unâ tantum lex de jure talionis innovata sit à *Iusco* quodam, ut *Demosthenes* refert Orat. contra *Timocratem*. p. m. 518. Ed. Græc. Basil. *Seneca* epist. 90. *Zaleuci* leges *Charondaque* laudantur. Hi non in foro, nec in consultorium atrio, sed in *Pythagoræ* tacito illo sanctoquo secessu didicerunt jura, quæ florenti tunc *Sicilia* & per *Italiam* Græciæ ponerent. Hic *Zaleucus* leges suas *Minervæ* retulit acceptas, *Clem. Stromat.* I. ubi etiam leguntur hæc verba: Ζάλευκος ὁ Λακρός πρῶτος ἰσόρηται νόμους Διῶξ, primus traditur leges condidisse *Zaleucus Locrensis*, cum tamen ille *Minoë*, *Lycurgo*, & *Solone* posterior sit tempore, ideoque verba *Clementis* sano modo accipienda de *καροτομίας* illa in legibus, quâ ἐν τοῖς νόμοις διώρισεν τὰς ζημίας, pœnas in legibus expressit, quæ ante iudicis permissæ erant arbitrio ut *Strabo* ex *Ephoro* tradit lib. 6. pag. 79. K.

Επιζευφείων) Cognomentum hoc *Locrensi* eorum, qui in *Italia* ad *Zephyrium* promontorium sedes suas habebant. vide *Strabonem* lib. VI. Porro caput hoc integrum cum sequente *Noster* ex *Athenæo* habere videtur, quem vide lib. Decimo. S.

ΚΕΦ. λη.

CAP. XXXIIX.

Ῥωμαίων καὶ ἄλλων τινῶν νόμῳ, οἶνον μῆτε παντὶ, μῆτε ἡλικίας πάσῃ παραχωρεῶν.

Νόμῳ καὶ ἔτι Μασσαλιώτικος, γυναῖκας μὴ ὀμιλεῖν οἶνω, ἀλλ' ὑδροπολεῖν πάσαν γυναικῶν ἡλικίαν. λέγει δὲ *Θεόφραστος* καὶ πῶρὰ *Μιλησίοις* τὸν νόμον τῆτον ἰσχύειν, καὶ πείθεσθαι ἀπὸ τῶν Ἰάδας, ἀλλὰ τὰς *Μιλη-*

Romanorum & aliorum quorundam lex, neque omnibus, neque omni ætati vinum bibere permittens.

Lex etiam hæc *Massiliensium* fuit, ut mulieribus non liceret vinum gustare, sed omnium ætatum fœminæ aquam biberent. *Affirmat Theophrastus*, etiam apud *Milesios* hanc legē valere, & *Jadas Milesio-*

σίων

είων γυναίκας. Τί δὲ οὐκ
 ἂν εἴποιμι καὶ τὸν Ρωμαίων
 νόμον; καὶ πῶς οὐκ ὑφλήσω
 δικαίως ἀλογίαν; εἰ τὰ μὲν
 Λοκρῶν, ἢ Μασσαλιῶν, καὶ
 τὰ Μιλησίων δὲ μνήμης ἐδέ-
 μνω, τὰ δὲ τῷ ἐμαυτῷ πατερί-
 δῳ ἀλόγως ἐάσω. ἔκῃν καὶ
 Ρωμαίοις ἦν ἐν τοῖς μάλιστα
 νόμῳ ὅδε ἐρρωμένῳ. ἔτε
 ἐλευθέρα γυνὴ ἔπιεν ἂν οἶνον,
 ἔτε οἰκέτις, ἔδῃ μὴν τῷ εὖ γε-
 γονότων οἱ ἀφ' ἡέτης μέχρι
 πέντε καὶ τετράκοντα ἐτῶν.

rum uxores ei parère. Quid
 vero obstet, quo minus Ro-
 manorum quoque legem
 referam? Et quomodo non
 jure redarguar inertia? si,
 quum Locrensiū & Mas-
 filiensiū mentionem fe-
 cerim, meæ patriæ statuta
 silentio præteream. Apud
 Romanos igitur maxime
 servabatur hæc lex, ut ne-
 que libera, neque serva bi-
 beret vinum, neque vero
 claro genere natorum ho-

minum quisquam à pube usque ad trigésimum quin-
 tum annum.

τὰς Ἰάδας ἢ Προΐωνας vel Ἰωνιάδας, quomodo etiam *Hero-*
dotus lib. V. & *Plutarchus* vita *Periclis* hac voce utuntur. Vocat
 autem Ἰάδας, hoc est, *Jonas* Μιλησίων mulieres, quia *Miletus* cap-
 put est *Joniae*. Delendum ergo illud ἀλλὰ ut superfluum, quemad-
 modum *Gesnerus* censet, vel ἀλλ' ἢ est emendandum. Sed for-
 tasse melius fuerit neutrum fecisse, verum locum ita emendasse: καὶ
 πείθεσθαι αὐτὰς ἐπὶ τὰς Ἰάδας, ἀλλὰ τὰς Μιλησίων γυναίκας. Μιλησι-
 ορῶν mulieribus ex adverso ponit reliquas *Jonas*, ut luxui & volu-
 ptatibus quam maxime deditas. Et recte. Constat enim *Jonas*
Græcorum fuisse luxuriosissimos, unde *poetis Jonici* apud *Horati-*
um pro lascivis. vide *Erasmum* *Chil.* I. cent. 5. in *Γέλωος Ἰωνικός,*
 & *Indicem.* S. In textu omnia sibi constant, si modo τὰς γε legeris.
 Nam τὸ ἀλλὰ significat hoc loco: certe, saltem, & æquipollet
 τῷ γε, ut apud *Suidam* & *Budæum* in *Comment.* L. G. videre est.
 Ergo *Auctoris* mens est: si non omnes *Jonicas, Miletias* tamen mu-
 lieres legi obtemperasse. Germanam locutionem dabo ex *H. An.*
XV. cap. XIX. χερσαία χελωνή ζῶεν λαγνίσαιον, ἀλλὰ ὅγε ἄρρω-
 ὀμιλεῖ ἢ ἡ θήλειά ἀκρῶσα. *Terrestris testudo animal est libidinosissimum,*
mas certe talis est, famina enim invita coit. Hic liquido apparet, τῷ
 ἀλλὰ restringi, & quasi corrigi, quod ante generalius dictum erat. K.

ἐκείνῃ καὶ Ῥωμαίοις *Valerius Maximus* lib. II. cap. I. *Vini* usus olim Romanis fœminis ignotus fuit, ne scilicet in aliquod dedecus prolaberentur. Adde *Plinium* lib. XIV. cap. 13. *Gellium* lib. X. cap. 23. *Polybium* lib. VI. *Alcimus Siculus* à *pud Athenæum* lib. X. causam hujus consuetudinis ex fabula repetit, quæ se ita habet. Hercules, cum per Italiam proficisceretur, æstu simul ac laboribus fatigatus, virum quendam sibi obvium, rogabat, ut sitienti potum præberet. Is statim in tugurium, cadum, quem vino plenum habebat, resoluturus. Quod cum uxor videret, indignata virum reprehendit, aquamque Herculi ferre jubet. Qui, aqua epota, grates quidem viro egit, cadum autem, quem in ejus gratiam mulier recludi noluerat, videre jussit. Cumque vir id agere vellet, cadum ferunt in lapidem conversum reperisse, S.

μέχρι πέντε) *Athenæus* ita : παρὰ Ῥωμαίοις, ἕτε δίκτης οἶνον ἔπινε, ἕτε γυνὴ ἐλάθέρω, ἕτε ᾧ ἐλάθέρων οἱ ἔφηθαι, μέχρι πριάκοντα ἐτών. lib. X, S. *Plato* lib. 2. de LL. pueros usque ad annum decimum octavum vino arcendos dicit, ne ignem igni addamus. πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχνητεύειν ἔθίμις, inquit. At Romanis legibus etiam οἱ ἀφ' ἡσῆς id est, qui annos pubertatis jam attigerant, jubentur esse abstemii, & bibere, quod Romulus bibebat. Antiquissimum autem interdictum esse, quo mulieres à vino sibi temperare jussæ vel ex eo patet, quod *Fauna Fatua* à marito myrteis virgis cæsa fuerit ob depletam vini seriam, ut ex *Sexto Claudio* notat *Arnob.* advers. Gentes lib. V. *Servius* in I. *Æneid.* ad verba: *Summo tenuis attigit ore : ἔθ' verecundiam*, inquit, *Reginæ* (*Dido*) ostendit ἔθ' morem Romanum. Nam apud *Majores nostros* fœminæ non utebantur vino, nisi sacrorum causa, certis diebus, denique fœmina, quæ sub *Romulo* vinum bibit, occisa est à marito. *Mecennius* autem maritus absolutus est homicidio. Sic *Granius Lucinianus* cœnæ suæ : unde in historiis lectum est Romanorum, vini usus Romanis fœminis ignotus fuit, ne scilicet in aliquod dedecus primo laberentur (l. ex *Valerio* prolaberentur.) K.

ΚΕΦ. λθ.

CAP. XXXIX.

Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων.

Lex Cretensium de disciplinis.

Κρητες δὲ τὰς παιδας

Cretenses jufferunt libe-

τὰς

τὰς ἐλευθέρους μανθάνειν
 τὰς νόμους ἐπέλεον μετὰ
 τινὲς μελωδίας, ἵνα ἐκ τῆς
 μουσικῆς ψυχαγωγῶνται, καὶ
 εὐκολώτερον αὐτὰς τῇ μνήμῃ
 παραλαμβάνουσι· καὶ ἵνα,
 μή τι τῶν κεκωλυμένων πρά-
 ξαντες, ἀγνοία πεποικημένοι
 ἀπολογία ἔχωσι. Δεύτερον
 δὲ μάθημα ἔταξαν, τὰς τῶν
 θεῶν ὕμνους μανθάνειν. τεί-
 τον, τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν
 ἐγκώμια.

rorum filios cum quodam
 concentu & melodia leges
 perdiscere, ut ex musica
 voluptatem caperent, &
 facilius eas memoria com-
 plecterentur, & ne, si quid
 contra leges admisissent,
 per ignorantiam se fecisse
 possent defendere. Secun-
 dum, quod eis discendum
 proponebant, erant hy-
 mni in honoré deorum fa-
 cti. Tertium, fortium vi-
 rorum encomia.

μανθάνειν τὰς νόμους) *Josephus 2. contra Apionem de Mo-
 se*: εἰδὲ γὰρ τὴν ἀπ' ἀγνοίας ἐπιλίμνησιν ἠέχετο καταλιπεῖν, ἀλλὰ καὶ
 κάλλιστον καὶ ἀναγκαστότατον ἀπέδειξεν παιδιδουμάτων τὸν νόμον, ἐπεὶ οἱ
 ἀπαξ ἀκροασαμένοι, εἰδὲ δις ἢ πολλαῖς, ἀλλ' ἐκάστης ἑβδομάδος τῶν
 ἔργων ἀφειμῆρας, ἐπὶ τῶν ἀκροάσει τῶν νόμων ἐκέλευσε συλλέγεσθαι, καὶ
 τῶτον ἀκριβῶς ἐμανθάνειν, ὃ δὲ πάντες οἱ νομοθέται εἰκόασιν παρα-
 λιπεῖν &c. *Neque enim ignorantia objurcationem admittere sustinuit,
 sed legem fecit doctrinarum tum pulcherrimam, tum maxime necessa-
 riam esse, nec semel aut bis aut sæpe audituros, sed singulis septi-
 manis ab opere dimissos ad legum auditionem convenire, eamque
 perdiscere iussit, id quod omnes videntur prætermisisse legislatores.
 vide omnino sequentia de Charonda, qui præcæmia legum civi-
 bus post festivos præanas in convivio decantari voluit, vide Sto-
 bæum Serm. 165. adde ex notis Königianis Aveninum lib. I. An-
 nal. ubi, Tuisco, inquit, Germanis leges tulit, carminibusque com-
 plexus est, quæ publice privatimque cantarentur, ne aut oblivio obli-
 teraret; aut ignorantia excusaret. K.*

ΚΕΦ. μ.

CAP. XL.

ζῶα ἀλλοτεῖως πρὸς οἶνον
ἐχούσα, καὶ ἄλλως μεθύοντα.

*Animalia bruta vinum su-
gientia & aliter inebriari so-
lita.*

Πάν μὲν ὅσον ἀλογόν ἐστιν,
ἀλλοτεῖως πρὸς οἶνον πέφυκε,
μάλιστα δὲ τῶν ζῴων ἐκεῖνα,
ὅσα σαφυλῆς, ἢ γιγάρτων
ὑπερπωληθέντα μεθύσι. καὶ
οἱ κόρακες δὲ τὴν καλεμένην
οἰνῆταν βοτάνην ὅταν φά-
γῳσι καὶ οἱ κύνες δὲ καὶ
αὐτοὶ, βακχεύονται. πίδακη
δὲ, καὶ ἐλέφας, ἐὰν οἶνον πῖω-
σιν, ὁ μὲν τῆ ἀλκῆς ὄπλων-
θάνεται ὁ ἐλέφας, ὁ δὲ τῆς
πανουργίας, καὶ εἰσὶν αἰρεθῆ-
ναι πάνυ ἀσθενεῖς.

Omne brutum à vino na-
turaliter abhorret, maxime
vero ex animalibus illa,
quæ uva acinifve nimis
impleta inebriatur. Et cor-
vi si comedant herbam æ-
nuttam, atque etiam canes
ipsi ad furorem & baccha-
tionem impeliuntur. At
Simius & Elephas, si vinum
biberint, hic sui roboris
obliviscitur, ille versutiæ :
& omnino sunt imbecilli
& faciles captu.

Πάν ὅσον ἀλογόν) De serpentibus tamen *Plinius* lib. X.
cap. 72. *Serpentes, cum occasio est, vinum præcipue appetunt.* de Ele-
phante *Noster* Hist. Anim. l. 8. c. 27. ait, non respuere illum vi-
num proboscidi infusum : roboris tamen sui inmemorem belluam
fieri hoc loco docetur. Notum est & illud *Plinii* : *Mulas non cab-
citrare, cum vinum biberint.* lib. 30. cap. 16. Ergo vinum ratione
carentia exarmat, hominem vero sæpe in furorem agit Centauris
& Lapithis dignum. K.

οἰνῆταν) Ante legebatur οἰνῆταν, facili lapsu propter
similitudinem antecedentis elementi. At οἰνῆτα dicitur ἀπὸ τῆ
οἴνου. *Athen.* lib. X. μεθύσκονται τὸ τῆ κοράκου καὶ τῆ κυνῶν ζῴων
τὴν οἰνῆταν καλεμένην φαρμάκον βλάνην. Apud *Plinium* cenothe-
ris hæc herba nominatur ex *Cratev.* lib. XXIV. cap. 17. S.

ὁ ἐλέφας) *Glossema* hoc videtur : certe supervacuum est,
nec ex more Græcorum positum, omnium minime Atticorum,
aut nostri, qui supra modum βραχυλογίας studiosus. S. Ita solet
Noster σαφηνείας χάριν dicta reperere, ideoque nihil mutem ego
quidem. K.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. μα.

CAP. XLI.

Φιλοπόται τινές, καὶ πολυπόται.

De quibusdam, qui libenter & multum bibebant.

Φιλοπόται δὲ λέγονται γενέσθαι, Διονύσιος ὁ Σικελίας τύραννος, καὶ Νισαῖος, καὶ ἔστις τύραννος, καὶ Ἀπολλοκράτης ὁ Διονυσίου τῆς τύραννος υἱός, καὶ Ἰππωαείων Διονυσίου ἀνεψιός καὶ ἔστις, καὶ Τιμόλαος ὁ Θεβαῖος, καὶ Χαερίδημος ὁ Ωρεΐτης, καὶ Ἀρκαδίων, καὶ Ἐρασίζηνος, καὶ Ἀλκίτας ὁ Μακεδών· καὶ Διότιμος ὁ Ἀθηναῖος, ἔτος τοῖς καὶ χώνη ἐπεκαλεῖτο. ἐπιθέμενος γὰρ πρὸς τὸ σῶμα χώνην, ἀδιαλείπτως ἐχώρει τὸν εἰσχεόμενον οἶνον. Κλεομένης ὁ Λακεδαιμόνιος ἐ μόνον φασὶν ὅτι πολυπότης ἦν, ἀλλὰ γὰρ προστιθέασιν αὐτῷ, καὶ τῆτο δὴ πρὸς τὸ σκυθικὸν κακὸν, ὅτι ἀκρατοπότης ἐγένετο· καὶ Ἴωνα δὲ τὸν Χίον τὸν παιστὴν καὶ αὐτὸν φασὶν πρὸς τὸν οἶνον ἀκρατῶς ἔχειν. καὶ Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μακεδών ὅπνι Καλάνω πρὸς Βραχμᾶνι, πρὸς Ἰνδῶν σοφιστῆν, ὅτε ἐαυτὸν ἐπέμνησεν κατέσφησεν, ἀγῶνα Ἰνδίου σοφιστῆ, qui seipsum combusserat, certamina

Potandi amantes fuisse traduntur Dionysius Siciliae tyrannus, & Nisæus etiã ipse tyrannus, Apollocrates Dionysii tyranni filius, Hipparion cognatus Dionysii, Timolaus Thebanus, Charidemus Orites, Arcado, Erasixenus, Alceatas Macedo, & Diotimus Atheniësis: hic etiã dictus est infundibulum, propterea quod infundibulo in os imposito, sine interspirio vinũ infusum absorberet. Cleomenem Lacedæmonium non solum multũ bibisse perhibent, verum etiam prava illa Scytharum consuetudine præditũ fuisse, ut vinum merum biberet. Et Jonem, Chium poëtã, etiam fama est, modũ in bibendo vino non tenuisse. Alexander etiam rex Macedonum, quum in honorem Calani Brachmanis,

μυστικῆς,

μουσικῆς, καὶ ἵππων, καὶ ἀθληῶν διέθηκε. χειρζόμενος δὲ τοῖς Ἰνδοῖς, καί τι δὴ πῶσιον αὐτῶν ἀγώνισμα, εἰς τιμὴν τῆς Καλάνε συγκατεθέμην τοῖς ἀθλοῖς τοῖς προειρημένοις. οἶνος οὐσίας γὰρ ἀγωνίαν προῦθηκε, καὶ ἦν τῶ μὲν τὰ πρῶτα φερομένου, τάλαντον τὸ γέρας· τῷ δὲ δευτέρῳ, τετράκοντα μναί· τῷ γὰρ μὲν τρίτῳ, δέκα. ὁ δὲ τὰ νικητῆρια ἀναδυσάμενος ἐν αὐτοῖς ἦν Πρόμαχος. καὶ ἐν Διονυσίᾳ δὲ τῆς Ἑρῶν προῦκετο ἄθλον τῷ πίνοντι πλέον, σέφανος χρυσοῦς καὶ ἐνίκησε Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, καὶ τὸ σέφανον λαβὼν, ὅτε ἐπανήει μετὰ τὸ δεῖπνον, τῷ Ἐρμῆ τῷ παρὰ θυρῶν ἐσῶτι ἐπέθηκεν αὐτὸν, κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἐμπροσθεν ἡμερῶν. καὶ γὰρ καὶ τὰς ἀνθίνκας, καὶ τὰς ἐκ τῆς μυρρίνης, καὶ τὰς ἐκ τῆς κισθῆς, καὶ τὰς ἐκ τῆς δάφνης, ἐνταῦθα ἀνέπαυσε, καὶ ἀπέλιπε. καὶ Ἀνάχαρσις δὲ πάνμωλον, φασιν, ἐπιτε παρὰ Περιάνδρου. τῆτο μὲν καὶ οἶκοθεν ἑαυτῷ ἐπαγόμενος τὸ ἐφόδιον. Σκυθῶν γὰρ ἴδιον τὸ πίνειν ἀκρατον. καὶ Λακύνθης δὲ, καὶ

musica, equestria & pugilatus constituisset, volens gratificari Indis, usitatam etiam ipsis concertationem in honorem Calani superioribus adjecit, & potandi vini certamen instituit, atque primas obtinenti, præmium constituit talentum, proximo, triginta minas, tertio, decem. In his victoriam consecutus est Promachus. Apud Dionysium etiam, in festo, quod Choas vocant, præmium ordinatum est ei, qui plus bibisset, aurea corona, quam meritus est Xenocrates Chalcedonius, qui sumpta corona quæ à cæna, reverteretur, Mercurio, qui stabat ante fores, eam imposuit juxta pristinam consuetudinem. Nam & florida, & myrtina, & hederacea, & laurea ferta solebat hic reponere & relinquere. Etiam Anarchasim ajunt plurimum bibisse apud Periandrum. hunc scilicet morem domo secum attulerat (*proviatico*). Scytha-

Τίμων οἱ φιλόσοφοι, καὶ τέ-
 τες πλεονεκτήματα φασί. καὶ
 ΜυκεῖνⓄ δὲ ὁ ΑἰγύπτιⓄ,
 ὅτε αὐτῷ τὸ ἐκ Βέτης μαν-
 τειῶν ἀφίκετο, προλέγων τὴν
 τῆς βίης σπουδαίαν, εἶτα ἐξ-
 ἠκλήθη σοφιστῶς τὸ λόγιον
 ἐκείνο, διπλασιάζων τὴν χρό-
 νον, καὶ τῆς ἡμέρας προσθεῖς
 τὰς νύκτας, διετέλει καὶ αὐτὸς
 ἀγρυπνῶν, καὶ πίνων ἅμα.
 Τίθη μετὰ τέτων καὶ Αμασιν
 τῆς Αἰγύπτου, ἐπεὶ τοὶ καὶ Ἡρό-
 δουⓄ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι. καὶ
 Νικοτέλλω δὲ τῆς Κορίνθου ἐ-
 χρῆ δὲ τῶν τέτων τάστιν. καὶ
 Σκόπαν τῆς Κρέοντος υἱὸν καὶ
 Αντίοχον τῆς βασιλείας φασί
 οἰνεραστὰς γνέσθαι. διὰ
 ταῦτά τοι καὶ τὴν βασιλείαν
 αὐτῷ διώκων Αεισαῖος τε, καὶ
 Θεμισῶν οἱ Κύπριοι, αὐτὸς δὲ
 διὰ τὴν πολυποσίαν ἐπεγέ-
 γραπτο τῆς ἀρχῆς ἄλλως. καὶ
 ὁ Επιφανὴς δὲ κληθεὶς Αντί-
 οχⓄ ὁ Ῥωμαίοις δοθεὶς ὄμη-
 ρⓄ, καὶ ἔτⓄ ἀκράτως ἐδίφα
 οἶνον πίνων, καὶ ὁ ὁμόνυμⓄ
 δὲ τέττε ΑντίοχⓄ, ὁ Μήδοις
 πρὸς Ἀρσάκω πολεμήσας, καὶ
 ἔτⓄ ὡς τῆς πίνων δὲ ἔλⓄ. καὶ
 ὁ μέγας δὲ καλέμενⓄ Αντί-

rum bibere. Lacydā etiam
 & Timonem philosophos
 plurimum bibisse ferunt.
 Præterea Mycerinus Ægy-
 ptius, quum ei vaticiniū ē
 Buta afferretur, prædicens
 vitæ brevitatem, oraculū
 eludere volens, tempus du-
 plicando, noctes adjiciens
 diebus, semper vigilias age-
 bat, & poculis indulgebat.
 His etiam Amasim Ægy-
 ptium annumera, de quo
 satis testatur Herodotus.
 Et Nicoteles Corinthius
 ab his sejungi non debet.
 Scopam etiam Creontis fi-
 lium, & Antiochum regem
 perhibent vini cupidissi-
 mum extitisse. Quam ob
 causam regnum ei guber-
 nantibus Aristæo & The-
 mistone Cypriis, ipse ob bi-
 bacitatem titulum imperiū
 inanem usurpabat. Et Epi-
 phanes dictus Antiochus,
 Romanis obses datus, etiā
 ipse vini erat immoderate
 appetens. Et huic cogno-
 minis Antiochus, qui cum
 Medis adversus Arfacem
 bellum gessit, etiā ipse po-

χθ , κ̄ ἔτθ σὺ τέτοις
 τετάχθω. κ̄ Ἄγρονα δὲ τ̄
 Ἰλλυριῶν βασιλέα ἀπέκτεφεν
 ἢ πρὸς τ̄ οἶνον ἀδικθ ὀρμη,̄
 κ̄ ἀπὸ πλῶεῖτιν εἰργάσατο.
 κ̄ ἕτερθ Ἰλλυριῶν βασιλέως
 γενναῖθ πίνεν κ̄ ἔτθ
 ἑαυτῷ ἀκρατῶς. τὸν γε μὲν
 Καππαδόκιω βασιλέα Ὀρρο-
 φέρνῳ, τί τῷτον δράσομεν κ̄
 ἐκεῖνον πίνεν γυνόμῃνον δει-
 νόν; εἰ δὲ χρὴ κ̄ γυναικῶν
 μνημονεῦσαι, (ἀτοπον μὲν
 γυνὴ φιλοπότις, κ̄ πολυπό-
 τισ ἔτι μᾶλλον,) εἰρήσθω δὲ ἔν
 κ̄ πρὸς τέτων. Κλειώ φασιν,
 εἰς ἄμιλλαν ἴσσα, εἰ γυναιξὶ
 μόναις, ἀλλὰ κ̄ τοῖς ἀνδράσι
 τοῖς συμπόταις, δεινοτάτη
 ποιεῖν ἦν, κ̄ ἐκράτη πάντων,
 αἰχιστὸν γε τῷτο φερομένη τὸ
 νικητήριον, ὡς γε ἐμοὶ κειτῆ.

certare ausa, potentissima fuit, & omnes superavit: tur-
 pissimam istam quidem, me iudice, consequuta victoriā.

Διονύσιθ). Hæc omnia habet *Athenæus* lib. X. cap. 10.
 Idem de eo prodidit *Plutarchus* lib. I. *Sympos.* quæst. 6. ex quo
 huic generi addas licet, *Heraclidem* pugilem, & *Drusi* quen-
 dam medicum, & ex *Norisco* Firmum. S. Et *Burburrum*, *Mi-*
shridatem ex *Plutarch.* l. c. ex *Aristotele* *Syracusanum* illum φιλο-
 πότιω, ὃς ὑπολιθέμεθ ὡς ὑπὸ τῷ ψυχθον εἰς τῷ γῆν, τὸς ἔτον ἐπι-
 νεν, ὡς φασιν, χροῖον συνεχῶς, εἰς ἐκλεπείη τὰ ὡά. qui ova in terram
 injeçta storea deponens tam diu, ut ajunt, bibit, donec excluderentur. *Hist.*

Anim.

Anim. l. 6. cap. 2. ex Vorifco Bonofum, qui bibit quantum hominum nemo. de quo Aurelianus sæpe dixit: non ut vivat natus est, sed ut bibat. Illum tamen in honore habuit causa militiae. Nam si quando legati Barbarorum undecunque gentium venissent, ipsis propinabat, ut eos inebriaret, atque ab his per vinum cuncta cognosceret. Cum tandem laqueo vitam finivisset, jocus exitit, Amphoram pendere, non hominem. ex Plinio lib. 14. cap. 22. adjice Torquatum, Ciceronem filium, Antonium, Tiberium, Parthos, de quibus ipsorum legatus dixit; quanto plus biberint, tanto magis scire Parthos. ὁ γὰρ οἶνω μεθύων, ὅσον ἂν πλείω ἐκπαίη, τοσούτου πλείονων ἐφίεται, ὁ γὰρ οἶνω θερμὸς ἂν, καὶ τὴν ἔμφυλον ἐπιλείων ξηρέτηα, ἔτω τὰς μεθύοντας ποιεῖ διψῆν; vino ebrius, quo plus bibis, eo plus appetit: vinum enim calidum existens & naturalem intendens siccitatem, ebrius sitiens reddit. Chrysof. Homil. 13. in Ep. ad Rom. Philo Judæus περὶ μέθης φίλειον ἦν ὑπερφωῶς τὸ ἀνδρώπων γένος, καὶ πρὸς μόνον τῆτο ἀφαφερόντως ἀκόρετον, εἶγε ὕπνους μὲν καὶ ἐδάδῃς καὶ συνβοῖας καὶ τῶ ὁμοίων ἀπλήρωτο ἔδειξ, ἀκράτεις δὲ σχεδὸν ἅπαντες, καὶ μάλιστα οἷς τὸ πρῶτον ἀσχεῖται. πίνοντες γὰρ ἔτι διψῶσι, καὶ ἀρχονται μὲν ἀπὸ τῶ βραχυτέρων κινῶτων. πρῶτοντες δὲ τοῖς μείζονσι οἰνοχοαῖς ἐγκεῖν παρῶν γέλασκον, ἐπεὶ δὲ ἀν ἀκροῦ ὄρασκες γυμνασμοὺς χλιανθῶσι, σὺν ἔτι κρατεῖν ἑαυτῶν δυναμμοί, τάσπε οἰνηρῶσεις καὶ τὰς ἀμυσταῖς καὶ τὰς κρατῆρας ὄλας παρῶν ἐγκάμμοι, ἀκράτεις πίνουσι ἀδρόως, μέχρεις ἂν ἢ βαθεῖ ὕπνω δαμαθῶσι, σὺν ἔτι κρατεῖν ἑαυτῶν δυναμμοί, ἢ τῶ ὄγκων ἀπὸ πλεωθόντων, ὑπερβλύση τὸ εἶχε ὄρμων. ἀλλὰ καὶ τότε ὁμῶς ἢ ἀπλητος ἐν αὐτοῖς ὄρεξις, ἄσπερ ἔτι λιμῶν τισα μαρμάζει (I. βαθαζει. in MSSis enim μ idem valet ac β.) humanum genus valde amat vinum, eoque uno maxime satiari nequit, siquidem nemo est, quin somni, cibi, Veneris similitumque rerum tandem satur fiat; vino autem fere omnes præcipue vero ii, qui in bibendo athletæ satagunt esse, ad faciem impleri nesciunt. Adhuc enim sicut bene poti, & à minutis quidem inchoant cyathis, sed longius procecti, præsciunt majoribus: cum scilicet jam semimadidi vino incaluerunt, mentis haud quaquam compotes ipsâ vini haustra, amyctides crateresque totos ori admovent, vinoque tamdiu se ingurgitant, donec vel profundo somno succumbant, non amplius sui, vel ventre nimis saburrato, quicquid ingesum est, rejiciant. Verum enim vero, tum quoque inexplebilis illa belluandi insania quasi adhuc esuriat, vagit ploratque infantiis instar. (nisi malis ἀκμαζει vel retinere τὸ μαρμάζει.) K.

ΝισαῖⓄ) Hic ad mortem jam damnatus, ne temporis brevitate circumveniretur, noctes diebus conjunxit, reliquumque vitæ continua ebrietate consumpsit, *Athenæus* lib. X. S.

Ἰππαεῖων) Perperam. Scribendum, Ἰππαεῖων. Sic enim *Theopompus* ipsum nominat apud Athenæum supra laudato loco. Sed & reliqua scriptura emendanda, cum hic non ἀνεψιὸς Dionysii fuerit, sed filius. *Athenæus* ex dicto auctore, post pauca, quæ de Apollocrate ejusdem filio recenset: καὶ Ἰππαεῖον ἦ τὸν Διονυσίῳ, φησιν, ὑπὸ μέθης τυραννεῖν ἀποσφαγῆναι. Lege igitur Ἰππαεῖον Διονυσίῳ ὡς υἱὸς καὶ ἔτⓄ &c. S.

ΧαριδῆμεⓄ ὁ Ωρεΐτης) Eubæensis, Scelli filius, Cotyis Thraciæ regis gener & ducum Chersobleptæ regis unus. *Casambonus*. S. vide plura in *Demosth.* Orat. contra *Aristocrata*. K.

Ἀρκαδῶν) Quod in superiore nomine scriptoris culpa commissum est vitium, ut ω in ο mutaretur, idem prope etiam hic accidit, ubi ω, literam antecedentem absumpsit. Legendum enim, Ἀρκαδίωv. *Athenæus* ἔπινε τὸ πλεῖστον Ἀρκαδίωv. Adde *Plutarchum* lib. *ᾧ τὸ ἀοργησίας*. Ἀρκαδίωv legendum etiam notatum Auctor codici *Bigotiano* ascriptarum censuit, quod post deprehendi. S.

Κλεισάρης) *Eustathius* Odyss. A. λέγεται καὶ Κλεισάρης, ὁ Λακκωναμονίων βασιλεὺς Σκύθαις ὀμιλήσας καὶ ἀκρατοπέτης ἧρόμυρⓄ, ὡς ἩρόδοτⓄ ἰσορεῖ, μανῆναι ἐκ μέθης. S. *Herodot.* in *Erato*. K.

καὶ Ἰῶνα τὸν Χῖον) Fuit hic poëta τραγικός, ut ait *Scriptor Olymp.* Αποπνυτός καὶ λυρικός καὶ φιλόσοφⓄ, υἱὸς Ορθαμένους, ἐπίκλησιν ἦ ἔπειτα, ἤρξατο τὰς τραγωδίας διδάσκειν. Ολ. ΠΒ. Adde *Suidam* in διδυραμειδοδιδάσκαλⓄ & poëtæ ipsius nomine. S.

τῷ Ἰνδῷ Σοφιστῇ) *Cyperus* ista ut ex glossâ nata, putat rejicienda. S. Non puto. postèrius enim explicat prius. K.

τῷ τῷ δευτέρῳ) *Elegantius* censet *Cyperus*, si legatur τῷ τῷ δευτέρῳ, & τῷ γε μὲν τρίτῳ, ut subaudiatur φερομένῳ. vide ipsum in *Ὀbservat.* lib. 3. cap. 11. S. Lectio recepta satis commoda est & elegans. K.

Πρόμαχος) Idem *Plutarchus*: Ὁ μὲν ἔν, inquit, πλεῖστον πινὼν Πρόμαχος, ἀκριχοῶν τεσσάρων προήλθεν. καὶ λαβὼν τὸ νικητήριον σέφανον τάλαντον, ἡμέρας πρῆς ἐπέζησεν. Dignum pro tanto labore præmium. De hoc genere certaminis vide alias, quæ notat *Camerarius* in *Horis* subsec. Cent. I. cap. 94. S.

ἐν Διονυσίῳ) Ante legebatur ἐν Διονύσῳ nulla facta mentio-
ne Dionysii, apud quem hæc accidisse certum est. *Athenæus* Τι-
μαίος φησιν , ὡς Διονύσιος ὁ τύραννος τῆ ἑχρῶν ἐορτῇ τῷ πρῶτῳ ἐκ-
πιόντι χάρα, ἄλλον ἔθηκε σέφανον χρυσῶν. καὶ ὅτι πρῶτος ἐξέπιε Ξενο-
κράτης ὁ φιλόσοφος. &c. Adde *Laërtium* in *Xenocrate*. Corru-
ptus autem hic locus ab eis, qui Athenis hoc factum arbitrati sunt,
ut observat *Casaubonus*. S.

τῷ πιόντι πλέον) Non placet hæc lectio. Scribo, τῷ πιόντι
πρῶτῳ. Ita enim supra *Athenæus*, ex quo haud dubie hæc desum-
pta sunt. Et consentit festivitatis ritus, secundum quem is tan-
tum victor habebatur, qui primus congium ebibisset. *Aristophan.*
in *Acharn*.

— ὅς δ' ἂν ἐκπίη

Πρῶτιστος, ἀσπόν Κτησιφῶντος λήψεται.

Scholiasfes πρῶτον πιόντα ait λαμβάνειν τὸ ἀσπόν. Porro quod de
festo χρῶν notatu dignum est, apud *Castellanum* reperias in *Syntag.*
de Fest. Gr. S. Nihil textus habere videtur, quod quidem obelo
confodiendum sit. Neque enim veritati repugnat, ut idem &
primus congium ebiberit, & plus vini hauserit cæteris. adde,
quod *πολυποσίας* certamen à Dionysio institutum fuerit, ut *Laërt.*
in vita *Xenocratis* tradit. K.

Ξενοκράτης ὁ Καλλικλῆδῆος) Rectissime, & ita habuit vetu-
stissima editio Romana. Aliæ *Καρχεδόνιος*, quod erudite refel-
lit *Titius* lib. IX. Loc. Gont. cap. 18. S.

τῷ Ερμῇ τῷ πρὸ τῶ θυρῶν) Ita etiam *Athenæus*, & quem
ante nominavi, *Laërtius*. Habebant nimirum Athenienses, &
post reliqui Græci ante ædes suas quadratos lapides, quos Her-
mas, id est, Mercurios appellare solebant. vide *Thucydidem* lib.
VI. ipsiusque *Scholiasstem*, *Cornelius Nepos* in *Alcibiade*, cap. 3.
Priusquam classis exiret, accidit, ut una nocte omnes Herma, qui
in oppido erant Athenis, dejicerentur, præter unum, qui ante ja-
nuam Andocidis erat, Andocidisque Hermes vocatus est. Appa-
ret, proprium ejusmodi Mercurium cuique fuisse, eumque no-
men suum ex domino ædium, in quarum vestibulo stabat, acce-
pisse. Hinc & apud *Suidam* Ἐρμαι Ἰππῶδες χειροί. In vestibulo,
Inquam, quod Græce est ἐν πρῶθυροίς. *Vitruvius* : πρῶθυρα
Græce dicuntur, quæ sunt ante januam vestibula. *Gellius*, lo-
cum ante januam domus vacuum interpretatur, per quem à via
aditus ad ades accessusque erat. lib. IX. cap. 5. Illic ergo hæc

si nulacra stabant. *Thucydides*, εἰσι καὶ τὸ ἐπιχώριον ἢ τετραγώνως ἔργασία, πολλοὶ καὶ ἐν ἰδίῳις παρθύροις, καὶ ἐν ἰεραῖς. S.

ἔμπαρσθεν ἡμερῶν) Quibus apud Dionysium convivia celebravit, talesque coronas ex more accepit. Vide *Hieronimum Mercurialem* lib. I. Artis Gymnasticæ, veteresque omnes, quorum fere nemo est, apud quem consuetudinis hujus mentio non occurrat. S.

καὶ Ἀνάχαρσις) Contra *Strabo* ex *Ephoro*. Καὶ τὸ Ἀνάχαρσιν ἢ ἀνδραποῦ σοφὸν καλῶν ὁ Ἐφόρος, τέττε φησὶν εἶναι ἔχθρος νομοθῶναι δὲ καὶ ἐπὶ σοφῶν ἐναί, τελεία σωφροσυνή καὶ συνέσι. Et *Laërtius* testatur scripsisse quædam εἰς εὐτέλειαν βίη. Et *Stobæus* memorat dicere solitum, primum poculum sanitatis esse, alterum voluptatis, tertium contumeliæ, ultimum insanix. Quid igitur? Aut de modo bibendi, de quo statim dicam, hæc accipienda sunt, aut de solo isto tempore. Observo enim viros etiam temperantissimos hoc tempore vino indulgisse. Unde *Plato* apud *Laërtium* monet, πίνειν εἰς μέθην ἑδάμῃ πρέπον εἶναι, πλὴν ἐν ταῖς ἑορταῖς ἔ καὶ τὸ οἶνον δόντος θεῶ. Quamquam hoc consueverint & in festis aliis. vide *Athenæum* lib. XI. S.

τέττο μὲν οἰκοθεν ἑαυτῷ ἐπαγορῆμος τὸ ἐφόδιον.) Postulare rationem sermonis arbitror, ut legamus ἐπαγορῆμον & referamus ad ἐφόδιον. S. ἐπαγορῆμος recte, referturque ad Anacharsin in activa significatione, quia ipse domo hoc bibacitatis quasi viaticum in Græciam secum attulerat. K.

ἀκρατον) Notum, Græcos vinum non nisi aqua dilutum bibere consuevisse, quam pueri οἰνοχοῦντες seu pocillatores admiscebant. Idque κερᾶσι, vel secundum *Platonem* κερανύειν dicebatur, unde postea κερραμῆρον denominatum. Hujus oppositum erat ἀκρατον, vinum, cui nil aquæ erat admixtum, quod hoc loco Scythis proprium fuisse *Noster* ait. Et consentit *Anacreon* apud *Athenæum* lib. X. & *Herodotus* lib. VI. Anacharsis tamen ipse apud *Plutarchum* in convivio testatur Scythas vinum ignorasse. S.

Λακώδης καὶ Τίμων) *Lacydes* *Cyrenæus* sub *Ptolomæo Evergete* circa *Olymp.* 134. floruit. per *Timonem* non ille μισάνθρωπος, qui *Platonī* coætaneus fuit, sed *Apolloniades* fortè intelligendus. de illis vide *Athenæum* lib. 10. *Konigiū*.

ἐκ Βεῆς) De hoc nihil *Athenæus*, licet reliqua exacte persequatur. *Herodotus*, ex quo desumpta est hæc historia lib. II. ita scribit: φασὶ μὲν τὸ θυγαλῆος τὸ πάθος, δεύτερον τῆτω τῷ βασιλεῖ ταῦδε ἡνάχ. ἔλθειν οἱ μαντήιον ἐκ Βεῆς πόλεως, ὡς μέλλοι

ἐξ ἑταῦ μοῦνον βιᾶς τῆ ἐβδόμῃ τελευτήσθην. Videndum igitur an non & apud Nostrum pro Βατης, Βατῆς scribendum sit. Nam & apud *Plinium* lib. V. cap. 10. non Buta hæc urbs, sed Butos appellatur. Fuit autem Latonæ hoc oraculum. Idem auctor: τὸ χρησθένιον τὸ ἐν Αἰγύπτῳ, ἔστι μὲν Ἀηῆς ἱερόν, ἐν πόλει ἡ μεγάλη ἰδρυμένον, καὶ τὸ Σεβεννυτικὸν καλεόμενον τόμα ἔχει Νείλα. ἔνομα δὲ τῆ πόλι Βατώ. Adde *Stephanum* in Βατῶ. S. In nominibus locorum Auctores sæpe adversis frontibus concurrunt, nec quinquam medicina opus habeat, in aprico est. nonnunquam etiam diversos duces aut dialectos secuti, diversam inde scripturam contraxere, quod hoc loco contigisse crediderim. *Hecataeus*, *Strabo*, *Ptolemaeus*, *Plutarchus* &c. ἡ Βατῶ legunt non semel. unde *Attic.* βατώ. K.

Ἄμασιν) Vide *Herodotum* lib. II. cap. 174. K.

Ἀριστῶς τε καὶ Θεμισῶν) Scribe, Ἀριστῶ καὶ Θεμισῶν. Ita enim *Plutarchus* apud Athenæum, loco sæpe jam laudato, ex quo dubium non est Nostrum sua descripsisse. S. Bene legitur pro Θεμισῶν Θεμισῶν. vide *Athen.* lib. 7. p. 289. qui & Ἀρίστων olim legit. K.

ἐπεγέγραπτο τῆ ἀρχῇ ἄλλως) Mallem, ἄλλων. Ut sit sensus, aliorum imperio subscripsisse. S. ἄλλως hic eleganter sumitur pro μάττω frustra, & alibi sæpissime. eo autem redit mens Auctoris: Themison cum fratre regni curam in se transtulit, vimque imperii usurpavit, inani titulo Regis Antiocho relicto. vide *Etymolog.* *Magnum* in ἄλλως. K.

Μηδοῖς πρὸς Ἀρσάκῳ) *Interpres* reddidit: cum *Medis* adversus *Arsacem* bellum gessit, ac si legisset, σὺν Μηδοῖς. rectius quis dixerit, in textu excidisse ἐν, legendumque, ἐν Μηδοῖς in *Media* vel in *Medis*. Hoc ipsum *Athenæus* lib. X. suppeditat, ubi ex *Posidonio* *Arpamensi* refert, bibaculum fuisse Antiochum, ἐν Μηδίᾳ πρὸς Ἀρσάκῳ πολεμήσαντῳ, qui in *Media* contra *Arsacem* bellum gessit, & cum in prælio cecidisset, *Arsacem* dixisse ferunt, ἔσφηλέ σε, Ἀντίοχε, θάρσος καὶ μέθη, *Audacia* & *Violentia* te dederunt *præcipitem*, *Antioche*. vide & *Justinum* lib. 39. cap. ult. K.

Ἄγωνα) De eo *Polyb.* lib. 2. *Histor.* ab initio. K.

ἀδικὸς ὄρη) Rectè ait *Faber*, illud ἀδικῶ absurdum esse. quod autem ἀχελῶ vel ἀχάλω substituit, haud placet, cum recedat nimium à lectione vulgata. verissimam emendationem puto; ἀδινὸς ὄρη h. e. *insatiabilis*. Nam ἀδινὸς est ἀκατάλειπτος. consule *Eustathium*. S. Quid absurdi viderint in recepta lectione viri tam docti, non excogito. certum vero est, ἀδικὸν

ὄρμηξ significanter dici, illam insanam & nefariam perpotandi libidinem, qua quis per summam injuriam vitam suam ante diem fatalem vino expugnat. ἄδικος enim notat, quod modum omnem excedit. ita equus dicitur ἄδικος τὸ πλὴν γνώθου vel δίκαιος, qui maxillas plus justo duriores habet; vel non. Virgil. lib. 3. Georg. de mili. Roma o. Injusto sub fasce viam carpit. ubi Servius: injustum fascem exponit, magnum opus. Quid n̄ etiam hoc loco ἄδικος ὄρμηξ notet, immoderatam nimiamque vini aviditatem? Hac significatione etiam Sereus usus est, dum canit:

*Ennius ipse pater, dum pocula siccata iniqua
Hoc vitio tales fertur meruisse dolores.*

en pocula iniqua (ἄδικα) id est grandia & justum modum excedentia! Laetantius ad illud Statii 6. Theb. - - - Onerique elapsus iniquo. subductus, inquit, gravi ponderi. iniquum enim gravem dicimus. Virg. & iniquo pondere rastro & lib. 9. aquas iniquas interpretatur, magnas sive vim inferentes. adde his Synesii encomio Calvitii p. 67. ἄδικον ἵππον id est lascivientem, feroculum equum, qui non audit habenas, ubi frustra est Petavii in versione existimans ita vocatum hunc equum esse ab ipso Platone, aliud videbitur inspicienti Phædonem p. m. 205. Ut brevibus rem comprehendam, uti Græcis pariter & Latinis τὸ δίκαιον, justum idem est quod σύμμετρον: ita ex adverso τὸ ἄδικον dicitur omne quod συμμετρῶν & justum modum superat & ὑπέμετρον est. v. Galen. in Hippocr. l. 3. περ. ἀγμῶν. K.

Γέντιος) Sic ex Athenæo emendavimus hunc locum, cum hætenus Ἥυναϊος legeretur. Verba ejus hæc sunt: Ἐν τῇ εἰκοστῇ ἐνάτῃ ὁ αὐτὸς (Πολύβιος) Γέντιόν φησι τὸ Ἰλλυριῶν βασιλεῦς, ἀπὸ τῶν πολυποσίων πολλὰ ποιεῖν ἀσελγῆ κατὰ τὸ βίον. &c. S. Romana, quæ & princeps editio, ita legit, καὶ ἕτερος Ἰλλυριῶν βασιλεὺς Ἥυναϊος πίνει καὶ ἕτος ἑαυτῷ ἀκρατῶς, sensu planissimo, Etiam alius (quidam) Illyriorum Rex strenuum se & intemperantem potatorem præstitit, ἑαυτῷ sæpe in oratione abundat, ut apud Latinos sibi, vel hoc loco notat, Gentium ἑαυτῷ ἀκρατῶς, i. e. sibi suoque malo, intemperantius bibisse. Nam ex perpetua ebrietate in libidines cædesque pronior fuit, ut Athen. lib. 10. tradit, & tandem captus à Romanis ductusque est in triumpho. vide Livium l. 45. cap. 43. Qui Ἥυναϊος mutatum vult in Γέντιος, probet necesse est, Nostrum voluisse Regis illius nomen exprimere, quod non semper observatum ab eo constat. lib. V. τὸ ἵ ὄνομα λέγεται ἄδικος. alius nomen dicat.

dicat. in Histor. Anim. lib. 4. cap. 7. cum mentionem fecisset Regis Scytharum, subjunxit, τὸ ἃ ὄνομα εἰδὼς ἔω. τί γάρ μοι κῆ λυσιτελές ἐστιν; *potum mihi nomen ejus mitto, quid enim mea refert?* Nec Athenæus Γέντιον habet, sed Γενδιώνα, quod longius à θηναῖος recedit. Ne dicam, quod emendatio ista emendatione alia tēgenda sit, ne perpluat. nam post ἀκρατῶς verbum ἔχε infercit, cujus nec vola nec vestigium in Codice ullo apparet. Ea propter non dubitavi fugitivam Romanæ editionis lectionem in pristinum locum reducere. K.

ἐαυτῷ) οἶνον corrigit *Gesn.* S.

Ὀρροφέργῳ) Non recte, ait *Casaubonus*, ad Athenæum: scribendum enim Ὀροφέργῳ. Et sic Athenæus. S.

Κλειῶ.) Vel potius Κλεῶ. *Phalæcus* apud totiens laudatum scriptorem:

Χρυσῶν προκοίνῃα περὶ ἄσασα χιτῶνα

Τῷδε Διονύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεῶ.

Οὐνεκα συμποσίοισι μετέπρεπεν, ἴσα ἃ πίνειν

ἔτις οἱ ἀνδράπων ἤρισεν, ἐδ' ἄμα πῶ. S.

Κλειῶ an Κλεῶ legas perinde fuerit. à Κλέως enim fit Κλεῶ κῆ Κλειῶ. ait *Egypt.* Magnum voce Γυρινῶ, & iterum in χρεῖῶ. ὡσαύτ' ἀπὲ τ' αἰτίας γινέσθαι Σπεῶ κῆ Σπῆῶ, Κλέως Κλεῶ κῆ Κλειῶ. ἔτω χρέος χρεῶ κῆ χρεῖῶ. Κλεῶ tamēn magis hoc Athenæi loco quadrat propter legem metricam. extra metrum Κλειῶ malim. K.

ΚΕΦ. μβ.

Περὶ Πλάτωνος Διόξης,
κῆ περὶ ἰσονομίας.

Ἡ Πλάτωνος Διόξα, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸν ἀρετῆς λόγος, καὶ εἰς Ἀρκάδας ἀφίκετο, καὶ Θεβαίους καὶ οὐκ ἐδέηθησαν αὐτῷ πρέσβεις ἀποσειλάντες, σὺν τῇ ἀνωτάτῃ σπυρῆ ἀφικέσθαι σφίσι ἢ ἀνδρα, εὐκ ἐπὶ μόνῃ τῇ τῶν νέων προσασίᾳ, ἐδ' ἵνα αὐτοῖς συγγένη

CAP. XLII.

De Platonis gloria &
æquabilitate.

Platonis gloria, & virtutis fama, usque ad Arcadas & Thebanos permanerat. Qui missis legatis summo studio hominem non solum ad instituendos juvenes, & docendam philosophiam: verum etiam, quod his majus erat, ad præscri-

Ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῖς κατὰ φιλοσοφίαν· ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸ ἔτι τῶν μείζον, νομοθέτῳ αὐτὸν ἐκάλειν. ἔκκεν ἔμελλον ἀτυχῆσθαι ἢ ἀνδρός· καὶ γὰρ ἦσθαι ὁ ἢ Αἰείωνος τῆ κλήσις. καὶ δὴ καὶ ἔμελλεν ὑπακῆσαι. ἤρτο μὲν τοὶ τὰς ἡκούσας, πῶς ἔχουσι πρὸς τὸ ἴσον ἔχειν ἅπαντες; ἐπεὶ δὲ ἔμαθε παρ' αὐτῶν, ὅτι καὶ πάνυ ἀλλοτεῖως, ἐδὲ πείσθη αὐτὰς τιμῶν τῶν ἰσονομίαν, ἀπέπεισάτο πρὸς αὐτὰς ὀπίσθημίαν.

bendas reipublicæ leges vocarunt. Impetraturi igitur fuerant à viro rogata. (magnam enim Aristonis filius ex hac vocatione lætitiā capiebat & erat ei obtemperaturus.) verum quum legatos interrogasset, quemadmodum adæquabilem bonorum honorumque partitionem essent affecti, & comperisset, eos hanc prorsus abominari, neque ut susciperent persuaderi posse, noluit ad eos profectiōnem instituere.

eis Ἀρκάδας) Adde *Læntium* in vita Platonis, ubi *Pamphilam* hæc de ipso scribit commemorare. S.

σὺν τῇ ἀνωτάτῃ παρῶν) *Fab.* corrigit, σὺν τῇ δευτέρῃ παρῶν. *Cyperus*, σὺν τῇ ἀνωτάτῃ παρῶν lib. 3. Obs. cap. 11. sequeretur *Cyperium*. S. Sola mihi vulgata placet Lectio. Ita, ἀθροῦς πολιτῆς ἐστὶν πόλεως τῆ ἀνωτάτης, ἢ αἱ λοιπὴ πόλεις ὡς οἰκίαι εἰσὶ. Homo est civis civitatis summæ, vel, quæ est in altissimis, cuius quasi domus sunt cæteræ urbium, inquit *Antoninus* de Vita sua lib. 3. si bene memini. K.

ΚΕΦ. ΜΥ.

Τίνες ἢ Ἑλλήνων ἀεῖσοι, πένεστοι.

Πένεστοι ἐγένοντο οἱ ἀεῖσοι ἢ Ἑλλήνων· Αἰεσίδης ὁ Νικομάχης, καὶ Φωκίων ὁ Φώκων, καὶ Ἐπαμινώνδας ὁ Πυλματίδης, καὶ Πελοπίδης ὁ

CAP. XLIII.

Quinam Græcorum optimi fuerint pauperrimi.

In summa egestate vitam traduxerunt optimi Græcorum: Aristides Nicomacho satus, & Phocion Phoci filius: Epaminondas Poly-

Θησαί

Θηβαῖος , καὶ Λάμαχος ὁ matide natus. Pelopidas
 Ἀθηναῖος , καὶ Σωκράτης ὁ Thebanus, Lamachus A-
 Σωφρονίσκος , καὶ Εφιάλτης ὁ theniensis, Socrates filius
 Σοφρονίδης καὶ Ἐκείνῳ. Sophronisci, & Ephialtes
 Sophonidæ.

Πενέτατοι) Græciæ disciplina pauperate magistrâ stetit :
 at auro Persico & Macedonico labefactata pessum ivit tandem,
 & hostibus suis ditiores facti obtemperarunt, qui pauperes ab
 alieno imperio intacti invictique manserant. *Apulejus* in *Ap-
 pol.* Eadem est paupertas apud Græcos in *Aristide justa*, in *Phocione
 benigna*, in *Epaminonda strenua*, in *Socrate sapiens*, in *Homero diserta*.
 vid. *ibid.* plura, & in *Gaxæi Theophrasto.* K.

Ἀριστέδης ὁ Νικομάχης) Quis hic Aristides, Nicomachi
 filius? Legendum absque dubio, *Λυσιμάχης.* Nec enim alius
 quisquam paupertate clarior apud Græcos, uti constat vel ex
 Nostro ipso lib. XI. cap. 9. *Cornel. Nep. Aristides Lysimachi fi-
 lius Atheniensis &c.* hic qua fuerit abstinentia nullum est cer-
 tius indicium, quam quod, quum tantis rebus præfuisset, in tanta
 paupertate deceßit, ut quæ efferretur, vix reliquerit. Idem vi-
 tium *Stobæum* depravavit serm. XCIII. *Demetrius Phalereus*
 paupertatis gloriam Aristidi detrahere conatus est, in *Socrate* a-
 liquot argumentis probans, illum fuisse è numero *πεντακοσιομεδί-
 μωνων*, quorum census Athenis erat maximus omnium. Sed *Plu-
 tarchus* Demetrio occurrit eleganter statim ab initio *Vitæ Ari-
 stid.* K.

Ἐπαμεινώνδας ὁ Πολυμάχιδος) Nullum scio Epaminondam,
 Polymatidis filium, sed Polymni. *Cornel. Nepos* : *Epaminondas
 Polymni filius.* Et sic ipse *Ælianus* infra lib. III. cap. 17. Scri-
 bendum igitur *Πολύμνιδος.* Apud *Stobæum* dicto sermone, pro
Πολύμνιδος, legitur *Πολύμωδος*, facillimo errore, quem tamen
 hac occasione indicare volui. Cæterum de argumento capitis to-
 tius vide *Senecam* consolatur ad *Helviam* cap. 12. & cons. ad
Marciam cap. 12. S. Nomen *Πολύματις* speciem gerit fæmini-
 nam, ac si *Ælianus* voluisset ex aliquo scriptore, quem longi
 temporis muriumque injuria nobis invidit, prodere nomen ma-
 tris Epaminondæ. *Dicæarchus* quidem indignatur, quod nec *A-
 gesilai* filiam, nec Epaminondæ matrem sciamus. *Plutarchus*
 tamen ex auctoribus *Dicæarcho* non visis compertum habet
Agessilai conjugem *Cleoram*, filias *Apolynam* & *Prolytam* fuisse.

Quid

Quid si & Noster matrem Epaminondæ à tenebris & nocte vindicare voluit, potuit? Præterea *Stobæus* Serm. 235. videtur legisse Πολυμάτιδος, quamvis Librarii inde nobis extuderint Πολύμωδος, Origo erroris non est ignota iis, qui in hoc studiorum genere αἰδοτήρια γεγυμνασμένα habent. Nec inusitatum est, ut filii à matribus, præsertim nobilioribus appellentur. ita apud Platonem Alcibiades υἱὸς Δεινομένης, filius *Deinomenæ* dicitur. Epaminondæ verò genus Thebis εἰδόκιμον erat, ut *Plut.* in Pelop. indicat. Hæc mea de hoc loco conjectura, si viris doctis se non probaverit, una litura sanari poterit. K.

Πελοπίδας) Atqui opulentum hunc *Plutarchus* facit? ipsum vide in Pelopida. S. Addit tamen, illum vixisse ut pauperem, tum quod parabili corporis cultu, vilique ac necessario victu esset contentus, tum ὅτι χολάζων τῇ πόλει &c. ἠλάτῳσε τὴν πόλιν, quod per omnem vitam urbis vacans saluti, divitias immittisset. Possent itaque hæc *Synesi* verba etiam in *Pelopidem* cadere: χρυσιὸν ἔτε ἐν Φαλαῖροις ἔχω γυναικῶν, ἔτε ἐν νεμίσμασιν ὅ, τι γὰρ καὶ ἡμεῖς, ἅπαν αὐτὸ ὡσπερ Περικλῆς εἰς τὸ θεῖον ἀνάλωσα, αὐτὸν neque in mundo muliebri neque in nummis possideo. quoadcunque enim ante erat, id omne cum *Pericle* insumpsit rebus, quibus opus erat. K.

Εφιάλτης) Orator apud Athenienses, Areopagitarum everfor. vid. *Arist.* II. Polit. 10. *Pausan.* in Atticis pag. 29. infra lib. XI. cap. IX. *Meurs.* lib. 1. Attic. lect. cap. 22. quibus adde ex codice *Königiano* *Simson.* lib. 4. *Chr.* p. 37. *Rupert.* in *Valer.* p. 245. K.

ΚΕΦ. μδ.

CAP. XLIV.

Εἰκὼν Θεῶνος ζωγράφου ἐκφρασις.

Imaginis Theonis pictoris explicatio.

Θεῶν τῷ ζωγράφῳ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ὁμολογεῖ τῇ χειρουργίᾳ ἀγαθὴν εἶσαν, ἀτὰρ ἐν καὶ τόδε τὸ γράμμα. ὁπλίτης ἐστὶν ἐκκοθηῶν ἀφρω τῶν πολεμίων εἰσβαλλόντων καὶ θησιώτων ἅμα, καὶ κερζόντων

Theonis pictoris, cum alia sunt multa, quæ artis præstantem peritiam arguant, tum vero hæc quoque pictura. Vir est armatus, qui ad ferendum auxiliū properat, quum hostes repenti-

τῶν

τὴν γῆν. ἐναργῶς δὲ, καὶ πᾶ-
 νυ ἐκθύμως ὁ νεανίας εἴοικεν ὀρ-
 μῶνι εἰς τὴν μάχην. καὶ εἴ-
 πες ἂν αὐτὸν ἐνθεσίαν, ὡσπερ
 ἐξ Ἀρεῶ μανέντα. γοργὸν
 μὲν αὐτῷ βλέπεσιν οἱ ὀφθαλ-
 μοί· τὰ δὲ ὄπλα ἀρπάσας,
 εἴοικεν, ἢ ποδῶν ἔχει, ὅτι τὲς
 πολεμίους ἀτλεῖν. πρὸβάλλε-
 ται δὲ ὄντεῦθεν ἠδὴ τὴν ἀσπί-
 δα, καὶ γυμνὸν ὀπσειῖ τὸ ξί-
 φον, φωνῶντι εἰοικῶς, καὶ
 σφάττειν βλέπων, καὶ ἀπφλῶν
 δὲ ὄλε τὴν χήμαλον, ὅτι μη-
 δενὸς φείσεται, καὶ πλέων ἐδὲν
 περιείργρασαι τὰ θέωνι, ἐ λο-
 χίτης, ἐ ταξίαρχον, ἐ λό-
 χον, ἐ χιπῶδες, ἐ τοξότης.
 ἀλλ' ἀπέχρησέν οἱ καὶ ὁ εἰς
 ὀπλίτης ἔτῃ πηρῶσαι τὴν
 τὴν εἰκόνας ἀπαίτησιν. ἐ πρό-
 τερόν γε μὴν ὁ τεχνίτης ἐξεκά-
 λυψε τὴν γραφὴν, ἐδὲ ἔδειξε
 τοῖς ἐπὶ θεῶν σαβειλεγμένοις,
 πεινὴ σαλπικτὴν παρεσή-
 σατο, καὶ προσέταξεν αὐτῷ τὸ
 παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέ-
 λον διάτορον τε, καὶ γεγωνὸς
 ὅτι μάλισα, καὶ οἶον εἰς τὴν μά-
 χην ἐγερτήριον. ἀμὰ τε οὐδ'
 τὸ μέλον ἠκέτο τραχὺ, καὶ
 φοβερόν, καὶ οἶον εἰς ὀφθαλμῶν

nam impressionem fecis-
 sent, & agrum totum vastā-
 rent ac popularentur. Ma-
 nifesto autem, & profuso a-
 nimose videtur adolescens
 ad pugnam festinare. Equi-
 dem diceres eum insanire,
 quasi ex Marte furore cor-
 reptum. Torvum videns
 oculi: armis sumptis vide-
 tur, quantum pedibus con-
 niti potest, in hostes impe-
 rum facere. Inde scutum
 protendit, & strictum vi-
 brat gladium, cædem cu-
 pienti similis, oculis ad oc-
 cidendum spectantibus, &
 minabundus toto habitu,
 se nemini parsurum. neque
 quidquam aliud adjecit
 Theon, non manipula-
 rem, non centurionem, non
 manipulum, non equitem,
 non sagittarium, sed hic u-
 nus armatus ei ad osten-
 dendam imaginis perfe-
 ctionem satis fuit. Verum
 artifex non prius exhibu-
 it picturam, neque con-
 gregatis ad spectandum
 proposuit, quàm tubi-
 cinem juxta collocasset,

quem jussit carmen incitativum canere penetrans &

ἔξοδον ταχέως ἐκβοηούτων
 μελωδίασιν σάλπιγξι, καὶ ἐδεί-
 κνυτο ἡ γραφή, καὶ ὁ στρατιώτης
 ἐβλέπετο ἄ μέλεις ἐναργε-
 σέραν τὴν φαντασίαν ἄ ἐκ-
 βοηούτων ἔτι καὶ μᾶλλον
 ὠδρασίαν.

clamosum quam fieri pos-
 set maxime, & quod ad
 prælium animaret. Simul
 ac igitur auditum est car-
 men asperum & horren-
 dum; atque tuba quasi ar-
 matorum eruptionem so-

nante, picturam ostendit, & miles conspectus est, quum
 efficaciorum cogitationem de excurrente in animis ho-
 minum cantus excitaret.

Θέων) Theon iste, ni fallor, Samius fuit, *Quintil.* lib. 12.
 cap. 10. eum inter præcipuos pictores ponit, & concipiendis
 visionibus, quas φαντασίας vocant, excelluisse, scribit. *Köni-
 gius.*

ἐκβοηούτων) Ita *Virgilius* lib. V.

*Intextusque puer frondosâ regius Ida
 Veloces jaculo cervos cursuque fatigat.*

ubi *Servius* ad ultima verba, *laus picturæ*, inquit, *quasi gerat, &*
non gerere videatur. quod huic imagini jure merito tribui pot-
 est. K.

ἡ λόγος) *Faber ἡ λοχαγός.* non inconcinne, & potest al-
 terum hujus esse compendium. Dubito tamen, an sic scripserit
Ælianus, cum ordo rei aliud suadere videatur. S.

ἔδειξε τοῖς ἐπὶ θεῶν συνειλεγμένοις) Id quod alioquin fa-
 cere solebant. Omnem enim picturam veteribus in publico pro-
 ponere, deque ea populi judicium explorare moris erat. *Plini-
 us* de *Apelle*: *perfecta opera proponebat in pergula transeuntibus* lib.
 34. cap. 10. Adde *Nostrum* infra lib. IV. cap. 12. & Indi-
 cem in *ὠδρασίαν*. S.

μελωδίασιν σάλπιγξι) *μελωδίας σάλπιγξος*, *Gesner.* S.
Atticismus est. subintelligitur enim, *σὺν*, vide indicem in *σὺν*.
 vel, τὸ ἐν subintelligendum. K.

FINIS LIBRI SECUNDI.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ

ÆLIANI VARIÆ

Ἱστορίας

Historiæ

Βιβλίον τρίτον.

LIBER III.

ΚΕΦ. α.

CAP. I.

Περιήγησις τῶν Θεσσαλικῶν
Τεμπῶν.Describuntur Tempe
Thessalica.

Φέρε ἔν κη τὰ καλέμενα
Τέμπη τὰ Θεσσαλικά
διαγράψωμεν πρὸ λόγῳ κη
διαπλάσωμεν. ὠμολόγηται
γὰρ κη ὁ λόγος, εἰάν ἔχη δύ-
ναμιν φραστικὴν, μηδὲν ἀθε-
νέστερον ὅσα βέλεται δεικνύουσι
τῶν ἀνδρῶν, τῶν κατὰ χειρουργίαν
δαιμόνων. Ἐσι δὴ χωρὶς με-
τέξου κείμενος τῶν τε Ολύμπου,
κη τῶν Ὀσσης, ὅρη δὲ ταῦτ' ἐσὶν
ὑπερύψηλα, κη οἶον ὑπὸ τι-
νῶν θεῶν φρονίδος διεχισ-
μένα, κη μέσον δέχεται χω-
ρίον, ἔστι τὸ μὲν μήκος ὅπῃ τεσ-
σαράκοντα διήκει σταδίους. τό-
γε μὴν πλάτος τῆ μὲν ἐσι
πλήθους, τῆ δὲ κη πλεῖον ὀλίγω.
διάρρει δὲ μέσα αὐτῆ ὁ κα-
λέμενος Πηνειός, εἰς τῶν
δὲ οἱ λοιποὶ ποταμοὶ συρρέου-
σι, ἔστι ἀνακοινοῦνται τὸ ὕδωρ
αὐτῶν, ἔστι ἐργάζονται τῶν Πλωτῶν
ἐκείνοι μέγαν. διαλευκὰς
δὲ ἔχει ποικίλας, ἔστι παντο-

Age sis igitur, quæ vo-
cant tempe Thessalica
nunc oratione pingamus
atque effingamus. Nam in
confesso est, orationem, si
explicandi vim ac faculta-
tē habeat, non minus quæ
velit ponere ob oculos
posse, quā viros manuū ar-
tificio præstātes. Est itaque
locus inter Olympum &
Ossam situs. Sunt autem hi
montes altitudine imēnsa
præditi, & quasi divina qua-
dam cura disjuncti, atq; in
medio locū complectun-
tur: cujus longitudo ad
quadraginta stadia porrigi-
tur: Latitudo vero in aliis
partibus continet plethrū,
in aliis paulo etiam plus.
Per hunc medium labitur,
qui Peneus appellatur, in
quem reliqui fluvii conflu-
unt, & aquam ei comuni-

δασάς

δαπάς ὁ τόπος ἔστι, οὐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα, ἀλλὰ φύσεως αὐτόματ᾽, εἰς κάλλος τότε φιλοτιμισαμένης, ὅτε ἐλάμβανε γένεσιν ὁ χώρος. κητὸς μὲν γὰρ πολὺς, ἔτι εὐμάλα λάσι ἐνακμάζει, ἔτι τέφρα, ἔτι δίκην τῶν διήμων ἀμπέλων κατὰ τὴν ὑψηλῶν δειδρωτῶν ἀνέρπει, ἔτι συμπέφυκεν αὐτοῖς. πολλὴ δὲ σμίλαξ, ἢ μὴ πρὸς αὐτὸν ἢ πάγον ἀνατρέχει ἔτι ὀπισκιάζει ἢ πέτραν, ἔτι ἐκείνη μὴ ὑπολανθάνει. ὄραται δὲ τὸ χλοάζον πᾶν, ἔτι ἐστὶν ὀφθαλμῶν πανήγυρις. ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς λείους ἔτι καθημένοις, ἄλλα τε ὄβρι ποικίλα, ἔτι ὑποδρομαὶ σωεχεῖς, ἐν ὧρα θέρους κατὰφυγεῖν ὀδοιπόροις ἠδίσα κατὰ γνώγια, ἃ ἔτι δίδωσιν ἀσμένως ψυχᾶσθαι. διαρρέουσι δὲ ἔτι κρήναι συχναί, ἔτι ὑπερρεῖ νάματα ὑδάτων ψυχρῶν, ἔτι πιεῖν ἠδίσων. λέγεται δὲ τὰ ὑδάτα ταῦτα ἔτι τοῖς λεσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι, ἔτι εἰς ὑγίειαν αὐτοῖς συμβάλλουσιν. κατὰ δὲ ὄρνιθες ἄλλοι ἄλλῃ διασαρμένοι, ἔτι μάλιστα οἱ μωσικοὶ, καὶ ἐστῶσιν εὐμάλα μα.

Has aquas perhibent prodesse etiam lavantibus,

τὰς ἀκοάς. Ἐπιπνεύ-
 σιν ἀπὸ νότου, καὶ σὺν ἡδονῇ,
 ἔρχεται ἡ μέλας ἡ κάματον ἡ
 παριόντων ἀφανίσαντες. Ἐπι-
 κότερα δὲ ἡ ποταμὸς αἰ δια-
 τριβαί εἰσιν αἰ προειρημένας,
 καὶ αἰ ἀνάπαυλας. Ἐπι μέσων ἡ
 τῶν Τεμπῶν ὁ Πλωεὶς ποταμὸς
 ἔρχεται, ἡ γοῆ καὶ ἡ πρῶτος ποταμὸς
 εἰσὶν εἰς αὐτὸν. πολλὴ δὲ καὶ
 αὐτῷ ἡ σκιά ἐκ τῶν ἐπιπνευ-
 κότων δένδρων, καὶ ἡ ἐξηρη-
 μένων κλάδων τίκτεται ὡς ἐπι
 πλεῖσιν ἡ ἡμέρας αὐτῷ προή-
 κουσιν ἀποσέγγιν τὴν ἀκτῖνα,
 καὶ παρέχειν τοῖς πλεῖσι
 πλοῦν κατὰ ψυχῆ. πᾶς δὲ
 ὁ περιόκος λέως σὺν ἡδονῇ, ἄλ-
 λοι σὺν ἄλλοις, καὶ θυῖσι, καὶ
 συνβοῖαι ποιεῖνται, καὶ συμπί-
 νουσιν. ἄτε ἐν πολλῶν ὄντων ἡ
 θυόντων, καὶ ἡ καθαγιζομένων
 συνεχῶς, εἰκότως καὶ τοῖς βαδί-
 ζουσιν, καὶ τοῖς πλεῖσιν ὁσμά
 συμπαρομαρῖουσιν ἡδονῇ. ἔ-
 τως ἄρα ἡ τιμὴ ἡ διαρκὴς, ἡ
 ἐπι τὸ κρεῖττον, ἐπι θεοῖ ἡ τό-
 πον. ἐπι ταῦτά τοί, φάσι πᾶ-
 ρεις θεοπαλῶν, καὶ ἡ Ἀπόλλω-
 να ἡ Πύθειον καθήρασαι κατὰ

& ad sanitatem conferre.
 Concinunt etiā aves hinc
 inde dispersæ, & inprimis
 musicæ, quæ auribus ma-
 gnam voluptatem affe-
 runt, atque indefessos cum
 voluptate deducunt, mo-
 dulationibus suis prætere-
 untium laborem iuble-
 vantes. Ad utrumque la-
 tus fluminis oblectamenta
 illa sunt, de quibus antea
 dixi, & recreationibus
 quietique apta loca. Per
 media vero Tempe Pene-
 us venit, quiete & leniter
 procedens in modum olei:
 qui umbris affatim conte-
 gitur, quæ ab affitarum ar-
 borum ramis ortæ, maxi-
 ma diei parte solares ra-
 dios arcent à flumine, &
 navigantibus temperatam
 frigore navigationem præ-
 bent. Omnis autem vi-
 cinus populus, alii cū
 aliis conveniunt, & sa-
 crificia offerunt, & con-
 grediuntur, atque co-
 messantur. Quum igitur

fit, ut istac iter facientibus,
 aut navi vectis, fragrantés odores suboleant. Ita deo-

πρὸς αὐτὰ τὸ Διὸς, ὅτε τὸ Πύ-
 θωνα τὸ δράκοντα κατετόξου-
 σεν, ἔτι φυλάττοντα τὰς Δελ-
 φούς, τὴν γῆς ἐχέουσαν τὸ μαντεῖον.
 Σεφανώσαντον ἐν ἐκ ταύτης
 τὴν Δάφνης τὴν Τεμπικῆς, καὶ
 λαβόντα κλάδον, εἰς τὴν δε-
 ξιὰν χεῖρα ἐκ τῆς αὐτῆς Δάφ-
 νης, ἐλθεῖν εἰς Δελφούς, καὶ
 πρὸς αὐτὸν τὸ μαντεῖον τὸν
 Διὸς καὶ Ληϊῶς παῖδα. ἔστι ὃ
 καὶ βωμὸς ἐν αὐτῷ πρὸ τούτου,
 ἐν ᾧ καὶ ἐσεφανώσατο, καὶ τὸν
 κλάδον ἀνείλε. καὶ ἔτι καὶ
 νῦν ἔτις ἐνθάδε οἱ Δελφοὶ
 παῖδας ἀγαθοὺς πέμπουσιν, καὶ
 ἀρχιθεῶρον ἓνα σφῶν αὐτῶν.
 οἱ ὃ πρὸς ἀγαθὸν καὶ μεγα-
 λοπρεπῶς θύσαντες ἐν τοῖς
 Τέμπεσιν, ἀπίασι πάλιν σε-
 φάνης δὲ τῆς αὐτῆς Δάφνης
 διασπλέξαντες, ἀφ' ἧσπερ
 ἐρῶν καὶ τότε ὁ θεὸς ἐσεφανώ-
 σατο. καὶ τὴν ὁδὸν ἐκείνην
 ἔρχεται, ἢ καλεῖται ἰδίᾳ
 Πυθίας, φέρεται δὲ διὰ Θετ-
 τάλιας, καὶ Πελαγονίας, καὶ
 τῆς Οἰτίας, καὶ τῆς Αἰνιάνων χώ-
 ρας, καὶ τῆς Μηλιέων, καὶ
 Δωριέων, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἑσπε-
 ρίων. ἔτι ὃ καὶ πρὸς ἀπέμπα-
 ταν, Ἄνιανον regionem & Μελι-
 σίον, & Λοκρῶν Ἑσπερι-
 ον.

rum cultus indefinens, lo-
 cum sanctum efficit. Hic
 ajunt Theffali, Apollinem
 Pythium ex mandato Jo-
 vis purgatum, quum Py-
 thonem serpentem adhuc
 Delphos tenentem, Terra
 oraculum habente, jacu-
 lis interemisset. Deinde
 vero coronatum ex hac
 lauro Tempica, & ramo
 in dextram sumpto, ve-
 nisse Delphos, & oracu-
 lum occupasse Jove & La-
 tona natum. Est etiam
 ara in eo loco, ubi coro-
 natus est, & ramum abstu-
 lit. Proinde etiamnum no-
 no quoque anno Delphi
 nobiles pueros mittunt
 cum architheoro, uno ex
 ipsis, qui advenientes ma-
 gnifice rem divinam perfici-
 unt intra Tempe, & ne-
 cientes ferta ex ea lauro
 discedunt, qua tunc tem-
 poris deus etiam amans
 coronatus est. Ea vero
 via veniunt, quæ dicitur
 Pythias, & ducit per Thef-
 saliam, Pelagoniam, Oe-
 tam, Ænianum regionem & Meli-
 ensium, & Dorien-
 sium. Qui etiam de-

σιν αὐτὰς σὺν ἀδοῖ κὶ τιμῇ,
 ἔδ' ἐν ἥτιον, ἥπερ ἐν ἐπένοι, οἵ
 τες ἐξ Ὑπερβορέων τὰ ἱερά
 κομίζοντες τῷ αὐτῷ θεῷ τέτρω
 τιμῶσι. κὶ μὲν κὶ τοῖς Πυθίοις
 ἐκ ταύτης τῆς δάφνης τοῖς νε-
 κῶσι τὰς στεφάνους διδύρασι.
 ὑπὲρ μὲν ἐν τῷ ἐν Θετταλίᾳ
 Τεμπῶν, καὶ ἐμοὶ νῦν τοσαύ-
 τὰ εἰρήδω.

ducunt pueros cum reve-
 rentia & honore, non mi-
 nus quam illi eos, qui
 ex Hyperboreis sacra fe-
 runt eidem illi deo, vene-
 rantur. Atque hinc est,
 quod etiam in Pythiorum
 ludis victoribus ex hac
 lauro coronæ dono dan-
 tur. De Tempibus igitur

Theffalicis hæc mihi in præfenti commemorata sufficiant.

Τέμπη) Vide Strabonem lib. IX. Plinium lib. IV. cap. 8.
 Solinum cap. 14. Melam. cap. 4. lib. 2. Herodot. lib. 7. Lucian-
 um. lib. 6. S. Adde Ovidium lib. 1. Metam. Apollod. lib. 1.
 Biblioth. Livium. Gerbelium lib. 2. de Græcia. Ortelium in opere
 parergorum &c. K.

διήκει) Gerbelius in Græcia Illustrata p. 55. legit *πεσέχες*
 ex codice ab Oporino sibi mutuo dato. K.

μῆς αὐτῆ) Nicolaus Gerbelius ex codice Oporini legit
 αὐτῆ μῆς l. c. K.

φύσεως αὐτομάτῃ) MSS. B. & C. φύσεως αὐτομάτως. Sa-
 spicor hoc αὐτομάτως primum fuisse transsumptum ex glossa in
 textum, post mutatum in αὐτομάτῃ, & idcirco delendum. S.
 Eleganter ab Auctore ἀφ' ἑαυτοῦ & secessus illi dicuntur φύσεως
 αὐτομάτῃ, à natura facti sive sponte, ὅση ἀνδρωπίνης χειρὸς ἔργα, ποιε
 opera manu facta, quæ oppositio non est tollenda è textu, re-
 jecto vocabulo αὐτομάτῃ, nec tamen admodum repugnabo, si
 quis αὐτομάτῃ acceperit pro αὐτομάτως, sublatâ interpunctio-
 ne. K.

Καὶ ἐκείνη μὲν) Nihil hic mutandum censeo, licet sint,
 qui in superiori commate pro *ἢ μὲν* legant, κὶ ἢ μὲν, & hoc loco,
 ἢ ἢ ὑπολασθάνει. Non enim video, quæ in his membris sit op-
 positio, quam alioquin hæc particulæ constituunt. Certè in
 priore de nullâ aliâ re agitur, quam de πέτρα, quæ similace coo-
 perta scribitur. Ut, si quid est mutandum, μὲν illud ultimum
 delerem, & post πέτραν punctum scriberem. S. Quid textus

habeat mutandum, non video. Nam πολλή σμίλας Atticis dicitur absolute, loco, πολλῆς σμίλακος ἢ ῥῆ' &c. K.

καθημέροις) Gerbelius ex codice Oporini, καθειμένοις, demissis, submissis. K.

ἢ κ' δίδωσι ἀσμένως ψυχᾶς) ψύχεαζ vel ψυχάζεαζ vult legi Gesner. S. Nihil muto. vide Indicem in ψυχᾶ. K.

εἰς ὑγίαν αὐτοῖς συμβάλλεαζ) MSS. B. & C. εἰς ὑγίαν ἀγαθῶν συμβάλλεαζ. fortè fuit à prima manu, εἰς ὑγίαν αὐτῶν συμβάλλεαζ. S. ἀγαθῶν irrepfit ex præcedentibus cum quâdam detorsione. Cæterum longè alia sunt, quæ de aqua circa Thesâ salica Tempe Plinius tradit lib. XXXI. cap. III. de Πετῶ & aliis fluminibus, divinis honoribus cultis Max. Tyr. dissert. 38. K.

ᾤθηκασαν) Codex Oporini ᾤθηκασαν.

ἀκτίνα) Idem C. ἀκτίνας. K.

Καθαγιζομένων) καθαγιζόντων ibid. K.

Καθηρέαζ) Propter occisum Pythonem. Notum, omnes homicidas veteribus pro impuris habitos, coactosque certis ritibus purificare se, & cædem expiare. (vide infra l. VIII. cap. 5.) Eum morem mandato Jovis Apollo hoc loco observat, ut etiam Pausanias nos docet in Phocicis. Locum ipsum vide, quoniam præcipuè huc pertinet. S.

τ' δράκοντα) Imo χαλιπὸν ἄνδρα, ἐπικληθέντα ἢ Δράκοντα. Testis Ephorus apud Strabonem lib. IX. ubi cætera hujus historiz reperias, non ex Poëtarum figmentis, sed rei veritate descripta. S.

τ' γῆς ἐχέσης τὸ μαντεῖον) Julius Hyginus fabula CXL. Python Terra filius, draco ingens. Hic ante Apollinem ex oraculo in monte Parnasso responsa dare solitus erat. Adde quæ sequuntur. Pausanias in Phocicis: Τὸν δ' ἄποθανόντα ὑπὸ τῷ Ἀπόλλωνι, ποιητὰ μὲν δράκοντα εἶναι, κ' ἐπὶ τῷ μαντεῖῳ φίλακα ὑπὸ Γῆς ταχθῆναι φασί. Consule etiam Apollodorum lib. I. Bibliothec. S.

ἐκ τ' αὐτῆ δάφνης) Aut spiritus in αὐτῆ asperandus est, aut αὐτῆς legendum, uti in sequent. ἀπὸ τ' αὐτῆς δάφνης. Interpres omisit planè. vel etiam τὸ αὐτῆ adverbium est τοῖσι κόν, & signat, ejus loci laurum. K.

ἔτις ἐνάτις) Tanto enim tempore exulasse dicitur, & tum demum expiatus esse à cæde Pythonis. Consule Plutarch. de orac. defectu. S.

οἱ Δελφοὶ παῖδας εὐχyuεῖς πέμπουσι) Pausanias in Corinthiacis: Ἀπολλινεμ & Διανὰμ Pythonε τερσο, ut se expiarent, Ἀγιά-
ισαν

eam venisse tradunt, sed incusso terrore, eo ipso in loco, qui nunc Phœbus dicitur, in Cretam ad Carmanorem divertisse: ac statim pestilentem morbum Ægialensibus immisissum, quem depelli non posse vates monuerunt, nisi Apollo & Diana placarentur. Missos igitur pueros ac totidem virgines ad Sytham amnem supplicum ornati, quorum precatione persuasos eos in arcem venisse. Eo itaque in loco, quo primum venerunt, Suadela ædem dicant. Idem verò ritus hoc etiam tempore servatur. Pueri enim festo Apollinis die ad Sytham veniunt, ac deorum signa in ædem Suadela deportant, deinde in templo Apollinis ea reponunt. S.

Διαπλέξαντες) Delphosque ea ferta deferentes, persequente ipso tibiçine, testis Plutarchus, quem vide lib. de Musica. S.

ἐρῶν) Supra expiatum Apollinem ex hac lauro coronam sumpsisse scribit, quomodo igitur nunc venit ad amantem? An vitium est in scripturâ? num potius ἐρῶν hic idem est, ac βυλόμενος? ut sit sensus, Deum non ex alia arbore, quam lauro coronam tunc gestare voluisse. Malle enim sanè αἰρῶν, ut sit idem, ac quod supra λαβῶν. S. ἐρῶν θεός, amans Deus, vult, Daphnin Penei filiam ita ab Apolline fuisse adamatam, ut nec transformatam in laurum amare destiterit, & affectus testandi causa coronam suo capiti ex eâ lauro decerpserit, vide Ovid. lib. I. Metam. fab. 14. Ideoque non est, quod Vir doctus in emendatione hujus loci adeo æstuet. K.

ἢ τὴν ὄδον ἐκείνου ἔρχεται) Gesn. ἔρχονται. Idem Cupero placet. lib. 3. Obs. cap. XII, vide Indicem in singularis. S. Ipsum Orationis filium ἔρχεται exigit. K.

πελαγονίας) Ortelius in Thef. Geograph. Πελαγονίας legendum putat. Suadet hoc Ptolemæi, inquit, Græciæ tabula. Königius.

ἐκείνοι οἱ) Puto illud οἱ delendum, quia natum ex terminatione vocis præcedentis videtur. S. Præponendum οἱ meo iudicio, legendumque οἱ ἐκείνοι, illi ipsi scilicet, Melienses, Dorienses &c. vel plane delendum. K.

οἱ τὰς ἐξ ὑπερβορείων) De quibus Herodotus lib. IV. Παισαν. in Att. p. m. 30. S.

ΚΕΦ. Β.

CAP. II.

Περὶ Αναξαγόρου ἀνδρείως τὸν
τῶν τέκνων θάνατον ἐνεγκόν-
τος.

Αναξαγόρα τις πρὸ Κλα-
ζομενίου σπευδᾶζοντι πρὸς τὸς
ἑτέρας παρελθὼν ἔφη, τεθνη-
κέναι οἱ τὸς δύο παῖδας,
ἔσπερ' ἔν κ' εἶχε μόνος ὁ Ανα-
ξαγόρας. ὁ δ' ε, μηδ' ἔν διατ-
ραχθεῖ, εἶπεν, ἢ δειν θνητὸς
γεγονηκὸς.

*De Anaxagora fortiter
liberorum mortem fe-
rente.*

Cum quidam Anaxago-
ræ Clazomenio, cum aliis
negotium agenti, nuncia-
set, duos filios ejus mortu-
os esse, quos etiam solos
habebat, ille nihil perter-
ritus, aut affectus nuncio,
respondit: Scivi eos mor-
tales natos esse.

πρὸς τὸς ἑτέρας) An ἐταίρος? Sic enim Noster discipulos
& auditores Philosophorum appellare solet. Factum hoc au-
tem in præsentia ipsorum. *Plutarch. Consol. ad Apoll. Αναξα-
γόραν παρελήφμεν φυσιολογεῖν κ' ἀφαιεγόμενον τοῖς γνωρίμοις
ἀπέσασθαι παρὰ τινος τῷ πατρὶ ἢ ἡὼν τελευτῶν &c.* Confirmat pla-
nè conjecturam nostram *Stobæus sermon. CVI.* qui se habere sua
ex *Nostro* ait. Conveniunt quoque MSS. omnes. S. Res ipsa
est, non conjectura, quod dicit *Cl. Scheff. K.*

ἢ δειν θνητὸς) Lege *Laërtium* in vita hujus. is enim per
omnia consentit, ut memoria mihi lapsus videatur eruditissimus
Casaubonus, quando *Nostri* scribit ab illo dissentire, & hæc ver-
ba *Xenophonii* tribuere. Historiam porro tradidere *Valer. Maxim.*
lib. V. cap. 10. & qui ibi à *Lipfio* citantur, quibus adde *Simpl. in E-
pict. c. 22. S.*

γεγονηκὸς) Apud *Stobæum* est γεγονηκός. *Faber* putat
γεγονηκότα. Sed *Stobæi* lectionem præferunt & notæ Codicis
Bigotiani. S. Lectioni, quam *Stobæus* habet *Ser. 254.* favet
Plutarchus in *πατρὶ εὐθυμίας*: ἐπὶ τῇ τελευτῇ ἢ παιδὸς ἀνεφάνησεν,
ἢ δειν θνητὸν γονήσας, filio extincto exclamavit *Anaxagoras*, nove-
ram, me genuisse mortalem! & *Hieron. ep. ad Heliodorum.* *ubi*
illud ab infantia studium literarum ac Anaxagoræ & Telamonis
semper laudata sententia? Sciebam me genuisse mortalem: Vul-
gata tamen eodem recidit, cum ὁ γονήσας & οἱ γεγονηκότες æquæ
sint

sint mortales. Quomodo hoc dicto abusus sit *Galenus* audito, Patrem suum à Persis captum, *Trebellius* refert. K.

ΚΕΦ. γ.

CAP. III.

Περὶ Ξενοφῶντι τὸν ἦν ὑπὸ
 θάνατον ἀνδρείως ἐνεγκόντος.

*De Xenophonte filii obitum
 fortiter tolerante.*

Ξενοφῶντι θυόντι ἦκε τις ἐκ
 Μαντινείας ἀγγελῶν, λέγων,
 τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Γρύλλον τε-
 θνήσκει. καμῖν ἀπέθετο μὲν
 ἢ σέφανον, διετέλει δὲ θυ-
 ῶν. ἔπειτα δὲ ὁ ἀγγελῶν προσ-
 ἔθηκε καὶ ἐκείνῳ, ὅτι νικῶν
 τέθνηκε, πάλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπέ-
 θετο τὸν σέφανον· ταῦτα μὲν
 ἐν Δηλώσῃ, καὶ ἐς πολλὰς ἐκ-
 πεφούτηκεν.

Xenophonti rem divi-
 nam obeunti, nuncius qui-
 dam ex Mantinea dixit, fi-
 lium ejus Gryllum vita de-
 functum esse. At ille so-
 lum corona deposita, in sa-
 crificando persistit. Quum
 vero nuncius etiam illud
 adjiceret, eum cum victo-
 ria mortuum esse, rece-
 ptam coronam iterum im-
 posuit. Hæc quidem vulgaria sunt, & multorum ser-
 mone celebrata.

Ξενοφῶντι) Habes historiam apud *Diogenem* in vita hujus, *Stobæum* serm. VII. & CVI. S.

ὑὸν αὐτοῦ) Corrige ex *Stobæo*, qui se ex *Nostro* habere te-
 statur, & scribe: αὐτῆ. Apud eundem sermon. CVI. pro καὶ
 ἐκείνῳ legitur, καὶ πατρίῳ λόγῳ. Pro τέθνηκε, τέθνηκεν. Cæ-
 tera ad literam conveniunt. S. τὸ, αὐτῶν magis *Æliani* stilum
 sapit. K.

ἀπέθετο ἢ σέφανον) Coronatos Veteres sacrificasse, satis
 notum. Erat hoc autem partim perfectionis signum, partim
 jucunditatis. Perfectionem notasse, docet *Aristoteles* ex *Ho-
 mero* & vulgari loquendi consuetudine, ex quâ etiam κρατῆρες
 ἐσεφαναμῶν dicuntur, quæ vino plene sunt. Quemadmodum
 & apud Latinos *Corona* operis vocatur, quâ concluditur, abso-
 lutumque esse significatur. Neque aliam ob causam veteres
 instituisse arbitror, ut etiam victimæ coronarentur, quam ut
 significaretur, integras ac perfectas esse, nulloque membrorum
 vitio corruptas, talesque, quales dii aut exigant, aut offerri ipsis

par sit. Erant porro coronæ etiam lætitiæ indicium, quod vel ex eo apparet, quoniam non nisi in rebus lætioribus, conviviiis puta & similibus, adhibebantur. Meritò igitur etiam in sacris usurpatæ, ut in quibus omnis quoque gratia, læta omnia jucundaque esse debebant. Sacris inquam, non omnibus, verum iis, quæ fiebant ob successus rerum prosperos sive publicarum sive privatarum. Verum cum mors propinquorum tale quid sit, quo ista rebus sacris conveniens lætitia ex hominum animis eicitur, mensque de statu suo deturbatur, veteres in signum ejus rei coronas deposuere. *Athenæus* lib. XV. *Ἐπεὶ τὰ πένθη τὴν ἀντιότιον παρασκευάζομεν. ὁμοιοπαθεῖς γὰρ ἔκκεμηκότῃ κολοβῶμεν ἡμᾶς αὐτὸς τῇ τῶν σεφάων ἀφαιρέσει.* Atque has quidem solas, si mens luctu tacta, non tamen planè è sede sua dejecta esset, sed quadamtenus adhuc sibi constaret. Quod ex exemplo præsentis factis apparet, de quo etiam *Valer. Maximus* lib. V. cap. 10. *Cum solenne sacrificium perageret è duobus filiis majorem natu, nomine Gryllum, apud Mantinæam prælio cecidisse cognovit, nec ideo infinitum deorum cultum omittendum putavit. Sed tantummodo coronam deponere conatus fuit. Quam ipsam, percontatus quomodo occidisset, ut audiret fortissimè pugnantem interisse, capiti reposuit, numina, quibus sacrificabat, testatus, majorem se ex virtute filii & libertatem, quam ex morte amaritudinem sentire.* Ecce, hæc *Xenophon* coronam capiti reponit, quia voluptatem capiebat ex gloriosa filii morte, quam humanitatis sensu ante deposuerat. Atque ita deos ipsos fingunt in mœrore coronas deponere, uti apud *Athenæum* supra dicto loco videre est. Quorum vero mens abrepta luctu penitusque occupata erat, ii non modo deponebant coronas, sed & abiciebant, evertabant aras, simulacra deorum verberabant. Idem *Valer. Maxim.* *Alius* ait, *removisset hostiam, abjecisset altaria, lachrymis respersa thura disjecisset, Xenophontis cor pia religione immobile stetit.* Adde *Plutarchum* *Consol. ad Apollin. S.* *Diu ante Xenophontem id ipsum, nunciata Androgei filii morte, Minos fecit. Apollodorus* lib. 3. *Biblioth. Μίνως ἔπελθόντῃ αὐτῆ θανάτῃ, θύων ἐν Πάροι ταῖς Χάελσι, ἣ μὲν σεφάνου δὲ τῆ κεφαλῆς ἔρριψε, καὶ τοῦ αὐλοῦ κατέχευε, καὶ τὴν θυσίαν εἰδὲν ἤτλον ἐπετέλεσε. ὄθεν ἔτι καὶ εὐεγο χωεῖς αὐλῶν καὶ σεφάνων ἐν Πάροι θύουσι ταῖς Χάελσι.* *Minos, superveniente nuncio de filii interitu, tum temporis in Paro Gratiæ sacra faciens, coronam quidem capiti detractam abjecit, ac tibiam instari vetuit, ac sacrificium nihilominus peregit.* Vnde hætenus
sine

sine tibia & coronis in Pato Gratiis litari mos est. Hinc lux Seneca in Consol. ad Marciam. Ne nimis admiretur Gracia illum Patrem, qui in ipso sacrificio, nuntiata filii morte, tibicinem tantum tacere iussit, & coronam capiti detraxit, cætera ritè perfecit. Ita etiam Tiberius, quo primum die post excessum Augusti, Curiam intravit, quasi pietati simul & religioni satisfactorius, Minois exemplo, thure quidem ac vino, verum sine tibicine, supplicavit, ut ille olim in morte filii. Sueton. Tiber. cap. 70. Hieron. epist. ad Heliodorum. Proponunt (Ethnici) innumerabiles viros, & maximè Periclem & Xenophontem Socraticum, quorum alter amissis duobus filiis, coronatus in concione disseruit: alter, cum sacrificans filium audisset occisum, deposuisse coronam dicitur, & eandem capiti reposuisse, postquam fortiter in acie dimicantem reperit concidisse. K.

ΚΕΦ. Δ.

CAP. IV.

Ὅτι ὁ Δίων ὑπὲρ τῆς ἡῤῥοῦ θανάτου ἑαυτοῦ ἀπέχρησεν.

Quod Dion ob filii mortem non perturbatus sit.

Δίων δὲ ὁ Ἰππαρίνου μὲν παῖς, Πλάτωνος ὁ ὁμιλητής, ἔτυχε μὲν χρηματίζων ὑπὲρ τινῶν δημοσίων καὶ κοινῶν πραγμάτων, ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ ἐκ τῆς τέχνης κατινεχθεὶς εἰς τὴν ἀνάλω, τὴν βίον κατέσχευεν, ἔδεν ἔν ὅπῃ τέτοις μετεβάλετο ὁ Δίων, ἀλλ' ὅπερ ἐν ἐξ ἀρχῆς ἔτραπτε, τῆτο καὶ δρῶν διετέλεσεν.

Dion vero Hipparini filius, Platonis discipulus, publica quædam & communia negotia tractabat, quum ejus filius à tecto delapsus in atrium, vitam cum morte commutavit. His nihil commotus est Dion, neque mutatus, sed constanter in eo, quod inceperat, efficiendo perseveravit.

ὁ ὅ παῖς αὐτοῦ) MSS. B. & C. ὁ ὅ παῖς αὐτοῦ. S.

ἐκ τῆς τέχνης) Se ipsum dejecisse odio paternæ disciplinæ scribit Corn. Nep. c. 4. vita Dionis. Plutarchus ex levi quadam causa & puerili indignatione. S.

ἔδεν μετεβάλετο) Videtur diversum indicare Nepos cap. 6. ait enim accepisse vulnus gravissimum ejus morte. S.

L 5

ΚΕΦ. ε.

ΚΕΦ. ε.

Ἀντίγονον τὸν υἱὸν νεκρὸν
ἰδὼν εἰδέν συνελάσθη
χθῆ.

Ἀντίγονόν γε μὴν φασὶ ἔ
διδυμεῖον, ἐπεὶ τινες ἔ
υἱὸν αὐ-
τῷ ἐκ τῆς ἀρχαίας ἐνόμι-
σαν νεκρὸν, εἶδε μὲν αὐτόν.
εἰδέν δὲ τρέψας τῆ χρωτὸς,
εἰδὲ μὴν ὀπίδακρῦσας, ἐπαί-
νεσας δὲ ὡς ἀγαθὸν στρατιώ-
τῳ, θάπτεν προσέταξε.
occubuisset, sepulchro mandari jussisse.

Ἀντίγονον τὸν δευτέρου) *Antigonum Gonnatam, Demetrii fi-
lium, Antigoni primi nepotem intelligit. Königius.*

ἔ
υἱὸν αὐτῷ) Ἀλκωνοέα. *Vide Plutarchum paulo ante di-
cto loco. Cæterum de hoc ipso argumento consulendus Seneca
imprimis iu utraque consolatione, item Cicero in Quæst. Tu-
scul. S.*

ΚΕΦ. ς.

Περὶ μεγαλοφροσύνης Κρά-
τητος.

Κράτης ὁ Θεβαῖος, τάτε
ἄλλα μεγαλόφρων ὢν πεφώ-
ραται, καὶ καθ' ἑαυτὸν καὶ
ἔ
πρὸς τῆς πλείους θαυμαζομέ-
νων· ἀτὰρ ἐν καὶ χρημάτων,
καὶ πατρίδος. ὅτι μὲν ἐν τῆ
εἰσίας ἀπέστη τοῖς Θεβαίοις,
τῆτο μὲν εἰς πάντας ἐξεφού-
τησε· τὸ δὲ ἕτερον αὐτῷ ἐ
πᾶσι
γνώριμον. ἔστι δὲ ἐκεῖνο.

CAP. V.

*Antigonus filium suum
mortuum videns, nihil per-
turbatus est.*

*Antigonum secundum
ajunt, quum aliqui filium
ejus ex acie mortuum ré-
portarent: vidisse quidem
ipsum, sed colorem non
mutasse, neque vero lacry-
mas fudisse: sed collauda-
tum, quod ut fortis miles*

CAP. VI.

*De animi Cratetis celsi-
tudine.*

*Crates Thebanus cum
in aliis rebus magno vir a-
nimo deprehensus est, &
contemptor eorum, quæ
vulgo admirationi erant:
tum præsertim etiam pe-
cuniarum ac patriæ. Quod
igitur suas facultates The-
banis tradiderit, id in o-
mnes emanavit. Alterum*

ἀπαλατ-

ἀπαλαττόμενον τῶν Θε- vero factum ejus non o-
βῶν αἰκιδειῶν πάλιν, ἔφη, mnibus notum est, hoc vi-
ἔ δέομαι πόλεως, ὡς Ἀλέ- delicet: Relinquens The-
ξανδρῶν κατασκάψει, ἢ ἄλ- bas jam restauratas: Non
λ. opus est inquit, mihi ci-
vitate, quam Alexander vel alius subversurus sit.

Κράτης ὁ Θεσσαλῶν) Cynicus Philosophus, Diogenisque se-
ctator. De quo Apulejus in Apologia: Crates, vir domi inter The-
banos proceres dives, nobilis, amore hujus habitus, quem mihi obje-
ctas, rem familiarem largam & uberem populo donavit. Sunt ta-
men qui bona mensario deditse ferunt, ea lege, ut tum demum po-
pulo daret, cum filii sui facti essent philosophi. Vide Laërtium.
Suidas in Αναξαγόρας scribit, abjecisse omnia in mare. Adde
eundem in Ἀποκρίσει. S. Apulejus in Flor. rem familiarem ab-
jicit, velut onus stercoris (ὡς σκυβαλον) magis labori, quam usui.
Hieronymus lib. 2. adversus Jovinian. Crates ille Thebanus projecto
in mare non parvo auri pondere, abiit, inquit, pessum malæ cupidita-
tes! ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis. K.

ἢ ἐστίας) Quam Plutarch. ait octo talentorum fuisse lib.
de vitando ære alieno, ubi habet hanc historiam, hoc est 6800. co-
ronat. Adde etiam Simplicium ad Epict. c. 10. S.

Ἀπαλαττόμενον τῶν Θεσῶν) Aliter Laërtius. πρὸς Ἀλέ-
ξανδρον, inquit, πυθόμενον, εἰ βέλεται αὐτῷ τὴν πατρίδα ἀνορθώ-
θῆναι, ἔφη. Καὶ τί δεῖ; πάλιν γὰρ ἴσως Ἀλέξανδρῶν ἄλλῶν αὐτῷ
κατασκάψει. Et hoc melius. Confirmatque Philostratus vita A-
poll. VII. cap. 1. denique sic corrigendum censet quoque Celeber-
rinus Menag. in Notis ad Laërt. pag. 154. S. Philostrati l. c.
movéor, ne quid in Textu mutari velim. Ille enim non habet
præcisè verba illa, Ἀλέξανδρῶν ἄλλῶν, alius Alexander, sed gene-
ralius inquit: οὐκ ἂν, ἔφη, δεηθῆναι πατρίδῶν, ὡς κατασκάψει τις
ὅπλοις ἰσχύσας, se non indigere ea patriâ (Crates inquit,) quam quis
armis belloque superior possit evertere. Cur igitur Nostrum adige-
mus in Laërtii verba? K.

Κ Ε Φ. ζ.

CAP. VII.

Πεὶ τῶν πολλῶν κακο-
φημίας.

De calumnia populi.

Δημοχάρης, ὁ τῷ Δημο-

Demochares, nepos De-

δένους

δένες ἀδελφιδῆς, ὅτι δειξά
βυλόμενⓄ, ὅτι τ' ἐκτῶν πολ-
λῶν κακοφημίας ὑπερφρο-
νεῖ, θεασάμενος τινὰς καθε-
ζομένους ἐν ἰατρείῳ ψογερὰς,
ὃ κακῶς ἀγορεύειν ἐκ παντὸς
πρόσω διψῶντας, τί φατε
ὑμεῖς (εἶπε) Δυσμενίδαι; τὸ
ἦθος αὐτῶν ἅμα ἐκκαλύ-
ψας δὲ τότε τῆ ὀνόμα-
τⓄ.

mosthenis, significare vo-
lens, se nihil pendere ob-
trectationes vulgi, quum
videret obtrectatores
quosdam una sedentes in
medici officina, & male lo-
quendi omnino cupidos;
Quid loquimini, inquit,
vos Dysmenidæ? simul
hoc nomine ingenium
naturamque ipsorum in-
nuens & detegens.

Δημοχάρης) Lachetis Leuconiensis & sororis Demosthe-
nis filius, orator & ipse celebris, cujus meminit *Plutarch.* in vita X.
cap. 5, S. Et *Seneca* de ira 3, 23. Bene *Valesius* in *Excerpt. Polyb.*
de *Demochare*. *Erat Lachetis filius, Democharis nepos, pago Leuco-*
noiensis. male enim apud Plutarch. in Demetrio, Δημοχάρης ὁ Λευκω-
νεύς, scribitur. apud eundem in vita X. Rhetor. Δημοχάρης Δάχνη-
τⓄ Λόυκονθιεύς. lege utrobique Λόυκονοιεύς. Jam quod eius avum
posui Democharem firmatur auctoritate Demosthenis, qui in orat. con-
tra Aphobum ait, amitam suam nuptam fuisse Demochari Leuconien-
si. Hæc ille l. c. ubi & lapsum memoriæ imputat *Athenæo*, quod
lib. 6. Democharem indigitat *Δημοθένης ἀνεψιόν*, cum potius So-
roris filius fuerit (ἀδελφιδῆς.) Verumenim verò miror Viro tam
docto non venisse in mentem, quod ἀνεψιός idem sæpe valeat ac
ἀδελφιδῆς, id quod constat ex *Polluce* lib. 3. cap. 2. *Suida* in
voce ἀδελφιδῆς, *Phavorino* in ἀδελφιδῆς, & aliis idoneis Auctori-
bus. *Gloss. Sobrinus, ἀνεψιός. K.*

ἐν ἰατρείῳ) Hæc enim male feriatorum hominum con-
ciliabula jam olim esse consueverunt, quemadmodum tonstrinæ
& μυροπώλια. vide quæ observat. *If. Casaubon.* in comment. ad
Theoph. Charact. p. 244. S.

Δυσμενίδαι) Vocabulum ab ipso confictum. Sed fortas-
sis dicit *δυσμενίδες*, allusione ad *Ευμενίδες*, quomodo *Furiæ* ap-
pellantur. S. *Δυσμενίδης* rectus est, ut infra *Ἐπιμιμένης. K.*

τὸ ἦθⓄ) Nempe quia *δυσμένεια, ἔχθρα, μῖσος*, ut ex-
ponit *Hesychius. S.*

ΚΕΦ. η.

CAP. VIII.

Ὅτι ὁ Φρύνιχος διὰ τι
ποίημα στρατηγὸς
ἠρέθη.

*Quod Phrynichus propter
poëma quoddam in ducem ele-
gitus sit.*

Φρύνιχον Ἀθῆναιῶσι στρατη-
γὸν εἶλοντο, ἔτε κατὰ σκεδὰς,
ἔτε κατὰ τὴν τῆ γενέος ἀξίαν,
ἐδὲ μὲν, ὅτι ἦν πολέσιος.
πολλάκις γὰρ ἐκ τῶν
ἐθαυμάζοντο ἐν ᾧ Ἀθῆνας,
ἐ τῶν ἄλλων προσηρῶντο. ἀλλ'
ἔπει τοῖς πυρρίχισαῖς ἐν τινι
τραγωδίᾳ ὀπιτήδεια μέλη ἐ
πολεμικὰ ἐξεπόνθησεν, ἔτως
ἄρα κατεκτήσατο τὸ θεά-
τρον, ἐ ἐκράτησε τῶν πα-
ρόντων, ὡσεὶ ᾠδῶν ἡγεμὸν αὐ-
τὸν εἶλοντο στρατηγὸν πι-
στέσαντες, ὅτι τῶν πολεμικῶν
ἔργων ἠγήσεται καλῶς, ἐ εἰς
θῆρον, ὅπως μὴ ἀπάδοντα τοῖς
ἐνοπλίοις ἀνδράσιν ἐργάσατο
τὰ ἐν τῷ δράματι μέλη τῆ, ἐ
ποίηματα

Phrynichum Athenien-
ses belli ducem creave-
runt, neque gratia aut fa-
vore, neque propter gene-
ris claritudinem, neque ve-
ro quod dives locuplesque
esset. Sæpè enim propter
hæc multos mirati sunt A-
thenienses, aliisque prætu-
lerunt. Sed quum Pyrrichis
in quadam tragœdia
convenientes & bellicos
modulos fecisset, adè te-
nuit universum theatrum
& præsentium animos ce-
pit, ut confestim eum du-
cem eligerent, arbitrantes,
eum bellicis rebus cum u-
tilitate præfuturum esse,
qui à viris armatis non ab-

horrentia carmina poëmataque in dramate confecisset.

ἢ τὴν τῆ γενέος ἀξίαν) MSS. B. & C. habent ἀξίωσιν. S.
ἐν τινι τραγωδίᾳ) Atqui *Suidas* eum facit Poëtam Comi-
cum. Historiam proditam ab alio non memini. *Phrynichum*
alias laudat *Thucydides* passim inter Atheniensium duces. S.
Phrynichum Tragicum, qui & πυρρίχας fecit, in Scholiis *Ari-
stoph.* p. m. 364. legere est. *Suidas* in voce παλαίσμασι ex *Ari-
stophane* in *Ranis* notavit, Φρυνίχου παλαίσματα, *Phrynichi* *luctationes.*
Nam

Nam *Phrynichus* in tragico quodam Dramate, quod inscribebatur *Anteus*, αὐτὸν παλασμάτων prolixior fuerat, vel χρεῖς κινεμένους, καὶ παλαιόντας, *Chorus* dederat se moventes lubrantesque, ut idem *Scholias*tes notat. Quibus rebus fortè capti Athenienses, *Phrynichum* æquè aciem ac chorum struere posse persuasi, Ducem sibi illum legerunt. Verum enim verò στρατηγὲν αὐτῷ ἠτήθησαν Ἀθηναῖοι, καὶ πολλοὶ αὐτῷ προσεκρέσθησαν ὡς πρὸς τὸ πόλεμον. Aliud scilicet erat, mimica belli simulachra in theatro spectatoribus repræsentare, aliud decretoriis armis hostem laceffere non comicum, sed verum. confer notat. ad l. 4. c. 7. K.

καὶ εἰς δέον) MSS. B. & C. ὡς δέον. S.

ΚΕΦ. Θ.

Περὶ ἔρωτος.

Ἐρωτῶντι ἀνδρὶ τίς οὐκ ἔρων, ὁπλοῖς ἐπιφύσεως τῆ μάχης, καὶ σωματικῶν τῶ πολέμου, οὐκ ἂν συμμίζεειν; ὁ γὰρ ἀνέρας φάγῃ καὶ ἀποδιδράσκει τὸ ἐρωτικόν, ἅτε βέλτολος ἔσται ἀτέλες τῷ θεῷ, ἔτοσῶτον ἀνδρεῖται, ὅσον αὐτῷ ἔσται ἡ ψυχὴ χωρεῖ, ἔτὸ σῶμα βώμης ἔχει. δέδοικε δὲ τὸ ἔτερον, ἅτε ἐκ θεῶν καλόχως ἐπιθισιῶντα, ἔσται μὰ Δία τῶτο τὸ κοινόν, ἐξ Ἄρεος, ἀλλ' ἐξ ἔρωτος μανέντα. Οἱ μὲν γὰρ ἐκ τῶ ἑτέρου τῶν θεῶν κατὰ φλημμένοι, ὧν ἓνα φησὶν Ὅμηρος ὅμοια τῷ Ἄρει μαίνεσθαι, ἀλλ' ἐκείνοι μὲν ἐξ ἑνός περιει-

CAP. IX.

De Amore.

Quis cum amatore, qui ipse non amet, quum pugna committenda, ferroque de rebus decernendum est, manus conferat? Nam expers amoris fugit & declinat semper amatorem, tanquam profanus, nec initiatus numini: tantumque audet, quantum & animo valet, & corporis robore pollet. Extimescit autem illum alterum, quasi divino furore correptum: & non solum à Marte, quod quidem commune est, verum etiam ab Amore concitatum. Nam qui solum ab

λημμένοι

λημμένοι ΔιάμονⓄ, εὖ δὲ
καλῶς ἀγωνίζονται τοσῶτον,
ὅσον ἐνθουσιᾶν αὐτὰς ἀπαξ.
οἱ δὲ ἘρωίⓄ βάνχοι πολε-
μῆντες, δὲ ὑπὸ τῷ Ἀρεως ὄρ-
μῆς, δὲ ὑπὸ τῷ ἘρωίⓄ ἐκ-
καύσεως διπλῆν τῷ λατρεί-
αν ὑπομένοντες, εἰκότως κα-
τὰ τῷ Κρηίων ἔννοιαν, δὲ καλορ-
θῆσι διπλᾶ. ἔκωω τῷ ἐξ Ἀ-
ρεως δὲ ἘρωίⓄ Φωνῶνι, ἀγτιά-
σάλο ἂν τις, εἰ μὴ ὑπομένοι οὐ-
πάλιτης ἀνταγωνίσασθαι, ὑφ'
ἐνὶ τεταγμένⓄ Θεῶ, ἀλλ' ἔχ
ὑπὸ τοῖς δύο.

solum numen habeant, re-
cte beneque pugnant tan-
tum, quantum animis pot-
est semel unum per se nu-
men suppeditare. Amoris
vero ministri pugnantes, &
Mavortio impetu, & a-
moris ardore stimulati,
quum duplicem cultum
ac numé sustineant, non in-
juria (ut sentiunt Creten-
ses) dupliciter quoque e-
gregios & fortes se præ-
stant. Non igitur quisquam
reprehendet, si armatus a-

liquis solum ab uno deo pugnans, non à duobus, alte-
ri, quem Mars simul & Amor ad pugnam juvant, se op-
ponere dubitet.

ἘρωίⓄ ἀνδρῖ) Respicit Cretensum & Thebanorum con-
suetudinem, qui in acie amantes conjungebant, ut mutuo aspe-
ctu ad fortitudinem incitarentur : Consule *Polyanum* lib. II.
p. m. 125. qui Gorgiani authorem inventi hujus faciet. *Ashe-
næus* lib. XIII. *Quam apud Thebanos sacram cohortem vocant, ex
eis constat, qui amant & amantur. In eorum virtute atque for-
titudine Dei profecto Majestas elucescit, cum decoram ii mortem
turpi ac probrosæ vitæ anteponant. Adde Plutarchi Amatorium, ubi
accuratè de hoc argumento agit. Porro pro ἀνδρῖ τις ἘρωίⓄ
legit, ἕτερος σὺν ἔρωι. Faber sic constituit omnia, ἔρωι ἀνδρῖ τις σὺν
ἔρωι, ὅπλοις ἐπειγέσης τῷ μάχης, καὶ συνάγονθαι τῷ πολέμῳ, συμμείξαιεν
αὐτῷ; in MSS. B. & C. legitur ὅπλων, cum retineantur cætera vul-
gatz. S. Turbas hîc dedit τὸ σὺν, ex præcedentibus malè in-
culcatum, nisi quis malit τὸ σὺν Attico more abundare. utrum
velit, penes lectorem optio esto. Cæterum, cum Noster hoc
caput scriberet, in animo habuit ἱερὸν λόγον Θεβαίων, sacram co-
hortem Thebanorum, quæ ex amantibus amatisque collecta tre-
centis, victoriam Leuctricam Lacedæmoniis sua virtute extorsit.*

Max.

Max. Tyr. dissert. 8. ὄπλα δὲς Ἐπαμινώνδας τοῖς ἐρασαῖς καὶ τοῖς ἐρωμένοις συνέλαξε λόχον ἰερὸν ἔρωτος, δεινὸν καὶ ἀμαχὸν καὶ συνασπίζοντα ἀκρωδῶς καὶ ἀόρηκτον &c. Epaminondas amatoribus ipsorumque deliciis arma dedit, cohortemque Amori sacram instruxit, quæ strenua & insuperabilis, clypeisque arctissime confertis invictum robur hosti irrumpenti objecit. Plutarchus in Pelopida. Gorgidam primum, inquit, hanc delectam manum (ut Corn. Nep. vocat. in Epam.) constasse, eamque in Cadmæa, Thebanorum arce, publico stipendio habitam. Alii autem volunt ex mutuo se amantibus constare cohortem illam, & Pammenis locus memoratur, quod Homeri Nestorem Tædicæ peritum negabat, quod jussisset Græcos in acie consistere κατὰ Φύλα καὶ Θρήτσας, secundum nationes & tribus, ut quælibet natio suæ nationi, & tribus tribui suppetias ferrent, cum potius amantem ad latus amari collocare debuisset. Tribules enim se invicem non magno prosequuntur affectu: quod vero agmen ex iis, qui amant & amantur, compositum est, id sanè immobiles habet cuneos, nulloque perripitur hostium impetu. Amantes enim suas delicias toto pectore complexi, amarique pudoris & obsequii vicem Amatoribus reddentes, mutuas sibi invicem operas præstant, imminente periculo, alterque pro salute alterius sese morti offerre non dubitat. Hoc animo ille, quem hostis humi prostratum jugulare volebat, precatus est, in adversum pectus gladium sibi adigeret, ne, si amores sui se jacentem aversoque vulnere cæsum viderent, pudore suffunderentur. Fertur etiam Iolaus Herculi fuisse in deliciis, eoque nomine omnium ejus certaminum socius ab Herculis semper stetisse paribus. Quapropter Aristoteles suo adhuc tempore morem durasse ait, ut ad sepulchrum Iolai amatoria fœdera coirent. Ea itaque ratione illam cohortem sacram dixeris, quæ Plato amatorem vocat ἐνδεὸν φίλον, amicam divino instinctu plenum: Mansit etiam cohors laudata bello invicta usque ad prælium Chæronense, in quo ad inter necionem cæsa est, trecentis corporibus uno in loco coacervatis, & ipso hoste, re cognita, illachrymante, qui etiam dixit: δῖλοινο κακῶς, οἱ τέτρες τι ποιεῖν ἢ πάχειν αἰσχρὸν ὑπονοῶντες. male pereant, qui hos turpia pati & facere, suspicantur. vide & sequentia, ut quæ apprime ad illustrandum Ælianum facere videntur. adde Nostri Histor. Anim. lib. 4. cap. 1. Cæterum hanc amatoriam aciem damnare videtur Socrates in Symposio Xenophonius. Cum enim Pausanias, cui Agathon Poëta in deliciis erat, intemperantius amantium causam sibi defendendam suscepisset, dicens,

dicens, ως κῆ εράττουμα ἀλκιμώτατον ἀν ἡρώϊο ἐν παιδικῶν κῆ ἐρασῶν τῆς τῆς ἢ ἀν ἔφη οἰεῖσθ μάλιτα ἀν αἰδεῖσθαι ἀλλήλους ἀπολιπεῖν, quod etiam exercitius ex amantibus eorumque deliciis coadunatus, validissimus sit. illos enim suā sententiā maximè pudore mutuo atineri, ne se invicem deserant: respondit Socrates, mirum esse, si illi à surpr̄ aliquo facinore prā verecundiā se abstineant, qui de reprehensionibus securi impudentiæ erga se mutua infuefacti sunt. Athenæus autem dubitat, annon hæc verba Pausaniæ ipse commentus sit Xenophon l. 5. Deipnos. p. 216. K.

Ὁ κῆ καλόχως ἐνθεσιῶσθ) Cuperus lib. 3. Observ. legit καλόχων S. Frustra hic est, qui sano loco medicam manum admoverit. Pollux. lib. 1. cap. 1. ἐνδέως, ἐπιπνως, καλόχως. Nec causam dixit Cuperus, cur ἐνθεσιῶσθ & καλόχως jungi nequeant. mihi quidem est τὸ ἐνθεσιῶσθ καλόχως, insanire & jerr̄ lymphaticis, more eorum, qui nuntine aliquo afflusi sunt. Ὁ κῆ εἰας ἐπιπνοίας ἐνθεσιῶσθ, eodem fere modo inquit in Severo, Dionis epitomator. quæ enim differentia inter καλόχως & Ὁ κῆ εἰας ἐπιπνοίας; Videtur autem Nuster, τὸ καλόχως ἐνθεσιῶσθ junxisse eodem fere pleonasmō, quo Galenus lib. 1. Ὁ κῆ κρείμων ἡμερῶν jungit τὸ, ἐξόχως ὑπεροχῆ. Ἔστι δὲ inquit ὅτε καὶ ἐξόχως ὑπεροχῆ ἔνα τῆς ἢ γένος ὅλα ἀρετῆσθιαν σφετερίζεται, est vero, ubi etiam quedam per excellentem virtutem, qua supereminet alios, totius generis nomen sibi vindicant. K.

Φησὶν Ὁμηρῶ) Videtur in animo habuisse locum, qui extat Iliad. VIII. ubi Poëta de Hectore, μαίνετο δὲ ὡς ὅτ ἄρης ἐγχεσσεσθ. K.

ΚΕΦ. 6

CAP. X.

Περὶ τῶ ἐν Λακεδαιμόνι ἐρασῶν, κῆ ἐρωμένων.

De Lacedæmoniorum amatoribus & amatis.

Περὶ τῶ ἐν Λακεδαιμόνι Εφόρων πολλὰ μὲν εἰπεῖν κῆ ἀλλὰ καλὰ ἔχω, ἃ δὲ ἐν προσήρημα, καὶ ἐρῶ ταῦτα. ὅτε τις τῶ παρ̄ αὐτοῖς καλῶν, πλέσιον ἐρασῶν εἴλετο τοῦ χρεσῶ πίνησθ, ἐπίβαλλον

De Lacedæmoniorum Ephoris, quum habeam multa præclare facta dictaque recensere, in præsentiarum ea dicam tantum, quæ præposui. Quum quidam apud eos forma præstans,

M

αὐτῶ.

ἀπὸ χρημάτων, κολάζοντες, ὡς ἔοικε, τὴν φιλοχρημασίαν τῇ τ' χρημάτων ζημίᾳ. ἄλλον δὲ τινα ἀνδρα καλὸν καὶ καθὸν ἐδενὸς ἐρῶντα τ' ἐκαλῶς πεφυκότων, καὶ τέτον ἐζημίωσαν, ὅτι χρηστὸς ὢν ἐδενὸς ἦρα. εἰ ἤλον γὰρ ὡς ὅμοιον ἂν ἑαυτῷ κακεῖνον ἀπέφηνεν, ἴσως δὲ ἂν καὶ ἄλλον. εἰρηὶ γὰρ ἡ τῶν ἐρασῶν πρὸς τὰ παιδικὰ δύνεια, ἀρετὰς ἐνεργάσασθαι, ὅταν αὐτοὶ σεμνοὶ ὦσιν. ἐπεὶ τοὶ Λακωνικὸς καὶ ἔτ' νόμου, ὅταν ἀμαρτή μισθῶν τῇ ἐπιπέσει ἀφελείᾳ τ' τρόπος, καὶ τῷ νεαροῦ τ' ἡλικίας συγγινώσκουσι τ' δὲ ἐρασῶν ὑπερ ἀπὸ κολάζουσιν, ὅτι γνωμόνας αὐτὰς, καὶ ἐξετάσας ὢν ἐκεῖνοι πράξιαι κελύοντες εἶναι.

lex apud Lacedæmonios : si quis adolescens in deliciis habitus peccasset, concedebant aut morum simplicitati, aut ætati juvenili : amatorem vero ejus pœnas luere cogebant, volentes arbitros eos & inspectores esse omnium, quæ isti facerent.

πλεῖστον ἐρασὴν εἶλετο) Gesn. περὶ εἶλετο. S. Simplex εἶλετο loco περὶ εἶλετο. Suidas etiam εἰλόμῳ explicat περὶ ἐκρίνα, ἡδύλησα. K.

καὶ ἔτ' νόμου) De lege nihil adhuc habeo compertum. Exemplum refert Plutarchus in Lycurgo, ac forsitan abusive legem Noster posuit pro consuetudine. S.

ΚΕΦ. ΙΑ.

CAP. XI.

Περὶ Ψυχῆς.

De anima.

Οἱ Περὶπατητικοὶ φασὶ ,
 μετ' ἡμέραν θηδύσκον τὴν
 ψυχὴν , τῷ σώματι περιπλέ-
 κασθαι , καὶ μὴ διυλάσθαι κα-
 σαρώς τὴν ἀλήθειαν θεωρεῖν .
 νύκτωρ δὲ διαλυθεῖσαν τ' αὖτις
 τετολειεργίας , καὶ σφαιρω-
 θεῖσαν ἐν τῷ αὖτις τ' ἰδύραμα
 τόπῳ , μαλίκωτέραν γίνεσθαι ,
 ἐξ ὧν τὰ ἐνύπνια .

Peripatetici dicunt ani-
 mam interdiu corpori ser-
 vitum præbere , & involvi ,
 neque pure veritatem per-
 spicere posse . Noctu vero ,
 liberatam à ministerio cor-
 poris , & veluti in orbem
 circa thoracem in se colle-
 ctam , magis ad præviden-
 da futura idoneam esse ,
 unde existunt insomnia .

Περὶπατητικοὶ) Aristoteles lib. αὖτις τ' καθ' ἕπνον μαντικῆς .
 cap. 2. Xenophon in oratione Cyri , quæ est lib. VIII. Præd. Sed
 & Plato lib. Polit. VII. cujus verba habes latine reddita apud
 Ciceronem lib. I. de Divin. S. Vid. Philostr. lib. 2. de V. A. cap.
 14. K.

Νύκτωρ ἦ) Quintus Frat. apud Tullium ante dicto loco :
 Cum est somno provocatus animus a societate & contagione corporis , tunc
 meminit præteritorum , præsentia cernit , futura providet . S.

σφαιρωθεῖσαν) In se collectam , & corrotundatam . Pli-
 nius etiam lib. XI. cap. ult. Somnus , inquit , nihil aliud est , quam
 animi in mediū sese recessus . Porphyrius apud Macrobiū in Somn.
 Scipionis , latet omne verum ; hoc tamen anima , cum ab officio cor-
 poris somno ejus libera est , interdum aspicit . Cæterum post
 ψυχὴν interjunctionem sublatam vellem , ut cohæretet θηδύσκον
 cum σώματι , hoc sensu , anima corpori interdiu subserviens distribuitur ,
 cui insequentibus responderet ἀγαθὴν τ' αὖτις τὸ σῶμα λει-
 τεργίας , solutum esse corporis ministerio . De hoc animæ famu-
 latu , Theophrasti tale dictum præditur : πολὺ τῷ σώματι τελεῖ
 οἰοῖσιν ἡ ψυχὴ . anima corpori magnam pro habitatione mercedem
 dependit . Plat. de præcept. sanit. Democriti sententiam de
 somniis apud eundem 8. Symposiac. quæst. ultim. videre est . scili-
 cet interdiu , ἡνίκα ἀλλοτεροπραγεῖ , αὖτις σῶμα χολάζων , ἔγνωσκει
 ἐκὺλον ὁ νῦς , καὶ ἡ αἴσθησις αὖτις τὰ μερικὰ ἐνσηλημμένη σὺν ἑᾶτ' ἑνῷ

ἀποχολείσθαι τοῖς καθόλου, ἀλλ' ἔοικε φλυαῶν γείτοσι, ὁμιλῶντι πολλαὶ καὶ ἐκπρόβουλι τ' ἀναγινώσκοντα, cum alienis occupatur negotiis, non cognoscit seipsam mens illa, nec sensus rebus particularibus implicitis finit eam vacare universalibus, sed repræsentat vicinum loquacem, qui multa crepat, legentemque interpellat, inquit *Alexander Aphrodis.* apud *Joh. Philoponum* commentario in lib. III. *Aristotelis de Anima.* *Ammianus Marcell.* lib. 14. solutus corporeis nexibus animus semper vigens motibus indefessis, & cogitationibus subiectus & curis, quæ mortalium sollicitant animos, colligit visa nocturna, quas Φαντασίας nos appellamus. Ubi ita *Valesius* pag. 54. Sanè hæc opinio fuit *Aristotelis*, ut docet *Sextus* lib. 8. adversus *Dogmaticos* initio: ὅταν γὰρ, φησιν, ἐν τῷ ὑπνῷ καθ' ἑαυτῷ ᾗσθεται ἡ ψυχὴ, τότε τῷ ἰδίῳ ἀπολαβῆσα φύσιν ὡραμαντεύεται τε καὶ προαγορεύει τὰ μέλλοντα, i. e. nam cum in somnis animus liber est ac sui juris, cum propriâ quasi postliminiò recuperata naturâ præfagit ac prædicat multò ante ventura. Id autem ita explicabat *Aristoteles* ac *Peripatetici*, non ut somniandi causa extrinsecus immitteretur à Deo, sed ut in animis nostris quiddam natura inesse diceret, quod eos ita afficeret & moveret, quippe omnem à Deo profectam vaticinationem removebat *Aristoteles*; ut docet *Origines* contra *Celsum*. v. *Arsemidorum* in lib. I. cap. 7. ab iis verbis: θεόπεμπτα δὲ λέγω, ἕχ' ὡς *Aersolæus*. Sic enim emendanda sunt & in lib. 4. cap. 3. p. 54. 61. ubi somnia animi opus esse, inde ait apparere, quod sapientibus quidem sapientia & φιλολόγια, contraria autem idiotis eveniant, ex notis *Königianis*. K.

ΚΕΦ. ΙΒ.

CAP. XII.

Περὶ ἐρωτικῆς ὡραμαντίαις Λακεδαιμονίαις.

De amoris ratione apud Lacedæmonios.

Οὐκ εἰσὶ θρυπτικοὶ πρὸς τὰς ἐρασάς οἱ Λακεδαιμονίων καλοὶ, ἔδ' ἄλαζόνες· ἐπει τὸν ἀντίον, ἢ ὡραμαντίαις τοῖς ἄλλοις ὡραμοῖς τὰ ἐν τέτων καταμαθεῖν ἔστιν. αὐτοὶ γοῦν ὄλονται τῶν ἐρασῶν θύσσων

Apud Lacedæmonios, qui honesta liberaliq; forma præditi sunt, non gerunt sese delicate erga amatores, neque nimis arrogant. Siquidem hi diversum à reliquis faciunt ado-

αὐτοῖς

αὐτοῖς. Λακεδαιμονίων δὲ ἔστιν αὕτη ἢ Φωνή, ἐρᾶν δεῖν λέγασα. Σπαρτιάτης κ' ἔρωτος ἀγχιρὸν οὐκ οἶδεν. ἔτε γὰρ μετράκιον ἐτόλμησεν ὑβρῖν ὑπομείναι, ἔτε ἐραστῆς ὑβρῖσαι, ἀλλ' ἐδ'ετέροις ἐλυσιτέλησε τῇ Σπάρτῃ καταμείναι. ἢ γὰρ τ' παλῆιδ' ἀπιπλάγησαν, ἢ κ' τὸ ἔτι θερμότερον, κ' βίβ' αὐτῆς.

lescentibus formosis: nam ab amatoribus petunt eis-
πνεῖν αὐτοῖς i. ut sese amant.
Lacedæmoniorum ea vox est, oportere amare dicens. Spartanus autē amor nihil turpe novit. Sive enim adolescens ausus sit stuprum pati, sive amator inferre, neutri consultum fuerit Spartæ manere. Aut

enim è patria discedendū ei, aut, quod gravius est, è vita.

ἔπει τὸ ναυλίον) Faber existimat, hæc ita esse scribenda: ἔπει τὸ ναυλίον ἢ παρὰ τοῖς ἀλλοθι ἀραίοις ἐκ τέτων καθυμαθεῖν ἐστὶ. In MSS. B. & C. qui servant cætera, legitur πρὸ τοῖς ἀλλοις. S. Nihil censuerim in textu mutandum. vide indicem in c. K.

Λακεδαιμονίων) Vide Etymol. Sylburgii. S. In voce εἰσπνήλης, & in αἴτης: αἴτης, inquit, ὁ ἐρώμενος παρὰ τὸ αἶεν, ὁ ἐστὶ πνεῖν, ὁ εἰσπνεῖν τ' ἔρωτος τὸ ἐραστῆ. Φασὶ γὰρ γίνεσθαι τ' ἔρωτος ἐκ τ' εἰσπνεῖσθαι ἐκ τ' μορφῆς τ' ἐρωμένους ἀδεν κ' εἰσπνήλας καλεῖσθαι τὰς ἐραστὰς παρὰ Λάκωσι. id est αἴτης est adamas, ab αἶεν spirare, quasi inspirans amorem. ajunt enim amorem venire ab inspiratione, adamas pulchritudine facta, unde apud Lacones amatores vocant εἰσπνήλας. Phavorinus legit εἰσπνιλ' in voce ἀήλον. confer & Theocritum Idyll. 12. p. 13. Eustath. ad Odysf. p. 174. Meurs. in Læconic. p. 223. quos laudat codex Königianus. K.

Σπαρτιάτης κ' ἔρωτος) Gesn. Σπαρτιάτης ἢ vel γὰρ. vide Indicem in καύ. S. Petrus Ærodius, lib. 4. cap. 21. Rerum Judicarum ita reddit: Spartiata & amor nihil turpe noverrunt, ac si Σπαρτιάτης κ' ἔρωτος duo sint ὑποκείμενα, quod secus est. κ' enim hoc loco non copulat Σπαρτιάτης cum voce ἔρωτος sed sequentia potius annexit superioribus, Dixerat Noster, pueros Lacedæmoniorum non a deo suis amatoribus insultare, ut fieri alias solebat; Ne vero inde sequior opinio lectori oboriatur, statim subjicit, amorem Spartanum omni vacare turpitudine. Neque etiam amor, inquit, Spartanorum alicujus sibi turpitudinis conscius est. Error est ab Interpretis versione edita Basil. A. 1548. K.

αἰχρῶν ἐστὶν οἶδεν) Xenophon de republ. Laconum. ἐστὶ τις παιδὸς σαμαλῶν ὀρεγόμην Φωνεῖη, ἀρχισὸν τέτο θεῖς (ὁ Λυκῆργος) ἐποίησεν ἐν Λακεδαιμόνι μηδὲν ἤτιον ἐρασῆς παιδικῶν ἀπέχεσθαι, ἢ γονεῖς παίδων, ἢ ἀδελφοὶ ἀδελφῶν εἰς ἀφροδίτικα ἀπέχονται. S. Max. Tyr. dissert. 9. ἐστὶ Σπαρτιάτης αὐτῆς μειρακίης Λακωνικῆς, ἀλλ' ἐστὶ μόνον, ὡς ἀγάλλεται καλεῖται, Spartanis amat adolescentulum Laconicum, sed ut pulchram statuam ἔσται. K.

ἐλυσιτέλησε τῆ Σπάρτῃ) Faber ita corrigit : ἐλυσιτέλησεν ἐν τῇ Σπάρτῃ. S. Videtur per ellipsin omissum ἐν, quod Græcis Auctoribus non insolens. Pausan. Βασ. κατέστησε ταῖς πόλεσι προ ἐν τ. π. & in Rhoc. τυχεῖν γὰρ δὴ ὡν Γαδείροις, Noster supra l. 2. c. 26. ἀγωνίᾳ ἐξανιστάμενος pro ἐν ἀγωνίᾳ & c. 35. αὐτὸν παρήλαθε προ εἰς αὐτὸν ad ipsum veniret. Hæc præpositionis ellipsis imprimis Attica. vide Serv. ad I. Æn. p. m. 165. K.

ΚΕΦ. ΙΖ.

Περὶ Ταπύρων οἰνοφλυγίας.

Ὅτι φιλονότατον ἔβη τὸ ὦν Ταπύρων, τοσῆτον, ὥστε ζῆν αὐτὸς ἐν οἴνῳ, καὶ τὸ πλείστον βίβει ἐν τῇ σπῆρὸς αὐτὸν ὀμιλία καταναλίσκειν. καὶ εἰ μόνον εἰς πόμα καταχρῶνται αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ χρίσματα ἔστιν αὐτοῖς ὁ οἶνος, ὡσπερ ἄλλοις τὸ ἔλαιον.

Ταπύρων) Auctor Amyntas, item Ctesias, apud Athen. lib. X. S. Strabo lib. IX. τὰς Ταπύρας οἰκεῖν μετὰ Δερεβικῶν καὶ Τεκανῶν annotavit. Arrianus lib. 3. Exp. Alex. Ταπύρας vocat. Nicetas in Annalibus p. 195. Byzantinos sui temporis οἰνοφάρεστερον τῶν Ταπύρων, Tapyris vinolentiores dicit, quod cum sequenti capite convenit. K.

χρίσματά ἐστιν αὐτοῖς ὁ οἶνος) Mihi vix est dubium, quin χρίσματά τι scripserit Ælianus. S. Textus satis sanus est. K.

ΚΕΦ. ΙΔ.

CAP. XIV.

Περὶ οἰνοφλυγίας Βυζαν-
τιῶν.

*De vinolentia Byzantio-
rum.*

Βυζαντίους δὲ δεινῶς οἰνό-
φλυγας ὄντας, ἐνοικεῖν τοῖς
καπηλείοις ὁ λόγος ἔχει, καὶ
τῶν οἰκιῶν τῶν ἰδίῶν, καὶ τῶν
δωμάτων ἐξοικιαθέντας, καὶ
τοῖς ξένοις τοῖς ἐνεπιδημῆσι
τῇ πόλει ὑπομιμνήσκοντας αὐ-
τὰ καὶ ἐ μόνον ἐκείνων, ἀλλὰ
καὶ τῶν γυναικῶν αὐτοῖς ὑπο-
στάτας. ὡς ἐν ταυτῷ τὸς
Βυζαντίους διωλὴν αἰτίαν φέ-
ρεσθαι, καὶ οἰνοφλυγίας, καὶ
προαγωγίας. ἅτε δὲ ὑπὸ τῆ
μέθης καὶ τῆ οἴνου διαρρέοντες,
αὐτῶν μὴ ἀκόντες χαίρουσι,
καὶ τὸ ἔργον αὐτοῖς αὐλεῖσθαι
ἔστι. σάλπιγξ δὲ ἐξ ἀρχῆν
ὑπομένουσι. καὶ ἐκ τέτων
ἔξεσι νοεῖν, ὅτι καὶ πρὸς ὄπλα,
καὶ πρὸς πολέμους ἀλλοτριώτα-
τοι δάκνεται Βυζαντίοι.
ὁ δὲ ταῦτά τοι καὶ Λεωνίδης ὁ
στρατηγὸς αὐτῶν ἐν πολιορκίᾳ
ἰσχυρῶν, ἐπεὶ τῆ πολεμίων τοῖς
τείχεσι προσβαλόντων, ἐκεί-
νοί γε τὰς φρενὰς ἐκλιπόντες
διημέρον ἐν ταῖς στυγερῶν
διατεικῶν, προσέταξε τὰ

Byzantii vero, quoniam
proclives & propensi sunt
ad vinum, relictis suis ædi-
bus & domibus, peregrinis
eas mercede locant, &
transmigrant in cauponas,
ut fama est. Neque solum
hæc, sed etiam uxores illis
relinquunt. Itaque duo-
rum criminum calumnia
eodem facto sese implicant
Byzantii, temulentia &
prostitutionis. Quoniam
vero ebrietate vinoque dif-
fluunt, delectantur tibia-
rum sono, & tibiis maxime
vacant. At tubæ fremitum
primo auditu etiã non su-
stinent. Ex quibus liquet,
quod ab armis belloque
gerant alienissimos animos
Byzantii. Propter hanc
causam Leonides dux mi-
litaris ipsorum in acerrima
urbis oppugnatione, quã
hostes mœnia adorirentur,
& illi relictis excubiis totos
dies in cõsuetis diversoriis

κατωλεῖα ὅπῃ τῶν τυχῶν
διασκευαθῆναι αὐτοῖς. καὶ
τῆτο τὸ σόφισμα ἀνέπρσεν
αὐτὰς ὁφείη καὶ βραδέως, τὴν
τάξιν μὴ καταλιπεῖν, ἅτε τῆ
προφάσει αὐτοῖς περιηρη-
μένης. Λέγει δὲ ταῦτα ὑπὲρ
αὐτῶν Δάμων. ὁμολογεῖν δὲ
τέτοις ἔοικε καὶ ὁ Μένανδρος,
ὅταν λέγη, Μεθύσης τὰς ἐμ-
ποεῖας ποιεῖ τὸ Βυζάντιον.
Ὅλλω ἔπινε τὴν νύκτα.

tererent, mandavit ut cau-
ponæ ipsis in mœnia trans-
ferrentur. Quo sophismate
fero tandem eis persuasit,
ut aciem ne desererent,
quum prætextus & causa,
quam obrem abirent, non
esset. Hæc affirmat de ipsis
Damon. His astipulari vi-
detur Menander, quum di-
cit: Vinolentos negotiato-
res facit Byzantium: to-
tam noctem perpotat.

Βυζαντίως) Habes hæc priora apud *Athen.* lib. X. cap. 12.
ex Phylarcho, cujus nomen Interpres omisit. Meminit & Theo-
pompus apud eundem lib. XII. cap. 4. S.

Ἀποτριώτατοι) *Faber ἀποτριώτατοι*, ut sit Atticum. S. Non
habet Noster opus hoc ascititio Atticismo. K.

Διὰ ταῦτά τοι) Hic omnes MSS. novum caput faci-
unt. S.

Μεθύσης) Versus hi *Menandri* sunt ex *Arrephoro*, vel
Auletride, & sic scribendi:

Πάντας μεθύσης τὰς ἐμπόρας ποιεῖ τὸ Βυζάντιον,
Ὅλλω ἐπίνορδῷ γε τὴν νύκτα λείψαι.

Faber in primo versu vult omitti τὸ, ut sibi constet versus trime-
ter. S. Cæterum hæc veterum Byzantinorum temulentia non-
dum hoc temporis apud posteros exolevit. nisi illos vino inter-
dum deposueris, nisi Græco more, πολυχρονιάσης ἀφένδι, exclamave-
ris, oleum & operam perdidieris: neque tamen quidquam ab eis re-
portaveris, nisi nugatoria quædam, nisi morem bibendi. qui ad eos, ju-
te quasi hereditario ab antiquis Byzantinis derivatus videtur, inquit
Georgius Doussa in *Itinere Constantinopolitano.* adde *Crusium* lib. 3.
Turcoçtaia, p. 250. K.

Περὶ Ἀργείων, Κορινθίων,
Θρακῶν, Ἰλλυριῶν οἰνοφλυ-
γίας.

*De Argivorum, Corinthio-
rum, Thracum, Illyriorum
vinoſitate.*

Καὶ Ἀργεῖοι δὲ καὶ Κορίν-
θιοι, κεκωμώδισται καὶ ἔτι
ἀκρατέστερον τῶν οἴνω προσι-
όντες. τό γε μὴν ὑπὲρ τῶν Θρα-
κῶν, ἀλλὰ τὸτο μῦθός καὶ δια-
βεβαίωται ἤδη, καὶ διατε-
θρύλληται, ὡς εἰσὶ πλείων δεινό-
τατοι. ἔ διαπεφεύγασιν δὲ
νῦν τὴν τοιαύτην αἰτίαν ἐδὲ
Ἰλλυριοὶ, ἀλλ' ἐκείνοί γε προσ-
φλήφασιν καὶ κείνο τὰ ἐπίκλη-
μα ὅτι ἐφεῖται τοῖς ἐν τῶ
σαυδέειπνῳ παρῶσι ξένοις,
προσπίνειν τῶν γυναιξὶν ἕκαστον,
εἰὰν βέλῃται, καὶ μὴ μὲν προσ-
ἴκει ἢ γυνὴ αὐτῶν.

Argivi ipsi quoque &
Corinthii in comædiis ta-
xati sunt, quod vino se de-
dant intemperantius. De
Thracibus jam confirma-
tus constansque rumor est,
plurimū eos bibendo pos-
se. Neque vero Illyrii ca-
rent hoc tempore tali cul-
pa, qui hoc etiam dedecus
adjecerunt, quod in convi-
vio peregrinis & hospiti-
bus permittitur, ut unus-
quisque mulieribus propi-
net, si libeat, etiam si fœmi-
næ nihil ad se pertineant.

Κορίνθιοι) Qui auctoritatem *Athenæi* sequuntur, quam
omnino hic sequendam existimo, pro Κορίνθιοι, Τριώνθιοι substi-
tuent. Nam & versus *Ephippii* veteris ποιῆται, ad quos respexisse
Noster videtur, adducit, qui se ita habent :

Οὐκ οἶδα μ' ἄνθρωπος πρὸς θεῶν Τριώνθιον
Ἀργεῖον, οἱ μεθύοντες αἰεὶ τὰς μάχας
Πάσας μάχονται.

Lectionem *Athenæi* probat etiam MS. B. S. Vulgata etiam non
malè Κορίνθιοι. Nam adeo vinosi vixerunt Corinthii, ut qui ex il-
lis ad Christianam fidem transierant nec in sacris se abstinuerint à τῶ
μεθύειν. I. *Corinth.* II. K.

ὑπὲρ τῶν Θρακῶν) Habes apud eundem *Athenæum*. S.

Δαβεβαίωται) Emendat *Faber* Δαβεβήται. sed vix ne-
cessum. S.

ἐδὲ Ἰαυεῖοι) Ex eodem , qui autorem laudat Hermip-
pum. S.

ἐπίκλημα) Observa Græcis pariter ac Romanis moribus
inhonestum fuisse, si quis alienæ mulieri propinaret. S.

ΚΕΦ. 15.

Σύγκρισις Δημητρίου καὶ
Τιμοθέου στρατηγῶν.

Εἴτε τις ἀμείνων ἢ στρα-
τηγεῖν, Δημήτριος ὁ πολι-
ορκητῆς, ἢ Τιμόθεος ὁ Ἀθη-
ναῖος ; ἐγὼ μὲν ἐγὼ τῶν ἀμ-
φοτέρων τρόπον. ἔνεσι δ' ὑμῶν
προβιμῆσαι τὸ ἕτερον. Δημή-
τριος μὲν βία, καὶ πλεονε-
ξία, καὶ λυσιῶν τὰ μέγιστα,
καὶ ἀδικῶν ἤρει τὰς πόλεις,
μηχανὰς προσάγων καὶ κα-
τασείων, καὶ ὑπορύπτων τὰ
τείχη. Τιμόθεος δ' αἰδέων,
καὶ διδάσκων λόγῳ, ὅτι λυ-
σιτελέστερόν ἐστι τῶν Ἀθηναίων
ἀκέρειν.

utilius esse, ut Atheniensium dicto audientes essent, ea-
dem hæc, quæ ille, perfecit.

ἔνεσι) Faber ἐνεσαι sed neque hic necesse est ut ἔνεσι re-
spondeat præcedenti ἐγὼ. S.

ΚΕΦ. 17.

Ὅτι ἡ φιλοσοφία οὐκ ἀπο-
λίτῳτος, καὶ τίνες τῶν φι-
λοσόφων ἐπολιτεύ-
σαντο.

CAP. XVI.

*Comparatio Demetrii &
Timothei Ducum.*

Uter vero præstantior
dux fuit, Demetrius Poli-
orcetes, an Timotheus A-
theniensis? Ego mores &
ingenium utriusque expli-
cabo. Vobis autem dein-
de præferre alterum licebit.
Demetrius per vim atque
avaritiam perturbansque
multos & injuriam infe-
rens, civitates subigebat
admotis machinis, concuf-
sis & suffosis mœnibus. Ti-
motheus vero persuadens
verbis, & oratione docens,

CAP. XVII.

*Quod philosophia ab admi-
nistranda repub. non sit aliena, &
quod ex philosophis quidam
remp. gubernarint.*

Ἐπολιόσαντο ἔν καὶ φι-
 λόσοφοι, ἢ αὐτὸ τέτο μόνον
 τὴν διάνοιαν ἀγαθοὶ γηρόμε-
 νοι, ἐφ' ἡσυχίας κατεβίωσαν.
 ἐπλωώρθωσαν γὰρ τὰ κοινὰ,
 Ζάλευκος μὲν τὰ ἐν Λοκροῖς,
 Χαρώνδας ὃ τὰ ἐν Κατάνη,
 καὶ τὰ ἐν Ρηγίνω, ὅτε ἐκ Κα-
 τάνης ἔφυγε. Ταραντίνοις ὃ
 ἐγένετο ἀγαθὸς Αρχύτας, Σό-
 λων δὲ Ἀθωαίοις, Βίας δὲ
 καὶ Θαλῆς τὴν Ἰωνίαν πολλὰ
 ὤνησαν, Χίλων δὲ Λακεδαιμο-
 νίς, Μιτυληναῖος γε μὲν
 Πιττακὸς, Κλεόβουλός ὃ Ροδίς,
 καὶ Αναξίμανδρος ὃ ἠγήσατο
 τὴν εἰς Ἀπολλωνίαν ἐκ Μιλήτε
 δόποικίας· ἀλλὰ καὶ Ξενοφῶν
 στρατιώτης ἀγαθὸς ἦν καὶ
 ἀμείνων στρατηγός, ὅτε Κύρω
 σικανέει, καὶ Κύρῳ μὲν καὶ
 οἱ σὺν αὐτῷ ἀπέθανον. κα-
 λέσθης δὲ τὴν χρέτας τὴν Λιμισό-
 μενον οὔσαι τῆς Ἑλλάδας, καὶ
 ἀγαγεῖν τὴν ὀπίσω εἰς τὰ οἰ-
 κεία, ἔτ' ἐμείν' ἦν.
 Πλάτων δὲ ὁ Αείρωνος Δί-
 ωνα κατήγαγον εἰς Σικελίαν,
 καὶ δι' αὐτῶν σικανέει, καὶ
 ἰπσο ὀκκυβίσσαν. Ἐτ' ἦν
 ἀνάγκη ποιεῖν τὴν ἑκείνην
 ἀνάγκη ποιεῖν τὴν ἑκείνην
 ἀνάγκη ποιεῖν τὴν ἑκείνην

Ex philosophis etiam a-
 liqui ad gubernacula re-
 rumpublicarum sederunt:
 aliqui vero hoc solo con-
 tenti, quod animum virtu-
 tibus excoluissent, quie-
 tam vitam traduxerunt.
 Correxerunt respubl. Za-
 leucus Locrensiū, Cha-
 rondas Catanensium, item
 Rheginensium, quum in
 exilium ejectus esset è Ca-
 tana. Tarentinis profuit
 Archytas. Solon Atheni-
 ensibus, Bias & Thales in
 Joniam adjumenta ma-
 xima importarunt. Chi-
 lon juvit Lacedæmonios,
 Mitylenæos vero Pitta-
 cus, Rhodios Cleobulus,
 & Anaximandrus coloni-
 am Mileto Apolloniam
 deduxit. Xenophon et-
 iam bellicis laudibus mi-
 les floruit, & optimus dux
 judicatus est inter eos,
 qui unâ cum Cyro a-
 scenderant, tum quum
 Cyrus & multi alii cum
 ipso occubuissent. Et quum
 necessitas postularet a-
 liquem qui posset servare Græcos,
 & incolumes do-
 mum reducere, hoc negotium
 illi datum est. Plato
 vero Aristonis filius Dionem
 reduxit in Siciliam & con-

καὶ ἐδίδασκε, ὅσα τῶν τυ-
 ραννίδων τῶν Διονυσίου κατέ-
 λυσε. Σωκράτης δὲ τῆ μὲν
 Ἀθηνῶν πολιτεία οὐκ ἠρέ-
 σκετο· τυραννικῶν γὰρ, καὶ
 μοναρχικῶν ἔωρα τῶν Δη-
 μοκρατίαν ἔσαν Ἀθηνῶσι, καὶ
 ὅσα ταῦτα ἔτε ἐψήφισε τὸν
 ἄδελφον Στρατηγῶν Θάνατον,
 ἀλλ' ἐδὲ τοῖς τριάκοντα ἐπι-
 νόησε τὸ ἀσεσημάτων. ἔνθα δὲ
 ἐχρῆν ὑπὲρ τῆς πατρίδος
 ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' ἐν ταῦτά
 γε ἀπροφάσις ἐκείνη
 στρατιώτης ἦν. ἐστράτευσατο
 ἐν ὄπῃ Δήλιον, καὶ εἰς Ἀμφί-
 πολιν, καὶ εἰς Ποτίδαιαν.
 Αἰριστοτέλης δὲ τῶν ἐαυτοῦ πα-
 τριδῶν, ἐπὶ τὸ λεγόμενον Διή-
 κτητο, εἰς γόνου πεσεῖσαν, ἀλλ'
 ὄπῃ Σόμα, ἀνέστησεν αὐτοῖς.
 Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς,
 καὶ Ἀθηνῶσιν ὄπῃ φανέσασθαι
 ἐπολιτεύσατο, ἔς' ἂν αὐτὸν ὁ
 σιωπῆς Ἀθηνῶσι φθόνος
 ἐξέωσε. καὶ ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
 σιωπῆς Πτολεμαίῳ, νομο-
 θεσίας ἤρξε. τίς δὲ ἀντιφύσας,
 καὶ Περικλέα τὸν Ξανθίππου

filium modumque docuit,
 quo tyrannidem Dionysii
 subverteret atque dissolve-
 ret. At Socrates nullam si-
 bi curam de Atheniensium
 repub. suscepit, quod vide-
 ret Atheniensium demo-
 cratiam similiorem esse ty-
 rannidi & monarchiæ. Pro-
 inde neque suffragio suo
 decem duces morti adju-
 dicavit, neque triginta ty-
 rannis quicquam comuni-
 cavit in illorum nefariis
 sceleribus. Quum autem
 pro patria decertandum
 esset, tunc sine ulla recusa-
 tione militem agebat. Ges-
 sit autem arma contra De-
 lium, Amphipolim, & Po-
 tidæā. Aristoteles patriam
 suam non in genua (quod
 dicitur) procumbentem,
 sed in os prostratam erexit
 atque restituit. Demetrius
 Phalereus, summa cum di-
 gnitate rempubl. Atheni-
 ensibus rexit: donec eum
 Atheniensibus consueta

φιλόσοφον ἡμέδα , κὶ Ἐπαμινώνδα ἢ Πολύμνιδῶ , κὶ Φωκίωνα τὸν Φώκε , κὶ Δεισιδῶ τὸν Λυσιμάχε , κὶ Ἐφιάλτῳ τὸν Σοφωνίδε . κὶ ἔτι κάτω τοῦ χρόνου Καρνεάδῳ , κὶ Κριτόλαον ; ἔγχε κὶ εἰς ἢ Ρώμῳ ἀφίκοιτο κὶ ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῶν Ἀθῶναιων παρεβύοντες , κὶ αὐτοὶ σωτηρίαν εὔραντο . οἵπερ ἔν εἰς τοσῆτον ἐνέτρεφαν ἢ σύγκλητον βεβῶν , ὡς εἶπεν αὐτὸς , ἔπεμφαν Ἀθῶναιον παρεβύοντας , ἄλλὰ γὰρ τὸς βιασομένους ἡμᾶς δεῖσαι ὅσα θέλωσιν . ἐγὼ κὶ πολίθειαν φαίλω κὶ τὸ Περσῆε , ἔγχε Ἀντίγονον ἐπαίδευσεν κὶ τὸ Δεισιτέλεε , ἔπει κὶ αὐτὸς οὐκ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππε νέω ὄντι φιλοσοφῶν ὡς διῆλθῶ . κὶ Λύσιε δὲ ὁ γνώριμῶ ὁ Πυθαγόρε , κὶ αὐτὸς Ἐπαμινώνδαν ἐξεπαίδευσεν . εἰ τις οὐκ ἀπράκτως λέγει τὸς φιλοσόφους , ἀλλὰ εὐήθη γε αὐτὴ κὶ ἀνόητα ταῦτα . ἐγὼ μὲν γὰρ ἢ οὐκ αὐτοῖς ἀπραγμοσύνη , κὶ ἢ ἢ ἀγερε φιλοσοφῶς δicit , inconsiderate facit & stulte , quanquam ego ipsorum otium & tranquillitatis

filium philosophiæ præcepta calluisse, & Epaminondam filium Polymnidis, & Phocionem filium Phoci, & Aristidem Lysimachi, & Ephialtem Sophonidæ & post hos interjecto tempore Carneadem & Critolaum, quoniam Romanam quoque missi sunt pro Atheniensibus legati, & pacem impetraverunt, qui tanta gravitate dicendi senatum perpulerunt, ut diceret, Miserunt Athenienses legatos, non ut nos persuaderent, sed qui cogerent nos facere, quod ipsis collibitum esset. Ego vero illud etiam Persæi, pro administratione reipub. duco, quod Antigonus erudivit: & illud Aristotelis, qui ipse quoque juvenem adhuc Alexandrum philosophiæ præceptis imbuat. Et Lysis, Pythagoræ discipulus, Epaminondam instituit. Si quis igitur nihil rerum

ἡσυχίας ἔρωτα καὶ ἀρπάσαμι tatis studium , libentissi-
 ὀπιδραμῶν. mo animo amplecterer.

Καὶ φιλόσοφοι) Vide Senecam Epistol. XC. Valer. Ma-
 xim. lib. III. cap. 8. lib. IX. cap. 8. S. Plato in Theæteto vi-
 tam Philosophorum hunc ferè in modum depingit. Primum
 à teneris , ut ajunt , unguiculis ita se bonus & genuinus gessit Phi-
 losophus , ut nec viam noverit , quæ ad forum ducit , nec , qua re-
 gione urbis Curia , aut Tribunal aut alia publicis conventibus destina-
 ta loca sita sint , scire allaboret. Præterea de legibus plebiscitisque
 nec oculis quicquam nec auribus usurpavit : factionum studia , am-
 bitus , conventicula , convivias & ad tibiam comestationes ne per
 somnium quidem novit : quod bene in urbe , quid secus actum sit ,
 quid mali à Viris feminisque ortum , magis ignorat , quam quot Jo-
 niii veniant ad littora fructus , & tandem nescit , quod hæc omnia
 nesciat. Hæc Plato. vide etiam Tertullianum de Pallio cap. 5.
 Contra hos eremo philosophantes calamum stringit Damascius.
 cujus verba è Suida in Οὐλπιανὸς producā in medium , ut simul
 emendem. Πεφύκασιν οἱ ἄνθρωποι τῇ μισοπράγματι ζωῇ τὴν ἀρετὴν
 ἐπιφημίζουσι , ἔχ' ἕτως (suppleo ex Photio ἔχον) καὶ ὄγε τῶν ἐμῶν.
 ἢ γὰρ ἐν-μείση τῇ πολιτείᾳ ἀλλὰ τε τῶν πολιτικῶν ἔργων τε καὶ λόγων ἀνα-
 σταφομένη ἀρετῇ , γυμνάζει τε τῶν ψυχῶν πρὸς τὸ ἐρρωμότερον , καὶ
 βεβαιῶται μᾶλλον ἐπὶ τῇ πείρᾳ , ὅσον αὐτῆς ὑγίης τε καὶ ὁλοκληροῦ
 ὅσον ἢ κισθῆλων καὶ ἐπίπλων ἐμφωλεύει ταῖς ἀνθρωπίναις γνώμασι ,
 τοῦτο πᾶν διελέγχεται καὶ ἐτοιμότερον καθίστασι πρὸς διάρρωσιν. τὸ ἢ
 ἀγαθοεργόν τε καὶ ἀφελήκον , ὅσον ἐστὶν ἐν τοῖς πολιτισμοῖσι ; τὸ ἢ θάρ-
 ραλέον καὶ βέβαιον ἡλικόν ; τοιγαρὲν οἱ ἐν γωνίᾳ καθήκοντες λόγοι καὶ
 φιλοσοφούντες πολλὰ μᾶλλον σερμῶς πρὸς δικαιοσύνης , ἐκβαίνειν ἐπὶ τὰς
 πράξεις ἀναγκαζόμενοι , (supple iterum ex Photio δεινὰ) ἀχημο-
 νῆσι. Solent homines vitam , quæ refugit oditque res gerendas , vir-
 tutis nomine venditare , cum tamen , meo judicio , res aliter se habe-
 at. Nam virtus , quæ in medio rerum actu inter civiles rerum ver-
 borumque occupationes vertitur , ea crebris exercitamentis animum
 corroborat , stabilemque reddit per documenta meliorem & integram
 ejus partem : quicquid autem fucatum & adulterinum in hominum
 latitat peccatore , id omne ad Lydium revocat lapidem , & ut emenda-
 ri se promptius sinat , efficit. quanta porro in civilibus suppetit bene-
 faciendi juvandique alios occasio & facultas ? quantum ibi confi-
 dentia & constantia exercenda theatrum ? Ea propter qui ex erudi-
 tis desident in angulo aliquo obscuro , ibique multa graviter de ju-
 stitia

stitia & temperantia differunt, si quandoque ad res ipsas à necessitate vocentur, turpiter se dant, ac quasi in alium orbem delati essent, misere suam tuentur personam. Ideoque Plutarchus de Puer. instit. bene judicat τελείας ἀνδρώπας τὰς δυναμένους τῷ πολιτικῷ θύναμιν μίξαι καὶ κερᾶσαι τῆ φιλοσοφίᾳ. perfectos homines esse, quibus virtutes politicas cum philosophia miscere & temperare possunt. Quos aliquando in mundo fuisse, Noster toto capite ostendit. confer. & Ciceronem lib. I. offic. circa finem & infra cap. 14. l. 7. K.

ἢ αὐτὸ τῷτο μόνον) Ita omnes, etiam Romana. Sed videant eruditi, num legi debeat, ἢ vel οὐκ αὐτό. S. Nihil elegantius his verbis, αὐτὸ τῷτο μόνον id est, tantummodo. Euseb. Hist. Eccles. pag. 99. Edit. Vales. de Ebionæis. λέγον μὲν γὰρ, inquit, αὐτὸν καὶ κοινὸν ἠγάγοντο ἀνδρώπων, καὶ ἀποκοπὴν ἔθους αὐτὸ μόνον δεδικαιωμένον. ita hunc locum constituendum puto, ne cum Doctiss. Valesio ταυτολόγως dicamus, eum (Christum) simplicem ac vulgarem, nec aliud quam hominem esse censebant. Sensus enim, meo quidem iudicio, longè melior ex hac lectione emergit, nimirum, eum enim simplicem ac vulgarem hominem esse censebant, qui profectu virtutis tantum justus factus fuisset, (non iustitia ipsa esset.) repetit idem Autor eandem locutionem pag. 109. ἔτοι ἢ θεμελίους τῆ πίστεως ἐπὶ ξένοις τισὶ τόποις αὐτὸ μόνον καθ' ἑαυτοὺς ἄνθρωποι. ubi hanc Versionem malim: Hi vero in exteris quibusdam regionibus tantum fidei fundamenta jecisse contenti &c. K.

Ζάλευκος) Pythagoræ discipulus, ut Laërtius testatur in Pythagora. Fuit tamen inter veteres Timæus, qui negavit ullum unquam Zaleucum legumlatorem extitisse, uti notat Marcus Tullius lib. II. de LL. S.

Χαρώνδας) Vide Aristotelem II. Polit. c. 12. Jamblichum vita Pyth. 7. Scripsit Thuriis quoque leges, quas habes apud Diodor. Sic. lib. 12. ubi & de Zaleuco. S.

ἐν Πηγίῳ) Faber legit Πηγίᾳ quod probo; urbis enim nomen Πήγιον. incola vero Πηγίος. Steph. de Urb. vide. S. Quid si legamus ἐν Πηγίῳ? ut πόλις subintelligatur, ita Livius apud Servium in I. Georgic. Rhægina civitas dixit. vel ἐν Πηγίῳ; uti dicimus ἐν Κωνσταντίνῳ, cum Constantinopolim designamus. K.

Ἀρχύτας) Firmat Strabo lib. VI. pag. 280. K.

Σόλων) Lege Menysium libro integro de vita ejus. S.

Βίας) De his & sequentibus consule Laërtium. S.

Κύρα συναίεση, καὶ Κύρα) Distinctio vitiosa in omnibus

bus, nam post, συναρέθη punctum majus est scribendum & comma ponendum post ἀπέθανον. Facit nempe comparationem inter artem Cyri imperatoriam & Xenophontis. Interpretatio quoque hic haud idonea. S. Nec distinctionem malam nec comparationem inter artem Cyri & Xenophontis Imperatoriam hic institui video. Sensus talis esset: *Xenophon quoque miles strenuus erat, meliorque dux, quam in Persas cum Cyro profectus, Cyro quidem cum suis in prælio caso, necessitate autem postulante aliquem, qui Græcos domum saluos reduceret, ipse id feliciter præsaret.* K.

Πλάτων) *Adi Philostratum* vita Apoll. lib. VII. cap. 1. ejusque hac de re vide judicium capite sequenti. S.

τῶν δέκα στρατηγῶν) *Cornelius Nepos* vita Thrasib. cap. 3. *Prætores, Justinus* lib. V. cap. 10. *electus, qui rempublicam regerent.* *Xenophon* lib. II. *Hist. Græc. ἀρχοντας* appellant. Videndum igitur, utrum eo sensu etiam στρατηγῶν vocabulum à Græcis usurpetur. Mihi profecto glossema est, ab inepto aliquo interprete textui appositum. Nam, ut τὸς τετράκοντα elliptica locutione, sic τὸς δέκα Græci dicunt, ut velex *Suida* manifestum est. Vide *Diodorum* lib. XIV. S. *Faber* putat in antiquis libris fuisse τῶν ἡ στρατηγῶν, i. e. *octo ducum*, & intelligendos esse eos, qui ad *Arginusas* cum vicissent, corpora militum vi tempestatis impediti, sepelire non potuerunt: unde illis reversis exitium creatum. *Xenoph.* & *Diodorus* l. 13. S. Rectè *Faber* de *Historia*, sed emendationem non probo. Quamvis enim constet, octo duces damnatos & ex iis sex, qui *Athenas* redierant à prælio, interemptos esse, nihilominus Græci semper rotundo numero δέκα στρατηγῶς nominant, quia totidem ducibus rei summa à populo ante commissa erat. *Plato* in *Apologia. Laërt.* in vita *Socrat.* &c. δέκα στρατηγῶς habent. *Valer. Max.* lib. 1. cap. 2. *Diomedon* unus ex decem ducibus, qui eadem pugna *Atheniensibus* victoriam, sibi vero damnationem pepererunt &c. *Aristides* *Sophista* orationem scripsit hanc insignem ἐπιγραφήν: ὁ ἐπιτιμῶν Καλλιζένου ἐπὶ τῶν μὲν θάπτειν τὸς δέκα. *Objurgatoria* in *Callixenum*, quod non sepelirendos decem illos duces censuisset. Solus, quod ego quidem sciam, *Xenophon* lib. 1. *Memorab.* ἐντὲα στρατηγῶς habet. At lib. 1. *Hist. Græc.* ab octo ducibus itam aut pugnam depugnatam esse, quia *Conon* & *Lea* non interfuerant prælio ad *Arginusas.* K.

ἐπὶ Δῆλιον) Imo ἐπὶ Δῆλιον. *Athenæus* lib. V. ὁ Πλάτων φησὶ τρεῖς στρατείας στρατεύσασθαι Σωκράτην , τὴν μὲν εἰς Πολιδάμων , τὴν δὲ εἰς Ἀμφίπολιν , τὴν δὲ εἰς Βοιωτίας. ὅτε καὶ συνέβη τὴν ἐπὶ Δῆλιον μάχην γῆρας. Sic hic locus legendus est , vulgati habent ἐπὶ Δηλίω. Idem auctor præcedenti libro : πωστέρει δὲ κατὰ πάντας τῆς ἰσορμῆς τὸ ἐπὶ Δῆλιον στρατείας. &c. *Laërtius* vita Socratis , Xenophontem servavit ἐν τῇ κατὰ Δῆλιον μάχῃ. *Vide Ciceronem* lib. I. de *Divin.* *Libanium* dec. 29. *Simplicium* ad *Epictet.* cap. 31. denique Socratem ipsum epist. I. non ita pridem edita à Leone Allatio. S. Certum quidem est in *Nostro* legendum ἐπὶ Δῆλιον , sed apud *Athenæum* loco à Cl. Scheffero laudato omnia quam maxime sana existimo. constanter enim de hoc prælio Græci dicunt , ἡ ἐπὶ Δηλίω μάχη , pugna ad *Delium* commissa , nisi ratio constructionis aliud exigat. Tum enim ἐπὶ Δῆλιον longe aliud significat , quam τὸ , ἐπὶ Δηλίω. Exempla dabunt hujus locutionis *Thucydides* lib. 4. Hist. p. m. 328. *Lucian.* 2. de *Ver. Hist.* *Plato* in *Apolog.* *Plut.* in *Alcib.* *Suidas* in ἐπὶ Δηλίω. Unius *Hesychii* verba adducam , quia rem ipsam breviter exponunt. ἐπὶ Δηλίω μάχη , Δῆλιον , τὸ ἐν Βοιωτίᾳ τῷ Ἀπολλωνῶν ἱερῶν , ὃ ἐτείχισαν Ἀθλωνῶν , καὶ πρὸ αὐτῶν Βοιωτίαις μαχεσθέντες ἠτλήθησαν , Ἰπποκράτης στρατηγὸν , *Delium* , in Βαοτιῷ templum *Apollinis* , quod muro cincterant *Athenienses* , & de illo cum Βαοτιῖς prælium ineuntes videti sunt , duce *Hippocrate*. Cæterum , quæ *Noster* ex *Platonis* *Symposio* de *Socrate* habet , quod scilicet in bellum profectus non semel sit , ea *Athenæus* lib. V. rationibus convellere conatur. K.

Αεριστέλης) Nam hoc unicum laboris præmium pro institutione filii à *Philippo* rege petiit & tulit , si *Laërtio* , *Plutarcho* in vita *Alexand.* & lib. advers. *Colot.* credimus. *Plinius* lib. VII. cap. 29. *Ammonius* vita *Aristotelis*. Et *Maximus Valerius* lib. V. cap. 6. ad *Alexandrum* referunt. S. Quod *Valerium* attinet , mendo non uno videtur laborare isto loco. *Aristoteles* , inquit , *supremæ vitæ reliquias senilibus ac rugosis membris in summo literarum otio vix custodiens* , adeo valenter *Patriæ salutis incubuit* , ut eam ab hostilibus armis solo æquandam in lectulo *Atheniensi* jacens , equitum *Macedonum* manibus , quibus objecta erat , eriperet. Ita urbs non tam strata atque eversa *Alexandri* , quam restituta , *Aristotelis* notum est opus. Quis non videat his verbis vitium subesse ? *Pighius* locum ita restituendum censet. Itaque non tam urbs *Stagira* eversa *Alexandri*

N

quam

quam restituta Aristotelis. n. e. o. Quam lectionem studiosos non rejecturos sperat. Johannes Sarisberiensis in Polycratico lib. 7. cap. 6. hunc Valerii locum suo è codice hunc in modum descripsit ; ut eam ab hostibus armis solo æquatam , in lectulo Athenis jacens , quidam Macedonum manibus , quibus adjecta erat , eriperet. Ita urbe strata atque deversâ Alexandrique familiaritate qua restituta est. Aristotelis &c. ex his ruderibus hanc lectionem eruerem , ut &c. in lectulo Athenis jacens quasi Macedonum manibus , quibus dejecta erat , erigeret. Ita urbs strata atque eversa , non tam Alexandri familiaritate restituta , quam Aristotelis notum est opus. Judicet eruditus lector , utram malit correctionem. Cæterum postquam Aristoteles à Philippo pariter & Alexandro restorationem patriæ impetrasset , malevoli quidam jam olim Stagira exulantes obstituerunt , ὥςτε μὴ προῦθῆναι τὸ κωμειν εἰς ἀζώμα πόλεως. κ' οὐκ ἔτι ἀοικητόν ἐστι , quo minus viculus ad urbis dignitatem assurgeret , & eiamnum desertus est , inquit Dion Chrysostomus in concione habita in patria , ex epistola quadam ipsius Aristotelis. K.

εἰς γόνυ πεσῶσαν) εἰς γόνυ πεσεῖν , in genua labi dicitur civitas , cujus opes bello vel alia calamitate fractæ lahēfactatæque sunt : at τὸ , εἰς σῶμα πεσεῖν notat πανωλεθρίαν urbis , sumpta metaphora ab iis , qui in acie aut vulneribus confecti linquente animo in genua se submittunt , aut plane moribundi & in oraproni concidunt. Herod. in Erato. ἡ ναυμαχία εἰς γόνυ τῆς πόλιος ἔβαλε , hac pugna navalis urbem in genua subsidere coëgit vel gravissime afflixit , Appianus in Libycis. Σκιπιων ἀπὸ μίας ῥῥῃς νίκης εἰς γόνυ τὰ ῥ Καρχηδονίων καθέβαλον &c. Scipio hac unica victoria res Carthaginensium in genua dejecit & labefecit. & paulo post , ἐξ ἀσεβείας εἰς γόνυ πεσόντας , ex impietate male mulctati & excepti. K.

Δημήτριος) Vide Laërium in ejus vita. Suidam. Strabonem lib. IX. pag. 398. Ciceron. or. pro Rabirio. S. Demetrius præfuit Atheniensibus , dante Cassandro Macedonum Rege , per decennium , postea , eo mortuo , Antigonum metuens , in Ægyptum se contulit ad Ptolemæum Soterem. K.

Εφιάλτης) Non Trachinium , qui dux Persis extitit ad Thermopylas. Vide Pausaniam Att. Sed Atheniensem , qui adversus Macedones fortissime defendit Halicarnassum. Meminit Diodorus lib. XVII. p. m. 506. S. •

Καρνεάδω κὶ Κριτόλαον) Meminit Cicero lib. II. de Oratore, tertiumque addit, Diogenem. *Atque ego, inquit, ex istis sæpè audiui, cum dicerent, pergratum Athenienses & sibi fecisse, & multis principibus civitatis, quod, cum ad senatum Legatos de suis maximis rebus mitterent, tres illius ætatis nobilissimos philosophos misissent, Carneadem & Critolaum & Diogenem. Idem tradit lib. IV. Quæst. Tule. & confirmat Gellius lib. XVII. c. ult. atque M. Catonis ætate accidisse scribit Plinius lib. VII. cap. 30. Cato Censorius in illa nobili trium sapientiæ procerum ab Athenis legatione, audito Carneade, quamprimum legatos eos censuit dimittendos, quum illo viro argumentante, quid veri esset, haud facile discerni posset. S. Macrobius hic Nostro facem allucet l. I. Saturn. de triump., inquit, philosophorum ingenii nostra antiquitas gloriata est. Illos dico, quos Athenienses quondam ad Senatum legavere impetratum, vii multam remitteret, quam civitati eorum fecerat propter Oropi vastationem, ea mulcta fuerat talentum fere quingentum. Erant isti Philosophi Carneades ex Academia, Diogenes Stoicus, Critolaus Peripateticus, quos ferunt, seorsim quemque ostentandi gratia, per celeberrima urbis loca magno conventu hominum dissertavisse. Fuit, ut relatam est, facundia Carneades violenta & rapida: scita & tereti Critolaus, modesta Diogenes & sobria. Sed in senatum introducti, interprete usi sunt Celio senatore. Hinc etiam lux Ciceroni lib. XII. Epist. ad Att. quibus COSS. Carneades & ea legatio Romam venerit, scriptum est in tuo annali. Hac nunc quaero, quæ causa fuerit? de Oropo opinor. Sed certum nescio, & si ita est, quæ controversia? Epist. 24. Controversiam vide apud Pausaniam in Achaïcis pag. 216. & 17. confer Gellium lib. 7. cap. 14. quem Macrobius ad verbum descripsit. Ciceron. lib. 2. de Orat. & l. 4. Academ. Quæst. Lactant. lib. 5. divin. Instit. c. 15. & 17. K.*

κὶ αὐτοὶ σωτηρίαν) Scribendum αὐτοῖς, quod miror Fabricum omisisse notare. S.

αὐτὸς πέποιθεῖς) Legendum est & τὸς, quod & Gesnerus monuit. Firmant idem MSS. omnes. S.

βιασομένως) Propter vim orationis atque eloquentiæ, quæ in Carneade præsertim fuit maxima. Patet ex allato Plinii loco, & Cicerone, nullam unquam in suis disputationibus rem defendisse scribit, quam non probarit, nullam oppugnasse, quam non everterit. S.

Λύσις ὁ γνώριμος (ὁ Πυθαγόρας) Cornelius Nepos in Epaminonda: Philosophiæ præceptorem habuit Lysim Tarentinum, Pythagoreum. Diodorus Sic. Excerpt. lib. 6. Λύσις ὁ Πυθαγόρειος διδάσκαλος Ἐπαμινώνδᾳ. Consule Laërium. de genere locutionis vide Ind. in ὁ. S. Et Jambichum pag. 163. & 209. K.

Ἀπράκτος) Hoc est otiosus, sicut vocat Fabius declamatione CCXLVIII. contemplationi tantum deditos, & imperitos rerum, atque ideo ineptos ad publica negotia & non idoneos. Sic enim multi veterum de Philosophia statuebant, nullum facientes discrimen inter hominem pallidum & tristem, & numerantem syllabas, verborumque monstra parturientem, & inter verum aliquem philosophum. Sed quam absurda hæc sit sententia, patet ex propositis exemplis, elegantissimaque disputatione inter Musonium & regem quendam Syriæ, descripta apud Stobæum ferm. XLVI. Item integro Plutarchi libro περὶ τῶν ἰσχυρῶν μάλα τοῖς ἡγεμόσι δεῖν φιλόσοφον ἀγγέλλεσθαι. Plato dicit apud Ciceronem lib. I. Epist. ad Q. Fratrem ep. 1. qui locus integer huc pertinet, tum demum fore beatas respubl. si aut docti & sapientes eas regere cepissent, aut qui regerent, omne suum studium in doctrina ac sapientia collocassent. Adde Nostrium infra VII. cap. 13. S. Vide Ciceronem lib. I. Officiorum, ubi ait, atque illi quorum, studia vitæque omnis in rerum cognitione versata est (ἀπρακτοὶ describuntur) tamen ab augendis hominum utilitatibus & commodis non recesserunt. &c. Nos certe sumus, qui dicimus, & Zenonem & Chrysippum majora egisse, quam si duxissent exercitus, gessissent honores, leges tulissent, quas non uni civitati, sed toti humano generi tulerunt, inquit Seneca de vita Beata sub finem, ubi de Otio Sapientis prolixius agit. confer eundem de Tranquill. Animi cap. 3. huc etiam faciunt, quæ disputat Aristoteles lib. 10. Ethic. cap. 7. & ibidem Eustratius, & Thomas. 2. 2. q. 182. de vita contemplationi dedita, quod scilicet præferenda sit vitæ, quæ in rerum actu versatur. K.

ΚΕΦ. ΙΙΙ.

Περὶ σωστικῆς Μίδε^α τῆς Φρυγίας, καὶ Σιληνῶν καὶ τῆς ὑπὸ τέττα παραδόξως λεχθέντων.

Περὶ ἡγεῖται τινὰ Θεόπομ-

CAP. XVIII.

De colloquio Mydæ Phrygiæ & Sileni, & de iis quæ incredibiliter dicta sunt Mide.

Narrat Theopompus,

⊗

παλαιά σιωπασίαν Μίδε φησὶ Φρυ-
 γός, καὶ Σειλίω. νύμφης δὲ
 παῖς ὁ Σειλίωδός ἐστι, θεῶν
 μὲν ἀφανέστερον τὴν φύσιν,
 ἀνθρώπων δὲ κρείττων καὶ θα-
 νατὸν ἔχει. πολλὰ μὲν ἐν καὶ
 ἄλλα ἀλλήλοις διελέχθησαν·
 καὶ ὑπὲρ τέτων ὁ Σειλίωδός
 ἔλεγε πρὸς τὸν Μίδα. τὴν
 μὲν Εὐρώπην, καὶ τὴν Ἀσίαν,
 καὶ τὴν Λιβύην νήσους εἶναι,
 αἷς περιεῖρεν κύκλῳ τὸ ὠκεανόν.
 ἤπειρον δὲ μόνον εἶναι ἐκείνῳ
 τὴν ἔξω τέτη φησὶ κόσμος. καὶ
 τὸ μὲν μέγεθος αὐτῆς ἀφί-
 ρον διηγείτο. πρέφειν δὲ τὰ ἄλ-
 λα ζῶα μεγάλα, καὶ τὰς ἀν-
 θρώπων δὲ τὸ ἔνταῦθα ἐν δι-
 πλασίονας τὸ μέγεθος, καὶ
 χρόνον ζῆν αὐτὰς, ἔχουσιν ἡ-
 μῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων διπλοῦν,
 καὶ πολλὰς μὲν εἶναι καὶ μεγά-
 λας πόλεις, καὶ βίων ἰδιότητάς.
 καὶ νόμους αὐτοῖς τετάχθαι ἐ-
 ναλίως κειμένους τοῖς παρ' ἡμῶν
 νομιζομένοις. δύο δὲ εἶναι πό-
 λεις ἔλεγε μεγέθει μεγίστας,
 ἐδὲν ἢ ἀλλήλαις εἰσέναι. καὶ τὸ
 μὲν ὀνομάζεσθαι Μάχμιον·

colloquium quoddam in-
 ter Midam Phrygem & Si-
 lenum intercessisse. Hic Si-
 lenus erat Nymphæ filius,
 & diis quidem conditione
 inferiore: mortalibus ve-
 ro, morteque superiori. Hi-
 tum alia multa sunt inter
 se colloquuti, tum hæc Si-
 lenus aliquando Midæ re-
 tulit: Europam, Asiam, &
 Libyam insulas esse, quas
 circumcirca Oceanus cir-
 cumfluat. Continentem
 vero unicum extra hunc
 mundum existere, & ma-
 gnitudinem ipsius infini-
 tam & immensam esse nar-
 rabat: alere diversa ani-
 malia grandia, & homines,
 qui eam inhabitant, du-
 plo majores iis esse, qui
 hanc habitant: neque tan-
 tum temporis spatium ad
 vivendum illis sufficere,
 quantum nobis: sed etiam
 illud duplum: & multas
 magnasque civitates at-
 que vivendi peculiare rati-
 ones, & leges apud eos plane nostris contrarias esse
 constitutas. Duas urbes esse magnitudine maximas
 dixit, nihil verò sibi mutuo similes: quarum altera di-

τῶν δὲ Εὐσεβῶν. Τὰς μὲν οὖν
 εὐσεβεῖς ἐν εἰρῇ τε διάγειν
 καὶ πολέτῳ βαθεῖ καὶ λαμβά-
 νειν τὰς καρπὰς ἐκ τῆς γῆς
 χωαῖς ἀρότρων καὶ βοῶν, γε-
 ωργεῖν δὲ καὶ σπεῖρειν ἐδὲν αὐ-
 τοῖς ἔργον εἶναι. καὶ διατελεῖ-
 σιν (ἢ δὲ ὅς) καὶ ἄνοσοι, καὶ κα-
 τὰς ῥέφροι τῆς ἐαυτῶν βίον γε-
 λῶντες δὲ μάλα, καὶ ἠδόμενοι.
 ἔτω δὲ ἀναμφιλόγως εἰσὶ
 δίκαιοι, ὡς μήτε τὰς θεὰς
 πολλαῖς ἀπαξιουῶν ὀπφο-
 τῶν αὐτοῖς. οἱ δὲ τῆς Μαχίμου
 πόλεως, μαχιμώτατοι τέ εἰσι
 καὶ αὐτοῖ, ἔ γίνονται μεθ'
 ἀπλων, ἔ αἰὲ πολεμῶσι, ἔ
 κατὰς ῥέφρονται τὰς ὁμόρους,
 ἔ παντόλλων ἐθνῶν μία πό-
 λιν κρατεῖ αὐτή. εἰσὶ δὲ οἱ
 οἰκῆτορες οὐκ ἐλάττω δια-
 κοσιῶν μυριάδων. Ἰσθμῶν-
 σκεσι δὲ τῆς μὲν ἄλλου χρόνον
 νοσήσαντες, σπᾶνιον δὲ τῆς.
 ἔπει τάγε πολλὰ ἐν τοῖς πολέ-
 μοις, ἢ λίθοις, ἢ ξύλοις παρ-
 μίνοι ἀπρώλοι γάρ εἰσι σιδῆρω.
 χρυσῆ δὲ ἔχουσι ἔ ἀργύρου
 ἀφθάναν, ὡς ἀτιμότερον εἶ-
 ναι παρ' αὐτοῖς τὸν χρυσὸν τῆ

catur Machimus, id est pu-
 gnax: altera Εὐσεβῶν, id est
 pia. Piosigitur in pace vi-
 tam agere, & ampliffimis
 opibus, fructum ex terra
 capere, sine aratris & bo-
 bus, agricultura semina-
 tioneque nihil eis opus es-
 se. Et (inquiēbat) à mor-
 bis immunes sunt, atque
 vitam peragunt in sua-
 vissimo risu & voluptate.
 Adeo vero sine contro-
 versia justitiam colunt,
 ut persæpe dii quoque
 immortales non dedi-
 gnentur illorum uti com-
 mercio. Qui verò Ma-
 chimum urbem incolunt,
 bellicosissimi sunt, & ar-
 ma induti bella semper
 gerunt, finitimosque in
 suam potestatem redi-
 gunt, atque hæc una ci-
 vitas in plurimas gentes
 imperium tenet. Cives
 in ea sunt non pauciores
 ducentis myriadibus. Mo-
 riuntur aliàs ægrotantes,
 quod perraro accidit. Si-
 quidem in bellis plerumque lapidibus aut fuste per-
 cutiuntur, nam ferro possunt vulnerari. Auri
 argentique maximam copiam possident, ita ut minoris

παρ' ἡμῶν σιδῆρα. ὅππῃ ἤ-
 σαι δὲ ποτε, & διαβῆναι τέ-
 τες εἰς τὰςδε τὰς ἡμεδαπὰς
 νήσους ἔλεγε. & διαπλάσαν-
 τὰς γε τὸν ὠκεανὸν μυριάσι
 χιλίαις ἢ ἀνθρώπων, ἕως
 Υπερβορέων ἀφικέσθαι. &
 πυθομένους ἢ παρ' ἡμῶν τέττες
 εἶναι τὰς δῆδαιμονεσάτους,
 καθ' ἄφρονῆσιν ὡς φαύλους, &
 ταπεινῶς πράττοντας, & δὴ
 ταῦτα ἀτιμάσαι προσελθεῖν
 περαιτέρω. τὸ δὲ ἐτι θαυμα-
 σιώτερον προσείδθαι, Μέροπας
 τινὰς ἔτι καλεσμένους ἀνθρώ-
 πους οἰκεῖν παρ' αὐτοῖς ἔφη,
 πόλεις πολλὰς καὶ μεγάλας,
 ἐπ' ἐσχάτῳ δὲ ἢ χώρας αὐτῶν
 τόπον εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι
 Ἀνοσον, εἰκέναι δὲ χάσματι
 κατὰ κληῖσθαι δὲ ἔτε ὑπὸ σκό-
 τος, ἔτε ὑπὸ φώτος, ἄρα δὲ
 ὀπκείσθαι ἐρυθθήματι μεμιγ-
 μένον θολερῶ. δύο δὲ ποτα-
 μὸς παρὰ τῆτον ἢ τόπον ρεῖν,
 καὶ ἢ μὴ ἠδονῆς καλεῖσθαι, ἢ
 δὲ λύπης· καὶ παρ' ἐπάτερον
 τέτων ἐσπέναι δένδρα τὸ
 μέγεθ' ὅσον πλατάνου μεγάλης.

apud ipsos æstimetur au-
 rum, quam apud nos fer-
 rum. Eos quodam tempo-
 re conatos etiam fuisse in
 has nostras insulas transire
 dixit, & trajecto Oceano
 mille myriades hominum
 usque ad Hyperboreos
 pervenisse : quumque au-
 divissent hos populos in-
 ter nostrates esse felicissi-
 mos, contempsisse tan-
 quam vilem humilemque
 & minime gloriosam vi-
 tam degentes : & idcirco
 indignum duxisse progredi
 ulterius. Hoc etiam
 adjecit multo mirabilius,
 homines aliquos nomine
 Meropes in illis locis, mul-
 tas magnasque civitates
 habitare. In finibus au-
 tem regionis illorum lo-
 cum esse, & nominari A-
 nostum (id est sine reditu,
 seu, unde non est reditus)
 similem voragini & hia-
 tui : neque vero tenebris,
 neque lumine insignem,
 sed aërem impendere obscuro quodam rubore per-
 mixtum. In eo loco duos fluvios labi, alterum volupta-
 tis, alterum tristitiæ : & ad utrumque arbores sitas esse

φέρειν διὲ καρπὸς τὰ μὲν παρὰ τὴν ἰλύτιν ποταμὸν τοιαύτω ἔχοντα τὴν φύσιν. εἴαν τις αὐτῶν ἀπεργάσῃται, τοσούτον ἐκβάλλει δάκρυον, ὥστε κατατήκεσθαι, πάντα τὴν εὐτὴ βίον τὴν λοιπὴν θρηνησῆναι, ἔτιω τελευτᾶν. τὰ δὲ ἕτερα τὰ ὡραπεφυκότα πρὸς τὴν ἡδονῆς ποταμῶν, ἀνίσταλον ἐκφέρειν καρπὸν. ὅς γὰρ ἀνὰ γάστρῃ τῶν, τὴν μὲν ἄλλων τὴν ὑπερῶν ὀπιθυμιῶν παύεται, ἀλλὰ ἔτι τε ἡρα, ἔτι αὐτὴ λαμβάνει λίθου, ἔτι γίνεται κατὰ βραχὺ νεώτερος, ἔτι τὰς φθάνουσας ἡλικίας, ἔτι τὰς ἡδὴ διελευσάσας ἀναλαμβάνει ὁπίσω. τὸ μὲν γὰρ γῆρας ἀπορρίψας, ὅπῃ τὴν ἀκμὴν ὑποσέρπει, εἶτα ὅπῃ τὴν τὴν μερικίων ἡλικίαν ἀναχωρεῖ, εἶτα παῖς γίνεται, εἶτα βρέφος, ἔτι ὅπῃ τέτοις ἐξαναλώθῃ. ἔτι ταῦτα εἰ τῷ πιστὸς ὁ Χίος λέγων, πεπιστώσω. ἐμοὶ δὲ δεινὸς εἶναι δοκεῖ μυθολόγος, ἔτι ἐν τέτοις, ἔτι ἐν ἄλλοις διέ.

magnitudine platani magna. Quæ ad flumen tristitia sunt, ejusmodi naturæ ac potestatis fructus producere: si quis iis vescatur, eum tantum ejicere lacrymarum, ut per universæ vitæ reliquum tempus, fletibus luctibusque diffluat, & sic vitam finiat. Alteras vero, quæ fluvio voluptatis annascuntur, fructum contrarium ferre: qui enim hunc gustat, ab omnibus pristinis cupiditatibus abducitur: & si quid amavit, in ejus oblivionem venit, paulatimque fit junior, atque præcedentem ætatem & jam transactam retro agit ac resumit. abjecta enim senectute ad vigorem ætatis revertitur, deinde adolescentiam induit; tum pueritiam, postremo fit infans, & sic denique expirat. Hæc, si cui fide dignus videtur Chius, credat. Mihi egregius fabulator tum in his, tum in aliis videtur.

Θεόπομπος) Hoc vero festivissimum commentum est, ejus etiam Strabo lib. VII. sed paucissimis verbis mentionem facit.

cit. vide & quos ibi laudat Casaubonus. Inquit quoque *Dionysus* epist. ad Pomp. Adde *Photium* pag. 423. & *Servium* p. m. 37. ubi ait, Theopompum hæc habere eo in libro, qui Thaumasia inscribitur. S. Hoc commentum iisdem fere coloribus expinxit *Theopompus*, quibus Poëtæ aureum seculum. Ideoque bene Noster sub finem capituli eum vocat *μυθολόγον*, *Fabulatorem*. citat autem subinde *Θαυμάσια Theopompi* *Apollonius* in *Historia commentitia* cap. I. & X. ubi notas *Meursii* vide sis. K.

Νύμφης παῖς) Satyri atque adeo *Sileni*, Satyrorum magistri patresque, Nymphis dicuntur geniti. *Strabo* ex *Hesiodo* id probavit lib. X. p. 325. Quidam à *Deucalione* genus paternum Satyrorum accersiverunt. unde *Hesychius*, τὸ *Δουκαλιδαι*, interpretatur *Σάτυροι*. alii *Centauris* originem Satyrorum vindicant, ut videre est apud *Casaubonum* lib. I. de *Satyrica* præf. Sunt etiam, qui *Silenum* cum *Pane* & *Sylvano* confundunt, *Gloss. Philoxeni*. *Silbanus*, Πάν, Σιληνός. *Plato* autem de *LL.* 7. Πάνας ἢ Σιληνός ἢ Σατύρους distincte recenset. K.

ἀνθρώπων ἢ κρείττων) Quod genus dæmonas appellare solebant veterum paganorum theologi. *B. Augustinus* lib. VIII. de *Civ. Dei* cap. 14. ex ipsorum mente. *Dæmones* mediæ, quemadmodum diis, quibus inferius habitant, postponendi, ita hominibus superius, quibus præferendi sunt. Habent enim cum diis communem immortalitatem corporum, animorum autem cum hominibus passiones. Adde *Apulejum* de *Deo Socrat.* & *Platonem* in *Convivio*. Cæterum an & *Silenus* istiusmodi fuerit dæmon, in incerto est. Illud plane constat, captum à *Mida* rege sive vi, ut *Cicero* innuere videtur lib. I. *Tusc. Quæst.* sive vino & ebrietate, uti placet *Athen.* lib. II. & *Maximo Tyrio* dissert. XXX. multa eum sapienter docuisse, fuisseque, si iudicium *Ger. Johan. Vossii* sequimur, virum pro temporibus illis & naturæ & antiquitatis omnis scientissimum. Vide ipsum lib. I. *Theol. Gent.* cap. 21. *Tertullianum* de *Pallio*. cap. 2. lib. advers. *Hermog.* & de *Anima*. *Cononis* διήγησιν apud *Photium*, *Plutarchum* lib. de *Consol. ad Apoll. S.* *Maximus Tyrius* dissert. XXX. *Silenum* vocat *Σάτυρον*, ἢ *δαίμονα φίλων*, *Satyrum* & *vinosum dæmonem*. Apud Poëtâs audit *Silenus Pater* & inter *semideos* ἡμιθέας censetur, ut *Satyrorum* tota natio. *Suidas* monet *Σειληνός* per se scribendum, cum *Silenum* senem notat, quod tamen non perpetuum est. Cæterum *Silenus* ille, ut dudum ab aliis observatum, veteribus ubique introducitur, divinæ & humanæ sapientię

pientia rerumque gravissimarum doctrina præditus, quod vel ex isto Bacchylidis patet: *ὡς δὲ Σειληνῶν εἰρημῶν, quasi à Sileno pronunciatum*, eadem significatione, quâ trito proverbio ajunt, *ex tripode dictum*. Hanc ῥῆσιν laudati Auctoris, neglecta interpunctione, cum sequentibus malè conjungit Scaliger in *Auson. Læctio. lib. 2. cap. 18.* de Sileno vide *Synesium* de calvitii encomio. pag. 68. *Xenoph. lib. 1.* de Exped. Cyr. & Etymologicum in *Σειληνός, Euseb. lib. 3.* de Præp. *Evangel. pag. 111.* de varia scriptioe vocis *Σειληνός Casaub. lib. 1.* de Poëf. Satyr. K.

ἢ θανάτου ῥῆσιν) MS. A. κρείττων ἐστὶ ἢ θάνατον ῥῆσιν. MSS. B. & C. κρείττων εἶ ἢ ἀθάνατον ῥῆσιν. Suspicor legendum κ. ὁ ἢ ἀθάνατον ῥῆσιν. S. Videtur irrepsisse in codices illos glossema, quo quis in margine explicaverat, τὸ κρείττων θανάτου per ἀθάνατον. Vulgata sane longe præferenda omnibus aliis læctionibus. nec aliter locum laudavit *Casaub. lib. 1.* de Poëfi Satyr. De Silenorum immortalitate aliquid habet Pindarus, dum Silenum cum Olympio ita colloquentem exhibet. *ὦ τάλας, ἐφήμερε, νήπιε, βαδίζεις χερμάτῳ μοι Δαπομπεύων, ὁ miser, unicum vivens diem, infans, venis pecuniam mihi ostentans. ἐφήμερον i. e. mortalem* vocat Olympium, seque ipsum mortalitatis exortem hoc pacto insinuat. vide *Scholiassem Aristoph. in Nubibus. Pausanias* contra II. Eliacor. ait: *Θνητὸν ἢ εἶναι τὸ ῥῆσιν ἢ Σειληνῶν εἰκάσαι τις ἀν μάλιστα ἐπὶ τοῖς τάφοις αὐτῶν, ἐν ᾧ τῆ Ἑβραίων χώρα Σιλῶν μνήμα, ἢ ἄλλῃ Σιλῶν Περγαμῶν ἐστίν.* Mortale autem genus Silenorum esse maxime aliquis ex sepulchris ipsorum colligere possit. Nam in Hebræorum regione Sileni monumentum extat, & alterius Sileni apud Pergamēnos. Hic merito disquirendum, quoniam Silennus ille sit, cujus monumentum apud Hebræos Pausanias noverat? *Isaacus Vossius* Observationibus ad *Melam* lib. 1. cap. VIII. credit, hanc fabellam exinde ortam esse, quia *Moses* cum cornibus pingebatur. *Quid mirum autem, inquit, si homini cornuta etiam auricula acuta ab aliis fuerint addita, quo plane esset Silennus.* K.

ἢ πείρον) Quidam *Atlantidem* Platonis, aut, si mavis, eam orbis partem, quæ *America* vocatur, innui à Sileno existimant. vid. quæ *Clar. Rupertus* ad *Val. Max. lib. 4. cap. 6.* differt. 2. observat. cætera, quæ *Silenus* tradit fabulis involuta sunt. *Königius.*

ἔξω τῷ κόσμῳ) *Tertullian. cap. 2. de Pallio. viderit Anaximander, si plures (mundos) prius: viderit si quis alius ad Meropas, ut Silenus penes aures Midæ blattii, aptas sane grandioribus fabulis.* K.

Χωρὶς ἀρότερον &c.) Ita Poëtæ φεῖ τῷ χρυσῷ γῆρας

— ἐθλα ἢ πάντα

ταῖσιν ἔλω· καρπὸν δ' ἔφερον ζεῖδωρ^Θ ἄραρα
αὐτομάτη, πλωῦτε καὶ ἀφθονον οἱ δ' ἐφελημοὶ
ἥσυχοι ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐθλοῖσιν παλέεσσιν. K.

καὶ ἀτατεῖσι (ἢ δ' ὄς) καὶ ἄνοσοι) MSS. B. & C. ἀτατεῖσιν ὑγιεῖς καὶ ἄνοσοι, quæ lectio optima videtur. S.

οἱ ἢ τῷ μαχίμῳ) Hic in MS. C. fit novum caput, cuius titulus: φεῖ τῷ ἐν Μαχίμῳ καλοικέντων. sine ratione. S.

τὸ ἢ ἐν τῷ θυμασιώτερον) Etiam hic fit novum caput in MS. B. cuius titulus. φεῖ τῷ τοῖσι καλεβρῶν ἀνέσθ σημεῖωσαι, liquet facile, quid de his titulis sit censendum. S. Pro τὸ ποιεῖς legerem τόπος τῷ &c. est σημεῖωσις illa Græculi alicujus, qui non tam novum caput ordiri, quam locum sibi insignem enotare voluit. K.

ἔχοντα ἐν φύσιν) Recte monet *Faber* ἔχοντα legendum, cum ad præcedens καρπὸς, non δένδρα referatur. S.

τοσῶτον ἐκβάλλει δάκρυον) *Mallet Amplif. D. Brunnerius* δακρυῶν, propter præcedens τοσῶτον. Nec est dubium, quin sic legi debeat. S.

ἄλλων τῷ πρότερον) MSS. B. & C. habent προτέρων. S.

ΚΕΦ. ΙΘ.

CAP. XIX.

Περὶ Διαφορᾶς Αἰριστοτέλους
πρὸς Πλάτωνα.

*De diffidio Aristotelis
à Platone.*

Λέγει τῷ Διαφορὰν Αἰριστοτέλους πρὸς Πλάτωνα τῷ πρώτῳ ἐκ τέτων γυμνάσια. οὐκ ἠρέσατο αὐτῷ πρὸ βίῳ ὁ Πλάτων, ἐδὲ τῇ κατὰ σκεδῆ τῇ φεῖ τὸ σῶμα. καὶ γὰρ ἐδῆτι ἐχρηῖτο περὶ ἐργῶ ὁ Αἰριστοτέλης, καὶ ὑποδίσσει καὶ κεράν δὲ ἐκεί-

Primum diffidium Aristotelis adversus Platonem ex his ferūt initium cepisse. Non probabat ejus vitam Plato, neque corporis habitum & ornatum. Nam Aristoteles & vestibibus & calciamentis pretiosiori-

ρετο καὶ ταύτῳ ἀήθη Πλά-
 τωνι. καὶ διακτυλίεσ δὲ πολ-
 λὰς φορῶν ἐκαλλύετο ὅπῃ
 τέτρω. καὶ μωκία δὲ τις ἴω
 αὐτῆ περὶ τὸ πρόσωπον, καὶ
 ἀκαρῶ Ⓞ σωμαλία λαλῆνός,
 κατηγόρει καὶ αὐτῇ τὸν τρόπον
 αὐτῆ. πάντα δὲ ταῦτα, ὡς ἔστιν
 ἀλλότρια φιλοσόφῳ δῆλον·
 ἄπερ ἔν ὁρῶν ὁ Πλάτων ἐ
 προσίετο τῷ ἀνδρῶ· προσείμα
 δὲ αὐτῆ Ξενοκράτῳ, καὶ
 Σωδισιππῶν, καὶ Ἀμύκλαν, καὶ
 ἄλλους, τῇ τελειῶν διεξιέμενος
 αὐτὰς τιμῆ, καὶ ἔν καὶ τῇ κοινω-
 νίᾳ τῶν λόγων. ἀποδημίας δὲ
 ποτε γηγομένης πρὸ Ξενοκράτῃ
 εἰς τῆ παλῆδα, ἐπέθετο πρὸ
 Πλάτωνι Αεισοτέλης, χορόν
 τινα τῶν ὁμιλητῶν τῆ αὐτῆ πε-
 ρισσάμεν Ⓞ ὧν ἴων Μνάσων
 τε ὁ Φωκός, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι.
 ἐνόσει δὲ τότε ὁ Σωδισιππῶ Ⓞ,
 καὶ δὲ ταῦτα ἀδύατ Ⓞ ἴω
 συμβαδίζειν πρὸ Πλάτωνι. ὁ
 δὲ Πλάτων ὀρθοῶν ἔτων
 ἐγγόνει, ὁμῶς καὶ δὲ τῆ ἡλι-
 μίαν ἐπελελοίπει τὰ τῆ μὴν-
 μης αὐτόν. ὅπῃ δὲ ἐν ἔν
 αὐτῶ, καὶ ὅπῃ κελῶν ὁ Αει-
 Platonj adesse non poterat.

bus utebatur; & tonsura,
 quam Plato non probabat,
 annulisque ferendis se ex-
 ornabat, vultu cavillationem
 & irrisionem quan-
 dam præ se ferebat. Et in-
 tempestiva loquacitas in
 sermone, ingenium ejus
 moresque arguebat. Hæc
 omnia philosopho indig-
 na esse manifestum est.
 Quæ quum videret Plato,
 non approbabat homi-
 nem: sed ei præponebat
 Xenocratem, Speusip-
 pum, Amyclam, & alios,
 quos tum aliis honoribus
 prosequabatur, tum di-
 sputationum suarum par-
 ticipes esse patiebatur.
 Quum vero quodam
 tempore Xenocrates in
 patriam iter suscepisset,
 Aristoteles cum suorum
 discipulorum caterva,
 inter quos erat Mnason
 Phocensis, & alii, ad
 Platonem adiit. Labo-
 rabat tunc ex morbo
 Speusippus: quamobrem

σοτέλης, ἢ φιλοδίμως πᾶν
 τὰς ἐρωτήσεις ποιέμεν, ἢ
 τρόπον τινὰ ἢ ἐλεγμικῶς,
 ἀδικῶν ἅμα, ἔγνωμονῶν
 ἢν δὴλ. καὶ δὲ ταῦτα
 ἀποσᾶς ὁ Πλάτων τῆ ἕξω πε-
 ριπάτῃ, ἔνδον ἐβάδιζε σὺ
 τοῖς ἐταίροις. τριῶν δὲ μη-
 νῶν διαγρηγομένων, ὁ Ξενοκράτης
 ἀφίκετο ἐκ τῆ ἀποδημίας, ἔ-
 κατ᾽ ἀλαμβάνει τὴν Αἰρισόλην
 βαδίζοντα, ἔ κατέλιπε τὸν
 Πλάτωνα. ὄρων δὲ αὐτὸν με-
 τὰ τῆ γνωρίμων, ἐ πρὸς Πλά-
 τωνα ἀναχωρῆντα ἐκ τῆ περι-
 πάτῃ, ἀλλὰ καθ' ἑαυτὸν ἀπι-
 ὄντα εἰς τὴ πόλιν, ἤρετό τινὰ τῆ
 ἐν τῇ περιπάτῃ, ὅσοι ποτὲ
 εἶη Πλάτων, ὑπὸ πῶπιδε γὰ αὐ-
 τὸν μαλακίζεσθαι. ὁ δὲ ἀπε-
 κείνατο, ἐκείνῳ μὲν ἐ νοσεῖ.
 ἐνοχλῶν δὲ αὐτὸν Αἰριστέλης
 πᾶραχωρῆσαι πεποιήκει τοῦ
 περιπάτῃ, ἢ ἀναχωρήσας ἐν
 τῇ κήπῳ τῷ ἑαυτῆ φιλοσο-
 φεῖ. ὁ δὲ Ξενοκράτης ἀκέσας,
 πᾶραχρημα ἦκε πρὸς Πλά-
 τωνα, καὶ κατέλαβε διαλεγό-
 μενον τοῖς σὺ ἑαυτῷ. ἦσαν
 δὲ μάλα συχνοὶ, ἔ ἀξιοί

ens ex insidiis Aristoteles,
 magnaque cum ambitio-
 ne quaestiones necens, &
 quodammodo sophisticè
 eum redarguens, injuriam
 simul & ingratum sese pra-
 bebatur. Proinde abstinens
 exteriori deambulatione
 Plato, domi cum familia-
 ribus privatim ibat. Exa-
 ctis tribus mensibus Xe-
 nocrates à peregrinatione
 reversus, invenit Aristote-
 lem deambulanti, ubi
 reliquerat abiens Plato-
 nem. Videns autem eum
 cum familiaribus suis non
 ad Platonem commeare,
 sed alio in civitatem se-
 orsim ex auditorio vesti-
 gia ferre, interrogabat
 quendam in Peripato, u-
 binam esset Plato, existi-
 mans eum decumbere.
 At ille respondit: Non
 male habet, sed Aristote-
 les ei molestiam facessens
 effecit, ut è Peripato dis-
 cesserit, & in horto do-
 mi philosophiam tractet.

His auditis Xenocrates repente se ad Platonem con-
 tulit, & offendit eum differentem cum his qui simul
 aderant. Erant autem frequentissimi, & summæ exi-

λόγῳ, καὶ οἱ μάλιστα Διοσκῶ-
 ντες τῶν νέων ὀπιφανεῖς. ἐπεὶ δὲ
 ἐπαύσατο τῆς ὀμιλίας, ἠσπά-
 σατό τε, ὡς τὸ εἰκός, τὸ Ξενο-
 κράτη φιλανθρώπως, καὶ αὖ
 πάλιν ὁ Ξενοκράτης ἐκείνον
 ὁμοίως. διαλυθείσης δὲ τῆς
 σωσσίας, ἔδεν ἔτε εἰπῶν
 πρὸς τὸ Πλάτωνα Ξενοκρά-
 τῆς, ἔτε ἀκέρως, σωμαγαγῶν
 τὴν ἑταίρην, καὶ τῷ Σωδισίπ-
 πῳ πάνυ ἰσχυρῶς ἐπέπαλξε,
 ὡς χωρήσαντι τῷ περιπάτῳ
 Λειστοτέλει· αὐτὸς τε ἐπέθετο
 τῷ Σταγερζίτῃ κατὰ τὸ καρτε-
 ρόν. καὶ εἰς τοσούτον περιήλθε
 φιλοτιμίας, ὡς ἐξέλσασθαι αὐ-
 τὸν, καὶ ἀποδῆναι τὸ σύνθηδες
 χωρίον τῷ Πλάτῳ.

firmationis viri, & adole-
 scentes aliqui illustriores.
 Qui quum loquendi finem
 fecisset, perhumaniter pro
 more solito Xenocratem
 salutavit, rursumque illum
 similiter Xenocrates, nul-
 lum verbum hac de re
 cum Platone loquutus, ne-
 que audiens, collectis suis
 commilitonibus, vehe-
 menter objurgavit Speu-
 sippum, quod Aristoteli
 cessisset ex Peripato, & ipse
 quam potuit maximis vi-
 ribus contra Aristotelem
 pugnavit: eoque conten-
 tionis progressus est, ut
 eum eiceret & in consue-

Καὶ γὰρ ἐδοῦντο) Hæc omnia notæ habebantur effeminati
 & delicatioris animi, sicut ipse statim indicat. S.

Κεραὶν ἐκείρητο) Consentit Laërtius in vita Aristotelis.
 Erat hoc autem contra morem hominis, duritiem vitæ, patien-
 tiam & similia professi, hoc est, Philosophi. Qui & vulgo propter
 ea, ut barbam, sic capillos intonsos gestare solebant. Seneca E-
 pist. V. Illud te admoneo, ne facias aliqua, quæ in habitu tuo, aut
 genere vitæ notabilia sint. Asperum cultum, & intonsum caput, &
 negligentiore barbam, & indictum argento odium, & cubile humi po-
 situm. Satis ipsum nomen Philosophiæ etiamsi modeste tractetur, in-
 vidiosum est. Idem alii faciebant, qui duriores volebant haberi.
 Testatur Horatius de Poëta quodam :

Nanciscetur enim nomen pretiumque poëtæ,
 Si tribus Anticyris caput insanabile nunquam
 Tonfori Licino commiserit

Delic.

Delicatiores contra, elegantiaque studiosiores capillos frequenter pectere, & ad certum modum præcidi curare solebant. vide *Athenæum* lib. XI. S.

Αμύκλαν) Αμυκλον scribit *Laërtius*, prædicto loco. S.

ἀποδημίας δέποτε) Totum hoc, ut falsum confictumque, negat *Ammonius* in vita ejus. S.

ΚΕΦ. κ.

CAP. XX.

Περὶ Λυσάνδρου, καὶ δώρων ἀνακομιθέντων αὐτῷ.

De Lysandro, & allatis ei muneribus.

Λυσάνδρῳ πρὸ Σπαρτιάτῃ εἰς Ἰωνίαν ἀφικομένῳ οἱ κατὰ τὴν Ἰωνίαν ξένοι πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀπέπεμψαν, ἀτὰρ ἐν κῆ βῆν, κῆ πλακῆντα. ὁ δὲ ἀπιδὼν εἰς τὴν πλακῆντα, ἦρλε, τί βέλεται τὸ πέμμα ἐκείνο εἶναι; ὁ δὲ κομίζων ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐκ μέλιτος, καὶ τυγῆ, καὶ ἄλλων τινῶν κατισκιάσαι. ὁ δὲ Λύσανδρος, ἄλλὰ τῆτο μὲν (εἶπε) δόξῃ τοῖς εἰλωσι ἐλθέμεν γὰρ οὐκ ἔστι βρωμα. τὴν δὲ βῆν προσέταξε κατὰ τὰ πάτρια σκιάσασθαι, κῆ ἐδείπνησεν ἠδέως.

Lysandro Spartiatæ in Joniam proficiscenti, hospites, quos habebat in Jonia, cum aliis multis, etiam bovem & placentam dono miserunt. Qui placentam contemplatus, rogabat quidnam illud cupidiarum esset? Cui quum is qui attulerat, responderet, ex melle, caseo, aliisque quibusdam confectum esse: Sed hoc, inquit Lysander, date Eilotibus. Non enim est liberi & ingenui hominis cibus. Bovem vero patrio ritu mactandum apparandumque curavit, quem cum voluptate comedit.

Λυσάνδρῳ) Videtur memoria lapsus Noster hæc scripsisse. Nam à luxu Lysander non fuit alienus. Vide infra lib. XIII. cap. 8. & alii plerique Agesilao tribuunt. Consule *Athenæum* lib. XIV. cap. 21. *Plutarch.* in Apophtheg. & vita Agesilai. S. Hæc de Lysandro nondum oblito patriæ disciplinæ, à quâ deinde in gratiam Jonum sæpius in diversa abiit. multumque sibi indulgit.

dulfit. vide *Plutarchum* in Vita ejus & infra notata ad lib. 13. cap. 8. K.

δοτε τοῖς Εἰλωσι) Secuti sumus Genevensem editionem, quam firmant, quæ *Plutarchus* habet de Agefilao. Gesneriana, & Romana habent εἰδῶσι. Unde Interp. iis date, qui noverunt. Quia delicatorum & gulæ deditorum hic cibus, enervans & emolliens fortes animos. Hæc igitur Helotibus, hoc est servis, dari vult, quo facilius eis luxuria corruptis imperaretur. *Plutarchus* de Agefilao in apophth. Lac. Cum eum *Thasii* omnibus precibus orarent, ut acciperet omnis generis esculenta, anseres, bellaria, & placencias, jussit helotibus distribuere. Cuius rei causam cum quaererent, respondit, eos qui fortitudinem sectarentur & colerent, non oportere tales delicias recipere. S. Lectio Εἰλωσι omne fert punctum. ita *Corn. Nep.* de Agefilao: unguenta, coronas, secundamque mensam servis dispertit, quod *Plutarchus* dixit: πέμματα, τρυγήματα, & μύρα ἐκέλευσε τοῖς Εἰλωσι δίδοναι. K.

ΚΕΦ. κα.

CAP. XXI.

Περὶ μεγαλοφροσύνης ἧ Θεμιστοκλέους. De magnanimitate Themistoclis.

Επανήει ποτὲ ἐκ διδασκαλείας πᾶς ἔτι ὡν Θεμιστοκλῆς. εἶτα προσίοντι Πεισιζράτῃ, ὁ παιδαγωγὸς ἔφη πᾷ Θεμιστοκλεῖ, μικρὸν ἐκχωρήσαι τὸ ὄδῳ, προσάγοντι τὸ τυράννῃ· ὁ δὲ καὶ πάνυ ἐλθθεσίως ἀπεκρίνατο. αὐτῇ γὰρ εἶπεν αὐτῷ ἔχ ἱκανὴν ὄδόν· ἔτι τῶς ἄρα δὴ γυῖός τι καὶ μεγαλόφρον ἐνεφαίνετο πᾷ Θεμιστοκλεῖ καὶ ἔξ ἐκείνου.

Puer adhuc Themistocles quodam tempore è ludo litterario redibat: quem quum pædagogus obvius Pisistrato, de via decedere tyranno jussisset, plane libere respondit: Nunquid hæc via non ei sufficit? Adeo quiddam ingenuum & magnificum etiam in hoc dicto & hac ætate in Themistocle refulsit.

πᾶς ἔτι ὡν) Exempla alia ex quibus liquet, & mature & celeriter incipere, quod ad ultimum sui finem perventurum est, extant apud *Valer. Maxim.* lib. 8. cap. 7. *Fulgosium* l. 3. cap. 1. Benè *Vorisius* in *Probo*, neminem, (inquit) pervenisse unquam ad

ad virtutem summam jam maturum ; nisi qui puer seminario virtutum generosiore concretus aliquid inclivum designasset. In fine cap. 3. K,

ΚΕΦ. κβ.

Περὶ τῶν Αἰνείας Δυσεΐας,
καὶ τῶν Εὐκλήνων ἐλέως πρὸς
τὰς Τρῶας.

Οτε εἶλω τὸ Ἴλιον, οἰκτεί-
ραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς ἄλι-
σκομένων τύχας, καὶ πάνυ
ἐλλυρικῶς τῆτο ἐκήρυξαν,
ἕκαστον τῶν ἐλθόντων ἐν ᾧ, τι καὶ
βέλεται τῶν οἰκείων ἀποφέρειν
ἀράμενον. ὁ ἐν Αἰνείας τὰς
πατρῶες θεὸς βασιλάσας ἔφε-
ρην, ὑπερδιδὼν τῶν ἄλλων.
ἠδόντες ἐν ὄπῃ τῆν ἀνδρὸς
Δυσεΐα οἱ Ἕλληες, καὶ διδ-
τερον αὐτῶν κτήμα συεχώ-
ρησαν λαεῖν. ὁ δὲ τῶν πατέρα
πάνυ σφόδρα γενηρακότα
ἀναθέμενον ὡμοῖς ἔφερον.
ὑπερεκπλαγέντες ἐν καὶ
ὄπῃ τέτω ἔχ ἠκίσα, πάντων
αὐτῶν τῶν οἰκείων κτημάτων
ἀπέστησαν ὁμολογῶντες, ὅτι
πρὸς τὰς Δυσεΐας τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ τὰς θεὸς καὶ τὰς γει-
ναμένους δι' αἰδῶς ἀγῶνας καὶ οἱ
φύσει πολέμοι ἡμεροὶ γίνοντο.
reverenter colunt, etiam natura inimicos non posse non
æquos & placatos se præbere.

CAP. XXII.

De pietate Ænea, & Gra-
corum misericordia in Tro-
janos.

Quum captum est Ili-
um, Achivi prout decebat
Græcos homines, captivo-
rum sortem miserati, hoc
per præconem denuncia-
runt, ut singuli ex liberis
civibus, quod vellent, u-
num aliquod secum aufer-
rent. Æneas igitur, cæte-
ris neglectis, deos penates
exportabat. Græci pietate
viri oblectati, permiserunt
insuper unam ex suis pos-
sessionibus accipere. Ille
patrem annis & senio con-
fectum sublatum in hume-
ros portabat. Obstupe-
scētes etiam hoc facto non
mediocriter, ex omnibus
ejus facultatibus abscē-
ferunt: confitentes, erga
eos qui pietatem in deos
exercent, quique parentes

Αἰνείας) Autorem Gentis Romanæ. vide Lycophronis
Cassandraem vers. 1260. Xenophontem in Cyneg. Senecam de

benef. lib. III. cap. 37. item qui laudantur in Bigotiani codicis notis. *Virgil.* lib. II. *Æn.* Calabr. XIII. *Epigr. Græca* lib. I. εἰς φιλοσφραγιαν, ibique *Brodæum.* *Alciat. embl.* 82. *Constant Land.* in *Numism.* S. Adde *Hellanicum* in *Τρωϊκοῖς* apud *Dionys. Halicarn.* lib. I. *Antiq. Rom.* pag. 28. & 29. & seq. *Peiresc.* excerpta pag. 223. K.

πατέρα) Hinc Æneas apud Virgilium passim audit *pater* in fratribus Catanensibus eadem pietas laudatur apud *Phocium* p. m. 232. *Siohæum* Serm. 77. K.

πάντων αὐτῶ, &c.) Non improbo, suspicor tamen non scripssisse Nosttum αὐτῶ. S. αὐτῶ hic ἐμφατικώτερον est. illi tam pio & laudato viro. K.

ΚΕΦ. κγ.

CAP. XXIII.

Πεὶ Ἀλεξάνδρου.

De Alexandrō.

Καλὰ μὲν ἔν Ἀλεξάνδρῳ τὰ ἐπὶ Γρανίκῳ, καὶ τὰ ἐπὶ Ἰασῶ, καὶ ἡ πρὸς Ἀρβήλοισι μάχη, καὶ Δαρειῶ ἠρημένῳ, καὶ Πέρσαι διελθόντες Μακεδόσι. καλὰ δὲ καὶ τὴ ἄλλης ἀπώσεως Ἀσίας νενικημένης. καὶ Ἰνδοὶ δὲ καὶ ἕτοι Ἀλεξάνδρῳ πεφθόμενοι. καλὸν καὶ τὸ πρὸς τῇ Τύρῳ, καὶ τὰ ἐν Οξυδράκαισι, καὶ τὰ ἄλλα αὐτῶ. τί γὰρ δεῖ νῦν σενοχωεῖα λόγῳ περιλαμβάνειν τοσαύτην ἀνδρὸς εἰς ὅπλα ἀρετὴν; ἔσω δὲ καὶ τὴ τύχης Ἀλεξάνδρου ἀγαπώσης τὰ πλεῖστα, εἴτις εἴη δλύσει. καλὸς δὲ ἔν Ἀλεξάνδρῳ μὴ ἠτιώμεν τὴ τύχης, μηδὲ πρὸς τὴ ἐξ αὐτῆς

Præclara & laudabilia sunt Alexandri opera ad Granicum & Issum perpetrata, pugna ad Arbela commissa, Darius captus, Persæ subjecti Macedonibus, Asia tota subacta, Indi Alexandrō subditi. Laudanda etiam quæ ad Tyrum & in Oxydracis gessit, & alia multa. Quid enim hic verborum angustia complecti tam late patenti ejus hominis fortitudinem conamur? Quod si etiam fortunam quis invidus & obtrectator, quæ adhæserit Alexandrō, velit appellare, sit sane. Attamen

εἰς

εἰς αὐτὸν προθυμίαν ἀπαγο-
ρεύων. ἐπεὶ δὲ ἐκ ἔτι καλὰ
Ἀλέξανδρος. Δι' ἕ μινός, φασί,
πέμπτη ἔπινε παρ' Εὐμάχου.
εἶτα ἕκτη ἐκάθωδεν ἐκ τοῦ
πότους. καὶ τοσούτον ἐνεύνης ἢ
ἡμέρας ἔζησεν, ὅσον ἀναστὰς
χρημαλίσει τοῖς ἡγεμόσιν
ὑπὲρ ἢ αὐτεῖον πορείας, λέ-
γων, ὅτι ἔσαι πρώϊ. καὶ ἐβδό-
μη εἰσιᾶτο παρὰ Περδικκα,
καὶ ἔπινε πάλιν, καὶ ὀγδόη
ἐκάθωδε, πέμπτη δὲ ὅτι δέ-
κα ἢ αὐτὸ μινός καὶ ταύτη
ἔπινε, καὶ τῇ ἐπομένῃ τὰ εἰδι-
κμένα ἔδρα, τὰ ἐκ ἢ πότους.
τῷ Βαγῶα δὲ ἐδείκνυσε
τέτραδι μετὰ εἰκάδα ἀπείχε
ἢ βασιλείων ὁ Βαγῶα οἰκῶ
δέκα σταδίους εἶτα τῇ τρίτῃ
ἐκάθωδε. δισοῖν ἐν τρίτερον,
ἢ Ἀλέξανδρος κακῶς τοσαύ-
τας ἢ μινός ἡμέρας ἑαυτὸν
ζημιόϊ δὲ ἢ οἶνον, ἢ οἱ ταῦ-
τα γράφαντες ψάδοντα.
ἔξεσι δὲ ἐκ τέτων ἐνοεῖν καὶ
ἢ λοιπῶ χρόνου τὰ ὅμοια αὐ-
regia Bagoæ domus stadiis decem, post tertio dormi-
vit. Ex duobus igitur alterum sit oportet: aut quod
Alexander magno nocimento sibi fuerit, tot diebus
potando consumptis, aut quod, qui hæc tradiderunt,
mendacia dixerint. Ex quibus colligi potest, eos in

hoc in eo laudabile & præ-
clarum est, quod fortunæ
non succubuit, neque ejus
erga se benevolentia &
promptitudine destitutus
est. Verum illa non sunt
amplius laudanda in Ale-
xandro, quod, quum quin-
ta die mensis, ut fama est,
perpotasset apud Eumæ-
um, deinde sexta crapulam
edormierit, neque plus il-
lo die vixerit, quam ut sur-
geret, & ducibus de crasti-
na profectioe mandata
daret, inquit, eam sum-
mo mane futuram. Septi-
ma deinde die epulatus est
apud Perdiccam, qua se
rursus vino ingurgitavit, &
octava dormivit. Et de-
cimo quinto die ejusdem
mensis, iterum indulgit vi-
no, & sequenti solito more
crapulam somno decoxit.
Vigesimo quarto cœnavit
apud Bagoam. Distabat à

τὸς λέγοντας. ὧν καὶ Εὐμένης reliquis itidem à veritate ὁ Καρδιανὸς καὶ ἐκείνός ἐστι. deflectere, in quibus Eumenes Cardianus ille non postremum locum obtinet.

καλὰ ἢ καὶ τῶ ἄλλης) Elliptice, καλὰ ἢ καὶ τὰ τῶ ἄλλης, quam alibi hoc genus non observaverim, credamque particulam τὰ hic excidisse. S. τῶ ἄλλης hic refertur ad *νευικημένης*, absolute. *pulchrum* vero hoc quoque, quod reliqua *Asia devicta*, *Indi etiam Alexandro erant dicto audientes*. Ita apte cohæret oratio, commate simul post *νευικημένης* adhibito, & majori interpunctione postposita τῶ πρὸς ἄλλοις. K.

ἐν Οξυδράκῃς) Gentis nomen. Vide *Curtium* lib. IX. cap. 4. quosque ibi *Clar. Joh. Freinshemius*, locos ex aliis scriptoribus adducit. S. τὰ ἐν Οξυδράκῃς *res in Oxycracis gesta*, cum scilicet Alexander è muro in urbem hostibus plenam præcipiti saltu se immitteret &c. apud *Curtium* lib. IX. Nam Auctor sequitur vulgatam opinionem eorum, qui hæc in oppido Oxycracarum contigisse volunt. At enim *Arrianus* notat falsò hoc jactitatum, αὐτίκα, inquit, ἐν Οξυδράκῃς τὸ πάθημα τῆτο γένεαξ Ἀλεξάνδρω ὁ πᾶς λόγος κατέχει τὸδε ἐν Μάλλοισι, ἔθνεϊ αὐτονόμῳ Ἰνδικῶ, συνέθη, καὶ ἦτε πόλις Μαλλῶν ἢ καὶ οἱ βαλόντες Ἀλεξάνδρον Μαλλοί. οἱ ἢ ἐγνώκεσαν μὲν συμμίζαντες τοῖς Οξυδράκῃς, καὶ ἔτω ἀστυγανίζεαξ. ἔφθη ἢ ἀπὸ τῶ ἀνδρῶς ἐπὶ αὐτῶς ἐλάσας, πρὶν τινα ὠφέλειαν αὐτοῖς παρὰ τῶ Οξυδράκων γένεαξ, ἢ αὐτῶς ἐκείνοις τι ἐπωφελέσασ. *primum* (enim) vulgo jactatur hoc Alexandro *usu evenisse in Oxycracis*, quod tamen in *Mallis*, libera *Indorum* gente, contigit, & cum ipsa urbs *Mallorum* erat, tum ii, a quibus vulnus inflatum Alexandro, *Malli* quoque: qui quidem statuerant *Oxycracis* se jungere atque ita pugnae subire discrimen. Alexander autem per steriles arenas raptim ducto exercitu eos occupavit, priusquam aut *Malli Oxycracis* ut *Oxycracæ Mallis auxilio venirent*. confer *epitom. Stephan. de Urbibus in Οξυδράκῃς*. K.

τῶ τύχης Ἀλεξάνδρου) Cui quidam apud veteres omnia *Alexandri* præclare facta tribuebant. Patet ex libello *Plutarchi* περὶ τῶ Ἀλεξάνδρου τύχης ἢ ἀρετῆς. In quo accurate integrum hoc argumentum tractatur. Addenda tamen ad meliorem rei intellectum, quæ vir *Clarissimus J. H. Baclerus* subtiliter de singulari heroum fortuna disput. in *Charact. Politicis Vellejanis* c. 2. §. 71. S.

Δι ἔ μὲν) Locus, si quis alius in hoc Auctore foede depravatus. Cui utrum medicinam afferam, judicent eruditi. mihi satis est, sententiam de eo meam quoquo modo aperuisse. Ea igitur hæc est: videri hoc capite partim de virtutibus & vitiis, partim etiam de morte Alexandri agi, eorumque proponi sententiam, qui ipsum non veneno, sed crapula periisse prodiderunt. Indicant quodammodo ea verba: *Ἀλέξανδρον κακῶς τοσαύτας ἔ μὲν ἡμέρας ἑαυτὸν ζημιῶσι Διὰ τὸν οἶνον.* Nam *κακῶς ἑαυτὸν ζημιῶσι*, nil aliter hoc loto significare arbitror, quam sibi ipsi malum, perniciem, & exitium afferre. Deinde, quod de singulari mense Noster, plane convenit in illum, quo extinctus est. Eo enim multa instituit convivia & cum maximo potatore Protea, etiam certamen *πολυποσίας* iniit. Auctor Ephippus apud *Athenæum* lib. X. *Curcius* lib. X. cap. 4. & alii. Respondet tertio dierum numerus, quorum mentio fit hoc capite, si cum iis conferatur, quibus Alexander & convivia adornavit & extinctus est. Nominat enim Noster diem vigesimum, quo cœnavit apud Bagoam, & sequentem quo quievit. Idem facit Plutarchus in ipsius vita, ex diariis regis, quæ non Eumenes modo Cardianus, sed & Deodatus Erythræus composuit, teste Athenæo lib. X. Ut proinde nihil valeat, si quis Plutarchum Bagoæ nil meminisse dicat. Nam & Plutarchus nomen Bagoæ prætermisisse, & Noster alio auctore usus esse potuit. Quæ cum ita sese habeant, pro *δι ἔ*, id est ineptis vocabulis, nomen mensis scriberem, & *Δαισίς*, non tam mutatione literarum, quam substitutione earum, quæ in MS. codice forsan exoleverant, hic legerem. Aristobulus apud Plutarchum: *τελευτῆ τετρακάδαισίς μὲνός.* &c. Atque ita ante me Schottum quoque video hunc locum emendasse lib. III. *Observ. Histor. 34.* nullatamen ratione adjecta. Quo magis in sententia mea persto, eamque haud ineptam visum iri confido. S. Verba *δι ἔ* in mendo cubare extra controversiam est, levi autem mutatione restitueretur locus, si male divulsa vox coalesceret in *Δις*. *Δίος* mensis Macedonici nomen esse negari non potest. Noster etiam hoc loco nihil aliud agit, quam ut ex ephemeridibus doceat, quot dies Alexander decurrente mense Dio inter pocula decoxerit, atque irreparabili temporis *ζημιά* se ipsum multaverit, aut multa falsissima de Alexandro in ephemeridas esse relata necesse est. Verum toto hoc capite ne *γεῦ* quidem invenias de morte illius Regis, quæ in mensem *Δεξιμ* incidit: adde quod ea

hoc mense ab Alexandro acta dicuntur, quæ in ægrotum minime cadunt. Primum enim à computatione apud Eumæum Alexander postridie diem fere totum somno dedit, nisi quod paulisper surgens iter in crastinum pronunciavit. At Dæsius mense Alexander febrili jactatus æstu *σικκρόν ὑπνώσει*, paululum dormitavit. Deinde Noster ait Alexandrum summo mane (*πρωί*) castra movisse. Dæsius mense nihil tale gestum. Ad ultimum septimo, & vigesimo die mensis Dii Alexander apud Bagoam cœnaturus per decem stadia ad domum Eunuchi contendit. At eodem Dæsii mensis die Alexander tam male se habuit, ut postridie animam efflaret circa vesperam. His & aliis argumentis, quæ quilibet paulo diligentior ex *Nostro* & Plutarchi Alexandro haurire poterit, adductus, Δίς malui legere quam Δυσίς. Et nullam plane, ut dixi, vel morbi vel mortis mentionem hoc capite fecit Auctor, sed male sibi consuluisse Alexandrum inquit, quod jacturam tot dierum, quos inter perpotandi dorminiendique vices consumpsit, suo sibi jumento accersivit, nisi Ephemeridum fidem in dubium vocemus. Huc pertinet quod *Plutarchus* lib. 1. sympos. notat, in regiis ephemeridibus Alexandri *συνεχέσασθαι, κὴ πλειστάκις* scriptum fuisse, *ὅτι τήνδε τὴν ἡμέραν ἐν ᾧ ποτὶ καθεύδων, ἔστι δὲ ὅτε κὴ τὴν ἐφεξῆς, quod hoc vel illa die dormiverit à computatione, nonnunquam etiam, quod insequenti.* Cur igitur ad Dæsium mensem restringere volumus, quod sæpius & aliis quoque mensibus ab Alexandro perpetratum constat. Dii Macedonum mensis meminit *Suidas* in hac voce, *Joh. Tzetz.* Schol. in Hesiod. Op. & Dies. confer & *Valesium* notis in Euseb. Hist. Eccles. pag. 137. edit. Mogunt. K.

Ευμαίω) An *Ευδμή*? Nam Eumæum nevinem illis temporibus vixisse reperio. In MS. B. est *εὐλαίω*. Sed *εὐλαίω* amnis est, qui se immittit Tigri, apud *Arrian.* lib. 7. *Ευδμή* ideo placet, quia in fine, ubi ejus fit mentio, additur κὴ *εὐκείνῳ*, quod non haberet locum, si de eo nihil præcessisset. S.

ἡμέρας ἑξήσεν) MSS. B. & C. *ἡμέρας ἑξορμ*. S.

δέκα σταδίας) Interpres habet, stadiis decem. Forte scripserat, bis decem. Quicquid sit, unum & viginti stadia abfuisse domum Bagoæ à regia, Græcus ait, si modo integer sit numerus & incorruptus. S. In qua hoc extet editione, quod Vir doctissimus dicit, non excogito. Romana certe legit *δέκα*, nec aliter *Gesneriana*, *Genevensis*, quas merito Interpres secutus est. K.

τῆ τρίτῃ) Scilicet μετὰ εἰκάδα , vel φθινόριον ex præcedentibus. Interpretes locum ita reddidit, quasi Alexander vigesimo quarto die mensis Dii cænatus apud Bagoam, postea tertio dormivisset, quod nimis ridiculum est. Vidit rei absurditatem Gesnerus, ideoque in margine suæ editionis apposuit πέμπτη, ut vigesimus quintus inde exoriretur dies. Verum enim vero nec interpretatio admitti potest nec correctio. Attici enim, cum ad vigesimum mensis diem numerando pervenerunt à vigesimo nono die ἐξ ὑποστροφῆς retro numerant hoc modo: εἰκὰς dies vigesimus, ὑτέρα δεκάς, vigesimus primus, ἐνάτη μετ' εἰκάδα, vigesimus secundus, ὀγδόη, vigesimus tertius, ἐβδόμη, vigesimus quartus, ἑκτη, vigesimus quintus, πέμπτη, vigesimus sextus, τετρας, vigesimus septimus &c. Ex his liquere potest, τετραδι μετὰ εἰκάδα apud nostrum non esse die vigesimo quarto, ut Interpretes & cum eo Simson Chronico p. 4. p. 110. sed septimo, nec τὸ, τῆ τρίτῃ εἰκάδι δεδδοσθαι reddi debere, vigesimo tertio dormivit, sed potius οὐτανο. vide Demosthen. in de Falsâ Legat. & ibi Ulpianum, cujus verba ascribam, ut pro viribus emendem, εἴτα ἐκ τ' πρώτης κ' εἰκάδι ἐξ ὑποστροφῆς (οἱ Ἀθηναῖοι ἀριθμοῖσι) τὴν πρώτην κ' τὴν δευτέραν εἰκάδα, ὑτέραν δεκάτην κ' τὴν δευτέραν δεκάδα, ἐνάτην, κ' τὴν τρίτην δεκάδα, ὀγδόην, κ' ὁμοίως ἕως ἕως τ' τετρακάδι. quis dubitet legendum, τὴν πρώτην εἰκάδα, v. d.; ex Etymologico magno, quod ita habet: ὑτέρα δεκάτη ἢ ἐξ εἰκάδι ἡμέρα καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, ἣν ἡμεῖς πρώτην κ' εἰκοσὴν καλεῖμεν. quibus aperte indigitat non vigesimum secundum, sed primum esse, qui apud Demosthenem audit ὑτέρα δεκάτη. Hesych. δεκάτη φθίνορα ἢ πρὸ εἰκάδι, ὡς ὑτέρα ἢ μετ' εἰκάδα. Solent Attici hanc quoque numerandi rationem inire, ut πρώτη φθινόριος dicatur vigesimus nonus dies mensis. δευτέρα φθινόριος οὐτανος &c. uti videre est apud Julium Pollucem lib. I. cap. VII. ubi pro εἰκοσάδι omnino legendum εἰκάδι. Plutarcho autem in Alexandro δεκάτη φθινόριος est vigesimus primus, ἐνάτη φθινόριος vigesimus secundus mensis dies & sic deinceps. vide imprimis Phavorinum in πρώτη ἰσαμένε. K.

Ἐ λοιπὲ χρόνῳ) Nec enim isto tantum mense, sed & aliis temporibus vino plurimum indulgit, quæ omnia accurate erant in antedictis regis diariis annotata. Unde & Philinus apud Plutarch. Symp. lib. I. quæst. 6. vanitatis eos arguit, qui non tam potando cum amicis, quam differendo Alexandrum tantum temporis consumsisse dicebant. Nam, inquit, ἐν ἑφμερίσιν

βασιλικῶς συνεχέσθαι γέγραπται ἢ πλειστάκις, ὅτι τῶδε τὴν ἡμέραν οὐδέ ποτε ἐκλυθῆεν. S.

εὖ μὲν ὁ Καρδαμῶνος) *Rectissime Leopardus lib. II. c. 12.*
 Ευμένως ὁ Καρδαμῶνος. Ipse namque autor hujus rei. Vide *Athenæum* loco supra citato. Consentit quoque in hanc emendationem *Clar. Freinsheimius* in *Catalog. Scriptorum de rebus Alex.* Adde quoque *Vossium* lib. I. cap. 10. de *Hist. Græc.* S.

ἢ ἐκεῖν) *Faber* suspicatur ἢ *Εφιπῶ* legendum. vide indicem in ἐκεῖν, & quæ notavi superius. S. Ita enim *Νεστρί* stylus est. sæpe ἐκεῖν, ἔτ, αὐτὸς per pleonasmum vel emphasisin nominibus, quæ præiverunt, subjiciuntur, ut, *Ευαγόρας ὁ Λάκων* ἢ ἐκεῖν &c. K.

ΚΕΦ. κδ.

CAP. XXIV.

Περὶ φιλοκαλίας Ξενοφῶν-
 ῶν.

De Xenophontis pulchritudinis amore.

Ξενοφῶνι ἔμελε τῶν ἄλλων
 σπουδαίων, καὶ ἐν καὶ ὅπλα
 καλὰ ἔχεν. νικῶντι γὰρ, ἔλεγε,
 τὰς πολεμίας, τῶν καλλίστων
 εὐλοῦν ἀρμόττειν. καὶ ἀπο-
 θνήσκοντα ἐν τῇ μάχῃ, κεί-
 ρθαι καλῶς ἐν καλῇ τῇ παν-
 σπλίᾳ. τῶν γὰρ ἀνδρῶν τῶν
 γηναίων ταῦτ' εἶναι τὰ ἐντά-
 φια, τὰ ὡς ἀληθῶς κοσμεῖν
 αὐτόν. λέγεται ἔν ὁ τῶν Γρύλλου
 τῶν μὲν ἀσπίδα Ἀργολικὴν
 ἔχειν, τὸν δὲ θώρακα Ἀττι-
 κὸν, τὸ δὲ κράν Βοιωτι-
 κῶν, τὸ δὲ ἵππων Ἐπιδάυρειον.
 Φιλοκάλα δὲ ἔργωγε ἂν εἶναι

Xenophonti tum alia
 honesta bonaque curæ fue-
 runt, tum ut haberet arma
 pulchra & expolita. Aje-
 bat enim, si vicisset hostes,
 elegantissimo quoque se
 ornatu dignum esse : & si
 vitam amitteret in prælio,
 cum quodā decore appa-
 riturum in armatura splen-
 dida. Nam hæc esse stren-
 nuo & forti viro ornamen-
 ta sepulchralia, quæ revera
 ipsum ornent. Dicitur igi-
 tur hic Grylli filius habu-
 isse scutum Argolicum,

thoracem Atticum, galeam Bœotico artificio factam,
 equum Epidaurium : quæ sane non aliter ego dixerim,

Φαίλου

φαίλω τὰ τοιαῦτα ἀνδρὸς, ἢ quam arguere virum ele-
 ἀξιῶν ἐκ τούτων ἢ καλῶν. gantix studiosum, seque
 dignum his, quæ pulchra sunt, judicantem.

Ξενοφῶνι) Historiam habes apud Xenophontem ipsum lib.
 III. exp. Cyri p. m. 130. S.

ὄπλα καλὰ ἔχειν) Idem Annibalis ingenium. De quo
 Livius lib. XXI. cap. 4. vestitus nihil inter æquales excellens, arma
 atque eqm̄ conspiciiebantur. Idem optimi cujusque ducis. S.

καλῶς ἐν καλῇ πανοπλίᾳ) Alibi jam monui Græcos mo-
 rituros pretiosissima vestimenta induere consuevisse. Quemad-
 modum autem, qui in pace erant, vestimentis, pallio puta &
 similibus, ita qui in bello, armis sese exornabant. Exemplum
 est apud Curtium, lib. V. cap. 8. ubi Artabazus ad suos, qui mor-
 tem animo jam præconceperant: *Nos vero pretiosissimam vestem*
induti, armisque quanto maximo cultu possumus, regem in aciem se-
quemur, ea quidem mente, ut victoriam speremus, mortem non recu-
semus. S. Audiamus ipsum Xenoph. lib. 3. Αναβ. pag. 236. ἐν
 τῆς Ξενοφῶν ἀνίσταται, ἐσακλμ̄ εἰς πόλεμον ὡς ἐδύνατο καλῶς,
 νομίζων, εἰ μὲν νικῶ δίδοιεν οἱ θεοί, ἢ καλῶς τὸν κόσμον τῶν νεκρῶν πρέ-
 πειν. εἴτε τελευτᾶν ὀλέοι, ἢ ὅπως ἔχον. ἢ καλῶς ἐαυτὸν ἀξιῶσαντα,
 ἐν τῆτοις ἢ τελευτῆς τυγχάνειν, Postea surgit Xenophon, ad bel-
 lum quam potuit elegantissime adornatus. Existimabat enim, si victo-
 riam Dii annuerent, cultu victores pulcherrimo dignos esse: sin morien-
 dum, bene secum agi, quod cultu cubonestatus quam maxime decoro ca-
 deret. vide eundem de Instit. Cyri. l. 6. p. m. 134. K.

ἁπλῶς Αργολικῶ) Quæ hic nominantur arma, pro opti-
 mis habita apud Græcos veteres. Consule Pollucem lib. I. cap.
 10. §. 13. S. Equum quidem, quem Noster Epidaurium dicit,
 Xenophon se Lampfaci ex inopia fatetur vendidisse quinquaginta
 Daricis: amici autem, cum valde eo delectatum Xenophontem
 inaudivissent, redemptum à se equum gratis ei restituerunt. lib. 7.
 ἀναβ. K.

ΚΕΦ. κε.

CAP. XXV.

Περὶ Λεωνίδης, κὶ τ̄ τριακο-
σίων ἐφελοντι ὑπὲρ τ̄ Ἑλλά-
δος ἀποθανόντων.

*De Leonida, & trecentis,
qui ultro pro salute totius Gra-
ciae se morti obtulerunt.*

Ὁ Λεωνίδης ὁ Λακεδαι-
μόνιος, κὶ οἱ σὺν αὐτῷ τρι-
ακόσιοι, τ̄ μανθιόμενον αὐ-
τοῖς θάνατον εἶλοντο ἐν Πύ-
λαις, κὶ ὑπὲρ τ̄ Ἑλλάδος
κὶ καλῶς ἀγωνισάμενοι τέ-
λος ἔτυχον ἄκλειος, κὶ δλό-
ξαν ἑαυτοῖς ἀθάνατον ἀπέ-
λιπον, κὶ φήμην ἀγαθὴν δι-
αίων.

Leonides Lacedæmo-
nius, & una cum ipso tre-
centi viri ad Pylas mortem
vaticinio sibi denuncia-
tam subterfugere nolue-
runt: & pro defensione
Græciæ ritè strenueque pu-
gnam facientes gloriosum
finem sortiti sunt, ac per-
petuam sibi gloriam & no-

men clarissimum reliquerunt.

τριακόσιοι) Sic Seneca Suasor. II. & Cicero de finibus, alii
quingentos & sexcentos habent. Vide, quos ad *Justini* l. II. cap.
II. notat Vir Cl. *Matth. Berneggerus*. S. Trecenti fuerunt La-
cedæmonii, quos καθ' ἑσπεῖρας, i. e. jam consistentis ætatis filiisque
auctos Leonidas elegerat, & ipse pater Plistarchi. vide *Herodo-
tum* lib. 7. cap. 205. qui numerum trecentorum excedunt, The-
spientes & Thebani fuerint, qui partim volentes, partim inviti
prælio interfuerunt. *Herod.* l. c. cap. 222. de ipso Leonidâ *Sto-
beum* vide serm. 7. K.

μανθιόμενον) Respicit Auctor oraculum, quo Lacedæ-
monii de belli eventu interrogantibus responsum: αὐτῷ Regi Spar-
τανοριῶν, αὐτῷ κερὶ cadendum esse. quod vide apud *Herodot.* lib. 7.
cap. 220. simulque vaticinium Megistia, ὃς ἐσιδὼν ἐς τὰ ἱερά, ἔφαθε
τὸ μέλλοντα ἔσοθαι ἅμα ἡοῖ σφι θάνατον, qui exta inspicens indica-
vit mortem Græcis ad Thermopylas collectis primo mane imminere. *Val-
ta* legit ἅμα, redditque, illis pariter ac sibi impendere. K.

ΚΕΦ. κς.

ΚΕΦ. κς.

CAP. XXVI.

Περὶ Πινδάρου τῆς τυραννῆς.

De Pindaro tyranno

Πίνδαρος ὁ Μελανῶν υἱός, Αλυάττις δὲ θυγατεὶς ἔστι Λυδῶν, διαδεξάμενος τῶν Ἐφεσίων τυραννίδα, πρὸς ἑαυτὸν τὰς τιμωρίας πικρὰς ἔλαβεν, καὶ ἀπαραίτητος, τὰ γὰρ μὲν ἄλλα ἐδόκει φιλόπαις εἶναι, καὶ σώφρων, καὶ τοῦ μὴ διακλεῦσθαι τῶν πατερίδων τοῖς βαρβάροις πολλὰ πρόνοιαν ἔδειξε ταῦτά ἕως ἔχειν ἐκεῖνα δήπως, ἐπεὶ γὰρ Κροῖσος ὁ πρὸς μητρὸς αὐτῆς θεῖος κατασφερόμενος τὴν Ἰωνίαν, καὶ πρὸς τὴν Πίνδαρον πρεσβείαν ἀπέστειλεν, ἀξίων Ἐφεσίου ὑπὸ αὐτῷ γνέσθαι. ὡς δὲ οὐκ ἐπέωθη, ἐπολιόρκει τὴν πόλιν Κροῖσος, ἐπεὶ δὲ τις τῶν πύργων ἀνεράπη, ὁ κλιθεὶς ὑπερον προδότης, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶδεν τὸ δεινόν, σιωπεύσας ὁ Πίνδαρος Ἐφεσίοις, ἐκδήσαντας ἐκ τῶν πυλῶν, καὶ τῶν τειχῶν θύμηντας σιμάσαι τοῖς κίοσι τῆς Ἀρτέμιδος νεώ, οἷονεὶ τῶν πόλιν ἀνάθημα ἑὸν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος, ἀσυλίαν δὲ τῶν

Pindarus Melanis filius, Alyattæ vero Lydi ex filia nepos, suscepta Ephesiorū tyrannide in suppliciis sumendis asperum & inexorabilem se præbuit, in reliquis benignus ac sapiens visus est: magnamque curam adhibuit, ne in Barbarorum servitutem patria redigeretur. Hæc ita se habere, illo facto declaravit. Quum enim Cræsus ipsius avunculus totam Joniam invaderet, legationem ad Pindarum misit, Ephesios in suam potestatem tradi postulans. At quum non permetteret, Cræsus urbem obsidione cinxit. Quum autem turris quædam subversa cecidisset, quæ in posterum proditrix appellata est, & præ oculis discrimen cerneret, consilium dedit Ephesiis Pindarus, ut ex portis & mœnibus funes ad columnas templi Dianæ alligarent, ac urbem quasi

ἑπινοῶν

ἔπινοῶν τῇ Εφέσω. ὁ δὲ σωε-
 βέλδαι προσελθόντας διεΐδω
 ἔ Λυδοῖς προσβαλλομένων δὲ
 ἔ ἱκετηρίαν ἔ Εφεσίων, γελά-
 σαντά φασι τὸν Κροῖσον, καὶ
 διεξάμενον πρῶτος τὸ στρατη-
 γηθῆν, τοῖς μὲν Εφεσίοις συγ-
 χωρήσαι ἔ μὲν ἐλδοθερίας
 φυγῶν τῶ δὲ Πινδάρῳ προσ-
 τάξαι ἔ πόλεως ἀπαλλάττε-
 σθαι ὁ δὲ οὐκ ἀντείπει. ἔ φί-
 λων δὲ τὰς σωμαπαρῆν ἀπὸ
 βεληθέντας ὡφθαλαβῶν, τὸν
 υἱὸν καὶ ἔ ἑσίας τὸ πλεῖστον
 τῇ πόλει ὡφθαλαβῶν δὲ μὲν, καὶ
 ἕνα τῶν σωήθων Πασικλέα
 ἀποδείξας ἐπίτροπον, καὶ ἔ
 παῖδός, καὶ τῶν χρημάτων,
 ἀπέστειλεν εἰς Πελοπόννησον, τυ-
 ραννικῆ βίβι φυγῶν αὐθαί-
 ρητον ἀλλαξάμενον, ὑπερ ἔ
 μὴ ποιῆσαι ἔ παλαιοῖς ὑπο-
 χείριον Λυδοῖς.

anathema Dianæ esse sine-
 rent: per hæc veluti sancti-
 tatem, ac, ne spoliaretur,
 securitatem Epheso con-
 cilians: & suavit, ut ipsi Ly-
 dum adirent, ac pacem ex-
 peterent. Exponentibus i-
 gitor preces Ephesiis, risif-
 se Cræsum ajunt, neque
 moleste hoc strategema
 accepisse, & Ephesiis con-
 cessisse libertatem, sed ea
 conditione atque lege, ut
 Pindarus civitate excede-
 ret. Qui nihil contradixit:
 amicis, qui secum discede-
 re vellent, assumptis, fili-
 um & maximum rerum
 suarum partem civitatis fi-
 dei credidit: uni ex fami-
 liaribus Pasicli tum filii
 tutela, tum bonorum cu-
 ra delegata, discessit in Pe-

Πίνδαρος) Historiam hæc habet Polyænus lib. VI. S.
 σῶφρον) Videtur interpretes σοφὸς legisse, sed alterum me-
 lius & propius ab auctoris mente. In MS. A. est σῶφρον. perpe-
 ram. S.

τειχῶν) Est, qui corrigit θεολογῶν. Nobis placet vete-
 rem scripturam propius sequi & τειχῶν substituere. Herodotus
 in Clio. ἀνέθεσαν τὴν πόλιν τῇ Ἀρτέμιδι, ἐξάψαντες ἐκ τῆς νηῆς χοί-
 ρισιν

σιον ἐς τὸ τεῖχος. Atque sic & Polyænus, qui habet etiam reliqua præne ad verbum. firmat quoque MS. B. S.

Θύμιγας) Non multum abit, quod Cylon ejusque socii fecerunt, cum, Tyrannide frustra affectatâ, ad Minervæ simulachrum supplices confugissent. Nam suasu Megaclis Archontis ad dicendam causam in Areopagum ab arce descenderunt, ἐκ δ' ἔδρας δ' Θεῶν ἐξάψαντες τὴν ἰκετηρίαν ἢς Δαρρυείσης, λίθοις αὐτὰς ἔβαλλον οἱ Ἀθηναῖοι, ramumque olivæ supplicem alligaverunt Deæ simulachro. quo dissoluto, Athenienses lapidibus eos perebant, ac si Dea nollet supplices admittere. Supplices, ipsam ἰκετηρίαν manibus tenentes, antequam ex arce ad judicium descenderent, eam ex simulachro Minervæ religarunt: quæ tamen inter descendendum abrupta miseros destituit, lapidibusque Atheniensium exposuit. quid ἰκετηρία in inaiçe v. K.

τὴν μετ' ἐλευθερίας φυγὴν) Gesnerus, ζωνὴν vel σωτηρίαν. Et certe liquet vel Pasiclis exemplo in sequentibus, mansisse in urbe. Sed & Polyænus sædus scribit Cræsum fecisse cum eis. καὶ πρὸς Εφεσίους ἐπὶ ἐλευθερία συνθήκας ἐποιήσατο. quid ergo si credamus scripsisse Nostrium φιλίαν? S. φυγὴ hoc loco idem est quod δόρυγὴ, effugium, liberatio à malis, ut Cræsus E. hehis concesserit una cum libertate solutionem obsidii & à belli calamitatibus liberationem. an excidit è textu δόρυ? ut scripserit Noster δόρυγὴ eo, quo dixi, sensu. Idem vitium in Eusebio mihi videor observasse. lib. 4. de Præpar. Evangel. pag. 169. verba ita se habent: ὡν ἐξ αἰῶν ἔδειξ, ἢ μόν ὁ Σωτὴρ καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ὄψ Θεῶν, πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν φυγὴν (ἰ. δόρυγὴν) προεκήρυξεν. τὸ δόρυγὴν hic restituendum esse ex alio gemino germano loco astrui potest. Nam lib. 3. pag. 122. ejusdem Præparat. ita loquitur? ὅς (ἡμεῖς Σωτὴρ) δὴ παλαιῶς πλάνης πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν δόρυγὴν προεκήρυξεν &c. ἐν προεκήρυξαι δόρυγὴν, non φυγὴν, promulgare libertatem, liberationem. Sin aliquis lectionis vulgatæ προμαχ, τὸ φυγὴν pro δόρυγὴν accipiat, me non adeo repugnante id faciet. K.

ΚΕΦ. κζ.

Περὶ Πλάτωνος πενίας,
καὶ πῶς φιλοσοφία ἐπε-
ζείρησεν.

Πέπυσμα καὶ τῆτον τὸν

CAP. XXVII.

De Platonis paupertate, &
quomodo ad philosophiæ stu-
dium accesserit.

Hoc etiam audiivi, an ve-
λόγον.

λόγον. εἰ δὲ ἀληθὴς ἐστὶν οὐκ οἶδα. ὁ δὲ ἐν πέπυσμαί ἐκείνῳ ὅστι. Πλάτων ὁ Αἰείωνος ὑπὸ πενίας (φασὶ) καταπονεμένον ἐμίλλεν ὅτι στρατείαν ἀποδημῆσαι· καταληφθεὶς δὲ ὑπὸ Σωκράτους ὠνέμενον ὅπλα ὁ Πλάτων, ἀνέσαλιν ἢ ὄρμιλιν, διαλέχθεν ἑαυτῷ ἢ Σωκράτους ἂ ἐικόσιν, καὶ πείσαν ἑαυτῷ φιλοσοφίας ὅτι θυμῆσαι.

ὅτι οἶδα) Bene. Nani alii quidem etiam diligentissimi vitæ ejus scriptores nihil meminere, quod sciam. S.

ἀποδημῆσαι ἐπὶ στρατείαν) MSS. B. & C. ἀποδημῆσαι. S. Lectio MSS. elegantior est vulgatâ propter præcedens ἐμείλλω, quod Grammatici negant construere temerè debere cum Ἀριστο; μέλλω ποιῆσαι dicendum; non vero μέλλω ποιῆσαι. vide Eclog. Thom. Mag. K.

Κ Ε Φ. κη:

CAP. XXIII.

Πῶς ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην ἀνέσφαλεν.

Quomodo Socrates fastum Alcibiadis retulerit.

Ὁρῶν ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον ὅτι πλεῖτον, καὶ μέγα φρονεῖν ὅτι τοῖς ἀγροῖς, ἤγαγόν αὐτὸν ἐπὶ τινὰ τόπον, ἐνθα ἀνέκετο πινάκιον ἔχον γῆς περιόδον, καὶ προσέταξε ἢ Ἀττικῶν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν. ὡς δὲ εὔρε, προσέταξε τὰς ἀγροὺς τὰς ἰδίους διαβρῆσαι ἢ δὲ εἰπὼν ἑαυτῷ, ἀλλ' ἐδάμεν

Socrates quum videret Alcibiadē ob divitias elatum animum gerere, & ob agrorum multitudinē superbire, adduxit ad locum, in quo tabula quædam, descriptionem terræ completens suspensa erat, & eum rogavit, ut Atticam ibi requireret. Quam quum invenisset, suos fundos eum jus-

γεγραμῶν

γράφονται εἰσίν. ὅτι τέ- fit inquirere: & quum re-
 τοῖς, εἰπέ, μέγα φρονεῖς, οἵπερ sponderet, nusquam ibi
 εἶδέν μέρ^θ τ' γῆς εἰσίν; pictos esse. Horum, in-
 quit, possessione te effers, qui nulla pars sunt terræ?

ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς) *Stobæus*, qui ad verbum cætera retinet, in quibusdam ita variat, ut non ex suo ingenio variasse, sed in meliore *Æliani* codice sic reperisse videatur. Nam post verbum ἐπὶ, commode hæc interponit τῆς θεωρίας καὶ τ. α. pro ἐπὶ τινὸς τόπων, habet, εἴ τινα τ' πόλεως τόπων, quibus verbis morem Mathematicorum veterum exponit, publice suspendendi tabulas huiusmodi, cujus infra etiam vestigia extant, ubi de *Metone* aliisque astronomicis agit. Idem post θεωρέσει, scribit, τῶν Ἀλλεσιάνων, post τέτοις, ἔν. Sed & pro οἵπερ; quod est apud Nostrum, habet οἱ εἶ. Quæ lectio hæud dubie melior. οἱ enim respicit antecedens ἀγροῖ, εἶ εἶδέν vero eleganter Græcis dicitur. Quem admodum ex *Lysia* & aliis constare potest. S. *Plato* in *Alcibiade* I. dictum ab eo refert, εἰδένος ἀνθρώπων εὐδὲς εἶναι εἰς εἶδένος τὰ γὰρ ὑπάρχοντά σοι μεγάλα εἶναι, ὥστε μηδένος εἰεῖσθαι ἀπὸ τοῦ σώματος ἀεξάμενον τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχὴν; & in omnibus opus humanæ *peni*quam indignum esse; & opibus tam magnis se abundare; ut nec corpori nec animo adiumento quisquam posse esse, hæc inflatum divitiis hominem sonant! qui tamen, ut ibidem *Socrates* ait, habuit tantum, γῆς πλέθρα εἰς τριακόσια, agrī jugerā non plane *trecentā* in *rago Echiadæ*, & tantilla terræ portio merito in tabula Geographica nusquam apparuit. K.

πινακίδιον &c.) Tabulam Geographicam intelligit; qualem *Anaximander* Milesius edidit primus, teste *Strabone* lib. I. *Herodot.* lib. 5. prodit ejusmodi tabulam æneam, cui totius terræ ambitus erat incisus; ab *Aristagorā*, Mileti tyranno, ad *Cleomenem* *Lacedæmonium* allatam. v. *Voss.* de Philol. c. XI. K.

ΚΕΦ. κθ.

CAP. XXIX.

Περὶ Διογένους Σινώπιας
καὶ τύφου.De *Diogenis mendicitate*
& fastu.Διογένους ὁ Σινώπιας συν-
εχῶς ἐπέλεγε ὑπὲρ ἑαυτοῦ,Diogenes *Sinopen*sis de
seipso dicere solitus est, se

ὅτι

ὅτι τὰς ἐκ τῆς τραγωδίας ἀρὰς αὐτὸς ἐκωληροῖ, καὶ ὑπομένει. εἶναι γὰρ πλάνης, ἀοικῶ, παλῆιδῶ ἐσερημένῶ, πτωχὸς, δυσείμων, βίον ἔχων τὸ ἐφήμερον, καὶ ὅμως ὅπῃ τέτοις μέγα ἐφρόνει ἐδὲν ἠτίον, ἢ Ἀλέξανδρῶ ὅπῃ τῆς οἰκισμένης ἀρχῆς, ὅτε καὶ Ἰνδοὺς ἐλὼν εἰς Βαβυλῶνα ὑπέστρεψεν.

implere & ferre tragicas execrationes. Nam errone se esse, domo & patria carere, mendicum agere, male vestiri, & in diem vivere. Nihilominus tamen in his sibi non minus placebat, quàm Alexander in terrarum orbis imperio, quum subactis Indis in Babylonem reverteretur.

εἶναι γὰρ πλάνης) Mallet ἀπολις. Ita enim scribitur apud *Julian.* in epist. ad Themistium, ubi hujus dicti fit mentio. Quamquam & ibi corruptus locus videatur. S. Mallet Vir doctus ἀπολις pro πλάνης. Sed ratio emendationis nulla apparet : ideoque πλάνης rectè suo loco manserit. *Laërt.* in *Diog.* utrumque conjungit, dicitque eum profiteri solitum, diras Tragicas in se recidisse, εἶναι γὰρ ἀπολις, ἀοικῶ, παλῆιδῶ ἐσερημένῶ, πτωχὸς, πλανήτης, βίον ἔχων τὸ ἐφήμερον, esse enim se sine urbe, lare, patria, mendicum, errone, & in diem vivere. *Arriani Epictet.* l. 3. Cynicum bonum fuisse ait, γυμνὸν, ἀοικον, ἀέσιον, ἀρχμῶντα. ἀδελον, ἀπολιν, ἀκτῆμονα, χαμῶ κοιμέμενον, ἐ γυνή, ἐ παυδία, ἐ πρατωρίδιον, ἀλλὰ γῆ μόνον καὶ ἐρηνὸς, nudum, sine domo & lare, squalidum, sine seruo, urbe, possessionibus, humi cubantem, non uxor illi, non liberi, non pratorium, sed terra tantum & cælum. Nihil enim Diogenes habuit præter illa quatuor Empedoclis elementa, & magistrum suum *Anisthenem* solebat veluti vituperando laudare. ipse me, ajebat, mendicum fecit ex divite, & pro domo ampla fecit habitare in dolio. *Macrob.* lib. 7. *Satur.* cap. 3. ultima verba eo ordine locavi, quo *Sarisber.* in *Polycrat.* ea allegavit. Vitam Diogenis *torosulis* illis & *formosulis* nepotibus eleganter exhibet exprobratque *Hieronym.* lib. 2. adversus *Jovin.* quem suo quodam more *Sarisberiensis* descripsit l. 5. 17. qui etiam ex *Hieron.* emaculandus, in voce emorathios. legendum enim ἡμερόβιος. quod *Noster* effert, βίον ἔχων τὸ ἐφήμερον. in diem vivens. de πλάνης indic. vide de superba Diogenis paupertatè *Dionem Chrysof.* orat. 4. de regno. K.

Κ Ε Φ. λ.

Περὶ σωφρόνων τινῶν.

Αμοιβέας ὁ κισσαρωδὸς σωφρονέσας ἐλέγχετο, καὶ γυναῖκα ὠραιότατῳ ἔχων μὴ ὁμιλεῖν αὐτῇ. καὶ Διογένης ὁ τῆ τραγωδίας ὑποκριτής. Κλειτόμαχος ὁ παγκρατίας, εἶποτε καὶ κύνες εἶδε συμπολεκομένους, ἀπετρέφετο. καὶ ἐν συμποσίῳ εἰ τις ἀφροδίσι λόγῳ παρεῖρή, ἀναστὰς ἀπηλλάττετο.

CAP. XXX.

De quibusdam modestis & continentibus.

Amœbeas citharædus maxima continentia præditus fuisse dicitur: quumque venustissimam uxorem haberet, non cum ea coivisse. Item Diogenes tragicus histrio. Clitomachus vero pancratiastes, si quando canes videbat coeuntes, sese avertit. Et in conviviiis si de rebus veneris sermo incidisset, continuo surgens discessit.

Αμοιβέας) Lege, Αμοιβεύς. Sic enim Aristæ nominatur apud Athenæum lib. XIV. Clementi lib. III. Strom. imo Æliano ipsi lib. VI. Hist. Anim. cap. I. ubi etiam cætera hujus capituli invenias. S. Αμοιβέας æque ac Αμοιβεύς rectè dixeris, ut Αντιφάτης & Αντιφατεύς, Γηρυόνης κὶ Γηρυονεύς, Eustath. in Odyss. Nam hujusmodi nomina, quæ vocant propria, varias quandoque κλίσεις fortiuntur. vid. Etymolog. Magnum in ἀλιεύς. K.

μὴ ὁμιλεῖν αὐτῇ) Nolter in adducto loco addit, παρὰ πάντα τὰ χρόνον, παρ' ὃν ἀγωνισμῶν εἰς τὰ θεάτρα ἦεν. Merito. vide quæ notamus ad lib. X. cap. 2. S.

Διογένης) De hoc à Philosopho hujus nominis diverso vide Suidam, in ipsius nomine. S.

Καὶ ἐν συμποσίῳ) Meminit Plutarchus in Symposio lib. VII. quæst. 7. S.

Κ Ε Φ. λα.

Περὶ Νικίης σωφρόνης περὶ τῷ ἰδίῳ τέχνῳ.

CAP. XXXI.

De Niciæ diligentia, quam in artem suam consultit.

P

Νικίας

Νικίας ὁ ζωγράφος το-
σαύτῳ πρὸς τὸ γράφειν
σπουδῶς εἶχεν, ὡς ἐπιλαθέσθαι
πολλάκις αὐτὸν τροφῶν προσ-
εγγεσθαι προστετικῶς τῇ
τέχνῃ.

Nicias pictor, tantam
diligentiam ad pingendum
adhibuit, ut sæpe numero
intentus arti cibum sume-
re oblivisceretur.

Νικίας) Nicomedis filius, præstans imprimis in pingendis
animalibus, uti scribit Pausanias in Atticis. Plutarchus lib. An
sit gerenda resp. Νικίας ὁ ζωγράφος ἕως ἔχει τοῖς τῆ τέχνης
ἔργοις, ὡς τὰς οἰκίας ἐρωτῶν πολλάκις, εἰ λείπεται, ἢ ἕρῃσθαι. Ad-
de eundem lib. Non suaviter vivi &c. Et Soubæum ferm. XXVII.
& XXIX. S. Nicæam vocat Plin lib. 35. cap. 3. at ex seq. cap.
5. patet legendum esse Nicias vid. & M. Antoninum lib. V. de Vi-
tâ suâ, & ibi Gattakerum p. 185. K.

ΚΕΦ. λβ.

CAP. XXXII.

Περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἡρακλέ-
ους κίθαρίζειν μάθη-
νόντων.

De Alexandro & Hercule
citharam pulsare discen-
tibus.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου,
παῖς ὢν, ἔσω πρόσηλον,
ἐμάνθανε κίθαρίζειν. τοῦ δὲ
διδασκόντος κρέσσαι κελεύ-
σαι ἑαυτὸν χορδῶν τινα συ-
μέλει, καὶ ἦν ἀσπῆται τὰ κι-
θαρίσματα. καὶ τί διοίσει,
ἔφη, εἰάν ταύτῳ κρέσω;
ἑτέραν δειξάς. ὁ δὲ εἶδεν
ἔφη δὲ φέρειν τῷ μέλλοντι βασι-
λεύσῃν, ἀλλὰ οὐκ ὅπῃ τέχνῃ
κίθαρίζειν μέλλοντι. ἔδεισε
Nihil interesse futuri regis,
interesse futuri citharædi,

Alexander Philippi filius
puer adhuc, quum nondū
ad puberem ætatē perve-
nisset, citharam discebat
pulsare: Magistro autē ju-
bente chordam quandam
tangere modulis conveni-
entem, & quam postulabat
artis ratio, & quid interest,
inquit, etiamsi hanc pulsa-
vero? in aliam digitum in-
tendens. Qui respondit:
Timuit nimirum hic, ne si

διε

ὁ δὲ ἄρα ἔτι μὴ, ὡν ἀπαί-
 δεύει, τὸ τῷ Λίνῳ πάθος.
 ἢ ἢ Ἡρακλέα ὁ Λίνῳ ἔτι
 παῖδα ὄντα κιθαρίζειν ἐπαί-
 δευεν ἀμειψότερον ὃ ἀποτο-
 μένεν τῷ ὄργανῳ, ἐχαλέπηνε
 πρὸς αὐτὸν ὁ Λίνῳ. ὁ δὲ
 ἀγανακτήσας ὁ Ἡρακλῆς, τῷ
 πωλήτηρι τοῦ Λίνῳ καθίκετο,
 καὶ ἀπέκτεφεν αὐτόν.

non commode eum insti-
 tueret, idem sibi eveniret
 quod Lino. Nam Herculé
 puerum adhuc Linus fidi-
 bus canere docuit. Verum
 quum imperitius instru-
 mentum tangeret, incre-
 pavit eum Linus. At Her-
 cules incensus ira, plectro
 Linū percussum interfecit.

μέλλων βασιλεύειν) Aliæ editiones habent βασιλεύσει, quod ex Luciano & Demosthene probat Faber. Sed βασιλεύειν est in ipso ejus textu, & quia sequitur καθαρίζειν, rectius fuerit hoc saltem loco nihil mutari. S. βασιλεύσειν haber & Romana editio, quam hic sequendam existimo. Non tamen falluntur qui μέλλω etiam cum præsentī βασιλεύειν construunt. Xenophon enim eodem loco, μέλλων κλωπεύειν & μέλλων ἀψεύειν dixit in de La-cædam. Rep. K.

ἀλλ' εὖκ ἐπὶ) Faber. ἀλλ' εὖ ἐπὶ Benè. S. ἀλλ' εὖκ scilicet ἀψεύειν εὖκ, sed non item parum refert, sed maxime ejus interest, qui ex arte citharam velit tractare. Sic non opus est manu medica. K.

τὸ τῷ Λίνῳ πάθος) Locus hic videtur vitiosus, licet libri omnes ita habeant; etiam editio Romana, quæ est prima; scribendum autem πᾶσι. Ita namque Noster ipse infra cap 36. τὸ πᾶσι Σωκράτῳ πᾶσι ἀντιτόμενον. Interpretatio esset talis: Timuit nimirum, ut qui vir esset non plane imperitus, id quod Linus passus est, &c. Faber verba ὡν ἀπαίδευτος, expungit, at videtur Noster dare voluisse causam, cur de Lino cogitare potuerit citharædus, scilicet, quod esset μὴ ἀπαίδευτος, sicut nempe vulgo esse solebant. S. Bene ista quidem Schefferus: at quod τὸ πάθος mutatum ivit in πάθος, infectum vellem. ita enim locus elegantissimus male conturbatur. res in vado est, si post καὶ interpunctio minor reponatur, & subintelligatur πάθος. Timuit enim citharædus, ne, si infectum Alexandro responsum dedisset, sibi contingeret, quod Lino quondam. ille enim ab Hercule interfectus est, quod male citharam pulsantem ἀγροικότερον καὶ

ἀμψότερον, asperius & subrustice increpasset. vide Pausan. in Bœoticis. Apud Plautum in Bacchid. discipulus ad pædagogum.

εἶα, inquit, νῦν ἐστὶ ἐγὼ ὀρίνω Ἡρῶδες, σὺ δὲ Λίνος. confer Suidam in ἐμβολοῖς, & quos codex Konigianus habet Diodor. l. 4. Loënsen lib. 10. cap. 30. K.

Κ Ε Φ. λ β.

CAP. XXXIII.

Περὶ Σατύρου τοῦ αὐλητῆ.

De Satyro tibicine.

Σάτυρος ὁ αὐλητὴς Αἰεί-
φων τοῦ φιλοσόφου πολλὰ-
κις ἠκροῦτο, καὶ κηλέμενος
ἐκ τῶν λεγομένων, ἐπέλεξε

Satyrus tibicen persæpe
Aristonis philosophi dis-
putationibus intererat, &
his, quæ dicerentur, mire
affectus aiebat: Cur ego
non igni trado hoc nihil u-
tile telū? insinuans tibiam,
& quodammodo suam ar-
tem ad philosophiæ studi-
um comparatam extenu-
ans, & nihili æstimans.

εἰ μὴ ἐγὼ τὰδε τόξα φα-
εινῶ ἐν πυρὶ θείω;

τὸς αὐλῆς ἀνιτόμενος, καὶ
πρόσωπον τινὰ τῶν τέχνων ἐκ-
φαυλίζων παραβολῇ τῇ πρὸς
φιλοσοφίαν.

Αἰείφωνος) Chius fuit ille, Stoicæque philosophiæ. Laert. in Zenone eum Siren cognominatum refert, quia πειστικὸς ὡς καὶ ὄχλω πεποιημένος, Suada iuventus sessabat labris, & ad demulcendum populium factus erat. Ideoque & Satyrum tibicinem eloquentiæ suæ dulcedine adeo cepit, ut Philosophiæ amore incensus tibi-
as se exusturum minaretur. K.

εἰ μὴ ἐγὼ) Malletem τί μὴ ἐγὼ. S. Non vellet Vir doctissimus, si proverbialem ἀποσιώπησιν, quæ dicto omnem gratiam conciliat, animadvertisset. Dabo ex Homeri Iliad. Σ. integrum locum, ut res eo magis elucescat. Pandarus apud Poëtam, cum sæpius tela sua, quæ in hostem emiserat, irrita caderent, tandem iratus, ni domum, inquit, reversus, tela ista manibus meis confraeta in ignem coniecero, statim mihi hostis caput amputet opto: verba hæc sunt:

εἰ δὲ κε νοσήσω κὶ ἐφόψμαι ὀφθαλμοῖσι
 παρὶδ' εὐλῶ, ἄλοχόν τε κὶ ὑπὲρρες μέγα δῶμα,
 αὐτίξ' ἐπεὶ ἅπ' ἐμοῖο κἀγὼ τῆμοι ἀλόστειος Φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼ τὰδε τόξα φαεινῶ ἐν πυρὶ θείλω.

ex his versibus ultimum *Satyrus* suum fecit more veterum, qui *Homeri* versus, ut notissimos tum temporis, cum quodam scriptio-
 nis compendio vel ὑποσημειώσεις citare solent. confer *Aristoclem* a-
 pud *Euseb. Præp. Evang.* p. 757. K.

ΚΕΦ. λδ.

CAP. XXXIV.

Νόμῳ Λάκωσι, καὶ Ρωμαί-
 οῖς κοινός.

Lex Romanis & Lacedæ-
moniiis communis.

Ὅτι Λάκωσι, καὶ Ρωμαίοις
 νόμῳ ἴῳ, μὴ ἐξεῖναι τινι
 ὀφωνεῖν, μήτε ἄ βέλεται, μή-
 τε ὅσα βέλεται προσέτατον
 γὰρ διὰ τε τῶ ἄλλων σωφρο-
 νεῖν τὸς πολιτῶς, καὶ δὲ τῶ
 τραπέζης ἔχ ἡκίστα.

Lacedæmoniiis juxta &
Romanis lex erat, ne cui li-
citum esset obsonare quic-
quid vel quantū ipsi libe-
ret. Nam quum per alia ci-
ves ad temperantiā revo-
care voluerunt, tum non
minime per rationē mensæ.

μὴ ἐξεῖναι τινι ὀφωνεῖν) De *Laconibus* testatur *Dicæarchus*
 apud *Athenæum* lib. IV. De *Romanis*, censoriæ leges ac sum-
 ptuariæ, & inter eas *Lex Æmilia* præcipue, qua *Gellius* non modo
 sumptum cœnarum, sed ciborum genus & modum definitum fuisse
 tradit. Vide eum lib. II. cap. 24. S. Adde *Sarisburiens. Poly-*
crat. lib. 8. cap. 7. aut *Macrobius* potius lib. 2. *Saturn.* c. 3. unde
 sua descripsit *Sarisbur. Terullianæ* *Apologet.* c. 3. K.

ΚΕΦ. λε.

CAP. XXXV.

Ὅτι ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ γελᾶν οὐκ
 ἐξίω.

Quod in Academia ridere
non licebat.

Λόγῳ δὲ τις διαρρήει καὶ
 ἔτῳ Ἀττικῶς, ὅς λέγει, πρὸς
 τερῶν ἐν Ἀκαδημίᾳ μηδὲ γε

Fama etiam ille percre-
buit Attica, quæ refert, ne
ridendi quidem potestatem

λάσαι ἐξουσίαν εἶναι. ὕβρει
 γὰρ, καὶ ῥαθυμίᾳ ἐπὶ φρονῶντο
 τὸ χεῖρον ἄβατον φυλαχθῆ-
 ναι.

in Academia prius fuisse.
 Nam ab injuria & ignavia
 purum & inaccessum hunc
 locū servare conabantur.

Ἀκαδημία) A loco feriis consecrato risum Antiqui ab-
 esse voluerunt, quemadmodum nec in templis spueri aut emun-
 gi licuit. *Arian. Epist. lib. 4. ad hominem sordibus oblitum :*
ἀλλὰ κὲ εἰς τὰ ἱερὰ ἡμῖν συνέρχη τοῖσιν , ὅπως πλύσαι ἔνεόμισαι.
εἰδὲ ἀπομύζασθαι, ὅλος ἂν πλύσμα κὲ μύζα. imo etiam nobiscum,
templa ingrederis, ubi nec spueri fas est nec emungi, cum tu, quan-
tus quantus es, spiritum & mucus sis. *Rabbini* etiam risum suis
 Synagogis exesse jubent his verbis : **אין נוהגים בבית הכנסת**
קרית ראש כגון שחוק ושחקה בטלה ואין אוכלין
: בהן ואין שותין בהן *Non solent exercere in Synagogis lasci-*
vam petulantiam, vel ridento vel otiosa verba deblaterando, nec ibi
comedunt aut bibunt. **Col-bo** in **ממונה**. Locum
 Romæ, ubi non licuit despuere, *Varro* dabit de L. L. lib. IV. p.
 m. 26. *Naxianzenum* adde, qui in Epitaph Patris laudat in Non-
 nâ matre sua, τὸ σιωπῆ τιμᾶσθαι τὰ ἅγια, τὸ μήποτε νῶτα δοθῆναι
 τῆ σεβασμίᾳ τραπέζῃ, μηδὲ καὶ ἀπτυσθῆναι θεῖον ἔδαφος, quod silen-
 tio honoravit sancta, quod nunquam terga obvertit mensæ venerabili,
 nec sacrum conspuit pavimentum. K.

φυλαχθῆναι) MSS. B. & C. habent φυλάττειν. S.

Κ Ε Φ. λς.

Διὰ τί ὁ Ἀριστοτέλης ἀπέλιπε
 τὰς Ἀθήνας.

Ἀριστοτέλης .. ὅτε ἀπέλιπε
 τὰς Ἀθῶνας διέειπεν ἡ κείσεως,
 πρὸς τὸ ἐρόμενον αὐτὸν, τίς
 ἔστιν ἢ τῆ Ἀθῶναίων πόλις ;
 εἶπεν, παρακάλη ἄλλ' ἐν αὐτῇ

Ὀχρὴν ἐστὶ ὄχρην γηράσκει,
 σῦνον δ' ἐπὶ σύκῳ.

CAP. XXXVI.

Cur Aristoteles reliquerit
Athenas.

Aristoteles quum judi-
 ciorum metu Athenis pro-
 fugisset, interroganti cui-
 dam, qualis esset civitas
 Atheniensium? respondit,
 Pulcherrima, sed in ea post
 ficum ficus, pyra malaque
 priores excipiunt fructus :

τὸς συκοφάντας λέγων. Ἐ
 πρὸς τὸ ἐρόμενον, δὲ τί ἀπέ-
 λιπε τὰς Αθῶνας; ἀπεμείνα-
 το, ὅτι ἐ βέλεται Αθῶναίους
 δὶς ἑξαμαρτεῖν εἰς φιλοσοφί-
 αν· τὸ περὶ Σωκράτῳ πά-
 θῃ αἰνιττόμενον, καὶ τὸ καὶ
 αὐτὸν κίνδυνον.

sycophantas intelligens. Et
 interroganti, cur reliquisset
 Athenas? respondit: quo-
 niam noluiſſet committere,
 ut Athenienses bis pecca-
 rent in philosophiam: ob-
 scure Socratis mortem in-
 nuens, & suum periculum.

δέει τὴ κρίσεως) MSS. B. & C. ἀὰ τῷ κρίσειν. alter-
 utrum ex glossa est. S. Puto lectionem MSS. sapere explica-
 tionem τῆ δέει τῆς κρίσεως, μετὰ iudicii. Aristoteles Athenis
 Chalcidem demigravit. Nam Eurymedon Cereris hierophanta
 impietatis dicam philosopho impingere volebat, ut Laertius in vi-
 ta ejus tradit. alii impietatis reum fuisse volunt ob præna Her-
 miae Eunuchis scriptum. Origenes lib. I. contra Celsum τὸ περὶ
 Ἀριστοτέλους ἰσορρόμενον hunc in modum recenset. ἕλος ἰδὼν συγκα-
 τεῖαδ' μέλλον καὶ αὐτῷ διακασήριον ὡς κατὰ ἀσεβῆς, ἀὰ τινὰ διογ-
 ματὰ τῆ φιλοσοφίας αἰτῆ, ἃ ἐνόμισαν ἀσεβῆ οἱ Αθηναῖοι, ἀναχωρή-
 σασ δὲ τῆ Αθηνῶν, ἐν Χαλκιδί τὰς διαλεξὰς ἐποιήσατο, ἀπολογη-
 σάμενος τοῖς γνωρίμοις καὶ λέγων· ἀπίωμεν δὲ τῆ Αθηνῶν, ἵνα μὴ
 πρόφασιν δῶμεν Αθῶναίους τοῦ δεύτερον ἄγος ἀναλαβεῖν παραπλήσιον
 τῷ κατὰ Σωκράτους, καὶ ἵνα μὴ δεύτερον εἰς φιλοσοφίαν ἀσεβήσασι. hic
 (Aristoteles) iudicium sibi jamjam parari videns, ut impio, pro-
 pter quaedam philosophiae suae dogmata, quæ Athenienses putabant
 impia, Athenis discedens, Chalcidem scholam transtulit, ita disci-
 pulis suum excusans abitum: abeamus Athenis, ne ansam demus
 Atheniensibus iterum scelus piaculare, illi, quod in Socratem com-
 miserunt, simile perpetrandi, & ne secunda vice in Philosophiam
 sint impii. confer etiam Athenæum l. 15. pag. 696. Chalchide au-
 tem hausto veneno mortuum Suidas in Ἀριστοτέλης ait. Hesy-
 chius Milesius scribit καὶ ἀκαρδίῃνα πιεῖν ἀκόνηλον, condemnatum
 esse Aristotelem ad bibendum cicuta. quâ arte Plato Socratis
 poculum declinarit, vide apud Euseb. de Præp. Evangel. pag
 650. K.

πρὸς τὸ ἐρόμενον) Antipatrum regem intelligit. Vide
 Ammonium in vita ejus, ubi eadem. S.

Ὀχνη) Versus sunt Homeri quos leviter inflectit. Extant autem Odyss. H.

Ὀχνη ἐπὶ Ὀχνη γηράσκει, μήλον δ' ἐπὶ μήλω
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σαφυλῆ σαφυλῆ, σύκον δ' ἐπὶ σύκω.

Ita prior legitur in melioribus, non Ὀχνη, ut est apud Nostrum. S. Utraque lectio, Ὀχνη & Ὀχνη apud autores recepta est. vide Laërt. in Vita Aristot. Hesychium in hac voce, Diodorum lib. 2. Hist. pag. 139. K.

καὶ αὐτὸν) Faber καθ' αὐτὸν. in MSS. B. & C. legitur εὐλιε κίνδυμον, quod præfero. S. Cæterum de multitudine Sycophantarum ἐπιπολαζόντων Athenis vide supra Nostrum lib. 12. cap. 52. Theopompus scripsit, κὴ ναυτῶν κὴ λωποδουτῶν, ἔτι δὲ ψευδομαρτυρῶν κὴ συκοφαντῶν κὴ ψευδοκλητῶν, Athenas plenas esse sceniis, nauis, grassatoribus, insuper & falsis testibus, sycophantis, & iis, qui causas falsis advocatis testibus tuebantur. Dalecampius ψευδοκλητῆρες apud Athenæum interpretatur p 258. apparitores, qui falsa renuntiant. & iterum notis in h. l. ea dicit, quæ nihil ad rem. Nam in foro Attico ψευδοκλητεῖεν erat falsos subornatosque ad causam probandam advocare testes, & qui hujus criminis accusatus convictusque erat, ψευδοκλητείας damnabatur, vide Pollucem l. 8. c. 6. Onomast. K.

ΚΕΦ. λζ.

Νόμος Κείων κατὰ γερόντων

Νόμος ἐστὶ Κείων, οἱ πάντες παρ' αὐτοῖς γερηρακότες, ὡσπερ ὅτι ξενία ὄρακαλῆντες εὐλιές, ἢ ἐπὶ τινα ἑορταστικῶν θυσίαν ἀνελεθόντες, καὶ σεφανωσάμενοι, πίνεσι κώνειον, ὅταν εὐαυτοῖς συνεδῶσιν, ὅτι πρὸς τὰ ἔργα τὰ τῆ παλῆιδι λυσιτελέντα ἀχρηστοί εἰσιν, ὑποληρέσσης ἢ ὅτι αὐτοῖς καὶ τ' γνώμης δὲ τ' χρόνον.

CAP. XXXVII.

Lex Ceorum de senibus.

Consuetudo est apud Ceos, ut ii, qui senio plane confecti sunt, tanquam ad convivium se mutuo invitent, aut ad quoddam solenne sacrificiū conveniant, & coronati cicutā bibant: quum sibi ipsis conscii sunt, se ad promovenda comoda patriæ inutiles amplius esse, animo jam ob ætatē delirare incipiēte.

Νόμος

Νόμος ἐστὶ) Habet *Heraclides* in *Rebuspubl.* sed ibi nominantur Κῶοι, prava forsitan scriptione. Adde *Strabonem* l. X. p. 486. & ibi *Menandrum.* vide quoque notas *Ios. Scalig.* in *Variationem de L. L.* Ait porro etiam in eos valuisse hanc legem, qui annum quadragesimum excessissent, qui numerus minor videtur, quam ut cum *Nostro* conveniat, qui γενηροκόσι tantum ait scriptam fuisse. Vide infra l. IV. cap. I. S. Forsan *Dn. Schefferus* incidit in versionem latinam *Strabonis* quæ habuit XL. annos. Græca aliud sonant, nempe προσέταται, ὡς ἔοικεν, ὁ νόμος τὰς ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γενηροκόσις κωνειάζεσθαι (ita enim pro κωνειάζεσθαι legit *Casaubon.*) Ἐξαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὴν προφήν. videtur autem lege cautum, ut qui sexaginta annos excesserant, cicutæ haustu necarentur, ne aliis deessent alimenta. *Valerius* tamen vidit etiam nonagenariam & summæ dignitatis fæminam veneno sumpto obiisse *Iulide.* vid. locum l. 2. cap. I. in *externis.* Cæterum quæ ratio cicutam bibendi ab *Auctore* subjungitur, ea *Stoicum* dogma refert. *Stoici* enim εὐλογον ἐξαγωγὴν existimabant, si senectus caperit concutere memorem, partesque ejus convellere, si corpus ministeriis fuerit inutile. *Seneca* epist. 58. 70. *Cato* etiam sapienti censet è vita excedendum, cum plura sunt aut fore videntur, quæ officia secundum naturam obeunda impediunt. apud *Ciceron.* lib. 3. de *Finibus.* vide & *Laërtium* in *Zenone.* *Alexandr. Aphrodis.* lib. 2. de *Anima,* ubi disputat contra *Stoicos,* quod virtus non sufficiat ad beatitudinem fol. 156. *Venet.* edit. Quod autem locum *Strabonis* supra laudatum attingit, *Stephanus* de *Urbibus* pro κωνειάζεσθαι legit ἀγωνίζεσθαι, quem satis mirari nequeo, videtur enim legisse apud *Strabonem* κωνειάζεσθαι vel κωνίζεσθαι, quæ vox ἀγωνίζεσθαι significat. Sunt verba *Casaubon.* mihi, quod aliorum pace dixerim, videtur legisse *Stephanus* ἀκονίζεσθαι ab ἀκόνιον vel ἀκόνιον, quod notat herbam venenatam, de qua *Poeta,*

Miscet aconita naverca,

esset itaque ἀκονίζεσθαι idem quod κωνειάζεσθαι, aconito scilicet vel cicutâ expugnare spiritum, vid. *Stephan.* de *Urbibus* in ἀκόνιον. K.

ΚΕΦ. λη.

CAP. XXXVIII.

Εὐεισκόμενά τινα πρῶτον
ἐν Ἀθήναις.

*Quadam Athenis primum
inventæ.*

Ὅτι ἐν Ἀθλώαις εὐρεθῆναι

Athenis ajunt primum

P 5

λέγεσθαι

λέγῃσι πρῶτον τὴν ἐλαίαν , καὶ
 τὴν συκλῶν , ἃ καὶ πρῶτον ἠγῆ
 ἀνέδωκε δίκαστε δῆναί, καὶ
 λαβεῖν εὖρον Ἀθλωαῖοι πρῶ-
 τοι. καὶ ἀγῶνα τὸ δὲ τὸ σω-
 μάτων πρῶτοι ἐπένοησαν, καὶ
 ἀπεδύσαντο , καὶ ἠλείψαντο·
 καὶ ἵππους ἔξευξε πρῶτῳ Ε-
 ριχθόνι.

repertam esse olivam & fi-
 cum, quæ primum etiam
 terra protulit. Item pœnas
 dare & repetere, primi A-
 thenienses instituerunt. Et
 certamen corporum primi
 invenerunt, & exuerunt se
 unxeruntque: & equos pri-
 mus Erichthonius junxit.

τὴν ἐλαίαν) Eadem Socrates apud *Platonem* in *Menexeno*.
Apollod. lib. 3. *Augustin.* C. D. lib. XVIII. cap. 9. & omnes,
 quotquot certamen *Minervæ* cum *Neptuno* prodidere, in quo o-
 lea primum producta putatur. S. *Justinus* l. 2. c. 6. K.

καὶ τὴν συκλῶν) Facit hujus rei mentionem *Athenæus* lib.
 III. cap. 2. δῆλον, αἰτ, τῆτο ἐκ τῆ καλεῖν τὰς Ἀθλωαῖας ἱερὰν συ-
 κλῶν τὸ τόπον, ἐν ᾧ τὸ πρότερον εὐρέθη. Habet hoc idem *Eustath.*
 Invenit autem ficum, seu potius à *Cerere*, hospitio recepta,
 primus obtinuit *Phytalus*. de quo *Pausanias* in *Attic.* p. m.
 35. S.

ἃ καὶ πρῶτον) Elegans locus, cujus sensum interpretes non
 videtur omnino assecutus esse. Opponit autem regionem *Athe-*
nienſium incolis, & quid vel hæc vel isti utile in publicum invene-
 rint, describit. S.

Δίκαστε) Id est, modum rationemque agendi in judicio,
 quem vulgo hodie processum nuncupant. Eo enim *Plinius* quo-
 que respicit lib. VII. cap. 56. quando ait: *Judicium capitis in A-*
reopago primum actum esse. Neque aliter *Justinus* lib. II. cap. 6.
 ubi *civilis ordinem disciplinae velut templum Athenas scribit habuisse.* S.
Æschylus in *Eumenid.*

κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμὸν Ἀττικὸς λαὸς
 πρῶτας δίκας κείνοντες αἵματι· χυλῶ.
Audiat jam legem Attici cives

Primum de sanguine fuso judicium habentes.

ubi *Scholias* notandum putat, quod *Orestis* causa de matricidio
 prima omnium in *Areopago* cognita sit. *Lactant.* in XII. *Statii The-*
baid. generaliter ait, *primum Athenienses inter bona reliqua legum*
tabulas invenisse. K.

ἀγῶνα

ἀγῶνα) Hoc apud neminem invenio. S. Hippafus apud Athenæum γυμνάσιω Lacedæmoniiis deberi tradit lib. I. Deipn. p. 14. Phoius ex Anonymo de Vita Pythag. p. 716. Ἀθῶναιοὶ καὶ στρατηγικοὶ γενέσθω ἀρχῆθεν, καὶ γραφικῆς εὐρητικοὶ καὶ πάσης τέχνης βαναύσες τε καὶ πολεμικῆς, ἔτι δὲ καὶ λόγων καὶ μαθημάτων, Athenienses etiam à prima origine boni duces belli, picturaeque inventores fuerunt. omniumque artium, iam manuarum quam militarium, eruditionis etiam & disciplinarum. Servius ad hæc Virgil. 3. Æn. exercent patrias oleo labente palastras nudati socii notat, palastræ usum primum apud Athenienses repertum esse, id quod ad Nostrum apprimè facit. K.

Εριχθόνου) Virgilius lib. III. Georg.

Primus Erichthonius currus, & quatuor ausus
Jungere equos, rapidisque rotis insistere victor.

Ergo de quadrigis tantum capiendus est hic locus: quod & Plinius docet lib. VII. cap. 56. Bigas, inquit, primum junxit Phrygum natio. Quadrigas Erichthonius. Varro lib. 20. Mirabil. Erichthonium ajunt primum quatuor junxisse equos ludis, qui Panathenæica appellantur. Patet ex hoc loco, cur hoc capite de Erichthonio noster agere voluerit: quia scilicet Athenis primum hoc excogitavit. Pomp. Sab. Erichthonius filius Vulcani & Terræ, in Attica regione primus invenit quadrigam: Excogitavit hoc autem propter deformitatem pedum. Servius ad lib. prædictum Poëtæ: Vulcanus impetrato à Jove Minervæ conjugio, illa reluctante, effectum libidinis projecit in terram: inde natus est puer draconteis pedibus, qui appellatus est Erichthonius, quasi de terra & lite procreatus: Hic ad tegendam pedum fœditatem, junctis equis usus est curru, quo tegetet sui corporis turpitudinem. Mihi verosimilius, per draconteos pedes vel anguinos veteres non tam deformitatem ipsorum, quam tarditatem indicare voluisse. Unde & à Commodus, qui debiles pedibus fuere, velut dracones deformati, & ab ipso interfecti sagittis, ut Lampridius testatur. Quanquam alio respexerit Commodus, nempe, quod Gigantes, ista specie formantur. Volebat igitur hos, ut gigantes, configere. Sic extant inter emblemata Pignorii Mensæ Isaacæ subjecta aliquam multæ effigies Osiridis, cum draconteis pedibus, quibus proinde gigas fuisse significatur. Cur autem pedes istiusmodi gigantibus tribuerint, videat, qui volet, apud Crinitum, l. II. cap. 11. quanquam sententia ejus mihi non in omnibus satisfaciat. S.

Τί τινες πάλαι ἤσθιον.

Quid olim quidam comederint.

Ὅτι βαλάνες Ἀρχάδες, Ἀργεῖοι δ' ἄπιες, Ἀθλωαῖοι ὃ σῦκα, Τυρῳῆσιοι ὃ ἀχράδας δειπνον εἶχον, Ἰνδοῖκα λάμυς, Καρμανοὶ φοίνικας, κέγχρον δὲ Μαλιῶται καὶ Σαυρομάται, τέρμινθον δὲ καὶ καρδάμον Πέρσαι.

Arcades glandes, Argivi pyra, Athenienses ficus, Tirynthii vero sylvestria pyra comederunt, Indi arundines, Carmani palmas, Μᾶοτᾶ & Sauromatᾶ milium, Persæ terebinthū & nasturtium.

Βαλάνες) Hinc ab Apolline ipso dicti Βαλανηφάγοι. Vide *Raufaniam* in Arcadicis. S. *Galenus* lib. 2. περὶ τροφῶν δυνάμεως: ποδοῖς τ' σιτηρῶν ἐδεσμάτων ὁμοίως τρέφουσιν αἱ βάλανοι, καὶ τότε παλαιὸν, ὡς φασί, ἀπὸ τῶν μόνων διαζῶν οἱ ἄνθρωποι. Ἀρχάδες δὲ καὶ μέχρι ποδοῦ χρέους τ' ἄλλων ἀπάντων Ἑλλήνων τοῖς Δημησιῶσι καρποῖς χρωμένων, *Glandes æquo nutriunt ac culti ex frumento cibi, & antiquius quidem, ut ajunt his solis homines vitam tolerabant, Arcades vero etiam diutius, cum jam omnes Græci frugibus uerentur.* *Apollon.* apud *Philostat.* lib. 8. cap. 3. de Arcadibus ἀγροικῶτατοι; inquit, ἀνθρώπων εἰσὶ καὶ σῦδες ταῦτε ἄλλα, καὶ τὸ γαστρίζεσθαι τ' ἄνθρωπων, *homines sunt quam maximè agrestes & cum ob alia suis simillimi, cum vero ob quernas glandes, quibus se ingerunt.* Etymol. *Magnum* in voce Κριθῆ. ὅτι βαλάνες ἔτρωγον οἱ ἀρχαῖοι, τοσάυτας *glandes* rodebant antiqui. K.

Ἀπιες) ἀχράδας. *Plutarchus* in quaest. Græcis τὰς πρώτας Ἀργείων ὑπὸ Ἰνάχῃ καταχθέντας ἐκ τ' ἀγρῶν εἰς τὰ πεδία ἀχράσι διατρεφῆναι λέγει. *Hesychius* ἀχράδα, ἄπιον, Λάκωνες. Nulla ergo inter hos & Tirynthios differentia. S. Vid. *Meursii Laconica.* lib. 1. cap. 12. Peloponnesus olim *Αρια* dicta, ἀρὶ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν, ὃ τὰς ἀπιὰς φύει, quod abundaret ibi planta illa, quæ pyra gignit. *Athenæus* lib. 14. *Phanor.* in ἀπιῶ. hodie Morea appellatur, itidem ab arborum, quæ mora ferunt, frequentia. K.

ἀχράδας

ἀχρεΐδας) In MS. B. & C. est ἀχυράδας. S. Gl. Cyrilli ἀχρεΐς, Juniperum. Gl. Philoxeni, Pirum. altrum (l. pirastrum.) ἀχρεΐς. Etym. ἀχρεΐς, ἀγρία ἀπί. De his sylvestribus pyris cum Galeno l. c. dixeris συνὼν ταῦτα βρώματα, καὶ τῶν ἐκ ἡμερῶν, ἀλλὰ τοῖς ὄρεσι διασωμένων, sicut hæc sunt cibaria, idque non domesticorum & cicurum, sed in montibus pascentium. Cæterum quis ignoret unam quamque gentem non communi lege naturæ, sed his, quorum apud se copia est, vesci solitam? verbi gratia, Arabes & Saraceni & omnis eremi barbaria camelorum lacte & carnibus vivit, quia hujusmodi animal pro temperie & sterilitate regionum facile apud eos & gignitur & nutritur &c. E regione septentrionales populos si ad esum asinorum, camelorumque compellas, simile putabunt eorum vesci carnibus, ac si lupum comedere cogantur, aut corvum. In Ponto & Phrygia vermes albos & obesos, qui nigello capite sunt, & nascuntur in lignorum carie, pro magnis redditibus pater familiâs exigit, & quomodo apud nos attagen & ficedula, mullus & scarus, in deliciis computantur: ita apud illos ζυλοφάγον comeditse luxuria est. Quorsum Orientales & Libyæ populos, quia per desertum & calidam eremi vastitatem locustarum nubes reperiuntur, locustis vesci moris est. Hoc verum esse Iohannes quoque Baptista probat, &c. Syri & crocodilis terrenis, Afri etiam lacertis viridibus vesci solent. In Ægypto & Palestina propter bouum raritatem nemo vaccam comedit &c. Nomades & Troglodytæ & Scythæ & Hunnorum nova feritas semicrudis vescuntur carnibus. Porro Ichthyophagi, gens errans in litore maris rubri, super petras solis calore ferventes assant pisces, & hoc solo alimento videntur. Sarmatæ, Quadi, Vandali & innumerabiles aliæ gentes equorum & vulpium carnibus delectantur. quid loquar de cæteris nationibus, cum ipse adolescentulus in Gallia viderim, Scotos, gentem Britannicam, humanis vesci carnibus, & cum per sylvas porcorum greges, & armentorum pecudumque reperiant, pastorum nates, & fæminarum papillas solere abscindere, & has solas ciborum delicias arbitrari. Hieronymi verba sunt lib. 2. adversus Iovinian. K.

Ἰνδοὶ καλάμεις) Consule Diodorum Siculum lib. II. Bibl. qui & ejusdem operis primo libro hunc Ægyptiorum veterum fuisse cibum scribit. S.

Σαυρομάται) Lege Plinium lib. XVIII. cap. II. S.

Κάρδαμον) Lege Xenophontem, Herodotum, & fragmenta Ctesiae veteris scriptoris rerum Persicarum. Cæterum cur eo cibo

cibo usi fuerint, Suidas aperit his verbis in Κάρδαμα. ἐπιχειρικὰ ἔρων τὰ κάρδαμα ἢ πύσματ'· ἢ Δ' ἢ τέτό φασι τὲς Πέρσαι χρεῖσθαι. φυλάττονται γὰρ πολλὰ πύειν, ἢ ἔρειν, ἢ ἀπομύτθουσαι. S. Rigidum & parcius vitibus, in morem Lacedæmoniorum, regnum Persarum fuit: ita, ut in pulmento sale uteretur & cardamo. Hieronymus in cap. VII. Danielis. confer. Strabonem p. 504. K.

ΚΕΦ. μ.

CAP. XL.

Πεὶ Σατύρων, Τιτύρων,
ἢ Σιλῶν.

De Satyris, Tityris, &
Silenis.

Ὅτι οἱ συγχορευτὰ Διονύσου Σάτυροι ἦσαν οἱ ὑπὸ ἐνίων Τίτυροι ὀνομαζόμενοι. ἔχον δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τῆς τερτισμᾶτων, οἷς χαίρουσι Σάτυροι. Σάτυροι δὲ ἀπὸ τοῦ σεσηρένας. Σιλῶν δὲ ἀπὸ τῆς σιλλαίνειν. τῆ δὲ σιλῶν ψόγον λέγουσι μὲν παλαιᾶς ἑλισσαρένας. ἐσθῆς δὲ ἰὼ τοῖς Σιλῶσι, ἀμφίμαλλοι χιτῶνες. αἰνίττεται ὅ ἢ σελή, τῆ ἐκ τῆς Διονύσου φυτείας, καὶ τὰ τῆς οἰνῶδων, καὶ τὰ τῆς κλημάτων διάση.

Comites Bacchi fuerunt Satyri, quos nonnulli Tityros appellant. Hoc nomen habuerunt à teretismatis i. e. lascivis & procacibus saltationibus, quibus gaudent Satyri. Satyri vero dicti sunt ab oris rictu. Sileni vero ἀπὸ τῆς σιλλαίνειν, quod est, conviciatoria scomata jacere, cum molesto quodam lusu. Vestitus autem erat Silenis, tunicæ utrinque villosæ. Refert is vesti-

tus vitium à Baccho plantationem, & vinearum palmittumque hirsutam densitatem.

Σάτυροι) Simiarum genus, teste Plinio lib. VIII. cap. 54. & Solino cap. 40. Has ergo Dionysius in deliciis habebat, sicut & hodie à magnis & principibus viris fieri videmus. Dioscorus Sicul. lib. III. Bibl. . Καὶ σατύρος φασὶν αὐτὸν (Διόνυσον) ἀπειλάγειν, ἢ τέρας ἐν ταῖς ἀρχήσεσι ἢ ταῖς τραγῳδίαις τέρεψιν ἢ πολλὰ ἠδονὴν παρέχεσθαι τῷ θεῷ. Adde reliqua. Plutarchus tamen hos Satyros, adulatores potius Dionysii fuisse censet.

Vide

Vide eum lib. de Adul. & Amici discrim. & *Lucianum* ὡς ἰσχυροῦς. S. Per *Satyros* hoc loco non intellexerim *Simias*, sed illos de plebe deorum infima, quos collusores & thiasotas *Baccho* dedit Gentilium vanitas. Noster vocat συγχορευτῶν Βάκχας, qui lusibus, choreis, jocis, habitu motuque corporum ad risum composito Deastrum oblectabant. Cæterum ridiculum judicat *Casaubonus* ὁ πάνυ σατύρους deducere παρὰ τὸ σεσημέναι, quod more irrdentium detorrio ac depravato vultu essent, quia etymon illud analogia, cujus maxima ratio habenda, destituitur. Probabilius existimat à σάττη Σατύρος & corruptione literæ unius σάτυρος dici. nec à veritate ablueret, in σάταρ Dorico verbo, quod ludere significat, originationem Satyrorum quærere. Tandem vero in eam definit sententiam, ut non absurde σατύρους, quasi ΔΙΥΙΤΟ esse dictos existimes, quia in speluncis atque montibus latere putabantur, unde in conspectum hominum raro venirent. Hæc ille lib. 1. de Satyr. Poëst. p. 52. & seq. vide & *Voss. instit. Poët.* lib. 2. cap. 19. *Hieron.* in vitâ *Pauli.* *Thuanum* lib. 123. *Cyper.* J. I. c. 12. *Königius.*

Τίτυροι) Vide *Arrianum* in *Lyb.* *Anonymus.* quem citat *Brodæus* in *Miscell.* ἀμέλει ἢ κὴ πῖθηκον θρέψει θεινὸς κὴ τίτυρον κτήσασθαι. S. *Anonymus* ille est *Theophrastus* in *Ethic. Character.* cap. 6. in quem locum *Casaubonus* pluscula congescit de *Tityris.* *Hesychio* Τίτυρος est σάτυρος, κάλαμος. K.

Κ Ε Φ. μα.

Πολλὰ ^{τῆ} Διονύσε με-
τωνυμίας.

Ὅτι τὸ πολυκαρπεῖν οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον φλύειν. ὅθεν τὸν Διόνυσον φλεῶνα ἐκάλουσιν, καὶ Προτρύγην, καὶ Σταφυλίτην, καὶ Ομφακίτην, καὶ ἑτέροις πῶς διαφόρως.

CAP. XLI.

Multa Bacchi cognomina.

Veteres uberem fructuum proventū verbo φλύειν significant. Unde Bacchum Phleonem appellarunt, & Protrygam, & Staphylitam, & Omphacitā, & aliis multis diversisque vocabulis.

φλεῶνα ἐκάλεον) *Etymologicum Magnum* aliter scribit hoc Bacchi cognomen in voce κρήνη, τὸ ἢ φλήνη, inquit, (σημαίνει τὸ)

τὸ Διόνυσον) διφραζέται. τινὲς μὲν γὰρ Δία ἔ' ἰ γράφουσιν αὐτό. τινὲς δὲ Δία τ' εἰ διφθόγγισ. Φλίϑ dupliciter effertur. vel enim simplici jota, vel diphthongo ei scribitur. in voce φλώ autem ita habet: Φλεύς ὁ Διόνυσος ἐν Χίῳ παρὰ τὸ εὐκλασεῖν, Bacchus dicitur in Chio Φλεύς ab ubertate fructus. Scholiast. Apollon. in Argon. non Φλεύς, sed, quod malim, φλυεύς legit, vel φλυῆς ἀπὸ ἔ' φλύειν τ' αἶνον, ὃ ἐστὶν εὐθλωεῖν. Cæterum Cuperus lib. 3. Obs. cap. 12. censet legendum pro φλύειν φλέειν, propter analogiam cum voce Φλεῶνα sed φλέειν, φλείειν, Φλιειν & φλύειν unum idemque verbum est, unde Bacchus Φλειῆς & Φλιῆς φλέως &c. promiscue dicitur. Sic Φεᾶ urbs Eleatica Homero Φεᾶ dicitur. Gentile autem est Φιεύς. K.

προστρέγῳ) De hac scriptioe dubito, putoque legendum προστρυγητῶ, aut προστρέγαιον. Pollux lib. 1. 23. inter cognomenta Deorum προστρέγαιοι. S. Uti Vir Doctus cap. 29. hujus libri de lectione vocis πλάνης pro πλανήτης dubitavit; ita sibi hoc quoque loco scrupulum putat injectum à προστρέγης pro προστρυγητής. Mihi utraque vox non displicet, adeoque προστρέγης Auctori servetur intactus. eadem forma in Orphicis Sol Φάνης dicitur, apud Macrob. Saturnal. 1. cap. 20. vel ut alii numerant. 28. qui aliis Φανητής. K.

ΚΕΦ. μϛ.

Περί τινων μαγνομένων
γυναικῶν.

Ελέγη καὶ Κελαινὴ Προί-
τη θυγατέρες, μάχλης ἡ αὐ-
τὰς ἢ τὸ Κύπρου βασιλῆς εἰρ-
γάσατο. ἐπὶ μέγας ἡ τὸ Πε-
λοποννήσου καὶ εἰς ἄλλας φασί
γυμναί μαγνομέναι. ἐξεφεί-
τησαν ἡ καὶ εἰς ἄλλας χώρας
τὸ Ἑλλάδος, παράφοροι ἔσαι
ὑπὸ τὸ νόση. ἀπὸ ἡ ὅτι καὶ
τὸ Δακεδαίμονίων γυναιξὶν
ἔπεισέ τις οἶστρο βακχικὸς,

CAP. XLII.

De quibusdam amentibus
fæminis.

Elegam & Celænam filias
Proëti regina Cypri ad me-
retriciã vitã impulsit, quæ
in quibusdã Peloponnesi
locis visæ sunt nudæ furen-
tesque discurrere. Erupe-
runt etiã in alias regiones
Græciæ, agitatae impulsæ-
que isto morbo. Audio et-
iam Lacedæmoniorũ fæ-
minas œstro Bacchico per-

κῆ

καὶ τῶν Χίων. καὶ αἱ τῶν Βοιω-
 τῶν δὲ ὡς ὀνδρώτατοι ἐμά-
 νησαν, καὶ ἡ τραγωδία βοᾷ.
 μόνως δὲ ἀφλυγιάσαι τὴν χρεΐ-
 ας ταύτης λέγουσι τὴν Διονύσου
 τὰς Μινυῶν θυγατέρας, Λευ-
 κίππῳ, Αἰσιππῳ, καὶ
 Ἀλκιδόῳ. αἴτιον δὲ, ὅτι ἐπό-
 θεν τὰς γαμέτας, καὶ διὰ τῆ-
 το οὐκ ἐγένοντο τῶν θεῶν μαγ-
 νάδες, ὃ δὲ ὀργίζεται, καὶ αἱ
 μὲν περὶ τὰς ἰσθμῶν εἶχον, καὶ
 ἐπονῆντο περὶ τὴν Εργάνῳ, εὖ
 μάλα φιλοτίμως. ἀφνω δὲ
 κητοί τε καὶ ἀμπελοὶ τὰς ἰσθμῶν
 περιείχον, καὶ τοῖς ταλάροις
 ἐνεφώδον δράκοντες. ἐν
 δὲ τῶν ὀρόφων ἔσαζον οἶνε καὶ
 γάλακτι σαρόνες. τὰς δὲ
 εἰς ταῦτα ἀνέπειθεν ἐλθεῖν
 εἰς τὴν λατρείαν τῶν δαίμονος.
 ἐνταῦθα τοὶ καὶ πάθον εἰργά-
 σαντο ἔξω Κιθαρωνῶν, ἢ
 μείον τῶν ἐν Κιθαρωνῶν. τὴν γὰρ τὴν
 Λαυρίππου παῖδα ἔτι ἀπα-
 λὸν ὄντα, καὶ νεαρόν, διεσά-
 σαντο, οἷα νεβρόν, τὴν μανίας
 ἀρχάμηναι αἱ Μινυάδες, εἶτα
 ἐντεῦθεν ὅτι τὰς ἐξ ἀρχῆς
 ἦσαν Μινυάδας. αἱ δὲ ἐδίω-
 dum juvenem, Minyades furore imbutæ discerpserunt,
 hinnulum esse putantes, atque inde ad prius comemora-
 tas Minyadas pervenerunt: quæ quum eas ob admif-

citas fuisse, & Chiorum,
 item Bæotorum mulieres,
 quasi divino furore con-
 citatæ insanierunt: idque
 tragædia vociferatur. Solas
 vero Minyadas, Leucip-
 pen, Aristippen & Alci-
 thoen, ajunt hanc Bacchi
 choream detrectasse ob
 eam causam, quod ma-
 ritos ambirent: nam id-
 circo bacchari in hono-
 rem dei noluerunt. Is ex-
 canduit, & quum illæ telis
 operam navarent, atque o-
 pificio lanæ summo cum
 studio incumbèrent, con-
 festim hederæ racemique
 telas circumdederunt: in
 calathis dracones nidus
 posuerunt, & à summis te-
 ctis lactis vinique stillæ
 dimanarunt. Verum,
 quum ne his quidem re-
 bus ad cultum dei adduci
 possent, tum invasit eas fu-
 ror extra Cithæronem non
 levior quam in Cithærone.
 Nam Leucippæ filium te-
 nerum adhuc, & admo-

κον αὐτὰς δὲ τὸ ἀγ. ἐκ
 δὴ τέτων ἐγένοντο ὄρνιθες.
 κ, ἢ μὴ ἡμεῖς τὸ εἶδ. εἰς
 κορώνω, ἢ δὲ εἰς νυκτεῖδα,
 ἢ δὲ εἰς γλαῦκα.

sum scelus infēquentur,
 in aves sunt mutata: & una
 assumpsit formam corni-
 cis, altera vespertilionis,
 tertia noctuæ.

Ἐλέγη κὶ Κελαΐη) Longe aliter hæc narrat *Apollodorus*
 lib. II. Bibl. filiasque Præti, Lyshippen, Iphinoen & Iphianassam no-
 minat. S.

γυμναὶ μαινόμεναι) Quas postea Melampus pastor sana-
 vit helleboro. Vide, quæ ex Plinio, Dioscoride, ac Sexto Philo-
 sopho notat *Politianus* lib. I. Misc. cap. 50. S.

Λακεδαιμονίων) Idem *Theophrastus* apud Suidam, voce
 Βάκεις. S.

τεῖς Μινυῶν θυγατέρας) Paulo aliter hæc memorat *Plutar-
 chus* in Quæst. Græcis, hæcque Μινυῶν nomina fuisse scribit: Λο-
 κίππη, Αρσίππη, κὶ Αλκαθία. Leucippe vero filium *Ιππασσον* vo-
 catum esse. *Antoninum* vide in *Metam.* qui mediam *Αρσίππη*
 vocat. Porro hic Μινύς pro Μινυῶν legendum rectè monuit *Cu-
 perus* lib. 3. Obs. cap. 12. S. Fateor equidem ita loqui etiam
Anton. *Metamorph.* X. Μινύς, inquit, ἔρχομαι ἔγγονοιο θυγατέρας
 Λοκίππη, Αρσίππη κὶ Αλκαθία, Orchomeni filio *Minyæ* filia fue-
 runt *Leucippe*, *Arsippe* & *Alcathoe*. Sed hoc nihil impedit, quo-
 minus *Noster* scripserit Μινυῶν, ob eam, quæ maximè in orando va-
 let, numerorum libertatem, Nam & *Livius* sæpè sic dicit, Romanus
 prælio victor, cum Romanos vicisse significat, & contra *Cicero* ad *Bru-
 tum*, populo, inquit, imposuimus & oratores visi sumus, cum de se
 tantum loqueretur, quod genus non orationes modo ornat, sed etiam
 quotidianus sermonis usus recipit. *Quintil.* lib. 8. Instit. cap. 6.
 Eadem Enallage Græci Μινυῶν dicunt sæpius pro Μινύς. ita *Strabo*
 lib. 9. καλεῖ Μινυῖον τὸν Ορχομενὸν ἀπὸ ἔθνους ἢ Μινυῶν. ἐντεῦθεν
 ἢ ἀπικησά τινας τὸν Μινυῶν εἰς Ἰωλκὸν φασιν, ὅθεν τὰς Ἀργοναύτας
 Μινύας λεχθῆναι, vocat autem (Homerus) *Orchomenum Minyæum*
 à gente *Minyarum*, atque inde quosdam ex *Minyis* coloniam in *Iol-*
cum deduxisse ajunt, unde *Argonautæ* διέλι *Minyæ*. vide *Apollon-
 Argonaut.* lib. I. & ibi docta Scholia. *Pausan.* in *Bæotic.* pag.
 310. Fuit *Minyas* ille *Orchomeni* vel potius *Neptuni* & *Her-
 mippæ* filius, qui *Orchomeniis* à se dedit *Minyarum* nomen, ge-
 nuitque iterum *Orchomenum* juniorem, qui sine filio decessit. K.

ἐπόθεν γαμέτας) Interpres, quod *maritos ambirent*. melius, quod *maritos* (absentes scilicet vel mortuos) desiderarent. & paulo post meminit textus filioli, quem Leucippe jam ex marito susceperat. Ergo *ambire* hic non potest quadrare. K.

ἐκ τῶν ὀρόφων) ē laquearibus. Anton. Metam. X. ἐκ τῶν κελόντων ἑρρύθη, è pedibus texcorii mali fluxit ei nectar & lac. quod magis videtur convenire cum mulierum *ισκεργία*. K.

καὶ πάθος) *Faber καὶ ἄγος*. quam emendationem ait esse certam. Sed hic scribendum foret ἄγος, aspero spiritu. Sic enim *piaculum* significat. Sane infra quoque habetur ἄγος τὸ ἄγος. Unde Faber emendationem suam haurit. Verum & eo loco ἄγος scribendum. S. Cur rejicienda sit vox πάθος, causam non dixit Faber. ideoque vulgata sine ulla ratione ejicienda non est lectio. πάθος Græcis notat etiam *indignum quodvis & horrendum facinus, calamitatemque gravissimam, morbos puta, mortem, cadem &c.* Arrianus lib. I. de Alex. ἀναβ. πάθος Ἐκλιτικὸν vocat Thebarum everisionem. τὸ πάθος Οσιριδος, quid sit, notum satis. ita hoc loco πάθος, filioli inter Baccharum manus discerpti miseram notat mortem. Cæterum nec τὸ ἄγος aspirandum videtur, si Thucydidi credimus, qui Κυλόνειον ἄγος habet l. I. pag. 82. Cyrillus de different. Vocum ab Erasmo Schmidio editus. ὁ ἄγος dux, τὸ ἄγος scelus, piaculum, τὸ ἄγος veneratio, res venerationem habens ἄγιος sanctus, ἄγιος, μιαιρὸς, impurus est Etymol. Magno in ἄγιος. K.

ἔξω Κιθαρωνῶνος) Cithæron mons Bœotix, Dionysio sacer, ubi Orgia celebrari mos fuit. Vide Ovid. & Strabonem. Ita que mallem illud ἔξω Κιθαρωνῶνος reddere; *procul a Cithærone*. Nam *extra montem* hoc quidem sensu Latine dici non existimo. S. Sensus Auctoris esset. *Tum vero designarunt facinus extra Cithæronem domi scilicet) non inferius eo, quod in Cithærone peractum.* per πάθος τὸ ἐν Κιθαρωνῶνι intelligitur Penthei cædes, quem mater Agave in Cithærone membratim discerpit, cum eo venisset Baccharum exploraturus orgia. Apollod. l. 3. K.

οἶα νεβρον) Solebant nempe Orgia Bacchi tali ritu celebrari. S.

ἦξαν) Faber legit ἦξαν benè. vide *Nostrum* II. 44. S. Lectio vulgata nata est ex incuria typographorum. Nam Romana Editio dudum legit ἦξαν, quod postliminio in suum locum restituendum duxi. est enim integre ἦξαν. vide *Plut.* π. π. α. K.

Μινυάδας) Cuperus, probante Gronovio, legit Μαινάδας, & certe illas ipsas, intelligit, quas supra dixit μαυνομάδας. S. Res eodem recidit, quocunque legas modo. Μινυάδες enim hoc loco erant μαινάδες, & vice versa. Vulgatam tamen præfero. Nam non tantum Minyæ filii dicuntur Μινυάδας, verum etiam omnes Orchomeniorum mulieres, quorum mariti dicti sunt Μινυάες. vide Schol. in Apollon. lib. I. Argonaut. K.

ΚΕΦ. μγ.

CAP. XLIII.

Περὶ κιθαρωδῶν ὑπὸ τῶν Συβαρειτῶν φονευθέντων.

De citharædō à Sybaritis occiso.

Ἐν Συβάρει κιθαρωδῶν ἀγῶνιστῶν ἐν τῇ ἀγωνίᾳ, ἡ δὲ ἐπιπέτατος ἐπὶ τῇ Ἡρᾷ, στασιασάντων ὑπὲρ αὐτῆς τῆς Συβαρειτῶν, καὶ τὰ ὄπλα λαβόντων ἐπ' ἀλλήλους, φοβηθεὶς ὁ κιθαρωδὸς σὺν αὐτῇ φοβῇ κατέφυγε εἰς τὴν Ἡρᾷ βωμόν. οἱ δὲ ἐδὲ ἐνταῦθα ἐφείσαντο τῷ κιθαρωδῶ. ὀλίγω δὲ ὕστερον ἐδόκει αἷμα ἐν τῇ Ἡρᾷ ναῶ ἀναβρῦειν, ἐδὲ ἐλαττον πηγῆς ἀενάης. Συβαρίται δὲ ἐπεμψαν εἰς Δελφούς. ἡ δὲ Πυθία ἀπεκρίνατο.

Quum Sybare citharædus caneret in certamine, quod in honorem Junonis erat institutum, inter Sybaritas propter eum est orta contentio, quumque mutuo ad arma venirent, citharædus cum ipsa stola confugit ad aram Junonis. At illi ne in isto loco quidem manus à citharædo abstinerunt. Paulo vero post sanguis videbatur in Junonis templo scaturire, non secus quam ex perenni fonte. Sybaritæ, quum oraculum Delphicum consultum misissent, tale responsum acceperunt:

Βαῖν' ἀπὸ ἐμῶν τειπέδων, ἔτι τοι φόνος ἀμφιχέρεσι, Πηλὺς ἀποσάζων ἀπὸ λαίνης ἐδὲ ἐρύκει. Οὐ σε θεμισεύσω, Μυσῶν θεράπωνια κατέκτανες,

Cede meis mensis, manibus nam sanguis adherens, Destillansque recens, prohibet tibi limina templi. Non tibi fata canam: ma-

Ἡρῆς

Ἡρῆς πρὸς βωμοῖσι, θεῶν
τίσιν οὐκ ἀλεείνας. Τοῖς δὲ
κακῶς ῥέξασι δίκης τέλει
ἐχὶ χρονισόν, οὐδὲ ἀπαρά-
τητον, ἐδὲ εἰ Διὸς ἔργουσι
εἶεν· Ἀλλ' αὐτῶν κεφαλῆσι,
καὶ ἐν σφετέροισι τέκεσιν
εἰλείπται, καὶ πῆμα δόμοις
ἔπι πῆματι βάνει. ἢ δὲ δίκη
οὐκ ἐβράδυνε. Κροτωνιά-
ταις γὰρ ἐναντία ὄπλα θέ-
μενοι, ἀνάσχοι ὑπ' ἐκείνων
ἐγένοντο, καὶ ἢ πόλις αὐτῶν
ἠφανίσθη.

gna Junonis ad aram, Mu-
sarum innocuum stravisti
cede ministrum. Non im-
mortales hoc dii patientur
inultum. Siquis enim pru-
dens, scelerata à mente
profectum, committat faci-
nus, gravis hunc prope pœna
sequetur. Non exorabit,
neque si genus ab Jove sum-
mo duceret: ipse suo collo,
collisque nepotum, hoc læet,
& generi cumulatim da-
mna ferentur. Neque ul-

tio tardata est. Quum enim adversum Crotoniatas bel-
lum gererent, subacti sunt ab illis, & civitas eorum sub-
versa est.

αἶμα ἐν τῷ τ' ἡρας ναῶ) Meminit hujus prodigii Athenæ-
us lib. XII. cap 4. ubi de reliquo Sybaritarum excidio. S.

εἴ σε θεμιστεύσω) τὸ θεμιστεύω solenne fuit interrogantibus
verbum. Ita enim interrogationem incepisse ferunt, qui oracu-
lum consulebant: ὦ τύχη καὶ Λοξία τῷ δέ τι θεμιστεύεις; ὁ fortuna
& Λοξια quid vel quomodo alicui respondes? *Simplic.* in 2. *Phys. A-*
ristot. fol. 75. K.

ἀπαραιτήτον) Faber παραιτητὸν sensu contrario. Scriben-
dum igitur ἐδὲ παραιτητόν. S. Nihil mutandum. constat enim
Atticos sæpe negativas particulas inculcare orationi καὶ πλεονασμόν.
vide *Budæum* in comment. G. L. p. m. 1178. & seq. *Apollon.*
lib. I. Argon.

ἐδὲ μὲν ἐδὲ ἄλοχον Κλείτη φθιμένοιο λέλειπται
καὶ πόσι μετόπισθε

Thucyd. l. 3. ὅλυν πόλιν ἀφθεῖραι μάλλον ἢ ἐ τὰς αἰτίας, *urbem to-*
tam magis ire perditum potius, quam mali Autores. ubi Scholia,
ἢ ἐ λυφασίς φετιγὴ &c. καὶ τῇ συνθείᾳ δὲ πολλάκις παρελκόμεναι
ἀποφάσει χρώμεθα, ἐ μὲ τὸν Δία. ἐ μὲ γὰρ Ἀπόλλωνα, ὡς καὶ τὸ,
ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν. *negatio ἐ abundat &c.* *Vimur autem*

in communi usu loquendi etiam superfluis negationibus; ut, non non per Jovem, & μὴ οὐδὲ non per Apollinem, huius generis est etiam illud: prohibea tibi, ne facias. Nec opus adeo est, ut longius exempli in hunc modum perambulet. Noster ipse largam eorum messem de tuo debet. P. H. Anim. lib. 10. cap. 33. οὐκ ἐδύνεοντο οὐκ ἔτι. non poterunt amplius. & lib. 15. cap. 1. & μὴ & δύνανται. vide inuicem in g. Cicero hoc dicendi genus l. V. de fin. bon. & ma. inuicem usus est. Itaque, inquit, ne se jucundissimis quidem nos somnium uiros pretemus, Endymionis somnum nobis nolimus dari. ubi frustra sunt, qui uelimus legerunt. Interim non pugnaverim cum iis, qui hic geminam negationem non tam πλεονασμὸν quam eniphasin majoremque negandi vim inferre uolunt. confer & Phavorinum in ἀποφάσεις δύο &c. Est itaque τὸ εἰδὲ ἀπαραίτητον, idem quod εἰδὲ παραίτητον stylo Attico. His addam locum ex Aristotele Nostro geminum germanum lib. 2. Physic. ἀπορήσειεν ἂν τις ἄγχι ποτε εἰδὲ τῶν ἀρχαίων σοφῶν τὰ αἴτια εἰδὲ γένεως καὶ φθορᾶς λεγόν, εἰδὲ τύχης εἰδὲν διάρσις, dubitet aliquis, cur nemo ex antiquis sapientibus, qui causas generationis & corruptionis percensent, de fortuna nihil definiuerit. Alexander Aphrodis. commentario in h. l. accusat Philosophi dictionem ὡς ἀκατάλληλον, ut male coherentem dicendum enim erat, εἰδὲ τύχης τε διάρσις, de fortuna aliquid definiuit, διότι προκεταί τὸ ἀποφαντικὸν εἰδὲ εἰδὲς. quia negativa jam ante in uoce εἰδὲς extat. Hæc Alexander eadem ratione ductus, qua Tanquill Faber notis in h. l. His occurrit Simplicius & Platonem ait ab Aphrodisiensi multo magis reprehendendum fuisse, qui dixit (l. 7. de LL.) εἰδὲς εἰς εἰδὲν εἰδενὸς ἂν γένοιτο ἄξιον, quibus cum convenit illud Euripidis in Cyclope: αἰκέει εἰδὲν εἰδὲς εἰδενός. addit denique Simplicius, καὶ θαυμάσιαι μάλιστα εἰδὲς τὸ χωρίον, καὶ σαφῶς, καὶ ἀκριβῶς, καὶ ἐν τρεπλικῶς ἠρμηνευμένον, quæ uerba innuat non frustra geminari negationes apud Græcos. K.

Κ Ε Φ. μ δ.

CAP. LXIV.

Περὶ τινὸς δειωμένου βοηθῆν τοῖς ἑτέροις, καὶ μὴ βοηθῆν καὶ ἑτέροις βοηθῆν
 τῷ μὲν, ἀπὸ τοῦ χάου
 τῷ δὲ

De quodam, qui poterat
 quidem sociis auxilium ferre, non
 autem uolebat: & alio qui uo-
 lebat succurrere, infeliciter
 autem cesserat.

Νεανίσκοι

Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελ-
 φῆς ἀφικόμενοι θεωροὶ συμ-
 πολίται κακέρχοις συμπέρι-
 τυγχάνουσιν. ὁ ἓν εἰς ἀπέδρα-
 τὴς ληστὰς, ὁ δὲ ἕτερος αὐ-
 τῶν συωπελάκη παρ' λοιπῶν τῶν
 κακέρχων, τῶν ἄλλων προανα-
 λωθέντων. καὶ τῶν μὲν ληστῆ
 ἡμαρτεν, ὥσε δὲ τὸ ξίφος
 κατὰ τῶν φίλων. παρ' ἀποδράν-
 τι ἔν η Πυθία ἀνείλε τὰδε·
 Ἀνδρὶ φίλῳ θνήσκοντι παρῶν
 πύλας οὐκ ἐβοήθεις· Οὐ σε
 θεμισδῶσα, περικαλλέει ἔξι-
 θι νῆς. καὶ παρ' ἑτέρῳ δὲ ἀνεί-
 λε τὰδε, ἐρομένῳ τῶν Πυθίαν.
 ἐκλεινας τῶν ἐταῖρον ἀμύων,
 ἔσ' ἐμίανεν Αἴμα, πέλεις δὲ
 χέρας καθαρῶτερος, ἢ πα-
 ρ' ἡδῶ.

Purior es manibus nunc, quam prius esse solebas.

Tres adolescentes ejus-
 dem civitatis, iter Delphos
 ad consulendum oracu-
 lum facientes, in latrones
 incidunt. Unus correpta
 fuga, declinat latrones. A-
 lius vero, quum reliquis
 interfectis impetum face-
 ret in superstitem ficari-
 um, à latrone aberravit, in
 socium vero ensen impu-
 lit. Ei igitur qui fugerat, tale
 responsum ab oraculo da-
 tum est : *Occidi socium
 presens es passus amicum.
 Non tibi vaticinor, sacrote
 proripe templo.* Et alteri
 consulenti, talia respondit
 Pythia : *Defendens socium
 verso mucrone necasti :*

τρεῖς) Atqui duorum tantum mentionem facit in sequen-
 tibus. Scribendum igitur est δύο. Et sic habet *Simplicius* ad *Epi-*
ctetum cap. 39. ubi hæc ipsa est historia. Nisi forte mavis τινές,
 quod est propius à veteri scriptura. Sic putabam olim. Nunc nil
 in tuto, etsi *Simplicius* tantum loquatur de duobus. Sunt enim
 revera tres apud *Nostrum* : unus, qui aufugit, alter qui pu-
 gnans aberrat à latrone, tertius, qui ferro transfigitur, idcirco
 alius est ab eo, qui aufugerat, quod & inde patet, quia fugitivus
 ille oraculum consuluit. K.

ὁ ἢ ἕτερος) MSS. B. & C. ὁ ἢ δεύτερος. quod probō. S.
 MSS. lectio explicat τὸ ἕτερος. Nam ἕτερος ἐπὶ δύοιν, ἄλλος
 ἐπὶ πολλῶν. ἕτερος de duobus, ἄλλος de multis dicitur. *Thomas*
Magister in *Eclog. Atticis*. K.

ἑσθήεις) Simplicius habet ἑσθμύνας & μοχ, ἤλυθες ἑκα-
 δαροὺς πῶκε μεθ' ἐξίθι σηκῶ. S.

ἢ ἑταίρον) Simplicius σόν, quod rectius. ἔσε μιάνει αἷμα
 φόνε· σὺ πέλεις καθαρώτερον. S.

ΚΒΦ. με.

CAP. XLV.

Χρησμός Φιλίππῳ δο-
 θείς.

*Oraculum Philippo red-
 ditum.*

Φιλίππῳ, Φασί, χρησθή-
 ριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν
 Τροφωνίῳ, φυλάττωμαι δεῖν
 τὸ ἄρμα. ἐπεῖνον ἐν δεξιᾷ
 χρησμός, λόγῳ ἔχει μηδέ-
 ποτε ἀναβῆναι ἄρμα. διπλῆς
 ἐν ὅπῃ τέτοις ὑπόρρει λό-
 γῳ. οἱ μὲν γάρ φασι, τὸ
 Πυρσανίξ ξίφος, ᾧ τὸ Φί-
 λιππων διεχρήσατο, ἄρμα
 ἔχειν ὅπῃ τὸ λαεῖς διαγεγλυμ-
 μένον ἐλεφάντινον· ὁ δὲ
 ἕτερον, τὸ Θεβαϊκὸν, τὸ κα-
 λουμένον Ἄρμα, περιελθόντα
 λίμνῳ, ἀποσφαγῆναι. ὁ
 μὲν πρῶτον λόγῳ, δημώ-
 δης· ὁ δὲ, οὐκ εἰς πάντας
 ἐξεφοίτησε.

Philippum in Bœotia
 ferunt in aede Trophonii
 responsum accepisse, ut ca-
 veret sibi à curru. Illum igitur,
 metu oraculi, nunquã
 ascendere currum voluisse
 perhibent. Hinc jam du-
 plex fama evulgata est.
 Nam alii dicunt, Pausaniæ
 gladium, quo Philippum
 peremit, in capulo currum
 ex ebore sculptũ habuisse.
 Alii vero, quum circumiret
 Thebaicam paludem, cui
 Currus nomen erat, truci-
 datum esse. Atque prior
 sermo vulgaris est, posteri-
 or vero non ita frequens.

Φιλίππῳ) Vide *Valer. Maximum* lib. I. cap. 8. meminit
 & *Cicero* de fato. Similia oracula vide apud *Plut.* sine *Lyfandri*,
Suidam voce *Δαφίδας*, & alios. S.

διεχρήσατο) Hoc vero vocabulum alibi haud legas : ideo
 mihi admodum est suspectum, neque dubito, quin scribendum
 sit διαχρήσατο. Διαχρήσκειν pro interficere legitur etiam apud *Ar-
 rian.* S. Hanc notam Viro docto non excidisse perquam vel-
 lem. Διαχρήσατο pro interficere Græcis elegantioribus usitatissi-
 mum

mum est. Herodianus lib. 3. cap. 11. ἐπὶ ἀμφοτέρωσιν Διὰ χερῶσιν, cum utrumque interfecisset. & alibi Pollux lib. 6. cap. 44. ἀποχεῖσθαι, Διὰ χερῶσιν inter occidendi vocabula numerat. Thomas in Eclogis Διὰ χερῶσιν τὸν θείνα κῆ Διὰ χερῶσιν κῆ διεργάζομαι κρεῖττον ἢ φονεύω, elegantius dixeris Διὰ χερῶσιν i. e. interficio hunc vel illum vel Διὰ χερῶσιν &c. quam φονεύω occido &c. Herodotus etiam καθὰ χερῶσιν in hac significatione habet lib. 1. vide Etymol. Magnum in ἀπεχερῆσαντο. Habeat ergo Noster saluum sibi suum διεχερῆσαντο. K.

λίμνῳ) Omnes alii urbem vocant illum locum. Pausan. in Bœot. ἐξῆς τῆ πόλεως (de Thebis loquitur) ἐρείπια ἐστὶ Ἄρματος κῆ Μυθαλασῶ. Stephanus Ἄρμα, πόλις Βοιωτίας τῆ Ταυαργικῆς. adde Strabonem, Hesychium & alios. videndum igitur, an vocabulum λίμνῳ hic rectè se habeat? S. Bœoticæ urbes sæpe juxta lacus & paludes leguntur conditæ apud Strabonem lib. 9. Παισαν. Βοιωτ. pag. 299. ubi sæpe accidit, ut lacus esset urbi ὁμώνυμος: quod autem Ἄρμα nomen fuerit & lacus & pagi, id vel inde aliquis suspicetur, quod illud Oppidum etiam dictum sit λέγεται Ἀμφιαράς, balnea Amphiarai, ut Phavorinus tradit voce ἄρμα. Lactantius Placidus lib. 8. Thebaid. Staii ad versum

*Jamque erit illa dies, quo te quoque conscia facti
Templa colent &c.*

Civitas enim, inquit, in illo loco post est condita, in quo hiatus terræ Amphiaraurum recepit, quæ Amphiararma (ἀμφι ἄρμα) vocatur, ut Homerus ait: quod ille (i. illic) currus, quem Græci arma (ἄρμα) vocant, deciderit: in qua etiam oraculum est, quod Amphiarauron (Ἀμφιαράειον vel Ἀμφιαράς) vocatur. ubi nota Lactantium ἀμφι ἄρμα urbem illam ab Homero dictam existimare, quasi nomen ex Ἀμφιαράς ἄρμα contractum esset. Sed longe aliter se res habet, ut ex hoc Homeri versu patet:

οἳ τ' ἀμφ' ἄρμ' ἐνέμοντο κῆ Εἰλέσιον κῆ Ερυθράς,

ubi ἀμφ' ἄρμα est ἀεὶ ἄρμα, ut Scholia Homeri bene monent. Valerius Max. lib. 1. cap. 8. in genere. locum, inquit, qui in Bœotia Quadriga vocatur, semper vivavit (Philippus,) unde colligere est, ἄρμα esse vocabulum διεκλιχὸν totius campi, in quo lacus, urbs, templum erant Amphiarao sacratâ. Cæterum unde Bœotia multis fuerit obsita lacubus, Etymolog. Magnum habet voce

εἰρήσιον. Cæterum urbem & lacum, de quibus jam sermo est; etiam Euphorion hoc versu nominat Ἀμφιαρέαις λίαναι :

Κλιτορίς (αὐλητής) Ὠρωπός τε κὴ Ἀμφιαρέαις λόστρα.
Clitoris Otorusque & balinea Amphiarai. K.

ὁ ὃ σὺν εἰς) Faber, ὁ ὃ δεύτερος σὺν εἰς &c. Probo. S.

ΚΕΦ. μς.

CAP. XLVI.

Νόμῳ Σταγχεῖων.

Lex Stagiritarum.

Σταγχεῖων νόμῳ ἔτος Stagiritarum hæc est lex, καὶ πάντῃ ἐλλυικός. ὁ μὴ plane ejusmodi, ut Græκατέθε, φησὶ, μὴ λάμβανε. cam agnoscere possis : Quod non deposuisti, inquit, ne tollas.

Σταγειρητῶν) De his apud alios nil invenio. Servarunt alias Athenienses, qui ab Ægyptiis, sicut hi ab Hebræis habere videntur. Consule, quæ observat *Petitus* LL. Att. pag. 534. Bibl. quoque talis consuetudo fuit, de qua Noster infra IV. cap. I. S.

ΚΕΦ. μζ.

CAP. XLVII.

Περὶ Τιμοθέου, καὶ ἄλλων ἑδὲν ὠφελήεντων ὑπ' ἰδίας ἀνδραγαθίας.

De Timotheo, & aliis quibus sua virtus non profuit.

Τιμόθεον τὰ μὲν πρῶτα ἐπώνην Ἀθλιᾶσι. ἐπεὶ δὲ ἔδοξεν ἀμαρτεῖν ἢ ἔδοξεν, ἢ φθάνουσα αὐτὸν ἀνδραγαθία ἄλλ' ἑδὲ ὀλίγον ἔσωσεν, ἑδὲ μὲν αἱ τ' προγόνων ἀρεταί. Θεμιστοκλῆς δὲ ἑδὲν ὤνητο, ἔτε ἐκ τ' ναυμαχίας, τ' πρὸ Σαλαμίνα, ἔτε ἐκ majorum virtutes profuere quicquam. Ad Themistoclem vero nullum omnino rediit emolumentū, neque ex

Timotheum primum quidem laudibus Athenienses extulerunt: postquam vero delinquere peccareque visus est, quaecunque fuerit ejus peccatum, nihil eum juvit pristina fortitudo, ne parum quidem, sed neque majorum virtutes profuere quicquam. Ad Themistoclem vero nullum omnino rediit emolumentū, neque ex

τῆς προερείας ἢ εἰς Σπάρ-
 τω. λέγω δὲ ὡς ἐπὶ πρῶ-
 τωσε κλέπτων ἢ ἢ Ἀθηναίων
 τείχισιν. ἔφυγε γὰρ καὶ κείνῳ
 εἰς τὰς Ἀθήνας μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ἢ Ἑλλάδα πᾶσαν. καὶ Παι-
 σανίαν δὲ ἢ Λακεδαιμόνιον
 εἰδὲν ὠνήσεν ἢ ἐν Πλαταμαῖς
 νίκη. ὑπὲρ δὲ ὧν ἐν Βυζαν-
 τίῳ ἐκατέρη, καὶ ἐν ὅσῳ
 Περσικᾷ, ὑπὲρ τῶν διε-
 φθρε καὶ ἢ χάριν ἢ ἐπὶ τοῖς
 πρώτοις. Φωκίωνα δὲ ἢ
 Ἀφηνία ἢ καλῶσα αὐτὸν
 χρῆσόν, εἰδὲν ὠφέλησεν, εἰδὲ
 τὰ πέντε καὶ ἐξ ὁμοίων
 ἔτη, ἄπερ ἐν διεβίωσεν εἰδὲν
 ἀδικήσας τὰς Ἀθηναίους ἐν
 βραχεῖ. ἐπεὶ δὲ ἔδοξεν Ἀν-
 τιπάτρῳ τὸν Πειραιᾶ προδι-
 δόναι, Ἀθηναῖοι κατέγνωσαν
 αὐτὸ θάνατον.

navali pugna, quam circa
 Salaminem fecit, neque ex
 legatione, quam Spartam
 obivit, hac fraude tegens,
 quod Athenienses suos
 muros extruebant. Exula-
 vit enim ille non solum ex
 Atheniensium urbe, ve-
 rum etiam à tota Græcia. Et
 Pausaniæ Lacedæmonio
 nihil adjumenti attulit Pla-
 tæensis victoria, quo mi-
 nus, quum Byzantii no-
 vas res moliretur, & Persi-
 co morbo laboraret, etiam
 eum favorem, quem ex an-
 teactis sibi conciliarat, a-
 mitteret. Phocionem vero
 præconium illud bonitatis
 & justitiæ non eripuit, quo
 minus, quum jam septua-
 gesimum quintum annum

ageret, neque, vel minimam injuriam Atheniensibus in-
 tulisset, capitis ab Atheniensibus damnaretur, quoni-
 am Piræum fuisse proditurus Antipatro visus fuerat.

Τιμόθεον) Plutarchus in Sylla. S.

Φωκίωνα) Historiam prolixè refert Diodorus lib. XVIII.
 pag. 639. S.

Ἀθηναίους ἐν βραχεῖ) Faber legit Ἀθηναίους ἐπὶ ἐν βραχεῖ.
 Non inconcinne. S. Vulgata etiam satis concinna est. K.

FINIS LIBRI TERTII.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ

ÆLIANI VARIÆ

Ἱστορίας

Historiæ

Βιβλίον τέταρτον.

LIBER IV.

ΚΕΦ. α.

CAP. I.

Ἐθνῶν ἔθνη διάφο-
ρα.*Gentium & populorum
diversi mores.*

Λέγεται τις νόμος Λακκα-
νῶν, ἐὰν ἡλίος δυνάμει
ἀφίκηται ξένου, καὶ παρ-
ελθεῖν ἐθελήσῃ εἰς σέλιον
τινός, εἴτε μὴ δέξεται ἢ ἀν-
δρα, ζημιῶσαι αὐτὸν καὶ
ὑπέχειν δίκας ἢ κακοξεν-
νίας. ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ πρὸ
ἀφικομένου, καὶ πρὸ Ξενίου
Διῖ.

Ὅτι Δαρδανεῖς, τὲς ὑπὸ
ἢ Ἰλλυρίων, ἀκὼ τὲς
λέγουσι μόνον πρὸς πάντα
ἢ εαυτῶν βίον, ἐξ ὠδίνων, καὶ
γαμῶντας, καὶ ἀποθανόντας.

Ἰνδοὶ ἔτε δανείζουσιν, ἔτε
ἴσασιν δανείζεσθαι. ἀλλ' ἐδὲ
θέμις ἀνδρα Ἰνδῶν ἔτε ἀδι-
κῆσαι, ἔτε ἀδικηθῆναι. διὸ ἐδὲ
ποιεῖνται συγγραφήν, ἢ πρὸς
κατὰθήκην.

Νόμος ἐστὶ Σαρδῶν,
τὲς ἢ ἂν γενησάμενος τῶν πα-

Ucanorum quædam
Lex sic habet : Si sub
occasum solis venerit pe-
regrinus, volueritque sub
tectum alicujus divertere,
& is hominem non susce-
perit, mulctetur, & pœnas
luat inhospitalitatis: ut mi-
hi quidem videtur, & veni-
enti, & Jovi Hospitali.

Dardanenses Illyricoster
solummodo per universam
vitam audio lavari con-
sueviffe, post partum, quū
nuptias ineunt, & quum
mortem obierunt.

Indi ad usuram pecuni-
am non locant, neque ac-
cipiunt. Sed neque fas est,
hominem Indum aut in-
juriam inferre, aut pati.
Proinde neque syngra-
phā aut depositū faciunt.

Lex erat Sardoā, ut filii
patres jam senio confectos

τέταρτον

τέρων οἱ παῖδες βροχάλους
τύπτοντες ἀνήρην, ἢ ἑθαπίον,
ἀσχρόν ἠγέμενοι τὸν λίαν
ὑπέργηρον ὄντα ζῶν ἔτι, ὡς
πολλὰ ἀμαρτάνουσι τῆ
σώματι τῆ δὲ διὰ τὸ γῆρας
πεπονηκότι. τῶν δὲ αὐτῶν
ἔστι νόμος τοιοῦτος. ἀργίας ἦσαν
δίκα, καὶ τὸν εἰκῆ ζῶντα ἔδει
κείνεσθαι, καὶ διδόναι τὰς δι-
δυάας, ἀποδεικνύωτα, ὅθεν
ζῆ.

reddere oportebat, & unde viveret, ostendere.

Ασύρεια τὰς ὠραίας γά-
μικ παρθένους ἀθροίσαντες εἰς
τινα πόλιν, ἀγορὰν αὐτῶν
προκηρύττεισι. καὶ ἕκαστος ἴω
ἐν πείρηται, ἀπάγῃ νύμφην.

fustibus cæderent, & inter-
emptos sepelirent : absur-
dum arbitantes esse, si de-
lirus senex ulterius in vivis
agat, eo quod sæpissime in
fraudem peccatumque im-
pellatur corpus senectute
grandævā maceratū. Apud
eosdē hujusmodi lex erat.
Pænas ignaviæ & socordiæ
constituebant: & qui otio-
se viveret, eum rationem

Assyrii virgines suas con-
jugio maturas in urbē civi-
tatem aliquā conducunt,
atque venum proponunt.
Et quam quisque emerit,
eam sponsiam abducit.

Βίβλιος ἀνὴρ ἐν ὁδῷ περι-
τυχὼν ἔδεν ὧν μὴ κατέθετο
ἀναρῆται· ἐ γὰρ ἠγείναι τὸ
τοιοῦτον ἄρημα, ἀλλὰ ἀδί-
κημα.

Biblii in via, si inciderūt
in aliquid, nihil tollunt
quod non posuerunt. Non
enim hoc inventum, sed
furtum arbitrantur esse.

Βερβίκα τὰς ὑπὲρ ἐ-
βδομήκοντα ἔτη βεβιωκότας
ἀποκτείνουσι, τὰς μὲν ἀνδρας
καταθύοντες, ἀπάγχοντες
δὲ τὰς γυναῖκας.

Berbicæ omnes septua-
gesimum annum egressos
interficiunt, viros mactan-
do, mulieres vero strangu-
lando.

Κόλχοι δὲ τὰς νεκρὰς ἐν
βύρσαις θάπτουσι, καὶ καταρ-
ράψαντες, ἐν τῶν δένδρων
ἐξαρτῶσι.

Colchi mortuos suos in
pellibus sepeliunt, & insu-
ptos ex arboribus suspen-
duat.

Λυδοῖς ὡς ἔθος, πρὸ τῆ
σωοικεῖν τὰς γυναῖκας ἀν-
δράσιν, ἐταρξέιν. ἅπαξ δὲ
καταξυχθεῖσας, σωφρονεῖν.
ἢ δὲ ἀμαρτάνουσιν εἰς ἕτε-
ρον, συγγνώμης τυχεῖν ἀδύ-
νατον ὡς.

Lydis moris erat, ut
mulieres, antequam cum
maritis concumberent,
corpus prostituerent.
Quum autem semel co-
pulatæ fuissent, deinde o-
mni tempore continentes
essent. Quæ vero, postea cum alio rem habuisset, hæc
veniam consequi nulla ratione poterat.

ἰὼν ἡλίας) Similis Charondæ lex apud *Stobæum* serm. 42.
Hospitalitatis nomine *Lucanos* alioquin laudat etiam *Heraclides* in
Politicis. S.

δύνατος) *δύσαντος* legendum, vel *δύντος*, quod miror
non observasse *Fabrum*. S. *δύσαντος* rectè, à *δύνας*, *Gl. Cyrilli*
δύνει ὁ ἥλιος occidit Soli. *Hesychius* & *Suidas* *δύνας* agnoscunt.
Timon in *Sillis* de amore senum.

ἡνίκ' ἐχρῶ δύνειν νῦν ἀρχεται ἡδύνεσθαι.

Huic amor exoritur, cui jam vita occidit ipsa.

Dalecampius apud *Athen.* lib. 13. p. 601. verit. *dum est occiden-*
dum, serviamus voluptatibus. minus rectè. vide & *Ind.* in *δύ-*
νω. K.

Δαρδανεῖς) Habet *Nicolaus Damascenus* apud *Stobæum*
serm. V. S.

Ἰνδοῖς) *Damascenus* apud *Stobæum* prædicto loco, *Diodo-*
rus Siculus & alii. S.

παρκαλαθήκην) Hunc locum ex *Polluce* ait *Faber* emen-
dandum. Puto respexisse, quæ habentur lib. 7. cap. 6. & pro
παρκαλαθήκην putasse scribendum *παρκαλαθήκης δίκην*. S.
Quid opus est emendatione, cum locus integer sit vitiique ex-
pers? K.

Σαρδάρα) De his nondum habeo compertum. De aliis
Noster ipse testatus est supra III. cap. 37. quibus adde *Padeos*
ex *Herodoto* lib. III. *Athenienses* & *Lucanos* ex *Damasceno* apud
Stobæum serm. XLII. & *Valer. Maximo* lib. 2. cap. 1. S.

ἀργίας δίκην) *Otii dica* vel *accusatio*. vide *Pollucem* de *A-*
theniensibus, qui etiam *otii* crimen in iudicium adduxerunt l. 8.
c. 6. & *Ærodiūm* l. 4. *Decretorum*. c. 1. K.

ὄθεν ζῆ) In MSS. & B. D. est ὀπόθεν ζῆ. quod videtur melius. S. Nihil muto, aut præfero vulgata. *Notæ* lib. XIV. cap. 26. ὄθεν τὰ πρῶτα ἐτέφελο. *Dio Chrysostomus* orat. de *servit. & libert.* ὅτι ἀπερῆσα, ὄθεν τὸς παῖδας φρέψασιν. K.

Ασύριοι) Idem, quem ante dixi, *Nicol. Damascenus* ἐπὶ ἐδάων, *Strabo* lib. XVI. & *Herodotus* in Κλει. qui duo postremi tamen in aliquibus à *Notro* dissentiunt. S.

Βελίϑ) Vide supra lib. III. cap. 46. Puto *Ægyptios* intelligi, de quibus vide, quæ in hanc rem notat *Petivus* LL. Att. S. Idem de *Dyrbæis* ex *Ctesia* *Perficis* annotare & posteris tradere voluit *Stephanus* de Urbibus, nisi compiler locum conspurcasset. *Δυρβαιοί*, inquit, εὐδαίμονες ἄνδρες καὶ πλέσιαι καὶ δίκαιοι, ἔτε ἀδικῶντες, ἔτε ἀποκτινύοντες ἄνθρωπον· ἐὰν δ' εὐφρασιν ἐν τῇ ὁδῷ ἢ χρυσὸν ἢ ἄλλο τι, *Dyrbæi viri beati & divines justique. nec injuria afficientes, nec interficientes hominem. Si vero in via inveniunt aurum aut aliud quid, (non tollunt, ὅτι ἀναιρῶνται vel simile deest.) Philo* apud *Eusebium* de *Præp. Evangel.* de *Hebræorum* legibus: ἀ μὴ κατέδηκεν, μηδ' ἀναιρῶν μῆτε ἐν πρῶσιās, μῆτε ἐν λῶσ, μῆτε ἐξ ἄλων. *que non deposuisti, non tollas, si ve ex hortis sit, si ve à torculari, si ve ex area.* lib. 8. K.

Βερβίκα) Retinenda est correctio *Isaaci Casauboni*, qui *Δέρπικες* scribere nos monet, ad *Strabonis* lib. XI. Nulla enim *Berbicarum* gens, sed *Derbicum*, de qua vide *Plinium* lib. VI. cap. 16. *Curt.* 3. 2. *Ctesiam* in frag. retum *Perficarum.* *Eusebius* lib. I. *Præp. Evang.* ἰσορῶντων *Μασωαίται* καὶ *Δέρπικες* ἀθλιωτάτες ἠγεῖσθ τῶν οἰκείων τὸς αὐτομάτως τελευτήσαντας. S. Vide *Hieronym.* lib. 2. adversus *Jovinian.* *Faber* in h. l. memini tamen, inquit, me legere *Οὐερβίκα* quosdam inter *Mauritianos.* vide *Leopard.* l. 12. cap. 22. K.

Κόλχοι) *Damascenus* de moribus apud *Stobæum* serm. 120. & 122. *Scholiastes* *Apollonii* lib. III. *Argon.* ubi autorem historię hujus laudat *Nymphodorum.* S. Qui varios gentium ritus in sepeliendis suis amat discere, *Stobæum* adeat *Serm.* 277. & *Notrum* *Histor. Animal.* lib. X. cap. XXII. ubi de *Barcæis* ista habet. *Βαρκαῖοι*, γένϑ ἢ τῆτό ἐσι *Εσπέριον*, ἔ' ἀποθανόντων νόσω τὸς νεκρὸς ὑβρίζοντες, ὡς ἀνάνδραν καὶ μαλακῶς τεθνεώτων, φάπ' ἔστι πυρὶ τὸς ἢ ἐν πολέμῳ βίον καταφρέψαντας, ὡς καλὰς καὶ ἀγαθὰς, καὶ ἀρετῆς μεταφληχθῶς, γυψὶ περιβάλλουσιν, ἰερὸν τὸ ζῶον εἶναι πεπισδυκότες. *Interpres* vertit, *Barcæi, gens Hispanica ex aliquo morbo mortuos per contumeliam igne cremant (sepeliunt)*

liunt,) ut muliebriter & ignaviter defunctos : eos vero, qui in bello occubuerunt, ut viros bonos & fortes, & eximia virtutis, vulturibus objiciunt, quia sacrum putant esse hoc animal. Hæc versio Cl. Eochartum seduxit, dum Barcæos gentem Hispanicam dicit. Nam Part. 2. Hieroz. p. 318. Barcæi quidem, inquit, in Hispaniâ nulli sunt; sed legendum Βαρκάιοι, ut in Stephano: Βαρκάιοι, Ισπανίας εθνόν, Baccæi, gens Hispanica, nempe qui aliis Vaccæi, neque dubium quin sic scripserit Ælianus. Verum enim vero frustra est Vir Doctiss. cum sua emendatione. Non enim ista Æliani satis affectus est Interpres. Βαρκαῖοι, γένος ἡ τετὸ ἐστὶν ἰσπανίων. Quibus non Hispanos fecit Barcæos, sed Hesperios, qui ab Hesperia, parte Mauritanix, in qua hortos Hesperidum suos volunt, dicuntur. Ipsæ enim Hesperides nomen habent ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ κατοικεῖν, eo quod in Hesperia habuent. Scholiastes Apollon. in lib. IV. Argon. quem bonæ fide descripsit Phavorinus voce Ἑσπερίδες. Huc faciunt Æthiopes ἰσπερείοι & promontorium, cui ἰσπερὲς κέρας nomen est apud Melam l. 3. c. 9. Plinius Hesperium vocat. Apud Petronium in Satyr. mare Atlanticum Hesperia undæ nomine venit hoc versu:

Hesperia concham laudabat miles in undâ

vide Etymolog. Magnum in Ἑσπερία Σαλωσα & Vossii Observat. ad Melam lib. 3. cap. 10. Plinius, deinde Hesperii, Peroristi, quos in Mauritanix confinio diximus. lib. VI. cap. XXX. Hos Barcæos agnoscit etiam Polyænus lib. 7. Strateg. pag. 518. 25. confer Porphyr. in Horat. lib. 1. od. 36. Ex his patet non Hispaniam statim aut Italiam cogitandum esse, si alicubi Hesperix facta sit mentio. Ælianum itaque vertendum cum aliis putem hunc in modum. Barcæi, gens autem Hesperia est. de Barce Prolemæum vide lib. 3. Geogr. de Hesperia, vel Hesperia urbe Cyrenaica, Melam c. I. c. 8. & ibi Vossium. K.

καταρράξαντες) MSS. B. & C. exhibent καταρράξαντες, quod placet. S. καταρράπρω locum hic habet, non καταρράξαν. Nam in probe confutis coriis mortui ex arboribus penduli erant, καταρράξαν autem est humi projicere, quod minime quadrat hoc quidem loco. K.

Λυδοί) Meminit Herodotus in Clio. S.

ΚΕΦ. Β.

CAP. II.

Περὶ Νικοστράτου κιθαριστοῦ
 Διαφορᾶς πρὸς Λαοδόκον
 ἢ κιθαρωδόν.

Νικόστρατον ἢ κιθαριστὸν
 λόγῳ τις περὶ λέγων,
 Λαοδόκῳ τῷ κιθαρωδῷ δια-
 φερόμενον ὑπὲρ μουσικῆς εἰ-
 πεῖν, ὅτι ἄρα ἐκεῖνός μὲν
 ὄσιν ἐν μεγάλῃ τῇ τέχνῃ
 μικρὸς, αὐτὸς δὲ ἐν μικρᾷ
 μέγας. ἢ μόνον δὲ ἄρα ἐστὶ
 σεμνὸν οἰκίαν αὐξῆσαι, καὶ
 πλεῖστον, ἀλλὰ γὰρ καὶ τέχνῳ
 εἰ γέ τι δεῖ προσέχειν Νικο-
 στράτῳ εὖ καὶ καλῶς τῆτο
 ἐπιτόμιον.

*De Nicostrati citharista
 diffidio cum Laodoco citharædo.*

Rumor quidam circum-
 fertur, Nicostratum citha-
 ristam, quum ob artem
 musicam diffideret à Lao-
 doco citharædo, dixisse :
 illum in magna arte exi-
 guum esse, se vero in exi-
 gua magnum. Non autem
 solum laudabile est rem fa-
 miliarem & opes amplifi-
 care, sed etiam artem, si
 Nicostratum recte & bene
 hoc consulentem audire
 volumus.

κιθαριστὸν ἢ κιθαρωδὸς in eo differt à Citharista, qui &
 φιλοκιθαριστῆς, quod ille citharam pulset accinatque infimul, hic
 vero sine voce utatur cithara. Moschopulus περὶ κρητῶν κιθαρω-
 δὸς ὁ μὲν κιθάρας ἀδῶν, κιθαριστῆς ὁ ταύτην κρητῶν. Hinc
 Plinius lib. 8. cap. 56. Cithara sine voce cecinit Thamyras primus : cum
 capiti Amphion, ut alii, Linus. K.

ΚΕΦ. Γ.

CAP. III.

Περὶ Πολύγνωτος, καὶ Διο-
 νυσίου γραφῶν.

*De Polygnato & Dionysio
 pictoribus.*

Πολύγνωτός ὁ Θάσιος,
 καὶ Διονύσιος ὁ Κολοφώνιος
 γραφεῖς ἦσαν καὶ ὁ μὲν
 Πολύγνωτός ἔγραφε τὰ
 μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις

Polygnotus Thasius, &
 Dionysius Colophonius,
 duo pictores erant. Et Po-
 lygnotus quidem magna
 pingebat, atque in perfectis

R

εἰργά-

εἰργάζετο τὰ ἄθλα· τὰ δὲ τῶν
Διονυσίῳ πολλὰ τῶν μεγέθους,
τῶν τῆ Πολυγνώτῃ τέχνῳ ἐμι-
μῆτο εἰς τῶν ἀκρίβειαν, πά-
θη, καὶ ἦθη, καὶ γήμα-
τα χρῆσιν, ἱματίων λεωτό-
τητας, καὶ τὰ λοιπὰ.

certamina subibat. Diony-
sii vero picturæ, exempta
magnitudine, continebant
exquilitissimam Polygno-
ti artis imitationem, affe-
ctus, mores, formæ habi-
tudinem, vestium subtili-
tates, & reliqua.

τὰ δὲ Διονυσίῳ) Meminit hujus rei etiam *Plutarchus* vi-
ta *Timolcontis*. S.

τῷ δὲ Πολυγνώτῃ τέχνῳ) Princeps enim isthæc omnia
commentus est. *Plinius* lib. XXV. cap. 9. *Polygnotus* *Thasius*
primus mulieres lucida veste pinxit, capita eorum miris versicolori-
bus operuit, plurimumque picturæ primus contulit. Siquidem in-
stituit os adaperire, dentes ostendere, vultum ab antiquo rigore va-
riare. S. *Aristoteles* cap. 2. de Poët. ἐπεὶ δὲ μιμῶνται οἱ μιμῶ-
μενοι πρῶτον ἄναγκη δὲ τέττας ἢ περὶ αἰσῶν ἢ φαύλους εἶναι &c.
ἢ τοὺς βελτιονοῦς ἢ καθ' ἡμᾶς ἢ χείρονας ἀνάγκη μιμῶσθαι, ὡς περὶ οἱ
γραφεῖς. Πολύγνωτος μὲν κρείττους, Πausων δὲ χείρους, Διονύσιος
δὲ ὁμοίους εἰκάζει. Cum vero ii, qui imitantur, agentes imitentur,
qui necessario aut boni sunt aut mali &c. sequitur nos vel eos imitari, qui
nobis sunt meliores, vel peiores, uti pictores solent. *Polygnotus* enim
præstantiores expressit, *Pauson* peiores, *Dionysius* similes. Adco-
que *Polygnotus* in rebus optimis, divinisputa artem suam exer-
cuit. *Pauson* autem humiliora & pejora, animalia bruta sc. &
alia sibi sumpsit pingenda. hujus generis pictores dicti sunt ῥυπα-
ρογράφοι i. e. sordidarum rerum pictores. *Plinius* lib. 35. cap. 10.
Dionysius denique non ille *Siculus Tyrannus*, sed pictor hujus nomi-
nis sui similes penicillo expressit. homines scilicet. Et iterum, *Dio-
nysius* nihil aliud quam homines pinxit, ob hoc anthropographus co-
gnominatus. K.

Κ Ε Φ. Δ.

CAP. IV.

Νόμος Θεβαϊκὸς περὶ τε-
χνιτῶν, καὶ γραφέων.

*Lex Thebana de artificibus
& pictoribus.*

Ἀκούω κείνου νόμον Θε-

Audio legem esse Thebis,

ἑστῆ

ἔσει προσάτιοντα τοῖς τεχνί-
ταις, καὶ τοῖς γραφικοῖς, καὶ
τοῖς πλαστικοῖς, εἰς τὸ κρεῖτ-
τον τὰς εἰκόνας μιμῆσθαι.
ἀπειλεῖ δὲ ὁ νόμος τοῖς εἰς τὸ
χεῖρόν ποτε ἢ πλάσασιν, ἢ
γράψασιν, ζημίαν τὸ τίμημα
δρᾶν.

præcipientem artificibus,
tum pictoribus, tum fi-
gulis, ut imaginum for-
mas quoad possent optimè
exprimerent: his autem om-
nibus, qui deterius aut
finxissent, aut pinxissent,
pro pœna multam pe-
cuniariam irrogantem.

εἰς τὸ χεῖρον) Refert hoc Vossius ad turpitudinem argu-
menti, quasi prohibitum fuerit, ne quid obscœni pingeretur, lib.
de Graphic. §. 17. Mihi locus de arte ipsa accipiendus videtur,
putoque id patere ex præcedenti εἰς τὸ κρεῖττον, quod de honestate
accipi debere non existimo. Scilicet de imaginibus & statuis hoc
sanciebant, maxime dœorum, quos scœdari putabant, si turpius for-
marentur. S. Lex Thebana utrumque complexa est. Etenim
& optima quæque archetypa bene & exáμυσσῆται non in dete-
rius voluit pingi, & ne turpia & inhonesta picturæ genera, suo
lenocinio exempla vitiorum commendarent spectantibus bene ca-
vit, quam enim cladem moribus hominum per se prònis in vitia affe-
rant hujusmodi picturæ, Terentius in Eunuchò demonstravit. Act.
3. Scen. V. confer & Clement. Alexandr. in Protrept. Illustrat
Nostrum Plinius lib. 5. epist. 10. *Ut pictores, inquit, pulchram
absolutamque faciem rarò, nisi in pejus, (εἰς τὸ χεῖρον) effingunt: ita
ego ab hoc archetypo labor & decido.* confer & lib. 4. ep. 18. &
Horatium lib. 2. Epist. 1. sub finem. K.

ΚΕΦ. 6.

Τίνες εὐεργεσιῶν ἐμνή-
θησαν.

Εὐεργεσιῶν ἀπεμνήθησαν,
καὶ χάριτας ὑπὲρ αὐτῶν ἀπέ-
δοσαν, Θησεὺς μὲν Ἡρα-
κλεῖ· Αἰδωνέως γὰρ αὐτὸν τῆ
Μολοσσιῶν βασιλείως δῆσαν

CAP. V.

*Qui beneficiorum memores
fuerint.*

Beneficia in memoria ha-
buerunt, & gratiam pro iis
reposuerunt, Theseus Her-
culi: quum enim Aidoneus
rex Molossorum Theseum

τῷ, ὅτε ὅπῃ ἔ γυνῶνκα αὐ-
 τῷ ἦλθεν μετὰ Πειρίθου ἀρ-
 πασόμενος αὐτῷ ὁ Θησεύς,
 (ἐχ' ἑαυτῷ σπονδάζων ἔ γά-
 μον, ἀλλὰ γὰρ τῇ τῷ Πειρίθου
 χεῖρῃ τῷτο δράσας,)
 Ἡρακλῆς εἰς τὸς Μολοσσὸς
 ἀφικόμενος ἐρρύσατο τὸν
 Θησεά. καὶ δὲ ταῦτα ἐκείνος
 αὐτῷ βωμὸν ἀνέστησε. καὶ οἱ
 ἐπὶ τῷ Θήβαις Πρώνακτι
 καὶ ἐνένοι χεῖρας ἀπέδο-
 σαν. δὲ γὰρ αὐτὸς ἀπολυ-
 μένος τῷ Πρώνακτι ἔ ἀγῶ-
 να ἔθεσαν ἐπ' αὐτὸν, ὃν οἱ
 πολλοὶ οἴονται ἐπ' Ἀρχεμόρω
 τεθῆναι ἐξάρχῳ. καὶ Ἡρα-
 κλῆς δὲ χεῖρας ἀπέδωκε
 Νέστορι. Νηλέως γὰρ αὐτὸν ἐ-
 βηλομένον καθῆραι, οἱ μὲν
 ἄλλοι παῖδες σύμφηφοι ἦσαν
 τῷ Νηλεῖ, ὁ δὲ Νέστωρ ἐχί-
 καὶ δὲ ταῦτα ἐλὼν ἔ πόλιν
 Ἡρακλῆς, ἔ μὲν Νηλέα, καὶ
 τὸς ἄλλους παῖδας αὐτῷ
 ἀπέκτενεν. ἐ μόνον δὲ ἐφεί-
 σατο Νέστωρ, ἀλλὰ καὶ ἔ βα-
 σιλείαν ἔ πατρῶαν ἔχειν
 ἔδωκε. καὶ Ἀθῶναιοι δὲ πανδη-
 μεῖ τοῖς Ἡρακλέους ἀπογόνους

Nestori vero non solum pepercit, verum etiam avitum
 ei regnum gubernandum tradidit. Athenienses etiam
 publice gratiam posteris Herculis retulerunt. quo-

in vincula coniecisset,
 quando venerat cum Pi-
 rithoo, ad rapiendam re-
 gis conjugem, non ut sibi
 nuptias pararet, sed in gra-
 tiam Pirithoi illud faciens,
 Hercules profectus ad Mo-
 lossos, eum liberavit, ob
 quam causam Theseus a-
 ram in honorem illius ere-
 xit. Et septem illi duces,
 qui adversus Thebas sunt
 profecti, Pronacti gratiam
 pro officio reposuerunt.
 Quum enim ipsorum
 causa periisset Pronax, in
 honorem illius ludos in-
 stituerunt, quos multi pu-
 tant Archemoro duci con-
 secratos fuisse. Et Hercu-
 les beneficium rependit
 Nestori. Quum enim
 Neleus eum hospitio re-
 cipere nollet, omnesque
 ceteri filii pedibus in pa-
 rentis sententiam irent, so-
 lus Nestor non consensit.
 Quamobrem etiam capta
 civitate Neleum una cum
 reliquis filiis interemit:

ἀπέτισαν χάριτας· ἑπει γὰρ
 καὶ ἐκείνων ὁ προπάτωρ ἄ-
 εργέτης ἐγένετο τῆς Θεσέως,
 οἱ Ἀθλιῶται δὲ τὰυτα κα-
 τήγαγον αὐτὸς εἰς Πελοπόν-
 νησον. καὶ Ἡρακλῆς δὲ ἀπέδωκε
 χάριτας τοῖς ἐκ Κλεωνῶν
 τριακοσίοις καὶ ἐξήκοντα. τῆτοις
 γὰρ ὅτι τοῖς Μολιονίδασι συ-
 στραύσαντι αὐτῷ, καὶ ἄποθα-
 νῆσιν εὖ καλῶς, ἀπέστειλε τὴν
 ἐν Νεμέᾳ τιμῶν, ἃς ἔλαβε
 πρῶτα τῆς Νεμέων, ὅτε τὴν ὀπι-
 χωειάζοντα αὐτοῖς, καὶ λυμαι-
 νόμενον αὐτῶν τὰ ἔργα ἐχειρῶ-
 σαλο λέοντα.

Καὶ Μενεσθεὺς· διὲ ὁ Πέ-
 τεῦο πρὸς τὴν Τυνδαρίδα
 οὐκ ἐγένετο ἀχάριτος. ἐκ-
 βάλλοντες γὰρ ἐκεῖνοι τὴν
 Θεσέως υἱὸς, καὶ τὴν μητέρα
 Θεσέως Αἴθραν ἀχμαλώ-
 τον λαβόντες, ἔδωκαν τὴν βα-
 σιλίαν πρὸς Μενεσθεῖ. δὲ
 ταῦτα πρῶτος ὁ Μενεσθεὺς
 ἀνακλίας τε, καὶ σωτῆρας ὠνό-
 μασε. καὶ Δαρείου διὲ ὁ Ὑστά-
 σπας πρῶτα Συλοσῶντος λα-
 βὼν ἱμάτιον ἐτι ἰδιώτης ὢν,
 ὅτε ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς βα-
 σιλίας, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν πα-
 τείδος τὴν ἀρχὴν, τὴν Σάμικ.
 effectus est, remuneratus est

niam enim stirpis illorum
 auctor de Theseo bene
 meritus fuerat, idcirco de-
 duxerunt eos Athenienses
 in Peloponnesum. Hercu-
 les etiam Cleonensibus il-
 lis trecentis & sexaginta
 gratiam reddidit : qui
 quum eum adversus Mo-
 lionidas adjuvissent, & for-
 titer honesteque cecidif-
 sent, in ipsos honorem
 transtulit, quem sibi Ne-
 meenses deferebant, quum
 leonem in illorum regione
 versantem, & omnium a-
 gros disperdentem cepisset.

Item Menestheus Petei
 filius non ingratum se pra-
 buit adversus Tyndaridas,
 qui ejecto Theseo, matre-
 que ejus Aethra captiva
 ducta, regnum Menestheo
 tradiderunt, quamobrem
 primus eos Menestheus
 regum & salvatorum no-
 mine salutavit. Darius
 etiā Hytaspæ filius, quum
 adhuc in privatis vitam
 degens vestem dono à
 Sylofonte accepisset,
 postquam imperii compos
 eum potestate patriæ, Sami

χρῦσα χαλκείων φαίν τις ei concessa : aureis ferrea,
 αν. dixerit aliquis , si pretium
 spectes , commutans.

Θησεύς) Adde *Diodorum* lib. IV. *Bibl. Euseb.* in *Chronic.* *Plutarchum* & alios, quos citat *G. I. Vossius* lib. I. *Theol. Gentil.* cap. 19. S.

οἱ ἐπὶ) De his vide *Diodorum Siculum* libro ante dicto. Per ἀγῶνα autem ludos Nemeos intelligit , de quorum initiis & causis auctores inter se dissentiunt. S.

ἀπλομήδης) *Faber* censet scribendum ἀπλομήδης. S. Satis rectè vulgata. vide indicem in ὀλέω. K.

τεβλώω ἐξάρχω) *Gesner.* ἐξαρχῆς. S. ἐξάρχω i. e. πρώτῳ. *Interpres* ex *Archemoro ducem* nobis finxit , vertendo , *Archemoro duci.* Videtur autem *Pronactem* Auctor distinguere ab *Archemoro* , quod secus esse potest. Habuit enim ille *Lycurgi* filius non unum nomen , *Opheltesque* dicebatur & *Pronax.* *Statius* lib. V. *Theb.* Λυκῆργος ὁ Πρώναξις , *Lycurgus Pronactis* , scilicet pater , apud *Pausaniam* in *Laconicis.* cum autem *Pronax* iste , adhuc puer à serpente occisus , sua morte sub belli *Thebani* initium malum omen dedisset *Achivis* , *Archemorus* nominatus est ἀρχῆς , inquit *Lactantius* in *Stat.* lib. VI. *archi* , enim *Græce principium dicitur.* μόρος , mors sermone eodem nuncupatur , vide *Pausan.* in *Argolicis.* K.

Νέσοις) Consule *Apollodori* lib. II. *Bibl.* qui non dissentisse à reliquis *Nestorem* , sed puerum tunc apud *Gereneos* habitasse scribit. S. *Scholia* in *Homerum* pag. 205. cum *Nostro* faciunt , dum *Herculem Nestori* peperisse notant , quod vel junior existens apud *Gereneos* extra limen patrium alebatur , vel quod συνέβη δούσεν εἰσαχθῆναι *Ηρακλέα* , ὡς τινὲς φασιν , consuluerat *Herculem* recipiendum , ut nonnulli ajunt. *Philostratus* in *Heroicis* vera esse asserit , quæ de *Geryonis* bobus dicuntur , ὡς ἀφείλοντο αὐτὰς τῷ *Ηρακλέα* *Νηλεύστε* καὶ οἱ *Νηλεῖδαι* , πλὴν *Νέσοιο* , quod scilicet eas *Neleus* ac cæteri præter *Nestorem* , *Nelei* filii abstulerint *Herculi.* τὸ γάρτοι *Ηρακλέα* *δικαιοσύνης* μισθὸν τῷ *Νέσοιο* δέσθαι *Νεοσῆλυ* , ἐπεὶ μηδὲν , ὃν οἱ ἀδελφοὶ περὶ τὰς βῆς ἕμαρτε , *Herculem* enim *Nestori* *Messenem* , ut præmium *justitiæ* , tradidisse , quod non cum fratribus boves abegerat. Cæterum *Vir* quidam doctissimus mavult legere πύλην προπόλων , quod probō. K.

Αθλώωνι)

Αθωαῖοι) Eurystheus enim filiis Herculis insidias struens, ab Atheniensibus, ad quos illi confugerant, cum suis interfectus est. vide *Apollodorum*. lib. II. Meminit *Libanius* decl. XVII. & Decl. XIV. S.

Καὶ Ηρακλῆς ἢ ἀπέδωκε) Historiam habes apud *Pausaniam* in Eliacis. S.

Καὶ Μενεαθεὺς) Meminit ante dictus *Pausanias* in Atticis. S. Vide *Homerum Iliad.* δ. & *Scholiam* ibidem de Πετεῶ. & *Plutarch.* in Theseo. K.

Καὶ Δαρεΐου) Eadem de Dario testatur *Herodotus* lib. III. *Strabo* lib. XIV. *Valer. Maximus* lib. V. cap. 2. meminit & *Julianus* Epist. 29. S. Vide *paræmiographos* de proverbiiis ; Συλοσῶντι⊕ χλαμύς. & ἐκκητι Συλοσῶντι⊕ εὐρυχωρία. K.

Ἰδιώτης ἂν) δαρυφόρον ἔ Περσῶν μονάρχης vocat *Julianus*. S.

ΚΕΦ. 5.

CAP. VI.

Χρησμός ὑπὲρ τῶν Αθωαίων.

Oraculum pro Atheniensibus.

Ὅτι ἡνίκα ἐβῆλοντο Λακεδαιμόνιοι πρὸς Αθωαίων ἀφανίσαι πόλιν, ἠρώτησαν τὸν θεόν, καὶ ἀπεκρίνατο, πρὸς κοινῶν ἐστὶν ἡ Ἑλλάδος μὴ κινεῖν.

Quum Lacedæmonii vellent civitatem Atheniensium funditus extirpare, consulto oraculo, responsum ejusmodi tulerunt : Communem aram Græciæ ne moveatis.

πρὸς κοινῶν ἐστὶν) Hinc, cum in consilio habito de ea re, multi delendum Atheniense nomen urbemque incendio consumendam censerent, negarunt se Spartani ex duobus Græciæ oculis alterum eruturos. *Justin.* lib. V. cap. 8. Porro à Phocensibus hæc dicta scribit *Vlpianus* in Enarrat. ad Demosth. de falsa legat. S. Plura elogia Athenarum exhibet *Athen.* p. 178. de re ipsa *Polyænus* p. 74. K.

ΚΕΦ. 6.

CAP. VII.

Ὅτι ἐνίοτε μὲν μήτε ἐν θαλάσσει κακῶν ἐστὶν ἀναπαύσασθαι, καὶ οὐδὲ Πανσανίαν.

Quod aliquando ne in mari quidem requiem impetrens mali, & de Pausania.

Οὐκ ἰὼ ἄρα τοῖς κακοῖς
 εἶδ' ἐ τὸ ἀποθανεῖν κέρδιον,
 εἴπει μὴδὲ τότε ἀναπαύοντο.
 ἀλλ' ἢ παντελῶς ἀμοιρῶσι
 ταφῆς, ἢ κῆ, εἴαν φθάσωσι
 ταφέντες, ὅμως κῆ ἐκ τῆ τε-
 λυταίας τιμῆς, καὶ τοῦ
 κοινῆ πάντων σωμάτων ὄριμα,
 καὶ ἐκεῖθεν ἐκπίπτουσι. Λα-
 κεδαιμόνιοι γὰρ Πausανίαν
 μὴδίσαντα, εἰ μόνον λιμῶ
 ἀπέκτιψαν, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸ
 νεκρὸν ἐξέβαλον αὐτῷ ἐκτὸς τῆ
 ὄρων, φησὶν Ἐπιλιμήδης.

Ergo malis ne mors qui-
 dem prodest, quoniam ne-
 que tunc possunt quiesce-
 re. Sed aut profus destitu-
 untur sepultura: aut quan-
 quam sepeliantur, tamen
 supremum honorem, &
 communem omnium cor-
 porum portum amittunt.
 Sic Pausaniam Lacedæmo-
 nii, quum ad Medorum
 partes animum deflexisset,
 non solum fame ad mor-
 tem adegerunt, sed insu-

per etiam cadaver ejus extra terminos ejecerunt, ut
 refert Epitimes.

ἢ παντελῶς ἀμοιρῶσι ταφῆς) Hæc ex religione paganorum
 intelligenda sunt, secundum quam animæ, quarum corpora se-
 pultura carebant, aut non justo modo defleta erant, perpetuum er-
 rare dicebantur. nec stygiam paludem transmittere posse. *Virgi-
 lius* lib. VI. *Æn.* ubi de umbris, quas Charon portitor vel accipie-
 bat in cymbam, vel submovebat:

Hæc omnis, quam cornis, inops inhumataque turba est:

Portitor ille Charon: hi, quos vehit unda, sepulti.

Nec ripas datur horrendas, nec rauca fluenta

Transportare prius, quam sedibus ossa quierint.

Centum errant annos, volitantque hæc littora circum. S.

ἐξέβαλον) Hoc matrem ipsius fecisse, scribit *Plutarchus* in
Parallelis: item *Polyænus* lib. 7. *Diodorus* vero *Siculus* in totum
 negat, & propinquis ejus ait concessum, ut sepelirent. vide eum
 lib. XI. Et *Cornel. Nep.* in fine *Pausaniæ*. S.

ἐκτὸς τῆ ὄρων) Quod fiebat illis, qui crimina atrocissima
 commisissent. *Plutarchus* de sera Numinis vindicta: τὰς Αθή-
 νησι τῶν ἐναγῶν σωμάτων ῥίψεις, κῆ νεκρῶν ἐξορισμὸς, εἶδ' ἐ παιδῶν
 πτωχῶν εἶδ' ἐν ὑπὲρ τῶν ἀποσφαγῶτων ἐκείνων. Extant exempla apud

Diodo-

Diodorum dicto libro in Dionysio Syracusarum Tyranno. Imprimis enim Tyranni hac pœna affecti lege etiam Romana. uti patet ex *Quintil.* declam. CCLXXIV. Item proditores, uti discimus ex *Photio* p. m. 1454. aut quicumque quid adversus patriam meriti essent. *Hyginus* fab. 72. *Creon Menæi filius* edixit, ne quis *Polinicum*, aut qui una venerunt, sepultura traderet, quod patriam oppugnatum venerint, Adde *Freinsheim.* ad *Curt.* III, 2. 50. & *Plutarchum* *Amat.* Narrat. ubi de *Democrita* & ejus filiabus, quæ templum, in quo pleræque *Lacedæmoniorum* mulieres congregatæ erant, accenderunt, seque ipsas post interfecere. S. Totum caput egregiè, ni fallor, *Nostrique* mentem illustrabit hic locus ex orat. *Lycurgi* contra *Leocratem*, ψηφίζε) ὁ δῆμος, Κερτίς εἰπόντι, τὸ μὲν νεκρὸν (Φρύνιχον) κρίνειν παροδοσίας, καὶν δόξῃ παροδοτίας ἀν, ἐν τῇ χώρῃ μὴ τεθάψθαι, τάτε ὅσα αὐτῆ ἀνορύξαι καὶ ἐξορίσαι, ἔξω τῆ Ἀττικῆς, ὅπως ἀν μὴ κεί) ἐν τῇ χώρῃ μηδὲ τὰ ὅσα ἔ τῶν χώρῃ καὶ τῶν πόλιν παροδοσίας. Decernit populus, *Critias* auctore, ut mortuus *Phrynichus* in iudicium vocetur proditiōis nomine, convictusque criminis in regione ne sepultus sit, sed resossa ejus ossa foras extra *Atticam* projiciantur, ut ne ossa quidem proditoris urbis & regionis sita sint in regione. En hominem improbum sepultum quidem, sed brevi post refodiendum & *Atticis* finibus ejiciendum. Ergo hoc capite *Noster* id unice agit, ut ostendat improbos, i. e. proditores patriæ insepultos abjici solitos, aut sepulchris erutos esse, si quidem post mortem demum fuerit deprehensa proditio. *Dion Chrysostr.* putat non sepultos esse proditores, ὅπως μηδὲν ἢ σημεῖον εἰσαυθῆς ἀνδρὸς πονηρῆς, ne aliquod hominis improbi impofterum exset monumentum vel indicium, in orat. *Rhodiaca*. K.

Φησὶν *Επιτιμηδῆς*) Quis hic sit *Epitimes*, discere hæcenus non potui. Nec enim quenquam ejus nominis autorem apud veteres, memini legisse. Puto igitur vitiosam esse scripturam. S. *Faber* ita habet: *Hic Epitimes forte est Epitimesus, sic enim appellatum fuisse Timæum constat ex Diodoro.* Nempe jam ante ipsum scripseram in addendis ad editionem meam secundam: forte *Επιτίμαι* scribendum. Sic enim à convitiandi studio vocatus est *Timæus* primum à *Callimacho* *Istro*, mox & aliis. vid. *Athen.* lib. 6. cap. 20. S. *Suidas* in *Τίμαιος*, ab *Atheniensibus* ob maledicendi cacoethes *Τίμαγον* dictum ait *Επιτίμασον* καὶ *Γρασοῦλλέλιαν*. *Strabo* lib. 14. ex *Artemidoro*, *Επιτίμιον* κληθῆναι scribit, tanquam *Sycophantam*. ubi *Casaubonus*

in *Comment.* benè Επιτιμήσιος legit. *Noster* vero Επιτιμήσιος, ut supra Δυσμυρίδας dixerat invidos & malevolos. Alioquin Επιτιμήσιος fuit Philosophus Sectæ Cyrenaicæ, auditor Antipatri. vide *Lactantium* in *Aristippro*. K.

ΚΕΦ. η.

CAP. VIII.

Περὶ μεταβολῆς τύχης.

De fortuna vicissitudine.

Εἶτα τίς οὐκ οἶδε τὰς τῆς τύχης μεταβολὰς ὀξυρρόπως, ἢ ταχεύας; Λακεδαιμόνιοι γὰρ Θεβαίων ἀρξάντες, αὐτοὶ πάλιν ὑπὸ ἐκείνων ἔως ἐχειρώθησαν, ὡς τὰς Θεβαίας μὴ μόνον εἰς Πελοπόννησον ἀφικέσθαι, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν Εὐρώπην διελθεῖν, καὶ τῶν Λακεδαιμονίων τεμεῖν χώραν καὶ ὀλίγη καὶ τὴν πόλιν κατέλαβον, εἰ μὴ Ἐπαμεινώνδας ἔδεισε, μὴ Πελοποννήσιοι πάντες συμπνέσωσι, καὶ ὑπὲρ τῆς Σπάρτης ἀγωνίσωνται.

Quis vero tam stupidus est, qui instabiles & repentinas fortunæ commutationes ignoret? Sane Lacedæmonii, quum Thebanorū domini essent, adeo rursus ab illis fuerunt subacti, ut Thebani non solum in Peloponnesum pervenirent, verum etiam Eurotam transirent, & Lacedæmoniorū terram devastarent, & propemodum civitatem etiam ipsam cepissent, nisi veritus esset Epaminondas, ne universi Peloponnesii, conspiratione facta, pro Sparta dimicarent.

Διονύσιος ὁ πύρανος κατὰς ὑπὸ Καρχηδονίων εἰς πολιορκίαν, ἐδεμίᾳς αὐτῷ σωτηρίας ὑποφαινομένης, αὐτὸς μὲν ἀθυμῶν, καὶ ὑπενενόει δρασμὸν. τῶν δὲ ἐταίρων αὐτῷ τις Ἐλλοπίδης ὄνομα προσελθὼν

Dionysius tyrannus à Carthaginésibus obsidione interceptus, quum nullam spem salutis restare videret, plane animo consternabatur, & pedum viam meditabatur. Verū quum ex familiaribus quidā, El-

ἔφατο

ἔφατο ὦ Διονύσιε, καλὸν ἐν-
τάφιον ἢ τυραννίς! ἀδεδείκται
ἔν' ὅπῃ τέτρω ἀνεβρώσθη ἢ γνώ-
μιω, καὶ οὐκ ὀλίγοις παμ-
πόλλας μυριάδας κατηγωνί-
σατο, ἀλλὰ καὶ ἢ ἀρχὴν μεί-
ζω ἐποίησε.

Καὶ Ἀμύντας δὲ ὁ Μακε-
δῶν ἠτήθεις ὑπὸ τῶν περσοί-
κων βαρβάρων, καὶ ἀποβα-
λὸν ἢ ἀρχὴν, γνώμιω μὲν
εἶχεν ὡς καὶ ἀπολείψων ἢ
χώραν τελείως. ἠγάπα γὰρ εἰ
δωμηθεῖν διασῶσαι αὐτὸν γῆν
μόνον. ἔπει δὲ ἐν τέτοις
ῥῆσι, ἔφατό τις πρὸς αὐτὸν ἢ
Ἐλλοπίδα Φωνίαν. καὶ μικρὸν
χώρον καταλαβὼν, καὶ ἀθροί-
σας ὀλίγους στρατιώτας, ἀνε-
κτίσασατο ἢ ἀρχὴν.

Ὅτι τὸν Ὀχον οἱ Αἰγύπτιοι
τῇ ὀπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκά-
λουσαν, τὸ νωθὲς αὐτῆ ἢ γνώ-
μιος ἐκ τῆ ἀδενείας ἢ ζῶας
διαβάλλοντες. ἀνθ' ὧν ἐκεῖν
τὸν Ἀπιν πρὸς βίαν κατέδυσεν
ὄνον.

Δίων ὁ Ἱππαρίνου φυγὰς
ὧν ὑπὸ Διονυσίῳ, μετὰ διχι-
λίων στρατιωτῶν αὐτῷ κατε-

lopidas nomine, diceret: O
Dionysi, quam pulchrum
est tyranis sepulturæ orna-
mentum! pudore suffusus
animum recepit, & cum
paucissimis multas myria-
des superavit, ditionemque
suam ampliorem effecit.

Amyntas Macedo,
quum ab accolis finitimis-
que Barbaris victus, regnū
perdidisset, statuebat apud
animum suum regionem
etiam in universum relin-
quere, beneque secum agi
putabat, si posset saltem
se vivum conservare. Dum
hæc cogitaret, quidam ad
eum dictum Ellopidæ pro-
tulit. Itaque occupato par-
vo loco, collectisque mili-
tibus recuperavit imperiū.

Ochum Ægyptii vernacula
lingua asinum appel-
labant, inertem ejus ani-
mum imbecillitati anima-
lis per vituperium compa-
rantes. Quamobrem ipse
Apin, vi abstractum, im-
molavit asino.

Dion Hipparini filius, in
exilium missus à Dionysio,
cum bis mille militibus eū

πολέμησεν. καὶ ὁ πρότερον αὐ-
τὸς ἑὸν, τῆτο ἐκείνον εἰργά-
σατο, φυγάδω.

calamitatis auctorem detruderet, in exilium videlicet.

Συρακῆσιοι δὲ ἐνέα τρι-
ήρεσι πρὸς ἑκατὸν καὶ εἴκοσι
τὰς τῆ Καρχηδονίων πλο-
ταξάμενοι, κατὰ πολὺ ἐκρά-
τησαν.

rursus expugnavit. Ita effe-
cit, ut in quo statu ipse fu-
isset antea, in eum jam suæ
videlicet.

Syracusii novem trire-
mibus invadentes centum
& viginti triremes Cartha-
ginensium, longè superio-
res extiterunt.

Λακεδαιμόνιοι γέν) Vide *Justinum* lib. VI. cap. 7. quique
ibi auctores nominantur à *Bongarsio* & *Berneggero*. S.

Ἐλλοπίδης) Hic *Diodoro Siculo*, qui eandem historiam
proponit lib. XX. Ἐλῶρις. S. Autor hæc ferè ad verbum de-
scripsit ab *Isocrate* in *Archidamo* p. m. 297. ut & quod sequi-
tur de *Amynia*. Operæ pretium fuerit ipsum locum ad-
ire. Cæterum verba *Ellopidæ* etiam *Theodora* inculcavit *Ju-
stiniano* marito, cum mota seditione civiumque animis à se aba-
lienatis fugam adornaret ex urbe regia. vide *Procopii Persica* lib. I.
pag. 41. K.

παμπόλλης) Lege, *Fabro* Autore, *παμπόλλης*. S. Ab-
sit, ut tam eleganti Atticismo, quem alibi in his libris repeti-
tum memini, Autorem nostrum orbare velimus ! vide indicem
in hac voce. K.

Αμύλλης) Habet hanc historiam *Diodorus*, libro eo-
dem: sed expulsus ab Illyriis, donasse regionem cæteram O-
lynthis scribit. S.

Ωχον) *Noster* lib. 10. *Hist. Anim.* cap. 28. Ωχος ὁ Πέρ-
σης ἀπέκτεινε μὲν τὸ Ἄπιν, ἐξεθείωσε δὲ τὸ ὄνον, ἐς τὰ ἔχματα λυπήσας
θέλω. Αἰγυπτίως. *Ochus Persa Apin quidem interfecit, asinum au-
tem Deum fecit, Ægyptios in summum luctum doloreque conjicere
satagens. Plut. de Iside & Osiride* notat *Ochum μάχαεραν* di-
ctum ab Ægyptiis τὴν τρόπον τὴν σκληρότητα καὶ κακίαν ὀργάνων παρεκ-
τασσει. morum acerbiteratem & malitiam instrumento sanguinario as-
similantibus. K.

τῆ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον) Sed quæ ista φωνὴ ἐπιχωρίῳ ?
An Νάρεσης ? Ita certe apud *Strabon.* lib. XV. nominatum invenio,
habet alias historiam *Plutarch.* de *Isid. & Osir.* ex *Dinone*. S.

τὸ γὰρ αὐτῆ) *Diodorus* Lib. XVI. τῶν Αἰγυπτίων ἀπὸ Περσῶν ἀπεσάντων καὶ τὰς ἀνώτερον χρόνος, Ἀρξάξερξης ὁ ἐπικληθεὶς Ωχῶ, αὐτὸς μὲν σὺν ἀν φιλοπόλεμῶ, ἐφ' ἰσυχίας ἔμμεν. S.

ἀδένειας) Hoc absurdum *Fabro*. itaque emendat ἀκηδίας. S. At enim ἀκηδία est etiam ἀδένεια quaedam non corporis, sed & mentis & vigoris. Igitur ἀδένειαν accipio pro hebetudine & socordia istius animantis. ita *Aristoteles* ἀρρώσιαν ἀγνοίας, habet pro mentis obtusa imbecillitate, ita *Philostriatus* lib. I. de Vit. Apoll. cap. 8. usurpavit vocem ἀδένεια, οἱ μὲν (ἀνδραποῖ) inquit, ὡς ἀδένειας εἰδὲ τὰ αὐτῶν οἶδασι. *Interpres Florentinus* reddit. *homines ob ingenii imbecillitatem (socordiam) quæ ad se perinent, non satis norunt.* *Posidonius* historiarum IX. inquit, πολλὰς τινὰς ἑαυτῶν ἐδυναμύνας προΐσαοθ, ἀπὸ τὸ τὸ ἀγνοίας ἀδένεις, multos, qui sibi per mentis imbecillitatem præesse nequeunt, prudentioribus se dedere in clientelam &c. apud *Athenæum* pag. 293. K.

Ἄπιν) Meminit *Noster* infra lib. VI. cap. 8. & lib. X. *Histor. Anim.* cap. 28. *Plutarchus* de *Iside & Osiride* ita de ipso: Ἄπιν quoque ad extremum μάστιγι, & cum amicis epulando absumpsit. Igitur gladium (μάχαιραν) vocarunt, & etiamnum in recensione regum appellant. Habet *historiam & Suidas* in Ωχος & in κακοῖς, sed ibi male σῶχος scribitur. S.

διχιλίων) *Aristot.* ad *Alex.* cap. 9. καὶ τριχιλίων ὀπλιτῶν, cum tribus millibus militum gravis armaturæ *Syracusas* adversus *Dionysium* navigavit. K.

ὀνεία τριήρεσι) Fidem omnem res excedit, & puto plane vitium esse in numero, quod fortasse certius posset ostendi, si exposuisset *Noster*, de qua victoria (plures enim retulerunt) loqueretur. S. Respicit *Auctor* ad bellum illud *Carthaginense*, quod cum *Dionysio* patre gestum *Diodorus* lib. 14. p. m. 273. & seq. persequitur. Cum vero rebus *Dionysii* afflictis, & urbe *Syracusatam* à *Carthaginensibus* arctè obsessa, de *Siciliæ* imperio actum videretur, è *Peloponneso* subsidio venerunt *Corinthii* cum sociis, & *Carthaginenses* ad internecionem ceciderunt. *Aristot.* *Rhet.* ad *Alex.* cap. 9. Κορίνθιοι Συρακυσίοις ὀνεία τριήρεσι βοηθήσαντες, Καρχηδονίους ἑκατὸν καὶ πενήκοντα ναυσὶ ἐπὶ τοῖς λιμέσι τῶν Συρακυσίων ἐφορμῶντας, τὴν ἰσόλιον ἅπασαν πλὴν τῆς ἀκροπόλεως ἔχοντας εἰδὲν ἤττον κατεπολέμησαν. *Corinthii* *Syracusanis* novem succurrentes *triremibus*, *Carthaginenses*, qui centum quinquaginta *navibus* portus *Syracusanus* obsederant, totamque urbem, arce excepta, tenebant.

nebant, præter spem debellarunt. adde Diodorum l. c. p. 294. Facile hinc apparet, Syracusanos metropolim Corinthum in belli feliciter confecti gloriam adscivisse, vel potius id omne novem Corinthiorum triremibus vindicasse, quicquid prospere gestum erat ab octoginta navibus. *Diodor. p. 291. K.*

Κ Ε Φ. θ.

CAP. IX.

Περὶ Πλάτωνος ἀτυφίας,
ἢ Ἀριστοτέλους ἀχαριστίας.

Πλάτων ὁ Ἀείωνος ἐν Ολυμπία σωεσκλώσεν ἀγνώσιν ἀνθρώποις, καὶ αὐτὸς ὦν αὐτοῖς ἀγνώσ. ἔτως δὲ αὐτὸς ἐχειρώσατο, καὶ ἀνεδήσατο τῆς σωεσκλώσεως, ὡς ἰσχυρῶς τε αὐτοῖς ἀφελῶς, καὶ σωεσκλώσων ἐν πᾶσιν, ὡς ὑπερηδύωμαι τὸς ξένους τῆς ἀνδρὸς σωτυχίας, ἔτε δὲ Ἀκαδημίας ἐμέμνητο, ἔτε Σωκράτους. αὐτὸ γὰρ μὲν τῆς ἐπιπέσει αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων.

mentionem ullam faciebat: solum hoc eis indicans, se Platonem appellari.

Ἐπεὶ δὲ ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεδέξατο αὐτὸς εὖ μάλα φιλοφρόνως. καὶ οἱ ξένοι, ἄγε, εἶπον, ὦ Πλάτων, ἐπίδειξον ἡμῖν καὶ τὴν ὁμώνυμόν σε τὴν Σωκράτους ὁμιλήτιν, καὶ ὅτι τὴν Ἀκαδημίαν ἠγῆσαι τὴν ἐκείνου, καὶ ὅπου ἔστιν ἄνδρῶν, ἵνα τι καὶ

De Platonis humilitate, & Aristotelis ingratiudine.

Plato filius Aristonis in Olympiade cum ignotis hominibus ignotus etiam ipse contubernium instituit. Quorum animosita sibi devinciebat & demerebatur in conversatione, magna cum simplicitate cum eis convivando, & totum diem cum illis agitando, ut peregrini gauderent sibi talem virum oblatum esse. Sed neque Academiæ, neque Socratis

Quum vero Athenas ventum esset, perhumaniter eos recepit Plato. Tum hospites: Age, monstra nobis, inquit, Platonem tibi cognominem, discipulum Socratis. Et duc nos in Academiam, & nos homini commendato, ut nos quoque

αὐτὸ δ' ἀπολαύσωμεν. ὁ δὲ ἡρέμα ὑπομειδιάσας, ὡσπερ ἐν κη εἰώθει, ἀλλ' ἐγώ, φησιν, αὐτὸς ἐκείνός εἰμι. οἱ δὲ ἔξεπλάγησαν, εἰ τὸν ἀνδρα ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν τὸν τοσούτον, ἠγνόησαν, ἀτύφως αὐτὸ συγγενομένους κη ἀνεπιτηδότηως αὐτοῖς, κη δειξάντων, ὅτι ἐλιώαται κη ἀνδρὶ σιωθῶν λόγων χειρῶν αὐτῶν σιωπῆς.

sine consuetis philosophicis sermonibus, quorumvis benevolentiam sibi conciliare posset.

Ὁ Πλάτων τὸν Ἀριστοτέλην ἐκάλει πῶλον. τί δὲ ἐβέλετο αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο; δηλονότι ὡμολόγηται, ἢ πῶλον ὅταν κορεσθῆ ἢ μητρῶος γάλακτι, λακίζειν ἢ μητέρα. ἠνίτιλετο ἐν κη ὁ Πλάτων ἀχαριστίαν τινὰ ἢ Ἀριστοτέλους. κη γὰρ ἐκεῖν τὰ μέγιστα εἰς φιλοσοφίαν πῶλον Πλάτων λαβὼν σπέρματα, κη ἐφόδια, εἶτα ὑποπληθεῖς τῶν ἀείρων, καὶ ἀφωλιάσας, ἀνταποδόμῃσεν αὐτῷ διατεθῶν, καὶ ἀντιπαρεξήγαγην ἐν τῷ περὶ παλαιῶν ἐταίρων ἔχων, καὶ ὁμιλη-

que aliquem ex eo fructum percipiamus. At ille clam subridens, quemadmodum solebat: Ego vero, inquit, ille sum. Quod quum audissent, obstupuerunt, quod ignorassent se tanti viri usos familiaritate, qui sine jactantia omni, & sine ostentatione secum esset conversatus: & specimen dedisset, quod etiam

Plato nominare solebat Aristotelem pullum. Quid autem hoc sibi nomen voluerit, ex eo liquet, quod pullus quum saturatus est lacte materno, calcibus petit matrem. Significabat igitur Plato, involuto quodam sermone, ingratitude Aristotelis. Etenim is quum maxima Philosophiæ semina & adminicula à Platone accepisset, suffartus optimis quibusque, recalcitrans scholā contra Platonem aperuit, & in Peripato cū suis familiaribus & discipulis adversus eū pugnavit, &

τάς, κὶ ἐγλίχετο ἀντίπαλῳ Platonis adversarius esse
εἶναι Πλάτωνι. cupiebat.

πῶλον) ἵππον, ait *Helladius* in *Chrestomathia* apud *Pho-*
tiūm, ἀφ' ἧς κὶ ὁ ἵππος τ' εὐαγεῖ φιλεῖ πατέρω δάκνει. Adde *Læ-*
tiūm in *Aristotele*. Reprehendit *Ierio* & graviter hanc *Aristotelis*
ingratitude *Theodoreus* *serm. V.* circa finem, quem vide. S.
Vide *Heinsf.* in *Maxim. Tyr.* p. 26. K.

τί ὃ ἐβέβητο αὐτῷ) *Faber* vult αὐτῷ. Ego nihil mutem. S.
Καὶ ἀντιπαρεξήγαγεν) *Noster* supra lib. III. cap. 19. *Læ-*
tius vitâ ejus. sed negat *Ammonius* in vita ipsius. S.

Κ Ε Φ. Ι.

CAP. X.

Πῶς εἶχε πρὸς τὸν δῆμον τῷ
Ἀθλωάων ὁ Περικλῆς.

Quo animo fuerit erga po-
pulum Atheniensem *Pericles*.

Εἶτα οὐκ ἠὲ δῆμος τοῦ
Ἀθλωάων θεραποδίκος ὁ
Ξανθίππος Περικλῆς; ἐμοὶ
μὴν δοκεῖ. ὁσάκις γὰρ ἐμελ-
λεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν παρίε-
ναι, ἤυχετο μηδὲν αὐτῷ ῥῆ-
μα ὀπιπολάσαι τοῖσιν,
ὅπερ ἔν ἐμελλεν ἐκτραχύνειν
τὸν δῆμον, πρόσαντες αὐτῷ
γενόμενον, κὶ ἀβέβητον δό-
ξαν.

An vero non summe
populum Atheniensem
colebat *Pericles*, *Xanthi-*
pi filius? Ego quidem ita
credo. Quotiescunque e-
nim verba facturus in con-
cionem prodiret, optabat
ut sibi nullum ejusmodi
verbum excideret, quod
populum exasperare atque
irritare posset: aut quod

illi contrarium esset, & cum ipsius voluntate pugna-
re videretur.

μηδὲν αὐτῷ ῥῆμα) *Plutarchus* in *Pericle*: πρὸς τὸ βῆμα
βαδίζων ἤυχετο τοῖς θεοῖς μηδὲν ἐκπεσεῖν ἀκούσας αὐτῷ πρὸς τὴν προ-
κειμένην χρεῖαν ἀνάγκησιν. Exemplum veræ popularitatis, uti
à Latinis appellatur: de qua videndus *Cicero* ut plurimis aliis lo-
cis, sic imprimis in *Orat. de petendo Consulatu*. S.

ΚΕΦ. ΙΑ.

CAP. XI.

Περὶ Σωκράτους Φιλοκα-
λίας.De Socratis deli-
ciis.

Διογένης ἔλεγε καὶ τὸν Σω-
κράτην αὐτὸν τρυφήσαι. πε-
σειργᾶσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκι-
δίῳ, καὶ τῷ σκιμποςίῳ, καὶ
ταῖς βλαύταις δὲ, ἄσπερ ἐν
ἐχρήτο Σωκράτης ἔστιν ὅτε.

Diogenes Socratem et-
iam ipsum deliciari solle-
tum ajebat. Nimis enim
fuisse curiosum in parvula
sua domo, & lectulo, &
crepidis, quibus aliquan-
do solebat uti.

Διογένης ἔλεγε) Quis ? Philosophus ille Cynicus, an
Historicus quispiam ? magis in illud in-lino, quamquam nemi-
nem sciam, qui hoc de eo prodiderit. S.

καὶ τῷ οἰκιδίῳ) Aut hæc falsa sunt, aut de singulari ejus
cura etiam in minimis accipienda. Nam quantum ad præstan-
tiam cultus, ejus Socrates parum studiosus fuit. Antiphon So-
phista, inimicus alioquin ejus, apud Xenophontem lib. I. Memor.
ad ipsum Socratem : σιλία σιλή καὶ ποτὶ πίνεις τὰ φαυλότατα, καὶ
ἰμάτιον ἠμφίεσαι ἔ μόνον φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ θέρεις τε καὶ χειμῶ-
νι, ἀνυπόδητος τε καὶ ἀχιτών Διγτελεῖς. S. Socratis elegantiam
& munditiam Cynicus ut superfluam, ἀξέεργον, nimisque quæsitam
reprehendit. Solebat enim Socrates interdum crepidatus lotus-
que amicorum convivia inire, & domunculam curra cum supel-
lectile possidebat. Plato in Sympof. introducit Socratem, cum
apud Agathonem cœnaturus esset, λελευθρον, καὶ τὰς βλαύτας
ὑποδεδέρμενον, ἃ ἐκείνῳ ὀλιγάκις ἐποίει, lotum crepidatisque substri-
ctum, quod ille tamen rarò faciebat. In Oeconom. Xenophontis
Socrates interrogatus, quantum pecuniæ ex divenditis rebus
suis redigere posset, ἐγὼ μὲν οἶμαι, inquit, εἰ ἀγαθὲ ἀνήτης ἐπιτύ-
χοιμι, εὐρεῖν ἂν μοι σὺ τῇ οἰκίᾳ καὶ τὰ ὄντα πάντα πάνυ ῥαδίως
πέντε μνᾶς. Puto equidem quod empiriorem ex toto nactus, omnia
mea una cum domo facile veneant quinque minis. A: Demetrius
Phalereus locupletiozem nobis fingit Socratem, καὶ ἐκείνῳ φησὶ
ἔ μόνον τὴν οἰκίαν ὑπάρχειν, ἀλλὰ καὶ μνᾶς ἐξδορηκόντων τοκιστοῦντων
ὑπὸ Κριτῶν, & εἰ non abnunt tantum fuisse ait, verum etiam
minas septuaginta apud Critonem fanore occupatas. Has divi-
tias

tias Socratis, usuramque Diogenes ignoravit, quoniam præter εἰ-
κίδιον, σκιεπώδιον, & βλαύτας nihil habuit invenitque, quod eidem
exprobraret. De parva domo Socratis Fabulam elegantem dedit
Phædrus lib. 3. 48. K.

βλαύτας) Vide quæ notamus infra lib. IX. cap. II.
MSS. B. & C. βλάτας, quod puto esse prævum. S.

Κ Ε Φ. ΙΒ.

Περὶ Ἑλένης εἰκόν⊙ ὑπὸ
Ζεύξιδ⊙ γραφείσης.

Ὁ Ζεύξις ὁ Ἡρακλεώτης,
ὅτε ἤ Ἑλένη ἔγραφε, πολ-
λὰ ἐχρημάτισατο ἐν τότε
τοῦ γράμματι⊙, & γὰρ εἰκῆ,
καὶ ὡς ἔτυχε, τὰς βελο-
μένους ἀναίδῳ εἶα ὄραν αὐ-
τῷ, ἀλλ' ἔδει ρητὸν ἀργύριον
καταβαλεῖν, εἶτα ἔτω θεά-
σασθαι ὡς ἔν μίσθωμα τοῦ
Ἡρακλεώτε λαμβάνουσι⊙ ὑ-
πὲρ τῆ γραφῆς, ἐκάλαν οἱ
τότε Ἕλληες ἐκείνῳ τῷ Ἑ-
λένῳ ἐταίραν.

eo seculo vivebant, Helenam illam scortum vocabant.

Ζεύξις) Plinio est Zeufis lib. XXXV. cap. 5. ubi eandem
habes historiam. Similiter & Plauto scribitur in Pœnulo, & a-
liis. S. Vid. Leopard. emendat. l. 12. c. 16. K.

τῷ Ἑλένῳ) Cujus post alios meminit & Cicero in Rhe-
toricis. S.

τὰς βελομένους) Quod alias moris erat. Vide supra l. II.
cap. 44. S.

ἀναίδῳ) Video Gesnerum malle ἀνείδῳ. Et sic legisse
videtur Interpres, quia habet libere, quod non est ἀναίδῳ. Po-
tuit ἀν εἰδεῖν scripsisse, & retulisse ad βελομένους, de quo tamen ju-
dicet quisque, quod volet. S. Placet ἀνείδῳ, quod sæpe cum αἰ
scribitur. K.

CAP. XII.

De imagine Helena à Zen-
xide picta.

Zeuxis Heracleotes
quum pinxisset Helenam,
magnum ex eo opere quaestum
fecit. Non enim gratis, ne-
que quemvis obviū libere
ad id contemplandum ad-
mittebat, sed primum o-
portebat certam pecuniæ
sumam numerare, deinde
potestas videndi permitte-
batur. Quoniam igitur lu-
crum ex hac pictura faceret
Heracleotes, Græci qui

ΚΕΦ. ΙΓ.

CAP. XIII.

Επίκερος γνώμη, καὶ
εὐδαιμονία.

Epicuri sententia &
felicitas.

Επίκερος ὁ Γαργήτιος
ἔλεγε, ὅ ὀλίγον ἔχ' ἱκανόν,
ἀλλὰ τέτρω γε ἔδ' ἐν ἱκανόν.
ὁ αὐτὸς ἔλεγε ἐτοίμως ἔχειν,
καὶ τῷ Διὶ πατρὶ εὐδαιμονίας
διαγωνίζεσθαι, μάζαν ἔχων
καὶ ὕδωρ. ταῦτ' ἐν ἐπιτοῶν ὁ
Επίκερος, τί βεβλόμεθα
ἐπιπνεῖ τ' ἡδονῶν, εἰσόμεθα
ἄλλοτε.

Epicurus Gargettius dicebat, Cui pauca non sufficiunt, ei nihil satis est. Ille idem dicebat, se cum Jove etiam paratum esse de felicitate certare, si aquam haberet & offam. Quum hæc senserit Epicurus, quo animo voluptatē laudaverit, aliàs sciemus.

Γαργήτιος) A pago aliquo Atheniensium. *Stobæus* sermon. XV. Επίκερος ὁ Γαργήτιος κέραγε, λέγων ὅ ὀλίγον ἔχ' ἱκανόν, τέτρω γε ἔδ' ἐν ἱκανόν. ἔλεγε δὲ ἐτοίμως ἔχειν καὶ τῷ Διὶ ὑπὲρ εὐδαιμονίας ἀγωνίζεσθαι, μάζαν ἔχων καὶ ὕδωρ. Sic *Clemens Alexandrinus* lib. II. Strom. Επίκερος ἐν μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγῆν τὴν εὐδαιμονίαν τιθέμενος, τὴν ἰσόθεον ἐπεφώνησε Φωγῆν, ἀσεβῶς εἰπὼν, ἐν τέτοις καὶ Διὶ πατρὶ μάχεσθαι. Adde *Seneca* Epist. XIX. *Suidas* Γαργήτειον nominat. S. *Epicurum* frugaliter & duriter vixisse, passim legere est. Ipse in suis Epistolis ὕδατι μόνον ἀρκείας φησὶ καὶ ἀρτῷ λιπῶ, se aqua tantum contentum esse & simplici pane. *Laert.* in Vit. ejus. *Seneca* Epist. 18. gloriatur (*Epicurus*) non toto assē se pasci: *Metrodorum*, qui nondum tantum profecerit, toto, ex ejus epistola ad *Polyanum*. vide etiam Epist. XXI. XXX. & CX. ubi sub persona *Attali*, discite, inquit, parvo esse contentus: & illam vocem magnus atque animosus exclama: habeamus aquam, habeamus potentiam, Jovi ipsi de felicitate controversiam faciamus. *Epicurus* omnes libros suos replevit oleribus & pomis, & vilibus cibus, dicens, esse eis vivendum, quia carnes & exquisitæ epulæ ingenii cura & miseria præparentur, majoremque penam habeant in quaerendo, quam voluptatem in abutiendo. &c. Vbi aqua & panis sit, & cætera his similia, ibi natura satisfactum. Quicquid supra fuerit non ad vitæ necessitatem

ſpectare, ſed ad viium voluptatis &c. (Ἐπιχειρίων οἱ πλείους, ἀπ' αὐτῆς Ἐ κορυφαίαι ἀρξάμφοι μάζη κὴ τῆς ἀκροδεύοις ἀρκέμφοι φαίνοι), τότε ſυγγράμματα ἐμπεπλήκασι, τὸ ὀλιγοδέες τ' Φυσεως ἀφηνεμφοι, κὴ τὸ ἐκ τῶν λιτῶν κὴ εὐπηρείων ἱκανῶς αὐτῆς τὸ ἀναγκαῖον ἰώμφον παρελάντες. Porphyrius περὶ ἀποχ. lib. I. Audiamus denique ipſum Epicurum: Βρυάζω, inquit, τῷ κὴ τὸ ſωματιον ἠδεῖ, ὕδατι κὴ ἄρωτῳ χρώμφο, κὴ περὶ πλῖω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἠδοναῖς, ἔ δὲ αὐταῖς, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἐξακολουθῆντα αὐταῖς δυχερεῖ, Abunde meo ſurpreit corpusculo voluptas, dum aqua & pane victitio, & voluptates ſumptibus paratas conſtuo, non propter ſe, ſed propter moleſtias, illarum pediffequas. Stobæus Serm. 39. p. m. 139. confer de Hyperboreis non ὀψοφάγοις, ſed ſolam ἀκροδεύων χρεῖσιν ἀγαπῶσι Cyrillum Alexandr. pag. 134. lib. IV. contra Julian. & lib. VII. plurimos eſſe ait apud Chriſtianos, qui νεανικῶς ſe abſtineant à pane & oleo, λαχάνοις τε κὴ ὀρόοις τλῶ ἀπαραιτήτων τ' γαστρὸς τιδαοσεύειν χρεῖαν, oleribusque & ervo inexorabilem ventris neceſſitatem placent.) Hoc quidem Epicurus: licet à turpi ſethuacium grege contraxerit infamiae notiam, ex Hieron. lib. 2. adverſus Jovian. Sarisbur. Polycrat. lib. 8. cap. 8. Laſtantius lib. 3. Inſtitutionum, Epicurum, inquit, ut ad ſe multitudinem contraheret appoſita ſingulis quibusque moribus loqui. Deſtudioſum vetat literas diſcere, &c. Ita homo aſtutus ex variis diverſisque modis circulum cogit, & dum ſtudet placere omnibus, majore diſcordia ſecum ipſe pugnavit, quam inter ſe univerſi. K.

Κ Ε Φ. 1δ.

CAP. XIV.

Περὶ χρημάτων φειδῶς
κὴ φυλακῆς.

De pecuniarum parſimonia
& cuſtodia.

Πολλάκις τὰ κατ' ὀβολὸν
μετὰ πολλῶν πόνων ſυνα-
χθέντα, χρήματα, κατὰ τ' Ἀρ-
χίλοχον, εἰς πόρνης γυμνικὸς ἐν-
τερον κατάρξον. ὡσπερ γ' ἐ-
χῖνον λαβεῖν μὲν ῥάδιον, ſυνέ-
χειν δὲ χαλεπὸν, ἔτω καὶ τὰ

Sæpe pecuniæ, quas mul-
to cum labore quis ſigilla-
tim per obolos vix com-
parſerit, juxta Archilochū,
uniuſæ ſemel in ſcorti
maſupium effunduntur.

Quemadmodum enim e-

χρήματα

χρήματα. κὴ Αναξαγόρας ἐν
τῷ περὶ βασιλείας Φησὶ, χα-
λεπὸν χρήματα σωμαγείρα-
σαι, χαλεπώτερον δὲ φυ-
λακῶ τέτοις περιβῆναι.

ro difficile. Et Anaxagoras
etiam in libro de Regno in-
quit, magno cum negotio
pecunias cogi, sed multo
majori opera conservari &
custodiri.

εἰς πόρνης γυναικὸς ἔντερον) Hæc enim meretricum sen-
tentia, probus est amator, qui relictis rebus rem perdit suam. Plau-
tus in Truculento Act. II. scen. I. S. κακέμφαλον & sensus tur-
piculus subest voci ἔντερον. Ita Stoici τὴν συνουσίαν pro sua εὐ-
δωρήμοσύνῃ definiunt ἐντερίς παράτριψιν &c. Nec multum ab-
ludit illud Varronis Οἰτάγες. περὶ νομισμάτων. in quo nobilius est
Philippium, quod accipimus, quam quod bibimus: cum alterum ab-
damus in bulgam, alterum in vesicam. K.

Καθαίρεσι) Hoc vocabulum suspectum est. καθαίρειν
enim nauticum, & de appellentibus usurpatur. malletm καθαίρειν,
i. e. confluunt, videturque simile quid in suis habuisse Vultejus. S.
Nicias in Annal. pag. 116. hoc Archilochi dictum ita produxit, τὸ
Ἐ Αρχιλόχῃ ἀνλικρὸς ἐπεραμένο, ὁ φησιν, εἰς ἔντερον πόρνης πολλαίς
μεταρυσκεαῖ τὰ χρέων κὴ πόνῳ συγγένετα μακρῶ. cum illud Archi-
lochi dictum obtinebat locum, quo ait, sæpe in meretricis intestinum
transfluere, quæ longo tempore & labore collecta erant. Non ta-
men ausim in Nostro mutare τὸ καθαίρειν, quod notat extremam
prodigalitatem, quâ male sani juvenes sinunt plenis quasi velis in
barathrum meretricium suas ferri divitas. vide & Propert. lib. 3.
Eleg. 12. & ibidem notas Jani Gebhardi. Bene Gaxæus in
Theophrasto, τῶν χρημάτων αἱ μεταβολαὶ τὲς μὲν πλεονεκτεῖν ἐφι-
εργίης ἐκιδιδάσκουσιν, ὡς εἶδεν βέβαιον πολλῶ ῥευσαντες ἰδρῶτι πρῶσι-
κλήσαντο, ὡς ἀπίστῃ κὴ ἀφυλάκτῃ πράγματι ἀπηπάγησαν, orum ja-
ctura eos, qui plus habendi cupiditate incenduntur, edocet, quam
instabile sit, quod multo sudore diffluentes pararunt, quamque infi-
dam rem & custodiæ impatientem amiserint. Seneca epist. 115.
majore tormento pecunia possidetur, quam quaeritur. K.

Αναξαγόρας ἐν τῷ περὶ βασιλείας) Qui liber non est Ana-
xagoræ Philosophi, sed Rhetoris, unius ex Isocratis discipulis, ut
bene censet Cl. Menagius ad Laërt. pag. 49. & in Addendis p. 4. S.
Meursius in Chalcidium hunc Anaxagoram Zenodotæum Gram-
maticum esse existimat. K.

χαλεπότερον ἢ) De bonis fortunæ , ut vocant , præclarè
 Synephus de Regno, κὶ δεῖ μὲν ἐπὶ τῷ φυλακῷ αὐτῷ (μακαρισμῷ)
 εἶ δεῖ, δεῖ ἢ νῆ, δεῖ ἢ τέχνης, δεῖ ἢ καμῆ, δεῖ ἢ ἔργων πολλῶν
 κὶ πολλαχῶ κὶ παντοδαπῶν ἢ τέτων, ὧν ἔτε πείρα ἔστιν, ἔτε ἔχει πε-
 ρωμύσεις εὐμαρσίαν. εἴ γὰρ ἄσπερ παραγίνεῖ τοῖς ἀνθρώποις μακαρισ-
 μός, ἔτως ἀπραγματεύτως ἀφασώζεῖ. Præterea ad eam (beatitudi-
 nem) conservandam opus est Dei auxilio, opus intellectu, opus arte,
 tempestiva occasione, multisque rebus, usque ubivis gestis & variis,
 quæ aut experiri non est, aut si experiaris, cum difficultate conjunctæ
 sunt. Non enim ut beatitudo homini affluit, ita sine negotio conser-
 vatur. & paulo post. δεῖ ἢ πόνων ἐπὶ τῷ φυλακῷ, κὶ τῷ ἔτι ἔστιν ὁ
 πάλας λέγω, τὸ χαλεπὸν, κὶ μυελῶν ὀμμάτων δέομαι, custodia au-
 tem laboribus opus habet. & hoc illud est, quod dudum dixi difficile es-
 se & sexcentos requirere oculos. K.

ΚΕΦ. ΙΕ.

CAP. XV.

Ποῖοι τινῶν ἐν νόσῳ μωσιμῶ,
 κὶ ἄλλα μεμαθηκότων, κὶ
 ἰχυρῶν γενη-
 μένων.

De quibusdam qui in morbo
 muscam & alia didicerunt, atque
 valetudinem bonam recupera-
 verunt, vel auxerunt
 vires.

Ἰέρωνα φασί, ἢ Σικελίας
 τύραννον τὰ πρῶτα ἰδιώτῳ
 εἶναι, καὶ ἀνθρώπων ἀμωσ-
 τατον, κὶ ἢ ἀγροικίαν ἀλλὰ
 μηδὲ καὶ ὀλίγον τοῦ ἀδελφεῖ
 διαφέρειν τοῦ Γέλων. ἐπεὶ
 δὲ αὐτῷ σωτηρίᾳ νοσήσαι,
 μωσιμῶτα ἀνθρώπων
 ἐγένετο, ἢ γολλῷ ἢ ἐκ τῆ
 ἀρρώστιας εἰς ἀκόσματα πε-
 παιδωμένα καταθέμενον.
 ῥωθεῖς ἐν Ἰέρων σωλῷ Σι-
 monibus audiendis tribueret.

Hieron Siciliae tyrannus
 primum fuisse privatus di-
 citur, & omnium homi-
 num à musica alienissi-
 mus, ac rusticitate nihil
 inferior fratre Gelone. Ve-
 rum quum aliquando in
 morbum incidisset, factus
 est literatissimus, quum
 otium, quod ei corporis
 imbecillitas imponebat,
 doctorum hominum ser-
 monibus audiendis tribueret.

Convalescens igitur
 ex adversa valetudine frequenter audiebat Simoni-

μωνίδη

μωνίδῃ τῷ Κεῖῳ, καὶ Πινδάρῳ
τῷ Θεβαίῳ, καὶ Βακχυλίδῃ
τῷ Ἰεληίτῃ. ὁ δὲ Γέλων ἀν-
θρωπὸς ἀμφοτέρω.

Μεσικώτατον δὲ λέγουσι,
καὶ Πτολεμαῖον γημέσθαι τὸν
διδύτερον, καὶ αὐτὸν νοσή-
σαντα. λέγει δὲ καὶ Πλάτων,
ἢ Θεάγῳ φιλοσοφῆσαι δι-
εὐδὲν ἄλλο, ἢ διὰ τὴν νοσο-
τροφίαν. εἰργασα γὰρ αὐτὸν
ἐκείνη ἢ πολιτικῶν, σιωπῶν-
σεν εἰς τὴν σοφίας ἐρώτα. τίς
δὲ οὐκ ἂν νῦν ἔχων σιωπῶν-
καὶ Ἀλκιβιάδῃ νόσον, καὶ
Κρίτιαν, καὶ Πausανίαν τῷ
Λακεδαιμονίῳ, καὶ ἄλλοις;
Ἀλκιβιάδῃ μὲν καὶ Κρίτιαν,
ἵνα μὴ ἀποδράντες Σωκρά-
τες, ὁ μὲν ὑβριστὴς γέννηται,
καὶ ποτε μὴ φιλολάκων, ποτὲ
δὲ βοιωτιάδῃ ἢ τρώπῳ, καὶ αὖ-
πάλιν θετταλίδῃ, καὶ τοῖς Μή-
δων καὶ Περσῶν ἀρέσκηται, ἐν
Φαργαβάξῃ γηόμενος. τυραν-
νικώτατος δὲ, καὶ φονικώτα-
τος ὁ Κελίας γηόμενος, καὶ ἢ
παλείδα ἐλύπησε πολλὰ, καὶ
αὐτὸς μισούμενος, ἢ βίον κα-
τέστρεψε.

suas polluisset, quàm multas calamitates intulit patriæ,
& vitam omnium odiis propositam egit.

dem Ceum, Pindarum
Thebanum, & Bacchylid-
em Julietam. Gelon vero,
indoctus homo permanfit.

Doctissimum etiam
Ptolemæum secundum a-
junt evasisse, quum ægro-
taret. Plato affirmat Thea-
gem nulla alia occasione
Philosophiæ operam de-
disse, quàm morbi otio.
Nam quum is eum à civi-
libus rebus prohiberet,
compulit ad sapientiæ stu-
dium & amorem. Quis au-
tem sapiens non optasset
ejusmodi morbum Alci-
biadi, Critiæ, Pausaniæ La-
cedæmonio, & reliquis?
Alcibiadi & Critiæ, ne fu-
gientes à Socrate alter So-
cratem injuria læsisset, &
nunc Spartanorum, nunc
Bœotiorum partes fovens,
nonnunquam etiam Thef-
salorum, Medorum & Per-
farum, & adhærens Phar-
nabazo: Critias vero cum
truculentissimus evasisset,
& infinitis cædibus manus

Καὶ Στράτων δὲ ὁ Κορράγος
εἰς Διόν ἔοικε νοσήσαι. εὖ γὰρ
γένετο ἥκων, εὖ δὲ καὶ φλέβη, καὶ
ἐγυμνάσειο. καμῶν δὲ τὸν
πολλῆνα, καὶ θεραπείας δεηθεὶς
τῷ ἐν τῷ γυμνασίῳ, τὰ μὲν
πρωτῶτα ὅσον ἐς τὸ ὑγιᾶναι, ἐχρη-
στούσας. χωρῶν δὲ ἐς τὸ πρό-
σωτὸ τέχνης, καὶ ἐν ἐργῷ τιθέ-
μεν αὐτῷ, Ολυμπιάσι μὲν
ἐνίκησεν ἡμέρα μιᾷ πάλλου, καὶ
παγκράτιον, καὶ τῇ ἐξῆς Ολυμ-
πιάδι, καὶ ἐν Νεμέῳ δε, καὶ
Πυθῷ, καὶ Ἰσθμοῖ.

Deinde vero, quum profectus in arte non pœnitendos
fecisset, & jam specimen ejus daret, in ludis Olympicis,
una die vicit luctam & pancratium, & sequenti Olym-
piade, & in Nemeo, & in Isthmico, & in Pythico certa-
minibus (similiter vicit.)

Δημοκράτης ὁ παλαστής
καὶ αὐτὸς νοσήσας τὸς πόδας,
φαρμάκων εἰς τὸς ἀγῶνας, καὶ
εἰς ἐν τῷ σταδίῳ, περιεγρα-
φῶν ἑαυτῷ κύκλον, προσέτα-
τε τοῖς ἀντιπαλαστήσιν ἕξω τῷ
γραμμῆς αὐτὸν προέλκειν· οἱ
δὲ ἠπείωντο ἀδυνατῶντες. ὁ
δὲ εὖ διαβάς ἐν τῇ στάσει καὶ
ἐγκρατῶς, στεφανέμενος ἀ-
πέβη.

Straton etiam filius
Corrhagi, utiliter & com-
mode ægrotasse videtur.
Quoniam quum esset ex
illustri familia oriundus, &
divitiis abundaret, non an-
te corporis exercitia usur-
pavit, quam ex splene la-
borare cœpit. Tunc enim
quum remedium petere ex
palæstra & corporis exer-
citiis oporteret, primum
quidem ad recuperandam
valetudinem iis usus est.

Democrates pugil et-
iam ipse, quum laborasset
ex pedibus, ad certamina
venit: & consistens in sta-
dio, descripsit sibi circum,
& jubebat adversarios, ut
se expellerent extra line-
am. At illi quum nequi-
rent, victi sunt: & ipse quū
bene & fortiter in statio-
ne sua perstitisset, coro-
nam secum deportavit.

Ἰέρων συνῆν Σιμωνίδῃ) Negat *Bisciola* fieri hoc potuisse, cum tempora non convenient, mixtosque esse inter se divertos Hierones. Vide T. II. Hor. sub. lib. 2. cap. 19. S.

Σιμωνίδῃ τῷ Κείῳ) Melico Poëtæ , *Leoprepis* Cei filio. Nam Jambicus fuit de Amorgo Insula. vide quæ notavit *Hermol. Barbarus* in cap. 24. lib. 7. *Plinii*. Ita habent notæ *Codicis Bigotiani*. S. Cæterum ratio temporum non repugnat, quominus *Hiero*, *Gelonis* frater, ejusque in regno successor versatus sit cum *Simonide* Melico. Hic enim usque ad Olymp. 78. proximit, *Hierone* jam regnante *Syraculis*, Olymp. 75. vel 76. Idem præter *Nostrum* asserunt *Xenoph.* in *Hierone*. *Athenæus* lib. 14. *Pausan.* in *Atticis*. Adde quod *Simonides* ille octogenario, imo ut *Lucianus* ait in *Macrobiis*, nonagenario major obierit & vicerit choro octogenarius *Plut.* an *seni sit resp. gerenda*. vide & *Synesi* epist. 49. K.

Βαρχυλίδῃ τῷ Ἰαλιήτῃ) A civitate quadam Cææ insulæ. vide *Stephanum* & *Suidam*. S.

Πτολεμαῖον) *Strabo* lib. XVII. pag. 548. Reges *Ptolemaicos* ait ad Elephantorum venaturam aliaque pervestiganda suos dimisisse homines ; *Διαφερόντως δ' ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς, Φιλισορῶν, καὶ Διὰ τὴν ἀδελφείαν τὸ σῶμα καὶ Διαγωγὰς αἰετίνων καὶ τέρψεις ζῆτων καινοτέρας, is præcipue, qui cognomenia fuit Philadelphus, cognitionis rerum apprime studiosus, cum propter corporis imbecillitatem semper novæ alicujus oblectationis materiam quaereret.* ex *Xylandri* interpretatione. K.

Θεάγην) Verba *Platonis* lib. 6. *Politic.* hæc sunt : Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρεσκευάσται πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας ἢ τὸ σῶμα νοσοτροσφία ἀπέργασα αὐτὸν τῶν πολιτικῶν, κατέχει, *Theages* quidem omnibus illis instructus est, quæ possent efficere, ut *Philosophiā* excederet, corporis autem continui morbi, qui eum à rebus politicis prohibent, eundem detinent. *Aeneas* in *Theophrasto* citat hunc *Platonis* locum ita : ἀλλὰ μὲν καὶ Θεάγει τῷ ἡμετέρῳ π. συμβάλλει π. τ. ε. φ. ἢ ν. καλείργασα ἐπέξει. varia hæc lectio inde videtur esse, quod *Διὰ τὴν ἀδελφείαν* locum allegavit *Gaxæus*, id quod à *Barthio* in notis omissum. Hunc *Theagen* male *Phragen* nominat *Rhodiginus* lib. 19. cap. 18. ut notat *Leopardus* lib. 12. cap. 22. K.

ὁ Φαρναβάζης Ἰνδοῦ) Interpres, adherens *Pharnabaze*, male. subintelligitur enim οἰκία & vertendum, cum esset *ἀπὸ τῆς Φαρναβαζῆος* vel in aula *Pharnabazæ* in *Phrygia*. *Plutarchus* in *vita* ejus. K.

βίον κατέσρεψεν) Omnium odio sibi conflato vitâ excessit. *Xenoph.* lib. 2. *Hist. Græcæ*, *Philost.* lib. 1. de *Vit. Soph.* in *Critia*, quem vide sis. K.

Ολυμπιάσι μὲν) Placet emendatio *Gesneri*, pro μὲν conjunctione numerum με scribentis. Si modo ea Olympiade Straton vicit. De quo consulendus est *Anonymus* in *Olymp.* quem jam ad manus non habemus. Sed jam magis placet emendatio eruditiss. *Meursii* qui lib. III. *Att.* *Lect.* cap. 28. ex dicto *Anonymo* pro κὴ τῆ ἐξῆς, restituit, ἐπὶ τῆ ἐσθὴ Ολυμ. eamque restitutionem firmat ex lib. II. *Pausan.* *Eliac.* S.

ἡμέρα μῶ) Memorat *Pausanias* idem in *Att.* p. m. 230. S.

Κ Ε Φ. 15.

Παλαῶν τινων ἰδιό-
τητες.

Ἐὰν προσέχη τις Καλλία, φιλοπότῳ αὐτὸν ἐργάσεται ὁ Καλλίας· ἔὰν Ἰσμενία, αὐλητῳ ἀλαζόνα, ἔὰν Ἀλκιβιάδῃ ὀψοποιὸν, ἔὰν Κρωβύλῳ δεινὸν εἰπεῖν, ἔὰν Δημοσθένει στρατηγικόν, ἔὰν Ἐπαιμινώνδῃ μεγαλόφρονα, ἔὰν Ἀγνησιλάῳ καὶ χρυσόν, ἔὰν Φωκίῳνι καὶ δίκαιον, ἔὰν Ἀεισείδῃ καὶ σοφόν, ἔὰν Σωκράτῃ.

num : si Aristidi, justum : & si Socrati, sapientem.

CAP. XVI.

*Veterum quorundam mores
peculiares.*

Si quis animum præbe-
at & auscultet Calliæ, sta-
tim reddet eum temulen-
tum Callias : si Ismenix,
tibicinem : si Alcibiadi, ja-
ctatorem & superbum : si
Crobulo, coquum : si De-
mostheni, eloquentia præ-
stabilem : si Epaminondæ,
rei militaris peritum : si A-
gesilao, magnificentum : si
Phocioni, probum & bo-

Ἰσμενία) Choraulem vocat *Plinius*. Hunc enim putō esse, cujus meminit lib. XXXVII. cap. 1. *Laërt.* in *Crat.* *Plut.* in *Pericle.* *Stephan.* in *Θίσοῃ* *Apulejus* de *Deo Socrat.* quos ad *Laërt.* *Menagius* laudat. adde *Laërt.* in *Zenon.* *Plut.* in lib. non posse suaviter vivi secundum *Epicurum.* S.

ἔὰν Κρωβύλῳ) Meminit *Clemens Alexandrinus* lib. VII. *Strom.* S.

ΚΕΦ. ΙΖ.

CAP. XVII.

Πυθαγόρας θαυμάσια
ἢ δόξα.

*De quibusdam Pythagoræ
mirabilibus & opinionibus.*

Εδίδασκε Πυθαγόρας
τὸς ἀνθρώπους, ὅτι κρετιό-
νων γενένηται σπερμάτων, ἢ
κατὰ τὴ φύσιν τὴ θνήτλω· τὴ
γὰρ αὐτῆς ἡμέρας ὦφθη κα-
τὰ τὴ αὐτῶ ὥραν ἐν Μεταπον-
τίῳ καὶ ἐν Κρότωνι. καὶ ἐν Ο-
λυμπία δὲ παρέθηκε χρυσοῦν τὴ
ἕτερον τῶ μνηῶν. καὶ Μυλλί-
αν δὲ τὸν Κροτωνιάτῳ ὑπέ-
μνησεν, ὅτι Μίδας ὁ Γορδίε
ἐστὶν ὁ Φρύξ. καὶ τὴ αἰτὸν δι-
τὴ λυκὸν κατέψησεν ὑπομείναν-
τα αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ
κόσα τοῦ ποταμοῦ διαβαίνων
προσερρήθη, τοῦ ποταμοῦ ἐι-
πόντι αὐτῶ, χαῖρε Πυθα-
γόρα.

Ἐλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι
τὸ τὴ μαλάχης φύλλον.
ἔλεγγε ὅτι πάντων σοφώτατος
ἔστιν ὁ αἰεθμός· διδύτερον,
ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα
θέμενον. καὶ τὸν σεισμὸν
ἐξηκολόγει ἔδεν ἄλλο εἶναι, ἢ
σωσφον τῶν τεθνεώτων. ἢ δι-
ἱρις, ἔφασκεν, ὡς ἢ γῆ τοῦ

Pythagoras homines do-
cuit, se præstantiorum se-
minum commixtione na-
tum esse, quam quod mor-
talitati esset obnoxium.
Nam eodem die, & eadem
hora visus est in Metapon-
tio & Crotone, tum in O-
lympia alterum femur au-
reum ostendit: & Milonem
Crotoniatam admonuit
quod esset Midas filius
Gordii, Phryx, & aquilã al-
bam, quæ volatu se ei sub-
miserat, cõtrectavit. Trans-
iens etiam fluvii Nesselum,
appellatus est à fluvio di-
cente, Salve Pythagora.

Dicebat etiam, sanctissi-
mum esse folium malvæ.
Dicebat numerum esse
omnium sapientissimum:
post illum vero eum, qui
nomina rebus imposue-
rat: Terræ motus nullam
aliam causam vel originem
esse dicebat, quam con-
ventum mortuorum. Et

Νέλλε

Νείλῳ ἐστὶ. καὶ ὁ πολλαίς
ἐμπόπτων τοῖς ὡσὶν ἦχῳ,
Φωνὴν τῆ κρείττωνων. ἔχ οἷον
τε δὲ ὡ διαπορήσαι ὑπέρ-
τινῳ αὐτῷ, ἢ τοῖς λεχθεῖσί-
τι προσερωτῆσαι, ἀλλ', ὡς
χρησμῶ θείῳ, ἕτως οἱ τότε
προσεῖχον τοῖς λεγομένοις
ὑπὸ αὐτῷ. ὅπως φερομένῃ
δὲ τὰς πόλεις αὐτῷ, διέρρει
λόγῳ, ὅτι Πυθαγόρας ἀφί-
κελο ἐδιδάξων, ἀλλ' ἰατρῶ-
σων.

Προσέταττε δὲ ὁ αὐτὸς
Πυθαγόρας καρδίας ἀπέ-
χεσθαι, καὶ ἀλεκτρυόνῳ
λαβῆς, καὶ τῆ θνησιδίων παν-
τὸς μᾶλλον, καὶ μὴ χρῆσθαι
βαλανείῳ, μηδὲ βαδίζειν
τὴς λεωφόρους. ἀδελφὸν γὰρ εἰ
καθαροῦσι καὶ αὐτὰ ἐκείνα.

κρείττωνων σπερμάτων 2 Divino semine Se prognatum ja-
stitavit. Nam Pythagoras Apollinis filius esse creditus est. vide
Porphyr. in vitâ Pythagor. pag. 181. 89. Edit. Anglic. Dionysius
junior ea vanitate laborans scribere de seipso sustinuit,

Δωρίδῳ ἐκ μητρὸς Φοῖβι κοινώμασι βλασῶν,
Doride matre satius, Phœbi genuina propago.

Plutarch. Orat. 2. de Alex. fortuna. Perictionem quoque, ma-
trem Platonis Phantasmate Apollinis compressam præter Læ-
rtium, Hieronymus tradit ex Speusippo, Clearcho, Anaxilide
lib. 2. de Philosophiâ. vide lib. 1. adversus Jovinian. Cæterum
dogmata Pythagoræ eleganter persequitur Philostratus lib. VI. de
Vit.

Iris, dicebat, quemadmo-
dum terra Nili est. Et so-
num qui persæpe accidit
auribus, esse vocē præstan-
tiorum quorundam. Non
licebat autem in dubium
vocare, quæ ipse dixisset,
neque ultra quicquã inter-
rogare: sed tanquã oracu-
lo, ita ejus dictis, ii, qui
tunc erant, acquiescebant.
Quumq; veniret in civita-
tes, fama exhibat, eum non
docendi, sed medendi cau-
sa venisse.

Jubebat etiam Pythago-
ras à corde abstinere & alba
gallina, & inprimis ab om-
nibus animalibus mortici-
nis: & non uti balineo,
neque per vias publicas in-
gredi. Incertum enim esse,
an hæc ipsa sint pura.

Vit. Apollon. ubi inter alia habetur. γλώττιόν τε ἕς πρώτῳ ἀνδρά-
πων συνέχε, βῆν ἐπ' αὐτῇ σιωπῆς εὐράν λόγμα (cum considera-
rem,) *quo pacto primus inter homines linguam frænauerat, silentii*
dogma inueniens, quod, ut proverbio dicimus, bos est in lingua. Inter-
pres h. l. ineptè vult, Pythagoram à bove silentii documentum sum-
psisse. Alluditur potius ad tritum illud, βῆς ἐπι γλώττι, *bos in lin-*
guâ, quod in eos jacitur, qui pecuniâ signata imagine bovis silentii
um sibi imperari patiuntur. Quod igitur bos, ut ita dicam, ar-
genteus apud proditores facit, id ipsum Pythagoræ dogma quin-
quennalis silentii valuit apud discipulos. K.

τ' ἢ αὐτῆς ἡμέρας) Adde lib. II. cap. 26. & *Apollonium*
Histor. Mirab. S.

ἢ *Μυθίαν ἢ τὸν Κροτωνιάτῳ*) *Interpres Milonem Croto-*
niatam. Fuit ergo in ipsius Codice, *Μύλωνα τὸν Κροτωνιάτῳ.*
Sed vulgata lectio non displicet, cum duobus locis apud *Laërti-*
um, & uno apud *Porphyrum,* seu *Malachum* in vita *Pythago-*
ræ, ἢ *Μυθίαν τὸν Κροτωνιάτῳ ἀνέμνησεν, ὅτι ἡ Μιδας ὁ Γοργίας.*
Idem alio loco *Μυθίαν* inter discipulos ipsius commemorat.
Meminit & *Malchus* in extremo sui opusculi. S. Et *Jamblichus*
lib. I. cap. 28. Ipse *Pythagoras* reminisci potuit se fuisse
Euphorbum Trojani belli tempore, ταῦτα λέγων ἡλαζενέετο, μη-
χανώμεν πείθειν, ὅπερ ἐδίδασκεν, ὡς προσέβιαιεν ἡ ψυχὴ. &c.
ταύτης τ' ἀλαζονείας ὕπερον *Απολλώνιῳ* ὁ *Καππαδόκης* ἐραστῆς ἡρό-
μῳ πρὸς τὰς *Ἑλλῶνας* ἐμυθολόγει περὶ τῶν ἐν *Ἰνδοῖς* σοφῶν, ὡς ἴσα-
σιν οἰτινές ποτε γεγόνασι, εἰς μάστιγας ἔξω οἰκισμένης καταφεύγων.
Hæc dicens (Pythagoras) vanus erat, doctriinam suam, quâ ani-
matam ante corpus vixisse voluit, hominibus persuadere satagens &c.
Hujus vanitatis amore postea captus Apollonius Cappadox, de In-
dorum sapientibus apud Græcos fabulatus est, quod illi sciant, qui-
nam fuerint ante, ad testes confugiens extra mundum positus, inquit
Gaxæus in Theophrasto, ubi pluribus confutat Apollonium, talia de
Brachmanibus jactitantem, quæ nec fabulosus Ctesias, nec Artia-
nus historicus tradiderunt, & si tanti fuerunt θαυματουργοί, cur
non Alexandrum Macedonem miraculis suis à depopulatione πα-
τριæ repulerunt? ἢ ὁ καιρὸς ἀπήτει τὸ πλάσμα, ὡς αὐτὸν Ἀλέ-
ξανδρον, ἐπεὶ τῶν φαινομένων κατέπληττεν, εἰδὲν ἀφανεῖς βῆς ἀνα-
πλάττοντες καταπλήξωσι. dedi ipsa verba Gaxæi, ut Barthius edi-
dit, qui Animadversionibus in h. l. ait: Notandus usque βῆς ἀφα-
νεῖς ἀναπλάττειν, proverbii. Mihi locus male distinctus & cor-
ruptus videtur esse, nam post εἰδὲν interpungendum, & pro ἀφα-

νεῖς βῆς legendum ἀφανισμῆς. notum in MSSis β. & μ. eodem fere modo scribi. *Gaxæus* itaque ita emendatus hoc dicere voluit : *tempus quoque figmentum exigebat, ut ipsum Alexandrum, cum rebus apparentibus non moveretur, evanescendo percellerent, (Brachmanes.) fundus emendationis extat apud Philostratum lib. 3. cap. 3. ubi Indorum philosophi dicuntur habitasse in nube, quæ tumulum circumdabat, ibique se nunc visibiles, nunc invisibiles, ut lubebat, fecisse. Ad hoc ipsum Gaxæus respexit, dum sapientulis illis exprobrat, quare non Alexandrum nulla re visibili perterritum, invisibiles facti terruerint, cum in acie novaculæ res Indorum starent. Qui Philostratum l. c. inspiciet, statim deprehendet ἀφανείς βῆς è Gaxæo furcillandos esse. Legendum itaque vel ἀφανισμῆς, vel ἀφανείς εὐνίς. K.*

κατέψησεν ὑπομείναντα αὐτὸν) *Gesn. ὑποπτάτω. Jamblich. ita : ἀστὸν τε ὑπερπῶμῶρον μέγα γαγγεῖν λέγει) ἢ καταψήσαντα πάλιν ἀφείναν. Pertinebat autem & hoc ad faciendam de se fidem divinitatis. Aves enim internuntios deorum esse paulo ante tradiderat. Et docet Plutarchus vita Numæ, ex veterum superstitione. S. Gesn. pro ὑπομείναντα legit ὑποπτάτω. Mihi videtur non correctione, sed explicatione locus indigere. ὑπομένειν, hic est, se contrectandum præbere. itaque Pythagoras manu demulsi aquilam contactus patientem, vel quæ se ei contrectandam præbuerat, qui sensus planissimus est. Noster Hist. Anim. lib. 16. cap. 18. ψηλαφῆσεις, ὃ ἢ ὑπομένει, si cum contrectaveris, manus est patiens. Vide Porphyr. de Vit. Pythag. p. 191. Jamblichum l. c. K. ὑπὸ Ἐ Κόσα) Ita supra. Interpres utrobique Nessum nominat hoc flumen. Et sic Laërtius : καὶ πρὸς inquit, Νέσον ἢ ποταμὸν Δαβαίωνων &c. Vide tamen quæ supra à nobis annotata sunt. S. Cyrillus lib. 3. adversus Julian. p. 87. ex Porphyrio bis appellat hunc fluvium Καύκασον, & ἐνεργεῖα τινὸς τῶν ὡσεὶ ζηκότων αὐτῷ δαιμονίων πεποράχθαι τὴν πρόσρησιν, ἢ cuiusdam demonii Pythagoræ assistentis (paredri) hanc factam esse salutationem, vere judicat. K.*

Ἐ ποταμῶ) *Gesner. mallet, Ἐ ποταμὸν, sed nihil opus. Nam post ποταμῶ scribendum comma, & ὡσεὶ ad ὡσεὶ ἔρηθη referendum. S.*

ὡσεὶ ἔρηθη) *Occurrens opinor illi tali habitu, qualem affingebant fluminibus, facie torva, capillis cæruleis, alga cinctis &c. S. Mera vox sine persona fuit, quantum quidem ex verbo ὡσεὶ ἔρηθη colligere datur. K.*

μαλάχης φύλλον) Inter Symbola Pythagoræ & hoc recensetur. μαλάχῳ ἐπιφύτῳ μὲν, μὴ ἔσθιε ᾗ, malvam quidem in hortu tuo plantato, verum ea ne vescitor. Kōnizius.

ἀριθμὸς εὐράν) Sic ex emendatione Casauboni ad XV. Athenæi c. 3. proposita, ediderunt pridem. ante legebatur ὁ ἀριθμὸς δεύτερος, quod putabam retineri posse, si post ἀριθμὸς scriberetur colon, quoniam & Jamblichus sic habet, c. 10. τί τὸ σοφώτατον; ἀριθμὸς. δεύτερον ᾗ, ἢ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα τιθέμενον. Sed fortassis etiam Jamblichus est mendosus. nam clare Proclus de Pythagoricis. τέτων γὰρ λόγῳ σοφώτατον μὲν εἶναι τὸν εὐράνῃ ἢ ἀριθμὸν, δεύτερον δὲ ἢ τὰ ὀνόματα θέμενον. S. Romana Editio etiam legit ὁ ἀριθμὸς δεύτερος. quod si interpunctio major, ut Cl. Schefferus monet, interveniat, nolim ulterius aliquid mutare. Docuit enim Pythagoras numerum esse sapientissimum quia θεὸς ἐστὶν ὁ ἀριθμὸς in ἱερῷ λόγῳ, libro ἡα ἱνσκριπτο & Pythagoræ tributo, ubi etiam ἀριθμὸς ἀριθμῶν ὁ θεὸς ὑμνεῖ, Deus celebratur numerus numerorum. Hierocles in Aureum Pythagor. carmen p. 225. in βίῳν πράξει Luciani Pythagoras ait, ἐπὶ τεττίοισι δὲ γνώσεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ὄντα, præterea scies Deum esse numerum. Ergo secundum Pythagoram à Deo ut numero inventus est numerus. qui æque ac inventor sapientissimus merito dicitur, ut eodem recidat, sive numerum dixeris sapientissimum, sive ejus inventorem. Utrumque enim Dei est, quod enim Plato ait, μείζονά τινα δύναμιν εἶναι ἢ ἀνθρωπιάν, τὴν θεμένῳ τὰ πρῶτα ὀνόματα τοῖς πράγμασι, majorem humana potestatem esse quæ prima rebus nomina indidit, id de numero etiam dixeris. De numero ut Deo ita etiam Pythagorei cecinerunt :

Κέκλυθι κύνδιμ' ἀριθμὲ, πάτερ μακάρων, πάτερ ἀνδρῶν.

O numere exaudi genitor divinitque hominumque.

Hippasus eundem statuit παράδειγμα πρῶτον ὑπάρχειν τῆς κοσμοποιίας, primum existere exemplum productionis mundi. Cæterum ut Pythagoras numerum omnium sapientissimum asseruit, ita Simonides tempus, quod secundum Aristotelem l. 4. Physic. est ἀριθμὸς κινήσεως, τὸ σοφώτατον dixit. hujus enim beneficio omnia addisci & inveniri posse. Euenus autem idem tempus σοφώτατον, παρῖτερ & ἀμαθέτατον, quia omnia cum tempore disci & iterum oblivioni tradi queunt. Aristot. l. 4. Physic. ἐν τῷ χρόνῳ πάντα γίνονται καὶ φθείρεται διὸ οἱ μὲν σοφώτατον ἔλεγον ὁ δὲ Πυθαγόρειος Πάριων ἀμαθέτατον, ὅτι καὶ ἐπιλανθάνονται ἐν τῷ χρόνῳ. ubi vide Simplisium in Comment. K.

ὁ τοῖς πράγμασι) Ita Proclus & Jamblichus in præcedentibus Cic. Tus. I. aut qui primus, quod summa sapientia Pythagoræ visum est, omnibus rebus imposuit nomina. Male hoc inventum Geshofredus in Indice Pythagoræ ipsi tribuit. S.

σωώδεν τεθνεώτων) Mira philosophia ! alii ut Thales & Democritus à vi aquarum terræ motus effici statuunt : Aristoteles lib. 2. Meteorol. cap. 8. Terræ motum fieri τῆ γῆς ὑπὸ τῆ ἡλίου κὺ τῆ ἐν αὐτῇ πρὸς θερμαινομένης. Verius alii causam putarunt ventorum vim in cavis terræ. vide Cl. Sturmii Disput. de Terræ motu. Königius. Hanc Philosophiam Pythagoræ symbolicam nec damnare facile nec explicare possis, quia jam olim de sensu ejus genuino antiquis non constabat, ob libros vel ab ipsis suppressos Pythagoreis, vel injuria temporis deperditos K.

ὡς ἡ γῆ τῆ Νείλου) Probe, mea quidem sententia, Gesn. emendat; αὐγῆ τῆ ἡλίου. vide Plutarchum lib. III. de placitis Philos. S. Et Senecam lib. 1. Natur. Quæstion. cap. 3. 4. & seq. An hic aliquid mutandum sit in vulgatâ lectione, valde dubito. Nam Iridem ὡς γῆν τῆ Νείλου, esse dixit Pythagoras μουσικῶν τρέπων συμβολικῶς. ita mare dixit δάκρυον, lachrymam, ursas polares Rheæ manus, Plejades, Musarum lyram, Planetas, canes Proserpinae. Porphyry. in vita Pythag. Cur autem Iris ut Nili terra symbolicè dicta sit, non nisi conjecturari licet in tanta Auctorum penuria, qui διεξοδικῶς de Symbolis Pythagor. scripserunt. Nili scilicet terra non frugum tantum fertilissima habetur, verum etiam varia herbarum florumque abundantia discolor, iridis imaginem oculis repræsentat, quamvis flores alat minus odoratos, quia nebulosus & roscidus aër est à Nilo flumine, si Plinio credimus lib. XXI. cap. VII. ἡ γῆ Αἴγυπτου κὺ ἀγὰ τλὴν τῆ διερχομένης αἴρος εὐκρασίαν κὺ ἀγὰ τὰς κηπεύοντας τὰ σπανίως καθ' ὥραν ἐνεσηκῆσαν ἐπ' ἐτέροις φύομα τόποις, ἀφθονα γῆν κὺ ἀγὰ πάντος. κὺ ἔτε ῥόδον ἔτε λευκοῖον, ἔτε ἄλλο ῥαδίως ἀνθῶ ἐκλιπεῖν ἔδεν ἔδεποτε εἶωθε. Ægyptus ob circumfusi aëris temperiem & olitorum industriam, quæ parcius etiam suo tempore alibi proveniunt copiosissima gignit, & perenni facunditate, ut nunquam rose, viole aliisque quibusvis flos facile non suppetat. ut Dalecampius vertit locum Athenæi lib. V. pag. 196. An igitur Pythagoras à terra Nili, multiplici florum colore pictâ mutuatus est symbolum suum, iridemque cum eâ composuit, ita, ut flos nobilissimi odoris, qui diversi coloris specie floret, sicut arcus cælestis, Iris inde dictus est. Sin vero præsens symbolum φυσικώτερον de principis Iridis

Iridis exponere placuerit, nec illud ἀπεροδιόνουσον, modo sua Νοστρο constet lectio. K.

τῷ κρείττονων) Hoc est dæmonum. vide *Malchum* in hac historiola, & quæ nos habemus in Indice, hac voce. S.

τινὸς αὐτῶ) Deest vocabulum λεχθέντων, uti Faber iudicat. S. Meo iudicio, ὑπὲρ τινὸς αὐτῶ Διαπορῆσαι, controversiam illi movere est, ita, ut αὐτῶ pertineat ad Διαπορῆσαι nec opus sit, τῶ, λεχθέντων Fabri. Sic Poëta, solus tibi certet Amyntas. Cæterum de *Pythagoræ* auctoritate *Cicero* videatur lib. 1. de *Natur. Deor. Valer. Maxim.* lib. 8. cap. 15. ubi τὸ Διαπορῆσιν eleganter reddit, in *disputationem deducere.* K.

ταῖς πόλεσις) Faber εἰς ταῖς πόλεσις. Sed forte necesse non est. S

ὃ διδάξων &c.) *Jamblichus* addit, ipsum *Pythagoram* dixisse, se, ut hominibus medelam afferret, ac beneficia præstaret, venisse. *Königius.*

ἀλεκτερόν⊕ λουκῆς) Corrige λουκῆ. *Laërtius* in vita *Pythagoræ*, ἀλεκτερόν⊕ μὴ ἄπτεαδς λουκῆ, ὅτι ἱερός τοῦ μύθου ἢ ἰκέτης. *Plutarchus* in *Sympos.* lib. IV. cap. 5. Τὰς Πυθαγορεῖκὰς ἰσορροῖσι ἢ ἀλεκτερόνα λουκὸν σέβασθ. S. λουκῆς retinendum, quamvis, ut *Cl. Schefferus* monet, MSS. B. & C. etiam legant λουκῆ. veteres enim dixerunt τῶν τε θήλειαν ἀλεκτερόνα καὶ ταυτὸ καὶ τῷ ἄρρενα, & gallinam pariter & gallum ἀλεκτερόνα. *Aristoph.* in *Nubibus.* ubi *Scholias* multis exemplis veterum *Comicorum* probat ἢ ἀλεκτερῶν rectè dici æque ac ἀλεκτερούνα. vide *Servium* in lib. 5. *Æneid.* pag. 350. Edit. Basil. K.

θνησθίων) Hoc à *Judæis* hausisse *Pythagoram* volunt eruditi. *Grot.* ad *Levit.* 17. 15. verum & alios à morticinis abstinuisse *Porphyrus* docet lib. 3. de abstin. ab anim. idem speciatim prodidit de iis, qui sacris *Eleusiniis* initiabantur. confer quoque *Philostrot.* lib. 1. cap. 1. Cæterum quod de balneo sequitur, id *Jamb.* lib. 1. cap. 18. ita refert : ὅτι εἰ δὲ ταῖς λεωφόροις βαδίζειν ὁδὸς, εἰ δὲ ἐν βαλανείῳ λέσασθ. ἀδελον γὰρ ἐν πᾶσι τέτοις, εἰ καθεύδουσι οἱ κοινωθέντες, i. e. per vias publicas non esse eundum, neque in aquiminarium intingendum, nec in balneo lavandum esse; incertum enim in his omnibus, num communicantes quiescant. Hic suspecta vox καθεύδουσι, & fortassis ex *Æliano* legendum καθαρῶς. *Königius.* Ego bona cum pace aliorum legerim ita cum *Viro* laudato. K.

τὴς λεωφόρου) Emendandum τὰς λεωφόρους, quia subaudiendum ὁδὸς, ait Faber S. Benè. Noster enim H. A. l. 8. c. 13. ἐν ταῖς λεωφόροις habet. K.

ΚΕΦ. ΙΗ.

CAP. XVIII.

Πεὶ ἀδῶς κ' τιμῆς τοῦ Διονυσίου πρὸς Πλάτωνα.

De reverentia & honore, quem Dionysius Platoni exhibuit.

Ὅτε κατήλθε Πλάτων ἐν Σικελίᾳ κλητὸς, πολλὰ δὲ πρὸς πολλοῖς ὕστεραίαν τοῦ Διονυσίου, καὶ ἀνήγαγεν αὐτὸν δὲ τὸ ἄρμα ὃ νέει Διονύσιον, αὐτὸς μὲν ὑψιστῶν, ὡραία δὲ ποιοσάμενος ἑαίρων. τότε δὲ φασὶ Συρακούσιον ἀνδρα χαρίεντα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαίδετον, ἠδέναι τῇ ὄψει ταύτῃ, ἐπρωεῖν τὰ ἐξ Ἰλιάδος ἐκεῖνα, ὡρατρεφαντα ὀλίγον.

Μέγα δ' ἔβραχε φήγειν ἄξων.

Βειθοσώη, δεινὸν γὰρ ἄγε βροτὸν, ἀνδρα τ' ἄεισον.

Ὅτι ὑπόπτης ὢν εἰς πάντας ὁ Διονύσιον, ὅμως εἰς Πλάτωνα τοσαύτῳ εἶχεν ἀδῶ, ὡς ἐκείνον μόνον εἰσεναί πρὸς αὐτὸν μὴ ἐρδυνώμενον, καίτοι Δίων αὐτὸν

Quum Plato multis & crebris epistolis à Dionysio accersitus in Siciliam venisset, Dionysius juvenis in currum eum imposuit, & ipse aurigam egit. Platoné vero fessorem fecit. Tunc ajunt Syracusium virū gratiosum & urbanum, Homericque poematum non ignarum delectatum spectaculo, hæc ex Iliade paululum immutata recitasse:

Faginus ingenti stridet sub pondere pressus.

Axis, dum vehitur vir præstantissimus, alter.

Terribilisque simul. Dionysius igitur, quum in omnes reliquos suspiciosus existeret, tamen ita reverenter habuit Platoné, ut eum solum sine inquisitione ad se admitteret, tametsi

ἑπισηά-

ὅπως ἄμεν ἑτάηρον εἰς τὰ sciret, eum intimum Dio-
ἕχατα εἶναι. nis amicum esse.

ἐν Σικελίᾳ) Faber εἰς Σικελίαν. proba. S. Non possum
probare, Atticissimum textu exturbari. ἐν Σικελίᾳ enim Attice
idem est quod εἰς Σικελίαν. vide indicem in ἐν. K.

ἀνήγαγῃ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἄερα) Plinius lib. VII. cap. 3. Pla-
toni sapientia antistiti, Dionysius tyrannus, alias ξανθίῃ superbiaque
pauis, vittatam navem misit obviam, ipse quadrigis albis egredien-
tem in litore exceperit. S.

ἐξ Ἰλιάδῃ) E. ubi est Δεινὴν γῆ ἄλλῃ θεόν. S.

εἶχεν αἰδῶ) Ita omnes, etiam Faber. Sed scribendum est
cum circumflexo αἰδῶ, quia est contractum ex αἰδῶα. S. Non
pauca sunt nomina, quæ ex οα in ω contrahuntur, nec tamen, ut
communis fert canon, circumflexum unquam habent. ut Δηλόα
Λητώ, ἠχόα ἠχώ. ita etiam αἰδῶα αἰδῶ. Phavorinus tamen & aliæ
accusandi casum αἰδῶ scribunt. εἰ γῆ πτωλικόν ἐστὶ τὸ ὦ ἀλλ' ἀπὸ
κράσεως. ἀπὸ γῆ εἰ αἰδῶα γίνεται αἰδῶ. quod placer. K.

ΚΕΦ. ΙΘ.

CAP. XIX.

Ὅτι παιδείαν ἐτίμησε Φί-
λιππῷ, καὶ περὶ Αριστο-
τέλους.

Quod disciplinam coluerit
Philippus, & de Aristo-
tele.

Φίλιππῷ ὁ Μακεδῶν εἰ-
μόνον ἐλέγετο τὰ πολέμια,
εἶναι ἀγαθός, καὶ εἰπεῖν Δει-
νός· ἀλλὰ καὶ παιδείαν ἀν-
δρειότατα ἐτίμα. Αἰσθόμενοι
γὰρ χορηγίσας πλεῖστον ἀνε-
δῆν, αἵτις γέγονε πολλῆς καὶ
ἄλλης πολυπλείας, ἀτὰρ ἐν
καὶ τῆ γνώσεως τῆ κατὰ τὰ
ζῶα. καὶ τῆ ἰσοειαν αὐτῶν ὁ τοῦ
Νικομάχου δὲ τῶ τοῦ Φι-
λιπποῦ. Et horum historiam Nicomachi filius propter abun-

Philippus Macedo non
solum bellica laude clarus,
& dicendi peritus habitus
est, sed & doctrinam magni
cum primis faciebat. Ari-
stoteli igitur copiose pecu-
nias suppeditans, causa fuit
tum alius magnæ eruditio-
nis & doctrinæ, tum etiam
ejus scientiæ, quæ versatur
in contemplatione anima-

λίππυς περιουσίαν ἐκαρπώσατο. καὶ Πλάτωνα δὲ ἐτίμησε, καὶ Θεόφραστον.

dantiam divitiarum Philippi lucratus est. Platonē etiam & Theophrastum muneribus honoravit.

καὶ τὴν ἰσορίαν) τὴν περὶ ζώων, quam & hodie inter alia ejus viri scripta habemus superstitem. Cæterum à Nostro plerique inter veteres dissentiunt, nec Philippi, sed Alexandri liberalitate ferunt consecutum, quibus ad scribendum tantum opus habuit necesse. Plinius lib. VIII. cap. 16. *Alexandro Magno rege inflammato cupidine animalium naturas noscendi delegataque commendatione Aristoteli summo in omni scientia viro aliquot millia hominum in totius Asiæ Græciæque tractu parere jussa, omnium quos venatus, aucupia, piscatusque alebat, quibusque vivaria armenta, alvearia, piscina, aviaria in cura erant, ne quid usquam ignoraretur ab eo. Quos percunctando quinquaginta ferme volumina illa præclara de animalibus condidit. Adde Athenæum lib. IX. S. Ibidem Athenæus hanc Animalium historiam πολυτάλαντον, i. e. multorum talentorum vocat. ἐκιοκόσια γὰρ εἰληφέναι τάλαντα παρ' Ἀλεξάνδρου τὸ Στραγγεῖτλι λόγῳ ἔχει. fertur enim Stagirita oblingentia ab Alexandro talenta accepisse, i. e. Budæo lib. 2. de Asse ad calculum sedente, aureorum quadringenta & octo millia. Noster autem hanc liberalitatem Philippo vindicat, forte, quod ei operis incepti, filio vero consummati impensæ debeantur. K.*

ΚΕΦ. κ.

CAP. XX.

Περὶ Δημοκρίτου, καὶ τῆς περὶ αὐτοῦ, Θεοφράστου, Ἱπποκράτους, καὶ ἄλλων δόξης.

De Democrito, & ejus, Theophrasti, Hippocratis, aliorumque gloria.

Δημόκριτον τὸν Ἀβδηρείτλι λόγῳ ἔχει τά τε ἄλλα, γινώσκει σοφόν, καὶ δὴ καὶ ὀπίθουμῆσαι λαθεῖν, καὶ ἐν ἔργῳ θέσθαι σφόδρα πάνυ τέτο, δὲ ταῦτά τοι καὶ πολλὰ ἐπιφέρει γλῶσσει ἔκκεν ἐν

Democritum Abderitam fama est tum in aliis singulari fuisse sapientia, tum in hoc, quod ignorari & latere cupiebat, atq; in eam curam diligenter incubuisse. Proinde multas terras adi-

καὶ

καὶ πρὸς τὰς Χαλδαίους, καὶ εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πρὸς τὰς Μάγους, καὶ τὰς σοφιστὰς τῶν Ἰνδῶν. Ἐπειδὴ τοῦ Δαμασίππου τοῦ πατρὸς ἔστιαν εἰς τρία μέρη νεμηθεῖσαν τοῖς ἀδελφοῖς δι' αὐτῆς τοῖς τριῶσι, τὸ ἀργύριον μόνον λαβὼν ἐφόδιον τὸ ὀδῆ, τὰ λοιπὰ τοῖς ἀδελφοῖς εἴασε. διὰ ταῦτά τοι καὶ Θεόφραστος αὐτὸν ἐπῆνει, ὅτι περιήει κρείττονα ἀγεγμὸν ἀγείρων Μενελάου, καὶ Οδυσσεύος. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ἠλῶντο αὐτόχρημα Φοινίκων ἐμπόρων μηδὲν διαφέροντες. χρήματα γὰρ ἠθροίζον, καὶ τὴν περιόδου, καὶ τοῦ περιπέλου ταῦτ' εἶχον ἢ πρόφασιν. ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάλεον τὸν Δημοκρίτην φιλοσοφίαν· τὸν δὲ Πρωταγόραν, λόγον. Abderitæ Democritum nominabant philosophiam, Protagoram vero sermonem seu fabulam.

Κατεγέλα δὲ πάντων ὁ Δημοκρίτης, καὶ ἔλεγε αὐτὰς μάνεσθαι, ὅθεν καὶ Γελάσινον αὐτὸν ἐκάλεον οἱ πολῖται. λέγουσι δὲ οἱ αὐτοὶ ἢ Ἰπποκράτην περὶ τῆς πρώτης ἐνδοξίας ὑπὲρ τοῦ Δημοκρίτου δόξαν λαβεῖν, ὡς μαγεμένον προΐεσης δὲ αὐτοῖς τὴν

Democritus omnes deridebat, & ajebat eos insanire: unde etiam Gelasinum, id est, risorem eum cives sui appellarunt: Dicunt etiam in primo congressu cū Democrito Hippocratem de ipso tanquam de stulto sensisse. Postquā vero ipsis

ευωσίας , εἰς ὑπερβολῶν familiaritas intercesserat ,
 θαυμασάσθαι τὸ ἄνδρα. λέγουσι mirum in modum admira-
 δὲ Δωριέα ὄντα τὸ Ἰπποκρά- tum esse hominis sapien-
 τῶν , ἀλλ' ἐν κ' τοῦ Δημοκρίτε tiam. Dicunt præterea Hip-
 χάριον , τῇ Ἰάδρι Φωνῇ συ- pocratem fuisse Doricum ;
 γράψαι τὰ συγγραμμάτα. sed in gratiam Democriti
 Jonica lingua suos libros scripsisse.

καὶ δὴ καὶ ἐπιθυμητῶν λαθεῖν) Laërt. in ipsius vitâ : δοκεῖ
 δὲ κ' Ἀθήνας εἰσεῖναι , κ' μὴ σαυδῶσαι γνωσθῆναι , δόξης καταφρονῶν. S.
 πολλῶν ἐπέχει γῆν) De hac peregrinatione ipsius , videndus
 Menagius in Observ. in prædict. loc. pag. 236. S. Peregrinando
 enim latere voluit Democritus , ὡς ἀτίμητος μέγανους , ut erro-
 qui in nullo honore est. Hebræi etiam peregrinationum pedisse-
 quam dicunt obscuritatem nominis his verbis : **וְרַבִּי גִּוְרְמָתָא**
וְרַבִּי הַרְבִּי מִמְעוֹט רַבִּי מִמְעוֹט רַבִּי מִמְעוֹט Tria ho-
 minum à peregrinatione succrescunt , damnium fœcunditatis , opum , &
 nominis vel famæ. plura de Democriti contemptu gloriæ Laërt. in
 vita ejus. vid. *Victor. Var. Lect.* 19. cap. 22. *Gattakeri* notas in
M. Antonii. pag. 288. Ipse *Democritus* talia jactat apud *Euseb.*
de Præpar. Evangel. lib. X. cap. IV. ἐγὼ δὲ τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀν-
 θρώπων πλείω γῆν ἐπεπλανησάμην , ἰσορέων τὰ μήκιστα κ' ἀγλα-
 τε κ' γαίης πλείεσσιν εἶδον , κ' λογίων ἀνδρῶν πλείων ἐπήκασα &c.
Vergerius vertit : plus ego terrarum obii , quam ullus equalium , dis-
 junctissima quæque lustravi , cæli solique genera cognovi quam pluri-
 ma , eruditos homines permultos audivi &c. Edidit etiam *Babylonio-*
rum ἠθικὰς λόγους , Ethicam Philosophiam , Euseb. ibid. K.

Δαμασίππῳ) Vel *Hegesistrati* aut etiam *Athenocriti*.
 Nam ab aliis hi ejus parentes traduntur. Vide *Suidam* & *Laërti-*
um. S.

ἀδελφοῖς δὲ αὐτῷ) *Faber* delet illud δὲ & scribit αὐτῷ.
 mallet ego ἀδελφοῖς δὲ αὐτῷ. S. δὲ αὐτῷ hic innuit *Democri-*
 zum ipsum divisisse fratribus patrimonium , quod & *Laërtius* pro-
 bat , τρίτον τε ὄντα ἀδελφὸν , νεῖμασθ' τῶν ἐσίων. cum inter fratres
 tertius esset , divisisse eum ajunt opes. Tres illi fuerunt , *Damasus* ,
 (*Suid. Δαμωσῆς*) *Herodotus* , & hic ipse *Democritus*. *Jonsius* in *Histor.*
Philosoph. lib. 2. cap. 1. K.

Φοινίκων ἐμπόρων) Phœnices longe lateque καὶ ἐμπορεῖαν πῶθω χρημάτων, mercaturā & divitiarum cupiditate ducti, navibus vagati sunt. Quos imitatus Menelaus & Ulysses, Cyprum, Phœniciam, Ægyptumque χρηματισμῶ χάριν, pecuniæ colligendæ causa adiverunt, donisque se locupletarunt principum ac dynastarum, qui haberent, quod largirentur, idque libenter facerent ob nominis eorum splendorem & gloriam, quam bello Trojano feliciter confecto sibi pepererant. Homer. Odyss. 3. & 4. Strabo lib. 1. Geograph. pag. 26. & seq. Non idem animus Democrito, non propositum peregrinandi φοινικικὸν erat. Sed ille patria excesserat, δὲ ἔρωτα παιδείας κὴ καθ' ἰσορίαν ὧν πρότερον ἠγγύοι, τέρψιν ἅμα καὶ ὠφέλειαν τῇ ψυχῇ παρασκιάζουσαν. τυφλοὶ γὰρ πρὸς ὄξυ βλέποντες, ἀναποδήμητοὶ πρὸς ἐκδεδημηκότας. Ob doctrinæ amorem & ad eam imbibenda, quæ tum quidem ignorabat, sed paulo post & prodesse & oblectare animum poterant. Qui enim in patria consenuit præ peregrinationibus exposito, cæcus est Lynceo compositus, Philone iudice in de Abrahamo. Cæterum antequam hinc ad alia discedam, strictim præcipuas peregrinationum causas apud Antiquos receptas attingam. Nam olim peregre ibant καὶ ἐμπορεῖαν, mercaturam exercentes, vel κατὰ λησείαν, prædandi causa, vel κατὰ πρεσβείαν, ob legationem, ἢ καθ' ἰσορίαν, propter cognitionem. Illa vero historia complectitur vel θῆαν τῶν ἐπὶ τ' ἀλλοδαπῆς. simplicem regionum exterarum, urbium, morumque notitiam, vel in specie παιδείαν, Philosophiam literasque humaniores. Hæ apud Antiquos humaniores præcipuæ fuerunt causæ τ' ἔξω μνησ. K.

ὅτι αἱ Αἰθέρηται) Hic Faber novum caput faciendum fuisse censet, & sane alibi quoque ita solet ordiri, neque tamen est perpetuum. vide supra I. IV. 1. & infra IX. 29. S.

Φιλοσοφίαν) Suidas : ἐπεκλήθη δὲ σοφία ὁ Δημόκριτος. Placet. Ita enim Clemens quoque VI. Strom. Δημόκριτος δὲ εἰς τῆς τῶν μεταρσιῶν παρατηρήσεως πολλὰ περιέγραψεν Σοφία ἐπωνομάσθη. S.

τὸν δὲ Πρωταγόραν λόγον) Suidas : κὴ μισθὸν ἔπραξε τὰς μαθητὰς μὴς ἑκατόν. διὸ κὴ ὑπεκλήθη λόγος ἐμμισθός. Lærentius videtur ei titulum Democriti tribuere : sed quia proxime præcedit mentio Democriti, locum ejus mutatum existimo, aut verba, ἐκαλεῖτο δὲ, non ad Protagoram, sed Democritum referenda. S. Plato in Menone Protagoram inquit, per quadraginta annos, nemine in tota Græca animadvertente, juvenes deceptos argento emunxisse, καὶ τὰς συγγινόμενας μοχθηροτέρους

ἀποπέμψαι ἢ παρελάμβαινε. Et discipulos à se dimisisse improbos, quia ante acceperat. K.

Γελάσιον) *Suidas* : ἐπεκλήθη κὴ γελάσιον, ἀπὸ τὸ γελαῖν πρὸς τὸ κενόσπονδον τῶν ἀνθρώπων. vide infra cap. ult. Adde quoque *Lucianum* in *Auct. Vitae. Senec. II. de ira. de Tranquill. c. 15. Juven. Sat. X. S.* *Suidas* Γελασῖον habet in vocibus Γελασίοις & Δημόκριτον. quo quidem emendatius est? dentes, etiam, qui inter ridendum apparent, γελασῖοι dicuntur, non γελασινοί, ut legitur apud *Pollucem* lib. 2. cap. 4. 21. *Martial. lib. VII. Epigr. 24. nec grata est facies, cui gelasimus abest.* K.

τῶν Ἰπποκράτους) Lege epistolas ejus ad Senat. Abder. Philopemen. & Demagit. quæ sunt inter Græcæ epistolas. S.

Δωρεία ὄντα) Putabam olim Κῶν esse legendum, pro Δωρεία, quia Cous vulgo dicitur Hippocrates. Nunc nihil cenfeo mutandum; à genere namque sic appellabatur. *Petrus* in epistolis Græcis de Hippocrate: τῶν γένει μὲν ἔν ἐστι Δωρεῖας, πόλεως δὲ Κῶ, πατὴρ δὲ Ηρακλείδης. S. *Strabo* lib. 14. de Rhodiis, Δωρεῖς δὲ εἰσιν, ὡς περὶ κὴ Αλικαρνασσεῖς κὴ Κυθῖοι κὴ Κῶοι. K.

τῶν Δημοκρίτου χάριν) Contra differentem. aliasque afferentem rationes vide *Hieron. Mercurialem Var. lect. II. c. 18. S.*

ΚΕΦ. κα.

CAP. XXI.

Παιδικὰ Σωκράτους, κὴ Πλάτωνος.

Amasii Socratis & Platonis.

Ὅτι παιδικὰ ἐγένετο, Σωκράτους μὲν ἂν Αλικιᾶδος, Πλάτωνος δὲ Δίων, ὁ μὲν τοὶ Δίῳ καὶ ἀπάνητό τι τοῦ ἔραστῆ.

Socratis amasius fuit Alcibiades, Platonis vero Dion. At Dion fructum etiam aliquem ab amore percepit.

ἀπάνητό τι) Quid? num, quod eum juvit ad occupandum imperium? Vide *Laërtium* in vita ejus. S. *Plutarchus* in vita *Dionis*, *Platonem* scribit obstitisse *Dioni* bellum contra *Dionysium* molienti διὰ αἰδῶ πρὸς Δικουσίῳ ξενίας κὴ γῆρας, ressebit hospitium, quod ipse cum *Dionysio* intercedebat, & senectutis, *Speusippum* vero una cum aliis juvisse eum non parum. *Philostratus* contra asserit, *Platonem* ὑπὲρ τῶν Σικελιωτῶν ἐλευθερίας ἀγῶνα ἀεσῆσαι, συλαζόντα τῶν Ἀθηναίων ταύτης πρὸς Δίῳ, pro libertate *Siculorum* multum laborasse, dum *Dionis* sententiam adjuvit. l. VII. Vit.

Vit. Arrolon. cap. I. Ea propter malim τὸ ἀπάνατό τι &c. tam ad Philosophiam referre, quàm non tinctus à Platone Dio est, sed imbutus, quàm ad auxilium quaecunque Tyrannum statu deturbandi, quo Plato discipulum suum jovit. K.

Κ Ε Φ. κβ.

CAP. XXII.

Περὶ Αθηναιῶν ἀβροσιῶν.

De Atheniensium deliciis.

Οἱ πάλα Αθηνᾶοι ἀλουργῆ μὲν ἠμπεύχοντο ἱμάτια, ποικίλους δὲ ἐνέδυον χιτῶνας· κορύμβους δὲ ἀναδέμενοι ἤ ἐν τῇ κεφαλῇ τειχῶν, χρυσῆς ἐνέειροντες αὐταῖς τέτιγας, καὶ κόσμον ἄλλον προβάτεον περιεπιτόμενοι χρυσῆ, προήεσαν. καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπέφερον, ἵνα μὴ καθίζωσιν ἑαυτὲς εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε. Διήλον δὲ ὅτι καὶ ἡ τράπεζα ἔω αὐτοῖς, καὶ ἡ λοιπὴ δίαιτα ἀβροτέρα. τοῖστοι δὲ ὄντες ἤ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ ἐνίκησαν.

Veteres Athenienses purpureas vestes induere solebant, & variis amirici tunicis; corymbis etiam implicabant capillos, iisque aureas cicadas inferebant, aliisque ornamentis ex auro apposititiis & appensis utentes in publicum procedebant. Et quocunque ibant, sequebantur pueri cum sellis complicatilibus, ne temere in quovis loco sedere cogentur. Manifestum est autem, mensam etiam, & alias vitæ rationes ipsis fuisse delicatiores.

Et ejusmodi quum essent, tamen à prælio Marathonio victores discesserunt.

οἱ πάλα Αθηνᾶοι) Antequam resp. ipsorum à Solone corrigeretur. Vide *Diodorum Siculum* in excerpt. l. VI. à Valerio editis. Adde *Clem. Alexand.* lib. II. Pæd. cap. 10. ubi hæc ipsa historia habetur. S.

τέτιγας) Confirmat *Thucidydes* lib. I. οἱ πρεσβύτεροι, ἠνείκει, ἤ εὐδαιμόνων διὰ τὸ ἀβροδίατον ἔ πολλὸν χρῆσθαι ἐπειδὴν χιτῶνας τε λιγῆς ἐπαύσαντο φορῶντες καὶ χρυσῶν τέτιγων. ἐν ἔρσει κρωδύλον ἀναδέμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τειχῶν. Videtur hunc lo-

T S

cum

cum Noster in animo habuisse, cum hæc scriberet, ac proinde supra pro κορύμβες, κρωβύλας legendum esse. De viris certe non de fœminis loquitur. κορύμβοι autem non virorum erant, sed fœminarum. Scholia adducti loci: Κρωβύλας εἰς εἶδος πλέγματ' τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἐκατέρων εἰς ὄξυ δ' ἀπλήγῃον, ἐκαλεῖτο δὲ τῶν μὲν ἀνδρῶν κρωβύλας, τῶν δὲ γυναικῶν κορύμβους, τῶν δὲ παίδων σκορπίους. Et Pollux κρωβύλον magis Atticorum esse ait lib. II. cap. 3. Κορύμβη (al. κορύμβου) ἔσθ' Ἀττικόν, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κρωβύλος. Ita Cleinens lib. II. Pædag. ποδήρεις ἡμπίχοντο. ἢ κρωβύλον ὁ ἐμπλακῆς ἐστὶ εἶδος ἀνεδέντο χρυσῆν, ἐνέρσει τετρίγων κοσμήμενοι. Legitur tamen hæc historia verbis Nostri apud Athen. lib. XII. unde iterum constare potest, quod jam aliquotiens indigitavimus, multa Nostri ex eo auctore accepisse. Porro quod ad curam capillorum apud Atticos, etiam Thesei exemplo apparet. Quem Pausanias in Atticis ait habuisse πεπλεγμένῳ εὐπρεπῶς τῷ κόμῳ. Servius generalem hunc morem fuisse testatur omnibus antiquis. lib. X. Virgiliti Æn. ubi poëta de Lauso & Ænea

— terra sublevari ipsum

Sanguine turpantem comptos de more capillos

Antiquo, inquit, more viri sicut mulieres componebant capillos: quod verum esse & statuae antiquorum docent, & personæ, quas in Tragediis videmus similes in utroque sexu, quantum ad ornatum pertinet corporis. S. Vid. Meurs. lib. I. de Fortun. Antica, cap. I. K.

ὀκλαδίας) Aristoph. in fine Equitum
 ἔχει νῦν ἐπὶ τέτοις τεττονὶ τ' ὀκλαδίαν
 ἢ παῖδ' ἐνέρχετο, ὅσπερ οἴσει τόνδε σοι.

Cape nunc etiam ad hæc sellam istam complicatilem
 Et puerum integrum, qui ferat hanc tibi

Ex quibus patet, ditiores habuisse pedissequum, qui in publicum prodeuntes à tergo cum sella plicatili sequebatur, Scholiastes ὀκλαδίαν describit, συγκεκλασμένον δίφρον καὶ ποτε μὲν ἐντενόν, ποτε δὲ συσεκλόμνον. sellam complicatam, pro tempore modo tensam, modo relaxatam. Hesychius, ὀκλαδίας, δίφρον πτυκτός, δίφρος ταπεινός, ὃν οἱ ἀκλόμοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξίσσι πλεσίσι, ἢ πεποιήται τένονα παρὰ τὸ ὀκλαδῆ. ὀκλαδίας est thronus plicatilis, sella humilis, quam subsequæ ferunt ditioribus in forum prodeuntibus, factum nomen est ab ὀκλαδῆ i. e. se flectere. Herodotus

Herodotus Persarum principes dicit διφροφορομένους lib. 3, quod *Helichius* explicat, τὰς φορεῖας φερομένους eos, qui lecticis gestantur. de his vide *Etymolog. Magnum* in διφροφόρο. *Pollux* ex *Pherecrate* vocat δίφρους δισοχεῖς (ita enim lego, non δυσοχεῖς) fellas duplii tantia vel loro iustas, lib. X. cap. XI. Hunc morem suo tempore nondum exolevisse *Synestus Orat.* de regna innuit his verbis: τῶν τε ἀκελεύθων οἱ τὰς χθαρμαλὰς σκιμποδίσκας ὀκλασῆας ἐπὶ τῶν ἄμων ἀναλιθέμβροι, ἐφ' ᾧ τοῖς ἐνημένοις ἐν ταῖς ἀγχαῖς εἶναι καθέζουσι, Σκύθαι πάντες εἰσίν. ubi vide *Petavii* notas. K.

Κ Ε Φ. κγ.

CAP. XXIII.

Περί τινων ἀσώτων.

De quibusdam prodigis.

Ὅτι Περικλέα, ἢ Καλλιάν ἢ Ἰσωνίαν, ἢ Νικίαν ἢ Περγασῆθεν τὸ ἀσώδιον, καὶ ὁ πρὸς ἠδονῶν βίον εἰς ἀπορίαν περιέειπεν. ἐπεὶ γὰρ ἐπέλιπε τὰ χρήματα αὐτοῖς, οἱ τρεῖς κώνειον τελευταίαν πρόποσιν ἀλλήλοις προσιόντες, ὡσερῶν ἐκ συμποσῆς ἀνέλυσαν.

Periclem, & Calliā filium Hipponici, & Niciam Pergaseum, prodigalitas, & vita voluptuaria, ad paupertatē redegerunt. Postquam enim defecit eos pecunia, tres simul cicutā invicem propinantes, extremā portionem, quasi è convivio ad inferos migrarunt.

Περικλέα ἢ Καλλιάν) De neutro quid hujusmodi reperio. Ac de Callia quidem scribit *Athenæus* lib. XII, ὡς κτηνραϊδὲς βαρβάρει ἀναγκαζόμενον τὸν βίον ἐτελεύτησε, quod de tali mortis genere non potest accipi. De Pericle vero palam falsus est. Et fieri potest, ut memoria lapsus sit *Ælianus*, cum hæc scriberet. Ita enim *Athenæus*: τὸν δὲ Νικίης τοῦ Περγασῆθεν πλεῖστον ἢ τὸν Ἰσχυράχην τίνες ἀπάλεσαν; ὅσων Ἀντοκλῆς (vel potius Αυτοκλῆς) ἢ Ἐπικλῆς οἱ μετ' ἀλλήλων ζῆν προελόμενοι, τὴν πάντ' ἐν ἐλάττω ποιέμενοι τὴν ἠδονῆς; ἐπειδὴ δὲ πάντ' κατανόλωσαν, κώνειον πίνοντες ἅμα τὸν βίον κατανόλωσαν. Haud absimile exemplum *Seneca* proponit in *Apicio*, quod vide sis apud eum in *Consol. ad Helvid.* cap. 10. S.

ἐπέλιπε τὰ χρήματα αὐτοῖς) Mallem legere αὐτῆς. vide *indicem* in ἀπτελίω. S. Nolim aliquid mutare. Nam utraque

que syntaxis in hujusmodi verbis, ut sunt ἀπολείπω, ἀφαιρῶ frequens est. rectè enim dixeris ἀπολείπει με τὸδε vel ἀπολείπει μοι τὸδε, ἀφαιρῶ σε τὸδε vel ἀφαιρῶ σοι τὸδε. *Thomas in Eclog. Atticis. K.*

ὥσπερ ἐν ἐκ συμποσίῃς) *Lucretius lib. 3. cur non ut plenus vitæ conivina recedis.* Stoici etiam monent sapientem sine ulla indignatione, ἐκ τῆς βίης ἀπαλλάττεσθαι ὥσπερ ἐκ συμποσίῃς, ἢ vitæ discedere ut è conivinio. *K.*

ΚΕΦ. κδ.

CAP. XXIV.

Πῶς ἂν ἡ φιλία διαμένει
μάλιστα.

*Qua ratione maxime con-
servatur amicitia.*

Λεωπρεπῆς ὁ Κεῖθ ὁ τοῦ
Σιμωνίδου πατὴρ, ἔτυχέ ποτε
ἐν παλαίστρᾳ καθήμενος,
εἶτα μειράκια πρὸς ἀλλή-
λους οἰκείως διακείμενα ἤρε-
το τὸν ἄνδρα, πῶς ἂν αὐτοῖς
ἡ φιλία διαμένει μάλιστα; ὁ
δὲ εἶπεν, ἐὰν ταῖς ἀλλήλων ὀρ-
γαῖς ἐξίστασθε, καὶ μὴ ὁμοσε-
χωρεῖντες τῷ θυμῷ, εἶτα πα-
ροξυνῆτε ἀλλήλους κατ' ἀλλή-
λων.

Leoprepem Ceum, pa-
trem Simonidis, quum se-
deret aliquando in pala-
stra, (duo) adolescentes a-
mici accedebant : & quo-
modo durare maximè in
mutuo amore possent, in-
terrogabant? Qui respon-
dit: Si alter alterius iræ ces-
serit, neque iracundiæ ob-
sistere conantes, ita vos in-
vicem provocatis.

Λεωπρεπῆς) *Suida* binis locis est Λεωπρεπεύς *S.* Rectè utrumque v. not. ad l. 30. c. 20. *K.*

ἐν παλαίστρᾳ) More scilicet Philosophorum, qui illic coire & disputationes suas instituere solebant. Vide *Hieronimum Mercuriale* *Artis Gymnasticæ lib. I. cap. 7. S.*

ΚΕΦ. κε.

CAP. XXV.

Πεὶ Θρασύλλου παρα-
δόξος μανίας.

*De admirabili dementia
Thrasylli.*

Θρασύλλου ὁ Αἰξωνίδης
παραδόξον καὶ καινὴν ἐνό-
σησε μανίαν. ἀπολιπὼν γὰρ

Thrasyllum Æxoneum
inauditus quidā ac novus
dementiae morbus invasit.

τὸ

τὸ ἄστυ, καὶ κατελθὼν εἰς τὴν Πειραιᾶ, καὶ ἐνταῦθα οἰκῶν, τὰ πλοῖα τὰ κατὰρροντα ἐν αὐτῷ πάντα ἐαυτῷ ἐνόμιζεν εἶναι, καὶ ἀπειγράφετο αὐτὰ, καὶ αὐτὸν πάλιν ἐξέπεμπε. καὶ τοῖς πεισωζομένοις, καὶ εἰσιῶσιν εἰς τὴν λιμένα ἐπαρέχαιρε. χρόνος ὅς διετέλεσε πολλὰς σωτικῶν τῷ ἀρρώσῃ ματι τέτρω. ἐκ Σικελίας δὲ ἀναχθεὶς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, παρέδωκεν αὐτὸν ἰατρῶν ἰάσασθαι, καὶ ἐπαύσατο τὸ νόση ἕως. ἐμέμνητο δὲ πολλὰκις τὸ ἐν μανίᾳ διατριβῆς, καὶ ἔλεγε μηδέποτε ἠδύλῳ τὸσῶτον, ὅσον τότε ἤδετο ὅτι ταῖς μηδὲν αὐτῷ προσσηκέσας ναυσὶν ἀποσωζομένας.

vidisset naves servari, quæ tamen ad se nihil pertinerent.

Nam urbe relicta migrabat in Piræum : quumque ibi habitaret, omnes naves quæcunque in eo subducerentur, suas esse putabat, & in album suum referebat, sicq; dimittebat eas. Quod si quæ salvæ & integræ in portum ingrederentur, supra modum gaudebat. Multos autem annos hoc morbo tenebatur. Demum frater ejus profectus è Sicilia, tradidit eum medico ut sanaretur, atque sic eum reliquit væcordia. Sæpissime igitur suæ in amentia oblectationis mentionem faciebat : & se nunquam cumulatus gaudium percipisse dicebat, quam quum

Θρασύλλῳ ὁ Αἰζωνεύς) Auctor hujus rei Heraclides Ponticus apud *Athenæum* in fine lib. XII. Sed ibi Θρασυλλάῳ Ἀζωνεύς vocatur. Melior tamen Nostri lectio. Nam Αἰζωνῆ apud Athenienses tribus Cæcropidis non Ἀζωνῆ. vide *Meursium* in lib. de Pop. Ath. S. Similem morbum tangit *Arist.* de mirab. auscult. pag. 183. huc etiam intendit digitum *Horat.* lib. 2. ep. 2. K.

Κ Ε Φ. κς,

Περὶ Ηλέκτρας.

Ξάνθῳ ὁ ποιητὴς τῶν με-

CA P. XXVI.

De Electra.

Xanthus, poeta carmi-
λῶν,

λῶν , ἐγένετο δὲ ἔτι πρῶτος
 ἑσθλῆς Στρεσίχου τοῦ Ἰμε-
 ραίης , λέγει τὴν Ἠλέκτραν ἔ
 Ἀγαμέμνονος ἔ τῆτο ἔχειν
 τὸν ὄνομα πρῶτον , ἀλλὰ Λαο-
 δίκην ἔπει δὲ Ἀγαμέμνων
 ἀνήρθεη , ἔ δὲ Κλυταμνήστραν
 ὁ Αἰγίσθος ἔγημε , καὶ ἔβα-
 σιλῶσεν , ἄλεκτρον ἔσαν ,
 καὶ καταγηῶσαν παρθέον ,
 Ἀργεῖοι Ἠλέκτραν ἐκάλε-
 σαν , διὰ τὸ ἀμοιρεῖν ἀνδρὸς ,
 καὶ μὴ πεπρωμένης λέκτρας ,
 brem Electram eam Græci nominarunt , quod expers
 mariti vixerit , & lectum conjugalem non cognoverit.

πρῶτος) Casaubonus monet πρῶτος legendum
 esse. Athenæus lib. XII. εὐθὺς ὁ μελιποῖος πρῶτος ἂν Στρε-
 χους , ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Στρεσίχου μαρτυρεῖ. Idem probat Faber quo-
 que. possis credere scripsisse πρῶτος. Suevit enim Nolter ali-
 quando uti positivo pro Comparativo, vide Indicem in Positi-
 wus. S. Mihi placet τὸ πρῶτος, quod in textu est, si modo
 rectè accipiatur. Ut enim πρῶτος, inter alia denotat, prio-
 rem antiquioremque esse, uti patet ex hoc loco Tatiani contra Gen-
 tes: καὶ τῶ πρῶτος καὶ τὴν ἡλικίαν πρῶτος μᾶλλον, ἢ πρῶτος
 ἀπὸ πηγῆς ἀρροσόμενοις ἔλασι. fides potius habenda est illi qui ata-
 te prior antiquiorque est, quam Græcis ex fonte hausturis: ita pu-
 tem apud Nostrium πρῶτος Στρεσίχου sonare, antiquior Stesicho-
 no. quanvis τὸ πρῶτος non ab ipso Æliano, sed ejus potius
 compilatore esse crediderim. K.

Ἠλέκτρα) De Electra, Laodicea (Λαοδίκη) prius dicta
 habes apud Eustath. ad Iliad. I. S. Ad Electræ nomen allusum
 ἔ Sophocle in dramate hujus nominis:

πᾶσι δὲ ἀλγεῖν ἐς τοσένδε ἔ χρόνος,
 ἄλεκτρα γηράσασθαι ἀνυμέναιά τε.

*Dolendi rationem habet quæ jam diu
Consenuit, thori & hymenæi nefcia.*

vide *Etymol. Magnum & Phavorin.* in Ηλέκτρα. sunt qui *Laodicea* ab *Electra* distinguant. vide *Phavorin.* in voce *Αγαμέμνων*, qui tamen voce *Χρυσόθεμις* sibi non constare videtur. Κ.

ΚΕΦ. κζ.

CAP. XXVII.

Πεὶ Παμφαῖς δῶρε , καὶ
Διοτίμκ.

*De Pamphaïs dono , &
Diotimi.*

Ὅτι Παμφαῖς ὁ Πει-
νήδης Κροίσω τῷ Λυδῷ , τῷ
πατρὸς αὐτοῦ πενήντη ,
τριάκοντα μνᾶς ἰδωρήσατο.
ῥαλαβῶν δὲ τῷ ἀρχῶν,
μισθὸν ἄμαξαν ἀργυρεῖς ἀ-
πέπεμψεν αὐτῷ.

Ὅτι Διογένης λαβῶν πα-
ρὰ Διοτίμκ τῷ Καρυσίε νόμισ-
μα ὀλίγον, ἔφη·

Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δίδωεν, ὅσα
Φρεσὶ σῆσι μενοινᾶς,
Ἀνδρᾶ τε, καὶ οἶκον.
ἰδοκεὶ δὲ πως ὁ Διοτίμκ
μαλθακώτερον εἶναι.

Pamphaës Prienenfis
Cræso Lydo, superflite ad-
huc ipsius patre, triginta
minas dono dedit. Qui
quum inaperiũ accepisset,
currum argento plenum ei
remisit.

Diogenes, acceptis pau-
cis numis à Diotimo Ca-
rysto dixit.

*Dii tibi dent animo quan-
tum cupis ipse. Videbatur
autem animo molliore &
effœminato esse Diotimus.*

Παμφαῖς ὁ Πεινήδης) Idem *Nicolaus Damascenus* in Ex-
cerpt. nisi quod *χιλίας σατῆρας* dono dedisse scribat, quod est ve-
ro similis. Sed & de *Cræso* ait, ei currum *μισθὸν χρυσίε* misisse
Pamphai. hunc Pamphaën Ephesium facit *Nicolaus* ille l. c. Κ.

Διοτίμκ τῷ Καρυσίε) Puto eundem innuere, quem supra
lib. 2. cap. 41. inter bibones numeraverat. Ibi autem est Athe-
niensis, ut hoc patris ejus nomen fuerit, sed nunc scriptum cor-
rupte. S. Romana Editio legit *Καρυσίε*, & ipso literarum du-
ctu insinuat, legendum *Καρυσίε*, *Carystii*, quod in textum admit-
tere non dubitavi. Κ.

οὐκ ἔστι θεοὶ) Versus Homeri Odysf. 6. quibus Ulysses Ναι-
 ψαε, Alcinoi filix, nuptias maritumque apprecatur. Diogenes
 vero ad Diotimum, qui mollis erat & muliebris patientiæ, transfert, atque ita testè sub voti titulo hominis perversam pathicam-
 que libidinem perstringit. Supplenda etiam versio latina hoc
 modo :

*Dii Tibi dent, animo quantum expetis ipsa, maritum
 Scilicet atque domum.*

Apud Latinos etiam usitatum, ut, si quem viderent mollem vesti-
 tu, incessu, victu, gestibus, & aliis, eum dicerent *Virum quaerere.*
Scalig. Auson. Lectio. I. cap. 27. K.

Κ Ε Φ. κη.

C A P. XXXIII.

ὅτι ὁ Φερεκύδης φθειρίσιν
 ἔπαθεν δι' ἀθεότη-

ἑνδεκάτοιο. Ἰ. Ἰ. ἀ. Ἰ. Ἰ. Ἰ.

Φερεκύδης ὁ Σύειος τὸν
 βίον ἀλγυνότατον ἀνθρώπων
 κατέστρεψε, τοῦ παντὸς ἀπὸ
 σώματός ὑπὸ τῶν φθειρῶν
 ἀναλωθέντος, καὶ γυμνέ-
 νης ἀγρᾶς ἀπὸ τῆ ὄψεως,
 καὶ ἐκ τῶν σωήθων ἐξέκλινε
 σωκσίαν. ὁπότε δέ τις προσ-
 ελθὼν ἐπαυθάνετο, ὅπως
 διάγῃ; διὰ τῆ ὁπῆς κατὰ τῆ
 θυρᾶν διείρα; τὸν δὲ ἀκτύλοιο,
 ψιλὸν γεγονότα τῆ σαρκὸς,
 ἐπέλεξεν ἔτω διακρίσθαι καὶ
 τὸ πᾶν ἀπὸ σώμα. λέγουσι
 δὲ Δηλίων παῖδες, τῆ θεὸν τὸν
 ἐν Δήλῳ μινίσαντα ἀπὸ τοῦτο
 ποιῆσαι. καθήμενον γὰρ ἐν
 Δήλῳ μετὰ τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ

*Quod Pherecydes in phiti-
 riāsen incidereit, propter im-
 pietatem in deos.*

Pherecydes Syrius mi-
 ferrime omnium hominū
 vitam exegit, toto suo cor-
 pore à pediculis exeso atq;
 consumpto. Et quum fœ-
 da turpisque facies evalif-
 set, abstinuit à consortio fa-
 miliarium, & eos fugiebat.
 si vero quis accederet, &
 interrogaret, quomodo ha-
 beret? per foramen januæ,
 digito, qui prorsus emar-
 cuerat, exteso respondit, ita
 totum corpus suū habere.
 Dicunt autem Delii, deum
 in Delo ira comotum & in-
 dignatione, hunc ei mor-
 bum injecisse. Nam quum

τε πολλά, φασί, ὡς ἔ' εαυτῆ
σοφίας εἰπῶν, καὶ οὐκ ἔ'
τῆτο, μηδενὶ τῶν θεῶν θυσαί,
καὶ ὁμῶς ἐδὲν ἥτιον ἠδῶος βε-
βαιώκεναι, καὶ ἀλύπως ἐ μείον
τῶν ἐκατόμβας καταθυόων.
ὑπὲρ ταύτης ἔν ἔ' κκφο-
λογίας βερυτάλλω ζημίαν
ἐξέτισεν.

hecatombas sacrificarent.
Hujus igitur vani sermo-
nis gravissimas pœnas dedit.

quodam tempore in ea in-
sula federet cum discipulis
suis; atque quum alia mul-
ta de propria sapientia ja-
ctitaret, tum præcipue il-
lud, quod etiam si nulli deo-
rem sacram faceret, nihilo
injucundius neque tristius
vitam ageret, quam qui
Hujus igitur vani sermo-

Ἔ παντὸς αὐτῷ σώματι) MSS. B. & C. αὐτῆ, quod
puto esse præferendum. S. Vulgata satis commoda. K.

ὑπὸ τῶν φθειρῶν) Laërtius auctor, quosdam tradere eum
in agro Magnésio esse mortuum, alios è monte Corycis se ipsum
dejecisse. Ab his omnibus dissentit Plutarchus in Pelopida, ubi
refert, hostiæ instar, ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀναρεθέντα, καὶ τὴν
δορὰ αὐτῆ κατὰ τι λόγιον ὑπὸ ἔ' βασιλέων φερεσμένον. De Phe-
recyde tamen firmat idem Plutarchus in Sylla, Pausan. in Atticis,
Aristot. lib. V. Animal. cap. 31. Sammonicus Serenus, Suidas,
Apulejus Floridis, & Noster infra lib. V. cap. 2. Plinius lib. VII.
cap. 51. Pherecydes Syrius copia serpentium ex corpore ejus erum-
pente expiravit. Serpentes hoc loco sunt id genus animalium,
quos φθειρῶες appellat Ælianus. testis ille ipse Plinius lib. IX.
cap. 33. Nascuntur inquit, intra hominem tinea tricenum pe-
dum, aliquando ἔ' plurimum longitudine, jam in carne exanimi,
viventium quoque hominum capillo, qua scditate ἔ' Sylla dictator
ἔ' Alcman ex clarissimis Græciæ poëtis obiere. Porro his quos
Plinius enumerat, adde Acastum Pelix filium ex Helladii Chro-
stomathia apud Photium. Et ex Plutarchi Sylla, Callisthe-
nem Olynthium, Mutium Jctum, & Eunum quendam. S. His
subnecte Herodem, Act. 12. qui ἡρόδωσκι σκοληκόβρωσκι ἐξέψυξε,
à vermibus corrosus expiravit. Alexandrum Pseudomannin, qui
ἀπέθανε σκοληκῶν ζέσας, mortuus est vermibus exestuans. Lucianus
in vita ejus: Pheretimam, Cyrenatum reginam, quæ ζωσκα
εὐλαίων ἐξέζεσε, vivā pediculis ebulliit, Herod. lib. 4. in fine. Pla-
tonem denique, de quo Myronianus in ὁμοίσις φρεσὶ Φίλωνα παροί-
μας

ρίας μνημονεύειν ἐπὶ τῶν Πλάτωνος φθειρῶν, ὡς ἕτως αὐτῆς τελευτήσαντι, in libro, quem inscripsit, ὁμοία, ait, Philonem proverbii, Platonis pediculi, mentionem fecisse, ac si hoc mortis genere defunctus esset. Laërtius in Vita ejus, ut & Spreusippum, Platonis successorem. Laërt. in vita ejus, Arnulphum imperatorem *Rotemich Fasciculo temporum. Democritum ex M. Antonino lib. 3. de Vita lib.* Cassandrum Antipatri filium, de quo Pausanias in Bœoticis: ἐπλήθη ὑδέρῳ καὶ ἀπ' αὐτῆς, ζῶντι ἐγένοντο εὐλαί. Suidas de nescio quo in λέξει. ὁ δὲ φθειρῶν ἐκζέσας ἐδιώρθησθε καὶ μικρὰ λειῶντο ἀποθνήσκει, illi vero pediculis scaturiens exesusque & sensim contabescens moritur. Mitto alios tam è veteri quam recentiore historia, qui à parvis illis animalculis, quæ inter cutem & crinem gigni solent è concretis sordibus, justo Dei judicio exesi sunt. Vel Cl. Bochartum Hieroz. P. 1. p. 620. 21. vide, qui plura dabit exempla. Qui tamen, hæc non sine magno errore ad phthiriasin referri alibi probavimus, inquit, pag. scil. 583. ubi refellere satagit eos, qui τὸ σκωληκώερωτον, Act. XII. de pediculis explicant, cum Lucas velit Herodem à veris vermibus erosum esse, ac si pediculi veri vermes non sint. certè Isidorus Orig. lib. XII. cap. V. *Pediculi*, inquit, *vermes cutis, à pedibus dicti.* imo etiam serpentes dicuntur à Plinio lib. 7. cap. 51. & Apulejo in Florid. Nec ad rem facit, quod pediculi vivis, non mortuis infesti sint, moriturique hominis corpus deserant. Nam vivi utique adhuc sunt, quorum corpora phthiriasis exedit, tam lentâ tæbe, ut sentiant se mori. vide *Ælianum* lib. V. V. H. cap. 2. Nec Plinius dubitat affirmare etiam in carne exanimi generari pediculos. lib. XV. cap. XXXIII, in morbo pediculari scilicet. confer Aristot. Hist. An. lib. V. cap. XXXII. Non equidem diffiteor Auctores non φθειρας, sed σκώληκας vel εὐλαί, nominare locis à Bocharto laudatis: sed hoc partim κατ' εὐφημισμὸν factum, quo male ominata verba vitare solebant Ethnici: unde sæpius φθειρῶν circumlocutione designant, & ipsos pediculos modo terra & fæda capitibus animalia, modo animalia exesura corpus ἐπιφθασικῶς appellant. vide *Valerium* lib. 1. cap. 1. & *Plinium* l. c. & alibi. partim ex usu Græcæ linguæ, ut quæ promiscuè utitur his vocibus, cum de morbi hujus fœditate sermo est. Quapropter legas eundem à quibusdam dici εὐλαίς, ab aliis vero φθειρῶν efferuisse. vide *Suidam* in ἀπάνατο. & *circulio*, σκώληξ, vermis, in *Gl. Cyrilli* audit φθειρ σίτης, pediculus frumenti, & *Scarabæum*, qui & *Taurus*, sunt qui pediculum terre appellant.

Plin.

Plin. lib. 30. cap. 6. Quapropter apud S. *Lucam* συναληγοῦρω-
 7⊕ adhuc mihi tantundem valet ac *Hesychio* φθειρόρω7⊕ in de
 Vit. Philos. K.

τὸ ἐν τῷ συνήθων ἐξέκλινε συνουσίαν) Illud ἐν hic est su-
 spectum. vix enim recte dicitur συνουσία ἐν συνήθων. puto scriptum
 fuisse τὸ μὲν τῷ, videturque exigere sequens ὅ, quod ferè ad μὲν
 refertur. S. Absit ut corrigamus, quod *Nasser* passim adhibet in-
 ter styli elegantias. Hoc enim modo circumloqui amat adjectiva,
 ut hoc loco sit ἢ ἐν συνήθων συνουσία, ἢ συνήθως vel συνήθων, con-
 suetudo familiarium. ita lib. 6. *Hist. Anim.* cap. 15. ἢ ἐξ ἐμῆ μνή-
 μη i. e. ἐμῆ, mea commemoratio. vide indicem in ἐν. K.

Δὲ τῷ ὀπῆς) *Pythagoræ* ad se venienti ita digitum mon-
 strasse scribit *Aristoxenus* de vita *Pythag.* & docet *Laërtius* in vita
 ejus &c. *Heraclides* in republica *Sami*orum. Imo meminit ipse
 in epistola ad *Thaletem*, & tangit *Synesius* in encomio *calvitiei*. S.
 Non tantum digitum per foramen invitentibus ostendit, verum
 etiam adjecit, cum percontarentur, quomodo valeret, χρωτι δῆ-
 λον, *Laërt.* vel, ut *Suidas* habet, χροί δῆλον, vel ex cute summa ar-
 paret. quod deinde in proverbium abiit de rebus manifeste in de-
 terius fluentibus. K.

τῷ θεῶν ἐν Δήλῳ) *Tan. Faber* corrigit, θεῶν τῷ ἐν Δήλῳ,
 quod & *Cl. Menagio* ad *Laërtium* displicuit. S. Ego hic quoque
 manum abstinuerim criticam. K.

μολύσαντα αὐτῷ) Ethnicis quoque creditum est, morbum
 pedicularem à divina nemese enormiter peccantibus immitti. *Pau-
 san.* in *Boeoticis* τῆτον μὲν (Σύδαν) τοιαῦτα ἔς τε *Ἑλληνίδας πόλεις*
 καὶ θεῶς τῶν *Ἑλλήνων ἐκμανέντα ἐπέλαθεν ἀχαρισία τῆ νόσῳ πασῶν*
φθειρῶν ἧ λώθησεν (malim ἀπλώθησεν,) ἢτε πρότερον εὐτοχία
ἔς τοῖστον περὶ ἡλ.θ. ἐν αὐτῷ τέλῳ. illum vero adeo in Græcās urbes
*Græcorumque Deos furentem morbus invasit omnium fœdissimus. pedi-
 culis enim plenus defloruit, & prior illa felicitas hunc finem sortita*
est. Unde Sidon. Apollin. lib. 3. ep. 3. morbum Sullanum dixit
hanc pestem, ubi Savaro. K.

ΚΕΦ. κθ.

CAP. XXIX.

Κόσμος εἶναι ἀπείρητος γελοιῶς
 Ἀλέξανδρῳ ἐπίδυσεν.

Mundus esse infinitos, Ale-
 xander ridicule credidit.

Οὐ γὰρ διὴ δυνάμεαι πεί-

Non possum mihi ipsi

V 2

Ἰβ

Θειν ἑμαυτὸν, μὴ γελᾶν ἐπὶ
 Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου,
 εἶγε ἀπείρους ἀπέων εἶναι τι-
 νας κόσμους, λέγοντι. Δημο-
 κρεῖτε ἐν τοῖς συγγραμμάσιν,
 ὅδε ὠϊᾶτο, μηδὲ τοῦ ἐνὸς κῆ-
 κοινῆ κρατῶν. πόσον δὲ ἐπὶ
 αὐτῷ Δημόκριτος ἐγέλασε
 καὶ αὐτὸς, τί δεῖ καὶ λέγειν;
 ὧ ἔργον τῆτο ὤ.

imperare, quo minus ri-
 deam Alexandrum Philip-
 pi filium. Siquidem quum
 audiret Democritum in
 quibusdam libris infinitos
 mundos constituere, in-
 doluit quod ipse nondum
 unius dominium teneret.
 Quantum vero eum deri-
 serit Democritus, quid o-
 pus est referre, quum hoc fuerit ei consuetum & propri-
 um?

ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ) Historiam habet *Val. Max.* lib. VIII. cap.
 15. & alludit *Juvenalis* Sat. X. v. 168. S.

Δημοκρεῖτε) *Plutarchus* Anaxarchum talia differentem au-
 divisse scribit lib. de Tranq. sed hic forte protulit ex isto. S.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ
 Ἱστορίας

Βιβλίον πέμπτον.

ΚΕΦ. α.

Ὅτι Ταχὸς δι' ἀβροτέραν
 διαίταν ἐτελεύτησεν.

ΤΑΧὸς ὁ Αἰγύπτιος, ἕως
 μὲν ἐχρῆτο τῇ ὀπιχω-
 εῖῳ διαίτῃ, καὶ ἀτελῶς
 διεκίω, ὑγιεινότεα ἀνδρῶ-
 πων διήγη. ἔπειθ' εἰς Πέρσας
 ἀφίκετο, καὶ εἰς τῶν ἐκείνων
 πρυφλῶ ἐξέπεισε, τὸ ἀνδρες τῶν
 σιλίων οὐκ ἐνεγκῶν, ὑπὸ δυσ-

ÆLIANI VARIÆ
 Historiæ

LIBER V.

CAP. I.

*Quod Tachos propter lautio-
 rem victum vitam finierit.*

TAchos Ægyptius, do-
 nec usus est vernaculo
 victu, & frugaliter vixit,
 omnium hominum fuit
 sanissimus. Postquam vero
 ad Persas venit, & in illorū
 luxum delapsus est, quum
 non posset ferre insolent-

εντελείας

εντερίας ἢ βίον κατέσβεψε, tiam ciborum, vitam dys-
 ἢ τρυφῆς ἀλλαζάμεν Θ Δά- enteria finivit, & luxuriam
 νατον. cum morte cominutavit.

εἰς Πέρσας) Eo enim confugit metu Agefilai regis Lace-
 dæmoniorum, quem quod propter brevitatem corporis risisset, in-
 festum sibi fecerat. Vide *Athenæum* lib. XIV. *Plutarchum* in
 vita Agefilai. Cæterum qui Nostro Ταχῶς, Cornelio Nepoti
 Thacus scribitur in Agefilao cap. ult. §. 2. S. *Diodor.* lib. 15.
Tachum ait ab *Agefilao* adjutum regnum Ægypti recuperasse. id
 quod de belli initio acceperim. postea enim ad *Νεβανεβιν* transit,
 Tachumque ad Persas confugere compulit. K.

ΚΕΦ. Β.

CAP. II.

Φερεκύδης πῶς τέθνη-
 κεν.

*Quomodo mortuus sit Phe-
 recydes.*

Ὅτι Φερεκύδης Πυθαγόρου
 διδάσκαλῶ ἐμπροσθῶν εἰς ἢ
 ἀρρώστιαν, πρῶτον μὲν ἰδρῶ
 ἰδρῶτα θερμὸν, ἰξώδη, ὅμοιον
 ὡς μύξαις, ὑστερον δὲ θηριώ-
 δη, μετὰ δὲ ἐφθειράσθη καὶ
 διαλυομένων τῶν σαρκῶν εἰς
 τὰς φθειράς, ἐπεγένετο τῆ-
 ξις, καὶ ἔτω ἢ βίον κατήλ-
 λαξε.

Pherecydes præceptor
 Pythagoræ morbo corre-
 ptus, primum emisit sudo-
 rem calidum, viscosum, &
 mucori simillimum: post-
 ea vero beluinum: deinde
 pediculi creverunt: quum-
 que carnes in pediculos
 dissolveretur, tabes secuta
 est, & ita animā exhalavit.

Φερεκύδης) Vide, quæ notavi sup. 4, 28. & adde *Aristot.*
 V. de Anim. cap. 285. S.

ὅμοιον ὡς μύξαις) Vix hæc lectio bona. quid enim vult
 illud ὡς? annon illud ipsum quod ὅμοιον? igitur aut delendum
 aut scribendum ο. ταῖς μύξαις S. Nihil hoc quidem loco re-
 jiciendum. Nam ὡς sæpe per pleonasmum elegantem Græcis
 usurpatur. *Polybius* lib. 1. pag. 52. ὡς ἐπὶ τῷ Λιβύης, ubi vide
 notas Clar. Jac. Gronovii, *Herodianus* lib. 3. cap. 11. δειμύτεροι
 ὡς πρὸς τὰς ἐνοίας οἱ ὑπὸ τῷ ἀνατολίῳ ἀνδρωποῖ. *Orientalis ac-
 mine ingenii valent præ cæteris*, ubi frustra sunt qui ὡς Latine red-

dere conati sunt. Suidas ad τὸ , ὡς γ' ἐμοὶ κείνη , παρέλκει ὡς , inquit. vide indicem in ὡς. Cæterum quod ad rem ipsam attinet, notavit Phoius ex Agatharicide, acridophagorum genti πτερωτὰ γλῆ φθειρῶν, alatos quosdam pediculos è corporibus subnasci, καὶ τῶν θηρίων ἐκφύσεως καὶ λεπτῶν ἀναχομῶν ἰχώρων, una cum animalculis enatis tenui exoriente sanie &c. Strabo l. 16. Geogr. de eadem gente. τὰ τετραράκοντα ἔτη στανίως ὑπερβιάσιν, ἀπὸ θηριμύτης αὐτῶν τὸ σαρκός. quod reddit Xylander. raro quadragesimum superant annum, carne jam inferiorem versa. malim, carne jam in bestiolas vel pediculos resoluta. Hoc enim signat hoc loco τὸ ἀπὸ θηριμύτης. K.

ΚΕΦ. γ.

CAP. III.

Περὶ τῶν Ἡρακλείων σηλαῶν.

De Columnis Herculis

Αἰριστοτέλης τὰς νῦν Ἡρακλείους σήλας καλεμένας, περὶ κληθῆναι τέτο, φησὶ, Βειάρεω καλεῖσθαι αὐτάς· ἐπεὶ δὲ καθῆρε γλῶ καὶ θάλασσαν Ἡρακλῆς, καὶ ἀναμφιλόγως δειργέτης ἐγένετο τῶν ἀνθρώπων, τιμῶντες αὐτὸν, καὶ μὴ Βειάρεω μνήμην παρ' ἐσθ' ἐποιήσαντο, Ἡρακλείους δὲ προσηγόρευσαν.

Aristoteles affirmat eas columnas, quæ nunc Herculis appellantur, antequam hoc nomen sortirentur, Briarei dictas esse. Postquam vero Hercules terram mareque purgasset: & sine dubio bene meritus esset de genere mortalium, tum Briarei nomen eos neglexisse, & Herculis columnas nominasse.

Βειάρεω.) Locum Aristotelis ignoro, dubitoque an in iis extet, quæ ad nos ex multis ejus viri scriptis pervenerunt. Interim veram esse lectionem credo ex Hesychio, apud quem Βειάρεω σήλας explicantur αὐτῶν Ἡρακλείων λεγόμεναι. Porro quis hic Briareus fuerit, cujus mentio fit hoc loco, non sum satis certus. Puto tamen eum intelligi, quem crudelissimum tyrannum fuisse, alioque nomine Ægeum appellatum docent Virgilius lib. VI. Æneid. Servius ad eum locum, Apollonii Scholiastes, Timocles apud Athenæum lib. VI. Pausanias in Corinthiacis & alii. Erasmus Chiliad. 1. cent. 7. vetustissimum Herculem sic nominatum

tum scribit, auctorem non laudat. Sed forte habet ex *Scholiasse* Pindari, qui hoc Herculis inter alia cognomentum asserit fuisse, & *Gyraldus* monet in Syntagm. Imo potius ex Clearcho, qui apud *Zenobium* in ἔτϙ ἀλλϙ Ηρακλῆς, meminit Briarei καλε-
 μῆς Ηρακλῆος ante Tyrium Herculem, quem & ad columnas istas ait profectum, & sic inde acceperint nomen. *Eustath.* ad *Dionys.* Perieg. de iisdem columnis: olim vocabantur Saturni colum-
 νῆα, deinde columna Briarei, nam usque ad illos montes protende-
 bantur eorum fines. S. Briareus, Ægæon, Gyges est gigascen-
 timanus, tribus nobilis nominibus, de quo inter alios *Phavorin.*
 in Αἰγαίῳν. *Demetrius Caletianus* Briareum unum ex Cyclopi-
 bus ait fuisse, qui habuit filios Sicanim & Ætnani. apud *Διο-
 nem Prusæum* vocatur, θεὸς πρεσβύτερος, ἔ πλείσασ μὲν κεφαλῶν,
 πλείσασ δὲ χεῖρες, additque illi ipsi litem, quæ inter Neptunum
 & Solem de possessione Corinthi fuit, suo arbitrato decidendam
 à litigantibus commissam esse, in *Corinthiaco.* confer & *Τρεzem* in
Lycophron. K.

ΚΕΦ. Δ.

CAP. IV.

Περὶ φυτῶν τινῶν ἐν Δήλῳ
 θαλάσσιων.

*De plantis quibusdam na-
 scentibus in Delo.*

Ὅτι ἀναθηλαγ λόγϙ ἐστὶ
 Δήλιϙ φυτὰ ἐν Δήλῳ,
 ἐλαίαν καὶ φοῖνικα· ὧν ἀψα-
 μένλω ἢ Λητῶ, ἀφ' οὗς λατο-
 κῆσαι, τέως ἔ δλωαμένλω
 τῆτο δρῶσαι.

Fama est, in Delo pro-
 venisse olivam & palmam:
 quibus tactis Latonam su-
 bito partum edidisse:
 quum ante id facere non
 potuisset.

ὧν ἀψαμένλω) *Hyginus* fab. CXL. *Ibi* (in Delo insula)
Latonæ oleam tenens parit Apollinem & Dianam. Adde fab. LIII.
 & *Catull.* Hymno ad Dianam. Vindicant hoc tamen sibi *Ephesii*
 apud *Tacit.* III. An. cap. 61. S. *Scholiasstes Apollonii* in lib. I.
Argonaut. ἔδϙ ἐστὶ ταῖς κύσσας τῶν παρακειμένων λαμβάνεσθ ἢ
 λατοκρίζειν ἐαυτῶς τῶν ἀλαγθῶν, ὡς καὶ ἡ Λητῶ ἐλάβετο ἔ φοῖνικος.
*solent parturientes præcipua quædam arripere atque ita dolores suos le-
 vare, quemadmodum & Latonæ palmam comprehendit.* K.

ΚΕΦ. Ε.

CAP. V.

Περὶ Ἐπαμινώνδου ἀκτημο-
σύνης, καὶ μεγαλοφροσύνης.

*De Epaminonda inopia, &
animi magnitudine.*

Ἐπαμινώδης ἓνα εἶχε
πέλιωνα, καὶ αὐτὸν ῥυπῶντα.
εἴ ποτε δὲ αὐτὸν ἔδωκεν εἰς
γναφτίον, αὐτὸς ὑπέμενε
ἕκκοι δὲ ἀπορίαν ἑτέρη. ἐν
δὴ τέτοις τὴν περιουσίαν, τὴν
Περσῶν βασιλέως παρέμψαν-
το αὐτῷ πολὺ χρυσίον, ἔ-
περσῆκαλο. καὶ εἴ τι ἐγὼ νοῶ,
μεγαλοφρονέστερον ἢ δι-
δόντα ὁ μὴ λαβών.

Epaminondas unam so-
lum habebat vestem, eam-
que sordidam: si quando
vero eam misisset ad fullo-
nam, ipse se domi conti-
nere ob indigentiam alte-
rius cogebatur. In tanta
igitur bonorum copia
quum ei Persarum rex ma-
gnam vim auri dono mi-
sisset, non accepit: &, ut

mea quidem fert sententia, celsiore animo fuit is, qui
aurum non cepit, quam qui donavit.

Ἐπερσῶν βασιλέως) Artaxerxis. Rem prolixè descri-
bit Cornelius Nepos in Epaminonda. S.

ΚΕΦ. ΣΤ.

CAP. VI.

Περὶ Καλάνου ἐμβουλίας
τιλδουτῆς.

*De ultronea morte Ca-
lani.*

Ἀξίον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τὴν
Ἰνδῶν τέλῃ ἐπαμείσαι; ἄλλος
εἴ ἂν εἶπεν ὅτι καὶ ἀγαθῆ-
μα. ἐγένετο δὲ τοιοῦτον, Κά-
λανος ὁ Ἰνδῶν σοφιστῆς μα-
κρὰ χαίρειν φράσας Ἀλε-
ξάνδρῳ, καὶ Μακεδόσι, καὶ
τῶν εἰῶ, ὅτε ἐβελήθη ἀπολύ-
σαι αὐτὸν ἐκ τῆς σώματος.

Est & Calani Indi finis
dignus quem laudemus,
alius dixisset quem admire-
mur. Fuit autem ejusmodi.
Calanus sophista Indus,
quum longum vale dixisset
Alexandro, Macedonibus
& vitæ, quando seipsum è
corporis vinculis liberare

διεσῶν,

δισμῶν, ἐργένηλο μὲν ἢ πυ-
 ρὰ ἐν πῆ καλλίσῳ προαστείῳ
 τῷ Βαβυλωνίῳ, καὶ ἡ τὰ
 ξύλα αὐτὰ, καὶ πρὸς δωδίαν
 εὖ μάλα ἐπίλεκτα, κέδρε,
 καὶ θυό, καὶ κυπαρίθι, καὶ
 μυρσίνης, καὶ δίαφνης, αὐτὸς
 δὲ γυμνασάμενος γυμνά-
 σιον τὸ εἰωθὸς, (ἦν δὲ αὐτὸ
 δρόμος,) ἀνελθὼν ὑπὲρ μέσης
 τῆς πυρᾶς ἔστη ἐσεφανωμένῳ
 καλάμῳ κόμῃ καὶ ὁ μὲν
 Ἡλιῶ αὐτὸν προσέβαλλεν.
 ὁ δὲ αὐτὸν προσκυύει. καὶ
 τῆτο ἡ τὸ σῶθῆμα εἰς τὸ
 ἐξάσπειν τὴν πυρὰν τοῖς Μα-
 κεδόσι καὶ τὸ μὲν ἐδραῖτο,
 ὁ δὲ περιληφθεὶς τῷ φλογός,
 ἀτρέσως εἰσῆκει, καὶ ἔ πρό-
 τερον ἀνετράπη, πεινὴ διε-
 λύθη. ἐνταῦθα, φασίν, ἐκ-
 πλαγῶσαι καὶ τὸν Ἀλέξαν-
 δρον, καὶ εἰπεῖν, ὅτι μείζονας
 ἀντιπάλους αὐτῷ Κάλανῳ
 κατηγωνίσασαο. ὁ μὲν γὰρ πρὸς
 Πῶρον, καὶ Ταξίλλῳ, καὶ Δα-
 ρείῳ διήδησεν· ὁ δὲ Κάλαν-
 ος, πρὸς τὸν Πόνον, καὶ τὸν
 Θάναλον.

volebat, extructa & appa-
 rata pyram Callisto sub-
 urbio Babylonis ex lignis
 aridis & ad provocandam
 bonam fragrantiam dele-
 ctissimis cedro, thyo (vel
 thuiο) cupressο, myrto, &
 lauro, ille solitum exerciti-
 um obivit, (erat autem id
 cursus) & accedens in me-
 dia strue constitit corona-
 tus foliis arundinum, af-
 fulgente sibi sole quem
 ipse adorabat: atque hoc
 dederat signum Macedoni-
 bus, ut pyram incende-
 rent, quod quum fecissent,
 ille circumdatus flammis
 immotus constitit: neque
 ante collapsus aut subver-
 sus est, quam expirasset.
 Tunc ajunt Alexandrum
 cum stupore quodam ad-
 miratum dixisse, Calanum
 potentiores hostes debel-
 lasse, quam se. Nam Ale-
 xander cum Poro, Taxila
 & Dario bellum gesserat:
 Calanus vero cum labore
 & morte.

τὸ Καλῶν τῷ Ἰνδῷ τέλει) Adde *Plutarchum* in Alexan-
 dro. *Strabonem* lib. XV. *Diodorum Siculum* lib. XVII. *Bibl.*
Athenæum lib. X. *Ciceron.* de *Divinat.* I. & *Quæst.* *Tusc.* II.

Arrianum lib. VII. *Val. Max.* lib. I. cap. ult. *Suidam.* Cæterum hunc *Calanum* sic à salutando vocatum à Græcis, qui sua lingua *Sphines* dicebatur, memorat *Plutarchus* supra dicto loco. S. *Clearchus* ἄπει ὕπνε: καλεῖται δὲ ὡς φασιν οἱ φιλοσοφοὶ παρὰ μὲν Ἰνδοῖς Καλλάνοι, παρὰ δὲ Σύροις Ἰσδαῖοι, τὸ ἄνομα λαβόντες ἀπὸ τῆς τόπης. dicuntur autem *Philosophi* apud *Indos* quidem *Callani*, apud *Syros* vero *Judæi*, nomen trahentes à loco. quod ultimum apertè falsum est. K.

ἐκ τῆς σώματος δεσμῶν) Nam & hi æternum animum credebant. Pertinet huc quod *Calanus*, cum in rogam ascenderet, dixisse fertur: O præclarum discessum è vita, cum, ut *Herculi* coniigit, mortali corpore cremato in lucem animus excesserit. *Cicero*. S. Animam ἀτεχνῶς ἐν τῷ σώματι ἀφαιδεδεμένῳ plane in corpore vincetam *Plato* in *Phædone* ait. alius apud *Eusebium*. corpus vocat *θυλάκιον κρεῖττιον* sacculum carnis in *Odysseæ* pag. 1450. *Marcion* cum suis hanc doctrinam cupide arripuit dixitque τὸ σῶμα δεσμός ἐστι ψυχῆς καὶ πάντων τῶν κακῶν αὐτὸ ἐστὶ αἴτιον. corpus est anima vinculum & omnium malorum causa, quod refutat eleganter *Origenes* *Dial. contra Marcionitas.* pag. 138. Edit. *VVeistemanæ.* Eodem verò argumento contra ipsum *Origenem* qui à *Propheta Jeremia* animas dici δεσµώτιδας voluerat, utitur *Methodius* ἄπει ἀναστάσεως λόγῳ apud *Photium* pag. 479. Ed. *Hæsch.* K.

ἐν τῷ Καλλίῳ) Hoc solus autor noster. Melius alii, iudicio *Bocharti* *Par. 1. Geog. Sac.* lib. IV. cap. 13. quia *Calanus* moriturus dixisse fertur, se *Alexandrum* μετ' ὀλίγον χρόνον ἐν *Βαβυλωνί* ὄψεσθαι, quod non conveniret, si *Babylone* fuisset mortuus. Refert *Plut.* & *Arrianus.* Etiam *Καλλίον* esse nomen proprium suburbii, ut *Interpres* censuit, ambigo, & autores idoneos hujus rei adhuc quæro. S. Error *Interpretis* fluxit ex eo, quod *Princeps Editio*, quam aliæ secutæ sunt, habuit ἐν τῷ *Καλλίῳ* παρασίῳ. illud grandiusculum & unciale K nominis proprii auctoritatem conciliavit appellativo. scribendum autem *καλλίῳ*. Nam in pulcherrimo *Babylonis suburbio* pyram *Calano* exstructam dicit. Et imitatur *Noster Thucydidem*, qui lib. 2. de *Ceramico*, Atheniensium publico Sepulchreto, ἔστιν, inquit, ἵππὶ καλλίῳ παρασίῳ τῆς πόλεως. Sunt quidem, qui alibi in *Persia* id factum scripsere, sed mirum adeo non est, nec novum Græcis scriptoribus, ut in historia *Calani* adversis inter se frontibus concurrant. Componatur saltem *Arrianus* lib. 7. cum

cum *Nostro*, & erit contradictionum messis uberrima. *Athenæus* lib. X. *Χάρης* &c. *ᾨὲ Καλάνος* (εἶπε) τῷ *Ἰνδῷ φιλοσόφῳ*, ὅτι ρίψας ἑαυτοῦ εἰς πυρρὴν ἐνημεμένῳ ἀπέθανε. quod in ardentem se miserit rogi atque ita obierit. *Onesicritus*, qui *Alexandri* gubernavit navem & coram vidit *Κάλανον καϊόρμον*, combustum *Calanum*, inquit, quod ἐμπρόσθε εἰς τὸ πῦρ, in ignem insiliens perierit, *Noster* vero aliud. Solebant quidem non ita agere *Brachmanes*, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι πλησίον παραστάντες, ἀκίνητοι ἀνέχονται παρασπίρμενοι, εἴτ' ἐπιδύναντες, καὶ χημία καίουσιν, ἕλ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τὴν κατακλίσεως. postquam rogi constituxerunt prope astantes se adiuri patiuntur immobiles, deinde ascendentes & in uno eodemque corporis habitum durantes, vivuntur, nec vel tantillum immutanti reclinatum corpus. *Lucianus* in *Vita Peregrini*. *Philo Jud.* in de *Abrahamo* refert, *Ἰνδῶν τὴν γυμνοσοφιστῶν ἀρχὴν*. Ἐν τῷ ἐπειδὴν ἀρχῇ) καθ' ἡμέραν λαμβάνειν ἢ μακρὰ καὶ ἀνιάτῳ νόστῳ τὸ γῆρας, πρὶν βεβραϊῶν κρηθῆναι, πῦρ ἀψυλῶν, αὐτὰς ἐμπροσθεν, ὀλυμαμένους ἔτι πρὸς πολλὸν ἰσως ἀντιχεῖν, *Indorum Gymnosophistas etiamnum, senectute, morbo illo diuturno & insanabili, ingruente, antequam plane ingravescat, se ipsos rogo incenso comburere, etiamsi longius fore oblectari senio possint.* *Calanum* quoque spontanea sui ipsius exustione senectutis mala occupare voluisse *Arrianus* indigitat lib. VII. vide *Cicero* V. *Tusc. Quæst.* & *Strab.* pag. 720. *Ammian.* l. 29. cap. 9. K.

καὶ *Ἰρύς*) *Gesnerus* legit, καὶ *Ἰύς* vel *Ἰύις*. S. *Ἰρύς* retinendum. Ita enim *Noster* etiam in *Hist. Anim.* lib. 14. cap. 14. *τεθῆλος τε αἰεὶ Ἰρύον, semper virens junco.* *Hesychius* more *Grammaticorum*, *Ἰρύον, εἶδος βοτάνης.* *Suidas* meminit *Ἰρύνης ψάθης* tegetis ex junco confectæ. vide *Plinium* l. 21. cap. 18. K.

Ἐπιληφθεὶς τῷ φλογός) Patet excidisse, ὑπὸ, ut sit ὑπὸ φλογός, ille flamma circumdatus &c. K.

ἀτρέσως) MSS. B. & C. ἀτρέπτως. atque ita legit interpres in suo, & legendum esse docent sequentia. Nam ἀτρέσως est sine timore. quod hic non attenditur. S. Cur hoc loco ἀτρέσως intrepidè non attendendum causam video nullam. Nam τὸ ἀτρέσων, animus timore vacuus efficit gignitque τὸ ἀτρέπτον, i. e. erectum sui que similem vultus, corporis & animi constantiam. ἀτρέσων οἰκῆν ex *Euripide* habet *Noster* l. 3. H. A. cap. 15. & alibi. K.

πρὶν δὲ διαλυθῆναι) Antequam in cineres diffluit. hæc enim *Ἀλάσις* hoc loco innuitur. K.

ΚΕΦ. Ζ.

CAP. VII.

Περὶ Αναχάρσιδος.

De Anacharside.

Οἱ μὲν Σκύθαι περὶ τὴν
ἑαυτῶν ὠλανῶνται. Ἀνα-
χάρσις δὲ, ἅτε ἀνὴρ σοφὸς, καὶ
περαιτέρω προήγαγε τὴν
ὠλανίαν. ἦκε γὰρ εἰς τὴν Ἑλλά-
δα, καὶ ὁ Σόλων ἐθαύμασεν
αὐτόν.

Scythæ in sua tantum re-
gione oberrant. Anachar-
sis vero, tanquam vir sapien-
tia eximia munitus, etiam
ulterius suum errorem
produxit. Venit enim in
Græciam, & apud Solonem
in magna fuit admiratione.

οἱ μὲν Σκύθαι) Adde Laërtium in ipsius vita. S. Plutarch.
in Solone & in Convin. 7. Sapient. K.

καὶ περαιτέρω προήγαγεν) More veterum sapientum. Ex-
emplo sunt Thales, Plato, Solon, plurimique alii. Hinc & Laër-
tius de Socrate, ἀπιδήμιος σὺν ἐδέηθη, καθάπερ οἱ πλείους. vide
Diodor. Sicul. lib. I. Bibl. S.

ΚΕΦ. Η.

CAP. IIX.

Πῶς τινες τὰ σκώμματα
ἤνεγκαν.

Quomodo aliqui tulerint
scommata.

Τὰ σκώμματα καὶ αἱ
λοιδοεῖαι ἐδέν μοι διοκεῖ δὴ-
νασθαι. εἴαν γὰρ σερεῖας γνώμης
λάβωνται, καθάλλευσται.
εἴαν δὲ ἀγνῶν καὶ ταπεινῆς,
ἔχουσε καὶ ἐ μόνον ἐλύπησε
πολλάκις, ἀλλὰ καὶ ἀπέκτενε.
τέτων ἀποδείξις ἐκεῖνα ἔσω
Σωκράτης μὲν ἐν κοιμωδῆ-
μων, ἐγέλα. Πολιάγρῳ
δὲ, ἀπήξαστο.

tur, ridebat: Poliagrus vero, seipsum strangulabat.

σερεῖας

σερεῶς γνώμης) Musonius apud Stobæum serm. XVII. Μὴ πρόψυχον τὸ ἀγανακτεῖν, ἢ ἐπιλείνεσθαι τῶν τοιούτων. πρῶτος δὲ καὶ κούχως οἴσειν τὸ συμβᾶν, ἐπεικὴ πρόπον τῆτο τῆ βελομῶν εἶναι μεγαλόφρονι. Adde reliqua. Seneca Consolat. ad Helviam: *Nemo ab alio contemnitur, nisi à se ante contemptus est. Humilis est projectus animus fit isti contumelia opportunus, &c.* & libro de constantia Sapient. cap. 10. *Sapientis à nullo contemnitur, magnitudinem suam novit, nullique tantum de se licere, renunciat sibi & omnes has, quas non miseras animorum sed molestias dixerim, non vincit, sed ne sentit quidem.* Adde Hugonem Grotium lib. II. cap. 1. §. 10. de I. B. & P. S. Luc. in Piscatore. οἶδα, ὡς ὅσα ἂν τι ὅσο σκάμματι & χεῖρον ἤλοι, ἀλλὰ τενανλίον ὅπερ ἂν ἢ καλὸν ὡπερ τὸ χρυσίον, ἀποσώμενον τοῖς κόμμασι λαμπροτερον ἀποσιλβεί, καὶ φανερωτέρα γίνεται, scio, quod nihil convitiis fiat detestius, quam potius, quod pulchrum in se est, ut, aurum iestibus concussum, splendidius emicat & illustrius redditur. Quapropter convitiatores non querunt illi, dere dentem solido, sed fragili, ut Horatii verbis utar. Lacedæmonii autem à pueris didicerunt τὸ σκάπτειν καὶ σκωπτόμενον μὴ δυχεραίνειν, scommata dicere & dicta æquo animo pati. Qui vero tenerioris frontis erant, eadem deprecabantur & statim ἐσκώπτων ἐπέπαυτο. vide præter Xenoph. in de Rep. Lacædam. Porphyrium lib. IV. τῶν ἀπὸ χῆς. p. 52. K.

ἐγέλα) Seneca de const. cap. 18. Musonius apud Stobæum sermon. 20. S.

ΚΕΦ. Θ.

Περὶ Αἰριστοτέλους.

CAP. IX.

De Aristotele.

Αἰριστοτέλης ἀσωτῶσα-
μεν & τὰ ἐκ τῆ πατρὸς
χρήματα, ὥρμησεν ὅτι στρα-
τεῖαν. εἶτα ἀπαλλάττων κα-
κῶς ἐν τῆτω, φαρμακοπό-
λης ἀνεφάνη. παρεισρυεῖς δὲ
εἰς τὸν περὶ πατον, καὶ ὡδρα-
κῶν τῶν λόγων, ἀμείνων
quum forte in peripatum venisset, & audiens docen-

Aristoteles abliguritis
omnibus pecuniis, quæ ex
hæreditate parentis ad
ipsum devenerant, in mili-
tiam profectus est. Deinde
quum sinistre malisque a-
vibus hoc ei procederet,
pharmacopolam egit. Et

πεφυκῶς

πεφυκὸς πολλῶν , εἴτα ἐξ
 περιβάλετο, ὡς μετὰ ταῦτα
 ἐκτίσατο.

tium sermones, quum na-
 tura multis esset præstan-
 tiore, habitum sibi com-

paravit, quem deinde in opus produxit.

Αριστοτέλης) *Suidas* : Τίμαιός Φησι καὶ Ἀριστοτέλης , εἶναι αὐτὸν εὐχερῆ , θρασυῶ , ἀσπιδιῶ , ὀψιμαδῶ , μισθὸν ὑπάρχοντα , καὶ τὸ πλεονεκτήσιον ἰατρικὸν ἀποκεκλειότα . πρὸς δὲ , γαστρίμαργον , ὀφθαλμικῶν ἐπὶ σῶμα φερόμενον ἐν πᾶσι . *Athenæus* lib. VIII. Τίμαιος ὁ Ταυρομενίτης καὶ Ἀριστοτέλη τὸ φιλόσοφον ὀψοφάγον Φησι γεγονέναι . *Apud eundem* dicto libro *Epicurus* ἐν τῇ ἀπὸ ἐπιτηδωμάτων ἐπιτολῇ , prodit , ὅτι καθ' ἑαυτὸν τὰ πατρῷα ἐπὶ στρατιᾷ ἀγέρησε , καὶ ὅτι ἐν ταύτῃ κακῶς πράττων , ἐπὶ τῇ φαρμακοπωλείῃ ἦλθεν . εἴτα ἀναπεσθαιμὲνος ἔπι Πλάτωνος ἀεικλίτες Φησι παραβαλὼν ἑαυτὸν ἀσπιδιῶσι τοῖς λόγοις , ὅτι ἂν ἀφύης , καὶ καὶ μικρὸν εἰς τὴν θεωρητικὴν ἐξῆλθεν . Sed hæc omnia falsa sunt & ficta . Vide eruditissimum *Cassiodorum* ad *Laërtii Epicurum* , ubi similia de *Aristotele* dicuntur verius , quam probantur . Adde *Francisci Patricii Discussion. Peripatet.* Tom. I. l. I. pag. 2. ut suadent notæ *Codici Borgiani* S. Adeas licet etiam excerpta *Polybii de Virtut. & Vitiis* p. 1393. & 99. quem *Suidas* , ut solet , ad verbum exscripsit . Cæterum *Aristotelem* plurimi dentatis chartis dictisque lacerarunt . *Themistius* enim *Orat. IV.* ait . Κηφισιδώρης καὶ *Eubulidas* καὶ *Τίμαιος* , *Δικαιάρχης* καὶ *στρατὸν ὄλον* τῶν ἐπιτηδωμάτων *Ἀριστοτέλει* &c. *Cephesidoros* , *Eubulidas* , *Timæos* & *Dicaarchos* totumque exercitium *Aristotelis Stagiritæ* infestum qui potero facile percensere ? quorum orationes etiamnum virulentos & contentiosos spirant animos . Quibus adde *Alexinum Eriticum* , *Democharem* , *Lyconem Pythagoricum* . ex *Aristotele Peripatetico* lib. 7. de *Philos.* cuius ῥῆσιν dabit *Euseb.* lib. 14. *Præp. Evang.* p 791. ubi inter alia habet , eorum , qui *Aristotelem* calumniati sunt , καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰ βιβλία τεθνηκέναι τῶν σωματίων μακρόν . Κ.

Κ Ε Φ . κ

C A P . X .

Νηῶν πινῶν , καὶ ὀπλιτῶν
 ἀριθμὸς , ἐς οἰ Ἀθηναῖοι
 ἀπώλεσαν

Navium aliquarum & *at-*
matorum numerus , quos ami-
serunt Athenienses.

Νηῖται

Νηϊτῶν ἑξήκοντα Ἀθηναῖοι εἰργάζοντο ἑαυτοῖς ἀεὶ φιλοπόνως, κατὰ χρόνον δὲ τὰ μὲν καλοῦσθαι, τὰ δὲ ἠτιώμενοι, ἀπώλεσαν, τετάρεις μὲν ἐν Αἰγύπτῳ διακοσίας, οὐδὲν τῶν πλεονάσασιν· περὶ Κύπρον δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν· ἐν Σικελίᾳ τεσσαράκοντα καὶ διακοσίας· ἐν δὲ Ἑλλησπόντῳ διακοσίας. ὁπλίται δὲ ἀπώλοντο αὐτοῖς ἐν Σικελίᾳ μυριάδες τεσσαρες, χίλιοι δὲ ἐν Χαρονεῖᾳ.

Athenienses semper summo studio navium classem sibi compararunt: & pro temporis intervallis nunc victores, nunc victi amiserunt, triremes in Ægypto ducentas, una cum supplementis; in Cypro centum & quinquaginta, in Hellesponto ducentas. Armaturæ gravis milites eis perierunt in Sicilia ad quadraginta millia, in Charonea mille.

νηϊτῶν ἑξήκοντα) Pleraque hujus capituli debentur *Isocrati*, in *Oratione de Pace* p. m. 417. εἰς Αἰγύπτον μὲν γε Διακοσίαι πλεύσασαι τετάρεις αὐτοῖς πληρώμασι διεφθάρησαν. περὶ δὲ Κύπρον πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, ἐν δὲ τῷ Πόντῳ μυρίας ἑπτάστας αὐτῶν καὶ τῶν συμμάχων ἀπώλεσαν, ἐν Σικελίᾳ δὲ τέτταρας μυριάδας καὶ τρεῖς τεσσαράκοντα καὶ Διακοσίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἐν Ἑλλησπόντῳ Διακοσίας. τὰς δὲ καὶ ἑλέκα καὶ πέντε καὶ πλείους τέττων ἀπολλυμένας, καὶ τὰς καὶ χιλίας καὶ διχιλίαις ἀποθνήσκοντας, τίς ἂν ἐξαριθμῆσαι; *ducentæ quidem naves in Ægyptum solventes cum ipsis classiariis perierunt. circa Cyprum vero centum quinquaginta. In Ponto suorum & auxiliorum militum gravis armaturæ decem millia desiderarunt. in Sicilia autem quadraginta millia cum ducentis quadraginta triremibus. In Hellesponto ducentæ amissæ sunt. quoties autem modo decem, modo quinque, aut plures pessum ierint, & mille vel bis mille homines cæsi sint, quis quæso enarraverit?* Conferantur ista cum *Æliano* & apparebit eum *Isocrati* lectorem imitatoreque sedulum fuisse. K.

Διακοσίας) *Diodorus* habet τετρακοσίας. vide eum lib. XI. & XIII. convenit magis *Thucydides*. lib. I. quanquam ad ducentas istas accessisse & ipse dicat naves quinquaginta. Belli porro cum Ægyptiis mentionem facit etiam *Justinus* lib. III. cap. 6. S.

σὺν τοῖς πληρώμασι) De hoc nihil ante dictus auctor. Navestantum accendisse scribit. Cæterum quæ fuerint πληρώματα apud Græcos, dixi lib. II. cap. 3. de Militia Navali. S.

πρὸς κύπερον) An eo bello, quod duce Cimone ibi gestum? atqui tunc fuere victores. vide *Corn. Nepot.* S.

ἐν δὲ σικελίᾳ cui bello Nicias præfuit. Habes omnia apud *Thucydidem* lib. VII. *Diodorum* lib. XIII. & *Plutarchum* in Nicia. S.

ἐν Ἐλλησπόντῳ) Ad Ægos Potamos, superati à Lacedæmoniorum duce Lysandro. vide *Diodor.* prædicto libro. S.

Χίλιοι δὲ) Et plures, bello cum Philippo. Consule *Diodor.* lib. XVI. & *Suidam* voce *Δημοσθένους*. S.

Κ Ε Φ. ια.

CAP. XI.

Περὶ Θρακῶν βασιλέως ὠμότητος καὶ τῶν αὐτῶν υἱῶν.

De crudelitate regis Thracum erga liberos.

Ὁ Θρακῶν βασιλεὺς, (τὸ δὲ ὄνομα λεγέτω ἄλλῃ,) ὅτε ὁ Ξέρξης ὅπῃ τι τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευεν, εἰς Ροδόπων τὸ ὄρεον ἀπέδρα· τοῖς δὲ ἐξ πατρῶν αὐτῶν σωσεβέλας μὴ στρατεῖν ὅπῃ τι τὴν Ἑλλάδα. διήλον δὲ, ὅτι φιλέμῳ υἱῷ ὁ ἀνήρ. οἱ δὲ οὐκ ἐπειάθησαν. ὑπεστρέφαντες δὲ αὐτῶν πάντα ἐξετύφλωσε, μὴ ποιήσας ἑλλητικά.

Rex Thracum (nomen alius dicat) quum Xerxes in Græciam bellum importaret aufugit in montē Rhodopen. Sex vero suis filiis consulebat, ut ne contra Græciam arma caperent: ex quo manifestum est, eum Græcis bene cupivisse. Verum quum illi patri morem non gessissent, reversis omnibus oculos

eruit, rem perpetrans homine Græco indignam.

Ὁ Θρακῶν βασιλεὺς) Habet, ut opinor, ex *Herod.* lib. 7. quoniam & ipse nomen ejus non prodit. Tantum enim ita scribit ὁ τῶν Βισαλλέων βασιλεὺς γῆς τε τῆς Κρησιτικῆς θρηῆξ. Nisi velimus θρηῆξ esse nomen proprium ejus regis, quod non credit *Ælianus*. S. Nec quisquam opinor crediturus est. K.

ἑλληνικά) MS. C. ἑλληνικῶς. S. Iterum explicat MSi. Iectio *Nostri*. ἑλληνικά enim Atticè, communiter ἑλληνικῶς dicitur. K.

ΚΕΦ. ΙΒ.

CAP. XII.

Ὅτι ὁ Δημάδης ἐξημιώθη, ψηφισάμενος θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον.

Demades multatus, quod decretum fecerat, ut Alexander in Deorum numero haberetur.

Οὐ δύναμαι δὲ Ἀθλιωάων μὴ ἐφιλεῖν ταῦτα. ἐκκλησίας ἕως Ἀθλιωάοις παρελθῶν ὁ Δημάδης, ἐψηφίσασθε θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τεισκαμδέκαλον. τὸ δὲ ἀσελείας ὁ δῆμος τὸ ὑπερβάλλον μὴ ἐνεγκῶν, ζημίαν ἐτιμήσατο πρὸς Δημάδει ταλάντων ἑκατόν, ὅτι θνητὸν αὐτὸν δὴ τὸν Ἀλέξανδρον ὄντα ἐνέγραψε τοῖς Ολυμπίοις.

Non possum non hoc factum Atheniensium exofculari. Convocata Atheniensium concione Demades surgens, decreto iussit, ut Alexander scriberetur deus decimus tertius. At populus impietatis magnitudinem non ferendam ducens, Demadi irrogavit multam centum talentorum, quod Alexandrum mortalem & hominem ascripsisset Olympicis.

τεισκαμδέκαλον) Præcipui, quos Græci veteres colebant, diierant duodecim, vel οἱ δωδεκα à numero appellati, quos *Ennius* his versibus comprehendit.

Juno, Vesta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars, Mercurius, Jovis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

Meminit *Pausanias* in Atticis. σοῦ, inquit, ὅπισθεν ἀποδόμην) γραφῆς ἔχουσα θεὸς δωδεκα καλεσθῆναι. His Demades adscribi vult Alexandrum, eumque decimum tertium constitui. S. Demades ille Macedonico conductus auro quævis scribere aut facere in gratiam Regis Alexandri ausus est, & deinde absurda psephismata vel decreta his verbis tueri: τῆτο τὸ ψήφισμα ὅσον ἐγὼ ἔγραψα, ἡμὰ πόλεμον, τῷ Ἀλεξάνδρῳ δόξατι γραφῶν, illud decretum non ego scripsi, sed bellum, idque Alexandri hastâ. *Demetr. Phalerens* de Elocut. *Plutarchus* in Vita *Phocion*. ait, eum

X

solicum

solitum dicere, neminem fore, qui sibi vitio vertat hæc vel illa dicta vel facta *πολιτῶν ἄρχῃ ναύαρχον τὴ πόλιν*, cum res urbis naufragas administraret. Tandem illum ipsum Macedones, quorum totus fuerat, una cum filio miserrimè trucidarunt. *ibidem*. Cæterum *Joh. Stobæus* Ser. 147. habet, Philippum Alexandri patrem etiam *τελοκαίδεκατον θεόν*, decimumtercium Deum cognominatum, cum Cleopatrx filix nuptias ingenti pompa celebraret, & posttridie in theatro interfectus jaceret. Vide locum & adde *Diodor.* lib. 16. pag. 480. 82. imprimis *Æneam Gazæum in Theophrasto* pag. 43. adi supra lib. 2. cap. 19. & notas *Salmasii in Histor. August.* p. m. 138. Breviter, voluit Alexander *πάρεδρος* haberi XII Deorum, quos Græci dicebant *Ολυμπίαις*, & Athenienses dedicatâ arâ publice colebant. vide supra l. 2. c. 9. K.

εκατὸν) Tanta vero summa hominem privatum & rhetorem multatum, vix est verisimile. Quid? si cum *Athenæo* scriberemus *δέκα ταλάντων*. Videretur profecto vero propius. Habet autem *Athenæus* hanc historiam l. VI. c. 13. S. Etiam si populus Atheniensium majorem multam Demadi irrogasset, is tamen nihil solvere aut voluit aut potuit. Septies enim convictus de vi legibus & decretis illatâ infamiaque notatus, publicè dicendi libertatem amiserat. Nec tamen multam impositam vel ex parte solvit. *Plut.* in *Phoc.* K.

τοῖς Ολυμπίαις) h. e. *τοῖς δώδεκα*. Idem enim sunt, & sic dicti, quod Jovi, cum à Titanibus oppugnaretur, auxilio venissent. *Diodorus Siculus* lib. IV. *Ζεὺς τῆς μὲν συναγωγῆς ἀρχὴς τῶν θεῶν μόνος ἀνόμασιν Ολυμπίαις*. S.

Κ Ε Φ. 17.

CAP. XIII.

Ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀγγίστροφοι πρὸς νεωτερισμῶς.

Quod Athenienses ad novas res proclives fuerint.

Ἦσαν δὲ ἄρα Ἀθηναῖοι δεινῶς εἰς τὰς πολιτείας ὀφθαλμοί, καὶ ὀφθαλμοὶ πρὸς τὰς μεταβολὰς πάντος μάλλον. βασιλείαν μὲν γὰρ ἤνεγκαν σωφρόνως ὅππῃ Κέκροπος,

Athenienses omnino ad commutandos reipublicæ status erant versatiles, & omnium propensissimi ad vicissitudines. Nam regnū Cecropis, Erechthei, The-

καὶ

καὶ Ἐρεχθίδεωσ, καὶ Θησεύωσ, καὶ τῷ Κοδριδῶν κάτω. τυραννίδεσ ἐπειράθησαν ὑπὸ τῷ Πησιπραλίδεωσ. ἀεισοκρατία δὲ ἐχρήσαντο μέχρι τῶν τετρακοσίων. εἶτα ὕστερον δέκα τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔττε ἦρχον τὴ πόλεωσ. τελευταίων δὲ ἐγένετο ἀναρχία ὡς τὸ τῶν τριάκοιτα κατὰστασιν. ταύτῃ δὲ τὸ ἔτος ἀγχιζροφον μετὰβολῆ τὴ τρόπεσ, εἰ ἐπαμειν χρεῖ, ἀλλὰ ἔγωγε τῆτο οὐκ οἶδα.

sei & Codridarum postea moderate tulerunt. Tyrannidem experti sunt sub Pifistratidis, Aristocratia usi sunt usque ad quadringentos, deinde singulis añis in posterū decem ex civibus remp. gesserunt. Postremo quum triginta tyranni constituerentur, coorta est confusio & sine magistratibus resp. fuit. Hanc tam proclivem comutationem morum, an laudare æquū sit, ego sane ignoro.

Αθηναῖσι &c.) Ingenium Atheniensium plane temporarium & propitio Vertumno natum præter sacrum ex Act. 17. & profanum Platonis Comici testimonium apud Sextum Empiricum p. 70. adversus Mathematic. satis ostendit Dio Chrysof. in πολιτικῶσ ubi ait, ἐκατηγοροῦσιν ἀλλήλων, ὡσ ἐξελεύσασιν, ἐ τὰσ μὲν εἰσ τῶν βέλῶ εἰσάγασιν ἢ ἑτέρωσ ἐξάγασιν; ἐχ ὡσπερ ἐν σεισμῶ πάντα κινεῖ) ἢ πάντα μετέωρα εἰσ, καὶ ἔθεν βέβαιον. εἰσ τῆτο ἦκασιν, ὡσε μὴ ἀρκείαδ τοῖσ αὐτῶν ἡγεμόσιν, ἀλλ' ὡσπερ ἐν τοῖσ ἀνιάτοισ νοσήμασιν, δέονται ξένων ἰατρῶν. nonne se invicem accusant, ejiciunt? nonne alios in senatum legunt, alios inde pellunt? annu omnia, ut in terra motu fluctuant, omnia in suspensō sunt nihilque stabile. eò tandem devenitum, ut suis ducibus non contenti quasi in morbis incurtabilibus peregrinis opus habeant medicis. Hæc ille de populo Attico. K.

Αεισοκρατία δὲ ἐχρήσαντο) Observant viri docti, perperam collocata esse hæc Æliani verba, quia si hunc ordinem retinemus, decem illi archontes fuissent ante triginta tyrannos, quod tamen & contra historiam, & contra Nostrum ipsum est, qui decem hos illis triginta alias postponit. Igitur eruditissimus Joannes Meursius in Archont. lib. III. hæc verba ita collocat &

emendat. *Αεισοκρατία ἣ ἐχρῆσαντο μέχρι τῆς τετρακοσίων. εἶτα ὑπερον ἐγένετο ἀναρχία πρὸς τὴν τῆς πεντακοντα κατὰ τὴν τριάντων πόλεως.* Hoc, inquit, vult dicere Ælianus. *Varias mutationes experii Athenienses, postquam denique anarchiam paterentur, cum Triginta imperarent, tandem rursus è civibus suis constitutos, qui annos singulos, more pristino, principatum urbis tenerent.* Adde, quæ hic ipse disputat. cap. 10. Fortunæ Atticæ, nam id integrum huc pertinet. Consule etiam *Maussacum* ad Harpocrat. p. m. 153. & *Sigonii* Remp. Athen. S. Videtur *Noster* voluisse hoc capite non tam seriem temporum, quam temporarium & mutabile Atheniensium ingenium proponere, quo aliam atque aliam Reipublicæ formam amplexi sint, iterumque abjecerint, ideoque si non exacte observat rationem ordinemque chronologicum, id ei, ut à scopo suo alienum, fraudi ne sit. sufficit, si nobis Athenienses *νεωτεροποιῖς* exemplis probet per saturationem congestis. *Nec non & illud nimia est superstitionis, ut quæque sint tempore, ea etiam facere ordine priora: non quia frequenter sit hoc melius, sed quia interdum plus valent ante gesta, deoque levioribus superponenda sunt,* inquit *Quintil.* lib. IX. cap. IV. Confer *Plinium* lib. 3. epist. 9. *Rabbinorum* huc ibat regula: *אין מוקדם ומאוחר בתורה* non est præmissum & postpositum in lege, id est, non ea ordinis in historiâ sacrâ habetur ratio, ut suo quæque tempore reddantur, sed interdum quod ordine postponendum erat, primo loco ponitur ob dignitatem rei, & vice versa. v. *Abenesr.* Gen. II. *Noster* autem ordinem invertere non sine causa voluit. Cum enim decem viri instar herbæ solstitialis paulisper floruerint, nec ad eò Rem turbaverint publicam, inter quadringentos oligarchicos & triginta tyrannos eos inculcavit medios, uti *Nestor* Homericus *κακὸς εἰς μέσον ἔλασεν.* ipsos autem triginta Tyrannos, qui sua ambitione gravissimis patriam calamitatibus affecerunt, loco dedit ultimo, ut omnium perditissimos. Præterea non opus est ut turbatum historiæ ordinem existimemus, si verba, *εἶτα ὑπερον δέκα* &c. accipiantur non de decemviris, qui Triginta Tyrannos exceperunt, sed de eo tempore, quo abrogato CCCC. imperio Athenienses iterum τὸ σύστημα τῆς πολιτείας ἐκ τῆς πολιτῶν συνεστήσαντο, *statum Reipublicæ ad civium auctoritatem revocarunt.* *Diodorus* lib. 13. Biblioth. pag. 165. Numerantur equidem novem archontes, qui in democratia summæ rerum præerant: *Nostro* autem placuit numerus rotundus, ut fieri amat in historia. & quomodo de decem-

decenviris illis, qui Triginta tyrannis surrogati sunt, vere dixerit *Noster*, καθ' ἑκάστων ἔτ' ἤρχον τ' πόλεως, quotquot annis praefuerunt urbi? Vix enim degustarunt magistratum, cum eo iterum abire coacti sunt. Hoc suæ expositioni non convenire vidit *Meursius*, ideoque mendum in δέκα quæsit invenitque. legit enim δὲ κ'. Sic emendatio peperit emendationem! Quod supra dixi de numero rotundo vel præpostera narratione simplicius est nec novo tibicine egere videtur. Si tamen nec illud placuerit erudito Lectori, reliquum utique nihil aliud fuerit, quam ut mendum agnoscamus in voce δέκα, *Nostrumque* dicamus scripsisse εἰνέα, quod primum in ἐνδεκα, inde in δέκα transit. Vice versâ *Meursius* apud *Xenophontem* lib. 2. Græc. Histor. p. m. 373. pro ἐνδεκα rectè legendum censet δέκα. Emendationem Ἐ δέκα in εἰνέα etiam approbat *Edvardus Simsonius Chronici* P 3. pag. 73. Cæterum nec in eo videtur *Noster* exactè seriem temporum observasse, quod Ἀρχόντες perpetuos, decennales, & annuos, qui inter Reges & Pisistridarum tyrannidem medii fuerunt, non recensuit, quamvis hunc saltum non tam *Æliano*, quam ejus compilatori tribuerem. K.

ΚΕΦ. ΙΔ.

CAP. XIV.

Νόμ' Ἀττικὸς περὶ σωμάτων ταφῆς, ἢ βοῶν σφαγῆς.

Lex Attica de corporum sepultura, & boum macellatione.

Νόμ' καὶ ἔτ' Ἀττικὸς, ὃς ἂν ἀτάφῳ περιτύχη σιώματι ἀνθρώπου, πάντως ὀπιβάλλειν ἀπὸ γῆς, θάπτειν δὲ πρὸς δυσμάς βλεπόντας. καὶ τῆτο δὲ λῶ φυλαττόμενον παρ' αὐτοῖς. βῆν ἀρότῳ, καὶ ὑπὸ ζυγὸν πονήσαντα σὺ ἀρότρω, ἢ καὶ σὺ τῇ ἀμάξῃ, μηδὲ τῆτον θύειν, ὅτι κ' ἔτ' εἶν ἂν

Lex etiam hæc inter Atticas scripta fuit. Si quis in infepultū cadaver hominis incidat, saltē ei terram injiciat & ita sepeliat, ut ad occasum spectet. Hoc etiā servatum custoditumque apud ipsos est: Bovem aratorem, qui jugū trahit, vel cum aratro, vel cum plastro, ne mactes: quoniam ille etiam agricola est, &

γεωργός , καὶ τῷ ἐν ἀνθρώποις humano generi laborum
καμάτων κοινωνός. socius.

ὁς ἀν ἀτάφῳ) Vide *Peitium* de LL. Athen. adde *Sophocl. Schol.* in *Antigon.* ubi de hac consuetudine , & *Fabium* decl. 5. S. πάντως γῆν ἐπιβάλλειν , hic est , ad minimum aliquot terræ aut pulveris pugillos mortuo injicere prætereuntem. *χυτὴ γῆ* , dicitur illi paulatim congesta terra , *Scholia Græca* in *Sophoclis Antigon.* ubi de hujusmodi mortuo , qui scilicet ita sepultus erat , ait , ἐκ τῆς βλάβῃ τῷ τεταμμένῳ , ἀλλ' ὡς εἶχε ἐπιβεβλημμένη τῷ ἡαίμῳ. τὸ δὲ ἐποίησεν ὁ θεῖος νόμος χάριν. οἱ γὰρ νεκρὸν ὁρῶντες ἀταφον κῆ μὴ ἐναμνησάμενοι κόνιν , ἐναγχεῖς εἶναι ἐδόξαν &c. λόγῳ ᾧ ὅτι Βυζύγης Ἀθήνησι κατηρέσατο τῆς ἀερορῶσι ἀταφον σῶμα. non alitè terra erat obrutus , sed obiter injectus pulvis. idque fecit legis respectu , qui eum sepelivit. Qui enim mortuum insepultum videbant , nihilque pulveris illi inspergentes præteribant , piaculum commississe videbatur. Ajunt etiam Athenis Buzygem devovisse eum , qui corpus hominis præteriens insepultum seneret. vide *Horat.* lib. I. *Carm. Od.* 28. & ibi *Acronem* , *Notrium Hist. An.* lib. 2. cap. 42. Huc facit ex *Suida* fragmentum Auctoris nescio cujus : ἰδὼν ναυηγῆ σῶμα ἐρίμεμενον ἀκιδῶς κῆ ὀλιγώρως , παρελθεῖν ἐκ ἐτόλμησα. ἀλλὰ ἔθαψα τῷ τεθνεῶτα , θεῖμα τῷ ἡλίῳ ὑδάμῃ φίλον δῆπρῶτων ἀνθρώπων θεσμῶ. cum in corpus naufragi temerè abjectum insepultumque incidissem , non ausus sum præterire , sed mortuum sepelivi & lege humanâ speculaculum soli nequaquam gratum contexi. in voce ἀκιδῆς. *Quintil. Declam. VI.* Inde ignotis quoque corporibus transeunium viatorum collatitia sepultura , inde injecta ab alienis humis. Ne verò solis hominibus hæc lex videatur lata , *Ægyptii* de accipitre tradunt , illum non tantum hominis mortuū vicem dolere , verum etiam jacenti γῆν ἐπαμήσαδ' εἰς τὰς ὀφθαλμοὺς , ἐν οἷς τὸ ἡλιακὸν κατοικεῖν πεπιστεύασι φῶς , terram inspergere oculis , quibus solis , (cui accipitrem sacrarunt) lumen inesse credunt. *Porphyr.* περὶ ἀποκῆς ἐμψύχων. lib. IV. pag. 54. ex *Plutarcho* de *Iside & Osir.* *Servius* in *Virgil.* 6. *Æneid.* Qui de pietatis generibus scripserunt , primum locum in sepultura esse voluerunt. unde , quum ponitiscibus nefas esset cadaver videre , magis tamen nefas fuerat , si visum insepultum relinquerent. Genus autem sepulture fuerat , injectio pulveris. *Philo* de *Hebræis* suis : μὴ ταφῆς νεκρῶν (lect. vulg. malim præ νεκρῶν *Vergeri*) ἐξείργειν , ἀλλὰ καὶ

καὶ γὰρ αὐτοῖς, ὅσον γε εἰς τὴν ὁσίαν, προσεπιβάλλειν, mortuorum sepultura ne intercedas, sed etiam terræ aliquantulum, dicis saltem gratia, eis superinjice, apud Euseb. de Prepar. Evangel. p. 358. & 368. ubi eadem ex Iosepho allegata. K.

βλέποντας) Non habet adjectivum hoc, quo possit referri. præcedit enim σῶματι & αὐτῶν, quæ nec genere nec numero conveniunt. Kirchmannus in opere de Funere lib. 3. cap. 8. edidit βλέποντα, quasi in eo intelligi debeat ἄνθρωπον, cum superius sit σῶμα ἀνθρώπου. S. Kirchmannus secutus est Casaubonum notis in Læert. vitâ Solon. Cæterum βλέποντας rectius pronunciaveris quia lex de pluribus significanter loquitur & subintelligit νεκρῶς mortuos. vide infra lib. 7. cap. 19. K.

Βῆν ἀρότω) Habet idem Petitus de LL. Att. pag. 398. Alias non Athenienses solum, sed & in universum omnes veteres bove aratore abstinerunt. Varro lib. II. cap. 5. Bos socius hominum in rustico opere & Cerevis minister. Ab hoc antiqui manus ita abstinere voluerunt, ut capite sanxerint, si quis occidisset. Plinius lib. VIII. cap. 45. Socium laboris agrique culturæ habemus hoc animal, tantæ apud priores curæ, ut sit inter exempla, damnatus à populo Romano die dicta, qui concubino procaci rure omasum se edisse negante, occiderat bovem: actusque in exilium, tanquam colono suo inieremptio. Et Poëtæ ferreo demum seculo edidi cœpisse scribunt. Uti patet ex Arato, Virgilio & aliis. Adde, quæ notavit Biscoli Tom. II. lib. IV. cap. 17. Hor. Subl. & Barb. lib. I. Adv. cap. 15. S. Pythagoras quoque voluit, suos βόους ἀρότης & ἀπέχεσθαι, à bove aratore se abstinere, Eustathius in Odyss. 1717, rationem adfert, quia soli consecrati sunt boves. vide Plutarchum Orat. 2. de σαρκοφαγία, si duæ illæ Orationes Plutarchi sunt, Cujacium l. 4. Observ. c. 20. Nostrum lib. XII. Hist. Anim. cap. 34. Stobæum Serm. 165. Columellam lib. 6. de Re Rustica in præfatione. Porphyr. lib. 2. περὶ ἀπικῆς. Apud Lyndios tamen βῆς ἀρότης Ἡρακλεῖ θύεται, bos arator Herculi caditur. vide Philostratum lib. 2. Iconum. ut & apud Athenienses in festo, quod vocant Διπτόλια, Noster lib. 8. cap. 3. vide Cl. Boucharti P. I. Hierozoic. pag. 314. Adde quod Thebani etiam Apollini Πολιῶ ἐργάτης βῆς θύειν νομίζουσιν ex historia, quam habes apud Pausaniam in Bœoticis, pag. 290. K.

Δικαστήρια ἐν Ἀθῶναις παρὰ τῶν
σφαγέων.

*Loca ubi judicia Athenis
exercebantur in homicidas.*

Ὅτι Δικαστήρια ἡν Ἀττικὰ, παρὰ μὲν τῶν ἐκ προνοίας ἀποκτεφνάντων, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ· παρὰ δὲ τῶν ἀκσίως, ἐν Παλλάδιῳ· παρὰ δὲ τῶν κτείνων μὲν ὁμολογάντων, ἀμφισπεινῶν δὲ ὅτι δικάως, ὅπῃ Δελφινίῳ γίνονται αἱ δῖθυαι. jure vero an injuria patrata esset, id in dubium vocaretur, in Delphinio rationes dijudicabantur.

Loca erant in Attica judiciis constituta, si quis consulto & præmeditate mortem alicui intulisset, in Martio pago: si præter voluntatem, nec sponte, in Palladio: si vero cædem factam esse confiterentur, jure vero an injuria patrata esset, id in dubium vocaretur, in Delphinio rationes dijudicabantur.

δικαστήρια) Habes hæc omnia accuratius apud *Pollucem* lib. VIII. *Onomast.* cap. 10. & *Pausaniam* in Atticis. S.

Ὅτι παμδίον δῖον ἱεροσυλίαν
θάνατον κατεκράθη.

*Puer sacrilegii nomine ca-
pitis damnatus est.*

Ὅτι ἐκ τῶν Ἀρτέμιδος σφάνων πέταλον χρυσοῦν ἐκπεσὸν ἀνείλετο παμδίον, ἔμω ἔλαθεν. οἱ ἔν δικάσαι παίγνια, καὶ ἀσραγάλης προύθηκαν τῷ παμδίῳ, καὶ τὸ πέταλον. ὁ δὲ καὶ αὐθις ὅπῃ τῶν χρυσοῦν κατέλεχθη, καὶ δῖον ταῦτα ἀπέκτεφναν αὐτὸν ὡς θεοσύλλω, ἔδόντες συγγνώμην τῇ ἡλικίᾳ, ἀλλὰ τιμωροσάμενοι δῖον τῶν παρᾶξιν.

Quod puer auream laminam, quæ ex Dianæ corona deciderat, cum sustulisset nec latuisset, in judicium adductus est. Judices igitur crepundia, talos & laminam auream proposuerunt puero: qui quum iterum ad aurum se contulisset, plexus est tanquam sacrilegus: neque ætati veniam dederunt, sed flagitium & sceulus vindicarunt.

ἀνείλετο παιδίον) Puerimater sacerdos Dianæ Braurone, quod discimus ex fragmento Hyperidis apud Pollucem lib. IX. cap. VI, κόρη, inquit, νόμισμα παρ' Αθωαίοις ὡς, ὡς Υπερίδης, τὸ παιδίον τ' ἐν Βραυρωνί ἱερείας τ' ἀναθημάτων τι λαβόντι παραέληθη ἡναι λέγων ἐπι πύραν (lego πείρα) συνέσεις κόρη. κόρη numisma est apud Athenienses, ut Hyperides ait, puero sacerdotis illius Deæ, quæ est Braurone, donarium aliquod fumenti, Coren esse propositam, ad explorandum ejus intellectum. Cum vero ille iterum ad aureum donarium manus extenderet, judicio fecisse sacrilegium visus damnatusque est. v. loc. K.

Κ Ε Φ. Ι Ζ.

CAP. XVII.

Περὶ Αθωαίων Δεισιδαμονίας.

De Atheniensium Superstitione.

Ὅτι τοσούτον ὡς Αθωαίοις Δεισιδαμονίας, εἴ τις περιπίδον ἐξέκοψεν ἐξ Ἡρώε, ἀπέκτεναν αὐτόν. ἀλλὰ καὶ Ἀτάρβην, ὅτι τ' Ἀσκληπιῶ τ' ἱερὸν σερπῶν ἀπέκτεινε πατάξας, οὐκ ἀργῶς τῆτο Ἀθηνῶν παρῆιδον, ἀλλ' ἀπέκτεναν Ἀτάρβην, καὶ οὐκ ἔδοσαν ἕτε ἀνίας συγνώμην, ἕτε μανίας, πρεσβύτερα τῶτων ἀμφοτέρων τὰ τοῦ θεῶ ποισάμενοι. ἐλέγετο γὰρ ἀκυσίως, οἱ δὲ μεμνώως τῆτο δράσαι.

Dei. Dicebatur enim non sponde, at per furorem id fecisse.

ἱερὸν σερπῶν) Fuit, cum hunc locum vitiosum haberem, & pro σερπῶν, παρῆαν scriberem, certumque intelligerem serpentem, seu draconem, quem Æsculapio consecratum ejusque ministerio dedicatum, ex hoc ipso scriptore lib. VIII. Hist. Anim.

cap. 12. didiceram. Sciebam enim passerem, quem vulgo ista vox latine significat, nullibi huic Deo sacrum reperiri. Verum quoniam nil temere mutandum, censeo interpretationem superesse, secundum quam intelligi hic locus possit, atque priscaejus lectio retineri. Nimirum si dicamus, ἱερὸν περὶδὸν non sacrum Æsculapii passerem, sed sacram ejusalitem, quæcunqueca denique sit, significare, ac fortasse gallum aut gallinam intelligi posse, quam Æsculapio immolari consuevisse testis *Festus* l. IX. & *Plato* in Phædone, quando moriturus *Socrates* Critoni dicit. ἀλεκτεύονα ὀφείλομεν Ἀσκληπιῶ. Ita enim veteres Græcos hoc nomen invenio accepisse. *Gerhard. Joh. Vossius* *Idolol.* lib. III. cap. 86. *Quandæque* vox περὶδὸς generalem habet significationem, ac gravioribus etiam alitibus competit. Imo *Cæsar Scaliger* ex *Nicandro*, qui prisco more loqui amat, colligit, περὶδὸν antiquissimis dictam esse gallinam, eoque & *struthio camelum*, non tam passerem marinum, quam gallinam marinam reddi debuisse. S. Nondum adeo in angustum, ut *Comicus* ait, nostræ coguntur copix, ut hic cascã quãdam significatione περὶδὸς accipiamus pro gallinaceo. Est enim ὁ ἱερὸς περὶδὸς Ἐ Ἀσκληπιῶ passerculus ille, qui in fano Æsculapii, ut aviculæ id genus solent, nidulum suum suspenderat, & loci sanctitate ab omni injuria defendebatur. Hunc Athenienses ut Æsculapii hospitem supplicemque, sacrum reputarunt Deo, apud quem habitabat. ita *Herodotus* l. I. c. 159. refert, Cumæos misisse legatos ad *Branchidas*, qui *Apollinem* consulerent, an *Pactyam Lydum*, qui supplex ad eos confugerat, *Persis* ad necem deposcentibus dederent. Oraculo reddito, *Pactyam* *Persis* dedendum esse, unus ex legatis de industria templum *Apollinis* perlustrans ἐξείρεε τὰς περὶδὰς καὶ ἄλλα ἕσα ἐν τῷ νεοστυλῶν ὀρνιθῶν γένει ἐν τῷ νηῶ, passeret aliasque aviculas, quæ in templo nidulatae erant suis exemit nidulis. Quo factò hanc vocem emissam adyto ferunt, ἀνοσιώτατε ἀνθρώπων τί τὰδε τολμᾶς ποίειν; τὰς ἐμέας μὲν ἐν τῷ νηῶ κερταίσεις; *Hominum* impurissime, cur ista ausus es facere? Itane meos supplices templo exturbas? Ex quibus satis patet, aviculas illi Deo sacras haberi, in cujus æde nidificarunt. *Varro* ideo hirundines vocat *hospitas* *Apollinis* apud *Arnobium* lib. VI. contra gentes. Sunt etiam, qui ista *Psalmi* פֶּרַח בַּיַּד &c. explicant de passeribus & hirundinibus in altari Domini nidificantibus. Quapropter talis quoque fuit passer, quem elisit ictu *Atarbes*, eoque nomine ab Atheniensibus interfectus est. His visum fuit subjicere locum è *Plinio* gemi-

geminum germanum nostro. Ita autem ille : Tiberio principe ex fatu supra Castorum ædem genitus pullus (corvi), in oppositam sutrinam devolavit , etiam religione commendatus officinæ domino. Is maturè sermoni assuesfactus , omnibus matutinis evolans in rostra , in forum versus , Tiberium , dein Germanicum & Drusum Casares nominatim , mox transeuntem Pop. Rom. salutabat , postea ad tabernam remeans , plurimum annorum assiduo officio mirus. Hunc sive æmulatione vicinitatis manceps proximæ sutrinæ , sive iracundiâ subitâ , ut voluit videri , excrementis ejus impositâ calceis maculâ , exanimavit , tanta plebis consternatione , ut primo pulsus ex ea regione , mox & interemptus sit , funusque innumeris aliti celebratum exequiis : &c. Adco satis justa causa pop. Rom. visa est exequiarum ingenium avis , aut supplicii de civè Romano , in ea urbe , in quâ multorum Principum nemo deduxerat funus. confer & Dionem Chryso-
stomum in ῥοδιανῶ. K.

ἔτε ἀνίας) Gesærus legit ἀεθλίας. Casaubonus , ἀνείας , quod est propius à veteri scriptura firmatque MS. A. in MSS. B. & C. legitur ἀγνοίας. S.

οἱ ᾗ μεμνηὸς) Hæc non intelligo , quo enim pertinent οἱ ᾗ ? sententiam esse puto , fuisse alios qui dicerent , eum (Atarben) fecisse hoc non spontè , alios fecisse per furorem , sed Athenienses neutrum exceptionis loco voluisse accipere. certe , nisi explices hoc modo non conveniet superioribus , in quibus dicitur , Athenienses nec imprudentiam nec insaniam attendisse. Græca tamen quomodo emendari debeant non satis video. S. οἱ ᾗ scil. φασί. alii vero , ajunt. Solet enim Noster tam concisè loqui. aliud exemplum hujus locutionis extat in fragmentis *Bliani* vocè ἀπώνατο. vide infra l. 8. c. 19. K.

ΚΕΦ. III.

CAP. XVII.

Πεὶ ἐγκύς γυναικὸς θάνατον καὶ ἀκερθείσης.

De muliere prægnante qua capitis damnata est.

Ἡ ἐξ Ἀρείς πάγε βελή ,
ἐπεὶ τινα φαρμακίδα σωέ-
λαβον , καὶ ἔμελλον θανα-
τώσειν , εἰ πρῶτον αὐτῷ
ἀπέκλειναν , πρηνῆ ἀπεκύνειν.

Judices Areopagitæ ,
quum veneficam mulierē
deprehendissent , & eam
morti tradere vellent , non
prius ipsam interemerunt.

ἔ , τε

ὅ, τε καὶ σιωλήφθη ἔκυε, τὸ ἀνάτιον ἐν βρέφῳ ἀναλύοντες τὴν κατὰ δίκης τὴν αἰτίαν μόνω ἐδικάωσαν τῷ θανάτῳ.

quam partu liberaretur. Postquam vero peperit quod conceperat, solventes à damnatione innocentem infantem, eam, quæ commeruerat, supplicium, solam morte mulstarunt.

ἢ πρῶτον) Et sic non Græcorum modo, sed & Ægyptiorum & Romanorum legibus cautum erat. *Quintilianus* declarat. CCLXXVII. *Supplicium prægnantis lex differri in diem partus jubet.* *Plutarchus* de sera numinis vindicta: *Legem Ægyptiã nonne videntur recte quidam Græcorum descripsisse, quæ jubet gravidam, si mortis fuerat damnata, asservari, donec pariat.* Idem testatur *Diodorus* lib. II. *Briffon.* lib. 2. cap. 20 *Antiquit. Select.* Causam vide apud *Hug. Grotium* lib. II. de I. B. & P. cap. 21. §. 14. S. *Ulpianus*, 3. ff. de Pœnis. *Prægnantis mulieris consumendæ damnatæ pœna differitur, quoad pariat.* Ego quidem, & ne quæstio de ea habeatur, scio observari, quamdiu prægnans est. confer *Covarruv.* lib. 4. Variar. c. ultim. *Freherum* lib. I. *Parergôn.* cap. 17. & quos laudat *Gothofredus* in *Ulpiani* locum ante citatum. quibus adde hæc *Philonis* ὁ ἐπιλανθρωπίας: πάντων ἀνοσιώτατον ἐν καρῶν κὴ ἡμέρᾳ μιᾷ ἔγγονον ὄμῃ κὴ μητέρᾳ κλείνειν. συνίεν δέ μοι δεκάσιν ὀρμηθέντες ἔνιοι τὸ νόμοθεν κὴ τὸ ἐπὶ ταῖς κατὰ κρείτους γυναῖξιν εἰσηγήσατο νόμον, ὃς κελεύει τὰς ἐγκυβόσας ἀν' ἀξία θανάτῳ δεῖσιν, μὴ θανεῖν, μέχρῃς ἀνδραποδέωσιν, ἵνα μὴ ἀναίσχμητον συναπόληται τὸ κατὰ γαστρός, omnium impiissimum est, factum una cum matre uno eodemque tempore & die necare (Levit. 22.) Id vero legislatores nonnulli intellexisse & ad ferendam legem de damnatis mulieribus mihi moti videntur, quæ prægnantes, si quæ capitis damnari mereantur, ad supplicium dare vetat ante partum, ne cum illâ interfectum simul pereat quod utero clauditur. vide *Synopsin Puerperii* à *Bartholino* editi. K.

πρινὴ ἀπεκύησεν) *Casaubonus* corrigit: πρινὴ ἀπεκύησεν ὅτι κὴ σιωλήφθη κὴ ἔκυε. Ut sit sensus, priusquam in lucem edidisset, quod erat conceptum & in utero gerebatur. *Gesner.* ὅτε δὲ τὸ σιωλήφθη ἔκυε. Sequeretur *Casaubonum* Nisi quis mallet scribere, ἢ ἔκυε, repetita littera ex fine præcedentis verbi, quam videtur per similitudinem absorpsisse. S. Verba illa, ὅτε κὴ

καὶ συνελήφθη ἔκκε, parenthesis includenda, ut μετὰ ξυλογία, & ita accipienda, cum enim comprehenderetur, gravis jam erat. συλλαμβάνειν enim significat vel auxiliari, vel concipere, vel etiam comprehendere maleficum, quæ ultima significatio est hujus loci. vide Thomam Magistrum in hac voce. Juvant etiam MS. B. & C. qui, notante Scheffero, habent, ὅτι γὰρ συλλαφθη, atque adeo more suo explicant *Notrum*. vide *Indicem* in καὶ. K.

ΚΕΦ. ΙΘ.

CAP. XIX.

Αἰσχύλῳ ἀσελείας κειθεὶς
πῶς διεσώθη.

*Æschylus impietatis no-
mine condemnatus quomodo
evaserit.*

Αἰσχύλῳ ὁ τραγωδὸς ἐκείντο ἀσελείας ἐπὶ τινὶ δράματι. ἐτοίμων ἔν ὄντων Ἀθωάων βάλλειν αὐτὸν λίθοις, Ἀμυνίας ὁ νεώτερός ἀδελφὸς διακαλυφάμενος τὸ ἱμάτιον, ἔδειξε τὴν πῆχυν ἔρημον τῆ χειρός. ἔτυχε δὲ ἀεισίων ἐν Σαλαμίνι ὁ Ἀμυνίας, ἀποβελλικῶς τῆ χεῖρα, καὶ πρῶτος Ἀθηναίων τῶ ἀεισίων ἔτυχεν. ἐπεὶ δὲ εἶδον οἱ δικασαὶ τὸν ἀνδρὸς τὸ πάθος, ὑπεμνήθησαν τῶ ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἀφῆκαν τὸν Αἰσχύλον.

Æschylus tragædus ob quoddam drama impietatis damnatus erat. Quumque Athenienses jam parati essent eum lapidibus obruere, Amynias junior frater detecta veste, cubitum ostendit manu carentem. Fuerat autem Amynias unus ex iis, qui fortissime pugnarant in Salamine, ubi manum amisit, & primum ex omnibus Atheniensibus fortitudinis præmiū consequutus est. Ubi vero judices hominis animum &

miserationem intellexerunt, repetentes facinorum ejus memoriam, *Æschylum absolverunt.*

Ἀμυνίας) *Autori vitæ Æschyli est Ἀμυνίας, de re ipsa consule Diodorum Siculum lib. XI. Heraclidem apud Fustat. 3. Nicom. I. S. Aristoph. in Vespis Ἀμυνίας quoque legit. Etymologicum,*

logicum. ὡς φαίνομεν Φανίας, ἀμύνω Αμυνίας, ἔτι καί τω Χαείας καὶ πλεονασμῷ Ἐβ καὶ βελας. Cæterum non tantum Amynias in pugna navali ad Salaminem mancus est factus, verum ante in campo Marathonio alter Æschyli frater Cynegirus utramque manum amisit, navim jam fugientem retinere conatus. vide Justin. lib. 2. & alios, & ipse Æschylus in eadem pugna fratris fortitudinem æmulatus est strenue, ut ex Pausania in Atticis videre est. K.

Ἀγαλαυφάμφο &c.) Quintilianus lib. 2. Instit. cap. 25. M. Aquilium defendens Antonius quum scissâ veste cicatrices, quas is pro patria pectore adverso suscepisset, ostendit, non orationis habuit fiduciam, sed oculis populi Romani vim attulit, quem illo ipso aspectu maxime motum in hoc ut absolveret reum, creditum est. Vide & sequentia l. c. K.

ΚΕΦ. κ.

Περὶ Ταραντίνων νηστείας καὶ
Ρηγίνων.

Ταραντίνων πολιορκημένων ὑπὸ Ρωμαίων, καὶ μελλόντων ἀλῶναι λιμῶ, οἱ Ρηγίνοι ἐψηφίσαντο μίαν ἡμέραν ἐν ταῖς δέκα νηστῆσαι, καὶ ἐκείνας τὰς τροφὰς ἐκχωρῆσαι Ταραντίνους. ἀποστάντων ἔν αὐτῶν ἐσώθησαν, καὶ μεμνημένοι τῆς πάθους, ἐορτὴν ἀγασσιν τὴν καλεσμένην νηστείαν οἱ Ταραντίνου.

ni festum constituerunt, quod Jejunium appellabant.

καὶ ἐκείνοισι) Mallem ἐκείνας. S.

τροφὰς) Faber putat τῆς τροφῆς scribendum. S. Vix opus erit propter ἀντίπρῶτον. K.

CAP. XX.

De Tarentinorum jejunio,
& Rheginorum.

Quum Tarentini à Romanis obsiderentur, periculumque esset ne fame ad deditioem compellerentur. Rhegini decimo quoque die jejunium decernerent, victum concesserunt Tarentinis. Proinde quum decedentibus Romanis liberarentur, memores calamitatis Tarentini

ΚΕΦ. κα.

CAP. XXI.

Ὅτι ἡ Μήδεια τὰ οἰκεῖα τέ-
κνα οὐκ ἀπέκτενεν.

*Quod Medea proprios libe-
ros non occiderit.*

Λέγει τις λόγῳ τινὶ φή-
μιω ἢ κατὰ τὴν Μηδείας ψαδῆν
εἶναι μὴ γὰρ αὐτὴν ἀποκτείν-
ναι τὰ τέκνα, ἀλλὰ Κοριν-
θίους. τὸ δὲ μυθολόγημα τῆ-
το ὑπὲρ τῆς Κολχίδος, καὶ τὸ
δράμα, Εὐριπίδῳ φασὶ
διαπλάσαι, Διηθέντων Κο-
ρινθίων, καὶ ὀπικρατῆσαι
τῆ ἀληθῆς τὸ ψεῦδος δια τῆ
τῆ ποιητῆ ἀρετῆς. ὑπὲρ δὲ
τῆ πολυμήματός φασὶ τῆ παρ-
δων, μέχρι τῆ νῦν ἐναγίζουσι
τοῖς πασι Κορίνθιοι, οἵονεὶ
δρασμὸν τέτοις ἀποδιδόντες.

*Quidam dicunt, falsum
esse rumorem, qui de Me-
dea fertur. Non enim il-
lam liberis suis mortem
intulisse, sed Corinthios.
Fabulam vero & actum
de Colchide inde natum
esse. Euripidem, roganti-
bus Corinthiis, confinxit
& à mendacio veritatem
superatam esse, propter
poëtæ præstantiam. Pro
scelere vero in pueros pa-
trato etiam nunc fama est,
Corinthios expiatoria sa-
crificia eis offerre, & ea quasi tributum referre.*

ἀλλὰ Κορίνθιος) Qui eos obruerunt lapidibus propter
munera, quæ attulere à matre. Vide *Pausaniam* Corinth. p. m.
43. K.

Εὐριπίδῳ) In Tragædia, cujus nomen est *Medea*, quam
vide una cum *Scholiasse*. S. Ita & Minoëm Tragici falsis crimi-
nibus traduxerunt, ut *Plato* in *Minoe* contendit, simulque monet,
non esse Poëtas irritandos iis, qui ad posteros sui memoriam sine
labe transfundi cupiunt. K.

FINIS LIBRI SEXTI.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ

ÆLIANI VARIÆ

Ἱστορίας

Historiæ

Βιβλίον ἕκτον.

LIBER VI.

ΚΕΦ. α.

CAP. I.

Περὶ τινων καὶ ἄλλων ὀργῆς
ἀπανθρωπίας, ὑβρείας, ἀδικίας,
ἐπάρεσως.

*De quorundam in alios ira,
inhumanitate, injuria, vi,
contumelia.*

Αθηναῖοι κρατήσαντες
Χαλκιδέων, κατεκλη-
ρήχισαν αὐτῶν ἔτι γλυῖν εἰς
τεσσαράκοντα κλήρης, ἔτι
ἰπποπότον καλεμένην χώ-
ραν. τεμένη δὲ ἀνῆκαν τῇ
Αθηνᾷ ἐν τῷ Λιλάντῳ ὀνο-
μαζομένῳ τόπῳ, ἔτι δὲ λοι-
πὴν ἐμίθωσαν, καὶ τὰς
σηλας τὰς πρὸς τῇ βασιλείῳ
σοᾷ ἐσηκίας, ἀπέτερον τὰ ἔτι
μιθώσεων ὑπομνήματα
εἶχον. τὰς δὲ ἀχμαλώτους
ἔδωσαν, καὶ ἐδὲ ἐνταῦθα ἔ-
σβεσαν τὸν κατὰ Χαλκιδέων
θυμὸν.

Athenienses, devictis
Chalcidensibus, terrā
eorum, quæ Hippobotus
dicitur, in quadraginta
portiones sorte distribue-
runt. Templā vero Miner-
væ reliquerunt in loco,
quem Lilantum vocant.
Reliquam terram omnem
pretio elocarunt, & colu-
mnas ad regiam porticum
collocatas, quæ etiam mo-
nimenta continebāt eloca-
tionis. Captivos vero vin-
culis affecerūt neque hic i-
ræ libidinē adversus Chal-
cidenses extinxerunt.

Λακεδαιμόνιοι Μεσση-
νίων κρατήσαντες, ἔτι μὲν γι-
νομένων ἀπάντων ἐν τῇ Μεσ-
σηνίᾳ τὰ ἡμίσην ἐλάμβανον
αὐτοὶ, καὶ τὰς γυναῖκας
τὰς ἐλάττας εἰς τὰ πένθη
βαδίζειν ἠνάγκαζον, καὶ τὰς

Lacedæmonii Messeniis
superatis, omniū quæcun-
que in Messenia erāt, dimi-
diatam partem sibi met ipsi
ceperunt, & mulieres libe-
ras in funera prodire coë-
gerunt, & alienos, neque

ἄλλο-

ἄλλοτεῖς, καὶ μηδὲν σφίσι
προσήκουσας νεκρὰς κλαίειν.
τὰς δὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπέλιπον
γεωργεῖν, ἕς δὲ ἀπέδοντο, ἕς
δὲ ἀπέκτεναν.

Ἀθλιῶται δὲ ὕβρισαν καὶ
ἐκείνῳ ἤ ὕβριν· ἀτυχίας
γὰρ λαβόμενοι, τὴν ἀσφαλίαν
σωφρόνως οὐκ ᾤεσκον. τὰς
γὰρ παρθένας τῶν μετοίκων
σκιαδροφεῖν ἐν ταῖς πομπαῖς
ὠνάγκαζον τῆς ἑαυτῶν κό-
ρης, τὰς δὲ γυνῆκας τῆς
γυναῖξί, τὰς δὲ ἀνδρας σκα-
φροφεῖν.

Σικυώνιοι δὲ Πελλύλει
ἐλόντες, τὰς τε γυνῆκας τῶν
Πελλυέων, καὶ τὰς θυγατέ-
ρας ἐπὶ οἰκήματι ἔστησαν.
ἀγριώτατα ταῦτα, ὧς θεοὶ
Ἑλλῆσιοι, καὶ εἰδὲ ἐν βαρ-
βάρως καλὰ κατὰ γὰρ τὴν
ἐμὴν μνησίαν.

Ἐπεὶ τὴν ἐν Χαρωνείᾳ
μάχῃ ἐνίκησεν ὁ Φίλιπ-
πος, ὅπῃ τὰ πρῶτα ἐν αὐ-
τῷ τε ἦστο, καὶ οἱ Μακεδό-
νες πάντες· οἱ δὲ Ἑλλῆνες
δλειῶς αὐτὸν κατέπληξαν. καὶ
ἑαυτὰς κατὰ πόλεις ἐνεχείρι-
σαν αὐτῷ φέροντες. καὶ τῆτό γε
ἔδρασαν Θηβαῖοι, καὶ Μεγα-

quicquam ad se pertinentes
mortuos lugere. Ex viris a-
liquos reliquerunt colendo
ruri, nonnullos vendide-
runt, nonnullos etiam
morte mulctarunt.

Athenienses quoque pa-
rem sævitiā exercuerunt.
Nam aspirante sibi fortu-
na, non potuerunt eam
modeste ferre. Sed inquil-
norum puellas adigebant,
ut umbellas suis puellis in
pompis præferrent, & mu-
lieres mulieribus, & viri
scaphas gestarent.

Sicyonii quum cepissent
Pellenam, uxores & filias
Pellenensium in lupanari
prostituerunt. Crudele, ὁ
deum immortalem, scelus,
& barbaris etiam, ut mea
fert opinio, indignum.

Quum vicisset Charo-
nensem pugna Philippus,
superbū animum gerebat
tum ipse, tum Macedones
propter res gestas. Græci
vero magno metu conster-
nati se & sua oppida certa-
tim ei tradebant: idque fe-

ρεῖς, ἢ Κοεῖνθιοὶ, ἢ Ἀχαῖοι
 ἢ Ἡλείοι, ἢ Εὐβοεῖς οἱ ἐν τῇ
 αἰκτῇ πάντες. ἔ μὲν ἐφύλα-
 ξε τὰς πρὸς αὐτὰς ὁμολο-
 γίας ὁ Φίλιππος, ἀλλ' ἐδου-
 λώσατο πάντας, ἔκδικα, ἢ
 παρὰ νόμον δρῶν.

cere Thebani, Megarenfes,
 Corinthii, Achivi, Elienses
 & Eubœi, qui in littore ha-
 bitabant omnes. At non
 stetit conventis Philippus,
 quæ cum eis pepigerat, sed
 omnes præter omne jus
 & æquitatem in servitutem redegit.

Ἀθλωαῖοι) Historiam habet *Herodotus* in Therpsichore. S.

Ἰπποβοῶν) Puto *Ἰπποβοῶν* scribendum. Nam apud
Herodotum est *Ἰπποβοατέων χώρα*. Sic autem vocabantur, qui
 Reipubl. præerant, apud Chalcidenses. vide *Strabon.* lib. X.
 pag. 447. & ibi *Casaub.* vulgatum tamen *Faber* censet retinen-
 dum. S.

ἀνήκων) *Interp.* *Tempora Minervæ reliquerunt*, ut sit sensus,
 Athenienses Minervæ templa, quæ ante fuerant in campo condita,
 reliquisse intacta. malim accipi locum de campo *Minervæ sacratio*, ita,
 ut locus ille partim τέμενος fuerit, partim ad colendum ser-
 vandumque redemptoribus cesserit. K.

Διλιάντω) *Διλιάντων* semper & *Strabo* nominat. vide eum
 lib. X. præcipue. p. m. 447. ubi campum sic ostendit appel-
 latum. S. *Eustathius* etiam per e legit *Διλιάντειον* à *λιλαίω, κυρίω*,
 in *Iliad.* pag. 279. 1198. K.

ἢ τὰς σήλας) *Casaubonus* legit ἢ τὰς σήλας ἔσταν τὰς
 πρὸς &c. Melius haud dubie *Meursius*: τ. δ. λ. ἐμιθῶσαν κα-
 τὰ σήλας τὰς π. τ. Ut sit sensus: elocarunt agrum Chalciden-
 sem juxta columnas hujus porticus. vide eum lib. VI. Att.
 Lect. cap. 17. & in *Ceramico* cap. 3. S. Accusandi casus Atti-
 cis pro nominativo usurpatur, ita, ut sæpe ab illo incipiant ora-
 tionem, postea tamen quasi sui obliti desinant non aliter ac si no-
 minativus præcessisset. *Arrianus* lib. I. de Rebus gestis Alex.
 ἀγγέθη αὐτῷ κατὰ τὴν ὁδὸν τὰς Ἀσπενδίας, ὅτι πρὸς τῶν συγκεμέ-
 νων πρῶτον ἐθέλειεν. ubi *Ἀσπενδίας* pro ὅτι *Ἀσπενδίοι*. & ita alibi eo-
 dem libro loquitur. *Scholias* *Thucydidis* in lib. 3. pag. 195. με-
 τίστασιν ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς εὐθείαν, transitionem ab accusativo ad rectum
 veteri Atticismo videtur asserere. ideoque τὰς σήλας &c. ita in
 formulam communis Syntaxeos redigerem: ἢ αἱ σήλαι αἱ πρὸς τῇ
 βασιλείᾳ

βασιλεία σοῦ ἰσηκῆαι αἴπερ &c. & columnæ ad porticam, ut vocant Regiam stantes, illæ inquam indicium elocationis præferebant. nec repugnabo, si quis hic accusativum absolute velit positum πρὸ κῆ τῶν σιλῶν ἢ πρὸς τῇ β. σ. ἰσηκῶν, etiam erectis vel collocatis ad porticum regiam columnis, quæ more vetusto pacta conventa & alia quævis acta publica servabant incisa & inscripta. vide Observat. Luca Holstenii ad Porphyrium de Vit. Pythag. pag. 68. prius tamen malim. Phavorin. αἰτιατικὸς ἀντι εὐθείας παραλαμβάνειν Ἀττικῶν ἐστὶ, accusandi casum pro recto adhibere Atticorum est. Aristoph. Ἀνίβυς θειόνγε, τὸν κέρυκα, τὸν παρὰ τὰς βρετὰς οἰχομένον, εἰ μηδέποτε νοσήσει πάλιν. indignum est si præco ad homines missus nunquam redeat. vide Scholia ibidem. pag. 416. Edit. Basil. & notas ad lib. 2. Noster cap. 13. quibus hæc Casauboni in Polyænum addas, pag. 659. putet aliquis mendam in hac sententia esse: non est tamen, sed est καινοπρεπείας non inveni-
στα γῆμα, quo ejus ætatis Sophistæ mirifice delectabantur. Passini-
etiam in Æliani scriptis oppido quam elegantibus & eruditissimis id ob-
servabis. Quod igitur γῆμα in nominandi casu absolute posito agnovit Casaubonus, id ipsum etiam hic loci in quarto casu manifeste se ingerit legentibus: ideoque sine emendatione Noster sibi suam καινοπρεπείαν postliminio habeat. K.

καὶ οὐδὲ) Cuperus καὶ οἶδε, quia nihil amplius fecisse videntur. S. Imo ira Atheniensium intra hos se terminos non continuit. Captivos enim duabus minis redimi à suis passim equidem sunt, at vincula eorum in arce consecrarunt, ut apud posteros extaret aliquod fœdæ captivitatis monumentum. vide Herod. l. VII. cap. 77. hoc est quod Noster ait εἰδὲ ἐνλαῦθα &c. K.

Λακεδαιμόνιοι) Adde Justinum lib. III. cap. 5. & Pausaniam lib. IV. p. m. 122. S.

καὶ τὰς γυναῖκας) Tyrtaeus Poëta vetus de Messeniis

Δεσπόζεις οἰμάζοντες ὁμῶς, ἄλοχοί τε κῆ αὐτοὶ

Ἐῶτέ τιν' ἐλομένη μοῖρα κίχαι θανάτι.

Pausanias in Messeniis: ἀρεσίητο ἢ κῆ ἐπὶ τὰς ἐκφορὰς τῶν βασιλέων κῆ ἄλλων τῶν ἐν τέλει, κῆ ἄνδρας ἐκ τῆ Μεσσηνίας κῆ τὰς γυναῖκας ἐν εὐθῆτι ἤκειν μελαίνῃ. Nota, etiam viros servilia hæc ministeria coactos facere, non tantum fæminas. S. Confer Homeri Iliad. T. K.

τὰς δὲ ἄνδρας σκαφηφορεῖν) Mutila hæc verba censet Meursius in Panathen. cap. 21. & sic restituenda: τὰς δὲ ἄνδρας, σφίσθ

σκαφηφορεῖν. De re ipsa consule Harpocratonem in σκαφηφόροι Faber legit ἀνδρας ἀνδράσι σκαφηφορεῖν. S. Locus mihi non videtur mutilus. Cum enim inquilinorum uxores cogerentur Atheniensium uxoribus ὑδριαφορεῖν, & virgines virginibus σκιαδηφορεῖν, reliquum erat, viros non aliis quam viris σκαφηφορεῖν, etiamsi non dixeris. *Etymolog.* Magnum voce ἀσκοφορεῖν ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀσῶν πράττεται, τὰ δὲ τοῖς μετόικοις ποιεῖν ὑπὸ τῶν νομοθετησάντων περὶ τήτακται, οἱ μὲν ἔν μετόικοι, χιτῶνας ἐνδεδυμένοι χρῶμα ἔχοντες φοινικῆν καὶ τὰς σκάφας φέρουσι ὅθεν καὶ σκαφηφόροι λέγεται· οἱ δὲ ἀσοὶ ἐσθῆτα ἔχουσιν ἢ βέλονται, καὶ ἀσκάς κατὰ τῶν ἄμων φέρουσι καὶ διὰ τῆτο ἀσκοφόροι καλεῖνται, in festivis Bacchi pompis alia civibus, alia inquilinis à legislatoribus imperata. inquilini enim puniceis induti tunicis alveos ferunt: unde σκαφηφόροι alvearius nomen habet. Cives autem vestem, quam cuique libium, sumunt σκαφηφόροι utres humeris gestant: unde ἀσκοφοροὶ κωτιγερὶ dicuntur. σκαφηφόροι reddidi alvearius ex Glossar. Cyrilli, quod σκάφη, scapha, lintreum (vel linter) alveum interpretatur. alii reddunt, lignonem. Cæterum in textu omnino excidit post γυναιξὶ τὸ ὑδριαφορεῖν, hydriam gestare, quod onus inquilinorum uxoribus proprium erat. ita intelligendus Hesychius: ὑδριαφόροι μέτοικοι, inquilinæ, quarum mariti in pompis σκαφηφόροι, filix σκιαδηφόροι, vel διφοροφόροι. ita plerique omnes qui de hoc argumento scripserunt, nisi quis velit ex hoc Nostri loco colligere, geminum ἔ ὑδριαφορεῖν & σκιαδηφορεῖν officium inquilinorum uxoribus datum esse. K.

σκαφηφορεῖν) Hoc Noster ὕβρις contumeliosam tractationem vocat. Hesychius autem mitius interpretatur, & inquilinos ἐὰν de causa in Panathenaicis scaphas gestasse ait, ὡς εὐνοὶ ἀρεθμῶνται μετέχοντες τῶν θυσιῶν, ut inter eos, qui Atheniensibus bene velent, numerarentur, dum sacrificiorum sunt participes. K.

σκιαδηφορεῖν) Hoc enim servile ac liberis hominibus indignum veterum opinione ministerium. vide Laurentium Pignorium de Servis p. 221. S. In Edit. Patavina est. p. 206. K.

Σικυώνιοι) Similis Tarentinorum in devictos Carbinates crudelitas, de qua vide Athenæum lib. XII. S.

ἐμὲ μνείαν) Faber mallet κατ' ἐμὲ γνῶμην. Vix asfentior. respicit nimirum, quid barbaris probari vel improbari soleat, ad quod narrandum memoria magis quam iudicio est opus. S., Bene Fabri emendationem rejecit Schefferus, id quod confirmat Noster lib. 12. cap. 32. Hist. Anim. ubi iterum usus

hac

hac locutione est : καὶ γὰρ τὴν μνήμην τὴν ἐμὴν , quod ego quidem sciam vel meminerim, inquit. K.

ἐν Χαϊρωνείᾳ μάχῃ) Justinus lib. IX. cap. 4. Diodorus lib. XVI. S.

ἑκδικα δρῶν) Hinc Demosthenes Orat. Philipp. 3. appellat Philippum τὸν ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι ἀυξάνομενον λησὴν τῶν Ἑλλήνων. latronem Græcorum in mediototius Græciæ convalescentem. Utque pueri talis & tesserulis, ita Rex ille lusit juramentis, qui lusus adhuc in mundo

Luditur & ludetur in omne volubilis ævum. K.

ΚΕΦ. Β.

CAP. II.

Πεὶ ἀνδρείας τῆς υἱοῦ τοῦ
Ἀρμαλιδίᾳ.

De fortitudine filii Har-
matidii.

Ὁ Ἀρμαλιδίᾳ τῆς Θεσπιάδος
παῖς ὡδραζόμενος σύμ-
μαχῆσθε Ἀθηναίοις μετὰ καὶ
ἄλλων πολιτῶν, τὰ μὲν πρώτῃ
ἐμάχετο εὖ καὶ καλῶς κα-
ταναλωθέντων δὲ αὐτῶν τῶν
ὄσλων, ψιλῶς ταῖς χερσὶ πρὸς
καθωπλισμένους ἀγωνιζόμε-
νος, Δικλεῶς τῆς βίον ἐτελεύτη-
σεν πατρίδην ἐν τῇ νεανίᾳ προσ-
εῖπον, κυδαίνων αὐτὸν Ὀμη-
ρικῶς. τὸ δὲ ὄνομα αὐτῆς
εἰ τῷ ὀπιμελὲς εἰδέναι, ἀλλα-
χόθεν εἴσεται.

Harmatidii Thespiensis
filius, cum aliis civibus au-
xilium veniens Atheniensibus,
primum quidem strenue riteque
pugnavit: consumptis autem
omnibus armis, nudis manibus
adversus armatos dimicando
vitam cum gloria finivit.
Itaque patrio nomine juvenem
appellavi, & Homerice celebra-
vi. Ipsius vero nomen si quis
flagitet noscere, aliunde sciet.

Ἀρμαλιδίᾳ) Ἀρμαλίδιον nominat Herodotus lib. VII. cap. 27. S.

σύμμαχῆσθε Ἀθηναίοις) Quid si Nostro hinc memoriola vacillavit? Athenienses enim ad Artemisium stabant cum classe id temporis, cum prælium ad Thermopylas commissum, & Thespienses Lacedæmoniorum socii duce Leonida strenue Per-

larum impetum sustinuerunt. Rectius itaque non Ἀθλιώτης, sed Λακεδαιμονίους σύμμαχοι &c. hoc loco esset. K.

ὀμηρικῶς) Stylo Homeri. qui fortissimum quemque πατρόθεν vel Patronymico nomine illustriorem reddit, hinc Πηλεΐδης dicitur Achilles, Λαερτιάδης Ulysses, Ἀτρεΐδης Agamemnon &c. ad hunc modulum Noster dixit Ἀρμαλίδης ἔθ' Ἐσσιπῶος παῖς, filius Harmatidii Thespiensis i. e. Dithyrambus. Præpinitis autem respicit Noster locum Homeri, Iliad. ubi Agamemnon Μεγέλαυτῃ his instruit mandatis:

Φδέγθε δ' ἢ κεν ἴσθα, κὴ ἐγρήγορθαι ἀνωχθεῖ,

Πατρόθεν οἱ γυνεὺς ὀνομάζων ἀνδρά ἕκαστον,

Πάντας κυδαίνων. μηδὲ μεγαλίζεο θυμῶ.

In quem locum Synesius Orat. de Regno ita commentatur. ὁ δὲ (Ποικτῆς) αὐτὸ περὶ τῆτο πρῶτον κατανοήσας, ὅτι πλείω ἔχθ' ἰσχυρῶν εἰς εὐψυχίαν ἀνδρῶν τὸ μηδὲ τῆς ἀγέλαις ἀγνοεῖσθαι τῷ βασιλεῖ, ὅσοι ὀνόματι μόνον καλεῖν τῆς στρατιῶος πεποίηκεν Ἀγαμέμνονα· ἀλλ' ἔτι οὐ αὐτῷ κὴ τὸν ἀδελφὸν νεθεῖται πρὸς τῆ παρορηγορία πατρόθεν κὴ οἰ γυνεὺς ἀνωθεν ὀνομάζειν ἀνδρά ἕκαστον, κὴ πάντας κυδαίνειν, μηδὲ μεγαλίζεσθαι κὴ τὸ κυδαίνειν εἰς αὐτὸν, εὐ λέγειν εἶπιν, εἴ τῳ τι ἀγαθὸν ἢ πρᾶχθῆν ἢ εὐτυχῆθῆν συνηπίσαστο. ita alicubi Poëta primus animadvertens, quod plurimum momenii habeat ad confirmandos militum animos, si nec gregarii regem lateant, non tantum Agamemnonem sedit nomine milites compellantem: sed fratrem quoque idem admonet, ut unumquemque virum præmissis nomine, etiam a patre & ab aliis à genere compellet, & elogio condecoret, nec superbius se jactet. κυδαίνειν enim est, honorifice mentionem alicujus faceret, si quaedam bene aut feliciter rem eum gessisse nosset. Ita πολλοὶ πατρόθεν ὀνομάζουσι Κλεοβουλῶν, ænigmatum Poëtriam, quam Pater Cleobulus Εὐμηλῶν dixerat: Plutarch. in Sympof. K.

ἀλλαχόθεν) Ex Herodoto, qui eum Διδύραμνον appellat. Cæterum hoc factum in Thermopylis, ubi Leonidas Spartanorum rex cum paucis ingentes Xerxis copias per quadriduum detinuit. S.

ΚΒΦ. γ.

CAP. III.

Περί Ἰσάδα παιδός.

De Isada puero.

Ὅτι Λακεδαιμόνιοι Ἰσάδαν ἔτι παῖδα ὄντα, κὴ μήπω puerum adhuc, quem Lex

ἔ νόμος

ἦ νόμος καλῶν αὐτὸν εἰς ὄπλα, ὅτι ἐκ τῆς γυμνασίας ἐκπαιδύσας ἠρίσθυσεν, ἐξεφάνωσαν μὲν, ὅτι διὲ πρὸς τὴν ἀπειταμένης ἡλικίας, καὶ μὴ τὰ δειπνώεα ἔχων ὄπλα ὤρμησεν εἰς τὰς ἐχθράς, ἐζημίωσαν.

nondum ad pugnam vocabat, quoniam exiliens gymnasio strenuū se præstiterat, corona donaverunt: quoniam vero nondum ætate postulante, & non cum receptis patriæ armis in hostes irruerat, multa afferunt.

Ἰσάδας) vide Plutarch. in Vita Agesilai. Polyænus lib. 2. Strateg. p. 127. Ifidam appellat. König.

ΚΕΦ. Δ.

CAP. IV.

Περὶ τῆς τὴν Λυσάνδρου θυγατέρας ἐγγυσησάμενος.

De eo cui Lysandri filia desponsa erat.

Ὁ μὲν Λύσανδρος ἐτεθνήκει ὁ δὲ τὴν θυγατέρα ἀπέτι ζῶντα ἐγγυσησάμενος, ἐπειὴ καὶ ἡ παῖς ἐρήμη πατρὸς ἀπελείπετο, καὶ ὁ Λύσανδρος, μετὰ τὴν βίαν κατὰ στροφὴν ἀνεφάνη πένης ὢν, ὁ δὲ ἀνεδύετο ὁ ἐγγυσησάμενος, καὶ εὐδὲ ἐφασκεν ἀξιοῦσθαι γυναῖκα. ὅπῃ τέτοις οἱ Ἐφοροὶ τὸν ἀνδρα ἐζημίωσαν. ἔτε γὰρ Λακωνικὰ ἐφρόνει, ἔτε ἄλλως Ἑλληνικὰ, φίλος τε ἀποθανόντι ἀμνημονῶν, καὶ τῶν σωθηκῶν τὸν πλεῖστον περιμιῶν.

deque divitias potiores haberet.

Lysandro vita defuncto, ille qui superstitis adhuc filix fidem dederat conjugii, quum & puella orbata parente esset, & ille post obitum pauper reperiretur, sponzionem ante factam revocavit, & se nolle eam ducere uxorem dixit. Ob eam causam punierunt eum comuni decreto Ephori. Neque enim Lacedæmonio aut etiam Græco homine digna faciebat, qui mortuo amico gratiam non præstaret, & pactis fi-

ὁ δὲ τὴν) Non unus, verum plures fuere, teste *Plutarcho* in *Lacon. Apopht.* & *Nostro* ipso lib. X. cap. 15. S.

πένης ἂν) Cum *Lylander* contra *Lycurgi* leges multam auri argentique vim *Spartæ* intulisset, post *Athenienses* feliciter debellatos, sibi ne drachmam quidem ex tanta præda servavit & patriam ornare, quam domum suam maluit. nisi quis dixerit *Lylandrum* potius labefactasse fundamenta *Spartanæ* Republicæ, dum cives avaritiam docuit, quâ perituram esse *Spartam* oracula cecinerant. Eleganter de eo *Plutarchus* in *Vitâ τὴν πατρῴδα ἔπαυσε θαυμαζομένῳ ἐπὶ τῷ μὴ θαυμάζειν πλεῖστον. finem attulit admirationi, in qua erat Patria, quod divitias non admiraretur.* De hac renunciatione sponsaliorum *Petr. Ærodius* agit. l. II. R. I. c. 3. Tit. 36. vide infra l. IO. c. 15. K.

ΚΕΦ. ε.

CAP. V.

Πρὸς Ἀθλωάων πρέσβειων. *De legatis Atheniensium.*

Ὅτι Ἀθλωᾶοι τὸς εἰς Ἀρκαδίαν ἀποσεαλέντας πρεσβυτέρους, ἑπεὶ ἑτέραν ὁδὸν ἦλθον, καὶ ἐ τὴν προστεταγμένῳ, καὶ τοὶ κατορθώσαντας, ὅμως ἀπέκτενον.

Athenienses missos in *Arcadiam* legatos, quoniã alia via quam imperatum erat, profecti fuerant, tametsi rem bene gessissent, tamen morte mulctarunt.

Ἀθλωᾶοι) Tale quid *Plutarch.* in *vitâ X Rhetor.* de *Antiphonte* memorat. Hic enim una cum *Archeptolemo* *Spartam* legatus à *Quadringentis* missus, quod hostium navi vectus & per *Deceleam* terrâ profectus erat, accusatus postea & condemnatus domi est, & pœna quæ proditoribus debetur, de eo sumpta, cadaver inssepultum abjectum, & cum tota posteritate inter infames relatus est. *Königius.*

ΚΕΦ. ς.

CAP. VI.

Λακονικὸὶ νόμοι.

Laconicae leges.

Ἡ γὰρ ἐ καὶ ταῦτα Λακωνικά; νόμοι ἐστὶ τοῖς Σπαρ-

An vero non hæc etiam *Laconicam* olent discipli-

τάταις,

τιάταις, τὸν ᾤδραχόμενον ἕς τρεῖς, ἀτέλειαν ἔχειν φρεζῶς. τὸν δὲ πέντε, πασῶν τῶν λειβεργιῶν ἀφείδαι. γαμῆν δὲ ἀποροίκας ἔτι. βάνουσον δὲ εἶδέναι τέχνῳ ἀνδρα Λακεδαιμόνιον οὐκ ἐξῶ. Φοινικίδα δὲ ἀμπέχεσθαι κατὰ τὰς μάχας, ἀνάγκη ἴ. ἔχειν δὲ τὴν χροῖαν ἢ σεμνότητος τι. πρὸς ταύτη γὰρ μὲν ἢ τὴν ῥύσιν ἢ ὀπηχυομένε ἀίματος ἐκ τῶν τραυμάτων ἔτιγε μᾶλλον ἐκπαλίττειν τὸς ἀντιπάλους, βαθυτέρας ἢ ὄψεως γνωμένους, καὶ φοβερωτέρας μᾶλλον. γένετο ἢ ὄψεως γνωμένους, καὶ φοβερωτέρας μᾶλλον. γένετο ἢ ὄψεως γνωμένους, καὶ φοβερωτέρας μᾶλλον. γένετο ἢ ὄψεως γνωμένους, καὶ φοβερωτέρας μᾶλλον. γένετο ἢ ὄψεως γνωμένους, καὶ φοβερωτέρας μᾶλλον.

Ὅτι οὐκ ἐξῶ ἀνδρὶ Λακωνίᾳ ἐδὲ σκυλεύσαι τὸν πολέμιον. οἱ δὲ καλῶς ἀγωνισάμενοι καὶ ἀποθανόντες, θαλλοῖς ἀνεδύοντο, καὶ κλάδοις ἑτέροις, καὶ δὲ ἐπαίνων ἦγοντο. οἱ δὲ τελείως ἀειψύσαντες, καὶ Φοινικίδα αὐτοῖς ὀπιβληθείσης ἐνδόξως ἐθάπτοντο.

nam? Lex est Spartanis, ut qui tres filios suppeditaret reipublicæ, is ab excubiis liber esset: qui vero quinque, ab omnibus publicis officiis & sumptibus immunitatem haberet. Item ut matrimonia, nulla intercedente dote contraherentur. Artem mechanicam aut quamvis illiberalem posse nulli viro Lacedæmonio licebat. Item in conflictu indutis purpura venire necesse erat, ut color etiam aliquam gravitatem præferret: & si ad hanc aspergerentur sanguinis guttæ de vulneribus, terribilior existeret hostibus, aspectu magis sensum penetrante, & formidabiliore.

Lacedæmonio ne manibus quidem hosti detrahere licebat. Qui vero se strenuos præbuisset, & occubuisset, oliva & aliis ramis redimiti, laudibus vehebantur. Qui vero perfectam & absolutam virtutem præstitissent, ii etiam injecta purpura gloriose sepulchris mandabantur.

νόμος ἐστὶ) De his Lycurgi legibus vide *Plutarchum* in *Lycurgo*. *Xenophonem* de republ. Spart. *Justinum* lib. III. cap. 3. S.

τὸ ἅ πέντε) Aristoteles immunitatem hanc concessam refert ei, qui quatuor genuisset. Verba extant in II. Pol. cap. 9. ἔστι αὐτοῖς νόμος τὸν μὲν θυνήσαντα πρὸς ἑαυτὸν, ἀφραγγοῦ εἶναι, τὸν δὲ τέτταρας ἀτελεῖ πάντων. Porro similis Persarum lex de qua Strabo lib. XV. Usum rationemque ejus vide apud *Misonium* in Sentent. Stobæi ferm. 73. S. Huc facit jus trium liberorum apud Romanos, quo parentes fruebantur qui vel totidem liberos Republicæ genuerant, vel, matrimonium minus foelix experti hoc juris à bonitate principis impetraverant. nonnunquam etiam mortuis liberis matri in solatium jus trium liberorum datum est, comoda huic juri annexa recenset *Halicarnass.* lib. 3. *Antiq. Roman.* p. m. 119. *Appianus* lib. 2. Bell. Civil. *Euseb.* in *Chronicis*, *Justinian.* in *Institut. Cod. Theodos.* de *jure liberorum*, *Plin.* lib. 7. ep. 15. *Claudius* jus quatuor liberorum fœminis concessit, auctore *Suetonio* in vita ejus. K.

γαρβῶν ἀπερίστους) *Ut uxores eligerentur, non pecuniæ, severiusque matrimonia sua viri coercerent*, inquit *Justinus*. *Aristotelem* vide prædicto loco, & *Hermippum* apud *Athenæum* l. XIII, c. I. *Verissimum*, quod ait *Antiphanes*.

Οὐκ ἔστιν ἕδεν βαρύτερον τῶ φερλίαν

Ὅτως γυναικὸς ἀπερίστα πολλῶν φερβύσης. S.

Adeundus Plutarchus in *Lacon. Apophthegm.* K.

Ἐνάυτον ἡ εἰδέναι) *Meminit Polyænus* II. Agef. 7. *Causam* vide apud *Plutarchum* in fine *Numæ*. Et in *Instit. Lacon.* & in vitâ *Lycurgi*. Nos quoque olim quædam de hac re indigitavimus in dissertatione nostra de *Novis tabulis*. S.

Φοινικίδα) *Xenophon* de *Rep. Laced. Schol. Aristoph.* in *Pace*: ταῖς φοινικίταιν ἐχρῶντο Λακεδαιμόνιοι, ἵνα μὴ αἰδάνων ἔαμι κλιθεῖν ἀπὸ τῶν ὁμοιοτήτων, ἢ ἵνα πρῶθεντες μὴ νεθῶσι τοῖς πολεμίοις. *Punicis* indui *Lacedæmonii* erant, ne sanguinem aut ipsi viderent ob coloris similitudinem, aut hostes animadvertierent eos esse vulneratos. *Noster*, id ait factitatum, ut quandam gravitatem ipso colore sibi parerent, simulque punicæ vestes sanguinis profluvio saturationis coloris redditæ, hostibus terrorem offunderent. vide *Suid.* in *κατὰ ξάνειν*, *Hieronymus* in *Cap. III. Esaiæ*, τὰ ἀφραγῶν Λακωνικὰ, accipit de tenuissimis vestibus, quibus *Lacedæmoniorum* corpora tegebantur. Sed hic vestitus nec bellicus fuit, nec antiquæ & inflexæ *Lacedæmoniorum* reipublicæ convenire videtur. *Interpr.* error notatur in indice voce ὄψις. K.

ῥύσιον)

ῥύσιν) Miror locum hunc intactum reliquisse *Fabrum*. Neque enim dubitari potest, quia legi debeat ῥεῦσιν. S. Locum intactum etiam Vir doctus reliquisset vellem. ῥύσις enim idem quod ῥεῦσις. ῥύσις ὑδαλῶ *Smida* explicatur per ῥεῦσις. *Hesychio* ῥύσις, ἀπὸ ῥοῖα ἀεφλυκίς est. Exempla Auctorum in re tam clara, tam certa non adducam. K.

ἐκπλήττειν) In eundem fere modum *Maximus Valerius* lib. II. cap. 6. Ad dissimulandum & occultandum vulnere suorum cruorem, *Phœnicis*, inquit, in prælio unicus utebantur; non ne ipsi asperius ejus terrorem, sed ne hostibus fiducia aliquid afferret. Adde *Plutarchum* in *Instit. Laconicis*. S.

ἐδὲ σκυλεύσαι) Ne spoliis intenti pugnam negligenter, sed simul cum paupertate ordinem servarent, testis ipse legislator apud *Plutarch.* Apophth. Lacon. S. Patet tamen ex *Thucydide*, lib. 5. *Hist.* Lacedæmonios hujus legis sæpe oblitos τὰς νεκρὰς σκυλεύσαι, caesos spoliasse. hostem tamen semel fugientem non longe insecuti sunt. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι μέγιστον ἔτι πρὸς τὴν κερνίαν τὰς μάχας καὶ βεβαίως τὸ μένειν ποιεῖν, πρὸς πάντας ἔβραχύνοντες καὶ οὐκ ἐπὶ πολὺ τὰς διώξεις. Lacedæmonii pugnant diu & constanter, donec hostem fugaverint, fugatum autem nec diu nec longe persequuntur. causam hujus rei dabit *Plutarchus* in *Vita Lysimachi*. K.

ΚΕΦ. Ζ.

CAP. VII.

Περὶ σφισμῶ τῆ Σπάρτη
ἐπιπεσοῦντων.

*De terra motu qui Sparte
coniguit.*

Ὅτε οἱ Λακεδαιμόνιοι
πρὸς ἐκ Τανάρου οἰκίτας
ἀπορροπιδήσαντες ἀνέστη-
σαν, καὶ ἀπέκτεψαν, (ἦσαν δὲ
οἰκίται τῶν Εἰλώτων.) κατὰ
μῆνιν τοῦ Ποσειδῶνος, σφισμὸς
ὄπισθεν τῆ Σπάρτη τὴν πό-
λιν ἀνδρείοτατα κατέσφεν,
ὡς πέντε μόναις ἀπολειφθῆ-

Quum Lacedæmonii ser-
vos Tænarenenses per vim &
perfidiam sedibus movis-
sent, & eos occidissent (e-
rant autem hi servi ex Helo-
tarum genere) propter in-
dignationem Neptuni ter-
ramotus Spartæ accidens,
tanta vi discussit civitatē,
ut ex universa urbe quinque

ναὶ οἰκίας ἐξ ἀπάσης τ' πό- solum ædificia relinque-
λεως. rentur.

τὰς ἐν Ταϊνάρῳ οἰκίας) *Pausanias*, qui hanc historiam recenset lib. IV. Lacedæmonios quosdam ait fuisse, ob noxam capitis damnatos, eosque supplices fugisse ad Tænarum, indeque per vim ab ara esse abstractos. Adde eundem lib. VII. & *Suidam* voce ἀπέπασσε. Sed cum Nostro facit *Thucydides* lib. I. Terræ motus meminit præter alios etiam *Diodor.* lib. II. S.

κατὰ μῆνιν Ποσειδῶν) Eujus templo abstractos occide- rant Elotas. Notum est etiam aliàs Neptuno terræ motus ascribi. vide *Senecam* lib. 6 *Quæst. Natur.* cap. 23. de ipsa historia *Suidas* in Ταίναρῳ, qui tamen sua ex *Scholiis Aristoph.* in *Acharnenses* fideliter descripsit, *Polyænus* lib. I. *Strateg.* p. 65. K.

βαθυτέρας τ' ὄψεως) *Faber* legit βαρυτέρας quod amplector. S. Malè. vide indicem in ὄψει. K.

πέντε οἰκίας) *Diodorus* lib. XI. συνέθη πεσεῖν τὰς οἰκίας ἐν Σεμελίῳ καὶ τῶν Λακεδαιμονίων πλείους τῶν Δυσμελίῳ φθαρῆναι. Accidit, ut domus funditus corruerent & plusquam viginti milia Lacedæmoniorum obruerentur. K.

ΚΕΦ. η.

CAP. IIX.

Περὶ Ἀρταξέρξεος ἀναρξέ-
σεως.

Ἀρταξέρξης ἦ καὶ Ὀχον ὀπκλιθέντα, ὅτε ἐπεβλήθη σεν αὐτῷ Βαγῶας ὁ δυνῆχος, ὃς ἦν Αἰγύπτιον, φασὶν ἀναρξέντα, καὶ κατὰ κοπέντα τοῖς ἀγέροις ὤφρα-βληθῆναι. ἐτάφη δὲ τις ἄλλῃ ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἀπε-δόθη τῆς βασιλικῆς θήκαις. Θεοσυλία μὲν τοῦ Ὀχου καὶ ἄλλα, μὲν λέγονται, καὶ μά-λιστα κατὰ τὴν Αἰγύπτιον. τῷ ὅ

*De occidione Artaxer-
xis.*

Ajunt Artaxerxem, qui etiam Ochus cognomina- tus est, quum eum per insi- dias Bagoas eunuchus Ægyptius de medio sustulisset, interemptum & in frustra dissectum, felibus pro- jectum fuisse: Sepultus au- tem est ejus loco alius, & régiis monumētis traditus. Sacrilegia autē Ochi cum alia multa feruntur, tum

Βαγῶα

Βαγῶα οὐκ ἀπέχρησε τὸ ἀποκτείναι τὸν Ὀχον. ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐκ τῶν μηρῶν αὐτῆς λαβῶας μαχαίρων ἐποίησε, τὸ Φονικὸν αὐτῆς ἐκδεικνύμενον ὁ δὲ δακτύλων. ἐμίσησε δὲ αὐτὸν, ἕπει τὸν Ἄπιν ἐν Αἰγύπτῳ γυμνῶν ἀπέκτενε καὶ ἔστρεψεν, ὡς ὁ Καμβύσης πρότερον. præsertim quæ in Ægypto comisit. Bagoæ vero non satis fuit occidisse Ochum, sed etiam ex ejus femoribus gladiatorum manubria fecit, ut ipsius animum ad cædes propensum representaret, odio autem eum habuit, quod Apin in Ægypto trucidarat, velut etiam Cambyfes antea.

Βαγῶας ὁ δολιχῶς) Posteriorius vocabulum prioris est interpretatio. Persis enim spado vel eunuchus, bagoas, *Plinius* lib. XXX. cap. 4. *Babylone nata palma regia uno in horto Bagoi. Ita enim vocant spadones, qui apud eos etiam regnavere.* S.

τοῖς ἀλέξοις) *Suidas* voce λαβῶας, nescio ex quo auctore scribit, non felibus objecisse Artaxerxis carnes, verum comedisse. Quod an certum sit, in medio relinquo. Id saltem non ignoro usitatum priscis, magnæque iræ indicium hoc fuisse. Patet exemplo Locrensiū, qui Dionysii Tyranni uxoris filiarumque ossa pilis contusa simul cum carne in pulmenti modum præpararunt præceperuntque, ut de eo omnes gustarent, teste *Atbenæo* lib. XII. & Nostro infra IX. cap. 8. S.

Ἄπιν) Sacrum Ægyptiorum bovem. vide *Nostrium* I. X. Hist. An. cap. 8. S.

ὁ Καμβύσης) *Justinus* lib. I. cap. 9. *Cambyfes offensus superstitionibus Ægyptiorum, Apis cæterorumque Deorum ædes dirui jubet.* Adde *Suidam* in Ὀχῶ. S.

ΚΕΦ. Θ.

CAP. IX.

Πεὶ θησαυρὸς ὑπὸ Δελφῶν
ζητηθεὶς ἐν Πυθῶϊ.

De thesauro quaesito à Delphis in templo Apollinis.

Ἐπεὶ καὶ ἐκ τῶν Ὀμήρου
ποιημάτων ἦσαν εἰς Δελφούς

Quoniam ex Homeri
carminibus fama ad Delphos
λέγεσθαι

λέγεται διόξα, παραλόπλι-
τον εἶναι τὸ Ἔ Απόλλωνος χω-
εῖον ἐν τοῖς ἔτεσι κρείνοις.

Οὐδ' ὅσα λαῖνⓄ εἰδὸς Αφί-
τορⓄ ἐντὸς ἔεργη
Φοῖβε ΑπόλλωνⓄ Πυθοῖ ἐνὶ
πετρῆεσσι.

τὰς Δελφὰς ὄπχειρῆσαι δια-
σκάπλιεν λόγⓄ ἔχει τὰ πε-
εὶ τὴν ἐσίαν, καὶ τὸν τεί-
ποδα. γυρομένων δὲ σεισμῶν
ὡεὶ τὸ μαλῆιον ἀνδερῶν,
παύσασθαι σωφρονήσαντες.

phospervenerat, Apollinis
Templum ditissimum an-
tiquitus esse his versibus,

*Non quanta in Delphos con-
cludit Apollinis aedes
Saxea, petrosos inter cele-
berrima montes,*

Delphos ajunt, circa aram
& tripodem suffodere cœ-
pisse: quumque terræ mo-
tus horribiles orientur,
monitos ab incepto de-
stitisse.

ἐκ Ἑ Ομήρου) Qui hos duos versus habet Iliade. I. S.

τὰς Δελφὰς) Privatum Onomarchi hoc fuisse facinus,
scribit *Eustath.* ad Homerum prædicto loco, ex nescio quo
Geographo. Facit sane *Strabo* quoque aliquam Onomarchi
mentionem lib. IX. Sed locus ibi mutilus, ac fortasse ex Nostro
supplendus est. Apud *Athenæum* etiã, lib. VI. cap. 4. habes
de Onomarcho, verum longe alio modo. S. In hoc caput
commentarium dabunt *Diodorus* lib. XV. pag. 453. *Strabo* lib. 9.
quem *Eustathius* semper vocat *Geographum* & sua, quæ in Iliad. I.
habet, bona fide ex eo descripsit pag. nimirum 759. & 760.
Locus *Strabonis* jam olim male affectus fuisse videtur, ideoque
Eustathius per illum incedit, ut gallus per ignem suppositum ci-
neri doloso. Nihilominus sensus ex vestigiis antiquæ lectionis
indagari facile poterit: Geminam enim σύλησιν spoliationem tem-
pli Delpici proponit: alteram quidem à Phocensibus tem-
pore Philippi Macedonum Regis commissã: alteram vero
antiquiorem, quã longè ante Onomarchum, Phayllum & alios
expilatores opes illæ direptæ feruntur, quas *Homerus* Iliade I.
celebrat. Hoc patere ait ex reliquiis donariorum, quæ vetu-
stissimas adhuc servabant inscriptiones & nomina eorum, à qui-
bus primum consecrata erant. Illa veto donaria postea Græci-
suis thesauris, quos ex manubiis bellicis facerant, immiscue-
runt,

runt, ita ut Gygis, Cræsi, aliorumque quæ supererant dona à loco pristino avulsa in Corinthiorum, &c. thesauris spectanda fuerint. Sunt denique, ait *Sirabo*, qui ἀφέτορⓄ εἶδον apud *Homerum* explicant θησαυρισμὸν κατὰ γῆς, thesaurum terra abdutum, quasi divitiæ ab *Homero* decantatæ terra fuerint defossæ, quas *Onomarchus* noctu aggressus effodere, magnis terræ motibus è templo se proripere, & incæpto desistere coactus est. Hæc, ni fallor, *Geographi* mens est. paulo ante Idem οὐκί γέ τοι, inquit, πονέσαί τον ἐστὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν &c. id temporis equidem pauperimum est templum *Delphicum*, quod ad pecuniam attinet. nam τὸ χρημάτων χάριν, male puncto divellitur à præcedentibus. τῶν δὲ (ita enim lego) ἀναθημάτων &c. donaria vero quædam ablata, plura adhuc salva sunt. Convenit cūm his illud *Arnobii* lib. 6. adversus gentes pag. 207. Vbi denique *Apollo* divinus, cum à piratis maritimisque prædonibus & spoliatus ita est & incensus, ut ex tot auri ponderibus, quæ infinita congesserant secula, ne unum quidem habuerit scripulum, quod hirundinibus hospitis, *Varro* ut dixit *Menippeus*, ostenderet? K.

ΚΕΦ. Ι.

CAP. X.

ΝόμⓄ πρὸς ἀσῶν πρὸς Περικλέους τεθείς.

Lex de civibus à Pericle posita.

Περικλῆς στρατηγῶν Ἀθωαῖοις, νόμον ἔγραψεν, εἰάν μὴ τύχη τις ἐξ ἀμφοῖν ὑπάρχων ἀσῶν, τέτρω μὴ μετεῖναι τῆ πολιείας. μετῆλθε δὲ ἄρα αὐτὸν ἢ ἐκ τῶ νόμου νέμεσις. οἱ γὰρ δύο παῖδες οἵπερ ἔν ἑσῶ αὐτῶ, Παράλος τε καὶ Ξάνθιππος, ἀλλὰ ἔτοι μὴ κατὰ τὴν νόσον πλὴ δημοσίαν τῶ λοιμῶ ἀπέθανον. κατέλειφθη δὲ ὁ Περικλῆς ὅπῃ τοῖς νόθοις, οἵπερ ἔν

Pericles dux Atheniensium legem scripsit, ut nemo ad gubernandam rempublicam accedere permetteretur, nisi qui utroque parente civitate natus esset. Tetigit autem ipsum legis ultio. Nam duo filii, quos habuit, Paralus & Xanthippus, communi morbo pestilentie confecti mortem obierunt, superstites autem Pericli fuere nonnulli, quibus potestas admini-

μετέχον

ὁ μετέχον τῆς πολιτείας κα-
τὰ τὸ πατρῶον νόμον.

strandī rempublicam per
legem patris erat erepta.

Περικλῆς) *Suidam* vide in Δημοποίῃ. *Nostrum* infra
lib. XIII. cap. 24. legis autor *Solon*, & *Pericles* post eum. vide
Plutarch. Parallela. K.

ἐξ ἀμφῶν ὑπάρχων ἀσῶν) Ita exhibet & *Fabri* editio. Ac
docet aperte cum res ipsa, tum illud ἀμφῶν, quod est numeri dua-
lis, legendum esse ἀσῶν. Ipse *Nostrer* ita habet loco, quem no-
tavi in superioribus. S. Vix necesse erit hic mutare aliquid.
Nam Græci etiam duali copulant pluralem. *Plutarchus* de hac
ipsa lege agens. ἐκ δυοῖν Ἀθηνῶν in *Pericle*. Idem in *Camillo*
δυοῖν ὑπάτων καθισταμένων, duobus designatis *Consulibus*. ita &
Laërtius in *Socrate*, ἐκ δυοῖν Ἀθηνῶν. K.

Κ Ε Φ. ια.

CAP. XI.

Περὶ Γέλων τὴν ἀρχὴν
ἀποδύναμι βελομένην.

*De Gelone volente subditis
imperium reddere.*

Γέλων ἐν ἡμέρᾳ νικίσας
Καρχιδόνιδας, πᾶσαν ὑφ'
ἑαυτὸν τὴν Σικελίαν ἐποίησα-
το. εἶτα ἐλθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν
γυμνός, ἔφατο ἀποδιδύναμι
τοῖς πολίταις τὴν ἀρχὴν. οἳ ὅ-
τι οὐκ ἠθέλον, δηλονότι πεπε-
ραμένοι αὐτῷ, καὶ δημοσι-
κωτέρας, ἢ κατὰ τὴν μονάρχων
ἕξασίαν. δὲ ταῦτά τοι καὶ
ἐν τῇ Σικελίᾳ ἤρας ναῶ
ἔσπικεν αὐτῷ εἰκὼν, γυμνὸν
αὐτὸν δεικνύσα, καὶ ὠμολό-
γει τὴν πράξιν τῆς Γέλων τὸ
γράμμα.

& pictura factum Gelonis ob oculos ponit.

Gelon, quum in Hime-
rensi pugna devicisset Car-
thaginenses, universam Si-
ciliam sub suum imperiū
coëgit. Post nudus in fo-
rum progressus, affirmavit
se civibus imperium resti-
tuere velle. Qui renue-
bant, experti ejus huma-
nitatem, quod videlicet
popularior esset, quam pro-
potestate monarchæ. Pro-
pter hanc causam in Sicilia
simulacrum ipsius in de-
lubro Junonis nudum stat,

Γέλων

Γέλων) Meminit hujus *Strabo* lib. X. *Justinus* lib. XXIII. cap. 4. S.

εἶτα ἑλθὼν) Habes hæc prolixè descripta apud *Diodorum Siculum* lib. XI. Bibl. S.

οἱ δὲ σὺν ἡθελον) Atque sic, quod ante tyrannicum erat imperium, justum fecerunt. vide *Grot.* II. 4, 14. de I. B. & P. S.

ἔσηκεν αὐτῶ εἰκῶν) Ita & *Faber.* at infra lib. XIII. cap. 33. ubi rem eandem habet, scribit εἰκόνα & sic postulat ratio grammatica, quod & ipsum *Faber* monere neglexit. S. Non puto neglexisse *Fabrunt*, quod monere non debuit, vidit enim sine dubio, τὸ ἔσηκε hoc loco sumi neutraliter pro *stetit* infra vero τὸ ἔσησαν *Συρακῆσσι* accipiendum μεταβαλικῶς pro *collocarunt* εἰκόνα. K.

γυμνὸς) Intellige τὸ ὄπλων. quod contra morem tyrannorum, qui nunquam inermes in concionem prodire solebant. *Claudianus* VI. Honor. Conf. *convenit.*

— Sors ista Tyrannis

Muniti gladiis vivant, septique venenis.

Sic Antoninus Caracalla sub veste Senatoria lorica munitus Senatium ingreditur apud *Spartianum*. S. *Diodorus* l. c. addit quod etiam ἀχίτων ἐν ἱματίῳ sine tunica in veste prodierit. atque hoc respectu à *Nostro* nudum dici eum existimo. K.

τὸ γράμμα) Interpres vertit *πίκτυρα*, quod *Cuperus* lib. I. *Obser.* cap. 7. malè factum existimat. Neque enim *πίκτυρα* erat, inquit, sed *statua*, an igitur inscriptio per τὸ γράμμα significatur? cum verisimile sit actionem hanc, utpote causam positæ statuæ, basi inscriptam fuisse. an vero γράμμα est ipsa statua? cum γράφειν ἢ γράμμα non de sola *πίκτυρα* ponatur, sed etiam de aliis effigendi modis. hinc πλαστογράφοι ἢ alia. Hæc ille. mihi simpliciter τὸ γράμμα est ἢ εἰκῶν, cujus modo erat facta mentio. K.

Κ Ε Φ. ΙϚ.

CAP. XII.

Περὶ Διονυσίᾳ Διδαμονίας κὶ De *Dionysii* felicitate, Ἔ
οἷς τέλει αὐτῆς ἔλα-
χεν. qualem exitum ea sortita
sit.

ΔιονύσιⓄ δὲ ὁ ΔιδύτερⓄ. Dionysius junior impe-
τήν ἀρχὴν εἶχεν εὖ μάλα rium habebat optime con-
Ζ
πεφρα-

πεφραγμένῳ τῷτον τὸν πρό-
πον. ναῦς μὲν ἐκέκτητο οὐκ
ἐλάττωνας τῶν τετρακοσίων,
ἑξήρεις καὶ πεντήρεις. πεζῶν
δὲ διῶαμιν, εἰς δέκα μυ-
ριάδας· ἵππεῖς δὲ ἑνεακισ-
χιλίαις. ἡ δὲ πόλις τῶν Συ-
ρακοσίων λιμέσιν ἐκεκόσμητο
μεγίστοις, καὶ τείχεσσι αὐτῇ
περατέεστο ὑψηλότατον,
σκάνη δὲ εἶχεν ἑτοιμα ναυσὶν
ἄλλαις πεντακοσίας. τεθη-
σαύεισο δὲ αὐτῇ καὶ σιτή-
εις ἑκατὸν μεδίμνων μυριά-
δας. καὶ ὀπλοθήκη νεησομένη
ἀσπίσι, καὶ μαχαίραις καὶ
δόρασι. καὶ κνημίδας πε-
ρετῖας, καὶ θώρακας, καὶ
καταπέλτας. ὁ δὲ καταπέλ-
της εὖρημα ὡς αὐτὸ Διονυ-
σίαις.

catapultis plenum refertumque. Catapulta autem in-
ventum fuit ipsius Dionysii.

Εἶχε δὲ καὶ συμμάχους
παμπολλούς. Ἐ τέτοις ὄπι-
θαρρῶν ὁ Διονύσιος ἀδά-
μαντι διεδεμένῳ ὤτετο πλὴν
ἀρχὴν κερτῆσαι. ἀλλ' ἔτος
γε πρώτους μὲν ἀπέκτεινε τῆς
ἀδελφῆς, εἶδε δὲ καὶ τῆς υἱῆς
βιαίως ἀποσφαιγένας, ἔ-
τας θυγατέρας καταρχω-
θείσας, εἶτα ἀποσφαιγείσας

stitutum munitumque hoc
modo. Naves possidebat
non pauciores quadrin-
gentis, hexeres & quin-
queremes. Pedestres co-
pias ad centum millia ho-
minum, equitum novem
millia. Civitas vero Sy-
racusanorum maximis
portibus erat instructa, &
mœnibus altissimis cir-
cumdata, atque in prom-
ptu habebat omnem ap-
paratum bellicum ad alias
naves quingentas. Recon-
ditum etiam habebat fru-
mentum ad centum me-
dimnorum myriades, &
armamentarium scutis,
gladiis, hastis, tibialibus
innumeris, thoracibus &

Præterea sociis infinitis
vigeat. His rebus confi-
dens Dionysius, adamante
firmatum imperiū obtine-
re se putabat. Sed ipse pri-
mū fratres suos morte af-
fecit. Vidit etiā filios suos
crudelissime mactari, &
virginē pudorem filiabus
eripi, atque deinde nudas

γυμνάς.

γυμνάς. ἔδεις ἃ τῶν ἀπ' αὐ-
τῆ ταφῆς ἢ νομιζομένης ἔτυ-
χεν. οἱ μὲν γὰρ ζῶντες κατε-
καύθησαν, οἱ δὲ καταλιμνηθέν-
τες εἰς τὸ πέλαγος ἐξερρί-
φθησαν. τῆτο δὲ ἀπολύτησεν
αὐτῷ, Δίωνος ἢ Ἰππαρίνου
ὀπιθεμένους τῇ ἀρχῇ. αὐτὸς
δὲ ἐν πενία μείλα διαγων
κατέστρεψε τὸν βίον γηραιός.

Λέγει δὲ Θεόπομπος, ὑπὸ
τῆς ἀκρατοσοσίας τῆς
ἀγαν αὐτὸν διαφθάρησαι
τὰς ὄψεις, ὡς ἀμυδρὸν βλέ-
πειν. ἀποκαθῆσθαι δὲ ἐν
τοῖς κρηαῖοις, καὶ γελωτοποιεῖν.
καὶ ἐν τῷ μεταγὰτῳ τῆς Ελ-
λάδος ἀρχημονῶν διετέλει,
βίον διανθλῶν ἀλγεινότερον.
καὶ ἡ δειγμά ἐ τὸ τυχὸν
τοῖς ἀνθρώποις εἰς σωφροσύ-
νῳ, ἢ πρόπε κόσμον ἢ τοῦ
Διονυσίου ἐκ τῶν τιλικέτων εἰς
ἔτω ταπεινὰ μεταβολή.

tem, Dionysii ex tantis opibus in tam miserum sta-
tum, rerum vicissitudo.

trucidari. Breviter, nemo ex
ejus propagine sepulturam
justam adeptus est. Nam alii
vivi combusti sunt. alii
dissecti, & in mare projecti
sunt. Id adeo evenit ei,
quum Dion, filius Hippa-
rini, imperium invasisset.
Ipse vero in extrema pau-
pertate senex mortuus est.

Theopompus autem
dicit nimis meri potatio-
nis vitio ejus oculos labo-
rasse, ita ut caecutiret, & se-
disse in tonstrinis, risum-
que scurriliter hominibus
commovisse, atque in me-
dia Græcia turpiter & præ-
ter decorum versatum mi-
serrimam vitam traduxis-
se. Ita non leve documen-
tum extitit mortalibus, ad
amplectendam temperan-
tiam & morum honesta-
tem.

ἑξήρεις καὶ πεντήρεις) Quomodo hexeres, cum penteres,
quæ minores erant, non ita diu ante pater ejus princeps invenerit?
Diodorus lib. XIV. ἤρξατο ἃ (de Dionysio loquitur) ναυπη-
γεῖσθαι τετρήρεις καὶ πεντήρεις καὶ σκάφη, πρῶτος ταύτῳ τῷ κατα-
σκευάσει τῶν ἐπινοήσας. Puto igitur τετρήρεις aut τετρήρεις pro
ἑξήρεις emendandum esse. Sed de hac re amplius disputamus
lib. I. de Militia Navali cap. 3. S. Plinius lib. 7. cap. 56. in-
ventionem navis sex ordinum remis instructæ non Dionysio attri-
buit,

buit, sed Xenagoræ Syracusano. cum igitur nondum constet de primo hexeris inventore, nolim in textu aliquid mutare. Certe *πιτρήρη, quadrivrem* primò molitos esse Carthaginieneses, *ἐναυπηγήσει δὲ αὐτῷ Βόσπορος αὐτόχθων.* *struxit autem illam Bosphorus indigena.* inquit *Clemens* lib. I. *Stromat.* Ergo ego quidem verba *Diodori* ita acceperim, quasi in Sicilia quinquereimis &c. inventum asserant *Dionysio*, cum ante eum nemo ibi naves id genus habuisset. K.

ἐνεακιχιλίς) Variant scriptores, sicut alias, ita hic in numero *Diodorus* lib. XVI. *ἔχει ἰππεῖς δὲ μυρία.* S.

κνημίδας περιτῆας) *Gesnerus* addit *ἔχει* & omnino tale quippiam desideratur. S. Nihil desideratur, si legas *περιτῆ* quod à præcedente & subsequente *ας* vitium contraxit. K.

ὁ ἢ *καταπέλτης εὐρημα* *ἢ αὐτὸ Διονυσίῳ*) *Plinius* hoc genus machinæ (de quo consulendus *Lipsius* in *Poliorcet.*) *Syros* scribit invenisse lib. VII. cap. 56. *Diodorus*, *Syracusios* antedicto loco: *Καὶ γὰρ αἰτ, τὸ καταπελικὸν εὐρέθη κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν ἐν Συρακῆσιν, ὡς ἂν τῶν κρηλίων τεχνιτῶν πανταχόθεν εἰς ἓνα τόπον συνηγμένων.* Nota hic in genere artificibus *Syraculas* convocatis tribui, quod à Nostro privatim *Dionysio* adscribitur. *Dionysio* inquam, sed juniori, contra *Diodorum Siculum*, qui jam prioribus temporibus hoc telum inventum asserit. Porro verba *Plinii* aut de alio genere accipienda sunt: aut pro *Syri*, *Syraculis* scribendum. Ac fortasse illud *Syri* nihil aliud, quam compendium ἢ *Syraculsi*. Ita enim crebro in MSS. codicibus, nomina præsertim propria abbreviantur. S.

ἀδάμαντι δεδεμένῳ) *adamante vinctum.* proverbialiter dicitur de imperio tam probe fundato, ut sine convellentium exitio nequeat convelli. *Diodorus* lib. 16. *Biblioth.* *τυραννίδα* vocat *πεισότητα, κῆ δεδεμένῳ, ὡς ἔφασαν, ἀδάμαντι* *Plus.* in *Dione* indicat, ipsum *Dionysium* patrem dicere solitum, sibi esse & suæ *Tyrannidi* *ἀδάμαντινὰς δεσμὰς, vincula adamantina*, metum scilicet, vim, navium multitudinem, & barbarorum custodiam *μυριάδων.* Hos quidem

— Si fixit adamantinos

Summis verticibus dira necessitas

Clavos. non animum metu,

Non mortis laqueis expedit caput.

dicat aliquis merito ex *Horat.* lib. 3. *Car. Od.* 14. K.

πρώτης) *Faber legit πρώτον, quod sequatur εἶτα. verum illud εἶτα abest longius, neque huc refertur. vide Indicem. S.*

ἀπέκτεινε τὰς ἀδελφὰς) *Ut, quibus consortium regni debebat, ne spiritus quidem consortium relinqueret, tyrannidem in suos, priusquam in exteros auspicatus. Justinus lib. XXI. c. 1. S.*

εἶδε ᾗ) *Vide Nostrum infra lib. 9. c. 8. S.*

ὡς ἀμυδρὸν βλέπειν) *Justinus lib. XXI. cap. 2. ex nimia luxuria oculorum valetudinem contraxit, adeo ut non solem, non pulverem, non denique splendorem ferre lucis ipsius posset. Idem tradidere Theopompus & Aristoteles ἐν τῇ Συρακυσίων πολιτείᾳ, vide Athenaeum lib. X. S.*

ἐν ταῖς κερείοις) *Quae hominum vilissimorum scurrarumque fuit consuetudo. vide Plutarch. lib. de Garrulitate. Reddit hic locus lucem ei, qui est apud Justinum antedicto libro. cap. 5, ubi ait: Non contentus (erat Dionysius) in publico vagari, sed potare, nec conspici in popinis, lupanaribusque, sed totis diebus desiderare. Adde Plutarch. vita Timoleontis. S.*

δειγμα ἔ τυχὸν) *Demosthenes hoc ipso exemplo utitur in Orat. contra Leptinem ad deprimendos Atheniensium spiritus. εἰδέγε, inquit, ὁ νῦν ἂν Διονύσιος ἤλπισεν ἂν ποτ' ἴσως πλοῖα στρατοῦ καὶ στρατιώταις ὀλίγοις Δίωνα ἐλθόντα ἐπ' αὐτὸν ἐκβαλεῖν τὸν τεύχεος πολλὰς καὶ ξένους καὶ πόλεις κεκτημένον. ἀλλ' οἴμαί το μείλλον ἀδύλον πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ μικροῖς καιροῖς μεγάλων πραγμάτων αἰτίοι γίνονται. διὸ δεῖ μετρίάζειν ἐν ταῖς εὐπραγίαις καὶ παρορμημένους τὸ μέλλον φαίνεσθαι. neque Dionysius, qui hodiernum superest, unquam sibi persuaserat, fore, ut Dio cum paucis militibus navi onerariae impositus contra se insurgens regno ejiceret tot trirēmis, mercenariis militibus urbibusque munitum. Verum enim vero futura omnibus opinor hominibus incerta & inexplorata esse, & breve momentum magnarum rerum causa existit. Ideoque res secundae moderate ferenda sunt, ac in futurum ut consulas videndum. K.*

ΚΕΦ. 13.

CAP. XIII.

Πεὶ τυραννίδων, αἱ εἰς ἐγγύους ἐν Ἑλλάδι διήρκεσαν.

De tyrannidibus, quae usque ad posteros in Graecia perditarunt.

Καλῶς τὸ διαμόνιον ὅτι τεργονίαν τυραννίδας μὴ

Pulcherrimè à diis immortalibus comparatum

Z 3

ἄγον,

ἄγον, ἀλλὰ ἢ ᾧ ἀρχῆμα
ἐκτρέβον τὲς τυράννης πί-
τυⓄ δίκλω, ἢ παίδων ἐξι-
χύν.

est, ut nullam tyrannidem
usque ad tertiam genera-
tionem propagent : sed
aut confestim tyrannos
tanquam piceas perdant & extirpent, aut libros eo-
rum viribus denudent ac spolient.

Μνημονόονται δὲ ὑφ'
Ἑλλήνων ἐξ αἰῶνⓄ, καὶ εἰς
ἐγγόνους διαρκέσαι αἴδει. ἢτε
ΓέλωνⓄ ἐν Σικελία, καὶ ἢ
τῶν Λακωνίων ᾧ Βόσπορον,
καὶ ἢ τῶν Κυψελιδῶν ἐν Κο-
ρίνθῳ.

Memorantur apud Græ-
cos intra hominū memo-
riam hæc solum tyrannides
usq; ad posteros perman-
sisse, Gelonis in Sicilia,
Leucaniorū in Bosphoro,
& Cypselidarum Corinthi.

ἐπὶ τρωγονίαν τυραννίδας μὴ ἄγον) Seneca Tragedus in
Troade :

Violenta nemo imperia continuit diu.

Seneca Philosophus lib. I. de Clementia : Tyrannorum execrabilis
et brevis potestas est. Adde Aristotelem Politic. V. c. 12. S.

πίτυⓄ δίκλω) Græcorum proverbium de funditus eradi-
catis, ut nec renascendi spes reliqua sit. Herod. lib. 6. ὁ ΚροῖσⓄ
περυγῶρδς τοῖσι Λαμψακηνοῖσι μιλίεναυ Μιλιάδεα· εἰ δὲ μὴ, σφέας
πίτυⓄ τρόπον ἀπέλειε ἐκτρέψεν πλανωμένων δὲ τῶν Λαμψακηνῶν
ἐν τοῖς λόγοισι, τί θέλει τὸ ἔπⓄ εἶναι τό σφι ἀπέλησεν ὁ ΚροῖσⓄ,
πίτυⓄ τρόποι ἐκτρέψεν, μόγις κατὰ μαθῶν, τῶν τις πρεσβυτέρων
εἶπε τὸ ἐόν, ὅτι πίτυς μόνη δενδρέων πάντων ἐκκοπέισα βλαστὸν ἐδί-
να μετῆι, ἀλλὰ πανωλέθρως ἐξαπόθηται. Cræsus denunciavit Lamp-
sacenis ut Miliadēm dimitterens. ni fieret, minatus est, se illos in
morem pinus extirpaturum. Lampfacenis autem à sensu dicti illius
aberrantibus, nec, quid sibi minæ vellent, affecusis, vix tandem qui-
dam è senioribus rem acm tangens exposuit, solam pinum ex omnibus
arboribus, si excidatur, non renasci, sed plane emori. Gellius ta-
men in excerptis lib. 8. inquit, Herodotum parum vere dixisse, unam
solamque pinum arborum omnium cæsam nunquam denovo ex iisdem ra-
dicibus pullulare. confer Plinium lib. 16. c. X. Eustathium in Ili-
ad. I. p. 42. K.

πίτυⓄ δίκλω) MSS. B. & C. πίτυⓄ. S.

ἢ παίδων

ἢ παίδων ἐξιχθύν) *Gesnerus* : ἢ παῖδας. *Barthius* ἐκ παίδων , quasi ut radicibus deorsum agit , sic ex filiis extirpandi. vide eum lib. VI. Advers. cap. 21. *Faber* hic ait , aliquid latere , quod divinare non possit. Mihi non videtur quicquam mutandum. *Δαιμόνιον ἐξιχθύν τυράννα παίδων* dicitur , cum fato nulli eis conceduntur , vel si concessi fuerint , eripiuntur liberi , quibus Tyrannidem suam reddere possint firmiorem. S. Ἐ παίδων ἐξιχθύν est in liberos Tyrannorum pœnam *πανωλεθρίας* , quam parentes debebant , derivare , ut ipsi stirpitus cum tota ab origine gente miserimè intereant. vide *indicem* in ἐξιχθύν. K.

Γέλων) De Gelone & Cypselidis videndus *Aristoteles* loco antea prolato. De Leucane illiusque posteris habes apud *Nostrum* & *Strabon*. Adde , quæ ibi habet *Casaub*. S. His adde *Clearchum* , cujus tyrannis *Heracleæ* in Ponto ad usque *περιγονίαν* perduravit. apud *Memnonem* in *Photii* Biblioth. p. m. 365. *Bacchiadæ* tyrannidem quoque tenuerunt per 200 ferè annos. *Strabo* lib. 8. quem vide. *Isocrates* in *Panathenaiico* antiquos Atticæ aborigine adeo Diis acceptos fuisse ait , ὡς , ὃ δοκεῖ χαλεπώτατον εἶναι καὶ σπανιώτατον , εὐρεῖν τινὰς τῶν οἰκῶν τῶν τυραννικῶν καὶ βασιλικῶν ἐπὶ τέτταρας ἢ πέντε ἡμερᾶς *Δαμειανθῆς* καὶ τῆτο συμβαίνει μόνοις ἐκείνοις , ut , quod *difficillimum rarissimumque videtur esse* , inveniantur quædam tyrannicæ , & regia familia , quæ per quatuor vel quinque aetates , duraverint , idque non aliis unquam contigerit &c. *Doctissimus Volfius* ultima verba aliter accepit quam parerat. K.

Κυψελιδῶν) Cypselidarum Tyrannidem ad ἐγγόνες , nepotes , transmissam *Noster* ait. *Strabo* etiam lib. 8. ad *περιγονίαν* tertiam generationem vel nepotes pertigisse scribit. quibus Oraculum Cypselo datum videtur contradicere his verbis :

Ὀλβιῶν ἔτῳ ἀνῆλ , ὃς ἐμὸν δῆμον ἐσκαταβαίνει
Κύψελῳ Ἡελίδης , βασιλεὺς κλεινοῦ Κορίνθου ,
Αὐτὸς καὶ παῖδες , παίδων γε μὲν ἔσθ' ἔτι παῖδες.
Est hic vir felix , qui nostras venit ad aedes
Cypselus Eetides , claræ rex ille Corinthi ,
Ipse equidem & nati , sed non qui natus ab illis.

Hoc oraculo motus *Scaliger* statuit morte *Periandri* , filii *Cypseli* , tyrannidem extinctam. Sed quia *Lycophron* , filius *Periandri* natu minor , jam erat à patre *Δαδοχῶν τυραννίδῳ* , *successor tyrannidis* designatus , & , nisi à *Corcyraeis* occisus esset , *Corinthum*

thum tyrannus venisset, *Noster eum inter Tyrannos recensuit. vide Herodot. lib. 3. cap. 53. K.*

ΚΕΦ. ΙΔ.

Περὶ Δαρείου ὀπιβελθόντων.

Ἡμερώτατον δὲ Δαρεῖος τῆτο τὸ ἔργον ἀκὼ τοῦ παιδὸς τοῦ Υἱάσπυ. Αἰείβαζος ὁ Υἱκανὸς ἐπιβέβησεν αὐτῷ, μετὰ καὶ ἄλλων ἀνδρῶν οὐκ ἀφανῶν τῶν ἐν Πέρσας. Ἰὼ δὲ ἡ ὀπιβελή ἐν κωμηγεσίῳ. ἄπερ πορομαθῶν ὁ Δαρεῖος οὐκ ἐπτηξεν, ἀλλὰ προσάξας αὐτοῖς λαβεῖν τὰ ὄπλα, καὶ τὰς ἵππους, ἐκέλευσεν αὐτοῖς διατείνασθαι τὰ ὄπλα, καὶ διεμῶ ἐνιδῶν. τί ἔν ἐ δὴ ῥατε τῆτο, εἶπεν, ἐφ' ὃ καὶ ὠρμήσατε; οἱ δὲ ἰδόντες ἀπρεπῶν ἀνδρὸς βλέμμα, ἀνεσάλπισαν τὴν ὀρμῆν. τὸ δὲ Δαρεῖος δὲ αὐτὰς κατέχευεν ἔτως, ὡς καὶ ἐκβαλεῖν τὰς ἀχμάς, καὶ ἀφελῆσαι τῶν ἵππων, καὶ προσκυῖσαι Δαρεῖον, καὶ ἑαυτὰς πορθεῖναι, ὅ, τι καὶ βέλοιοτο πορᾶσθαι.

Ὁ δὲ διεσπασεν ἄλλος ἀλλή, καὶ τὰς μὲν ὀπὶ τὰ τ' Ἰν-

CAP. XIV.

De Dario insidiis perituro.

Singularem mansuetudinē in Dario filio Hystaspis hoc factum arguit. Aribazus Hyrcanus insidias illi struxerat, una cum aliis non obscuræ famæ in Perside viris, idque inter venandū. Quod ille quum rescisset, non correptus metu est, sed iussit eos arma sumere & equos: atque deinde mandavit, ut intenderēt arma: torvumque aspiciēs eos: Quid igitur non exequimini, inquit, id cuius gratia venistis? At illi quum intrepidū hominis vultum aspicerent, non solū impetum remiserunt, verum etiā usque adeo terrore perculsi sunt, ut hastas abjicerēt, & desilientes ab equis Darium adorarent, ejusque arbitrio prorsus se dederēt.

Qui disgregavit eos à se mutuo, alium ad Indiæ

δικῆς

δικῆς ὄβρα ἀπέπεμψε, τὸς δὲ ὅτι τὰ Σκυθικά. καὶ ἐκεῖνοι ἔμειναν αὐτῶ πιστοὶ δὲ μνήμης ἔχοντες τὴν δαργεσίαν.

confinia misit, & alium ad Scythica. Atque illi beneficii memores, fideles in posterum & obedientes ei fuerunt.

ἔσθι ἔπτηξεν) Simile fere exemplum in Tito apud *Suetonium* cap. 9. qui insidiatoribus in spectaculo juxta se collocatis arma gladiatorum inspicienda dedit. Adde infra lib. XIII. cap. 37. S.

ἀφελιάξ) Alii ἀφαλέαξ, *Faber mallet ἀφάλασθαι*. quod videtur optimum. S. Mihi placet *Gesneri ἀφαλίσθαι*, *desilire*, cuius simplex αἰλίσθαι, *salire* *Strabo* l. 10. p. 311. & *Hesychius* habent. at de ἀλασθαι vel ἀφάλασθαι, nondum sum certior factus. K.

FINIS LIBRI SEXTI.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ
Ἴσορίας

Βιβλίον ἑβδομον.

ΚΕΦ. α.

Περὶ Σεμιράμιδος, καὶ πῶς
τὴν τῶν Ασσυρίων ἀρχὴν
κατέχευε.

Σεμίραμιν τὴν Ασσυρίαν ἄλλοι μὲν ἄλλως ἀδύσειν ὠραμοτάτη δὲ ἐγένετο γυναικῶν, εἰ καὶ ἀφελέσζρον ἐχρῆτο πρὸ κάλλει. ἀφικομένη δὲ πρὸς τὸν τῶν Ασσυρίων βασιλέα, κλητὴ κατὰ κλέσζ ὄρας, ὅδε ἐντυχὼν τῇ ἀνδρώπῳ, ἠράσθι αὐτῆς ἢ δὲ

ÆLIANI VARIÆ
Historiæ

LIBER VII.

CAP. I.

De Semiramide, Ἐσ quomodo regnum Assyriorum sibi vendicaverit.

DE Semiramide alii alia dicunt. Ea fuit inter omnes fœminas speciosissima, tametsi remissius & negligentius formā curabat. Quum autem venisset ad regē Assyriorum, vocata propter famam pulchritudinis, ille ubi vidit, statim

Z ς

ἤτησεν

ἤτησεν ἐκ τοῦ βασιλέως τὴν
 βασιλείον πολλὴν λαβεῖν δῶ-
 ρα, καὶ πέντε ἡμερῶν τῆς Ἀσίας
 ἀρχαί, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης
 προστατόμενα δράσαι, καὶ
 εὐδὲ τῆς αἰτήσεως ἠτύχησεν.
 ἐπεὶ δὲ ἐκάθισεν αὐτῷ ὁ
 βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ
 ἔγνω δὲ χειρὸς, καὶ γνώμης
 ἔχουσα πάντα, προσέταξε
 τοῖς διορυφόροις αὐτὸν τὸν βα-
 σιλέα κτεῖναι. καὶ ἔτω τὴν τῶν
 Αἰσυρίων ἀρχὴν κατέχευε. λέ-
 γει δὲ ταῦτα Δείων.

eam deperire cœpit. Atilia
 petit ab rege munus, stolā
 regiam, Asiæque imperiū
 ad quinque dies, & eorum
 quæ in hoc tempore gere-
 rentur potestatem, neque
 frustrata est eam petitio.
 Quum vero collocasset
 eam rex super thronum,
 ipsaque cognovit in sua om-
 nia esse potestate, & à
 suo consilio omnia pen-
 dere, mandavit satellitibus,
 ut regem interficerent. At-
 que sic Assyriorum imperiū obtinuit. Refert hæc Dinon.

κλητὴ κατὰ κλέϑ τ' ὄρας) *Plutarchus* in Amatorio Sy-
 ram fuisse scribit. Regiique famuli ancillam. *Diodorus Siculus*
 lib. II. ex Athenæo aliisque scriptoribus ἐταῖραν, id est meretricem.
 Cum Plutarcho consentit *Plinius* lib. XXXV. cap. 10. *Echinis, ait,*
nobiles ribitura sunt, Liber pater, Semiramis ex ancilla adipiscens re-
gnum &c. S. Semiramidem Nini filiam facit *Conon* apud *Photi-*
um, quem vide pag. 222. Ed. *Hæsch.* K.

καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης) *Faber* τὰ ἀφ' αὐτῆς *Bene.* S. Non o-
 pus est correctione. K.

αὐτὸν ἢ βασιλέα κτεῖναι) *Diodorus* tantum in vincula con-
 jectum ab illa scribit. Nimirum si Plutarcho credimus, deten-
 tum aliquandiu in carcere, postremo necari iussit. Porro ab his
 omnibus dissentit *Trogus*, aut qui eum in compendium redegit *Ju-*
stinus. Hic enim lib. I. cap. 1. decessisse *Ninum* ait, hoc est natura-
 li morte defunctum esse, relicto impubere & uxore *Semiramide.* *Se-*
*miram*que imperium non ob aliud aggressam esse, quam quod
 immaturo tradere non auderet. S. Vide *Mureii Var.* *Lib.* 1. 6.
 c. 18. K.

Δείων) *Scriptor rerum Persicarum Corn. Nepos* in *Conone.*
 vixit sub *Philippo Amyntæ* filio. Meminit ejus *Noster* !. I. *Hist.*
Asiat. c. 10. K.

ΚΕΦ. 6.

CAP. II.

Περὶ Στρατώνου καὶ Νικοκλέους τραφῆς.

De Stratonis & Nicoclis deliciis.

Στρατών ὁ Σιδώνι λέγεται τραφῆ καὶ πολυτελείᾳ ὑπερβαλέσθαι ἀπεῦσαι ἀνθρώπους πάντας. καὶ Θεόπομπου ὁ Χίος ᾠθαβάλλει αὐτῷ τὸν βίον τῇ τῶν Φαιάκων διαίτῃ, ὡς περὶ καὶ Ὁμηροῦ κατὰ τὴν ἑαυτῷ μεγαλόνοιαν, ὡς περὶ εἶδις, ἐξετραγώδησεν. τῷ γε μὴ ἔχῃς παρῆν ὡδὸς καλῶν αὐτῷ τὸ δέειπνον, καὶ κατὰ δέλγων αὐτόν· ἀλλὰ πολλὰ μὲν παρῆσαν γυναικῶν μουσικοὶ καὶ αὐληεῖδες, καὶ ἑταῖραι κάλλει διαπρέπουσαι καὶ ὄρχησεῖδες. διεφιλομιῖτο δὲ ἰσχυρῶς καὶ πρὸς Νικοκλέα τὸν Κύπειον, ἐπεὶ καὶ ἐκείνος πρὸς αὐτόν· ἦν δὲ ἢ ἀμίλλα ὑπὲρ ἐδενὸς σπυδαίου, ἀλλὰ ὑπὲρ τῶν προειρημένων. καὶ πωθανόμενοι ᾠδῶν τῶν ἀφικνεμένων τὰ παρ' ἀλλήλοις, εἶτα ἀντεφιλομιῖντο ἑκάτερος ὑπερβαλέσθαι τὸν ἕτερον. ἔ μὴν εἰς τὸ παντελὲς ἐν τέτοις διεγόντο. ἀμφό-

Straton Sidonius dicitur omnes homines luxu & magnificentia superasse studuisse, & Theopompus Chius comparat ejus vitam Phæacum comestationibus, quas Homerus pro suo singulari ingenio & consuetudine magnifice decantavit. Huic vero non unus præsto erat cantor, qui cœnam ipsius cantando oblectaret, & ipsum demulceret, sed multæ mulieres musices peritæ, tum tibicinæ, tum meretrices decora facie, & saltatrices. Ambitiose vero certabat cum Nicocle Cyprio, quoniam hic etiam cum illo. Erat autem illa contentio de nulla re honesta seriaeque, sed de iis quæ jam dixi. Nam quum audiret uterque ab iis qui adveniebant de alterius rebus, uterque alterum cum quadam æmulatione superare conabatur. Verumtamen neuter potuit his in

τιροί

τεροι γὰρ βιάς θανάτε ἔργον perpetuum indulgere.
ἐγένοντο. Nam uterque violenta
morte de medio sublatus est.

Στρατών ὁ Σιδώνιος) Fuit rex Sidoniorum teste *Athenæo*
lib. VII. ubi integram hanc historiam invenies. S. Ex *Theopomp.*
lib. 15. de rebus Philipp. K.

Ὀδυσσεύς) *Odyſſea* Θ. S.

ἔχ' εἰς παρῶν ὁδὸς) Respicit locum Poëtæ. Nam in
Phæacum convivio, quod describit, unus tantum cantor aderat,
versus hic est,

Κῆρυξ δ' ἐγλύθειν ἤλθειν ἄγων ἐρίηρον αἰοιδόν. S.

Cæterum ex hac HomERICA Phæacum descriptione natum est, ut
homines luxu diffuentes dicerentur, *Phæaces aut sponsi Penelopes,*
nebulones Alcinoique: & *Phæacum diata* vita est mollitiæ & luxu
effæminata & incute curanda plus æquo operata. K.

Νικοκλέα) Qui & ipse Rex Salaminis Cypriorum fuit.
Anaximenes auctor apud prædictum Athenæum. S.

Ἀμφότεροι) De Nicocle testatur *Polyænus*, laqueo vitam
finivisse (lib. 8.) S. De *Stratone* autem *Hieronymus* ex Veterum
monumentis hæc nobis conservavit lib. I. adversus *Jovinianum.*
Strato, regulus Sidonis manu propria se volens confodere, ne imminen-
tibus Persis ludibrio foret, quorum fœdus Ægyptii regis societate
neglexerat, retraheretur formidine, & gladium, quem arripuerat,
circumspectans, hostium pavidus expectabat adventum. Quem jam
jamque capiendum uxor intelligens, extorsit acinacem de manu, &
latus ejus transverberavit, compositioque ex more cadaveri se moriens
superjecit, ne post virginalia fœdera alterius coitum sustineret. Tan-
ti dux fœmina facti. K.

ΚΕΦ. γ.

CAP. III.

Λύπης ἀνασταλτικός τις Αει-
σίπτε λόγος.

Sermo Aristippi quidam, ad
sedandum dolorem idoneus,

Ὅτι Αεισιππος ἐταίρων
αὐτῶν τινων ὀδυρομένων βα-
ρύτατα, πολλὰ μὲν κ' ἄλλα
πρὸς αὐτὸς εἶπε λύπης ἀνα-

Aristippus, quum qui-
dam ex necessariis ejus ve-
hementi & acerbuloctu se-
ipsum conficerent, cum alia

σαλτικά,

σαλικά, καὶ ταῦτα δὲ ἐν multa ad sedandam mœ-
 προομιῶν ἀλλ' ἔγωγε ἦκω παρ' stitiam in medium attulit,
 ὑμᾶς, ἐχ' ὡς συλλυπεμένους tum hæc exordii vice : At
 ὑμῖν, ἀλλ' ἵνα παύσω ὑμᾶς ego non venio ut ad ve-
 λυπεμένους. ftros dolores meum adjun-
 gam, sed ut vobis omnem mœrorem ex animis eximā.

ἔγωγε ἦκω παρ' ὑμᾶς) Similiter Seneca in Consolat. ad
 Marciam : *Alii molliter agant & blandiantur : Ego configere cum*
tuo mœrore constitui. Nimirum *vehementius*, ut mox ait, *contra*
inveteratæ pugnandum est. Et ut Curtius loquitur, *medici quoque*
graviores morbos asperis remediis curant. Idem Seneca Ep. 99.
Hi qui sibi lugere sumptserunt, protinus castigentur & discant, quas-
dam etiam lacrymarum inertias esse. S. M. Antoninus lib. 7. μὴ
 συνεπιθρῆναι, μὴ σφύζειν. *lamentantibus ne colamenteris, neve com-*
ptovearis. ubi vide notata Gattakero p. 267. Non tamen τὸ συλλυ-
 πεῖσθαι simpliciter damnatur, si quidem modum servet, & amici
 ægritudinem allevet, non augeat, aut alat. K.

ΚΕΦ. Δ.

CAP. IV.

Περὶ μύλης ἐπαίνου.

De laude molæ.

Ὅτι Πιττακὸς πάνυ σφο-
 δρῶς ἐπήνει τὴν μύλῳ, τὸ
 ἐγκώμιον αὐτῆς ἐκείνο ὅπι-
 λέγων, ὅτι ἐν μικρῷ τόπῳ
 διαφόροις ἐστὶ γυμνάσασθαι.
 ἦν δὲ τι ἄσμα ὀπιμύλιον ἔτω
 καλέμενον.

Pittacus magnis laudi-
 bus molam evehebat, id-
 que ejus encomium de-
 cantabat, quod in exiguo
 loco multi sese exercitare
 possent. Extabat autem
 cantilena, quæ ob eam
 causam Epimylium nomen habebat.

πάνυ σφοδρῶς ἐπήνει) Nam & ipse hac ratione solebat
 exerceri. *Laërtius* in vita ejus : *Ἐτῶ γυμνάσιον, σίτον ἀλεῖν, ὡς*
φησι Κλέαρχος, Plutarchus in Convivio sapientum : καὶ γὰρ Πιτ-
Τακὸς ἀλεῖ, μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων. Adde *Clementem* I. III.
Pædag. S. μύλης ἐγκώμιον *Pittacum* conscripsisse *Noster* ait,
 argu-

argumentum encomii fuit, quod mola in exiguo loci spatio multis sese exercendi copiam faciat. habuit igitur *Theodor. Zrvingerus Theatri* vol. 19. lib. 2. tit. de *Mola Ælianum*, non quidem l. 14. *Var. Hist.* sed hoc ipso loco autorem, quo nixus tradidit *Pittacum* molæ conscripsisse encomium, nec opus esset Doctiss. *Gattakeri* nota in *Antonin. Imperat.* pag. 6. quo auctore dicat (hoc *Zrvingerus*) nescio. Nec ad rem facit, quod *Pistorius* ad *Mardobeum* de gemmis queritur, molæ laudes poetam nullam celebrasse. Forte enim hic *Æliani* locus *Pistorium* latuit, vel, si scivit, in Poëtis *Pittacum* censere noluit, vel denique de justo Poëmate loquitur. K.

ἐπιμύλιον) Sic omnis cantilena molentium vocabatur. Porro exemplum ἐπιμύλις extat apud *Plutarchum* in ante dicto loco, & sic incipit. Ἄλει μύλα ἄλει. S. *Athenæus* lib. XIV. *Pollux* lib. IV. cap. 7. *Sextus Empir.* pag. 340. Cæterum locus è *Plutarcho* laudatus conjunctim legendus ita. ἄλει μύλα ἄλει. καὶ γὰρ Πίττακος ἄλει μεγάλας Μιτυλήνας βασιλεύων, mola mole mola, καὶ Πίττακος molit qui magnæ *Mitylenæ* dominatur. ita *Lydæ* mulieres inter molendum cantu laborem fallere solebant. Ibidem *Pittacus* non tantum sibi molere dicitur, sed etiam πείθει τὰ σιλία, cibum pinsere vel coquere. K.

Κ Ε Φ. ε.

C A P. V.

Περὶ τῆς πολλῆς αὐτεργίας τῆς
τε Οδυσσεὺς καὶ τῆς Ἀχιλλεύου.

Καὶ Λαέρτης δὲ αὐτεργῶν
ὑπὸ τῆς παιδὸς πεφώραται,
καὶ φυτὸν ξύων, καὶ τοὶ γη-
ράσκων βαθύτατα. ὁμο-
λογεῖ δὲ καὶ Οδυσσεὺς αὐτὸς
πολλὰ εἰδέναι, καὶ τεχνίτης
αὐτῶν εἶναι.

Δηροσομῆ δὲ οὐκ ἂν μοι εἰ-
σειεν βροτὸς ἄλλοι,
Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διὰ τε ξύλα
πολλὰ κείσαι.

De manuario in multis re-
bns Achilles & Ulyssis labore.

Laertes etiam in manua-
ria opera deprehensus est à
filio, colens plantā, quum
jam esset extremæ senectu-
tis. Fatetur etiam *Ulysses*,
se & multa scire, & quæ sci-
at manibus exequi.

Non alius potior fuerit,
mibi crede, minister,
Sive ignem succendi opus
est, seu ligna secanda.

καὶ

Καὶ τὴν χροδίαν δὲ, ἔδλε-
θεις ναυπηγῶν, ἀλλὰ δι' ἑαυ-
τῆ τὴν ταχίστω ἐργάσατο.
καὶ Ἀχιλλεύς δὲ τρίτῳ ὦν
ἀπὸ 7 Διός, αὐτὸς διακόπει
τὰ κρέα, δλεῖπνον τοῖς ᾠδῶν
7 Ἀχαιῶν ᾠρέσειν ἀφικο-
μένοις εὐτρεπίσαι ἀπεύδων.

Et ratem vero nihil opus
habens fabris, ipse suo la-
bore celerrime confecit.
Itemque Achilles, quum
effet tertius à Jove, ipse
carnes difsecans, legatis qui
ab Achivis venerant, cœ-
nam summo studio paravit.

Καὶ Λαέρτης) Cohærent hæc cum præcedenti capite,
sed ab eo, qui titulos capitibus præposuit, à se invicem divulsa
sunt & conjunguntur in MS. B. Porro, quæ de Laërte ejusque
filio, id est Ulyffe, Noster, ea desumpta sunt ex Homeri Odyss.
Ω. ubi latius hæc explicantur. S. *Plutarchus in an senisi geren-
da respublica. Laërtem οἰκουρῶντα domi desidentem parum hono-
ris indeptum esse ait. & de Tranquillitate animi ὁ Λαέρτης εἰκοσιν
ἔτη καθ' ἑαυτὸν ἐν ἀγρῶ διατῶντο γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἢ οἱ
βρώσιν τε πόσιν τε παρελίθει, πλὴν μὲν πατριδα καὶ τὸν οἶκον καὶ τὴν βασι-
λείαν ἔφυγε, τὴν δὲ λύπῃ μετ' ἀπραξίας καὶ κατηφείας αἰεὶ συνοικῶ-
σαν εἶχε. Laertes per viginti annos ruri vitam vivens solitariam,
famulamque admodum animum, quæ cibum potumque præberet, secum
habens, patriam domum & regnum deseruit, ludiumque inter otium
& vultum tetricum semper domi suæ aluit. K.*

καὶ Φυλὸν ξύων) Fuit agricultura veteribus inter nobilissi-
ma exercitia, atque ideo ne regibus quidem, præstantissimisque
ducibus incognita. Nam & Hiero, & Philometor, & Attalus,
& Archelaus, & Xenophon, & Mago Pœnus eam Plinio teste
fecerunt. *Seneca Epist. LXXXVI. de Scipione: exercebat opere
se, terramque (ut mos fuit præcis) ipse subigebat. Adde Columel-
lam lib. I. Pacatum cap. 9. Sidon. Car. V. Prosperum in Chron.
Ætio & Valer. COSS. S.*

Δηροσούνη) Versus sunt ex Homeri Odyss. O. desumpti. S.

Ἀχιλλεύς) Homerus Iliad. I.

———— τὰ μὲν δὲ ἄρα δὲ Ἀχιλλεύς

Καὶ τὰ μὲν εὖ μίσηκε, καὶ ἀμφ' ὀβελόισιν ἔπειρε.

& paulo post

———— ἀτὰρ κρέα νεῖμα Ἀχιλλεύς. S.

αὐτὸς Διάκοπται) Vult hoc capite ut & antecedenti No-
 ster ostendere, non ex omni parte approbandam esse sententiam
 eorum, qui artes manuaras, ut liberis ingenuisque hominibus
 indignas reprobant. Quia scilicet non pauci ex veteribus, iique
 præstantissimi & diis ipsis juncti, & noverunt eas & exercue-
 re. S. Heroes Homeri ἐπιτήδευον τῶν αὐτοδιακονίαν καὶ ἐπαλω-
 πίζοντο, φησι Χρύσιππος, τῇ ἐν τέτοις εὐεροφία, σπουδῆσι σibi
 ipse ministrare, & sibi placebant admodum, ut Chrysippus ait, cum
 in talibus obeundis dextrè versati essent. Hinc filix Cocali Minoi
 hospiti pedes abluunt: hinc Achilles princeps fortissimus carnes
 in partes secat laniatque: ἐν λιταῖς, inquit Athenæus lib. I.
 Πάτροκλος καὶ Ἀχιλλεύς πάντα εὐτεπέριζει, καὶ Μενελάω δὲ τελευτῶν
 γάμψας ὁ νεμφίος Μεγαπέδης οἰνοχρεῖ. Dalecampius vertit: in
 supplicationibus publicis (malè. λιταῖ enim titulus est partis Ili-
 ad. I.) Patrocles & Achilles bene ut omnia sint accurant. Νυμφίας
 faciente Menelao sponsus Megapenthes à poculis est. Hæc genero-
 sa Regum & Principum simplicitas Saturno sub rege fuit. Plu-
 ra de αὐτεργία Veterum congeffit Gattakerus notis in Antoninum
 pag. 4. K.

ΚΕΦ. 5.

CAP. VI.

Σκυθῶ τινὸς ἀπόκρισις εἰς Scythæ cujusdam respon-
 σίγης. sum de frigore.

Χιόνος ποτὲ πιπίεσης,
 ἤρετο ὁ βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν
 τινα, εἰ ρίγοι, γυμνὸν δια-
 καρτεροῦντα. ὁ δὲ αὐτὸν
 ἀντήρετο, εἰ τὸ μέτωπον ρίγοι.
 τοῦ δὲ, εἰ, φήσαντι, ἐκὼν
 εἶπε, ἐδὲ ἐγὼ, πᾶς γὰρ μέ-
 τωπον εἶμι.

gasset. Ergo, ait, ne ego
 quantus sum frons sum.

Quum aliquando co-
 piofa nix cecidisset, inter-
 rogavit rex Scytharum
 quendam nudum perse-
 verantem. An ne frigeret?
 qui è contrario regem in-
 terrogavit, Rigeat ne ipsi
 frons. Quumque ille ne-

quidem rigeo, qui quantus

εἰ τὸ μέτωπον) Suspiciatur Faber, scribendum, εἰ αὐτὸς
 τὸ μέτωπον, non incommode. S. Fabri emendatio est ab inter-
 prete, qui reddit, rigeatne ipsi (αὐτὸς) frons? sed vix opus erit emen-
 datione

datione , si quidem Autor συνεκδοχικῶς loquitur pro καὶ τὸ μέτωπον. Diogenes eodem fere modo oculos , inquit , & faciem , utut sint tenerrimæ corporis partes , nihilominus *καλίστα ἀνέχεσθαι τὸ ψυχθῆναι* , ἀλλὰ τὸ γυμνῆσθαι αἰεὶ , maxime sufferre frigus ex perpetua degenudatione. apud Dionem Chrysost. Orat. de Tyrannide. K.

ΚΕΦ. Ζ.

CAP. VII.

Περὶ Δημοσθένους ἀγρυπνίας. *De vigiliis Demosthenis.*

Ὅτι Πυθέας ἐπέσκωπεν εἰς Δημοσθένην τὸν Δημοσθένους, ὀπιλέγων αὐτῷ, τὰ ἐνθυμηματὰ ἐλλυχνίων ὄζειν. ὅτι ἐκείνῳ δὴ καὶ τῆ νυκτὸς πάσης ἀγρύπνει φροντίζων, καὶ ἐμμανθάνων, ἃ ἔμελλεν ἐρεῖν ἐλθῶν εἰς τὰς Ἀθηνας.

Pytheas scomma jecit in Demosthenem filium Demosthenis, inquiring ejus enthymemata lucernam olere. Nam totam noctem ille meditando vigilandoque consumebat, & memoriæ mandabat, quæ pro

concione ad Athenienses dicturus erat.

Πυθέας) Adde *Plutarchum* , *Libanium* , *Stobæum* sermon. 27. S.

ἐπιλέγων αὐτῷ) Omnino hic αὐτῷ legendum cum *Gesnero*. Nam & *Stobæus* ita scribit, qui ex Nostro sua habere testatur. S. Perinde est sive αὐτῷ legas sive αὐτῆ, tollatur modo comina αὐτῷ, & τῷ ἐπιλέγων apponatur. K.

πάσης ἀγρύπνει φροντίζων) Simile *Luciani* de hoc Pythææ diæterio judicium, similis ejus explicatio in *Encomio Demosth.* & *Libanii* Rhetoris in vita ejus; verba hæc sunt: εἰδὲ τὰς νύκτας ἐκἀθάδουθεν, ἀλλὰ διεπονεῖτο πρὸς φῶς παρὲς λόγους. ὅθεν καὶ Πυθέας σκώπτων ἔφη, τὰς λόγους εἶ Δημοσθένους λύχνων ἀπόζειν. *Vossius* tamen ideo dictum putat, quod Demosthenica oratio in deliberativo squaleret & abundaret enthymematis, cum alias huic generi proprium sit exemplis uti. Vide ipsum lib. I. *Rhet. Instit.* cap. 3. S. Adde *Plutarchum* in *Præcept. Politicis*, ubi monet debere orationem politici nec picturatum nimis aut musteam esse, nec, quod Pytheas in Demosthenem jecit, ἐλλυχνίων ὄζειν καὶ σοφιστικῆς παειργίας, lucernam & curam sophisticam redolere. Bene autem vitus est quendam furti reum, cum ejus νυκτογραφίας

Αα

lucubra-

lucubrationes nocturnas falsè rideret , dicens : οἶδα , ὅτι σὲ λυ-
πῶ λύχνον καίων : bene novi , quod lucerna mea pervigil & pernox
voleste se urat. *ibid.* vide & *Stobæum* Serm. 117. K.

ΚΕΦ. η.

CAP. VIII

Περὶ Ἀλεξάνδρου πένθους ἐπι-
τῶ Ἡφαισίων & θανάτῳ.

Ὅτε Ἡφαισίων ἀπέθανεν ,
Ἀλέξανδρος ὅπλα αὐτοῦ εἰς
τὴν πυρὰν ἐβάλε , καὶ χρυ-
σὸν , καὶ ἀργυρὸν τῶ νεκρῷ
σωτέηξε , καὶ ἐδῆξα ἡ μέγα
τιμίαν ἐν Πέρσας . ἀπέκειρε
δὲ καὶ τὰς πολεμικὰς , καὶ
ἀγαθὰς καὶ ἑαυτὸν , Ὀμηρι-
κὸν πᾶσι δρῶν , καὶ μιμέ-
μενος τὸν Ἀχιλλεῖα ἢ ἐκείνου
βιαστότερον δὲ , καὶ θερμότερον
ἐκείνου ἔδρασεν ἕτι , ἢ τῶν
Ἐκβατάνων ἀκρόπολιν περι-
κείρας , καὶ τὸ τεῖχος αὐτῆς
ἀφελόμενος . μέχει μὲν ἔν
ἡ κόμης ἢ ἑαυτῆ , Ἑλλήνικα
ἔδοκει μοι δρῶν ὅτι χειρή-
σας δὲ τοῖς τεύχεσιν , ἀλλ' ἐν-
ταῦθα ἐπένθη βαρβαρικῶς
Ἀλέξανδρος ἡδὴ , καὶ τὰ κα-
τὰ ἡ σολῶ ἡμεῖς , θυμῷ ,
καὶ ἔρωτι ὅπι τρέφων πᾶντα , καὶ
δακρύοις .

Ὅτι Ἡφαισίων εἰς Ἐκβά-
ταν ἀπέθανε . διαρρήθῃ δὲ

*De luctu Alexandri, quem
ex Hephæstionis morte cepit.*

Quum Hephæstion di-
em suum obiisset, Alexan-
der injectis in pyram ar-
mis, auro & argento, simul
ea cum mortuo igni tradi-
dit, itemque vestem magni
precii apud Persas. Rasisit
etiam omnes bellicosos
& fortes, atque seipsum,
rem faciens Homericam,
& imitans Achillem Ho-
mericum. Sed hic illo vio-
lentius & vehementius fe-
cit, quum circumevereret
muros Ecbatanorum arcis:
Usque ad suos igitur ca-
pillos, videtur mi-
hi plane Græco ingenio
fecisse: at quum muros di-
rueret, tum vero barbari-
co more luxit: & stolam
quoque permutavit, dolo-
ri, amoris & lacrymis o-
mnia permittens.

Hephæstion mortuus est
ad Ecbatana. Fama autem

λόγῳ,

λόγος, Ηφαιστίωνι μὲν ταῦτα
 ὄτρυνον δὲ αὐτοῖς ἀποθανόντα
 χρῆσασθαι. μὴ γὰρ
 φθάσαι τὸ ὅτι τῷ μαιρακίῳ
 τελευτῶν πένθῃ, ὅπλα κείνῳ
 δὲ ἤ τῷ Ἀλεξάνδρῳ θάνατον.

emanavit, hæc (quæ di-
 ximus) facta fuisse in grati-
 am quidem Hephæstionis
 mortui, sed Alexandrum
 vita defunctum iis usum
 esse. Non enim à luctu ob-
 juvenem suscepto prius
 destitisse Alexandrum, quam ipsum quoque mors ab-
 stulerit.

Ὅτε Ηφαιστίων ἀπέθανεν) Ex crapula, quam præcessit fe-
 bris: habes hæc latissime descripta apud *Diodorum Siculum* lib.
 XVII. Et *Curtium* lib. 10. *Plutarchum* quoque in Alexandro,
Arrianum lib. VII. *Justinum* lib. XII. cap. 12. *Zonaram*, & alios. S.
 ὅπλα) Ut militi. Milites enim cum armis cremaban-
 tur. vide *Arrianum* lib. I. *Virgil.* lib. VI.

*Ingentem struxere pyram, cui frondibus atris
 Intexunt latera, & feras ante cupressos
 Constituumt, decorantque super fulgentibus armis. S.*

αὐτῶ) Puto hic quoque sicut inferius αὐτῶ legendum. S.

ἀπέκειρε) Contra Romanorum aliorumque occidentis
 populorum consuetudinem, qui capillos in luctu promittebant.
 Non tamen Græcorum tantum, sed fere omnium Orientalium
 ista consuetudo fuit. De Persis testatur *Curtius* lib. X. cap. 5.
 De Ægyptiis *Lucianus.* lib. de Dea Syria. De Sidoniis *Ovidius
 Metam.* lib. IV. Hinc prohibitum Judæis legitur, ne in fune-
 re capillos scinderent, neve vestes lacerarent, more vicinarum
 gentium, Phœnicum scilicet & aliarum. *Deuteron.* cap. XIV.
 Sed quæ causa hujus diversitatis, dicat aliquis? Non alia cre-
 do, quam diversitas in capillorum cultu. Græci enim reli-
 quique barbari capillum barbamque promittere, Romani con-
 tra radere solebant & detondere. *Eustath.* Ιλ. Β. λέγοντ' τὸν μὲν
 ἄλλον πάντῃ χρόνον κομᾶν οἱ Ἕλληες. ἐν δὲ πένθῃ κείρῃ κείρεσθαι. Sic
Plutarchus in *Lysandro* effigiem *Lysandri* Delphis ait conspici
 veterum more comatam & barbatam Adde & *Chryserpum*
 apud *Athenæum* lib. XIII. In luctu igitur capillos contra usi-
 tatum eorum cultum, detondebant hi, illi vero promittebant.
 Dat & aliam rationem *Athenæus* lib. XV. Ideo nimirum scin-
 di, quia velut capitis corona sunt & signum absolutæ omni-
 busque

busque rebus affluentis vitæ : in dolore vero luctuque vitam affligi, animumque quodammodo deminui. Verba sunt post ea quæ de corona disputat. in XV. ὁμοιοπαθεῖς γὰρ τοῦ κεκμηκό-
 τῳ, κολοβῆμῳ ἡμᾶς αὐτὴς τῆτε κερᾶ τῶν τερχῶν κὲ τῆ ἴ σφά-
 γων ἀφαιρέσει. S.

ἀπέκειρε) Plutarchus in vita Pelopidæ. Ἀλέξανδρῳ ὁ μέ-
 γας Ἡφαισίωνῳ ἀποθανόντι, ἔ μόνον ἵππους ἔκειρε κὲ ἡμίονους, ἀλλὰ
 κὲ τὰς ἐπάλξεις ἀφείλε τῶν τερχῶν, ὡς ἂν δοκοῖεν αἱ πόλεις πενεῖν
 ἀντὶ τῆς προόδου μορφῆς κέρμενον χῆμα κὲ ἄτιμον ἀναλαμβάνουσα.
 ταῦτα μὲν ἔν &c. Magnus ille Alexander, mortuo Hephæstione,
 non solum equos totondit & mulos, sed & pinnas muris deturbavit,
 ut urbes quoque lugere viderentur, pristinam speciem cum lugubri
 & squalido habitu commutantes. Verum enim vero hæc erant domi-
 nantium iussa, quibus citra exceptionem obtemperandum, quæque in-
 vidiam honoratis, & odium apud coactos conciliarunt, nec gratiam
 ullam aut verum decus habuerunt, sed fastum potius barbaricum,
 luxum, jactantiam & inanem divitiarum profusionem ostenta-
 runt. K.

κὲ τὰς πολεμικὰς) Plutarchus in vita Alexandri auctor
 est, eum etiam equos & mulos iussisse tonderi. Idem tradit
 Arrianus lib. VII. Scilicet ex consuetudine Persarum hoc factum,
 qui sic Regem proximosque amicos ejus lugere solebant. Hero-
 dotus in Calliope. Vii in castra rediere, ingens luctus cum omnem
 exercitum, tum vero Mardonium cepit exinεῖσι Μασσιῖ, viri secun-
 dum Mardonium honoratissimi tam apud Persas, quam apud regem,
 ita ut ejulatus eorum omnem Βαοτιᾶν pervaserit, & seipsos & equos
 & jumenta totonderint. Et Barbari (Persæ) quidem suo more Ma-
 ssiium defunctum honorabant. S.

τὰς πολεμικὰς κὲ ἀγαθὰς) Legendum omnino, κὲ τὰς
 πολεμικὰς ἵππους, istud autem ἀγαθὰς ejiciendum, ait Faber,
 Ego, sicut facile largior, illud ἵππους excidisse, ita duas voces e-
 jiciendas haud existimo. potius arbitror scribendum : ἀπέκειρε
 κὲ ἵππους τὰς πολεμικὰς κὲ ἀγούσας. Hesychius, ἀγούσῳ, σκδου-
 φούσῳ, φορτηγός. scil. illud ἀγούσῳ explicari vulgo de hominibus,
 sed non video, quare non & de jumentis possit, sicut dicitur σκδου-
 φούσῳ ὄνῳ. S. Mihi τὸ ἀγούσῳ nomen semibarbarum, aut ad
 minimum, glossema videtur esse, quod Æliano, purissimæ Gra-
 citatis Auctori non obtrudendum. malim legere ἀπέκειρε δὲ κὲ
 τὰς ἵππους τὰς πολεμικὰς κὲ ἀπαγωγὰς, ut intelligantur equi
 non tantum bellatores, verum etiam ii, quos vocant sagmatias,
 πωλιτίους

milibus sarcinas commeatumque subvehentes. ἐπαγωγὸς autem, ut ait *Thomas in Eclogis*, ἔ μόνον ὁ ἔλκων εἰς εὐνοίαν, ἀλλὰ καὶ ὁ κομιστῆς, idque probat ex *Thucyd.* lib. 4. ubi ait, ἀλλ' ἔδ' εἰ οἱ δὲ κελος ἀσφαλῆς ἦσαν τοῖς ἐπαγωγῶσι τῶν ἐπιτηδείων, ἦγαν τοῖς κομιζασθε τὰ ἐπιτηδεύα. hinc patet τὰς ἐπαγωγὰς esse nihil aliud quam annonæ necessariæ gerulos. interim tamen non dissimulabo, locum *Thucydidis* aliter legi in nostris codicibus, ut videre est l. 7. *Histor.* p. m. 500. Cui igitur non placet τὸ ἐπαγωγὸς, per me σκδωαγωγὸς legat licet, aut si melior vates fuerit, meliora omnia divinet. K.

μιμῆδρ (τὸν Αχιλλῆα) Quippe qui & ipse similia confecit in funere Patrocli, suosque facere præcepit. Consule *Homerum Iliad.* ψ. S. *Achillem & Alexandrum* æmulatus est *Antoninus Caracalla*, dum *Festum*, libertorum suorum charissimum *Patrocli* more sepelire satagens, rogam quidem struxit ingentem, aliaque solennia rite peregit: cum autem crinem, quem igni imponeret, raro ipse capillo præditus, quæreret, omnibus fuit deridiculo. totondit tamen quoscunque habuit crines, *Herod.* lib. 4. K.

δεικίρας) Alludit hoc vocabulo ad κροῖον capillorum. Cæterum quæ Noster de destructione murorum ad *Ecbarana*, ea *Diodorus* de muris *Babyloniis*. Eo enim corpus *Hephæstionis* portandum *Perdicæ* tradidisse scribit. Nisi putamus in utraque urbe factum. Nam *Zonaras* in pluribus ait fieri curasse, *Plutarchum*, ut opinor, sequens. qui hoc ipsum firmat. Factum hoc autem, ut in illo loco rogas extrueretur, quem supra vulgarem usitatumque modum decorari voluit. Consule quem dixi, *Diodorum.* S.

Επιμικτὰ) i. e. temperata. De hac temperantia *Seneca Epist.* 99. Est aliquis & dolendi decor, hic sapienti servandus est, & quemadmodum in cæteris rebus, ita & in lachrymis aliquid sat est. Imprudentum ut gaudia sic dolores exundavere. S.

εἰς Εκβάτανα) Suspicor huic loco quidpiam deesse, nam εἰς notat motum ad aliquid. Forte legendum εἰς Εκβάτανα ἐλθὼν ἀπέθανε. S. Omnia recte se habent. Nam εἰς Εκβάτανα *Atticis* usurpatur pro ἐν *Εκβαλίνοις*. vide indicem in εἰς. K.

μηδ') Atque ita victor tot regum atque populorum tristitiæ succubuit. Id enim egerat ut omnia potius haberet in potestate quam affectus. *Seneca Epist.* 113. Videtur autem etiam in his verbis auctor noster *Achillem* *Homericum* respexisse, qui sic apud *Poë-* (Ιλ. χ.) loquitur. S. A a 3

— Ἐδ' ἄν ἐπιλήσομαι ὄφρ', ἂν ἔγωγε
Ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φιλα γένατ' ὀρώρη. S.

μηδ' ὅφρατα) *Mors enim Alexandrum quoque occurrans
suis amicis pondum eluxisset. Arrianus l. VII. refert Athletas
scenicosque, quorum tria millia ad gymnicos ludos musicosque He-
phæstioni adornandos accita è Græcia fuerant, ad ipsius Alexandri
tumulum deinde certasse. K.*

Κ Ε Φ. θ.

CAP. IX.

Περὶ σώφρονος γυναικός.

De moderata femina.

Εἶτα οὐκ ἔστι σωφροσύνη
μεγάλη; (ἐμοὶ μὲν δοκεῖ,)
εἴη καὶ ἡ Φωκίωνος γυνή,
τὸ Φωκίωνος ἱμάτιον ἐφόρει,
καὶ ἔδεν ἔδεῖτο ἐ κροκωῖς, ἐ
Ταραντίνης, οὐκ ἀναβολῆς,
οὐκ ἐγκυκλίου, ἐ κεκυφάλου,
ἐ καλύπτρας, ἐ βαπτῶν χιτωνίσκων.
ἡμπερίχετο δὲ πρώτη
μὲν τῇ σωφροσύνῃ, δι' αὐτέροις
γε μὲν τοῖς παρῆσι.
temperantiam, deinde quæ suppeterent.

Annon hæc singularis
erat continentia? Me sane
iudice maxima. Siquidem
Phocionis uxor, vestem
Phocionis gestabat, neque
opus habebat vel crocoto,
vel Tarentina veste, vel
pallio, vel encyclio, vel
vitta, vel calyptra, vel tin-
ctis & coloratis tunicis: sed
primum induebat sibi

κροκωῖς) Hæc omnia muliebrium quidem vestimento-
rum genera sunt, sed delicatiorum. Ideo Crocota etiam Bac-
cho tributa. *Pollux lib. IV. cap. 18. ὁ κροκωῖς, ἱμάτιον, Διόνυ-
σος ἡ αὐτῷ ἐχεῖτο. Athenæus lib. V. ἐπὶ ἡ ταύτης ἔφη ἀγάλμα
Διονύσου δεκάπηχου, ἀνένδου ἐν καρχησίς χρυσῆ, χιτῶνα πορφύρεον
ἔχον ἀλάπεζον, καὶ ἐπ' αὐτῆ κροκωῖον ἀφανῆ. Patet hinc pellu-
cidam fuisse vestem, nec latis aptam corpori velando. Colore ve-
ro croceo. Docet Pollux lib. VII. cap. 13. ubi κροκωῖον, δὲ χρυ-
μαῶτων appellatam ait. S. Plaut. in Aulul. crocotularios infectores
habet. vide Schol. in Ranas Aristophan. ab initio. K.*

ἐ Ταραντίνης) Sic aliud pellucidi vestimenti genus voca-
batur, quoniam à Tarentinis primum est inventum. *Athenæus
lib.*

lib. 12. ἐφόρην (Ταρεντίνοι) κὺ παρυφῶν ἀφαφανῆ πάντες, οἱ οὖν ὁ τῶν γυναικῶν ἀδρύνε) βίβλ. S. Hesychius, Ταρεντινὸν ἱμάσιον γυναικεῖον, λεπτόν, κρωσσές ἔχον ἐν ἑνὸς μέγους, Tarentinum est vestis muliebris, tenuis, ex altera parte fimbriata. & iterum Ταρεντιναὶ αἵματι βαφαί, τινὲς δὲ τὰς πορφύρας. ἐδώδιμοι γὰρ κὺ ἐξ αὐτῶν τραχήλια. Ταρεντιναί, vel sunt tinguntur ex sanguine purpureo, vel ut quidam volunt, purpurea. Nam cervicula earum in cibo sunt. Lucian. in Cynico, ἀνάται βαπτεῖν, ἢ ἐδίσαδ μόνον τὸ τ' πορφύρας κρέας, tingere colore, non ead tantum potest purpurea caro. vide Sidon. Apollin. lib. 2. epist. 13. Etymolog. legit Ταρεντινὸν & Ταρεντιναὶ βαφαί. K.

πρώτη μὲν τῇ σωφροσύνη) Quæ est verum matronarum ornamentum. Peritlyones Pythagoricus apud Stobæum Serm. LXXXIII. κάλλος τὸ ἐκ φρονήσιος, ἔχι δὲ τὸ ἐκ τέτων ἀνδάνει τῶς γυνομέναισιν εὔ. Adde cætera ejus loci. S. Locus mihi est Serm. 173. ex libro, qui inscribitur εἰ ἀρμονίης γυναικός, de moribus mulieris benè compositis, quem non Peritlyones Pythagoricus, sed Peritlyone Philosopha Pythagorea scripsit. de vero muliebri mundo vide I. Petr. 3. Plutarchum in Præcept. Conjug. Epistolam Melissæ Pythagoricæ ad Claretam, quæ extat inter fragmenta Pythagoreorum. de ipso Pythagora Justinus lib. 20. c. 4. consecutus disputationum assiduitate erat, ut matrone auratas vestes, cæteraque dignitatis suæ ornamenta veluti instrumenta luxuriæ deponerent, eaque omnia delata in Junonis ædem ipsi Deæ consecrarent, præ se ferentes, vera ornamenta matronarum pudicitiam, non vestes esse. Cæterum mulieres, quæ intra legem se vestire & habitu quasi philosophari velint, non adeo multas invenies. φιλόσομον enim genus famineum est, multasque etiam insignis pudicitia, quamvis nulli virorum, tamen sibi scimus libenter ornari, inquit Hieronymus epist. ad Gaudentium. K.

ΚΕΦ. Ι.

CAP. X.

Περὶ τῆς Σωκράτους
γυναικός.

De Socratis uxore.

Τῆς Ξανθίππης δὲ ὁ Σωκράτης, ἑπεὶ οὐκ ἠθέλετο τὸ ἐκείνη ἱμάσιον ἐνδύσαδς,

Xanthippe Socratis quum nollet ejus vestem induere, atque sic ad spectandam

Aa 4

καὶ

καὶ ἔτως ὅτι τὴν θῆαν τῆς pompam prodire, dixit il-
πομπῆς βαδίζειν, ἔφη, ὁρᾶς, le. Vide, quam non spe-
ὡς ἔθεωρήσασα, θεωρησο- ctandi causa, sed potius
μένη δὲ μάλλον βαδίζεις; ut specteris, abeas.

ἰσπεὶ οὐκ ἐβῆλετο) Probo emendationem doctissimi Me-
narji, ἰσπεὶ καὶ ἐβῆλετο. Ipsum adi in *Observ.* ad *Laërt.* pag. 56.
Nisi quod à veteri scriptura propius abesset, ἰσπεὶ ἔν. Hæc olim
à me notata erant, tum ex post editis *Fabri* notis cognovi, sic le-
gendum ipsi quoque visum esse. S. Vide *Siούριου Serm.* 183.
In textu nihil mutandum censeo, siquidem τὸ οὐκ Ἄττικο more
παρέλκει. τῶν ἑ ἀπέφασιν ὡσεὶ τῶν πολλακίς λαμβάνουσιν, inquit
Corinthus de Atticis, idque exemplis probat. vide *noias* ad l. III.
cap. 44. Cæterum *Xanthippen* sæpe mariti veste sumpta in pu-
blicum prodisse, & Socratem coactum pelle se succingere, ex
his *M. Antonini* verbis apparet. οἷον ὁ Σωκράτης τὸ κάδιον ὑπε-
ζωσμήσθαι, ὅτε ἡ Ξανθίππη λαβῆσα τὸ ἱμάτιον ἔξω ἔσπῃλθε, καὶ ἂ
εἶπεν ὁ Σωκράτης τοῖς ἑταίροις αἰδέσθῃσι καὶ ἀναχωρήσασιν, ὅτε αὐτὸν
εἶδον ἔτως ἑσαλμῶν. cogita *Socrates* quis fuerit, pelle succinctus,
quando *Xanthippe* veste ipsius sumpta foras se proripuerat, quæque a-
nticis suis dixerit, pudore suffusus, pedemque referentibus, cum sic
indutum illum conspicerentur. ex versione *Gattakeri* lib. XI. *Sto-
baeus Serm.* laudato. hac de re ita: ὁ αὐτὸς Ξανθίππῳ κεισμη-
μήσθαι καὶ ἐπὶ θῆαν πορφυρομήσθαι ἰδὼν, ἔφη· ἔχ' ἵνα θεάσῃ, γύναι, περὲν ἡ.
αἰλλ' ἵνα θεάθῃς. Idem (*Socrates*) *Xanthippen* ornatum ἔσπῃ
spectaculum euntem videns, non ut spectes, inquit, ὦ mulier, sed ut
specteris abis. quid si h. l. legas ἐκδύσασθαι? K.

θεωρησομένη) *Faber* θεωρηθησομένη. Ego nihil mutem. S.
Quod *Faber* affert explicatio esse poterit, non correctio. Atti-
cis enim futurum medium sæpe æquipollet futuro passivo. *Thu-
cyd.* lib. 2. οἱ ἀγαθοὶ τιμήσουσιν) τοῖς ἀρετικῶσιν ἀθλοῖς τῆ ἀρετῆς.
fortes dignis virtute præmiis ornabuntur. Τιμήσουσιν) pro τιμηθή-
σουσιν). ipse *Λιβερίου* lib. 12. cap. 27. ταφησομήσθαι pro ταφθησομήσθαι
habet. vide *Johan. Grammatic.* de *Dialect. Atticâ.* K.

ΚΕΦ. ΙΑ.

CAP. XI.

Τυραμῶν Ρωμαίων ὑποδή-
ματᾶ.

*De calceamentis Romana-
rum mulierum.*

Ρωμαίων δὲ αἱ πολλαὶ γυ-
ναῖκες, καὶ τὰ ὑποδήματᾶ
αὐτὰ φορεῖν τοῖς ἀνδράσιν,
εἰθισμένα ἐσίν.

Ex Romanorum fœmi-
nis, multæ eisdem cum
viris calceos gestare con-
sueverunt.

(καὶ τὰ ὑποδήματᾶ) Nihil hoc loco Noster aliis scripto-
ribus adversum prodidit, qui muliebres calceos seorsum nomina-
re solent, utiquidem de eo tradidit *Dempsterus* in paralip. ad l.V.
cap. 36. Rosini. Nam & calceos, & alia vestimenta singularia
mulieres habebant. Interim frugaliiores si quæ essent, eæ sicut
vestibus, sic calceis maritorum utebantur. S. Sæpius eadem
viris mulieribusque calceamenta fuisse, legere est. *Vopiscus* in
Aureliano: calceos & mulleos & cereos & hederaceos viris omnibus
tulit, mulieribus reliquit, quia scilicet utrique sexui ante commu-
nes fuerant. Sic βλαῦν Atticæ tam virorum quam mulierum
fuerunt soleæ.

ΚΕΦ. ΙΒ.

CAP. XII.

Λυσάνδρου ἢ Φιλίππου ἀπό-
φθεγμα περὶ ἐπισηκίας.

*Lysandri seu Philippi apo-
phthegma de perjurio.*

Δεῖ τὸς παῖδας τοῖς
ἀσπραγάλοις ἐξαπαλᾶν, τὸς δὲ
ἀνδρας τοῖς ὄρκοις. οἱ μὲν
Λυσάνδρου εἶναι λέγουσι τὸν
λόγον, οἱ δὲ Φιλίππου ἢ Μα-
κεδόνου, ὁπότερ' εἴ ἂν ἦ,
οὐκ ὀρθῶς λέγεται, κατὰ γε
τὴν ἐμὴν γνώμην. καὶ ἴσως ἐ-
παράδοξον, εἰ μὴ τὰ αὐτὰ
ἀρέσκει ἐμοὶ, καὶ Λυσάνδρου.

Pueros talis, viros jura-
mentis oportet circumve-
nire. Quidam adscribunt
hoc dictum Lysandro, alii
vero Philippo Macedoni.
Utercunque dixerit, mea
sententia longe à recto ju-
stoque aberravit. Neque
vero absurdū est, si dissen-
tiam à Lysandro. Nam ille

Αα ς

ὁ μὲν

ὁ μὲν γὰρ ἐτυράννει ἐγὼ δὲ tyrannidem exercebat. E-
 ὡς φρονῶ, διήλον ἐξ ὧν μὴ go vero quo animo sim,
 τὸ λεχθὲν ἀρέσκει με. ex eo manifestum est, quod
 minime mihi hoc dictum probatur.

οἱ δὲ Φιλίππου) Alii Dionysio tyranno, & inter eos etiam
Plutarchus orat. I. de Fort. Alexandri. Idem tamen in Lacon.
Apophth. & *Lyfandri* vita tribuit *Lyfandro*, nisi quod in hoc poste-
 riore loco secutum dicat *Polycratem*, quasi ipse primus auctor dicti
 hujus fuerit. *Lyfandro* tribuit etiam *Polyænus* I. I. ubi habes in-
 tegram historiam. S. *Laberius* in *Mimo*:

Quid est iusjurandum? emplastrum æris alieni,

adde πάσης πολιτικῆς κακοτεχνίας, omnium in rebus civilibus aut
 subdole dictorum aut factorum, si *Philippos* & *Lyfandros* respicias.
 De Severo *Herodianus* lib. 2. μήτε ὄρκος φειδόμενος, εἰ δεῖ τε-
 τε καὶ φρονεῖν, ψδυσάμενος πρὸς τὸ χρεῖσδες, nec iuramentum dubi-
 tavit violare, si quando illud sui commodi causa insuper erat haben-
 dum. de hac politica κυδία vide quæ notat *Gattakerus* in *M. An-
 tonin.* p. 13. K.

ὅσα ὀρθῶς λέγεται) Adde *Hugonem Grotium* lib. III. de
 I. B. & P. cap. I. §. 19. & *Iustum Lipsium* Polit. IV. cap. 14. §.
 61. qui postremus hanc inter magnas fraudes numerat, hodieque
 factis plurimorum ait comprobari. S.

ΚΕΦ. 17.

CAP. XIII.

Περὶ καρτερίας Ἀγισιλίας.

De patientia Agesilai.

Ἀγισίλαος ὁ Λακεδαιμό-
 νιος γέρον ἦδη ὢν, ἀνυπό-
 δεῖτος πολλάκις καὶ ἀχίτων
 προήει, τὸν τείβωνα περιβαλ-
 λόμενος αὐτὸν, καὶ ταῦτα
 ἐωθινὸς ἐν ὥρᾳ χειμερίῳ.
 ἠτιάσατο δὲ τις αὐτὸν, ὡς
 νεανικώτερα ἢ ἡλικίας ὅπι-
 χειρῆνται; ὁ δὲ, ἀλλ' οἱ γε

Agesilaus *Lacedæmonius*
 jam senex, persæpe sine
 calceis, & tunica prodibat
 in publicum cum pallio
 attrito, idq; matutino tem-
 pore hyemis. Quum auté
 quidam eū objurgaret, quod
 puerilius ageret, quam ata-
 tem illam deceret, respon-

νέοι

νέοι, Φησὶ, τῶν πολιτῶν, ὡσπερ-
 ἔν πῶλοι πρὸς τὸ τέλειον ἀ-
 ποβλέπεσιν ἐμέ.

dit: Atqui, inquit, junio-
 res civium, quasi pulli in
 me ceu ætate provectum
 oculos conjiciunt.

ἀνυπόδειον) Et Plato præcepit duas corporis summitates
 non esse velandas, nec assuescieri debere molliiui capillis & pedum,
 cum hæc enim habuerint firmitatem, cætera robustiora sunt. Hie-
 ronymus inquit in c. X. Matthæi. Μυσηνίου ἀεὶ ἱματισμῆ. εἰδα-
 μῶς καλὸν ἔτε ἐδοῆσσι πολλαῖς καὶ σκέπειν τὸ σῶμα, ἔτε ταινίας
 καταλεῖν ἔτε χεῖράσ τε κὴ πόδας ἀεὶ δέσει πύλον ἢ ὑφασμάτων τινῶν
 μαλακύνειν, τὰς γε μὴ νοσησῶς. Minime honestum, vestitu nimio
 tegere corpus aut tenni involvere, aut manus pedesque coactilibus
 aut contextis pannis effeminare, imprimis non agrotantibus. & pau-
 lo post. τὸ μὲν ἐν χερσὶ χιτῶνι, ἔ δὲ ἑκάσθ' ἑκατέρωθεν ἀεὶ δὲ
 ἐν χερσὶ χιτῶνι τὸ μηδενί, ἀλλ' ἱματιῶ μόνον, κὴ τὰς ὑποδεδεῶς
 τὸ ἀνυπόδειν τῶν δυναμένων κρεῖττον. κινδυνεύει γὰρ τὸ μὲν ὑποδεδεῶς
 τῶν δεδεῶς ἐγγὺς εἶναι. ἢ δὲ ἀνυπόδεσία πολλῶν ἀλυπτιῶν τινῶν κὴ εὐ-
 κολίῶν παρέχει τοῖς ποσίν, ὅταν ἡσκημένοι ᾖσιν. ὅθεν κὴ τὰς ἡμε-
 ροδρομῶν ὁρῶν ἐσὶ ἔ χρωμένως ὑποδήμασιν ἐν ταῖς ὁδοῖς. κὴ τῶν ἀ-
 θλητῶν τὰς δρομῶς ἐσὶ ἀ δυναμένως σάξεν τὸ τάχ' , εἰ δέοι τε-
 χειν αὐτὰς ἐν ὑποδήμασι. unica contentum vivere tunica majus est,
 quam duabus, & nulla vii præstat quam unâ, sed veste solâ. me-
 lius etiam est discalceatum posse incedere, quam calceatum. Nam
 calceos pedibus subligare pæne seipsum vincire est. At remotio calcei
 magnam pedibus affert voluptatem & agilitatem, si quidem cursu
 exercitatu fuerint. Unde & tabellarii, hemerodromos vocant,
 iter faciunt discalceati, & ex athletarum numero cursores non pos-
 sent pristinam servare celeritatem, si non nisi calceatis currere lice-
 ret, apud Stobæum pag. 19. Clem. lib. 2. cap. XI. Pædag.
 de Socrate Plato ait in Symposio: ἀνυπόδειον Διὸς ἔ κρυσάλλης ῥαίου
 ἐπορεύετο ἢ οἱ ἄλλοι ὑποδεδημένοι, discalceatus per glaciem ibat fa-
 cilius quam alii probe calceati. de Proæresio Eunapius. σιδήρεον
 ὑπελάμβανον, ὅτι λεπτὸν ἔχων τριδώνιον, ἀνυπόδητος περὶ τῆς
 σιάν ἐτίθετο τὰς Γαλατικὰς χειμῶνας, ferreum illum judicabant,
 quod tenui male tectus palliolo & discalceatus Gallicanas nives pro
 summis deliciis haberet. K.

ἀχιτῶν) Sine tunica. Ita Philosophi & imprimis Cyni-
 ci leguntur in publicum prodiisse ἀχιτῶνες. de Cleanthe Læ-
 rtius (φασὶ) ἠγέμενον τῶν ἐφήδων ἐπὶ τινὰ θεῶν ὑπ' ἀνέμω παρὰ
 γυμνωθῆναι

γυμνωθῆναι καὶ ὀφθῆναι ἀχίτωνα , cum ad spectaculum quoddam du-
ceret ephobos , a vento resflante eum fortè nudatum & sine tunica vi-
sum ajunt. qua de re applausu ab Atheniensibus ornatus est. in
Græco legitur προκλιῶ pro κρότω. Philosophus enim crocoto, ve-
ste muliebris, non ornatus, sed oneratus esset. Gellius in Noct. Att.
lib. 7. cap. XII. Viri Rom. primo quidem sine tunicis, toga sola ami-
Eti fuerunt &c. Didorus lib. XI. de Gelone : ἀχίτων ἐν ἱμα-
τίῳ περιελθὼν ἀπελογήσατο, in veste sine tunica prodiit seque de-
fendit. confer omnino Dionem Chrysostom. orat. περὶ τῆς χήμα-
τος. K.

περικαλόμηνος αὐτὸν) Gesnerus, αὐτὸν. Faber περικαλό-
μηνος censet mutandum in περικαλόμηνος. S. Causam mutandi
nullam video. K.

νεανικώτερα) Faber νεανικώτεροις. non assentior. S. Bene. K.

ἀλλ' οἱ γὰρ νέοι) Eadem Plutarchus in Laconicis senten-
tiis, sed planius sic memorat. Πρεσβύτης γυμνός, τῇ αὐτῇ
ἀγωγῇ ἐχρήσατο. πρὸς τὸν πυθόμενον διότι σφοδρῶς χειμῶνος ὄντος ἀχίτων
περιέχευε , εἰς τὸτο τῆς ἡλικίας ἦκων, ἵνα , ἔφη, οἱ νέοι μιμῶνται πα-
ραδειγμα ἔχοντες τὰς πρεσβυτάτας καὶ ἀρχαίας. Docet nos hic lo-
cus, quomodo intelligenda sint hæc Nostri verba, ὡς νεανικώτε-
ρα τῆς ἡλικίας ἐπιχειρῶντα , & quæ paulo ante leguntur, καὶ ἀχίτων
περιέχει. Dum enim eandem vivendi rationem scribit tenuisse,
morem Spartanorum respicit, qui Juvenibus nudis pedibus ince-
dere, humi cubare, unica tantum veste uti præcipiebant.
Quemadmodum ex Xenophonte discimus in Rep. Laconum. Sen-
sus igitur est, perperam quibusdam visum agere, quod sic ince-
deret, ut juvenis. Quod nec pedes calceis muniret, nec togæ
interiori pallium vel tunicam injiceret. Sed & Justinus verba
hinc intelliguntur, quæ extant lib. III. cap. 3. ubi ait, Juvenibus
non amplius una veste uti toto anno Lycurgus permisit. Unam nem-
pe vestem hic non accipi debere eam, quam quis festis & ne-
fastis diebus induit, licet ea pallium cum toga & interula unica,
calceisque sit; sed specie unam, hoc est περιβόνα solum, uti No-
ster vocat, absque calceis, absque ulla alia veste, quæ una ge-
stari posset vel deberet. S.

τέλειον) Scilicet ἵππον. ita Græci appellant justæ ætatis
equum, qui opponitur πώλῳ, pullo equino. vide Pollucem lib. I.
cap. XI. Cæterum apud Græcos præne in proverbium abiit
hæc locutio : ὡς πώλῳ τὸν τέλειον, ut pullus equum majorem,
imitatur vel sequitur. Plutarchus in Præcept. Sanit. ita corpus
otio

otio curandum monet, ut animo ad necessarios usus pransum paratumque sit, & ἄθλησιν ἰππῶν πῶλος ὡς ἅμα τρέχει, & pulli instar pondum a lacte depulsi juxta equum currat. & Orat. 2. de Sarcophagia. ἀρχὴ μοχθηρῆς διαίτης ἄθλος ἰππῶν πῶλος ὡς ἅμα τρέχει πᾶσα τρυφή καὶ πολυτέλεια, omnis luxus & profusus sequitur exorientem male vivendi rationem, ut pullus iberibus inhians matrem. Est autem locutio ex Simonide. K.

ΚΕΦ. ΙΔ.

Περὶ φιλοσόφων στρατηγῶν
καὶ πολιτεύσασάντων.

Τί δὲ, οὐκ ἦσαν καὶ οἱ φιλοσοφοὶ τὰ πολέμια ἀγαθοί; ἐμοὶ μὲν δοκῶσιν· εἶγε Αρχύταν μὲν εἶλοντο ἑξάκις στρατηγὸν Ταραντῖνοι. Μελισσὸν δὲ ἐναυάρχησε Σωκράτης δὲ ἐστρατεύσατο τρεῖς. Πλάτων δὲ καὶ αὐτὸς εἰς Τανάγραν, καὶ εἰς Κόρινθον. τὴν δὲ Ξενοφῶντι στρατείαν καὶ στρατηγίαν, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἄδικοι, καὶ αὐτὸς δὲ ὁμολογεῖ ἐν τοῖς περὶ Κύρου λόγοις. Δίων δὲ ὁ Ἰππαιεὶς τὴν Διονυσίαν τυραννίδα κατέλυσε. καὶ Ἐπαμεινώνδας Βοιωτάρχων ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἐνίκησε Λακεδαιμονίους, καὶ τῶν Ρωμαίων, καὶ τῶν Ἑλλήνων σφῶντι ἐγένετο. πολλὰ δὲ καὶ Ζώνων ὑπὲρ Ἀθηνῶν ἐπολιτεύσατο πρὸς Ἀνίβρονον.

CAP. XIV.

De philosophis qui militaverunt & republicas gesserunt.

An vero non fuerunt bellandi periti etiā philosophi? Mihi sane videntur. Siquidem Archytam sexies ducē elegerunt Tarentini. Melissus vero classi præfuit. Socrates ter in militiam profectus est. Plato etiam ipse fuit in oppugnatione Tanagræ & Corinthi. Xenophontis autem militia & imperatorium munus quum multi alii descriperunt, tum etiam ipse de se fatetur in libris de Cyro. Dion item Hipparini filius Dionysii tyrannidem evertit, & Epaminondas Bœotarchus ad Leuctram missus, superavit Lacedæmonios, & tum inter Romanos tum inter Græcos

ἔδ' ἐν γὰρ διοίσει, εἴ τις δ' ἄ γνῶ- primus fuit. Multum etiam
 μης ὠνῆσέ τινας εἴτε δι' ὀπλων. pro Atheniensibus in rep.
 confecit Zenon, contra Antigonum. Nihil enim
 interest, sive quis sapientia & consilio, sive armis alios
 juvet & promoveat.

φιλόσοφοι &c.) Contradicit apud Athenæum lib. V. De-
 motochares sive Crates. ὡστερ, inquit, ἐκ θυμῶνος εἰς ἀνδύνατο
 καὶ ἀσκηδύασα λόγῳ, (ἕτως) εἰδ' ἐκ Σωκράτους ἐραλιώτῳ. τί γὰρ
 ἀσπίδι σύνθημα καὶ βακτηρία; quemadmodum ex thymbra lanceam
 nemo confecerit: ita nec militem ex Socrate. quid enim commercii est
 baculo philosophico cum clypeo? Philosophiam contra tuetur Syne-
 stus Sermone ad Pæonium pag. 308. & seq. ubi pluribus exemplis
 ostendit, antiquam fuisse philosophiæ & rei militaris cognationem,
 quas hodie ἡ σενὸς ἰσθμὸς distinguit. vide & epist. 103. ad Pylæ-
 menem; Macrobius lib. 2. in Somnium Scipion. c. 17. sæpe evenit,
 ut idem pectus & agendi & disputandi perfectione sublime sit, &
 scilicet utroque adipiscatur exercitio virtutum. Romulus nobis in pri-
 mo genere ponatur, cujus vita virtutes nunquam deseruit, semper
 exercuit. Secundo Pythagoras, qui agendi nescius, fuit artifex
 differendi, & solas doctrinæ & conscientię virtutes secutus est. sens
 in tertio ac mixto genere apud Græcos Lycurgus & Solon; inter Ro-
 manos Numa & Catones ambo, multi que alii, qui & philosophiam
 hausserunt alius, & firmamentum reipublicæ præstiterunt. Soli enim
 sapientiæ otio deditos ut abunde Græcia tulit, ita Roma non nesci-
 vis. K.

ἐξάκις ἐρατηγὸν) Diogenes Laërtius septies eum Imperato-
 rem fuisse scribit, cum alias per leges semel tantum fieri liceret.
 καὶ δὲ ἐπ' ἑξάκις ἦ πολιτῶν ἐσρατήγησε. Adde Strabon. lib. VI. S.

Μέλιος) Ithagensis filius, Samius, vel ut alii volunt,
 Milesius. Plutarchus advertus Colotem: Μέλιος δὲ τ' πατρί-
 δ' ἐρατηγῶν Ἀθλωαίης κατεναυμάχησε. Vide eundem in Themis-
 tocle, & Laërtium in vita ejus. S.

Σωκράτης) Vide supra III. cap. 17. S.

Πλάτων) καὶ αὐτὸν φησιν Ἀριστοξένος τρεῖς ἐσρατεύσας, ἀπαξ
 μὲν εἰς Τάναγραν, δευτέρου δὲ εἰς Κορινθον, τρίτου ἐπὶ Δηλίῳ, ἔνθα
 καὶ ἀεισεύσαι. Laërtius. S.

ὡδὲ Κύβη ἀναβάσεως) Nam in his de se ipse scribit non u-
 no loco. S.

Δίων)

Δίων) Prolixe *Plutarchus* in ipsius vita, meminit & *Noster* aliquoties. Numeratus autem inter sapientes & Philosophos, quia *Platonis* auditor fuit. S.

Επαμινώνδας) *Lysis* Tarentini, *Pythagorei* discipulus. *Cornel. Nepos* in ipsius vita cap. 2. S.

ἡ τῶν Ρωμαίων) *Faber* corrigit *Θηεάων*. Non repugno, tantum propius scripturam Veterem puto esse, si legamus Βοιωτῶν. S. Ego integrum servarem *Nostri* iudicium, quo *Epaminondam* inter primos Romanorum Græcorumque duces numerat. *Primus erat, sed inter primos. præcedebat alios dignitate (virtute), sed & alios sequebatur, ex Hieron. epist. ad Pammach. dicas licet.* Nam vox *primi* ambigua est, aut enim eum significat qui omnes antecedit, aut quem nemo, inquit *Grocius* l. 2. de I. B. & P. confer de voce πρώτος epistolam *Reinesii* 46. ad *Dauumium*. K.

Ζώνων) *Citticus*, *Cratetis* Discipulus. Vide *Lærtium*. S.

ὑπὲρ Αθωαίων ἐπολιτεύσατο πρὸς Αντίγονον) Sensus hic est: *Zeno* multum profuit reipublicæ Atheniensium, apud *Antigonum* regem *Macedoniæ*, quia & honestis disciplinis animum ejus instituit, amicumque populo Atheniensium fecit. Non enim hostis *Antigoni* *Zeno* fuit, aut adversarius, quod *Interpres* opinatus esse videtur, sed ejus amicissimus. *Lærtius*: Απεδέχεται αὐτὸν (Ζώνων) ἡ Αντίγονος, ἡ εἴ ποτε Αθωάζει ἤκει, ἤκεν αὐτῆ. Extant quoque epistolæ *Antigoni* ad *Zenonem*, quibus eum rogat ut ad se veniret, & alia multa amicitiae inter eos summa documenta. Quare illud πρὸς, non contra vel adversum, sed apud explicandum est. Cæterum utilitates beneficiaque, quæ Athenienses ab *Antigono* ceperunt, haud parvæ sunt. Nam *Cassandrum*, qui urbem & *Munychiam* præsidio tenebat, expulit, populo libertatem restituit, foedus cum eo amicitiamque contraxit, denique frumenti vim ingentem & materiae largitus est. ut docet *Diodorus* lib. XX. S.

εἰδὲν ὅδ' οἰοῦσι) Nisi quod hoc etiam præstantius. Nam temere in acie versari & manu cum hoste conflagere, immane quiddam & beluarum simile est. At non perturbari in rebus asperis, præsentis animi vii consilio, nec à ratione discedere, præcipere cogitatione futura, & aliquando ante constituere, quid accidere possit in utramque partem, hæc sunt opera magni animi. Vide *Ciceronem* lib. I. *Officiorum*, ubi latissime de hac re disseritur. S. Et *Ammonium* in voces V. *Porphyrii* statim ab initio commentarii, *Dionem Chrysof.* Orat. 49. K.

εἴ τις ἀφ' ἑωυτοῦ) Gesnerus legit , εἴτε vel εἴτι τις. Ego retinendam lectionem puto, vel scribendum εἴ τις. K.

ΚΕΦ. ΙΕ.

CAP. XV.

Πῶς οἱ τῶν Μιτυληναίων σύμμαχοι ἀφιστάμενοι ἐτιμωρήθησαν.

Ἡνίκα τῆς θαλάσσης ἤρξαν Μιτυληναῖοι , τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐκείνῳ ἐπέηρτησαν , γραμματᾶ μὴ μανθάνειν τὰς παῖδας αὐτῶν , μηδὲ μυσικῶν διδάσκεισθαι , πασῶν κολάσεων ἠγασάμενοι βαρυτάτην εἶναι ταύτην , ἐν ἀμαθίᾳ καὶ ἀμυσίᾳ κατὰβιώναι.

Quomodo Mitylenensium socii defectionis pœnas dederunt.

Quum maris imperium tenerent Mitylenenses, sociis, qui desciscebant, hanc pœnam imposuerunt, ut liberos suos non docerent literas, neque artes liberales, omnium suppliciorum hoc gravissimum iudicantes, in inscitia & ignorantia artium liberalium vitam transigere.

(γραμματᾶ μὴ μανθάνειν) *Ut filii illorum ne prima quidem literarum elementa discerent. Ammianus de Juliano eadem ignorantia damnante Christianos lib. XXII. & XXV. illud autem inclementis obruendum perenni silentio, quod arcebat docere magistros Rhetoricis & Grammaticis, ritus Christiani cultores. Eunapius in Proxresii vita. Ἰουλιανὸν δὲ βασιλεύοντος, τότε ἔπαυσε εἶναι ἐξεργόμηνος, εἶδοκε γὰρ εἶναι χριστιανός. Sub Juliano docendi loco exclusus, quia videbatur esse Christianus &c. Ναχιανχένος Oratione I. σηλιτοβίωσῃ contra Julianum refert, illum callide finxisse, τὴν θεοκείας ὄντα τὸν ἑλλῶνα λόγον, ἀλλ' ἔτ' ἑλλῶσῃ, καὶ ἀφ' ἑωυτοῦ, ὡς ἀλλοτριῶν καλῶ φῶρας, τῶν λόγων ἡμᾶς ἀπέλασεν. religionis esse ut fures alieni boni, eruditione prohibuit. alio loco hæc Juliani verba repetit, ἡμεῖς ποῖοι φησὶν οἱ λόγοι, ὧν καὶ τὸ σέβειν θεῶν ἡμῶν δὲ ἡ ἀλογία καὶ ἡ ἀγροικία καὶ εἶδεν ὑπερ τὸ πισθῶσθαι τὴν ἡμετέρας ἐστὶ σοφίας. Nostra est, inquit, eruditio, quibus Græcè loqui & Deos colere proprium est. Ad vos autem pertinet ruditas, & rusticitas, vestraque non ultra τὸ crede assurgit sapientia. K.*

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. 15.

CAP. XVI.

Περὶ Ρώμης, Ρώμης, Ρωμύ-
λα, καὶ Σεργίας.

*De Roma, Remo, Romulo,
& Servia.*

Ὅτι Ρώμη ὑπὸ Ρώμης καὶ
Ρωμύλα ἐκτίθη, ἢ Ἀρεως καὶ
Σεργίας παίδων. ἡ δὲ αὕτη
μία ἢ Αἰνείε ἀπογόνων.

Roma condita est ab
Remo & Romulo, filiis
Martis & Servia, quæ una
erat ex prosapia Æneæ.

Ρώμης) Ita & *Polyarchus* in *Romulo*, quod noto, ne quis
putet mendum fuisse. Nam alii malunt Ρέμῳ. vide *excerpta*
Peiresciana Valesii. S. Sæpius Græci Ράμῳ quam Ρέμῳ. vide
Dionys. Halicarn. lib. I. *Servius* in lib. I. *Æneid.* *Remus est Romus;*
à Romi nomine, inquit, *Romani* appellati. *Ut autem pro Romo Ro-*
mulus diceretur, blandimenti gratia factum est, quod gaudet dimi-
nutione. K.

Σιλβίας) Ante legebatur Σεργίας. Sed vitiose, uti pa-
tet ex omnibus, qui de initiis urbis Romæ scripserunt. *Polyænus*
scribit Σιλβίας, Græci alii Σιλβίας, quomodo & *Robertus Tilius*
lib. VII. Loc. Cont. cap. 13. censet emendandum. Potest No-
ster Σεργηλείας scripsisse, nam & ita scribitur in tabella Cysinī
templi, uti notat *Salmasius* ad *Solin.* pag. 13. In *Chron. Alexand.*
Ἡλία scribitur, quod mutant in Ἰλία, ut sit, ab ὕλη, Sylva. S.
Non temere mutandum Σεργίας, quod Græcis idem videtur esse,
quod Σιλβίας. Primum enim ε συγγενές τῷ λ, & sæpe propter
hanc cognationem hæ duæ literæ inter se permutantur, ut ὕδρηλοι
pro ὕδρηλοι, *Scholias* *Apollon.* deinde Græcis non infrequens, ut ἰ
Latinorum per ε efferant. unde habemus *Καπετάλιον*, *Βρεττανία*,
Δομestριανός &c. pari modo dictum Σεργία: cum qua lectione con-
venit, quod in *excerptis Photii* ex *Appiano* legitur. τὴν θυγατέρα
ἢ Ρέα Σεργίαν, ἵνα ἄπαις Ἀρμείνης, &c. καθίστησι, *Filiam autem*
Rheam Serviam vel (ut Latini dicunt) *Sylviam*, ut sine liberis vi-
veres, sacerdotem designat. Cæterum in *Chronico Alexandrino* pro
Ἡλία non dubitarem legere Ἰλία. hoc enim Rheæ fuit cogno-
men. *Dionys. Halic.* lib. I. τινὲς γράφουσιν Ρέα, Ἰλίαν δ' ἐπικλησιν. K.

ΚΕΦ. ΙΖ.

CAP. XVII.

Περὶ Εὐδόξου εἰς Σικελίαν
ἀφικομένου.

*De Eudoxi adventu in
Siciliam.*

Ὅτε εἰς Σικελίαν ἦκεν Εὐ-
δόξος, χάριν αὐτῷ πολ-
λῶ ὁ Διονύσιος τὸ ἀφίξινος
ἤδει. ὁ δὲ ἐδέντι πρὸς ταῦτα
θωπύσας ἐδὲ ὑποδραμῶν
Ἀφικόμῳ (εἶπεν) ὡσπερα-
νεὶ πρὸς πανδοκέα ἀγαθόν,
παρ' ᾧ κατήγετο Πλάτων:
ὁμολογήσας, ὅτι μὴ δι' ἑκεί-
νον, ἀλλὰ διὰ τῆτον ἀφίκετο.

Quum Eudoxus in Sici-
liam venisset, verbose Dio-
nysius ei gratias egit ad-
ventus. At ille nihil adula-
tus, neque insinuando oc-
cultans: Veni, inquit, qua-
si ad bonum cauponem,
apud quem Plato diverte-
ret: confitens se non ipsi-
us, sed hujus causa venisse.

Εὐδόξος) Vide Laërtium in vitâ ejus. & Strabonem lib.
17. pag. 554. & lib. 14. 451. Synesius in Dione memoriâ lap-
sus est cum Κηρίδιον Εὐδόξον, ait fuisse ἀνδρα τὸ πρῶτον τὸ Αε-
σοτέλης ὁμιλητῶν, inter Aristotelis discipulos principes. τὸ Πλάτωνος
ἰταίρων potius fuit, secundum Strabonem lib. 14. K.

ΚΕΦ. ΙΗ.

CAP. XVIII.

Ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι καρτερεῖ ἐν
ταῖς βασάνοις, καὶ πρὸς Ἰν-
δῶν γυναικῶν.

*Quod Aegyptii patientes
sint tormentorum & de mulie-
ribus Indicis.*

Αἰγυπτίες φασὶ δεινῶς
ἐγκαρτερεῖν τὸ βασάνοις, καὶ
ὅτι θάττον τεθνήσκειται ἀνὴρ
Αἰγύπτιος σφραζέμενος, ἢ
τάληδες ὁμολογήσει. πρὸς
Ἰνδοῖς δὲ αἱ γυναῖκες τὸ αὐτὸ
πῦρ ἀποθανῆσι τοῖς ἀνδράσιν
ὑπομένονσι. φιλόμικνται δὲ
αἱ γυναῖκες πρὸς τῆτον τοῦ

Ægyptios ajunt patien-
tissime ferre tormenta: &
citius mori hominem Æ-
gyptium in quæstionibus,
tortum examinatumque,
quâ veritatē proderet. Apud
Indos vero eundem ignem
cum mortuis viris, uxores
audent ingredi. Conten-

ἀνδρὸς

ἀνδρὸς , καὶ ἡ κλήρω λαχῶ- dunt autem ambitiose de
σα συγκαίεται. hoc, defuncti uxores : cui
vero fors obtigit, ea simul comburitur.

τ' ἀληθῆς) Non dubito de secretis regis hæc accipienda esse. ea enim pronuntiare apud Ægyptios sub pœna severissima prohibitum erat, *Diodorus* lib. I. Τῶν μὲν τὰ ἀπόρρητα τοῖς πολέμοις ἀπαγορεύσαντων ἐπέταρτεν ὁ νόμος ἐκτέμνεσθαι τὴν γλῶτταν. Itaque non metus, non spes eliciebat vocem, inquit *Curcius* lib. IV. cap. 6. Quod autem Noster scribit τ' ἀληθῆς, eo pertinere atbitror, quod quidvis aliud, quam veritatem, dicere solerent, atque sic figmentis spem quærentium frustrari ac eludere, more Papyrii Πιᾶtextati, de quo legas apud *Gellium* lib. I. cap. 32. S. τ' ἀληθῆς hoc loco latius patet, & ad quævis vera tegenda extenditur. *Ammianus* in fine lib. XXII. Erubescit apud eos (Ægyptios) si quis non insituiando tributa plurimas in corpore vibices ostendat, & nulla tormentorum vis inveniri adhuc potuit, quæ obduratum ullius pectus atrociniis elicere potuit, ut nomen proprium dicat. Cicero in Orator. Partit. alii aut natura corporis aut consuetudine dolendi aut metu supplicii aut mortis, vim tormentorum pertulerunt. *Apulejus* lib. X. *Metam.* de servo triverberone. Nec rota vel equuleus more Græcorum tormentis ejus apparatus jam deerant. Sed obfirmatus mira præsumptione, nullis verberibus ac ne ipso quidem succubuit igni &c. Nec mirum desperatissimum illum latronem, certum extremæ pœnæ, quæ more majorum in eum competit, cruciatus istos ut leviores faciliè tolerare. *Lexæna*, muliercula Attica, tam patiens tormentorum fuit, ut nullis fodiculis ab ea verum extorqueri potuerit. *rupit* (Tyrannus) verbera, fodiculas laxavit, solvit equuleum, priusquam officeret ut tyrannidii conscios indicaret, ut *Valerii* verbis utar lib. 3. ubi plura exempla legere est de patientia tormentorum. vide & *Alciat. emblem.* 13. & ibi *Claudium Minoem*. Ex alio fonte Christianorum martyrum patientia defluxit, quæ inter acerbissimos cruciatus vocem gemitusque in potestate habuerunt. De *Essæis* Judæorum gemina germana tradit *Porphyrus* lib. IV. Ὡς ἀποχῆς ἀψύχων. οἱ δὲ τ' ἀσκήσεως τσαύτην πεποίη) τὴν καρτερίαν, ὡς σρεβλῆμοι κὶ λυγιζόμοι κὶ καιόμοι κὶ ἄφ' πάντων ὀδύνοντες βασανιστηρίων ὀργάνων, ἵνα ἢ βλασφημήσωσι τ' νομοθέτῃ ἢ φάγωσι τ' ἀσυνήθων. εἰδ' ἕτεροι ὑπομείναι. διέδειξαν ἢ

τῦτο εἶπε πρὸς Ῥωμαίους πολέμῳ : ἵπει εἰδὲ κολακεῦσαι τὴν αἰκίαν
 ῥήθην ἢ δακρύσαι ὑπομῆσαι. μειδιῶντες δ' ἐν ταῖς ἀλγηδοσίν, κα-
 τακτανδύμενοι τὰς βασάνους προσφερόντων, εὐθυμοὺς τὰς ψυχὰς ἠφί-
 σαν, ὡς πάλιν κριμύμενοι. καὶ γὰρ ἔρω) παρ' αὐτοῖς ἦδε ἡ δόξα.
 Ex rigido vitæ instituto eam sibi comparatim tolerantiā, ut tori,
 distenti, adusti, & per omnia crudelitatis tormenta lacerati, nec
 Legislatori convitium facere, nec cibos capere insolitos sustinuerint.
 id quod in bello adversus Romanos testatius factum est. nam tor-
 quentibus blandiri aut lachrymas profundere in tantum abnuunt, ut
 in mediis doloribus subridentes & torroribus illudentes hilaresque ani-
 mas efflarint, ut qui eas aliquando recepturi essent. Hæc enim o-
 pinio alias apud ipsos radices egit. De Plejade fratrum Macca-
 borum, quos μηδαμῶς θραυθέντας μηδὲ ἐνδόντας πρὸς ἴδους,
 nequaquam animis fractos nec doloribus (tormentorum) succumben-
 tes miramur. vide Originis Protrepticon ad Martyrium, quod
 κειμήλιον, Clariss. Amiciss. Dn. VVestenio, Fil. Professori Eloquent.
 apud Basilienses dignissimo, humanior orbis jure merito debet.
 Ethnicos adversus tormenta firmiores exhibent etiam Tertullianus
 ad Martyres & Clemens lib. 4. Stromas. de Hispanis τοῖς πάλαι
 Justinus lib. 44. cap. 2. sæpe tormentis pro silentio rerum credita-
 rum immortui: adeo illis fortior taciturnitatis cura, quam vitæ ce-
 lebrasset. Eadem etiam bello Punico servi illius patientia, qui ultus
 dominum inter tormenta risu exultavit, serenâque lætitiâ crudelita-
 tem torquentium vicit. K.

Παρά Ἰνδοῖς) Eadem Valer. Maximus lib. II. cap. 6. Ci-
 cero Tuscul. lib. V. Plutarchus libr. An vitiositas ad infelicitatem
 sufficiat. Solinus cap. V. Nicolaus Damascenus lib. de mo-
 ribus Gentium. Plurimique alii. Strabo lib. XV. lege hoc san-
 citum scribit apud eos, quia aliquando mulieres, quod plus a-
 marent adolescentulos, à viris secedere, eosque venenis tollere
 solerent. Quo igitur veneficia desinerent, hanc legem latam esse.
 Probat idem Diodorus, exemploque declarat lib. XIX. Similem
 alias consuetudinem observarunt Thracæ, de quibus Herodotus.
 Adde quoque Stephanum Schediasm. V, 10. S.

Ἐπὶ τῆς ἑ ἀνδρὸς) Hoc Ἐπὶ τῆς, aut glossema est, aut
 referendum ad φιλολιμῆν). Utrum vero horum fiat, frustra pro
 τῆς, νεκρῆ substituitur, quod tamen nonnemini placuit substi-
 tuti. Faber legit Ἐπὶ τῆς ἑ γέρας. At vero MSS. B. & C.
 φιλολιμῆν) δὲ Ἐπὶ τῆς αἰ γοιᾶνες ἑ ἀνδρὸς, quæ lectio mihi
 optima videtur. S. Lectio MSSorum indicat, quo pacto
 vulgata

vulgata non corrigenda, sed intelligenda sit. Est enim in *Antiochore Hyperbaton*, ut apud *Thucyd.* lib. V. pag. 371. ἢ οἱ πρέσβεις ἀφικόμενοι αὐτῶν pro οἱ πρέσβεις αὐτῶν α. *Et legati eorum cum advenissent.* Similiter apud *Nostrium* αἱ γυναῖκες πρὸς τῆς ἄνδρος pro γυναῖκες ἔ ἀνδρός π. τ. De re ipsa *Philo Jud.* in de *Abrahamo.* ἦδη ἢ ἡ γυναῖκα παραποφρονόντων ἀνδρῶν ὁρμησαι γεννηθῶτα πρὸς τὴν αὐτὴν πύρρον ἢ ζῶντα τοῖς ἐκείνων σώμασιν ὑπομείνας συναναφλεχθῆναι. *Jam etiam mulierculas (ajunt) viris factis præteritis, ad eundem rogam præ gaudio festinare, vinasque sustinere una cum ipsorum corporibus comburi.* vide & *Propert.* l. 3. Eleg. 7. *Melam.* lib. 2. cap. 2. *Solinum* lib. 17. *Serv.* in *V. Æneid.* pag. 367.

Κ Ε Φ. Ι θ.

CAP. XIX.

Περὶ Σόλωνος στρατηγήμα-
τος ἑστῆς Μεγαρέων, ἢ πῶς
ἔπειτα ἐκείνων λόγους
ἐκράτησεν.

Σόλων εἰς τὴν ὑπὲρ Σαλαμῶν μάχην ἐστρατήγησε, καὶ δύο νεῶν Μεγαρέων κρατήσας, μετεβίβασε στρατηγὸς Ἀττικὸς εἰς αὐτάς, καὶ τὰ τῶν πολεμίων ὅπλα τοῖς οἰκείοις περὶθεῖς, καὶ μεθορμιαθεῖς δι' ἀπάτης, πολλὰς δὲ Μεγαρέων κατέκοψεν ἀνόπλους. ἐκράτησε δὲ τοῖς λόγοις αὐτῶν, ἢ λόγων δεινότητι, ἀλλὰ δι' αὐτῶν ἔλεγχων τὸ πλεον ἐνεγκάμενος. ἀρχαῖας γὰρ θήκας ἀνοίξας, ἀπέδειξε πάντας Ἀθλιώτας πρὸς δύσιν κειμένους κατὰ τὸ πατριώιον αὐτοῖς ἔσθ. τὸς

De Strategemate Solonis
contra Megarenses & quomodo
deinde verbis eos vi-
cerit.

Solon in bello de Salamine suscepto, ducem egit: & captis duabus navibus Megaricis, duces Atticos in eas imposuit, atque hostiū arma suis militibus induenda dedit: sicque dolo trajiciens per insidias multos Megarensium circumveniens inermes trucidavit. Vicit autem eos etiam verbis, non eloquentia, sed argumentis & rebus ipsis convictos. Referatis enim antiquis monumentis, ostendit omnes Athenienses versus occasum patrio

δὲ Μεγαρεῖς εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχεν
πεθαμμένους. ἔκειναν δὲ τῷ
δίκῳ Λακεδαιμόνιοι.

Megarenfes vero temere &
fine difcrimine fepultos ef-
fe. Judicaruntque caufam
Lacedæmonii.

καὶ δύο νεῶν) Ad *Plutarchum* in vita Solonis, imprimis
vero *Meursium* in Solon. cap. 7. de ftrategemate vero *Julium*
Frontinum lib. IV. cap. ultimo, S. Varia & diffona ab Hifto-
ricis traduntur de hoc Solonis ftrategemate. Alii enim *Pififtra-
zo*, alii *Soloni* vindicant. videntur autem ambo in focietatem
hujus operis veniffe. nam & *Nofter* meminit *στρατηγῶν Ἀπικῶν*,
ducum Atiæcorum, quos Solon, qui confilii auctor, in hoflicas
naves impofuit. Non enim iis affentior, qui pro *στρατηγῆς* legunt
στρατιῶτας. illi enim continentur voce οἰκείῃς, quæ paulo poft fe-
quitur. K.

τῆς στρατηγῆς) Legendum *Faber* putat, *στρατιῶτας*. Pro-
bo. *Frontin.* lib. IV. cap. 7. eadem, quæ ceperat, *navigia*, *Athe-
nienfi milite complevit*.

κατέκοψεν ἀνόπλους) MSS. B. & C. αἰθλας, forte fcripfe-
rat ἀνάθλας. S.

πρὸς δύοσιν κειμήρις) Vide fupra lib. V. cap. 14. S. *La-
ërtius* ait in *Solone*, Athenienfium νεκρῆς πρὸς ἀνατολὰς ἐτραμμῆρας,
mortuos ad orientem converfos in fepulchris jaciffe. cui fuffraga-
tur *Thucydidis Scholiaftes*, dicens, omnes Græcos, ἐπ' ἀνατο-
λὰς ποιεῖν ὄραν τῆς νεκρῆς, facere, ut orientem fpectent mortui. Hos
ego putem de facie mortuorum Orienti obverfâ accipiendos ef-
fe. Jam vero mortui, qui ubique gentium fepeliuntur fuprini,
non potuerunt faciem habere orientem verfus, nifi ante capita
fpectaverint Occidentem. De hoc totius capitis fitu verfus oc-
cidentem loquitur *Nofter* & qui cum *Noftro* tradunt Athenienfi-
um fepultos πρὸς δύοσιν κείθαι, *occafum verfus fitos efle*. Hoc
malim quam cum *Cafaubano* dicere *Laërtium* aut alios fecutum efle
auctores, aut memoria lapfum. K.

ΚΕΦ. κ.

CAP. XX.

Περὶ γέροντος Κεῖς τὴν τρίχα
βαψαμῆρας.

De fene Ceo, qui capillos
vinxerat.

Ἀνὴρ εἰς Λακεδαιμόνα

Ceus quidam ætate pro-
αἰφίκετο

ἀφίκετο Κείθ, γέρον ἤδη ὦν, τὰ μὲν ἄλλα ἀλαζῶν, ἠδέϊτο δὲ ἐπὶ τῷ γήρα, καὶ δεξέταυτα τῶν τεύχεα πολλῶν ἔσαν ἐπειράτο βαφῇ ἀφανίζεν. παρελθὼν ἔν ἐς τὴν Λακεδαιμονίαν, καὶ τοιαύτῳ ὑποφαίρων τῷ κεφαλῷ, ἐκέῖνα εἶπεν, ὑπὲρ ὧν καὶ ἀφίκετο. ἀναστὰς ἔν Αρχίδαμῳ, ὁ τῷ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, τί δὲ ἂν, ἔφη, ἔστῃ ἰγίης εἶπω, ὅς ἐ μόνον ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει; καὶ ἐξέωσε τὰ ὑπὸ αὐτῷ λεχθέντα, διαβάλλων τῷ Κείθ τὸν τρόπον, ἐξ ὧν ἐωράτο.

vestus venit Lacedæmonem: quum vero & alias turgeret superbia, & senectutis suæ eum puderet, canos occulere conabatur tinctura. Itaque quum in conspectum Lacedæmoniorum prodiisset, ostenso tali capite, exposuit quorum gratia venerat. Confurgens itaque Archidamus rex Lacedæmoniorum. Quid, inquit, hic fani diceret, qui non animum tantum gerit mendacem, sed etiam caput? explofitque ejus dicta, ingenium Cei redarguens ex eis quæ oculis cernebatur.

Κείθ) Historia desumpta ex Theophrasto. Vide *Stobæum* ferm. 10. S.

ἐπειράτο βαφῇ) More senum deliciariorum, quo juniores viderentur. Neque virorum modo, sed & mulierum hæc quondam consuetudo. *Perietyones* Pythagoricus (lege *Perietyone Pythagorica*) ἐν τῷ περὶ γυναικῶν ἀρμοσύνης, de proba & modesta, quæ non vulgi & deliciariorum more vivit: ἐ χρέσει τὴν πολιὴν τεύχεα βαφῆσι τεχνωμένη. S. Senes mento, non mente, olim canitiem nigro colore inficere, atque ita juventutem mentiri solebant. hoc Græcis dicitur μελαίνεσθαι τὴν κόμην vel ἐψήσασθαι. vide *Hesychium* in ἐψεῖν & ἐψήσατο. *Pollucem* lib. II. cap. IV. indic. Mirum autem non est, Lacedæmonios hunc legatum rejecisse, quia βαφικὴ & tingendi artificium *Lycurgi* legibus Sparta exulabat. *Plutarchus* in *Lacon. Aporrhethem*. Ut igitur Rex Æthiopum in *Herodoti Euterpe*, oblata sibi veste purpureâ, δολεροί, inquit, ἄνθρωποι, δολερά τε αὐτέων τὰ εἴματα, *homines dolose*

dolosam afferunt vestem : ita quoque *Lacedæmonii* viso legatifuato capillitio, *δολερα κόμη*, *δολερός κὶ ὁ ἀνδρωπ*, jure merito cogitantur. confer omnino *Plutarch.* in *Apophth.* & *Suidam* in *Λεόντι*. K.

ΚΕΦ. κα.

Περὶ Καίσαρ, καὶ Πομπηίς ἐπιμελείας, ὑπὲρ Ἐμανθάνειν, ἃ προσῆκεν πρὸς τὸ καλῶς ἀρχειν.

Οὐκ ἀπηξίει Καίσαρ ἐπιτάς *Αρείων* θύρας φοιτῶν, Πομπηίς δὲ ἐπιτάς *Κρατίπων*. ἔ γ' ἐπεὶ μέγα ἐδύωαντο, ὑπερεφρίνευ τῶν τὰ μέγιστα αὐτῆς ὠνήσαι *Δυναμένων*. ἀλλ' ἐδέοντο αὐτῶν, καὶ τοι τοσῶτοι ὄντες τὴν ἀξίωσιν. ἔ γ' ἀρχειν, ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ καλῶς ἀρχειν ἐβόλοντο.

ret, sed recte imperare cupiebant.

CAP. XX.

De Caesaris & Pompeji sedulitate, & cura perdiscendi ea, quæ ad recte gerendas respublicas pertinere.

Non dedignatus est *Cæsar*, *Aristonis* januam frequentare, neque *Pompejus* *Cratippi*. Non enim eos potentia ad contemptum rapiebat illorum, qui maxime ipsis profuturi putarentur : imo rogabant etiam illos, quamvis in tanta essent dignitate. Non enim imperare, ut appa-

ἐπιτάς *Αρείων* θύρας) Meminit *Aristonis* *Cicero* in *quæst. Academ.* lib. IV. Et in *Tusculanis* *quæstionibus* lib. V. ubi *M. Brutum* auditorem ejus facit : *Ista* (verba *Bruti* sunt) *mihî & cum Antiocho sæpe & cum Aristone nuper, cum Athenis imperator apud eum versarer, dissensio fuit.* Sic *Academ. Quæst.* lib. I. *Brutus*, ait, *Aristum Athenis* *audivisse aliquandiu.* At magistrum *Cæsari* fuisse, neque ipse scribit, nec apud alios reperio. Nam plerique ut *Plutarchus* & *Suetonius* *Apollonium Molonis* nominant. S. Tanta *Viris* inter Romanos Principibus modestia fuit, ut discipulorum instar ad limina magistrorum ultro itarent. *Plinius* lib. 7, cap 33. *Cn. Pompejus*, confecto *Mithridatico bello*, intraturus *Possidonii* *sapientiæ* professione clari domum, fores percussit de more à *licetore* vetuit, & *fascēs licetorios* ja-

nuæ

nonne submitit is, cui se oriens occidensque submiterat. Capitolinus in M. Antonino: Tantum autem studium in eo philosophiæ fuit, ut ascitus jam in Imperatoriam dignitatem tamen ad domum Apollonii discendi causa veniret. vide eundem in Anton. Pio, ubi tradit eundem Apollonium ab imperatore evocatum Chalcide, & ad Tiberinam domum, in qua habitabat, invitatum, ut ei Marcum Antoninum traderet, dixisse: Non Magister ad discipulum debet venire, sed discipulus ad magistrum. de eodem Marco Philostratus lib. 2. de Vit. Sophist. Lucius Romam profectus ἤρτο τὸν αὐτοκόρητα προσόντα, ποῖ βαδίζεις, καὶ ἐφ' ὅ, τις καὶ ὁ Μάρκος, καλὸν ἔφη, καὶ γηράσκοντι τὸ μανθάνειν. εἴμι δὲ πρὸς Σέξλον τὸν φιλόσοφον, μαθητόμην, ἀ ἔπω οἶδα. καὶ ὁ Λέκις ἐξάρας τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἔρανον, ὃ Ζεῦ, ἔφη, ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς γηράσκων ἤδη, δέλλον ἐξαψάμεν εἰς διδασκάλου φοιτᾶ, ὡσπερ οἱ παῖδες. ὁ δὲ ἐμὸς βασιλεὺς Ἀλέξανδρος δύο καὶ τριάκοντα ἐτῶν ἀπέθανε. interrogavit Imperatorem, quo iret, quidque agere vellet? Marcus autem, pulchrum, inquit, etiam senescenti aliquid discere. eo itaque ad Sextum Philosophum, ut quæ nondum didici, discam. Tum Lucius, manibus in cælum sublatis, ὦ Jupiter, inquit, Romanorum Imperator jam senex, tabellam gestans scholam instar pueri frequentat. Meus autem Rex Alexander triginta duos natus annos obiit. K.

Κρατίππος) Mitylenensis Philolphi, quem & minor Cicero Arhenis audivit, teste *patre* libro primo de Officiis, & Pompejus, cum Mitylenas ex fuga post acceptam cladem in Pharsalia se contulisset, de providentia disputantem auscultavit, ut apparet ex *Plutarcho* in ipsius vita. S.

ἄλλ' ἐδέοντο) Adde Regis Antigoni epistolam ad Zenonem, quæ est apud *Laërtium* in vita Zenonis, apprime enim huc facit, *Misonius* antiquus philosophus: τί ἄλλο εἴη βασιλεῖ τῷ γε ἀγαθῷ εἶναι βελομῶρα πρὸς φιλοσοφίαν; S.

FINIS LIBRI SEPTIMI.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ

Ἱστορίας

βιβλίον ὄγδοον.

ΚΕΦ. α.

Περὶ τοῦ Δαιμονίως Ἐσω-
κράτους.

Ελεγε δὴ τις Σωκράτης
ὅτι ἔστι δαιμονίως συν-
όντων αὐτῷ πρὸς Θεάγῳ,
καὶ Δημόδοκον, καὶ πρὸς
ἄλλους πολλούς, φωνῶν πολλά-
κις ἔφασκεν ὅτιαν πομπῆς
ἐγκληρωμένῳ αὐτῷ. ἢ ὡς
ὅταν γένηται μοι, φησὶ, ση-
μαίνει ὁ μέλλω πράττειν τέτε
ἀποτρέπων, προτρέπει δὲ
ἐδέποτε. καὶ αὖ πάλιν, ἐάν
τις, φησὶ, τῶν φίλων ἀνακοι-
νῆται ὑπὲρ των, καὶ ὅπι-
γένηται ἢ φωνὴ ἐκείνη, πάλιν
ἀποτρέπει. καὶ ἐμοὶ μὲν
αὕτη συμβαίνει τέτο. ἐγὼ
δὲ τῷ συμβεβηκόμένῳ μοι, καὶ
οὐκ ἐγὼ πράττειν, ἐπόμενον
σὴ θεῖα προρρήσει. παρεί-
χετο δὲ μάρτυρα Χαρμίδην
ἢ Γλαύκωνα. ἀνεκοινώσα-
το γὰρ αὐτῷ, εἰ μέλλοι ἀσκήσειν
εἰς Νεμέαν, καὶ ἔδους ἀπαρ-
χομένους λέγειν, φωνὴ ἐπεγέ-
ῆαυτο ne ad Nemeæ certamina proficisci, statim ut in-

ÆLIANI VARIÆ

Historiæ

LIBER VIII.

CAP. I.

De Socratis Genio.

Dicebat Socrates de ge-
nio qui sibi adesset, ad
Theagem, Demodocum
aliosque multos, persæpe
sancti alicujus auspicii vo-
cè obtingere sibi, ceu sorte
quadam. Quæ (inquit) si
contingat, ejus quod factu-
rus sum dehortationem si-
gnificat: adhortatur autem
nunquam. Atque etiam, si
quis amicorū mihi de ali-
qua re communicet, & illa
vox audiatur, rursus à pro-
posito revocat, atque illa
me sui consilii participem
facit. Ego vero rursus eum
qui consiliū à me petit, non
permitto, ut quod instituit
agat, secutus divina hæc
prænuntia. Teste profere-
bat Charmidē Glauconis
filiū: qui quum aliquando
petiisset ab ipso consilium,

νετο. καὶ ὁ Σωκράτης τὸν Χαρμίδῳ διεκώλυσεν ἔχειν, ὡν εἶχετο, ἐπιθῶν· ὁ δὲ οὐκ ἐπαείσθη, ἔ μὲν εἰς Δίον ἀπελώτησεν ἀπὸ τῆς ἡσυχασίας. *cipiebat loqui, vox illi au-*
dita est : quare Socrates a-
vertere conatus est ab in-
stituto Charmidem expo-
sita voce : ille vero non
paruit : Quare male ei hoc consilium cessit.

ὅτι τῶν Δαιμονίων) Res nota, omnibusque scriptoribus memorata. De qua tamen, si quisquam, *Plato* videndus est in *Theage*, ubi & hanc ipsam habet historiam, *Xenophon* in *Apollogia*. *Cicero* lib. I. de divinat. Nec non *Apulejus* libro integro de Deo Socratis, & *Plutarchus* in ejusdem argumenti libro. S.

ὅτι τῶν πομπῆς) *Gesnerus* : ὁσίας πομπῆς. *Faber* censet ὅτι τῶν πομπῆς legendum. S. Placet *Fabri* correctio vel eo nomine, quod cum *Platone* convenit, qui in *Theage* θεία μοῖρα divinitus dicit, quod *Noster* ὁσίας πομπῆς. apud *Suidam* etiam ἐκ θείας πομπῆς ex *Æliano* laudatur. vide etiam in *Hist. Animal.* lib. 3. cap. 47. K.

ὅτι τῶν) Retinenda lectio eruditissimi *Gesneri*, τινῶν. Imo retinendum τῶν pro τινῶν more *Attico* *Faber* rectè censuit. In MS. B. est τέττα. S.

ἐγὼ δὲ τῶν συμβεβηκότων μοι, καὶ σοὶ ἐγὼ πράττειν,) Videtur aliquid corruptum, inquit *Gesnerus*, & legendum, τῶν συμβεβηκότων μοι σοὶ ἐγὼ πράττειν. Placeret accuratissimi viri sententia, si conjunctio non deleteretur, quam tamen omnes codices retinent. Puto igitur illud μοι, esse literas posteriores verbi antecedentis, cujus priores vel temporis vetustas delevit, vel antecedens dictio propter haud magnam earum dissimilitudinem absumsit. Atque sic aut simili modo scribendum ; τῶν συμβεβηκότων ἀντίσταμαι, καὶ σοὶ ἐγὼ πρ. Sed forte tutissimum retinere cum *Fabro* lectionem vulgatam, locumque sic exponere : divina illa vox mihi consilium dat, ego autem porro idem consilium amicis do, qui me consulunt. S.

Χαρμίδῳ) Habet *Plato* in *Theage*. S.

ἀσκήσειν εἰς Νεμέαν) Excidit ἐ textu εἰς Νεμέαν. ita enim *Plato* in *Theage*. μέλλων ἀσκήσειν εἰς Νεμέαν. Cum se in stadium cursu exercere vellet ad *Nemæa* ludos. K.

ὁ ἕσθαι ἐπειδή) Corrigit Faber : ὡς ἕσθαι i. e. cum ultio
minime parvisset. S. Vix opus erit correctione. K.

αὐτῆς ἢ πεπαιδῆ) Legit Faber αὐτῆς & jungit cum δέον. S.
Neque hic locus medicum querit. K.

ΚΕΦ. Β.

CAP. II.

Πεὶ Ἰππάρχου σοφίας, καὶ
σπουδῆς περὶ τῶν πεπαιδευμένων,
καὶ περὶ τῶν Ὀμηρικῶν
ἐπῶν.

*De Hipparchi sapientia &
studio erga doctos, & de Home-
ricis carminibus.*

Ἰππάρχου ὁ Πεισιζρά-
τε παῖς προσβύτατος ὢν ἔ-
πεισιζράτε, καὶ σοφώτατος
ὢν Ἀθηνάων ἔτος, καὶ τὰ
Ὀμήρου ἔπη ἐκόμισε πρώ-
τος εἰς τὰς Ἀθῆνας, καὶ
ὠμάκασε τὰς ῥαψῳδίας τοῖς
Παναθηναίοις αὐτὰ ἀδῆν.
καὶ ἐπὶ Ἀνακρέοντα δὲ τὸν Τη-
ϊον πεντηκόντορον ἔστειλεν, ἵνα
αὐτὸς πορδύσῃ ὡς αὐτόν. Σι-
μωνίδῳ δὲ τὸν Κεῖον δῶκε
σπουδῆς ἄγων, αἰεὶ περὶ αὐτόν
ἔρχετο μεγάλοις δώροις ὡς τὸ
εἶκος πείθων, καὶ μιδοῖς. καὶ
γὰρ ὡς ὢν φιλοχρήματος ὁ
Σιμωνίδης, εἰδεὶς ἀντιφύσει.
ἔργον δὲ ὢν ἄρα τέτρωτο Ἰπ-
πάρχῳ ἢ περὶ τῶν πεπαι-
δευμένων σπουδή. καὶ ἐβέ-
λετο ὑπὸ πρῶτον τῶν
ἰσχυρῶν. Hic Hipparchus omnem operam
navavit eruditis doctisque viris: & voluit sua auctori-

Hipparchus filius Pisi-
strati, quum esset maximus
natus inter suos fratres,
omnium Atheniensium e-
rat sapientissimus, & Ho-
meri carmina primus at-
tulit Athenas, coegitque
rhapsodos ea in communi
Græcorum conventu ca-
nere. Misit etiam ad A-
nacreontem Tejum quin-
que remorum navim, ut
ad se veniret. Simonidi
vero Ceo summa cum dili-
gentia adhæsit, semperque
secum habuit magnis mu-
neribus & mercede (ut
verisimile est) persuasum.
Etenim si dicam de Simo-
nidis avaritia, & pecunia-
rum cupiditate, nemo opi-
nor repugnabit.

ἐαυτῷ

καὶ τῆς Αθηνῶν παιδείας, & βελιόνων αὐτῶν ὅταν ἀρχεῖν ἔσπιδεν. οὐκ ἔστο γὰρ δὲν ἐδενὶ φθονεῖν σοφίας, ἀτε ὧν καλὸς & ἀγαθός. λέγει δὲ Πλάτων ταῦτα, εἰ δὴ ὁ Ἱππαρχὸς Πλάτωνός ἐστι τῶ ὄντι μαθητής.

Hæc commemorat Plato, si quidem Platonis revera discipulus est Hipparchus.

tate præire Atheniensibus ad studia literarum, & præstantioribus atque melioribus ipsis imperare conabatur. Nemini enim sapientiam invideri, par esse censebat: quippe quum esset vir bonus & integer.

si quidem Platonis revera

ἐκόμισε πρῶτῳ εἰς τὰς Αθῆνας) Sunt ipsissima Platonis verba in Hipparcho. Quemadmodum & indicatur in sequentibus. Quomodo vero convenient cum iis, quæ scribuntur infra lib. XIII. cap. 14. non dispicio. Ac Pisistratum quidem, id est patrem Hipparchi, carmina Homeri Athenis habuisse certum est, & infra latius probabitur. Ergo non à filio allata esse potuerunt, quod interpret scribit. Opinor igitur hunc verborum sensum esse. Hipparchus, cum Homeri carmina ante tantum penes se haberet, primus ea in lucem misit, primus publici & civitatis Atheniensium juris fecit, præcepitque eas, cum antea ipse solus cum fratribus privatim tractaret, nunc publice decantari, ut ex iis integra civitas institui, meliorque reddi posset. Hæc sic in prima editione a me ante annos triginta notata, video placuisse etiam *Leoni Allatio*, ut post notavit *Cl. Menagius* ad *Laërtium* pag. 21. S. In concinnandis Homeri versibus primus *Lycurgus*, post eum *Solon*, *Pisistratus* cum filio *Hipparcho* laborarunt, & si Megarensi historico *Diexchidæ* credimus, *Solon* magis *Homærum* illustravit, quam *Pisistratus*. *Laërt.* in *Solone*. vide *Gyraldi*. dial. 2. & 3. de *Poët.* K.

ἠνάγκασε) MSS. B. & C. ἠνεγκα. S.

τὰς ῥαψῶδῆς) Probat idem ex Orat. *Lycurgi* in *Leocratem* *Ioannes Meursius* Panath. cap. 25. quem vide. S.

πεντηκάνηρον) Interpret quinque remorum navim; quod est falsum. Quinquaginta enim remos habuit, quæ sic appellabatur. Consule, quæ scribemus lib. II. de *Militia Nav.* cap. 2. S.

πορεύση) *Faber vult πορεύθη. MSS. omnes, ἵνα αὐτὸν πορεύση. S. πορεύση notandum in Nostro, non emendandum. Lectio MSS. proba est, nisi quod particula ὡς excidit post ἵνα. Nam ὡς αὐτὸν Attice dicitur pro πρὸς αὐτόν. Isocrates in Panegyri. τὸ πλῆθος τῶν ἀφικνεσμένων ὡς ἡμᾶς, multitudo venientium ad nos tanta est &c. K.*

ὡς ἡ φιλοχρηματία) *Athenæus lib. XIV. ἡ ὡς ἀληθῶς κίμωξις ὁ Σιμωνίδης καὶ ἀχρεοπερδής, ὡς Χαμαγλέων φησίν. Subdit postea exempla, quæ apud ipsum non sine delectatione legas. S. Vide Arætop. lib. 3. Rhetor. cap. 2. quia vero primus avaræ præteritium arti suæ statuit, passim apud poetas malè audit. Pindarus Isthm. 2.*

ἂ μοῖσα γὰρ ἔφιλοκρεδής,
πῶ τότε ἦν ἐδ' ἐργάτις.

ubi Scholia Græca. νῦν φησι μωδῶ συντάττεσσι τὰς ἐπινικίας, πρῶτα Σιμωνίδου ἀποκαταρξομένους. nunc ait mercedis gratia componunt triumphales odas, Simonide primum incipientie. & paulo post ex Callimacho hæc verba allegat,

ἔ γὰρ ἐργάτιν τέφω
τὴν μέσαν, ὡς ὁ Χίτῳ Ἰλλίχῃ νέπυς.

ita Scaliger in *Conjectaneis* legit. editio Basiliens. præfert, ἰλλίχῃν ἔπυς, ex quo ἰλλίχῃν ἔπῳ, i. e. celebre dictum vel celebre. K.

τῆτος τῆς Ἰππάρχου) Scribit *Faber* τῆτος & ad ἔργον refert. Probo. S.

ἀρχεῖν ἑσπώδεν) MS. A. ἐπαρδεῖν. S.

εἰ δὲ ὁ Ἰππάρχου) Tollendum est postremum μαθητῆς, ut sensus sit, sitamen ille Dialogus, cui Hipparcho nomen, verè sit Platonis. Ita optimè *Tan. Faber* in *Noëti* ad Phædrum p. 10. edit. primæ, ubi vide plura. S. Scilicet τὸ μαθητῆς in fine adjecit aliquis qui, Ἰππάρχου non Dialogi, sed discipuli Platonis nomen existimavit. K.

ΚΕΦ. γ.

CAP. III.

Περὶ βοῶς παρ' Ἀθηναίους
σφαγῆς, καὶ Διιπολίω, καὶ Βε-
φονίων ἱερωτῶν.

*De bovis mactatione apud
Athenienses, & festis Diipoliorum
Buthoniorumque.*

Ὅτι Ἀττικὸν τῆτος τὸ ἔθῳ

Atticis in more est, ut oc-

ἔταν ὁ βῆς ἀποσφαγῆ, τῶν
 μὲν ἄλλων ἀποφίσιζονται,
 κείνοντες ἕκαστον ἐν τῷ μέρει
 φόνος. καὶ ἀγωνώσκεισι δὲ τῆς
 μαχάρας, καὶ λέγουσι ταύ-
 τῳ ἀποκτείναι αὐτόν. καὶ ἐν
 ἡ ταῦτα ἡμέρα δρωῖσι, Διι-
 πόλια ἢ ἑορτῶν καλῶσι, καὶ
 Βυφόνια.

ciso bove reliqua omnia à
 cæde libera pronuncient,
 singulis ordine judicatis:
 solum autem ensẽm con-
 demnent, & dicant illum
 cædis auctorem extitisse.
 Et ejus diei, in quo hæc pa-
 trant, festum vocant Diu-
 polia & Buphonia.

κείνοντες ἕκαστον ἐν μέρει) Interpres non bene hic fuit.
 Non enim homines, ut par erat, sed alia nescio quæ cædis accu-
 sata & absoluta putat. Res autem, *Porphyrio* ὡς ἀποχῆς ἐμφ.
 Auctore, ita gesta fuit. Athenienses in suis Diipoliis bovem
 immolaturi, virgines primum legerunt, quas dicebant ὀδρεφόρες,
 quod aquam ferrent ad acuendum securim & cultrum. Dein,
 alius erat, qui tradita securi bovem deiceret, alius qui cultro
 mactaret. Ad ultimum, corio iterum alterius manu detracto,
 omnes de cæso bove aliquid degustarunt, pellem denique sæno
 suffarctam ita consuerunt, ut pristinam bovis speciem mentiretur,
 aratro quoque, ne quid mimico deesset, apposito, ac si terram
 proscindere vellet. Tum cædis cognitio instituta, & ad dicen-
 dam causam evocati, qui culpæ affines videbantur. sed alius in
 alium crimen transferre: Virgines quidem quæ frigidam suffu-
 derant coticulæ, non se, sed eos potius accusandos dicebant, qui
 ferrum in bovem acuisent. illi vero criminabantur alium, qui
 securim porreixerat. Hic percussorem arguebat. percussor secu-
 rim cultrumque, quæ voce, quam mitterent supplicem, desti-
 tuta, atque adeo cædis faciliè damnata & in mare abjecta sunt.
 Hæc *Porphyrus* l. c. p. 28. ex *Theophrasto*, ni fallor, quæ hoc ca-
 put *Nostri* non parum illustrant. K.

ἢ μαχάρας) *Faber* addit μόνον, Sed hoc facile intelli-
 gitur ex præcedentibus. S. At aliter *Pausan.* in *Atticis* ὁ πέλε-
 κος, inquit, παραυλίκα ἀφείθη κεφαλῆς securis, qua cæsus bos est, sta-
 tim judicio habito cædis absolvitur, idque quotannis peragitur judicium.
 Alias Athenis non novum erat, ferrum lapides aliaque animata
 cædis accusare, si hominem vel ictu vel casu fortuito occiderant.
Aeschines Orat. contra Ctesiphontem. τὰ ξύλα καὶ τὰς λίθους καὶ τὸν
 σιδηρον,

σιδήρον, τὰ ἄφωνα κὶ ἀγνώμονα, εἴν τινα ἐμπειστοντα ἀποκλείνη ὑπερ-
 οεῖζομῶν, ligna, lapides, ferrum, illa vocis mentisque expertia, si
 aliquem illarum occiderint, finibus ejicimus, ut cædis scilicet con-
 victa. vide notata olim in *Pollucem*. p. 84. K.

Διιπόλια τῷ ἑορτῶ καλῶσι κὶ βυφόνια) Altero quidem
 nomine, quod bos iste mactaretur ad aram Jovis Poliei, altero
 vero, quod qui eum mactaret, Buphonus appellaretur. Con-
 sulte *Peri Castellanum* de Græcorum festis, & *Pausaniam* in Atti-
 cis. S. Celebrabantur Διάσια (ita enim vocatur festum) σκιρροφε-
 ρῶν τετάρτη ἐπὶ δέκα, Μαρτίαιε quarto decimo. *Scholia in Pa-*
ucem Aristophanis. *Eustathius* festi originem aliunde accersit, in *Ilia-*
ad. p. 691.

ΚΕΦ. Δ.

CAP. IV.

Πεὶ Πολιάρχης τρυφῆς.

De Poliarchi deliciis.

Πολιάρχον φασὶ τὸν Ἀθη-
 ναῖον, εἰς τοσῦτον προελθεῖν
 τρυφῆς, ὥστε κὶ κύνας, κὶ
 ἀλεκτρυόνας ἐκείνας οἷς
 ἔχαζεν, ἐκπομίζειν ἀποθα-
 νόνας δημοσίᾳ καὶ ἐπὶ τῷ
 ἐκφορᾶν αὐτῶν παρεκάλει
 τὸς Φίλους, καὶ ἔθαπτεν αὐ-
 τὸς πολυτελῶς, καὶ ἐπίση-
 ματὰ αὐτοῖς ἀναθήσας, ἐπι-
 γράμματᾳ κατ' αὐτῶν ἐπι-
 κόλαπτεν.

Poliarchum Athenien-
 sem ajunt eo luxuriæ per-
 venisse, ut canes etiam &
 gallos, si quibus delecta-
 tus fuisset, mortuos effere-
 ret publice, & amicos suos
 convocaret ad funus,
 splendideque eos sepeliret,
 atque erigeret in illorum
 monumentis columnas,
 quibus epitaphia eorum
 insculpserat.

τῷ Ἀθηναῖον) Hoc Vultejus omisit. Nec iavonio Athe-
 niensem apud veteres hoc nomine. Meminit *Aristoxenus* apud A-
 thenæum lib. XII. cap. 12. alicujus, cognomento Ἡδυπαθῆς,
 id est, delicati, in quem convenit hæc historia. Sed is Siculus fuisse
 videtur. S.

κὶ κύνας κὶ ἀλεκτρυόνας) Molliusculorum hic ritus.
 Sic *Onidius* Psittacum deslet lib. II. Eleg. Sic *Lesbia* apud *Ca-*
thullium passerem, sic *Aluana*. De *Hadriano Spathianus*: *Equos*
 & ca-

& canes sic amavit, ut eis sepulchra constitueret. Capitolinus de Ve-
 ro: Volucris equo prasino mortuo sepulchrum in Vaticano fecit. Ad-
 de Casaubon. in Not. ad Hadrian. Vide Plutarch. in Solone. The-
 mistocle, & Catone Majore; Capitolinum in Vero, & alios. S.
 Alexander defuncto Bucephalo duxit exsequias, urbemque tumulto cir-
 cumdedit nomine ejus. Plinius lib. 8. cap. 42. ubi paulo post sub-
 jungit. Fecit & divus Augustus equo tumultum, de quo Germanici
 Caesaris carmen est. Agrigenti complurium equorum tumuli pyrami-
 des habent. Apud Pollucem canum sepulchrales inscriptiones ex-
 tant lib. V. cap. V. Bene autem Theophrastus in Ethicis Chara-
 cteribus cap. 22. inter alia hoc quoque ineptè ambitiosi esse ait;
 κυναεῖς τελευτήσαντες αὐτῶν μνημεῖα ποιῆσαι, καὶ σπηλίδιον ποιήσας,
 ἐπιγράψαι κλαῖον Μελιτῶν, si caicellus fuerit mortuus monumentum
 ejus imponit columellam cum hac inscriptione: Sarculus Melitensis.
 Myronem fecisse & cicadae monumentum & locustæ, carminibus su-
 is Erinna significat. Plinius lib. 34. cap. 8. confer Nostrium Hist.
 Anim. lib. 8. cap. 4. & lib. 6. cap. 7. & lib. 12. cap. 40. Herod.
 lib. 2. Plinium lib. 10. cap. 43. quos laudat codex Königianus.
 K.

ΚΕΦ. ε.

CAP. V.

Περὶ Νηλέως, καὶ Μέδοντος,
 καὶ ἐν Ἰωνίᾳ δωδέκα πόλεων.

De Neleo, Medonte, & duo-
 decim Ioniae civitatibus.

Ὅτι Νηλεὺς ὁ Κόδριος ἡ
 βασιλείας ἀμοιρήσας, ἀπέ-
 λιπε τὰς Αθῆνας, διὰ τὸ
 ἦ Πυθίαν Μέδοντι ἦ ἀρχὴν
 περιάψαι εἰς Δοιοικίαν σελ-
 λομένῳ. τῇ Νάξῳ ἣ προσω-
 ρμιάδῃ ἐχέκων, ἀλλ' ὑπὸ
 χειμῶν βιαδεῖς. ἀπα-
 ραι δὲ βεβλόμενον, κατὰ πνέ-
 οντες ἐναντίοι ἀνεμοὶ διεκώ-
 λυον. Διοργῆνι δὲ αὐτῶν ὑπὲρ
 τῶν ἐνεσώτων οἱ μάντιες ἔφα-

Neleus filius Codri,
 quum regno pulsus, Athe-
 nas relinqueret, propterea
 quod oraculum Apollinis
 Medonti, qui in coloniam
 ex urbe migrabat, imperi-
 um destinaret, ad Naxum
 non voluntate, sed tempe-
 state delatus appulit, solve-
 re vero inde volenté, con-
 trarii venti exorti prohi-
 buerunt. Qui quum quid

σαν δὲ ἰν καθαρβύλαι τὸ εὐρα-
τόπεδον, ὡς συμπελούντων
πολλῶν ἔ καθαρῶν τὰς χεῖ-
ρας. ποροσεποιήσατο δὴ καὶ
αὐτὸς ἀποκτεῖναι τινὰ παῖδα,
καὶ δεῖσθαι καθαρμῆ. καὶ
αὐτὸς ἀνεχώρησε, καὶ τὲς
ἄλλες ἔφησε τὲς σιωιδότας
ἐαυτοῖς. ἔ γηγομένε, καὶ
γνωθέντων ἔκεινων, αὐτὲς
μὲν ἀπέλιπον, οἱ δὲ ὤκησαν
τὴν Νάξον. Νηλεὺς δὲ εἰς τὴν
Ἰωνίαν ἀφίκετο. καὶ πρῶτον
μὲν ὤκησε Μίλητον, Κάρας
ἐξελάσας, καὶ Μυγδόνας, καὶ
Λέλεγας, καὶ ἄλλες βαρβάρους,
ἀφ' ὧν αἱ δωδεκά πό-
λεις ἐκλήθησαν ἐν Ἰωνίᾳ. εἰσι
δὲ αἵδε. Μίλητος, Ἐφεσος,
Ερυθραῖ, Κλαζομεναῖ, Περίωνη,
Λέβεδος, Τέως, Κολοφῶν,
Μυῖος, Φωκαῖα, Σάμος, καὶ
Χίος. καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς
ὑστερον ὤκησε πόλεις ἐν τῇ
Ἠπειρῷ.

νηλεὺς, Lebedus, Teus, Colophon, Myus, Phocæa, Samus
& Chius. Alias etiam multas in Epiro civitates condi-
dit.

Νηλεὺς ὁ Κόδρε) Faber vult Νειλεὺς. Meminit Hero-
dotus in Calliope. Canon in Διηγῆς : A. apud Photium Bibl.
Amatianus lib. XXII. & XXVII. Hellenicus apud Harpocra-
tionem. S. Adde locum ex Maximo Tyrio dissert. 19. καὶ δὲ καὶ
φιλοσοφίας ὀρεῖ πολλὰς ἀπειρίας, ἄλλων ἀλλὰ καὶ τιμωρόμενον, ὡς ἐπὶ
Βοιωτίας

factu opus esset ambigeret,
vates responderunt, oportere
expiari & purgari ex-
ercitum, tanquam multi si-
mul navigarent, qui polluti
& contaminatis essent
manibus. Itaque simulavit
etiam ipse se puerum tru-
cidasse, & purgationis in-
digere. Sic aliis qui sibi
conscii essent, etiam per-
suasit. Quod quum factum
esset, patefactis jam qui se
contaminassent, eos reli-
quit, illi vero Naxum inha-
bitarunt. Neleus autem
pervenit in Joniam: & pri-
mum confedit Mileti, eje-
ctis Caribus, Mygdonibus,
Lelegibus, aliisque barba-
ris, à quibus duodecim Jo-
niæ civitates appellatæ
sunt. quarum hæc sunt no-
mina, Miletus, Ephesus, E-
rythra, Clazomena, Prie-
na, Lebedus, Teus, Colophon, Myus, Phocæa, Samus
& Chius. Alias etiam multas in Epiro civitates condi-
dit.

Βοιωτίας Κάδμον, ὡς Αρχίαν ἐπὶ Συρακῶνας, ὡς Φάλανθον ἐπὶ Τάραντον, ὡς Νειλέα (legendum Νειλέα) ἐπὶ Μίλητον, ὡς Τληπόλεμον ἐπὶ Ρόδον. Jam vero etiam Philosophia quasi colonias video, aliis alio profectis, ut in Βοιωτιαν Cadmus. ut Archias Syracusas, ut Philanthus Tarentium, ut Nileus Miletum, ut Tlepolemus Rhodum. K.

Μέδοντι) Hic abolito regni titulo primò Prætor (ἀρχων) fuit appellatus. & annos viginti præfuit Athenis, Euseb. in Chron. Vellejus Pater. lib. I. Hujus (Codri) filius Medon primus Archon Athenis fuit, ab hoc posteri apud Atticos dicti Medonidae. Sed ii insequentesque Archontes usque ad Charopem, dum viverent eum honorem usurpabant. Duodecim illi fuerunt : quibus vitâ functis Athenienses surrogarunt Archontes decennales. Qui tandem Olymp. 23. annui facti sunt. K.

• εἰς δαρκίαν σελορμόν) Historia se ita habet, teste Pausania in Achaicis: Medon & Nileus Codri filii de regno inter se dissidebant, negabatque Nileus se Medontem regnare passurum, quia pede claudus esset. Res igitur ad Apollinem deferretur, cujus vates respondit, Medonti Atheniensium imperium deberi. Ita Nileus in coloniam dimittitur, cum fratribus & aliis Atheniensibus, qui dein Miletum aliasque urbes in Jonia condidere. Corrigendus ergo noster in prædictis verbis, & προσλορμόν, σελορμόν scribendum, ut ad Nileum, non Medonta referatur. Dein post εἰσάψαι, comita est ponendum, denique Latina versio sic emendanda. Nileus, filius Codri, cum regni spe depulsus, quia Apollo Medonti regnum detulisset, in coloniam mitteretur. ad Naxum &c. Verba Pausaniæ, si quis ipsa malit legere hæc sunt: δίδωσι Μέδοντι Πυθία βασιλείαν τῶν Ἀθαιῶν, ἔτι δὲ ὁ Νειλεὺς καὶ οἱ λοιποὶ τῷ Κόδρῳ παρῶν εἰς δαρκίαν ἀπεστάλησαν. S.

καὶ αὐτὸς ἀνεχώρησε &c.) Interpres ista omisit, quæ sic vertenda, cum ipse discessit (ab exercitu,) cum aliis, qui cædis sibi ipsis conscii erant, ut idem facerent, persuasit. K.

ἐκλήθησαν) Suspiciatur Faber, ἐκλήθησαν. i. e. conditæ fuerunt. S. ἐκλήθησαν hic non excludit ἐκλήθησαν, sed potius includit aut supponit. K.

Ἀέειδ) Sic scribendum teste Cl. Johan. Meursio lib. de Fort. Attic. cap. 6. ubi testimonia ad fulciendam hanc scripturam adducit ex Strabone, Vitruvio, & Vellejo Paterculo, apte Ἀέειδ legebatur. Firmat idem MS. B. S.

ἐν Ἡπείρῳ) Frustra est qui hic de Epiro, regione ita dicta agi putavit, reddiditque : *multas in Epiro civitates condidit*. Non enim legimus *Nilem* in Epirum contendisse, ibique urbes ab eo conditas. Ἡπειροῦ hoc loco opponitur *οἰκὴ μαριτίμη*, in qua urbes Jonicæ partem maximam sitæ sunt, adeoque mediterraneam continentem significat. Ita Strabo lib. 14. Samum negat vini melioris feracem, *καὶ περὶ τῆς Ἡπείρου χερσὸν προσεχῆς πάσης τῆς ἀρίστης ἐκφερέσεως εἶνεσ. quamvis proxima terra continens tota fere generosum vinum gignat*. Herodotus urbes Jonicas recensens in *Clio*. pag. 60. ἐτι δὲ, inquit, *τρεις ὑπόλοιποι ἰάδες πόλεις, τῶν αἰ δύο μὲν, νῆσος οἰκίαται, Σάμον τε καὶ Χίον· ἡ δὲ μία ἐν τῇ Ἡπείρῳ ἴδουται, Εὐθρεῖα. reliquæ sunt tres civitates Ionica, quarum duæ insulas habitant, Samum videlicet Ἔ Chium : tertiam in continenti sita, Erythra*. Ità hunc locum Valla benè interpretatur. Ex quo etiam apparet, *Nostrum* de industria Samo & Chio, urbibus insularibus subjecisse ex adverso alias in continenti sitas urbes. Bene igitur *Vulstejus* ἐν Ἡπείρῳ verterat in *continente*. *Gesnerus* autem quaesivit, an potius verti debeat in Epiro regione, quod dein ἀποσπασίως placuit editoribus posterioribus. K.

ΚΕΦ. 5.

CAP. VI.

Πεὶ ἀγγραμμάτιας καὶ ἀπαιδουσίας τῶν βαρβάρων.

Τῶν ἀρχαίων φασὶ Θρακῶν μηδένα ἐπίστατον γραμμάτων. ἀλλὰ καὶ ἐνόμιζον αἰσχρὸν εἶναι πάντες οἱ τῶν Εὐρώπῳ οἰκῆντες βαρβαροί, χρῆσθαι γραμμασιν. οἱ δὲ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὡς λόγῳ, ἐχρῶντο αὐτοῖς μάλλον. ἐνθεν τοι καὶ τολμῶσι λέγειν, μηδὲ τῶν Θρακῶν σοφὸν γεγονέναι Θρακῶν ὄντων, ἀλλ' ἄλλως τῆς μύθου αὐτῆ κατὰ φύ-

De inscitia literarum & disciplina in Barbaris.

Ex veteribus Thracibus neminem ajunt literas novisse: imo turpissimum putarunt, & summum dedecus inhabitantes Europam Barbari, literis uti. Asiatici vero, ut fama est, magis sunt eis usi. Unde affirmare etiam audent, ne Orpheum quidem sapientem fuisse, quod ex Thracia sit oriundus, sed ejus carmina

σαοθαρ

εαυταυ. ταῦτα Ἀνδροτίων λέγει, εἰ τῷ πιστὸς ὑπὲρ τῆς ἀγραμμάτιας ἢ ἀπαμειβυσίας Θρακῶν τεκμηριῶται. vanis mendaciis esse referenda. Hæc Androtion memoria prodidit, si cui dignus videtur, cui fidem adhibendam putet, de Thracum in litteris & disciplinis imperitia.

οἱ τὴν Εὐρώπην) Testes etiam Germani, apud quos olim *Literarum secreta viri pariter ac femina ignorabant*, ut ait *Tacit. de Mor. G. 19, 1.* Nimirum *optimus quisque facere, quam dicere, sua ab aliis benefacta laudari, quam ipse aliorum narrare malebat*, quod de prisca Romanis scribit *Sallust. bello Catil.* Et sic bellicosissimi quique, quales Europæi præ aliis gentibus semper habiti. Sic *Marius* apud prædictum auctorem in Jugur. *Neque literas Græcas didici, parum placebat eas discere, quippe quæ ad virtutem doctoribus nihil profuerunt.* S. *Pausanias* tamen in *Bæoticis* de Thracibus Europæis, olim gentem illam fuisse Macedonibus *ἐξωτιέρον ἢ ἐξ ὁμοίως εἰς τὰ θεῖα ὀλιγῶρον, dexteriore nec æque rerum divinæ negligentem.* ibidem rejectis de Orpheo tralatitiis fabulis eum suo tempore præstantissimum fuisse Poëtam statuit. *Strabo* etiam lib. X. veterem Musicam Thracibus, Orpheo, Μυῦξο, Thamyri deberi ait. Ideoque *Noster* dubitare videtur, an *Androtioni*, alia omnia de Thracibus tradenti, fides habenda sit. *Androtion* ille περὶ Ἀτλίδος scripsit ut *Stephan. de Urbibus* in *Δελφοῖ* habet. unde *Noster* forte hæc desumpsit. K

μηδὲ τὸ Ὁρφέα σοφὸν γεγονέναι) Idem facit *Diogenes Laërtius* in proëmio, ἐγὼ inquit, εἰ τὸ πρὸς θεῶν ἐξαγορεύσαντα τριαῦτα κατὰ φιλόσοφον καλεῖν, ὅσα οἶδα. Et *Plinius* lib. XX. cap. I. inter primos Magicæ vanitatis auctores numerat. S. *Cicero* l. I. de *Nat. Deorum*, *Orpheum Poëtam docet Aristoteles nunquam fuisse & hoc Orphicum carmen Pythagorici ferunt cuiusdam fuisse Cecropis: Qui specimen Orphici carminis noscere desiderat, in scriptoribus Ecclesiasticis passim, cum adversus Gentes stilum stringunt, ejus obscenitatem reprehendet. Annon hoc est vere Threïcium, quod de Jove Optimo, Maximo scripsit?*

Ζεῦ κύδιε μέγιστε θεῶν. εἰλυμένη κόπρη (1. κόπρον)
ὄση μηλείη, ὄση τ' ἰππων, ὄση τε
ἡμίονων.

*Jupiter, gloriose, Deorum maxime, fimo involute.
Sive sit ovium, sive equorum, sive etiam
Mulorum.*

Ita voluit Jovis τὸ Ζωωγόνον καὶ Φερέσειον describere, non lucu-
lenter, sed potius lutulente. K.

Θράκη) Ex Leberthis, Thraciæ urbe, *Suidas*. S.

ἀλλ' ἄλλως ἢ ἄλλως esse legendum, docet *Vossius* *Inst. Gr.*

I. cap. 11. ubi ait nostrum non id dicere, quod voluit Inter-
pres, sed ostendere, alios carmina ista sub Orphei nomine pro-
posuisse. *Faber* retinet scripturam vulgatam, & ἄλλως explicat
temere, locumque ita reddit. Veteres fabulas multa de Or-
ptheo temerè mentitas, ei tribuendo, quæ nunquam fuissent.
Sed ἄλλως placuit & *Hornio* in *Histor. Philosoph.* ut ex eo notat e-
ruditissimus & amicissimus *Dn. Tuius* in novissima editione *Ma-
nuctionis* utilissimæ ad excerptandum, quem tamen discas hinc,
non esse primum hujus emendationis auctorem. S. Malim cum
Fabro vulgatam retinere vel hoc nomine, quod *Noster* etiam l. 2.
cap. 41. ἄλλως usurpavit in significatione gemina germanâ: ἐπι-
γέγραπτο, inquit, τῆ ἀρχῆ ἄλλως, frustra sibi imperii titulum usur-
paverat. *Hesychius*. ἄλλως, ματαίως, ὡς ἐτυχεν, ἢ ἀλλοίως, ἢ μά-
τλω. vide *Suidam* quoque. *Vlrianius* in *Olympiac.* 2. *Demosthenis*.
τρία σημαίνει παρὰ τῆς παλαιῆς τὸ ἄλλως, οἷον τὸ καὶ ἄλλον τρόπον, ἢ
τὸ καὶ φύσιν, ὡς ἐνταῦθα, ἢ τὸ μάτλω. ἄλλως tria significat, vel alio
modo, vel secundum naturam, ut hoc loco, vel frustra. quæ ultima si-
gnificatio huic loco convenit. K.

κατὰ ψεύσασθαι) Varia enim vitia, & talia quidem, quæ vix
à scelestis hominibus committuntur, diis in eis tribuit. Uti do-
cet *Lærtius*. Scripsit & de herbis aliqua, ut testatur *Plinius*
lib. XXV. cap. 2. in quibus niras eis vires & ridiculas nonnun-
quam affingit. S.

ΚΕΦ. Ζ.

CAP. VII.

Περὶ ἐστρωμένων γάμων ὑπὸ
Ἀλεξάνδρου ὅτε Δαρεῖον
ἐνίκησε. *De celebratis nuptiis ab A-
lexandro post victum Dari-
um.*

Ἀλέξανδρος ὅτε Δαρεῖον
εἶλε, γάμους εἰσία καὶ ἑαυτῷ
vicisset, nuptias & sibi &
καὶ

καὶ ἑφ' φίλων. ἐννεμήκοντα δὲ ἦσαν οἱ γάμεινες, καὶ ἰσάριθμοι τούτοις οἱ θαλάμοι. ἴδιον δὲ τὸ ἀνδρῶν ὁ ὑποδεχόμενος, καὶ εἰσιῶν αὐτῆς, ἑκατοντάκλινον. καὶ ἐκάστη κλίνη ἀργυρόπους ἴδιον, ἢ δὲ αὐτῆ χρυσοπούς. καὶ κεκόσμιυτο πάσαι ἀλουργοῖς καὶ ποικίλοις ἱματίοις, ὑφῆς βαρβαρικῆς μεγατίμυς. συμπαρέλαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον καὶ τὰς ἰδιοξένους. καὶ κατέκλινεν ἀντιπροσώπως ἑαυτῶν. ἐν δὲ τῇ αὐλῇ εἰσιῶντο αἰτε ἄλλαι δλιβάμεις αἱ πεζαῖ, καὶ αἱ ναυικαῖ, καὶ οἱ ἰππεῖς, καὶ αἱ πρεσβείαι δὲ εἰσιῶντων, καὶ οἱ παρεπιδημῶντες Ἕλληες. καὶ ἐγένετο τὰ δλιπνα προσαλπια, τὸ μὲν συγκλητικὸν μέλον ἄδον, ὅτε αὐτῆς ἐχρῶν παρῆναι ὅπῃ τὴν δλιπτα. τὸ δὲ ἀνακλητικὸν, ὅτε ἐσήμανον ἀπαλλάσσειαι. πέντε δὲ ἐξῆς ἡμέρας καθεξῆς τὰς γάμους ἔδυν. ἀφίκοντο δὲ καὶ μισθροῖ, καὶ ὑποκειταῖ οἱ μὲν κωμωδίας, οἱ ὅ τραγωδίας πάμπολλοι. ἦσαν ὅ καὶ ἐκ τῆ Ἰνδικῆς θαυματοποιοὶ διασπέποντες, καὶ ἔδοξαν δὲ

amicis paravit. Erant autē qui uxores ducerent, nonaginta, totidemque thalami. Locus vero in quo convivio recipiebantur, & accūbebant, centum habebat lectos, quorū unusquisque argenteis pedibus nitebatur, ipsius vero aureis, & omnes purpureis stragulis erant ornati, variaque veste texturæ barbaricæ & pretiosissimæ. Receptit etiā in convivii peculiare quosdā hospites suos, quos sibi è regione accumbere iussit. In aula vero convivium agitabāt copia pedestres & navales, equites, legationes & peregrini Græci: atque ante cœnam tubis dabatur signum, quo convocarentur si ad mensā veniendi tempus esset: alterum vero quo surgerent, si discedendum ab epulis esset. Quinque dies integros & continuos ordine nuptiales epulas celebravit. Advenerunt etiam musici & histriones, tam comici quam tragici permulti. Aderant insu-

αὐτοὶ κρᾶζειν τῶν ἄλλων τῶν ἄλλα- per circulatores mirifici ex
 χόθειν. India, quod genus reliquis
 fere cæterarum nationum præstare videbatur.

Integrum hoc caput habes apud *Athenæum* lib. XII. ex
Chareis libro decimo historiæ *Alexandri*. S.

καὶ τῶν φίλων) *Ne solus virtus eorum, quos armis subegerat, suc-*
cubuisse videretur. *Judicium Iustini* lib. XII. cap. 4. S.

ἐννευήκοντα) Apud *Athenæum* est, ἐννευήκοντα καὶ δύο. Apud
Plutarchum Orat. 1. de *Fortuna Alexand.* ἐκατόν. ἑκατὸν Περσίδας
 τύμφας, ἑκατὸν νυμφίαις καὶ Ἑλλώας fuisse scribit. Et hic numerus
 cum lectis convenit, de quibus mox subjicitur. S.

ὕψος βυρβαρικῆς) h. e. *Babylonicæ*, quæ pretiosissima ha-
 bebatur, ut ex *Plauti* *Sticho* A. II. sc. 2. *Plinio*, aliisque cogno-
 scimus. S.

περσαλιπιά) Malleum, πρὸς σάλπιγγα, ut habet *Athe-*
næus. S. ὁ ἔπειτα περσαλιπιά videntur esse, quæ tubâ indicun-
 tur, ut hodiernum in principum aulis fieri affolet. Locum igitur
 hunc in modum interpretarer, *classicum*, quo milites ad concionem
 vocabantur, si cecinit, *conviniū* excedendum erat. συγκλητικὸν ἄδειν
 veteres Latini reddiderunt *inlicium canere*, videatur *Festus* in voce
inlicium. K.

ἐξῆς) Res ipsa loquitur, τὸ ἐξῆς otiose hic inculcatum
 esse ex subsequenti καθ' ἐξῆς, vellem itaque id deletum, ut super-
 fluum, quod vel ex *Athenæo* constare potest lib. XIII. K.

ΚΕΦ. η.

CAP. IIX.

Περὶ γραφικῆς τέχνης.

De pingendi arte.

Κόνων ὁ Κλεωναῖος ἐξείρ-
 γάσατό, φασί, τῆ τέχνῃ τῆ
 γραφικῇ, ὑποφουμένῃ ἐ-
 τι, καὶ ἀτεχνῶς ὑπὸ τῶν πρὸ
 αὐτῆ, καὶ ἀπειρώς ἐκτελε-
 μένῃ, καὶ πρόσωπον τινα ἐν
 σαργάνοις καὶ γάλαξιν ἔσαν.
 ὁ δὲ ταῦτά τοι καὶ μισθὸς τῆ

Conon *Cleonæus* artem
 pingendi pullulantem jam
 & ruditer sineque arte ante
 sua tempora exercitatâ, ac
 quodammodo in fasciis la-
 teque jacentem consum-
 mavit. Quare pleniorē
 etiam mercedem, quam

τῶν

πρὸ αὐτῆς ἑρωτᾷ ἔλαβεν ἀ- superioris ætatis pictores
δροτέρους. retulit.

Κόνων ὁ Κλεωναῖος) Conona pictorem non invenio, sed Cimonem. Neque dubito, Κίμων hic legendum esse. Plinius lib. XXXV. cap. 8. Aliquantum ante (ætatem Romuli) fuisse Hygiemonem Monochromadam, qui primus in pictura marem sæminatque discrevit, Eumarum Atheniensem figuras omnes imitari ausum. Quique inventa ejus excoluerit Cimonem Clonaum, Faber Plinium commendandum censet ex Æliano. S.

ΚΕΦ. Θ.

CAP. IX.

Περὶ τυράννου ὑπὸ τῆς ἐπιπέ-
παιδικῶν φανούσης

Ἀρχέλαον τὸν Μακεδονίας
τύραννον (ἔτι γὰρ καὶ Πλά-
των αὐτὸν ὀνομάζει, καὶ ἑ-
βασίλεια,) τὰ παιδικὰ αὐτῆς
Κρατεῦσας ἐραθεῖς τῆς τυ-
ραννίδος, ἔδεν ἥτιον ἢ ἕως
ἐκείνου τῆς παιδικῶν ἡράσθη,
ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν ὁ Κρα-
τεῦσας Ἀρχέλαον, ὡς τύραν-
νός τε καὶ εὐδαίμων ἀνὴρ
ἐσόμενος. τρεῖς δὲ ἢ τέσσα-
ρας ἡμέρας τὴν τυραννίδα
κατασχὼν τὸ μεράκιον, πάλ-
ιν αὐτὸς ὀπιεσλευθεῖς ὑφ'
ἐτέρων ἐτελεύτησεν. εἰς δὲ
παραπρωδῆσατον ἐπειπεῖν τῷδε
τῷ Μακεδονικῷ δράματι τὸ
ἔπος ἐκείνο· Τεύχων ὡς
ἐτέρω τις, ἐὼν κακὸν ἢ παλι-
τεύχει. ὅτι διεφύσατο αὐ-

De tyranno, qui à suo amasio
est interfectus.

Archelaum Macedoniae
tyrannum (sic enim eum
Plato nominat, non re-
gem) amasius ipsius Cra-
tevas, qui non minus im-
perii desiderio tenebatur,
quam tyrannus amasii,
interfecit amatorem suum,
ea spe, quod sperabat se ty-
rannum beatumque in po-
sterum fore. Atqui quum
vix tres aut quatuor dies
imperium tenuisset amasius,
ipse rursus ab aliis per insi-
dias circumventus & occi-
sus est. Aptissime sane qua-
drat huic Macedonico dra-
mati versus ille, Qui struit
insidias alii, sibi damna dat
ipsi. Perhibent quidem Ar-

τῷ, φασὶν, Αρχέλαος τῷ θυγατέρων μίαν δλώσθη· ὅτε δὴ ἄλλω συνώκισε τῷ παῖδα, ὑπεραγανακτίσας διέφθειρε τῷ Αρχέλαον.

chelaum ei despondisse unam ex filiabus, quam quum alii elocasset, indignatione commotus Archelaum occidit.

Μακεδονίας τύραννον) MS. B. & C. Μακεδόνων τύραννον. S. παιδικὰ αὐτῆς Κραλεύας) Locus Platonis, cujus mentio, extat in Alcibiade II. sed omisso amasii nomine, quod *Marsilius Ficinus* in margine adscribit eo modo, ad quem apud nostrum legitur. Neque aliter *Xylander* apud Plutarchum in Amatorio, licet Græcus textus habet *Κραλίας*. Apud *Aristotelem* I. V. Polit. cap. 10. *Κραταῦς* nominatur. Apud *Diodorum* vero, cujus lectio præ omnibus mihi placet, *Κρατερὸς*. Nam Craterus inter usitata Macedonibus nomina. Verba Diodori hæc sunt. Αρχέλαος ὁ βασιλεὺς ἐν τινι κνημίᾳ πληγὴς ἀκκυσίας ὑπὸ Κρατερῆ τοῦ ἐρωμένου τῷ βίον μετήμαξε lib. XIV. firmat hanc lectionem *Suidas* in voce *Ευελπίδης*. S. *Κραλεύας* nomen Macedonicum est, æquè ac *Κρατερὸς*, apud *Diodorum* lib. XIX. Cratevas dux *Cassandri* audit. In *Suida* *Κραλεύας* *Thessalus*, *Euripidis* inimicus. neque hoc loco nomen expungendum venit. Puto enim nomen idem esse *Κραλεύας* & *Κρατερὸς*, nisi quod *Κρατερὸς* Ἑλληνικώτερον est, *Κραλεύας* autem magis sapit Macedonismum. Vulgatam lectionem etiam probat *Plutarchus* in *Amatorio*: legit enim *Κραλεύας*. Cæterum de descriptione depravatâ τῷ *Κρατεύας* quædam etiam monuit *Casaubonus* in eruditis illis observationibus ad *Athenæum* lib. 3. cap. 15. K.

Παιδικὰ) Idem *Dion Chrysostomus* notat suo tempore *Neroni* accidisse. Cum enim *Sporum* Eunuchum in muliebria pati & in fœminam transire coëgisset, ὀργισθεὶς ἐξήνεγκεν αὐτῆ τα βαλεῦματα τοῖς παρὰ αὐτὸν, καὶ ἔτιως ἀπέτισαν ἀπ' αὐτῆ καὶ ἠνάγκασαν ὅτω ποτὲ πρόσω ἀπολέσθαι αὐτόν. εἰδὼσα γὰρ καὶ τὸν τρίτον ἐπὶ δὴλόν ἐστι. indignatus ille consilia *Neronis* prodidit ejus ministris. qui hoc factum defecerunt ab illo & ad necem nescio quam hominem adegerunt. neque enim hætenus, quid *Nerone* factum sit, constas. K.

Τεύχων ὡς) In *Bigouiani* Codicis notis extat legi alias ὡς. Cæterum versus similis *Democrii* Chii apud *Aristot.* III. Rhetor. qui & ipse sumptus ex *Hesiod.* lib. I. Oper. videtur. S. Ab hoc non abludit alter ille versus *Hesiodi*, ἢ τῷ κακῇ βελῇ τῷ Βυλεύσωνι κακίση. *Pausanias* in *Corinthiacis* in animo habuit, cum

eum de Philippo Macedonum Rege, qui *Aratum*, *Euryclidem* & *Miconem*, veneno clam dato necaverat sequentia subiecit. ἔμελλε δὲ ἄρα ἢ αὐτῷ Φιλίππῳ τὸ ἀνδροφονοῦν φάρμακον ἔσειαξ συμφορὰ. ἃ γὰρ οἱ παῖδες Δημήτριον ὁ νεώτερος ἢ Φιλίππου παίδων Περσεύς φάρμακῳ διέφθειρε, ἢ δὲ αὐτῷ ἢ τῷ πατρὶ ἀδυμήσαντι παρέσχεν αἰτίαν ἀποθανεῖν. παρέδ' ἤλωσα ἢ τὰδε ἀπιδῶν εἰς τὸ Ησιόδου σὺν Θεῷ πεπωτηρῆμον, ἃ ἐπ' ἄλλοι βυλεύοντα ἀδίκῃ εἰς αὐτὸν πρῶτον πέσωεν. *Verum enim vero in ipsius Philippi exitium lethiferum illud venenum grassaturum erat. Perseus enim filius natus minor Demetrium veneno è medio sustulit, effecitque, ut ex dolore in morbum delapsus Pater exstingueretur. Hæc obiter inserui memor illius divini versus ab Hesiodo prolati, quo monet, eum, qui nefaria in aliquem machinatur consilia, suo sibi jumento malum accersere.* K.

ἢ θυγατέρων μίαν δ' ἴσθιν) Sic enim ante promiserat. Vide *Aristotelem*, indicato loco. *Interpres*, hic non satis accuratus. S.

ΚΕΦ. Ι.

CAP. X.

Περὶ Σόλωνος, ἢ ἢ αὐτῷ
ἢ Δράκοντι γραφέντων
νόμων.

De Solone, & ejus, Draconisque legibus.

Σόλων ἀρετὸν Ἀθηναῖοι προεῖλοντο ἄρχειν αὐτοῖς· ἢ γὰρ κληρωτὸν τέττον. ἐπεὶ δὲ ἤρέθη, τάτε ἄλλα ἐκόσμησε ἢ πόλιν, ἢ δὲ ἢ τὲς νόμους τὲς νῦν ἔτι φυλαττομένους συνέγραψεν αὐτοῖς. ἢ τότε ἐπαύσαντο Ἀθηναῖοι χρωμένοι τοῖς Δράκοντι. ἐκάλωντο δὲ ἐκείνοι Θεσμοί. μόνους δὲ ἐφύλαξαν τὲς φοινικῆς αὐτῷ.

Solonem Athenienses ad gerendum imperium elegerunt, non forte crearunt. Postquam autem electus est, quum aliis rebus multis ornavit civitatem, tum etiam leges, quas usque in hodiernum diem ratas habent, eis scripsit. Atque tunc abrogarunt Athenienses Draconis leges, qui Thesmi dicebantur. Eas duntaxat quæ de homicidio latæ erant retinuerunt.

Σόλωνα) Vide *Meursium* libro integro de ipsius Vita. S.

αἰρετῶν) Athenienses non sortito sed iudicio *Solonem* creaverunt Archonta, quod extra ordinem honori illius datum est, ὡς γὰρ κληρώσει ἢ τύχη βραδέυει. in sortitione fortuna dominatur. & ita honor, qui sorti committitur distribuendus, sæpe ad indignum deerrat. insuper contra democratiam Atticam erat ἀρχὴ κληρωτή. vid. *Arist.* lib. 4. *Polit.* cap. 9. *Lucian.* in *Vit. Demosth.* Ἀθλωαίσι νόμοι κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεωζ. Atheniensibus lex est, magistratus fabis eligere. Post *Solonem* idem honor contigit *Aristidi*. Nam ille quoque non fabis, sed Atheniensibus ipsis suffragantibus Archon fuit. *Plutar.* in *Vita* ejus. K.

Θεσμοὶ) Draconis leges Θεσμοὶ dicti sunt ab ipso legum exordio, quod ita se habuit : Θεσμός αἰώνιος τοῖς Ἀττίδα νεμομένοις, κύριος τὸ ἅπαντα χρόνον &c. Sanctio eterna illis, qui Atticam inhabitant, omni tempore suam servans auctoritatem &c. vide *Porphyrinum* περὶ ἀποχῆς lib. IV. *Iosephus* lib. I. contra *Αριονεμ* inter publica Atheniensium scripta antiquitate excelluisse ait, τὰς ὑπὸ Δράκοντος αὐτῆς περὶ φονικῶν γραφέντας νόμους, ὀλίγω πρότερον τὸ Πεισιστράτους τυραννίδος ἀνδρώσεως γεγονότος, leges à *Dracone* ipsis latus de homicidiis, cum ille paulo ante tyrannidem *Pisistrati* vixerit. K.

Φονικὸς αὐτῶ) MSS. B. & C. non agnoscunt illud αὐτῶ, & potest commode abesse. S. Mihi necessarium videtur hoc loco τὸ αὐτῶ. dicit enim clarius, cuius sint οἱ φονικοὶ νόμοι. K.

ΚΕΦ. ΙΑ.

CAP. XI.

Περὶ πραγμάτων μειώσεως
ἢ φθορᾶς, ἢ τῷ κόσμῳ
αὐτῶ.

De rerum diminutione &
interitu, atque ipso mundo.

Οὐδὲν ἔτι θαυμάζομεν, εἰ
ἢ τῶ ἀνθρώπων φύσις θνητὴ
ἔσται, ἢ ἐφήμερος, φθείρεως
αὐτῆς ἀναγκάζει, ὅπως ἢ
τὰς ποταμὸς ὀρῶμεν ἐπιλεί-
ποντας, ἢ τῶ ὄρων δὲ τὰ ὑψη-
λότατα ἀκρόμεν μειόμενα
ἢ ἐκείνα τὴν γῆν Αἴτνῳ

Nihil amplius miramur,
si hominum natura morta-
lis quum sit & fluxa, cogit
eos interire : siquidem &
flumina deficere ob oculos
cernimus, atque sumos &
latissimos montes etiã de-
fuisse audimus. Sic *Ætnã*,

φασὶν

Φασίν οἱ πλείοντες, ἐξ ἐλάσσοι ὄραν, ἢ πρῶτῃ ἐλέπητο. τὸ δὲ αὐτὸ τῆτο κὶ τὸ Παρνασσὸν παθεῖν, κὶ τὸν Ὀλυμπεὸν τὸν Πιερίκον. οἱ δὲ ἔτι μᾶλλον δοκῶντες τὸν ὅλων φύσιν κατεσκέφθαι, λέγουσι κὶ τὸν κόσμον διαφθεῖρεσθαι αὐτόν.

ajunt ii qui mare navigant, multo minori parte videri, quam antea conspici solitus sit. Idem etiam in Parnasso accidere: & Olympo Pierico. Itemque qui se totius universi naturam tenere profitentur, ajunt mundum etiam periturū.

θαυμάζομεν) Recte Faber θαυμάζομεν miremur. S. Omnes libri constanter habent θαυμάζομεν admiramur, à quibus sine sonctica causa discedere nolim. K.

φθείρεσθαι αὐτὰς ἀναγκάζει) Sensus est, neminem de natura hominum conqueri oportere, tanquam ea indies deficiat, deteriorque fiat, cum & aliarum res, quæ majores sunt & stabiliiores, minuuntur, nec eodem modo semper sese habeant. Nani φθείρεσθαι hic non est mori, sed deterius fieri & minui, vel, ut Seneca loquitur, epist. 26. *liquefcere*. Quemadmodum ea omnia minui necesse est, quæ solvuntur, & hoc sensu supra, verbo ἀλάτεια usus est, ubi carnes Pherecydis ἀλάτεια εἰς τὰς φθείρας solui in pediculos, atque hac ratione minui dicebantur. Respexit autem Noster his verbis ad sententiam eorum, qui & vitæ nostræ spacium arctari quotidie, & magnitudinem decrefcere statuebant. Inter quos Plinius, qui ita de homine lib. VII. cap. 16. *In cuncto mortalium genere minor indies mensura fit, varique parentibus proceriores, consumente ubertatem seminum exustione, in cujus vices nunc vergit ævum*. Et Varro apud Gellium Noct. III. cap. 10. *Homerus opinatus est vastiora prolixioraque fuisse corpora hominum antiquorum: & nunc, quasi jam Mundo senescente, rerum atque hominum decremента esse*. Adde Phlegontem Trallianum lib. de reb. Mirab. cap. 15. Hieronymum quoque homil. 1. sup. Evan. Ambrosii de bono mortis cap. 10. Cyprian. In I. contra Demetr. Albinum seu Alcuinum quæst. in Genes. 5. τὸ φθείρεσθαι & minui significat & interire. de imminutâ hominum statura sæpe Homerus οἶσι, inquit νῦν βροτοῖ εἶσι, i. e. Virgilio interprete. *qualia nunc hominum producit corpora tellus*. his succinit Satyra: *Terra malos homines nunc educat*
atque

αιque pusillos. Plinius lib. VII. cap. 16. Jam vero ante annos prope mille vates ille Homerus non cessavit minora corpora mortalium, quam prisca conqueri. vide Philonem libro, quod Mundus sit incorruptibilis, & Sallustium Philosoph. de Diis & Mundo cap. VII. XIII. & imprimis cap. XVII. Simplicium in 8. Physic. Aristot. fol. 313. & 314. Cæterum uti Noster hoc loco hominis interitum admiratione dignum negat, si recolat mente, ipsa quandoque flumina deficere, montium cacumina decrescere, totum denique mundum corruptionis injuræ obnoxium esse: ita Sulpicius in Consolatoria ad Ciceronem à dirutis Græciæ urbibus dolori suo medelam petiit. Hem, inquit, nos homunculi indignamur, si quis nostrum interit aut occisus est, quorum visa brevior esse debet, cum uno loco tot oppidorum cadavera projecta jaceant? visne, Tu Te, Servi, cohibere, & meminisse, hominem Te esse natum. K.

ποταμὸς ὁρῶμεν ἐπιλείποντος) Vide Senecam Quæst. Nat. lib. III. cap. 11. & Epist. LXXI. S. Lucianus in ἐπισκοποῦντες, ἀποθήκῃσι καὶ πόλεις καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃς ἔν ἐδὲ τὰ φθῶ ἐν Ἀργεὶ ἔτι καταλείπεται. moriuntur & urbes & integra flumina. Ideoque nec turanus Inacho reliquus est Argis. Juga montium diffidunt &c. erosi ignis quondam altissimos vertices, solatia navigantium ac speculas ad humilem arenam deduxit. &c. Seneca Ep. 91. Aristot. lib. I. Meteor. cap. 14. ait regiones quasdam modò aridas modò humidiores existere, κατὰ τὰς τῶ ποταμῶν γήσεις καὶ τὰς ἀπολείψεις pro fluminum generatione & defectu. Hanc mutationem fieri κατὰ τινὰ τάξιν καὶ περίοδον. ἀρχὴ δὲ τῶν καὶ αἰτίον, ὅτι καὶ τῶ γῆς τὰ ἐπίγειον, ὡσαύτῃ καὶ τὰ σάματα τῶ φυτῶν καὶ ζῶων ἀκυλῶ ἔχει καὶ γῆρας, &c. ex ordine quodam & periodo. Principium autem horum & causa est, quod terræ intestina, sicut corpora plantarum & animalium floreat & senescant. videantur & sequentia. Cæterum idem Philosophus ibidem negat ex ista partium minutarum mutatione & interitu rectè totius mundi genesin & corruptionem colligi. εἰ χρεὶν ἀπὸ τῶν κατὰ μέγεθος ταύτων γινομένων μεταβολῶν νομίζειν τὸ ὅλον κόσμον φθαρτὸν εἶναι, inquit Olympiodorus in laudatum Philosophi locum. γελοῖον γὰρ (pergit. Arist.) ἀπὸ μικρῆς καὶ ἀκαταίτης (malim ex Olympiodoro ἀραιῆς) μεταβολῆς κινεῖν τὸ πᾶν. ὁ γὰρ τῶ γῆς ὄγκος καὶ μέγεθος, ἅδεν ἐστὶν εὐλόγως πρὸς τὸ ὅλον ἔρανον. ridiculum enim propter exiguas & leviculas mutationes totum commovere universum. terra autem moles & magnitudo nihil usque est ad cælum minus

αὐτῆς τοῦτο &c. vide de mutationibus mundi etiam *Terullianum* cap. 2. de *Pallio. M. Antoninum* lib. 2. de Vita suâ & ibi notas *Gattakeri* p. 54. imprimis *Gaxæum* in *Theophrasto* p. 50. 51. 53. ubi latè quæstionem, an mundus χρόνῳ πρὸς ἀγλυθίσειται; pertractat, & *Zachariam Scholasticum* dialogo de mundi opificiū. *Cyryllum Alex.* lib. 2. contra *Julian.* p. 47. K.

Αἴτινῳ) *Seneca* lib. VI. *Epist.* 79. *Ætnam consumi & sensim subsidere ex hoc colligunt, quod aliquanto longius navigantibus solebat ostendi.* S.

ἐξ ἐλάσσονος) Scilicet ἀγσήμελις propiori ex intervallo *Ætnam* se ostendere *Nautæ* ajunt, cum ἐκ μείζονος etiam longinquo interveniente spatio antea apparuisset. K.

τῷ τῶ ὅλων φύσει) Propter defectum humoris, quo ignis aliaque aluntur. Vide *Ciceronem* de natura lib. II. *Lucret.* l. V. imprimis vero eos, quos adducit *Grocius* lib. I. *Relig. Christianæ.* S.

ΚΕΦ. ΙΒ.

CAP. XII.

Περὶ Δημοσθένους, Αἰσχίνου,
Θεοφράστου, καὶ Δημοκάρου.

*De Demosthene, Æschine,
Theophrasto & Demochare.*

Παράδοξόν γε, ἐ γὰρ ἀληθές, ἐκπεσόνη Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομίτης ὁ Κωθωκίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι, καὶ πάμπολυ περιεῖν τῶ πρόσβρων τῶ φρονήματι. αἰτία δὲ ἡ ἄρα τέττε τῶ Αἰσχίνῃ, ἢτε πρὸς Φίλιππων φιλία, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆ δῶρα καὶ ὅτι πρῶτως καὶ ἡδέως ἤκεν αὐτῆ ὁ Φίλιππος, μελιχίῳ τῶ βλέμματι προσελθῶν, καὶ ὑποφαίνων ἐξ αὐτῆ τῶ

Res mira, nolo enim dicere veram, quum *Demosthenē* in *Macedonia* verba ingeniumque deficerent, *Æschines* *Atromitæ* filius *Cothocides* florebat apud *Macedones*, multumque reliquos legatos animo superabat. In causa fuit, quā obrem ita succederet *Æschini*, *Philippi* amicitia, & ejus munera, & quod *Philippus* placide libenterque eum audiebat benevolis

εὐνοίαν

εὐνοίαν. ἄπειρ ἔν πάντῃ
 ἐφόλκια ἡ εἰς τὴν παρρησίαν
 τῷ Αἰσχίνῃ, καὶ τὴν τῶν λόγων
 εὐροίαν. ἔ μόνῃ δὲ τῷτο
 ἔπαθε Δημοσθένης ἐν Μα-
 κεδονίᾳ, καὶ τοὶ δεινότατῃ
 ὦν εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ Θεόφρα-
 στῷ ὁ Εἰρησιῷ. ἐξέωρεσε γὰρ
 καὶ ἔτῃ ὅπῃ τῆς ἐξ Ἀρείου πά-
 γου ἐκκλησίας λέγων, καὶ ταύτῃ
 ἀπολογία ἡ προεφέρετο, ὅτι
 κατεπλάγη τὸ ἀξίωμα τοῦ
 συνεδρίου. πικρότατῃ ἔν ἀ-
 λώτησε, καὶ ἐτοιμότατῃ πρὸς
 τῷτον αὐτῷ τὸν λόγον ὁ Δη-
 μοσχάρης εἰπὼν. Ὁ Θεόφρα-
 στε, Ἀθηναῖσι ἦσαν, ἀλλ' ἔχ-
 οῖ δώδεκα θεοὶ οἱ δικάζον-
 τε.

universa fuerunt Æschini
 quasi incitamenta ad dicen-
 di audaciam, & verborum
 profluentiam. Non soli au-
 tem hoc accidit Demosthe-
 ni, summo oratori in Mace-
 donia, verum etiam Theo-
 phrasto Eresio. Is enim
 etiam quum in Areopago
 verba faceret, defecit: &
 hanc excusationem præte-
 dit, se perterritum fuisse se-
 natus auctoritate. Amaru-
 lenter vero & promptissi-
 me ad hunc ejus sermonem,
 respondit his verbis De-
 mochares: O Theophra-
 ste, Athenienses erant, non
 duodecim numina, qui ju-
 dicio præerant.

ἔ γὰρ ἀληθές) Gesnero merito suspectus est hic locus, cor-
 ruptusque videtur. Vultejum putes legisse, ἐν γὰρ ἀληθές, ver-
 tit namque: *attamen verum est*: Emendator ejus vult: ἔ μὲν.
 Igitur & in Genevensi versum est; *nolo enim dicere verum*.
 Placet magis Vultejii conjectura, quanquam altius malum resi-
 deat. Faber ὅμως ἀληθές legit. Ego mallet ἔ γὰρ μὴ ἀληθές
 verum est, inquit, licet vix videatur. Nempe fictum videri
 poterat, cum Demosthenes tantus esset orator: & hæc dicti
 causa. De veritate testatur & Gellius, quod liquet ex argu-
 mento cap. 8. lib. VIII. S. Casaubonus hunc locum ita in-
 terpungit & explicat: Παράδοξόν γε, ἔ γὰρ; ἀληθές δὲ &c.
Mira sane res: (.quis dubitet?) at vera tamen: quum non ste-
zisset Demosthenes in Macedonia, Æschines ille Atrometis, ille in-
quam Cothocides apud Macedones famam ingenii est affectus. Hæc
 ille

ille lib. 1. de Saur Poësi p. 193. 94. Quæ emendatio merito suo omne tulit punctum. similem interrogandi formulam habes lib. 2. cap. 8. Virgilius in fine lib. V. Æneid.

quid enim? fallacibus austris,
& cæli toties deceptus fraude sereni.

ubi Servius quid enim? interpretatur quid ni? cur non? Græcè dicerem τί γάρ; vel, πῶς γὰρ ἔ; Etymolog Magnūm. τί γάρ; τι ἔν; καὶ φασιν δηλοῖ ἀντι ἔ, πῶς γὰρ ἔ; Ἄρατι γὰρ ἔ; Dio Chrylost. orat. de Servis. εἴδεις ἤ βλαπτομένων ἀπὸ τινὸς χρεῖται ἐκείνω ὑφ' ἔ βλάπτεται ἔ γάρ; nemo læsus à re quadam, nititur eo, quo læditur; quid ni? K.

ἐκπεσόντων Δημοσθένος ἐν Μακεδονίᾳ) De Macedonia nihil Libanius Rhetor in vita Demosthenis, tantum obmutuisse scribit, Plutarchus hoc ei in prima oratione, quam habuit ad populum, memorat accidisse. Item in secunda, ex qua etiam obvoluto capite aufugit. Facit autem cum Nostro A. Gellius, uti discimus ex inscriptione capitis 8. lib. VIII. Noct. Attic. qui liber pridem amissus est: verba hæc sunt. Quod Theophrastus philosophus omnium suæ ætatis facundissimus, verba pauca ad populum Atheniensem facturus, deturbatus verecundiâ obiicerit, quodque idem hoc Demostheni apud Philippum regem verba facienti eveniret. S.

Αἰχίνης ἦ) Faber vult deleri δέ. Mihi videntur excidisse aliqua, quæ ostendebant quare Demosthenes defecerit, nempe, quod vereretur Philippum. subiciebatur deinde, omnia contrario se habuisse modo in Æschine. S. ἦ hic expungendum. pertinet enim ad præcedens ἀληθές ἦ, unde in alienum locum venerat, quamvis Casaubonus l. c. nihil mutet. Philostratus in Æschine. ἐπέτεινε δὲ αὐτοῖς τὴν Ἀφροδίτην, ἡ ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως ἐπὶ τῷ Φιλίππου λόγῳ. ὅτε δὲ ἐξέπεσε μὲν τῷ λόγῳ ὁ Δημοσθένης. Αἰχίᾶν ἰλλοῦ (Demosthenis & Æschinis) discordiam oratio de Amphipoli apud Philippum, cum Demosthenes excidit sermone vel obmutuit. & in Herode iterum. οἱ ἦ προφέροντες αὐτῷ νέω ὄντι ἐν Παιονίᾳ τὸ λόγῳ τινὸς ἐκπεσεῖν ἐπὶ τῷ Αὐτοκράτορος, ἠγνοήκεναι μοι δοκῆσαι, ὅτι καὶ Δημοσθένος ἐπὶ Φιλίππου λέγων, ταυτὸν ἔπαθε. κακῆν μὲν, ἤκων Ἀθωάζε, τιμὰς προσήτη καὶ σεφάνης, ἀπολαλήκας Ἀθωαίοις Ἀμφιπόλεως. Ηρώδης δὲ ἐπεὶ τὰ ἔπαθεν, ἐπὶ τῷ Ἰστρον ἦλθεν ὡς οἰψων ἑαυτὸν. Qui vero illi (Herodi) exprobrant, quod juvenis in Pannonia oratione quadam coram Imperatore exciderit, ignorare

mibi videntur, id ipsum Demostheni quoque usu venisse. At ille tamen Athenas reversus honores sibi coronasque deposcebat, cum jam amisset Amphipolim Athenienses. Herodes autem idem expertus, in Istrum se dare præcipitem voluit. Idem Crasso & Antonio contigit. Cicer. lib. I. de Orator. alia recentiorum exempla dabit Crinitius lib. 5. de Honest. Discipl. cap. 3. quos laudat codex Kōnigianus. K.

Ἀτρομέτης ὁ Κωθωκίδης) Scribe Ἀτρομέτης ὁ Κωθωκίδης, auctoritate Æschinis ipsius epist. III. Plutarchi in ipsius vita. Incerti auctoris in simili argumento. Philostrati & Suidæ. Postremum vocabulum pagi nomen est, unde oriundus erat. Apollonius in Exegeſi. Αἰχίνης τὸ μὲν ἦν Ἀθλωαῖ, τὸ δὲ δῆμον Κωθωκίδης. S.

ἥτε πρὸς Φίλιππον φιλία) Hanc Æschinis amicitiam cum Philippo Demosthenes veris nominibus appellat προδοσίαν, μισθαργίαν, προδιίονεμ, ὀπερὰν mercenariam. additque deinde, καὶ αὐτοφιλίαν τε καὶ ξενίαν αὐτὴν ὀνομάζει. ἔτε Φιλίππος ξένον, ἔτε Αλεξάνδρος φίλον εἶποιμι ἂν ἐγὼ σε, ἔχ ἔγω μάλιστά, εἰ μὴ καὶ τὴν δεύρας καὶ τὴν ἀλλό τι μισθὸν πρᾶττοντας φίλος καὶ ξένος δεῖ καλεῖν τὸ μισθωσαμένων. quamvis ipse amicitiam hospitiumque appellet. Ego vero ut iia insaniam absit, ut te vel Philippi hospitem vel Alexandri amicum dicam, nisi etiam messorum & alii operam mercede locantes amici & hospites conducendum salvandi sint. vide Orationem de Corona, ubi notantur multi, qui se Philippo amicos jactitarunt: & proditis urbibus, statim ista expiravit amicitia. Philippus enim amavit τὴν μέλλοντα προδιδέναι & oderat τὴν ἤδη προδιδουκότας. Stobæus Serm. 171. K.

πάντα ἐφόλκια) Gesnerus ἐφόλκιά. Quod sine dubio est melius. Nam ἐφόλκια, parva quædam sunt navigia. Vide me de Militia Navali lib. II. cap. 2. S. ἐφόλκια habet Romana editio, quam temerè deserere nolim. Nam licet ἐφόλκιον, communiter notet naviculam, majoris navis appendicem atque adeo significet additamensium accessionem, attractivum. est tamen, ubi τὸ ἐφόλκιον non trahitur, sed trahit suam navem, si nimirum portus aut relinquendus aut intrandus. Philostr. cap. 3. de A. V. de navi è portu solvente, ὁρᾶτε, inquit, τὸ τὸ νεὸς δῆμον, ὡς οἱ μὲν τὰς ἐφόλκιδας ἐμπεθέηκασιν ἐρεῖλοι ὄντες, videte plebem nauticam, quæ ραδίῳ scapham, quæ trahit navem remulco, conscendunt optimi remiges. Hinc oritur metaphora, quâ dicimus omne illicium, omne protelum & quicquid elicit attrahitque aliud, ἐφόλκιον. Ita

Ita hoc loco *Philippi* amicitia & applausus *Æschini* fuerunt ad benè prompteque dicendum ἐφόλκια & ἐφοδία invitamenta, νιατικά & ἐλευστικόν τι habuerunt. similiter apud *Zachariam Scholasticum* anima dicitur συνέπεαξ τῷ βάρει ἔφολκίς pondus appendicis sequi, *Dialog. de Officio mundi.* unde interpr. quasi epholcia & invitamenta. K.

Ἀθωαῖοι ἦσαν) Athenienses erant *Areopagitæ*, non *Dii* majorum gentium. Non multum abludit illud *Ciceronis* de *Catone*: dicit tanquam in *Platonis πολιτεία*, non tanquam in *Romuli* face, sententiam, lib. 2. ad *Attic. Epist.* 1. K.

Κ Ε Φ. 17.

CAP. XIII.

Τίνες ἐκ ἐγέλων.

Qui non riserint.

Ἀναξαγόραν τὸν Κλαζο-
μένιον φασὶ μὴ γελῶντά πο-
τε ὀφθάλμῳ, μήτε μειδιῶν-
τα ἢ ἀρχῶ. λέγουσι ὅτι καὶ
Ἀεισόξενον τῷ γέλῳτι ἀνά
κράτῳ πολέμιον γενέσθαι.
Ἡράκλειτόν τε ὅτι πάντῃ τὰ ἐν
τῷ βίῳ ἔκλαεν.

Anaxagoram Clazome-
nium ajunt nunquam ride-
re visum esse, neque subri-
dere omnino. Dicunt etiā,
Aristoxenum valde à risu
abhorruisse, & *Heraclitum*
omnia in communi vitæ
deplorasse.

μὴ γελῶντα) Adde his *Diogenem Cynicum*, *Pyrrhonem*,
Timonem, *Socratem* ex *Græcis*, ex *Romanis* *Crassum*, *Crassum*
in *Parthis* interempti avum, de quibus *Plinius* lib. VII. c. 19. S.

γέλῳτι ἀνά κράτῳ πολέμιον) Imitatur *Xenophonem*, quæ
lib. 2. de *Instit. Cyri* de *Aglaïtida* ait, quod fuerit τῷ γέλῳτι πολέ-
μιῳ, risus hostis. *Demetrius* δὲ ἐρμηνείας, *Xenophon*, inquit,
ἀγέλασον πρόσωπον καὶ συγνόν, personam terricam, quæ risum dedidi-
cit, afferens, nihilominus ex illo rimumice pro aqua risum exsculpsit, di-
cens, ὅτι ῥαῖόν ἐστι πῦρ σκτελεῖναι ἀπὸ σὸς ἢ γέλῳτα. citius a te ignem
quis exiuderit, quam risum. vide ipsum *Xenoph.* l. c. Cæterum
ἀγέλασον cognomen etiam *Κυρηνῶν* ὁ Πολύζηλος tulit, apud
Photium ex *Ptolomæi Hephæstionis Polymasthia.* de *M. Crasso* quem
semel in vita risisse *Lucilius* ait vid. *Cicero* l. V. de *fin. bon. & mal.*
Hieron. epist. ad *Demetriad.* K.

Ἡράκλειτον) *Seneca* lib. II. de *Ira* cap. 10. *Heraclitus* quom-
dies prodieras & tantum circa se male vivendum. imo male per-

eiunium viderat, flebat, miserabatur omnium, qui sibi læti felicesque occurrebant. Adde Lucianum in auct. vitarum. S.

ΚΕΦ. ΙΘ.

CAP. XIV.

Περὶ Διογένης τελευτῆς.

De morte Diogenis.

Διογένης ὁ Σινωπῶς ὅτε λοιπὸν ἐνόησεν ἐπὶ θανάτῳ, ἑαυτὸν φέρων μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γεφυρῆς πρὸς γυμνασίῳ ὀλίγῳ, καὶ προσέταξε πρὸς παλαιστροφύλακι, ἐπιθῆναι αἰθέριαι δάσπεπνδρῶτα αὐτὸν, ῥίψαι εἰς τὸν Ἰλισσόν. ἕτως ἄρα ὀλίγον ἔμελε Διογένει καὶ θανάτῳ, καὶ ταφῆς.

Diogenes Sinopenfis, quum jam læthali morbo esset affectus, vixque seipsū sustinens, dejecit se de ponte, qui prope gymnasiū erat: mandavitque custodi palæstræ, ut quum exspirasset, se abjiceret in Ilissum. Adeo pro nihilo duxit mortē & sepulturam Diogenes.

ἑαυτὸν φέρων μόνον) Gesnerus scribit, μόλις. Interpres videtur ἑαυτὸν & φέρων legisse, quod tamdiu placet, donec quid melius succurrat. Faber ἑαυτὸν φέρων μόνον, & φέρων ait esse παρέλκον Atticum: significare vero locum totum, ipse solus & sine ullo comitatu se dejectum iuit de ponticulo. Cæterum de genere mortis dubitant. Alii & inter eos Suidas morsu canis decessisse putant. Alii esu carnis crudæ, alii polypodis, ut est apud Athenæum, Antisthenes cohibitione spiritus vult mortuum esse, alii aliter. S. Benè quidem Clariss. Faber τὸ φέρων ex Atticismo defendit, quod sæpius significat sua sponte, data operâ & , ubique orationi pro rei substantiæ indole, emphasin addit. Plutarchus de Puer. Instit. τέρας φέροντες ὑποβάλλουσι τὰς υἱάς, his (iunctis prædagogis) ipsi sua quasi manu, sine exceptione subdunt filios. Verum non possum illud Nostri, ἑαυτὸν &c. ἔρριψε κατὰ τινος γεφυρῆς, ita interpretari, de quodam ponticulo se dejectum iuit. Hoc enim, ut alia mittam, gymnasii custodi à Diogene erat mandatum, nempe ut se jam extinctum de ponte in Ilissum mitteret. hoc itaque modo acceperim, seipsum vel corpus temerè sine arbitris in ponticulum abjecit. Nam æger Diogenes ibi solus procubuit, ubi ponticulus ei cubile erat. vide indicem in κατὰ. Salmas. notis

in Gallieno legit cum Gesnero, εαυτὸν φέρων μόλις, ἐρίψε &c. explicatque quasi Diogenes præ mala valetudine vix sese ferre potuerit. K.

Ιλιωδόν.) Laërtius scribit Ελιωδόν. Eruditissimus Menagius scribendum putat, εἰς τὸ ἔλειον, quia Ilissus flumen Atticæ, Diogenes vero Corinthi obiit, sensus in locum paludosum. Ipsum vide in Notis, ad Laërt. p. 149. S. Ιλιωδὸν Plato quoque legit & Strabo. Pausanias. Ειλιωδὸν. corruptius Ἐλιωδὸν. Cæterum communior scriptio Ιλιωδὸν. Quam hæc loco servandam censeo. Ut enim Auctores in diversa eum, cum quaeritur, quo genere mortis Diogenes extinctus sit; ita etiam locus, ubi eum fatalis hora deprehenderit, ἀμφισβητήσιμῳ, nec dum definitus est. Corinthi enim in Cranio mortuum sunt qui tradant. Laërt. in Vita ejus. Alii in itinere, cum tenderet Olympiam, febris correptum obiisse ajunt. Hieronymus lib. 2. adversus Jovinianum. Cum ad agonem Olympiacum, qui magna frequentia Græciæ celebrabatur, jam senex pergeret, febris in itinere apprehensus, accubuit in crepidine viæ: volentibusque eum amicis, aut in iumentum, aut in vehiculum tollere, non acquievit: sed transiens ad arboris umbram, locutus est: abite quaeso, & spectatum pergite: hæc me nox aut victorem probabit aut victum. Si febrem vicerò ad agonem venturam: si me vicerit, ad inferna descendam. Ibi per noctem eliso gutture non tam mori se ait, quam febre morte excludere. confer Sarisburiensem lib. V. Polycrat. cap. 17. & Arrian. Epist. p. m. 348. Præterea si in Ilissum se mortuum projici voluit, ut Laërtius scribit cum Nostro, in Attica eum aut planè defunctum aut morti saltem vicinum fuisse verisimile est. Ideoque hæc triga opinionum de morte Diogenis non est confundenda eis μίαν Μύκονα, sed distinctè servanda & explicanda. K.

ἕτως ἄρα.) Eleganter & copiose de hac re Marcus Tullius Tusc. lib. I. S.

ΚΕΦ. ΙΕ.

CAP. XV.

Περὶ Φιλίππου ἐν νίκῃ ἐγκρα-
τείας, καὶ τίνῳ ἐβέλετο
ἀναμιμνήσκουσα.

De Philippo in victoria con-
tinentia, & cujus sibi memoriam
refricari identidem
voluerit.

Εν Χαίρωνεία τὸς Ἀθη-
ναίους νίκη ἐνίκησε Φίλιππον, ὁ-
παρθεὶς ἢ τῇ ἄποραγίᾳ, ὁ-
μως λογισμῷ ἐκράτησε, καὶ
ἔχ' ὕβρισε. καὶ εἶχε ταῦτα
ᾧ εἶπε δὲ εἶν' αὐτὸν ὑπομιμνή-
σκεσθαι ὑπὸ τινῶν παύ-
σων ἔωθεν, ὅτι ἄνθρωπός ἐ-
στιν, καὶ προσέταξε τῷ παι-
δί τῆτο ἔχειν ἔργον, καὶ ἐ-
πρότερόν φασιν, ἕτε αὐτὸς
πορεύει, ἕτε τις τῶν δημοφώνων
αὐτὸ παρ' αὐτὸν εἰσῆι, πρὶν
τῆτο αὐτῷ τῶν παῶν ἐκάσῃς
ἡμέρας ἐκβαῖσαι τείσ. ἔλε-
γε ἢ αὐτῷ, Φίλιππε, ἄνθρω-
πός εἶ.

ter ei proclamasset, dicens, Philippe, homo es!

Philippus quum in Cha-
ronea fudisset Athenienses,
licet fortuna euectus, tamē
appetitū rationi subdidit,
neq; contumeliose aut in-
temperanter aliquid fecit.
Proinde consultū esse pu-
tabat, quendam ex pueris
quotidie hoc ei mane in
memoriā revocare, quod
esset homo. quare puero
delegavit hoc officiū, neq;
ipse prodibat antea, sicut
fertur, neque quisquā, qui
eum convenire vellet, pri-
us ad eum introibat, quam
singulis diebus puer hoc

ὁμως λογισμῷ) *Diobæus*, qui se hæc Nostri refert exscripsis-
se, habet λογισμῷ, Sermone XXI. S. An *Philippus* intra mode-
rationis gyrum se continuerit, docebit *Diodorus* l. 16. *Biblioth.*
cum quo *Iustinus* lib. IX. cap. IV. componere. Cæteroque ne-
mo luculentius moderationem *Philippi* descripsit quam *Polybius*
l. V. *Histor.* c. 10. ipsa verba proponam variamque insimul le-
ctionem ἐ *Suida* in Φίλιππον: Φίλιππον, inquit, νικήσας Ἀθη-
ναίους τὴν ἐν Χαίρωνείᾳ μάχῃ, ἐ τοσῶτον ἤνυσε ἀπὸ τῶν ὅσων, ὅσον ἀπὸ
τῆ ἐπιχειρίας καὶ φιλανθρωπείας (*Suid.* φιλανθρωπείας male.) τῶν τρόπων.
τῶν μὲν γὰρ πολέμων καὶ τῶν ὅσων αὐτῶν μόνον (*malim* ex *Suid.* μόνων)
ἀπειροφύσῃ, (*S.* ἐχέουσ. male.) καὶ κύριον κατέστη τῶν ἀντιπαλαίων.
τῆ δ' ἐυγνωμοσύνη καὶ μετελότητι πάντας Ἀθῶναιους ἅμα καὶ τὴν πό-
λιν αὐτῶν ἔχειν ὑποχείριον, ἐπ' ἐπιμετρῶν τῶν θυμῶν (*Suid.* τῶν θυ-
μῶν quod melius) τῶν πραπίσμασι; ἀλλὰ μέχρι τῶν πολέμων καὶ
φιλοεικῶν (*Suid.* νικῶν) εἰς τὸ λαβεῖν ἀφορμὰς πρὸς ἀποδείξιν τῆ
αὐτῆ πραότητος καὶ κυλοκαγαθίας. τῶν γὰρ ἐν χάρις λύτρων ἀπο-
θείας τῶν αἰχμαλώτων, καὶ κηδεύσας Ἀθῶναιων τῶν τελευτήσασαν,

ἔτι δὲ σωθεὶς Ἀντιπάτρῳ τὰ τέτων ὄσα (Suid. καὶ τῷ Α. τῶν Ἀθωαίων τ. τ. θάψαι κελεύσας, ἔτι δὲ καὶ σωθεῖναι τ. τ. ο.) καὶ τῶν ἀπαλατιομένων τὰς πλείους ἀμφίσας μικρὰ λαπάνη. (Suid. omittit) &c. Philippus in pugna ad Cheroneam victor Atheniensium non tantum armis, quantum clementia & humanitate morum profecit. Nam bello & armis solos illos devicit, & resistentes sibi subjecit: æquitate autem & moderatione omnes Athenienses unâ cum ipsa urbe in potestatem redegit, dum rebus gestis nihil iræ superaddidit, sed ideo bellum gessit vicique, ut occasionem & materiam haberet suam tum mansuetudinem, tum benignitatem declarandi. Ea propter captivos sine pretio domum remisit, Antipatrumque cæsurum iusta peragere & ossa legere iussit: discedentes autem veste donavit. eoque sumptu minimo solerter rem maximam confecit. Namque illa animi magnitudine animos Atheniensium adeo permovit perculitque, ut ex hostibus socii ad omnia promptissimi postea evaserint. Κ.

Φίλιππος ἀνδρῶν ἑ) In similitudinem triumphantium, quibus in curru retro comes adhærebat, per singulas acclamationes civium, dicens: Hominem Te esse memento! Hieron. ad Paulam super obitu Blefillæ. Κ.

ΚΕΦ. 15.

CAP. XVI.

Περὶ Σόλωνος καὶ Πεισιστράτου.

De Solone & Pisistrato.

Σόλων ὁ Ἐξεcestίδου γέρον ἦδη ὡν ὑπὸ πλάτῃ Πεισιστράτον τυραννίδα ὀπιθήσεσθαι, ἠνίκα παρῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθωαίων, καὶ ἦτι φρουρὰν ὁ Πεισιστράτος. ὄρων ἃ τὰς Ἀθωαίους τῶν μὲν αὐτῶν λόγων ῥαθύμως ἀκούοντας, προσέχοντας ἃ τῷ Πεισιστράτῳ, ἔφη, ὅτι ἢ μὲν ἐστὶ σοφώτερος, ἢ ἢ ἀνδρείότερος. ὁποσοὶ μὲν μὴ γινώσκουσιν, ὅτι

Solon Excectidæ filius jam ætate grandior suspectū habere cœpit Pisistratum, nomine tyrannidis affectatæ, quum progredere-tur in concionē Atheniensium, & postularet præsidium à populo. Videns autem Athenienses negligentiores & parū attentas aures sermonibus suis præbere, Pisistrato vero acceden-

φυλακῶν λαβῶν παρὰ τὸ σῶμα, τύραννον ἔσαι, ἀλλὰ τέτων μὲν ἐσι σοφώτερος. ὁπόσοι ᾗ γινώσκοντες, ὑποσιωπῶσι, τέτων ἀνδρείότερος ἐσιν. ὁ ᾗ λαβῶν ἤ δυνάμιν, τύραννον ἴω. καθεζόμενον ᾗ Σόλων παρὰ τῆ οἰκίας, ἢ ἀσπίδα, καὶ τὸ δόρυ παρὰ θέμενον ἔλεγχον, ὅτι ἐξώπλισται, καὶ βοηθεῖ τῇ παίδει, ἢ δυνάταί, στρατηγὸς μὲν δὲ ἢ ἡλικίαν ἐν ἔτι ὦν, δύνει ᾗ δὲ ἢ γινώμενον. ὁμως ἐν Πεισίστρατον εἶτε αἰδοῖ τῇ παρὰ ἢ ἄνδρα, καὶ ἢ σοφίαν αὐτῆ, εἶτε καὶ μνήμη τῶν ἐφ' ἡλικίας, (λέγεται γὰρ, αὐτὸν παιδικὰ γρηθέσαι,) ἔδεν γε ἔδρασε κακὸν Σόλωνα.

tanti viri & sapientia, seu recordatione adolescentiæ prohibitus (dicitur enim amasius fuisse Solonis) nullo eum damno affecit.

Ὁ δὲ ἐν Σόλων ὀλίγον ὑπερον ὑπεργηρωσ ὦν, ἢ βίον ἐτελεύτησεν, ὅτι σοφία καὶ ἀνδρεία μεγάλῃ ἀπολιπῶν δόξαν. καὶ ἀνέστησαν αὐτῷ χαλκῶν εἰκόνα ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀλλὰ καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ παρὰ τὰς πύλας παρὸς

cunq; enim non intelligent ipsū, si accepisset corporis satellitium, tyrannide quoque potiturum, his se esse sapientiozem : qui vero tametsi intelligerent, tamen subitescerent, itis se esse fortiozem. At ille quum impetrasset copias, tyrannidē occupabat. Solon vero ante domum suā sedens, protendebat scutū & hastam, inquiens, se arma sumpsisse ad afferendam patriam, quoad posset, & quum jam ætate minime par esset ad agendum ducem (aut militem) tamen animo patriæ favebat. Nihilominus tamen Pisistratus, seu reverentia

recordatione adolescentiæ

amasius fuisse Solonis) nul-

lo eum damno affecit.

Solon vero paulo post,

ad decrepitam usque senectutē ætate provecus,

vitam cum morte comutavit,

magnamque sapientiæ

& fortitudinis laudem sibi

reliquit. Atque in honorē

ejus ænea statua in foro po-

πρὸ τείχει ἐν δεξιᾷ εἰσιὸ ἵλων, sita est, sepultusque publi-
καὶ περιωκοδόμητο αὐτῷ ὁ τά- ce, juxta portas mænio-
φθ. rum, ad dextram introitus:
& monumentum ejus muro cinctum est.

τυραννίδα) Gesner. τυραννίδι. quod & Faber probat. S.

παρηλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν) Thorace clypeoque arma-
tus. Testis Laërtius in vita ejus. Cui addas Plutarchum, qui
hæc omnia copiosus. Aristid. orat. de Smyrna. S.

ἦται φρεσὸν) Hæc pervulgata Tyrannidem affectantium
via erat. vide Aristotelem lib. I. Rhetor. cap. 2. & lib. 2. cap. 20.
ubi Himerzi Phalaridi decreverunt φυλακὴν τῆς σώματι, corpo-
ris custodiam, & Cononis Δηγήσεις apud Photium p. 231. & seq.
Plato lib. 8. de Republ. τὸ δὴ τυραννικὸν αἶτημα, τὸ πολυθρύλλη-
τον ἐστὶ τάτω, πάντες οἱ ἐπὶ τῶν ἀσβεστηκότες, ἐξ ἀλόγκου αἰτεῖν
τὸν δῆμον φυλακὰς τινὰς τῆς σώματι, ἵνα σῶς αὐτοῖς ἦ ὁ δῆμος βο-
θός. Deinde sequitur Tyrannica illa & celebrata petitio. omnes enim
eo iudentes comminiscuntur corporis custodiam a populo petendam,
ut scilicet saluus perstet ille populi vindex & assertor. Huc petiti-
oni non male obviam ivit ille, qui Syracusanis, Dionysio etiam
corporis custodiam à populo petente, auctor fuit, ut tot ei satel-
lites decernerent, quot quidem unum vel alterum vel plures et-
iam, non tamen omnem populum sibi haberent obnoxium. A-
ristot. lib. 3. Polit. cap. XV. in fine. K.

τὴν δύναμιν) Satellitium seu corporis custodiam, quam
quo astu à plebe obtinuerit, lege apud Justinum lib. II. cap. 8.
altosque quos Bongarsius illic nominat auctores. S.

πρὸ τῆς εἰκίας) Ita Plutarchus lib. An seni sit gerenda
resp. Laërtius scribit, πρὸ τῆς στρατηγίας posuisse, & dixisse ὡ πα-
τερὶς βεβοῦθηκά σοι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. S.

αὐτὸν παιδικᾶ) Faber legit αὐτῷ vel αὐτῆ. Probo. S.

ὑπέγρηως ὡν τὴν βίον ἐτελεύτησεν) Luciano teste in Macrob.
ad centesimum annum usque vixit. Mortuus autem non Athen-
is, sed in Cypro, ut ait Laërtius, ossaque ejus in cinerem solu-
ta, perque Salaminam insulam disseminata, ut adeo honorarium
id ejus Athenis sepulchrum fuerit, cujus mentionem facit. Nec
enim strictè accipienda putem verba hæc, sic ut contrarium sen-
tiant ab iis, qui tradunt excessisse urbe, licet hoc memoraverit &
Plutarchus vita ejus. vide Meursii Solon. & Menag. ad Laërt.

P. 17. S. Auctor Noster, quantum ex verbis ejus licet colligere, minimè accedit illorum partibus, qui Solonem senectute jam præcipiti abiisse in Cyprum, ibique mortuum Solis tradiderunt. *Plutarchus* in Vita ejus, Pisistratum sæpe ait solitum accersere Solonem & ejus uti consilio & legibus, ipsumque Solonem multa Pisistrato rite atque ordine peracta laudasse. Quæ omnia non nisi in præsentem cadere videntur. K.

ἐν τῇ ἀγορᾷ) πρὸ τ' τοῦ. Ait *Pausanias* in Atticis. S. (ᾠδὴ ἀποδόμητο) Septo ejus monumentum circumdantem est.

Qui honos viris illustrioribus servatus legitur. *Thucyd.* lib. V. de *Brasida* in prælio cadente: οἱ Ἀμφιπολίῃ) ᾠδὴ ἔξαντες αὐτῷ τὸ μνημεῖον, ὡς Ἡρώϊτε ἐντέμνουσι &c. quod *Valla* reddit. *Amphipolitani* monumentum ejus circumstantes (sine dubio legendum circumdantes) tanquam Heroi immolant. Ex hujusmodi ᾠδὴ πειθευμένων, conserto inclusis monumentis pleraque *Ethnicorum* templa surrexerunt. vide *Arnobium* lib. VI. adversus *Gentes*. K.

ΚΕΦ. ΙΖ.

CAP. XVII.

Περὶ Οἰνυκίνου Ζαγκλαίων
μονάρχου.

De Oenycino Zanclæorum
monarcha.

Ὅτι Σκύθης Οἰνυκίνου ὁ τῶν Ζαγκλαίων μονάρχης ἀνέβη εἰς Ἀσίαν πρὸ βασιλέα Δαρεῖον, καὶ αὐτὸν ἐνόμισε πάντων δικαιότατον ἀνδρῶν εἶναι, ὅσοι ἐκ τ' Ἑλλάδος παρ' αὐτὸν ἀνέβησαν. ὅτι παρατησάμενος βασιλέα ἀφίκετο εἰς Σικελίαν, καὶ πάλιν ἐκ Σικελίας πρὸ βασιλέα ὁπίσω. τῆτο ἡ Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης ἐκ ἐποίησε. καὶ ὅθεν τῆτο Δαρεῖος ὑπὲρ αὐτῆς φλαύρωσ

Oenycinus Scythæ, Zanclæorum princeps, quæ ad *Darium* ascendisset in *Asiam*, omnium hominû, qui ex *Græcia* venerant, existimatus est ab illo justissimus esse. Hic, quum à rege veniam in *Siciliam* proficisci impetrasset, rursum è *Sicilia* retrorsum ad regem reversus est. Id quod *Democedes* *Crotoniata* non fecit: & ob hanc causam malis eum epithetis *Darius* ἔλεγε,

ἔλεγμα, ἀπατεῶνα λέγων, καὶ ἀνθρώπων κάκιστον. ὃ ἐν Σκύθης ἐν Πέρσας μέγα ὄλβιων, γήρα κατέστρεψε τὸ βίον. *Perferam, scribendum ὁ Ἰνύκιον, ab urbe Siciliae, in quam relegatus fuit à Gelæ tyranno Hippocrate. Consule Herodotum lib. VI. ubi habes integram historiam, præne ad verbum. S. Ex Romanæ Editionis male coalita lectione Οἰνόκιον omnes aliæ contraxere labem. nec dubium est, quin ὁ Ἰνύκιον divisim rescribendum. hinc apud Hesychium legas Ἰνύκιον (non Ἰννύκιον) εἶναι δὲ τὸ Ἰνυκῆ τὴ Σικελίας· ἐστὶ δὲ πολίχμιον ἕνδιον. Vinum Inyceanum nomen habet ab Inyco Siciliae, est vero oppidulum vini melioris proventu celebre. K.*

Σκύθης Οἰνόκιον) Perperam, scribendum ὁ Ἰνύκιον, ab urbe Siciliae, in quam relegatus fuit à Gelæ tyranno Hippocrate. Consule Herodotum lib. VI. ubi habes integram historiam, præne ad verbum. S. Ex Romanæ Editionis male coalita lectione Οἰνόκιον omnes aliæ contraxere labem. nec dubium est, quin ὁ Ἰνύκιον divisim rescribendum. hinc apud Hesychium legas Ἰνύκιον (non Ἰννύκιον) εἶναι δὲ τὸ Ἰνυκῆ τὴ Σικελίας· ἐστὶ δὲ πολίχμιον ἕνδιον. Vinum Inyceanum nomen habet ab Inyco Siciliae, est vero oppidulum vini melioris proventu celebre. K.

Δημοκρίδης) Medicus captus à Persis & ad Darium perductus, ut ægrotantem ejus ex mamma uxorem sanaret. Pro quo cum à rege obtinuisset, ut sibi domum ad visendos suos proficisci liceret, noluit reverti. Testis Athenæus lib. XII. Suidas, & Herodotus. S.

ΚΕΦ. ΙΙΙ.

CAP. XVIII.

Περὶ Εὐθύμου, καὶ τῆς ἐν Τεμέσῃ ἥρωος, καὶ παροιμίας.

De Euthymo, & Temesense Heroe, & proverbio.

Εὐθύμου ὁ Λοκρὸς τὸ ἐν Ἰταλία, πύκτις ἀγαθὸς ἰσχυρὸς τε σώματι περὶ δὲ θαυμασιώτατος γυμνασίου λίθου γὰρ μεγέθει μέγιστον θεικνύσιν Λοκροὶ, ὃν ἐκόμισε, καὶ ἔθηκε παρὰ τὸ θυρῶν. καὶ τὸ ἐν Τεμέσῃ ἥρωα φόρος παρατίθμενον ὡς τὸ προσοίκων ἔπαυσεν. ἀφικόμενος

Euthymus in Locris Italiae natus, pugil egregius, & corporis robore incredibili admirabilis fuisse creditur. Locri enim lapidem ostendunt magnitudine maximum, quem portavit, & ante fores posuit. Idem Temesæo heroi, qui tributum ab accolis exigebat, hanc

γὰρ εἰς

ἦδ' εἰς τὸ ἱερόν αὐτῆ , ὅπερ
 ἄβατον ἔσσι τοῖς πολλοῖς , δι-
 γωνίσασθαι πρὸς αὐτὸν , καὶ
 λυάγκασεν ἄνπερ ἐσύλησεν ,
 δλοπίσαι πλείω· ἐντεῦθεν
 τοι καὶ ἐρῥόσεν ἡ παροιμία ,
 ἡ λέγεται , ὅτι τῶν ἀλυσιτελῶς
 τι κερδαμόνων , ὅτι αὐτοῖς
 ἀφίξεται ὁ ἐν Τεμέσῃ ἦρως.
 λέγουσι ἡ αὐτὸν Εὐθύμον
 καταβάνα ὑπὲρ Καῖκιν ποτα-
 μόν , ὅς ἐστι πρὸ τῶν Λοκρῶν
 πόλεως , ἀφανισθῆναι.

potestatem eripuit. Acce-
 dens enim in delubrum e-
 jus , quod vulgo inacces-
 sum erat, cum ipso certamé
 inivit, coëgitq; multo plu-
 ra, quam prædatus fuerat,
 rependere. Unde prover-
 bium manavit, quod de iis,
 qui inutiliter lucrantur, di-
 cit, venturū ad eos Teme-
 sæum heroa. Euthymum
 vero, quum descendisset ad
 flumen Cæcim, quod præ-
 terlabitur civitatem Lo-

crensium, non amplius in terris visum esse perhibent.

Εὐθύμος) Eandem rem luculenter describunt *Strabo* l. VI.
 & *Suidas* in Εὐθύμος. S.

πόκτης) Meminit *Plinius* lib. VII. cap. 47. terque (ut
 emendat *Meursius*) *Olympia* victorem , semel victum scribit , *De-*
mostheni in orat. adversus *Midiam* est *Luctator*. S.

καὶ τὸ ἐν Τεμέσῃ ἦρως) Fuit hic unus ex *Ulyssis* sociis, no-
 mine *Alybantēs*, uti *Suidas* refert. *Pausanias* in *Eliacis* *λύβαντα*
 nominat, aitque se in veteri pictura vidisse eum ut dæmonem de-
 pictum, χροῖαν ἡ δεινῶς μέλαινα, καὶ τὸ εἶδος ἅπαν ἐς τὰ μάλιστα φο-
 βερὸν, habuisseque ἐσθῆτα λύκος δέροντα. S. Quod *Euthymus* vi-
 ribus corporis effecit, id *Porphyrus* arte magica conatus est imi-
 tari. Ipse enim de se scribit, se *λαϊμόνιον* τινος φύσιν dæmonem
 quendam, ἐ balneo, quod infestum habuerat, expulisse, καυσάν-
 θα τῆτον ἔλεγον οἱ ἐπιχώριοι, quem incolæ loci illius *Causantham* vo-
 cabant. Simile fere est, quod de *Eurybato* *Lamiam* profligante
 habet *Anton. Metam.* VIII. Cæterum de *Euthymo*. v. *Nic. Leo-*
nicum Thomæum in *Variâ Histor.* lib. I. cap. 42. K.

εἰς τὸ ἱερόν) Notæ *Bigotiani* Codicis testantur alibi legi
 ἔσσι pro εἰς. S.

ἐρῥόσεν) Eadem notæ repererunt alibi ἐρῥήσει. S.

ὁ ἐν Τεμέσῃ) Sic & apud *Plinium* lib. III. cap. 5. oppidi hujus nomen scribitur. *Pausania* loco ante dicto est Τεμέσση. S.

Καῖκιν) Depravatum fluminis hujus nomen: scribe Κακίνω. *Plinius* lib. III. cap. 10. ubi de Locris Italiae: amnes ibi navigabiles *Cacines*, *Crotalus*, *Semirus*. Ita lego, licet vulgati habeant *Cacinos*. Quoniam & in *Pausania* Κακίνης est, isque fluvius *Euthymi* pater fuisse scribitur. S. Emendatio debetur *Cl. Meursio*, notis ad *Anigoni* *Histor. Paradoxon.* p. 145. K.

ἀφανειώων) *Pausanias* dicto loco, ἤκασα ἢ κῆ τιόνδε ἔτε ἐς τὸν Εὐθύμον, ὡς γήρως τε ἐπὶ μακρότατον ἀφίκοιτο, κῆ ὡς λῆθοσαν ἐν κρυφῶν ἀφίδις ἐτερον τινα ἐξ ἀνδρώων ἀλλων ἀπέλθοι τρέπον. S.

ΚΕΦ. ΙΘ.

CAP. XIX.

Ἐπιτύμβιον Ἀναξαγόρου, καὶ
βωμὸς αὐτῶ.

Epitaphium sepulchro Ana-
xagora insignitum, &
ejusdem ara.

Ἐνθάδ' ὁ πλεῖστον ἀλη-
θείας ὑπὲρ τέρμα περήσας
Οὐρανίε κόσμος, κείτα Ἀνα-
ξαγόρας.

Hic jacet ille, cui rerum
patuere recessus.

Atque arcana poli, magnus
Anaxagoras.

Ὅτι καὶ βωμὸς αὐτῶ ἴσα-
ται, κῆ ὀπιγέγραπται ὁ μὲν,
Νεῦ, ὁ δ' Ἰ, Ἀληθείας.

Arae etiam geminae ei po-
sita sunt, altera Mentis, al-
tera Veritatis inscripta.

ἐνθάδ' ὁ πλεῖστον) Apud *Laërtium* est: ἐνθάδε πλεῖστον. S.
βωμὸς) *Gesnerus* vult, βωμῶ αὐτῶ ἴσαντα legendum esse.

Et recte. nam de duabus aris eum loqui manifestum est. *Cuperus* legit, ὅτι κῆ βωμοὶ αὐτῶ ἴσαντα. S. Non opus est, ut ex una ara duas faciamus manu *Criticâ*. Solet enim *Noster* & *Sophistæ* alii quoque per *ellipsis* omittere τὸ φασί. *Supra* lib. V. c. 17. οἱ δὲ (φασί) μεμνηνὸς τῆτο δολοῦσαι, sunt vero qui tradant *illum* furentem fecisse illud, & in fragmentis voce ἀπάνατο, οἱ μὲν δὲ λαῖς, οἱ δ' ἔ ταύταις, alii (ajunt) *vermibus*, alii vero non *illis*. *Philostratus* lib. 2. de *Vit. Sophist.* πρὸς τελευτῆς τῶ ἀνδρός, οἱ μὲν, ἐβδομηκοντάτῳ τεθνήσκει αὐτόν. οἱ δ' ἔπω καὶ οἱ μὲν οἴκοι, οἱ δ' ἐτέρωθεν. quod mortem viri attinet, quidam (ajunt) *septuagena-*
rium

tiuum esse mortuum, alii, nondum ea fuisse ætate, atque alii, domi, alii alibi mortuum (ajunt), & iterum. οἱ μὲν ἐν Κελτοῖς Φασιν (τελευτῆσαι τὸν Ἀλέξανδρον) ἔτι ἐπισέλλοντα, οἱ δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, πτωμένου ἔπιπέδαι. καὶ οἱ μὲν ἐξηκοντήτην· οἱ δὲ καὶ ὀκτῶ· καὶ οἱ μὲν ἐπὶ ἡῶν, οἱ δὲ ἐπὶ θυγατρὶ, *Quidam Alexandrum ajunt mortuum apud Celtas, cum adhuc ab epistolis Græcis Imperatori esset, alii in Italia jam ab officio dimissum. alii eundem obiisse volunt sexagenarium: alij octennium addunt, nonnulli filium superstitem reliquisse ferunt, alii filiam.* vid. eund. p. 578. Gemina germana phrasi hoc loco *Noster.* ἐπιγέγραπται, ὁ μὲν (Φησὶ) Νῆ, ὁ δὲ (Φησὶ) Ἀληθείας, & (ἀρα) inscriptio est, quidam ait, ut *Mentis*, alius vero, *Veritatis*. Adeoque non diversitas ἀρᾶ innuitur, sed inscriptionis, quæ secundum quosdam Νῆ fuit, juxta alios autem Ἀληθείας. Plura hujus ἐκείνης exempla suppeditabunt *Noster Hist. Anim.* lib. 1. cap. 6. & 16. & lib. 6. cap. 25. *Philostrat.* lib. 1. Vit. Apollon. cap. 1. *Laërtius* vita *Parmenidis* & ex eo *Suidas* in Ἐπιστολῶν. Frustra igitur fuerunt, qui ex Æliano docuere geminas *Anaxagoræ* positas fuisse aras, quarum altera *Mentis*, altera *Veritatis* nomine inscripta. K.

ἐπιγέγραπται) More veterum, quo cuique ἀρᾶ nomen ejus dei inscribatur, cui esset consecrata. Notus est locus in *Æliis* de ara Atheniensium, cujus inscriptio erat, Ignoto Deo. S.

ὁ μὲν Νῆ) Sic enim vocabatur *Anaxagoras*, ut testatur *Laërtius* in vita ejus, & *Plutarchus* in *Pericle*. S. De Νῆ *Anaxagoræ* nemo melius ipso *Anaxagora* in πρώτων φυσικῶν. verba habes apud *Simplicium* in 1. *Physic.* *Aristotel.* fol. 33. & fol. 313. K.

FINIS LIBRI OCTAVI.

ÆLIANOY

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ÆLIANI VARIÆ

Ιστορίας

Historiæ

Βιβλίον ἕνατον.

LIBER IX.

ΚΕΦ. α.

CAP. I.

Ὅτι Ἱέρων, καὶ παιδείαν ἠγά-
πησε, καὶ εὐεργέτης καὶ κα-
τὰ τοὺς ἀδελφοῖς ἐν ἀγά-
πῃ εἶσις.

*Quod Hieron doctrinam
complexus, & singulari in omnes
liberalitate, peculiarique in fra-
tres amore fuerit.*

Ἱέρωνα φασί, ὅτι Συρακέ-
σιον φιλέλληνα γυμναστής,
καὶ τιμῆσαι παιδείαν ἀνδρείο-
τατα, καὶ ὡς καὶ προχειρότα-
τος εἰς τὰς ἀεργεσίας λέγε-
ται. προθυμότερον γὰρ φασί
αὐτὸν χαίρειναι, ἢ τὰς
αἰτῶντας λαμβάνειν. καὶ ὅτι
καὶ ὅτι ψυχρὴ ἀνδρείοτατος.
ἀβασανίστως ὅτι καὶ τοῖς ἀδελ-
φοῖς συνεβίωσε, τρισὶν ἔσι,
πάνυ σφόδρα ἀγαπήσας αὐ-
τὰς, καὶ ὑπὸ αὐτῶν φιληθεῖς
ἐν παντὶ μέρει. τὰ τῶ φασί καὶ
Σιμωνίδης συνεβίωσε καὶ Πίν-
δαρος. καὶ ἐκὼν ὠκνησέ γε
Σιμωνίδης βαρῦς ὢν ὑπὸ
γῆρας πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι.
καὶ μὲν γὰρ καὶ φύσει φιλάργυ-
ρος ὁ Κεῖς. προὔτρεπε δὲ
αὐτὸν καὶ πλεονὴν ἢ τοῦ Ἱέρωνος
φιλοδοκίαν φασί.

Hieronem Syracusanū
ajunt Græcorum fuisse
perstudiosum: & plurimi
doctrinam fecisse, item ad
largienda beneficia propē-
sissimum fuisse, multoque
promptiorem in dandis,
quàm petentes in accipien-
dis. Erat autem laudabili
animi magnitudine prædi-
tus, & summo candore (sine
suspicionem aut inquisitionem
ulla) fratribus tribus nu-
mero convixit, mirumque in
modum tum ipsos amavit,
tum ab iisdem mutuo amore
habitus est. Eadem ratione
cum Simonide vixit, & Pin-
daro, neque Simonidē im-
pedivit senectus profunda,
quo minus ad eum veniret.

Erat enim Ceus avidissi-
mus pecuniæ, magisque ipsum comovit Hieronis pro-
pensus ad largiendum animus, ut fama est.

Ἱέρωνα

Ἰέρωνα) Vide *Diodorum Siculum* lib. IX. Hist. S.

ὑπ' αὐτῶν φιληθεῖς, ἐν τῷ μέρει) *Couige* cūm *Casaubono*, & scribe φιληθεῖς ἐν τῷ μέρει. Τῆτω φασι κ̅ Σιμωνίδης σαιεῖωσε κ̅ Πινδαρῶ *Gesperus* scribit Πινδαρῶ. Sed alterum rectius. *Synesium* consule, *Epist.* 49. S.

Φιλάρχου) Vide *Nostrium* supra VIII. cap. 2. *Plutarchum* lib. An *Seni* sit gerenda respubl. S.

πρῶτρεως) *Synesium* supra dicto loco. Σιμωνίδης αὐτὸς ἠμολόγει πρὸς ἀργύριον ἀλέγειας. S.

ΚΕΦ. β.

CAP. II.

Περὶ Ταυροθένης νίκης.

De Taurosthenis victoria.

Ὅτι ἐν Αἰγίνῃ ἐξ Ολυμπίας αὐθημερόν διηγέλη ἡ νίκη τῷ Ταυροθένης τῷ πατρὶ ἀπὸ ὑπὸ φάσματός φασι· ἄλλοι δὲ φασι περὶ τὴν Ταυροθένην ἐπαγεῖσθαι ἀπολιπῶσαν τὴς ἑαυτῆς νεοσῆς ὑγρῆς ἔτι, κ̅ ἀπτύχας. νικήσαντᾶ δὲ ἀφῆναι τὴν πελειάδα, προσάψαντα πορφύραν αὐτῇ· τὴν δὲ ἐπιγομένῃ πρὸς τὴς νεοτῆς, ἀπαυθημεῖσθαι ἐκ Πίσσης εἰς Αἶγναν.

Uno eodemque die victoria Taurosthenis ex Olympia Æginam nunciata est ipsius parenti, ut alii affirmant, per spectrum. Alii vero dicunt. Taurosthenē columbam à suis pullis teneris adhuc & implumibus abstractam secum deportasse: quūque vicisset, purpura alligata eam remisisset, eamque summa cum festinatione ad pullos properantē eodem die ex Pisis in Æginam advolasse.

ὑπὸ φάσματός) Sic *Pausanias* in *Eliacis*: Λέγειται κ̅ ὡς εἰσικός Ταυροθένης φάσμα ἐπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐν Αἰγίνῃ φανέν ἀπογείλει τὴν νίκην. S.

ἀφῆναι τὴν πελειάδα) Simile exemplum habes apud *Plinium* lib. XII. cap. 36. S. Columbas ἀγγελιαφόρος Antiquis non infrequentes fuisse, historia docet. Scholiastes *Apollon.* in l. 2. *Argon.* notat ex *Asclepiade*, quod etiam navigaturi columbas in hunc

hunc usum secum habuerint. Anacreonti certe ad Bathyllum columba ἐπιστολὰς κομιζει, *litteras perfert*, instar tabellarii. Qui Orientales terras proprius inspexerunt, literis consignatum reliquere, Syros mercatores hodieque columbas alere internuncias, quæ literas collo appensas citissimo volatu domum, ubi primum educatæ fuerant, perferre norunt. vid. *Cotovici Itiner. Hierosol.* lib. 3. cap. 24. imprimis *Lipsum* l. 2. *Saturnal.* cap. 6. & *Casaubon.* notis in *Æneæ Tactica* pag. 1776. Persis כבותרבאר dicitur columba, quæ de loco in locum literas defert ad octo parasangas usque. *Castellus* in *Dictionario Persico Latino.* his adde quæ habet *Cl. Bochartus* in *Hieroz.* P. II. p. 15. *Rauwolf. Itiner.* p. 2. 15. *Rainesium* appendic. ad epist. *Daumianas* p. 327. & ex *Königianis*, *Arnoldum Abbatem Lubecensem* in *Historiâ Sclavorum*, *Jacobum Vitriacensem* in *Histor. Orientali*, *Famian. Stradam* lib. 7. p. 253. K.

ἐν Πίσις) *Gesnerus* habet Πίσις. S.

ΚΕΦ. γ.

CAP. III.

Περί τινων, καὶ τῶν Ἀλεξάνδρου
τρυφῆς, καὶ ὑπερηφανίας.

Ὅτι διέθρυπτε τὰς ἐταίρους
Ἀλεξάνδρου τρυφῆν ὑπε-
χωρῶν αὐτοῖς. εἶγε καὶ Ἄγνων
χρυσῆς ἥλκας ἐν τῷ κρηπίσιν
ἐφόρει. Κλείτῳ δὲ εἶποτε
μέλλοι τισὶ χρηματίζειν ὑπὲρ
πορφυρῶν βαδίζων εἰμάτων
τὰς λεομένους προσίετο.
Περδικκᾶ δὲ καὶ Κρατερῶ
φιλογυμναστῆσιν, ἠκολούθη
διφθέρα σαδίαμαὶ τὸ μέγεθος,
ἀφ' ὧν περιλαμβάνοντες τό-
πον διμεγέθη ἐν ταῖς κατὰ

De quorundam & Alexan-
dri deliciis atque superbia.

Alexander suos familia-
res & socios, permissione
luxus & luxuriæ corrupit.
Nam & Agnon aureos cla-
vos in crepidis gestare sole-
bat. Clitus vero, si quando
tractare causas vellet, pur-
pureis vestibus induebatur
atque sic apparebat coram
iis, qui negotia sua ipsi pro-
ponerent: Perdiccam vero
& Craterum deditos cor-
poris exercitationi, seque-
bantur stadiales magnitu-

dine diphtheræ, quibus amplissimum locum compre-

Εε

στρατο

στρατοπεδείας ἐγυμνάζοντο. εἶπετο ὃ αὐτοῖς καὶ πολλὰ κό-
 νις δι' ὑποζυγίων εἰς τὰ γυ-
 μνάσια λυσιτελῆς ἔσα. Λεον-
 νάτῳ καὶ Μενελάῳ φιλοθη-
 ρῆσιν αὐλαῖα σαδίων ἑκατὸν
 ἠπολέθεν. Αὐτῷ δὲ Ἀλεξάν-
 δρῳ ἢ μὲν σκηνὴν ἑκατὸν
 ἑκατὸν χρυσοῖ δὲ κόνες πεν-
 τήκοντα διειλήφesan αὐτῷ,
 καὶ ἄ ὄροφον αὐτῆς ἀνείχον.
 αὐτὸς δὲ ὁ ὄροφος διάχρυ-
 σῶν, καὶ ἐκπεπώνητο
 ποικίλμασι πολυτελέσι. καὶ
 πρῶτοι μὲν Πέρσαι πεντάκόν-
 σιοι οἱ καλέμβιοι μηλοφόροι
 παρ' αὐτῷ ἐντὸς εἰσήκεισαν,
 πορφυράς, καὶ μηλίνας ἠδην-
 μένοι σολάς. ἐπ' αὐτοῖς δὲ
 τοξόται χίλιοι φλόγινα ἐν-
 δεδυκότες καὶ ὑσγίνοβαφῆ.
 παρὸ δὲ τρίτων οἱ ἀργυράσι-
 δεις ἑκατὸν Μακεδόνες. ἐν
 μέσῃ δὲ τῇ σκηνῇ χρυσοῦς ἐ-
 τίθειο δίφρος, καὶ ἐπ' αὐτῷ
 καθήλυτος Ἀλέξανδρος
 ἐχρημάτιζε ὄψεως αὐ-
 τῷ πάντοθεν ἄ σωματοφυ-
 λάκων. ὄψεσι δὲ τῷ σκηνῷ

hendebant in castrameta-
 tionibus, ut in eo se exerce-
 rent. Sequebatur etiam eos
 multus pulvis, per jumēta
 vectus, qui ad exercitiorū
 certamina pertinebat. Le-
 onnatum & Menelaum ve-
 nandi studio deditos aulae
 centum stadiorum seque-
 bātur. Ipsi vero Alexandro
 tabernaculum erat centum
 lectōrū spatii capax, quin-
 quaginta columnis aureis
 interstinctum, quibus te-
 ctum suffulciebatur. Ipsum
 vero tectum erat inaura-
 tum, & magnifica arte va-
 rietateque concinnatum.
 Atque primi stabant circa
 ipsum intus Persæ, qui dice-
 bantur Melophori, purpu-
 reas melinasq; stolas indu-
 ti. Post eos sagittarii mille
 flām̄ei atque hysgini colo-
 ris vestibus amicti. Ante
 hos centū scutati Macedo-
 nes, cū scutis argenteis. In
 medio tabernaculi aurea
 sella ponebatur, in qua se-
 dens Alexander, causas so-

lebat cognoscere, circumcingentibus undequaque custo-
 dibus corporis. Ambibat autem tabernaculum circui-

πειρίσθησαν ἔνθα ἦσαν Μακεδόνες χίλιοι, καὶ Πέρσαι μύριοι, καὶ ἐδούρει ἐτόλμα βασιλεὺς προσελθεῖν αὐτῷ. πολλὸν γὰρ ὡς τὸ ἐξ αὐτῆς διέσθη, ἀρξάνη ὑπὸ φρονήματι καὶ τύχῃ εἰς τυρραννίδα.

tus, quem tenebant mille Macedones & Persarū decem millia, neque quisquā facile ad regem accedere audebat. Magnus enim timor existeret ex eo, quod superbia & fortuna in tyrannidem elatus esset.

Αγνων χρυσῆς ἥλας) Αργυρῆς habet Plutarchus vita Alexand. Sed cum Nostro post Athenæum, facit Plinius lib. XXXIII. cap. 3. Agnonem Teium, inquit, Alexandri Magni præfectum aureis clavis suffigere crepidas solitum ferunt. De more ipso consule Cl. Casaubonum in comment. ad Theoph. Charact. p. 149. S.

κατασραλοπεδείαις) Athenæus, cujus etiam verba Noster sequitur, habet κατασραλοπεδείαις lib. XII. Dipnosoph. S.

Λεοννάτω) Ad Philotam hæc Plutarchus refert. Φιλώτῃ δὲ, inquit, πρὸς Θήρας σαδίων ἐκατὸν αὐλαίας γεγονέναι. S.

αὐτῷ δὲ Αλεξάνδρῳ) Habes apud Polyænum lib. IV. S.

χρυσῶι δὲ κίονες πεντήκοντα) Athenæus aliter, χρυσῶι δὲ, inquit, κίονες ὀκτώ κατεῖχον αὐτῷ. Sed priori modo etiam Polyænus S. Plinius lib. 34. cap. 8. Alexandri quoque Magni tabernaculum sustinere traduntur solitæ statuæ, ex quibus II ante Marii Vltioris adem dicatæ sunt, totidem ante regiam. Ergo per κίονες hoc loco intelligendæ erunt statuæ, ἀνδριάντες, heroum præ se ferentes schemata. K.

ἠδημένοι) Vix sic scripsit Noster, verum ἐδημένοι. Nam & Herodotus ἐδημένῳ ἐδῆτα Μηδικῷ. S. ἠδημένοι probum est. Suidas enim affert ἠδῆαδ ἠδῆτα vestitum esse. Athenæus lib. 13 pag. 589. Πελοποννησιακῶς ἠδημένῳ, more Peloponnesiaco vestitum. Herodotus ἐδημένῳ sapit Ionismum. Noster quoque infra lib. XIII. cap. 1. πολλῶν ἠδῆτα, & in Hist. An. lib. 16. cap. 34. τὰς δούρας ἠδῆτα & ἠδημένῳ habet. vide indicem in ἐδῆτα, & Pollucem lib. 7. cap. 12. K.

τεξόνη χίλιοι) Polyænus p. 261. τεξόνη ἴσον ἀριθμὸν ἔχοντες, id est, quingenti S.

φλόγινα) In MSS. B. & C. φλόγια. forte φλόγια scribendum. Sed φλόγινα servat etiam Polyænus. S. Adde Athenæum lib. XII. p. 539. Hesychius & Suidas φλόγια. Communior tamen & dominans lectio est φλόγινα. K.

ἑκατὸν) Numerus haud ita magnus, si cum reliquo satellitio compares. Athenæus scribit: προεσκήεσαν δὲ τῶν ἀργυρέσσιδες Μακεδόνες πεντακόσιαι. Ac fortasse Noster etiam sic scripserat. Nam & Polyænus ita: ait enim stetit ibi ἀργυρέσσιδες φ' ἑκατῶν ἀνδρῶν. Ubi perperam interpretes quinqueaginta reddidit. illud φ' habent etiam B. & C. MSS. S.

καθ' ἑμὲ) Polyænus eleganter προκαθήμηνον, & ita Prostrum etiam scripsisse probabile est. K.

πεντακῆντα) Addit Polyænus elephantos, & quingentos Sufios purpuratos. S.

ΚΕΦ. Δ.

CAP. IV.

Περὶ Πολυκράτους σαρδῆς πε-
ρὶ τῆς Ἀνακρέοντα, καὶ
ζηλοτυπίας.

*De diligentia Polycratis in
amando Anacreonte &
zelotypia.*

Πολυκράτης ὁ Σάμιος ἐν Μύσαις ἦν, καὶ Ἀνακρέοντα ἐτίμα ἢ Τηϊόν, καὶ διὰ σαρδῆς ἦγε, καὶ ἔχαρεν αὐτῷ, καὶ τοῖς ἐκείνου μέλοσιν· ἐκ ἐπαίνῳ δὲ αὐτῆς ἢ τρυφῆς. Ἀνακρέων ἐπέησε Σμερδίῳ θερμώτερον τὰ παιδικὰ Πολυκράτους. εἶτα ἦδη τὸ μεζάκιον τῷ ἐπαίνῳ, καὶ ἢ Ἀνακρέοντα ἠσάριζετο σεμνῶς, εὖ μάλα ἐρῶντα ἢ ψυχῆς, ἀλλ' ἐ τῷ σώματι. μὴ γὰρ τις ἡμῖν διαβαλέτω

Polycrates Samius frequentem operā musis navavit: & Anacreontem Teium fecit plurimi, habuitque in pretio, & delectatus est tum ipso, tum ejus carminibus: verumtamen luxum ejus non possum laudare. Anacreon Smerdiam Polycratis amasiū, ferventiore præconio in cælum usque evexerat: qua laude plurimum gaudens adolescens, colebat in primis &

πρὸς θεῶν τ' ποιητῶν τ' Τήιον,
 μήδ' ἀκόλαστον εἶναι λεγέτω.
 ἐζηλοτύπησε δὲ Πολυκράτης,
 ὅτι τ' Σμερδίῳ ἐτίμησε, καὶ
 εἴωρα τ' ποιητῶν ὑπὸ τῆ παι-
 δὸς ἀντιφιλέμυρον. καὶ ἀπέ-
 κειρε τ' παῖδα ὁ Πολυκράτης,
 ἐκείνον μὲν ἀγαθῶν, οἰό-
 μεν δὲ λυπεῖν Ἀνακρέοντα.
 ὁ δὲ ἐ προσεποιήσατο αἰτιαθεῖς
 τ' Πολυκράτῳ σωφρόνως,
 καὶ ἐγκρατῶς· μετήγαγε δὲ
 τὸ ἔγκλημα ὅτι τὸ μαιρά-
 νιον, ἐν οἷς ἐπεκάλει τόλμαν
 ἀπὸ καὶ ἀμαθίαν ὀφλισα-
 μένω καὶ τ' ἑαυτῷ τειχῶν.
 τὸ δὲ ἄσμα τὸ ὅτι τῷ πάθῃ
 τ' κόμης Ἀνακρέων ἀσάτω.
 ἐμῆ γὰρ αὐτὸς ἀμεινον ἀσε-
 ται.

Nemo enim, per deos hanc
 calumniam impingat Tejo
 poetæ, neque eum intem-
 perantiæ aut incontinen-
 tiæ arguat. Polycrates vero
 comotus zelotypia, quod
 Smerdiam celebrasset, &
 poetam à puero redamari
 videret, adolescentē rasit:
 & illi quidem turpitudi-
 nē, Anacreonti vero dolo-
 rē, ut ipse putabat, attulit.
 At ille dissimulans prudē-
 ter moderateque sic Poly-
 cratem accusare, transtulit
 crimen in adolescentulū:
 objecitque ei audaciam &
 inertiam, qui contra suos
 ipsius crines arma sumpsis-
 set. Verum carmen suum

de capillorum hoc incommodo, cantet ipse Anacreon.
 Nam id multo præstiterit, quam si ego faciam.

Ἀνακρέοντα ἐτίμα) Quod Polycrates Anacreontem Teium
 amarit, constat ex Herodoti lib. III. unde illius mentione opplevit
 Anacreon sua carmina, teste Strabone lib. XIV. meminit & Aru-
 lejus Florid. II. Hæc habent notæ Codicis Bigotiani. S.

Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίῳ) Eadem Strabo lib. XIV. Ma-
 ximus Tyrius dissertat. XIX. Athenæus lib. XII. S.

ἐρῶντα ψυχῆς) More Socratico. Euripides apud Plutar-
 chum ἐπὶ παιδ. ἀγωγ.

ἀλλ' ἔστι δὴ τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρως,

ψυχῆς δικαίως, σάφρονός τε καὶ γαδῆς.

Sed est alius quidam inter homines amor,

Anime justæ, temperantis & bonæ.

Plato geminam dixit esse Venerem, earumque alteram vulgariam, quæ sit percita populi amore, non modo humanis animis, verum etiam pecuinis & ferinis ad libidinem imperitare, ut immodico truci que percussorum animalium ferva corpora complexu vincientem: alteram vero cæliem Venerem, prædita quæ sit optimam amore, solis hominibus & eorum paucis curare, nullis ad turpitudinem stimulis vel illecebris sectatores suos percellentem. quippe ejus amorem non amænum & lascivum, sed contra incomptum & serium, pulchritudine honestatis virtutes amatoribus suis conciliare, & si quando decora corpora commendet, à contumelia eorum procul absterrere. Neque enim aliud quidquam in corporum forma diligendum, quam quod admoneat divinos animos ejus pulchritudinis, quam prius veram & sinceram inter Deos videre. Quapropter, ut semper, eleganter Afranius scriptum reliquit:

amabit sapiens, cupient cæteri.

ita in Platonis Phædrum commentatur Apulejus in Apologia. K.

Πολυκράτῳ σωφρόνως) Quid necesse erat dissimulare, quod fiebat σωφρόνως κῆ ἐγκρατῶς? nam hoc quidem tanquam probum nemo carpat, ideoque videtur mihi locus male distinctus, & aliàs a corruptus. Scriberem: ὁ δὲ ἔθεσε ποιοῦσα τὸ αἰτιᾶν τὴν Πολυκράτην. σωφρόνως δὲ κῆ ἐγκρατῶς μετήγαγε τὸ ἔγκλημα. &c. S. Videtur post Πολυκράτην interpungendum, ita ut τὸ σωφρόνως κῆ ἐγκρατῶς sit Auctoris judicium de hac Anacreontis moderatione, quod scilicet egerit prudenter & ut virum continentem decebat. Si enim in ipsum Tyrannum styli acumen strinxisset, suam haud dubie imprudentiam pariter & amoris impatientiam prodidisset. Hac laudandi formula utuntur Græci & Latini, σωφῶς, καλῶς, εὖγε, præclarè, festinè, belle! Martialem vide lib. 3. Epigr. 48. Persium Sat. I. Ciceron. lib. 3 de Orat. ita & Noster Poëtæ in amore sobrio acclamat, σωφρόνως κῆ ἐγκρατῶς, temperanter & continenter! K.

μετήγαγε τὸ ἔγκλημα) Phavorinus apud Stobæum p. 564. Γελοῖται ἂν φανείη ὁ Ανακρέων, κῆ μικρολόγηται τῷ παιδί μεμφομένῳ, ὅτι τὴν κόμην ἀπεκείρατο, λέγων ταῦτα.

Ἀπέκειρας δὲ ἀπαλῆς κόμης ἄμωμον ἄνθρωπος. S.

ὅν οἷς) Non video, quo referri possit illud οἷς, nisi legas in prioribus τὰ ἐγκλήματα pro τὸ ἔγκλημα, quod miror Fabrum omisisse monere, quanquam mihi videatur rectius, ut pro ὅν οἷς legat.

legamus ἐν ᾧ. S. ἐν οἷς hoc loco adverbialiter sumitur, nec quo respiciat in præcedentibus habet. significat enim ὅτι, cum vel dum, dum ei, inquit, *audaciæ & inscitia crimen impexit, ad capillorum cadem manus armanti.* Ita loquitur & *Herodianus* lib. V. cap. 1. ἴσε γὰρ με & c. περικινδυνεύοντα ὑμῶν, ἐν οἷς πολλαίς ταῖς τυχεύσαις ἀβηολαῖς πισέυων, ἀφειδῶς ὑμῖν ᾤσοσφέρετο. *Nostis enim me pro vobis pericula subiisse, dum sæpe levibus credens calumniis gravius aliquid in Vos consulere non dubitavit.* alia exempla ubivis erunt obvia. K.

ΚΕΦ. ε.

CAP. V.

Περὶ Ἱέρωνος καὶ Θεμιστοκλέους. *De Hierone & Themistocle.*

Θεμιστοκλῆς Ἱέρωνα ἠκοντα εἰς Ολυμπία, Ολυμπίων ἀγομένων, ἵππους ἀγόντα, εἶρξε τὴν ἀγωνίαν, εἰπὼν, τὴν μὴ μεταλαμβάνειν τῆς μεγίστης τὴν κινδύνων, τὴν πανηγύρεων μεταλαμβάνειν μὴ δεῖν. καὶ ἐπηνέσθη Θεμιστοκλῆς.

Themistocles Hieronem cum equitatu venientē ad ludos Olympicos, vetuit certamen spectare, dicens: Eum qui maximi periculi se socium non præbuisset, non æquum esse, ut communis festivitatis particeps fieret: & ob eam rem laudem est affecutus Themistocles.

Θεμιστοκλῆς) *Autor hujus rei Theophrastus* libris de Regno. Vide *Plutarch.* in *Themistocle.* Porro Hieronem hic intelligit, Siciliæ tyrannum. S.

Ολυμπίων ἀγομένων) *Cyperus* putat glossatoris ista esse ac propterea rejicienda lib. 3. *Observ.* cap. 14. S. Si quid mutandum esset, mallet *εἰς Ολυμπίαν* legere, sed forte nec ista correctione opus est. Ολυμπία enim & locum, in quo ludi Olympici celebrantur, & ipsos ludos denotat *συνεκδοχικῶς πανηγυρεῖς εἶναι μὲν (δοκεῖ) καὶ ἢ τὴν ἀνδρῶν ξύνοδος, εἶναι δὲ αὐτὸ τὸ κατεῖον εἰς ὃ χρὴ συνίεναι,* inquit *Philostrot.* lib. 8. *Vit. Apollon.* cap. 7. K.

εἶρξε τὴν ἀγωνίαν) *Interpres, Spectare vetuit.* imo certamine exclusit, cum vellet equorum cursu decertare; id quod Barbaris, i. e. non Græcis, legibus erat vetitum. *Herodot.* lib. V. de *Alexandro Amyntæ filio*; ἀεθλεύειν ἐλομένε καὶ καθιδάνας

ἐπ' αὐτὸ τῆρ οἱ ἀντιδοσόμενοι Ἑλλήων ἐξεργόν μιν, Φάρμακοι, ἢ Βαρ-
 βάρων ἀγωνισέον εἶναι τὸ ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήων, cum certaturus ad id
 ipsum in arenam descenderet, adversarii Græci eum excluserunt, di-
 centes non Barbaris, sed Græcis, hoc certandum esse certamen. Alia
 de causa Lacedæmonii ἐρχθησαν ἔ μὴ ἀγωνίζεσθαι, a ludis Olympi-
 cis procul esse iussi sunt, apud Thucydidem lib. V. Qui vero con-
 tra vetitum se certamini ingesserunt, ὁπὸ τῶ βαδδ' ἔχωι πληγὰς ἔ-
 λαβον, à licitoribus verberibus male mulctari l. c. Thucyd. Hiero au-
 tem à Themistocle ludis arcebatur, quod μεγίστη κινδύνῃ, i. e. belli
 Persici, periculum cum Græcis commune sibi habere noluisset,
 videtur tamen largitionibus aditum sibi fecisse ad certandum. Vi-
 cit enim Olympiade LXXIII. Κέλῃτι, singulatore, ut Glossæ ha-
 bent. Pinclari Olympic, Odam I, vide sis, K,

ΚΕΦ. Σ.

CAP. VI.

Περὶ Περικλέους, καὶ υἱῶν αὐ-
 τῶ λοιμῶ ἀπεθανόντων.

*De Pericle, & filiis ejus re-
 . silentia mortuis.*

Ὅτι Περικλῆς ἐν τῷ λοι-
 μῶ τὴν παῖδας ἀποκαλὼν
 ἀνδρείοτατα τὸ θάνατον αὐ-
 τῶν ἠνεγκε, καὶ πάντας Αθη-
 ναίους ἀθυμότερον ἔπεισε τὴν
 τῶν φιλτάτων θανάτους φέ-
 ρειν.

Pericles, quum grassante
 pestilentia liberos amisisset,
 fortissime tulit eorū mor-
 tem, auctorque fuit Athe-
 niensibus, ut omnes facili-
 us ferrent interitum ami-
 cissimorum quorumvis.

Περικλῆς) Eadem Plutarchus in ipsius vita, *Val. Max.*
 lib. V. cap. 10. S.

ΚΕΦ. Ζ.

CAP. VII.

Περὶ Σωκράτους ἐν πάσιν
 ἀθυρίας.

*De Socratis in omnibus re-
 bus animi tranquillitate.*

Ελεγχῆ ἢ Ξανθίππῃ ὡς μυ-
 είων, μετὰ βολῶν τὴ πόλιν
 καταχρῶσθαι, ἐν πάσας
 ἑμοίον ἢ τὸ Σωκράτους

Xanthippe dicebat, etiā
 mille perturbationibus ré-
 publ. obruentibus, tamen
 omni tempore Socratem

ἠρόσωπον,

πρόσωπον , καὶ προΐόντι
ἐκ τῆς οἰκίας , καὶ ἐπανιόντος ,
αἰεὶ θεᾶσθαι ἤρμεσο γὰρ πρὸς
πάντα ὀπιεκῶς , καὶ ἡ
ὡς αἰεὶ τῆς διάνοιαν , καὶ λύπης
ὑπεράνω πάσης , καὶ φόβου
κρείττων πάντος ὄν .

eodem vultu , sive domo
egrederetur , sive rediret
domum , videri . Nam ad
omnia animū æquum præ
se ferebat , & bene modera-
teque compositum , longè-
que à dolore remotum , &
omni metu superiorem .

ἡ Ξανθίππη) MSS. B. & C. ὁ Ξανθίππος . S. Ascribam
Stobæi verba ex Dionysii Halicarnassensis *Eclogis* , ut Lector ipse
comparationem possit instituire : ita autem ille *Sermone* 256. ἡ
Ξανθίππη ἔφη μυθίων μεταβολῶν τὴν πόλιν καὶ αὐτὸς καταχρυσῶν , ἐν
πάσαις ὁμοιον τὸ Σωκράτους πρόσωπον , καὶ προΐοντος ἐκ τῆς οἰκίας καὶ
ἐπανιόντος θεᾶσθαι . ἤρμεσο γὰρ δηλονότι πρὸς πάντα ὀπιεκῶς τριγάρ-
τη εἶδεν πρόσωπε ἐλύθησεν αὐτόν . K.

ὁμοιον ἡ) Lærtius Diogenes in vita ejus , & quis non ve-
terum ? S.

τὸ Σωκράτους) Gesnerus , τὸ ἔ Σωκράτους . Sed omitti
potest , S.

αἰεὶ θεᾶσθαι) Faber legit , αἰεὶ τὸ αὐτὸ θεᾶσθαι , nihilque pu-
tat esse verius . Mihi totum glossa superioris , ὁμοιον ἡ πρόσω-
πον , videtur , atque ideo delendum , S. Qui *Nostrium* conferet
cum loco Stobæi jam allato , is sanè propè τὸ θεᾶσθαι mendum nul-
lus inquireret . Lenissima omnium correctio fuerit , pro ὁμοιον ἡ
legere ὁμοιον ὄν i. e. ο. εἶναι , hoc sensu . Xanthippe dixit , se in
mille mutationibus , quibus urbis status convulsus , semper videre So-
cratis vultum sui similem esse , sive domo exeat , sive redeat . de Socra-
tis constanti vultu , cum jam *ananceum* , ut *Comicus* ait , haustu-
rus esset *poculum* , vide quædam sub finem *Phædonis* , & *Senecæ*
epistolam 104. Hanc laudem Socrati derogatum ivit *Aristoxe-
nus* , qui in *Vita* ejus retulit ex ore *Spinthari* , qui Socrati fami-
liaris fuerat , cætera quidem eum Suada , voce , vultu & mori-
bus compositis quam maximè blandum amabilemque extitisse .
γίνεσθαι δὲ πρὸς τῆν , ὅτε μὴ ὀργίζοιτο . ὅτε δὲ φλεχθείη ὑπὸ ἔ πάθος
τῆν , δεινὴν εἶναι τὴν ἀρημοσιώην . εἶδενὸς γὰρ ἔτε ὀνόματος δὲ πο-
χέσθαι , ἔτε πράγματι . Hoc autem ferè ita se habebat , cum non
nasceretur , cum vero illo affectu successus esset , turpiter eum se

dedisse, nec ab ulla vel voce vel re sibi temperasse ait. quem locum ex Porphyrii Vitæ Philosoph. allegavit Cyrillus Alexandrinus l. 6. contra Julianum. adde Hieronym. lib. 3. advers. Pelag. Synesii Encomium Calviti. p. 81. & notas Gattakeri in M. Antoninum p. 13. K.

ΚΕΦ. η.

CAP. VIII.

Ὅτι ἀκόλαστος ᾤχετο γυναικας ὁ Διονύσιος.

Dionysius libidinis in mulieres incontinens.

Ὁ νέος Διονύσιος εἰς τὴν Λοκρῶν πόλιν παριὼν (εἶγε ἢ Δωρίς ἢ μήτηρ αὐτῆς Λοκρῆς ἡ) τὰς οἴκους τῶν μεγίστων ἐν τῇ πόλει καταλαμβάνων, βόδοις, καὶ ἐρωύλλοις, καὶ ἄλλοις ἀνθεσι κατασπρωνύς, τὰς τῶν Λοκρῶν θυγατέρας μετεπέμπετο, καὶ σὺν αὐταῖς ἀκόλαστον ᾤχετο. ὑπὲρ δὲ τῆς ἐπίσης δίκης. ἐπιδήσας αὐτῆς ἢ τυραννίς καταλύθη ὑπὸ Δίωνος, ἐνταῦθα οἱ Λοκροὶ πλὴν γυναικας τῆς Διονυσίας, καὶ τὰς θυγατέρας κατεπέμψαν, καὶ ἀνέδωκεν αὐταῖς ἐνύχειον πάντες, μάλιστα οἱ προσήκοντες ταῖς παρθένοις τῆς ὑπὸ Διονυσίᾳ διεφθαρμένης. ἡνίκα δὲ διακορεῖς ἐγένοντο ἐβρίζοντες, κεντῶντες αὐτὰς ὑπὸ τοῖς ὄνυξι τοῖς τῶν χειρῶν βε-

Dionysius junior in Locrensi urbem veniens (Doris enim ipsius mater Locrensis erat) maximas civitatis domus occupavit, easque rosas, serpyllis, aliisque id genus floribus stravit: & filias Locrensiū accersebat, atq; cum eis verfabatur intemperantissime. Luit vero Dionysius flagitii hujus pœnas. Quū enim tyrannis ipsius per Dionem esset sublata, tū Locrenses uxorem Dionysii una cum filiabus prostituerunt, promiscueque stuprum eis intulerunt, præsertim qui affinitate vel cognatione cū iis virginibus, quas Dionysius corruerat, erant conjuncti. Quum vero libidinem in eis explevisent, compunctas acubus intra

λόνας

λόνας ἀπέκταναν. τὰ δὲ ὄσα κατέκοψαν ἐν ὄλμοις, καὶ τὰ κρέα τῶν ὄσων ἀφελόντες ἐπηράσαντο τοῖς μὴ γασταμένοις αὐτῶν. εἰ δὲ τι περιελείπεται ἐξ αὐτῶν κατεπόντωσαν. ὁ δὲ ἐν Κορίνθῳ πολλὰς καὶ ποικίλας χρῆσάμενος βίβη μελαβολαῖς, δὲ ὑπερέαλλαξαν δὲ πρὶν, τελευτῶν δὲ μητραγυρτῶν, καὶ κρέων τύμπανα, καὶ καταυλέμενος δὲ τὸ βίον κατέστρεψεν.

digitorum ungues interemerunt, ossaque in mortariis contuderunt, & carnes ab ossibus abstractas si quis non gustasset, eum diris devoverunt. Quod vero reliquum ex ipsis esset, mari demerserunt. At Dionysius Corinthi, multas variasque vitæ vicissitudines expertus, ob extremam mendicitatem, tandem metragyrta stipem ab hominibus cogendo, tympanaque pulsando, & tibiis modulando vitam exegit.

Διονύσιος ὁ νέος) Sumpta hæc sunt ex *Clearchi* lib. V *Vitarum*, ut videre est apud *Athenæum* lib. XII. quo loco habes integram historiam, S.

ἀκολαστότατος) Explicat *Strabo* lib. VI. in hunc modum: παρεγάρ μιν παρεισιῶν εἰς τὸ δωματίον τὰς νυμφοσοληθείσας. συμπαγυρτῶν δὲ τὰς ἀρσάνας παρεθένης, ὡς ἐστὶν ἰσοπέτρως ἐν τοῖς συμπαρσίοις ἤφιει, καὶ κείνας ἐκέλευε γυρτεῖν γυμνάς. τινὰς δὲ καὶ σανδάλια ὑποδεμένους ἄζυγα, τὸ μὲν ὑψηλόν, τὸ δὲ ταπηνὸν ἐπιδικῶκεν ἔφασαν τὸ ἀπρεπὲς χάρις. *Faber mallet ἀκολαστότατα Atticè*. S.

τὴν γυναικᾶ) Confirmat *Plutarchus* in *Timoleonte* & *Strabo* ante dicto loco. *Plutarchus* lib. de præcep. reip. ger. *Dionysii* liberos & uxorem libidinosè corporibus tractis *Itali* necaverunt, ac crematis cadaveribus cinerem ἐν ναυὶ ἐν τῷ μῆρτι διασπέρσαντες. S.

Μητραγυρτῶν) Sic sacerdos *Matris* deum vocabatur. *Justinus* tamen ludimagistrum factum esse scribit lib. XI. cap. 5. puerosque in trivio docuisse. Cum *Justino* faciunt *Cicero*, *Amatianus Marcell.* lib. XIV. *Valer. Maximus*, & qui ibi laudantur. S. Cum *Notro* sentiunt *Athenæus* lib. XII, p. 541. & *Eustathius* in *Odyss.* p. 1824. *Dionysius* ille *Corinthi* non unum vitæ genus amplexus est, sed modo hanc, modo illam sibi sumpsit

sumpsit personam. vide *Plutarchum* in *Timoleonte* & *Iustinum* lib. 21. cap. 5. K.

ΚΕΦ. Θ.

Ὅτι καὶ Δημήτριος ἀκό-
λαστος.

Δημήτριος ὁ πολιωρκε-
τῆς ἤρει τὰς πόλεις, καὶ τῆ
ἑαυτῆ τρυφῇ καταχρώμενος,
χίλια μύρια καὶ διακόσια τά-
λαντα πρόσκοτον ἑαυτῷ περι-
εποιήσατο καθ' ἕκαστον ἔτος,
καὶ ἐκ τέτων ὀλίγα μύρια εἰς τὸ
στρατόπεδον ἐδασώανα, τὰ δὲ
λοιπὰ εἰς τὴν ἀκολασίαν
τὴν ἑαυτῆ. μύριον τε ἑρβῶ-
ν ἑλὸ καὶ αὐτῶ τὸ δάπεδον,
καὶ καθ' ἕκαστον ἔτος ὤραν τὰ
ἐνακμάζοντα τῶ ἀνθῶν ταῦ-
τα ὑπεσπείρετο αὐτῶ, ἵνα
κατ' αὐτῶν βαδίση. ὡς δὲ
καὶ πρὸς γυνῶνας ἀκόλαστος,
καὶ νεανικῶς ἔρωσιν ἐπεχειρεῖ.
ἔμελε δὲ αὐτῶ καὶ καλῶ εἶναι
διθετιζόντι τῶ τρίχα, καὶ ξαν-
θίζομένῳ, καὶ ὑπαλειφο-
μένῳ τὸ πρόσσωπον παιδέρωτι.
καὶ τοῖς ἄλλοις δὲ ἐχρῆτο
ἀλείμμασι προσφιλοτιμῆ
μύριον τῶ ῥαθυμῶ.

CAP. IX.

Quod & Demetrius incon-
tinens fuerit.

Demetrius Poliorcetes,
quum obsidione cepisset
urbes, abusus sua luxuria,
mille & ducēta singulis an-
nis ab iis exegit: atque hu-
jus summæ minimam par-
tem in exercitum infume-
bat, reliqua in libidinē lu-
xuriamque conferebat om-
nia. Unguentis tum ipse,
tum pavementum ejus dif-
fluebat: & singulis añi par-
tibus flores recentes ei sub-
sternebantur, ut in ipsis ve-
stigia poneret. Erat etiam
immodicus erga mulieres,
& adolescentium amores
aucupabatur. Dabat etiam
ille operam ut pulcher vi-
deretur, capillosq; & com-
ponebat studiose, & rufos
faciebat, faciemque præde-
rote inungebat: itemque
aliis unguentis utens am-
bitiose luxuriosus.

Δημήτριος) Integrum hoc caput videas apud *Athenæum*
lib. XII. cui addas *Plutarchum* in *Demetrio*. S. Videatur
Athenæus

Athenæus l. c. pag. 250. ubi *Duris*, quæ hoc capite afferuntur omnia *Demetrio Phalereo* pæne ad verbum tribuit. Subit itaque suspicari, *Nostrum* quidem utriusque *Demetrii* hoc loco mentionem fecisse, sed injuriam temporis vel compilatoris nihil nobis de *Demetrio Poliorcete* fecisse reliquum, præter initium capitis, Δημήτριος Πολιορκητῆς ἤρει τὰς πόλεις. * * * hanc lacunam deinde librarii suppleverunt, sequentia præcedentibus agglutinando, cum ibi quoque deficiat principium orationis, quæ alterius *Demetrii* luxum repræsentabat. Neque enim de Rege *Demetrio* dixeris, quod ejus annui reditus tantum mille ducenta talenta confecerint, qui suæ *Lamiæ* εἰς σμῆγμα, *smegmatis nomine*, ducenta quinquaginta talenta donavit. *Plut.* in *Demetrio*. At vero in *Demetrium Phalereum* hæc Auctoris verba melius competere extra controversiam est. K.

ἐρραίνετο ἢ αὐτῷ &c.) Vix possum dubitare, quin *Ælianus* scripserit ἢ αὐτὸ τὸ δάπεδον. longe namque majorem hoc habet emphasin, quæ hic necessaria. S. Nihil mutarem. Nam καὶ αὐτῷ respicit *Demetrium Poliorcesem* quasi illi non soli, sed etiam alteri huius nominis unguento conspersum fuerit pavimentum. K.

καθ' ἐκδύλω) Hyeme scilicet pariter ac æstate. Similis autem *Dionysii* quoque luxus in præcedenti capite, & apud Romanos *Heliogabali*, de quo *Lampridius* : *Stravit & triclinia de rosa & lelios & porticus, ac sic per ea deambulavit, idque omni florum genere lilii, violis, hyacinthis & narcissis.* S.

παιδέρω) Pigmentum est, quo utebantur, quorum pallidiores erant genæ, ut cerussa, quorum rubicundæ. *Alexis* apud *Athenæum* lib. XIII. S.

Συμβέβηκ' εἶναι μέλαιναν, κατέπλασε ψιμμουδίω.

Λευκόχρους λίαν τίς ἐστὶ; παιδέρω' ἐντρέϊεται. S.

De *Clearcho* vide *Memnonem* apud *Photium* p. m. 365. S.

ΚΕΦ. Ι.

Περὶ Πλάτωνος βίη ὀλιγωρίας.

Ὁ Πλάτων νοσερεῖ χωεῖς λεγομένε εἶναι τῆς Ἀκα-

CAP. X.

De Platonis vita contemptu.

Plato, quum *Academia* diceretur locus esse pestiferus, δημίας,

δημίας, καὶ συμβεβλόντων
αὐτῶ ἰατρῶν εἰς τὸ Λύκειον
μετακίῃσαι, ἐν ἡξίωσεν, εἰ-
πῶν· ἀλλ' ἔγωγε ἐν αὐτῷ εἶδ' ἔ-
εἰς τὰ ἄκρα τὰ τῆ Αἰθῶ με-
τώκησα αὐτῷ ὑπὲρ τῆ μακρο-
βιωτέρη γυῖεσθαι.

lens, & medici consilium
darent. ut in Lyceum scho-
lam transferret, nequaquā
obtemperavit, dicens: At-
qui ego producendæ vitæ
causa, ne in Atho quidem
summitatem transmigrare
velim.

Ο Πλάτων) *Lege Eustathium Odyss. K.* qui hæc scri-
bit ex Platone ipso. *S. Meursium in Ceramico gemino cap. 27.*
Ipse Plato &c. ut posset vacare philosophiæ, elegit Academiam, villam
ab urbe procul, non solum desertam, sed etiam pestilentem, ut cura
& assiduitate morborum libidinis impetus frangeretur, discipulique
sui nullam aliam sentirent voluptatem, nisi earum rerum, quas disce-
rent, ex Hieron. advers. Iovin. Sarisbur. Polycr. lib. 8. cap. 8. Fuit
& frequenti terræ motu infestata Academia. Idem lib. 7. cap. 3.
Æneas Gazæus in Theophrasto, ὁ ἢ δὴ Πλάτων, (ἔργω τῷ) νοσῶ-
δες χωρίον κατὰ λαβῶν ἐνδιέτριψε, καὶ υἰείας τὸ πλεον ἀφαιρέσθαι,
καὶ σωφροσύνην τῷ σώματι ἀντικαταλασσομένην. Plato autem, (va-
lebat enim viribus corporis) in loco insalubri consedit & docuit, sa-
nitati detrahens plusculum & cum sana mente robur permittens. K.

τὰ ἄκρα τὰ τῆ Αἰθῶ) *Faber* censet legendum τὰ ἄκρα τῆ
Πάρνηθ. rationem addit doctos visūros. optassem prodidisse cla-
rius, atque me indoctosque alios erudivisse. Nam alioquin non
dissimulo, videri nimis audacem hanc mutationem, quippe quæ
longissime à scriptura veteri recedat. quid? quod in Atho mon-
te Urbs fuerit, & ipsa Athos dicta, ut est testis *Stephan. de Vr-*
bib. Jam vero constat Athoitas, urbis ejus incolas vitam pro-
traxisse in tempus maxime diuturnum. *Lucian. in Μακροβ. καὶ*
Αθῶτας ἢ μέχρι τεράκοντα καὶ ἑκατὸν ἐτῶν βίην ἰσόρηται. quis post
hoc *Luciani* testimonium dubitabit, quin ad istos Plato respe-
xerit? *S. Adde Melam, qui lib. 2. cap. 2. de Atho, in summos*
inquit, fuit, oppidum Acroathon, in quo, ut ferunt, dimidio lon-
gior quam in aliis terris ætas habitantium erat. Plin. lib. 6. cap. 2.
Idem Æthiopus Macrobius & Seras existimat (Isgonus), & qui
Athon montem incolant: hos quidem, quia viperinis carnibus alan-
tur; itaque nec capiti nec vestibus eorum proxiâ corpori inesse animalia.
Adde

Adde quod Philosophorum non pauci ab hominum commercio in montes altissimos secesserunt. Anaxagoras enim in Mimante Joniæ monte, *Thales Milestus* in Mycale, philosophati sunt. λέγοντες δὲ καὶ τῶ Παγγαίῳ ἔτιοι χρεῖσαδς φροντιστήριον καὶ ἕτεροι τῶ Αθῶ, *Quidam vero Pangæo, alii Atho usq; dicuntur ut secreto literario*, inquit *Apollonius* apud *Philostat.* lib. 2. cap. 3. In monte Atho etiam XXII φροντιστήρια esse ajunt. *Rutgerstus* lib. 2. *Var. Lection.* c. II. quorum Monachi non amplius Athoitæ, sed *Αγιορείται* vel *Αγιορείται*, quia ipse mons ἅγιον ὄρος. vide *Manuelem Calecam* de *Essent. & Oper.* in *Auctario Biblioth. Græc. Patr.* ibique notas *Francisci Combesis.* *Turco-Græciam Crusii* lib. 1. p. 33. 39. & *Annotat.* p. 48. & p. 333. K.

ὑπὲρ τῶ μακροβιωτέρῳ) *Gesnerius μακροβιώτερον.* *Faber* legit μακροβιώτερον, quod firmant MSS. B. & C. at in MS. A. est μακροβιώτατον. S.

ΚΕΦ. ΙΑ.

CAP. XI.

Περὶ Παρράσιος τῆ ζωγράφου.

De Parrhasio pictore.

Παρράσιος ὁ ζωγράφος, ὅτι μὲν πορφυρεῖα εἰσφέρει, καὶ χρυσοῦν σέφανον περιέκειτο, μαρτυροῦσι καὶ ἄλλοι, καὶ τὰ ἐπιγράμματα δὲ ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων αὐτοῦ. ἠγωνίσασθαι δὲ ποτε ἐν Σάμῳ, στυγέτυχε δὲ ἀνιπάλω ἐκτὸς πολὺ ἐνδεεσέρῳ αὐτοῦ, εἶτα ἠτήθη. τὸ δὲ ἐπίγραμμα ἔστι αὐτῶν ὁ Αἴας ὑπὲρ τῶν ὄσων τῶν Αχιλλέως ἀγωνισάμενος πρὸς τὴν Ὀδυσσεῖα. ἠττηθεὶς δὲ, εὖ μάλα ἀσεΐως ἐπεκείνατο πρὸς τὴν σωμα-

Parrhasius pictor, quod purpuram gestare, caputq; aurea corona redimire solitus sit, cum alii testantur, tum etiam epigrammata multarum ejus imaginum. Certavit hic quodam tempore in Samo, inciditque in adversarium, non multo se inferiorem, atq; superatus est. Argumentum erat Ajax dimicans cum Ulysse, pro Achillis armis. Victus Parrhasius urbane cuidā condolenti ex familiaribus di-

χρόμῳ αὐτῶν ἐταίρων ὁ Παρράσιος. ἔφη γὰρ αὐτὸς μὲν ὑπὲρ

ὑπὲρ τῆ ἡτῆς ὀλίγον φροντί-
 ζειν. σιωπᾶσθεομαι δὲ τῶ
 παιδί τῆ ΤελαμῶνⓄ, διδύ-
 τερον τῆτο ὑπὲρ τῶν αὐτῶν
 ἡτῆσθέντι. κατεῖχε δὲ καὶ
 σκίπωνα χρυσᾶς ἑλικας
 ἔχοντα περιερπύσας, χρυ-
 σοῖς τε ἀνασπᾶσις ἐπέ-
 σφιγξτε τὸς ἀναγωγέας τῶν
 βλαυτῶν. φασὶ δὲ αὐτὸν
 μηδὲ ἀκόντα, μηδὲ ὀπιπύνας
 τὰ ἐν τῇ τέχνῃ χειρουργεῖν,
 πάνυ δὲ δούμως, κῆραδῶς.
 κῆ γὰρ κῆ ἦδεν καὶ ὑποκι-
 νυρόμενⓄ, τὰ κάματον τὸ ἐν τῇ
 ὀπισθήμῃ ἐκφράτο ἐπελα-
 φρύνειν. λέγει δὲ ταῦτα Θεό-
 φρασⓄ.

xit : se quidē parvi pende-
 re victoriā: condolere au-
 tem filio Telamonis, qui in
 eadē re bis jam adversario
 fuisset inferior. Utebatur
 scipione aureis circūvolu-
 to claviculis, & aureis fibu-
 lis superne calciamentorū
 ligulas constringebat : A-
 junct eum sine omni mole-
 stia & labore in suo opifi-
 cio versatum esse, sed ala-
 cri faciliq̄ue animo: quo-
 niam & cantu & modu-
 latione vocis submissa la-
 borem artis mitigare leva-
 reque solebat. Refert hæc
 Theophrastus,

ΠαρθένουⓄ) Pictor Ephesus, cujus passim apud *Plinium*
 & *Strabonem* lib. XIV. mentio extat. S.

ἐπιγράμμαⓄ) Quæ ex more quidem, superbius autem
 quam alii, tabulis & picturis suis solebat inscribere. Sunt au-
 tem ista

ΑεροδίαⓄ) ἀνὴρ ἀρετὴν τε σέβων τὸ δὲ ἔγραψε
 vel

ΑεροδίαⓄ) ἀνὴρ ἀρετὴν τε σέβων τὰ δὲ γράψε

Παρθένος, κλεινῆς πατρὸς ἐξ Εφέσῃ.

Οὐ δὲ πατὴρ λαδομίμῃ Εὐνόρος, ὃς γ' ἀνέφυσε

Γνήσιον Ἑλλήνων πρῶτα φέροντα τέχνης.

vide *Athenæum* lib. XII. ubi etiam reliqua hujus capitis ex-
 tant. S.

ἀντιπάλω & κῆ πολὸ ἐνδυσέρω) Cujus nomen erat Ti-
 manthes. *Plinius* lib. XXXV. cap. 10. Magnis suffragiis supe-
 ratus à Timanthe est Sami in Asjace, armorum quoque judicio, He-
 rois nomine id se moleste ferre dicebat, quod iterum ab indigro victus
 esset.

esset. Videntur hæc verba trajecta esse & sic scribenda : *superatus à Timanthe Sami in Ajace, armorum judicio, Herois quoque nomine &c.* Meminit hujus rei & *Eustath.* Odyss. Δ. πρὸς ἀντιπαλῶ, ἀντίτεχρον scribit, quod est magis proprium. Etiam hoc notandum, quod cum *Athenæus* dicat, ἀγωνίζομαι ποτε πρὸς καλὰ δέξασθον apud *Nostrum* & videatur delendum, natum forte ex præcedenti ω. certe ipsa historia & quæ sequuntur illud postulant S. Non de nihilo est &, quod *Noster* habet. Nam *Plinius* lib. 35. cap. 10. laudat *Timanthem* à picturis absolutissimi operis; in omnibus ejus operibus; inquit, intelligitur plus semper quam pingitur, & cum ars summa sit, ingenium tamen ultra artem est. Bene igitur *Noster* adversarium *Parrhasio* contigisse dicit arte non multo inferiorem. K.

ἐπίγραμμα ὡς αὐτῶν) Puto legendum esse αὐτῶ. Nec enim eandem fecisse picturam arbitror, cum id non fuerit usitatum, & si fecissent, saltem ex altera parte *Ajax* victor extitisset, nihil tamen temere immuto. Nobiscum faciunt MSS. A. & C. S.

σκίπανα) Pertinet ad declarationem hujus, quod observat magnus *Casaubonus* Comment. ad Charact. Theophrasti capite περὶ ἀρεσκείας, delicatiorum elatiorumque Athenis hanc fuisse consuetudinem, ut baculos gestarent. In *Athenæo* legitur σκίπανι, quod notandum, quanquam & altera lectio sit in usu. S.

ἔλικας) *Athenæus* lib. XII. *Eustathius* *Iliad.* ε. scribunt ἔλικας, quod est rectius. Fuit hoc autem singulare eorum baculorum ornamentum, jam apud antiquissimos usitatum. Unde & *Homerus* *Iliad.* A. de *Achillo* irato :

— σκῆπτρον βάλε γαίῃ
χρυσείῳ ἤλοισι πεπαρμένῳ — S.

χρυσόις ἢ ἀνασπασοίς) *Rhodijs* in de *Acia* cap. 5. pag. 176 suspicatur, scribendum χρυσόις. miror, rationemque non intelligo, & his ipsis literis ista leguntur apud *Athenæum*. S.

ἀναγωγέας) Sic & *Athenæus*, ut non immerito rejiciatur lectio *Eustathii*, quæ habet ἀναγωγέας. Item *Rhodijs* loco supra indicato, ubi volebat legi ἀναγωγέας. S.

ἢ γὰρ ἢ ἕδεν) Notus est *Virgilii* versus de hoc musicæ effectu lib. I. *Gorg.*

Interea longum cantu solata laborem
Arguo conjux percurrit pectine telas.

Adde *Fabium* lib. I. cap. 10. & *Vossium* in de Musica. S. Adde ista *Eustathii* in *Odyss.* K. τὸ ἄδειν ἐν τῷ ἐργάζεσθαι δειγμά ἐστι καὶ ῥα-
 δίας τὸ ἔργον ποιεῖν, ἔτι δὲ καὶ συνὴ ἡδονή. καὶ ἡ Πλάτων, εἰδὲν ζῶον
 λυπέμενον ἄδει &c. in ipso opere canere indicium est, facile opus fieri
 est cum voluptate. Non enim est animal, secundum Platonem, quod
 canat, si tristitia fuerit affectum &c. K.

Θεοφραστος) ἐν τῷ περὶ δὺ δαίμωνιας. *Athenæus* ante di-
 cto loco. S.

ΚΕΦ. ΙϞ.

CAP. XII.

Περὶ Ἐπικουρείων ἐξωθέντων
 ὑπὸ Ῥωμαίων καὶ Μεσσηνίων.

*De Epicureis expulsis ac Ro-
 manis et Messeniis.*

Ὅτι Ῥωμαῖοι Ἀλκαῖον, καὶ
 Φιλίσκον τὰς Ἐπικουρείους
 ἐξέβαλον τῆ πόλεως, ὅτι πολ-
 λῶν καὶ ἀτόπων ἡδονῶν εἰση-
 γητὰ τοῖς νέοις ἐγένοντο, καὶ
 Μεσσηνιοὶ δὲ ἐξέωσαν τὰς Ἐ-
 πικουρείους.

Romani *Alcæum* & *Phi-
 liscum* Epicureos ex urbe
 ejecerunt, eo quod multa-
 rum flagitiosarumq; libi-
 dinum auctores essent ado-
 lescentibus: Etiam *Messe-
 nii* Epicureos expulerunt.

Ἐπικουρείους) Factum hoc *L. Posthumio* COS. ut testa-
 tur *Athenæus* l. XII. consule & *Suidam* voce *Ἐπικουρος*. *A. Gellium*
 1. h. XV. cap. 11. Meminit & *Seneca* Conf. ad *Helviam* cap. 10.
Sextius Empiricus contra *Mathem.* p. 69. S.

ἀτόπων ἡδονῶν) Hinc *Stoici*, sectam *Epicuri* flagitiorum
 magistram esse dicebant, quia laudat ea, quibus erubescit, & vitio
 gloriatur, adeoque ne refugere quidem adolescentiæ liceat, cum
 honestus turpi desidiæ titulus accedat. Vide *Senecam* de *Vita*
Beata cap. 12. S.

ΚΕΦ. ΙΖ.

CAP. XIII.

Περὶ Διονυσίου ἀσθηφαγίας,
 καὶ παχύτητος.

*De Dionysii voracitate, et
 pinguedine.*

Διονύσιον τὸν Ἡρακλιώτην

Dionysium *Heracleo-*
κλειόχου

Κλειάρχου τῆ τυράννου ἴδον
 ἀκέρως ἐκ τῆ καθ' ἡμέραν ἀδ-
 δηφαγίας, καὶ τρυφῆς λα-
 θεῖν αὐτὸν ὑπερσαρκήσαντα,
 καὶ καταπιανθέντα. τὰ
 ἐπίχειρα γὰρ τῆ κτ' τὸ σῶμα
 μεγέθους, καὶ τῆ πλεονεξίας τὰς σάρ-
 κας ὄγκου, ἐκαρπώσατο
 Δύσσοιαν. φάρμακον ἔν
 αὐτῷ τῷδε τῷ πάθει σωέτα-
 ξαν οἱ ἰατροὶ φασί, βελόνας
 λεπτάς κατὰσκαδύσαι μη-
 κίσας, εἶτα ταύτας διὰ τῶν
 πωδῶν, καὶ τῆ κοιλίας διω-
 θεῖν, ὅταν εἰς ὑπνόν τύχη
 βαθυτέρον ἐμπεσῶν. ἡ δὲ
 ἄρα τῆτο ὀπιμελὲς ἑτέροις
 δρᾶν, ἔς' ἂν ὅλη διὰ τῆ πε-
 πωρωμένης καὶ πρόπου τινὰ
 ἀλλοτρίας αὐτῆ σαρκὸς διεῖρ-
 πην ἢ βελόνῃ, ἀλλ' ἐκεῖνός
 γε ἔκειτο λίθος διὰ φέρων
 ἐδέν. εἰ δὲ ἀφίκετο τὸ βέλ-
 ἔνθα λοιπὸν ἡ αὐτὸ τὸ σῶμα
 ἐρρωμένον, καὶ ἴδιον, ἀλλ' ἐκ
 ἐκ τῆ ἀγαν πιμελῆς ἀλλό-
 τριον, τλίμαυτα καὶ ἐκεί-
 νῃ ἠδάνετο, καὶ ἠγέρετο
 ἐκ τῆ ὑπνῆ. τῆς δὲ χρημα-
 τισμὸς ἐποιεῖτο τοῖς βελο-
 μένοις αὐτῷ προσίεναι, κίω-
 τὸν τῆ σώματι παραβαλλό-

tam, filium Clearchi tyran-
 ni, fama est ex quotidiana
 voracitate luxuque paula-
 tim se ipsū nimia carne ac
 pinguedine implevisse. Im-
 mensa igitur corporis cras-
 situdo, & carnis incremen-
 tum spirandi facultatem ei
 adimebant. Medici vero
 hoc ei remediū illius mor-
 bi præscripserūt, ut tenuis-
 simis & oblongis acubus
 ad hunc usū paratis latera
 transmitterētur, exque per
 ventrē impellerentur, dor-
 miente ipso profundius. Id
 negotium aliis datum est: &
 donec acus carnem agna-
 tam & quasi alienam trans-
 foderet, ille non aliter jace-
 bat quā lapis. Quum vero
 transfisset eo, ubi validum
 erat & genuinum corpus,
 neque amplius ex nimia
 pinguedine ascititium, tū
 perentiscebatur, & è somno
 excitabatur. Quod si quan-
 do negotia hominum au-
 dire, juraque dare vellet, ci-
 stam corpori prætendebat.
 quidam vero non cistam,
 sed turriculam affirmant

μῦθῳ. οἱ δὲ ἐδὲ κίβωτόν
 φασιν, ἀλλὰ πυργίσκον, ἵνα
 τὰ μὲν λοιπὰ μέρη αὐτῆ
 ἀποκρύπτῃτο, τὸ ὅμως ὄψωπον
 μόνον ὑπερέχον διαλέγηται.
 πονηρὰν, ὡς θεοῖς, ταύτῃ ἐκεί-
 νῳ ἢ ὅλῳ ἀμπερόμενῳ, καὶ
 θηρίῳ φεγγῆρὰν μᾶλλον, ἢ ἀνθρώπου ἐδῆται.

Διονύσιον ἢ Ἡρακλεώτῃ) Auctor hujus rei *Nymphis Hera-
 cleosis* lib. II. de Heraclea, ut est apud *Athenæum* lib. XII. S.

Κλεάρεω) Mentio utriusque extat apud *Diodorum* lib.
 XVI. *Polyæn.* lib. II. Dionysii vero apud *Ciceronem* non uno lo-
 co. S.

καταπιανθέντα) Hoc vocabulum alibi haud legas. itaque
 mihi est suspectum. vide tamen *Indicem*. S. Nec levissima mendii
 suspitione perstringendum est τὸ καταπιανθέντα. *Hesychius*, κατα-
 πιάνθη, ἐτρέφῃ πίων γῆ, ἰ λιπαρός. ergo καταπιανθείς notat eum,
 cui venter est tentus omaso & pinguis aqualiculus toto vel sesquiper-
 de extat. Cui opponitur ὁ καταχνωθείς. K.

βαλόνας λεωθῆς) Refert hoc idem *Memnon* in fragm. apud
Photium. S.

ἐπιμελῆς) MS. C. ἐπιμελῶς τῶν ἑτέροις δρᾶν. S.

ἑτέροις) Ita habent omnes editi, etiam Romanus codex.
 Sed qui illi ἑτέροι? puto ἑταίροις legendum, ut significantur illi,
 qui familiarius cum eo vivebant. S. Vulgatum ego quidem re-
 tinerem. K.

ἀποτρίας αὐτῆ σαρκός) Ex *Platone*, qui lib. 8. de *Repub.*
 divitem habet ἐσκιατραφῆκότα καὶ πολλὰς ἔχοντα σάρκας ἀποτρίας
 ἢ in umbra educatum & multum alienæ carnis habentem. K.

ὡς αὐτὸ τὸ σῶμα &c.) Pro αὐτὸ malim αὐτῆ. K.

ἵνα τὰ μὲν λοιπὰ μέρη) Adeoque deformis iste habitus
 concionem ad risum moveret, ipsumque redderet contemptum. S.

μόνον ὑπερέχον) Ita & *Faber* edidit. Mihi non est dubium,
 quin ὑπερέχον legi debeat & referri ad *Dionysium*. S. Placet e-
 mendatio *Schefferiana*. K.

ΚΕΦ. ΙΔ.

CAP. XIV.

Περὶ Φιλήτα σώματι
λεωτότητι

*De Phileta corporis
macie.*

Φιλήταν λέγουσι ἢ Κῶον
λεωτότατον γένεσθαι τὸ σῶ-
μα. ἐπεὶ τρίνω ἀναίρα-
σι ῥάδι ἢ ἢ ἐκ πάσης
προφάσεως, μολίβδου (φασὶ)
πεποιημένα εἶχεν ἐν τοῖς
ὑποδήμασι πέλιματα, ἵνα
μὴ ἀναστρέπῃται ὑπὸ τῶ ἀνέ-
μων, εἴποτε σκληροὶ κατέ-
πνεον. εἰ δὲ ἢ ἢ ἔτις ἀδύνα-
τος, ὥστε μὴ ἀντέχειν πνέ-
ματι, πῶς οἷός τε ἢ τούτου
φορίον ἐπάγει; ἐμὲ μὲν ἢ
τὸ λεχθὲν ἢ πείθει, ὃ δὲ
ἢ ἢ ὑπὲρ τῶ ἀνδρὸς τῆτο
εἴπον.

Philetam Coum ajunt
macerrimo corpore fuisse.
Quoniã igitur quavis oc-
casione facile subverti po-
terat, ferunt eum plumbe-
as habuisse soleas in calceis
ne à ventis profterneretur,
si paulo durius eum affla-
sent. Quod si sic fuit im-
becillus, & omnium viriũ
impos, ut vento non posset
obluetari, quomodo tandẽ
onus trahere tantum pote-
rat? Mihi sane dissimile
vero esse videtur. Attamen
quod de illo viro cognovi,
id in medium attuli.

Φιλήταν) Poëta fuit, *Siobæo* non uno loco laudatus. Hi-
storiam porro habes apud *Athenæum* lib. XII. c. 13. adde infra
X. 6. S. Vixit temporibus Philippi, Alexandri & successorum,
ac Ptolomæi Philadelphi præceptor fuit. infra ποιητῆς ἑξαμέτρων,
lib. X. cap. 6. dicitur. *Kónizius*.

πέλιματα) Imam calceorum partem intelligit, quam alias
etiam ex ferro & ligno facere solebant. Manetque adhuc hodie
pars ejus consuetudinis in monachis. Sed *Athenæus* non soleas
in calceis, sed σφαίρας ἐκ μολίβδου πεποιημένας περὶ τὰ πόδες, scri-
bit habuisse lib. XII, S.

ΚΕΦ. 14.

Περὶ Ομήρου.

Ὅτι ποιητικῆς ἀπάσης Ἀργεῖοι τὰ πρῶτα Ομήρῳ ἔδωκαν, ἡ δὲ ἑτέροις δὲ αὐτῷ ἕτατον πάντας, ποιῶντες δὲ θυσίαν, ὅτι ξενία ἐκάλεον ἢ Ἀπόλλωνα, καὶ Ομηρον. λέγεται δὲ καὶ αὐτὸς πρὸς τέτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδῶναι ἢ θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ ποσειδάωνα ἔχειν τὰ ἔπι τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τῆτο Πίνδαρος.

CAP. XV.

De Homero.

Argivi poeticæ totius primam Homero palmam tribuebant, ab eo reliquos omnes secundos ponebāt; & si quando rem divinam facerent, in hospitalitiis invocabant Apollinē & Homerum. Fertur præter hæc etiam illud, quum propter inopiam elocare filiam non posset, dotem ei Cypria carmina dedisse: cuius rei testis est Pindarus.

περὶ αὐτῆς) Ut Homeris poema Cyprium dotis loco filie dedit: ita apud Plautum Parasitus sales Atticos filie se daturum ait, ne indotata domi sine conditione desideat.

Ne te indotatam dicas, inquit, cui dos sit domi.

Librorum enim ecce illum plenum sarracum habeo;

Dabuntur dotis inde sexcenti tibi

Logi, atque Attici omnes, nullum Siculum acceperis,

Cum hac dote poteris vel mendico nubere.

De Poëmate Cyprio, Salmaf. Plinian. Exerc. p. 358. videre jubent notæ Königianæ. K.

ΚΕΦ. 15.

Περὶ Ἰταλίας, καὶ Μάρου ἵππομιγῆς ἀνδρώπης.

Τὴν Ἰταλίαν ὠκισαν πρῶτοι Αὔσονες αὐτόχθονες. ποσειδάωνα δὲ γένεσθαι

CAP. XVI.

De Italia & Mare, qui fuit Hippomiges sive semiequus.

Italiam primi Ausones inhabitaverunt, indigenæ. Antiquissimum in ea virū as-

Μάρου

Μάρῳ τινὰ καλέριον, ἔ-
 τὰ μὲν ἔμπροσθεν λέγασιν
 ἀνθρώπῳ ὅμοια, τὰ κατόπι-
 σθεν δὲ ἵπῳ, καὶ αὐτὸ δὲ
 τῆνομα εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν,
 ἵππομιγῆς δὲυάται. Διοκεῖ
 δὲ μοι παρῶτ' ἵππον ἀνα-
 βῆσαι, καὶ ἐμβαλεῖν αὐτῷ χα-
 λινόν, εἶτα ἐκ τῆς διφυῆς
 πισθῆλαι, μυθολογῶσι δὲ
 αὐτὸν, καὶ βιώναι ἔτη τεῖα καὶ
 εἴκοσι καὶ ἑκατόν. καὶ ὅτι τεῖς
 ἀποθανῶν, ἐβίω τεῖς. ἐμοὶ
 δὲ ἔπις ἰοκῆσιν. Ὅτι τὴν
 Ἰταλίαν φασίν, οἰκῆσαι ἔθνη
 πάμπολλα, καὶ ὅσα ἐκ ἄλλω
 γῆ. τὸ δὲ αἴτιον, ὅτι τὴν
 ὤρων ἀκρασίαν, καὶ τὴν χῶ-
 ρας ἀρετὴν, καὶ τὸ ἔνυδρον
 αὐτῆς, καὶ τὸ πάμπορον, καὶ τὸ
 ἀβότον, καὶ ὅτι ποταμοῖς ἐσι
 κατάρρῳ, καὶ ὅτι θάλασσα
 ἀγαθὴ παρῶται αὐτῇ, ὅρ-
 μοις πανταχοῦθεν διηλημέ-
 νη, καὶ κατὰ γῆς ἀφθόνοις,
 καὶ κατὰ ρεῖσιν. ἀλλὰ καὶ τὸ
 οἰκητῶν ἡμερον καὶ παρῶν
 ἐπῆρε πολλὰς εἰς τὴν μετοίκη-
 fructuum, atque compascua, itemque quod fluviis per-

ferunt fuisse, nomine Ma-
 rem, cujus anterior facies
 hominis, posterior equo si-
 milis fuerit: & nomen ipsū
 propemodū pollere quod
 apud Græcos, ἵππομιγῆς.
 Atqui mea quidem hæc est
 sententia, quod eum pri-
 mum omnium ascendisse
 equum, & freno modera-
 tum esse, atque coërcuisse
 putem: atque ob eam cau-
 sam duplicis naturæ credi-
 tum esse. Fabulantur eum
 centum & viginti tres aḡos
 in vivis egisse, & ter à mor-
 te revixisse: quod mihi qui-
 dem vero simile non vide-
 tur. In Italia permultos va-
 riosque populos habitasse
 ferunt, plures quidem quā
 in ulla alia terra: eam potis-
 simum ob causam, quod
 omnium anni partiū in ea
 sit moderata tempestas,
 quod regio bonitate tellu-
 ris excellens sit, & aquis ir-
 rigua, fertilisque omnium

fructuum, atque compascua, itemque quod fluviis per-
 fusa, mare quoque commodos appulsus habeat, portu-
 busque ex omni parte sit interstincta, & appellendis,
 solvendisque navibus idonea. Sed & inhabitatorum

σιν. Καὶ ὅτι πόλεις ὤκησαν singularis benignitas &
 ἢ Ἰταλίαν πάλας ἔωτα καὶ ἐι- mansuetudo multos pelle-
 νενήκοντα καὶ ἑκατὸν πρὸς ταῖς xit, ut in eam suas sedes
 χιλιάς. transferrent. Ad hæc ajunt,
 veterum memoria mille centum & nonaginta septem
 urbibus Italiam præditam atque ornatam fuisse.

πρῶτοι Αὔσονες Aliter Pompejus Trogus, & ex eo Justi-
 nus lib. XLIII. cap. 1. *Italiae cultores primi*, inquit, *Aborigines sive*
re. Sallustius bello Catilin. idem testatur, & Plinius lib. III. &
Livius lib. I. Item Cato in Originibus, ut docet Servius ad Poë-
τα I. Æneid. Sexti. Aurelius Victor lib. de Origine gentis Roma-
ne: Quidam tradunt terris diluvio cooperiis, passim multos diver-
sarum regionum in montibus, ad quos confugerant, constituisse: ex
quibus quosdam sedem querentes, perreptos in Italiam, Aborigi-
nes appellatos, Græca scilicet appellatione, à cacuminibus montium,
quæ illi ore faciunt. Sed cum Nostro, faciunt, præter Festum in
Aufonia, etiam Stephanus de urbibus in Αὔσον & Paulus VVare-
nesfridi seu Diaconus lib. II. Hist. Longob. cap. 24. Eustathius
in Dionys Perieg. Obscrvabis, quod eosdem esse Aufones & Ita-
los ait. Dicuntur autem Aufones, ab Aufone (qui primus Romæ
regnasse ab aliquibus fertur) Ulysses & Circes filio, vel ex sententia
eius, qui gentilia conscripsit, Calypsus & Atlantis. Ita habet ver-
sio latina, Græcum videre non licuit. Servius ad XI. Virg. An-
tiqui Aufonii, quia qui primi Italiam tenuerunt, Aufones dicti sunt.
 Adde Dionys Hal. lib. I. Strabonem, Antonini transform. 31. Sui-
 dam in Αυσονίων, Τzeitzen in H. st. Mis. Philarg. Sabinam gentem
 proprie sic dictam ait. S. Etymologicum. Αὔσονες εἰ Ἰταλοί, καὶ Αὐ-
 σονία ἢ Ἰταλία, ὅση δὲ Αὔσον & Κίρκης, ἢ Καλυψῆς ἢ Οδυσ-
 σέως, ἀλλ' ὅτι τὴν Ἰταλίαν οἱ παροικῆντες ἑπικοί Αὐζένα ἔλεγον, καὶ
 καὶ μετὰ τούτοις & ζ. εἰς τὸ σ, καὶ & ε. εἰς τὸ ο. Αὔσονες οἱ Αὐζόνες εἰ (l. ἢ)
 Αζωνες. Ubi Sylburgius in notis: Isacius Lycophronis interpres & Ser-
 vius Virgiliti enarrator, Aufones eosdem cum Auruncis fuisse innuntiat
 et Livius post Αὐρωκκος aliquot annis Aufoniam gentem cum Aufonia
 urbe deletam prodit lib. 9. Sigonius commentario in Fastos, Aurun-
 cum bellum finit anno Urbis CCCCVIII. Aufoniam vero captam tradit
 anno CCCXXXIX. hæc ille, K.

Μάγλω) Id est Masculum sive Virum. Quomodo ferme omnes gentes primum hominem appellarunt, *Dion. Halicar.* lib. I. cap. 27. de *Lydis Ex Jove & Terra genitum esse Manem*, primumque in illis locis regnasse ajunt. Idem habet *Herodotus* in *Clio*. De *Germanis Tacitus* cap. 2. *Celebrant carminibus antiquis Tuissonem deum, terra editum & filium Mannum* (Germanicum vocabulum, quod Latine virum sive marem designat) *originem Genis condit resque*. Fere ad eundem modum de *Ægyptis* testatur *Manetho*, primum habuisse regem *Mena* nomine, quem & *Herodotus* Μην & *Diodor.* Μένως appellant. Sed *Noster* vocem Μάγλω aliter exponit, & sic dictum ait, quia compositus fuit ex equo, Et sane *Germanis* veteribus *marnē*, sive *mare* denotabat equum, & rustici equas hodieque sic appellant. Verum prius magis placet, S Cum *Μαγνης* & virum & equum videatur significare ideoque hominem hujus nominis *ἵππομυγή*, i. e. ex homine & equo compositum fuisse fabulati sunt. *Celtæ* equidem, *Liguribus* adeo vicini, ut bonam *Celticæ* partem *Ligures* incoluerint, etiam in *Italiam* antiquissimas dimiserunt colonias, equum Μάρα vel Μάρκα dixerunt. *Τριμαρκισίαν* ab illis dictam certum equitum numerum, *Pausanias* notat in *Phocicis*, subjungitque. καὶ ἵππων τὸ ὄνομα ἴσω τις Μάρκαν ὄντα ὑπὸ τῶν Κελτῶν, & sciat aliquis equi nomen Μάρκα à *Celtis* profectum esse. vid *Bochart. Hieroz* 2. p. 839. K.

τὰ κατόπιθεν ἵππων) Pari modo *Faber* edidit. Puto tamen magis scribendum esse ἵππων, quoniam præcedit ἀνδρώπων. S. Vix opus erit medicina in loco tam sani coloris. K.

πρῶτ' ἵππον ἀναβῆναι In *Italia* fortasse, nam in *Græcia*, si *Plinio* credimus, *Bellerophon* primus equis vehi docuit. Sic enim scribit lib. VII. cap. 6. Equo vehi (invenisse tradunt) *Bellerophonem*, frenos & strata *Pelethronium*. Quod autem mixtam ex equo & homine figuram de equite interpretatur, convenit cum eo, quod etiam de centauris scribit *Palaphatus* l. I. Fabularum. *Servius* ad lib. III. *Georg.* *Pelethronium* oppidum est *Thessaliæ*; ubi primus domandorum equorum repertus est usus. Nam cum quidam *Thessalus* rex bobus astro exagitatis, satellites suos ad eos revocandos jussisset, illique cursu non sufficerent; ascenderunt equos, & horum velocitate boves secuti, eos stimulis ad tecta revocarunt. Sed hi visi, aut cum irent velociter, aut cum eorum equi circa flumen *Peoneum* potarent capitibus inclinatis, locum fabula dederunt, ut centauri esse crederentur. S.

ἔτη τετὰ καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν) Valde hæc suspecta sunt; vix enim verisimile, illo tempore, quo longissimè vivebant, cui libet ætati ejus tantum quadraginta tribuisse annos. S. *Noster* hoc exserte non dicit, sed in genere fabulam delibasse contentus, vitæ quoque spatium pingui Minerva delimeat. Nam in rebus, quas ipse non credidit, operam accuratam sumere nihil attingebat. K.

ἔβιω τετὰς) In liberis fortassis, nam in his vere reviviscimus. Certe quod ter revixisse dicitur, convenit cum ternario filiorum numero, quem & Mannus apud Germanos habuisse dicitur. Cæterum pro ἔβιω *Faber* vult ἀνεβίω. S. Diu est, cum ante *Fabrum* ita legerat *Cælius Rhodig.* in *Antiq. Lect.* lib. V. cap. 45. vertit enim *revixisse*. Cæterum inter eos, quos pietas & æquus Jupiter, ut Ethnicus ajunt, ad vitam semel mortuos revocavit, numerant *Herculem*, *Tyndareum*, *Glaucum*, *Hippolytum*, *Æsopum*, vide *Suidam* in ἀναβιώωναι. Nec est quod quisquam existimet de verâ ἀναβιώσει hic non agi, sed de eâ, qua pater in filiis quasi revixisse dicitur καὶ μετὰ φρον. Si ita esset, minime *Noster* subjunxisset: ἐμοὶ δὲ ἐπιστὰ δοκῆσαι, mihi vero incredibilia sentire videntur. ipse enim ut Ethnicus à veritate alienum credit, defunctum postliminio in vitam esse reducem. K.

Ἀφ' ἑλίου τῶν ὀρέων ὀκτωσίων) *Plinius* lib. III. cap. 5. *Tota ea vitalis ac perennis salubritatis cæli temperies est, tam munifica sylvarum genera, tot montium afflatus, tanta frugum & vitium olearumque fertilitas, tam nobilia pecori vellera, tot opima tauris colla, tot lacus, tot amnium fontiumque ubertas totam eam perfundens, tot maria, portus, gremiumque terrarum commercio patens undique & tanquam ad juvandos mortales ipsa avida in mare procurrens.* S. De Italix fertilitate aliisque dotibus vide *Halicarnass.* l. 1. *Antiq. Roman.* p. 13. *Edit. Steph. Strabonem* p. 197. *Plinium* lib. 5. cap. 3. *Solinum* cap. 9. *Polyhist. Herodian.* lib. 1. cap. 6. & lib. 2. cap. 11. ubi verborum ordo malè turbatus ita restituendus. αὐτῶν περὶ βελήων ἀφρητόν τε καὶ ἀπὸ &c. *Polybium* lib. 2. *Hist. Florum*, & iterum *Plinium* in fine *Histor. Natural. Virgilium* lib. 2. *Georg.* lib. 1. *Æneid.* &c. *Ariflor.* T. II. περὶ θαυμασίων ἀκρομάτων p. m. 1092. ubi pro εἰς καὶ τετὰ legerem ex *Steph.* de Urbibus voce ὀμβροκοί. δ. ἦ. τ. K.

ΚΕΦ. ΙΖ.

CAP. XVII.

Περὶ Δημοσθένους τύφου.

De jaſtantia ac levitate
Demosthenis.

Κυφότητᾶ ἔοικε κατηγορεῖν ἔτ' ὁ λόγ' ὁ λέγων περὶ Δημοσθένους, ὅτι ἄρα τύφου αὐτὸν ὑπεπλήρησεν καὶ οἱ ὑδροφορεῦντες, ἔπειτα παριόησεν αὐτῆ ὑπὲρ αὐτῆ τι ψιδυεῖσασιν. ὅς γ' καὶ ὑπὸ ἐκείνων ἐκκρίζετο, καὶ ἐπαίρομεν δὴ καὶ, τίς ἴω, ἔπειτα ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἐκροτήθη.

Levitatis redarguere Demosthenem videtur hæc fama, quæ de ipso divulgata est, quod aquam ferentes eum factu impleverint, quum ipso prætereunte aliquid de ipso susurrabant. Nam qui etiam illis est inflatus, nec efferri erubuit, qualis futurus erat, si quando plausu eum concio afficeret?

Δημοσθένους) Habes apud *Ciceronem* lib. V, *Quæst. Tu. scul. S.* *Plutarch.* in *Vita Demosth.* K.

οἱ ὑδροφορεῦντες) Sic editiones omnes, etiam *Romana.* sed mallet *αἱ*, quia *Cicero* mulierculas fuisse scribit. S. At vero *αἱ ὑδροφορεῦντες* non admittit *Græscimus*, sed *αἱ ὑδροφορεῖσας.* mihi placeret vulgata lectio. Nam in circumstantiis id genus sæpe in diversa abeunt optimi Auctores, *Plinius* l. 9. ep. c. 23. *An se Demosthenes jure lætatus est, quod illum anus Attica ita demonstravit. ἔτός ἐστι Δημοσθένους,* ego celebritate nominis mei gaudere non debeo? ego vero & gaudeo & gaudere me dico. C. K.

ψιδυεῖσασιν) Hæc scilicet verba ἔτ' ἐκείν'. HIC EST. *Lucianus* in *Somnio.* *ἑαυτῶ σοι ἀειδήσω γνωρίσματα, ὡς ἐπὶ ὀρώντων ἕκαστ' ἢ πλησίον κινήσας εὐείξει σε τῷ δακτύλῳ, ἔτ' ἐκείν' λέγων, ea tibi induam insignia, ut, qui Te viderit, proximè astantem vellitet, digitoque Te designet, dicens: hic ille est!* *Horat.* lib. 4. *Carm. Od. 3.* quod monstror digito prætereuntium *Romanæ* fidicen *lyræ.* *Diogenes* autem medio & infami digito peregrinis *Demosthenem* conimonstravit apud *Laërtium* in *Vita ejus.* K.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ιη.

CAP. XVIII.

Περὶ Θεμιστοκλέους.

De Themistocle.

Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλῆς
 ἑαυτὸν εἰκάζει ἢ δρυσὶ, λέγων
 ὅτι ἐκείνας ὑπερέχονταί οἱ
 ἄνθρωποι, καὶ δέονται αὐτῶν,
 ὅταν ὕψι, σέγγιν ἐκ τῶν κλάδων
 ποθεῖντες. ὅταν δὲ ὕψις ἀ-
 δίας παρίωσι, τίλλουσιν αὐ-
 τὰς, καὶ περικλώσιν. Ο δὲ
 αὐτὸς ἔλεγεν, εἴ μοί τις ὁδὸς
 δύο δρείξειε, ἢ μὲν εἰς ἄστυ
 φέρουσαν, ἢ δὲ ὅππῃ τὸ βῆμα,
 ἡδίων ἂν ἢ ἑτέραν ἡλθον ἢ
 ἀπὸ τῆς ἄστυς.

teram ad tribunal, multo libentius ingrederer eam, quæ
 recta ad infernum tenderet.

Themistocles Neoclis fi-
 lius seipsum quercubus
 comparabat, quoniam illis
 proteguntur, & opus ha-
 bent mortales, si ingruat
 pluvia, tegimenque ramo-
 rum appetunt. Quod si se-
 renus aër sit, accedentes,
 vellicant eas, & ramis cor-
 ticibusque denudant. Idem
 dicebat, si mihi quis duas
 vias monstraret, alteram
 ad infernum ducentem, al-

ταῖς δρυσὶ) πλατάνοις inquit *Plutarchus* in Themistocle
 & in Apophtheg. Imperatorum. S.

ὑπερέχονταί) *Gesn. ὑπέρχονταί.* Sed non opus est. Vide
 Indicem. Emendationem *Gesneri* tamen *Faber* quoque compro-
 bat. Sanè si *Gesnerum* sequamur, ordo rerum naturalis penitus
 erit inversus. Quanquam pro *Gesnero* stet & MS. A, in quo ὑ-
 πέρχονταί. S. Lectio ὑπέρχονταί tam certa & iudubitata penes me
 est, ut in textum eam reponere non dubitarem. Quis enim un-
 quam poterit concoquere hanc locutionem, οἱ ἄνθρωποι ὑπέρ-
 χονται τὰ δένδρα, homines præminent arboribus? Apage nugas in
 Morboniam! quis autem nescit, ὅτι ἄνθρωποι ὑπέρχονται δένδρα,
 quod homines subeant arbores, cælo pluvio? vide *Plut.* in quomodo
 quis seipsum sine invidia laudet. *Synesium* epist. 114. & indicem in
 ὑπέρχουσαι. K.

σέγγιν ἐκ τῶν κλάδων) Aut σέγγιν hic passive sumendum erit
 pro σελχθῆναι, regi, aut σέγγιν legendum, tectum è ramis expetentes,
 & ita legit etiam *Interpr.* K.

ἀπὸ

δ'δ'υ ε' αδ'α) Scio Nostrum brevitatis amantem esse. dubito tamen annon hic scripserit τὴν δ'δ'υ εἰς ε' αδ'α. vide tamen Indicem. S. Elegantissime dixeris & stylo Attico, ὁδὸς ἡ δ'δ'υ ε' αδ'α, via, quæ recta ducit ad infernum. Phrynichus in Eclogis. δ'δ'υ πολλοὶ ἀντὶ ε' δ'δ'υς. Διαφέρει δέ. τὸ μὲν γὰρ τότε εἶναι, δ'δ'υ Ἀθλων, τὸ δὲ χρόνος καὶ λέγειται σὺ τὰ σ. multi δ'δ'υ ponunt pro δ'δ'υς. differt tamen. nam illud loci est, ut εὐδ'υ Ἀθλων recta Athenas, hoc autem temporis, ε' effertur cum σ. illum sequitur Thomas ὁ Μάγιστρος in Eclogis Atticis. εὐδ'υ Ἀθλων, inquit, Ἀττικοὶ εὐδ'υ εὐθείας. Aristoph. in Pace, πᾶς ἂν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐδ'υ ε' Διός; quomodo possim recta devenire ad Jovem? Lucianus in bis accusato. εὐδ'υ ε' Ἀρείς πάγος, recta ad collem illum Martium vel Areopagium. Sic Noster in H. A. εὐδ'υ Αἰγύπτου, αἰμασιῶν &c. dedit. K.

ΚΕΦ. ΙΘ.

CAP. XIX.

Ὅτι ὁ Δημοθένης καλεῖται τῷ
Διογένης, εἰς καπηλείον εὐκ
ἤθελεν εἰσεύμαι

Quod Demosthenes vocante
Diogene, in cauponam in-
troire recusavit.

Ἡεῖσα ποτὲ Διογένης ἐν
καπηλείῳ εἶτα παριόντῳ
Δημοθένη ὀκάλει τῷ δὲ μὴ
ὑπακῶσαντῳ, ἀρχιμή εἶφῃ
Δημόθενες παρελθεῖν εἰς κα-
πηλείον καὶ μὴ ὁ κύριός σε
καθ' ἐκάστῳ ἡμέραν ἐνθά-
δε εἰσεῖσι, τὰς δημότας λέ-
γων, καὶ τὰς καθ' ἓνα δη-
λων. ὅτι οἱ δημηγόροι, καὶ οἱ
ρήτορες δεῖλοι τῷ πλάθεις εἰσί.
tuus intro veniat? populum intelligens, & de plebe sin-
gulos. Quoniam concionatores & oratores, multitu-
dinis quodammodo servi existunt.

Diogenes quodam tem-
pore prandium in caupona
sumebat: quumq; videret
prætereuntem Demosthe-
nem, eum ut accederet, in-
vitabat. Qui quum renue-
ret, Putas, inquit, ὁ De-
mosthenes, hoc esse tibi de-
decori, si in cauponam in-
grediaris, quum nulla dies
prætereat, quin dominus

Ἡεῖσα) In editione mea prima apud Laërtium, quem ci-
taveram pro ἀρειῶντα suspicabar ἀρειῶν legendum. Sed vide-
batur

bam post, secutum esse *Laërtium*, cui ista sunt adversa, alium scriptorem, quam quem *Noster*. Ideoque in editione secunda, quæ prodiit anno hujus seculi sexagesimo secundo, totam istam notam abolevi. quam editionem si vidisset *Cl. Menagius* monere me omisisset hujus rei in suis annotationibus ad *Laërtium*, integro biennio post excusis, quam tanto ante ipse observaveram. S. Quo in honore Athenis cauponæ fuerint, ex his *Isoctasis* verbis colligere est: *ὃν καπηλείῳ φαγεῖν ἢ πιεῖν ὑδὲς ἔδῃ, ἂν οἰκέτης ἐπιεικῆς ἐτόλμησε.* In caupona edere aut bibere nemo ne frugi quidem servus audebat, in *Areopagit.* p. 355. *Cyrillus Hierosol.* ad Catechumenum: *ἀποτρέφε δὲ πᾶσων καὶ τῆ καπηλοδύτης τῷ χυδαίωτητι.* quod *Joh. Grodecius* vertit: *aversare omnem illam cauponum vililitatem.* Fateor equidem τὸ καπηλοδύτης in *Glossis* *Cyrilli* reddi, *Ganco*, *Tabernarius*. ubi *Tabernarius* idem quod *κάπηλος*, si *Philuxeno* credimus. hoc loco tamen prior significatio commodior videtur, qua ὁ καπηλοδύτης notat τὸ χυδαῖον plebis *facem* in cauponis totos dies latitantem; ganeones tenebrionesque alias dicimus. Vult itaque *Cyrillus* suos neophytos *aversari sordes*, *ὃ fluxam dissolutamque vitam eorum, qui in cauponis latitant.* *Cateches.* IV. p. 38. K.

τὴς καθ' ἓνα δηλῶν) *Distinctio suspecta.* Cur enim, cum præcedit λέγων, hic addat δηλῶν, scriberem καθ' ἓνα. Δηλῶν, ὅτι οἱ &c. S. Ita me quoque *Judice* distingendum. K.

δᾶλοι τῆ πλῆθους) Et sic etiam *Diogenes* vocabat, τὴς δημαγωγῆς, ait *Laërtius*, ἔλεγε ὄχλος δῆλωνες. S.

Κ Ε Φ. κ.

CAP. XX.

Περὶ Αἰσιπῶος.

De Aristippo.

Πλέων Αἰσιπῶος χειμῶν ὀπιζυομένε πάνυ σφόδρα ἐταράττετο ἔφη δέ τις τῶ συμπαλεόντων, Ὁ Αἰσιπῶε, καὶ σὺ δῆδούκας, ὡς οἱ πολλοί; ὁ δὲ, καὶ μάλα γε εἰκότως. ὑμῖν μὲν γὰρ δεῖ

At ille, Prorsus, ait, neque injuria. Vobis enim de vita

κακῶς

κακοδαίμονός ἐστι βίη ἢ σαρ-
δῆ, καὶ ὁ νῦν κίνδυνος, ἐμοὶ
δὲ πρὸς δὲ δαίμονίας.

scelerosa infelicique labor
est, & præsens periculum;
mihi vero de felicitate at-
que beatitudine.

Αἰρίσιππος) Habes eandem historiam apud A. Gellium
lib. XIX. cap. I. Diog. Laërtium in Aristippo. S. Ex Gellio Saris-
buriensis lib. 7. Polycrat. cap. 3. K.

καὶ σὺ) Qui tamen es philosophus, atque ideo mortem
timere non debes. Nōm mortem contemnere, commune omni-
um philosophorum præceptum. Cicero lib. I. Quæst. Tusc. Το-
τα φιλοσοφοῦντων βίη, commentatio mortis est. μελέτη θανάτου, in-
quit, Plato. S.

πρὸς δὲ δαίμονίας) Videntur hæc respicere sententiam &
disciplinam Aristippi, qui bonorum finem vitæque beatitudinem
in sola præsentium jucunditate ponebat. ἀποδεξάμενος τὴν ἰδυ-
πάθειαν (verba Athenæi sunt ex lib. XII.) ταύτῃ τὴν τέλῃ εἶναι ἔφη,
καὶ ἐν αὐτῇ τὴν δὲ δαίμονίαν βεβλήσασθαι καὶ μονόχρονον αὐτῷ εἶναι.
Paulo aliter Gellius & Laërtius. à quibus adductus Cl. Menagius
πρὸς δὲ δαίμονος malebat hic, quod mihi valde placet. vide i-
psum ad Laërt. p. 67. S. Ego nihil mutaverim. major enim in
vulgata subluceat emphasis, quasi de ipsa beatitudine laboret A-
ristippus. Nec Cl. Menagius sic etiam legi posse diffitetur pag.
67. K.

ΚΕΦ. κα.

CAP. XXI.

Περὶ Θερραμένων.

De Theramene.

Θερραμένους ἔτυχεν ἐν
οἰκίᾳ τινὶ διατείβων, εἶτα
ἐπεὶ ἀποῆλθεν αὐτῆς, πα-
ραχρηῆμα ἐκείνη κατῴχε-
θη. καὶ οἱ μὲν Ἀθληῶσι ἄλ-
λοι ἀλλαχόθεν αὐτῷ πρὸς
φωῖτες συνήδοντο ὅτι τῇ
σωτηρίᾳ τῇ ἀποδεδόξω. ὁ δὲ
πρὸς τῶν πάντων ἐλπίδα ἀπει-

Theramenes quum in
quadā domo versatus, in-
de prodisset, illa subito la-
psu corruit. Atq; quū Athe-
nienses alii aliunde ad eum
confluerent, & inopinatæ
saluti congratularétur, ille
præter omnium opinionē

κεῖναισιν

κείνατο· Ὁ Ζεῦ ἐς τίνα με
καρῶν φυλάτεις; καὶ μετ'
ἔ πολὺν χρόνον ὑπὸ τῶν
τριάκοντα ἀνηρέθη, πικρὸν
κώνειον καὶ ἀναγκαθεῖς.

respondit: O Jupiter, cui-
nam me tempori reservas?
Nec multo post à triginta
tyrañis de medio sublatus
est, coactus cicutā bibere.

Θηρομαθίας) Vide prolixè de hac re agentem *Xenophontem*
lib. II. *Histor.* *Justinum* lib. V. cap. 9. *Plutarchum* de *Consol.* ad
Apollinem. S.

πικρὸν κώνειον) *Valerius Maximus* lib. III. cap. 2. *Cicero* I.
Tuscul. S.

ΚΕΦ. κϛ.

CAP. XXII.

Τίνες ὦρὲ τὴν ἰατρικὴν
ἐσθδ'άσαι.

Quinam in arte medendi
studium posuerint.

Λέγουσι τὸς Πυθαγορεί-
ας πάνυ σφόδρα ὦρὲ τὴν
ἰατρικὴν σθδ'άσαι τέχνην.
καὶ Πλάτων δὲ φρονίδια εἰς
αὐτὴν ἔχε πλείω, καὶ
Αριστοτέλης ὁ Νικομάχης, καὶ
ἄλλοι πολλοί.

Fama est, Pythagoreos
summum studium & ope-
rā medicandi facultati na-
vasse. Plato etiam pluri-
mum curæ in eam contulit,
itē Aristoteles Nicomachi
filius, aliiq; innumerabiles.

Πυθαγορείας) Testatur idem *Jamblichus* de vita *Pythag.*
cap. 29. & nos latius olim, Deo juvante, ostendemus in *Opere*
nostro de vita & *Philosophia Pythagorica*. Adde & *Corn. Cel-*
sum statim ab initio operis. S. *Porphyrius* in vita *Pythagor.* de
ipso sectæ conditore: καὶ ὑγιαίνουσι μὲν αὐτοῖς σωδιέτερες, κάμνου-
τες ἢ τὰ σώματα ἐθεράπευε, καὶ τὰς ψυχὰς νοσητέας παρεμβεῖτο,
τὸς μὲν ἐπιδάϊς καὶ μαγείαις, τὰς ἢ μουσικῇ. Et versabatur quidem
cum amicis bene valentibus, corpore autem ægros curabat, & animo
laborantes partim incantamentis & magicis remediis, partim musicā.
Cyrill. contra *Julian.* lib. 3. p. 87. confer, musicam quod attinet,
Nobis infra. 14. 23. K.

Αριστοτέλης) Vide supra lib. V. cap. 9. S.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. κγ.

CAP. XXIII.

Περὶ Αριστοτέλους νοσούντων.

De Aristotele aegrotante.

Αριστοτέλης ἐνόσῃ ποτὲ, προσέταξε ἢ αὐτῷ ὁ ἰατρὸς πρὸς αἰγμά τι καὶ ἐπεῖν, μῆτε ὡς βοηλάτῳ μὲ (ἔφη) θεράσσειε, μῆτε ὡς σκαπανεία, ἀλλὰ διδάξαις πρότερον ἢ αἰτίαν, ἕως ἕξεις ἔτοιμον πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκων ἐκ τέτων μηδὲν χωρὶς αἰτίας προσφέρειν.

Aristoteles quum morbo teneretur, & medicus ei præceptum quoddam injungeret. Ne, inquit, me cures vel ut bubulcum, vel ut fœsforem, sed prius causam ediffere: sic enim facili persuasione me morigerum reddideris: docens his, nihil sine causa temereque proferendum esse.

ιατρὸς) Duplicem nobis medicum sistit Plato lib. 4. de LL. Servi, inquit, etiam medicinam faciunt servis aegrotis, περιτρέχοντες καὶ ἐν ταῖς ἰατρείαις θεμιμένοντες, καὶ ἕτε τινα λόγον ἐκάστω περὶ νοσήματι ἐκάστω ἢ οἰκετῶν εἰδὲς ἢ τοιούτων ἰατρῶν διδάσκοντες, ἐδὲ ἀποδέχεται. περὶ αὐτῶν τὰ δοξάντα ἐξ ἐμπειρίας, ὡς ἀκερῶς εἰδὼς, καθάπερ Τύραννον αὐθαδῶς οἰχεται ἀποπηδήσας πρὸς ἄλλον κάμνοντα οἰκέτην &c. circumcursantes & in officinâ medicâ desidentes, nec rationem singulorum morborum, quibus singuli servorum laborant, ullus istorum medicorum reddit, aut admittit, sed imperans aegro, quod visum est pro experientiâ, ac si probe sciat, instar Tyranni contumaciter resilit, pergitque ad alium aegrotantem servum. Est vero & liberæ conditionis medicus, ὃς τὰ νοσήματα ἢ ἐλδοθέων ἀπ' ἀρχῆς καὶ καὶ φύσιν τῶν κάμνοντι, κοινῶν καὶ αὐτῶν τε καὶ τοῖς φίλοις, ἀμα μὲν αὐτὸς μανθάνει τι ὡς τὰ νοσούντων ἀμα δὲ καθόσον οἷός τε ἐστὶν διδάσκει ἢ ἀδενεῖν αὐτὸν, καὶ ἐπρότερον ἐπέταξε, πρὶν ἂν πη συμπίση &c. qui liberorum morbos examinans à prima origine & secundum naturam aegrotantis, ipsumque & amicos in consilium adhibet, & partim ipse aliquid ab aegrotantibus discit, partim, quantum potest, instruit aegrum, nec quicquam imperat, priusquam suadela aegrotum in suas partes adduxerit. hoc, non illo modo medicinam sibi Aristoteles fieri voluit. Stoicum est illud Zenonis, qui aegrotus obtemperare noluit

noluit medico pullum columbinum edere iubenti, dicens, ὡς Μάνω μὲ θεράπωνος, ad instar Manis (i. e. servi) me cura. Stobæus Serm. 39. K.

ΚΕΦ. κδ.

Περὶ Σμινδυρίδῃς τρυφῆς.

Σμινδυρίδης ὁ Συβαρίτης ἐς τοσῶτον τρυφῆς ἐξώκειλε, (ἢ γὰρ τοὶ Συβαρίταις πᾶσιν ἔργον ὡς τρυφᾶν, ἢ τὰ βίῃ ἀφ᾽ ἑρρεῖν ὁ ὃ Σμινδυρίδης, καὶ πλέον.) φύλλοις ῥόδων γὰρ ἐπαναπεσὼν, ἢ κοιμηθεὶς ἐπὶ αὐτῶν, ἐξάνεστη λέγων, φλυκτάννας ἐκ τῆ Δυνῆς ἔχειν· χολῆν γὰρ ἔτῳ ὅππῃ χαμδῆνης κατεκλίθη, ἢ σιβάσῳ, ἢ πῶας ἐν ποροσάντῃ πεφυκίας, ἢ ταύρου διορᾶς, ὡς ὁ Διομήδης, ἀρεωέσης στραλιώτῃ σκληρῶ καὶ γυμναίῳ, ὑπὸ δὲ ἔσρωτο ῥινὸν βοῦς ἀγραύλοιο.
 ἢν pelle tauri, ut Diomedes? qualis lectus decet militem fortem & generosum. Substrata agrestis bovis ille in pelle cubabat.

CAP. XXIV.

De Smindyridæ luxu.

Smindyrides Sybarita adeo in luxuriam mollitiemq; prolapsus est, ut quū omnes Sybaritæ deliciis vacarent, vitaque diffluerent, hic omnes longe post tergum relinqueret. Proinde quodam tempore, in rosarum foliis recumbens, somnumque in iis carpens, expergefactus dixit: Se pustulas ex nimia lecti duritie inflictas habere. Quomodo hic vel humi, vel in stragulo, vel in gramine collis alicujus acclivis cubare potuisset, vel etiam

Σμινδυρίδης) Eandem historiam refert Seneca lib. II. de Ira cap. 25. ubi tamen Mindyrides appellatur. Et sic eum vocat etiam Diodorus in excerptis lib. VI. Puto tamen rectius esse alterum, ut quod præter alios retineat antiquissimus Herodotus, & Aristoteles I. Eudem. cap. 4. S. Confer Suidam in Συβαριτικῆς ex Αἰθηρο. K.

ἐς τοῦτον) Locus mihi mutilus videtur. Consule Indicem in τοῦτον. S. Quid huic loco desit, non excogito. K.

χολῆ γδ) Legendum est χολῆ γέν, si *Fabrum* hic audimus. S. Malim χολῆ γ' ἄν, quod Græcis idem est ac εἶδ' ὄλων, *pedum, minime*. K.

χαμεῦνης) Humilem pauperum lectulum notat χαμεῦνη. *Apulejus* lib. I. *Metamorph. grabaculus*, inquit, *breviculus & uno pede mutilus & putris*. quibus verbis χαμεῦνῶν describit. K.

ὡς ὁ Διομήδης) Apud *Homerum* II. K. ubi à Nestore excitatur ἐ somno. Adde etiam II. Λ. & *Odyss.* A. & Υ. S.

σραλιώτη) De militibus *Alexandri Curtius* lib. III. cap. 3. *Fatigatis humus cubile est*. De *Annibale Livius* lib. XXI. c. 4. *militi sæpe militari sagulo opertum humi jacentem inter custodias stationesque militum conspexerunt*. *Marcellinus* lib. XXII. *Non saxum erat, ut antehac armato cubile, sed pluma & flexiles lectuli*. Et hinc *Lactones*, quorum omnia instituta, teste *Aristotele*, ad militiam pertinebant, voluerunt *pueros suos nihil somni causa substernere*, ut ait *Justinus* lib. III. cap. 3. S.

Κ Ε Φ. κε.

Πῶς ὁ Πεισίστρατος τοῖς ἑαυ-
τῆ πολιταῖς ἐχερῆτο.

Πεισίστρατος ὅτε τ' ἀρ-
χῆς ἐγκρατῆς ἐγένετο, με-
πέμπετο τὰς ἐν τῇ ἀγορᾷς
ἀποχολάζοντας, καὶ ἐπω-
δάνεο, τί δήποτε εἶπὲν τὸ ἄ-
τιον τῆ ἀλύειν αὐτὰς. καὶ ἐπέ-
λεθη, εἰ μὲν σοι τέθνηκε ζευ-
γος, παρ' ἐμῆ λαβὼν ἄπιθι,
καὶ ἐργάζε. εἰ δὲ ἀπορεῖς
σπερμάτων, παρ' ἐμῆ σοι
γυμνάσιω διεδιδως μὴ ἢ χολῆ
τέτων, ὅπως ἐλὼν τέτη.

CAP. XXV.

Quomodo se Pisistratus er-
ga suos cives gesserit.

Pisistratus quum in re-
gnum esset evectus, accersit
jubebat eos qui in foro de-
ambulando atque otiano
tempus tererent : & inter-
rogavit, num quæ causa es-
set ipsis in foro mæsto vul-
tu oberrandi, simulq; dice-
bat : Si tibi boves aratores
mortui sunt, de meo cape
rursus alios, atque ad labo-
res te confer. Sin egenus &
inops es seminum, de meo dentur tibi : veritus, ne ho-
rum otium insidias aliquas pareret.

ἐν ταῖς ἀγοραῖς) Sic solebant otiosi, præsertim illi, qui expectabant conducentem operas suas. *Plautus* in *Pseudolo*,

Sed cur sedebas in foro, si eras coquus &c.

adde *Matthæum* cap. 20. S. Græcis hæc ignava pecora dicuntur ἀγοραῖς περιελάματα, Latinis, *subrostrani*, *subbasilicani*. vide *Plautum* in *Curcul.* Act. IV. K.

ἀποχολάζουσαι) *Lucem* hoc caput affert *Plutarcho*, qui lib. de *fera Numinis vindicta*, *Pisistratum* cives suos ex otiosis, garrulis & risum captantibus, strenuos & industrios fecisse scribit. S. Idem in *vita Solonis* tradit ex *Theophrasto*, non *Solonem* tulisse legem contra ignaviam (τὸ τὸ ἀργίας νόμον), sed *Pisistratum*, ὃ τὴν τε χώραν ἐνεργετέραν καὶ τὴν πόλιν ἡγεμονιώτεραν ἐποίησεν, *quia* agros cultiores, & urbem tranquilliozem reddidit. *Suidas* in *σφακελισμός*. Πεισιστράτης ὁ τύραννος τὴν δεκάτην τῶν γεωργημένων ἀπέχετο τὰς Ἀθηνάων, &c. *Pisistratus Tyrannus* decimas fructuum terra nascentium exigebat ab *Atheniensibus*, & aliquando senem videns in lapidosa & sterili soli cultura defudantem: quem ex agro fructum perciperet, interrogavit. ille vero, dolores inquit, & medulle tabem, & de his tamen decimas sibi capit *Pisistratus*. Hac libera senecionis voce delectatus *Tyrannus*, decimarum ei gratiam deinceps fecit; unde apud *Athenienses* proverbium. καὶ σφακελοὶ ποιεῖσι ἀτέλειαν. Ex his satis patet, quibus conditionibus *Pisistratus* civibus suis boves & semina dederit, ut scilicet decimas ferret ab agricolis. & simul operibus rusticis districti & in diversa sparsi, munus virium & otii haberent ad res novandas. *Dio Prusæus*. Πεισιστράτης ἀποχολάζουσαι, καὶ ἀρχοντοὶ εἰς μὲν τὴν πόλιν ἐκατήσαν ὁ δῆμος ἐν δὲ τῇ χώρᾳ ἀλατρίδοντες γεωργοὶ ἐγίνοντο καὶ τὴν Ἀττικὴν, πρότερον ψιλὴν καὶ ἀδειδρον ἔσαν, ἐλαίαις κατεφύτθοντο. *Pisistrato* jubente & imperante *populus* in urbem non venit, sed ruri agros colebat, & *Atticam*, ante nudam & sine arbore, oleis confitam fecit, eodem jubente. K.

ἢ ἀλύειν αὐτὸς) *Interpres* τὸ ἀλύειν reddit: *maesto vultu oberrare*. *Audianus* potius *Galenum*, qui I. *hypomnem.* in *Hippocr.* περὶ ἐπιδημίων, verbum ita explicat; ἀλύειν λέγουσιν ἐκείνους τὸ ὑγιανόντων, ὅσοι περὶ αἰετῆς παρῆσι δυσχεραίνοντες ἀλλοτε εἰς ἀλλὰ μεταβάλλουσι πράγματα τε καὶ πράξεις, eos bene valentes dicunt ἀλύειν, qui semper fastidiunt presentia, & ad alias atque alias res & actiones transiunt. *Plutarchus* in *quomodo juveni Poëtæ legendi*, ἀλύειν apud

apud Poëtas ἀντι τῷ δάκνυεσθαι καὶ ἀπογεῖσθαι, pro valde dolere, & nescire quid agendum, usurpari annotat. Quapropter Nostrum ita vellem reddere: *quid vos fecit à labore omissiores?* K.

δεδιώς μὴ ἰ γολῆ) Justinus lib. 20. cap. 1. de Dionysio Siciliae tyranno: *Grave otium regno suo ratus, copias in Italiam trajecit.* Et lib. XXXV. cap. 1. Demetrius occupato Syriae regno, *Novitati suae otium periculosum ratus, ampliare fines regni & opes augere finitimorum bellis stultit.* Ex hoc fundamento Cæsari Salustius suadet Orat. I. de Rep. *provideat, uti plebes habeat negotia sua, quibus ab malo publico detineatur.* S.

ἐπιθελῶ) Quia otium natum ferendis rumoribus, ut ait Curtius lib. IX. cap. 1. rumores autem & colloquia suspecta malo Principi. Hinc Tacitus Annal. XV. sub Nerone fortuitum quoque sermonem, subitos occursus, pro crimine accepta scribit, Senecanique Pisoni dixisse, *sermiones mutuos & crebra colloquia neutri conducere.* S.

ΚΕΦ. κς.

CAP. XXVI.

Περὶ Ζήνωνος, καὶ Αντιγόνου. De Zenone & Antigono.

Ζῶωνα ἢ Κιτίϊα δι' ἀ-
δῆς ἀγαν καὶ παρδῆς ἦσαν
Ἀντίγονος ὁ βασιλεύς. καὶ
ποτε ἐν ὑπερρωμαδαίς οἶνε
ἐπεκώμασεν αὐτῷ Ζῶωνι.
καὶ Φιλῶν αὐτὸν, καὶ Πει-
θάλλων, ἀτε ἔξοινον ὦν, ἠξίε
τι αὐτὸν προσάξαι, ὁμνύς, καὶ
νεανιεύμενον σὺν ὄρκῳ, μὴ
ἀτυχῆσθαι αἰτήσας. ὁ δὲ λέγει
αὐτῷ, Πορδαθεὶς ἔμεσον. σε-
μνῶς ἅμα, καὶ μεγαλοφρό-
νως ἢ μέθῳ ἐλέγξας, καὶ

Zenonem Cittiensem in
summa reverentia precio-
que habebat rex Antigo-
nus. Accidit igitur, ut ali-
quando vino supra modū
impletus, obviam Zenoni
fieret: quē exosculatus est
atq; amplexus, utpote te-
mulentus: petiitque ut sibi
quid juberet: & interpolito
temere sacramēto, confir-
mavit se præstiturū quic-
quid postulasset. Is vero di-
xit ei. Abi & evome: gravi

sapientique reprehensione simul temulentiam ejus ta-

Φεισάμεν ὅτι αὐτῷ, μήποτε δι-
εῖραζήν ἢ ἐπὶ πωλομονῆς.

xans : simul vero cavens,
ne nimia fatietate dirum-
peretur.

Αντίγονος) Testatur pluribus *Diogenes Laërtius* in vita
ejus, ubi vide *Cl. Menagium*, qui *Antigonum Gonatam* vocat. S.

ἐπεκώμασεν αὐτῷ) *Interpres*, *obviam Zenoni* fieret. ἐπι-
κωμάζειν τινι est convivio soluto cum coronis, tibiis & facibus com-
messabundum & probe madidum ad amici domum ventitare. Ex-
emplo poterit esse *Alcibiades* in *Symposio Platonis*, ubi *κωμάσῃν*
vide sis. K.

ἡξίς τι αὐτὸν) *Faber* emendabat, ἡξίς τι αὐτὸ πρὸς ἄλλοις,
atque explicat, τί ἂν αὐτῷ πρὸς ἄλλοις. S. αὐτὸν refertur ad ἡξίς,
nec τι sumitur interrogativè. ideoque vulgatum satis sanum. K.

ΚΕΦ. κζ.

CAP. XXVII.

Αφέλεια πρόθεσι.

Ingenuitas morū & ingenii.

Ἀνδρὶ Λακωνικῷ μὲν,
χωρετικῷ δὲ, ἐπέωληξέ τις
πενήντι πάνυ σφόδρα ἐκ-
θύμως, ὃ δὲ ἀπλάσως ἀπε-
κρίνατο, τί πάθω, Φησὶν; ἔ-
γω δ' ἐγὼ ἀπτι ὅτι τέτυξ, ἃ φύσις
δέ με βίβει.

Reprehendit aliquis ali-
quando hominem Laco-
nicum illum quidem, sed
rusticum, quod nimio &
prorsus immoderato luctu
indulgeret. Tum is cum
simplicitate magna: Quid,

inquit, facerem? Non enim ego in causa sum, sed na-
tura mea, quæ fluit.

ὡς φύσις δέ με βίβει) *Philemon Comicus.*

ἢ λύπη ἔχει

ὥσπερ τὸ δένδρον τῆρ καρπὸν τὸ δάκρυον.

tristitia habet

Lachrymas, ut arbor ista fructum.

huc pertinet illud *Capitolini* de *Marco Philosopho*, fertur, quod
cum mortuum educatorem suum fletet, vocareturque ab amicis mi-
nistris

nistris ab ostentatione pietatis, ipse (Antoninus Pius) dixerat, permittite illi, ut homo sit. neque enim vel philosophia vel imperium tollit affectus. Qua propter Philosophus ille, qui uxorem amisserat, exclamavit: ὦ φιλοσοφία, τυραννικά σε τὰ ἐπιβήματα; λέγεις, φίλει. καὶ ἀποβάλη τις, λέγεις, μὴ ἴλυπῃ. O Philosophia, iussa tua sunt tyrannidis plena: ama! inquis. at si quis amisserit, quod amat, iterum ais, ne doleas! Stobæus Serm. 239. Licet naturæ obsequi, gravitate servata, inquit Seneca ep. 99. ubi ait, quæ lachrymæ sapienti debeant cadere. Hoc ipsum indigitare voluit Æsopius, dum Prometheus lutum illud, ex quo hominem finxit, non aquâ, sed lachrymis temperasse ait. vide Themist. apud Stobæum Serm. I. p. m. 23. K.

Κ Ε Φ. κη.

CAP. XXVIII.

Περὶ Διογένης.

De Diogene.

Ἐπῆνει Σπαρτιάτης τὸ
ἔθ' Ἡσιόδου τὸ λέγον·

Spartanus quidam hoc
Hesiodi carmen laudabat,
quod ita habet:

Οὐδ' ἂν βῆς ἀπόλοιτ' εἰ μὴ
γείτων κακὸς εἴη·

Non vel bos pereat, nisi
vicinus malus adfit:

ἀκρόν' ἔθ' Διογένης· ὃ ᾗ εἶπε,
καὶ μὲν Μεσσηνίοι, καὶ οἱ
βόες αὐτῶν ἀπολώλασι, καὶ
ὑμεῖς αὐτῶν ἔσε οἱ γείτονες.

idque audiente Diogene:
qui, Atqui (inquit) Messenii
cum bobus suis perierunt,
& vos illorum estis vicini.

Μεσσηνιοὶ καὶ οἱ βόες αὐτῶν) Alludit ad crudelitatem Spartanorum in Messenios, de qua vide quæ notavimus lib. VI. cap. I. S. Hesiodum vide lib. I. Oper. & Dier. Apud Cymæos vicini pecunias conferebant ad furta compensanda, ut omnes ad tuendas servandasque vicini opes mutuas sibi traderent operas. Heraclides, ἔθ' Ἡσιόδου τὸ λέγον· διὸ καὶ ὀλίγα δὲ πικρῶτα πάντες ἢ ὁμοίως ἐτήρην. ἢ Ἡσιόδου ἐντεῦθεν δοκεῖ λέγειν· ἐκ ἂν βῆς ἀπόλοιτ' εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη. Quantum vero pretii bona vel mala vicinia prædiis vendendis afferat aut detrahat, liquidum est ex his verbis ultimis l. 35. ff. de contrahendâ emptione. Si quis in vendendo

prædico confinem celaverit, quem emptor si audisset, empturus non esset, teneri vendidirem. ubi videantur notata Gothofredo. K.

ΚΕΦ. κθ,

CAP. XXIX.

Ὅτι Σωκράτης ἀδελφεὺς ἦν, καὶ
δάξων κατεφρόνει.

Quod Soerates ut timorem,
ita dona vilipenderit.

Τῆς νυκτὸς ἡδὴ κοροικέσης ἐπάνεισιν ποτε διὰ δειπνῶν Σωκράτης. νεανίσκοι γὰρ ἀκόλαστοι κορομαθόντες ἐνελόχησαν ἐπιανιόντα, δῖα δας ἔχοντες ἡμένας, καὶ Εὐνυῶν πρόσωπα. ἐβῆ δὲ ἡ αὐτοῖς, καὶ ἄλλοις προσπαίζον δὲ τὸ γολυῖ, τὸ ἐπιτὰ χεῖρω. ἔς ἰδὼν ὁ Σωκράτης ἐδιεταράχθη, ἀλλ' ἐπιφασὶς ἠρώτησεν, οἷα καὶ τὸς ἄλλους ἢ ἐν Λυκείῳ, ἢ ἐν Ἀκαδημίᾳ.

batus constitit, & ita eos interrogavit, ut alios in Lyceo vel Academia solebat.

Ὅτι ἐφιλοτιμήσατο Ἀλκιβιάδης δῶρα πολλὰ πέμψαι Σωκράτη. τὸ ἐν Εὐανθίππης κατὰ πλάγιστος τὰ πεμψθέντα, καὶ ἀξίως λαβεῖν αὐτὰ, ὅδε ἔφη· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς τῇ φιλοτιμίᾳ τῇ τε Ἀλκιβιάδου πῶρα καὶ ἐξώμεθα, μὴ λαβεῖν τὰ πεμψθέντα φιλοτιμησάμενοι. Ἐπει δὲ

Socrates aliquando, nocte jam proventa, revertebatur à cœna. Adolescentes igitur scelerosi & nequam, quum cognovissent eum redire, clam expectant in insidiis, cum accensis facibus & Furiarum larvis. Moris autem erateis, etiam cæteros homines ludificari, ita otio abundabant, otio, inquam, ad res parvas. Socrates vero quum eos aspexisset, nihil pertur-

Alcibiades ambitione quadam munificus, complura, magna que munera Socrati dono misit. Quum ergo Xanthippe admiraretur donorum amplitudinem, & ea cuperet accipere Socrates dixit: Quin & nos certemus liberalitate cum Alcibiade, & ea quæ mit-

τις ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὅτι μέγα
 ἐστὶν ὧν ἔπιθυμῆι τις, τέτων
 τυχεῖν· ὅδε, Ἀλλὰ μείζον ἐστὶ
 τὸ μηδὲ ἔπιθυμῆιν τὴν ἀρ-
 χίαν.
 tuntur ab ipso non capia-
 mus, ad declarandam ani-
 mi magnitudinem. Item
 quum quis illi diceret ma-
 gnum esse, compotem eo-
 rum fieri quæ cuperet : respondit, Sed multo majus
 est, ne cupere quidem quicquam omnino.

ἐ διαγράψθη) Seneca lib. de Constant. Sapiensis cap. 5.
 Sapiens adversus apparatus terribilium reftos oculos tenet, nihil ex
 vultu mutat, sive illi dura, sive secunda ostentantur. Et talis So-
 crates, ut ex antecedenti cap. 7. intelligas. S.

ὅτι ἐφιλομησαίω) Possit videri novum hic fuisse facien-
 dum caput, sed vide quæ notavi supra IV. 20. S.

μη λαθεῖν) Adde Stobæum Serm. I. S.

φιλομησαίω) Apud Stobæum Serm. XVII. est, ἀντιφι-
 λομησαίω, reliqua conveniunt, nisi quod hæc in solenni quo-
 riam Atheniensium festo accidisse referat. Observans, sicut reor,
 priscam consuetudinem, ex qua post ejusmodi sacra, convivia con-
 stituere, amicisque absentibus ex mensa aliquid, bellariorum im-
 prinis, mittere solebant. S.

μείζον ἐστὶ) Pertinet huc suo modo, quod ad Sidonios
 istos ait Hephæstion apud Curium lib. IV. cap. I. cum regnum
 oblatum recusarent : Vos μαθῆι virtute estote, qui primi intellexistis,
 quanto majus esset regnum fastidire, quam accipere. Porro senten-
 tiæ hujus non Socratem auctorem, verum Menedemum facit Sto-
 bæus serm. III. S. Responsio Menedemi l. c. ita se habet. πολλῶν
 μείζον ἐστὶ τὸ μηδὲ ἐπιθυμῆιν, ὧν μὴ εἴη. multo major res est omnino
 non desiderare ea, quibus non indiges. vel potius quæ minus addæ-
 cent. Unde patet Menedemum nonnihil abire à Socrate. K.

Κ Ε Φ. λ.

CAP. XXX.

Περὶ τῆς Ἀναξάρχου προ-
 μηθείας.

De vaticinatione Ana-
 xarchi.

Ἀναξάρχου ὅτε σὺν Ἀναρχῶνδρο
 Ἀλεξάνδρῳ ἐστράδωτο, χει-
 μῶν

Anaxarchus subAlexan-
 dro militans, quum ingru-

μῶν ὀπιγμομένους, πορο-
μαθῶν ὅτι μέλει ὁ Αλέξαν-
δρῶ ἐν ἀξύλῳ ποιείσθαι
χωρίῳ τῷ στρατοπεδείῳ, εἰς
τῷ στρατῷ ὅσα εἶχε σκάνη
ταῦτα ἐγκρύψας, ταῖς σκαιο-
φόροις ἐπέθηκε ξύλα. ἐπεὶ
ἦ εἰς τῷ στρατῷ ἀφίκοντο, καὶ
ἐπέκει ξύλων, Αλέξανδρος μὲν
αἱ κλίνας κατακαίοντο, ἵνα
ἑαυτὸν ἀλεῖναι διωκηθῆ. ἐπεὶ
δέ τις παρὰ Αναξάρχῳ πῦρ
εἶναι ἠγγέλεν, ἀφίκοντο παρ
αὐτόν. καὶ ἠλείψατο ἐν τῇ
σκάνῃ τῷ Αναξάρχῳ, καὶ
πυθόμενος τῷ πορομθεῖαν
ὑπερεπήνεσε, καὶ ἐξ ὧν ἔρ-
ριψε, διπλάσιον δέδωκε, καὶ
σκάνη, καὶ ἱμάτια, ὑπὲρ τῷ
τῷ πυρὸς χρείας.

ante hyeme, cognovisset
ante, Alexandrū lignis va-
cuum locum castris captu-
rum esse, omnibus vasis &
supellectili in stativis de-
fossa, calones lignis onera-
vit. Quū igitur ad eum lo-
cum ventum esset, & ligna
deficerent, Alexandri lecti
comburebantur, ut sese ca-
lesfacere posset. Quum autē
nunciaisset aliquis apud A-
naxarchum ignes extare,
contulit se ad ipsum, & in
Anaxarchi scena se unxit:
audiensque ejus providen-
tiam, collaudavit: & quæ
abjecerat, duplo restituit, &
impedimenta reliqua &
vestes, quoniam ipsius i-
gni fuerat usus.

ταῖς σκαιοφόροις) Gesner. mallet τῷ, & sic Interpres le-
gisse videtur. Edidit sic quoque Faber, quia receperunt ante
ipsum aliquo in textum. Verum nil mutandum. debent enim
intelligi ὄντι. porro ὄνον esse fæminini quoque generis est vel ex
Ματθαῖο notum. S.

καὶ ἐξ ὧν ἔρριψε) Gesnerus locum hunc asterisco nota-
vit, ut vitiosum aut mutilum. Faber delet ἐξ & explicat, ὅτι
duplum eorum, quæ projecerat, reddidit. At Anaxarchus pro-
jecerat nihil, sed defoderat tantum. quare mallet, καὶ ἐξ ὧν
ἐγκρύψας, ut sit sensus, præter illud, quod defoderat, dedit alte-
rum tantum. S. Mallet Clar. Schefferum suum servasse judi-
cium, quo in secunda Editione locum hunc integrum pronun-
ciavit. Nam ἐξ ὧν ἔρριψε &c. ita accipiendum, ἐξ ἐκείνων
σκάνων τε καὶ ἱματίων, ἃ ἔρριψε, διπλάσιον δέδωκε, ἵλλοντο, quæ
projecce-

projecerat, vasorum vestiumque duplum reddidit, & in præcedentibus pro ἐγκρίψας legerem ἐκρίψας proficiens. Nam abjectas & deperditas sarcinas cum dupli fœnore Alexander restituere voluit, non defossas, quæ domino adhuc salvæ erant. K.

Κ Ε Φ. λ α.

CAP. XXXI.

Περὶ ἀειδίσαντος ἀθλητῆς
πρὸς τὸ σέφανον λαβεῖν
ἀποθανόντος.

De athleta, qui quum vicisset
antequam coronam acciperet
expiravit.

Ἀθλητῆς Κροτωνιάτης
ὀλυμπιονίκης ἀπὼν πρὸς
τῆς Ἑλλανοδικῆς, ἵνα λάβῃ
τὸ σέφανον, ἐπίληπτος γυρό-
μυτος ἀπέθανε, κατενεχ-
θεὶς μὲν πλώματι.

Athleta Crotoniata,
quum victor è certamine
Olympiorum discederet
ad Hellanodicas, ut corona-
nam acciperet, comitali
morbo mortuus est, cum
repentino lapsu.

ἐπίληπτος) Qui athletico corporis habitu torosique sunt, pæne in ipso versantur mortis vitæque confinio. Ideoque Hippocrates in Aphorismis Sect. I, ἐν τοῖσι γυμναστικοῖσιν, inquit, αἱ ἐπ' ἄκρον δὲ ἐξίαι σφαλεραί, λὺν ἐν τῷ ἰσχύω εἴωσι. &c. In re Athletica optimus corporis habitus est caducus & lubricus, si extrema attigerit. Neque enim diu in eodem statu consistere poterit aut quiescere. cum autem quiescere nequeat, nec amplius habeat, quo crescat in melius: reliquum igitur est, ut in pejus divergat. ideoque alibi idem ille medicorum Coryphæus. Ἀφαισσεως ἀθλητικῆς ἔφυσος, ἐξὶς ὑγιεινῆς κρείστων, sanus corporis habitus athletica dispositione non-naturali melior est. Galenus ad Thrasylb. de Athletis, ὁθεν ἄφωνοί τινες αὐτῶν ἐξαίφνης, ἕτεροι δὲ ἀνάσθηλοι καὶ ἀκίνητοι καὶ τελέως ἀπόληκτοι γίνονται, τὸ δὲ φύσιν ὄγκος τῆδε καὶ τὸ πλῆθος ἀποσείσαντός τε τὴν ἔμφυτον θερμασίαν, ἐμφεράξαντός τε τὰς διεξόδους τῆς πλώματι. ὅσοι δὲ ἂν αὐτῶν τὰ πρῶτα πάθωσιν, ἀγρίῳ ῥήξαντες ἐμῆσι ἢ πτύσειν αἷμα, unde quidam eorum subito vocem, alii sensum & motum amittunt, & tandem apoplexia corripiuntur, dum illa præter naturam congesta moles corporis, humorumque multitudo calidum nativum exstinguit, & spiritus intercludit meatus, qui vero mitiores affectionum incursum habent, rupto vase sanguinem vomunt aut expruunt, &c. vide librum, utrum medicina

dicina an gymnastica seu tueri valetudinem? v. Stobæum p. m. 299. & Hieronymum lib. 2. adversus Jovinian. Sarisburiensem in Polycrat. lib. 8. cap. 6. K.

ΚΕΦ. ΛΒ.

Περὶ Φρυγῆς ἐταίρας, καὶ Κίμωνος ἵππων ἀγαλμάτων.

Φρυγῶν τῶν ἐταίρων ἐν Δελφοῖς ἀνέστησαν οἱ Ἕλληες ὅτι κίον εὖ μάλα ὑψηλῆ. καὶ ἐρῶ δὲ ἀπὸ τῶν τῶν Ἕλληνας, ὡς ἂν μὴ διοκοίλω διὰ αἰτίας ἀγῆν πάντας, εἰς φιλῶν πάντων μάρισα· ἀλλ' οἱ τῶν Ἕλλήων ἀκρατέστεροι. τὸ δὲ ἀγαλμα χρυσῆν ἔστω. καὶ αἱ Κίμωνος δὲ ἵπποι χαλκῆ, καὶ αὐταὶ ἀθλήσιν εἰσαμέναι ὅτι μάρισα τῶν Κίμωνος ἵπποις εἰσῆκεσαν.

CAP. XXXII.

De Phryna scorti, & Cimonis equorum imaginibus.

Phrynæ, quæ corpore quæstum fecit, imaginem Delphis in sublimi colūna Græci erexerunt. Non autem simpliciter dico Græcos, ne videar omnes illos in crimen vocare, quos omnium maxime amo, sed qui erant ex Græcis luxuriæ servi. Statua vero cōstabat ex auro. Itē Cimonis ænei equi, prorsus ad equarum ejus imaginem convenientes, extiterunt Athenis.

οἱ Ἕλληες) *Plutarchus* de fort. Alexand. Κατὰ τὴν ἰδὴν χρυσῶν εἰκόνα Φρυγῆς τῶν ἐταίρων ἐν Δελφοῖς, ἀνέκρωσθαι, ὅτι τῶν τῶν Ἕλλήων ἀκρασίας τρόποιον ἔθηκε. *Meminit & Athenæus lib. XIII.* & à *Praxitele* sculptam ad similitudinem Phrynæ, positam à Græcis scribit. Itaque iterum *Plutarchus* in de *Pythiæ oraculo*, βλέψαν καὶ τὴν χρυσῶν ἐν τοῖς στρατηγῶσι καὶ βασιλεῦσι θείου Μνησαεῖτω. Ait ipsam *Mnesaretam* ibi cerni, sculptam scilicet & expressam in imagine. *Mnesarete* vero eadem quæ *Phryne*. Nam *Mnesarete* proprie, *Phryne* cognomento dicebatur, quod eodem loco docet pluribus *Plutarchus*. Fuit ergo alia statua, cujus mentio est apud *Laërtium* vita *Diogenis*, quippe quam *Phryne* ipsa Delphis erigi curavit, Venerisque effigiem referre voluit. Nec in *Laërtio* dissensus ab aliis notandus, sicut à nonneminem eruditorum factum est. S. *Plutarchum* exscripuit *Stobæus* Serm. 87. K.

οἱ Ἐλλήνων ἀκραιτέτεροι) At *Plut.* in de *Pyth.* Orac. hoc factum ait à Praxitele. ἀλλὰ Πραξιτέλης, ὡς ἔοικε μόνῳ ἠΐασε Κρατίτῃ τῇ ἐρωμένη τυχῶν αὐτοῦ δωρεῶς, ὃν ἐπαινεῖν ἄφελε Κρατίτης, ὅτι τῆς χρυσοῦ βασιλεῦσι τέτις παρέστησε χρυσεῖν ἑταῖραν. S. Dum *Noster* intemperantiæ quorundam Græcorum Phrynem dedicatam Delphis imputat, sine dubio Praxitelem statuarium, qui Phrynem deperibat, ejusque amori, ut quidam volunt, hanc dedit statuam, designatum voluit. *Athenæus* lib. 13. αὐτῆς τῆς Φρυγῆς, inquit, οἱ ᾤκειότεροι ἀνδράντι ποιήσαντες ἀνέθηκαν ἐν Δελφοῖς χρυσεῖον ἐπὶ κίονῳ Πεντελικῷ. κατεσκόπασε ἢ αὐτὸν Πραξιτέλης, ὃν καὶ Δεασάμῳ Κρατίτης ὁ Κωϊκὸς, ἔφη, τῆς Ἐλλήνων ἀκραιτέτερος ἀνάθημα. ἔθηκε δὲ ἡ εἰκὼν αὐτῆς μέση τῆς Αρχιδάμῳ τῷ Λακεδαιμονίων βασιλέως καὶ τῷ Φιλίππῳ τῷ Αἰώντι, ἔχουσα ἐπιγραφήν· ΦΡΥΝΗ ΕΠΙΚΛΕΟΥΣ ΘΕΣΠΙΚΗ. ipsius Phrynes statuam vicini curarunt consociendam auream, quam Delphis consecrarunt super columna ex marmore Penelico. Fecit autem Praxiteles. quia visa Crates Cynicus dixit, esse Græcorum intemperantiæ donarium. stetit hac imago media inter Archidami Regis Lacedæmoniorum & Philippi Amyntiæ statuas, cum hac inscriptione : PHRYNES THESPIENSIS ILLUSTRIS. ita Dalecampius, ac si ἐπικλήσῃ hic notet illustrem, cum potius videatur Patris hujus Phrynes nomen esse proprium. mallet itaque inscriptionem reddere ita : Phryne, Epictis (scil. filia), Thespiaca. ex *Arnobio* adversus Gentes de Praxitele hæc notanda. Quis Praxitelem nescit, Posidippi si relegat, ad formam Cratinæ meretricis, quam infelix perditæ diligebat, os Veneris Cnidia solertiarum coëgisse certamine. pergit de Phryna. Phryna illa Thespiaca, sicut illi referunt, qui negotia Thespiaca scripturarunt, cum in acumine ipso esset pulchritudinis, venustatis, & floris, exemplarium fuisse perhibetur cunctarum, quæ in opinione sunt, Venerum. Itaque artifices &c, omni cura studioque certabant, filium capitis prostituti in Cytherea simulachra traducere. *Pausan.* in *Boeotic.* Φρυγῆς εἰκόνα ἐπιχρυσὸν Πραξιτέλης μὲν εἰργάσατο ἐραστῆς καὶ ἑταῖρας. ἀνάθημα δὲ αὐτῆς Φρυγῆς εἰσὶν ἡ εἰκὼν. Inauratam Phrynes imaginem fecit ejus amator Praxiteles. ipsa autem eam Delphis consecravit. Unde patet, non aliam esse statuam, cujus mentio extat apud *Lært.* in vita *Diogenis*. Cæterum quæ ex *Arnobio* adducta sunt, sine dubio è *Clementis Protrept.* ad Gentes sunt mutuo sumpta. K.

Κίμων) Intelligit equas, quibus vicit in ludis Olympicis Cimon, Miltiadis filius. Eas enim memoriæ honorisque causâ

causa formatas ex ære statuebant in publico. Dicam pluribus in opere *de re vehicularia*, quod est sub manibus. S. *Cimon* ille, qui equas ob terreportatam quadrigis victoriam in ludis Olympicis tumulo staturisque donavit, non Miltiadis filius, cujus vitam *Cornel. Nepos* conscripsit, sed *Siesagoræ* fuit, Miltiadis Marathonii quidem pater, avus autem Cimonis, qui cognomen Κοάλεμος habuit. Hic Athenis à Pisistrati filiis ad Prytaneum, noctu submissis percussoribus, interfectus est. *τέθαπται ἡ Κίμων πρὸς τὸ ἄστυ, πέρλω τὸ Δακκοίλης καλεομένης ὁδῷ· καὶ μνησίον δὲ αὐτῆς αἱ ἵπποι τριδάφαλοι αὐτῶν, αἱ τρεῖς ὀλυμπιάδας ἀνελόμηναι.* *Sepulchrum* autem est *Cimon* ante urbem trans viam, quæ vocatur Δακκοίλης, cana, & è regione sepultæ sunt equæ illæ, quæ tres Olympicas victorias reportarant. *Herodot.* lib. VI. cap. 103. Hæc addi possunt iis quæ de *Cimone Coalemo* notavit *Ianus Ruygersius* lib. I. *Var. Lect.* p. 33. *Memoriâ* igitur vacillavit *Doctiss. Meursius*, cum lib. I. *Athen. Antic.* cap. 8. scriberet, *Cimonis* equas bis tantum Olympia vicisse. In *Indice* etiam *Cimonem* avum confundit cum nepote, quod factum nollem. K.

ΚΕΦ. λγ.

CAP. XXXIII.

Μειρακίς ἀπόκρισις ἐρωτη-
θέντος ὑπὸ τοῦ πατρὸς τί
ἀν μάθοι.

*Adolescentuli responsio, quæ
interrogaretur à patre quid
disceret.*

Μειράκιον Ερετρικὸν Ζή-
νωνι προσεφώτισε πλείονα
χρόνον. ἐπανελθόντα ἡ ἤρετο
ὁ πατήρ, τί ἀν μάθοι σοφόν;
ὁ δὲ ἔφη δεῖξαι. χαλεπή-
ναντος δὲ τοῦ πατρὸς, καὶ
πληγὰς ἐντείναντος, πλεῖ-
στον ἀγασθὼν, καὶ ἐγ-
καρτερήσας, τῆτο ἔφη με-
μαθηκέναι, φέρειν ὄργην πα-
τρός.

didici, ut iram patris moderate ferrem.

*Adolescentulus quidam
Eretricus Zenonis scholam
literarum causa longo te-
pore frequentaverat. Re-
versum pater interrogavit
quidnam sapientiæ didicis-
set? qui cum ostensurum
se dixit, indignatus pater,
verbera ipsi inflixit. At ille
modeste patienterque fe-
rens, hoc ipsum (inquit)*

Μειράκιον

Μειράκιον Ερετρικόν) Exscriptit hoc *Stobæus* Serm. LXXVII. Porro simile responsum fere *Dionysii Junioris* habes apud *Plutarchum* in *Aprophtheg.* S.

ΚΕΦ. λδ.

CAP. XXXIV.

Περί τῶν πολυτελῶς ἡδημένων

De splendide vestitis.

Διογένης εἰς Ολυμπίαν ἐλθὼν, καὶ Θεασάμην ἐν τῇ πανηγύρει Ῥοδιακῆς τινὰς νεανίσκους πολυτελῶς ἡδημένους, γελᾶσας ἔφη, τύφῳ τῆτό ἐστι. εἶτα περὶ τυχῶν Λακεδαιμονίοις ἐν ἐξωμίσι φαύλας, καὶ ῥυπαύσας. ΑΛῳ (εἶπεν) ἔτῳ τύφος. αἷος, quas exomides vocant, amictos: Hic (inquit) alius est fastus.

Diogenes quum venisset Olympiam, & Rhodiacos quosdam adolescentes videret preciosis magnificisque vestibus amictos, cum risu, inquit: Hoc nihil est præter fastum. Deinde quum incideret in Lacedæmonios vilibus & sordidis tunicis, quas exomides vocant, amictos: Hic (inquit)

τύφῳ τῆτό ἐστι) Utrumque dicit esse superbum, sive quis nimium elegantiae studeat, sive nihil. Eorum enim mos est, quæ conspici cupiunt, inquit *Seneca*, facere quæ in habitu aut genere vitæ sunt notabilia; Asperum cultum & negligentiore barbam, & inditum argento odium, & cubile humi positum, & quicquid aliud ambitionem perversa via sequitur. Ergo ait, Intus omnia sint dissimilia, frons populo conveniat. Non splendeat toga: ne sordeat quidem &c. *Epist.* V. vide quæ notat *Savaro* ad *Sidon.* IX. *epist.* 9. S. Et *Gattakerus* ad *M. Anton.* pag. 434. K.

ἀλλῳ ἔτῳ τύφῳ) Adde sequens caput. S. *Aristot.* lib. 4. de *Moribus* cap. 13. οἱ ᾗ καὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ φανερά προσποιεῖσθαι, βαυκοπανῆργοι λέγονται καὶ δὲ καταφρονητοὶ εἰσὶ, καὶ ἐνίοτε ἀλαζονεῖα φαίνεται, οἷον ἢ Λακωνῶν ἐσθῆς. καὶ γὰρ ἢ ὑπεροχὴ καὶ ἢ λίαν ἔδειψις ἀλαζονικόν. qui autem parva & manifesta simulant, βαυκοπανῆργοι (ineptè & suaviter versuti) dicuntur & facile contempnendi sunt, & quandoque mera hoc videtur esse arrogantia, ut *Laconium* habitus. Nam nimius defectus æque ac excessus arrogantiam refolet. *Eustratius* in h. l. ex *Platone Comico* ῥῆσιν adducit.

ducit, quia inter alia Lacedæmonii dicuntur ἐλκοτεῖσθωνες i. e. pallium descriptum trahentes. Postea tamen ab his moribus Lacones plane desierunt. Nam *Philostratus* lib. IV. de *Vit. Apollon.* cap. 9. novit Lacedæmoniorum legatos, ἐδὲν Λακωνικὸν ἔχοντας καὶ Συβαριτικὸν μεσῶς, qui nihil de *Laconismo* traherant, sed *Sybaritico* luxu pleni erant. K.

ΚΕΦ. λει

CAP. XXXV.

Περὶ Ἀντιθένης μεγαλοφρο-
σύνης ἐπι διεργωγῶτι
(ἱματίῳ.

*De Antisthenis ob laceratum
pallium arrogan-
tia.*

Ὁ δὲ Σωκράτης, ἰδὼν ἃ
Ἀντιθένη τὸ διεργωγὸς ἱμάτιον
μέγῃ, αἰεὶ ποιῶντα φανερόν·
ἔπαύση (ἔφη) ἐγκαλλωπι-
ζόμεν ὑμῖν.

Socrates quum videret
Antisthenem attritam par-
tem vestis semper in con-
spectum protendere: Quin
definis, inquit, apud nos
teipsum ostentare.

(διεργωγὸς ἱματίον) More philosophorum, & imprimis
Cynicorum, quorum auctor fuit hic Antisthenes. *Quintilianus*
declamat. CCLXVIII. *Quosdam videas hodie pecunie ferri nudos*
expropositoque, veluti ad provocandas calamitates. Laërtius de ipso:
πρῶτῳ ἐδίπλωσε τὸ τρίγωνον, καὶ μόνῳ αὐτῷ ἐχερῆτο, πρῶτον δὲ Νε-
άνθη φησὶ ἀπωλῶσασθαι θαιμάτιον. hoc caput præcedenti annectunt
in MSS. A. B. S.

(ἔπαύση) Clarius hæc *Diogenes*. Scribit enim dixisse,
ὁρῶ σὲ ἀπὸ τῶν τριγῶν τὸν φιλοδοξίαν. S.

ΚΕΦ. λς.

CAP. XXXVI.

Περὶ Ἀντιγόνης, καὶ ψάλτης.

De Antigono ἔψαλτε.

Ψάλτης Ἀντιγόνῳ ἐπεδεί-
κνυτο. τῷ δὲ πολλάκις λέγοντος,
ἢ νήπιον ἐπίσφιγξον, εἶτα
πάλιν ἢ μέλι. ὁ δὲ ἀγα-

Psaltes quidam apud An-
tigonum artis suæ specimē
edebat. Quum vero sæpius
Antigonus diceret. Con-
stringe neten, & rursus me-

νακτῆ-

νακθήσας ἔφη, Μὴ γένειτό
σοι ἔτι κακῶς, ὦ βασιλεῦ,
ὡς ἐμὲ ταῦτα ἀκρίβειν μάλ-

diam, indignatione com-
tus dixit: Avertant, ô rex,
à te dii malum hoc, ut me-
lius atque exquisitius hanc
artem teneas quam ego.

Ψάλτης Αὐλιγόνῳ) Philippo Macedoni hoc responsum ab
eo, scribit *Plutarchus* lib. de Fortuna Alexandri. Et de Adulat.
& Amici discrimine. S.

ἡμοῖτό σοι) Putabam olim μοι scribendum. Nunc nihil
immutandum censeo, cum & *Plutarchus* ita habeat aliquotiens.
Scilicet hoc dicebat *Psaltes* iste, nihil deterius accidere *Antigono*
posse, quam si artem eam scire cogeretur melius, quam ipse, quip-
pe quod vix erat futurum, nisi ex rege privatus fieret & psaltes. S.
Modestè hic psaltes. secus *Apollodorus* architectus, qui *Hadriano*
contradicens, cum apud *Trajanum* de operibus suis verba faceret,
ἄπιθε, inquit, ἢ κολοκικῶδας γράφε. τέτων γὰρ ἔδεν ἐπίστασαι. ἀπὸ
ἔ cucurbitas pinge. istarum enim verum nihil intelligis. vide *Dio-*
nem lib. 69. p. 789. K.

ΚΕΦ. λζ.

CAP. XXXVII.

Πῶς ὁ Ἀναξάρχῳ Ἀλέξαν-
δρον ἐαυτὸν ἐκθειῆναι.
ἐγέλασεν.

Quomodo Anaxarchus ri-
serit Alexandrum, qui seipsum
in diis numerari volebat.

Ἀναξάρχῳ ὁ ὀπικλη-
θεὶς Εὐδαμονικὸς, κατεγέλα
Ἀλεξάνδρου, ἐαυτὸν ἐκθειῆν-
αι. ἔπει δὲ ἐρόσησέ ποτε
Ἀλέξανδρου, εἶτα προσέ-
ταξεν αὐτῷ ὁ ἰατρὸς ῥόφημα
σικκαδῶν γελᾶσας ὁ
Ἀναξάρχῳ, Τὸ μὲν τοι
θεῶ ἡμῶν (εἶπεν) ἐν τρυβλίᾳ
ροφήματι αἰ ἐλπίδες κείνται.

Anaxarchus cognomēz
to Eudæmonicus, ridebat
Alexandrū, quod seipsum
deum faceret. Quum au-
tem aliquando in morbum
incidisset Alexander, & ei
medicus forbitionem im-
peraret fieri, ridens Ana-
xarchus: At nostro deo
(inquit) in cochlearis for-
bitione spes sita est.

Hh

ἔδαμ-

Ὀδαιμονικός) Ἀφ' τῶ ἀπάθειαν κὶ Ὀπολίαν Ἔ βίαι, Ἰδὸ
 ἄτιους. Vocatur & ab *Athenæo* lib. VI. cap. 13. hoc cognomen-
 to, quod tamen ibi perperam à *Dalechamptio* velut certæ alicujus
 sectæ nomen exponitur. S. Non malè hic fuit *Dalecampius*. *Eu-*
δαιμονικὸν enim ratum *Philosophiæ Scepticæ* ducunt, & Ὀδαι-
 μονίαν *beatitudinem* dixerunt ultimum finem suæ *Philosophiæ*. *Ga-*
lenus vel *Lælius* teste *Theodorei*. serm. II. *Ἐραπ.* πῶς φιλοσόφῳ
 ἰσοετίας. ὡς ἡδὴ ἢ τῶ φιλοσοφῶν ἢ μὲν ἐξ ἀνδρῶς, ὡς περ ἢ κατ' Ἐπι-
 κῦρου συνέβηκεν (malim πέφυκεν. ἢ ἢ) ἐκ τέλους κὶ δογματῶν, ὡς
 περ ἢ Ὀδαιμονική. ὁ γὰρ Ἀναξάρχῳ τέλῳ τῶ κατ' αὐτὸν Ὀγαγά-
 γως τῶ Ὀδαιμονίαν ἔλεγε. *Dicta autem est Philosophia partim*
quidem à conditore, ut Epicurea ab Epicuro, partim vero à fine ἢ
dogmate, ut Eudæmonica. Anaxarchus enim ad illiciendos alios suæ
philosophiæ finem dixit esse beatitudinem. confer Lærium in proœ-
mio, alio modo idem Anaxarchus Alexandri affectatam divini-
tatem refutavit apud Lærium in vitâ sua. Athenæus autem non
talem nobis exhibet hunc philosophum, sed adulatorem potius
maximum. Cum enim in itinere aliquando tonitru inopinatum
pariter & horrendum auribus accidisset, omnibus territis, Ana-
xarchus, μή τι σὺ, inquit, τρεῖς ἔποιησας Ἀλέξανδρε ὁ Ἔ Διός; τῶ ἢ
γελάσαντῳ εἰπεῖν. εἰ γὰρ φοβερὸς βέλομαι εἶναι, κατὰ περ σὺ μὲ δι-
δάσκεις, ὁ τὰς τῶ Σατραπῶν κὶ βασιλέων κέλῶν με δειπνῶντῳ παρο-
φείρατῳ κεφαλῆς. num quid tu, Alexandre Iovis filii, hoc fecisti? re-
gem autem ridentem (scribit Satyrus) respondisse: non equidem for-
midabilis esse volo, quemadmodum tu me doces, dum Satraparum re-
gumque capita jubes inter cænantium apponere. l. 6. Deipnos. pag.
251. K.

Τῶ μὲν τοι θεῶ) Aliter hæc refert *Lærtius*, quem vide. S.
 ἐν τρυβλίῳ) MSS. B. & C. ἐν τρυβλίῳ. potest videri vo-
 cabulum ῥοφήματι adhæsisse ex glossa, & à correctore mutatum
 esse in τρυβλίς, abest sanè elegantius. S. Mihi lectio vulgata sa-
 tis elegans est. K.

ΚΕΦ. λη.

CAP. XXXVIII.

Περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ τῶ
 Πάριδος λύρας.

De Alexandro Ἔ lyræ
Paridis.

Ὁ μὲν Ἀλέξανδρῳ εἰς τῶ
 Ἰλίον ἦλθεν. ἀνασκοπεῖντι δὲ

Quum Alexander venif-
set Ilium, & omnia studio-
αἰπέ

αὐτῷ φιλοπόνως, ἢ τις Τρώων
 προσελθὼν ἢ λύραν εἰδεί-
 κνουεν Αλεξάνδρου· ὁ δὲ ἔφη,
 ποροτιμωσαίμην ἂν μάλλον
 ἰδεῖν ἢ Ἀχιλλέως ὑπὲρ γε ἢ
 Αλεξάνδρου. ἐπὸς δὲ γὰρ κτῆμα
 ἀγαθὸν στρατιώτῃ, ὃ σιωπῶν
 ἐκείνῳ τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀν-
 δρῶν κλέα. τῆ δὲ Πάριδος
 τί ἄρα ἦσεν ἢ λύρα, εἰ μὴ
 μέλι μοιχικὰ, καὶ οἷα ἀρεῖν
 γυναικας, καὶ θέλγην;

sis oculis contemplaretur,
 quidam Troum accedens
 monstravit ei lyram Ale-
 xandri, & ille: Majoris plu-
 risque, inquit, facerem, hac
 Alexandri, si mihi lyram
 Achillis posses ostendere.
 Desiderabat enim strenui
 militis instrumentū vide-
 re, qua ille fortium virorū
 laudes cecinisset. Paridis
 vero lyra quid cecinit a-
 liud, quam adulteriis accom-
 modata carmina, & foemi-
 nis captandis demulcendisque
 magis convenientia?

ὁ μὲν Αλέξανδρος) Historiam habet *Plutarch.* de fort. *Alex. Or. I.* de Fort. & vita ejus. S.

ὑπὲρ γε τὴν) Legendum ὑπὲρ & accipiendum pro ἢ quam,
 ut ait *Faber.* S. ὑπὲρ γε τὴν Αλεξάνδρου signat, præ illa Alexandri,
 nec alienæ opis indiget. *Stobæus Sermos.* 48. ita historiam enar-
 rat. ἐν Ἰλίου θύοιτι Αλεξάνδρου ἔφη ὁ ἱερῶς εἰείξεν τὴν Πάριδος λύ-
 ραν. ὁ δὲ τὴν Ἀχιλλέου, εἶπεν, εἰ ἔχεις, εἰδείξον, καὶ πρὸς γε τὴν λύραν
 τὴν μελιαν. *Cum Illi sacra faceret Alexander, sacerdos tyram Pa-*
ridis se monstraturum inquit. ille vero, Achillis potius, ait, & ante
te tyram basiam. K.

τὰ δὲ ἀγαθῶν κλέα) Hæc ex Homero sunt desumpta, quæ
 non uno loco Achillem facit isto modo canere, ut *Iliad. I.* ubi
 scribit.

Τὸν δὲ εὖρον φρένα τερπόμενον φέρμιγχι λιγέῃ
 Τῆ ὄγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶεϊς δὲ ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

Scilicet hæc sola erat ratio veteribus, quo præclate factorum
 memoriam posteritati commendabant, nondum satis cognito
 scribendi artificio. *Cicero lib. I. Quæst. Tusc.* Est in *Origini-*
bis, solitus esse in epulis canere convivæ aut vicinæ de clarorum
 hominum virtutibus. *Tacitus Germ. 2. 3.* Celebrant carminibus
 antiquis (quod unum apud illos memoria & annalium genus est)

Tuisnonem & filium Mannum. Et Annal. II. cap. ult. de Arminio : *Canitur adhuc barbaras apud gentes. S.*

ἢ λύρα Παρίῳ () Apud Homēr. Iliad. Γ. citharam Parisi exprobrat Hector dicens :

ἐκ ἂν τοι κραίσμη κίθαρὶς τάτε δῶρ' Ἀφροδίτης.

Non te vel citharis juvet aut Cythareia dona.

Nec in responsione se defendit Paris, adeoque studium citharæ tacitè agnoscit. Nihilominus Paris secundum Troicæ Neronis forissimus fuit : adeo, ut in Trojæ agonali certamine superaret omnes, ipsam etiam Heleorem, qui cum iratus in eum stringeret gladium, dixit, se esse germanum, quod allatis crepundiis probavit, qui (l. quia) habitum rustici adhuc lasebat. Servius Petri Danielis in V. Æneid, pag. 37. K.

ΚΕΦ. λθ.

CAP. XXXIX.

Πεὶ γελόιον ἢ ᾠδὸξων
ἰρώτων.

*De ridiculis & absurdis
amoris.*

Πῶς δὲ ἐκ ἂν φάσῃ τις γελόιος ἄμα, ἢ ᾠδὸξος τὴςδε τὴς ἰρώτας; τὴς μὲν Ξέρξης, ὅτι πλατάνη ἠράθη. νεανίσκῳ ᾧ Ἀθλιῆσι ᾤ εὔγερονότων πρὸς τῷ πρυτανείῳ ἀνδριάντῳ ἐσῶτῳ ἢ ἀγαθῆς τύχης θερμότατῃ ἠράθη. κατεφίλει γὰρ ᾧ ἀνδριάντῳ εἰσβάλλον, εἶτα ἐκμανεῖς ἢ οἰσηθεῖς ὑπὸ τῆ πόθε, παρελθὼν εἰς ᾧ βυλλῶν, καὶ λιτανύσας, ἔτοιμῳ ἢ πλείστων χρημάτων τὸ ἀγαλμα ᾠρίασθαι. ἰπεὶ δὲ ἐκ ἔπειθεν, ἀναδήσας gno emere. At quum nihil

Quis neget hos amores & ridiculos esse, & absurdos? Primum Xerxis, quod platani amore capiebatur. Deinde cujusdam adolescentis Atheniensis, honesto loco nati, qui statuā bonæ Fortunæ, ad Prytaneum stantem, deperibat : & sæpe in complexus ejus se infinuans, oscula dabat : atque inde raptus in furorem, æstroque percitus, propter cupiditatem, in senatū venit, & enixe rogavit, ut sibi eam liceret utcunque ma-

πολλὰς

πολλὰς ταμίαις, καὶ σεφαι-
νώσας τὸ ἀγάλμα, καὶ θύσας,
καὶ κόσμον αὐτῷ πρὸς βα-
λὼν πολυτελεῖ, εἶτα ἐχυτὸν
ἀπέκτενε, μυεῖα προσ-
κλαύσας.

Γλαύκης δὲ τῆς κισσαροῦς,
οἱ μὲν φασιν ἐραστῶσαι κύ-
να, οἱ δὲ κριόν, οἱ δὲ χλῖνα.
καὶ ἐν Σόλοις δὲ τῆς Κιλικίας
παῖδός ἐξοφῶντος ἠγάσθη
κύων. ἀλλ' ἔσδ' ὡραῖα μειρα-
κία ἐν Σπάρτῃ κολοῖός.

tamiis & coronis imagine
coronata, oblato sacrificio
ipsaq; preciofo vestitu ex-
ornata, profusis innumera-
bilibus lacrymis ipse sibi
mortem conscivit.

Glaucam citharistriam
alii ferunt canem, alii arie-
tem, alii anferem adamas-
se. Solis etiam, quæ Ciliciæ
urbs est, Xenophontem,
puerum, ajunt canem de-
periisse. Item deformem
puerum Spartæ graculum in deliciis habuisse.

ἕρξ) De hoc supra actum lib. II. cap. 14. S.

ἀνδρακύν) ἠγάσθη) Simile exemplum de Venere Cni-
diorum & quodam adolescente extat apud *Plinium* l. XXXVI. cap.
5. *Valer. Max.* lib. VIII. cap. 11. *Lucianum* in *Amorib.* De alia
imagine Delphis apud *Hellanicum*, & in Samo apud *Alexim* poë-
tam. (vide *Athenæum* lib. VIII.) Et *Plutarchum* in *Gryllo*. De
alia Venere Cypriorum ex *Posidippo* apud *Clementem Alexand.* *Ad-*
mon. ad Gentes, S. *Clementem* secutus pro more *Arnobius* lib. 6.
adversus gentes. *Philostephanus*, inquit, in *Cypriacis* auctor est, *Py-*
gmalionem Regem *Cypri*, simulachrum *Veneris*, quod sanctitatis apud
Cyprios & religionis habebatur antiquæ, adamasse ut feminam, men-
te, animo, lumine rationis, judicioque cæcatis, solitumque dementem,
tanquam si uxoria res esset, sublevato in lectulum numine copulari
amplexibus atque oro, resque alias agere libidinis vacua imaginatione
frustrabiles. addit deinde ex *Posidippo* de adolescente, *Veneris*
Cnidix amatore nonnulla. Ergo non ex *Posidippo* qui, ut *Ar-*
nobius ait, *librum suum super Cnido scriptum indicat, superque re-*
bis ejus, (τὰ κνίδια) de Venere Cypriorum scripsit *Clemens*, sed
ex *Philostephano* Κυπριακῶν Auctore. contra hunc *Cnidium* ama-
torem disputat *Apollonius* apud *Philostatum* lib. VI. cap. 17. K.

Γλαύκης) Ut antecedente capituli parte monstrosos hominum amores erga res inanimatas, ita hac sequenti brevorum erga homines auctor noster refert. Quibus addas etiam alia exempla ex *Athenæi* lib. XIII. *Eustathii* *Iliad.* Σ. Et *Nostri* *Histor. An.* lib. IV, cap. 54. & 56. lib. V, cap. 29. lib. VI, cap. 16. & 29. lib. VII, cap. 41. lib. VIII, cap. 10. Cæterum de Glaucæ etiam *Plutarchus* testis est, lib. de solert. Animal. Et *Plinius* lib. X, cap. 8. ubi regis Ptolemæi citharistriam fuisse ostendit. Adde *Vulsum* de Idol. lib. III, cap. 84. S.

παιδὸς Ξενοφῶντος) Distingue, παιδὸς, Ξενοφῶντος, ἡραδῆ &c. *Ælian.* ipse lib. I, *Hist. Anim.* cap. 6, καὶ ἐν Σόλοις καὶ (forte ἴ, ut hic, scribendum est) τοῖς Κιλικίοις παιδὸς, ᾧ ὄνομα ἦν Ξενοφῶν &c. S. De amoribus Delphini uterque *Plinius* legi potest. *epist.* 33, lib. 9. K.

ἀλλ' ἐδὲ ὡραῖς) Corrige ex ipso *Æliano*, loco quem supra adduximus, ἀλλ' ὁ δὲ ὡραῖς. Nihil certius S. At, nec *formosum adolescentulum amavit graculus*, ut vulgata lectio vult non malè, simulque innuit, ollam invenisse se dignum operculum, ut proverbio loquimur, i. e. deformem amatorem graculum similem sibi adolescentem in deliciis habuisse, adeoque malim in *Hist. Anim.* ex textu nostro legere ἀλλ' ἐδὲ ὡραῖς, id quod haud obscurè firmat *Noster* in eadem *Hist. Anim.* lib. VIII, cap. XI, ubi refert *Draconem* quendam amasse *Alevam*, formosissimum bubulcum, & ita finit orationem. ἦν ἄρα ἰδίον ζῷον καὶ ἡραδῆναι μὴ μόνον ἔστυγον τε ἅμα καὶ συμφυῆς, ἀλλὰ καὶ τῷ περὶ σέκουτος ἦκιστα, ὡραῖς μέντοι, adeo animali infirmum erat, non modo è suo, rerum etiam è dispari genere aliquem, *formosum* tamen, *adamare*, en *draconem* *formosæ* spectatorem egregium præ cæcutiente graculo, qui ἐδὲ ὡραῖον, ne *pulchrum* quidem amavit adolescentulum! de urso puellæ raptoce vide *Saxonem Grammat.* lib. 10. *Hist. Danicæ* p. m. 174. K.

ΚΕΦ. μ.

CAP. XL.

Περὶ κυβερνητῶν τῶν Καρχηδονίων ναῶν.

De gubernatoribus navium Carthagenensium.

Ὅτι Καρχηδόνιοι δύο κυβερνήτας εἰσήγον εἰς τὰ ναῦν, ἀτοπον λέγοντες εἶναι,

Carthagenenses duos retores singulis navibus decernebant, non convenire

δύο

διὺο μὲν πηδάλια ἔχειν, τὸ δὲ
 λυσιτελέσαστον τοῖς ἐμπλέε-
 σι, καὶ τὸ ἀρχὴν ἔχοντα τὸ
 νεῶς, ἔρημον εἶναι, καὶ μόνον,
 διαδόχῳ καὶ κοινῶν.

& absque socio aut successore esse.

dicentes, ut quum duo gu-
 bernacula navis haberet,
 eum qui navigantibus uti-
 lissimus esset, & primas in
 tuenda navi teneret, solum

διὺο κυβερνήτας) De hac re proluxe agimus in libris de
 militia navali. S. Polybius lib. 6. Eritom. Histor. de Romanis. διὺο
 καθ' ἕκαστον τάγμα ποιῶσιν ἡγεμόνας, εἰκότως. ἀδύνατον δὲ ὄντι καὶ τὸ
 ποιῶσαι καὶ τὸ παθεῖν τι τὸ ἡγεμόνα, τὸ πολεμικῆς χρείας ἐκ ἐνδεχο-
 μῆς ἀπόφασις, ἐδέποτε βέλονται τὴν σφείραν χωρὶς ἡγεμόνου εἶναι
 καὶ προσάτε. geminos singulis manipulis ductores præficiunt, idque
 merito. Cum enim incertum sit, quid ductor vel facere vel pati possit,
 nec belli ratio moram et tergiversationes admittat, cohortem nunquam
 ductore et præfecto destitutam voluerunt. ob eandem causam etiam-
 num in militia οἱ τοποληρηταὶ legati, vel locum tenentes, ut ajunt,
 in usu sunt. confer Bocharti Hierox. P. 2. p. 453. Stobæum p. m.
 410. Polyænum lib. 3. Strateg. K.

μόνον) Glossæ esse hoc & propterea delendum, censet
 Faber, sed fortassis voces sunt trajectæ, scribendumque τὸ νεῶς μόνον
 εἶναι καὶ ἔρημον διαδόχῳ. Sane μόνον esse servandum vel ex præ-
 cedenti διὺο apparet, cui opponitur. S.

ΚΕΦ. μα.

CAP. XLI.

Περὶ Πausanias καὶ Simonides.

De Pausania et Simonide.

Ἐν τινι, Φασὶ, σιωδείπνω
 παρὶν Simonides ὁ Κεῖς, καὶ
 Πausanias ὁ Λακεδαιμό-
 νιος. προσέταξεν ἔνθα ὁ
 Πausanias τῷ Simonidῃ σο-
 φόν τι εἰπεῖν. ὁ δὲ γελῶν ὁ
 Κεῖς, μέμνησο (εἶπεν) ἀν-

Quum in quodam con-
 vivio Simonides Ceus ad-
 esset, ajunt Pausaniā Lace-
 dæmoniū, qui una epula-
 batur, jussisse, ut aliquid è
 sapientiæ præceptis de-
 promptum narraret : &
 Ceum illum arrisisse, atque

Ἰσχυροῦ ὄν. τῆτο ᾠδῶ-
 χρῆμα μὲν ἐξεφάμισε
 Πausanίας, καὶ παρ' ἐδὲν
 ἔθετο. ἰσχυροῦ ὄν ἠδὲν
 ὅτ' τῆ μισθίζειν ἔρωτα, καὶ με-
 γαλοφρονῶν ὅππ' τῆ πρὸς
 βασιλέα ξενία, ἴσως δὲ καὶ
 ἰσχυροῦ ὄν ᾠδῶ φερόμεν.
 ἔπει δὲ ἰσχυροῦ πρὸς τῆ Χαλκιοί-
 κω, καὶ διαπάλαμ τῶ λιμῶ,
 καὶ ἐμελλεν ἀποθνήσκειν ἀν-
 θρώπων ἀλγυνότατα, ἀλλὰ
 πλυκαῦτα ἐμνήσθη τῆ Σι-
 μωνίδε, καὶ ἐξεύσεν εἰς
 τοῖς, ὃ ξένε Κείε, μέγα τι
 ἄρα χρῆμα ἰσχυροῦ ὄν ὁ λόγος
 ἐγὼ δὲ ἰσχυροῦ ἀνοίας ἐδὲν αὐτὸν
 ὡμῶν εἶνα.

Hospes, magnum quiddam in tuo sermone inerat, ego
 vero inani persuasione eram adductus, ut eum nullius
 momenti putarem.

Μέμνησο ἀνθρώπου ὄν.) Elegans & tempestiva responsio,
 qua & factum Pausaniæ tacite arguebat, eumque simul admonebat
 fragilitatis humanæ. Ita Scythæ ad Alexandrum apud Curtium
 lib. VII. cap. 10. Si Deus es, tribuere mortalibus beneficia debes, non
 sua eripere. Sin autem homo es, id quod es, semper esse te cogita.
 Stultum est eorum meminisse, propter quæ tui oblivisceris. Philemon
 poeta vetus.

Ἀνθρώπου ὄν, τῆτ' ἰσχυροῦ, καὶ μέμνησο ἀεί.

Ἀντίφρον.

Εἰ θνητὸς εἶ βέλτιστε, θνητὸν καὶ φρόνει

πρὸς τῆ χαλκιοίκω) Nobile Minervæ templum, in quod
 se fuga contulit, cum ad supplicium quaereretur. Cornel. Nep. in
 vita

Memento te hominem esse,
 se, dixisse. Id Pausanias tunc
 temporis non magnopere
 curavit, & nihil fecit, captus
 jam superbia, eo quod ad
 Medorum partes se appli-
 cuisset: & elatus ob ho-
 spitii jus, quod ei cum rege
 intercedebat; forsitan etiã
 vino depulsus à sede rectæ
 rationis. Quum vero jam
 esset in Chalcicæco, & cum
 fame luctaretur, jamq; ca-
 lamitosissimam omnium
 mortem ob oculos cerne-
 ret, tunc in mentem ei ve-
 nit Simonidis, & ter magna
 voce exclamavit: O Cee

vita ejus cap. 5. Cum jam in eo esset, ut comprehenderetur, è vul-
tu cujusdam Ephori, qui eum admonere cupiebat, insidias sibi fieri
intellexit. Itaque paucis ante gradibus, quam qui sequebantur, in
eodem Minerva, quæ Chalciascus vocatur, confugit. S.]

τῷ λιμῶ) MSS. B. & C. τῷ λοιμῶ. S. Non infrequens
est in Manuscriptis literæ ι, cum ει confusio, sæpiusque λιμὸς
καὶ λοιμὸς apud Bonos scriptores sororio quasi vinculo cohæ-
rent. K.

ὃ ξένε Κεῖε) Ad exemplum Cræsi, qui in pyra consti-
tutus ob eandem causam ter Solonem magna voce compellavit.
Vide *Herodotum* lib. I. S.

Κ Ε Φ. μ ε .

CAP. XLII.

Περὶ Ἀρταξέρξεω, καὶ Δαρείου.

De Artaxerxe & Dario.

Ἀρταξέρξεω ἀποκτείναντος
τὸ πρῶτον υἱὸν Δαρείου
ὄπιβυλλῶνα, ὁ δὲ δεύτερος,
ἀξιῶντος τὸ πατρὸς, σπα-
σάμενος τὸ ἀκινάκω, ἐλυ-
τὸν πρὸ τῶν βασιλείων ἀπέ-
κτείνεν.

Quum Artaxerxes in-
terfecisset maximum natu-
filium Darium ob insidias,
quas patri intenderat, se-
cundus ab illo, ita volen-
te patre, stricto acinace, si-
bi ipsi vim ante regiam at-
tulit.

Ἀρταξέρξεω) Confer *Plutarchum* in Artaxerxe, qui hæc
paulo aliter. *Justinum* quoque lib. X. cap. I. & II. Dicitur au-
tem Artaxerxes Mnemon, justitiæque famâ claruit, ut post *Plu-
tarchum* *Neros* auctor est. S.

FINIS LIBRI NONI.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ÆΛΙΑΝΙ VARIÆ
Ἱστορίας

Βιβλίον δέκατον.

Historiæ

LIBER X.

ΚΕΦ. α.

CAP. I.

Περὶ Φερενίκης Ολύμπια θεα-
σαμένης.*De Pherenice ad spectandos
Olympiorum ludos admiffa.*

Φερενίκη τὴν υἱὸν ἦλθεν εἰς
Ολύμπια ἀθλεῖν. κω-
λούσιων δὲ αὐτῷ τὴν Ἑλλανο-
δικῶν τὴν ἀγῶνα θεάσαθαι,
παρελθῆσα ἐδικαλογήσατο,
πατέρα μὲν Ὀλυμπιονίκην
ἔχειν, καὶ τρεῖς ἀδελφεὺς, καὶ
αὐτὴν παῖδα Ολυμπίων
ἀγωνιστῶν. καὶ ἐξενίκησε τὴν
δῆμον, καὶ τὴν ἔργοντα νόμον
τὴν θεὰς τὰς γυναῖκας, καὶ
ἐθεάσατο Ολύμπια.

Pherenice filium suum
ad Olympia certaminis
causa adduxit : & quum
Hellanodicæ prohiberent
eam à spectaculo ludorum
ad jus cum ipsis descendit,
dicens se patrē habere vi-
ctorem Olympiorum, at-
que tres fratres, itemque fi-
lium adduxisse pugillato-
rem. His rationibus & po-
pulum & legem superavit,

quæ foeminas à spectaculis arceret, & Olympia spectavit.
(Φερενίκη) Quam & alio nomine Καλλιπατέραν appella-
vere. Pausanias in Eliacis. Porro hujus rei præter dictum scri-
ptorem meminuit Val. Maxim. VIII, cap. 18. Æschines Epist.
IV. S. Scholia Pindari in proœmio Olymp. 7. Αριστοπατέ-
ραν vocant non semel, ascribam locum, quia non discrepat à Νο-
βιο. χρόνα ἃ ὑπερέει πασι καὶ τῶν τότε θυγατέρα Αριστοπατέραν
ἔλθειν εἰς τὴν Ολυμπίαν, καὶ αἰτεῖν ὡς τῶν Ἑλλανοδικῶν ἐπιτρέ-
ψαι τὴν θεῶν αὐτῇ, τὰς δὲ κωλύειν, φάσκοντας καὶ νόμον, γυναῖ-
κα μὴ θεωρεῖν τὴν γυμνικὸν ἀγῶνα. τὴν δὲ φῆσαι πρὸς αὐτὰς, οὐκ
ἴσθη εἶναι ταῖς ἄλλαις γυναῖξιν, ἀλλὰ φέρεν πλέον τι, ταῖς παρῶν
καὶ ἀρεταῖς ἐπεξειδομὴν, καὶ δεῖξαι τὰς τὴν πατέρα καὶ τὴν ἀδελφῶν
σῆλας. καὶ ἔτω νικηθέντας τὰς Ἑλλανοδικὰς ἐπιχειρῆσαι καὶ συνήθειαν νό-
μου διαλύσαι καὶ τὴν Αριστοπατείρα τὴν θεῶν ἐπιτρέψαι. Postea et-
iam ejus (Diagoræ) filiam Aristopateiram Olympiam venisse et
ab Hellanodicis petisse ajunt, ut sibi spectandi licentiam concederent,
illos autem tenuisse, secundum legem pronuntiantes, mulier

ne spectet ludos gymnicos! illam respondisse, se non esse parem cæteris mulieribus, sed aliquid præcipui habere, majorum virtuti innixam, & monstrasse patris fratrumque statuas, atque ita victos Hellenodicas conatos esse etiam legis hujus usum abolere & Aristopateiræ spectandi locum dare. Pausan. eadem historia præmissa subjicit: ἐπαίνουσα δὲ νόμον εἰν τὸ ἔπειτα ἐπὶ τοῖς γυμνασασίαις, γυμνὰς σφῶς εἰς τὸ ἀγῶνα ἐσέρχεσθαι. tulerunt legem de Athletis, ut imposteriorum nudi in certamen prodirent, ne scilicet sequior sexus habitu virum mentiri & spectaculo obrepere posset. Statius lib. 1, Thebaidos,

— exclusæque expectant præmia matres.

ubi Lactanius. Sacrorum lege prohibitum est, Olympicum certamen spectare mulieres. Cereris tamen Sacerdotibus Olympiæ spectare concessum erat Neronis tempore, qui propterea & Virgines Vestales Romæ ad Athletarum spectaculum invitavit. Sueton in Vita Neroni. c. 12. Augustus enim antea hoc spectaculo muliebrem sexum omnem submoverat, quod nudi Athletæ in certamen descenderent. Ad hanc legem Olympicam digitum intendit Noster Hist. Anim. lib. XI. p. 8. ubi ait, Muscas Olympiæ festo tempore sponte sua discedere, & ut ita dicam, una cum mulieribus in ulteriorem Alpei ripam trajicere. Philostrat. lib. VI, de Vita Apollon, cap. V. K.

τὴν ἡδὴ) Πεισιφροδὸν nomine, ut refert Pausanias, Eucleæ Valerius appellat, S. Malim in Pausania Πεισιφροδὸς cum Amasæo interprete. Ita enim vocatur emendatè in Eliaciæ posterioribus p. m. 184. K.

ἡδὴ εἰς Ολύμπια) Gymnastæ habitu. Per eum enim solebant athletæ in arenam adduci, ipsoque inspectante exerceri. S.

κωλύοντων δὲ αὐτὴν) Quomodo? si virili habitu in arcam descendit? quod Pausanias testatur, nec à veritate alienum est. Quis enim credat, contra legem tam severam aperte acturam fuisse? Scribit autem nemini fuisse suspectam, donec viso filio victore vestem abjiceret, mulieremque se ostenderet. Tunc ad judices adductam tali oratione poenæ sese exemisse. S. Non est Noster cum Pausania committendus. ille enim aliter rem recenseret ex alio utique auctore, qui sub viri habitu Pherenicem ludos clam spectasse voluit. Noster vero cum Scholiis Pindari sine furto omnia gesta scribit. K.

Ελλανοδικῶν) Decem forte lecti ludis Olympicis præside-
 bant Hellenodiceæ, certaminis iudices. *Philostrot.* lib. 3. de *Vit. Apollon.* ἡμεῖς ἢ καὶ τὰ Ἡλῆϊων πάτρια Αἰγυπτίων ἀκόντες καὶ τὰς Ελλανοδικας, ἐς παλαιότητα τῶν Ολυμπίων δέκα ὄντας, ὅση ἐκαστὸν, ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι κέρηρον. κλήρω τε γὰρ ζυγχεῖσι τῶν ἀγέσεων, ὅς παλαιὸν εἶδέν· καὶ γὰρ ἂν καὶ τῶν Φαυλοτέρων τις ἀρεθεῖν ὑπὸ τῆς κλήρας. εἰ δὲ γε ἀρεσινδῶν ἢ καὶ ψῆφον ἠρένω τὰς ἀνδρας, ἐκ αὐτῶν ἡμάξανον παραπλησίως· ὁ γὰρ τῶν δέκα ἀρεθμὸς, ἀπαραύτως αὐτῶν, πλειόνων ὄντων ἀνδρῶν δικαίων, ἀφαιρεῖται αὐτῶν οὐκ ἔστι τὸ ἐπὶ τέτρω τιμάσθ· ἢ ἐκ ὄντων δικαίων δέκα, εἰδὲς δόξει, ὅθεν πολλῶ σοφώτερον ἐφρόνεν αὐτῶν Ἡλῆιοι, ἀρεθμῶ μὲν ἀποτε ἀλλοι ὄντες, δικαιοσύνη ἢ οἱ αὐτοί. *Rhinuccinus* vertit, imò pervertit. Nos vero, qui *Aegyptiorum* sacerdotibus eligendis consuetudinem audivimus, & *Græcorum* etiam iudicium, quos decem ludis Olympicis præficiis (malim ita.) Nos vero, qui ex *Aegyptiis* de patriis *Eliorum* ritibus & *Hellenodicis*, quos decem præficiunt ludis Olympicis, aliquid inaudimus, nequaquam laudamus legem vivis illis latam. sorti enim, quæ utique nihil videt, electionem permittunt. Sic enim vel pessimus quisque legi poterit. Sin autem iudicio vel suffragio fieret electio, minus peccarent. Denarius enim, quem excedere non licet, plures alios, si boni viri fuerint, honore bonis iustisque debito defraudat, aut si nec decem illi iustitia addidit fuerint, nemo esse iustus videbitur. Magis itaque saperent *Elii*, si numerum quidem alium atque alium admitterent, iustitiâ vero sui semper similes essent. *Interpres* pudendo errore *Ἡλῆιοι* reddit, *Solis* Sacerdotes. cum tamen alibi reddat, *Elienses*. K.

τρεις ἀδελφῆς) *Plinius* lib. VII. cap. 41. Una *Phenice*, quæ filia, soror, mater *Olympionicarum*. S. *Damagetum* scilicet, *Diodorum* & *Acusilaum*. K.

νόμον) *Eleorum* intelligit, ex qua de saxo dejiciebantur, si quæ ad Olympicum spectaculum venissent. *Pausanias* *Messenicis*. Κατὰ τὴν ἐς Ολυμπίων ὁδὸν, πρὶν ἢ Ἀλεξῆναι τὸ Ἀλφειὸν, ἐστὶν ἄρθρον ἐκ Σικιδωνίας ἐρχομένων πέτραις ὑψηλαῖς δάπτρον, ὀνομάζεται ἢ *Τυπαῖον* τὸ ἄρθρον. καὶ τέτρω τὰς γυναικας Ἡλῆιοις ἐστὶν ὠθεῖν νόμον, ἢ φεραδῶσιν ἐς τὸ ἄγωνά ἐλθεῖσαι τὸ Ολυμπιακόν. S. Vide & *Leonicium Thomæum*. lib. 2. *Var. Histor.* cap. 55. K.

ΚΕΦ. Β.

CAP. II.

Περὶ Εὐβάτης σωφροσύνης.

De continentia Eubatae.

Εὐβάταν ἢ Κυρήλαιον ἰδῶσα Λαῖς ἠγάθη αὐτῆς θερμότητι, καὶ ᾧ γάμος λόγος προσώλεκεν. ὁ δὲ φοβηθεὶς τὴν ἐξ αὐτῆς ὀφθαλμῶν ὑπέχειλο ταῦτα θρασυφν, ἔμω ὠμίλησεν αὐτῇ ὁ Εὐβάτης, σωφρόνως συμβουλεύσας. ἢ ὅ ὑπόχεσις αὐτῆς μὴ ἢ ἀγωνίαν ἴω. νικήσας ἔν, ἵνα μὴ δόξῃ συμβουλεύσας τὰς ὁμολογίας τὰς πρὸς ἢ ἀνθρώπων, εἰκόνα γραφάμενος ἢ Λαίδῃ εἰς τὴν Κυρήνην ἐκόμισε, λέγων ἄγῃ Λαίδα, καὶ μὴ ᾧ ἀναβαῖναι τὰς συνθήκας. ἀνθ' ὧν ἢ γυνὴ ἢ νόμῳ γημαμένη αὐτῆς, παμμέγιστον ἀνδρείαντα ἐν Κυρήνῃ ἀνέστησεν, αὐτὸν ἀμειβομένη ἢ σωφροσύνης. Quam ob causam mulier, quæ ipsi nupserat, maximam ei statuam Cyrenæ ponendum curavit : sic remunerari volens ipsius temperantiam.

Lais quum Eubatam Cyrenensem aspexisset, ardentissimo in eū amore cœpit flagrare, & de contrahendis inter se mutuo nuptiis sermonem ei detulit. At ille metuens ejus infidias, recipit sese id facturum : Non tamē rem cum illa Eubatas habuit, sed caste ac temperanter vitam peregit. Sponsio vero his conditionibus facta est, ut post ludos certamenq; rata deberet esse. Quum igitur victor abiret è certamine, ne conventis non stetisse videretur erga scæminam, pictam Laidis imaginem deportavit secum Cyrenam, inquiring, se Laidem ducere, & pacta non fregisse. Quam ob causam mulier, quæ ipsi nupserat, maximam ei statuam Cyrenæ ponendum curavit : sic remunerari volens ipsius temperantiam.

Εὐβάταν ἢ Κυρήλαιον) Est apud Anonymum in Ολυμπιάδῃ G. F. quidam Εὐβάτης Κυρήλαιος stadio victor, qui nisi fallor, apud Pausaniam in Eliacis Εὐβάτης scribitur. Utrum is hic noster sit, eruditi inquirant. Nam Clemens lib. III. Strom. non Eubatam, sed Αεριστόβηλον Κυρήλαιον nominat, qui hæc fecit.
PRO

Pro eodem habet *Jonsius* lib. 1. cap. 12. *Histor. Philosoph.* qui simul & *Xenophonem* lib. 1. *Histor. Græc.* & *Diodorum* l. XII. illius mentionem ait facere. S. Vide *Mewrsium Archonibus* lib. 3. cap. XI. S.

Ἡ δὲ ὑπόχρεσις αὐτῶν) Pædotribæ, quod viderent venærem imbellica & pigra reddere corpora, Athletis & similibus continentiæ legem præscribebant, secundum quam viventes aliqui perpetuo ab ea abstinuere, uri patet exemplo lib. sequentis cap. 3. & *Cryssonis*, *Astylli*, & *Diopompi* apud *Platonem* lib. VII. de LL. *Cassianus* de Spiritu fornic. cap. 7. In tantum se mundos à coitus pollutione custodiunt athlete, ut cum se præparant ad agoniam certamina, ne qua forsitan per somnium nocturna delusi fallacia vires minuant, multo tempore acquisitis laminis plumbeis renum contegunt loca, quo scilicet metalli rigore genitalibus membris applicito obsecros humores valeant inhibere. Et innuit *Plutarchus* lib. de Adulat. & amic. discr. quando ait: Adulatorem, qui in minimis eum reprehendit, cui adulatur, maxima autem præterit, facere quod ἀλείπτῃς ἀθλητῶν εἶναι μεθύειν καὶ ἀκολασθεῖν. Secutus igitur hanc legem *Eubates* differre se concubitum simulavit, donec victor coronam Olympicam obtinisset. Adde, quæ leguntur apud *Clementem* loco ante indicato, & *Fabr.* lib. III. Agon. cap. 4. vide quoque dictum *Diogenis* apud *Sinbaum* sermon. V. cujus sensum *Interpres* non est assecutus. S.

ΚΕΦ. γ.

CAP. III.

Περὶ ζώων τινῶν ιδιότητεσ. De quorundam animalium propriis naturis.

Τὰ τῶν περδίκων νεότηια ἐπειδὴν τάχις τὰς πόδας ἔξω ποιήσῃ τῆ λέμματα, ἐντεῦθεν ἥδη δρομικώτατά εἰσι. τὰ δὲ τῶν νηπιῶν νεότηια, ὅταν ἴδῃ φῶς, πρῶτον ἔξ ὠδίνων νήχεται. καὶ οἱ τῶν λεόντων δὲ σκύμνοι κατὰ γράφῃσι ταῖς ὄνυξι τὰς μήτρας τῶν μητέρων, πρὸς φῶς ἐπειρήσθησιν.

Perdicū pulli simulac pedes exseruerunt de integumento, velocissimi sunt ad currendū, & anatum pulli statim post partum natant: & leontum catuli matrum uteros stimulant unguibus ad lucem festinantes.

Τὰ τῶν περδικῶν) Idem Nolter lib. IV. Hist. Anim. cap. 12. & cap. 42. S. His gemina germana sunt quæ legimus apud *Max. Tyrium* differt 28. τὰ ζῶα αὐτοδιδασκῶν πρὸς τὰ ἑαυτῶν ἔργα, καὶ εὐδεις εἰπεῖν ἔχει διδασκαλίας, ἔ λεόντων πρὸς ἀλκὴν, ὅσην ἐλάφων πρὸς φυγὴν, ἔχ ἵππων πρὸς δρόμον· ἀλλὰ καὶ ὀρνίθων γένος αὐτοδιδασκῶν, ἐπ' ἀκρῶν φυτῶν ἐμμηχανήσατο καλίας αὐτοεργῶ τέχνη, καὶ ἀράχνης αὐτοφύει μίτω θήρα ἐν ἀέρι, καὶ ἐρπετὰ φωλεὰς καὶ ἰχθύες χησάμεας, καὶ ὅσαι ἄλλων ζῶων τέχναι πρὸς σωτηρίαν ἐκάστω σύμφυτοι γίνονται. *Non habent animalia doctorem, a quo ad sua munia rite obtunda formentur, nec est, qui præceptores indicare possit, qui leonibus ad robur, cervis ad fugam, aut equis ad cursum viam præmonstraverint: quin imo & aves doctrinæ haud egent in summis arboribus arte spontanea nidos construunt, & araneæ nativo filamento retia in aère suspendunt, & lustra serpentes & latibula pisces naturâ duce confecerunt, & si quæ aliæ animalibus artes ad suam conservationem à naturâ insitæ sunt.* Φύσις τῶν ζῶων αὐτοδιδασκῶν, *rotunde inquit magnus Hippocrates. Plin. in præcæm. lib. VII. conquetitur, cætera (animalia) sentire naturam suam, alia perniciosam usurpare, alia præpetes volatus, alia vires, alia nare. Hominem scire nihil sine doctrina, non fari, non ingredi, non vesci &c. imo & homo αὐτοδιδασκῶν est, si naturales, quas vocant, potentias respicias. ἔ γὰρ ἐν τῷ πολλακίς ἰδεῖν ἢ πολλακίς ἀκῶσαι, τὰς αἰσθήσεις ἐλάττωμα· ἀλλ' ἀνάπαλιν, ἔχοντες ἐχρησάμεθα, ἔ χρησάμενοι ἔσχομεν. non enim ex eo, quod sæpe aliquid vidimus aut audivimus, sentiendi facultatem accepimus, hausimus, expressimus, sed vice versa, cum arte haberemus, usi sumus, non vero, postquam usi sumus, habuimus* *Aristot. lib. 2. Ethic. cap. 1. & lib. 2. de Anim. Quibus adde jambos, quos Philes habet in Histor. Zoïca de perdicum pulitie.*

Ἐπεὶ γέλοιαι γὰρ ἐκδραμεῖν πρὸς τὸ χεῖρον,
 Καὶ μικρὸν ἐκκύπτουσα κινεῖ πλεον.
 Καὶ θλίβεται μὲν ὀ χερῶς τὸ θελγίον,
 Ἐξίπτεται δὲ καὶ βαδίζει καὶ τρέχει
 Ἰσχνῶς τὰ λεπτὰ κακκαβίζουσα βεβήθη.

Bersmannus ita vertit,

*Namque ante tempus gestant procurrere
 Parum eminentes & moventur amplius,
 Onique fracto protinus munimine
 Mox caccabantium evolat manus levis
 Ferturque gressus impigro conamine.*

& cap. XII. de Anate

τίς νῆπιον, ὃ βασιλεῦ, ἰδὼν μὴ θυμαίῃ;
ἢ νήχελαι μὲν ἐμπροστωκῆ εἰς ὕδωρ
πρὶν τῆγε μάθειν ἐν σχολῇ διδασκάλου.

quod Interpres reddit,

Anatem quous, ὃ Rex, non suspescat intuens
Nantem prius, quam nare didicit in schola,
Doctā à magistro? K.

Τὰ δὲ τῶν νηπιῶν) Noster lib. V. Histor. Anim. cap. 3. S.

τῶν λεόντων) Ut quidem ait Herodotus in Thalia, & ex eo
Gellius lib. XII. cap. 7. itemque Plinius lib. VIII. cap. 16. Nam
alias ipse Noster habet pro fabula lib. IV. Histor. Anim. cap. 34
Aristotelem secutus, ut opinor, quem & Plinius laudat. S. Bo-
chart. vide sis in Hieroz. P. I. p. 472. K.

ΚΕΦ. Δ.

Περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου
ταχυεργίας.

CAP. IV.

De Alexandri in rebus con-
ficiendis celeritate.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου
τρεῖς τεσσαρακῶσια στάδια
ἐφεξῆς μὲν ὄσων ὁδοπο-
ρήσας, συμβαλὼν τοῖς πολε-
μίοις, πρὶν ἀναπαῦσαι τὸ
στρατόπεδον, ἐκράτησε τῶν ἐ-
χθρῶν.

Alexander, Philippi fi-
lius, quadringentis stadiis
continuo itinere confectis,
antequam quietem cape-
ret exercitus, cum hosti-
bus conflixit, & eos vicit.

Τρεῖς τεσσαρακῶσια) Adde Justinum lib. XI. cap. 8. Cur-
tium lib. VIII. cap. 2. ubi Clariss. Freinshemius monet, nostrum
treis non ter, sed tertium vertendum esse : tertium quadringentis
stadiis continuo itinere confectis, totidem cum hoste prælium ini-
it. S. Arrianus lib. 3. p. 211. διελευσὼν δὲ τὴν νυκτὸς στάδιος ἐς τε-
τρακοσίους ὑπὸ τῷ ἑνὶ πρῶστου γυγῶναι τοῖς βαρβάρους ἐπάκτως ἴσοι καὶ
ἀνώπλοις, ποδῶν τετροκοσίους ἐμῆστος στάδια, sublucente aurora
barbaros incomprossite progressos inermesque affecutus est. pro in-
terpretis quasiwordicim, quadringenta reponendum duxi. Claudius
Minois Comment. in III. Embl. Alciati, ter decem stadia Alexan-
dri continuo itinere confecisse ait, cum tamen statim subjungat
Græca Auctoris verba, τρεῖς τεσσαρακῶσια στάδια. K.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ε.

CAP. V.

Περὶ τυράννων ἐκ τῶ τῶ
Αἰσώπῃ.

De tyrannis ex Æsopi
scriptis.

Φρύγι⊗ εἶτ⊗ λόγ⊗.
ἔστι γὰρ Αἰσώπῃ τῶ Φρυγός
τῶ ὅν ἐάν τις ἀφῆται αὐτῆς,
βοᾶν, καὶ μάλα γε ἐικότως.
ἔτε γὰρ ἔρια ἔχει, ἔτε ἄλλό τι
καὶ ὀνειροπολεῖ δὲ θύς τῶ θάνα-
τον, εἰδῆα εἰς ὃ, τι τοῖς χρη-
σομένοις λυσιτελεῖ. Εἰκόσι δὲ
τῆ ὅτῃ τῶ Αἰσώπῃ οἱ τυράννοι,
ὑποπτεύοντες, καὶ διεδοικότες
πάντα. ἴσασι γὰρ ὅτι, ὡσπερῆν
οἱ ὅς, ὀφείλουσι καὶ ὀκνεῖν τῶ
ψυχὴν παῖσι.

per in suspicionibus & metu versantur: quum sciant sic-
ut suos, suam animam omnibus deberi.

• τὴν ὅν) Stobæus qui serm. XLVII. hunc locum descri-
psit, quædam verba præmittit: ὁ δὲ λόγ⊗ φησι τ.υ. &c. Non
dubitabunt Nostrum sic scripsisse, qui hunc locum cum aliis
ipsius conferent. Mox inter ea verba, ἔτε ἄλλό τι, hæc interpo-
nit, ἔτε γάλα, post addit, πλὴν τῶ κρεῖων. Παραχρῆμα ἐν ὀνειρο-
πολεῖ &c. Judicent hic eruditi, num de suo Stobæus hæc ad-
jecerit, an lacuna sit in Æliani textu. Certe quomodo illud καὶ
prioribus cohæreat, non satis scio, & sententia ipsa amplius quid
postulare videretur, quam hodie in Æliani codicibus reperitur.
Mox ex eodem auctore duo vocabula ὃ, τι, quæ in vulgatis
commate distinguuntur, conjungo. Pro χρησομένοις, habet ἐς
ὃ, τι τῶ χρησίμων αὐτῆ πέφυκε λυσιτελεῖς εἶναι. pro οἱ ὅς, αἱ ὅς S.
Locus extat in Stobæo Serm. 148. Edit. VVeckeliana, cæterum, ὃ, τι
per distinctionem, nullatenus conjungendum est vel in Nostrum
vel Stobæi codice, ut sola αὐτοψία docebit. Cæterum apud Por-
phyrium lib. I. περὶ ἀποχ. ἐμφυχ. hostes ξηροφαγίας dicunt. εἰδῆ

ἔστι χρέσιμον πρὸς ἄλλο τι ὕς, ἢ πρὸς βρωσίν. Φοίνικες δὲ καὶ Ἰουδαῖοι ἀπέχοντο, ὅτι ἐστὶ ὅλως ἐν τοῖς τόποις ἐφύετο. nec ad aliud quid sus facit, quam ad cibum; Phœnices autem & Iudæi abstinuerunt, quia apud illos planè non nascitur. & lib. 3. Chryseppi ῥῆσιν hunc in modum affert. ἢ δὲ ὕς &c. ἐστὶ δὲ ἄλλο τι πλεονάζον ἐγγεγονέναι, καὶ τῆσθε σαρκὶ πλεονάζον ὁ θεὸς οἶνον ἄλλας ἐνέμιξεν, εὐοψίαν ἡμῖν μηχανώμενος. Sus autem non propter aliud quam ut mactetur, nata est. & Deus carnem, anima ipsi pro sale datâ, ad bonum nobis obsonium præparavit. vid. Ciceronem lib. V. de fin. bon. & mal. & ibi Gushofred. K.

ὑποπτεύοντες καὶ δεδουκότες) Ita Cicero lib. III. de Offic. Angores in iis, sollicitudines, diurni & nocturni metus, vita insidiarum periculorumque plenissima. Vide Lipsium Polit. lib. VI. cap. 5. S. Bene Plato l. 19. de Republ. ἔστιν ἄρα τῆσθε ἀληθεία, καὶ ἐν μὴ τῷ δοκῆ, τῷ ὄντι τύραννος τῷ ὄντι δεσπότης. Res ipsa sane est, quamvis secus alicui videri possit, quod verus Tyrannus, prius prius servus sit. K.

πᾶσι) Ita homines erectioris animi statuebant, etiam singulis tyranni interficiendi potestatem esse. Quintil. Declam. CCLXXIV. Hominem occidere non licet, Tyrannum licet. Insidiatur civi, etiamsi non effecerit scelus, pœnas tamen legibus solvet: at qui hoc idem adversus tyrannum fecerit, etiamsi deprehensus fuerit, laudabitur. S.

Κ Ε Φ. 5.

CAP. VI.

Περὶ ἀνδρῶν λεπτῶν.

De viris exilibus & macris.

Εκωμωδῶντο εἰς λεπτότητα, Σαννουείων ὁ κωμωδίας ποιητὴς, καὶ Μέλλιος ὁ τραγωδίας ποιητὴς, καὶ Κινησίας κυκλιῶν χορῶν, καὶ Φιλήτας ποιητὴς ἑξαμέτρων. Αρχέστρατος δὲ ὁ μάντις ὑπὸ πολεμίων ἀλῆς, καὶ ὑπὸ ζυγὸν ἀναβληθεὶς, ὁβολῆσθε ὀκλήσθε ἔχων εὐρέθη, ὡς φασί. καὶ

In vulgus abiit horum virorum nimia tenuitas: Sañyrionis comici poetæ, Meliti tragici, Cinesia circulariũ saltationum poetæ, & Philetæ Heroici. Archestratus vero vates captus ab hostibus & ad lancé appensus, invétus est habere pondus unius oboli,

Πανά-

Πανάρετος δὲ λεπτότατος
 ὤ. διετέλεσε μέντοι ἄνοσος
 λέγσει δὲ καὶ Ἱππώναντα τὸ
 ποιητικὸν ἔμῳνον γενέσθαι μι-
 κρόν τὸ σῶμα, καὶ ἀσχρόν,
 ἀλλὰ καὶ λεπτόν. ἀλλὰ καὶ
 Φιλίππιδης, καὶ ἔστι λόγος
 ἐστὶν Ὑπερίδης, λεπτότατος
 ὤ. ὅθεν καὶ τὸ πάνυ κατι-
 γνῶσθαι τὸ σῶμα, πεφι-
 λιππῶσθαι (φασὶν) ἔλεγον.
 μάρτυς Ἀλεξίς.

ut ajunt, & Panaretus tenu-
 issimo quidem erat corpo-
 re, verumtamen sine ullo
 morborum contagio vixit.
 Dicunt etiam, Hippona-
 ctam poetam non solum
 exigua brevique statura,
 verum etiam deformi exi-
 lique specie fuisse. Sed &
 Philippides, adversus
 quem extat Hyperidis o-
 ratio, tenuissimus fuit, ita
 ut in proverbium abierit: ut
 dicere vellent, eum πεφιλιπ-
 πῶσθαι, id est, Philippum fa-
 ctum esse dicerent. Testis est Alexis.

ὁ κωμωδῶντο) Ab Aristophane videlicet, in Gerytade co-
 mœdiâ, ut testatur Athenæus lib. XII. cap. 13. ubi habes omnia
 hujuscapitis. S. Lib. 2. Epigram. Græcorum satis defricatos ha-
 bebis junceos illos & μνογράμους homines, qui peccatis cicadæ crus-
 culumque formicæ habent. adde Eustathium in Iliad. pag. 1288. E-
 dit. Rom. & quæ olim notata in Pollucem de Cinefiâ. Junium
 quoque Cent. VIII. Adag. 76. Antisthenes Cephisodotum τὸ
 λεπτόν λιθάνωτο ἔκασεν, ὅτι ἀπεκλύθη εὐφραίνει. gracilem illum
 compravit cum thure, quod, dum perit, delectat. Aristot. vide
 Xenium in Monogrammi. p. m. 503. K.

Σαννυρίων ὁ κωμωδίας) Imo ὁ Τραγωδίας, nisi quis falsum
 dicat Aristophanem. Sic enim de quibusdam macilentis

Καὶ τίνες ἂν εἶεν πρῶτα μὲν Σαννυρίων
 Ἀπὸ τῆς τραγωδῶν. ἀπὸ δὲ τῆς τραγικῶν ᾠδῶν
 Μέλιτος. ἀπὸ δὲ τῆς κυκλικῶν Κινησίας.

Sed cum Nostro facit Scholiastes hujus poetæ, καὶ αὐτὴ γὰρ, αἴτ, ἢ
 ἢ παλαιὰ ἐαυτῆς ἀφαίρει. καὶ γὰρ οἱ ἐν Ἀττικῇ πρῶτον συνηγαμένοι
 τὸ ἐπιλήθδωμα τῆς κωμωδίας (ἦσαν δὲ οἱ παλαιοὶ Σαννυρίωνά) καὶ τὰ πρῶ-
 σωπα εἰσῆγον ἀτάκτως καὶ μόνον ὁ γέλως τὸ καλῶς οὐσαζόμενον. Ad-
 de etiam Suidam. Meminit & Pollux Poetæ hujus, sicut
 alias,

alias, ita præfertim lib. X. cap. 52. ubi eum à Strattide κάναθος vocatum scribit ἀφ' τὴν ἰχνοτητα. Est autem κάναθος lignum, cui lutum applicunt imaginem fictores. S.

κυκλίων χορῶν) Ἀπὸ τῆ διθυράμβων, ait Scholiastes Comici in Avibus & Nebulis. Hinc Plutarchus lib. de Glor. Athen. Κινησίας διθυράμβων ποιητής. Dicebantur autem ita, memorante dicto Scholiaste, ὅτι ἐγκύκλια διδάσκουσιν. S.

Φιλῆτης) Adde supra IV, 14. S. Προδικὸς ὁ σοφιστὴς καὶ Φιλῆτης ὁ ποιητής, νέοι μὲν, ἰχνοὶ δὲ καὶ νοσώδεις καὶ τὰ πολλὰ κλυροπειεῖς δι' ἀρρώστιαν ὄντες. Prodicus Sophista & Phileas Poëta, juvenes quidem, graciles vero erant & morbofi & ut plurimum lecto affixi præ infirmitate corporis. Plutarch. nisi seni gerenda sit res publ. K.

ἴδιον καὶ τὸ πάνυ) MSS. B. & C. ἀφ' τῆτο καὶ τὸ πάνυ. S. Quæ lectio est explicatio vulgatæ. K.

πεφιλιππῶος) Notat Menysius lib. II. lect. Att. πεφιλιππιδῶος legi oportere, inque eam rem utitur prædicti Athenæi testimonio. Idem ante observavit Stephanus in Appendice ad Al. Script. de Dial. Att. p. 214. S.

Ἀλεξίς) In Thesprotis Athenæus lib. XII. Cui Eustathium addas Odyss. κ. & Plutarchum & Suidam, qui inter macilentos etiam Asopodorum quendam & Didymachiam & Prodicum Sophistam numerant. S.

ΚΕΦ. ζ.

CAP. VII.

Περὶ ἀστρολόγων τινῶν, καὶ De quibusdam Astrologis,
μεγάλῃ ἐνιαυτῷ. & anno magno.

Οἰνοπίδης ὁ Χίος ἀστρολόγος ἀνέθηκεν ἐν Ολυμπίοις τὸ χαλκῆν γραμματεῖον, ἐγγράψας ἐν αὐτῷ τὴν ἀστρολογίαν ἕως Διόντων ἑξήκοντα ἐτῶν, φήσας τὴν μέγαν ἐνιαυτὸν εἶναι τῆτον.

Ὅτι Μίτων ὁ Λάκων ἀστρολόγος ἀνέστησε 5ήλας,

Oenopides Chius, astrologiæ peritus, quum dedicaret in Olympiis æρεά tabulā, inscripsit in eā astrologiam quinquaginta novem annorum, affirmans, hunc esse magnū annum.

Meton Lacedæmonius, Astrologus, columnas sta-

καὶ

καὶ τὰς ἡμέρας τριπλάσιος κατε-
γράψατο, καὶ τὸν μέγαν
ἐνιαυτὸν, ὡς ἔλεγεν, εὗρεν, καὶ
ἔφατο αὐτὸν, ὡς ἔλεγεν, ἐνὸς
διέοντα εἰκοσιν ἐτῶν.

tuit, & in eis solstitia anno-
tavit, atque magnum an-
num (ut ipse dicebat) ad-
invenit, quem intra unde-
vigintiannorum curricu-
lum conclusit.

Οἰνοπίδης) Meminit hujus mathematici *Censorinus* de die
Natali cap. 19. *Annum naturalem dies habere prodidit Oenopides
CCCLXV. & dierum duum & viginti undesexagesimam partem.* Adde
Stobæi Eclog. Phys. titulo de tempore, & *Scaligerum* de Emend.
temp. lib. II. S.

Μέτων ὁ Λάκων) Falsa hæc scriptura. Non enim Lacon
sed Atheniensis fuit. Scribendum igitur cum Scholiaste Comi-
ci, Λακωνιεύς, ut pluribus demonstrat vir admirandæ eruditio-
nis *Cl. Salmasius* Exercit. Plinianis pag. 738. Vel etiam Λα-
κωνεύς, quod propius abest à scriptura vulgari, & habet *Phryni-
chus* in versibus apud *Suidam* voce Μέτων. Vitium sine dubio
ortum à compendio scripturæ. S. Vide inprimis *Scholiam* *Ari-
stoph.* in *Pæce*. p. m. 407. à quo sua onia habet *Suidas*, &
Diodor. Sicul. lib. XII. Bibl. pag. 94. Hic Meton, ut quidam tra-
dunt, amentiam simulavit, cum Athenienses expeditionem in
Siciliam pararent, & ipse suis ædibus faces subdidit. Sunt qui
non mentitum esse infaniam volunt, sed noctu clam exussisse
domum, & orta luce in concionem Atheniensium prodeuntem,
precibus ab illis impetrasse, ut ob deflagratæ domus calamitatem
filio suo daretur militiæ vacatio. *Plutarchus* in *Alcibiade*. Et
Noster infra lib. XIII. cap. XII. vide omnino *Janum Rutgersum*
lib. V. Variar. Lectio. cap. IV. & *Simfon. Chronicon Catholi-
cum* P. 4. pag. 47. ut & *Servium* *Petri Danielis* in 3. *Æneid.* p. m.
283. ubi malè legitur, à *Mentore* pro *Metone*. His adde ex
notis *Königianis Ald. Manus.* lib. I. *quæsti. per epist.* 6. *Nicol.
Loënssem* lib. 8. *Miscell.* cap. 22. Vaticanam *proverbiorum appendi-
cem*, ubi proverbium est: ἀναβάλλεαξ εἰς τὸ Μέτων ἐνιαυτὸν. in
Metonis annum (i. e. diutius) differre. R.

σίλας) Veteres, quicquid scitu dignum videbatur, quic-
quid in commune prodesse poterat, publice in æreis lapideisque
tabulis descriptum suspendere, vel columnis etiam incidere so-
lebant. Sic ab ægrotis *Æsculapii* in templo tabulæ suspensæ,

quibus med camina continebantur, quorum ope in sanitatem restituti essent. Sic à Geometris in celebratissimis urbium locis columnæ erectæ, quæ descriptiones regionum aliasque artis ejus figuras referebant. Ut jam alias notavimus. Notæ etiam sunt in *Josephi* lib. I. *Antiq. Jud.* cap. 3. duæ columnæ à Setho primo Astronomiæ repertore erectæ, lapidea una, altera lateritia, quibus inscripta erant omnis artis ejus præcepta, & Josephi temporibus adhuc in Syria extare dicebantur. S.

μέγαν ἐνιαυτὸν) De quo Metonis anno magno consule *Scaligerum* de emend. lib. II. *Gyrald.* de Annis p. m. 550. *Pezarium* Par. II. *Rationarii* tempor. lib. I. cap. 2. Alias variæ de anno magno veterum sententiæ. Aliqui ut notat *Servius* ad lib. III. *Æneid* annum solarem, magnum nominabant, in oppositione lunaris anni. Alii, ut testatur *Plutarchus* lib. II, de placitis *Philos.* cap. 32. octennio definire, alii annis quinquaginta novem, alii millibus octodecim, alii ineffabili fere annorum multitudine. Est autem annus magnus, ut definit *Cicero* lib. V. de nat. deor. cum solis & luna & quinque errantium ad eandem inter se comparationem confectis omnium spatiis est facta conversio. Quod fieri *Servius* ait ex ejusdem *Hortensio* post annos duodecim mille nongentos quinquaginta quatuor Solstitiales. Quanquam dissentiat à se ipso, & lib. de Nat. D. dicat fieri post tria millia annorum. Consule & *Macrobius* II. *Saturn.* cap. II. S.

ὡς ἔλεγε) Hæc delenda putat *Faber*, me invito quidem. Respiciunt enim verba hæc particularem annum magnum, Metoni sic dictum, aliumque à magnis annis aliorum. S. *Diodorus* I. c. Μέγαν ἐνιαυτὸν, Metonis annum, dictum notat τὴν ἐνεκακαιδεκαετηρίδα, spatium novendecim annorum.

ΚΕΦ. η

CAP. VIII.

Περὶ δωρεσίας.

De beneficiis.

Ἀριστοτέλης δ. Κυρηνῶν
 ἔλεγε, μὴ δεῖν δωρεσίαν
 παρὰ τινος προσίεσθαι. ἢ
 γὰρ ἀποδιδόναι πρῶτον
 πρᾶγμα ἂν ἔχων ἢ μὴ
 δυσχεροῦ
 δυσχεροῦ
 εὐνοχίαν
 προσίεσθαι
 προσίεσθαι

Aristoteles Cyrenensis dicebat, non oportere beneficiū oblatum à quoquā recipere, aut enim ut recipere possis, molestias habi-

ἀποδιδόναι,

ἀποδιδόντα, ἀχάεισον φαί-
νεσθαι.

turum te: aut si non refe-
ras, ingratum visum iri.

Αεισοθέλης ὁ Κυρηναῖος) Meminit hujus Cyrenensis
Aristotelis etiam Laërtius. eumque de Poëtica scripsisse ait. I-
tem Clemens lib. III. Strom. quanquam Jonsius diversos faciat in
Historia Philosoph. S. Ad mentem Aristotelis Quintil. 333. ni-
hil periculosius est acceptis beneficiis. vid. Salvianum lib. 4. contra
Avarit. & infra dictum Ephialtae lib. XI. cap. 9. Königius.

ἢ δεῖν) Vide infra lib. IX. cap. 9. exemplum in Ephial-
tae. S.

ΚΕΦ. Θ.

CAP. IX.

Ὅτι λίχνος ὁ Φιλόξε-
νος.

Quod belluo fuerit Philo-
xenus.

Φιλόξενος λίχνος ὡς καὶ
γαστροῦ ἡπίων. λοπάδος ἔν
ποτε ἐφομένης ἐν καπηλείῳ,
τέως μὲν εὐφραίνετο, καὶ ἑαυ-
τὸν εἰς τὰ τῆ ὄσμῃ. ἐπεὶ δὲ
αὐτῷ ἐπέλεινετο ἡ ὄρεξις, καὶ
ἡπίατο τῆ φύσεως, κακῆς δὲ
ἕσης, ὡς θεοὶ, τινικαῦτα οὐκ
ἐνεγκῶν, προσέταξε τῷ πατρί-
δα πείρασθαι τῷ λοπάδα.
ἐπεὶ δὲ ἔφατο πωλεῖν αὐτῷ
τῷ κάπηλον πολλῆ, ταύτη
μᾶλλον ἡδίων ἔσται, φησιν, εἰ
πλείονος ἀνήσομαι. χρὴ δὲ
καὶ τῷ τοιούτων μνημονεύειν,
οὐκ εἰς ζῆλον αὐτῶν, ἀλλ' ὥστε
φύλαξιν αὐτὰ.

Philoxenus gulosus erat,
& ventri serviebat. Quum
igitur olla coqueretur in
caupona, tantisper delecta-
batur, & seipsum odore
pascebat. Quum vero ma-
gis magisque ei appetitus
insurgeret, & natura supe-
raret, natura, ὁ Dii, nequis-
sima, non amplius hoc su-
stinens jussit puerum ol-
lam emere. Qui quum re-
sponderet, cauponem eam
magno precio vendere: Hoc
suavior, inquit, & ju-
cundior erit, quo majori
precio eam emero. Sunt

autem hæc etiam memoriæ prodenda, non ut ad imi-
tationem eorum inducamur, sed ut fugere & declinare
possimus.

Φιλόξενος) Fuit hic Euripidis filius, memorante *Aristotele* lib. III. *Ethic.* cap. 13. atque ita gulæ deditus, ut gruis col- lum sibi optarit, quo longiorem voluptatem perferentilceret. Sed apud *Aristotelem* male scribitur ὁ ἐρύξιος, debet enim scribi, ὁ Ερύξιδος, ut est binis locis apud *Plutarchum* & apud *Athenæum* lib. I. qui cum poetam dithyrambicum appellat. S.

τέως μὲν εὐφραίνετο) MSS. B. & C. τέως μὲν ὡς εὐφραίνετο) deest aliquid. forte ἕως εὐφραίνετο. S.

κακῆς δὲ ἕσης) *Faber* δὲ ἕσης legit. S.

ταύτη μάλλον ἰδίων) De his *Seneca* *Consolat.* ad *Helviam* cap. 9. *O miserabiles, quorum palatum nisi ad pretiosos cibos non exiciatur, pretiosos autem non eximius sapor, aut aliqua faucium dulcedo, sed raritas & difficultas parandi facit.* Vide quæ notavi ad *Pacatum* cap. 14. S. *Lampridius* in *Heliogab.* amabat sibi pre- tia majora dici earum rerum, quæ mensæ parabantur, orexin convi- vio hanc esse asserens. ubi *Casaub.* vide & adde *Nostrum* lib. XI. *Hist. Anim.* Ubi de juvene quodam prodigo inquit: αἰεὶ γὰρ τῆ γαστρὶ ἰχαρίζετο καὶ ἐξ ἀπάσης αἰτίας ὁ ἄσωτος τὸ ποικίλον τὴ τροφῆς, καὶ τὸ σὺν κινδύνῳ ποιεῖν, καὶ τὸ ἐωνημένον πολεῖν τρόσῳ βδελυρίας καὶ λαιμαργίας ὑπερβολῆ, κέρδιον ἠγχεμένον εἰς ἰδούνη. omnia enim veniri donabat & quâcumque occasione proaigus ille, cibos va- rios & cum periculo conquisitos multoque parabiles ære in lucro de- rumabat, & viatico volucriatis, moribus abominandis & nimia in- gluvie ἐὸ προνεβίus. *Donatus* ad illa *Terentii*,

Hæc cum rationem in eas, quam sint suavia & quam cara sint &c.

Ἐπὶ τῷ φιλίῳ, inquit, philosophatus est Poëta, ostendendo multis suavia esse, quæ cara sunt. K.

εἰ πλείονος ἀνέσομαι) MSS. B. & C. una voce auctius, ἀντὶ ἀνέσομαι. S.

ΚΕΦ. Ι.

CAP. X.

Περὶ τῶν παλαιῶν ζωγράφων.

De vetustis pictoribus.

Ὅτι ὑπάρχετο ἡ γρα- φικὴ τέχνη, καὶ ἡ τῶν τρόπων τῶν ἐν γάλαξι, καὶ ἐν σαπ-

Quum ars pingendi jam ortum duceret, & quodam modo in lacte fascisque γάνοις,

γάνοις , ἔτιωσ ἄρα ἀτέχνως
εἰκάζον τὰ ζῶα , ὥσε ὅπι-
γράφειν αὐτοῖς τὸς γραφείας,
τῆτο βῆς, ἐμῆνο ἰπῶ⊙, τῆ-
το δένδρον.

versaretur, adeo rudi &
impolito stylo depinxerunt
animantia, ut adscribere
ad ea pictores necesse
esset, Hoc est bos, illud e-
quus, hoc arbor.

ἐν γάλαξι) Ex Euripide , qui in *Hercule furente*. Juno-
nem ait immisisse angues Herculi ἔτι ἐν γάλακτι ὄντι , adhuc ma-
ternis inhianti uberibus , vel tenero & lactenti. Nicephorus lib. 6.
ἦν τῆτο βασκανία τις , ὡς εἰπῆν, ἐν σπαργάνοις ἔτι κειμένη κὶ γάλα-
ξιν. sed hæc erat invidia adhuc in cunis lactans , uberibusque in-
hians , i. e. recens nata & nondum adulta. confer supra lib. 8.
cap. 8. K.

ἀτέχνως) Ut primam picturam etiam Plinius fuisse re-
fert lib. XXXV. cap. 3. solebant nempe umbram hominis aut
bestiæ lineis tantum circumducere, atque sic ex modo ejus cor-
porum imagines describere.

ὥσε ἐπιγράφειν αὐτοῖς) Plinius dicto loco. Primi exer-
cuere picturam Ardicus Corinthius & Thelephanes Sicyonius , sine
ullo colore. Jam tamen spargentes lineas intus. Ideo & quos
pingerent , ascribere institutum. S. Lusus in Priapum.

*Insulsiſſima quid puella rides ?
Non me Praxiteles Scopasve fecit :
Nec sum Pheidiacâ manu politus :
Sed lignum rude villicus dolavit :
Et dixit mihi. Tu Priapus esto!*

ubi Frid. Lindenbruch. Indicat ita impolite fabricatum fuisse , ut
necessum habuerit dicere , Tu Priapus esto i alioquin in ea causa fu-
isse , ut ignoraretur , Priapus ne esset , an putre & inutile lignum.
Sic pictores rudi adhuc seculo , & cum nondum magna ista ars ad
tantam excellentiam pervenisset , picturis subscribebant , hic homo !
hic asinus! de primis picturæ rudimentis videatur Athenagoræ
Legatio pro Christianis. p. m. 19. K.

ΚΕΦ. ΙΑ.

CAP. XI.

Πεὶ Διογένης ἀλγεῖν
τῷ ὤμον.

De Diogene laborante ex humero.

Ἠλγῆ τὸν ὤμον Διογένης, ἢ
πρωθεὶς οἶμαι, ἢ ἐξ ἄλλης τι-
νὸς αἰτίας. ἔπει δὲ ἐδόκει
σφόδρα ἀλγεῖν, τῶν τις ἀ-
χθομένων ἀπὸ κατεκερτόμει,
λέγων, τί ἔν οὐκ ἀποθνήσκεις,
ὦ Διόγηνες, καὶ σεαυτὸν ἀ-
παλλάτεις κακῶν; ὁ δὲ εἶ-
πε. τὸς εἰδότες ἀ δέει πράτ-
τειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἀ δέει
λέγειν, τέτρε γε ζῆν προσή-
κη, ὧν καὶ αὐτὸς ὠμολόγη εἶ-
ναί. σοὶ μὲν ἔν ἔφη οὐκ εἰδό-
τι τά τε λεκτέα καὶ τὰ πρα-
κτέα, ἀποθανεῖν ἐν καλῷ ἔστιν.
ἐμὲ δὲ τῷ ὄψις ἡμόνα ἐκείνων,
πρέπει ζῆν.

Dolebat Diogeni hu-
merus, ex vulnere puto, vel
alia quadam causa. Quum
igitur vehementi dolore
videretur affici, quidam
offensus ab eo illudebat ei,
dicens: Quin igitur mor-
tem obis, ὦ Diogenes!, &
teipsum his damnis libe-
ras? At ille respondit: Eos
qui scirent quæ in vita fieri
dicique conveniret, in vita
manere æquum esse: in quo
genere hominum seipsum
etiam numerabat. Itaque
tibi, qui neque quid agen-
dum, neque quid dicen-

dum sit, noveris, opportunum moriendi tempus est.
Me vero, qui sciam illa, par est in vivis agere.

τὸς εἰδότες) Aristot. Ethic. 3. cap. 9. ὅσα ἂν μᾶλλον τις
τὴν ἀρετὴν ἔχη πάσαν, καὶ εὐδαιμονέστερον ἢ, τῷ τοιούτῳ μάλιστα
ζῆν ἄξιον. quo magis omnem virtutem aliquis habuerit eo beator fue-
rit. eo magis vivere dignus est. K.

ΚΕΦ. ΙΒ.

CAP. XII.

Ἀρχύτης ἀπόφθεγμα περὶ
ἀνθρώπων.

Archyta apophthegma de hominibus.

Ἀρχύτας ἔλεγε, ὡσπερ

Archytas dicebat: Quem-
ἐργον

ἔργον ἐστὶν εὐρέειν ἰχθυῶ, ἀκαν-
θων μὴ ἔχοντα, ἕτω καὶ ἀν-
θρώπον μὴ κεκταμένον τιθλο-
λεπόν, καὶ ἀκανθῶδες.

admodum difficillime pis-
cem sine spinis invenias :
sic & hominem , qui non
dolosum spinosumque
quiddam habeat admixtū.

Ἀρχύτας) Dictum hoc ad Democritum refert *Plutarchus*
Symp. 2. S. Democriti dictum apud *Plutarchum* toto cælo
distat ab eo, quod Noster *Archytas* asserit. Nam l. c. q. decimā
ita scribit : ἔλεγχος ἔξενον τι πεπονθέναι πᾶσι Ἄγιαν, εἰ τὴν ἴσην
μερίδα λαμβάνων, δυσκολαίνει, γαστέρα φορῶν τηλικαίτην· καὶ γὰρ αὐ-
τὸς εἶναι τὸ ἀδδιδραγία χαιρόντων, ἐν γὰρ ξυνῶ ἰχθυῶ ἀκανθῶν οὐκ
ἔνευσιν, ὡς φησι Δημόκριτος. Nihil mirum accidisse *Hagie*, quod æ-
quam portionem tibi accipiens molestè id ferat, cum tantum ventrem
circumferat. nam ipsum quoque esse in eorum numero, qui voraci-
tate gaudent. *Ut enim Democritus inquit, in communi pisce spi-
ne non sunt.* Innuit Democritus, cum piscis non in æquas por-
tiones divisus convivis apponitur, sed integer communisque om-
nibus in mensa quasi prostat, tum sæpe fieri χειρῶν ἀριστην καὶ
σώματος, oris manuumque inter edendum certamen, convivas-
que se avidius implere pisce illo communi, ac si nullam spinam,
quæ cõtantes moretur, secum habeat. Notatur itaque hoc di-
cto manducorum ἀρπασμός & aviditas, cum in mensa de commu-
ni dividendo certamen cernitur. quæ *Hadrian. Junius Cent. VIII.*
Adag. 75. de hoc Democriti verbo habet, nec cælum tangere
videntur nec terram. Cæterum ut piscem Archytas non sine spi-
na esse dixit, nec hominem sine vitii alicujus labe : ita *Simo-
nides* eodem sensu, πάσαισι, inquit, κορυθαλιῶσι καὶ λόφον ἐγγε-
νέως. *Galeritam non fas est nasci sine cristâ, Plutar.* in πῶς αἰ τις
ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο. K.

ΚΕΦ. ΙΖ.

Ὅτι Ἀρχίλοχος ἑαυτῷ
κατηγορεῖ.

Αἰτιάται Κριτίας Ἀρχίλο-
χον, ὅτι κάκιστα ἑαυτὸν εἶπεν.
εἰ γὰρ μή, φησιν, ἐκείνῳ

CAP. XIII.

Quod Archilochus se ipsum
redarguerit.

Critias reprehendit Ar-
chilochū, quod ipse de se
pessime sit loquutus. Nisi

ταυτῶς

τοιαύτῳ δόξαν ὑπὲρ ἑαυ-
τῷ εἰς τὰς Ἑλλῶνας ἐξέλω-
κεν, οὐκ ἂν ἐπυθόμεθα
ἡμεῖς, ἕτε ὅτι Ἐνιπῶς ὑὸς ἡ
τῆ δὲ λησῆς ἕθ' ὅτι καταλιπὼν
Πάρον δὲ πονίαν, καὶ ἀπο-
είαν, ἦλθεν εἰς Θάσον ἕθ'
ὅτι ἐλθὼν, τοῖς ἐνταῦθα ἐ-
χθρὸς ἐγένετο. ἕθ' ἡ μὲν ὅτι
ὁμοίως τὰς φίλους, καὶ τὰς
ἐχθρὸς κακῶς ἔλεγε. πρὸς δὲ
τέτοις (ἢ δὲ ὅς) ἕτε ὅτι μοι-
χὸς ἡ δειμνὸν ἂν, εἰ μὴ
παρ' αὐτῆ μαθόντες, ἕτε ὅτι
λάγνῳ καὶ ὑβριστῆς καὶ
τὸ ἔτι τέτων ἀχίσιον, ὅτι ἕ
ἀσπίδα ἀπέβαλεν. οὐκ ἀγα-
θὸς ἄρα ἡ ὁ Ἀρχίλοχῳ
μάρτυς ἑαυτῷ, τοῖσιν κλέος
ἀπολιπὼν, καὶ τοιαύτῳ
ἑαυτῷ φήμι. ταῦτα οὐκ
ἐγὼ Ἀρχίλοχον ἀτιῶμαι,
ἀλλὰ Κριτίας.

testis extitit Archilochus, qui tale dedecus infamiam-
que sibi conciliavit. Hoc nomine non ego, sed Cri-
tias Archilochum accusabat.

Ἀρχίλοχον) Archilochus lyricus poëta vitam suam metro
ut ex fragmento hic laudando apparet, elegiaco conscripsit & di-
cenda tacenda de se ipso posteris tradidit. *Synesius de Insomniis*
p. 156. ait, εἰνά τινας οἱ δόξαν ἔχοντες, ὅ, τι δεῖ λέγειν
εἴον ἀπολαύειν ἑαυτῶν, ἄσπερ Ἀλκαῖος τε καὶ Ἀρχίλοχῳ, οἱ δεδα-
πανήκασιν τὴν εὐσομίαν εἰς οἰκείον βίον ἐκάτερον. καὶ ταῖνον ἡ ἀγα-
δοχῆ ἕ χρόνῳ τηρεῖ τὴν μνήμην, ἂν ἡ ἡλγησαν, ἂν ἡ ἡσθησαν, esse
quosdam, qui cum dicere possint, non habent, quod dicant, cum à se ipsi
argu-

enim, inquit, ipse de se ta-
lem opinionem, & famiam
in Græciam intulisset, nun-
quam utique nos scire po-
tuissimus, neque eum ma-
tre Enipone serva natum
fuisse, neque relicta Paro,
paupertate rerumque pe-
nuria coactum in Thasum
venisse, neque etiam quod
eo quum venisset, adversus
hos inimicitias gessisset:
neque tam ingenio mali-
tioso esse, ut tam anicis
quam inimicis male lo-
queretur. Ad hæc, inquit,
neque eum adulterum, lu-
xuriosum, neque (quod
est unum ex omnibus tur-
pissimum) scutum abje-
cisse scivissimus, nisi ipse
de se prædicasset. Nequa-
quam igitur bonus sibi ipsi

argumentum orationis mutuari debuissent, ut Alcæus & Archilochus fecerunt, qui ambo facundiam suam in propriæ vitæ destitutionem impenderunt. ideoque temporis series memoriam eorum jarzam testam conservat, quæ illis vel molesta acciderant vel jucunda. Niceph. Scholiis in Synesium inter alia de Archilocho: καὶ ἐν μέτρῳ Ἡσίοικῳ τὰ καθ' αὐτὸν ἔγραψε. quod Pichonius vertit: Horoico versu, quæ sua ætate gesta sunt, descripsit; mallet vitam suam vel fata sua (τὰ καθ' αὐτὸν) reddidisset. Cæterum quod Nicephorus de Horoico versu dicit, id μνημονικὸν ἀμάρτημα est, vel vario metro suam vitam scripserit Archilochus, quod μέγαν αἴτημα fuerit. Judicium de hoc poëta habes apud Vellejum Patercul. lib. 1. & Suid. in Αρχιλοχος. confer & Eusebium lib. V. de Præpar. Evangel. pag. 226. 227. 228. Dionem Prusæum in Διασηκῶ. K.

τέτων ἀρχισον) Nam hi tales infames habiti, ut discimus ex Isocratis oratione de Pace. Et testimonio Pollucis, quod ex lib. 6. cap. 36. quibus addas Æschinam adversus Timarchum. Nec apud Græcos tantum, verum etiam Romanos, quod non uno loco docent auctores. Idem in Germanis etiam obtinuit. Tacitus lib. de ipsorum moribus cap. 6. Scutum reliquisse præcipuum flagitium, nec aut sacris adesse, aut concilium inire ignominioso fas. Multique superstites illorum, infamiam laqueo finiunt. S. Quam pudendum apud Græcos fuerit vocari ῥίψασπιν, nemini paulo humaniori ignotum. Unde Epaminondas jam moribundus à circumstantibus requisivit, num cadenti sibi scutum ademitisset hostis. Justinus lib. 6. cap. 8. Platonem vide lib. 12. de LL. ubi plura de ἀποβολῇ τῶ ὅπλων, & distinctione inter ῥίψασπιν & ἀποβολέα τῶ ὅπλων. K.

μάρτυς ἑαυτῶ) Extant versus apud Aristophanem in Pace hisce verbis

Ἀσπίδι μὲν Σαίῳν τις ἀγάλλε⁹) τὴν παρὰ θάμνω.
Ἐντὸς ἀμώμηλον κάλλιπον, σὺν ἐθέλων.

Scholiastes ad hunc locum ita notat: ὁ Αρχιλοχος ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαίῳν μάχῃ. ἔστι δὲ ἕθνος Θράκης καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε, ῥίψας ἑαυτῶ τὰ ὅπλα. Est & aliud Hemistichion ejusdem Poëtæ apud Plutarchum ad hunc modum

Ψυχὴν δὲ ἐξεσάωσα φυγῶν, ἀλλ' ἀσπίς ἐκείνη
Ἐρρίτω, ἧς αὐθις κτήσεμαι ἔκ κελύ. S.

Posterius

Posterius distichon (non hemistichion) cohæret cum præcedenti, ut docet *Aristophanes* l. c. dum statim primo subjungit disticho, ψυχὴ δ' ἐξείσωσα &c. Versionem utriusque loci, qualemcunque apponere libet;

*Saus ovat clypeo, qui post fruteta relictus
Excidit invita Marte premente, manu,
Dum fugiens animam servo: sed, ô iste, valetio!
Non minor amisso mox mihi erit clypeus.*

vide *Plutarchum* circa finem *Arophibegm. Lacon.* ubi tradit *Archilochum* propter hæc disticha Sparta esse ejectum eadem, quâ advenerat horâ. defectus in altero disticho ibidem facillè suppleri potest ex *Aristophane*, & alio *Plutarchi* loco. adi & *Sarisburiens. Polycr. u.* lib. 8. cap. 2. Cæterum in primo versu pro τῆν legitur ἡν apud *Strabonem* lib. 10. pag. 315. K.

ΚΕΦ. ΙΔ.

CAP. XIV.

Περὶ ἀργίας.

De ocio.

Σωκράτης ἔλεγε, ὅτι ἡ ἀργία ἀδελφὴ τῆ ἐλευθερίας ἐστὶ, καὶ μαρτύριον ἔλεγε ἀνδρειοτάτης, καὶ ἐλευθερωτάτης Ἰνδῶν, καὶ Πέρσας. ἀμφοτέρως δὲ πρὸς χρηματισμὸν ἀργοτάτης εἶναι. Φρύγας δὲ καὶ Λυδῶν, ἐργασιωτέρως, δαδῶεν δέ.

Socrates dicebat fororem libertatis esse ocium: testesque hujus rei fortissimos, maximæque libertatis populos adducebat, Indos & Persas, qui utrique seignissimi essent ad negotia: Phryges vero, & Lydos ad opus faciendum

promptissimos esse, qui cum servitute degerent.

τῆ ἐλευθερίας) Respexisse *Cicero* videtur, quando ait l. II. de Or. cap. 6. Liber esse non videtur, qui non aliquando nihil agit. K.

πρὸς χρηματισμὸν) *Gesper.* χρηματισμὸν. S. πρὸς χρηματισμὸν, quod male acceptum interpreti, hunc partit sensum, quod scilicet, si Indorum Persarumque vestimenta, ad talos deduentia & laxa respicias, statim inde possis intelligere, otio, non labori eos esse

esse deditos. Qui enim opus faciunt succincta & breviori veste regi amant. Cæterum eosdem cum Socrate testes Heraclides Ponticus advocavit, molliorem vitam libertatis sororem germanam esse probaturus, libro de *Voluptatibus*. πάντες, inquit, οἱ τῷ ἡδονῷ τιμῶντες ἢ τρυφᾶν προσηρῆδοι, μεγαλόψυχοι ἢ μεγαλοπρεπεῖς εἰσι, ὡς Πέρσαι ἢ Μῆδοι. μάλιστα γὰρ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τῷ ἡδονῷ ἔτοι ἢ τὸ τρυφᾶν τιμῶσι ἀνδρείοτατοι ἢ μεγαλοψυχότατοι τῶν βαρβάρων ὄντες· ἐστὶ γὰρ τὸ μὲν ἡδεᾶσθαι ἢ τὸ τρυφᾶν ἐλευθέρων, ἀνίστι γὰρ τῷ ψυχῷ ἢ αὐξῆι· τὸ δὲ πονεῖν δέδλων ἢ παπφῶν· διότι ἢ συσέξον) τὰς ψυχὰς. omnes, qui voluptatem & delicias sibi delignant colendas, magno sunt animo & splendide se gerunt, ut Persæ & Medi; præ aliis enim gentibus deliciantur illi, cum inter Barbaros & fortitudine & animi magnitudine longè emineant. Nam studium voluptatum & deliciarum liberos homines addecet, quia animum relaxat augetque, laborare autem servile est & abjectæ conditionis, ideoque servi etiam animos gerunt fractos humilesque. Lacedæmonii etiam laborem servis, otium liberis competere crediderunt. Cum igitur Laco quidam (Plutarchus in *Aprophibeg*. *Lacon*. Herondam eum vocat) Athenis otii aliquem iudicio damnatum audiret, voluit sibi ostendi hominem, qui liberali crimine notatus esset. *Plut.* in *Lycurgo*. *Josephus* lib. 2. contra *Apion*. οἱ μὲν γε μήτε γῆν ἐργαζόμενοι, μήτε πῶρ τεχνίας πονεῦντες, ἀλλὰ πάσης ἐργασίας ἀφετοὶ λιπαροῖτε ἢ τὰ σώματα πρὸς κάλλος ἀσκῶντες, ἐπὶ τῷ πόλεως διήγον, ἄλλοις ὑπηρέτας πρὸς ἅπαντα τὰ τῆ βίης χεράριοι, ἢ τροφῷ ἐτοίμῳ παραλαμβάνοντες. qui quidem (Spartani) nec agros colentes, nec artibus intenti manuariis, sed ab omni opere eximii, oleoque nitidi & corpora, ut succi plena essent, exercentes, in urbe victitabant, aliorum ministerio ad omnia vitæ necessaria usi, & cibum ab iis paratum sumentes. K.

Ἀργολίας) Idem in Germanis notat *Tacitus* cap. 15. lib. de ipsorum moribus: Quoties, inquit, bella non ineunt, multum venatibus, plus per otium transigunt, dediti somno ciboque. Fortissimus quisque ac bellicosissimus nihil agens, delegata domus & penatium & agrorum cura feminis senibusque & infirmissimo cuique ex familia, quam ipsi habent: mira diversitate naturæ, cum iidem homines sic ament inertiam & oderint quietem. De Thracibus *Herodotus* l. V. otiosum esse, pro honestissimo habetur, agricolatorem vero, pro contemptissimo. S.

Περὶ τῶν μνηστραμένων τὰς
 τῆς Λεϊσίδου, καὶ τῆς Λυσάνδρου
 θυγατέρας.

Deiis qui Aristidis & Ly-
sandri filiabus de matrimonio
fidem dederant.

Τὰς Λεϊσίδου θυγατέρας
 ἔτι αὐτὴ περιόντων ἐμνηστ-
 ροντο οἱ τῶν Ἑλλήνων διοκῶντες
 διαφέρειν. ἔβλεπον δὲ ἄρα
 οὐκ εἰς τὴν βίον Λεϊσίδου, καὶ δὲ
 ἐθαύμαζον αὐτὴν τῆς δικαιο-
 σωμίας. ἐπεὶ τέτων γε εἰ-
 ἥσαν ζηλωταί, καὶν μετὰ ταῦ-
 τα ἐπέμειναν τῇ μνηστείᾳ. νυῦ
 δὲ ὁ μὲν ἀπέθανεν, οἱ δὲ ἐδὲν
 ἠγύσαντο εἶναι πρᾶγμα κοι-
 νὸν πρὸς τὰς κόρας. ἀπο-
 θανῶν γὰρ ἐγνώσθη ὁ πᾶσι Λυ-
 σιμάχου ὅτι πένης ἦν. ὅπερ
 καὶ ἀνέσφλεν ἐκείνους τῆς κα-
 κοδαίμονας ἐνδόξου τε ἄμα,
 καὶ σεμνοτάτου γάμου, παρ'
 ἑμοὶ κριτῆ. ὡς ἀπλήσιον
 δὲ καὶ ἐπὶ Λυσάνδρου μαθόν-
 τες γὰρ αὐτὸν εἶναι καὶ πένητα,
 τὴν γάμον ἀπέδρασαν.

Aristidis filias, ipso ad-
 huc superstite, matrimo-
 nio sibi desponderant Græ-
 corum præstantissimi. Non autem Aristidis vitam
 respexerunt: neque justi-
 tiam ejus suspexerunt: quoniam si horum æmu-
 latores extitissent, im-
 posterum etiam sponsione
 non destitissent. Jam vero
 quum ipse excessisset è vi-
 ta, illi etiam nihil amplius
 sibi cum illis puellis esse
 putarunt. Posteaquam e-
 nim vita defunctus esset fi-
 lius ille Lysimachi, pau-
 pertas ejus cognita atque
 in lucem prodita est, quæ
 res illos etiam infortuna-
 tos homines à splendidis-

simis clarissimisque, ut mea fert opinio, nuptiis deter-
 ruit. Idem contigit de Lysandro. Quum enim ino-
 pem rescivissent eum esse, nuptiis renunciaverunt.

Λεϊσίδου) Meminit verbo hujus rei *Plutarchus* ab ini-
 tio *Arist. Cornel. Nepos* sine. *Teles* apud *Stobæum* serm. XCIV.
 vide quæ notavi supra 6. 7. S.

Θυγατέρας) Athenienses justam *Aristidis* paupertatem
 majori veneratione prosecuti sunt, quam proci. Nam filio *Aristidis*
Lysimacho

Lysimacho quotidie duas drachmas è publico decreverunt, filiasque data dote elocarunt. K.

Κ Ε Φ. 15.

CAP. XVI.

Περὶ Ἀντισθένης, καὶ Διογένους.

De Antisthene & Diogene.

Ἐπειὶ ὁ Ἀντισθένης πολλὰς προὔτρεπεν ἐπιφιλosophίαν· οἱ δὲ, εἰς αὐτὸ προσεῖχον, τέλει ἀναγκήσας, εἰδὲνα προσίετο. καὶ Διογένει ἐν ἡλαυνεν διὰ τὴν σωσσίας αὐτῆ. ἔπει δὲ ἔπει λιπαρέσειε ὁ Διογένης, καὶ ἐνέκειτο, ἐνταῦθα ἦδη καὶ τῆ βακτηρία καθίξεισθαι αὐτὸ ἠσέλει. καὶ ποτε καὶ ἔπαυσε κατὰ τὴν κεφαλῆς. ὁ δὲ, οὐκ ἀπηλλάττετο, ἀλλ' ἔτι μάλλον ἐνέκειτο φιλοπόνως, ἀκείν αὐτὸ διψῶν. καὶ ἔλεγε, σὺ μὲν παῖε, εἰ βέλει, ἐγὼ δὲ ὑποθήσω τὴν κεφαλῆν, καὶ οὐκ ἄν εἴτως ἐξέδροις βακτηρίαν σκληρὰν, ὥστε με ἀπειλάσθαι τῶν διατριβῶν τῶν σῶν. ὁ δὲ ὑπερησάσατο αὐτόν.

Quum Antisthenes multos ad philosophiæ studiū invitaret, & nemo accederet ad eum : tandem indignatus, nemini potestatem audiendi se permisit. Quare Diogenem etiam à sua conversatione repulit. Quum vero frequentior & magis assiduus esset Diogenes, etiam illum increpuit, minatusque est se baculum ei inflicturn: aliquando etiam in caput impexit. At ille non recessit, sed majori studio cum quadam audiendi siti institit, inquiring: Tu percu-te tantum, ego tibi caput præbebo, neque vero tam durum fustem inveneris, quo me à tuis disputatio-

nibus abigas, quod quum audivisset Antisthenes, intimus ei factus est amicus.

ἠσέλειτο) Habet hanc historiam etiam *Lærtius* in vita *Diogenis*, quem vide. & *D. Hieron.* lib. II. adversus *Jovinian.* S. Quem exscribit *Sarisburyensis* lib. 5. *Polycrat.* cap. 17. K.

K K

Κ Ε Φ.

Περὶ τῆς πεντήκοντα τῶν κοινῶν.

De iis qui ex reipublica gubernatione suam rem auferunt.

Λέγει Κριτίας Θεμιστοκλέα τὸν Νεοκλῆος πενήτην ἄρξασθαι πολιτεύεσθαι, τρία τάλαντα ἔχειν τὴν ἑστίαν τὴν πατρῴαν· ἐπεὶ δὲ τῶν κοινῶν πρόεσι, εἴτα ἔφυγε, καὶ ἐδημόθη αὐτῷ ἢ ἑστία, κατεφωρῆθη ἑακτὸν τάλαντων πλείω ἑστίαν ἔχων. ὁμοίως δὲ καὶ Κλέωνα πρὸς τὴν παρελθεῖν ἐπὶ τὰ κοινὰ, μηδὲν τῶν οἰκείων ἐλεύθερον εἶναι· μετὰ δὲ πενήκοντα τάλαντων τὴν εἶκον ἀπέλιπε.

Critias affirmat Themistoclem, antequam ad rempubl. accederet, trium solum talentorum hæreditate paterna rem habuisse: deinde vero, quum rempubl. gessisset, & in exiliū pulsi bona publicarentur, repertas fuisse amplius centum talentorum facultates, quas congefferat. Similiter etiam Cleonem, antequam rempublicam capesseret, non habuisse

dignam libero homine substantiam: post vero, quinquaginta talentorum rem reliquisse.

ἑακτὸν τάλαντων) Et sic Theopompus. Θεόμπος ὁ θεόφραστος ὁ γὰρ ἔγραψε τὸ πλῆθος. Plutarchus in Themist. S. Herodotus lib. 8. cap. XII. avaritiam videtur Themistocli impingere, ὅτι ἰπαύετο πλοονεκτίων inquit, & clam cæteris ducibus pecuniam ab insulanis passim expresserat. K.

τὴν οἰκείων ἐλεύθερον εἶναι) Locum depravatam sibi videri ait Gesnerus. Ego nihil adhuc statuo. Scio namque apud Nostrum esse quædam recedentia à vulgari consuetudine: quid si putaverit phrasin, & εἶναι, posuerit pro ἔχειν per festinationem, ut sit in enotando excerpandoque? Faber sic emendat μηδὲ τῶν χρεῶν ἐλεύθερον εἶναι. frustra. vide indicem voce ἐλεύθερος. S. Locum intelligo ita, ut Cleon nihil domi suæ habuisse dicatur, quod libero homine dignum esset. ἐλεύθερον μηδὲν τῶν οἰκείων συνεσφραγιστὸς δίστημα πρὸς τὴν μηδὲν. Aristophanes quoque in Equitibus

*Equitibus passim docet, ὅτι Κλέων πένης ἂν ἐκ τῶν κοινῶν πεπλή-
τηκε, quod Cleon pauper anteā, è re publica se collocupletavit. Ar-
pellat eum τελώνην, ἢ Φάρυγχα ἢ χαρυβδίην ἢ ἀργαυῆς, publicana-
νιστά, νοραγιστά, & charybdaim rapinatum, & iterum.*

Κάγωγε τέτον (δείκνυμι), ὅτι κενῆ κοιλία.

Εἰσδραμῶν εἰς τὸ Πρύτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐλθεῖ πλέα,

*Ipsius ego hincce (accuso), venire quod planissimo
Venit int̄ in Prytanæum, dein iterum pleno exiit.*

*Gronov. de Sestert. τὸ ἐλεύθερον exponit debitijs nullis gravatum, cre-
ditoribus non obligatum. utrumque salvo Auctoris sensu, con-
junctim accipi potest. K.*

ΚΕΦ. ιη.

CAP. XVIII.

*Περὶ Σύρακσις Δάφνιδος, ἢ
βυκολικῶν μελῶν.*

*De Syracusis Daphnide, &
bucolicis carminibus.*

*Δάφνιν τὸν βυκόλον λέ-
γουσιν, οἱ μὲν, ἐρώμενον Ερ-
μῆ, ἄλλοι δὲ ἕν. τὸ δὲ ὄνο-
μα ἐκ τῆς συμβάντηος χεῖν.
ἤμέδω μὲν αὐτὸν ἐκ νύμφης
τεχθέντα δὲ, ἐκτεβλῶσαι ἐν
Δάφνη. τὰς δὲ ὑπὸ αὐτῆς βυ-
κολομένας βῆς φασίν, ἀδελ-
φὰς γνηρόνας τῶν Ηλίας, ὧν
Ομηροῦ ἐν Οδυσσεΐα μέ-
μνηται. βυκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σι-
κελίαν ὁ Δάφνις, ἠγάθη αὐ-
τῆς νύμφη μία, καὶ ὠμίλη-
σε καλῶ ὄντι καὶ νέω, καὶ πρῶ-
τῳ ὑπηνήτη, ἔνθα τοῦ χρω-
τὸς ἢ χαρυστάτη ἐστὶν ἡεῖ
τῶν καλῶν μεραλίων, ὡς*

*Daphnim bubulcum a-
lii perhibent in deliciis
Mercurio fuisse, alii fili-
um, nomenque ex eventu
invenisse. Dicitur enim
natus ex nymp̄ha: & post-
quam in lucem esset edi-
tus, sub lauro expositus.
Boves vero quas pavit, a-
junt sorores fuisse Boum
Solis, quarum in Odyssæa
mentionem facit Home-
rus. Quum autem in Sici-
lia pasceret Daphnis, una
ex nymp̄his eum amare
cœpit, venustū pulchrum-
que, & cum ipso rem ha-
buit quū esset in ætatis flore, quo tempore solet pulchro-*

πῆ φησι καὶ Ὀμηρ. σω-
 θήκας δὲ ἐποιήσαντο, μηδε-
 μιᾷ ἄλλῃ πωλησάσθαι αὐτὸν, καὶ
 ἐπηπείλησεν, ὅτι πεπραμμέ-
 νον ἐστίν, αὐτὸν σερηθλιῶν ἢ
 ὄψως, εἰάν ποτε βῆ. καὶ
 εἶχον ὑπὲρ τῶν ῥήτρων
 πρὸς ἀλλήλους. χρόνῳ δὲ
 ὑπερον βασιλείως. Φυγαγρὸς
 ἐραθεΐσης αὐτῆ, οἰνωθεὶς
 ἔλυσε ἢ ὁμολογίαν, καὶ ἐπλη-
 σίασε τῇ κόρῃ. ἐκ δὲ τῆς
 τὰ βυκολικὰ μέλη πρῶτον
 ἦσθη, καὶ εἶχεν ὑπόθεσιν τὸ
 πάθος, τὸ κατὰ τῆς ὑ-
 φθαλμῶς αὐτῆ. καὶ Σησιχορὸν
 γε ἢ Ἰμεραῖον ἢ τοιαύτης με-
 λοποιίας ἀπάρξασθαι.

incommodum in materiam dedit. Primus id genus car-
 mina Stesichorus Himeræus scripsisse traditur.

ἄλλοι δὲ ἔν) Quemadmodum Servius ad Poëtæ Eclog.
 II. Daphnis ait filius fuit Mercurii, formosissimus puer, qui primus
 dicitur pastor fuisse. E: sic Diodor. Sicul. lib. IV. Bibl. At ve-
 ro Schol. Theocriti ad Idyll. A. ἦλθεν ὁ Ερμῆς πρῶτος ἢ ὡς φίλ-
 Δάφνιδ ἢ ὡς ἐραστής. De Daphnide adde Parthenium in ἐρωτ.
 cap. 20. (29.) Fulvium Vistnum ad Virgil. & Joh. Crispin. ad
 Theocrit quos laudat notator Bigotii. S. Scholion Theocriti rotun-
 de fabulam compegit in hæc verba. Νύμφης ἦρα ὁ Δάφνις. ἢ
 δὲ Νύμφη ἀπεσρέφετο αὐτὸν ἀπὸ τὴν πρὸς ἐτέραν γυναῖκα ὁμιλίαν.
 Daphnis amabat Nympham. illa vero aversabatur eum, quia cum
 alia muliere rem habuerat. Nympha ab eodem Scholiaste dicitur
 Ζεῖα, in I. Idyll. Junius Philarg. in Virg. Bucol. Lycam vocatam
 ait. K.

ὡν Ὀδυσσεΐα) Rhapsodia μ. S.

τῆν Συρακίαν) Syraculis : unde Nostro βυκόλῳ Συρακίῳ lib. X. Histor. Anim. cap. 13. Ubi etiam sequentium mentionem injicit. *Scholias* Theocrii supra dicto loco Συρακίαν τὴν ὑπάρχουσα appellat. Porro fabulam hanc, seu historiam habet *Servius* ad Ecl. VIII. Virg. vers. 68. & Ecl. V. vers. 25. item *Phylargyr.* eodem loco. S.

πρώτῳ ὑπλώτῃ) Legendum πρώτως, *Fabro* auctore. S. Malim πρώτῳ, quod magis respicit Nostri stylum. Videtur autem Noster *Platonem* imitari, qui in *Protagora* ait : Ὀμηροῦ ἔφη χαρμεστάτῳ ἦδ' ὡς εἶνευ ἔ' ὑπλώτῃς, jucundissimum esse florem ejus, cui prima lanugo genas inumbrat, *Homerus* dixit. *Aristanetus* lib. 1. *Epist.* IV. ὑπλώτῃς ita describit : ἡβάσκων ἀμφὶ πρώτῳ ὑπῆνυ. cui prima efflorescit barba. apud *Eustathium* *Demosthenes* Homeri paraphrastes ἀρετῆ ὑποσιμωπλάμενῳ γενεῖς ex Platone l. c. τὰς Λαλινοῦθεις, *Italicos* solere ad vivam cutem tonderi, *Eustathius* addit, ut per totam vitam videantur ὑπλώηται. κ' ἔτοι μὲν, inquit, ἀτιμύθωσαν. in *Odyss.* 1658. K.

Ὀμηροῦ) Vide *Iliad.* Ω ex qua laudat & *Athenæus* l. V. cap. 19. S.

ἐποίησαντο) Scribendum, ἐποίησαντο censet *Faber*, propter verbum ἐπέειλεσε, vel potius ἐπηπέειλεσε, ut est in textu. Ego temerè nil mutarem. Nam συνθήκη fiebat ab utroque, non ἐπιπέειλαί. S.

Ἐκ δὲ τῆς) Aliqui jam ante hoc genus carminis inventum tradunt ab ipso *Daphnide*, nondum orbato luminibus. *Diodorus* lib. IV. φύσει δὲ Δαφνίῳ πρὸς εὐμέλειον κεχρηγημένον ἐξορεῖν τὸ βυκολικὸν ποίημα κ' μέλῳ. *Diomedes* Grammaticus ad *Bucolica* *Virgilii.* *Quidam* putant *Daphnin* hoc genus carminis primo invenisse. Scilicet ut aliarum rerum, ita hujus quoque dubia & incerta est origo, ut ex *Servio* & imprimis *Scholias* *Theocriti* apparere potest. Videndus plane *Vossius* lib. III. *Inst. Poët.* cap. 8. *Epicharmus* apud *Athenæum* lib. XIV. c. 3. *Dionum Siculum* autorem ejus facit. S.

πρώτον ἦσθι) MSS. B. & C. πρότερον. S.

Στησίχορον) *Clemens* *Strom.* I. *Stesichorum* primum *Hymnum* excogitasse refert. S. *Bucolicum* carmen ὕμῳ ἐφ' Ἡμέρα dictum est, quia ad *Himeram* *Siciliæ* primum carminis hujus argumentum de amoribus *Daphnis* exortum & poeta ipse, nimirum *Stesichorus Himeræus* fuit : vide de hoc carmine *Voss.* *Inst.* *Poët.* lib. 3. cap. 8. K.

ΚΕΦ. ιζ.

CAP. XIX.

Περὶ τῆς κατὰ πῖον ἄρτης
ιδίως ὀδόντας.

*De eo qui proprios dentes
absorbuit.*

Εὐρυδάμας ὁ Κυρηνάϊος
πυγμαλῆ ἐνίκησεν, ἐκκρηθεὶς
μὲν ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστῆ τῶν
ὀδόντας, κατὰ πῖον δὲ αὐτῶν,
ἵνα μὴ αἰσθηταὶ ὁ ἀντίπα-
λος.

luctabatur, animadverteret.

Eurydamus Cyrenæus,
in cæstum lucta victori-
am adeptus est: quumque
ab adversario dentes es-
sent ei excussi, statim eos
absorbuit, ne qui contra

ΚΕΦ. κ.

CAP. XX.

Περὶ Ἀγησίλαου.

De Agesilao.

Ὅτι ὁ Πέρσης ἐπέσφλε
πρὸς Ἀγησίλαον φίλον αὐ-
τὸν ἔχειν. ἀνταπέσφλε δὲ
Ἀγησίλαος, ὅτι ἔδωκεν αὐτὸν
φίλον αὐτὸν Ἀγησίλαου ἰδίαν
εἶναι. εἰ δὲ εἴη Λακεδαιμο-
νίοις κοινῆ φίλος, δῆλον ὅτι
καὶ αὐτὸς ἔσται, ἐφ' ἅπασιν
καὶ ἐκείνων ἀειδμεῖσθαι.

haberet.

Rex Persarum de con-
trahenda amicitia legatos
ad Agesilao misit: qui re-
spondit, fieri non posse, ut
sua privatim amicitia frue-
retur. Sin Lacedæmoniiis
communiter omnibus a-
micus fieret, se quoque in
amicitiæ jus venturum in-

ὁ Πέρσης ἐπέσφλε) Habet Xenophon in Agesilao, & Plu-
tarchus. S.

φίλον ἰδίαν εἶναι,) Privatorum amicitia & hospitium, bel-
lo exorto exspirare solet. Ipse Agesilao audiat lib. IV. Hist.
Græc. Xenoph. ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι ξένοι ἀλλήλοις γίνονται οἱ
ἀνδρες, ἔτι δὲ ὅταν αἱ πόλεις πολέμια γίνονται, σὺν ταῖς πα-
τρίσι καὶ τοῖς ἐξενωμένοις πολέμοις, καὶ ἐὰν ἔτω τύχῃ, ἔστιν ὅτε καὶ
ἀνίκητοι ἀλλήλους. In Græcis urbibus sæpe hospitium inter se ci-
tes

ves contrahunt. Si vero civitates ad arma iverint, illi ipsi contra hostes quoque una cum patria quisque sua bellum gerunt, & quandoque pro re nata se invicem interficiunt. K.

ἐφ' ἅπασιν) Hac ratione Persæ, sacra facientes, non sibi speciatim, sed omnibus Persis fausta quæque precabantur, ἡ δὲ πᾶσι τοῖσι Πέρσησι καλεῖται) εἰ γὰρ καὶ τῷ βασιλεῖ. ἐν γὰρ τοῖσιν ἅπασιν Πέρσησι καὶ αὐτὸς γίνεται. ille vero (qui sanctificat) omnibus Persis & Regi ut bene sit novet. Nam in omnibus Persis ipse etiam censetur. Herod. lib. 1. cap. 132. Nam τὸ αὐτὸ συμφέρει τῷ μέρει καὶ τῷ ὅλῳ, idem conducit patri & toti, Aristot. lib. 1. Politic. cap. 4. M. Antoninus lib. X. εἰδὲν βλαβερὸν τῷ μέρει, ὃ τῷ ὅλῳ συμφέρει, patri non nocet, quod toti conducit. K.

Κ Ε Φ. κα.

CAP. XXI.

Περὶ Πλάτωνος.

De Platone.

Ὅτι τὸν Πλάτωνα ἡ Περικλιόνη ἔφερεν ἐν τῇ ἀγκάλαις. Φύοντι δὲ τῷ Αείσωνι ἐν Ὑμητίῳ ταῖς Μύσαις, ἢ τῇ Νύμφαις, οἱ μὲν πρὸς τῇ ἱερουργίαν ἦσαν, ἡ δὲ κατέκλινε Πλάτωνα ἐν ταῖς πηλοῖον μυρρίναις διασείαις ἕσας, καὶ πυκνάς. καθ' ἑαυτὴν δὲ ἐσμὸς μελισσῶν Ὑμητίαις μέλι. ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆ καθίσασα ὑπὸ τῶν Πλάτωνος ἐγγλωττίαν μαντεύμεναι ἐντεῦθεν.

Platonem in ulnis ferebat Perictione. Quum vero Ariston sacra litaret in Hymetto Musis aut Nymphis, dum obeundæ rei divinæ darent operam, illa Platonem in proximis myrtis, densis & opacis, reposuit. Cui repente examen apum, Hymettii mellis opifices, in os insidentes, suis strepabant bombis: præsignificantes ita Platonis eloquentiam & linguæ facundiam.

οἱ μὲν πρὸς τὴν ἱερουργίαν ἦσαν) An ὁ μὲν ἦν legendum est, & ad patrem referendum? Olim ita judicavi, nunc priorem lectionem puto retineri posse, hæcque ad utrumque parentem referri oportere. Ut sit sensus, deposuisse Perictionem Platonem infantulum in myrtis, donec ipsa & maritus sacra peragerent. S.

Benè Cl. Schefferus, uti ex verbis Olympiodorī de Vita Platonis satis patebit; ἡμνηθέντα, inquit, τὸν Πλάτωνα λαβόντες οἱ γονεῖς βρέφῳ ὄντι τεθείκασιν ἐν τῷ Ἰμετῶν, βελόμβροι ὑπὲρ αὐτῆ τοῖς ἐκείθεοις Πανὶ καὶ Νύμφαις καὶ Απόλλωνι Νομίῳ θύσαν, καὶ κειμήλιον αὐτῆ μέλιτι προσελθῆσαν πεπληρώκασιν αὐτῆ τὸ σῶμα κηρίων μέλιτι, ἵνα ἀληθῆς ᾖ αὐτῆ ἡμνη, ἔκ τε ἀπὸ γλάττης μέλιτι γλυκίων ῥέειν αὐδῆ. quæ verba Nostrum explicant pariter & suppleant defectum hujus historiæ, quem sine dubio compileribus debemus. de Aliis, quibus idem accidit quod Platoni vid. Cl. Bernegg. Observ. Histor. polit. obs. 5. K.

μυροῖνας) Cicero lib. I. divinat. Quique eum solet describere Valerius Maximus lib. I. cap. 6. hæc in cunis dormienti accidisse referunt. S.

ἐν τοῖς χείλεσιν) Plinius lib. XI. cap. 17. Sedere apes in ore infantis Platonis, tunc etiam suavitatem illam prædulcis eloquiū portendentes. S.

ΚΕΦ. κβ.

CAP. XXII.

Περὶ Διωξίππου.

De Dioxippo.

Ὅτι Διωξίππος παρόντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Μακεδόνων, ῥόπαλον λαβὼν, Κόρραρον ἔκ Μακεδόνα ὀπλίτῳ μονομαχίσας καὶ ἐκκρέσας αὐτῆ τὸ ξυσόν, καὶ ἀρπάσας ἔκ ἀνδρα σὺ τῆ πανοπλία, ὅπλῃς ὅπῃ ἔκ αὐχένα αὐτῆ κειμένε, ἔκ μάχαιραν ἑὴ ὑπέζωσα ὑφαρπάσας, ἀπέκτεινε τὸν ὀπλίτῳ. ἐμισήθη δὲ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου. ὁ δὲ ἀπογνὸς ὡς μισηθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀδυμήσας ἀπέθανε.

animum despondit, & tristitia mæroreque confectus, vivere desiit.

Dioxippus in Alexandri Macedonumque præsentia correpta clava, Corragum armatum ex Macedonibus ad certamen provocavit: & quum ei hastam excussisset, vi rapuit hominem cum armis, & jacentis collum calcavit, strictoque gladio ipsius, quo cinctus erat, armatum interemit. Quamobrem Alexander illum odio habuit, quod quum videret,

Διωξίππος

Διόξιππος) Αθηνάϊος παγκρατίας ἡς inquit Athenæus lib. VI. & consentit Plinius lib. XXXV. cap. II. hinc habitus pugnantis & arma, clava nimirum, quam ut Herculis æmuli gestare solebant. Sed Noster infra lib. XII. cap. 58. ἀθλητὴν appellat. Curtius lib. IX. cap. 7. pugilem. S.

Κόρραγον) Ita Diodorus lib. XVII. Curtio est Horraras. Vitiose, sicut eruditus videtur. S.

ἀπέκτεινε τὸ ὄπλιτὴν) Curtius, cum eum vellet interimere, prohibitum à rege Dioxiippo scribit. Idem tradit Diodorus. Et profecto quis omnino credat Alexandrum passurum fuisse, ut miles tam egregius, & , quod tradit Diodorus, nuper inter amicos adscitus, in suo totiusque exercitus conspectu ab athleta Græco interficeretur. S. Autor respicit animum Dioxiippi, qui sine missione victum hostem infesta clava elisisset, nisi Macedones intervenissent. Nec alia de causa Alexandro invisus erat athleta ille, quam quod Barbaris, qui spectatores duelli aderant, Macedonas vinci posse, coram ostenderat. Nam ex poculo aureo à Dioxiippo furtim involato inter epulas, odii veram causam Alexandro natam esse nemo dixerit, qui Curtium IX. vel limis inspexit. K.

ἐμισήθη δὲ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου) Non propter hanc, sed aliam causam, quasi scilicet poculum aureum ex convivio subduxisset. Igitur & ferro sese interemit. Docent Curtius & Diodorus locis antea laudatis. S.

FINIS LIBRI DECIMI.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ

Ἱστορίας

βιβλίον ἐνδεκάκλιον.

Κ Ε Φ. α.

Περὶ Ορεικάδμου, καὶ τοῦ
παλαίου.

ΟΤΙ Ορεικάδμος πάλης
ἐγένετο νομοθέτης, καὶ

ÆLIANI VARIÆ

Historiæ

LIBER XI.

CAP. I.

De Oricadmo & arte
pugillandi.

Ο Ricadmus luctæ &
pugilationis fuit Le-

Κ κ 5

εαυτὸν

ἰαυλὸν ὀπνοῦσας τὸν Σικελὸν tor, suaqua industria Sicut
 τρόπον καλέμενον παλαίειν. lum morem pugilandi
 (quem vocāt) excogitavit.

Ορίκαδμῶ) Quis hic fuerit Oricadmus, nusquam reperio, integramque esse hanc scripturam valde dubito. Retinet interim & Faber in Agonistico binis locis. S. Locus depravatus. quid si Ονόμας rescribendum? Eò me ducit Eusebius in Chronico: ubi ita: εἰκοστῇ τρίτῃ (Ολυμπιάδι) προσετέθη πυγμὴ, καὶ Ονόμας Σμυρναῖος σίικα, ὁ καὶ τῇ πυγμῇ νόμος θέρμῶ. verum de hac emendatione alii iudicent. Konigius.

Σικελὸν τρόπον) Quis hic fuerit, veterum, quod sciam, nemo tradit. Neque docuit nos Faber, nisi quod lib. III. Agon. cap. 3. putet certam fuisse legem, secundum quam athletæ pugnare debuerint cum adversario. v. g. ne sponte ipsum interficerent, morderent &c. Ego nescio annon accipi de altero genere luctæ debeat, quod *voluntarium* appellant, fiebatque supplantatione ac dejectione. vide Fab. I. Agon. cap. 10. Quia enim fraudulentum quid videbatur continere, potuit dictum esse Σικελόν. Suidas, Σικελίζειν, πονηρεύειν. Hesychius, Σικελίζειν, ἀτηρεύειν in MSS. B. & C. est Σικελικὸν τρόπον. S.

παλαίειν) Gesnerus, Ἔπαλαίειν. S.

ΚΕΦ. Β.

CAP. II.

Περὶ Οροβαντίης ἐσῶν, καὶ
 Δάρητῶ, καὶ Μελισάνδρου.

Ὅτι ἡ Οροβαντίης Τροιζυλίας ἔστι πρὸ Ομήρου, ὡς φασιν οἱ Τροιζυλῖοι λόγοι. καὶ τὸν Φρύγα δὲ Δάρητα, ἕφρυγίαν Ιλιάδα ἔτι καὶ νῦν ἀποσωζομένῳ οἶδα, πρὸ Ομήρου καὶ τῆτον γήμεθα λέγουσι. Μελισάνδρου ὁ Μελήσι Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων μάχῃ ἐγραψεν.

De Oræbantii carminibus,
 & Dareis & Melisandri.

Oræbantii Træzenii poemata ante Homerum extiterunt, ut ferunt Træzenii, Item Dares Phryx, ut dicunt, ante Homerum vixit, cujus Phrygiam Iliadem usque in hunc diem conservari scio. Melisander Lapitharū & Centauroŕū pugnam literis prodidit.

Οροβαντίης

Οροιβανίης) De hoc , ut & Melifandro nihil amplius habeo compertum. Puto soli Nostro hanc historiam deberi. *Gyraldus* sane , & *Vossius* etiam , qui cum cura de Poëtis agunt , ne mentionem quidem faciunt eorum. S.

ἢ τὸ Φρύγα ἢ Δάρηα) Ferunt ipsum bello Trojano interfuisse , ideoque literis verissime id consignasse. S. *Ptolemaeus* *Hephestionis* apud *Photium* addit , fuisse *Daretem* μνήμονα ἔξ Ἐγγοῦ , *Hectoris* monitorem custodemque , qui eum sedulo hortabatur , ne amicum *Achillis* , *Patroclum* scilicet , occideret. vide *Isidorus* lib. I. Orig. cap. 41. K.

ἴτι κὺ νῦν) Ex terra erutum , ut legisse memini. Circumfertur & hodie *Daretis* de Trojano bello hitoria , sed à recentiore aliquo parum erudite conficta. S. Adde *Museum* & ejus filiam *Helenam* , τὴν ἢ *Iλιακὸν συγγραψαμένην πόλεμον* , παρ' ἧς κὺ *Ὀμηροῦ* λέγει λαβεῖν ὑπόθεσιν , quæ *Iliacum bellum* conscripsit ; à qua etiam *Homerus* argumentum suum accepisse dicitur. *Ptolem.* apud *Photium* p. π. 248. & pag. 251. Φανασία τις Μερφίτις *Nicarchus* θυγάτηρ , συνέταξε πρὸς Ὀμήρου τὸν *Iλιακὸν πόλεμον* κὺ τὴν περὶ *Ὀδυσσεύς* διήγησιν , κὺ ἀποκείσθαι φασὶ τὰς βιβλίας ἐν Μέρφιδι. Ὀμηροῦ δὲ παραχρῆμα , κὺ τὰ ἀντίγραφα λαβόντα παρὰ Φανίτης ἔξ ἱερογραμματέως , συντάξαι ἐκείνοις ἀκολούθως , *Phantasia* quædam *Memphitica* , *Nicarchi* filia , ante *Homerum* bellum *Trojanum* in literas misit , ut Ἐ narrationem de *Ulyssæ*. dicuntque libros *Memphi* asservari. *Homerum* autem eo delatum descriptum inde codicem accepisse à *Phania* sacro scriba , secutumque libros illos esse in componendis suis. *Diodorus* lib. IV. *Biblioth. de Orphne* *Tiresiæ* filia : παρ' ἧς φασὶ κὺ τὸ ποιητὴν Ὀμηρον πολλὰ ἔξ ἐπῶν σφετερομένων κοσμήσασαι τὴν ἰδίαν ποιήσιν. cui etiam Poëtam *Homerum* multos versus *Heroicos* suffuratum , iisque ut suis ad ornanda opera poëtica usum ajunt. *Cl. Alexandr.* lib. 6. *Syrom* , versus exhibet , quos cum sequentibus ad verbum descripsit *Homerus* ex *Orphei* libro , qui inscribebatur *Διούσης ἀφανισμός* , *Bacchi* *disparitionis*. *Corinni* *Ilien*sis Poëta , mentionem infra faciam. *Aristote.* lib. I. de R. P. cap. IV. τῶν μὲν ἔν πρὸς Ὀμήρου ἔδενός ἔχομεν εἰπεῖν τοῦτον ποιήμα. εἰκὸς δὲ εἶναι πολλὰς. ἀπὸ δὲ Ὀμήρου ἀρξάμενοις ἐστὶ. Eorum qui ante *Homerum* vixerunt , neminem citare possumus , qui tale poëma condiderit , multos autem esse probabile est. ab *Homero* exorxis licet , sc. allegare id genus poëmata : eis aucto ex notis *Königianis* , *Euclum* *Cyprium* , *Pamphum* *Atheniensem* , *Epimenidem* , & *Thaletam* *Cretenses* , infra Noster *Σύναχρον* quoque

que quendam ante *Homerum* claruisse testatur l. 14. cap. 21. ubi forte legendum *Οίαγρος*, ut habent *notæ* laudatæ. K.

ΚΕΦ. γ.

CAP. III.

Περί Ικχῆ, καὶ πάλης.

De Iccho, & luctu.

Ὅτι Ικχὸς ὁ Ταραντῖνός
πάλης ὑπῆρξατο, σωφρο-
νέστερον τῷ ἀθλήσεως χρόνον
διαζήσας, καὶ πεκολασμένη
τροφῇ διαβιώσας, καὶ ἀφρο-
δίτης ἀμυχθῆς διατελέσας.

Icchus Tarentinus lu-
ctas exercuit, sobrie per u-
niversum pugilandi tem-
pus vivendo, moderate ci-
bis vescendo, & à venere
per totā vitam abstinendo.

Ικχὸς) Alibi ἰκχὸς hoc nomen scriptum se reperisse te-
statur *Gesnerius*. Neutrum probō. Scribendum enim est *Ικκός*.
Noster ipse lib. VI. *Histor. Anim.* cap. 1. de tauro pugnaturō
cum alio: καὶ ἔν καὶ ἀφροδίτης ἀπεχόμενος, καὶ σωφρονῶν, ὡς Ικκὸς
ὁ ταραντῖνος. adde cætera. *Pausanias* in *Heliacis*: Ἰκκος ὁ
Νικολαΐδα ταραντῖνος τὸν τε *Ολυμπικὸν σέφανον* ἔχεν ἐπὶ *πεντάθλου*
&c. *Lucianus* in, quomodo scribenda sit historia: Ἰκκος καὶ *Ἡροδί-
πης* καὶ *Θέων*, καὶ εἴτις ἄλλος *γυμναστής*. vide mox *Plat.* in iis, quæ
subjicio & in *Protagora*. in MSS. B. & C. est ἰκλος, quod ab
Ικκος abest proximè. S.

πάλης ὑπῆρξατο) Putat *Faber* πύκτης vel ἀθλητῆς inse-
rendum esse. Mihi nihil temere videtur mutandum. S.

πεκολασμένη τροφῇ) *Accisa* & *severius* circumscripta dia-
eta. respicitur autem ad ἀναγκοφαγίαν *Athletarum*, qua illis mo-
dus, species, tempusque cibi necessario sumendi statuebatur,
οἷγε νομίμως ἀθλῶντες ἐπὶ μὲν τοῦ ἀέριον μόνον ἐδίδισι, ἐπὶ
δὲ τοῦ θείπνευ κρέας. qui secundum legis præscriptum *Athleticam*
tractant, in prandio panem tantum, in cæna vera carnem comedunt.
Galenus comment. in *Hippocr.* 1. de acutis morbis. *Hieronymus*
lib. 2. adversus *Jovinian.* vocat *castigatum vitium*, quem *Græci*
λιπτήν διαίταν dicunt alio sensu, ægrotisque imperant. vid. *Αρι-
στοτ.* lib. 3. *Nicomach.* cap. 12. & *Plutarch.* in *Lycurgo*. *Ter-
sullianum* ad *Martyres*. K.

ἀφροδίτης) *Plato* lib. VIII. de LL. Ἀρ' ἔν σὺν ἴσμεν τῷ
Ταραντῖνον Ἰκκον ἀκοῆ Ἀλφ' τῷ Ὀλυμπιάσι τε ἀγῶσι καὶ τῆς τε ἄλ-
λως, ὡς Ἀλφ' φιλονεικίαν καὶ τέχνῳ, καὶ τὸ μὲν τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρείον
ὦ

ὡν τῆ ψυχῇ κεκτηηρόν, ὡς λόγος, ἕτε τινος πάποτε γυναικὸς ἤψα-
 λο, εἰδ' αὐ παιδὸς, ἐν ὅλῃ τῇ τ' ἀσκήσεως ἀκμῇ. *Causam supra jam*
expressimus l. X. c. 2. S. Vide Petrum Victorium lib. 6. cap. 10.
1. Corinth. 9. Cl. Alex. Strom. 3. Tertull. epist. ad Martyres, No-
strum lib. 6. H. A. cap. 1. K.

ΚΕΦ. Δ.

Περί Ἀγαθοκλέους Φαλα-
 κρώματος.

Ἀγαθοκλέα φασὶ τὸν Σικε-
 λίας τύραννον γελοιώτατα
 πλὴ κεφαλῷ ἀρημονεῖν.
 φιλωμένης γὰ αὐτῆς, κατὰ
 μικρὰ ὑπορρέσων αὐτῶν τῶν
 τειχῶν, ὅδε αἰδέμενον
 προκαλύμμα κόμης ἐποιήσα-
 το τὸ μύρτινης σέφανον, καὶ
 ἡ πρόβλημα τὸ φιλώσεως.
 ἤδουσαν μὲν τοι τὸ φαλάκρω-
 μα Συρακῆσιοι, καὶ τὸ εἰς
 αὐτὸν τῶν τριχῶν ἐπιβολῷ
 οὐκ ἠγνόον. ἐσιώπων δὲ εἶπε
 τὸ τὸ τολμημάτων αὐτῆ, καὶ
 ἀσεβημάτων ἐμμανές.

CAP. IV.

De calvitie Agathoclis.

Agathoclem Siciliae ty-
 rannum ajunt perquam ri-
 diculo & turpissimo capite
 fuisse. Quum enim paula-
 tim defluentibus capillis
 denudaretur, pudore du-
 ctus myrtea corona crine
 obtexit, quæ quasi vallum
 erat & tegimen calvitiei.
 Hæc crinium destitutio, &
 aliorum adjectio, Syracu-
 fanos non fugiebat: silen-
 tio tamen involvere cogebantur, propter impiam &
 ad audendum projectam
 tyranni mentem.

τὴν κεφαλὴν ἀρημονεῖν) Nisi ad calvitiam hæc referas,
 falsa sunt. Forma enim alioquin & corporis pulchritudine e-
 gregium fuisse testatur *Justinus* lib. XXII. cap. 1. *Diodor. Sicul.*
 XIX. cap. 2. S.

ὑπορρέσων) *Faber* addit αὐτῶν. malle non tam addere,
 quam ponere pro αὐτῶν. S.

ὅδε αἰδέμενος) Calvitiam veteribus quam maxime ludi-
 brio habitam vel sacra de Elifa testatur historia, quem & pueri
 hoc nomine convitiis inceserunt. *Suetonius* in Domitiano cap. 8.
Calvitio ita offendebarur, ut in contumeliam suam traheret, si cas-

alii joco, vel jurgio objectaretur. Adde Tacitum An. 4. cap. 57. ubi etiam Tiberio pudori fuisse scribit. S.

ἢ μύρρινος σέφανον) Pariter & Cajus Julius, teste dicto Suetonio cap. IV. Calvitii deformitatem iniquissime tulit. Ideoque ex omnibus decreis sibi à senatu populoque honoribus non aliud aut recepit aut usurpavit libentius, quam jus laureæ perpetuo gestanda. S.

ἢ τὴν εἰς αὐτὸν τευχῶν &c.) Faber ista sit emendat. ἢ τὴν ἢ αὐτῆ τευχῶν. malleme ego, ἢ τὴν εἰς αὐτὸ ἢ τευχῶν ἐπιβολὴν, ut sit ἐπιβολὴ εἰς τὸ φαλάκρωμα, quæ in locum calvitici substituetur. S. Locus extra aleam emendationis mihi positus videtur. Solet enim Noster τὸ αὐτῆ περιφραστικῶς efferre per ἕξ αὐτῆ, vel εἰς αὐτὸς, ut ἢ εἰς αὐτὸν τευχῶν ἐπιβολὴ idem sit, quod ἢ αὐτῆ ἐπιβολὴ τ. non ignorabant cives, eum capillamento nisi adulterino. Si itaque lectionem vulgatam retineamus, necesse est geminum calvitici tegumentum Agathoclem habuisse asseramus, coronam scilicet myrteam, & crinem appositivum, quod Autoris menti non adeo consonum videtur. unius enim tantum προκαλύμματος mentionem facit, non gemini. malim igitur ipse quoque cum Gesnero legere ἀποβολὴν, ut destivium & jactura nati- ni capillitii deposetur. Nec credibile est, quenquam calvæ coronam myrteam impositurum, cui quidem coma subdititia suppetat. Sed forte ἐπιβολὴ τευχῶν nil aliud est, quam πρόκαλυμμα κόμης, id est corona myrtea, quæ merito dicitur ἐπιβολὴ τευχῶν, integumentum capillorum destivium, vel ars & commentum, quo rarefcenti capillitio subventum est. K.

ἐπιβολὴν) Gesnerus ἀποβολὴν. Vide Indicem. Gesneri emendationem Faber quoque probat. S.

ΚΕΦ. ε.

Περί τινων ἀδίκως Θεουσίας
κατακρίθιτων.

Εὐθὺν τινες ἐν Δελφοῖς.
τύτοις ὀπιβελδόντες Δελ-
φοὶ εἰς τὰ κανᾶ, ἔνθα ἰὼ
αὐτοῖς ὁ, τε λιβανῶδες, καὶ
τὰ πόπανα, ἐπέβαλον ἢ ἰε-
ρῶν χρημάτων λάθρα. λα-

CAP. V.

De quibusdam injuste sa-
crilegii nomine condemnatis.

Quum aliqui sacrificiū
Apollini offerrent, Delphi
per insidias eos circumve-
nerunt, & thuri placentis-
que in canistris clam adje-
cerūt sacras pecunias: atq;
βόλεις

ὄντες ἐν αὐτῆς ὡς θεοσύλας ἀπήγαγον ἐπὶ τῆ πέτραν , καὶ κατεκρήμνισαν κατὰ τῆ Δελφικὸν νόμον.

sic comprehensos eos, tanquam sacrilegos, abductos in petram, juxta legem Delphicam præcipites derunt.

ὄ,τε λιβανωτὸς , καὶ τὰ πόπανα) Erant hæc tenuiorum sacrificia, ut docet *Lucianus*. *προσάγει τὰς θυσίας*, inquit *lib. de sacrific.* βῆν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργὸς , ἀρενα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ ἀγα ὁ αἰπόλος. ὁ δὲ τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον. ὁ δὲ πίνης ἰλάσατο τὸ θεὸν φιλήσας μόνον τὴν αὐτῆ δλεξιάν. Adde *Auctor. de virtute Herbi* cap. 79. S.

ιερῶν χρημάτων) Nam & pecunias antiqui Diis consecrare solebant. Ut apud Spartanos Lycurgus omne aurum publicum privatumque, post perscriptam legem ne usus ejus esset. Ut Romæ Camillus aurum Gallicum, de quo *Livius* lib. V. cap. 50. *Αυριστ* quod *Gallis* ereptum erat, quodque ex aliis templis inter trepidationem in *Jovis* cellam collatum, quum in *qua* referri oporteret, confusa memoria esset, sacrum omne judicatum sub *Jovis* sella poni jussum. Etiam privati nonnunquam pecunias in templis majoris custodiæ causa deponere solebant, uti *Tullius* nos docet lib. II. de LL. quæ & ipsæ quamdiu in templo erant, sacræ aliquomodo sunt habitæ, quique eas abstulissent, pro sacrilegis judicati. Verba *Tullii*: *Sacrilego* pœna est, neque ei soli, qui sacrum abstulerit, sed etiam ei qui sacro commendatum, quod & nunc multis fit in fanis. *Alexander* in *Cilicia* deposuisse apud *Solem*, in delubro pecuniam dicitur, & *Atheniensis* *Clisthenes* *Junoni* *Samia*, civis egregius, cum rebus timeret suis, *filiarum* doses credidit. Vide *Saturninum* lib. 16. §. 4. ff. de Pœnis. S. Delphi quos oderant, non semel his arribus è medio sustulerunt, ut donaria è templo subjicerent in canistra sacrificantium; quibus deinde excussis, miseros illos, ut coram in sacrilegio deprehensos, saxo dejecerunt. Hoc scelere petitus est extinctusque *Æsopus*; *χρυσῶν φίλων* ἐκ τῆ παρ' αὐτοῖς ἱερῶν τῆ *Ἀπόλλων* ἀνελόμφοι, λάθρα ἐν τοῖς τῆ *Ἀϊσώπῃ* κατέκρηψαν σέμασι, auream phialam è suo templo *Apollinis* sumptam, clam *Æsopi* ἐν *stragulis* abdiderunt &c. vide vitam ejus. ὁ δὲ *Κράτης* ἐλίγον ὑπερον θυσιῶν αὐτοῖς ὑπεβαλὼν χρυσίον τι τῶν ἱερῶν, κατέκρημνισε τῶν *Οργίλαον* καὶ τῶν ἀδελφὸν ἀκρίτας. *Crates* autem paulo post illis facta *fasciennibus* αὐτῶν nonnihil è templo *προσέβη*, & *Οργίλαον* καὶ

cum fratre indiētā causa dedit e petra præcipitem. *Plutarch.* in præcept. poliitic. Quod de Æsopo ante dictum breviter, *Scholia in Aristoph. Vespas* prolixius persequuntur. Αἰώπων, inquit, φασὶν ἐλθόντά ποτε εἰς τὰς Δελφὰς ἀποσκῶψαι αὐτὰς, ὅτι μὴ ἔχουεν γῆν, ἀφ' ἧς ἐργαζόμενοι διατρέφοντο, ἀλλὰ περιμύριον ἀπὸ τῶν θεῶν θυμάτων Δελφῶν. οἱ Δελφοὶ χαλεπαίνοντες φιάλῳ ἱερὰν τοῖς Αἰώπων σκεύεσιν ὑπέβαλον. ὁ μὲν δ' ἔσχε εἰδώς, τὴν εἰς Φωκίδα φέρονσαν ἀρμυσίν οὐδ' αὖ, οἱ δ' ἐπιδραμόντες καὶ φωρέσαντες, ἱεροσυλίας αὐτῷ κατηγοροῦν. ὁ δ' ἐπὶ πέτρῃν ἐπάνυ πόρρω θεῖερος καὶ τὴν πόλεως ἀγόμενος, ἀφ' ἧς νόμιμον ἦν τὰς ἱεροσύλας ριπτεῖσθαι, τὴν περὶ τὴν Κανδαρέμυθον αὐτοῖς διηγήσατο, Æsopum, ajunt, aliquando Delphos profectum, incolis illufisse, quod terrā, quæ victum funderet, desitui, videlicet Deo oblati unice vitam tolerarent. Delphi autem dicto illo ad iram commoti, phialam auream Æsopi sarcinis subdunt; cum vero ille ignarus omnium viam, quæ in Phociden ducit, infisteret, Delphi infecuti, remque sacram deprehendentes, sacrilegii Æsopum accusarunt. Ille, jam ad petram ductus urbi temploque vicinam, unde sacrilegos dejicere mos erat, fabulam de Scarabæo illis narravit. Petra illa φαιδεῖας dicta, è qua apud Delphos sacrilegi in præceps abjecti sunt. videatur *Suidas* in φαιδεῖας. *Plutarchus* de sera nummis vindicta, petram illam *Hyampeam* vocat, de qua ut sacrilegus dejectus est Æsopus. vide locum & *Aristotelem* l. V. *Poliiticor.* cap. IV. à quo *Ælianus* hoc capite quædam mutuatus est. & *Heraclidem* de *Republ. Magnæstorum.* K.

ἐπὶ τὴν πέτρην) Sic *Plutarcho* memorante in præceptis Reipubl. geren. ab iisdem Delphis *Origalus* cum fratre punitus, quæ nescio an non hæc ipsa sit historia, quam *Noster* tradit, cum fere per omnia conveniat. Apud Romanos non eadem sacrilegorum pœna: alii damnati ad bestias, alii suspensi in furca, nonnulli etiam vivi exulti. Quidam tantum ad metalla abducti vel in insulam deportati. Vide *Vrrianum* lib. 6. §. 1. ff. Ad L. *Juliam* peculatus. S.

Κ Ε Φ. ς.

Περὶ μοιχῆ.

Συνέβη τινὰ μοιχὸν ἀλώ-
ναι ἐν Θεσπιαῖς, εἶτα ἤγετο
ἐκ τῆς ἀγορᾶς διεδεμένῳ.

CAP. VI.

De mocho.

Accidit ut in oppido
Thespiarum adulter cape-
retur: atque quum per fo-
rā

ἀφείλοντο ἐν αὐτὸν οἱ ἐταῖ-
ροι. ἐξήφθη ἐν σάσις, καὶ
συπέπεσε γῆρέα φόνους πολ-
λούς.

rum vincit, aliqui ex fa-
miliaribus & amicis eum
vi eripuerunt, ex quo mo-
ta est seditio, multæque
cædes factæ sunt.

ἐξήφθη ἐν σάσις) Nobile exemplum seditionis ex re mi-
nima exortæ, cui addas ad majorem intellectum, quæ scribit *Ari-
stoteles* lib. V. Polit. cap. 4. S.

ΚΕΦ. ζ.

CAP. VII.

Περὶ Λυσάνδρου, καὶ Αλκι-
βιάδου.

*De Lysandro & Alci-
biade.*

Ελεῖν Ετεοκλῆς ὁ Λάκων,
δύο Λυσάνδρους πλὴν Σπάρ-
τῃ μὴ ἂν ὑπομῆναι. καὶ
Ἀρχέστρατον ὁ Αθῶναιος ἔλε-
γε δύο Αλκιβιάδας τὴν τῶν
Αθῶνων. ἕτως ἄρα αὐτῶν
ἢ οἱ ἕτεροι ἦσαν ἀφόρητοι.

Eteocles Lacedæmonius
dicebat, duos Lysandros
Spartam ferre non posse, &
Archestratus Atheniensis
dicebat, duos Alcibiades in
civitate Atheniensium to-
lerari non posse. Adeo in-
tolerabiles erant suis uterque civibus.

Ἀρχέστρατος) Sic *Plutarchus* in Lysandro, sed Ἀρχίστρατος
scribit. Item in Alcibiade, ubi dicti hujus explicatio. *Athe-
næus* lib. XII. velut dictum unius isthæc effert. Χαλεπόν τις εἶπε
τις, αἶτ, ἔτ' ἂν δύο Λυσάνδρους ὑπὲρ γενῆν ἢ Σπάρτῃ, ἔτ' ἂν δύο Ἀλ-
κιβιάδας Αθῶναιος. S. Vide proverbium: unus saltus non alit duos
Eriothacos, vel duos canes. *Aristoph.* in *Vespis*, ἔ γδ' ἂν ποτε τρέ-
φειν δύναται ἂν μία λόχη κλέπτει δύο. non enim fieri potest, fures
ut unquam saltus unus alat duos. *Königius.*

ἢ οἱ ἕτεροι) *Gesnerus* corrigit, ἐκάτεροι. MSS. B. & C. ha-
bent οἱ ἐταῖροι. S. Vellem, ἢ τοῖς ἐταῖροις. K.

ΚΕΦ. η.

CAP. VIII.

Περὶ Ἱππάρχου τελευτῆς.

De Hipparchi morte.

Ἱππάρχου ἀνηρέθη ὑπὸ

Hipparchus ab Harmo-
LI
Ἀρμόδιου

Ἀρμόδιος καὶ Αἰσχρογείτων. ὅτι ἐν ταῖς Παναθηναϊκοῖς πορίσαι κανὲν τῇ θεῷ κατὰ τὸ νόμον ἢ ὀπιχώρειον, οὐκ εἶασε ἢ ἀδελφῶν ἢ Ἀρμόδιος, καὶ ἴσως ἀξίαν ἔσαν.

dio & Aristogitone interfectus est, eò quod sororem Harmodii, quæ deæ canistrum more patrio ferret, in Panathenaicis admittere noluerat, eo honore fortasse non indignam.

Ἰππαρχος) Res notissima, vide tamen lib. I. *Thucydidis* ejusque scholiasten, *Maximum Tyr.* dissertat. VIII. *Herodotum* lib. V. *Gellium* lib. IX. cap. 2. Adde *Eusebii* Chronicon. num. MCCCCXCVIII. & notata ibi à *Josepho Scaligero*. S.

ὅτι ἐν τοῖς Παναθηναϊκοῖς) Vulgo jactatam quidem hanc causam, sed ineptam esse refert *Socrates* apud *Platonem* in *Hipparcho*: remque ita se habere: Cum *Harmodius* amaretur docereturque ab *Aristogitone*, magnum quiddam sibi ex hac educatione sperabat: fore namque *Hipparchum* adversarium suspicabatur. Interim contigit, ut *Harmodius* nobilem quendam amaret, is primum *Harmodium* & *Aristogitonem*, veluti sapientes admirabatur, postea familiaris factus *Hipparcho*, contemnere illos cœpit. Unde illi indignati *Hipparchum* interemerunt. Cum *Socrate* facit *Diodorus Siculus* quem vide in *Excerptis* lib. VI. *Histor.* Vulgarem tamen sententiam alii fere omnes tuentur, retinetque etiam *Aristoteles* lib. V. *Polit.* cap. 10. Consule & *Maxim. Tyr.* dissert. VIII. S. Vide *Meursii Pisistrat.* cap. 17. K.

καὶ τὸν νόμον τὸν ἐπιχώρειον) De quo vide quæ erudite ac curiose, id est, suo more scribit vir Antiquitatis peritissimus *Iohan. Meursius* in *Panath.* cap. 23. S.

ΚΕΦ. Θ.

CAP. IX.

Περὶ τινῶν ἀρίστων πενήτων,
ἢ δῶρα μὴ ἀποσηκαμέ-
νων

De quibusdam laudatissimis pauperrimisque viris, qui dona recipere noluerint.

Οἱ ἤ Ἑλλήνων ἀεῖσι πενία διέζων ὡρᾶ πάντα τὸν βίον ἐπαμνείτωσαν ἐν πλε-

Omnium Græcorū clarissimi præstantissimique viri per totam vitam in ex-

τόν

τόν τινες ἔτι, μετὰ τῆς Ἑλ-
λίνων ἀείψεως, οἷς ἡ πένια πα-
ρὰ πάντα τὸ βίον συωκλη-
ρώθη. εἰσὶ δὲ ἔτι, οἷον Αει-
σίδης ὁ Λυσιμάχου, ἀνὴρ
πολλὰ μὲν ἐν πολέμῳ κατορ-
θώσας, καὶ τῆς φόρου ἢ τοῖς
Ἕλλησι τάξας. ἀλλ' ἔτος γὰρ ὁ
τοιῆσθαι ἔτε ἐντάφια ἐαυ-
τῷ κατέλιπεν ἱκανά· καὶ
Φωκίων δὲ πένης βίῃ, Αλεξάν-
δρου δὲ πέμψανθαι αὐτῷ τά-
λαντα ἑκατὸν, ἠρώτα, ἄρα
τίνα αἰτίαν μοι δίδωσιν; ὡς
δ' εἶπον, ὅτι μόνον αὐτὸν
ἠγεῖται Ἀθηνῶν καλὸν καὶ
ἀγαθόν· οὐκ ἔστι, ἔφη, ἐασά-
τω με τοῖσθαι εἶναι.

talenta, interrogavit, Quam ob causam hæc mihi do-
nat? Qui quum responderent, quoniam te solum ex o-
mnibus Atheniensibus bonum honestumque virum
judicat: Sinat igitur, inquit, me talem esse.

Καὶ Ἐπαιμινώνδου δὲ ὁ
Πολύμνιδου πένης βίῃ. Ἰάσο-
νος δὲ αὐτῷ πέμψανθαι πεν-
τήκοντα χρυσία, ὅσους ἀδίκων,
ἔφη, ἀρχεῖς χειρῶν· διανε-
σάμενθαι δὲ παρὰ τινῶν ἢ
πολιτῶν πενήκοντα δραχ-
μὰς ἐφόδιον, εἰς Πελοπόννησον
ἐνέβαλε. πωθόμενθαι ἢ ἢ ὑπα-
σσις ἢ αὐτῷ χρήματα εἶλη-

trema mendicitate versati
sunt. Quis igitur divitias
laudavit, quum omnium
Græcorum probatissimis
viris sorte quadam pau-
pertas per universam vi-
tam adhæserit? sunt autem
hæc eorum nomina: velut
Aristides filius Lysimachi,
qui multa præclare domi
militiæque gessit, & Græcis
tributum ordinavit: at ille
non tantum post obitum
reliquit, ut exequiis cele-
brandis sumptus esset.
Phocion etiam egenus e-
rat, attamen quum Ale-
xander mitteret ei centum

Etiam Epaminondas Po-
lymnidis filius pauper erat.
Quum autem Jason ei quin-
quaginta aureos nummos
misset, Injuriâ, inquit, mi-
hi facere incipis. Et quin-
quaginta drachmis à ci-
ve fœnore acceptis, ut esset
pro viatico, profectus est in
Peloponnesum. Quum ve-

φέναι παρά τινος τῶν ἀρχιμαλώτων, ἐμοὶ μὲν, εἶπεν, ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρῶτον καπηλεύειον, ἐν ᾧ καταζήσεις. ἔγὼ ἔτι κινδυνεύειν ἐθελήσεις, πλέσιος γηρόμηνος. enim ulterius pericula subire voles, quum dives sis factus.

Πελοπίδας δὲ ὄπλιμῶντων αὐτῷ τῶν φίλων, ὅτι χρημάτων ἀμελεῖ, πράγματι εἰς τὸν βίον λυσιτελεῖς. Νῆ τὸν Δία, εἶπε, λυσιτελεῖς, ἀλλὰ Νικομήδει τέτρω, δείξας χωλὸν τινα καὶ ἀνάπηρον. intento digito in hominem quendam claudum & mutillum.

Ὅτι Σκιπίων τέσσαρα καὶ πεντήκοντα ἔτη βιώσας, ἔδεν ἔτε ἐπρίατο, ἔτε ἀπέδστο· ἔτιως ἄρα ὀλίγων ἐδέετο. ἀσπίδα δὲ αὐτῷ τινος ὄπιδείξασι εὖ κοκοσμημένῳ, εἶπεν· ἀλλὰ τὸν γε Ρωμαῖον ἄνδρα προσήκει ἐν τῇ δεξιᾷ πὰς ἐλπίδας ἔχειν, ἀλλ' οὐκ ἐν τῇ ἀεισερεῖᾳ.

Ὅτι Εφιάλτης ὁ Σοφωνίδου πένεσασι δέκα δὲ τάλαντα δίδόντων αὐτῷ τῶν ἱταρῶν, ὅδε ἔ προσήκατο, ἠρώων· ταῦτά με ἀναγκάσει

ro nuncium allatum esset, armigerum ejus pecunias à captivo quodam cepisse, Mihi, inquit, da scutum. Tu vero tibi cauponam eme, in qua vivas. Non enim ulterius pericula subire voles, quum dives sis factus.

Pelopidas quum objurgarent eum amici, quod pecuniariæ rei ad vitam tuendam conferentis, nullam curam gereret: Et, inquit, me hercule res utilis est, verum huic Nicomedi: intento digito in hominem quendam claudum & mutillum.

Scipio quinquaginta quatuor annorū vitæ spacium emensus, neque emit, neque vendidit quicquam. Adeo paucis fuerat contentus. Quum autē quidā ei scutum eleganter apparatū ostenderet, dixisse fertur. Atqui Romanum civem par est in dextra spem ponere, non in sinistra.

Ephialtes Sophonidæ filius pauperrimus fuit, etsi vero amici decem talenta ipsi dono darent, non accepit: Hæc (inquiens) me

αἰδέμενον

ἀδόμενον ὑμᾶς, κατὰ χαι-
σαδαί τι τ' δικάων· μὴ ἀ-
δόμενον δὲ, μηδὲ χαιζό-
μενον ὑμῖν, ἀχάεισον δόξαμ.

cogent, reverentem qui-
dem vos aliquid præter
jus concedere: sin minus
vos observarem, ingra-
tissimum videri.

τῆ Ελλώων ἀριστοι) Vide supra lib. 2. cap. 43. S. *Herodotus* lib. 7. τῆ Ελλάδι πενή ἀεί κοτε σύντροφός ἐστι, *Græcia paupertati à primis quasi cunabulis innutrita est.* Id quod magis inde elucescit, quod, Thebis ab Alexandro everfis, ex præda non plene 400. & 40. talenta redacta fuerint. ut *Athenæus* ex *Clitarcho* refert lib. IV. *Polybius* etiam negat, suo tempore totam *Peloponnesum*, rebus tum maxime florentibus, ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπιπλων χωρὶς σωμάτων, ex sola supellectile, demis servis, sex millia talentorum conficere potuisse lib. 2. *Hist. Athenienses* exercitum suum alere satagentes, cum ærarium publicum, tum privatorum thesauros, imo totam ditionem vacuefecerunt, ut decem talentorum millia corraherent. *ibid.* De Veterum Romanorum paupertate *Valer. Max.* vide lib. IV. cap. IV. K.

ἢ τὰς φέρεσ) Quantum quæque civitas daret, ad exercitus comparandos, & classes ædificandas Vide *Cornel. Nepot.* in *Arist.* cap. 3. *Æschin.* in orat. de Legat. *Diodor. Sicut.* l. XI. *Plutarch.* in *Arist.* p. m. 33. & *Apophtheg. Taletem* apud *Stobæum* serm. 93. S. Vide supra notata de *Aristide* lib. 2. cap. 43. quibus adde illa *Plutarchi* in *Præcept. Politicis.* ubi docet paupertatem non impedire, quo minus aliquis cum laude præsit reipubl. profitque: ὡπερ, inquit, ἐν τοῖς συμποσίοις Καλλίς Λαπανῶν τῆ Ἀλκιβιάδς, Σωκράτης ἀπέταμ, ἢ πρὸς Σωκράτῳ πάντες ἀποδλέπασσι ἕτως ἐν ταῖς ὑγιανύσασσι πόλεσιν Ἰσμενίας μὲν ἐπιδίδασσι, ἢ θειπνίζει Λίχας, ἢ χορηγεῖ Νικηράτῳ. *Επαμινώνδας ἢ ἢ Ἀεσιδης ἢ Λύσανδρος ἢ ἢ ἀρχασσι ἢ πολιτεύοντα ἢ στρατηγῶσι.* *Quemadmodum in conviviiis, Callia sumptus faciente, aut Alcibiade, Socrates auditur, Socratem omnium respiciunt oculi: ita in civitatibus bene constitutis Ismenias populo congiarium largitur, Lichas epulis excipit populum, Niceratus choris instruendis pecuniam suppeditat, Epaminondas autem & Aristides & Lysander imperant, reipublicæ præsent, exercitusque ducunt, quamvis omnium fuerint pauperrimi.* *Cyrillus* tamen de *Aristide*: ἐπινοσφισμῶ χρημάτων Δαφρόδω ἐληλεγμένῳ εἰσεπράχθη δίκας, pecuniatus conviviiis pænas dedit. lib. 6. contra *Julian.* p. 188. K.

Φωκίων) *Plutarchus* idem habet in *Apophtheg. Imperat. & vita ejus*. Cui addas etiam *Cornel. Nepotem* XIX. cap. 2. Idem tamen *Plutarchus* in de *Socratis Genio* hoc refert ad *Epaminondam*. S. *Phocion* aliquando ab Atheniensibus in solenni festivitate rogatus dicitur, ut in gratiam populi vellet aliquid ultra constitutum elargiri & impendere. Ille vero vulgi acclamationibus nihil motus, αἰχμονοίμην ἂν, inquit, ὑμῶν μὲν ἐπιδιδῆς, Καλλικλείῃ ἢ τῷ τῷ με δῶπιδῆς, δέξασ; τὸν δανεισῶν, pudore suffunderer, si haberem quidem, quod vobis adderem, quod autem hic *Callitli*, (cum dicto sceneratore ostendit) redūcerem, non superpeteret. Græcam elegantiam Latini non assequuntur, quæ est in ἐπιδιδῆς & δῶπιδῆς. K.

Ἰάσον(Θ) *Thessalorum* tyrannus hic fuit, sicut docet *Plutarchus* ante dicto loco. S.

πεντήκοντα χρυσία) *Plutarchus* habet δ. χρυλίας χρυσῆς, hoc est tot daricos. sic enim dicti sunt Atheniensibus, ut docet *Suidas*, ac fortasse pro χρυσία apud Nostrum χρυσῆς scribendum est, præsertim cum sic legatur in MSS. B. & C. Etiam in numero haud conveniunt. Ac potest fieri, ut pro β numerali, scriba imperitus fecerit N, deceptus virgula, quæ millenarium denotabat. S. *Xiphilinus* in *Augusto*. ἐμπρησιμῶ δέ ποτε τὸ πικλάτιον ἀφθέραν(Θ) κ; πολλῶν αὐτῷ πολλὰ δίδοντων, ἔδεν ἔλασεν, ἢ μόνον παρὰ μὲν τῶν δῆμων χρυσῆν, παρὰ ἢ τῶν ἰδιωτῶν δραχμῶν. χρυσῆν γὰρ δὴ κ; ἐγὼ τὸ νόμισμα τὸ τὰς πεντε κ; εἰκοσι δραχμῶν δυνάμιμον κ; τὸ ἐπιχώριον ὀνομάζω. κ; τῶν Ἑλλήνων δέ τινες, ἂν τὸ βιβλίον ἐπι τῷ Ἀπικίζειν ἀναγνώσκωμεν, ἕτως αὐτὸ ἐκέλευσαν. *Palatio* aliquando igne consumptio, multisque ei (Augusto) multa donantibus, nihil accepit, præter quam aureum à gente, ab idiotis autem Θ plebejis drachmam. dico autem χρυσῆν numisma illud quod in nostra regione 25. drachmas valet, Θ ita etiam dicitur à Græcis quibusdam, quorum libros Atticis nisi gratia legimus. vide ind. in χρυσίον & *Paul. Leopard.* lib. X. *Emendat.* cap. XI. K.

ὁδὸς ἀδικῶν) *Leopardus* optime sic verti posse censet: cum nulla sis à me lacestus injuria, prior mihi injuriam facis. Adde quæ de hoc locutionis genere notavit *Heraldus* lib. II. ad *Jus Att.* cap. 12. ubi docet exceptionem fuisse solennem adversus eos, qui postulassent injuriarum. Dictum porro *Epaminondas* habet *Plutarch.* in *Apophtheg. & Dæmon. Socrat.* S.

δανεισάμην(Θ) Quod domo non suppetebat viaticum, id a mensæ sceneratoris *Epaminondas* sumere non erubuit. Non enim

enim turpe erat honestam iustamque paupertatem coram omnibus profiteri. Ita Lamachus quoque, cum in hostem proficisceretur, eoque debellato domum rediret, res gestas populo approbaret, semper rationibus suis ascripsit, quantum pecuniæ in calceos & vestimentum impendisset è publico: & Hermon Thessalus cum ad munus publicum designatus paupertatem excusaret, decreto Thessalorum singulis mensibus vini lagenam, & ad quartum mensis diem farinae medimnum accepit. *Plut. in Præcept. Polit.* K.

ὑπαπιστῶ) Idem ante dictus auctor, loco indicato. S. Vide quæ supra notata lib. I. c. 14. K.

Πελοπίδας) Vide quem jam modo nominavi *Plutarchum*. S.

Σκιπίων) Sunt prope ipsa *Plutarchi* verba in jam aliquoties nominato libro. S.

Εφιάλτης) Vide Nostrum supra lib. II. cap. 43. S.

ΚΕΦ. Ι.

Πεὲ Ζωίλου.

Ζωῖλος ὁ Ἀμφιπολίτης ὁ καὶ εἰς Ὅμηρον γράψας, καὶ εἰς Πλάτωνα, καὶ εἰς ἄλλους, Πολυκράτης μὲν ἀκροῦς ἐγένετο. ἔστ' ὁ Πολυκράτης καὶ τὴν κατηγορίαν ἔγραψε τὴν κατὰ Σωκράτους· ἐκαλεῖτο δὲ Ζωῖλος ἔστ', κύων ῥητορικός. ἠὲ δὲ τοῖς τῷ τὸ μὲν γένειον αὐτῷ καθῆτο, κέκαρτο δὲ ἐν χροῶν κεφαλῷ, καὶ τοιμάτιον ὑπὲρ τὸ γόνυ ἠὲ. ἦρα δὲ ἀγορεύειν κακῶς, καὶ ἀπεχθάνεσθαι πολλοῖς χολῶν εἶχε, καὶ φοβερός ἠὲ ὁ κακοδαίμων.

CAP. X.

De Zoilo.

Zoilus Amphipolitanus, qui stylum in Homerum, Platonē, aliosque strinxit, Polycratis fuit auditor. Hic vero Polycrates etiā accusationē scripsit contra Socratem. Zoilus autem ille, canis rhetoricus nominatus est. Erat is talis: Barbam promissam alebat, caput usq; ad cutem radebat, palliū supra genua pendebat, studiosus male loquendi, ferendis litibus operam sedulo dabat: contumeliosus denique ad reprehensiones

ἤξετο ἔν αὐτόν τις τῶν πεπα-
 δδωμένων, δὲ τί κακῶς
 λέγει πάντας. ὁ δὲ, ποιῆσαι
 γὰρ κακῶς βεβόμενⓄ εἰ δὲ
 ναμαί.

proclivis erat miser ille. Et
 quum rogaret ab eo qui-
 dam eruditus vir, quamo-
 bré de omnibus malè lo-
 queretur? Quoniam (in-
 quit) male facere quum velim, non possum.

ΞοῖλⓄ ὁ Ἀμφιπολίτης) *Vitruvius* in præfat. lib. VII.
 Macedonem facit. Nempe quia urbs est Macedonia Amphipo-
 lis, ut *Suidas* aliique docent. *In sequentibus annis*, inquit, à
 Macedonia *Zoilus*, qui adoptavit cognomen ut *Homeromastix* vocare-
 tur, *Alexandriam* venit &c. *Eustathio* est Ephesus Ιλ. Ε. τ̄ δὲ
 ὁμηρομάστιγα Εφέσιον Ξοῖλον μεμφόμενον τῷ ποιητῇ &c. vide & *Stra-
 bonem* lib. VI. S. Illi respondit *Athenodorus* frater *Arati* Poëtæ,
 ut in vita *Arati* legere est. de *Zoilo* vide *Jonsium Hist. Philosoph.*
 p. 36. *Quintil.* cap. 17. *Colomes.* pag. 216. *Vossium* pag. 2.
Rhet. cap. 6. *König.*

Πολυκράτης) Oratoris Atheniensis, ut ex *Suida* cogno-
 scimus, qui & de oratione ejus in Socratem (non Isocratem, ut est
 in *Biblioth. Gesnerianæ* compendio) testatur. S.

Πολυκράτης) Sic *Lærtius* vita *Archelai*, adde quæ no-
 tantur ibi à *Menagio* pag. 57. S.

κέκαρτο ἐν χερῶ) Id quod sordidius viventibus apud Græ-
 cos erat usitatum. *Theophrastus* in *Charactere* μικρολόγῃ, εἰδῆν
 ἐστὶν αὐτὰς ἐν χερῶ χειρομένους. adde *Casaubonum*. S.

ὑπὲρ τὸ γόνυ) Etiam hæc sordidorum nota, uti refert ante
 dictus *Theophrastus* capite περὶ μικρολογίας, ἐστὶν inquit, αὐτὰς εἰ-
 δῆν φορεῖν εἰς ἰλάτιω τ̄ μικρῶν τὰ ἱμάτια. S.

Κ Ε Φ. ΙΑ.

CAP. XI.

Περὶ Διονυσίου τ̄ Σικελῆ.

De Dionysio Siculo.

Ὅτι ΔιονύσιⓄ ὁ Σικελὸς
 περὶ τὴν ἰατρικὴν ἐπέδωκε, καὶ
 αὐτὸς ἰάτο, καὶ ἔτεμε, καὶ
 ἔκαι, καὶ τὰ λοιπά.

Dionysius Siculo medi-
 cinæ navabat operam, &
 ipse curationes, sectiones,
 ustiones, & reliqua facie-
 bat.

περὶ

ὡς τὴν ἰατρικὴν ἴασθε) Non scio satis , an sic *Noster* scripserit , exprimit enim illud *πειθεῖν* , festinationem junctam *πειθῆ* , quæ hic nulla potest intelligi. mallet ergo scribere , ἴασθε . S. Hoc ἴασθε explicat , non corrigit τὸ ἴασθε . Nam *πειθεῖν* idem quandoque est , quod *πειθαίρειν*. *Hesychius* , *πειθεῖν* , *πειθαίρειν* , ἐνεργῶν . adi etiam *Suidam* & *Phavorinum* in hac voce. *Herod.* lib. I. *παῦσαι* *πειθεῖν* , ἢ *πειθεῖς* , noli agere , id quod agis . Bene igitur *Noster* ait , ἴασθε ὡς τὴν ἰατρικὴν , operam dabit medicina . K.

ΚΕΦ. ΙΒ.

CAP. XII.

Περὶ πλακῆντα Σωκράτει
ὑπὸ Ἑ Αλκιβιάδου πεμ-
φθέντι .

De placenta Socrati ab Alcibiade missa.

Πλακῆντα ὁ Αλκιβιάδης μέγαν , καὶ ἐσκδασμένον κάλλιψα δέπωεμψε Σωκράτει . ὡς ἔν ὑπὸ ἐρωμένε ἐρασηῆ πεμφθέν τὸ δῶρον ἐκκαυστικὸν πλακῆντα , διαγνακτίσασα κατὰ τὸν αὐτῆς τρόπον , ἢ Ξανθίππῃ ῥίψασα ἐκ τῆ κανῆ κατεπάτησε . γελᾶσας δὲ ὁ Σωκράτης , οὐκῆν , ἔφη , ἐδὲ σὺ μεδέξεις αὐτῆ . εἰ δὲ τις οἶεται ὡς μικρῶν με λέγειν , λέγοντα ταῦτα , οὐκ οἶδεν , ὅτι καὶ ἐκ τέτων ὁ σαρδαῖνι δλοκίμάζεται ὑπερφρονῶν αὐτῶν , ἅπερ ἐν οἱ πολλοὶ λέγουσιν εἶναι κόσμον τραπέζης , καὶ δλατὸς ἀναθήματα .

Placentam magnam pulcherrimeque confectā Socrati misit Alcibiades . Xanthippe vero placentā hanc munere datam ab amasio amatori , ut ejus amorē accenderet , indigne & graviter suo more ferens , eam de canistro ejectam conculcavit pedibus . His Socrates quum arrisisset , inquit : Nunquid non tu simul carabis ea ? Quod si quis putat hæc quæ dico , puerilia & nullius precii esse , is sane non novit , ex his etiam de fortibus & bonis viris probationem fieri , si ea nihili pendant , quæ vulgus ornamenta dicit esse mensæ , & convivii anathemata .

διέπερψε Σωκράτης) More amantium, ut in sequentibus indicatur, docetque *Aristophanes*, quando animum juvenis amore flagrantem introducit in Pluto, mittentem juveni πλακένθα κὴ τ' ἄλλα τραγήματα. S.

ὃδ' ἐσὺ μεθέξεις αὐτῆ) Quod propterea ipsi durum erat, quia in præcipuis deliciis placentæ fuerunt apud Græcos veteres eosque ditiores. vulgus enim pauperesque propter caritatem emere non poterant. *Lucianus* epist. II. Satur. κὴ γὰρ ἂν νῦν ἐπολιώ πρὸς με ὡς τὸς μὲν συῶν κὴ πλακέντων ἐμφορεμένους, ὑμᾶς γὰρ κάρδαμον ἢ θύμον ἢ κρέμμον ἐπιτρώγοντας ἐν τῇ ἐορτῇ. Vide eundem in *Symposio*. Et *Casaubonum* in *Comment.* ad *Athenæum* lib. III. cap. 29. S. Ex Zelotypia Xanthippe pedibus placentam obtrivit. Erat enim δῶρον ἐκκαυσικόν, *donum*, amoris *auctoramentum* & *incentivum*. *Athenæus* lib. XIV. cap. 13. habet, Xanthippen modò derisisse Socratem, cum illi ab Alcibiade placentam veniret, nisi quis malit, *Athenæum* illo loco mutilum & ex *Nostro* supplendum esse. Non enim pro Xanthippe, impotentissima muliere, fuerit, solo derisu maritum perstringere: nec Socratica patientia, ob risum tralatitium, uxori dixisset, ἐκὼν ὃδ' ἐσὺ μεθέξεις τέττα. ideoque nec ipsa ea fruere. An igitur cum *Æliano* legendum, ὃν Ξανθίππης καὶ πατρός, γελάσας ὁ Σωκράτης, *giam* (placentam) conculcante Xanthippe, ridens Socrates &c. viderint docti. Interim in confesso est, *Ælianum* sæpe gemina germana iis, quæ *Athenæus* tradit, afferre, adeò ut verba quandoque verbis respondeant. K.

ὑπερφρονῶν αὐτῶν) *Gesperus* habet τέτων. S.

Κ Ε Φ. ιγ.

CAP. XIII.

Περὶ τ' ἐν Σικελίᾳ ὄξυδερκῆς ἀνδρός.

De viro Siculo acutis oculis prædito.

Ἄνδρά φασι Σικελιώτῳ οἷον βλέπειν ὄξυ ἡμέρας ἐν Σικελίᾳ, ὡς τε αὐτὸν ἐκ τοῦ Λιλυθαίου εἰς Καρχηδόνά τειναντᾶ τ' ὀφθαλμὸν, μηδ' ἐν τὰς ὄψεις σφάλματα, καὶ ἠποδείξειν λέγσει τ' ἀειθρὸν

Hominem quendam Siculum adeo perspicaci exactoque visu in Sicilia fuisse perhibent, ut è Lilybæo usque ad Carthaginem intentis oculis, nihil falleretur: & numerum navium

τῶν

τῶν νεῶν τῶν ἀναγομένων ἐκ quaë Carthagine solve-
 Καρχηδόνῳ, καὶ οὐκ ἐψύ- bant, indicaret, neque vel
 σατο ἐδεμίαν. in una falleretur.

ἀνδρα Σικελιώτῳ) Cujus nomen Strabo erat, teste Soli-
 no cap. VI. & Varrone apud Plinium lib. VII. cap. 21. S.

οἶον βλέπειν ὄξύ) Legerem ὄξύ. βλέπειν ὄξύ est, quod Ho-
 ratius dixit, cernere acutum. Persæ habent etiam acutissimi visus
 puellam, Iamam nomine, quaë ut ipsi ajunt, cæruleis oculis præ-
 dita, equitem itinerè tridui distantem videre potuit, confidebat-
 que in monte *dahlana*, ab Irvvan in ortum uno die, usque *Tebelta*
 montem, 2. dierum ab *Irvvan* in occasum, & inde videbat hinc
 prodeuntes prædones. Judicium de hoc plus quam aquilino visu
 extat apud *Brodæum* lib. 8. *Miscell.* cap. 1. K.

ἐκ τῆς Λιλυθαίας εἰς Καρχηδόνα) Lilybæum Siciliæ est pro-
 montorium, quod, ut auctor *Cicero* apud Plinium à Carthagine di-
 stabat CXXXV. M. passuum. *Strabo* lib. VI. ἔστι ἡ καὶ ἀπὸ Λιλυ-
 θαίας τ' ἐλάχιστον διαζῆμα ἐπὶ Λιλυθῶν χίλιοι καὶ πεντακόσιοι πρὸς Καρ-
 χηδόνα. Subjicit dein hoc ipsum, quod à Nostro memoratur, ut &
Nazarus in Panegyrico dicto Constantio. *Valer. Maximus* lib.
 1. cap. 8. & *Plutarchus* lib. adversus Stoicos. S.

FINIS LIBRI UNDECIMI.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ

Ἱστορίας

Βιβλίον δωδέκατον.

ΚΕΦ. α.

Περὶ Ἀσπασίας.

Ασπασία ἡ Ερμολίμης θυ-
 γάτηρ, ἡ Φωκαίς, ἐτρά-
 φη μὲν ἐν Ὀρφάνια τῆ μητρὸς

ÆLIANI VARIÆ

Historiæ

LIBER XII.

CAP. I.

De Aspasia, quam Cyrus
primum, deinde Artaxerxes
amavit.

Αspasia Hermotimi fi-
 lia, Phocensis, postquã
 mater ejus in ipsis partus
 αὐτῆς

αὐτῆς ἀποθανέσης ἐν ὠδύσιν. ἐκ δὴ τῆτων ἐν πενίᾳ μὲν ἑτέραν ἢ Ἀσπασίαν, σωφρόνως μὲν τοι, καὶ καρτερώς. ὄνειρ ὅτι δὲ αὐτῇ συνεχῶς ἐπεφοίτα, καὶ ἐμαντεύετο αὐτῇ χρῆσθον, τὴν μέλλουσαν αὐτῇ τύχῃ ὑπαινιτίζομεν, ὅτι καλῶ καὶ ἀγαθῶ συνέσαι ἀνδρῖ. παῖς δὲ ἔτι ἕσα, γίνεται αὐτῇ κατὰ τοῦ προσώπου φῦμα ὑπὸ αὐτὸ τὸ γένειον. καὶ ἴδῃ μοχθηρὸν καὶ ἐλύπει τὸν τε πατέρα, καὶ τὴν παῖδα.

Δείκνυσι γὰρ αὐτῷ ὁ πατήρ ἰατρῶν. ὁ δὲ ὑπέχετο ἰάσασθαι, εἰ λάβοι τρεῖς στατήρας. ὁ δὲ ἔφατο μὴ ἔχειν· ὁ δὲ ἰατρὸς μηδὲ αὐτὸς εὐπορεῖν. Φαρμάκων φησὶν. καὶ λυγῆτο, ὡσπερ εἰκὸς, ὑπὲρ τέτοις ἢ Ἀσπασίαν. καὶ ἀπελθῆσα ἕξω ἔκλαεν, ἔχουσα ἐν τοῖς γόνασι κάτοπτρον, καὶ ὄρωσα ἑαυτῷ ἐν αὐτῷ, σφόδρα ἠλγει. ἀδείπνω δὲ ἕση ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀφικέλο οἱ εὖ μάλα, εὐκαιρῶ ὑπνῶ, καὶ ἅμα τῷ ὑπνῷ ἢ πεισιεραῖα πῶσα γίνεται. καὶ γηγομένη

luit. Quum igitur præ dolore non cœnasset, plane

doloribus animam simul egisset, in orbitate est educata, atque in penuria, summa tamen modestia temperantiaque. Infomnium vero frequenter apparebat, eventuræ fortunæ vaticinium præ se ferens, quod viro pulchro bonoque nuptura esset. Cui, adhuc puellæ, enatus est tumor in ipso mento, aspectu teterimus, atque tum patri, tum ipsi puellæ summum dolorem afferens.

Proinde pater eam ad medicum adduxit, qui se curaturum recepit: sed ea lege, si tres sibi stateres persolverentur. Quum ille se tantum non habere diceret, medicus neque sibi medicinam esse ajebat. Atque hæc summe tristitiam, ut verisimile est, Aspasiæ augebant. Quæ à medico digressa, in acerbissimo luctu versata est: & speculum in genibus tenens, seseque in ipso contemplata, vehementer do-

γυνή, θάρρει, εἶπε, καὶ μακρὰ
 χάρειν εἰπῆσα ἰατροῖς τε
 αὐτοῖς, καὶ φαρμάκοις, σὺ δὲ
 τῷ Ἰ Αφροδίτης σεφάνων τῷ
 ῥοδίνων, ὅσοι ἂν ὦσιν ἠδ' ἑαυτοί,
 τείβεσα, ἐπίπατε τῷ φύ-
 ματι. ταῦτα ἀκέσασα ἡ
 παῖς, καὶ δρέασα, τὸ φῦ-
 μα ἠφανίσθη. καὶ ἡ Ασπασία
 καλλίστη τῶν συμπαρθένων
 ἡ αὐτῆς, ὡς τῷ καλλίστης τῷ
 θεῶν τὴν ὥραν ἀπολαβεῖσα
 καὶ χαρίτων μὴ ἀφθονίαν
 εἶχεν, ὡς οὐκ ἄλλη παρθένος
 τῷ τότε. ἡ δὲ καὶ τὴν κόμην
 ξανθὴν, καὶ ἔλη τὰς τρίχας
 ἠρέμα. ὀφθαλμοὶ δὲ εἶχε
 μεγίστους, ὀλίγον δὲ ἡ καὶ
 ἐπιγρυπτός, τὰ δὲ ὦτα
 εἶχε βραχύτερα. ἡ δὲ
 αὐτῇ καὶ δέρμα ἀπαλόν.
 ἰώκει δὲ ἡ χροιά ἡ κατὰ τῷ
 προσώπῳ ῥόδοις. δὲ ταῦ-
 τά τοι οἱ Φωκαεῖς, ἔτι παιδίον
 ἔσαν, ἐκάλεν Μιλτώ. ὑπέ-
 φαινε δὲ καὶ τὰ χεῖλη ἰερουργαῖ,
 καὶ οἱ ὀδόντες λευκότεροι χιό-
 νος ἦσαν. ἡ δὲ καὶ τὰ σφυ-
 ρὰ ἀγαθὴν, καὶ οἷα Ὀμηρος
 λέγει τὰς ὠραιότατας γυναῖ-
 cuparunt. Labra rubicunda, dentes nive candidiores :
 Plantis etiam pedum & cruribus decora erat, & quem-
 admodum Homerus pulcherrimas hac parte foeminas

opportunus eam somnus
 invasit, unaque cum so-
 mno colūba accessit, & in
 mulierem mutata: Bonum
 animum, inquit, geras, &
 medicos cum suis phar-
 macis valere jubeas. Tu
 vero rosea ferta Veneris,
 quæ jam aruerint, cape: ea-
 que cōtrita tuberi impone.
 Hæc ubi audisset, & exe-
 quuta esset, tuber evanuit,
 rursusque Aspasia inter o-
 mnes socias puellas, rece-
 pta speciosissimæ deæ be-
 neficio pulchritudine, for-
 mosissima fuit: atque in
 tantum gratiis ditata, ut
 illius seculi nullam puel-
 lam parem haberet: coma
 flava, capillisque paulum
 crispantibus prædita. O-
 culos habebat maximos,
 & aquilinum modice na-
 sum, aures breviores. Cu-
 tis tenera, & vultus col-
 lor ad roseum accedebat:
 ob quam causam eam
 Phocenses, quum adhuc
 infans esset, Milto nun-

κας κατὰ τὸ εἰσὶν ἑφώνω, καλ-
 λισφύρεσ ὀνομάζων· φώνη-
 μα δὲ εἶχεν ἡδὺ, καὶ ἀπαλόν·
 εἶπεν ἂν τις λαλέσης αὐτῆς,
 ἀκέην Σειρῶνος. πολυωραγ-
 μοσύνης δὲ ἀπάσης γυναι-
 κείας, καὶ περιεργίας ἀπὴλ-
 λακτο. ὁ μὲν γὰρ πλεῖστον
 φιλεῖ χορηγεῖν καὶ τὰ τοι-
 αῦτα. πενομένη δὲ ἐκείνη καὶ
 τρεφομένη ὑπὸ πατρὸς, καὶ
 αὐτῷ πένητι, περιεργον μὲν
 εἶδεν, εὐδὲ περιετλὸν εἰς τὸ εἶ-
 δος ἠράνιζεν. ἀφίκετο δὲ πο-
 τε πρὸς Κύρον τὸν Δαρείου καὶ
 Παρυσάτιδος ἢ Ασασίας, τὸν
 ἀδελφὸν Ἀρταξέρξεος, ἔχουσα,
 εὐδὲ ἐκόντων αὐτῷ τοῦ
 πατρὸς ἀποπέμφαντος, ἀλ-
 λά γὰρ πρὸς βίαν, οἷα πολ-
 λάκις ἀπώλυτσαν, ἢ πόλεων
 ἀλεσῶν, ἢ τυράννων βιασα-
 μένων, ἢ σατραπῶν πολλάκις.
 εἰς ἓν τῶν Κύρου σατραπῶν με-
 τὰ καὶ ἄλλων παρθέτων ἀνήγα-
 γη αὐτῷ πρὸς Κύρον· καὶ τά-
 χιστα τῶν ἄλλων παλλακίδων
 προσεμίθη, διὰ τε ἡδὺς
 ἀφελῆς, καὶ τοῦ πρόσθε τοῦ ἀγ-
 δήμον, καὶ ὅτι ἀπεεργως
 καλὴ ἦ· συνεμάχετο δὲ
 πρὸς τὸ ὑπερφιλῆσαι, καὶ

vocabulo Poëtico nomi-
 nat, καλλίσφυρο. Vocem
 habebat suavem & tene-
 ram; ita ut ipsa loquente
 Sirenem audire te diceres.
 Ab omni curioso, exqui-
 sito, & superfluo ornatu
 muliebri aliena erat. Opes
 enim plerumque solent
 hæc subministrare. Ipsa
 vero inops, & ab inope
 parente enutrita, nihil su-
 perflui, neque sumptuosi
 ad pulchritudinem confe-
 rebat. Venit autem quo-
 dam tempore ad Cyrum fi-
 lium Darii & Parysatidis
 Aspasia, fratrem Artaxerxis,
 neque libenter ipsam dimit-
 tente patre, sed vi coacta,
 sicuti sæpe contingit, aut
 captis urbibus, aut cogen-
 tibus tyrannis aut satrapis.
 Unus igitur ex satrapis Cyri
 cum aliis puellis eam ad
 Cyrum adduxit: statimque
 reliquis omnibus concu-
 binis anteposita est, pro-
 pter simplicem animi in-
 tegratē, & morum vere-
 cundiam, & carentē omni
 fuce pulchritudinem. Et-
 iam hoc eam adjuvit, ut præ cæteris amaretur, quod singu-

ὅτι σιύσιν εἶχε. πολλὰ μὲν γούνη καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπιεικῶν ἐχρήσατο αὐτῇ συμβέλα Κῦρον, καὶ πειθεῖς ἔμετῆρω. ὡς δ' ἦλθε τὸ πρῶτον πρὸς Κῦρον ἢ Ασπασία, ἔτυχε μὲν ἀπὸ δειπνῆς ὦν, καὶ πίνειν ἐμελλε κατὰ τὸν τρόπον τὸν Περσικόν. μὲν γὰρ τὸ ἐμπλησθῆναι τροφῆς οἱ Πέρσαι τῷ τε οἴνῳ καὶ ταῖς προσόσεσιν εὖ μάλα ἀποχολάζουσιν, οἴονεὶ πρὸς τὸν πότον ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδύομενοι. μεσῆν γὰρ ἔν τ' ὥρῃ, τέσσαρες παρθένοι παράγονται πρὸς Κῦρον Ἐλλωπικαί, ὃν δὲ τῆ καὶ ἡ Φωκῆς Ασπασία ἴσταν δὲ κάλλιπα διεσκηδασμένα. αἱ μὲν γὰρ τρεῖς ὑπὸ τ' οἰκείων γυναικῶν, αἱ ἔτυχον αὐταῖς σιανελθῆσαι, διαπεπλεγμένα τε ἦσαν τὰς κόμας, καὶ διαπεποικιλμένα τὰ πρόσωπα ἐν τριψέσι καὶ φαρμάκοις. ἦσαν δὲ καὶ ὑπὸ τ' τροφῶν διδιδασμένα, ὅπως τε ὑποδραμῆν χρῆναι Κῦρον, καὶ τίνα τρόπον θωπεῦσαι, καὶ προσιόντα μὴ ἀποστρα-

laris esset prudentiæ. Proinde Cyrus eam sæpenu-
mero de rebus in consiliū
adhibuit : & quotiescun-
que sententiam ejus sequu-
tus est, nunquam poenituit.
Contigit autem ut quando
primum ad Cyrum venit
Aspasia, ille modo exiisset
de cœna, ac more Persico
esset bibiturus. Etenim
Persæ, postquam cibo sa-
turati sunt, vino & propi-
nationibus indulgent, po-
tum tanquam adversarium
aggredientes. Inter media
pocula igitur quatuor vir-
gines Græcæ ad regem Cy-
rum adducuntur in quibus
etiam Phocensis Aspasia
erat. Erant autem pulcher-
rime ornatae. Nam tres re-
liquæ à familiaribus mu-
lieribus, quæ una cum i-
psis ascenderant, crinibus
rant compta, & faciem
pharmacis pigmentisque
commendarant. Et à nutri-
cibus acceperant docu-
menta, quemadmodum
erga Cyrum se gerere deberent : quomodo insi-
nuare se illi & ablandiri, & non refugere, si accederet,

Φῆναι, καὶ ἀπλομένε μὴ δου-
 χεῖσθαι, καὶ φιλεῖν ὑπο-
 μέναι, ἐταρκεῖ δὲ μάλα
 μαθήματα, καὶ διδάγματα,
 γυναικῶν καπηλικῶς τῷ
 κάλλει χρωμένων ἔργα.
 Ἰασπιδον ἐν ἄλλῃ ἄλλῃ
 ὑπερβαλέσθαι τῷ κάλλει. ἡ
 δὲ Ασπασία, ἔτε ὀδυῖται πο-
 λυτελεῖ χιτῶνα ἐβέλετο, ἔτε
 περιέκθημα περιβαλέσθαι ποι-
 κίλον ἡξίς, ἔτε λίσσασι ὑπέ-
 μενεν, ἀνδρημέσασα δὲ
 θεὸς πάντας ἐκάλετο Ἑλληνικὰς,
 καὶ Ἑλθεῖς τὰς αὐτὰς, καὶ
 τὸ πατρὸς ὄνομα ἐβόα, καὶ
 κατηρᾶτο ἑαυτῇ καὶ τῷ πατρὶ,
 Δικλείαν σαφῆ καὶ ὠμολογη-
 μένῃ ὑπομένειν πεισθεῖσα,
 τὴν ἔξω τῆς συνθεῖας πρὸς τὸ
 σῶμα φορὴν τε ἅμα, ἐπει-
 εργον κατὰ σκλήν. ῥαπι-
 θεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκῃ
 ἐνέδου, καὶ εἶκε τοῖς ὀπιτάγμα-
 σιν, ἀλγῆσα ὁμῶς, ἐπαρθε-
 νικὰ, ἀλλ' ἐταρκεῖ πρᾶττειν
 ἐβιάζετο. αἱ μὲν ἐν ἄλλῃ
 παρελθῆσαι ἀντέβλεπον τῷ
 Κύρῳ, καὶ ὑπεμειδῶν, καὶ
 φασιδρότητά προσεποιῶντο.
 ἡ γὰρ μὴν Ασπασία ἰώρα κάτω,
 decerent, facere. Reliquæ

neque si tangeret, ægre fer-
 re, & osculum admittere
 eas oporteret, omnibus
 denique præceptis & insti-
 tutis amatoriiis, quibusuti
 mulieres, quibus sua ve-
 nalis est forma, solent, in-
 structæ, atque alia aliam
 pulchritudine superare
 contendebat. Aspasia vero
 neque splendidam tuni-
 cam induere volebat, ne-
 que magnifico vestitu cor-
 pus suum amiciri patiebatur,
 neque lavare sustinebat:
 sed lamentata omnes
 deos implorabat Græcos
 & Eleutherios, patris no-
 men inclamans, se ipsam
 patremque execrabatur,
 servitutis manifestæ ac cer-
 tæ signum reputabat stolam
 circa corpus inusitata-
 tam, & apparatus super-
 bum. Verberibus igitur
 ad induendam cogebatur:
 ac tametsi summo cum
 mœrore jussis eorum vix
 obtemperaret, tamen co-
 acta est ejusmodi quæ non
 virginem, sed scortum
 quum venissent ad Cyrum
 respicere, subridere, lætiti-
 am vultu præ se ferre. Aspasia

καὶ ἐρυθημάτων εὖ μάλα
 φλογωδῶν ἐνεπίμπλατο αὐ-
 τῆς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐπεωλή-
 ρωντο οἱ ὀφθαλμοὶ διακρύ-
 ων, καὶ ἐκ παντὸς ἀδεδεμένη
 τοῦ πρόσωτος δὴλη ἦν. ἔπει-
 δὲ ἐκέλευσε πολισίον αὐτῷ
 τὰς ἀνδρώτους καθίσειν, αἱ
 μὲν ἐπειθήσαν καὶ πάνυ δι-
 κόλως. ἡ δὲ Φωκαῖς τὰ προς-
 τὰγματι ἐδὲ προσεῖχεν, ἕως
 αὐτῷ ὁ ἀπάγων Σατραπίης
 πρὸς βίαν ἐκάθισεν. ἀπλο-
 μένης δὲ τοῦ Κύρου, καὶ διασκο-
 πῶν τὰς ὀφθαλμῆς αὐ-
 τῆς, καὶ τὰς παρεῖας, καὶ
 τὰς δακτύλους, αἱ μὲν ἠνεύ-
 χοντο, ἡ δὲ ἔχ' ὑπέμενον.
 ἄρα γὰρ τῇ χειρὶ μόνον τοῦ
 Κύρου προσεφαιμένη, ἐξε-
 βόσσε τε καὶ ἔφατο αὐτὸν
 οἰμώξεσθαι τοιαῦτα δρώντῃ,
 ὑπερήσθη τέτοις ὁ Κύρῳ.
 ἐπανισταμένης τε αὐτῆς καὶ
 πειρωμένης φάσθαι, ἔπει καὶ
 τῶν μαζῶν προσήφατο, ἀλλ'
 ἐνταῦθα μὲν ὑπερηγάσθη ἢ
 δὴ γενεῖαν ἢ Περσικῶς ὁ τοῦ
 Δαρείου, ἀλλὰ καὶ ἀποβλέψας
 πρὸς τὸν ἀγοραστὴν ταύτῃ
 μόνῳ, ἔφη, ἐλδύθεραν, καὶ
 ardente amore Cyrus erga
 cœpit, respiciensque ad

vero in humum oculos
 dejicere, ignito quodam &
 perquam eleganti rubore
 facies univèria suffundi,
 oculi lacrymis pleni esse,
 omnibus denique gestibus
 verecundiam quandam re-
 præsentare. Ubi vero rex
 jussisset puellas prope se
 sedere, reliquæ promptif-
 sime parebant: at Phocis
 illa dicto audiens non e-
 rat: donec coactam vi
 qui eam adduxerat satra-
 pes, collocaret. Quum
 autem Cyrus contrecta-
 ret, & contemplaretur
 earum oculos, genas at-
 que digitos, reliquæ faci-
 le patiebantur; at illa
 non sustinebat. Si enim
 extrema manu saltem Cy-
 rus attingeret, exclamabat,
 dicebatque eum non im-
 pune laturum, quod talia
 fecisset. Ea re supra mo-
 dum delectatus est Cyrus,
 & quum attractante ma-
 millas, illa surgeret, & se
 in pedes conjiceret, contra
 Persarum consuetudinem
 ingenuitatem ejus flagrare
 emptorem: Hanc, inquit,

ἀδιάφορον ἤγαγες. αἱ δὲ λοιπαὶ καπηλικῶς ἔχουσι, καὶ τοῦ εἶδους ἔτι καὶ τοῦ τρόπου μᾶλλον. ἐκ δὲ τῶν ὁ Κύρῳ πλεον ταύτῃ ἠγάπησεν, αἷς ὠμίλησέ ποτε ἀνθρώποις. χρόνῳ δὲ ὑστερον ἰπερηράσθη μὴ ταύτης ὁ Κύρῳ, ἀντηράτο δὲ καὶ ὑπὲρ ἐκείνης. καὶ ἐς τὸς ἄμφοῖν ἡ φιλία περὶ ἦλθεν, ὡς ἐγγύς ἰσομίαις εἶναι, καὶ μὴ ἀπάδειν Ἑλλήνικῃ γὰρ ὁμοιοῦσας τε, καὶ σωφροσύνης. ἀφίκετο ἔν τῷ εἰς Ἀσπασίαν ἔρω, καὶ εἰς Ἰωνίαν τὸ κλέ, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν. πεπλήρωτο δὲ καὶ ἡ Πελοπόννησος τῶν ὑπὲρ Κύρου τε, καὶ ἐκείνης λόγων. ἀλλὰ καὶ εἰς βασιλέα τὸν μέγαν ἦκεν ἡ δόξα. πεπίσθητο γὰρ δὲ, ὅτι γυμνακὸς ἄλλης μετ' αὐτῷ οὐκ ἤξις πειραθῆναι Κύρῳ. ἐκ δὲ τῶν εἰσῆει τὴν Ἀσπασίαν μνήμη τῶν ἀρχαίων φασμάτων, περισερῆς τε ἐκείνης, ἔ τῶν ἐξ αὐτῆς λόγων, καὶ ὅσα προσέειπεν ἡ θεός, καὶ ἐπίσθαι αὐτῷ ἐξ

solam ingenuam & incorruptam adduxisti: reliquæ vero tum facie tum magis etiam moribus fucatae sunt. Quamobrem Cyrus eam plus amavit omnibus, cum quibus unquam consuetudinem habuisset. In posterum vero mutuis inter illos amor coaluit, confirmatusque est: & usque adeo increvit, ut propemodum etiam æquabilitas intercederet, neque quicquam differret à Græcorum conjugiorum concordia atque modestia. Proinde regis in Aspasiam animus atque amor, non per Joniam solum, sed per universam Græciam fama rumoreque celebratus est: itemque Peloponnesus sermonibus de Cyro & ipsa plena fuit. Ad regem etiam magnum hæc gloria pervenit. Creditum est enim, post ipsam, cum nulla muliere rem habuisset regem. Ex his omnibus in mentem venit Aspasie in somnii, columbæ, verborumque ejus, & quæcunque dea prædixisset. Quare

ἀρχῆς μελεδωνὸν αὐτῆς γενόμενα, καὶ ἔθηκε τῇ Αφροδίτῃ τελεσίηρα, καὶ χαιεσίηρα. πρῶτον μὲν ἔν εἰδωλον χρυσοῦν ἀρκέντως μεγέθους ἔχον, αὐτῇ κατεσκευάσατο. ἐνενοεῖτο δὲ τὸ ἀγάλμα τῆτο Αφροδίτης εἶναι, καὶ πελειάδα αὐτῇ παρέσπασε λιθοκόλλητον. καὶ ἀνά πᾶσαν ἡμέραν θυσίαις τε ἰλεῖτο, καὶ δῶρημαῖς ἀπέπεμψε δὲ καὶ Ἑρμοσίμῳ πατρὶ δῶρα πολλὰ καὶ καλά, καὶ πλεῖστον αὐτὸν ὑπέσπασε. σωφροσύνη τε δέξθη, ὡς αἱ Ἑλλωίδες γυναιῆδες λέγουσι, καὶ αἱ Περσίδες. ὄρμητον ἔκομίσθη ποτὲ Κύρω ἐκ Θεσσαλίας, πέμψαντι τὸν ὄρμον Σκοπᾶ τοῦ νεωτέρου. πατρὶ δὲ Σκοπᾶ κενόμισθο ἐκ Σικελίας τὸ δῶρον. ἐδόκει δὲ ὁ ὄρμητον θαυμαστῇ τινι τέχνῃ, καὶ ποικιλίᾳ ἐξεργάσθαι. πάντων ἔν οἷς ἔδειξεν αὐτὸν ὁ Κύρω θαυμαζόντων, ὑπερηδοεῖς πατρὶ κειμηλίῳ, πῶρα χρῆμα εἰς Ἀσπασίαν ἀφίκετο μεσσοῦς ἡμέρας, καὶ καλαβῶν αὐτῷ καθ᾽ ἴδουσαν,

credidit, ab initio se illi curæ fuisse, proque beneficiis Veneri ceremonias & sacrificium petegit. Primū igitur satis ingens idolum ex auro in honorem ejus faciendum curavit, quod imaginem Veneris appellabat, & gemis picturatam columbam propter statuit, atq; singulis diebus, sacrificiis & supplicationibus benevolentiam & favorem deæ exposcebat. Patri vero Hermotimo, multa splendidaque dona misit, atque locupletem eum reddidit. Summa continentia per vitam usa est, ut testantur tam Græcorum quam Persarum fœminæ. Monile aliquando ex Thessalia Cyro mittebatur, à Scopâ juniore, quod Scopæ è Sicilia dono missum erat. Hoc mirabili quadam arte, varietateque confectum esse videbatur. Omnibus itaque, quibus id ostendisset Cyrus, mirantibus, gavisus thesauro, repente circa meridiem ad Aspasiam se contulit: quumque eam reperisset dor-

ὑποδύς ὑπὸ θαιμάτιον, Ἐ
 παρὰ κλιθεὶς ἠρέμα, ἀλο-
 φήνῃ ἔμενον αὐτὸς μὲν
 ἀτρεμῶν. ἐκείνη δὲ ἐκά-
 θεδεν. ἔπει δὲ διϋπνίωθη, Ἐ
 ἐθεάσατο τὸν Κύρον; περιωλα-
 κείσα αὐτῷ κατὰ τὴν συνήθη
 τρόπον ἐφιλοφρονεῖτο αὐτόν. ὁ
 δὲ, ἐξελὼν ἐκ τοῦ κισθίου τὸν
 ὄρμον, ἔδειξεν, ἐπειπῶν ὅτι
 ἀξιὸς ἐστὶν ἔσθαι ἢ θυγατρὸς
 βασιλέως, ἢ μητρὸς τῆς διὲ
 ὁμολογῆσης, ἰδὲ, δίδωμί σοι
 τοίνυν (φροσίν) αὐτὸν ἔχειν
 κτήμα, καὶ μοι ὡς ἔχεις πε-
 ριδεμένη, δεῖξον τὸν τράχη-
 λον. ἡ δὲ ἔχ ἠτήθη τοῦ δώ-
 ρου, ἀλλ' εὖ μάλα σοφῶς, καὶ
 πεπαρηδμένως ἀπεκείνατο. καὶ
 πῶς, ἔφη, τολμήσω Παρυ-
 σάτιδ' ἠδὲ δῶρον ἀξιὸν τὴν τε-
 κῆσιν σε περιδέσθαι αὐτῇ;
 ἀλλὰ τῆτον μὲν ἀπόπεμψον
 ἐκείνη Κύρῳ, ἐγὼ δὲ σοι Ἐ
 ἀνδρὶ τέττι παρέξω καλὸν τὸν
 τράχηλον. Ασπασία μὲν ἔν
 μεγαλοφρόνως, καὶ ὑπὲρ τὰς
 γυναικῶν βασιλικῶς τὰ
 ἐναντία ἔδρασαν, ἠπερ εἰώ-
 θασιν γυναικῶν δρᾶν. φιλό-
 σοφοι γάρ εἰσι θεινῶς. ὁ δὲ
 superavit. Sunt enim illæ rerum ad ornatum mun-

mientem subter vestem se
 insinuans, sese clam accli-
 navit & tacite, sineque
 strepitu permansit, donec
 illa somnum perfecit. Quæ
 quum experrecta vidisset
 Cyrum, complexa est
 eum solito more & con-
 suetudine. At ille extra-
 ctum de cista monile mon-
 stravit ei, dicens: Hoc
 certe, vel filia, vel matre
 regia dignum est. quum-
 que annuisset illa: En,
 inquit, eum tibi propri-
 um dono: tu vero col-
 lum eo ornatum mihi o-
 stende. At ipsa non re-
 cepit munus, sed pru-
 dentissime respondit: Et
 quomodo, inquit, au-
 sim, quum hoc donum
 potius matrem tuam Pa-
 rysatidem deceat? Illi igi-
 tur mittito. Ego vero vel
 sine ornamento hoc tibi
 collum satis venustū præ-
 stitero. Aspasia itaque ani-
 mi magnitudine præstans,
 contrarium reliquis regum
 uxoribus faciens, eas longe

Κύρῳ ἡδεις τῆ ἀποκείσει, τὴν μὲν Ἀσπασίαν κατεφίλησεν· αὐτὰ δὲ ἕκαστα κὶ τῶν ποραχθέντων, κὶ τῶν λεχθέντων εἰς ὀπισθολῶ ἐγράψας, ἀπέπεμψε πρὸς τὴν μητέρα σὺν τῷ ὄρμῳ. κὶ ἡ Παρυσάτις λαβῶσα τὸ δῶρον, εἶδεν ἑλαττον ἢ ἦδη τοῖς ἀπεσταλμένοις, ἢ τῷ χρυσῷ κὶ ὑπὲρ τῶν ἡμέφατο τὴν Ἀσπασίαν μεγάλοις δώροις, κὶ βασιλικοῖς. ἠύφρανε γὰρ αὐτῷ μάλις ἐκέينو, ὅτι, καὶ τοι πάνυ σφόδρα δῖδοκιμῶσα τῶν τῷ παιδί αὐτῆς ἢ Ἀσπασίᾳ, ὅμως ἐν τῷ φιλεῖσθαι ὑπὸ Κύρου, ἐβέλετο τῆς Κύρον τεκέσης ἠτιάζσθαι. ἐπῆνεσε μὲν ἔν Ἀσπασίᾳ τὰ δῶρα, εἶ μὲν ἔφατο αὐτῶν δέεισθαι, ἐπει κὶ χρήματα ἦεν αὐτῇ μετὰ δώρων πάμπολλα. ἀπέστρεψε δὲ Κύρῳ εἰπέσας, πολλὰς ἀνθρώπων τρέφοντί σοι γένοιτο ἂν ταῦτα λυσιτελή. ἐμοὶ δὲ σὺ ἀρκεῖς φιλέμενῳ, κὶ κόσμος μοι εἶναι. κὶ ἐκ τῶν ἔν, ὡσαυτὲρ εἰκός, τὸν Κύρον ἐξέπληξε, κὶ ἀναμφιλόγως

sponso delectatus Cyrus, & Aspasiam deosculatus, hæc facta dictaque singula in epistolam conscripta, ad matrem una cum monili misit. Et Parysatis accepto munere non minus propter illa lætata est, quæ erāt in epistola, quam propter aurum, & ob hæc maximis regiisque muneribus eam remunerata est: Hoc enim summam ei lætitiā faciebat, quod tametsi vel sola apud filium excelleret Aspasia, tamen in amore Cyri se vellet superari à matre ipsius. Verum Aspasia munera quidem collaudavit, sed non indigere se illis dixit, nam & pecuniæ plurimæ cum muneribus adjunctæ erant: sed remisit ad Cyrum, Tibi (inquiens) hæc usui possunt esse, qui magnam hominum multitudinem alis: mihi vero sufficit, si te simul amem, & ornamento utar, atque his Cyrum non immerito vehementer commovit. Etenim sine omni controversia, tum

ἔθαυμάζετο ἥδε ἡ γυνὴ, καὶ
 δὴ τὸ κάλλος τὸ τοῦ σώμα-
 τος, καὶ ἔτι μᾶλλον δὴ τὴν
 ἀγένειαν τῆς ψυχῆς. ὅτε δὲ
 ἀνηρέθη Κύρος ἐν τῇ πρὸς τὸ
 ἀδελφὸν μάχῃ, καὶ ἐάλω τὸ
 στρατόπεδον τοῦ Κύρου, μετὰ
 καὶ τῶν ἄλλων λαφύρων, καὶ αὐ-
 τὴ ἐάλω, οὐκ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν
 ἐμπεσῶσα εἰς τὰς πολεμίας,
 ἀλλ' ἀνεξήτησεν αὐτῷ συν-
 πολλῇ τῇ Φρονίδει ὁ βασι-
 λεὺς Ἀρταξέρξης. ἥδει γὰρ αὐ-
 τῆς τὸ κάλλος, καὶ τὴν ἀρετὴν.
 ἔπει δὲ αὐτῷ ἠγάγον διεδε-
 μένῳ, ἠγανάκτη. καὶ τὰς
 μὲν τῆτο δρᾶσαντας εἰς δεσ-
 μωτήριον ἐπέβαλε προσέταξας
 δὲ αὐτῇ διοθῆναι κόσμον πο-
 λυτελεῖ. ἡ δὲ ἀπέσασα, καὶ
 πόλιωμένη, καὶ διακρύβουσα ὑπὸ
 πολλοῖς ἐβιάσθη τὴν ἐκ βασι-
 λέως εὐχολίαν ἐνδύσασθαι. ἐθρῆκει
 γὰρ ἰσχυρῶς τὸν Κύρον. ἐνδύσα-
 σθὲ, ἐφάνη καλλίστη γυναικῶν.
 καὶ παρὰ χροῖμα ὁ Ἀρταξέρξης
 ἐφλέγετο, ἔκατετίκετο, ἔ-
 πρώτῳ γε τῶν γυναικῶν ἦγεν,
 καὶ εἰς ὑπερβολὴν ἐτίμα δι-
 deplorabat. Eam quum induisset, omnium mulierum

formæ pulchritudine, tum
 etiam magis integritate &
 nobilitate animi admira-
 bilis hæc mulier extitit.
 Posteaquam vero Cyrus
 in prælio contra fratrem
 esset occisus, & Cyri ex-
 ercitus adversarii cepis-
 sent, illa etiam cum reli-
 qua præda in manus ho-
 stium incidit, non fortui-
 to tamen neque neglecta.
 Sed requisivit eam singu-
 lari studio curaque rex Ar-
 taxerxes, nomen ejus &
 virtutem cognitam ha-
 bens. Quum autem vin-
 ctam eam ducerent excan-
 duit, & hujus facinoris au-
 ctiores in vincula conjecit.
 Jussitque ipsi magnifi-
 cum, splendidumque ve-
 stitum dari. Quod quum
 audivisset, cum lacrymis &
 gemitu deprecata est: at-
 tamen induere stolam à re-
 ge donatam coacta est
 magna vi à multis. Nam
 summo luctu Cyri obitū

ὣν ἔσπευδεν αὐτῇ χαρίζεσθαι, παρρησίᾳ δὲ ἐν αὐτὸν φιλεῖν εἶδεν ἐκείνους ἦσαν. καὶ ἔτυχεν μὲν τὸ ἐλπίσθαι ὅτι καὶ βραδέως. Διὸ γὰρ ἢ εἰς Κύρον ἄνοια ἐνταῦθα τῇ Ἀσασίᾳ δυσ-ἐκνιπτον ὡς περὶ μάλισσα τὸ φίλτρον ἐπέγραψεν αὐτῇ. χρόνῳ δὲ ὑπερον Τηριδάτης ὁ δυνεχὲς ἀποθνήσκει, κάλλιστος τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ ὠραιότατος γινόμενος. κατέσχευε δὲ ἔτι ἄρα τὸν βίον μερικιέμενος, καὶ ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀνατρέχων. ἐλέγετο δὲ αὐτῷ ἔργον ὁ βασιλεὺς ἀνδρείοτατος. ἐκ δὲ τῶν ἐπένθη βαρύτερα, καὶ δειμύτατα ἦλθεν, καὶ δημοσία κατὰ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν πένθος ἦν, χαριζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τῷ. ἐτόλμα τε εἰς αὐτὸν προσελθεῖν, εἰδὲ πῶς ἀμυθήσασθαι. καὶ γὰρ ἐπίσθρον ἀνιάτως αὐτὸν ἔχειν ὅτι πᾶσι συμβεβηκότες πάθει. τειῶν δὲ ἡμερῶν διελευσῶν, πολλῶν ἀναλα-

Nam gratum ei facere conabatur, sperans posse se memoriam Cyri ex animo ipsius evellere, & persuadere, ut se non minus illo amaret. Verum tarde feroque tandem spe potitus est. Ingens namque Aspasix benevolentia erga Cyrum ejus animo penitus infixæ, vehementem in ea amorem excitaverat, qui elui & tolli, ut si quid aliud, difficillime poterat. Paucis post diebus Teridates eunuchus mortem obiit, formosissimus omnium in Asia, atque pulcherrimus. Is jam è pueris excefferat, & in adolescentibus numerabatur. Hic regi potissimum in deliciis fuisse dicebatur. Quamobrem gravissima lamentatione & acerbissimo mœrore ejus morte affectus est, ac publicus per universam Asiam squalor luctusque fuit, omnibus in hoc regi gratifican-

Ἔσα ἡ Ἀσπασία πενθικῶς,
ἀπιόντι τοῦ βασιλέως ὅτι
λαθρὸν, ἔση διακρύβουσα, &
ὀργῶσα εἰς γῆν. ὁ δὲ ἰδὼν αὐ-
τὴν ἐξεπλάγη, & ἤρετο τὴν
αἰτίαν τῆς ἀφίξεως. καὶ ἐπέειπε
Φησὶ, λυπεμένον σε, βασι-
λεῦ, & ἀλγέοντα ἀφίγμαι
πῶς μὴ θήσασθαι, εἰ σοι βε-
λομένω ἐστίν. εἰ δὲ χαλε-
παίνεις, ἀπαλλάττομαι ὁπί-
σω. ὑπερήσθη τῇ κηδεμονίᾳ
ὁ Πέρσης, καὶ προσέταξεν εἰς
τὸν θάλαμον ἀνελθῆσαν ἀνα-
μείναι αὐτόν. ἡ δὲ ἔδρασε
ταῦτα. ἐπεὶ δὲ ἐπανῆλθε,
τὴν τοῦ ἀνῶχου σολλῶ ὅτι τῇ
μελαίνῃ περιῆψε τῇ Ἀσπα-
σία, καὶ πῶς ἔπρεψεν αὐτῇ
καὶ τὰ τοῦ μειρακίου, καὶ ἔτι
μᾶλλον τὰ τῆς ὥρας αὐτῇ
πρὸς τὸν ἐρασιῶ ἐξέλαμψεν.
ἔπει δ' ἅπαξ ἐχειρώθη τέτοις
ἐκείνῳ, ἠξίωσεν αὐτῶν ἔς'
ἀν' ἀπομαρανθῆ τοῦ πένθους
αὐτῆς ἢ ἀκμῆ, ἕτως ἐσαλμέ-
νῳ ὡς αὐτὸν παριέναι αὐ-
τῶν. καὶ ἐπέειπε χαιρο-
μένην ἐπέειπε αὐτῆ καὶ μόνῃ
τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν, ἔγνωμῶν
μόνον φασίν, ἀλλὰ καὶ τῶ τοῦ
ror remitteret: atque illa

tur. Exacto demum triduo.
Aspasia vestem lugubrem
induta, veniente rege ad
balneum, stetit lacrymans,
oculisque in terram despi-
ciens. Quam quum ille
conspexisset, consternatus
est: causamque quamobrem
advenisset, rogavit,
& illa: Te rex, inquit, lu-
gentem mœrentemque
consolatum veni, si tibi sic
visum fuerit: sin minus, re-
trogradiar. Gavisus hac
cura Persa, jussit ut in tha-
lamum rediens præstola-
retur, donec veniret: atque
illa mandato paruit. Qui
reversus, vestem eunuchi,
supra pullam Aspasiæ cir-
cumdedit: & quodammo-
do conveniebat ei vestis
adolescentis, magisque
splendere forma venustas-
que ipsius hac ratione re-
gi, qui puerum amasset,
videbatur. Quumque se-
mel his captus esset, ro-
gavit eam, ut sic amicta
semper ad se accederet,
donec luctus vis & fu-
ror gratificans ei, morem gessit:

βασιλέως ἡῶν, καὶ τῶν συγγενῶν
 παρεμυθήσατο Ἀρταξέρξῳ,
 καὶ τὸ ἐκ τῆς λύπης ἰάσατο
 πάντων, εἰξάνει τοῦ βασι-
 λέως τῇ κηδεμονίᾳ καὶ τῇ
 ἀφραμυθίᾳ πρῶτον συν-
 εἰῶς.

filiis cognatisque regem
 Artaxerxem consolata est,
 & tristitiæ languorem sa-
 navit, acquiescente rege
 sollicitudini ipsius, & con-
 solationem prudenter ad-
 mittente.

Ἀσπασία) Verum mulieris hujus nomen Milto erat, uti
 in sequentibus docetur, Aspasiæ autem nomen habebat à Cyro im-
 positum, ex nomine celeberrimæ meretricis Milesiæ, quæ Platone
 in Menexeno, Suida, item Athenæo l. XIII. testibus familiariter
 cum Socrate vixit, eumque rhetoricen docuit. Plutarchus in
 Pericle. ἔτω δὲ τὴν Ἀσπασίαν ὀνομασθῆναι καὶ κλεινὴν γενέσθαι λέγουσιν,
 ὡς τε καὶ Κύρον τὸν πολεμήσαντα βασιλεῖ ἐπὶ τῆς τῶν Περσῶν ἡγεμο-
 νίας, τὴν ἡγαπωμένην ὑπ' αὐτῆ μάλις τῶν παλλακίδων Ἀσπασίαν
 ὀνομάσαι, καλεσθῆναι Μιλτῶ πρότερον. ἦν δὲ Φυκαῖς τὸ γένος, Ερ-
 μολίμης θυγάτηρ. ἐν δὲ τῇ μάχῃ Κύρου πεσόντῳ ἀπαχθείσα πρὸς βα-
 σιλέα, πλείστον ἰχυσε. S.

εὐκαρῶ ὑπὸ) Quomodo multi apud veteres sanati.
 Vide Tertullianum de Anima, cap. 27. & ibi Feuardentium. Ci-
 ceronem de Divinat. II. Val. Maximum & alios. Imo non alia apud
 veteres frequentior ratio medendi fuit. Concedebant ægroti in
 templum Æsculapii, ibique capiebant somnia, quæ curationis
 modum docerent. Habes apud Aristidem locis plurimis, & inde
 tabellæ, somniorum indices, in templo ejus suspensæ, quarum
 aliquas vide sis apud Hieronymum. Mercurialem de arte Gymnast. sta-
 tim. à principio libri. S. Confer Justinum lib. 12. cap. 10. Cur-
 tium lib. 9. & ex recentioribus Döringum Medicum Giessensem lib.
 de Med. & Medicis fol. 59. Königius.

ἢ ἀεὶ σερῶ) Faber ait alios legere οἶ, sed utrumque vitio-
 sum esse: quam vero ipse lectionem probet, non indicat. Suspi-
 cor tamen legendum esse, οἶον ἀεὶ σερῶ, ut appareat non veram
 fuisse columbam, sed Venerem ejus quandam præ se tulisse spe-
 ciem. S. Lectionem οἶ præferendam puto, Vult enim Augustor.
 simul ac obdormivit Aspasia columbam ad eam, venisse, & sæpe
 Noster ita loquitur. vide indicem in οἶ. K.

Ἀφροδίτης σεφάνων τῶν ῥοδίων) Quibus scilicet ex pagano-
 rum religione simulacra ejus exornata erant. S.

ὀφθαλμὸς δὲ εἶχε μεγίστος) Observant studiosi harum rerum , veteribus inter præcipua pulchritudinis argumenta numeratam oculorum magnitudinem. Unde ipse etiam *Homerus* Junoni tribuit , eamque βοῶπιν appellat. *Aristænetus* de Laidæ suæ pulchritudine : ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγῆς καὶ καθαροῦ φωτὶ ἀγλάμοσσοτες. S.

ὀλίγον ὡς καὶ ἐπίγρυπτον) Erat etiam subadunco naso. ὑπόγρυπτον diceret *Philostratus*. Persæ enim nasum aquilinum generosi animi indicem pulchrumque existimabant , quia *Cyrus* Persicæ Monarchiæ conditor , γρυπὸς fuerat natus. benè autem additur ὀλίγον, parum. Nam aduncus nasus à formarum spectatoribus ut turpiculus ridetur. in *Ter. Heautontimor.* elegans quidam ait :

rufamne illam virginem (ducam uxorem)

Cestiam, sparso ore, adunco naso ? non possum pater.

de *Cyro* γρυπῶ *Plutarch.* in *Aprophtheg.* Reg. & Imperat. *Aristotel.* lib. I. *Rhet.* cap. 2. ἡ γρυπώτης καὶ ἡ σιμότης, ἔ μόνον ἀνιέρμα ἔρχεται εἰς τὸ μέσον, ἀλλὰ καὶ σφόδρα γρυπὰ γενόμενα ἢ σιμὰ, ἔτω ἀγρίθενται τῷ ὄντι, ὥστε μὴδὲ μυκτῆρα δοκεῖν εἶναι. *Nasus aduncum* ἔ σιμίαν, si fuerit modicum ἔ remissius, ad medium propius accedis : quæ autem valde aquilina, ἔ sima sunt, ea nasum ita afficiunt, ut ne naves quidem videantur esse. *Plato* lib. 5. de *Rep.* τὸ γρυπὸν (τὸ καλῶν) βασιλικὸν φατὲ εἶναι, nasum aduncum pulchrorum dicitis aliquid habere regii. K.

Μιλτώ) MSS. B. & C. habent Μιλῶν. S.

ἔ τρέπτε τὸ αἰδῆμον) MSS. B. & C. τὸ ἀρμόδιον. *puto* ἀρμόδιον scribendum. S.

ὡς δὲ ἦλθε τὸ πρῶτον) Historiam integram habet *Plutarchus* vita *Artaxerxis*. S.

οἱ Πέρσαι) Persæ solebant ,

Postquam epulis exempta fames mensæque remotæ,

largius circumferre vinum , & comotationibus ita indulgere, ut mero graves conviviis efferrentur, Xenoph. lib. 8. *Ὁ δὲ Κόρξ παιδ.* *Herodot.* lib. I. cap. 133. breviter. οἶνο καὶ ἄρτα περιπέταται (οἱ Πέρσαι) Persæ admodum dediti vino sunt. Ipsius regis compotores ποῦ nisi ὑπερμεθυσθέντες immane quantum ebrii discedebant. *Athenæus* lib. IV. p. 149. K.

μεσῶντι ἔν τῳ ἑσπέρας) Solebant reges Persarum in cœnam adhibere reginam, cum vero inebriari vellent, pellices jubere adduci.

duci. Eam ergo consuetudinem hoc loco Noster respicit. *Plutarchus* lib. de conjug. græc. τοῖς τῶν Περσῶν βασιλεῦσιν αἱ γυνῆσαι γυναῖκες παρακάλω) δειπνεῖσι καὶ συνεσιῶν) , βελόμβροι δὲ παύζειν καὶ μεθύσκεσθαι , ταύτας μὲν ἀποπέμψουσι , τὰς δὲ μεσογυγὰς καὶ παλλακίδας καλέουσι. S.

ὑπὸ τῷ τροφῶν) *Gesnerus* habet τροφῶν. S.

ἑταρικά δὲ) γὰρ, *Gesnerus* habet. MSS. B. & C. ἐθεῖκα ἢ μάλα , & est optimum. S.

καὶ διδάγματα. γ. τ. κ. χ. ε.) *Deesse* quid videtur. nec enim coherent διδάγματα ἔργα. mallet καὶ διδάγματα καὶ γυναικῶν. S. Romana editio interpungit post διδάγματα , ut adeo Noster & μαθήματα & διδάγματα illa ἔργα vocet. quod' probo. K.

ἕτε λέσασθαι) Quod alioquin fieri necesse erat ex more, cujus verba extant in sacris, lib. *Esther* cap. 2. S.

ἀνδραγαθήσασα) MSS. B. & C. ἀνδραγαθῆσα. S.

καθηλικῶς ἔχουσι , καὶ τοῦ εἶδους) *Gesnerus* , ἔχουσι τοῦ εἶδους, ἔτι δὲ καὶ τῷ τρόπῳ μᾶλλον. Non videtur necessaria hæc emendatio. S.

ὑπερηγάθη) *Vulstejus* in suo codice videtur habuisse ὑπερηγάθη. vertit enim : ardente amore flagrare cepit. S. ὑπερηγάθη est, demiratus est ejus generosum animum, postea vero, admirationem amor insecutus est. pergit enim Auctor : οὐ δὲ τέτων ὁ Κύρος πλεον ταύτῳ ἀγάπης. exinde *Cyrus* illam præ omnibus aliis, quibuscum versatus unquam est, adamavit. K.

εἰς βασιλέα τὸν μέγαν) Id est Artaxerxem, fratrem *Cyri*, non *Cyrum* ipsum, quod *Gesn.* arbitratus est. Hic enim tunc βασιλεὺς μέγας id est, rex Persarum (vide ind. βασιλεὺς) non fuit. *Justin.* lib. V. cap. II. Eodem fere tempore *Darius* rex Persarum moritur, *Artaxerxes* & *Cyros* filiis relictiis. Regnum *Artaxerxi*, *Cyros* civitates, quarum præfectus erat, testamento legavit. S.

πειραθῆναι Κύρος) Sententia totius loci hæc est : *Aspasia* ea venustate fuisse, ut de ipsa ubique loquerentur homines, vulgoque ferrent *Cyrum* in tantum illam diligere, ut ex quo eam nactus est à satrape, justæ uxoris loco habuerit, nec cum ulla alia cubuerit. Male hæc omnia interpretes ad regem refert. Nam ut ante diximus, non *Cyrus*, sed *Artaxerxes* Rex fuit. Nisi fors qui fratres etiam regis, reges dici posse objiciat. Quod tamen hoc loco historiam obscurare nemini occultum esse potest. Idem peccatum, paulo ante ab interprete commissum est

in iis verbis : proinde regis in *Aspasiam* animus &c. nam τὸ regis, in Græco non est, quemadmodum nec salva historiæ fide esse potest. S.

πλάσιον αὐτὸν ὑπέφλυε) *Gesnerus* habet ἀπέφλυε. quod & *Faber* probat. S. ὑπέφλυε non videtur carere emphasi hoc loco, ac si filia patrem submissis sæpe muneribus sensim locupletaret. Nec cum paulo ante ἀπέπεμψε præcesserit, ἀπέφλυε statim subdere Auctor, ut puto, voluit. cui enim non liceat ὑποφαίνειν pro ἀποφαίνειν ponere, ut lectissimi Auctorum ὑποδεικνύειν pro ἀποδεικνύειν solent ? K.

ὑποδὺς ὑπὸ θοιμάτιον) Ita omnes. Mallem tamen ὑποδῆς, quomodo & *Vultejus* legisse videtur. S. Quo sensu ὑποδούς hic corrigatur juxta cum ignarissimis scio. ὑποδὺς elegans & optimis Auctoribus usurpatum est. vix autem dabis idoneum scriptorem, qui ὑποδὺς ὑπὸ θοιμάτιον dixit. Est autem ὑποδὺς secundum *Hesychium* & alios ὑπεσελθὼν, clam ingressus, clam se ingerens, obrepens, subiens, ut pulli gallinæci matris alas subeunt. K.

θεοιδίαξ αὐτῆ) *Cuperus* III. *Observ.* cap. 15. legit αὐτῆ ut referatur ad τραχίλω. S. *Gesnerus* αὐτῆ. quo pacto, inquit *Aspasia*, munus *Parysatide*, matre tua dignum, ipsa induere poterit ? *Parysatidi*, non sibi absolutissimæ artis donum deberi modeste confitetur. Ego pro αὐτῆ legerem αὐτῆ, quod hic est pro ἑμαυτῆ, ut lib. I. cap. 32. notatum, ἑαυτῆ κρᾶτιστα pro ἑμαυτῆ κ. hæc enim pronomina omnium personarum sunt. huc pertinet illud *Matth.* 23. vers. 37. Ἱερουσαλὴμ Ἱερουσαλὴμ ἡ ἀποκτείνουσα τὰς προφῆτας καὶ λιθοβολῶσα τὰς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτὴν, loco, πρὸς σαυτὴν, ad te. vide *Hesych.* in αὐτός. *Suidam* in ἑαυτῆ. *Budæum* in *Comment.* L. G. p. m. 34. Sed hæc prolixius dabimus, Deo volente, in notis ad *Matthæum*. K.

ἦπερ εἰώθασιν γυναῖκες δεῖν) Hæc *Cuperus* idem, ut interpretatione glossatoris putat delenda. S. Quod quidem glossam hoc loco respiciat, nihil plane video. Ita enim verto. *Aspasia* igitur, magno &c, ultra sexum regio animo contra quam solent mulieres, egit. K.

μετὰ καὶ τῶν ἄλλων λαφύρων) Quoniam Persarum more *Cyrum* secuta erat in militiam. *Xenophon* lib. I. *Maximus Tyrius* differt. XVI. Πέρσαις μὲν αἱ παλλακίδες ἔπον, ἵνα μάχων καλῶς ὑπὲρ φιλοῦτων. Adde *Curium* lib. III. cap. 3. & aliis locis. S.

ἀλλ' ἀνεζήτησεν αὐτὴν) Xenoph. lib. I. Rex interim cum suis castra diripit, ac Cyri ipsius pellicem Phocaicam, eximia specie, ac prudentia etiam, uti fama ferebatur, mulierem abducit. Meminit etiam Plutarch. prædicto loco. S.

ἢ δὴ ἀκέσασα) Rectissime Leopardum puto emendasse ἀκασα h. e. invita. Vide eum lib. II. Emend. cap. 12. S.

Φαρρῶν ὅτι. Κ. μ. α. ε. α. δ. δ' ἔν) Hæc ita Faber corrigit ; Φαρρῶν Κύρῳ εἰ μὴ ἀναπέσει ἐπιλαθῆσθαι αὐτὴν, διδάξει γὰρ. ego nihil definio. S. Locus omni caret vitio, si modo recte interpungatur. post Φαρρῶν, minor distinctio ponenda. fretus enim donis & blandimentis Artaxerxes se Aspasix persuasurum putabat, ut Cyri memoriam exueret, seque æque ac Cyrum admiraret. K.

βασιλεῖ τέτω) Faber τέτο. puto emendationem esse veram. S. Pertinet enim τέτο ad χειρογράφων. K.

παρεμυθήσατο Ἀρταξέρξῳ) Tum quidem Aspasia luctum Artaxerxis imminuit, at, brevi interjecto tempore, ipsa fuit majoris luctus materia. Nam filius Artaxerxis natu maximus Darius, in regni parte locatus à vivo adhuc parente, Aspasiam quoque una cum regno sibi tradi voluit. quod pater plus justo indulgentior filio non abnuere sustinuit : sed statim pœnitentia ductus, ut quod promiserat, religionis prætextu negare posset, Solis eam sacerdotio admovit, quo ipso illi perpetua erat castitas imperata. Hoc Darius adeo ægrè tulit, ut, fratribus etiam in societatem sceleris allectis, parricidium cogitaret, id cum jam exsequi vellet ἐπ' αὐτοφάσῳ deprehensus pœnas capite luit. ut Noster innuit lib. IX. in fine. Artaxerxes autem morbo ex mœnore contracto obiit. K.

ΚΕΦ. Β.

Πεὶ Μουσῶν.

CAP. II.

De Musis.

Οὐδεὶς ἔτε πλάσῃς, ἔτε γραφῆς τῶν Διὸς θυγατέρων τὰ εἶδη παρέσῃσεν ἡμῖν ὠπλισμένα. ὁμολογεῖ δὲ τέτο, ὅτι δεῖ τὸν ἐν Μούσαις

Nemo vel fictor, vel pictor, filiarum Jovis imagines armatas nobis exhibuit, quo significatur, id vitæ genus, quod in musis cōsu-

βίον,

βίον, ἐρρωτικόν τε ἅμα, καὶ
 ὄψωνον εἶναι. mitur, placatum simul &
 mansuetum esse oportere.

ὠπλισθῆναι) Lacedæmonii quidem Musas in Martium
 pulverem productas ante pugnam sacris solenniter peractis pro-
 pitiare sategerunt. *Plut.* in Lacon. *Apophteg.* at galeatas pingere
 easdem vel fingere nemo unquam ausus est. Nam, ut *Arnob.*
 lib. 6. adversus Gentes ait, cum iibiis & psalteriis Musæ pinguntur.
 Minerva tamen militari sub galea delitescit picturæ beneficio. K.

Κ Ε Φ. γ.

CAP. III.

Περὶ Ἐπαμεινώνδου, καὶ Δαί-
 φάντου, καὶ Ἰολαΐδου. *De Epaminonda, Daiphanto,*
Io, & Iolaida.

Ἐπαμεινώνδου ὅτε ἐτρώθη
 ἐν Μαντινείᾳ καρδίαν, εἰς τὴν
 σκηνὴν κομιθεὶς ἔτι ἔμψωνος
 Δαίφαντον ἐκάλεσε, ἵνα ἀπο-
 δείξῃ στρατηγόν. οἱ δὲ ἔφα-
 σαν τεθνᾶναι τὸν ἄνδρα, εἶ-
 τα Ἰολαΐδαν καλεῖν διατα-
 χέως ἡξίε, ἐπεὶ δὲ καὶ αὐ-
 τὸς ἐλέχθη τεθνᾶναι, σω-
 βέλδουσε διαλύσασθαι πρὸς
 τὰς πολεμίους, καὶ φίλιαν
 θείσθαι, ὡς μηκέτι στρατηγὸς
 καθ' ἁλαμβανομένους ἐν Θή-
 βαις.

Epaminondas quum
 mortiferum vulnus in
 Mantinensi pugna acce-
 pisset, delatus in castra vi-
 vus adhuc, Daiphantum
 accersi iussit, ut ipsum du-
 cé declararet, quem quum
 occubuisse dicerent, rursus
 iussit Iolaidam vocari.
 Quum vero ipsum etiam
 mortuum esse dicerent,
 suavitatis, ut pacem cum
 hostibus & amicitiam fa-
 cerent, eo quod nullum

amplius ducem Thebæ haberent.

συνεβέλδουσε ἀγλύσασθαι) De hoc neque *Diodorus* quid-
 quam, neque *Xenos Cornelius*. Nec apud *Xenophontem* aliquid
 huiusmodi reperio. *Cornelius* ita: *Epaminondas cum simad-*
verteret mortiferum se vulnus accepisse, simulque se ferrum, quod
ex hastili in corpore remanserat, extraxisset, animam statim amis-
erunt: usque eo resipuit, quoad renunciatum est, vicisse Bæotios.

Id postquam audivit, satis, inquit, vixi, invidius enim morior. Meminit tamen Plutarchus in Apoptheg. Imperat. & pro Ιολάδαν, quod est apud Nostrum, Ιοχίδαν scribit. S.

καλαλαμδανορδύς) Isaac. Vossius & Tanquil. Faber legunt καλαλιμπανομένε. S. Retinerem lectionem vulgatam, quæ significat, Thebis imperatorem amplius deprehendi, neminem. K.

ΚΕΦ. Δ.

CAP. IV.

Περί Σεσώστριδος.

De Sesostride.

Φασίν Αιγύπτιοι Σεσώστριν παρ' Ερμῆ τὰ νοήματα ἐκμωθῶσαι. Ægyptii dicunt Sesostridem à Mercurio solertiam & consilia didicisse.

παρ' Ερμῆ) De hoc Ægyptiorum Mercurio multa Diodorus lib. I. interque alia regem Osiridem omnia cum eo communicare consuevisse, ac maxime consilio ejus usum esse. Videndum igitur, utrum ex incognitis nobis scriptoribus hæc Noster habeat, an memoria lapsus Sesostrim scripserit, cum Osiridem intelligeret. Nam Sesostris quidem longis temporibus post regnavit. S.

τὰ νοήματα) Non puto posse dubitari, quin legendum sit τὰ νόμιμα, mirorque id à Fabro moneri neglectum. vide infra XIV. 32. S. Νοήματα in νόμιμα sine fontica ratione demutare non auisim. Ægyptii enim Mercurio tribuere solent νόμιμα leges & jura, & νοήματα i. e. ἐπινοήματα, ἐφευρήματα, ἰννευα & solenter excogitata. Ille enim indole fertur præditus fuisse singulari πρὸς ἐπίνοιαν (id est νοήματα) τῶν θυναμένων ὠφελῆσαι τὸν κοινὸν βίον, ad excogitanda quævis communi vitæ profutura. Diodor. lib. I. Biblioth. quod autem νοήματα sint prudentes ἰννευα, id Aristoph. non uno loco docebit, in Vespis: τὰ νοήματα σώζει αὐτῶν, inquit de poetis Comicis, serrabitis ipsorum ποῆματα solenter excogitata. ἐπινοήματα τῶν θραμάτων, Scholiastes ait. & alibi idem, τὸ μὲν νόημα τῆς θεῆς, id est, τὸ ἐφεύρημα, ἢ ἐπίνοια, res quidem ἰννευα & excogitata est à Dea. At quæ νοήματα Sesostris à Mercurio edoctus est inquis? Quæ in historia huic Regi ut primo auctori ascribuntur, ea omnia hic puto intelligi. Ille enim descripsit Ægyptum in XXXI νομῆς, præfecturas: aggerum moles in altum eduxit, ut urbium in plano sitarum incolæ, Nilo agris superfu-

persuaso, haberent, quo se reciperent, ille Nilum crebris fossis per totam Ægyptum sparsit, agros (ἀγροίς) colonis divisit, tributa & reditus ordinavit. agrimenforibus usus est, aliaque opera primus condidit, μεγάλα κὲ θαυμασὰ ταῖς ἐπινοίαις, magna & admiranda ingenioso commento. Didor l. c. p. 51. Herod. lib. 2. Hæc illa sunt νοήματα, meo iudicio, quæ à Mercurio id est à Thouth vel Toth, Sesostris accepit θεοσδοία. Ascribi hic merentur verba Auctoris Ερμαῖκῶν lib. 1. ἴν' εἰ ἐλθωμεν, inquit, εἰς τὰς ὁμοίας (omnino legendum ἐνοίας vel ἐπινοίας) ἀρ' ἔχι κὲ τὸν ἡμέτερον Ερμῆν ἀκείεις, τὴν τε Αἴγυπτον εἰς λῆξιν κὲ κλήρας ἅπασαν τεμεῖν, χωρῆα τὰς ἀγροὺς καθ' ἑκατέρησιν, κὲ διόρυχας τεμέσθ' ταῖς ἐπαρδύουσι, κὲ νόμους (l. νομῆς) θεῖναι, κὲ τὰς χώρας ἀπ' αὐτῶν προσεῖπαι, κὲ καθ' ἑστέρας τὰς συναλλάξεις τῶν συμβολαίων, κὲ νεωστὶ φύσασθ' κατὰ λόγον τῆς τῶν ἀστρῶν ἐπιτολῆς, κὲ βολίνας τεμεῖν κὲ πρόσγε ἀριθμῆς κὲ λογισμῆς κὲ γεωμετρικῆν ἀστρονομίαν τε, ἀστρολογίαν κὲ τὴν μαθητικὴν κὲ τὴν γραμματικὴν ἅπασαν εὐρήνια παραδύναι. Vi igitur veniamus ad intentiones, nonne audis nostrum quoque Mercurium totam Ægyptum in regiones & partes divisisse, dum arva funiculo dimensus est, fossasque ad irrigandum duxisse, & nomos (præfecturas) constituisse & à nomis regionibus nomen imposuisse, præterque conventiona introduxisse, & tandem siderum ortus catalogo complexum esse, & botanicam, insuper numeros, computationes, astronomiam, astrologiam, musicam, & totam Grammaticam a se inventas docuisse. Hæc Cyrillus Alexandr. lib. 1. contra Julianum p. 30. Tomi 6. Paris. Edit. Cæterum de Sesostris consulendi Vossius lib. 1. Theol. Genzil. cap. 29. Alardus in Epiphyll. p. 139. Rupert. in Histor. Univers. cap. 3. p. 35. 36. ex notis Königianis. K.

ΚΕΦ. ε.

Περὶ Λαΐδ.

CAP. V.

De Laide.

Ὅτι Λαΐς ἢ ἐταῖρα, ὡς Φησὶν Αλεξοφάνης ὁ Βυζάντιος, καὶ ἀξίνη ἐκαλεῖτο. ἤλεγχε δὲ αὐτῆς τὸ ἐπώνυμον τῆτο, ἢ τῆ ἥδ' ἄγριότητά.

Lais scortum, ut refert Aristophanes Byzantius etiam Axine dicta fuit. Quod ejus cognomentum, morum & ingenii feritate & sævitiam redarguebat.

Λαΐς) Habes hæc infra lib. XIV. cap. 35. ad verbum, ubi vide, quæ notavi. S.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. 5.

CAP. VI.

Περὶ Μαρείου καὶ Κάτωνος
πατέρων.

*De Marii & Catonis
parentibus.*

Ὅτι γελῶν ἔξεστιν ἐπὶ τοῖς
μεγάλως φρονέσει δὲ τὸς
πατέρας, εἴγε ἐν Ῥωμαίοις
μὴ Μαρείου τὸν πατέρα οὐκ
ἴσμεν, αὐτὸν δὲ θαυμάζο-
μεν δὲ τὰ ἔργα. Κάτωνος
δὲ ἢ προσέυτε κὴ αὐτὸν ἢ
πατέρα ἀναζητεῖν χρὴ.

Omnium risu digni sunt,
qui majorum stemmata ja-
ctitant, siquidē in Roma-
no populo, Marii quidem
patrem ignoramus, ipsum
vero propter rerum gesta-
rum magnitudinem admi-
ramur. Catonis etiam se-
nioris patrem si quis nosse velit, multo studio requirat
necesse est.

γελῶν ἔξεστιν) Vide Juvenalem Satyra VIII. quæque in-
fra scribimus lib. 14. cap. 36. S.

ΚΕΦ. 7.

CAP. VII.

Περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ
Ἡφαιστίωνος.

*De Alexandro & Hephæ-
stione.*

Ὅτι Ἀλέξανδρος τὸν Ἀχιλ-
λέως τάφον ἐσεφάνωσε, καὶ
Ἡφαιστίων τὸν ἢ Πατροκλῆς,
ἀντιπρόμενος, ὅτι κὴ αὐτὸς ἠὲ
ἐρώμενος ἢ Ἀλεξάνδρου,
ὡσπερ Ἀχιλλέως ὁ Πάτρο-
κλος.

Alexander Achillis mo-
numentum coronavit, &
Hephæstion Patrocli: si-
gnificans, se ita charum A-
lexandro esse, ut Patroclus
fuiſſet Achilli.

Ἀλέξανδρος) Arrianus lib. 1. S.

ἐσεφάνωσε) More scilicet veterum. fertis enim & coronis
sepulchra heroum decorate solebant. Quod à Kirchmanno in
opere de Funeribus prætermiſſum, hic notari debuit. Plutar-
chus in Alexand. ubi hanc ipsam habet historiam: τὸν Ἀχιλλέως
τήλω ἀλειψάμενος λίπα, κὴ μὴ τῶν ἐταίρων συνάδερμαίων γυμνός,

ὡςπερ ἔθθη ἐσὶν, ἐσεφάνωσεν. Ex hoc ritu post eundem, Achillem ita veneratus est Antoninus, uti docet *Herodianus* lib. IV. cap. 8. Alexandrum vero Octavius, de quo *Sueton.* cap. 18. Per idem tempus conditorium & corpus Magni Alexandri, cum prolatum è penentrali subiecisset oculis, corona aurea imposita ac floribus aspersis veneratus est. *Curtius* de Alexandro, cum sepulchrum Cyri inspiceret: Corona aurea imposita, amiculo cui assueverat ipse, solum in quo corpus jacebat, velavit. lib. X. cap. 1. S.

Ηφαισιων) Hoc apud neminem alium invenio. S.

ΚΕΦ. η.

CAP. VIII.

Περὶ Κλεομένους ὀπιβελῆς καὶ De Cleomenis dolo contra
Ἐ Αρχωνίδου. Archonidem.

Κλεομένης ὁ Λάκων τῶν ἑταίρων τῶν αὐτῆ ὠφθαλμῶν Αρχωνίδου, κοινωνὸν ἐποιεῖτο τῶν πραγμάτων. ἐπώμνυεν ἔν ἐ κατάχοι, πάντα σὺ τῇ αὐτῆ κεφαλῇ πράττειν. κατὰχῶν ἔν τῷ ἀρχῆ, ἀποκείνας τὸν ἑταῖρον αὐτῆ, ἀποκείνας ἔ κεφαλῷ, μέλιτι ἐν σκεύει ἐμβαλὼν, ὁπότε μέλλοιμι πράττειν, πῶ ἀγείρω προσκύψας, ἔλεγχυ ὅσα ἐπραττε, λέγων, μὴ παρασσονδεῖν, μηδὲ ὀπορκεῖν. βελδέαθαι δὲ μὲ τῆς Αρχωνίδου κεφαλῆς.

Cleomenes Lacon assumpto uno ex familiaribus suis Archonide, eum consortem & adiutorem sui propositi fecit. Juravit igitur ei, si voti compos fieret, se omnia cum ipsius capite transacturum esse. Quum vero potitus rerum esset, occiso socio, caput ejus resectum vasi pleno mellis imposuit: & quotiescumque aliquid agere instituisset, ad id inclinatus propositum narrabat: dicens, se pactum non violare, neque jusjurandum fallere: etenim consilium se cum Archonidis capite capere.

μέλιτι ἐν σκεύει) Cogitandum, annon ἐν σκεύει sit à glossa? S. Non puto. K.

λέγων) Quid de hac re judicandum sit, vide apud *Grotium* lib. II. cap. 13. §. 3. de I. B. & P. S.

βελευεαζ δέ) βελευεσθαι ἢ lege, si Fabrum audis. S. *Faber* hoc ipso non tam corrigi Auctorem, quam explicat. Nam ἢ apud Atticos pro ἢ usurpatur. *Aristoph.* in *Anibis*.

Εἴθ' ὅγ' Ἀπολλῶν ἰατρὸς ὦν ἰάσθω' μισθοφορεῖ ἢ.

Postea Apollo, medicus cum sit, sanet; æs enim meret.

ubi Scholia. τὸ δέ, ἀντὶ τῷ ἢ, pro ἢ, enim, usurpat ἢ, vero, quod *Suidas* pro more suum fecit in δέ. *Homerus Odysf.* α.

Εὐνῆ δ' ἔποσ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός.

Nympham illam teigit; nam conjugis horruit iram.

ubi *Eustathius*, φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸν, ἢ, σύνδεσμον ἐνταῦθα αἰτιολογικῶς κείμενον, ἰσοδυναμεῖν τῷ, ἢ, *Veteres ajunt*, in χόλον δέ &c. conjunctionem ἢ pro causa sumptam paria facere cum ἢ, enim. K.

ΚΕΦ. Θ.

CAP. IX.

Πῶς ὁ Τιμησίας ἐκὼν ἀπῆλθε
τὴ πατρίδ'.

Quomodo sponte discesseris
è patria Timesiās.

Τιμησίας ὁ ΚλαζομένιⓄ καλῶς ἐξηγήσατο τῶν Κλαζομενίων. ἰὼ ἢ τῷ ἀγαθῶν ἀνδρῶν. ὅς γε μὲν εἴωθε καλιχύειν τῶν τοιούτων φθόνⓄ, καὶ τῷ Τιμησίε κατεκράτει. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὀλίγον ἔμελε φθονεμένῳ αὐτῷ. τὸ δὲ πατρίδος ἐκέينو αὐτὸν ἐξελάσαι φασί. παρῆει δ' αὖ διδασκαλείς, οἱ δὲ παῖδες ἀφείδντες ὑπὸ τῷ διδασκάλῳ ἔπαζον. γίνεται δὲ δύο παίδων ὑπὲρ γραμμῆς φι-

Tiræsius Clazomenius bene juxteque Clazomeniis præerat. Etenim vir erat probitatis singularis. Invidia vero, quæ ejusmodi viris vim adhibere consuevit, etiam in illum suam acerbiter atque stimulum contulit. Et primum quidem, parum eum invidia vulgi commovebat. Verum hoc in causa, fuisse, quamobrem patria pulsus sit, ajunt.

Transibat quodam tempore per scholam, pueri vero

ἀοιμία· καὶ ὁ εἰς ἐπώμοσεν,
 ἔτω ἐγὼ Τιμησίᾳ τὸν ἐγκέφα-
 λον ἐξαράξαιμι. τῆτο ἐκεῖ-
 ν[Ⓞ] αἰκίσας, καὶ ὑπολαβὼν
 ἀκρατῶς ἔχειν φθόνε, καὶ
 δεινῶς ὑπὸ τῶ πολλῶν μεμι-
 σῆσθαι, εἶγε καὶ οἱ παῖδες αὐτὸν
 μισῶσι, μήτι γὰρ οἱ ἄνδρες,
 ἀπῆλθεν ἐκὼν τῶ πατερίδ[Ⓞ].
 & vehementer à suis civi-
 bus odio haberi, siquidem & pueri odissent, nedum vi-
 ri, sponte atque ultro à patria concessit.

ὅς γε μὴν εἴθε κατιχύειν τῶ τοιούτων φθόν[Ⓞ]) Probis puta
 & bonis. nemo enim omnibus placere potuit. Et hoc est, quod
 etiam Lipsius observat. lib. IV. Polit. cap. 6. & naturam regni
 ingeniumque esse scribit. S.

ὑπὲρ γραμμῆς) Plutarchus excutientem aliquem astra-
 gula ex fossa hoc dictum ait protulisse lib. de Rep. gerend. S.

ΚΕΦ. Ι.

C A P. X.

Ὅτι πρῶτοι ἐκόψαν Αἰγινήτῃ
 νόμισμα.

Αἰγινήται ποτε ἐδωκῆσαν
 τὰ μέγιστα ἐν τοῖς Ἑλλήσιν.
 ἀφορίαν τινὰ χρόνων καὶ
 δικαιοσύνην λαχόντες. δύ-
 ναμιν γὰρ ναυτικὴν ἔχον, καὶ
 ἦσαν μέγιστοι. ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς
 Περσικοῖς ἀγαθοὶ ἐγένοντο,
 καὶ διὰ ταῦτα καὶ τῶν ἀεισεύων
 ἠξιώθησαν. καὶ πρῶτοι νόμισ-
 μα ἐκόψαντο, καὶ ἐξ αὐτῶν
 ἐκλήθη νόμισμα Αἰγινάϊον.
 percusserunt, quod ex ipsis nomen accepit, ut Æginense
 nomisma vocaretur.

Quod primi excuderint mo-
 netiam Ægineta.

Ægineta quondam plu-
 rimū inter universos Græ-
 cos poterant, temporis fer-
 tilitatem & opportunitatē
 nacti. Copias enim navales
 possidebant, & erant po-
 tentissimi. Sed & contra
 Persas emicuerunt, & idcir-
 co præmium fortitudinis
 inter primos sunt consecu-
 ti, & primi nomisma per-
 cusserunt, quod ex ipsis nomen accepit, ut Æginense
 nomisma vocaretur.

εὐφορίαν) Hoc *Fabro* vitiosum, pro quo substituendum putat εὐκυσίαν. Non probo. Vide indicem. S. εὐφορίαν τινὰ χρέων, quendam temporum felicem proventum. Hoc ipso indicatur non usque quaque fertilem semper fuisse hanc insulam, sed certo tempore eam ultra soli lapidosi ingenium largo frugum proventu incolas locupletasse. *Strabo* lib. VIII. *terram Insule hujus in summo saxosam, in profundo glebosam ait, &c.* K.

δύναμιν ἢ Ναυτικὴν ἔχον) Sic ut & imperium tenerent Græci maris. Consule *Euseb. Num. M D VIII. Casaub.* ad *Polyb.* pag. 205. Nos quoque aliquid de ea re in curis secundis ad Nostros de *Militia navali* libros, quos iniquitas temporum hominumque oppressit hactenus, & fortasse in totum abolebit, S. *Strabo* lib. 8. αὐτὴ δ' ἔστιν ἡ θαλασσοκρατήσασά πολις ἢ πᾶσι πηλοῦσι ἀμφισβητήσασά πολις πρὸς Ἀθηνῶνας, ἐν τῇ πᾶσι Σαλαμῖνα ναυμαχία κατὰ τὰ Περσικά. hæc est, quæ olim maris imperium sibi vindicavit, & bello Persico in pugna navali ad Salaminem primas Atheniensibus ambiguas fecit. K.

ἐν τοῖς Περσικοῖς) In bello contra Xerxem ad Phalerum. Habes apud *Herodotum* lib. VIII. S.

πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο) *Eustathius* ad *Iliad.* B. Εκόπη ἢ ἀργύριον πρῶτον ὑπὸ Φείδω ἐνταῦθα (ἐν νόσῳ Αἰγίνα puta, de qua præcellerat) ἢ ἢ φασὶ ἐξαιρέτῶν τι ἐν ἀργυρίοις, ὁ Αἰγινῶν ὄδολός. Idem alio loco, ἐπεὶ δὲ Φείδω ὁ Αργείων βασιλεὺς ἐν Εὐβοίᾳ χωρὶς ἔργων, πρῶτον ἐκόψε χρυσῶν νόμισμα. Observa, non argenteum modo, sed & aureum nummum illic primo, & à Phidone rege, quod Noster omittit, excusum. Meminit hujus rei etiam *Pollux* lib. IX. cap. 6. & *Scholias* vetus *Pindari*, ut notat *Scaliger* ad num. MCCXVIII. *Chronici Eusebiani*. Adde quoque *Etymologicum Sylburgii* in voce ὀδελίσκος. S. Adde *Strabonem* lib. 8, ubi ita ait: Εφερέθη δ' ἐν Αἰγίνα ἀργυρον πρῶτον κοπιναί φησιν ὑπὸ Φείδω. ἐμπόρειον ἢ γνέσθαι ἀπὸ τὴν λυπρότητα τὴν χάρας τῶν ἀνθρώπων θαλασσοκρατῶν ἐμπροκῶς. ἀφ' ἑ τὸν πρῶτον Αἰγινῶν ἐμπολεῖν λέγεσθαι. *Ephorus* argentum primum in *Ægina* cūsum ait à Phidone, incolis ob soli infelicitatem in marinis negotiationibus versantibus. unde ajunt, varias *Æginetarum* merces aivendere. *Isidorus* lib. 16. *Orig.* cap. 24. *Primus Sidon* (l. Phidon) *Argivus* ponderum rationem in *Græcia* constituit, & licet alii antiquiores extiterint, iste hac arte experientior fuit. vide *Etymologicum Magnum* in Εὐβοϊκὸν νόμισμα. K.

ΚΕΦ. ΙΑ.

CAP. XI.

Πεὶ Παλλαντίω λόφῳ, καὶ *De Pallantio colle, & Fe-*
 Πυρετῆ νασ, καὶ βωμῆ. *bris templo atque ara.*

Ὅτι Ῥωμαῖοι ὑπὸ τῷ λό- *Romani sub Pallantio*
 φῳ τῷ Παλλαντίῳ, Πυρετῆ καὶ *colle, Febri templum &*
 νεῶν, καὶ βωμὸν ἰδρύσαντο. *aram coædificaverunt.*

ὑπὸ τῷ λόφῳ Παλλαντίῳ) Mallem Παλλαντίῳ, etsi non igno-
 rem, hunc ipsum montem à Palanteo urbe Arcadiæ appellatum.
Cicero lib. II, de LL. Ara vetus stat in palatio, Febri. Plinius
lib. II. cap. II. Febri sanum in palatio dicatum est. Meminit &
Clemens in protreptico. Adde Gyraldum Synt. I. de diis, & quos
ibi laudat. S. Virgilius lib. 2. Pallanteum habet. dedu-
citque à Pallante, avo Evandri & Arcadiæ Rege. Dionys. Halic.
lib. I. ὄνομα τῷ πολισμάτι τέτρω τίθεν) Παλλάντιον, ὡς ἀπὸ τῆς ἐν
Ἀρκαδίᾳ σφῶν μητροπόλεως· νῦν μέντοι Παλάτιον ὑπὸ Ῥωμαίων λέ-
γεται, συγχίασι & χρόνῳ τὴν ἀκρίβειαν, καὶ παρέχει πολλοῖς ἀτόπων
ἔτυμολογιῶν ἀφορμὴν. Nomen oppidulo datum est, Palantium, ἀνε-
τροπὸν ἰσφορῶν ἰν Ἀρκαδίᾳ; Id temporis Palatium dicitur Romanis,
tempore accuratam nominis pronounciationem confundente, & multis
absurdarum derivationum materiam suppeditante, quæ ibi vide, &
apud Servium in locum Virgillii laudatum. Plinius lib. IV. cap.
VI. Palatium, unde Palatium Romæ. Bene igitur Noster vetus
nomen Παλλάντιον sernavit, quod Latinè reddendum erat, Pala-
tium vel Pallantium. de Palatii etymo vid. Procop. lib. 2. Van-
Palicor. pag. 116. Ceterum unius templi Febri Noster memi-
nit, Valerius autem trium. quorum adhuc unum, inquit, in
palatio, alterum in area Marianorum monumentorum, tertium in
summâ parte vici longi extat. lib. 2. cap. I. Inscriptio Vetus, in
Transilvania: Febri Divæ, Febri Sanctæ, Febri Magnæ, Camilla
Amata, pro filio male afflictō P. de his Deorum Dearumque porten-
tis festive Laetant. dignum, inquit, hanc (Romanam) gentem su-
isse, ut semper Deos præsentēs haberet. Königius.

Πυρετῆ) Athenienses suadente Epimenide fecerunt Contume-
 tiæ sanum & Impudentiæ, inquit Cicero lib. 2. de legibus. vide Ze-
 nobium in proverbio, θεὸς ἢ ἀναίδεια. ubi ex Theophrasto de
 legibus, annotat, fuisse Arhebis Ἰθρεως καὶ Αναιδείας βωμῆς. Κ.

ΚΕΦ. ΙΒ.

CAP. XII.

Περὶ τῆ ἐν Κρήτῃ συλληφθέν-
τος μοιχῆς.

*De adultero in Creta
comprehensō.*

Ὅτι ἐν Κρήτῃ ἐν Γορτυνῇ
μοιχὸς ἀλὸς ἦγετο ὅπῃ τὰς
ἀρχὰς, καὶ ἐξεφανῆτο εἰς
ἐλεγχθεῖς. τὸ δὲ σεφάνωμα
κατηγόρει αὐτῆ, ὅτι ἀνανδρὸς
ᾔδει, καὶ γυνίς, καὶ εἰς γυναι-
κας καλός. καὶ ὅππρᾶσκετο
δημοσίᾳ εἰς σατῆρας πεντή-
κοντα, καὶ ἀτιμότητι ἦν, καὶ
ἐδενός οἱ μετῶν τῶ κοινῶν.

Adulter Gortynæ in ci-
vitate Cretæ deprehensus,
& in judicium adductus,
criminisque convictus, la-
na coronabatur. Hæc vero
coronatio redarguebat
eum esse hominem mol-
lem, effœminatum, &
mulieribus se ornantem, &
æstimata est ei publice
quingenta staterum summa : atque ad turpissimam
infamiam redacto, omnes ad gerendam in republicæ
dignitatem viæ intercludebantur.

ἐν Κρήτῃ) Mirum pœnæ genus, de quo nihil apud alios
invenio. Nam gentes cæteræ aut castratione, aut mutilatione,
vel combustione quoque, lapidatione, aut dejectione à saxo puni-
vere. De quibus abunde *Dempsterus* ad *Rosini* VIII. cap. 24. *Lo-*
cris taxabantur in *Comœdiis*, teste *Plutarcho* lib. de *Curiositate*.
Apud *Pisidas* imponebantur asino, & circumducebantur per urbem.
Damasceno autore, apud *Stob.* sermon. 24. Apud *Lepreates*
viri quidem vincti per triduum ostentantur circum plateas,
mulieres per dies undecim in veste pellucida sine cingulo stare co-
guntur in foro, postea utrique infames. *Heraclides* in *Polit.* A-
pud *Germanos* adultera accisis crinibus nudata coram propinquis
expellitur domo à marito, ac per omnem vicum verberatur, ut
est apud *Tacitum* de *M. G.* cap. 19. apud *Saxones* adultera cogitur
se ipsam suspendere laqueo, & super bustum ejus adulter vel mu-
lieres cæteræ vestes ejus, ad cingulum usque præscindunt, cædunt
virgis, culrellis corpus lacerant, & per pagos circumagunt. *Guili-*
elmus Abtlnesburienfis. Sed de hac re aliâ occasione amplius, si vi-
tani Deus concedet. S.

ἔτεφαντο ἔρω) Ita Plato lib. 3. de Repub. divini ingenii Poëtam, qui in rebus mythicis graphice exprimendis mirus est artifex & mendaciorum quasi mango, è sua Republica dimittit, μῦρον κ' ἢ κεφαλῆς καὶ χέρας κ' ἐρίῳ σέψας. unguento caput perfundens & lanā coronans, ut molliculum scilicet, & severioris disciplinæ hostem. τὸ σεφάνωμα, inquit Noster, κατηγορεῖ αὐτῆ, ὅτι ἀνανδρὸς ἐστὶ, Corona (lanea) documento erat, mollem illum esse. K.

ΚΕΦ. 17.

Πῶς ἡ Γνάθωνα ἐτάφη κατεσίγησε λαλῶν.

ΑΦίκετο ἐξ Ἑλλησπόντος ὡρεῖ ἢ ἐτάφην ἢ Ἀττικὴν Γνάθωνα ἐρασῆς, κατὰ κλέθε αὐτῆς. ὡρεῖ πότον ἔν πολὺς ἦν λαλῶν, κ' ἐδόκει φορτικός. ὑπολαβῶσα ἔν ἡ Γνάθωνα, εἶτα εἰ σὺ μὲν τοι λέγεις (εἶπεν) ἦκειν ἐξ Ἑλλησπόντος; τῷ δὲ ὁμολογήσαυθ' κ' ὡς, εἶπεν, οὐκ ἔγνωσ ἢ ἐκεῖ πόλεων ἢ πρώτων; τῷ δὲ εἰπὼνθ', κ' τίς ἔστιν; ἦδε ἀπεκρίνατο, Σίγειον. κ' ἐμμελῶς δὲ τῷ ὀνόμαθ' κατεσίγησεν αὐτόν.
est illa? Sigeum, inquit illa. Sic artificiosè isto nomine silentium imposuit ei.

ἢ σὰ μὲν τοι λέγεις) Fuit & alias acuti ingenii & prompti sermonis cum in rogando, tum in respondendo, ut apparet ex lib. XIII. Athenæi. S.

CAP. XIII.

Quomodo Gnathana confutaverit loquacem.

Venerat ex Hellesponto ad scortum Atticum Gnathanam, amator quidam, ejus fama & nomine permotus. Quum itaque inter pocula plurima effutiret, & importunus esse videretur, interpellans Gnathana: Num quid enim, inquit, tu te ex Hellesponto venire dixisti? quumque annuisset, Cur igitur, inquit, primariam inibi civitatem ignoras? Qui quum diceret; Et quæ tandem

ΚΕΦ. ΙΔ.

Περί τινων τὸ σῶμα
ὠραίων.

CAP. XIV.

*De quibusdam venustate
corporis excellentibus.*

Ερασμιώτατον κὶ ὠραϊό-
τατόν φασιν, Ἐλλιώων μὲν
ἡμέσθαι Ἀλκιβιάδην, Ρω-
μαίων δὲ Σκιπίωνα, κὶ Δη-
μήτριον τὸν Πολιορκητὴν λέ-
γουσιν ὡρας ἀμφισβητῆσαι.
Ἀλέξανδρον δὲ τὸν Φιλίππου
ἀπραγμόνως ὠραῖον λέγουσι
ἡμέσθαι. τὴν μὲν γὰρ κόμην
ἀνασιούρθαι αὐτῷ, ξανθὴν ὅ-
τιναι. ὑπαναφύεσθαι δὲ τι
ἐκ τῆς εἰδὸς φοβερόν τῷ Ἀλε-
ξάνδρῳ λέγουσιν. ὁ δὲ Ὅμηρος
ὅταν τις καλὸς θέλη ἑλέγ-
ξαι, δένδροις αὐτὸς ὡρα-
βάλλει. ὁ δὲ ἀνέδραμνυ ἔρ-
νεῖ ἴσθ.

Amabilitate simul &
forma maxime floruisse di-
cuntur apud Græcos Al-
cibiades, ex Romanis vero
Scipio. Demetrium quo-
que Poliorcetam, ferunt
certasse de venustate. Ale-
xandrum etiam Philippi
filium sine curatione for-
mæ speciosum extitisse
perhibent. Capillos enim
quierant flavi, retortos ei
fuisse. Ferunt tamen for-
midabile quiddam in facie
Alexandri insitum fuisse.
Homerus vero quum vult
significare formosos, ar-

boribus eos comparat: velut, Arboris ut vegetum ger-
men, sic ille vigore Crescebat læto,

Ἀλκιβιάδην) Cornel. Nepos in vita ejus cap. 1. fuit o-
mnium ætatis suæ multo formosissimus, ad omnes res aptus, consiliū-
que plenus. Idem tradit Plato in Protagora. S.

Σκιπίωνα) Vide Polybium. S.

Δημήτριον πολιορκητὴν) Vide Plutarchum in vita ejus.
Casaubon. lib. VI. Animad. in Athen. c. XV. Pulchellus audire
etiam alter ille Demetrius Phalerens discupivit. Noster de eo
supra lib. IX. cap. IX. ἔμελεν αὐτῷ κὶ καλῶ εἶναι, καὶ pulchrior
appareret, curabat sedulo. apud Athenæum lib. XII. ἡλιόμορφος,
foliis instar formosus dicitur. verba Chori hæc sunt: ἐξόχως δὲ
εὐχμέως, ἡσιόμοιρος (lege ἡλιόμορφος) ζαδείας ἄρχωνσι τιμαῖς

Νη 5

γεραίρει.

μεγαίρει. maxime autem generosus Solemque referens divinius Archon Te (Bacchum) honoribus decorat. Ita legit jam olim in suo codice Eustathius in Odysse. Z. p. 1559. ὁ δὲ, inquit, Πανηγυρικὸς χορὸς, ὃς ἄδων ποιημάτων εἰς τὴν Φαληγέα Δημήτριον, ἠλιόμορφον ἐκείνον ἐξόχως τε εὐχρηταὶ προσηγορεύσει, θρασύτερον εἰς τὸν ἄνδρα ἐλάλησε τὸ ἠλιόμορφον. Lib. XIII. de eodem Demetrio. Αἰθηναιεύς, Δημήτριος ὁ Φαληγεὺς Λαμπιτῆς τῆς Σαρμίας ἐταίρου ἐραστὴς, ἠδέως ἐαυτὸν Λαμπιτῶν προσηγορεύσατο, ὡς φησι Δίδυμος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ χαριτοβλέφαρος, quæ verba male in versione accepit Dalecampius. Reddenda enim ita: Demetrius Phalereus Lampitio, Sarmiam meretricem adamans, libenter seipsum Lampitio salutavit, ut Diyllus ait. dicebatur autem Charitoblepharus. Laërt. in vita ejus. Δίδυμος ἐν Συμποσιακῶν καὶ χαριτοβλέφαρον καὶ Λαμπιτῶν καλεῖται αὐτὸν φησι ἀπὸ τινος ἐταίρου. K.

Αλέξανδρον) Solinus cap. XIV. de Alexandro. Erat forma supra hominem augustiore, cervice celsa, latis oculis & illustribus, malis ad gratiam rubentibus, reliquis corporis lineamentis non sine majestate quadam decorus. S.

Φοβερόν) Sic infra etiam de Atalantæ forma loquitur lib. XIII. cap. I. scilicet in magnis istiusmodi hominibus singularis plerunque aliqua esse solet, amabilis ea quidem, sed veneranda simul ac verenda, quam sine motu animi haud possis intueri. Vide fragmenta ex libro Esther in Bibliis. S. Alexandrum τὸ ἀρρενωπὸν καὶ λεοντῶδες, virile aliquid & leoninum vultu spirantem non alius magis artifex expressit, quam Lysippus. Ille enim finxit Alexandrum in cælum ita suspicientem, ut cervicem leviter inclinaret, quod Alexandro solenne erat: cui statuæ aliquis non inscitè subscripsit:

Αὐδάσονται δ' ἔοικεν ὁ Χάλκεος εἰς Δία Λεύσων·

Γῶν ὑπὲρ ἐμοὶ τίθεμαι, Ζεῦ, σὺ δ' Ὀλύμπου ἔχεις.

Æneus ille, videns cælo, clamare videtur:

Jupiter, astra habeas! at mens Orbis erit.

Cæteri, præter Lysippum, Pyrgotelem, Apellemque omnes, pulchrum magis & blandum juvenem, quam generosum pariter & amabile Alexandri pectus oculis animisque repræsentarunt. videatur Plut. Orat. II. de fortunâ Alexan. K.

ΕΦ. Η.

CAP. XV.

Πεὶ ἀρίστων τινῶν τοῖς παι-
δοῖς τερωμῶν.

*De præstantissimis quibus-
dam viris, qui cum pueris
collegerunt.*

Τὸν Ηρακλῆ λέγουσι τὰς
ἐν τοῖς ἀθλοῖς σκεδὰς δια-
ναπαύειν ἢ παιδιαῖς. ἔπα-
ξε δὲ ἄρα ὁ Διὸς καὶ Ἀλκμή-
νης μετὰ παιδῶν πάνυ σφό-
δρα. τῆτό τοι καὶ ὁ Εὐριπί-
δης ἡμῖν ὑπαγνίτληται, ποιή-
σας τὸν αὐτὸν τῆτον θεὸν λέ-
γοντα· παίζω· μετὰ βολὰς γὰρ
πόνων αἰεὶ φιλῶ. λέγει δὲ τῆ-
το παιδίον κατέχων. καὶ Σω-
κράτης δὲ κατελήφθη ποτὲ
ὑπὸ Ἀλκιβιάδου παίζων μὲν
Λαμπροκλέες ἔτι νηπίε.

Ἀγησίλαος δὲ κάλαμον
περιεῖας, ἵππῳ μὲν τοῦ ἡῶ
παιδὸς ὄντι, καὶ πρὸς τὸν
γελάσαντα εἶπε· νῦν μὲν σιώ-
πα, ὅταν δὲ γένη πατὴρ αὐ-
τὸς, τότε ἐξαγορεύσεις πρὸς
τὴς πατέρας. ἀλλὰ καὶ Ἀρ-
χύτας ὁ Ταραντῖνος, πολι-
τικός τε καὶ φιλόσοφος ἀνήρ
γνώμενος, πολλὰς ἔχων οἰ-
κέτας, τοῖς αὐτῶν παιδίοις
πάνυ σφόδρα ἐτέρπετο, μὲν ἢ

Herculem ajunt labores,
quos in certaminibus sub-
ibat, ludicris allevasse. Lu-
debat autem ille Jovis &
Alcmenæ filius cum pueris
admodum. Sed & Euripi-
des eundem deum inducit,
& facit dicentem : Ludo,
& laborum recreat gratissi-
ma viciffitudo me. Dicit
autem hoc, puerum te-
nens. Socrates etiam ali-
quando deprehensus est ab
Alcibiade, ludere cum
Lamprocle adhuc infante.

Agésilauſ vero arundini
inſidens, equitabat cum fi-
lio puero: & quum quidam
riſiſſet, nunc, inquit, tace:
quum vero & ipſe pater e-
vaſeris, tunc patribus con-
ſiliū dabis. Sed & Archytas
Tarentinus, vir reip. ſimul
& philoſophiæ ſtudio de-
ditus, quū ſeruis abūdaret,
maxime liberis eorū dele-
ctabatur, & cum vernis ſuis

οἰκιστεῖ-

οἰκοτελείων παίζων· μάλις α ludicra agitabat : pluri-
 δὲ ἐφίλει τέρπεισθαι αὐτοῖς ἐν mumque inter convivia,
 τοῖς συμποσίοις. illorum præsentia delecta-
 ri solebat.

Ἀναπαύειν ταῖς παιδῶν) Seneca de Tranquillitate cap.
 ultim. Danda est remissio animis , meliores acrioresque requieti sur-
 genti. Adde reliqua. S. Imprimis vide Plutarch. περὶ παιδῶν
 ἀγωγῆς. & notas Gattakeri in Antoninum p. 150. K.

παιζων κτ' Ἀκμωσκέλις) Equitans in arundine. Valeri-
 us Maximus lib. VIII. cap. 8. Plutarchus Agefilao cap. 9. S.
 Valerium exscripsit Sarisburiensis lib. 8. cap. 12. Polycrat. K.

ἦν μὲρ σιῶσα) Id est rem tamdiu preme silentio , non
 evulga. Plutarchus in Apoplatheg. Lacon. ὀφθεῖς δὲ ὑπὸ τινῶ
 τῶν φίλων , παρεκάλει μηδὲν φεράειν , πρὶν αὐτὸς πατρὸς παιδῶν
 ζῆνται. S.

παιδίοις ἐτέρωτο) Athenæus lib. XII. de eodem Archy-
 ta. Ἀθῶσοδωρῶ ἐν τῷ περὶ πωπδῆς κὴ παιδῶν , Αρχύτῳ, Φησὶ , ὅ
 Ταραντῖνον πολιτικὸν ἄμα κὴ φιλόσοφον χροόμενον , πλείεσθε οἰκέτας
 ἔχοντα , ἀεὶ τέτοις παρὰ τὴν δίκαιαν ἀφειμμένοις (ita enim lego pro
 ἀφειμμένοις Casaub. I. ἀφικνεμένοις) εἰς τὸ συμποσίον ἦδεσθαι. Α-
 thenodorus in de Seruus & Iusu, Archytam, inquit, qui tum admi-
 nistrandæ Reipublicæ, quam Philosophiæ studiis deditus erat, cum
 plurimos possideret servos, illis inter cenandum prandendumve in
 convivium semper admittis se oblectare solitum. Ex Nostro patet, hæc
 non de adultis mediastinis, sed de servorum tenera prole capienda
 esse. Ibidem Ptolemæus lib. 8. Commentar. notat, Masanissam, Mau-
 ritianæ Regem, quosdam, qui simiolas voluptatis gratia
 emere voluerant, interrogasse, παρ' ὑμῶν, ὦ ἔτοι, αἱ γυ-
 ναῖκες ἔ τίκουσι παιδῶν, Numquid apud vos, ὦ isti, mulieres non
 parvulus infantes? Ipse enim admodum balbutiente, imo lallante
 illa ætate delectabatur, nepotesque & neptes ex liberis suis domi
 atebat ad trimatum usque. tum enim illis ad parentes remissis a-
 lli minores succedanei Masanissæ dabantur. Præterea notandum
 de Archyta, quod primus libro, quem περὶ παντὸς inscripserat, na-
 turam temporis definiverit, ut videre est apud Simplium com-
 mentar. In 4. Physicor. Aristot. definitionem temporis hanc dedisse
 fertur, χρόνῳ ἐστὶ κινάσις τις ἀεθμῶς, ἢ κὴ καθόλου ἀγένημα τῶν τῶ
 παντὸς φύσιῳ. Tempus est numerus quidam motus, vel etiam spaci-
 um naturæ totius universi. Jamblichus commentar. in prædicam. K.

ΚΕΦ. ΙΣ.

Τίσι δι' ἀρετῶν ἀπήχθετο ὁ
Ἀλέξανδρος.

Ὅτι ἀπήχθετο Περδίκκα
Ἀλέξανδρος, ὅτι ὡς πολεμι-
κός. Λυσιμάχῳ δὲ, ἐπεὶ στρα-
τηγεῖν ἀγαθός. Σελεύκῳ
δὲ, ὅτι ἀνδρεῖ ὡς. Αντι-
γόνῳ δὲ αὐτὸν ἐλύπει τὸ φι-
λότιμον. Ἀττάλῃ δὲ πᾶς ἡγε-
μονικῶς ἤχθετο, Πτολεμαίῳ
δὲ πᾶς δεξιῶς.

ἀπήχθετο) *Curtius* lib. VI. cap. I. *Alexander suæ dem-
ium gloria existimabat, quicquid cessisset alienæ & lib. VIII. & cap.
ultim. simplicius famam aestimabat in hoste, quam in civē, quippe à
suis magnitudinem suam destrui posse. Atque hic est mos plerorum-
que imperantium, hoc est ingenium regni. Suspiciantur, invident.
Lips. lib. IV. Polit. cap. 6. S.*

ΚΕΦ. ΙΖ.

Περὶ Δημητρίου εἰς ἐτάρας
οἰκίαν φοιτῶντος.

Ὅτι Δημήτριος τῶν
ἐθνῶν ἡγεμονίων, ἐφοί-
τα εἰς Λαμίας τῆς ἐτάρας συ-
τοῖς ὄπλοις, καὶ φορῶν τὸ
διάδημα. ἀχρῖς ἂν μὴ ἐν
ὡς ἀπὸς, καὶ οἴκαδε μετὰ πέρι-
ψαθῆναι ἢ ἀνδρωσῶν. ὁ δὲ
παρ' ἐκείνῳ ἐφοίτα φιλο-
φρόνως: ἀλλ' ἐργαζέμενος

CAP. XVI.

*Quorum virtuti Alexan-
der infensus fuerit.*

Perdiccam oderat Ale-
xander, quod esset bellico-
sus: Lysimachum, quod
imperatoria artis peritus:
Seleucum, quod forti ani-
mo esset: Antigoni vero
liberalitas eum offendebat,
& Attali imperatoria di-
gnitas, & Ptolomæi pro-
peritas.

CAP. XVII.

*De Demetrio in ædes scortii
commante.*

Demetrius tot gentium
dominus, Lamia meretri-
cis ædes cum armis & dia-
demate frequentabat. Non
exiguam sane ei turpitudi-
nem attulisset, si tantum eam
in suam domum accersivis-
set: at ille ipse studiose ad
eam itabat. Ego quidem

ρον τὸν αὐλήνῳ προδιμήσαιμι
 Ἐπιμηθεύς. ἔπει τὸν Θεό-
 δωρον μετεπέμπετο ἡ Λα-
 μία, ὃ δὲ ὑπερέειδε ἔκλῃσιν.

pluris fecerim Theodo-
 rum tibicinem, quam De-
 metrium regem: siquidem
 ille vocatus à Lamia, ve-
 nire recusavit.

Δημήτριος) Eadem Athenæus lib. XIII. & lib. IV. cap.
 I. Plutarchus in Demetrio. S.

Λαμίας) Fuit hæc tibicina celebris per totam Græci-
 am. S.

Δημήτριος) Hunc Demetrium etiam sprevit quidam Athe-
 niensis adolescentulus, Democles. quem formâ præ omnibus ex-
 splendescentem sæpe in retia sua pertrahere Demetrius voluit, sed
 nec prece nec pretio ejus constantia erat expugnanda. Aliquando
 eum in obscuro & ignobili balneo adortus est Demetrius, & cum
 vim pareret, adolescentem pudicitiz suæ servantissimum eo an-
 gustiarum redegit, ut, miliarii operculo remoto, in ferventem
 aquam se immitteret. Plutar. in vita Demetrii. K.

ΚΕΦ. III.

CAP. XVIII.

Ὅτι Φάων ὡραῖος
 ἦν.

Quod Phaon formosus fue-
 rit.

Τὸν Φάωνα κάλλιστον ἀν-
 θρώπων ὄντα ἡ Ἀφροδίτη ἐν
 θειδακίναϊς ἔκρυψε. λόγος
 δὲ ἕτερος, ὅτι ἦν πορθηδός,
 καὶ εἶχε τῆτο τὸ ὄπτηδ ὄ-
 μα. ἀφικνεῖτο δὲ ποτε ἡ
 Ἀφροδίτη διαπλεῦσαι βυ-
 λομένη· ὃ δὲ ἀσμένως ἐδέξα-
 το, οὐκ εἰδώς, ὅς τις ἦν, καὶ
 σὺ πολλῇ φροντίδι ἠγάγη
 ὅσοι ποτὲ ἐβύλετο. ἀνθ' ὧν
 ἡ θεὸς ἔδωκεν ἀλάβαστρον αὐ-

Phaonem omnibus ho-
 minibus elegantia formæ
 præstantem, Venus in la-
 ctucis abscondit. Alii di-
 cunt eum portitorē fuisse,
 & hoc officium subiisse.
 Venisse autem aliquando
 Venerem trajicere volen-
 tem, atque illum, nescien-
 tem quisnam esset, libenter
 promteque recepisse, ma-
 gnaque diligentia, quoquo
 voluisset, eam avexisse. Pro

τῷ

πῶς, καὶ εἶχεν αὐτὴ μῦρον, ἃ χρύσιον ὁ Φάων ἐγένετο ἀνδρώπων κάλλιστος, καὶ ἦρων γε αἱ γυναῖκες αὐτῆς αἱ Μιτυληνάων. τὰ γε μὴν τελεῖται αἰσώφραγη, μοιύχων ἀλῆς.

quibus meritis alabastrum ei cum unguento dea donavit, quo unctus Phaon omnium hominum speciosissimusevasit, atque ejus amore Mitylenenses fœminæ captæ sunt, postremo deprehensus in adulterio, trucidatus est.

Φάωνα) Habes eandem fabulam apud *Palæphatum* lib. I. Fabularum. Et *Lucianum* in dialogo *Simyli & Polystrati*. Vide *Suidam*, & *Ovidium* in Epistolis. *Athenæum* denique l. II. qui hoc memorat breviter ex *Cratino*, item *Fr. Ducæum* in *Collectaneis ad Clementem Alex.* p. 16. quos duos sua manu sæpe laudato Codici adscripserat *Nobiliss. Bigotius*. S. Magicam olet vanitatem quod *Plinius* lib. XXII. cap. VIII. refert de Phaone *Portentosum*, inquit, quod de eâ (herba, quam centum capita vocant) traditur. Radicem ejus alterutrius sexus similitudinem referre, raram inventu, sed si viris contigerit mas, amabilem fieri. Ob hoc & Phaonem Lesbium dilectum à *Sappho*. S.

σὺν ποικῆ φρονίδι) *Servius* in 3. *Æneid.* gratis ab eo transectam ait Venerem mutatam in navis (Lanus) formam. male etiam ibidem legitur, à *Facione Lesbio* pro *Faone* p. m. 283. K.

ΚΕΦ. ΙΘ.

CAP. XIX.

Περὶ Σαπφῆς.

De Sappho.

Τὴν ποιήτριαν Σαπφῶν ἢ Σκαμανδρονύμης θυγατέρα, ταύτῃ καὶ Πλάτων ὁ Αἰείωντος σοφῶς ἀναγράφει. πωθάνομαι δὲ ὅτι καὶ ἕτερα ἐν τῇ Λέσβῳ ἐγένετο Σαπφῶν, ἑτάρα, ἢ ποιήτρια.

Poëtriam Sappho filiam Scmandronymi, Plato filius Aristonis in sapientibus numerat. Audio fuisse etiam in Lesbo Sappho a-liam meretricem, non poëtriam.

Σαρμανδρανύμης) Sic Herodotus lib. II. Alii aliter parentem ejus nominant, ut Suidas docet. Forte ex incerto parente fuit. S.

Πλάτων) In Phædro: verba sunt hujusmodi: παλαιοὶ καὶ σοφοὶ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ὡς αὐτῶν εἰρηκότες καὶ γεγραφοῦτες ἐξελύξουσί με, ἐάν σοι χαλεζόμοστος συγχωρῶ. ΦΑΙ. τίνες ἔτι; ΣΩ. Νῦν μὲν ἔτιως σὺν ἔχω εἰπεῖν. Θηλῶν δὲ ὅτι τινῶν ἀκήκοα, ἦπερ Σαπφῆς τὴν καλῆς, ἢ Ανακρέοντος τὸν σοφῆ &c. S. An Nostro vacillavit memoriola? Plato enim in Phædro Anacreontem σοφὸν, & Sappho καλὴν dicit, non vice versa. An alius est locus, ad quem Noster respexit? Certè Max. Tyr. diff. VIII. scribit, Sappho καλὴν δὲ ἴσταιν ἀ Πλάτωνα. Ἀφ' τῆν ἄραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρῶν ἔσαν καὶ μέλαιναν, ὅβ pulchritudinem carminum, quamvis alias parvæ fuerit stature & nigella. K.

ἑτέρα ἐν τῇ Λέσῳ) Ergo & poëtria fuit Lesbica, & meretrix. At vero poëtriam alii faciunt Mitylænâ, ut Strabo lib. XIII. Meretricem quoque Athenæus vocat Eressiam (non Eterriam, ut ait Vossius in Poëtis Græcis) Nempe Mitylenæ & Eressus oppida sunt Lesbi. Porro hæc Eressia ea ipsa est, quæ cum multis aliis amavit Phaonem, in tantum, ut cum potiri ejus non posset, præcipitem se dederit è saxo. Vide Athenæum lib. XIII. & Suidam voce φάων. S.

ἑτέρα) Sapphonem Eresso oriundam non fuisse poëtriam, sed meretricem nobilem Athenæus etiam scripsit, sed jam virio temporis aliud videtur allerere. ἢ ἐξ Εἰρέως τὴν ἑτέραν Σαπφῶ (le-go τις ἐταῖρα vel ἑτέρα Σαπφῶ) τὴν καλῆν φάων & ἐραστῆσα πειροσόλη & ἦν. quæ vero Eresso oriunda est, meretrix vel altera quadam Sappho pulchri Phaonis amore inclaruit, lib. XIII. Hæc ipsa de petra Leucade desiliit, amorem illo saltu extinctura. Auson. in Cupid. crucifixo.

Et de nimboſa saltum Leucade minatur,

Mascula Lesbiacis Sappho peritura sagittis.

ubi vide Scaligerum lib. 2. Auson Lect. ex Photio & Strabone lib. X. differentem ὡς ἀλμαλῶ, τὴν τῆς ἐραστῆς πᾶνεν πεπισδυμένη, de saltu pro remedio amoris habitâ. Bene Lacon, qui ex voto de Leucade se missurus, cum petræ videret altitudinem, abiit dicens, non putaram votum alio voto indigere. Plut. de Lacon. Απορρηχθῆ. Hæc de Sapphone Eressia veterum autoritas tradit, at vero Poëtriam etiam eam fuisse, Noster negat, & Antiquorum nemo docuit, quod quidem ego sciam. Strabo quoque unam

unam hujus nominis Poëtriam, quæ non habuit è sexu suo parem, videtur agnoscere lib. 13. pag. 424. eamque Mitylenensem. *Suidas* in Φάων non poëtriam Phaonem deperitisse notat, sed Lesbianam, aliam scilicet à Poëtria. K.

ἑταίρα, ἔ ποιήτρια) Contra censent viri docti, & utramque cum meretricem, tum poëtriam fuisse probant. Vide *Gyraldum Synt. de Poët. S.*

Κ Ε Φ. κ.

CAP. XX.

Περὶ ἀηδόνος, καὶ χελιδόνος. *De Luscinia & hirundine.*

Λέγει *Ἡσίοδος* ὅτι ἀηδόνα μόνω ὀρνίθω ἀμυγῆν ὑπνεῖ, καὶ δὲ τέλος ἀργυπνεῖν. ἢ δὲ χελιδόνα οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἀργυπνεῖν, καὶ ταύτῃ δὲ ἀπολωλέναί τῃ ὑπνεῖ τὸ ἡμισυ. τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτῃ ἐκλίνουσι δὲ τὸ πάθος τὸ ἐν Θράκη κατὰ τολμηθεῖν, τὸ εἰς τὸ δρεῖπνον ἐκείνο τὸ ἀθεσμον.

Hesiodus testatur lusciniam solam ex omnibus avibus somnum negligere, totamque in vigiliis versari. *Hirundinem* vero non prorsus semperque vigilare, sed dimidium tantummodo somnum amisisse. *Has* autem poenas luunt propter facinus in *Thracia* perpetratum, in cœnam illam illicitam.

ἀηδόνος) *Luscinia* somnus proverbio jactatur in eos, qui somnum leviter degustant, aut noctes agunt pervigiles, quia avicula illa tam βραχυῦσιν est, ut ferè non dormire videatur. ἔδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνώουσι, nec quantum *luscinia* dormiunt, *Græci* ajunt de pervigilibus. *Suidas* in ἀηδόνος. *Hesychius* ἀηδόνων (supple ex *Phavorino* ἐργαστήριον), *lusciniarum* officina, de somno quidem brevissimo, lucis vero acerbissimo. *Autor ipse* lib. 1. *Hist. Anim.* cap. 43. carnes *luscinia* ad vigiliis imprimis facere scribit. unde *Philes* in *Jambis* sect. 17.

Ἀηδόνος δὲ πᾶσι εἰ φάγοι κρέας
Ἄγρυπτον ὑπνεῖ τὴν φύσιν ἐργάζετ'.

Interpres

Quod si quis illius fruatur carnibus
Privat suavi se quietis munere. K.

O O

τὸ οὐ

ἐν τῷ Θράκῃ) Luscinia enim antequam in avem formaretur, Progne nominata, filium maceratum Tereo marito epulandum tradidit, ultionem violatæ per vim sororis, quæ dein in hirundinem mutata est. Vide *Cononem* in *Bibl. Photii*: *Ovidium*, *Eustath.* *Homeri Odyss.* T. *Phavorinum* in *17°* & *Schol. Aristophanis.* *Virgilium* *Eclog.* VI. & ibi *Servium* & plures alios. S.

Κ Ε Φ. κα.

Περὶ Λακεδαιμονίων
γυναικῶν.

Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες ὅσαι ἐπιωθάνοντο τὸς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κείῳ, ἀλλ' αὐτὰ γὰρ ἀφικόμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπισκόπων τὰ τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὀπίσθεν. καὶ εἰ ὡς πλείω τὰ ἐναντία, αἶδε γαυρέμεναι, καὶ σεμνὸν ἄρα καὶ βλοσυρὸν ὀρῶσαι, τὸς παῖδας εἰς τὰς πατρίδας ἔφερον ταφᾶς· εἰ δ' ἐτέρως εἶχον τὰ τραυμάτων, ἐνταῦθα αἰδέμεναι, καὶ θρῆνῆσαι, καὶ ὡς ἐνι μάλιστα λαθεῖν σπῆδῆσαι, ἀπὸ πηλάττοντο, καθ' ἑλπιῶσαι τὸς νεκρὸς ἐν τῷ πολιορκίῳ θάψαι, ἢ λάθρα εἰς τὰ οἰκεία ἡεῖα ἐκόμενον αὐτῆς.
communī sepulchro humarentur, aut furtim surreptos in domestica sepulchra deportabant.

Λακεδαιμονίων) Videtur quasi certam aliquam respicere historiam, quam adhuc quaero. Simile quid extat apud *Plutarchum*

CAP. XXI.

*De Lacedaemoniorum
faminis.*

Lacedaemoniorum matronæ, quotquot audivissent suos filios in pugna cecidisse, abire solebant, & inspicere vulnera tam ad-versis, quam averfis corporibus inflicta: & si plura ex adverso essent facta, cum fastu incedentes, vultumque gravem & splendidum præ se ferentes, in majorum avita monumenta filios deferebant. Si alio loco vulnera accipissent, pudore ductæ, lacrymis confectæ, quam maxime poterant clandestina fuga discedebant, relictis mortuis, ut in com-

muni sepulchro humarentur, aut furtim surreptos in domestica sepulchra deportabant.

chum in Agefilao. S. *Lacenas matronas traditum est, occisus filiis vulnera inspicere consuevisse: ac si adversos vulneratos esse comperissent, letabundas funus ducere, eosque in avita sepulcra inferre solitas esse &c.* Cicero in de Consolatione, ut vulgo creditum. ex notis Königian. K.

εἰ δὲ ἐτέρως εἶχον τῶν τραυμάτων) Suspicor scripsisse τὰ τῶν τραυμάτων. S. Frustra in suspicionem adducitur locutio elegantissima, de qua in Indice, voce εἶχεν. Cæterum de invicto Lacedæmoniorum animo post cladem Leuctricam Xenoph. lib. 6. Hist. Græc. p. 467. K.

Κ Ε Φ. κβ.

Περὶ Τίτορμου ἰαχύου, καὶ Μίλωνος, καὶ παρρησίας τινός.

Τίτορμῳ φασὶ τῷ βεκόλῳ περὶτυχεῖν τὸν Κροτωνιάτῳ Μίλωνα μεγαλοφρονεῖντα διὰ τὴν βίωσιν τοῦ σώματος. Θεασάμενον ἔν μίαν τὸν Τίτορμον τὸ σῶμα ἰδεῖν, ἐβέλετο λαβεῖν αὐτὸ ἰαχύου πείραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰαχεῖν. κατὰ βίας δὲ εἰς τὸν Εὐύμων, καὶ θοιμάτιον ἀποδύς, λίθον λαμβάνει μέγιστον, καὶ πρῶτον μὲν ἔλκει αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν, εἶτα ἀπωθεῖ, καὶ δις καὶ τρίς τῆτο ἐποίησε, καὶ μὲν ταῦτα αὐτὸν ἤρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀράμενον ὅπῃ τῶν ὤμων ἔφερεν ὅσον ἐπὶ ὀργυρῆος ὀκτώ, καὶ ἔρριψεν. ὁ δὲ Κροτωνιάτης Μίλων

C A P. XXII.

De Titormi & Milonis robore, & de quodam diverbio.

Milonem, elatum animū ob corporis robur gerentem, in Titormum bulcum ajunt incidisse. Quumq; videret Titormi corpus aspectu prægrande, virium ejus experimentū sumere voluisse. Titormū vero, se non admodū robustum esse dixisse. Quum vero ad Euenū descendisset, abjecta veste, maximæ molis lapidem primū quidem ad se traxisse, deinde remisisse, & hoc bis aut ter fecisse: tum eum usque ad genua sustulisse, atque postremo sublatū in humeros, usq; ad octo passus portasse & projecisse. Milonem

μόλις τὸν λίθον ἐκύλισεν. εἶ-
 τα δὴ ἄλλοι αἰθλοὶ τῆ Τι-
 τόρμῃ ὅτι ἂν ἀγγέλω ἦλθε, καὶ
 σὰς ἐν μέσῳ, ἢ μέγιστον ταῦ-
 ρον ἀγρίον ὄντα λαμβάνει τῆ
 ποδός. καὶ ὁ μὲν ἀποδράναι
 ἐσπείδεν, ἔ μὲν ἰδύατο.
 πασιόντα δὲ ἕτερον τῆ ἑτέρα
 χεὶρὶ συναρπάσας τῆ ποδός,
 ὁμοίως εἶχε. Διασάμεν
 δὲ ὁ Μίλων, εἰς τὸν ἕρανόν
 τὰς χεῖρας τείνας, ἔφατο, ὦ
 Ζεῦ, μὴ τῶτον Ἡρακλεῦ ἕτερον
 ἴσσης; ἐνταῦθα ῥηθῆναι
 λέγουσι ἢ παροιμίαν, ἀλλ'
 ἔτ' Ἡρακλῆς.

nobis dedisti? Hinc ortum proverbium ajunt: Hic
 est alter Hercules.

vero Crotoniatam vix vo-
 lutare lapidem potuisse.
 Secundum deinde Titor-
 mi certamen hoc erat: Ad
 gregem abiit, & stans in
 medio, maximum ferissi-
 mumque taurum pede
 prehendit, qui quum vel-
 let effugere, non valebat.
 Alium quoque interim ac-
 cedentem, attractum pede,
 manu altera similiter te-
 nuit. Quo viso, Milo pal-
 mas ad cælum extendit: O
 Jupiter, inquires, num
 hunc alterum Herculem

Τιτόρμῃ) Meminit hujus pastoris etiam *Athenæus* l. X. S.
 ὀργῆς ὀκτώ) MSS. B. & C. ὀργῆς πενήκοντα. S.
 ἐνταῦθα ῥηθῆναι) ἐνταῦθεν τοι ῥηθῆναι. *Faber*. S.
 τῶ παροιμίαν) Alii tamen aliunde putant ortam. Con-
 sulte *Erasmus* Chil. VII. S. *Ptolemaeus* *Hephæstionis* filius pro-
 verbium arcessit à lucta *Herculis* & *Thesei*. ἰσχυρῶς δὲ ἔ ἀγῶ-
 νος ἡγορεῖται, ἐπίθῃ παρὰ θεατῶν πρὸς τὸ θεῖος· ἀλλ' ἔτ' Ἡρα-
 κλῆς, cum equis viribus decertatum esset, à spectatoribus dictum est
 de *Theseo*: aliter hic est *Hercules*! *Photius* in *Biblioth.* p. m. 251.
 adi quoque *Eustathium* in *Iliad.* pag. 589. Videtur toties rena-
 tum illud proverbium, quoties aliquis viribus & lacertis *Herculem*
 referens in mundo fuit. uti dicimus, ἀλλ' ἔτ' Πα-
 λαίφατος, cum quis fabulosa more *Palaephati* veris pingit colori-
 bus. Ita *Plinius A. Jun.* Valentem, quod mulum suum hume-
 ris tulisset, *Herculem Rusticillum*, dictum refert ex *Varrone* lib. 7.
 cap. 20. *Servius* in 8. *Æneid.* ex *Verrio Flacco* negat, *Cacum*
 ab *Hercule* interfectum. Pastorem enim fuisse ait, nomine
Garanum, qui magnarum virium adminiculo *Cacum* elisit.

omnes enim magnarum virium apud Veteres Hercules dictos esse, inquit. & iterum pag. 521. Herculis mos fuit, ut etiam non rogatus laborantibus subveniret. Tunc enim, sic ut Varro dicit, omnes qui fecerunt fortiter, Hercules vocabantur, &c. K.

Κ Ε Φ. κγ.

C A P. XXIII.

Περὶ Κελτῶν Διτολμίας.

De Celtarum audacia.

Ανδρώπων ἐγὼ ἀκῶ φιλοκινδυωτάτες εἶναι τὲς Κελτῆς. τῶν ἀσμάτων ἔν ὑποθέσεις ποιεῖνται τὲς ἀνδρώπων τὲς ἀποθανόντας ἐν τῷ πολέμῳ καλῶς. καὶ μάχονται δὲ ἐσεφανώμενοι, ἀλλὰ καὶ τρόπαμα ἐγείρουν, ἅμα τε ὅπῃ τοῖς πεπραγμένοις σεμνωμένοι, καὶ ὑπομνήματα αὐτῶν τῷ ἀρετῆς ἀπολείποντες ἑλλητικῶς. ἔτις δὲ ἀχρὸν νομίζουσι τὸ φεύγειν, ὡς μηδὲ ἐκ τῶν οἰκιῶν κατολισθαίνουσιν καὶ ἐμπιπλισῶν πολλάκις ἀποδιδράσκουσι. ἀλλὰ μηδὲ πιμπραμένων αὐτῶν, πῶς λαμβανόμενος ὑπὸ τῶν πυρῶν. πολλοὶ δὲ καὶ ὅπῃ κλύουσιν καὶ θάλασαν ὑπομένουσιν. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ὄπλα λαμβάνουσι ἐμπιπλισοῖ τοῖς κύμασι, καὶ τῷ φορᾶν αὐτῶν εἰσδέχονται, γυμνά τὰ ἕψη, καὶ τὰ δρόμα.

Omnium hominum ad subeunda pericula promptissimos esse Celtas audio. Proinde in honorem eorum, qui in præliis fortiter occubuerunt, cantiones componunt, & coronati pugnas ineunt. Sed & trophæa statuunt, simul gloriantes rebus gestis, simul Græcorum more monumenta suæ virtutis posteritati relinquentes. Adeo vero ducunt ignominiosum fugere, ut è corruentibus & incidentibus ædibus sæpe non effugiant, sed ne ardētibus quidem, ita ut incendio ignique circūveniantur. Multi etiam inundans mare sustinent. Quidam etiam in fluctus armati sese injiciunt, & eorum impetum excipiunt, protensis gladiis evaginatedis, & hastis.

προσείοντες, ὡσπερῆν ἢ φοβῆ-
σαι δλωάμενοι, ἢ τρωῶσαι.

vibratis, perinde atque si
vel terrere, vel vulnerare
possent.

Ἔ ἀσμάτων) Vide quæ notata sunt nobis lib. IX. 34. S.

ἕτως ἢ αἰχρὸν) Hæc ex *Ephoro* videtur Noster habere,

Consule *Sirabonem* lib. VII. cui figmenta sunt. Historia legi-
tur apud *Stobæum* quoque sermon. VII. 49. & 48. ex *Nicolao*
Damasceno, & *Aristotelem* lib. II. Eud. cap. 1. itemque in *Nico-*
machicis, loco quem mox indicabo. S.

πολλοὶ ἢ) Cimbris, non Celtis hæc attribuit is, quem mo-
do dixi. S. *Muretus* Gallis vindicat. not. in *Horat.* Od. 12. 1. 3. K.

ἐπικλύζουσαν τῷ θάλλουσαν) *Μαινομήνης* tales ac ἀναλ-
γήτως nominat *Philosophus* lib. III. *Nicomach.* cap. 10. εἰ μη-
δὲν φοβοῖτο μήτε σεισμὸν, μήτε τὰ κύματα, καθάπερ φασι τὸς
Κελτῆς. S. *Polybius* lib. 2. *Celtis* impingit τόλμαν, audaciam,
θυμὸν iracundiam, ἀνοίαν, ἀμενίαν, φιλοδοξίαν, gloriolæ studium,
ἀλογισίαν, ἀθροσίαν, νεορδίαν, sublestat fidem. Alexander eos
vocat ἀλαζόνας, *jastrabundos*, quia interroganti, quid in rebus hu-
manis maximum ipsis terrorem incuteret? præter opinionem re-
ponderant, δεδιῆναι, μήποτε αὐτοῖς ἕρως ἐμπέτοι, se timere, ne
fractum in se tui calum. *Arrian.* lib. 1. K.

ΚΕΦ. κδ.

CAP. XXIV.

Πεὶ Σμινδυρίδα ἀβροδία-
της, καὶ ἀδδηφαγίας.

*De Smindyrida deliciis cir-
ca cibos, & voracitate.*

Σμινδυρίδῳ τὸν Συβαεί-
τῳ λέγουσιν ὅτι τοσῶτον
τρυφῆς ἐξοπέλαι, ὡς εἰς Συ-
κυῶνα αὐτὸν ἀφικέσθαι μνη-
στῆρα Ἀγαίσης τ' Κλεισθένος,
καὶ ἐπάγεσθαι χιλίους μὲν
μαγείρους, τοσῶτους δὲ ὄρνι-
θότας, καὶ αἰλιῆς χιλίους.

*Smindyridam Sybari-
tam usque adeo gulæ dedi-
tum fuisse perhibent, ut
quum procus ambiret A-
garistam Clisthenis filiam,
Sicyonem proficisceretur,
& mille coquos, totidem-
que aucupes, atque mille
piscatores adduceret.*

Σμινδυρίδῳ) Auctor hujus rei est *Herodotus* libro VI.
Vide *Athenæum* lib. XII. Meminit & *Diodorus Siculus* in Excerpt.
lib. VI. sed *Μινδυρίδης* ei scribitur. S.

ΚΕΦ.

ΚΕ Φ. κς.

CAP. XXV.

Πολλοὶ ἤ ἀρίστων τίνων ὤναν-
το καὶ ἀπήλαυσαν.

Ὦναντο ἄρα καὶ Ὀδυσ-
σεὺς Ἀλκίνας, καὶ Ἀχιλλεύς
Χείρων, καὶ Πάτροκλος
Ἀχιλλεύου, καὶ Ἀγαμέμνων
Νέστορ, καὶ Τηλέμαχος
Μενελάου, καὶ Ἑκτώρ Πολυ-
δάμαντος. ἐν οἷς ἀπὸ
προσεύχον, καὶ οἱ Τρῶες Ἀν-
τήνορ, καὶ οἱ Πυθαγόρειοι
μηδὲ ὀμιληταί, Πυθαγόρεω
ὤναντο. οἱ Δημοκρίτειοι δὲ,
συγγημόρῳ Δημοκρίτῳ,
πολλῶν ἀπήλαυσαν. Σω-
κράτει δὲ εἰ προσεύχον οἱ
Ἀθῶναιοι, πάντ᾽ ἂν ἐγένοντο
εὐδαίμονες, εἰ ἐφιλοσόφην.
καὶ Ἰέρων δὲ ὁ Δεινομένους,
Σιμωνίδῃ Κεῖς ἀπήλαυσε,
καὶ Πολυκράτης Ἀνακρέον-
τι, καὶ Ξενοφῶντι Πρό-
ξενῳ, καὶ Ἀντίγονῳ Ζή-
νωνι. ἵνα δὲ μοι, καὶ τῶν
ἐμοὶ προσκίοντων, εἴδεν ἦτ-
τον, ἥπερ καὶ οἱ Ἕλληες
προσέηκσι, μεμνήσωμαι,
διαφέρει δὲ μοι καὶ τέτων,
εἶγε Ῥωμαῖός ἐμι, καὶ Λα-
τινός, quum ipse sim Romanus) etiam Lucullo pro-

*Aquibus multi clarissimi
viri consiliis aut doctrina instructi,
fructum aliquem ceperint.*

Adjutores habuerunt,
Ulysses Alcinoum, Achil-
les Chironem, Patroclus
Achillem, Agamemnon
Nestorem, Telemachus
Menelaum, & Hector Po-
lydamantem. Item, qua-
tenus ei paruere, Troës An-
tenorem: & Pythagorici, à
Pythogora sunt adjuti. De-
mocritei, fructum ex De-
mocrito perceperunt.
Quod si Socratem Athe-
nienses audivissent, omni
ex parte beati fuissent, ac
sapientiæ operam dedis-
sent: Hieron Dinomenis
filius, usus est Simonide
Ceo, Polycrates Ana-
creonte, Xenophonte Pro-
xenus, Antigonus Ze-
none. Atque ut eos
quoque commemorem,
qui non minus ad me
pertinent quam faciunt
Græci (nam Romano-
rum meminisse mea in-
terest, quum ipse sim Romanus) etiam Lucullo pro-

πολλοῖς Ἀντιόχῳ τε ὠνάτο ἦ
 Ἀσκαλωνίτῃ , καὶ Μακρινῶν
 Ἀρείῳ , καὶ Κικέρων Ἀπολλωνίῳ ,
 καὶ ὁ Σεβαστὸς Ἀθηνόδωρῳ .
 Πλάτων δὲ ἐμὲ καὶ τοὺς σοφώ-
 τας ὧν , λέγει , ὅτι καὶ Ζεὺς
 εἶχε σύμβουλον , τίνα δὲ καὶ
 ὅπως , παρ' ἐκείνου μανθάνομεν .

fuit Antiochus Ascalonita,
 Macenati Arius, Ciceroni
 Apollonius, Augusto ipsi
 Athenodorus. Plato vero,
 qui me multum sapientia
 vincit, Jovem etiam habu-
 isse aliquem à consiliis di-
 cit: quem vero, & quo-
 modo, ab ipso discimus.

Ὦνάτο) Notat eadem *Pausanias* in Atticis & viros cla-
 ros poëtasque regibus quondam familiares fuisse scribit : Docet-
 que exemplo Dionysii, qui Philoxenum, Antigonί, qui Antago-
 ram Rhodium & Aratum Solensem secum habuerunt. S.

Ὀδυσσεὺς Ἀλκίνοῦ) Cum è mari ad littus esset ejectus, re-
 rum omnium inops, *Homer. Odyss. H.* Plato tamen ei jungit Pa-
 lamedem, epistola 2. non Alcinoium. S.

Ἀχιλλεὺς) Vide *Liban. declam. IV. Platon. de Rep. III.* S.
 Achillem à Chirone bellis imbutum *Diogenes lib. I. B. T.* ait. Phœ-
 nicem vero eidem custodem & rectorem datum, apud *Photium*
 ejus monitor vel μνήμων est Νῆστον Carthaginensis an Chalcedo-
 nensis? pag. 244. Edit. *Hafsch.* vid. *Meyers.* ad *Lycophronem* pag.
 158. K.

Πάτροκλος) A quo & vivus dilectus, & mortuus sepul-
 tus est. Vide *Homerum II. 4.* Adde tamen etiam *Platonem* in
Convivio, p. m. 180. S.

Νέστωρ) Qui ei passim adest consilio suo. Vide *Ho-
 mer. II. I. Platonem* epist. 2. S.

Μενελάω) Qui eum docuit rationem inveniendi patris,
Ulyssis. Homerus Odyss. Δ. S.

Πολυδάμαντι) Qui eum monet de retrocedendo aliis-
 que. *Homer. Odyss. Δ. S.* Post Πολυδάμαντι non ponenda
 est τελεία σιγμή. Nam sequentia ἐν οἷς αὐτῷ προσείχεν (ita enim
 legerem pro προσείχεν) ad Hectorem referuntur, quem non in
 omnibus bene monenti obtemperasse *Polydamanti*, his verbis
Noster innuit, id quod ex *Homero* satis liquet, II. Σ. ubi Hector
 saluberrimo *Polydamantis* consilio damnato, exercitum *Achilli*
 concidendum loco iniquissimo tradidit. Πολυδάμαντος ἐσθλῶ φρά-
 ζεται

ζετο βελλῶ, *bonum excogitarat consilium*, ut scilicet mœnibus se contra hostem tuerentur Trojani, Hector vero κατὰ μολίον, *mala mediatus*, sub dio castra maluit habere, nec tamen recepta interpunctio planè rejicienda est. K.

ΑντήνορⓄ) Qui Helenam suadet restitui. *Idem* II. H. S. εἰ ἐφιλοσόφην) *Faber*, κὴ γὰρ ἂν ἐφιλοσόφην, i. e. *philosophati essent*. Mihi gloriâ superioris εἰ ὠρεσσῆχον Σωκράτει sapere videntur. S. Pro εἰ legerem simpliciter καί. & res erit in vado, ni fallor. K.

ὁ Δεινομόρως) Qui fuit Siculus, oraculoque filios Tyrannos futuros accepit. vide *Plat. de Pyth. Orac. S.*

Σιμωνίδης) Discas ex *Platonis* epist. 2. *Xenoph. Hierone, Athenæo* lib. XIV. cap. 21. Adde supra IV. cap. 15. S.

ΑνακρέωνⓄ) Firmat *Herodotus* lib. III. S. *Max. Tyrius* disert. XXI. *Anacreon Samiis Polycratem reddidit mitiorem, dum Tyrannidem amore Smerdii, & comâ Cleobuli & tibiis Bathylli & canticis Ionicis temperavit.* K.

ΞενοφῶνⓄ) *Laërtius* in vita ejus, qui & de *Zenone*. S. ἵνα δέ μοι) *Gesnerus* vult. πῶς δὲ μὴ, ut sit nota interrogationis. *Faber* censet, nil mutandum. S. Benè. K.

Ἀντιόχης) *Plutarchus* in *Lucullo*. S.

Ἀρείς) Meminit *Philosophi* hujus *Plutarchus* in *Antonio*, & alibi. Est autem ille ipse qui *Suetonio* *Areus*, vita *Octavii*, c. 89. S. Vide & *Dionem* in *Augusto*. apud *Xiphilin.* K.

Ἀπολλωνίης) *Molonis*. *Plutarch.* vita *Ciceronis*. S.

Ἀθηνόδωρος) De hoc nil *Suetonius*, quod miror. imo *Areum* potius hoc nomine, ejusque filios laudar. Nec satis convenit in nostrum tempus, cum *Cato* eum, ætate jam provecum senemque audiverit *Pergami*, idque adhuc juvenis. Fuit autem *Augustus* puer pæne, cum *Cato* moreretur. Ego sane hic de fide nostri ambigo. S. Non est, quod quisquam de fide *Nostri* vel tantillum addubiter. Fuit enim *Athenodorus* quo usus est magistro *Augustus*, è *Stoa* *Philosophus*, *Tharsis* oriundus, filius *Sardonis*, qui *Κανανίτης*, à vico quodam dictus. Hic καθηγήσατο *Καίσαρ*Ⓞ κὴ τιμῆς ἔτυχε μεγάλης κατιῶν δὲ εἰς Πατρίδα ἤδη γηραιός, κατέλυσε τὴν καθ'εσῶσαν πολιτείαν &c. *Cæsarem* erudit, magnumque consecutus honorem jam senex in patriam rediit, statumque reipublicæ vacillantem in melius mutavit. Ab hoc *Athenodoro*

probe distinguendus est alius hujus nominis Stoicus, qui Tharsensis quidem fuit, sed cognomen *Cordylionis* habuit. & penes *Marcum Caionem* vixit obiitque, ut accuratè tradit *Strabo* L. 14. pag. 463. *Lucianus* in *Macrobiiis*. Απολλόδωρος ὁ Περγαμῆνός ῥήτωρ, θεῶν Καίσαρος Σεβαστῆ διδάσκαλος γῆρμόνος, καὶ σὺν Ἀθηνόδωρῳ τῷ Θαρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν ἔζησε ταυτὰ τῷ Ἀθηνόδωρῳ ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. *Apollodorus Pergamenus Rhetor D. Cæsaris Augusti præceptor* & una cum *Athenodoro Tharsensi Philosopho eum instituens octoginta duos annos vixit æque ac Athenodorus*. Hic est ille, qui Augusto suavit, ut iratus nihil aut diceret aut faceret, antequam viginti quatuor literas Græcorum secum percensuisset. *Plutarchus* in fine *Aprophiseg. Reg. & Imper.* qui in operta lectica ad Augustum pro muliere illatus, & stricto gladio profiliens, εὐφοβῆ, inquit, μή τις σε ἕτως εἰσελθὼν ἀποκλείνη; *annon times, ne quis ita tibi obrepens capiti tuo inficietur?* *Xiphlinus* in *August.* Hæc ad *Nostri* defensionem dicta sint. confer *Dionis Chrysof.* *Tharsicam* I. K.

Zeus) Non satis scio quid hic innuat, & utrum Mentem istam, ad quam condidisse Jupiter omnia dicitur, an Providentiam, num aliud quid designet. A Platone sane sic expresse σύμβουλον διὸς quem appellari non recorder. S. Momus Διὸς σύμβουλος, *Jovis Consiliarius*, est in brevibus *Scholiis Homeri* statim ab initio *Iliadis* α. quæ vide. *Luciani* quoque Juppiter accusatus Momum in consilio habet. Apud *Platonem* frustra hæc quaesiveris. puto hæc periisse una cum fine Dialogi, qui inscribitur *Κριτίας*. Deos, *Consentes* & *Complices* quos vocant, summi Jovis *Consiliarios* ac principes existimari, *Arnobius* tradit lib. 3. advers. *Gentes*. vid. *Salmas.* in *Spartianum* p.m. 139. K.

Κ Ε Φ. κς.

Περὶ οἰνοφλύγων τινῶν.

Ποτίστατοι γεγόνασιν ἄνθρωποι, ὡσπερ Φασί, Ξεναγόρας ὁ Ρόδιος, ὃν ἐκάλουν ἀμφορέα, καὶ Ηρακλείδης ὁ Πύκτης. καὶ Πρωτίας ὁ Λανίτης καὶ μὲν υἱὸς, Ἀλεξάνδρος ὁ βασιλεὺς

CAP. XXVI.

De quibusdam ebriosis.

Vinosissimi omnium hominum fuisse traduntur, *Xenagoras Rhodius*, quem amphoram vocabant: *Heraclides pugil*: *Proteas Lanicæ filius*, cum *Alexandro*

βασιλεὺς

βασιλέως σωτήροϛ, ἢ αὐ-
τὸς δὲ Ἀλέξανδρϛ λέγεται
πλείστον πιεῖν ἀνθρώπων.

rege simul educatus. Ale-
xander etiam ipse præ reli-
quis hominibus vinosus
extitisse dicitur.

Ξεναγόρας ὁ Ρόδιος) Dubito, an se bene habeat hic locus.
Video namque apud *Athenæum* lib. X. cap. 10. Xenarchum
Rhodium potatorem, autore Euphorione. Ξεναρχος ὁ Ρόδιος ἀπὸ
τῆς πολυποσίας Μετσητῆς ἐπεκαλεῖτο. Nec obstat diversitas co-
gnomenti. Est enim significationis respectu Μετσητῆς & Ἀμφο-
ρεὺς idem. Consule *Pollucem* lib. X. cap. 20. S.

Ἡρακλείδης) Meminit *Plutarchus* in *Symposi.* lib. I.
Quæstion. 6. S.

Πρωτίας ὁ Λανίκης μὲν υἱός) Ita *Arrianus* lib. IV. *Athe-
næus* scribit Λανίκης, non Lanicis, ut ex malo codice scribit *Por-
ta*. Sed si Alexandri regis fuit nutrix, neque Athenæi, neque
Artiani, neque Nostri recta est scriptura. legendum enim ὁ
Ἑλλανίκης υἱός. *Curtius* lib. VIII. cap. 1. *Hellanice*, quia *Ale-
xandrum* educaverat, soror ejus &c. Vitium porro videtur esse
ex eo, quia primæ literæ priori vocabulo erant conjunctæ. Λα-
νίκης tamen probat *Faber*, idemque esse ait ac Λαονίκην. Sed Lao-
nicem fuisse dictam illam nutricem nusquam hætenus inve-
nio. S. Mihi Λανίκη idem est ac Ἑλλανίκη per aphæresin, ut *Ιωα-
νία* & *Σπανία*, scultiator & auscultator, *Lazarus* & *Eleazarus*. Ita
etiam διαφορῶν, Λεξάδιος, Εξάδιος, Οβελάρεως & Βελάρεως, Οἰλεὺς
& Ἰλεὺς. *Etymolog. Magnum* in voce Εξάδιος. K.

Ἀλέξανδρος) Vide *Philinum* apud prædictum auctorem,
citato loco. Et *Carystium Pergamenum* apud *Athenæum* lib.
X. S.

Κ Ε Φ. ηζ.

Ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἡμερϛ ὡς
τοῖς ἑαυτῆ πολεμίοις.

Ἡμερώτατά φασι, τὸν
Ἡρακλεῦ προσενεχθῆναι τοῖς
ἑαυτῆ πολεμίοις. πρῶτον
γὰρ τῶν ἐξ ἀγῶνος νεκρῶς

CAP. XXVII.

*Quod Hercules misericor-
dem & benignum sese erga ho-
stes præbuerit.*

Singulari mansuetudine
ferunt Herculem in hostes
suos fuisse. Primum enim
ante hominum memoriã,
ἀπασπών-

ἄποσπόνδους ἀποδέναι ταφιο-
σομένους. εἰωθότων τ̄ τότε
ὀλιγωρεῖν τ̄ ἀνηρημένων, καὶ
ἀπολείπειν αὐτὰς κυῶν
θεῖπνον εἶναι. καὶ Ὀμηρος,
Ελάρια τέυχε κυέασι, ἔ
Κυσι μέλπηθρα γνέσθαι.

quod Homerus: Canibus sunt præda relicta. Et, ut ca-
nibus fierent lanianda voluptas.

πρῶτον γὰρ τ̄) Philochorus Theseo hoc tribuit, sed re-
fellitur à Plutarcho, vita Thesei. Φιλόχορος, inquit, καὶ ἀποδόξ
πρὸ νεκρῶν ἀναρίσεως γνέσθαι πρῶτος ἐκείνας. ὅτι δὲ Ἡρακλῆς πρῶτος
ἀπέδωκε νεκρὰς τοῖς πολεμίοις ἐν τοῖς πρὸς Ἡρακλέους γέγραπτο. S.

ἀποσπόνδους) Ante enim de cadaveribus occisorum pugna-
bant. Patet ex Homeri Iliade N. ubi pugna circa cadaver Al-
cathoi. Iliad N. ubi ea, circa corpus Sarpedonis & aliorum de-
scribitur. Vel certe, quod vult Noster, insepulta jacere vole-
bant. Quæ consuetudo mansit deinde inter Barbaros. Hinc
ossa ista cætorum à Germanis disjecta per campos, de quibus Ta-
cit. An. I. cap. 61. S. Pro ἀποσπόνδους legendum ὑποσπόνδους.
Cæsi enim in prælio à victoribus ad sepulturam dabantur victis
ὑποσπόνδοι, i. e. παύσις induciῖς, quique ita, ut modò dixi, suos
deposcebant, hoc ipso se fatebantur victos. Ideoque Lacedæmo-
nii quidam à pugna Leuclitica noluerunt cæsos tolli ὑποσπόνδους,
per inducias, sed ἀφ' μάχης, manu armata. Polemarchis autem
visum est, intersectorum cadavera induciῖς factis tollere, νεκρὰς
ὑποσπόνδους ἀναρίεσθαι. Quapropter Thebani ἀπέδωσαν νεκρὰς ὑπο-
σπόνδους, quæ Xenophontis verba Noster sua fecit hoc loco. vide ejus
lib. 6. Hist. Græc. p. m. 466. & 67. Hoc jam ante ab Heraldō
observatum postea legi in Advers. p. 47. K.

κυῶν θεῖπνον) Non canum modo sed & avium. Homerus
Iliad. N. in fine.

—— ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἢ δ' οἰωνός.
Δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ ναυσὶν Ἀχαιῶν.

Idem Iliad. X.

—— σὲ μὲν κύνας ἢ δ' οἰωνός
Ἐλκήσο' αἰκῶ ———

Intelligitur hinc Goliathi fremitus lib. I. *Regum* cap. 17. ubi ad Davidem. *Accede ad me, ut tuum corpus volucris aëris terrestribusque bestiis tradam.* Et paulo post Davidis, respondentis ei in hunc modum: *Hodierno die tibi caput auferam, & Palæstinarum militum cadaver hodierno die volucris aëris terrestribusque feris tradam.* S. *Homeri* loca, quæ citantur, partim *Iliade* α. partim *Il. ε.* extant. K.

ΚΕΦ. κη.

CAP. XXVIII.

Περὶ τῶ ἐν Αθλίωσι Λεω-
κορίῳ.

De Leocorio Atheniensium.

Λεωκόριον Αθλίωσιν ἐκα-
λεῖτο τὸ τέμενος τῶ Λεῶ θυ-
γατέρων, Πραξιτέας, καὶ Θεό-
πης, καὶ Εὐβύλης. ταύτας δὲ
ὑπὲρ τῆς πόλεως τῆς Αθλίωσ
ἀναιρεθῆναι λόγος ἔχει, ὅτι
δόντος αὐτὰς τῶ Λεῶ εἰς τὸν
χρησμὸν τὸν Δελφικόν. ἔλε-
γε γὰρ μὴ ἂν ἄλλως σωθῆναι
τῶ πόλιν, εἰ μὴ ἐκείναι σφα-
γιασθῆεν.

Leocorium Athenis erat
templum filiarum Leo sic
dicti viri, Praxithæ, Theo-
pæ & Eubulæ. Has pro sa-
lute civitatis Minervæ oc-
cisas esse, fama est, quum
Leos pater eas tradidisset
propter oraculum Delphi-
cum: quod monebat, ali-
ter non posse servari ur-
bem, nisi illæ mactarentur.

Λεωκόριον) Vide *Suidam* in hoc nomine. *Hesychium*, *Scho-
lia Thucydidis* lib. IV. & *Ciceronem* l. III. de Nat. Deor. S. Adde
Meursium in *Ceramico* gemino cap. 17. K.

Πραξιτέας) *Suidas* in *Λεωκόριον* habet *Φασιδίαν*. S.
ἐπιδόντος) Meminit *Pausanias* in *Atticis*. & *Valesius* no-
tis in *Euseb.* H. E. 284. S.

Σωθῆναι) A fame, quatum urbs laborabat. Consule *A-
ristidem* tom. I. Or. Panath. *Hieronym.* in *Jovinian.* habet à
peste, quia forte legerat λοιμὸν in Græco pro λιμὸν. Nam de fa-
me cæteri consentiunt. S. Gentiles in publicis gravissimisque
calamitatibus sæpe ad humanas hostias decurrerunt, easque ad
iram Deorum expiandam præ aliis litabiles existimarunt. Sacra
historia in hanc rem documenta æquè suppeditat, ac profana, de
qua *Porphyrus* lib. 2. περὶ ἀποχ. ἐμφυχ. Φοινικες, inquit, ἐν ταῖς
μεγάλαις

μεγάλαις συμφοραῖς ἢ πολέμων, ἢ αὐχμῶν, ἢ λοιμῶν, ἐθύοντο τῶν Φιλῶτων τινὰ ἐπιψήφίζοντες Κρόνω, καὶ πλείους δὲ ἢ Φοινικὴ ἰσοεῖα τῶν δυσάντων, ὑπὸ Σαρχωνιάδων μὲν τῆ Φοινίκων γλώττῃ συνέγραψεν, Φιλῶν δὲ ὁ Βύβλιος εἰς τὴν Ἑξάδα γλώσσαν δι' ἑκτὸν βιβλίον ἠερμηνεύσει. *Phænices in magnis calamitatibus sive belli sive squalidæ siccitatis aut pestis, decreto quædam ex charissimis Saturno immolabant, plenaque est eorum, qui hæc sacra fecerunt, Phænicum historia, quam Sanchoniathon linguâ Phæniciâ conscripsit, Philo autem Byblius in Græcam linguam octo libris transtulit.* De Leo ante *Maurisum* quædam congeffit *Leopard* lib. XIX. Emendat. cap. 23. De ἀνδραπέθεισιν in sacris vide *Cyroll.* lib. 4. contra *Julianum* pag. 129. ubi laudatum *Porphyrii* locum inter alia habebis cum varia lectio-
ne. K.

ΚΕΦ. κθ.

CAP. XXIX.

Τί εἶπεν ὁ Πλάτων πρὸς Ἀγρὰ
γαντίνων πολυτελείας.

*Quid dixerit Plato de Agri-
gentinorum nimis sumptibus.*

Πλάτων ὁ Αἰείωνος ἰδὼν
Ἀγρὰγαντίνους, ἃ οἰκοδομῶν-
τας πολυτελῶς, ἃ ὁμοίως
δειπνῶντας, εἶπεν, ὅτι ἄρα οἱ
Ἀγρὰγαντῖνοι οἰκοδομῶσι μὲν
ὡς αἰεὶ βιωσόμενοι, δειπνῶσι
δὲ ὡς αἰεὶ τεθνησόμενοι. λέγει
δὲ Τίμαιος, ἃ ὅτι ἀργυραῖς
ληκύθοις, ἃ σλεγγίσιν ἐ-
χρῶντο, ἃ ἐλεφαντίνας κλίνας
εἶχον ὄλας.

Plato filius Aristonis,
quæ videret Agrigentinos
magnis impensis ædificare,
eodemque modo cœnare:
Agrigentini, inquit, ædifi-
cant quasi semper victuri:
& comedunt, quasi semper
morituri. Dicit autem Ti-
maeus, eos lecythis argen-
teis & strigilibus usos esse,
lectos totos eburneos ha-
buisse.

δειπνῶσι δὲ ὡς αἰεὶ) Emendat ad *Laërt.* pag. 222. *Cl. Me-
nagius* ὡς ἦδη, ex *Laërtio* & *Apolog. Tertullian.* cap. 37. atque sic
& *Faber.* S. Quid absurdi habeat in se hoc loco τὸ αἰεὶ, doceri
velim. Neque enim ab Auctoribus exigendum existimo, ut in
his rebus ad minutissima usque, quæ nihil in sensu turbant, do-
ricè consentiant. *Hieron.* ep. ad *Gerontiam* dictum de *Mega-
rensis* jactari ait, nec vel ἦδη vel αἰεὶ expressit. *Ædificant,* in-
quit,

quit, quasi semper victuri, vivunt quasi altera die morituri. En altera die pro Nostri αἰὲ & Laërtii ἦδη. K.

ἀργυραῖς λεκύθοις) Refert eadem Diodorus Siculus lib. XIII. ex Timæo ; cum aliis pluribus, huc pertinentibus, quem vide. In MSS. B. & C. est λεκύθοις ἢ ξυσραῖς, legendum ξύσραῖς. S.

ΚΕΦ. Λ.

CAP. XXX.

Περὶ Ταραντίνων οἰνοφλυγίας, ἢ Κυρηνάων τρυφῆς.

De Tarentinorum temulentia & Cyrenensium luxu.

Ταραντίνους ἐν ἔθει ὡς πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινῆ, μεθύειν δὲ ὡς πλῆθος ἀγοράν. εἰς τοσούτον δὲ ἄρα Κυρηνάων τρυφῆς ἐξώκειλαν, ὥστε Πλάτωνα παρακάλεον, ἵνα αὐτοῖς γένηται νομοθέτης. ἢ δὲ ἀπαξιῶσαι φασὶ δὲ ἢ ἐξ ἀρχῆς ῥαθυμίαν αὐτῶν. Ομολογεῖ δὲ καὶ Εὐπολις ἐν τῇ Μαρικᾷ, ὅς τις αὐτῶν εὐτελέστατος σφραγίδας εἶχε δέκα μνῶν. παρῶν δὲ θαυμάζεσθαι ἢ τὰς διαγλύφοντας τὰς δακτυλίδας.

Tarentinis à summo mane poculis indulgere mos erat, & eo tempore, quo jam frequens est hominibus forum, ebrios esse. Cyrenenses vero usque adeo luxu se inquinaverant, ut quum Platonem accersissent, ut sibileges poneret, ipse recusarit propter consuetam jam inde ab initio lasciviam & dissolutionem eorum. Testatur etiam Eupolis in Marica, contemptissimos apud eos,

& abjectissimos decem minarum pretii sigilla habuisse. Mirabili etiam arte sculpebant annulos.

Ταραντίνους) De luxu hujus generis multa prodit Athenæus lib. XII. S.

ἐξ ἑωθινῆ) Ergo non tantum in Bacchanalibus Tarentum fuit πόλις μεθύουσα, urbs ebria, ut Plato inquit, lib. 1. de LL. sed quotidie se vino madefecit, idque primo mane, quod contra honestioris cujusque gentis consuetudinem fuit. Nam melior & matutina dici pars negotiis ubique ferè dicata debitaque censetur.

tur. Cum itaque alicujus extremam notare volunt ebrietatem, jam manè cum dicunt Auctores madidum esse, cum alii adhuc sicci & jejuno stomacho vivunt. *Apulejus, quid sit diei vides, dico Crassum jam dudum ebrium stertere, aut secundo lavacro, ad reposita cœnæ obeunda, vinolentum sudorem in balneo desudare in Apolog.* in quibus imitatur hæc Plautina:

Diei tempus non vides? quid illum putes

Natura illa atque ingenio? jam dudum ebrius' st.

At apud sobrios sanæque mentis homines hic argumentandi modus invertitur. Scilicet ἔστι ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας, *tertia ab ortu solis hora diei currit, quæ preces matutinas (הפירות הבקר) imperabat Judæis: ergo vel hinc colligatis licet, viros illos nondum se invitasse poculis. AEt. 3. K.*

πλήθυσαν ἀγορᾶν) Id est horâ tertia à sole orto. S. Cum jam in forum homines de rebus ad salutem publicam pertinentibus deliberaturi coiverant. ὄρθρον sequitur πλήθυσσα ἀγορᾶ, quam μεσημέρια, *meridies, excipit. Ergo tempus inter mane & meridiem medium dicitur πλήθυσσα ἀγορᾶ vel ὥρα ἀγορᾶς, horæ ferentes: quo tempore jam uvidi erant multibibæ. Pherecrates, πίνειν ἀεὶ καὶ μεθύειν πρὶν ἀγορᾶν πεπληθύναι, bibere semper ad ebrietatem usque, prius quam forum sit plenum. vide Suidam in ἀγορᾶς ὥρα. &c. Nostrium H. A. lib. 1. cap. 20 & Indic. K.*

Κυρλωαῖοι) Eadem *Plutarch. lib. ad Principem inerudit. S.*

ἐν τῷ Μαιρικᾷ) Hunc locum adde iis, quæ notat *Casaub. in Athen. lib. XV. cap. XII. S.*

ἔστις αὐτῶν εὐτελέστατος) *Gesnerus ὅτι. S.*

ΚΕΦ. λα.

CAP. XXXI.

Περὶ διαφόρων οἴνων Ἑλλήνων καὶ.

De variis Græcorum vinis.

Φέρε οἴνων Ἑλλήνων δὲ σκεδῆς ἰόντων ἐν τοῖς παλαιοῖς, ὀνόματ' ἀκατάλιξω ὑμῖν. Πράμνειόν τινα ἐκάλεν, ἱερὸν δὲ ἢ ἢ ἄρα

Age, recensebo vobis Græcorum vinorum genera, quæ fuerunt apud veteres laudatissima, & potissimum celebra. Pramnium quoddâ appellabant, quod

τὸ

τῆτο δ' Δημίτρας, καὶ Χιῶν οἶνον ἐκ τῆς νήσου, καὶ Θάσιον ἄλλο καὶ Λέσβιον, καὶ ὅπῃ τέτοις Γλυκύς τις ἐκαλεῖτο, πρέπων πρὸ οἴνοματι τῶν γαῦσιν. καὶ Κρητικὸν ἄλλο, καὶ ἐν Συρακούσαις Πόλιον, ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τίνος ἐγγυεῖς βασιλέως. ἔπινον δὲ καὶ Κῶων οἶνον, καὶ ἔτως αὐτὸν ἐκάλουν, καὶ Ρόδιον καὶ τὰ αὐτὰ ὀνομάζοντες.

erat sacrum Cereri: & Chium vinum, ab insula sic dictum: & aliud Thasium & Lesbium: & præter hæc aliud Dulce vocabatur, sapore etiam suum nomen referens: & aliud Creticum, & Syracusis Polium, quod sic nuncupatum est ab ejus terræ monarcha quodam. Bibebant etiam Coum vinum. quod sic à regione

Τί δὲ, οὐκ ἐκείνα τοῖς Ἑλλήσι τρυφῆς ἀποδείξεις; μύρω γὰρ οἶνον μινύντες ἔτως ἔπινον, καὶ ὑπερβαρύνοντο τῶν τοιαύτων κρᾶσιν, καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυρρηνίτης. μέμνηται δὲ αὐτῆς Φιλίππιδης ὁ τῆς κωμωδίας ποιητής.

Quid? An vero non hæc certa sunt indicia luxus Græcorum? vinum enim unguento mixtum bibebant, & supra quam satis esset, aut necessitas postulare, hac mixtione utebantur. Vocabatur autem vinum Myrrhinites. Meminit ejus Philippides comicus poeta.

Δὲ σπεδῆς ἰόντων Faber Δὲ φήμης. Non audio, vide indicem in σπεδῆ. S.

Πράμνειον) Nascitur Smyrnæ, juxta delubrum Mattis Deum. Plin. lib. III. cap. 4. celebrat etiam Homerus Iliad. A. Apud Atheniensem lib. I. cap. 24. à scopulo quodam ἐν Ἰκάρω nomen habere, ubi & gignitur, dicit Semo, quem & Suidas laudat, verum perperam apud eum pro Ἰκάρῳ, ἐν Νικίᾳ scriptum est, quod fuit obiter indicandum. S. Scholia Aristoph. in Equit. σκληρὸν οἶνον asperum vinum ajunt esse Pramnium, quem Homerus Iliad. λ. κικεῶνι, potioni cinna, ut Arnobius interpretatur, miscuit. apud Laërt. in vita Polemōnis, Πράμνειον ἰσχυρὸν ἔστιν ἄκρατον

Ἐ subacerbum. ὡς ἡ φιλοσοφικῆς ἢ μάστιγα ἐν οὐκείνοις, ὅπερ καὶ
 τὸ Καμικὸν (ita dudum legit Sambucus ex veteri codice) πρὸ ποιη-
 ματα αὐτῶ κῶν τις ἐδοκεῖ συμπαιεῖν Μολοσσικὸς, ἢ ἔνθα ὡς, καὶ
 τὸ Φρύγιχον, ἢ γλύξις (ita Sambucus. Suidas γλυκὺς) ἐδ' ὑπόχυλον,
 ἀλλὰ Πραμνίου, erat Sophoclis studiofus, imprimis ubi eum, ut Co-
 micus ait, canis quidam Molossicus in pœsti adiutare videbatur, Ἐ ἡ-
 bi, secundum Phrynicum, non γλύξις, non ὑπόχυλον (id est suavis
 & delicatus), sed Pramnium erat, i. e. durior Ἐ vehementior. Ma-
 crob. vocat ἡναιαν pranniam in fine lib. 2. S. K.

Γλυκὺς) De hoc genere consule *Pollucem* lib. VI. cap. 2.
 qui circa Syracusas nasci scribit. S.

Πόλιος) Male. Scribendum Πόλλιος. Est autem illud
 ipsum vinum, quod alias Biblium vocatur. *Athenæus* lib. I.
 ex Hippia Rhegino. τῶ εἰλεὸν καλὸν ἀμπέλον, βιβλίαν φησὶ
 καλεῖσθαι, ὡς Πόλλιον τὸ Ἀργεῖον, ὃς ἐβασίλευσε Συρακυσίων, πρῶτον εἰς
 Συρακῆσας κομίσαι ἐξ Ἰταλίας. εἴη ἂν ἔν ὃ παρὰ Σικελιάταις γλυκὺς
 καλὸν Πόλλιος, ὃ βιβλίνος οἶνος. *Polluci* est πολλαῖος. ipsum
 vide lib. VI. cap. 1. S.

μύρω οἶνον) Vide *Alexidemum* apud *Plutarchum* in Con-
 vivio. S.

ὑπερλωαγκάζετο) Mihi valde suspectum est hoc verbum.
 Nam alibi haud legas, & interpretatio *Vulteri* nihil ad rem facit.
Ἐ nostro enim omne vinum unguentis mixtum pertinet ad luxum.
 unde sequitur, nullum esse necessarium. Ergo ambigere vix pos-
 sum, quin sit reponendum ὑπερηγάζετο. vide supra XII. 1. ubi
 simile quid habes. S.

Μυρρινίτης) Depravata mihi hæc scriptura videtur & ex
Athenæo corrigenda, cujus verba hic adscribo. *Μυρρινίτης* ἢ *μυρ-
 ρίνης* οἶνος καλεῖται παρὰ Πασειδίππῳ &c. Etiam apud *Hesychium*
 est *Μυρρινίτης*. *Pollux* lib. VI. cap. 2. alterum ῥ ομिटтит : ὡς δέ
 τις, inquit, καὶ *μυρρινίτης* οἶνος, μύρω κεκραμμένος. Solet à quibusdam
 scribi *μυρρινίτης*. Consule & *Brodæum* lib. IV. Misc. cap. 4.
 ubi tamen perperam reprehendere *Ἐ* nostrum videtur, qui haud
 dubie sua habuit ex *Athenæo*. Habet quoque aliqua huc per-
 tinentia *Thomas Bartholinus*, vir omnigenæ eruditionis, veteri-
 que amicitia mihi conjunctissimus, in opusculo de Cruce, quod
 munere ipsius possideo. S. *Μυρρινίτης* videtur contractum ex
Μυρρινίτης, ut *Φάνης* ex *Φανητής*, *Προπεύνης* ex *Προπευγητής*. At *Cl.
 Schefferus* in notis posthumis : *Plane*, inquit, *apud Ἐ* nostrum initio
Μυρρινίτης prout scriptum fuisse, postea sciolum superscripsisse, vel
 notasse

notasse in margine Μυρτίτης, tum ex duabus voculis coaluisse, quod nunc legitur Μυρρίωνίτης. Consule Casaub. ad Athen. lib. I. cap. 24. in fine. hæc ille. K.

ΚΕΦ. ΛΕ.

CAP. XXXII.

Περὶ Πυθαγόρου, Εμπεδοκλέους, Ιππίας, καὶ Γοργίας ἐνδύματιος, καὶ ὑποδήματος.

De Pythagora, Empedoclis, Hippiae & Gorgiae vestimentis, & calceamentis.

Πυθαγόρας ὁ Σάμιος ἄλβυκλῶ ἐδῆτα ἥδῃτο, καὶ ἐφόρει σέφανον χρυσεῦν, καὶ ἀναξυρίδας. Εμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἀκράγαντινός ἀλαργεῖ ἐχρήσατο, καὶ ὑποδήμασι χαλκοῖς. Ιππίαν δὲ, καὶ Γοργίαν ἐν πορφυραῖς ἐδῆσι ποροίεναι διαρρεῖ λόγῳ.

Pythagoras Samius alba veste amiciebatur, & gestabat coronam aureā, atque anaxyrides. Empedocles vero Agrigentinus purpura utebatur, & calceis æneis. Hippiam vero & Gorgiam purpureis vestibus amictos, in publico progredi solitos esse fama est.

ἐδῆτα λδουκὴν) Laërtius in vita ejus, σολή αὐτῷ λδουκὴ, καθαρὰ, καὶ σρώματα λδουκὰ ἐξ ἐρίων. Credo ut esset conspectior ac venerabilior, quia sacrificantium hic habitus apud Græcos. Æschines: σεφανωσάμενος καὶ λδουκὴν ἐδῆτα ἀναλαβὼν, ἐβασίλευσε. Volabat autem omnia sua sancta ac propè divina haberi, uti ex antecedentibus apparet. Quod autem Laërtius ait καθαρὰ, eo puto respexisse materiam vestimenti, quæ fuit linea. Lineis enim vestibus tantum utebatur. Unde Philostratus lib. I. cap. I. vitæ Apollon. Vestium morticina materia tenuisse Pythagoram dicunt. S. Negat Laërtius l. c. Pythagoræ vestem lineam fuisse, laneam vero ei attribuit, quia linearum usus nondum ad ista se loca penetraverat, τὰ γὰρ Λινῶν, inquit, ἔσω εἰς ἐκείνας ἀφίκοι τὰς τόπους. Philostratus autem lib. 8. Vit. Apollon. ἐδῆτο ἔνδον δὲ θρησκείων οἱ πολλοὶ φορεῖσιν, ἔ καθαρὰν εἶναι φήσας, λινῶν ἡμπίχου. (Pythagoras) vestem quam multi à morticinis petunt, puram esse negans, lino amiciebatur. & iterum: ἐπειδὴ μὴ εἶπω ἐμφύχως ἐτρέφθη (λῖνον), καθαρὸν μὲν Ἰνδοῖς δοκεῖ, καθαρὸν δὲ Αἰγυπτίοις ἐμοὶ δὲ (Apollon.) καὶ Πυθαγόρῳ. Δῆ. τὸτο γῆμα γέγονε Δῆ. λεγομένοις, εὐχομένοις, θύσει. quoniam linnam non ab animato

decerptur, (sed potius seritur) *idcirco purum videtur iam Indis, quam Aegyptiis, tum etiam mihi & Pythagoræ habitus inde est differentibus, orantibus, sacraque facientibus.* Hic habemus veram causam lineæ vestis Pythagoræ. K.

εἶφανον χερσῶν) Hoc ego nuspium invenio. Sed dicam amplius in opere de vita & Philosophia Pythagorica, si vitam otiumque Deus dederit, quæ huc videbuntur pertinere. K.

Εμπεδοκλῆς) Suidam consule in ἀμύκλαι, & in Εμπεδοκλῆς inquit, εἶτε σέμμα ἔχων ἐπὶ τῇ κεφαλῆς χερσῶν, ἢ ἀμύκλαι ἐν τοῖς ποσὶ χαλκῶς ἢ σέμματα δελφικὰ ἐν ταῖς χερσὶν ἐπέχει τὰς πόλεις, δόξαν καθάρειν ὡς θεὸν θεῶν βελόμην. S.

ἀλκρυγῆ) Observa duplex vestimentorum genus, quo qui aliis conspectiores esse volebant, utebantur, album & purpureum seu conchyliatum. S. Εμπεδοκλῆς ἢ ερεφίων τῷ ἀλκρυγῆτων πατρὶ αὐτῷ (κόμην) ἀρμόσας, ἰσοῦσαι πατρὶ τὰς τῶν Ἑλλήνων ἀγυῖας ὑμῶν συνίθεις, ὡς θεὸς ἐξ ἀνδρώπε ἰσοίλο, Empedocles vitia quam maxime purpurea crines incinctus, per Græcorum plateas se inferebat, hymnos componens, quasi ex homine Deus fuitus esset. Philostrat. lib. 8. cap. 3. Vit. Apollon. K.

ὑποδήμασι χαλκῶς) Suidas in antea prolatis verbis. Cui adde Strabonem lib. VI. Tertull. de Pallio cap. 4. S.

Ἰππῖαν ἢ ἢ Γοργῖαν) Vide Platon. in Hippia; ubi utrumque Sophistam fuisse docet. Annotat Cresollus in Theatro Rhetorum lib. III. cap. 15. Sophistarum habitum plerumque elegantiorum fuisse nitidiorumque quam vulgarem. S. De Hippia Apulejus in Floridis. Venit Hippias iste quondam certamine Olympio Pisam, non minus cultu visendus, quam elaboratu mirandus &c. Habebat induitum ad corpus tunicam interulam, tenuissimo textu, triplici licio, purpura duplici: ipse eam sibi solus domi texuerat &c. K.

πορφυραῖς ἰδῆσι) Hoc πορφυραῖς vix probum est. sane alibi πορφυραῖς genere sceminino, cujus masculinum sit πορφυρεῖς, haud legas. scriberem πορφυραῖσι, nisi malum dicere illud primo in fine propter sequentem vocalem per astrophum esse sublatum. S. Hanc notam Viro doctissimo excidisse nollem. Nam τὰ πορφυραῖς, rectum πορφυρεῖς, ex πορφυρεῖα contractum, agnoscit, non πορφυραῖς. masculinum est πορφυρεῖς πορφυρεῖς &c. Sic ἀργυρεῖα, ἢ Suidas &c. adietiam Phavorinum in χερσῶν & Etymologicum Magnum in κατῶν. K.

ΚΕΦ. λγ.

CAP. XXXIII.

ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι τῷ Πύρρῳ ἰατρῷ
 ἔπεισθησαν ἐπιτελέσαι τὸν νότον
 ἔκαστον.

*Quod Romani Pyrrhi medi-
 ci, contra ipsum regem insidias,
 non admiserint.*

Κινέας ὁ Πύρρῳ ἰατρός φα-
 σι, πρὸς τὴν βελῶν τῶν
 Ῥωμαίων ἐγράφε δι' ἀπορή-
 των, καὶ ἡτὶ χρήματα, καὶ ὑπι-
 χνεῖτο ἀποκτείνειν φαρμάκοις
 τῷ Πύρρῳ. οἱ δὲ ἐπροσή-
 καντο τῷ ὑπόχρῳ. δι' ἀρετῆς
 γὰρ ἴσασιν Ῥωμαῖοι ἀγαθοὶ
 εἶναι, ἐμὲ δὲ τέχνης,
 καὶ πανουργίας, καὶ ὀπίσθεν κα-
 τανόσιαται τὰς ἐχθρὰς.
 ἀλλὰ καὶ αὐτῷ πρὸς Πύρρῳ τῷ
 γνώμῳ τῷ Κινέῳ ἐξέφωαν.

Cineas medicus Pyrrhi,
 ut perhibent, clam litteras
 ad senatum Romanum
 scripserat, quibus pecuni-
 as petebat, & pollicebatur
 se Pyrrhum pharmacis in-
 terempturum. At illi pro-
 missionem hanc repudia-
 runt. Etenim Romani vir-
 tute fortes esse didicerunt:
 non technis, calliditate,
 vel insidiis hostem supera-
 re. Sed & Cineæ consili-
 um sententiamque Pyrrho regi aperuerunt.

Κινέας ὁ Πύρρῳ ἰατρός) Meminerunt *Eutropius* lib. II. c. 1.
 & *Livius* Epit. lib. XIII. alicujus Cineæ. Non tamen ut medici
 hujus regis, verum ut unius ex præcipuis ipsius amicis, & ab eo
 Romam in legationem missi. Idem *Plutarchus* facit & qui se-
 qui eum amat, *Zonaras*. *Valerius Antias* Niciam appellat, à
 quo hoc, quod Noster memorat, est factum. Et sic *Schottus* re-
 ponendum censet hoc in loco lib. III. Observ. Hist. cap. 34. Vide
Gellium lib. III. cap. 8. S. *Valer. Maxim.* Timocharidem vocat
 lib. 6. cap. 5. K.

πρὸς τὴν βελῶν) *Seneca* Epist. CXX. Fabricio Consuli hæc
 scribit promississe. Et sic *Plutarchus* vita Pyrrhi. S. *Hieronymus*
 de optimo genere interpretandi. *Pyrrhum Epirotarum regem, cum*
in castris ex vulnere curaretur, medici sui proditione interfici nefas du-
xit Fabricius, quin potius vindictam remisit ad dominum, ut scelus
nec in adversario comprobaret. vide Valer. Maxim. lib. 6. cap. 5. &
Suidam voce ἀποσυγῆντες. K.

ΚΕΦ. ΛΔ.

CAP. XXXIV.

Περὶ Πausανίας καὶ Ἀπελλῆς
ἐρώτων.

*De Pausania & Apellis
amoris.*

Ἐρωτες ἡμῶν τῶ ἀρχαίων
πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι εἰς μνή-
μην ἐδύθησαν, καὶ ἔτι ἕτεροι
ἄριστοι.

Quum multi veterum
amores memoriæ literis-
que proditi sunt, tum præ
cæteris hi.

Πausανίας μὲν γὰρ ἦρα τῆ
αὐτῆς γυναικός. Ἀπελλῆς δὲ
καὶ τῆς Ἀλεξάνδρου παλλακῆς,
ἥπερ ὄνομα ἔω Παγκάστῃ, τὸ
δὲ γένος Λαρισία ἔω.
ταύτη καὶ πρώτη, φασίν, ὃ
Ἀλέξανδρος ὠμίλησεν.

Pausanias uxorem suam
vehementer amavit. Apel-
les vero concubinam A-
lexandri, nomine Panca-
stam, genere Larissæam,
cum qua primum Alexan-
der rem habuisse dicitur.

ἦρα τῆ αὐτῆς γυναικός) Uxorium fuisse Pausaniam Noster
indicat. Uxorius autem in Glossis Philoxeni Græcè audit γυναικο-
μανής, γυναικοκρατέμενος. Ascribam quædam ex Hieronymi lib.
I. adversus Iovinianum. quæ mentem Auctoris illustriorem reddant,
Refert Seneca, inquit, cognovisse se quendam ornatum hominem, qui
exiens in publicum, fasciâ uxoris pectus colligabat, & ne puncto
quidem horæ ejus præsentia carere poterat, potionemque nullam nisi
alterius tactam labris vir & uxor hauriebant: alia deinceps non ni-
mius inepta facientes, in quæ improvida vis ardentis affectus erumpe-
bat. Origo quidem amoris honesta erat, sed magnitudo deformis.
Nihil autem interest, quam ex honestâ causâ quis insaniat, unde
& Xystus in sententiis: adulter est, inquit, in suam uxorem a-
matur ardentior. In aliena quippe uxore omnis amor turpis est, in
sua nimius. Sapiens vir iudicio debet amare conjugem, non affectu.
regit impetus voluptatis, nec præceptum feretur in coitum. Nihil est
fœdus, quam uxorem amare quasi adulteram. Adde omnino quæ
Idem sacri nominis Pater habet in Ezechiel cap. XVIII. p. 439.
Edit. Basil. K.

Παγκάστῃ) Meminit & Plinius lib. XXXV. cap. 10. sed
ibi trajectis perperam literis Compaspe scribitur. S. Corruptius
in Edition. Basil. Lucian. de Imagin. dicitur Πακάστῃ. K.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ΛΕ.

CAP. XXXV.

Πεὶ Πειριάνδρων, Μιλτιάδων, Σιβυλλῶν, Βακιδων.

De Periandris, & Miltiadis, Sibyllis & Bacidibus.

Ὅτι δύο Πειριάνδροι, ὁ μὲν σοφὸς ὡς, ὁ δὲ τύραννος. καὶ Μιλτιάδαι τρεῖς, ὁ ἕτερος Χερρόνησον κτίσας, καὶ ὁ Κυψέλλας, καὶ ὁ Κίμων. Σιβύλλαι τέσσαρες, ἡ Ερυθραία, ἡ Σαμία, ἡ Αἰγυπτία, ἡ Σαρδιανή. οἱ δὲ φασὶ, καὶ ἕτεροι ἕξ, ὡς εἶναι τὰς πάσας δέκα, ὧν εἶναι καὶ ἕξ Κυμαίαν, καὶ ἕξ Ἰεθάσαν. Βακίδες τρεῖς, ὁ μὲν Ἑλλῶ, ὁ δὲ Ἀθλωαῖ, ὁ δὲ Ἀρκάς.

Duo fuerunt Periandri, philosophus alter, alter tyrannus. Miltiadæ tres, unus qui Cherronnesum condidit, alter Cypseli filius, tertius Cimonis. Sibyllæ quatuor, Erythræa, Samia, Ægyptia, Sardiana. Alii sex adhuc his addunt, ut univærſæ sint decem: in quibus numerant Cumanam, & Judæam. Bacides tres, primus Græcus, alter Atheniensis, tertius Arcas.

ὁ μὲν σοφὸς ὡς) Et quidem Corinthius, si Aristotelem sequimur. Laërtius in Periandro. Sotion atque Heraclides & Pamphila in V. Comment. duos ajunt fuisse Periandros, tyrannum unum, alterum vero sapientem, eumque Ambraciotem. Quin eos Neanthes quoque Cyprencus ait patruales fuisse. Vide omnino Meursium Archont. lib. I. cap. 10. S.

ὁ δὲ τύραννος) Ambraciotarum. Vide Maximum Tyrium differt. VIII. S.

καὶ Μιλτιάδαι) Vide Herodotum in Eratone, qui, nisi fallor, hæc sequenti tribuit, Cypseli filio, quæ de Cherronneso adit. Nepos Cornelius ad ultimum retulit. Consule Rufferium lib. I. var. lect. cap. 9. ubi prolixè de gente Miltiadis agitur. S.

Σιβύλλαι τέσσαρες) De his consule Pausaniam in Phocicis: Ægyptia Sabba dicta est. Erythræa, Herophila, Samia, Phyto. Sardianæ nec mentionem nec nomen invenio. Sardes urbs Lydiæ. Chron. Alexandrinum habet Sibyllas undecim. S.

Scholia Aristoph. in *Aves*, Sardanæ Sibyllæ mentionem faciunt, Σιβύλλα, inquirunt, τρεῖς ἐγένοντο, ἃν ἢ μὲν ὡς Φιλητᾶς ὁ Εφεσίος ἀπὸ τῆς ποιήσεώς φησιν, Ἀπόλλωνος ἀδελφῆ, β. ἐρυθραῖα, γ. δὲ ἢ Σαρδαίνῃ. Tres fuerunt Sibyllæ, quarum prima ut Philetas Ephesius in pœsi inquit, Apollinis soror, secunda Erythraea, tertia Sardiniana. in *Suida* voce Σιβύλλα, male legitur Σαρδαίνω pro Σαρδαίνῳ. Nomen, ut ajunt, proprium fuit Σαμβόλη. vide *Suid.* l. c. Hieron. lib. I. adversus *Jovinianum*. p. 47. Edit. Basil. *Lactant.* lib. I. cap. 6. de *Fals. relig.* K.

οἱ δὲ φασὶ) Vide *Casparum Peucerum* lib. de divinat. generibus, S.

ὁ μὲν Ἑλλῶ) Lectio inepta : quæ enim inter Græcum & Atheniensem differentia ? Accipe igitur veram lectionem ex *Phileta Ephesio*, quæ extat apud *Suidam* in Βάκεις. Φιλητᾶς ὁ Εφεσίος φησὶ τρεῖς Βάκιδας, ὁ μὲν ἐξ Ελεῶνος τῆς Βοιωτίας ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρχῆς, ἐκ πόλεως Καφύνης. Meminit Bacidis etiam *Plato* in *Theæge*. Et in *Luciani* de morte Peregrini, habes ejus quoddam vaticinium. S. Quæ *Suidas* habet, debentur *Scholiasti Aristoph.* in *Aves*, & in *Pacem*. Non igitur dubitandum quin pro Ἑλλῶ Ελεῶνιος, vel ἐξ Ελεῶνος legendum, aut Ἑλλῶ hoc loco ἰδίως sumendum pro Βεῶτο, uti *Homerus* *Iliad.* β. Ἑλλήνας nominavit *Phthiotas*, qui *Achilli* parebant.

Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἑλλῶες καὶ Ἀχαιοί.
Esto judicium penes eruditum lectorem. De *Bacide* non uno vide *Nyc.* *Loënsen* lib. 9. cap. XI. K.

ΚΕΦ. ΛΣ.

CAP. XXXVI.

Περὶ ἀριθμῶ Νιόβης παίδων. *De numero filiorum Niobes.*

Εοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τῆς ἀριθμῶ τῆς Νιόβης παίδων μὴ σεμνάδειν ἀλλήλοις. Ὁμηροῦ μὲν ἐξ ἑξήκοντα καὶ τοσαύτας κόρας, Λάστο δὲ δέξιν ἑξήκοντα λέγει. Ἡσίοδος δὲ ἐννέα καὶ δέκα. εἰ μὴ ἄρα καὶ εἰσὶν Ἡσιόδου τὰ ἑσπῆ, ἀλλ'

Vetères scriptores de numero filiorum *Niobes* non videntur consentire. *Homerus* sex numerat, & totidem filias. *Lafus* vero bis septem dicit. *Hesiodus* novemdecim : nisi forte non sunt *Hesiodi* illa carmina,

ὡς πολλὰ κὶ ἄλλα, κατέψα-
σαι αὐτῆ. Ἀλκμάν δέκα
Φοί· ΜίμνερμυⓄ εἴκοσι,
κὶ ΠίνδαρⓄ τσέτες.

sicut multa quoque alia
falso ipsi attribuuntur.
Alcman decem ponit. Mi-
mnernus viginti, & Pin-
darus totidem.

ΛάοⓄ) Hermionensis, Poëta antiquissimus & musicus,
cujus meminit *Plutarchus* libro de Musica. Adde *Vossium* de Poë-
tis Græc. Nomina filiorum illorum filiarumque habes apud *Hy-
ginum* fab. 1. & *Apollod.* lib. 3. S. *Gellium* N. A. l. 20. cap. 7.
Tzetzen Chiliad. *Cyperum Obser.* lib. 3. cap. 17. de *Lasô Paulus Leo-
pard.* lib. 2. emend. cap. 21. *Königius.*

ἐννέα δέκα ΗσιόδⓄ) *Apollodorus* lib. 3. bibl. auctor est,
decem filios totidemque filias Hesiodum numerare. S.

ΜίμνερμυⓄ) Nullus hujus cognomenti auctor apud Græ-
cos. Scribe ΜίμνερμυⓄ. *Hermestianax Colophonius* lib. III. Ele-
giac. apud *Athenæum* lib. XIII.

ΜίμνερμυⓄ ἦ, τ' ἠδὲν ὄς εὐζετο, πολλὸν ἀναίλας,
Propertius.

Plus in amore valet Mimnermi versus Homero,
Meminit Mimnermi etiam *Plutarchus* libro de Musica. S. v.
Strabonem lib. 14. *Pausan.* in *Bœotic.* *Athenæum* lib. 14. *Solinum,*
Horat. lib. 1.

Si, Mimnermus uti censet, sine amore jocique

Nil est jucundum, vivas in amore jocique.

ad intelligendos hos versus facem allucebit fragmentum *Mi-
mnermi*, quod extat apud *Stobæum Serm.* 184. *Porphyrus* in h. l.
Mimnermus, inquit, elegans scriptor fuit quidam ecloga *Hieronymi*
sectam commendans, qui summum bonum indolentiam, quam Græce
ἀναλγησίαν nominant, molestias amores plus quam gaudii habere de-
monstrat. Locus corruptus, si quisquam alius. Salvo *κερτικῶ-
ν* iudicio legerem. M. e. f. f. qui quadam ecloga (vel, e-
legia) H. l. c. q. f. b. i. ait, quam Græcè *ἀναλγησίαν* nominant,
amores plus gaudii quam molestiarum h. d. de *Hieronymo Rhod-
dio*, *Cicero* lib. 2. de *Fin. Bon. & Mal.* & passim in *Tusc. Quæst.*
Mimnermi sententia de amore apud *Stobæum* l. c. satis manifesta
est. ad lib. 2. *Epist. Horat.* iterum *Porphyrus.* *Mimnermus*, in-
quit, *duos luculentos libros scripsit.* K.

ΚΕΦ. λζ.

CAP. XXXVII.

Περὶ Ἀλεξάνδρου ἐν ἀπορίᾳ
τροφῶν γλυκῆς, τῆ πᾶσι τινος
κῶμαι ἀπὸ τῆ καπνῶν
ἐάλωσαν.

*De Alexandro in egestate
ciborum constituto, & quomodo
aliqui vici per fumum
capti sunt.*

Ἀλέξανδρος ὅτε Βῆασον
ἐδίωκεν, ἐπὶ ἀπορίᾳ γλυκῆ-
ν τροφῶν, αὐτὸς τε ἤφατο
τῆ καμήλων, καὶ ὑποζυγίων
ἄλλων, καὶ οἱ σὺ αὐτῶν. τῆ τε
ξύλων αὐτῆς ὀπιλιπόντων,
ὡμὰ τὰ κρέα ἡδίστων. ἐπε-
κέρει δὲ αὐτᾶς τὸ σίλφιον
πολὺ ὄν, ὥστε τὰς σάρκας
συωκπέλειν.
copiosumque erat, adjumentum ad concoctionem
præstabat.

Alexander, quum Bes-
sum persequeretur, reda-
ctus ad ciborum penuri-
am, de camelis & aliis ju-
mentis, tam ipse quam so-
cii comedere cœperunt:
quumque eos ligna defice-
rent, crudas carnes devo-
rabant, sed tamen silphi-
um, quod ibi multum,

Ἐν δὲ τῇ Βακτριανῇ οἱ
στρατιῶται αὐτὰς τὰς κῶμας
κατελάμβανον, ὅτι οἰκῶνται
ἐκ τῆ καπνῆ συσιόντες, καὶ τῆ
χιόνα ἀφαιρῶντες τῆ θυρῶν.

In regione vero Bactria-
norum milites ipsos vicos
ceperunt, ex fumo inhabi-
tari conjicientes, & nivem
à foribus auferentes.

Ἀλέξανδρος) Vide *Curium* lib. VII. cap. 5. Qui col-
latus cum Nostro lucem poterit accipere; quemadmodum & *Ar-
rianus* lib. III. ubi uno verbo hujus rei meminit. S.

σίλφιον) Sesami succo adjutum exercitum prædictus au-
thor scribit. S.

Βακτριανῇ) In Parapamisadis hoc factum narrant *Diodo-
rus* lib. XVII. & *Curius* lib. VII. cap. 3. Sunt autem Pa-
rapamisadæ agreste genus hominum, Bactrianis ad Occidentem
conjunctum. S.

ἐκ τῆ καπνῆ συσιόντες) Συσιόντες scribit *Gesnerus*. S.

ΚΕΦ.

Περὶ ἵππων τῶν Σακῶν καὶ
τινων ἐθῶν αὐτῶν.

De equis, moribusque quibusdam Sacarum.

Οἱ Σακῶν ἵπποι ἐὰν ἀποβάλη τις τὸν ὄλεσπόντιον, ἐς τὸ ἀναβῆναι αὐτὸν παράσκηκεν. ἐὰν δὲ τις γῆμαι βέλῃται παρ' ἑνὸς μονομαχεῖ τῆ παιδίσκη, ἢ κρατίσασα μὲν, αἰχμάλωτον ἀγάγεται, καὶ κρατεῖ αὐτὴ, ἢ ἀρχεῖ. ἐὰν δὲ νικηθῇ, ἀρχεται. καὶ μονομαχῶσι δὲ ἀρχεῖ νίκης, ἢ μέχει θανάτου. πενήθεις δὲ οἱ Σάκαι, εἰς οἴκους τινας ὑπάντρως καὶ κατὰσκήεις ἀποκρύπτονται.

Sacarum equi, si qui se forem excusserint, subito consistunt, ut rursus ascendere possit. Quod si quis puellam uxorem ducere cupit, pugnam cum ea suscipit: & si illa superior sit, captivum abducit, atque imperium in eum tenet: si inferior, regitur ab ipso. Certant autem non de vita, sed de victoria. Sacæ, quum in luctu versantur, in speluncas

umbrosasque quasdam domos sese abscondunt.

Σακῶν ἵπποι) Puto hoc, & quod sequitur, ex solo Nostro constare. Nam alii non meminerunt, quantum scio. S.

μονομαχεῖ &c.) Τκετες in Chiliad.

Τὸς Σάκαις ἔθνη γίνωσκε, ὡς εὐρηματὸ σάκων.

Καὶ αἱ γυναῖκες τέτων δὲ συμμάχων ἀνδράσων

ὡς ἢ Κτησίαις εἴρηκε ἢ ἑτεροῖς μυθολογίας.

Verſa Ctesia leguntur apud Demetrium Phaler. Ὡς ἐρμηνείας, μάχου δὲ αἱ γυναῖκες ἐν Σάκαις, ὡς περ αἱ Ἀμαζόνες. Konigijs. Ctesias loqui videtur de mulierum in bellis præliisque strenua virtute, quæ viros juvabat contra hostes: Noster vero de singulari certamine inter sponsum & sponsam. K.

ἀγάγεται) ἀπάγει) secundum Fabrum legendum. Ego vero nil mutem. nam ἀγάγεται est Atticum, pro ἀγεται, quod cur stare nequeat, manente eadem sententia, non video. S.

εἰς οἴκους τινας) Syris, Lydis, & Ægyptiis hæc lugendi ratio magis conveniret, quibus etiam à Plutarcho tribuitur lib. de Consol. ad Apollon. S.

Περὶ Περδίκκῃς εὐτολμίας, καὶ
λεαίνης. *De Perdicca audacia, &
leona.*

Περδίκκας ὁ Μακεδῶν ὁ
συστράτα μὲν ὁ Ἀλεξάν-
δρῳ, ἔτις ἄρα ὡς εὐτολμος,
ὡς ποτε εἰς σπήλαιον παρελ-
θεῖν, ἐνθα εἶχεν ἀνὴρ λέ-
αινα, μόνος καὶ ἢ μὴ λέ-
ναν ἔκατέλαβε, τὴν γε μὴν
σκύμνης αὐτῆς κομίζων προ-
ῆλθε, καὶ ἔδοξεν ὅτι τῆ-
τω θαυμάζεσθαι ὁ Περδίκ-
κας. περὶ δὲ ἔμνον
ὡς τοῖς Ἕλλησι ἀλκιμώ-
τατόν τε, καὶ δυνατώτα-
τον εἶναι θηεῖον ἢ λέαινα,
ἀλλὰ καὶ ὡς τοῖς βαρβά-
ροις. Φασὶ γὰρ καὶ Σεμίρα-
μιν ἢ Λαυρείαν, οὐκ εἶποτε
εἶλε λέοντα, ἢ πάρδαλιν κα-
τέκτανεν, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων,
ἀλλ' εἰ λεαίνης ἐγκρατὴς ἐγέ-
νετο, μέγα ἐφρόνει.

prehendere potuisset, animum extulisse, sibi que in
eo placuisse.

Perdiccas Macedo, qui
sequutus est Alexandrum
in bellis, usque adeo fuit
audax, ut aliquando in spe-
luncam, leonæ latibulum,
solus introiret. Verum leonam
ipsam non deprehen-
dit, sed catulos ejus secum
exportavit: & magnam
hominum admirationem
Perdiccas hoc facto meru-
it. Etenim non solum apud
Græcos robustissimum &
bellicosissimum animal
leonæ putatur esse, verum
etiam apud Barbaros. Pro-
inde dicunt, Semiramidem
Assyriam, non si quando
leonem cepisset, aut par-
dalis, similemve feram
interfecisset, sed si leonam

Λέαινα) Non ab similia habent *Olaus* lib. 5. cap. 21. *Cran-*
pius de Saxon. lib. 9. cap. 24. S.

ΚΕΦ. μ.

CAP. XL.

Περὶ τῶν τῷ Ξέρξῃ ἰπομένων
ἰφροδίων.

*De commeatu, qui sequeba-
tur Xerxem.*

Τάτε ἄλλα ἰφρόδια εἶπετο
τῷ Ξέρξῃ πολυτελείας καὶ
ἀλαζονείας πεπωληρωμένα,
καὶ ἔν κ' ὕδωρ ἠκλόεθ' τὸ
ἐκ τῆς Χοάσπε. ἐπεὶ δ' ἔν τινι
ἐρήμῳ τόπῳ ἐδίψησαν, εὐδέ-
πω τῆς θρασύτητας ἠκέσθη,
ἐκηρύχθη τῷ στρατοπέδῳ, εἴ
τις ἔχει ὕδωρ ἐκ τῆς Χοάσπε,
ἵνα δῶ βασιλεῖ πιεῖν. καὶ
ἄρξεν τις βραχὺ καὶ σεσηπὸς
ἔχων. ἔπιεν ἔν τῷτο ὁ Ξέρ-
ξης, καὶ ἀεργέτῳ τὸν δόντα
ἐνόμισεν, ὅτι ἂν ἀπώλετο τῇ
δίψῃ, εἰ μὴ ἐκείνο ἄρξεν.

ἡλαμ Χερξες: & eum, qui dederat, in benefactoris loco habuit: quoniam, nisi illa fuisset inventa, periisset siti.

εὐεργέτῳ) Qui regem Persarum beneficio aliquo demeruerat, Orofanga dicebatur. Herod. lib. 8. cap. 85. Φύλακ' δὲ εὐεργέτης βασιλῆ' ἀνεγράφη, καὶ χάρις οἱ ἐδώρηθη πολλή. οἱ δ' εὐεργέτῳ βασιλῆ' Οροσάγγου καλέου) Περσισί. confer & Diodor. lib. 17. cap. 91. K.

ἀπώλετο τῇ δίψῃ) Quia regibus Persarum aliam aquam bibere non licebat. Athenæus lib. II. Ο Περσῶν βασιλεὺς, ὡς φησὶ ἐν τῇ πρώτῃ Ἡρόδοτ', ὕδωρ ἀπὸ τῆς Χοάσπεος πιεῖν ἀγεται τῆς παρὰ Σάσα ῥέοντος τῆς δὲ μόνος πίνει ὁ βασιλεὺς &c. Strabo tamen refert lib. XV. etiam ex Eucæo & Nilo ei bibere licuisse, Quod & Dion in Persicis confirmat, uti discimus ex Athenæo lib. II. Sed & ex fonte, qui Aureus dicebatur, bibisse idem auctor est lib. XI. cap. 2. Consule & Briffonium de Reg. Per. S. Hinc Tibullus l. 4.

Regia limfa Choaspes. K.

ΚΕΦ.

Κ Ε Φ. μα.

CAP. XLI.

Περὶ Πρωτογένους ἡ ζω-
γράφου.

De Protogene pictore.

Πρωτογένους ὁ ζωγράφος
τὸν Ἰάλυσόν Φασιν, ἑπτὰ ἔτε-
σι διατελῶν γραφῶν ἐξετέ-
λεσεν. ὃν Ἀπελλῆς ἰδὼν, τὸ
μὲν πρῶτον ἔση ἄφωνος,
ἐκπλαγεὶς ὀπί τῆ πῶρα δό-
ξω θεῶν. ἔτα ἀπιδῶν ἔφη,
καὶ ὁ πόνος μέγας καὶ ὁ τε-
χνίτης, ἀπολείπεται γὰρ μὲν ἡ
χειρουργία ἢ χάρις, ἥς ὁ
ἀνὴρ εἰ τύχοι, ὁ πόνος
αὐτῆ ἔβρανε ψαύσει.

Protogenes pictor, toto
septennio in pingendo Ja-
lyso consumpto, tandem
summam manum impo-
suit. Eum quum cerneret
Apelles, primum substitit
mutus, & stupefactus ino-
pinata atque admirabili
contemplatione: Deinde
respicens, labor quidem,
inquit, magnus est, & item
artifex excellens, verum o-
peri pro tanto labore gratia non inest: quam si homo
consequutus esset, labor ejus cælum attingeret.

Ἰάλυσον) Meminit hujus etiam Strabo lib. XIV. & Plinius lib. XXXV. cap. 10. Plutarchus quoque in Demetrio, cuius verba, quoniam à nostris paulo discrepant, ascribam. Ἐπί τῷ ἔτεσι, inquit, συντελέσασθαι λέγεται τὴν γραφὴν ὁ Πρωτογένους καὶ φησὶν ὁ Ἀπελλῆς ἕως ἐκπλαγεῖσθαι θεασάμενος τὸ ἔργον, ὥστε καὶ φωνὴν ἐπιλιπεῖν αὐτὸν, ἔπει δὲ εἰπεῖν, μέγας ὁ πόνος, καὶ θαυμαστὸν τὸ ἔργον ἔμην ἔχειν γὰρ χάριτας, διὲ ἄς ἔβρανε ψαύσει τὰ ὑπὲρ αὐτῆ γραφόμενα. Adde & Suidam & Ciceroem in Orat. Fuit autem Jalyfus iste Solis ex Cercapho nepos. S. Vid. Leopard. lib. XVI. Emend. cap. 2. K.

ἔτα ἀπιδῶν) Mallem ἀπιδῶν, ut opponatur præcedenti ἔση, certè non tam demum respexit, quod dicit Interpres, sed diu ante. S. Non opus manu medica. ἀπιδῶν enim notat, Apellem iterum, discussa admiratione, oculos defixisse in picturam, suamque de ea tulisse sententiam. Plinius lib. 35. cum Apelles Protogenis opus inmensè laboris & curæ supra modum anxie miraretur, dixit, omnia sibi cum eo paria esse aut illi meliora, sed uno se præstare

prestare, quod manum ille de Tabula nesciret tollere. memorabili præcepto, nocere sæpe nimiam diligentiam. vide Gellium N. A. lib. 13. cap. 31. K.

ἢ χάρις) Venerem & Venustatem reddit Plinius lib. XXX. cap. 30. Cum eadem ætate (Apellis) maximi pictores essent, quorum opera cum admiraretur, collaudatis omnibus, deesse eis unam illam Venerem, quam Græci charita vocant, cætera omnia contigisse. Et paulo post: præcipua ejus in arte venustas fuit. Quintilianus Gratiam appellavit lib. XII. Orat. Instit. cap. 10. Ingenio & gratiâ, quam in se ipso maximè jaçtat, Apelles est præstantissimus. S.

ψαύσει) Lege ψαύσεως,) inquit Faber. S. Si hoc, addendum ἂν, ut sit ψαύσειν ἂν. Sed neutro opus esse puto. Plutar. l. c. & μὴν ἔχειν γε χάριτος, δι' ἃς ἕραντο ψαύειν (legerem ex Nostro ψαύσει) τὰ ὑπ' αὐτῷ γραφόμενα. quis non videat, Nostri etiam verba quædam Plutarchi sublegisse? K.

ΚΕΦ. μβ.

CAP. XLII.

Περί τινων ἀνθρώπων ὑπὸ
θηρίων τραφέντων.

*De quibusdam hominibus à
feris nutritis & educatis.*

Κύρον τὸν Μανδάλῃς ἔθρεψε, Φασί, κύων. Τήλεφον δὲ τὸν Ἀγαυῆς καὶ Ἡρακλέους, ἔλαφε. Πελίαν δὲ τὸν Περσίδωνος καὶ Τυρέος, ἵππῳ.

Cyrum Mandalæ filium, à cane fuisse nutritum fama refert. Telephum Agaves & Herculis filium, à cerva: Peliam Neptuni & Tyrus filium ab equa.

Ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀλόπῃς Ἀλέξανδρον τὸν Πειάμῃς ὑπὸ ἀρκτὸς φασὶ τραφῆναι. Αἰγίσθον δὲ τὸν Θυέστῃς καὶ Πελοπίας, ὑπὸ ἀγροῦ.

Sed & Alopes Priamique filium Alexandrum, ferunt ab ursa educatum esse, Ægisthum vero Thyestæ & Pelopiæ filium, à capra.

Μανδάλῃς) Recte observavit vir eruditissimus Bongarsius in notis ad Justinium lib. I. cap. 4. ex Herodoto Μανδάνῃς corrigendum esse. Ita enim etiam Diodorus in Excerpt. lib. VI. Κύρος ὁ Καμβύσης υἱὸς καὶ Μανδάνῃς, &c. S. Μανδάνῃς ἀπὸ Μανδάλῃς legas

legas, perinde fuerit, propter summam λ & υ cognationem. sic νίττον & λίττον, μέλαμάλιον & μέλαμάλιον, πνεύμων & πλείμων dicimus. vide Schol. Apollon. & Eustath. in Iliad. p. 483. Cæterum Hesychius Κῶρον dictum putat ἀπὸ τοῦ ὑπὸ κυνὸς τετραφθῆναι, quod à cane nutritus sit, quasi ἀπὸ κυνός, vel apud Persas Κῶρος vel Cores canem denotet, id quod à Rabbiniis sumptum. illi enim de Cyro isto narrant:

שְׂרָיָה גָּדְלוּ עָלָיו הַכֹּלְבָה נִקְרָא שְׂמוֹ כּוֹרֵשׁ
 שְׂרָיָה גָּדְלוּ עָלָיו הַכֹּלְבָה נִקְרָא שְׂמוֹ כּוֹרֵשׁ, quia à Cane enutritus est, idem nomen ejus est Cores, quod in lingua Persica est canis. vide Abarbanelem in cap. 51. Esaiæ. & Schickard in Tarich. R. P. K.

Αγανῆς) Scribe Αὐγῆς. Hyginus fabula CCLII. Telephus Herculis & Auges filius à cerva nutritus. Apollodorus lib. II. Deinde Hercules Tegea transiens Augem Alei filiam, haud agnitam vitavit. Subdit postea historiam de Telepho. Atque ita olim legit Cælius lib. XXI. cap. 37. & scribendum monuit Leopardus lib. I. emend. cap. 16. quod nunc demum observo. S. Confer Dionem Chrysost. Orat. περὶ ἀλεείας καὶ ἐλευθερίας. K.

Περίαν) Locus brevitate sua obscurus, & distinctione parum idonea tenebrosus. Nam post Αλόπης scribendum punctum, & ex præcedentibus καὶ Ποσειδῶνος ἵππος subaudiendum est, ut sensus sit, etiam hujus filium sic esse educatum. Fuit is autem Hippothous. Consentiant cum hac emendatione, quæ habet Leopardus lib. I. Emend. cap. 16. Quamquam ipse longius abeat à veteri scriptura. Historiam porro habes apud Hyginum fab. CLXXXVII. & Pausaniam in Atticis. Faber putat nil mutandum. S. De isto Hippothoonte breviter Etymolog. Magnum, & mendose, ni fallor. Ἰπποθῶν, inquit, Κερκυῶνος. πῶς; ὅτι λέγουσιν αὐτὸν ἐκ Ποσειδῶνος κυήσασθαι, ἐξέθηκεν ἵππος δὲ αὐτὸν ἐξέβρεψεν. legerem Ἰπποθῶν vel Ἰπποθῶν Αλόπης Κερκυῶνος &c. Hippothoon ex Alope Cercyonis filia genitus, quo pacto? illum ex Neptuno clam genitum exposuit. equus autem illum enutrivit. K.

ἀλλὰ καὶ τὸ Αλόπης) Locum hunc à Meziriano emendatum Faber ait in hunc modum: ἀλλὰ καὶ τὸ Αλόπης. Αλέξανδρον δὲ τὸ Περίαν. S.

ὑπὸ αἰγῶν) Idem testatur Hyginus ante dicto loco. S.

Κ Ε Φ. μ γ.

CAP. XLIII.

Τίνες ἐξ ἀσήμων περιφανῆς
γεγόνασι.

*Qui ex obscuris clari nobi-
lesque evaserint.*

Δαρῆσον ἀκῶν τὸν Ὑστάσπε
Φαρετροφόρον Κύριε γηνέσθης.
ὁ δὲ τελευτῆσθαι Δαρῆσθαι
ὑπὸ Ἀλεξάνδρου νικηθεὶς,
δέλης ἴω. Αρχέλασθαι δὲ ὁ
Μακεδόνων βασιλεὺς δέλης
ἕως ἴω τῷ Σιμίχης.

Darium Hystaspæ fili-
um audio Cyri pharetro-
phorum extitisse. Ultimus
vero Darius, qui supera-
tus ab Alexandro est, serva
natus fuerat. Archelaus
Macedonum rex, serva Si-
micha progenitus erat.

Μενέλασθαι ὁ Φιλίππου πατ-
ρσθαι εἰς τὸς νόθους ἐτέλει.
ὁ δὲ τέτατος ἕως Ἀμύντας,
ὑπηρέτης Ἀερόπης, καὶ δε-
σθαι ἐπετίσθαι. Περσέως
δὲ ὃν καθεῖλε Παῦλσθαι ὁ Ρω-
μαῖσθαι, Ἀργεῖσθαι μὴ γέν-
ἴω, ἀδόξος δὲ τινσθαι ἕως.
Εὐμένης δὲ πατρὸς ἀπόρου καὶ
τυμβαύλου πεπίσθαι γηνέ-
σθης. Αντίγονσθαι ὁ Φιλίππου,
ὁ καὶ ἑτερόφθαλμσθαι, καὶ ἐκ
τέτατος κύκλωσθαι προσαγορευ-
θεὶς, αὐτεργὸς ἴω Πολυ-
σπέρχης, καὶ ἐλήσθαι. Θεμι-
στοκλῆς δὲ, ὁ τὸς βαρβάρ-
ους κατὰ ναυμαχίαν, καὶ
μόνσθαι σωθεὶς τὰς τῶν θεῶν
ἐν τοῖς χρησμοῖς φωνὰς,
solusque deorum voces in oraculis proditas explicare

Menelaus vero Philippi
avus in spuris numeraba-
tur: hujusque filius Amyn-
tas minister Aeropæ & ser-
vus esse creditus est. Per-
seus, quem Paulus Roma-
nus expugnavit, natione
Argivus erat, & parente
quodam ignobili progna-
tus. Eumenes vero patre
inope & tymbaulo fuisse
creditur. Antigonus, Phi-
lippi filius, qui & unocu-
lus erat, unde Cyclops
appellatus, Polysperchæ
famulus erat, & latroci-
nia exercuit. Themis-
tocles vero, qui barba-
ros navali prælio fudit,

Qq

Θεσπέτης

Θράτης υἱὸς Ἰῶ, καὶ ἐκα-
 λείτο ἢ μήτηρ αὐτῆς Ἀβρότο-
 νⓄ. Φωκίων δὲ ὁ χρηστὸς
 ὀπικληθεὶς, πατρὸς μὲν Διοί-
 δουκας ἐργαζομένης Ἰῶ. Δη-
 μήτριον δὲ τὴν Φαληρέα οἰκό-
 τευα γυναικὸς λέγουσιν ἐκ τῆς
 οἰκίας Τιμοθέου, καὶ ΚόνωνⓄ.
 Ὑπερβόλιος δὲ, καὶ Κλεοφῶντος,
 καὶ Δημάδου, καὶ τοὺς προσα-
 γνῶντων γνησίωνων τῶν δὴ μὲν τῶν Ἀ-
 θηναίων, εἰδὲς ἂν εἴποι βα-
 δίστως τὸς πατέρας. Καλλι-
 κρατίδου γε μὲν, καὶ Γύλιπ-
 πⓄ, καὶ ΛύσανδρουⓄ ἐν Λα-
 κεδαιμονίᾳ μόθουκας ἐκαλεῖν-
 το. ὄνομα δὲ Ἰῶ ἄρα τῆτο
 τοῖς τῶν ἀπόρων, ἕως συνεισέ-
 πεμπον αὐτοῖς οἱ πατέρες
 σωμαζωνικμένους ἐν τοῖς γυ-
 μνασίαις. ὁ δὲ συγχωρήσας τῆ-
 το ΛυκῆργⓄ, τοῖς ἐμμεῖνα-
 σι τῆ τῶν παιδῶν ἀγωγῆ πολι-
 τείας Λακωνικῆς μὲν ἀλαγχα-
 νει. καὶ Ἐπαμινώνδου δὲ πα-
 τρὸς Ἰῶ ἀφανῆς.

blicas dignitates & officia
 moniorum aditus patēret.
 trem habuit ignobilem.

Κλέων δὲ ὁ Σικυωνίων
 τύραννⓄ, κατὰ ποντικῆς
 Ἰῶ.

potuit, Thressæ cuiusdam
 filius erat, quæ Abrotonus
 appellata est. Phocion co-
 gnomento Justus, patrem
 habuit artificem cochlea-
 rium. Demetrium Phale-
 reum, è familia Timothei
 & Cononis vernam pro-
 venisse ferunt. Hyperboli
 vero, Cleophontis & De-
 madæ, tametsi principes in
 Atheniensium republ. ex-
 titerunt, tamen eorum pa-
 rentes difficulter quis retu-
 lerit. Callicratidas autem,
 Gylippus & Lyfander Mo-
 thaces in Lacedæmonia
 vocabantur, quod nomen
 imponebatur servis locu-
 pletiorum iis, quos patres
 in gymnasia exercitatum
 simul cum filiis mitterent.
 De iis Lycurgus, qui id
 concefferat, legem tulit, ut
 qui in liberorum discipli-
 na permanerent, eis ad pu-
 gerenda in republ. Lacedæ-
 moniorum aditus patēret. Epaminondas etiam pa-
 trem habuit ignobilem.

Cleon vero Sicyonio-
 rum tyrannus ex piratis
 erat.

Φαρετροφόρον Κύρις) *Herodotus* in *Thalia* scribit, fuisse δορυφόρον Καμυύσσεια κῆ λόγῳ ἐδένος μεγάλα. Φαρετροφόρον, quod *interpres* retinuit, Latine dixeris *armigerum*, quem è numero corporis custodum fuisse existimo, qui apud Persas magno in honore habiti. erant enim cognati regis, ἕως & *Darius* natus erat ex *Hystaspē* patruele *Cyri*. vide *Sulpit. Sever. lib. 2. K.*

Δαρείῳ, δῆλῆς ἦν) Δῆλῳ scribendum arbitror. *Plutarchus* lib. de fort. *Alexandri*. Δαρείον ἐν δῆλῳ κῆ ασάνδῳ βασιλέως, κύριον Περσῶν ἐπικλήσας. Firmat conjecturam nostram MS. C. at in MS. B. est δῆμος. At *Diodorus Siculus* lib. XVI. *Arfanum* parentem scribit habuisse, qui *Artaxerxis* Persarum regis frater fuit. Quoniam hoc priori non adversum putet *Raderus*, quem vide ad *Curtium* lib. III. cap. 3. ver. in eodem habitu. S. δῆλῆς ἦν, eleganter; & promovere hujus linguæ subintel- ligitur ἦός. K.

Ἀρχέλαῳ δῆλῆς ἦός) Αἰπώλῳ ἦν Ἀρχέλαῳ *caprarius* fuit *Archelaus*, inquit *Diogenes Cynicus* apud *Dionem Chrysost.* orat. 4. de Regno. idem de *Cyro*, σὺν οἴσθα, ὅτι λυχνεποῖός ἦν ὁ Κύρῳ Ἀσνάγῳ. in de *servit. & libert.* K.

Περσεύς) Adde *Plutarchum* in *Artax.* in *Æmilio*, in *Aratio*. mater fuit *Sartrix*, nomine *Gnathanium*. K.

Ευμῶν) *Plutarchus* in vita ejus. Ευμῶν δὲ τῷ Καρδαῖον ἰσορεῖ Δῆρις πατὴρὸς μὲν ἀμαξέιοντῳ ἐν Χερρόνησῳ ἀπὸ πενίας γλυ- φῶν. S.

τυμβαύλας) *Interpres* retinet vocem. olim τυμβαύλας dicti *Siticines*: *Nonius* ex *Attejo Capitone*: *Siticines*, qui apud funeratos vel vita functos aut sepultos, hoc est, jam sitos canere soliti erant honoris causa cantus lamentabiles. Quomodo *Apulejus* vertat nomen, patebit ex iis, quæ subijciam. Is, (*Antigenidas*,) cum esset in *tibicinio* apprime nobilis, nihil aequè se laborare & animo angi & mente dicebat, quam quod *monumentarii ceraule*, *tibicines* dicerentur. Posses quoque interpretari, *busstnarii tibicines*. K.

κύκλωψ) *Plutarchus* de educat. puerili. S. Vide *Dionem Chrysostom.* orat. 2. de fortuna. K.

Πολυπάρης) *Bosius* ὁ μακαρίτης in posteriori editione *Nepotis* putat Πολυπάρητῳ legendum. vide ipsum ad 19. 5. I. S.

Αβρότονον) Auctor distichi veteris apud *Plutarchum* in *Themistocle*.

Αβρότονον Θρήσκα γυνή μὲν, ἀλλὰ τεκέει

Τὸν μέγαν Ελλῆσιν Φημί Θεμισοκλέα.

Scribendum igitur Αβρότονον pro Αβρότον, quod & *Faber* censuit. *Phanias* & *Neanthes Cyzicenus* *Euterpen* ipsius matrem nominatam scribunt. S.

δοιδυκας ἐργαζομένης) Hoc ex *Idomeneo* sumptum videtur.

A quo paululum dissentit *Plutarchus*. Φωκίωνα, inquit, τεκμαίρομαι μὴ παντάπασιν εἶναι γῆρας ἀτίμω κῆ καταπεπωλωκότ. S.

Δημήτριον) Vide *Laertii Demetrium*, ibique *Menagium*.

S. *Suidas* patrem ejus nominat *Phanostratum*. K.

Δημάδης) Ipse non negavit. Nam filio splendidas opertias sortito, ἐμῆ μὲν, inquit, ὦ παῖ τλῶσιν μπτέρω γαμῶνι εἰδὲ ὁ γείτων ἤθετο· τοῖς δὲ σοῖς γάμοις κῆ βασιλεῖς κῆ δυνάσται συγχετηῶσι, με υιοθετηναι matrem tuam, ὁ fili, ne vicinus quidem id offecit. Tuis vero nuptiis & reges pariter & dynastæ subministrant necessaria. *Plut.* in *vita Phocion*. K.

Καλλικράτιδας) *Casaubonus* lib. VI. *Athen.* cap. 20. De sunt hic manifesto verba quædam. Scribo, ὄνομα δ' ἔω ἀεὶ τῆτο τοῖς ἔ εὐπόρων παιδῶν δ' ἔλοις κείμων. εἰς &c. *Muzius*, eruditissimus Nobilis, cujus alio loco feci mentionem, tantum putat δ' ἔλοις inferendum, quod probo. S. Nihil deest. vide *Indic.* in εἰς. K.

Λύσανδρος) Vide *Athenæum*, loco, quem mox subjicio. S.

Μόθρακας) In MSS. B. & C. est Μέθρακας. Ineptè. *Athenæus* lib. VI. *Dipn.* Quos *Lacedæmonii* vocant *mothaces*, liberi quidem sunt, sed non *Lacedæmonii*. De illis *Plutarchus* lib. XXV *histor.* hæc prodidit: Sunt *Lacedæmoniorum* coalumni *Mothaces*. Nam una cum singulis civium filiis, quantum sufficit res familiaris, unum, duos, pluresve educandos *Lacedæmonii* curant *Mothacas*, liberos sane disciplinae ac institutionis universæ participes. Ex illorum numero *Lysæadrum* ajunt fuisse, qui *Atheniensibus* navali prælio victis, ob fortitudinem adscriptus est civibus. S.

συνέπειμπεν αὐτοῖς οἱ πατέρες) Quinam sunt illi αὐτοῖς? nihil si præcedit, ad quod possit referri. legendum videtur συνέπειμπερον αὐτῶν ἡοῖς οἱ πατέρες. S. Malim αὐτῶν τοῖς παισίν. Sequitur enim παιδῶν paulo post. K.

Κλέων) *Helladius Orthagoram* ait ex coquo Tyrannum Sicyoniorum evasisse, *Bradyllum* Illyriis præfuisse, carbonaria relicta, *Porum* Tonforem Indiarum Regem creatum, *Dionysium* agasone prognatum quadraginta annos, duobus demptis, Siciliam in potestate habuisse. His addit *Agathoclem* ex figulo Siciliæ Tyrannum, & *Hermeam*, Atarnensium dominum ex servo & eunuchō. vide quoque *Libanium* Tom. II. p. 621. huc facit illud *Gellii*: *Multi in vetere memoria altissimum dignitatis gradum ascenderunt, ignobilissimi prius homines & despiciatissimi. in exemplum eat Venidius Bassus, qui primus de Parthis triumphavit, in quem hi versus per urbis vias jacti.*

*Concurrite omnes augures, aruspices:
Portentum inusitatum conflatum est recens.
Nam mulos qui fricabat, Consul factus est.*

n N. A. lib. XV. cap. IV. Scitè etiam *Ptolemæo* primo Regi iÆgyptiorum, ignobilitas exprobrata à quodam Grammatico; interrogaverat eum Rex, τίς ὁ ἔ Πηλέως πατήρ; *quinam fuit Peleus pater?* Grammaticus nihil cunctatus regessit, *dicam, si tu prius dixeris, τίς ὁ Λάγος, quis Lagi sit Pater?* τὸ δὲ σκᾶμμα τ' δυσγυείας ἔ βασιλέως ἤπλετο. dictum illud regis perstrinxit ignobilitatem. *Plutarch.* δὲ ἀοργησίας. & quot quæso servi tantum non cum laureatis fascibus eò remissi sunt, unde cretatis pedibus advenerant? K.

Κ Ε Φ. μ δ.

CAP. XLIV.

Περὶ τῶν ἐν λιθοτομίας τῆς
Σικελίας πολὺν χρόνον ἀφ-
τελεύσαντων.

*De quibusdam longo tem-
pore versatis in Siciliae lithoto-
miis.*

Αἱ ἐν Σικελίᾳ λιθοτομίας
περὶ τὰς Ἐπιπολάς ἦσαν σα-
δίαι μῆκος, τὸ εὖρος δὲ δύο
πλάθρων. ἦσαν δὲ ἐν αὐτῷ ἔ
χρόνον τοσούτον διατείσαν-
τες ἀνθρώποι, ὡς καὶ γεγραμ-
μέναι ἐκεῖ, καὶ παιδοποιῆσαι.
monia contraherent, & sobolem educarent, & qui-

In Sicilia juxta Episto-
las lapidicinæ extabant
longitudine unius sta-
dii, latitudine duorum
plethrorum. In eo loco
tamdiu quidam homines
tenebantur, ut inibi matri-

καὶ τινες τῶν παιδῶν ἐκείνων, μηδεπώποτε πόλιν ἰδόντες ὅτε εἰς Συρακῆσας ἦλθον, καὶ εἶδον ἵππους ὑπεζυγμένους, ἔφυγον βοῶντες. ἔτις ἄρα ἐξεπλάγησαν. τὸ δὲ κάλλι-
 ζον τῷ ἐκεί σπηλαίων ἐπώνυ-
 μον ἢ Φιλοξένου ἢ ποιητῆ,
 ἐν ᾧ φασι διατρέψων τὸν
 Κύκλωπα εἰργάσατο τῷ ἑαυτῆ
 μελῶν τὸ κάλλιζον παρ' ἐδὲν
 θέμενος ἢ ἐκ Διονυσίου τιμω-
 ρίαν, καὶ καὶ αἰδίου, ἀλλ' ἐν
 αὐτῇ τῇ συμφορᾷ μισοε-
 γεί ὁ Φιλόξενος.

dam ex eorum liberis ci-
 vitatem nunquam vide-
 rant, quod si venissent
 Syracusas, & equos sub
 iugo conjunctos vidissent,
 adeo perterrebantur, ut
 cum clamore vociferatio-
 neque aufugerent. Pul-
 cherrima, jucundissima-
 que earum spelunca Phi-
 loxeni poetæ cognomen-
 tum habebat, in qua quum
 versaretur, Cyclopem (ut
 ferunt) omnium suorum
 poematum præstantissi-

imum elaboravit; parui pendens supplicium à Diony-
 sio sibi constitutum, & condemnationem, sed in ipsis
 miseriis & ærumnis musici artem exercuit.

ὡς τὰς ἐπιπολάς) Scribe ἐπιπολάς, & intellige quintam
 partem Syracusarum ita dictam, quod & Faber notat. S. Ἐπι-
 πολὰς rectè se habet. Lapidicina erant Syracusis circa Epipolas,
 ἐπιπολάς autem, tradente Thucydide lib. 6. p. 477. χωρίον ἀπό-
 κρημόν τε καὶ ὑπὲρ τῆ πόλεως εὐθὺς κείμενον, locus est præruptus &
 super ipsa urbe situs &c. ἀνόμασται ὑπὸ τῶν Συρακυσίων ἀπὸ τὸ ἐπι-
 πολῆς ἢ ἄλλου εἶναι (ἐπιπολάς,) διότι ἀ Syracusanis ἐπιπολάς, quia
 respectu alius loci erant ἐπιπολάς, in summo. quid clarius pro
 Nostri ἐπιπολάς dici posset? Cæterum operæ pretium fuerit hunc
 Thucydidis locum ex aliis illustrare. Cicero igitur 4. Verrin. de
 Syraculis, ea tanta est urbs, inquit, ut ex quatuor urbibus maxi-
 mis constare dicatur, quarum una est ea, quam dixi Insula &c. Al-
 tera autem est urbs Syraculis, cui nomen Achradina est: in qua
 forum maximum &c. Tertia est urbs, quæ, quod in eâ parte for-
 tuna sanum antiquum fuit, Tyche nominata est &c. coliturque ea
 pars & habitatur frequentissimè. Quarta autem est urbs, quæ,
 quia postrema ædificata est, Neapolis nominatur: quam ad
 summam

summam theatrum est maximum &c. *Strabo* lib. 6. ex quinque urbibus Syracusas conflatas scribit. Sine dubio quinta urbis pars fuerunt αἱ ἐπιπολάς, in quibus latomias *Nasser* agnoscit. K.

ἐν αὐτῷ) ἐν αὐταῖς legendum, *Faber* monuit. S. *Autor* Διόνοιο respicit, non præcedens ἐπιπολάς. Subintellige igitur τόπω. K.

Φιλοξένος ὁ ποιητῆς) Satyrici. vide *Cuper*. lib. 3. *Observ.* cap. 15. S. *Scholia* *Aristoph.* in *Plutum* eum ajunt Poëtam Tragicum & Dithyrambicum, quæ vide p.m. 17. K.

Κύκλωπα εἰργάσατο) Meminit non semel hujus carminis *Athenæus* & *Suidas*. S.

τὴν ἐκ Διενουσίε τιμωρίαν) Qui eum ideo in lapidicinas fertur conjecisse, quod carmina ejus laudare nollet. Vide *Strabonem*. *Suidam* in ἀπαγέ με εἰς τὰς λατομίας, & in Λατομίας. *Nicolaum Damascenum* apud *Stobæum* serm. 13. *Helladium* in *Chrestom.* apud *Photium*. *Plutarchum* de Tranq. Animi. Dissentit tamen *Phanias*, cujus apud *Athenæum* lib. I. hæc sunt verba : Ἐπεὶ ἡ τὴν ἐρωδίων Γαλότειαν ἐφωράθη Διαφθείρων, εἰς τὰς λατομίας ἐνεδλήθη, ἐν αἷς ποιῶν τὸ Κύκλωπα συνέθηκε τὸ μῦθον εἰς τὸ πρὸ αὐτὸν γηρόδμον πᾶσι. Adde *Diodorism* lib. XIV. S. Et *Euseb.* in *Odyss.* pag. 1691. ubi refert, quo pacto *Philoxenus* ambigua voce eluserit Tyranni rabiem. & *Scholia Aristophanis* l. c. K.

μυσοεργεῖ) *Faber* ἐμυσοεργεῖ, malleμ μυσοεργῶν. S. τὸ μυσοεργεῖ lectori significantius quasi præsentem & coram μυσοεργῶντα sistit *Philoxenum*. ita infra cap. 47. ἐλαύνει in præsentem ait, quasi non rem factam dicat, sed ipse dicendo eam facere videatur, vide *Servium* ad *Eclog.* 6. Frustranea itaque & ibi erit correctio. Cæterum de *Nævio*, qui *Ennio* antiquior, *Gellius* lib. 3. N. A. cap. 3. tradit, quod ille etiam in carcere scripserit fabulas, *Harisolum* & *Leontem*, cum ob assiduam maledicentiam ἔτ' improba in principes civitatis, de Græcorum Poëtarum more dicēτα, in vincula Roma à *Triumviris* conjectus esset &c. K.

Κ Ε Φ. με.

CAP. XLV.

Περὶ Μίδου, Πλάτωνος, καὶ *De Mida, Platone & Pindaro*
Πινδάρου νηπίων. *infantibus.*

Φρύγιοι καὶ ταῦτα ἄδουσι *Ex Phrygia manavit hæc*
λόγοι. Μίδου τὸ Φρυγὸς ἔτι νηπίου *fama. infante adhuc Mida*

Q 4

καθό-

καθ' ἑσθ' αὐτῶν, μύρμικας
 εἰσέρπειν εἰς τὸ σῆμα, καὶ πᾶ-
 νυ φιλοπόνως καὶ φιλέργως
 εἰσφέρειν τὰς πυρᾶς. Πλά-
 τῶνος δὲ μελίττις εἰς τὸ σῆ-
 μα, κρείον ἐργάζεσθαι. καὶ Πιν-
 δάρῳ τῆ πατρῴας οἰκίας ἐκ-
 τεθέντι μελίττι τροφοὶ ἐγέν-
 οντο, ὑπὲρ τῆ γάλακτι πα-
 ρατεθεῖσαι μέλι.

somnum carpente formi-
 cas in os ejus irrepisse,
 magnoque studio & labore
 frumenta importasse. De
 Platone vero dicitur, quod
 apes in ipsius ore favum
 effecerint. Pindarum et-
 iam, quum è patria domo
 fuisset expositus, aluerunt
 apes, pro lacte mella præ-
 bentes.

Μίδων Ἐφρευγὸς) *Valerius Maximus* lib. I. cap. 10. *Cicero*
 lib. I. de divinac. ubi & sequentem invenies historiam. S.

Πλάτων) *Val. Max.* prædicto loco, *Plinius* lib. XI.
 cap. 17. S.

Πινδάρῳ) Habet *Pausan.* Bœoticis. *Philostratus* in *Icom.*
 lib. II. & *Antipater* *Rœtia* lib. IV. *Antibol.* εἰς ποιητὰς, ex *Notis*
Codicis Bigotiani. S.

ΚΕΦ. ΜΣ.

CAP. XLVI.

Περὶ σημείου μοναρχίαν τῷ
 Διονυσίῳ ἀγγέλλαντι.

*De prodigio Dionysii mo-
 narchiam portendente.*

Διονύσιον δὲ τῆ ἘρμOCRΑ-
 τως λέγουσι ποταμὸν διαβαί-
 νειν· ἔφωρε δὲ αὐτὸν ἵππος,
 καὶ ὁ μὲν ἵππος κατὰ τῆ τέλ-
 μασι ὠκίεσθαι· ὁ δὲ ἀπο-
 πηδύσας, τῆ ὄχθης ἐλάβετο,
 καὶ ἀπῆει, ὡς οὐκ ἔτι τὸν ἵπ-
 πον εἶχε ἀπὸ ἀπολιπών.
 ὁ δὲ ἐκολέθυσεν, καὶ χρεμο-
 τίσαντος ὑπέστρεψεν αὐτὸν,
 καὶ ἐκείνης ἐλάβετο αὐτὴ τῆ

Dionysium Hermocratis
 filium, ajunt, flumen equo
 trajecisse: quumque in luto
 equus laboretur, eum desi-
 liisse, & ripæ compoté esse
 factum: atque sic relicto
 postmodū equo, tanquam
 non amplius suo, discessis-
 se. Quum autem sequere-
 tur equus, & hinciret, rever-
 sum esse: quumque appre-

χαίτης.

χαίτης, καὶ ἔμελλεν ἀναβαί-
νειν, καὶ τῇ χειρὶ αὐτῆς περι-
πίπτει μελιτῶν πλῆθος.
ἔφασαν ἔν οἱ Γαλεῶται πρὸς
τὸν Διονύσιον ἐρόμενον ὑπὲρ
τέτων, ὅτι ταῦτα μοναρχίαν
δηλοῖ.

henderet ejus jubam ad a-
scendendū, apum examen
continuo manum circum-
dedisse, atque de his inter-
roganti respondisse Dio-
nyfio Galeotas, monar-
chiam ea re præsignificari.

Διονύσιον ζ) Cohærent hæc antecedentibus. porro au-
ctor hujus rei est Philistus, docente Cicerone lib. I. de Divin. &
Plinio lib. VIII. cap. 42. S.

χρημελίσαντο θ) Faber, καὶ χρημελίσις ἐπέσειψεν αὐτὸν,
& cum hinnisset illum advertit: illumque advertit explicat per id,
quod elegantiores dicunt, eares advertit animum. S. Dudum ita
legit Petrus Victorius lib. XII. cap. I. quem vide sis. K.

Ἐρμεκράτης) ἰνὴλάττα, ait Heβadius apud Photium, h. c.
agalonis. S.

Γαλεῶται) Ita Siculis Interpretes portentorum diceban-
tur. Cicero ante dicto libro. Huic interpretes portentorum, qui Ga-
leota tum in Sicilia nominabantur, responderunt &c. Adde Ste-
phanum in γαλεῶται. Hesychio sunt Γαλεοὶ: Γαλεοὶ, inquit, μάν-
ταις ἔτοι καὶ τὴν Σικελίαν ἄκησαν. S. vide Bochart. I. Chanaan.
cap. 27. K.

ΚΕΦ. μζ.

Περὶ Αἰσιομάχης Δίονος
γυναικός.

Διονύσιος ἐλαύνει τὴν Σικελί-
ας Δίονα, καὶ δὲ γυναῖκα
αὐτῆς Αἰσιομάχην, καὶ τὸν ἐξ
αὐτῆς παῖδα ἐφύλαττεν. ὕστε-
ρον δὲ καὶ γυναῖκα ἀνεσαν
δορυφόρῳ αὐτῆς πάντων μά-
λισα Θεραποδιτῇ Πολυκρά-
τει γυναῖκα δίδωσι, Συρα-

CAP. XLVII.

De Aristomache, Dionis
uxore.

Dionysius in exilium e
Sicilia Dionem pepulit, u-
xorem vero ejus Aristo-
machen & ipsius filium
custodivit. Post repugnan-
tem fœminam satelliti suo
sui observantissimo Poly-
crati, in conjugem tradidit:

Ω 9 5

κῆσως

κρίσιος δὲ τὸ γένος αἰ. Δίων
 δὲ πῶρα λαβὼν Συρακῦσας,
 ἀποδράντος εἰς Λοκροὺς Διο-
 νυσίε, ἐνταῦθα ἢ μὲν Ἀρήτη
 ἢ τῷ Δίωνος ἀδελφῇ, προσεί-
 πυν αὐτόν. ἢ δὲ Ἀριστομάχη
 εἶπετο δὲ αἰδῶς ἐγκαλυπτο-
 μένη, καὶ ἔτολμῶσα προσει-
 πειν ὡς ἄνδρα, ἐπεὶ βιαθεῖ-
 σα, τὸν θεσμὸν τῷ πρὸς αὐτὸν
 Διῶνις ἔδιδε φύλαξεν. ἔπει-
 δὲ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπελογήσατο
 ἢ Ἀρήτη, τῷ ἔκ τῷ Διονυσίε
 ἀνάγκη καταλέξασα, ὃ
 Δίων προσηγάρτε τῷ γυναι-
 κά, καὶ τὸν παῖδα, καὶ εἰς τῷ
 οἰκίαν ἐπεμψεν.

Is natione Syracusius erat.
 Dion vero quum fugato
 ad Locros Dionysio Syra-
 cufas cepisset, Arete soror
 ipsius eum affata est, Ari-
 stomache vero eam se-
 quens pudore prohibita,
 occultabat se, neque tan-
 quam maritum audebat
 alloqui: quoniam coacta
 per vim, connubii legem
 erga ipsum violarat. Post-
 quam autem ejus causam
 defendisset Arete, necessi-
 tateque coactam à Diony-
 sio diceret, Dion admisit
 uxorem & filium, misit-
 que eos in domum suam.

ἐλαύνει) *Faber ἤλαυνε.* S. Vide supra dicta ad finem
 cap. 44. K.

γυναικα αὐτῆς Ἀριστομάχῃ) Quomodo αὐτῆς? cum fue-
 rit uxor Dionysii Cicero lib. V. Tuscul. quæst. Tyrannus Sy-
 racusanorum fuit Dionysius, qui cum duas uxores haberet, Aristo-
 machem, civem suam, Doridem autem Locrensem &c. Legendum
 puto non Ἀριστομάχῃ, sed Ἀρήτῃ. Arete enim uxor Dionis,
 Arete à Dionysio alii in matrimonium tradita, ut apparet ex
 Plutarcho, cujus locum mox subjiciam. S.

Πολυκράτει) Imo Τιμοκράτει. Plutarchus in Dione : τὴν
 Ἀρήτῃ ἀκῶσαι ἐν τῶν φίλων Τιμοκράτῃ δίδωσιν. S.

ἐνταῦθα ἢ μὲν Ἀρήτη) Confunduntur iterum hæc nomi-
 na. Locus sic legendus est: ἐνταῦθα ἢ μὲν Ἀριστομάχη, ἢ τῷ Δι-
 ῶνι ἀδελφῇ, προσείπυν αὐτόν, ἢ δὲ Ἀρήτη εἶπετο &c. Plutarchus in
 Dione, ἢ μὲν Ἀριστομάχη τῷ υἱὸν ἀγάγετο τῷ Δίωνος. ἢ δὲ Ἀρήτη κα-
 τόπιεν εἶπετο δακρύουσα, καὶ διαπορῶσα πῶς ἀπάσθη) καὶ προσείπη
 τῷ ἄνδρα, κοινωρίας αὐτῇ πρὸς τὸν ἕτερον γενηθημένης. Aristomachen
 porro

porro non Areten Dionis sororem fuisse etiam *Diodorus* testis est lib. XVI. Adde quæ notamus infra lib. XIII. cap. 10. S. *Arete* etiam dicta est soror, vel, ut alii volunt, filia *Aristippi* Socratici, de quâ *Noster* in *Hist. Anim.* lib. 3. cap. 40. *Μητροδιδάκλον μὲν τὸ τ' Ἀρείτης οἶον τὸ τ' ἀδελφῆς τ' Ἀριστιππῆς ὑμνεῖσιν οἱ πολλοί.* ex verbis tam inquinatis nihil sani sensus elici poterit. quid si ita corrigatur, *μ. μ. τ' τ' Ἀρήτης ὕον, τ' &c.* *Multi filium Arctes, quæ Aristippi soror erat, celebrant ut μητροδιδάκλον i. e. à matre edocelum.* *Themistius* autem cum *Strabone* & *Diogene* filiam Aristippi *Areten* fuisse indigitat. *Orat.* I. τῷ ἢ *Ἀριστιππῶ* &c. *Casaubonus* notis in *Laërt.* eodem modo hunc *Æliani* locum correxit pag. 42. nisi quod *Ἀρείτης* retinuit. confer etiam *Euseb.* *πρῶσ. εὐαγγ.* pag. 764. K.

ΚΕΦ. μη.

CAP. XLVIII.

Περὶ τῶν Ὀμήρου ποιημάτων.

De poematibus Homeri.

Ὅτι Ἴνδοὶ τῇ παλαιᾷ σφίσει ὀπιχωρεύω φωνῇ τὰ Ὀμήρου μετὰ γράψαντες ἀδύσιν ἔμόνοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Περσῶν βασιλεῖς, εἴ τι χρὴ πειθεῖν τοῖς ὑπὲρ τέτων ἰσορῆσι.

Indi vernacula lingua descripta Homeri poemata cantare solebant. Item Persarum reges: si modo eos, qui de his referunt, si de dignos judicamus.

Ἴνδοι) Hoc apud neminem alium mihi lectum. S. *Dion Chrysost.* id ipsum habet *Orat.* 53. de Homero. καὶ παρ' Ἰνδοῖς ἀδεύουσι φασὶ τὴν Ὀμήρου ποιήσιν, μετὰ βαλόντων αὐτὴν εἰς τὴν σφετέρην *Διόλεκλον* τε καὶ *Φωνὴν*, ὥστε καὶ Ἴνδοὶ τῶν μὲν ἀστῶν τ' παρ' ἡμῖν πολλῶν εἰσὶν ἀθέαλοι τὰς γὰρ ἀρχαῖς ἔφασκε φαίνεσθαι παρ' αὐτοῖς. τ' δὲ *Πολύμυς* παιδημάτων &c. εὖτε ἀπειρώς ἔχκοι. apud *Indos* etiam decantari ajunt *Homeri* poësin in illorum vernaculam translata, adeoque *Indos* multa quidam astra, quæ apud nos videntur, *ursas* puta, ignorare ajunt: Sed *Priami* calamitates &c. differant unius viri beneficio. K.

ΚΕΦ. μβ.

Ὅτι ἀμνησικακος ὁ
Φωκίων.

Φωκίων ὁ ἦ Φώκας πολλά-
κις στρατηγήσας, κατεγνώ-
σθη θανάτῳ, καὶ ἰὺ ἐν τῷ
δυσμωθειῷ, καὶ ἔμελλε πι-
εῖσθαι τὸ κώνειον. ἔπειθ' ἰδὲ
ᾤρεξεν ὁ δήμιος ἦ κύλικα,
οἱ προσήκοντες ἤροντο, εἴ τι
λέγοι πρὸς τὸν ἴον; ὁ δὲ, ὄπι-
σκήπιω αὐτῷ, μηδὲν Ἀθωαίοις
μνησικακήσειν ὑπὲρ ἧ παρ'
αὐτῶν φιλοτισίας, ἧς νυῦ
πίνω. ὅς τις δὲ οὐκ ἐπαμνεῖ
καὶ ὑπερθαυμάζει ἢ ἄνδρα,
διλοκεῖ μοι μέγα ὁ τοιοῦτος ἐν-
νοεῖν ἐδέν.

Phocion Phoci filius, qui
sæpe multumque suam o-
peram in bellis imperator
patriæ præstiterat, morti
adjudicatus est: Quumque
in carcerem conjectus,
jamjam cicutam bibitu-
rus esset, porrigente ipsi
calicem licitore, atque ami-
ci familiaresque acceden-
tes rogarent, quid præce-
pti filio relinqueret: Hoc
inquit, ei mando, ne cum
injuriam memoria rependat
Atheniensibus hanc pro-
pinationem, quam ego nunc bibo. Qui vero eum
virum non laudandum admirandumque censeat, is mi-
hi prorsus nihil sapere aut intelligere videtur.

Φωκίων) Plutarchus in Apophtheg. Imper. S.

ΚΕΦ. ν.

Περὶ Λακεδαιμονίων μὴ ἴσως-
δασμῶς περὶ παιδείας
ἐχόντων.

Λακεδαιμόνιοι μυσικῆς
ἀπείρως εἶχον. ἔμελε γὰρ αὐ-
τοῖς γυμνασίων, καὶ ὀπλων.
οἱ δὲ ποτε ἐδεδίησαν ἢ ἐκ

CAP. XLIX.

Quod Phocion suis malefa-
ctoribus facile dederit veniam.

Phocion Phoci filius, qui
sæpe multumque suam o-
peram in bellis imperator
patriæ præstiterat, morti
adjudicatus est: Quumque
in carcerem conjectus,
jamjam cicutam bibitu-
rus esset, porrigente ipsi
calicem licitore, atque ami-
ci familiaresque acceden-
tes rogarent, quid præce-
pti filio relinqueret: Hoc
inquit, ei mando, ne cum
injuriam memoria rependat
Atheniensibus hanc pro-

pinationem, quam ego nunc bibo. Qui vero eum
virum non laudandum admirandumque censeat, is mi-
hi prorsus nihil sapere aut intelligere videtur.

CAP. L.

De Lacedæmoniis nullam
operam liberalibus disciplinis
impendingibus.

Lacedæmonii litterarum
omnino rudes erant. Iphis
enim curæ erant exercitia
corporū & arma. Si quan-
μυσῶν

μεσῶν ὀπικείας, ἢ νοσήσαντες, ἢ παρὰ φρονήσαντες, ἢ ἄλλο τι τοῖστων δημοσία παθόντες, μετεπέμποντο ξένους ἀνδρας, οἷον ἰατρεις, ἢ κατὰ Πυθόχρησον. μετεπέμψαντό γε μὲν Τέρπανδρον, καὶ Θάλητα, καὶ Τυρταῖον, καὶ Ἐκυδωνιάτῳ Νυμφαῖον, καὶ Ἀλκμᾶνα, αὐλώδης γῳ Ἰῳ. καὶ Θεκυδίδης δὲ ὁμολογεῖ, ὅτι μὴ ἐσσηδασμένως παρὶ παιδείας εἶχον, ἐν οἷς λέγει παρὶ Βρασίδης λέγει γῳ, ὅτι Ἰῳ ἀδύατος εἶπεῖν, ὡς Λακεδαιμόνιος, οἷον ὡς ἀνιδιώτης.

do vero doctrinarum auxilio opeque, vel ægrotantes, vel delirantes, aut alioqui publica calamitate affecti indigerent, accerserant homines peregrinos, ut medicos, aut vaticinio Apollinis. Accersiverunt autem Terpandrum, Thaletem, Tyrtaum, Cydoniatam Nymphæum, & Alcmanem, qui tibicen erat. Et Thucydides refert, imperitos fuisse doctrinæ & litterarum, quum dicit de Brasida; inquit enim, eum dicendi imperitum fuisse, utpote Lacedæmonium, non aliter quam idiotam quendam.

Μουσικῆς ἀπείρους εἶχον) Intellige in aliorum Græcorum & Atheniensium inprimis comparatione. Nam alias certum, literis in tantum operam dedisse, in quantum iis sibi ad virtutem exercendam opus esse putarunt. *Plutarchus* in *Lycurgo*, Γράμματα μὲν ἐνεκα τῆς χρείας ἐμάνθανον. ἢ δὲ ἄλλη πᾶσα παιδεία πρὸς τὸ ἀρχεῖα καλῶς ἐγένετο. Adde eundem in *Inst. Lacon.* ubi discretim γράμματα ἀ παιδείασι distinguit; ait enim τῷ ἄλλων παιδευμάτων ξηνηλασίαν ἐποιεῖντο. S. Μουσικῆς ἀπείρους εἶχον, hic in sensu proprio de ipsa Musica, non de literis in genere accipiendum. male igitur *Interpres*, *litterarum omnino rudes erant*, cum debuisset reddere *Musica rudes erant*. Idque ex *Athenæo* lib. XIV. discere licet, ubi ait: Λακεδαιμόνιοι μὲν, εἰ μὲν ἐμάνθανον τῷ Μουσικῷ, εἰ δὲν λέγουσι ὅτι δὲ κρίνειν δύνανται καλῶς τῷ τέχνῳ, ὁμολογεῖται παρ' αὐτῶν, καὶ φασὶ τρεῖς ἤδη σεσωκέναι διαφθειρομένῳ αὐτῷ, Lacedæmonii equidem quod didicerint Musicam non dicunt, quod autem bene de arte illa judicent, in confesso apud illos est, ajuntque se jam certim eam ἀ κοτηρητῆς vindicasse: At in fine capitis de-

mum *ᾠὴ παιδείας* in genere mentio fit. His adde illa *Aristot.* lib. 8. *Polis.* cap. 5. *οἱ Λάκωνες ἔμεινοντες, ὅμως δὲ ἴσταν* κείναι *ὀρθῶς, ὡς φασι, τὰ χρεῖα τῶν μελῶν, Lacedæmonii etiam si non didicerint, recte tamen, ut ajunt, judicare de bonis malisque canticis possunt.* vel etiam conjunge utramque significationem.

παρὰφρονήσαντες) *Mente capiti furoreque correpti.* Allusum ad historiam, quam ex *Theopompo* *Scholias* *Aristoph.* in *Pace* conservavit. *Θεόπομπος*, inquit, *ἐν τῷ θ' ἔργῳ Φιλιππικῶν, ἀλλὰ τε πολλὰ ᾠὴν τῆς Βακιδῶς ἰσχυρῶς παροδύξα, καὶ ὅτι ποτὲ τῶν Λακωνικῶν τὰς γυναῖκας μανίας ἐκάλει, Ἀπολλωνῶν τῆτοις τῆτον καθαρῶν δόνον.* *Theopompus* libro nono *Philippicorum* inter alia miranda de hoc *Bacide* tradit, quod aliquando *Spartanas* mulieres, furore correptas exprobat, *Apolline* hunc ipsis exprobatorem annuente. hanc notam *Suidas* in suum *Lexicon* bona fide transtulit in voce *Βάκιδος*. & in *κάθαρσις γυναικῶν μανυσῶν*. vid. *Indic.* in *παρὰφρονεῖν*. K.

Τέρπανδρον) Ut coortam *Spartæ* seditionem comprimeret, quod & fecit. *Plutarchus* lib. de *Musica* prope finem. *Suidas* in *μὲν Λίσθιον ᾠδόν*. Legesque ipsorum carmine complexus est. *Clemens* *Strom.* I. S. *Athenæum* vide sis. lib. XIV. pag. 635. K.

Θάλλητα) *Cretensem*. Hunc *Pratinas* scribit monitu oraculi *Pythii* *Apollinis* accersitum, ad sedandam pestem, qua tunc civitas laborabat. Auctor is quem modo dixi, & *Pausanias* in *Atticis*. S. Bene *Simsonius* P. 3. *Chronici* pag. 77. legit pro *Θάλλητα* *Θαλήταν*. Nam nomen *Musici* illius non *Θάλλος* fuit, sed *Θαλήτας*, error fluxit à Romana editione in omnes alias. Hunc *Suidas* *Gnostium*, *Pausanias* vero in *Atticis* *Gortynium* facit. vide & *Plutarchum* in de *Musica* & *Athenæum* *Deipnos*. lib. 15. K.

Τυρταῖος) Ut carmine laudaret egregios eorum bello viros. *Plato* lib. I. de *LL.* *Plutarchus*. S.

Νυμφαῖον) De hoc mihi nil compertum. Videant alii. In *MSS.* B. & C. est *Κλυδωνιάτῳ Νυμφαῖον*. S.

αὐλώδης γῶν). *Scaliger* ad *Num.* *Euseb.* MCCCCVIII. monet *αὐλώδης* legendum esse, & sic reddendum; canebat ad tibiam &c. Nam *αὐλώδης* ait est vox nihili, quæ docto interpreti fraudi fuit. *Fabro* contra *μελωδός* legendum videtur. & sane *Suidas* etiam de eo: *εἰσήγαγε τὸ μὲν ἐξαμέτροις μελωδῶν*. S. In *Editione* *Basil.* *Suidæ* lego, π. εἰσήγαγε τ. μὴ ε. &c. *Scaligeri* lectio

lectio à textu propius abest. Ideoque accedo sententiæ ejus. ἀὐλωδὸς enim non est, qui ipse tibias inflat, sed inflanti accinit μέλῳ. unde *Pausan.* in *Phocis* ἀὐλωδίαν discernit ab ipsis ἀυλοῖς, *tibiis.* p. 322. adeoque ἀυλωδῶ cum μελωδῶ benè convenit. K.

Θουκυδίδης) Libro IV. S.

Βρασίδης) Celebris Lacedæmoniorum dux, qui fortiter pro Amphipoli dimicans occubuit, *Plutarch.* in *Apophth. Lacon.* *Suidas.* S.

ὡς ἀδύνατῷ) Imo *Thucydides:* ὡς δὲ εἰς ἀδύνατῷ.

Ergo fallit *Noster*, aut alia in ejus codice, quam hodie in vulgatis fuit scriptura. Notavit hoc ipsum *Enekelius* ad prædictum Historici locum, quem vide. S. Quod sibi *Auctor* ex *Thucyde* probandum putavit, id omne, à τῷ, ὡς Λακεδαιμόνιῳ arcessendum. ὡς Λακεδαιμόνιῳ *Thucydidi* est idem quod εἰον ἂν ἰδιώτης, tanquam *illiteratus* & *idiota.* Ergo *Brasidas* pro Lacedæmonio, i. e. pro idiota, non fuit in dicendo plane rudis. atque adeo inter cæcos Spartanos quantum ad eloquentiam, luscus regnavit. Quo satis indicata est Lacedæmoniorum ἀπαιδουσία. *Insuper*, qui non *indiferens*, σὺν ἀδύνατῷ εἰπὲν dicitur, frigide satis & jejune laudatur, quod turpius est quam graviter vituperari. *Gellius* in *Noct. Attic.* lib. XIX. cap. III. vide & *Hieronymum* commentar. in epist. ad Titum cap. II. Sive igitur legas ἀδύνατῷ εἰπὲν, sive εἰς ἀδύνατῷ εἰπὲν, perinde fuerit. utrinque enim apparet, non esse, quod admodum laudes eloquentiam in *Brasida*, utpote Lacedæmonio. quæ natio manu promptior fuit quam lingua. Cum hæc ita sint, nihil *Noster* *Thucydidi* sententiæ decedere existimavit, etiamsi τὸ εἰς ἀδύνατῷ omitteret. Forsan etiam pleonasmò *Attico* εἰς ἀδύνατῷ supervacaneum judicavit, de quo pleonasmò *alibi.* *Henricus Valesius* notis in *excerpta Polybii* ait, ambiguitatem subesse dicto *Thucydidi* de *Brasida*, & *Ælianum* id ita explicare, quasi dicere voluerit *Thucydides*, dicendi imperitos fuisse Spartanos, ac *Brasidam* fuisse, ut inter Spartanos, facundum. Ergo *Brasidas* cum suis civibus comparatus σὺν ἀδύνατῷ εἰπὲν, non imperitus dicendi fuit, sed extra hanc ἁΐσιν ἀδύνατῷ utique fuerit. K.

ΚΕΦ. να.

CAP. LI.

Περὶ τῆς τύφης Μενεκράτους,
ἢ πῶς ὁ Φίλιππος ἐγέλα-
σεν αὐτόν.

*De ostentatione Menecra-
tis, & quomodo Philippus
eum deriserit.*

Μενεγρά-

Μενεκράτης ὁ ἰατρός εἰς το-
 σῆτον προῆλθε τύφῃ, ὥστε
 ἑαυτὸν ὀνομάζειν Δία. ἀπέ-
 ςειλε δὲ ποτε ὄπισθολῶ φί-
 λίπῳ τῷ Μακεδόνων βασι-
 λεῖ, τοιαύτῳ Φιλίπῳ
 Μενεκράτης ὁ Ζεὺς εὖ πράτ-
 τῃν. ἀντέγραψε δὲ καὶ ὁ Φί-
 λιππος Φιλίππῳ Μενε-
 κράτῃ ὑγιαίνειν. συμβε-
 λεύω σοι προσάγῃ σεαυτὸν
 ἔπι τοῖς κατὰ Αντίκυραν τό-
 ποις. ἠνίτιετο δὲ ἄρα δὴ τῶ-
 των, ὅτι πῶς φρονεῖ ὁ ἀνὴρ.

Εἰςία ποτὲ μεγαλοπρε-
 πῶς ὁ Φιλίππος, καὶ δὴ καὶ
 τῆτον ἔπι θοίνῳ ἐκάλεσε ἔ
 ἰδία κλίνῳ αὐτῷ ἐκέλευσε
 παρεσκεύασθαι. ἔ καὶ κλι-
 θέντι θυμιατήριον παρέθηκε,
 ἔ ἐθυμιάτο αὐτῷ. οἱ δὲ
 λοιποὶ εἰσιῶντο, ἔ ἡ μεγα-
 λοπρεπὲς τὸ δεῖπνον. ὁ τείνῳ
 Μενεκράτης τὰ μὲν πρῶτα
 ἐνεκαρτέρει, ἔ ἔχαιρε τῇ τι-
 μῇ, ἐπεὶ δὲ κατὰ μικρὸν ὁ
 λιμὸς προῆλθεν αὐτῷ, ἔ ἠλέγ-
 χελο ὅτι ἡ ἀνθρωπος, ἔ ταῦ-
 τα δὴ θῆς, ἐξαναστὰς ἀπιῶν
 ὤχετο, ἔ ἔλεγε ὑβρίσθαι,
 ἑμμελῶς πάνυ ἔ Φιλίπῳ
 αὐμ querebatur, festivissime Philippo stultitiam ejus
 τῷ

Menecrates medicus a-
 deo superbia turgebat, ut
 seipsum Jovem appellaret.
 Misit autem aliquando lit-
 teras ad Philippum Macedo-
 num regem in hæc ver-
 ba: Philippo Menecrates
 Jupiter salutem. Ad ea re-
 scripsit Philippus: Philip-
 pus Menecrati sanitatem.
 Consulo ut ad Anticyram
 te conferas. Significavit
 his latenter, hominem
 non esse sanæ mentis.

Aliquando laudatissi-
 mum convivium instru-
 xit Philippus, ad quod il-
 lum etiam invitavit, seor-
 simque mensam ei jussit
 apparari, & apponi acer-
 ram, suffitumque fieri. Re-
 liqui vero epulabantur, e-
 ratque admodum opipara
 cœna. Menecrates itaque
 primum ferebat, gaude-
 batque honore: postquam
 vero paulatim fames ob-
 reperet, & homo esse con-
 vinceretur, isque vanus &
 stolidus, confurgens disce-
 debat, seseque injuria affe-

τὴν ἀνοιαν αὐτῆς ἐκκαλύ- redarguente, & in lucem
ψάντος. proferente.

ἀπέσειλε) *Faber*, ἐπέσειλει. S. ἀπέσειλε omnino retinen-
dum, quia sequitur ἐπισολλῶ. at ἐπισέλλει simpliciter venit hoc
sensu, nec, ut addatur ἐπισολλῆ, opus habet. K.

Φιλίππῳ Μενεκράτης) Habes eandem historiolum apud
Athenaeum lib. VII. sed ut apud ipsum responsio Philippi deside-
ratur, ita hic epistola Menecratis. Ut igitur integer sit Noster,
eam exscribam. Sic autem habet: Μενεκράτης Ζεὺς Φιλίππῳ
χαίρειν. Σὺ μὲν Μακεδονίας βασιλεύεις, ἐγὼ ἢ ἰατρικῆς, ἢ σὶ μὲν
ὕγιάνουτος εὐνάσασθαι, ὅταν βεληθῆς, ἀπολλῶναι, ἐγὼ ἢ τῶν νοσούντων σώ-
ζειν, ἢ τῶν ἀρρώστων ἀνόστων, οἱ ἐμοὶ πέθον, παρέχων, μέλει γήρας
ζώνων. τριγάρων σὲ μὲν Μακεδόνες δορυφοροῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢ μέλλοντες
ἔσειλῃ. Ζεὺς γὰρ ἐγὼ αὐτῶν βίον παρέχω. Adde ad meliorem rei
Intellectum, quæ habet *Suidas* in Μενεκράτης. Tetigit & *Clemens*
in protreptico, itemque *Antisthenes* in Epist. ad Aristippum, quæ
est inter Socraticas ab Allatio editas. Ubi plane conferenda,
quæ Allatius observavit. Cæterum quod Noster aliique tribuunt
Philippo, id *Plutarch.* Agésilao. vide in Apophth. S.

Ἀντικύρα) Ita quoque *Julianus Imper.* Orat. 7. ad quen-
dam. Ἀντικύρας σοὶ εἰσὶ. Salsa autem ac festiva hæc Philippi est
responsio, constat nempe insanientibus ac mente captis helleborum
à prisca datum. Id vero natura sua violentum ac exitiabile nus-
quam melius, quam in insula Anticyra sumi poterat, quippe cu-
jus incolæ id certa ratione miscere noverant, vimque ejus ad le-
gitimum modum temperare. *Plinius* lib. XXV. cap. 5. de helle-
boro: *Drusum* constat hoc medicamento liberatum comitiali morbo in
Anticyra insula. Ibi tutissime sumitur, quoniam sesamoides admiscunt.
vide *Horat.* serm. I. sat. Consule quoque *Ptolemæum Hephæstionis*
apud Photium, qui inventorem medicinæ hujus facit *Anticyre-*
um, temporibus *Herculis*. S.

ΚΕΦ. VI.

CAP. LII.

Τίσι τὰς Ἀθλώας εἶπασεν ὁ
Ἰσοκράτης.

Quibus similes dixerit A-
thenas esse Isocrates.

Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ ἔλεγεν

Isocrates rhetor de Athe-

R E

ὑπέβ

ὑπὲρ τῆς Αθλιῶν πόλεως, ὁμοίαν εἶναι τῆς ἑταίρας. καὶ γὰρ ἐκείνους, τὰς ἀλισκομένας ὑπὸ τῆς ὥρας αὐτῶν βέλεσθαι σωεῖναι αὐταῖς, ὁμῶς δὲ μηδένα διτελῶς ἔτῳ περιφρονεῖν, ὡς ὑπομείναι ἀνσωοικῆσά τινι αὐτῶν. καὶ ἐν καὶ τῆς Αθλιῶν πόλιν ἐπιδημῆσαι μὴ εἶναι ἠδίστω, καὶ κατὰ γὰρ τὸτο πασῶν τῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος διαφέρειν ἐνοικῆσαι δὲ, ἀσφαλῆ μὲν ἐστὶ εἶναι. ἠνίτιτο δὲ διὰ τῶν τὰς ὀπχωραζόντας αὐτῇ συκοφάνιας, καὶ τὰς ἐκ τῶν δημαγωγόντων ὀπχωράς.

nienfium civitate dicere solebat, eam scortis simillimam esse. Etenim qui illarum venustate caperentur, velle quidem omnes rem cum ipsis habere: neminem tamen esse tam sui ipsius contemptorem, qui matrimonium cum illis jungere dignetur. Sicigitur & Atheniensium civitatem ad peregrinandum in ea jucundissimam esse, omnibusque totius Græciæ civitatibus in eam rem præstantiorem: ad inhabitandum vero non item se-

De hoc capite v. quæ notantur Viro Summo *Joh. Henr. Baclero* in *Not. ad Cornel. Nep. 1, 8, 4. S.*

καὶ γὰρ ἐκείνους) *Locum sic emendat Faber: καὶ γὰρ ἐκείνων ἑταῖρας ἀλισκομένας, & vertit: earum enim forma capiti amatores. Non video, quid exigat illud ἑταῖρας, quippe quod ex sequentibus intelligitur. an scripsit? καὶ γὰρ ἐκείναις τὰς ἀλισκομένας. S. Non respuit Atticismus ἐκείνους, utut sequatur αὐταῖς. K.*

ἔτῳ περιφρονεῖν) *Gesner. αὐτῷ περιφρονεῖν. S. Videtur locus ille in nullo mendo cubare, nisi quis loco περιφρονεῖν, παραφρονεῖν malit, ut sit sensus: neminem tam sordide & inepte desipere. vide indicem in παρακάμπτω & παραλαμβάνω. Interpr. legisse videtur, π. ἑαυτῷ φρονεῖν. K.*

ΚΕΦ. νγ.

CAP. LIII.

Περὶ τῶν μεγίστων πολέμων
 ὡς φάσεων.

*De maximorum bellorum
 iniitiis & causis.*

Ἐμὲ δὲ ἐλέληθεν, ὅτι τῶν
 μεγίστων πολέμων αἱ ἀρχαὶ
 ὁκοῦσὶ πως ὠκαῖα φρόνητοι
 γεγονέναι. ἥ μὲν γὰρ Περσικόν,
 ἐκ τῆς Μανδραγίας τῆς Σαμίας
 πρὸς Ἀθηναίους διαφορᾶς
 τῆς ἀρχῆς λαβεῖν φασί, τὸν
 γε μὴν Πελοποννήσιον δὲ τὸ
 Μεγαρέων πινάκιον. τῆς δὲ ἱε-
 ρὸν καλέμενον, ἐκ τῆς εἰσπρα-
 ξέως τῶν δικῶν τῶν Ἀμφι-
 κτυόνων. ἥ ἡ κτῆς Χαζρόνεια,
 φιλονεικισάντων Ἀθηναίων
 πρὸς Φίλιππον, καὶ λαβεῖν
 ἐξ Ἑλληνιστῶν.

Me vero non clam est,
 maximorum sæpe bellorū
 tenuissima cōtemptissima-
 que principia visa fuisse.
 Persicū enim ex Mandra-
 Samii cum Atheniensibus
 disfidio ortum duxisse per-
 hibent. Peloponnesium ve-
 ro propter Megarensium
 tabellā. Sacrum vero quod
 vocabatur, ab exactione
 judiciorum Amphyctio-
 num. Chæronense, Athe-
 niensibus cū Philippo con-
 tendentibus, nec accipere
 volentibus, sed recuperare.

ἀρχαὶ πολέμων) Verum est, ex levissimis causis bella
 oriri gravissima. Res uxoria Delphos olim gravissimis turbis im-
 plicuit, & hæreditatis paternæ divisio Hestiam, civitatem Eu-
 bææ, variis motibus concussit. *Plinius* Autor est l. 33. c. 1. in-
 ter *Cæpionem* & *Drusum* ex annulo in auctione venundato inimi-
 citias natas, unde origo belli socialis extiterit. Ita quondam *Æ-*
toli & *Arcades* mutuis bellis, propter unum *Apis* (legendum for-
 tē *Apri*) caput, se confecerunt invicem. *Carthaginenses* & *By-*
zantini propter myopatonem, *Picti* & *Scoti* propter ereptos ca-
 nes, *Helvetii* & *Carolus Burgundus* propter currum pellibus o-
 nustum bella gesserunt funestissima. *Anton. Æmilius* orat. 12.
 memorat *Indorum* reges abhinc non multis annis ob Elephan-
 tem candidum gravi & cruento bello confictatos. confer *Ναζιαν-
 κην. carmin. eloz. 14. Königius.*

Περσικόν) Mutilum hunc locum censeo. Quæ enim Persis causa belli ex eo, quod Athenienses Samiusque aliquis inter se contendunt. Noster ipse lib. XI. cap. 27. de Persarum bello aliter. *Darii*, inquit, *uxor Atossa*, quod ancillas Atticas & Ionicas habere desideraret, Persis ad bellum Græcis inferendum occasionem præbuit. Sane *Persicum* dictum, quia à Persis inceptum, etiam *Pausanias* docet in Messen. *Eustathius* quoque meminit in *Iliad.* B. S.

Μαιανδρείς) Mæandrii alicujus meminit Herodot. l. III. sed historiam ejus huc pertinere non puto. Mæandrius Polycratis scriba & successor, à Persis Tyrannide exutus, Lacedæmonem cum maximis opibus profugit, ibi quoque cives muneribus corrumpere satagens, ut contra Persas secum proficiscerentur. Re comperta magistratus Mæandrium præconio Spartâ ejecerunt. Hactenus vetus historia apud *Herod.* lib. 3. cap. 43. & seq. Num vero Athenas deinde migrarit, & quo pacto dissidium inter Athenienses ipsumque Mæandrium obortum sit, quo prima belli Persici semina jacta sint, id obscurum & tacente historia planè incertum est, eritque. K.

τὸ Μεγαρέων πινάκιον) Idem Noster loco antea laudato. Intelligit autem per tabellam, picturam Minervæ à Phidia elaboratam (nam & pictorem fuisse docet *Plinius* lib. XXXV. cap. 9.) vel ejus deæ statuam, quam *Pericles* fieri curavit, vide *Diodor. Sic.* lib. XII. hist. ubi ab operis Phidiæ *Periclem* sacrilegii insimulatum, scribit hoc bellum suscepisse, ne causam ejus rei dicere cogeretur. S. Quomodo pictura Minervæ &c. vel ejus Deæ statua, quam *Pericles* à Phidia fieri curavit, dici possit πινάκιον Μεγαρέων, tabella Megarensium, ingenuè fateor, me non videre. Est potius tabella illa, cui inscriptum contra Megarenses decretum, quo arcebantur finibus, portu, & foro Atheniensium, publice prostabat. πινάκιον, inquit *Plutarchus* in vita *Periclis*, ἐν ᾧ τὸ ψήφισμα γεγραμμένον ἐτύχασεν, tabella, in qua scriptum extabat decretum, *Pericles* lege lata refigi prohibuit. Miserant enim Lacedæmonii, qui decretum contra Megarenses abolendum curarent suaderentque Atheniensibus. Quidam ex legatis, ad *Periclem*, qui lege id vetitum esse dicebat, σὺ δὲ μὴ καθέλθῃς, inquit, ἀλλὰ στέψον εἰσω τὸ πινάκιον· ἔ γάρ ἐστι νόμος ὁ τῆτο κολύων, Tu vero non tollas licet, at inverte modo tabellam. Non enim lex est, quæ id etiam veter. Scholiast. *Aristoph.* in *Pacem*, Περικλῆς ἔγραψε τὸ κτῆ Μεγαρέων πινάκιον &c. *Pericles* Auctor

Auctor fuit tabellæ contra Megarenses propositæ. Mitto alia loca ex iltis Scholiis. Cum itaque Athenienses tabulam, qua Megarenses suis finibus suoque commercio prohibebant, tollere nollent & obliterare, hinc bellum statim exarsit Peloponnesiacum. Hanc explicationem *Noster* suppeditat in *Hist. Anim.* lib. XI, cap. 27. καὶ τὸ μακρὸν πολέμου ὑπόθεσις τις ἔδδησι τὸ πινάκιον τὸ καὶ τὸ Μεγαρέων, *interpres* vertit, *Tabella causam attulit Græcis longissimi belli gerendi cum Megarensibus.* contra mentem *Auctoris*, qui huc ibat, *tabella contra Megarenses proposita Græcis materia existit belli diuturni.* i. e. *Peloponnesiaci*, qui μακρὸς πόλεμος, vel, ut *Diodorus* ait, μακροτάτος ἰσορημίαν, ἀν' ἰσορμῇ hîc intrusum pertinet ad p. 226. *Diodori*, jure merito Græcis dicitur, quia duravit viginti septem annos. Ergò tanti belli causa externa (ἢ ἐς φανερόν λεγομένη,) fuit tabula Megarenses Attico prohibens commercio, quam *Pericles* omnibus modis ratam voluit, ut populus bello distentus alia potius omnia ageret, quàm rationem à se exigeret pecuniæ, quam ipse sub facto nomine in suos usus averterat. vid. *Aristoph. Pace* & ibi *Schol.* p. m. 456. *Edit. Basil.* Possit autem suspicio oboriri alicui, annon ex textu hîc loci exéiderit τὸ καὶ vel οὐ. Non enim temere legas τὸ Μεγαρέων πινάκιον, sed τὸ καὶ vel οὐ. M. π. vid. *Hermog. de Invent.* cap. 1. & 3. K.

ἰσρὸν καλέμενον) *Duris* lib. II. *Histor.* scribit susceptum hoc bellum ob raptum à Phocensi quodam mulieris Thebanæ, cujus nomen Theano fuit. Vide *Athen.* lib. XIII. *Suidas* duo bella sacra commemorat, unum adversus Bœotos, qui oraculum auferre Phocensibus voluere: alterum adversus Lacedæmonios propter templum Delphicum. Posterioris meminit etiam *Eustathius* II. B. At hujus nostri neminem adhuc legi. S. At vero *Diodorus* lib. XVI. *Bibl.* p. 425. prolixè tradit, exactionem multæ, quæ Phocensibus à confessu Amphictyonum irrogata erat, quod agros Deo sacros Delphico coluissent, bello, quod vocant, sacro Græcos inter se collisisse. Ni enim multam Phocenses solverent, totâ ditione Deo consecrata, extorres agere patriaque pelli debent. Phocenses nec pecuniam solvere nec agris Deo cedere, & judicium Amphictyonum ut iniquissimum rescindere, & duce *Philo* melo ad arma decurrere. Lacedæmoniis clam pecunia & milite juvantibus. Ita bellum illud sacrum est conflatum. quod & Φωκικὸν dicitur *Straboni* lib. IX. p. 291. confer *Eusebium* p. 392. *Præpar. Evangel.* K.

καὶ λαβεῖν ἔθελουσάντων) Suaferat Atheniensibus Demosthenes, cum lis inter eos esset ac Philippum de Haloneso Samothraciæ insula, ut acciperent, si reddere eam vellet, contra vero, si dare vellet, non acciperent. Hinc bellum & mox pugna Chæronensis, qua Philippus victor universam Græciam imperio suo subiecit. Vide *Athenæum* lib. VI. Cæterum post *θελουσάντων* Faber putat addendum, ἀλλ' ἀπλαβεῖν. Mihi necesse non videtur, licet interpretes etiam adjecerit. Brevitatis namque Noster ubique studiosus est. S. Vide ipsius *Philippi Epistolam* in fine *Orat.* 4. contra *Philippum*. & imprimis *Plutarch.* in vita *Demosth.* Paul. *Leopard.* lib. 12. *Emend.* cap. 6. *Philon.* περὶ ἀνείρων, ubi ait : ἢ ἀπέδοσις ἐπ' ἀλλοτρίοις γίνεσθαι, in alienis est ἀπέδοσις. Voluit igitur Demosthenes Philippum non dare ut suam, sed reddere ut alienam, vique ademptam Atheniensibus insulam. K.

ΚΕΦ. νδ.

CAP. LIV.

Πῶς ὁ Αἰριστοτέλης Αλέξανδρον
ἐργιζόμενον παραύνα
ἐπειρασεν.

Quomodo Aristoteles Alex-
andrum iratum ad mansuetudi-
nem revocare conatus sit.

Αλέξανδρον Αἰριστοτέλης
ἐργιζόμενον παραύνα βυλό-
μενον, καὶ παύσαι χαλε-
πάμνοντα πολλά, ταυτὶ πρὸς
αὐτὸν γέγραφεν. ὁ θυμὸς ἐν
ἡ ὀργῇ, ἔπρὸς ἡσθεσ, ἀλλὰ
πρὸς τὰς κρείττονας γίνεσθαι,
σοὶ ὃ ἐδὲίς ἴσθαι.

Αἰριστοτέλης τὰ δέοντα
συμβεβλῶν Αλεξάνδρῳ,
πολλοῖς ὠφέλιμα γέγραπεν,
ἐξ ὧν καὶ ἡ πατρίδα κατώ-
κισε κατεσκαμμένῳ ὑπὸ
Φιλίππου.

Aristoteles Alexandrum
excandescentem ira placare
volens, & sedare sum-
mam indignationem, hæc
ad eum scripsit : Excande-
scentia & iranon erga pa-
res, sed erga superiores &
potentiores existere solet,
tibi vero nemo par est.

Aristoteles consulens A-
lexandro quæ fieri conve-
niret, cum multis magnas
utilitates attulit, tum pa-
triam dirutam à Philippo
exadificavit.

ὁ θυμὸς

ὁ θυμὸς) *Non decet regem seva & inexorabilis ira : non multum enim supra eum eminet, cui se irascendo exæquat. Seneca de Clem. lib. I. cap. 51. S.*

ὲ πρὸς ἴσους) *Rutgerus lib. I. var. lect. cap. 6. ita corrigit, ἢ ὀργὴ ἢ πρὸς ἴσους, ut sit sensus, irascimur superioribus non inferioribus. Tibi autem adeo nemo superior, ut ne æqualis. S. Explicandus est locus, non corrigendus. Æqualibus nostræque conditionis viris, inquit Philosophus, non irascimur, sed majoribus fortioribusque, qui nos contemnere & indignis habere modis videntur. Nam ἰσότης φιλότης, proverbio dicimus. Cum ergo non habeas æqualem, nedum superiorem, non erit quod cuiquam vel tantillum succenses. Per κρείττους, Philosophus intelligit, τὲς μὲν πολὺ ὑπὲρ ἡμᾶς τῆ δυνάμει, eos, qui non longe nos superant potentia. vid. Arist. lib. I. Rhetor. cap. XI. K.*

τὲς κρείττους) *Gesnerus ἤπιονας, male. S.*

πολλοῖς ὠφέλιμοι) *Idem Ammonius testatur in ipsius vita. S.*

τῶν πατρῶν κωτώκησε) *καλώκησε Gesner. Historiam habes supra lib. III. c. 17. Gesnerianam emendationem firmat MS. C. quam etiam probo. S.*

ΚΕΦ. 96.

CAP. LV.

Περὶ τῶν παρὰ Λίβυσιν ὑπὸ
τῶν ἐλεφάντων, ἢ ἐν ταῖς θήραις,
ἢ ἐν ταῖς μάχαις ἀποθανόντων.

*De iis, qui apud Libycos vel
ab elephantis perimuntur, vel inter
venandum pugnandumve
intereunt.*

Τὲς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, ἢ
ἐν τῶν θήραις, ἢ ἐν τῶν μάχαις
ἀποθανόντας οἱ Λίβυες θα-
πύσσι διαπορεσῶς, καὶ ὕμνος
τινάς ἀδουσιν. ἔστι δὲ τοῖς
ὕμνοις ἢ ὑποθήκη ἐκείνη
ἀγαθὸς ἄνδρας εἶναι λέγει τὲς
ἀντιπάλλας γηρομένους θηρίων
τοσούτων. λέγει γὰρ καὶ τὸ ἐν-

Afri eos qui ab elephan-
tis vel in venationibus vel
in præliis interfecti sunt,
honorificis sepulturis pro-
sequuntur, hymnosque in
honorem eorum canunt.
Est autem hoc argumentū
hymnorū, ut dicant eos se
fortes viros præbuisse, qui
tantæ bestię reluctari veriti

δόξως ἀποθανεῖν ἐντάφιον non sint. Dicunt enim gloriose vitam cum morte commutasse, id demum monumentum esse laudatissimum ei, qui terræ mandatur.

ΚΕΦ. νς.

Τί ἐλεγχο ὁ Διογένης πρὸς
Μεγαρέων.

Διογένης ὁ Σινωπῆς ἐλεγχε πολλὰ, ἢ ἀμαθίαν ἢ ἢ ἀπαρθεσίαν τῶν Μεγαρέων διαβάλλων, καὶ ἐβέλετο Μεγαρέως ἀνδρὸς κριὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ υἱός. ἠνίτιετο ὅ, ὅτι ἢ θρεμμάτων ποιῶνται πρόχοιαν οἱ Μεγαρεῖς, τῶν παίδων εἰς ἔχί.

ἀμαθίαν ἢ ἀπαρθεσίαν) *Plutarchus* hæc ad avaritiam ipsorum refert l. de Cupid, Divit. adde etiam *Laërt.* in Diog. S. κριὸς εἶναι) Quia hi pellibus tegebantur, filii nudi incedebant, *Laërtius.* S.

ΚΕΦ. νζ.

Περὶ τεράτων τοῖς Θεβαίοις
προφαινομένων, Ἀλεξάνδρῳ ἐπ'
αὐτὸς τῷ Διῶαμιν
ἀγορεύσας.

Ἦνίκα Ἀλέξανδρος ὁ
Φιλίππου ἐπὶ τὰς Θέβας ἦγε
ἢ Διῶαμιν, οἱ μὲν θεοὶ σημεῖα αὐτοῖς, καὶ τέρατα

CAP. LVI.

*Quid Diogenes de Megaren-
sibus pronuntiarit.*

Diogenes Sinopenfis multis in inertiam & inscientiam Megarensium invehebatur, dicebatque se Megarenfis alicujus arietem esse malle, quam filium. Quo significabat, Megarenfes pecoris diligentio-rem curam gerere, quam liberorum.

CAP. LVII.

*De prodigiis, quæ Thebanis
apparuerunt, Alexandro copias ad
urbem admovente.*

Quum Alexander exerci-
tum ad urbem Thebano-
rum adduceret, signa pro-
digiaq; dii ipsis miserant,
ἀπέστειλ-

ἀπέσπελλον, προσσημαίνοντες
 τὰς περὶ αὐτῶν ὅσον εἰδέσσω
 τύχας. οἱ δὲ, ὡς φρόσις ἐν
 Ἰλλυριοῖς Ἀλέξανδρον τεθνή-
 ναι, πολλὰ καὶ βλάσφημα
 εἰς αὐτὸν ἀπερρίπτειν. ἡ μὲν
 γὰρ ἐν Ορχησῶ λίμνῃ φοβε-
 ρὸν ἦχον ἀνέδωκε, καὶ συμε-
 χῆ, καὶ τὰ ὄρμημάτῃ ἐώκει
 ἡ δὲ περὶ τὸ Ἰσμηνὸν καὶ αὐ-
 τὰ τὰ τείχη ῥέεσα κελύνη,
 καλεμένη Δίρκη, καθαρῶ καὶ
 ἡδεῖ ῥέεσα ὕδατι περὶ πάντα
 καὶ παρόθεν χρόνον, ἀφνω καὶ
 παρ' ἐλπίδα αἵματ' ἀνε-
 φλήθη. Μακεδόσι δὲ ἐπι-
 σθον Ἰσθαῖοι ἀπέλειν τὸ
 διαμόριον.

ni deos Macedonibus exitium minitari credebant.

Ἐν ᾧ περὶ καὶ πόλιν ναῶν τῶν
 Δήμητρος ἀράχνη κατὰ τῆ
 προσώπῃ τῆ ἀγάλματι
 ἐξύφανε καὶ ἐαυτῆς τέχνῃ,
 καὶ τὸ ἴσον, ὃν εἶωθεν ἐργάζε-
 σθαι. τὸ δὲ τῶν Ἀθηνῶν τῶν κα-
 λεμένης Ἀλακκορυπίδος
 ἀγάλμα αὐτομάτως κατε-
 φλέχθη, πυρὸς μὴ προσαχ-
 θέντος, καὶ ἄλλα πολλά.

prænunciantes imminen-
 tem eis cladem. At illi
 quum Alexandrum apud
 Illyrios vita defunctū esse
 audirent, multa blasphe-
 maq; conviciam eum con-
 jiciebant. Nam palus On-
 chesti sonitum horribilem
 continuumq; edidit, ita ut
 portus & stationes contrem-
 miscerēt. Fons item qui se-
 cundum Ismenum, ipsaque
 mœnia est, nomine Dirce,
 quū reliquo omni tempo-
 re, pura dulcique lympha
 fluxisset, repente præter
 spem omnium sanguine
 impletus est, quare Theba-

Tum in civitate, in delu-
 bro Cereris, aranea, juxta
 faciem imaginis suam ar-
 tem exercuit, consuetamq;
 telam duxit. Simulacrum
 etiam Minervæ Alalcome-
 neidis cognominatæ, spon-
 tanea flamma combustum
 est, nullo igni subjecto, at-
 que alia innumerabilia e-
 jusmodi contigerunt.

ἢ μὲν γὰρ) Eadem habet *Diodorus Siculus* lib. XVII. S.

καὶ τὰ ὀρμημάτα) Perplacet eruditissimi *Rutgersii* correctio, καὶ τὰ οὐρα μυκήματα. Hoc est, quæ taurino mugitu similis esse visa est. Nam & *Diodor.* prope in hunc modum. S.

Μακεδόσι) Ita homines vana portentorum interpretatione sibi ipsis blandiuntur, & hostibus exitium portendi credunt, cum petantur ipsi. *id omen* (de sanguinis rivis sub flammis existentibus) in *Macedonum metum* verterunt *Tyrrii*, inquit *Curtius* lib. IV. cap. II. & cap. IV. *Macedones* &c. *Josephus* de *Capt. Iud.* VI. οἱ δὲ καὶ τὰ σημεῖων, ἀ μὲν ἔκριναν πρὸς ἠδονὴν, ἀ δὲ ἐξεδέρισαν, μέχρῃς ὅτε ἀλώσθ τὸ Πατριδὸν καὶ τὰ σφῶν αὐτῶν ὀλέθρῳ διπλέγχθησαν πρὸς ἀνοίαν. illi vero (Judæi) signa partim pro libitu interpretati sunt, partim susque deque habuerunt, donec patriæ excidio esset ipsorum interitu confutata est hæc dementia. K.

Αλαλκομνηιδὸν) De hoc Minervæ cognomento consule *Pausaniam* in *Boeoticis*. *Hesychius* Αλαλκομνηῖς ἢ ἀλάκυσσα τὴν αὐτῆς ῥῆσι, ὃ ἐστὶ βοηθεῖσα. S. De hac *Alalcomeneide* vide *Scholia Homeri* p. 106. & *Etymologicum* in *Κύπρις*. Cæterum de hujusmodi prodigiis *Herodot.* lib. VI. judicat, Φιλίει δὲ πως παροσημαίνειν, εὐτ' ἂν μέλλῃ μεγάλα κακὰ ἢ πόλι ἢ ἔθνεϊ ἔσοσθ. *Solet* (Deus) ante signis prænunciare, cum mala ingenita aut urbi aut genti imminant. K.

Κ Β Φ. νη.

CAP. LVIII.

Περὶ Διώξιππου.

De *Dioxippo*.

Διώξιππος Ολυμπιονίκης ἀθλητῆς ὁ Αθλωαῖος, εἰσήλαυνεν εἰς τὰς Αθλάας καὶ τὸν νόμον τῶν ἀθλητῶν. σωέρρει τοίνυν τὰ πλῆθη, καὶ ἄλλοι ἀλλαχόθεν ἐκκρεμνύμενοι ἐδεῶντο αὐτόν. ἐν δὲ τοῖς καὶ γυνὴ κάλλι διασπείσασα ἀπλήτησε τῇ θεᾷ. ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Διώξιππος, πρῶτον ἠτίησεν τὴν κάλ-

Dioxippus pugil *Olympionices* Atheniensis, quum more pugilum *Athenas* introiret eques, magnaue hominum multitudo conflueret, atque alius aliunde spectandi cupiditate dependeret, in iis fœmina forma decentissima, visum accurerat. Quam videns *Dioxippus* subito pulchritudine

λβς, κὶ διετέλεσεν ἀποβλέ-
πων τὸ ἄνθρωπον, κὶ ὄπι-
σρεφόμενος, κὶ εἰς πολλὰς
τὸ πρόσωπον ἀλλάττων
χρῶμας. ἐκ δὲ τῶν πολ-
λοῖς ἐγένετο κατάφωρος,
μὴ ἀργῶς ἰδὼν τὸ ἄνθρωπον,
μάλις αὖ δὲ αὐτὸ τὸ πάθος
κατέγνω. χρυσεὺν κἀτοπίρον
Κορινθιαρχὸς ὅτι πωρᾶσκετο
Διογένης ὁ Σινοπῶδης, καὶ
πρὸς τὰς πωλίσιας, ὁρᾶτε
(εἶπε) τὸ ἀθλητικὸν ὑμῶν τὸ
μέγαν ὑπὸ παιδίσκης ἐκτρα-
χηλιζόμενον.

victus, indefinenter fixos
in mulierē oculos habuit,
conversusque, & vultu in
plurimos colores mutato,
animadversus est ab omni
multitudine non oscitan-
ter, neque otiose fœminam
contemplari, Maxime ve-
ro hunc ejus affectum re-
darguit Diogenes Sinopen-
sis. Etenim aureum spe-
culum operis Corinthii
vendebatur, in quo ille
(demonstrato pugile) di-
cebat ad proximos: En

pugilem vestrum magnum, quemadmodum puella ei
cervicem confringit.

Διάξιππος) Plutarchus lib. de Curiositate, S.

μάλις αὖ δὲ) Hic locus etiam Gesnero suspectus, mihi mu-
tilus videtur. Mutilus etiam Fabro habetur. Puto scribendum:
μάλις αὖ δὲ τῶν αὐτῶν τὸ πάθος. S.

Διογένης) Lærtius in vita ejus verba Diogenis sic refert:
ἰδὲ κριὸν ἀρειμάμιον, ὡς ὑπὸ τῆς τυχόντης κορασίης τραχηλιζέται. S.

Διογένης ὁ Σινοπῶδης) Hic punctum alii, alii comma po-
nunt, ut sint juncta præcedentibus, unde oritur sententia, quasi
speculum id emerit Diogenes, quod est absurdum. At ille mon-
strabat tantum effigiem athletæ in eo suspensio ad vendendum,
eamque inversam. itaque mallem scribere hoc modo: ἐπιπρά-
σκετο. Διογένης ὁ Σινοπῶδης δὲ πρὸς &c. S. Mihi legendum vide-
tur pro δι αὐτῶν, δι ἧς, sublata etiam interpunctione post κατέγνω,
hoc pacto: μ. δὲ δι ἧς τὸ πάθος κατέγνω, χ. κ. Κ. ἐπιπράσκετο,
Διογένης Σινοπῶδης. imprimis per illud, quod venum erat expositum,
speculum Corinthii operis, amorem ejus deprehendit Sinopenus Diogenes.
planior tamen esset hæc verborum constructio. μάλις αὖ δὲ δι ἧς
ἐπιπράσκετο. χ. κ. κ. τὸ π. κ. Δ. Σ. δι ἧς pro ἀπὸ τῶν ὁ ἐπιπρά-
σκετο. K.

ΚΕΦ. νθ.

CAP. LIX.

Περὶ ἀληθείας, καὶ ἀεργεσίας. *De veritate & beneficiis.*

Πυθαγόρας ἔλεγε, δύο ταῦτα ἐκ τῶν θεῶν τοῖς ἀνθρώποις δεδωμένα κάλλιστα, τὸ τε ἀληθεύειν, καὶ τὸ ἀεργετέειν. καὶ προσετίθει, ὅτι καὶ ἔοικε τοῖς θεῶν ἔργοις ἐκάτερον.

Pythagoras dicebat, hæc duo divinitus hominibus data esse longe pulcherri-
ma: veritatem amplecti, & aliis benefacere: & adde-
bat: utrumque cum deo-
rum immortalium operi-
bus comparari posse.

ἀληθεύειν) Memorat hoc ipsum *Stobæus*, serm. XI. S. confer vitam Pythagoræ apud *Phoium*. p. m. 712. K.

ἀεργετέειν) *Synesius* *epist.* 31. τὸ εὖ ποιεῖν ἐν τῷ μόνον ἔχει-
σι κοινὸν ἔργον ἀνθρώπων καὶ θεός. ἢ ἡ μίμησις οἰκείωσις ἐστίν, καὶ σωά-
πλη πρὸς ὃ μιμεῖται τὸ μιμνῶμενον &c. *benè aliis facere hoc solum ha-
bent homines cum deo commune. imitatio porro conciliatio quædam est,
idque quod imitatur cum eo conjungit, quod imitandum proponitur.*
ut verit *Petavius*. *Philostrophus* lib. 8. cap. 3. ὁ λόγος (Ἰνδῶν)
τὸ μὲν τῶ ὅλων γένεσός τε καὶ εἰσίας θεὸν δημιουργὸν οἶδε. τὸ δὲ ἐνθυ-
μηθῆναι ταῦτα τὸ ἀγαθὸν εἶναι αὐτον. ἐπεὶ τίνων συγγενῆ ταῦτα ἔ-
χομεν τὸ λόγος καὶ φημι, τὰς ἀγαθὰς τῶ ἀνθρώπων θεῷ τι ἔχειν. *Phi-
losophia Indorum Deum novit universi ejusque nativitatē & essentiæ
architectum: ideo autem ei in mentem illa venisse (ajunt) quia bo-
nus est. Cum igitur hæc cognata sint, inhæreo isti philosophiæ & di-
co, bonos homines aliquid a Deo trahere. his adde quæ congestit Gat-
takerus notis in M. Antoninum. p. 240. K.*

ΚΕΦ. ξ.

CAP. LX.

Περὶ Διονυσίου, καὶ Φιλίππου. *De Dionysio & Philippo.*

Συνασία ποτὲ ἐγένετο Διονυσίῳ τῷ δευτέρῳ, καὶ Φιλίππῳ τῷ Ἀμύντῳ. πολλοὶ μὲν ἔν, ὡς εἰκός, καὶ ἄλλοι

Convenerant aliquando Dionysius junior, & Philip-
pus Amynta natus. Proinde
quum in multos alios ser-
λόγοι

λόγοι ἐπέρρουσαν, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνο. ἤρξτο ὁ Φίλιππος ἔ Διονύσιον, πῶς τοσαύτῳ ᾧ τῶ πατρὸς λαβῶν ἀρχῆν, εἶτα ἐ διεδώσατο αὐτῷ. ὁ δὲ ἀποκρίνατο ἐκ ἕξω μέλεις, ὅτι τὰ μὲν ἀλλὰ μοι κατέλιπεν ὁ πατήρ. ἔ δὲ τύχῳ, ἢ ταῦτα ἐκτίσατο καὶ διεφύλαξεν, ἐκ ἔτι.

mones, ut affolet, delaberentur, tum in reliquis etiam incidebant illa. Philippus Dionysium rogabat, quomodo, quum tantum regnum accepisset à parente, non id defendisset & cōservasset. Qui respondens non inepte: Non, inquit, mirum, quoniam reliqua mihi pater omnia reliquit, fortunam vero solam, qua ea paraverat, non item.

ἤρξτο ὁ Φίλιππος) Historiam hanc apud *Plutarch.* habes, omisso Philippi nomine. S.

ἐκ ἕξω μέλεις) MSS. B. & C. ἐκ ἕξω λόγῳ, quod alterius glossa videtur. S.

τύχῳ) Romanorum imperatores aureum fortunæ simulachrum in cubiculo servabant, quod morituri ad successorem transmiserunt, quasi fortunam suam hæreditariam eidem relinquerent. vide *Capitolin.* in Anton. Pio & *Spartianum* in Severo. Hujusmodi fortunæ paternæ successionem sibi negatam Dionysius dicit, quamvis Parens ipse pronuntiaverat, ei non fore filium Tyrannidis successorem, si sui similis esse pergeret. *Plut.* in *Apophthegm. Reg. & Imper. K.*

ΚΕΦ. Ξα.

CAP. LXI.

Πεὶ Βορρᾶ ἀνέμῳ τιμῆς.

De Borea venti honore.

Θερίοις ἐπέσπει Διονύσιος, καὶ τετακτοῖας ἦγεν ἐπ' αὐτὰς ναῦς ὁπλιτῶν πεποληρωμένας. Βορρᾶς δὲ ἀντιπανάσας τὰ σκάφη συνέτριψε, καὶ ἔ δυνάμιν αὐτῶ

Adversus Thurios navigabat Dionysius, contraque ipsos, trecetas naves militibus gravis armaturæ instructas agebat. Boreas verò ex adversa reluctans, navigia

τῶ

τῶ ναυτικῶ ἠφάνισεν. ἐκ δὲ τῶν οἱ Θέριοι τῶ Βορρᾶ ἔθυσαν, καὶ ἐψηφίσαντο εἶναι ὁ ἄνεμον πολίτευ. καὶ οἰκίαν αὐτῶ, καὶ κλήρον ἀπεκλήρωσαν, καὶ καθ' ἕκαστον ἔτ' ἐσπετέλεον αὐτῶ. ἔκκεν Ἀθλιῶοι μόνοι κηδεσὺ αὐτὸν ἐνόμιζον, ἀλλὰ καὶ Θέριοι ἀεργέτω αὐτὸν ἐσέγραψαν. Πausanias δὲ φησιν, ὅτι καὶ Μεγαλοπολίται. confregit, & universas navales ejus copias delebat. Ex eo rem divinam Boreæ faciendam Thurii instituerunt, & publicis decretis civitate donarunt, atque domum certam facultatesque ei assignaverunt, singulisq; annis sacrificia obtulerunt. Non igitur Athenienses ipsum soli benefactorem suum & fauorem putarunt, sed etiam Thurii auxiliatorem eum, amicumque scripserunt. Pausanias vero idem Megalopolitas refert fecisse.

ἀντιπνύσας) Non semel Dionysius senior plus damni à vento adverso & reflante, quam ab ipsis hostibus mari passus est. In Rheginorum littore, profligatis hostium navibus sexaginta, ortaque subito procella, septem naves cum militibus mille quingentis desideravit, vixque ipse quinqueremi vectus naufragium effugit. *Diodorus* lib. XIV. p. 312. ubi male in textu legitur ἰχυρῶς μαχεοθεῖς, pro ἰχυρῶς χεῖμαοθεῖς. videantur præcedentia. K.

ἔκκεν Ἀθλιῶοι μόνοι) Vide *Herodotum* lib. VII. & *Libanum* *Otat.* XI. quæ vocatur Antiochus. S.

Πausanias) In Arcadicis. Ecce verba ejus: πεποίη) ἐν θεξιά τ' ὁδ' ἑ Βορέα τῶ ανέμῳ τέμνω καὶ οἱ Μεγαλοπολίται θυσίας θυσιῶν ἀνά πᾶν ἔτ', καὶ θεῶν ἑδενὸς Βορέαν ἕτερον ἀγῶσιν ἐς τιμῶν, αἶτε σωτήρα χυρόμνον σφίσι δὲ Λακεδαιμονίων τε καὶ Ἀγιδ'. Meminit & *Philostratus* *vita Apoll.* I. IV. S. Ventos à Gentilibus religiose cultos etiam ex *Sapient.* cap. 12. constat. *Herodotus* lib. I. & *Strabo* lib. 15. ventorum cultum Persis tribuunt. *Euseb.* lib. I. de *Præp. Evangel.* refert *Usonem* Phœnicem templum ventis posuisse. Præterea Græcis quoque venti in Diis erant. *Herod.* lib. 7. confer & *Pausan.* lib. 2. Ipse etiam *Augustus*

gustus Circio vento sacrificavit. qua de re Seneca lib. 5. *Natur. Quæst.* cap. 17. hæc ex notis Kônigianis. Adde ex *Homero* Achillem, qui Boream & Zephyrum precibus & libamentis propitiat, uti rogi ardentis flammam alant, augeant, ad *Pæcloclum* eo citius comburendum, & pro navata opera promittit hostias selectas, & *Virg.* lib. 3. *Æneid.*

Nigrum hyem̄i pecudem, Zephyris felicibus albam. (mactavit)
Huc pertinet ista vetus inscriptio, Firmi in Piceno reperta :

HORITHYÆ.
L. BARBIUS L. LIB.
THEOPOMPUS
NAV. MERKAT.
V.S.

ubi Orithyæ nymphæ, Boreæ conjugī (*Serv.* ad lib. X. *Æneid.*) mercator navicularius, navigatione feliciter confecta votum solvit, quod pro secundo cursu conceperat. vid. *Raines.* Epist. 36. ad *Rupert.* & *Nostr.* H. A. 7. 27. K.

ΚΕΦ. ἕβ.

CAP. LXII.

Νόμ⊕ Περσικὸς περὶ τῆς συμ-
βουλῶν τῶν βασιλεῶν.

*Lex Persica de Regis
consiliariis.*

Νόμ⊕ καὶ ἔτ⊕ Περσι-
κός. εἰάν τις μέλλῃ τι τῆς ἀπορ-
ρήτοέρων, καὶ τῶν ἀμφιλό-
γων συμβελέειν βασιλεῖ,
ὅπῃ πλίνθε χρυσῆς ἔσῃκε
καὶ εἰάν δλόξη παρανεῖν τὰ
δέοντα, ἢ πλίνθον λαβῶν
ὑπὲρ τῆς συμβουλῆς μιᾶθὸν
ἀπέρχεται. μασιγῆται δὲ
ὅμως, ὅτι ἀντεῖπε βασιλεῖ.
ἀνδρὶ δὲ ἐλδύθῳ, κατὰ γε
ἢ ἐμὴν κείσιν, ἢ κατ' ἀξίαν

Etiam illa Persarum con-
suetudo erat, ut si quis de
rebus obscuris ambiguisq;
consilium regi dare vellet,
super aureo latere staret:
atque si bona salubriaq; in
mediū consuluisse videret-
tur, latere in consilii præ-
mium accepto discederet:
nihilominus tamen flagris
cædebatur, quod regi con-
tradixisset. At homini libe-
ro nō est meo iudicio digna

ἀντι-

ἀντικρίνειν δεῖ ὑπὲρ τῆ μι-
θῶ ἢ ὕβρει.

merces, quæ cum injuria
tanta comparetur.

ΚΕΦ. Ξγ.

Περὶ Αρχεδίκης ἐταίρας.

Αρχεδίκης τις ἠράσθη ἢ
ἐν Ναυκράτῃ ἐταίρας. ἡ δὲ
ὑπερήφανος, καὶ δεινῶς
φορτικὴ, καὶ ἀδρῆς ἦται μι-
θῶς, καὶ λαβῶσα πρὸς ὀλίγον
ἀνωμίλησε πρὸ δρόντι, εἶτα
ἀπέκλιεν. ἐραθεῖς ἔν ὁ νεα-
νίσκος αὐτῆς, καὶ τυχεῖν μὴ
διωάριμνος, ἐπεὶ μὴ πάνυ
ἦν πλέσιμος, ὅναρ αὐτῇ σωε-
γένετο, καὶ πῶρτα χρῆμα
ἐπαύσατο ἢ ὀπιθυμίας.

CAP. LXIII.

De Archedice scorto.

Archedicem quidam de-
peribat meretricem Nau-
cratidem. At illa fastuosa,
nimis illiberalis erat, &
mercedē largam poscebat:
quumque accepisset, pau-
lisper commercio ejus qui
numerarat, indulgebat, de-
inde refugiebat: Quū igitur
deperiret eam adole-
scens, nec potiri adamata
posset, quandoquidem non

admodum erat opulentus, per somnum cum illa rem
habuit, & confestim cupiditate juvenis liberatus est.

Αρχεδίκης) Meminit illius Herodotus lib. II. verum ipsi
Αρχιδίκη est. Neque aliter ipsius nomen apud Athenæum repe-
rit scriptum Dalecampius, quonquam Græcus textus Casauboni
cum Nostro conveniat. vide lib. XIII. cap. 17. S. Hoc nomen
Græcum à Græcis mulieri inditum; alias dicebatur θωνίς, ut Pla-
tarchus in Demetr. indicat: apponam ejus verba, ut quæ ad rem
faciunt. ἀπομνημονεύειμ ἡ τὴ Λαρκίης καὶ πρὸς τὴν λεγομένην Βοκ-
χόρεως κείσιν ἀντιρήσις, ἐπεὶ γὰρ τις ἐρῶν ἐν Αἰγύπτῳ τὴ ἐταίρας
Θωνίδος, ἡτεῖρ συχνὸν χρυσίον· εἶτα καὶ τὰς ὑπὲρ δόξας αὐτῇ συγ-
χρήσας, τὴ ἐπιθυμίας ἐπαύσατο· δίκην ἔλαχε ἡ θωνίς αὐτῷ τῆ μιθῶ-
ματι. ἀκόσας δὲ τὸ λόγον ὁ Βόκχορις, ἀπέκλυσε τὸ ἄνθρωπον, ὅσον
ἡτήθη χρυσίον ἡραθρημῶν ἐν τῷ ἀγλίῳ ἀφ᾽ ἑρῆου δέντρο ἀκείσει τῇ
χειρὶ· τὴν δὲ ἐταίραν ἔχεσας σκίης, ὡς τὴν δόξαν τὴ ἀληθείας σκίαν
ἔσαν· ὅσα ἄρα ταύτῃ εἶναι τὴν κείσιν ἡ Λαρκία δικαίαν· ἡ δὲ ἀπέ-
λυσεν ἡ σκία τὴ ἐπιθυμίας τὴ ἀργυρῆς τὴν ἐταίραν· τὸ ἡ ὅναρ ἐπαύσατο
ἔρασε

ἔρωτα ἔνευσε. Lamiam vero & iudicio, quod vocant Bocchoridis, contradixisse referunt. Cum enim quidam in Ægyptio Thonidis meretricis amore flagrans, grande sibi meretricium dependendum audiret, accidit, ut per somnum cum ea congressi sibi visus, pristinam ejus possidendi cupidinem amitteret. Illa vero litera ei intendit mercedis nomine. Qua cognita, Bocchoris pronuntiavit, ut homo tantum pecuniæ numeratæ, quantum meretricis postulaverat, in vasculo quodam manu hinc inde agitare, meretrix autem umbram sectaretur, ac si opinio esset veritatis umbra. Hanc sententiam Lamia negabat justam, quod umbra argenti amore non exsolvisset meretricem, ut somnium juvenem libidine. Petrus Ærodius l. 6. Rerum Judicarum Tit. 20. hanc historiam ita recenset, ac si Thonis (non Thomis) alia sit ab Archedice, imo ex Archedice nescio qua metamorphosi adolescentem fecit, qui meretricem quandam Naucraticam amavit. Veruntamen ex una historia duas extundere nihil necesse est. Thonis enim Ægyptiæ meretriculæ nomen Ægyptium, Archedice autem aliud nomen fuit, natum fortasse ex lite, quàm adolescenti prior intenderat. Strabonem vide sis lib. 17. ubi Regem urbemque Ægyptiam, Thonin (Θώνιν) dictam annotat, imprimis Clem. Alexandrin. lib. 4. Strom. Paul. Leopard. lib. 14. cap. 9. de Bocchor. Nostri H. A. l. XI. c. XI. K.

ὁ Ναυκράται) MSS. B. & C. Ναυκραίῃα. Nihil mutem. S.

ΚΕΦ. ΞΔ.

CAP. LXIV.

Περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου νεκροῦ.

De Alexandro mortuo.

Ο μὲν Φιλίππος καὶ Ολυμπιάδῃ Ἀλέξανδρον ἐν Βαβυλώνι καὶ βίον κατὰ στρατεύσας, νεκρὸς ἔκειτο, ὁ τῷ Διὸς εἶναι λέγων. καὶ στρατιωζόντων πρὸς τὴν βασιλείαν τῶν πρὸς αὐτὸν, ταφῆς ἀμοιβῆν, ἧς μεταλαγχάνουσι καὶ οἱ σφόδρα πένητες, καὶ φύσεως τῆς κοινῆς ἀπαμύσεως τὸν μνηκέτι

Alexander Philippi & Olympiadis filius, quum Babylone animam egisset, mortuus jacebat, qui se Jovis filium jactitabat, dumque ejus præfecti de regno per seditiones contenderent, ipse sepulturæ expertus manebat, cujus etiam egētissimi quique (natura com-

ζῶντα

καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Μακεδόνες
 ἦ ἰσυχίαν ἦγον. Περδίκκας
 δὲ αὐτὸν διώκειν ἐπεχείρησεν.
 ἔ' τούτῳ ὃ ἔμελε τέτρω ἢ εἰς
 Ἀλέξανδρον πολυωείας, καὶ
 ἢ εἰς ἢ νεκρὸν εἰσίας, ὅσον τὰ
 πορολεχθέντα ὑπὸ τῆς Αει-
 ξάνδρου ἀνέφλεγμα αὐτὸν, καὶ
 ἐξήσπεν. ἔπει δὲ κατέλαβε ἢ
 Πτολεμαῖον, ὑπὲρ τῆς νεκρῆς
 μάχης καρτερὰ πάνυ σφό-
 δρα ἐγένετο, ἀδελφῆ πρόσωπον
 τινὰ ἢ ὑπὲρ τῆς εἰδώλου τῆς ἐν
 Τροίᾳ, ὅπως Ομηροῦ ἄδει,
 λέγων ὑπὲρ Αἰνείας ἢ Ἀπὸλ-
 λωνα εἰς μέσους ἐμβαλεῖν
 τῆς ἡρώας. ἀνέσειλε δὲ ἢ
 ὄρμῳ τῆς Περδίκκας ὁ Πτολε-
 μαῖος. εἰδῶλον γ' ποιησά-
 μενος ὁμοίον Ἀλεξάνδρῳ,
 κατεκόμισεν ἐδοῆτι βασι-
 λικῆ, καὶ ἐνταφίους ἀξιοζή-
 λους. εἶτα τῆτο ἀναπαύσας
 ἐπὶ μίαν τῶν Περσικῶν ἀμα-
 ξῶν, τὸ ἐπ' αὐτῆς καίσεσθαι
 σε φέρετρον μεγαλοσπεπῶς
 ἀργύρῳ, καὶ χρυσῶ, καὶ
 ἐλέφαντι. καὶ τὸ μὲν ἔντως
 Ἀλεξάνδρου σῶμα λιτῶς καὶ
 ὡς ἔτυχε ποροῦπεμφε κρυ-
 πταῖς ὁδοῖς, καὶ ἀτείπλοις. ὃ ὃ
 Περδίκκας κατέλαβὼν τὸ τῆ

vit. Atque reliqui Mace-
 dones quietem egerunt.
 Perdiccās vero persequi
 ipsum conabatur, nec tam
 in Alexandrum cura & pie-
 tas, aut in funus religio eū
 commovebat, quam præ-
 dicta ab Aristandro inflam-
 mabant, & incendebant.
 Postquam vero deprehen-
 dit Ptolemæum, acerrima
 pugna de cadavere orta est:
 similis quodammodo ei, quæ
 de simulacro in Troja, ut
 canit Homerus, dicens, pro
 Ænea Apollinem in me-
 dios heroas impetum fecit.
 At repressit impetum
 Perdiccæ Ptolemæus. Ete-
 nim facto simulacro, Ale-
 xandri effigiem referente,
 veste regia id exornavit, &
 entaphiis honorificentissi-
 mis. Deinde in Persicum
 currum imposito, feretrum
 ejus magnifice auro, argé-
 to & ebore instruxit: atque
 verū Alexandri corpus ap-
 paratu tenui vilis præmi-
 sit per vias occultas & in-
 vias. Perdiccās vero, quum
 deprehendisset simulacrum

+ ἡ γὰρ εἰς ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου 2 νεκρῆς
 + ἡ γὰρ ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου, ὅτι μάλιστα αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου εἰδούσης
 ὡς ἂν ἀνέκει ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου οὐκ ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου εἰδούσης
 ἡ γὰρ, τὰ δὲ αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου εἰδούσης
 + ἡ γὰρ ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου εἰδούσης, ὡς ἂν ἀνέκει ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου εἰδούσης
 καὶ ἡ γὰρ

facta & descripta pluribus Athenæo lib. V. S. Strabo lib. 17. Geograph. eandem afferens historiam in alia omnia abit. Dabo ipsa ejus verba, ut Lector in rem præsentem veniat, ἔφη τὸ σῶμα (Ἦ Αλεξάνδρου) ἀφελόμενον ἢ Περδικκῶν ὁ Ἦ Λάγος Πτολεμαῖος, κατακομιζόμενος ἐν τῷ Βαβυλωνίῳ, καὶ ἐντρεπωόμενον ταύτῃ καὶ πλεονεξίαν καὶ ἐξιδίασμον τῷ Αἰγύπτῳ. καὶ δὴ καὶ ἀπώλετο διαφθαρεῖς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ἐπελθόντων Ἦ Πτολεμαῖος, καὶ καθύκλεισαντες αὐτὸν ἐν νήσῳ ἐρήμῳ. ἐκείνῳ μὲν ἐν ἀπέθανεν, ἐμπεριπαρεῖς ταῖς σαρκοῖσιν, ἐπελθόντων ἐπ' αὐτὸν τῶν στρατιωτῶν &c. τὸ δὲ σῶμα Ἦ Αλεξάνδρου, κομισσας ὁ Πτολεμαῖος ἐκὼς ἔδωκεν ἐν τῇ Αλεξανδρείᾳ, ὅπως νῦν ἐστὶ καί). καὶ μὲν ἐν τῇ αὐτῇ πυέλῳ. (ὕαλινη γὰρ αὕτη) ἐκείνος δ' ἐν χρυσοῦ καταθήκεν. Præcipuit Perdicca corpus Alexandri Ptolemæus Lagi, cum id Babylone devehens à recto itinere huc deflecteret ex mera plus habendi Ægyptumque occupandi libidine. Verum enim vero à militibus interpretus est, cum à Ptolemæo superveniente in desertâ obsessus esset insulâ: ille igitur sarissis confossus perit &c. Ptolemæus autem corpus Alexandri auferens, Alexandriæ condidit, ubi etiamnum situm est, non quidem in eodem alveo (hic enim vitreus est,) ille vero (Ptolemæus) aureo condiderat. Hæc Strabo, simplicius, ut puto, & κατ' ἀλήθειαν. Quæ vero Noster habet, videntur esse ῥητορικώτερα. Sed nondum finis diffensionum. Pausanias enim in Atticis, rem ita persecutus est. Μακεδόνων τὰς ταχθέντας Ἦ Αλέξανδρον (Αλεξάνδρου) νεκρὸν ἐς Αἴγας κομιζεῖν ἀνέπεισεν (ὁ Πτολεμαῖος) αὐτῷ παραδόναι, καὶ τῷ μὲν νόμῳ τῶν Μακεδόνων ἔδωκεν ἐν Μέμφει &c. Amasæus vertit: iis Macedonibus, quibus negotium datum erat, ut Alexandri cadaver Ægas reportarent, ut sibi illud traderent persuasit, acceptumque Macedonico ritu Memphi condidit: & paulo post de Ptolemæo Philadelpho. καὶ τῷ Αλεξάνδρῳ νεκρὸν ἔτος ὁ καθύγαγον ἡ ἐν Μέμφιδος. Ἦ hic erant, qui Alexandri corpus Memphi deportandum curavit. K.

μίαν τῶν Περσικῶν ἀμαξῶν) Intelligit ἀρμάμαξαν splendidissime paratam, cujus faber fuit Hieronymus quidam, qui eo opere præcipue inclaruit, Athen. lib. V. cap. 9. Nempe ἀρμάμαξα est currus Persicus, ut dixi pluribus in de re Vehicul. lib. 2. c. 16. & sic statim nominatur. S.

FINIS LIBRI DUODECIMI.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ
Ἱστορίας

Βιβλίον τρισκαίδέκατον.

ΚΕΦ. α.

Περὶ Ἀτλάντης.

Λογῶν ἔστι Ἀρκαδικὸς ὑπὲρ τῆς Ἰασίων Ἀτλάντης. ταύτῃ ὁ πατρὴς γηρομένῳ ἐξέθικεν. ἔλεγε γὰρ ἐς θυγατέρων, ἀλλ' εἰρήνων δειδιῶται. ὁ δὲ ἐκθεῖναι λαβὼν, ἐν ἀπέκτιπεν, ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὸ Παρθένιον ὄρος, ἔθικε πηγῆς πηλοσίον. καὶ ἡ ἐνταῦθα ὑπαντρῶς πέτρα, καὶ ἐπέκειο σκυρεφῆς δρυμῶν. καὶ τῆ μὲν βρέφους κατεψήφιστο θάνατον. ἐμὲν ὑπὸ τῆς τύχης πορῶσθη. ὀλίγῳ γὰρ ὑπερον ὑπὸ κυνηγετῶν ἀφηρημένη τὰ εαυτῆς βρέφει ἄρκτος ἦκε, σφειγῶν αὐτῆς τῶν μαζῶν καὶ βαρνωμένων ὑπὸ τῆς γαλακτῆς. εἶτα κατὰ τινα θείαν πομπῶν ἠδείσα τῶν βρέφει, ἐδήλασεν αὐτό. καὶ αἶμα τὸ θειοῦ ἐκφύσθη τῶν ὀδύνης, καὶ ὤρεξε τροφῶν

ÆLIANI VARIÆ
Historiæ

LIBER XIII.

CAP. I.

De Atalanta.

DE Jasionis filia Atalanta talis fama celebrata est. Eam, quum esset nata, pater exposuit : non enim se fœminis, sed maribus opus habere dicebat. Is vero cui expositum data esset, non eam interfecit, sed abiens in montem Partheniū, prope fontem collocavit, ubi rupes erat cum antro, cui superpositus erat locus densis quercubus confitus. Atq; infans morti quidem erat destinata, sed à fortuna non destituta. Paulo enim post urfa suis catulis per venatores spoliata, turgentibus præ nimia lactis copia uberibus & gravatis supervenit, atq; divina quadam providentia, infante delectata, lac ei præbuit : & simul fera suum dolorem levavit, simul alimentum in-

τῶ

τῷ βρέθει, καὶ ἐν κὶ αὐθις
 ἐπανήλθον τῆ γάλακτι, κὶ
 ἐποχεύδισα, καὶ ἐπεί τ' ἐαυ-
 τῆς μήτηρ ἐκ ἔμεινε, τ' μη-
 δὲν οἱ ποροσηκῆς προφῶς
 ἐγένετο. ταύτῃ οἱ κυνηγέ-
 ται παρεφύλαττον, κὶ οἱ ἐξ
 ἀρχῆς ἐπιβελύσαντες παρ'
 θηρίων εἰς τὰ ἔκγονα αὐτῆς.
 κὶ αὐτὰ ἕκαστα τῶν δρυμῶνων
 κατὰσκεφάμηναι, ἀπελθέ-
 σης κατὰ σικιήθην κατὰ γε
 ἀγχαν κὶ νομῶν τ' ἀρκίς, τ'
 Ἀτаланτῶν ὑφείλοντο, κα-
 λεμβύλῃ τῆτο ἐδέσσω. αὐτοὶ
 γὰρ ἔθεντο αὐτῇ τὸ ὄνομα. κὶ
 ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὄρειῳ
 τῇ προφῆ. κὶ μικρὸν ἢ αὐτῇ
 τὰ τῆ σώματι μὲν τ' ἡλικίας
 ἀνέτρεχε, κὶ ἦρα παρθενίας
 καὶ τὰς τῶν ἀνδρῶν ὀμιλίαν
 ἐφάγε, καὶ ἐρημίαν ἐπόθει,
 κατὰλαβῶσα τ' ὄρων τῶν Ἀρ-
 καδικῶν τὰ ὑψηλότεα. ἐνθα
 ἴω κὶ αὐλῶν κατὰρρύτι, καὶ
 μεγάλαι δρυς, ἔτι δὲ κὶ πνεῦ-
 μα, κὶ βαθεῖα τις ὕλη. τί γὰρ
 ἡμᾶς λυπεῖ, καὶ ἀντρον Ἀτ-
 λάντης ἀκῆσαι, ὡς τὸ τ' Κα-
 λυψῆς τὸ ἐν Ομήρῳ καὶ ἴω

fanti præstitit. Atq; iterum
 deinde quum lac ei colle-
 ctum esset, accessit: & quo-
 niam suorum mater non
 manserat, prolis alienæ nu-
 trix extitit. Eam venatores
 peruestigabant, qui ante
 quoq; catulis insidias po-
 fuerant: atq; singulis par-
 tibus querceti probe inspe-
 ctis, quum ursæ solita con-
 suetudine ad pascua victi-
 que comparandū abiisset,
 Atalantam surripuerunt,
 nondum hoc nomine ap-
 pellatam. Nam illi post ei
 nomen imposuerunt, & in-
 ter ipsos agrestibus alimē-
 tis educata est. Paulatim ve-
 ro cū annis corpus surgere,
 atque ipsa castitatem am-
 plecti, comērciaque viro-
 rum devitare, & solitudinē,
 occupatis altissimis Arca-
 dix montibus, expetere.
 Ibi cōvallis erat aquis irri-
 gua, & vastæ quercus: item
 venti profundumque ne-
 mus. Quid vero prohibet,
 Atalantæ etiam speluncæ
 descriptionē audire, quem-

admodum in Homero Calypsus? In valle cava specus

ἐν κοίλῃ τῇ φάραγι σπή-
 λαμον ἐν, κὶ βαθὺ πᾶν, κὶ
 πρόσσωπον δὲ βαθεὶ κρημνῶ
 ὠχύρωτο, κιστοὶ δὲ αὐτὸ πε-
 ρειέριπον, καὶ ἐνεπλέκοντο οἱ
 κιστοὶ μαλακῆς δένδροις,
 καὶ δι' αὐτῶν ἀνεῖρπον, κρόκοι
 τε ἦσαν ὡς ἔ' τόπον, ἐν μα-
 λακῇ φυόμενοι κὶ βαθείᾳ τῇ
 ἕλῃ. σικανέτελλε ἧ αὐτοῖς κὶ
 ὑάκινθος, κὶ ἄλλη πολλὴ
 χροιά ἀνθέων, ἔ' μόνον εἰς
 ἔορτῶν ὄψεως σικαντέλειν δι-
 ναμένων, ἀλλὰ καὶ ὄσμα' ἐξ
 αὐτῶν ἔ' ἀέρα ἔ' κύκλῳ κα-
 τελάμβανον. καὶ παρῶν τῇ τε
 ἄλλῃ πανηγυρίζουσιν, κὶ κὶ ἔ'
 Δωδίαν ἐσιᾶσθαι. δάφνας
 τε ἦσαν πολλὰ, φυτὲ δὲ τέ-
 λος ἀκμάζουσι, ἠδέϊαι
 προσιδεῖν κόμαι. κὶ ἄμπειλοι
 δὲ πᾶν σφόδρα δὲ θινῆντο
 βοτρυῶν, πρὸ τῆ ἀντρεα τε-
 θηλῆαι, τὸ φιλεργὸν ἔ' Ἀτα-
 λάντης ἐπεδείκνυτο. ὕδατά
 τε δάφνη κὶ εἰσρέοντα, κὶ κα-
 θαρὰ ἰδεῖν, κὶ ψυχρὰ, ὅσον τε
 ἀψαμένῳ τεκμήρασθαι, κὶ κα-
 τὰ γῶνας πιόνι, χύδω, κὶ ἀ-
 φθόνως ἐπέρρει, τὰ ἧ αὐτὰ ταῦ-
 τα καὶ εἰς ἀρδείαν τοῖς δέν-
 δροις τοῖς προειρημένοις ἰω

erat omnino profundū, &
 in aditu longis promissis-
 que precipitiis munitum.
 Id hederæ circumserpebāt,
 quæ teneris arboribus im-
 plicabātur, per quas ascen-
 debant. Croci etiam in eo
 loco nascebantur, in molli
 profundaque sylva, cum
 quibus unā surgebat hya-
 cinthus, aliique diversi co-
 loris multi flores, qui non
 solum ad pascēdos oculos
 facerent, sed suavissimis et-
 iam odoribus ambientem
 aërem replerent : Itaque
 quū alios sensus, tum ma-
 xime odoratum oblectari
 licebat. Lauri porro fre-
 quenti copia stabant, foliis
 continuo vigore florenti-
 bus, atque visu amœnissi-
 mis. Etiam vites plenis fer-
 tilibusq; uvis ante spelun-
 cam crescebant, assiduitatis
 laborumq; Atalantæ indi-
 ces. Item aquæ perennes,
 pellucidæ, gelidæ; quantū
 vel tangendo conjici, vel
 bibendo cognosci posset,
 fusim copioseque influe-
 bant. Atque hæ ipsæ pluri-

ὀπτιήδεια, σιωχῶς ὀπρ-
 ρέοντα, καὶ εἰς τὸ ἔμειον αὐ-
 τοῖς συμμαχόμενα. ἡ δὲ ἐν
 τὸ χυεῖον χαείτων ἄμα
 μεσὸν, καὶ σεμνότατον τὸ ἄμα
 καὶ σώφρονα παρθενῶνα ἐδεί-
 κνυεν. ἡ δὲ ἄρα τῆ Αἰ-
 λάντη σρωμαὶ μὲν αἱ δισραὶ
 τῶν τεθηραμένων, τροφή δὲ
 τὰ τέτων κρέα, πόλον τε τὸ
 ὕδωρ. σολυὸν δὲ ἥσθητο
 ἀπαράγμενα, καὶ τοιαύτῳ
 οἶαν μὴ ἀποθεῖν τῆ Αρτέμι-
 δος. ἔλεγε γὰρ ζῆλῶν αὐτῷ
 καὶ ἐν τέτῳ, καὶ ἐν τῷ παρθενον
 εἶναι δὲ τέλος ἐθέλειν. ἐπε-
 φύκει δὲ ὠκίστη τὸς πόδας· καὶ
 ἐκ ἂν αὐτῷ διέφυγῃ, ἔτε
 θηρίον, ἔτε ὀπτεκιδίων αὐ-
 τῆ ἀνθρώπων, φυγεῖν ἐθέ-
 λουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἐκ
 ἂν τις αὐτῷ κατέλαβεν.
 ἤρων δὲ αὐτῆς ἔχ' ὅσοι μόνον
 αὐτῷ εἶδον, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐκ
 φήμης ἤρᾶτο. φέρε δὲ καὶ τὸ
 εἶδ' αὐτῆς, εἰ τι μὴ λυπεῖ,
 διαγράψωμεν. λυπεῖ δὲ
 ἐδ' ἐν, ἐπεὶ καὶ ἐκ τέτων πορο-
 γνοῖ' ἂν λόγων τε ἐμωφεία,
 καὶ τέχνη. μέγεθος μὲν γὰρ

mum arboribus confere-
 bant. irrigando affluendo-
 que & vitam in ipsīs exci-
 tando. Erat itaque locus
 tum majeste plenus, & qui
 virginis prudentiam, stu-
 dium, & operam facile de-
 clararet. Stratis autem le-
 ctisq; utebatur ferinis pel-
 libus, cibo, bestiarū carni-
 bus, & potione, aqua. Ve-
 stitu inornato, & ejusmodi,
 qui non abhorreret à Dia-
 na, amiciebatur. Dicebat
 enim se illā tam in hoc imi-
 tari, quam in eo, quod per-
 petuam virginitatem con-
 servare statuisset. Natura
 autem celerrimam & velo-
 cissimam pedibus finxerat,
 ita ut neq; fera cursu ab ea
 posset evadere, neque ho-
 mines insidiantes, si se in
 fugam conjecisset, cōsequi.
 Amabant eam non solum
 qui ipsam vidissent, verum
 etiā, quibus ex fama cogni-
 ta esset. Age vero, formam
 etiam ejus, si non molestū
 est, describamus. Molestum

vero non erit, siquidem ex his ad orationis peritiam &
 artem accessio futura est non mediocris. Magnitudine,

ἔτι πάς ἕσα, ὑπὲρ τὰς τε-
 λείας ἡ γυναικας, κάλλει
 δὲ ἡ ὡς ἐκ ἄλλῃ τῶν ἐν Πε-
 λοποννήσῳ παρθένων τῶν τό-
 τε. ἀρρένωπὸν δὲ, καὶ γοργὸν
 ἔβλεπε. τῆτο μὲν καὶ ἐκ τῆ
 θηκῆς προφῆς, ἐπεὶ καὶ θυ-
 μοειδῆς ἡ, ἥδη δὲ καὶ τῶν ἐν
 τοῖς ὄρεσι γυμνασίων κοει-
 κόν τε, καὶ ῥαδινὸν ἔδεν εἶχεν.
 ἔτι γὰρ ἐκ θαλάμῃ προήει,
 ἔδεν ἡ τῶν ὑπὸ μητράσι,
 καὶ τίτθας τρεφομένων. τὸ
 δὲ ὑπὲρ γοργὸν τῆ σώματος,
 ἔδεν τῆτο εἶχε καὶ μάλα γε
 εἰκότως, ἅτε ἐν τοῖς κωηγε-
 σίοις, καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ γυ-
 μνάσια τὸ πᾶν σῶμα ἐκτε-
 λῆσα.

premebatur : idque merito, quoniam venando, simi-
 liaque exercitia obeundo, totum corpus temperabat.

Ἐανθὴ δὲ ἡ αὐτῆς ἡ κό-
 μι. ἔτι περ πολυπραγμο-
 σιῆ γυναικεία, καὶ βαφαῆς
 ἅμα, καὶ φαρμάκοις ἄλλ'
 ἢ φύσεως ἔργον ἢ χροιά.
 πεφοίνικιο δὲ καὶ ὑπὸ τῶν
 ἡλίων αὐτῇ τὸ πρόσωπον, καὶ
 ἐρυθρήματι ἐώκει ἀντικρυς. τί
 δὲ ἔτως ὠραῖον γένος ἄνθος,
 ὡσπερ ἐν καλόν, ἢ τὸ πρόσω-
 πον ἀδείδαι πεπαρηδωμένης

quum è pueritia nondum
 excessisset, adultas fœminas
 longe superabat: forma ve-
 ro ea ætate nulla ex Pello-
 ponnesiacis puellis ei com-
 parari poterat. Vultum ha-
 bebat quodammodo viri-
 lem ac severum, idq; par-
 tim ex ferino victu : siqui-
 dem & animosa erat : par-
 tim propter exercitia mō-
 tana. Puellare quidem aut
 molle nihil quicquam præ-
 se ferebat, neque enim de
 thalamo prodierat: neque
 erat ex earum genere, quæ
 vel à matribus, vel à nutri-
 cibus aluntur. Neque ve-
 ro nimia corporis mole

Flavus erat capillorum col-
 or, non aliqua cura mulie-
 bri, seu tinctionibus, seu
 pharmacis adhibitis effe-
 ctus : sed omnino natus.

Facies radiis solaribus co-
 lorata, rubicunda ex ad-
 verso videbatur. Qui
 vero flos tam speciosus
 aut elegans inveniri potest,
 quam vultus virginis ad
 verecundiam compara-

παρθένης; δύο ὃ εἶχεν ἐκ-
 πηκτικὰ, κάλλος ἀμαχόν,
 καὶ σὺν τῷ καὶ φοβεῖν
 ἰδύνατο. εἰδὲς ἂν ἰδὼν αὐ-
 τῷ ἠγάθη ῥάθυμος ἄν-
 θρωπος, ἀλλ' εἰδ' ἂν ἐτόλ-
 μησεν ἀνιελέσθην τ' ἀρχί-
 τος αὐτῆ μὲν τ' ὄρας κατέ-
 λαμψεν ἢ ἀγλή τρεῖς ὄρων-
 τας. Διὸν δὲ ἰὼ ἐντυχεῖν
 τάτε ἄλλα, καὶ πρὸ σπανίω.
 εἰ γὰρ ἂν αὐτῷ τις ἀκόλως
 εἰδὲς εἶδεν· ἀλλ' ἀδοκίτως,
 καὶ ἀποροσίως ἐπέφηνε διώ-
 κτσα θηρίον, ἢ ἀμυρομένη
 τινὰ, καὶ ὡσπερ ἀστὴρ διάτρετα
 ἐξέλαμψεν ἀστραπῆς δίκην.
 εἶτα ἀπέκρυπτεν αὐτῷ δε-
 θέσαν, ἢ δρυμῶν, ἢ λόχμη,
 ἢ τι ἄλλο τ' ἐν ὄρει διάσθ.

tus & institutus? Duo, quæ
 stuporem hominibus in-
 ferrent, habebat: singula-
 rem venustatem, & quod
 hac ipsa terrorem injicere
 videntibus poterat. Nemo
 sane timidus aut dissolutus
 homo, quum eam aspexis-
 set, amare potuit, imo ne
 obtueri quidem omnino.
 Tantus splendor cum for-
 ma conjunctus inspicien-
 tium oculos perfringebat.
 Stupendam eam in con-
 gressibus tum alia, tum
 præsertim raritas efficie-
 bat. Non enim facile cui-
 quam se conspiciendam
 offerebat, nisi quum de
 improvise feras perseques,
 aut sese ab aliqua defendens,
 apparebat impetu repen-
 tino, & quasi stella trajiciens atque instar fulguris eluce-
 bat: statimque ipsam transvolantem occulebat vel
 quercetum, vel frutetum, vel aliud ejus generis in mon-
 te spissum, opacumque.

Καὶ οἱ ποτὲ καὶ οἱ τ' ὄμορον
 γειτνιώσαν οἰκόντες, μεσά-
 σης τ' νυκτὸς ἐρασάθι θρα-
 σεῖς, καὶ κωμασάθι βαρύτατοι,
 δύο τ' κενταύρων Ἰλαῖός τε,
 καὶ Ροῖκος, ἰὼ δὲ ἄρα ὁ κῶ-
 μος αὐτῶν, ἔτε αὐληεῖδες,

Aliquando accidit, ut
 duo finitimæ regionis ju-
 venes, media nocte auda-
 ces amatores, insigniter la-
 sciviètes ex Cetauris Hyla-
 us & Rhæcus venirét. Ute-
 batur autem in suo amato-

ἔτε αὐτὰ δλίπη τὰ τ̄ μείρα-
κίων τ̄ κ̄ πόλιν, ἀλλὰ πύκα
μὴ ἦσαν, καὶ ταύτας ἐξά-
ψαντες, καὶ ἀναφλέξαντες, ἐκ
τ̄ πρώτης τῆ πυρός φαντασίας
ἐξέωληξαν ἀν καὶ δῆμον, μή-
τι γέν μίαν παρθένον.

κλάδους ἃ πιτύων νεοδρε-
πεῖς ἀποκλάσαντες, εἶτα τέ-
τοις ἑαυτὸς διασπλέξαντες,
εἰργάζοντο σεφάνους. σιω-
χῶς ἃ καὶ θαμινὰ ὀπιροῦν-
τες τοῖς ὄσλοισ δὲ τῶν ὀρῶν
συνεκαίοντες καὶ τὰ δένδρα,
ὅπ̄ τ̄ παῖδα ἑσπίδον, κα-
κοὶ μνηστῆρες σὺ ὑβρεῖ, καὶ
ἀντρῶ τὰ ἔδνα τῶν γάμων
προεκτελῶντες. τ̄ ἃ ἐκ ἔλα-
θεν ἢ ὀπιβελή. ἰδῶσα ἃ ἐκ
τῆ ἀντρῶ τὸ πῦρ, καὶ γνώεσα-
σα, οἱ τινὲς ποτε ἀρα ἦσαν οἱ
κωμασαί, μηδὲν διατρα-
πεῖσα, μηδὲ ἑπὸ τ̄ ὄψεως
καταπλήξασα, τὸ μὴ τόξον
ἐκύκλωσεν, ἀφῆκε δὲ τὸ
βέλ̄, καὶ ἔτυχε τῆ πρώτης
μάλα δικάρως. καὶ ὁ μὴ
ἔκειτο, ἐπῆει δὲ ὁ δολοῦτερος
ἐκ ἔτι κωμασικῶς, ἀλλ' ἦδη
πολεμικῶς. ἐκείνῳ μὴ ἑπα-
μο infesto accedebat, simul

rio discursu, nō tibicinibus
neq; iis, quibus adolescen-
tes in civitate uti cōsueve-
rant, sed tædis, quibus in-
censis & flagrantibus, ad
primum ignis conspectum
universus populus, nedum
una puella, exhorruisset.

Fractis deinde recentibus
pineis ramis, seipfos impli-
caverant, ac scerta fecerant:
continuoque strepitu con-
cussis armis, per montes
discurrentes, etiam arbori-
bus incensis, ad puellā iter
affectabāt, nequissimi pro-
ci, injuriam & tumultum
virgini nuptialis muneris
loco afferentes. Illa non
ignara insidiarum (viderat
enim ignem ἐspecu) co-
gnito quinam essent lascivi
illi amatores, nihil exti-
muit, neque talium rerum
aspectu percussa est: sed
adducto arcu, telum in eos
infestum misit, & letali vul-
nere priorem læsit. Quum-
que ille prostratus jaceret,
secundus jam non amplius
amatorum more, sed ani-
ulcisci focii mortē paratus,

μῦθα θελών, ἑαυτῆ δὲ ἐμ-
πλήσασα ἢ ὀζυμύ. ἀπώλυτσε
δὲ ἄρα κὶ τρίτω τιμωρὸς ὁ τῆς
κόρης οἷσός ὁ ἕτερος. καὶ
ὑπὲρ τῆς Ιασίων Ἐταλάν-
της τοσαῦτα.

simul cupiditatem suam
explere. Obviam venit
huic etiam, instar vindicis,
telum aliud, eumque con-
fecit. Atque hæc de Jasio-
nis filia Atalanta in præ-
sens dicta sufficient.

ὑπὲρ τῶν Ιασίων Ἐταλάντης) Alii omnes Ιάσος παῖδα no-
minant, Euripides in Phœniss. Et Scholiastes ejus Ἐταλάντης, inquit,
ἢ Ιάσος μὲν παῖς, Μελανίωνος δὲ γυνή. ἔστι δὲ κὶ ἄλλη Σχοινέως θυ-
γάτηρ, Ἰππομόδους γυνὴ Βοιωτικὴ. Ἀλλὰ Μελανίωνα ἀπωλέσφεν ἡ Ἀρ-
τέμις, ἢ μητὴρ τῆς μητρὸς αὐτῆς κωμηγεῖσα ὡς θυμωμένη κὶ τῆς Ἐτα-
λάντης. ἐπεὶ πρότερον τὴν παρθενίαν ἠγάπα. ὑσέρον ἢ τῷ Μελανίονος
γαμηθεῖσα κατέφρονε τῶν Ἀρτέμιδος. Ἄλλη δὲ ἐστὶν ἢ κὶ Μελεάγρω
συκωμηγεῖσα. Hyginus fabula XCIX. Eodem tempore Atalan-
te Iasi filia, filium exposuit ex Meleagronatum. Scholiastes tamen
Apollonii, vocat filiam Ιάσονος. S.

Ἐταλάντης) Duæ fuerunt Atalantæ una hæc Arcadica,
altera Archiva seu Bœotica. vide Muretum in Schol. ad Propert. lib.
I. el. I. Ita habent notæ Codicis Bigotiani. S. Vide notas Joh.
Livinei in eundem locum, Lactantius in VII. Thebaid. Statianæ:
duas Athlantes (I. Atalantes) esse certissimum est: unam Arcadi-
cam, cujus Parthenopæus est filius: aliam de Scyro, nobilem cursu,
quam Hippomenes currando superavit, projiciendo tria poma aurea con-
silio Veneris. adde Rittershusii Commentar. in lib. 2. Cyneget. Oppiani.
p. 49. Hieron. adversus Jovinianum lib. I. Referunt fabulæ, Ata-
lantem Calydoniam virginem semper in venatibus, semper in sylvis,
non tumentes uteros feminarum, fastidiaque conceptuum, sed expedi-
tam et castam amasse virtutem. K.

ἄρκλος ἦκε) Apollodorus lib. III. Ex Iaso et Clymene Mi-
nyæ filia nascitur Atalanta, cujus pater masculinæ prolis cupidus, eam
exposuit, ad quam urfa sæpenumero veniens ubera protendebat: eam-
que demum venatores inventam penes se educarunt et c. S.

κὶ οἱ ἐξ ἀρχῆς) Gesnerus οἱ κὶ &c. S.

κὶ αὐτὰ ἕκαστα) Faber κὶ αὐτὰ ἕκαστα. S. Benè se habet
vulgatum. K.

κὶ τὰς τῶν ἀνδρῶν) Meminit Hieronym. lib. I. contra Jovi-
vian. S.

τί γδ ἡμῶς λυπεῖ) *Cyperus vult ἡμῶς, oratione versa ad legentes. vid. l. III. Obs. cap. 15. S. Ego nihil mutarem præferim cum ἡμῶς *Audientem* Lectoremque pariter & Auctorem ipsium suo ambitu contineat. K.*

βαθεία τῆ ὕλη). MS. C. auctius iste habet, καὶ βαθεία τῆ ὕλη καὶ ἐκ τέτων σκιά σωματέπειλε. &c. S.

ερωμναί) *Faber monet legendum ερωμνή. S. Vix erit artis opus. K.*

καὶ δορῆ τεθραμμένων) *More non antiquorum modo, sed imprimis venantium, quo feras facilius deciperent. Plutarchus Orat. de fortuna Alexand. Ζῶα θηρεύοντες ἀνθρώποι, δορῆς ἐλάφων περὶ θέντα. Alludit etiam Ovidius lib. I. Metam. ubi de Nympha Peneide: fugit altera nomen amantis*

*Sylvarum latebris, captivarumque ferarum
Exuviis gaudens* ——— ———

Potuit tamen hoc imitari voluisse etiam Heroas. *Schol. Apoll. ad lib. I. σύνηδες τοῖς ἥρωσι τὸ δερματιφορεῖν. S.*

ἐπεφύκει δὲ ἀνίστη) *Vide Clementem lib. IV. Strom. ubi ob celeritatem cum primis à poetis commendatam scribit. S.*

φυγεῖν ἐθέλξαν) *Muret. in Schol. Propert. lib. I. el. I. corrigendum suspicatur, φυγεῖν δὲ ἐθέλξαν, ἐκ ἀν τὶς αὐτῶν κατέλας, ut rursus notæ Bigotiani libri docent. S. φυγεῖν ἐθέλξαν Atticè, pro φυγεῖν ἐθέλξουσ, sin voluisset aufugere, tum vero nemo illam aspectus fuisset. K.*

ἀλλ' ἤδη) *Faber legit ἀλλὰ δὲ. S. Non putem quicquam mutandum. K.*

Ἀρίωντόν) *Ovidio est*

————— *facies quam dicere vere
virgineam in puero, puerilem in virgine posses. S.*

τῶ θηρίῳ τροφῆς) *Cur θηρίῳ & non θηρίων, ut supra τροφῆ κρέας τεθραμμένων. Puto plane Nostrum scripsisse junctim unoque verbo, θηρωτροφῆς S. Cum Gesn. lego θηρίῳ τροφῆς, ut ante, ἐν δρεῖω τῆ τροφῆ. ita loquitur Ælianus in fragmento apud Suidam. τὰ θηνώμαλα βρέφη κράσει θηρίων τε καὶ ἀνθρωπίων σωματῶν τεράσια ἐδάκει, naiv infantes ferinarum humanorumque corporum commixtione monströse videbantur. Cæterum quid in se rejiculum habeat Viri Doctissimi nota, nemo non videt. K.*

ἀλλ' ὡς φύσεως ἔργον) Ita emendavit Gesner. & in textum recepit autor editionis Genevensis. Veteres, etiam Romana, habent φύκς, pro φύσεως. Est autem φύκς plane id ipsum, quod Latini vocant *fuscum*. Igitur dubito, an non sit scribendum ἀλλ' ἔ φύκς ἔργον, cum præsertim sequatur : πεφοίνικιο δὲ ὑπὸ ἡλίας, quod non puncto majori divellendum, sed colo conjungendum præcedentibus, vel illud ἔ relativum ostendit. S.

καλὸν, ἢ τὸ πρόσωπον αἰδέϊοδ) Gesnerus putat abundare illud ἢ. Mihi delenda distinctio, & scribendum ἢ pro ἢ videtur, ut sit ab εἶμι, locusque exponendus, non in genere, sed speciatim de ipsa Atalanta. S. *Muretus* putat ἄπερ ἔ κάλλιον ἢ τὸ πρόσωπον. *Faber* Gesnerum sequitur. malim cum Cl. *Scheffero* ἢ legere vel εἶν. Auctoris eò ibat sententia. *Quid opus est pluribus de pulchritudine Atalantæ emendatissima dicere? Qui enim flos tam pulcher venustusque esse potest, quam facies virginis, quæ erubescere didicit?* Hæc probi oris modesta verecundia, hic natus virginis vultus rubor supra omnem florum gratiam ornatumque amabilis existit. vide *Suidam* in ἐρύθημα, ubi pro δ' τελέης lego δ' θαλής. *Plinius* I. XXXV. c. III. *Lanuvii Atalanta & Helena cominus pictæ sunt nudæ ab eodem artifice, utraque excellentissima formæ, sed altera ut virgo, ne ruinis quidem templi concussa.* S.

καὶ τὰ σπάνια MSS. B. & C. ἢ τὰ σπάνια. S.

καὶ οἱ ποτὲ καὶ οἱ τὴν ὄμορον) ἐπήλθον videtur ponendum, vel ἦκον, pro καί, Gesnerus. S. οἱ illi ostendit excidisse verbum, à quo regebatur. ἐπήλθον puta vel ἐπέθειο, vel aliud hujusmodi, nisi subintelligas post καὶ οἱ, & ἴψι, ἦσαν, erant proci. K.

Υλαῖν τε καὶ Ροῖκ) *Apollodorus* scribit Υλαῖν : *Quin etiam, ubi inviolatæ virginitati suæ a Rhæco & Hyllæo Centauris vim parari perspicit, hi sagittis ab ea perfoffi conciderunt.* Meminit & *Virgilius* II. *Georg.* nisi quod pro Rhæco scribat *Rhæum*. Puto autem nostrum esse rectius. Neque *Carrionem* audio, qui adversus *Turnebum* Rhæcus legentem statuit citius in *Æliano*, quam in infinitis fere Poëtarum locis vitium esse. Nam ut apud hos in locis plurimis legendum *Rhæus* sit, non ideo & *Æliani* lectionem necesse est ut existimemus vitiosam, cum non sit ubique de iisdem sermo, nominaque hæc diversa esse queant. *Callymachus* Hymno *Dian.* p. 221. de eadem loquens *Atalanta*, & ad hanc alludens historiam : εἰδὲ μὲν Υλαῖν τε καὶ ἄφρονα Ροῖκος ἴελα. S.

ἢ ἀντρω τὰ ἔδνα) ὄχλω, vel κάμω, vel tale quid. Gesnerus. Mihi non videtur. Sermo enim est de specu, in quo habitabat Atalanta. Dicit autem speluncæ intulisse metum, pro ipsi Atalantæ, figura notissima, qua continens ponitur pro contento. *Mureio* visum legere σὺ ὕβρει καὶ ἀνατροπῇ. Pro ἀντρω Faber putat αὐτῇ voce poetica scribendum, quæ vociferationem notat. S. Legerem καὶ αὐτῶ & ἰλλὶ ἀνω, ut respiciat Auctor ad procos Penelope ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντας, in omnem lasciviam, contumeliam, injuriamque projectos, antequam Penelopi aliquod donum nuptiale dedissent. Hujus farinæ macteres Hylæus & Rhæcus ipsi quoque ante nuptias cum contumelia solverunt nuptialia munera. Nec obstat, quod sequitur ὡρεκετλεῖτες. Sæpe enim duali copulatur pluralis, ut alibi exemplis probatum. vid. not. ad l. 6. c. 10. K.

ΚΕΦ. 6.

CAP. II.

Πῶς ὁ Μακαρδῆς ὑπὲρ τῆς
ἑαυτῆ ἀπληρείας ὑπὸ τῶν
θεῶν ἐτιμωρήθη.

De Macareo, qui ob crudelitatem & impium nefas à diis immortalibus punitus est.

Μιτυλιωαῖος ἀνήρ, Μακαρδῆς ὄνομα, ἱερδῆς τῆ Διονύσου, ὅσα μὲν ἔτ' ἰδεῖν παρὰ Λύκῃ καὶ Ὀπικῆς, ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τῆ μάλισσα. Ξένος δὲ ἠκούσας παρ' αὐτὸν, καὶ δρόσι ἀπὸ τῆρα καταθήκῃ χρυσίου πλῆθος, ἐν τῷ μυχῷ τῆ ἀνακτόρου, ἢ γὰρ διασκάψας ὁ Μακαρδῆς, κατώρυξε τὸ χρυσίον. χρόνῳ δὲ ἀφικόμενος ὁ Ξένος, τὸ χρυσίον ἀπήτη. ὁ δὲ, εἰσαγαγὼν ἔνδον ὡς ἀποδώσων κα-

Mitylenensis quidam nomine Macareus, sacrificulus Bacchi, vultu quidem singularem præ se ferebat mansuetudinem & æquitatē, cæterum omniū hominum erat impiissimus. Accidit quodam tempore, ut hospes ad eum veniret, & in ejus fidem aliquantum auri deponeret. Macareus in recessu templi, eruta terra aurum defodit. Interjecto tempore reversus hospes, aurum reposcebat:

τέσφαξε,

τέσφαξε, καὶ τὸ χρυσίον ἀνώρυξεν, ἀντ' αὐτῆς ἣ ἔξινον κατέθηκε καὶ ὡς ὡσπερ τὸς ἀνθρώπους, λανθάνειν ἔτω καὶ ἔθεόν. πολλὰ ἐκ ἀσώλυτσε ταῦτα ταύτη. πόθεν; χρόνος δὲ ὀλίγος διελκυσθότος, αἱ μὲν τῶ θεῶ τριετηεῖδες ἀφίκοντο. ὁ δὲ ἔθευε μεγαλοπρεπῶς. καὶ ὁ μὲν πρὸς τὴ βακχεῖαν εἶχεν, οἱ δὲ παῖδες αὐτῆς δύο ὄντες, ἕνδον ἀπελείφθησαν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ μιμνήμενοι τὴ τῶ πατρὸς ἐργασίαν, τὰ βωμῶν τὰ πατρῶν προσήλθον ἔτι κακομένων τῶ ἐμψύρων. καὶ ὁ μὲν νεώτερος παρέχε τὴ τράχηλον. ὁ δὲ πρεσβύτερος ἡμελημένῳ δῖρῶν σφαγίδα, τὴ ἀδελφὸν ἀπέκλειεν ὡς ἱερεῖον. οἱ δὲ κατὰ τὴν οἰκίαν ἰδόντες, ἀνεβόησαν. ἀκέσασα ἣ ἡ μήτηρ τὴ βοῆς ἐξεπῆδησε, καὶ θεασαμένη τὴ μὲν νεκρὸν, τὴ ἣ καλέχοντα ἔτι τὴ σφαγίδα ἡμαρμένῳ, χρίζαν ἀρπάσασα τὴ ἐκ τῶ βωμῆ ἡμίκαυτον, ταύτη τὴ παῖδα ἀπέκλειεν. ἦκε δὲ ἀγγελία sanguine conspersum manu tenentem, atrepto ex altari torre, superstitem filium interfecit. Allatus est cædis

Quem quum ille tanquam restitutus depositum in templum introduxisset, morte affecit : atq; effosso auro, hospitem in ejus locum imposuit, & recondit : ac quemadmodum homines, sic etiam deū clam esse arbitrabatur. Verum eventus longe fecus declaravit. Quare paucis diebus exactis dei solennitas triennialis aderat. Tum quum ille magna celebritate divinam rem obiret, atque in ceremoniis festalibus occupatus esset, duo filii ejus domi relictī patris imolationem imitabantur : accedentesq; ad aram paternam, ardentibus adhuc sacris, junior collum præbebat : adultior vero quū invenisset temere positum alicubi ensē, fratrem ceu victimam mactavit. Familia conspecto facinore, vociferata est. Mater audito clamore exiit : vidensq; trucidatum alterum, alterū ensē recenti

T t

πρὸς

πρὸς τὴν Μακαρέα, καὶ ἀπολιπὼν τὴν τελετήν, ὡς εἶχε, σὺν ὄρμηϊ καὶ θυμῷ εἰσεπήδησεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τῷ θυρῳ ᾧ κατεῖχε, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἔκτεινεν. ἔκπυσα ἔν ἐγένοντο τὰ τολμηθέντα εἰς πάντας. καὶ συλληφθεὶς ὁ Μακαρῶς καὶ εὐβελῆμμος, ὠμολόγησεν, ὅσα ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ἔδρασαν. ἐν αὐταῖς δὲ τὴν κολάσει, τὴν ψυχὴν ἀπέρριξεν. ὁ δὲ πρὸ νόμως σφαγεῖς, δὴ τιμῆς ἦλθε δημοσίᾳ, καὶ ἐτάφη, τὴν θεῶν προστάξαντι. ἔτι σεν ἔν ὁ Μακαρῶς εὐμειπλῶ τὴν δίκην, τὴν δὲ τὸ ποικτικόν, σὺν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ, καὶ τῇ τὴν γυναικὸς, καὶ ἔν καὶ τῇ τῶν παίδων προσέτι.

xorisque & liberorum capitibus.

ἐτὸ ἰδεῖν) Faber legit ἕτως. S. Videntur verba trajecta. ἐτὸ ὅσα μὲν ἰδεῖν. ordo syntaxeos exigit. K.

παρακαθήκην) Non multum abludit, quod Herod. l. 6. habet de Glaucō quodam, qui Oraculum consuluit, εἰ ὄρκω τὰ χρήματα λήσεται; an depositum abjūrare liceret? Sed Oraculo pœnam omnibus perjuriis pedissequam denunciante, Glaucus veniam supplex petiit cogitati facinoris; cui Apollo regeffit. τὸ παραθῆναι τὴν θεῶν καὶ τὸ ποιῆσαι ἴσον δύναιται. Deum tentare & ipsum facinus perpetrare eodem recidunt. Ut ut igitur Glaucus depositum hospiti suo integrum reddiderat, cum omni tamen stirpe funditus interiit. K.

modum, fingit regem a Dario, qui erat adolescens, quo maturius regno potiretur, occisum. Confirmat hoc & Diodorus Siculus lib. XI. S. Vide Ctesiam in excerptis Phorii p. 57. K.

ΚΕΦ. δ.

Περὶ Εὐριπίδου ἐν ἐξιάσει
μεθυμένῳ.

Ἀρχέλαος ὁ βασιλεὺς
ἐξίασιν παρεσκεύασε πολυ-
τελῆ τοῖς ἐταίροις.

Προϊόντ' ἄρα δὲ τῷ πότῳ,
ζωρότερον πιὼν Εὐριπίδης
ὑπέχθη πως κατ' ὀλίγον εἰς
μέθην. εἶτα συγκλιθέντ' ἄρα
ἀπὸ Ἀγάθωνα τ' ἢ τραγω-
δίας ποιητῶν περιλαβὼν κα-
τεφίλει, τεσσαράκοντ' ἔτων
περὶ γεγονότα. τῷ δὲ Ἀρχε-
λάου πυθομένῳ, εἰ καὶ νῦν ἔτι
ἐρώμεντ' ἄρα δὲ ἴσκει εἶναι,
ἀπεκείνατο, Ναὶ μὰ Δία.
ἔγωγε μόνον τὸ ἔαρ τ' καλῶν
κάλλιστον, ἀλλὰ καὶ τὸ μετό-
πωρον.

Ἀγάθωνα τ' ἢ τραγωδίας) Meminit *Plutarchus* in *Amatorio* & in *Aprophtheg. Lacon.* At non Euripidi, verum Archelao dictum hoc attribuit. S. In vitâ *Alcibiadis Euripidi* hoc dictum vindicat statim ab initio. K.

ΚΕΦ. ε.

Τίς πρῶτον ἠγάσθη ἁγναίων
παιδικῶν.

CAP. V.

*Quis primus adamavit in-
genios pueros.*

Εραθῆναι πρῶτον γυν-
 ναίων παιδιῶν λέγεται
 Λαίον, ἀρπάσαντα Χρυσίπ-
 πον ἢ Πέλοπον, καὶ ἐκ τέτρα-
 ποῖς Θεβαίοις ἐν τῶν καλῶν
 ἐδόκει τὸ τῶν ἠραίων ἔργον.
 nos haberetur, speciosos &

Primum ajunt Laium
 formosorum puerorum a-
 moribus arsisse, & Chry-
 sippum, filium Pelopis ra-
 puisse. Ex quo factum est,
 ut honestum apud Theba-
 nos haberetur, speciosos & elegantes amare.

Λαίον) Tradit hoc *Suidas* ex nescio quo veterum, voca-
 bulo Θάμυρις. Ubi tamen alios quoque nescio amoris hujus au-
 ctore tradit observat, & imprimis Jovem, raptorem Ganymedis,
Athenæus lib. XIII. Τῆ παιδεραστῆν ὡς πρῶτον Κρητῶν εἰς Ἐλλη-
 νας παρελθόντων, ὡς ἰσχυρῆ Τιμαίῳ. ἄλλοι δὲ φησι ἢ ταισάντων ἐρώ-
 των κατέρασαν Λαίον, ξενωθέντα ὡς Πέλοπον, καὶ ἐρασθέντα ἢ ἢ αὐ-
 τῆ Χρυσίππου, ὃν καὶ ἀρπάσαντα καὶ ἀναθέντα εἰς ἄρμα εἰς Θεβας φε-
 γεῖν. Paret ex his ultimis verbis, cur de Thebanis Noctæ agat. S.
Platonem vide lib. I. LL. & *Leonem Thomæum* lib. 3. *Var. Hist.* cap.
 25. *Hyginum Fab.* CCLXXI. *Plutarch.* in *Parallelis*, *Apollodor.*
Novstr. H. A. l. 6. c. 15, &c. K.

ΚΕΦ. 5:

CAP. VI.

Περὶ Ἀρκαδικῶν, Θεσίων, καὶ
 Ἀχαϊκῶν οἴνων ιδιοτήτων.

De Arcadici, Thasiorum &
Archivorum vinorum pro-
prietatibus.

Ἐν Ἠραίᾳ ἢ Ἀρκαδίας
 ἀκέρω πεφυκέναι ἀμώελος,
 ἐξ ὧν γίνεται οἶνον, ὃς τῆ λο-
 γισμῆ παρὰ γῆ, καὶ ἐκφρο-
 γας τὰς Ἀρκαδίας ποιεῖ, τὰς
 δὲ γυναικὰς τεκνοποιεῖς τίθει-
 σιν.

In Heraensium Arca-
 dū agro vites audio nasci,
 quibus quod provenit vi-
 nū, à rationis usu abducit,
 & mentis impotes Arcadas
 reddit: at mulieres fœcun-
 das ad pariendum efficit.

Ὅτι ἐν Θάσῳ δύο γένη
 φασὶν οἴνων γίνεσθαι, καὶ τῶν
 μὲν ἕτερον πινόμενον, εἰς

Apud Thasios duo vino-
 rum genera nasci perhibet:
 quorum alterū, si bibatur,

ὕπνου

ὑπνον κατάγειν εὖ μάλα βαθῶς, καὶ διὰ ταῦτα ἡδυνῶν τὸν δὲ ἕτερον ἀντίπαλον εἶναι τῆ βίῃ καὶ ἀγρυπνίαν ἐμποιοῦν, καὶ ἀνιάσθαι παρεχέειν.

Ἐν δὲ Ἀχαΐᾳ περὶ Κεραυνίαν οἶνον γίνεται, ὃς ἔβροχολομένης γυναιξίν ἀμβλώσας, συμμαχεται.

somnum admodum profundum & idcirco suavem adferat : alterum infestum inimicumque vitæ, vigiliarum & molestiæ causam esse.

In Achaja vero juxta Cerauniam vinum crescit, quod mulieribus ad faciendos abortus confert.

Ἐν Ἡραΐᾳ) Desumpta hæc sunt ex libris Theophrasti quos inscripsit περὶ φυτῶν ἰσοείας, lib. 9. cap. 20. Vide Athenæum lib. I. S.

τῆ λογισμῆ) Athenæus simpliciter : τὸς μὲν ἄνδρας ἐξίτησι πινόμην, ut temporarius fuisset morbus videatur. S.

περὶ Κεραυνίαν) Apud Athenæum legitur Κερυνίαν, apud Theophrastum vero ipsum, Καβινίαν. Forte Κερυνίαν scribendum est. Ita enim Plinio hic locus nominatur lib. XIV. cap. 18. Dicitur in Arcadia fieri vinum : quod fecunditatem feminis importet, viris rabiem. At in Achaia maximè circa Caryniam abigi partium vino, atque etiam si unam edant gravidæ, cum differentiâ in gustu non sit. S.

ΚΕΦ. Ζ.

CAP. VII.

Περὶ Θεβῶν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἀλωσῶν, καὶ περὶ Πινδάρου.

De Thebis ab Alexandro capis, & de Pindaro.

Ὅτε εἶλε τὸ Θεβαίων πόλιν Ἀλέξανδρος, ἀπέδωκε τὰς ἐλευθέρους πάντας, πλὴν ἱερέων. ἀφῆκε δὲ τὸν πατέρα καὶ τὸς τῆ πατρὸς ξένους. (ὡμῆρθεσε γὰρ παρ' αὐτοῖς ὁ

Quum cepisset urbem Thebanorum Alexander, omnes liberos homines, exceptis sacerdotibus, vendidit. Liberos etiã à venditiōe patris antiquos hospites dimisit (etenim pater

Φίλιππος ἔτι παῖς ὢν) καὶ τὸς συγγρημῆς δὲ τέτων ἀφῆκεν. ἐτίμησε ἧ καὶ τὸς ἐγγόνους τῆ Πινδάρου, καὶ τὴ οἰκίαν αὐτῆ μόνω εἶασεν ἰσῆναί. ἐφόνδουσε δὲ τὴ Θηβαίων, εἰς ἐννεακισμύεα, ἀχμάλωτοι δὲ ἐλήφθησαν τεισμύεοι.

autem Thebanorum circiter nonaginta millia, & triginta millia in captivitatem redegit.

τῆ πατρὸς ζένης) Epaminondæ & Pelopidis posteros intelligit, horum enim hospitio Philippus Thebis usus est, teste *Justino* lib. VI. cap. 9. & lib. VIII. cap. 5. Item Philonis, de quo vide *Plutarchum* in Apopht. Meminit hujus rei etiam in vita Alexandri, scribitque servatos τὸς ζένης τῶν Μακεδόνων ἀπαντῶς, consentitque *Arrianus*. S.

καὶ τῶν οἰκίαν) *Plutarchus* vita Alex. *Plinius* VII. c. 29. *Arrianus* lib. I. *Suidas* in Πινδάρου, & alii. S. Vide *Thom. Magist.* in vita Pindari, Tzez. in Chil. p. 128. *König*.

εἰς ἐννεακισμύεα) εἰς ἐννεήκοντα ἑξ χιλιάδας habet MS. C. S. *Plutarchus*, & *Diodorus* lib. 17. sex Thebanorum millia periisse memorant. *Königius*.

ΚΕΦ. η.

Περὶ Λυσάνδρου.

Λύσανδρον τὸ Λακεδαιμόνιον ἐν τῇ Ἰωνίᾳ διατείλουσα, τὰ Λυκούργου φασὶ νόμιμα ῥίψαντα ἐπίπωνα ἄντα, διατεθρύφθαι τὸ βίον.

CAP. VIII.

De Lysandro.

Lysandrum Lacedæmonium ajunt, quum ageret in Jonia, Lycurgi molestas laboriosasque leges rejecisse, & vitam dissolute luxuriosaque habuisse.

Λύσαν-

Λύσανδρον τὸ Λακεδαιμόνιον) Ita Corn. Nepos. *Lysander Lacedæmonius*. Tullius in *Caione*. *Lysander Lacedæmonius, vir summæ virtutis*. Polyænus lib. I. *Strateg.* Λύσανδρος ὁ Λάκων. Diodorus lib. XIV. Λύσανδρος ὁ Σπαρτιάτης. At *Phylarchus* apud *Athen.* lib. 6. Lacedæmonium fuisse negat. Sed ex eo genere, quod ipsis Μόθακες dicebatur, quales liberi quidem, non tamen Lacedæmonii, cum Lacedæmoniorum filiis educabantur. & sic *Noster* ipse supra lib. XII. cap. 43. S. Eo ipso loco Auctor innuit *Mothacas* jus civitatis apud Spartanos obtinuisse, si Spartanæ unâ cum liberis disciplinæ innutriti fuissent. Hoc itaque modo *Lysander* Laco non natus, sed factus est. Lacedæmonii, inquit *Telles* apud *Stobæum* Ser. 158. τὸ μετὰ γόνυ τὸ ἀγωγῆς καὶ ἐμμείνοντα, καὶ ξένος, καὶ ἐξ εἰλωτός, ὁμοίως τῆς ἀριστοῦ τιμῶσι, cum qui educationis Spartanæ disciplinam subit & perfert, quamvis peregrinus & ex seruo sit, honorant ut optimum civium Quapropter *Phylarchus* & *Athenæus*, cum *Mothacas* negant Lacedæmonios fuisse, aut volunt eos non pleno jure civitatis, quo cæteri Lacedæmonii fruebantur, donatos esse, aut Lacedæmonios vocant τὲς ἰθαλλεῖς, *genuinos Sparta civis*, quibus utique *Mothaces* non veniunt annumerandi. Erant enim πολίτοισι καὶ ἀλλοτρίοι & ἀσπίτιοι cives. K.

Διατρυφῶν τὸ βίον) Propter consuetudinem, quam cum Jonibus habebat. Erat enim Jonum gens luxui & voluptatibus cumprimis dedita, ut alias monuimus. Historiam porro habet *Athenæus* lib. XII. cap. II. S. *Verisipellis* fuit *Lysander* & modo Jonum, modo Laconum more vixit. Non ita egit *Epaminondas*, ὃν σεφανῆσαι μὲν αἱ πόλεις ἐκάλεν δὲ ὠχνησόμενον· ὁ δὲ φοιτῶν αὐταῖς (εἰ γὰρ ἦν ἄλλως ποιῆναι μὴ ἐστὶ αἰτίαν ἔχειν τὸ ἐν ἀξιώματι) ἠελμῶς ὄξυς ἀπέπιεν, ἵνα, φησί, τὸ οἴκοι διαίτης *Epaminώδας* μὴ ἐπιλάθοιτο, quem urbes, quæ coronas ipse decreverant, invitabant ad convivium. ille vero epulatum veniens (si enim aliter fecisset vir tantæ auctoritatis, siue dubio male audivisset) acre bibit acutum; ne scilicet *Epaminondas*, inquit, διαίτην, cui domi assuevit, dediscat. *Synæsius* *Orat. de Regno* p. 20. *Plutarchus* de *Adulat.* de eodem & *Agæstilo*: πλείστοις ὁμιλήσαντες ἀνθρώποις καὶ τόποις καὶ βίαις τὸ παροῦτον ἦθος αὐτῶν πανταχῶς καὶ σολῆ καὶ διαίτη καὶ λόγῳ καὶ βίῳ διεφύλακτον. cum plurimis versati hominibus, locisque & vitæ generibus, ubique suos sibi mores, habitum, victum, linguam & vitam conservarunt. K.

ΚΕΦ. Θ.

CAP. IX.

Περὶ Λαμίας.

De Lamia.

Λάμια γένῃ ἢ Ἀττικὴν
ἑταῖρα εἶπεν, οἱ ἐκ τῆς Ἐλλά-
δος λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ γε-
γόνασιν ἀλώπεκες,

Lamia igitur scortum
Atticum dixit, Leones
Græciæ, Ephesi reddun-
tur vulpes.

Λάμια γένῃ) Inepte hæc, quisquis est qui argumenta ca-
pitum confecit, ab antecedentibus divulgavit, quibus cohærere de-
bent. etiam in MSS. omnibus connectuntur. Fuit autem Lamia
Cleanoris Atheniensis filia, tibicina Demetrii. vid. *Athenæum*
lib. XIV. S. In Lacedæmonios, domi pugnaces, non foris, ja-
ctum est scomma. vide *Paræmiographos* de proverbio: *Domi leo-
nes, foris vulpes, Aristoph.* in *Pæce*,

πολλὰ γὰρ δὴ μὲ ἠδίκησαν
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
ἐν μάχῃ δὲ ἀλώπεκες.

Sæpe enim me divexarunt
Dum domi quidem leones,
Vulpes autem in prælio,

Ubi Scholiastes, παροιμία ᾧ καὶ τὰς ἐν Ἀσίᾳ Λάκωνας ἀτυχήσαντας
οἴκοι λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ δὲ ἀλώπεκες. Proverbium à Lacedæmoniiis in
Asia malè rem gerentibus. domi leones, Ephesi vulpes: malè ibi le-
gitur Λάκωνες pro ἀλώπεκες. *Naxianzenus* in εἰς τὰ ἔμμετρα, vice
versâ

πίθηκος ἡμῖν ἀγτίως, λέων δὲ νῦν.

Modo qui erat simius, nunc stetit leo.

propius accedit *Epidictus Arriani* lib. 4. cap. 5. τὸ περὶ τῆς Λακεδαί-
μονίων λεγόμενον, οἴκοι λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ δὲ ἀλώπεκες, καὶ ἐφ' ἡμῶν
εἰρμόσφ, ἐν πολλῇ λέοντες, ἔξω δὲ ἀλώπεκες. K.

ΚΕΦ. Ι.

CAP. X.

Περὶ Διονυσίᾳ δύο γυναῖκας
ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀγαγόντῃ.

De Dionysio uno eodemque die
duas uxores ducente.

Ev

Εν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο γυναῖ-
 κας ἠγάγειο Διονύσιος, Δω-
 εῖδα ἔ Λοκείδα, καὶ Αει-
 σαμέτιον ἔ Ἰππαιεύς, Δίω-
 ρος δὲ ἀδελφὸν, καὶ παρ'
 ἑκατέραν ἐπαύειο ἐν τῷ μέ-
 ρει καὶ ἡ μὲν ἠκολούθει
 στρατομέγῳ, ἡ δὲ ἐπανιόντα
 ὑπεδέχετο.

Uno die duas uxores
 Dionysius in matrimoniū
 associavit, Doridē Locren-
 sem, & Aristanetam Hippa-
 rini filiam, sororem Dionis
 & cum utrisq; vicissim cu-
 babat. atq; altera sequeba-
 tur eum in bellis, altera re-
 versum excipiebat.

ἢ Αεισανέτιον τὸ Ἰππαιεύς) Falsissimum hōc nomen,
 in quo Nolter supra quoque lib. XII. cap. 47. lapsus est. Scriben-
 dum autem Αεισομάχην. Plutarchus in Dione: Διονύσιος αὖτις
 ἀγεται δύο γυναῖκας ἅμα, τὴν μὲν ἐκ Λοκρῶν, ὄνομα Δωεῖδα τὴν
 ἔ ἐπιχώριον, Αεισομάχην, θυγατέρα Ἰππαιεύς. Diodorus lib. XIV.
 de eodem, ἐμνησθῆσατο ἢ ἢ ἢ πολιτῶν τὴν ἐπισημοζατίαν Αεισο-
 μάχην. Valerius Maximus lib. IX. cap. 13. Dinarum eodem tempo-
 re, Aristomaches Syracusanæ ἔ Locrensis Doridis matrimoniis illigatus,
 neutrius unquam, nisi excussisse complexum petiit. Corrige, & scribe
 ex Plutarcho aliisque Doridis pro Cloridis. S.

παρ' ἑκατέραν ἐπαύειο) Ita & Romana editio. placuit non-
 nemini legendum παρ' ἑκατέρα ἀνεπαύειο conjuncta divellendo. sed
 vulgatam ego quidem non sollicitaverim. K.

Κ Ε Φ. ια.

CAP. XI.

Περὶ Περσῶν καταδωλώσεως,
 ἢ Ἰσοκράτης.

De subjugatione Persarum,
ἔ Ἰσοκράτη.

Λόγος τις εἰς ἐμὲ ἀφί-
 κητο, λέγων ἄξιον Ἰσοκρά-
 τῳ γράψαι ἔ ρήτορα τοῖς
 Πέρσαις καταδωλώσεως, ἥς
 ἐδωλώσαντο αὐτὰς Μακεδό-
 νες. τῷ γὰρ πανηγυρικῷ λόγῳ,
 ὃν Ἰσοκράτης τοῖς Ἕλλησιν

Accepi Isocratem rhe-
 torem in causa fuisse, quā-
 obrem Persæ in servitutem
 cogeretur à Macedonibus.
 Etenim Panegyricæ oratio-
 nis, quam Isocrates Græcis
 exhibuit, fama in Macedo-
 nis

ἐπεδεί-

ἐπεδείξατο εἰς Μακεδονίαν
 ἰλθεῖσα ἢ Φήμη, πρῶτον μὲν
 Φίλιππον Ἰπὶ τῆ Ἀσίαν ἀνέ-
 στησεν. ἀποθανόντι δὲ ἡ ἐκεί-
 νε Αλέξανδρον τῆ υἱὸν αὐτῆ,
 πατρῶων κληρονόμον, τῆ ὀρ-
 μῶν τῆ τῆ Φιλίππου διαδέ-
 ξασθαι παρεσκευάσασε.

niam pervenit, atque pri-
 mum quidem Philippum,
 adversus Asiam exstimula-
 vit. Illo vero mortuo, A-
 lexandrum filium ejus, he-
 redem paternorum omni-
 um, ad bellum à Philippo
 susceptum conficiendum
 adhortata est.

Ἐ γὰρ πανηγυρικῶ λόγος.) Quo decem, vel ut alii volunt,
 quindecim annis elaborato Græcos ad bellum Barbaris inferendum
 adhortatur. Testis ipse in oratione περὶ ἀντιδόσεως. Et extat oratio
 inter alias ipsius orationes. S. *Plutarchus in utrum Athenienses bel-
 lo an sapientia clariores?* Pericles, inquit, novem mensibus exactis
 Samum expugnavit & altiores gessit spiritus Agamemnone, qui de-
 cimo anno Trojam cepit. *Ἰσοκράτης δὲ μικρῶ τρεῖς Ολυμπιάδας
 ἀνήλωσεν, ἵνα γράψῃ τῆ πανηγυρικὸν λόγον. Ἰσοκράτης δὲ τρεῖς
 Olympiadas conscribendæ orationi, quæ Panegyrica dicitur, impen-
 dit ὧσ. σκόπει δὲ σοφιστικὴν μικροφροσύνην, τὸ ἑνωτὸν μέγεθος
 εἰς ἓνα λόγον καθαναλίσκεσσαν. vide quæso Sophisticam in minimis cu-
 riositatem abjectumque animum, nonnam vitæ partem uni orationi do-
 nantem ibid. K.*

ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἀνέστησεν.) Ita ut se ducem Græcis profiteretur
 futurum, si Ahiæ bellum inferre vellent. Vide Justin. l. IX.
 cap. 5. S. *Philostratus lib. I. de Vit. Sophist. Dianem Ephesium &
 Philosophum Academicum eo nomine Sophistis accensitum ait,
 quod τῆ Φιλίππου ὀρῶν χαλεπὸν ὄντα τῆς Ἑλλήσιν, ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρα-
 τεύειν ἐποίησε, καὶ πρὸς τὰς Ἑλλήσας διεξῆλθε λόγον, ὡς θεὸν ἀκολυ-
 θεῖν στρατεύοντι καλὸν γὰρ εἶναι καὶ τὸ ἔξω δευλεύειν ἐπὶ τῶ οἴκῳ ἐλυ-
 θεῖσθα, cum Philippum Græcis gravem esse videret, expeditionis ei in
 Asiam Auctor fuerit ὧ ad Græcos orationem habuerit, suaseritque se-
 querentur (Philippum.) pulchrum enim esse (inquit) exterarum gen-
 tes sub jugum mitti, postquam domi libertas salva stabilitaque fuerit. K.*

ΚΕΦ. ΙΒ.

CAP. XII.

Πῶς ὁ Μέτων ἐρρύσατο ἐαυ-
τὸν τῷ ἐξόδῳ, καὶ πῶς Ὀδυσσεύς
μανίας.

*Quomodo Meton seipsum ab
expeditione liberavit, & de
infania Ulyssis.*

Μέτων ὁ ἀστρονόμος,
μελλόντων ὅτι τῇ Σικελίαν
πλεῖν τῶν Αθλιωίων ἤδη τῷ
στρατιματάτων, καὶ αὐτὸς εἰς
τὸ τῆς κατὰ λόγους σαφῶς
διὲ ὀπιζάμενος τὰς μελλέ-
σας τύχας, τῷ πλεῖν ἐφυ-
λάττετο διεδιδώς, καὶ σπύ-
δων τῷ ἐξόδῳ ἐαυτὸν ῥύσατο.
ἔπειτα διὲ ἕδεν ἔωρατιν,
ὑποκρίνατο μανίαν, καὶ
πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἔδρασε
πισώσασθαι τὴν τῷ νόσῳ διόξαν
βεκλόμενος. ἐν δὲ τοῖς καὶ
τὴν σιωοικίαν τὴν αὐτῆ κατέ-
πορησεν. ἐργετνία διὲ αὐτῆ
τῇ Ποικίλῃ. καὶ ἐκ τέτῃ
ἀφῆκαν αὐτὸν οἱ ἄρχοντες.
καὶ μοι διοκεῖ ὁ Μέτων ἀμει-
νον ὑποκρίνασθαι τὴν μανίαν
τῷ Ὀδυσσεύς τῷ Ἰθακησίῳ
ἐκείνον μὲν γὰρ ὁ Παλαμήδης
κατεφώρασε, τῷτον διὲ Ἀθη-
ναίων ἕδεις.

Meton astronomus,
quum Atheniensium copiam
jam in Siciliam navigatio-
nem instituerent, ipse quo-
que referebatur in catalo-
go: quumq; perspicue pla-
neq; futura pericula cog-
novisset, magno cum metu
navigationem vitabat, stu-
debatq; immunis ab expe-
ditione fieri. Postquā nihil
proficeret, simulabat infa-
niam: atq; quum alia mul-
ta perpetrabat, ad verifimi-
lem morbi opinionē red-
dendā, tum etiam univer-
sam domum incendebat,
ignique consumebat, quæ
vicina erat Pœcilæ, quam
ob causam principes eum
dimiserunt. Atque, ut mea
fert sententia, longe calli-
dus simulando præ se tulit
infaniam Meton, quam

Ulysses Ithacensis. Hunc enim Palamedes deprehen-
dit & redarguit, illum vero nemo Atheniensium.

Μέτων) De hoc supra actum est. Historiam habet *Plutarchus* in *Nicia* & *Alcibiade*. S.

ἐπὶ τῷ Συρακίαν) Ad bellum cum Syracusanis gerendum, quo postea Atheniensium opes fractæ, ipsæ etiam Athenæ à Lacedæmoniiis captæ sunt. Consule *Justinum* lib. IV. cap. 4. & sequentibus. S.

εἰς τὸν ἑκατόλογον) Ipse erat unus è catalogo. ἐν κατόλογον autem ille dicitur esse, qui in numero militiæ urbanæ censetur, & si res ita ferat, una cum delecta civium manu in bellum proficisci cogitur. Senes belli immunitatem nacti, ὑπὲρ τὸν κατόλογον, supra catalogum erant. Inde κατόλογον ποιεῖσθαι est militem legere urbanum ex ipsis civibus. *Thucyd.* lib. 6. ait Athenienses ἐν κατόλογον ex delectis civium in Siciliam misisse mille quingentos gravis armaturæ milites. sequior ætas pro κατόλογον dixit *Lista*. *Gloss.* *Lista*, ἢ ἐπὶ τῆς ἀριμοῦς καμπῆ. Verbâ esse corrupta Homericæ pæne oculi viderint. *Vulcanius* legit, ἢ ἐπὶ τῆς ἰπποδρομοῦς καμπῆ. malim, ἢ ἐπὶ τῆς ἀριθμοῦς κάμπη. *Lista*, quæ super numeros canipi est. Notum ex *Vorifco*, *Zonara* & aliis, quod ἀριθμοῦς sint numeri militares, *legiones* sc. quorum numerus in listam quam vocant missus erat. *numerorum* ductor &c. K.

ἐαυτὸν) *Plutarchus* ait voluisse eum filium, quem habebat unicum, discrimini eripere, non seipsum, potuit tamen utrumque factum esse. K.

ποικίλια) *Gesnerius* *Ποικίλη* corrigit, recte mea sententia: Est enim *Ποικίλη* porticus nota Athenis, in qua Stoicis docere mos fuit, & sic MS. C. nisi quod deleverit quispiam & vulgatum substituerit. S.

Παλαμῆδης) *Hyginus* *Fab.* XCIV. *Philostatus* in *Heroicis*. τὸ δὲ λόγον, ὃς πολλοῖς τῶν ποιητῶν εἰρηγία, ὡς στραῖδοι μὲν ἐπὶ τῷ Τροίαν ἢ Ἐλλάς, Ὀδυσσεύς δὲ ἐν Ἰθάκῃ μανίαν πλάττειτο, καὶ πρὸς ἀρσένω εἶναι βῆν ἰππῶν συμβαλῶν. Παλαμῆδης τε αὐτὸν ἐλέγξειε τῷ Τηλεμάχῳ, ἃ φησὶν ὑγιᾶ εἶναι, Historiam, quam multi *Poëtarum* canunt, quod Græcia quidem Trojanam expeditionem susceperit, *Ulysses* autem in *Ithaca* insaniam mentitus bovem equo ad aratrum junxerit, *Palamedes*que ei, obiecto jumentis *Telemacho*, larvam detraxerit, nihil sani habere dixit (*Protesilaus*.) K.

ΚΕΦ. 12.

CAP. XIII.

Περὶ Πτολεμαΐε Δεργεσίας. *De Ptolemæi munificentia.*

Πτολεμαῖόν φασι τὸ Λά-
 γος καταπλατίζοντα τὰς
 φίλους αὐτοῦ, ὑπερχαίρειν.
 ἔλεγε δὲ ἀμεινον εἶναι πλα-
 τίζειν, ἢ πλατεῖν.

Ptolemæum filium La-
 gi maxima cum voluptate
 ajunt amicos suos locu-
 pletes effecisse. Dicebat e-
 nim : Melius est ditare,
 quam ditescere.

ὑπερχαίρειν) Faber sic hoc loco : lege ὑπερέχαιρειν, phrasis
 Attica, quam & Latini Comici usurparunt. S. Quo pacto ὑπερέ-
 χαιρειν cum καταπλατίζοντα conveniat, fateor me nescire. videtur
 necessario ὑπερχαίρειν retinendum. K.

πλατεῖν) Magna Principum & cælestis virtus est, ditare
 suos, non nudare. Indignum enim tanta majestate, accipere ab
 aliis, quod magnificentius dare poterat. Unde Imperatores Ro-
 mani, cum ad regnum transirent, privatas opes suis distribuebant
 amicis. Chrysol. Ser. XXIII. Est consuetudinis, est animi felicitis, ut
 adscitus ad regnum, quod fuit proprium, quod privatum, mox paren-
 tibus, mox propinquis, civibus indigentibus liberaliter prorogare : ne
 sit mendicus animo, qui censu functus & honore. Hinc intelligen-
 dus Antoninus Pius, qui, cum ab uxore argueretur, quasi parum
 quid suis largiens, dixit : Stulta, posteaquam ad imperium transivi-
 mus, & illud, quod habuimus ante, perdidimus. Ita olim à di-
 tandis aliis ipsum imperium auspicati sunt Principes!

ΚΕΦ. 13.

CAP. XIV.

Περὶ Ομήρου ἑπεῶν, καὶ
 ποιήσεως.

*De Homeri carminibus &
 poetis.*

Ὅτι τὰ Ομήρου ἔπη ἑρό-
 παλαι διηρημένα ἦσαν οἱ πα-
 λαίοι οἷον ἔλεγον, τὴν ὅτι

Veteres Homeri carmi-
 na in certas partes distribu-
 ta cecinerunt. Nominabāt
 enim ab argumento diver-

ναυσί

ναυσι μάχῳ, ἢ Δολωνίαν τινὰ, ἢ ἀεισεΐαν Ἀγαμέμνονος, καὶ νεῶν κατάλογον, καὶ πῶς Πατρόκλειαν, καὶ λύτρα, καὶ ὅππῃ Πατρόκλω ἄλλα, καὶ ὄρκίων ἀφάρισιν. ταῦτα ὑπὲρ τῆς Ἰλιάδος. Ὑπὲρ δὲ τῆς ἐτέρας, τὰ ἐν Πύλῳ, καὶ τὰ ἐν Λακεδαιμόνῳ, καὶ Καλυψῆος ἀντρῶν, καὶ τὰ περὶ τῆς χερσίδαν, Ἀλκίνας ἀπόλογοι, Κυκλωπῶν, καὶ νεκρῶν, καὶ τὰ τῆς Κίρκης, Νίπτρα, μνηστῆρων φόνοι, τὰ ἐν ἀρχῶ, τὰ ἐν Λαέρτῃ.

Ὁφείδης δὲ Λυκῆργος ὁ Λακεδαιμόνιος ἀθρόαν πορῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκόμισε τὴν Ὀμήρου ποίησιν. τὸ δὲ ἀγῶγιμον τῆτο ἐξ Ἰωνίας, ἠνίκα ἀπεδήμησεν, ἦγαγῃ. Ὑστερον δὲ Πεισίστρατος συναγαγῶν, ἀπέφηνε τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν.

fas partes, ut pugnam juxta naves, Doloniam, vel Dolonis mentionem, Strenuitatem Agamemnonis: Ad hæc, Navium catalogum, Patrocleam, & redemptionis mercedem, & Certamina in honorem Patrocli instituta, & Juramentorum violationem, atque hæc quantum ad Iliada pertinet. Quod vero ad alteram, Res in Pylo gestas aut Lacedæmone, & Calypsus specum & Ratem, Alcinoi apologos, Cyclopiam, Necyam, id est, de mortuis vel manibus tractationem, & res Circes, lavationem, Procorum cædes. De iis quæ in agro facta sunt, quæ apud Laërtem.

Sero autem Lycurgus Lacedæmonius, universam Homeri poësin simul in Græciam importavit has veluti farcinas secum ex Jonia, quum eo peregrinationem suscepisset, referens. Postmodum verò Pisistratus collectis in unum omnibus, Iliadem & Odysseam confecit.

ἢ δὸν οἱ παλαιοὶ) Sic legas apud Theonem τὴν ὁπλοποιΐαν, in capite de descriptione, ubi vide quæ notavi. S. ὁπλοποιΐα, breviter ut dicam, est Ilias Σ. quia in ea Achilli nova arma à Vulcano cula sunt. Eustath. ibid. K.

τὴν ἐπὶ ναυσι μάχην) Est Ilias N. ut ab *Eustathio* docemur. S. Pugna ad naves Græcorum depugnata inter vulgatas picturas parietes olim implevit. Qua occasione lepidum *Epigramma* factum est in militem timidum, lib. 2. *Epigr.* quod ita se habet:

γράφῃ τὴν ἐν ναυσι μάχην, Καλπύρνη δὲ στρατιώτης,
ὡς ἔθ' ἔστιν, ἰδὼν τὴν ἐπὶ ναυσι μάχην
ἄσφυκτὸν καὶ χλωρὸν &c.

Picta videns, ut mos, miles *Calpurnius*, illa

Quæ propter *Grajas* prælia facta rates.

Concidit exanimem referens *Manotius* heros,

Et clamat, vinum, *Troia* turba, cape!

Vix tandem integrum sentit sine vulnere corpus,

*Picturæ*que lubens *lyra* professus abit.

Accius de hac pugna drama in theatrum produxit, quod inscribitur ἐπὶ ναυσι μάχην, apud *Nonium* p. 763. K.

Δολωνίαν) *Iliad.* K. sed apud *Eustathium* per e scribitur. S. *Et Δολώνεια*, secundum antiquum *scriptio*nis modulum, vid. *Rhanoirium* in *δολωφονία* καὶ *νυκτεργασία*, quæ etiam nomina sunt *Iliad.* hujus. K.

Αεϊσειαν) *Ilias* Λ. νεῶν καὶ ἀλογῶν est *Ilias* Β. Πατρόκλεια est *II.* Π. λύτρα, scilicet *Ἐκτορῶν*, ut habet prædictus auctor, est *II.* Ω. ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄλλα *Ilias* Ψ. dicitur & ἐπιτάφῳ. Ὀρκίων ἀφάνισις & σύγχυσις vocatur *Ilias* Δ. S.

νεῶν καὶ ἀλογῶν) Non est tota *Ilias* β. in duas enim illa partes descripta, quarum prior dicitur *Ἀφύπτερον*, posterior *Βοιωτία* vel καὶ ἀλογῶν νεῶν. vide *Strabonem* lib. 1. p. 12. & ibi *Casaub.* *Ilias* ι. inscribitur *Διὶ*, quo nomine *Iliad.* ι. quoque pars venit ultima, ut ex *Platonis Cratylō* videre est p. m. 64. *Edit. Basil. Gr.* Prior enim *πρῆσθῆια* dicitur *Straboni* l. c. quamvis *Casaub.* ibidem in alia omnia eat. vide & *Philostrat.* in *Heroicis* p. 709. *Edit. Parisien.* *Ilias* γ. olim dicta ὄρκοι, vel *μονομαχία* *Ἀλεξάνδρου* καὶ *Μενελάου*. *Ilias* δ. nuptiationem habet ὄρκιον σύγχυσις. *Gloss. Philox.* *II.* ε. *Διομήδης* ἀεϊσειά &c. quæ apud *Eustathium* inquitur. K.

ὑπὲρ τῆς ἑτέρας) Id est *Odyssææ*, cujus *Rhapsodia*, quæ τὰ ἐν πολλῷ inscribitur, est *rhapsodia* Γ. quæ ἐν *Λακεδαιμόνῳ* *rhapsod.* Δ. quæ *Καλυψῆος* ἀντίποι. Ε. est, quam & τὰ πρὸ τὴν *Χρῆστιάαν* nominant. Quæ *Ἀλκιον* ἀπίλογοι est *rhapsod.* Η. quæ *Κυκλωπία*

κλωπία, rhaps. I. quæ Νεκύα, rhaps. Ω. quæ Κίρκης νύκτωρ, K. quæ μνηστῆρων φόνοι, X. τὰ ἐν ἀρχῇ &c. puto esse rhaps. Ω. in ista enim rhapsodia de hoc argumento agitur. S.

Κυκλωπία) Solæcisimus fuerit, ait Faber, ni legas τὰ περὶ ἐὶ Κυκλωπίαν. S. Qui potest Δολωνίαν tolerare in *Iliade* idem & Κυκλωπίαν facile concoquet in *Odyssea*. nec Græce dixeris τὰ περὶ Κυκλωπίαν, sed τὰ περὶ Κύκλωπας vel Κύκλωπας. Κυκλωπία enim jam per se designat τὴν περὶ Κόκλωπας πραγματείαν, ut *Οδύσεια* librum de rebus ab Ulyssæ gestis. K.

τὰ ἐν Λαέρτη) *Cassaub.* l. c. in *Strabon.* legit τὰ ἐν Λαερτῇ forte Λαέρτι, estque pars illa *Iliad.* ω. quæ continet Ulyssis ἀναγνώσισμὸν apud Laërtem. K.

ἀθρόαν) Id est, συνηγημένῳ εἰς ἓν σωματίον, in unum corpus redactam, cum antea dispersa circumferretur per rhapsodias. *Ulpianus* ad *Sabinum* 32, l. si *Homeri corpus sit legatum, & non sit plenum, quantacunque partes hodie inveniantur, debentur.* ipsa etiam *Ilias* dicitur σωματίον ἔσθ' Ὀμήρου, *Homeri corpus, Hesych.* in *Ιλιάδι.* confer *Longinum* περὶ ὑψέως c. 8. quibus accinit *Ausonius.*

Quique sacrum laceri corpus collegit *Homeri,*
Atque notas spuris versibus apposuit. K.

εἰς τὴν Ἐλλάδα) Ex *Creta*, ait *Plutarchus*, ubi etiam ante posteri *Creophyli* servabant. Adscribam verba ejus, quomodo leguntur in *Lycurgo*. Εκεί (host est in *Creta*) καὶ τῆς Ὀμήρου ποιήμασιν ἐντυχῶν πρῶτον, ὡς εἶπε, ὡς δὲ τῆς ἐκγόνοισι Κλεοφύλα τοῖς ἀφαιρημένοις καὶ καλῶν ἐν αὐτοῖς τὴν πρὸς ἠδονὴν καὶ ἀκρασίαν ἀφαιρέσει τὸ πολιτικὸν καὶ παιδευτικὸν ἐκ ἐλάττωσθαι ἄξιον σπευδῆς ἀναμειγμένον, ἐγράψατο περὶ ὧν, καὶ σωθήσεται ὡς δεῦρο κομιῶν. ὡς γάρ τις ἤδη δόξα ἔπαυσιν ἀμαυρῶσθαι τῆς Ἐλληνικῆς ἐπέκλυτο δὲ ἔπολλαι μέρη τινὰ ἀπορῶν τῆς ποιήσεως ὡς ἔτυχε ἀφαιρημένων. γνωρίσθαι ἢ αὐτῶν καὶ μάλιστα πρῶτον ἐποίησε *Λυκῆργος*. Patet ex his verbis, ea quæ de *Homeri* carminibus *Noster* refert, de universo ejus opere, non partibus, accipienda esse. Nota porro, ab *Heraclide* in republica *Spartanorum* eadem tradi, sed pro *Κλεοφύλα* scribi *Κρεοφύλα*. Consule omnino, quæ notavit *Anonymus* ad *Longinum* cap. 5. ex *Stephano*. S. Ex *Ioniam*, ut ait *Noster*, ubi apud *Creophyli* posteros asservabatur. cum *Nostro* faciunt plerique omnes, & *Plutarchus* ipse. Dabo locum integrum ex vitâ *Lycurgi*: δὲ τὸ ἔσθ' Ἐλλάδος ὁ *Λυκῆργος* ἐπ' Ἀσίαν ἐπέλθουσι, βελόμην ὡς λέγει, ταῖς Κρητικαῖς διαίταις ἐτέλεισιν ἔσθαι καὶ αὐτῆραῖς τὰς Ἰωνικὰς πολυελείας καὶ τρυφὰς, ὡς περὶ
ἰατρῶς

ιατροῦ σώμασιν ὑγιεινοῖς ὑπἄλα κῆ νοσώδη παραβαλῶν, ἀποθεωρῆσαι τῶν ἀφροσῶν τῶν βίων κῆ τῶν πολυτελειῶν· ἐκεῖ δὲ κῆ τοῖς Ὀμήρῳ ποιήμασιν ἐντυχῶν &c. ἐ Creta Lycurgus in Asiam solvit eo, ajunt, anti- mo, ut victum Creiensium, vilem sanè & asperum, cum Ionum sumptuo- so luxu componens, differentiam sobrii victus & luxus propius con- templatetur, quemadmodum medicus sana comparat corpora cum sub- agris & morbofis : ibi vero (in Asia scil. & in specie Jonia) etiam in Homeri incidens poemata, &c. Creophylus etiam, poëta Epicus, & , ut quidam volunt, gener Homeri Samius fuit aut Chius, adeo- que ejus posterii, qui Homericorum poematum capfarii, non alibi locorum quærendi sunt. Imo sunt, qui Homerum Lycurgi tem- poribus vixisse volunt. Cicero *Tusc. Quæst.* Lycurgumque in Chio cum Homero collocutum Strabo lib. 10. ex Ephoro. quod tamen ratio temporum non admittit. v. *Samson. Chronicon.* P. 3. p. 21. K.

Πεισιστράτης) Hæc Ælianum sui oblitum scripsisse ait *Scaliger* lib. I. Poët. cap. 41. At contra probat idem *Cicero* de Oratore lib. III. *Quis doctior iisdem illis temporibus, aut cujus eloquentia literis instructior fuisse traditur, quam Pisistrati, qui primus Homeri libros, confusos antea sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus.* Habet eadem *Gellius* lib. VI. cap. 17. *Pausanias* lib. VII. *Suidas* in Ὀμηρῳ. *Epigr. Vet.* lib. IV. cap. 4. *Eustath.* II. A. Adde, quæ notavi supra lib. VIII. cap. 2. S. Confer *Dionysium Thracem* MS. apud *Langbainium* notis ad *Longin.* König.

ΚΕΦ. ιε.

CAP. XV.

Περὶ ἀνοήτων τινῶν ἄγαν·

De quibusdam supra mo- dum fatuis.

Φασὶ παχύτατον γυῖός τὴν διάνοιαν, οἱ δὲ κωμωδίας ποιηταί, τὸ δῆγμα ἔχοντα ἀδιακόνιστον, Πολύδωρόν τινα· καὶ ἄλλον Κοκυλίωνα ὄνομα, ὅσπερ τὰ κύματα

Comici poëta, Polydo- rum quendam stupidissima mente fuisse referunt, cu- temq; durissimam, adeo ut pungēdo transigi non pos- set, habuisse. Item alium quendam Cæcylionē, qui

Vv 2

πείθεται,

ἡείθμη ὑπὸ τῆ ἀγαστανίας. λόγῳ δέ τις ἢ Σαννυρίωνα τοῖστον ἡγέσθαι, ὅς ἐν τῇ ληκυθῶ τῆ κλίμακα ἐζήτη. καὶ Κόροιβον ἢ, ἢ Μελιτιάδῳ ἢ ἐκείνης ἀνοήτης φασίν.

fluctus præ nimia stoliditate numerate conabatur. Fama est, similem his extitisse Sannyrionem, qui in lecytho scalarum gradus quærebatur, item Corœbum & Melitiadem fuisse habetissimi ingenii memoriæ proditum est.

ἀδελφόνισον) Gesner. corrigit, ἀδελφένητον & addit: Vulgæus videtur ἀδελφόνισον legisse, vertit enim illæsam ab incendio, aliisque periculis. Sed Vulgatum habet etiam editio Romana, videturque nil mutandum, cum hæc vox Græcis signet stupidum, & carentem sensu. Hesych. ἀδελφόνισον, ἀνοήτην, ἀπρωτον. S. ἀδελφόνισον δέρμα notat corium nulla exercitorum quasi limâ tenuatum, nullo pulvere subactum. κορίζειν enim est in pulvere exerceri, quod ipsum corpora habili mollitie, tractabilique afficit teneritate, & spissam cutem poris apertis ἀνοήτικότεραν facit. Vulgo enim creditum, crassum & obduratum corium prode ingenium itidem crassum & pingue. παχύδερμος certè Stolidum Græcis notat, &, ut Comicus ait, corio Elephanti circumiectum. Sunt, inquit Plinius lib. IX. cap. 29. qui subtilitatem animi constare non tenuitate sanguinis, putent, sed cuius operimentisque corporum magis aut minus bruta esse, ut ostrea & testudines, boum tergora, setas sunt ob stare tenuitati immanentis spiritus, nec purum liquidumque transmitti: sic & in homine, cum crassior callosiorve excludat cutis: ceu vero non crocodilis & duritia tergoris tribuatur & solertia. Hinc facile dari posset descriptio hominis δέρμα ἀδελφόνισον habentis. vide Aristot. lib. 2. de Anima & ibi Philoponi comment. Notæ Königiana, pro ἀδελφόνισον, una literula superadditâ legunt ἀδελφένισον, qua voce autor alibi utitur, nimir. lib. 12. Hist. Animal. cap. 44. significatque jaculo impenetrabilis. K.

Πολυδώρον) Eustathius Odyss. K. scribit πολύωρον & Σάνναν & Μελιτιδην. Verba, quia proximè huic faciunt, adscribo. Τὸν μωρὸν Σάνναν καλεῖσθαι ὡς δὲ πρὸς κυρεῖς οὐνόματος, ἢ παράγεται Κρατίνοσ. ἐξ ἐκείνων δὲ ἢ Κοροίβουσ τινὰσ ἀποσκόπιον, μαθόντεσ τινὰ Κόροιβον εὐήθη, Μυγδόνα φεύγα τὸ γένος. ὁμοίωσ ἐγνωμῶν ἢ τῆ Μαιμάκαρον ἢ τῆ Αμφιετιδην ἢ ὁ Μελιτιδὴσ ἀριθμῶν τὸ μὴ ἐπίσασθαι λέγεισθαι.

λέγεται, εἰ μὴ ἄχρι τῆ πεντε. ὡσαυτὲρ δὲ τέρας ἢ ἰσορῖα λόγος ἠξιώ-
σεν ἐν οἷς καὶ τὰ κύματα μετῆνεν Πολύωρον. Adde his *Swidam* in
γίλοι. *Aristophanem* in *Ranis*, quæque illic notat *Scholias* ex
Didymo. S.

ἐν τῇ ληκίθῳ) λήκυθῳ est, teste *Hesychio*, τὸ μετὰ τὸ λαυ-
κανίς καὶ αὐχένῳ. Quod nisi fallor, hoc loco notat asperam arte-
riam, in qua cum circuli sint eminentiores, gradus hic eos inter-
pretatus esse videtur, quibus voces ascendant & descendant, MSS.
B. & C. habent ληκυθία. S. *Simplicius* & magis pro stolido illo
fuerit, vocem λήκυθῳ in protrita sua significatione sumere, qua
notat *amprillum oleariam*. in illa enim ille quæsitit scalam, non in
hominis aspera arteria. Quis enim affirmaverit, *Sannyrionem*
fatuum hanc chirurgicam & alias inusitatam vocis λήκυθῳ signi-
ficationem unquam didicisse? K.

ΚΕΦ. 15.

CAP. XVI.

Πεὶ Ἀπολλωνιατῶν, καὶ τῆ
αὐτῶν χώρας, καὶ περὶ
Ἐπιδάμνης.

*De Apolloniatis, & ipsorum
regione, atque Epidamno.*

Ἀπολλωνιάται πόλιν οἰκῶσι
γείτονα Ἐπιδάμνης ἐν τῷ Ἰο-
νίῳ κόλπῳ, καὶ ἐν τοῖς πλεονίστοις
αὐτῆς χωρίοις ἀσφάλις ἐστὶν
ὄρυκτη, καὶ πιμωλᾶ, τῆ αὐτὸν
ἐκ τῆ γῆς ἀνατέλλουσα τρόπον,
ὅν καὶ αἱ παλαιοὶ πηγαὶ τῆ ὑδά-
των. ἐ πόρρω ἢ καὶ τὸ ἀθάνα-
τον δεικνύουσι πῦρ. ὃ ἢ κατό-
μνος ἐστὶ λόφῳ ὀλίγῳ, καὶ
ἐπὶ εἰς μέγα δίκηει, καὶ ἔχει
περίβολον ἔ πολὺν, ὅζει δὲ
θεῖς καὶ συπληθείας. καὶ περὶ
αὐτὸν ἐστὶ δένδρα δὲ θαλάσῃ, καὶ

*Apolloniatarum urbs fi-
nitima est Epidamno, sita
in Jonico sinu: atq; in pro-
ximis, vicinisq; circa ipsam
locis fodina bituminis ha-
betur, non aliter quam ple-
ræq; fontium scaturigines
aquam, sic illa bitumen e-
mittens, replensq; locum.
Non procul etiam sempi-
ternus ignis ostenditur. Ar-
dens vero collis est non ita
magnus, neque ingens spa-
cium occupans, neque
longum ambitū comple-*

ctens, sulphur autem & alumen olet, circumque ipsum

πολλὰ χλωρὰ, καὶ τὸ πῦρ πολυσίον ἐνακμάζον ἐδὲν λυπεῖ, ἔτε δὲ τὸ φύλῳν βλάστω, ἔτε τὴν τεθληῖαν. καίεται δὲ τὸ πῦρ, καὶ νύκτα, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ διέλιπον ἐδέποτε, ὡς Ἀπολλωνιάται λέγουσι, ὅτιν τε πολέμῳ τῷ πρὸς Ἰλλυριῶς συμβάντι αὐτοῖς.

Apolloniata, ante bellum, quod cum Illyriis gesserunt.

Ὅτι Ἀπολλωνιάται ξηνηλασίᾳ ἐποίησαν καὶ τὸ Λακεδαιμόνιον νόμον. Ἐπιδάμνιοι δὲ ἐπιδημεῖν καὶ μετακίεῖν παρέχον τῷ βαλομένῳ.

urbem migrandi incolendique faciebant.

pulcherrima sunt arbusa, multaue loca viridantia, quæ nihil ab incendio vicino læduntur, neque quod ad germina, neque quod ad viriditatem plantarū attinet. ignis vero dies noctesque perseverat, neq; desit unquam, ut inquit Apolloniata ad legis

Laacedæmoniorum regulam peregrinos urbe expellebant: Epidamnii vero potestatem omnibus in suam

ἀσφάλτε ὀρυκτῇ) Habes hæc omnia apud *Strabonem* lib. VII, ex *Posidippo*, quem forte *Noster* secutus est. S.

καϊόμηνος λόφος) πέτραν vocat *Strabo*, nomine *Νυμφαῖον*. De qua vide & *Dionem* lib. XLI. & *Plutarch.* in *Sylla*, quos laudat *Cassaubonus*. S.

πολλὰ χλωρὰ) Non dubito, quin lector eruditus legere malit, πῶα χλωρὰ, herba viridis, pabulum herbescens. Vult enim Auctor locum indicare & arboribus & herbis gignendis felicissimum, ita, ut ignis non procul terra emicans fovere potius videatur quam lædere arborum florem & solum pabuli ferax i. e. τὴν τεθληῖαν. vide *indicem* in πῶα. Lucem emendationi dabit *Seneca Epist.* 79. In *Lycia*, inquit, regio notissima est, *Ephesion* incolæ vocant, perforatum pluribus locis solum, quod sine ullo nascentium damno ignis innoxius circumi. Læta itaque regio est, & herbida (τεθληῖαν & πῶαν χλωρὰν describit) nō flammis adurentibus, sed tantum vi remissa & languida resurgentibus. *Strabo* lib. 12. *Geograph.* de *Cappadocix* monte *Arigæo*, qui quidem nemore est obfusus, ἀλλ' οἱ ὑποκείμενοι τῷ δρυμῶ τόποι, καὶ αὐτὶ πολλαχῶς πυρὰ ἔχουσιν· ἅμα δὲ καὶ ὑψυδροὶ εἰσὶ ψυχρὰ ὕδατι. ἔτε δὲ πρὸς ἔτε

Ἐὐδαλῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκκύπτοντο, ὥστε καὶ ποᾶζειν τὴν πλεί-
 στω. ubi etiam τὸ ποᾶζειν *herbosum esse igne non impediri ait.* vide
Leonicum Thomæum lib. I. cap. 85. Var. Histor. imprimis Aristotelem
ἑὶ δαυμασιῶν ἀκρομάτων p. m. 1102. à quo Noster hunc locum
tantum non quoad verba sumpsit, & ego emendationem mutuatus
sum ab eodem. Dion Cassius agmen claudat qui XLI. de eodem i-
gne ait, quod terram, in qua existit minime exurit aut arefacit, ἀλ-
λά καὶ ποᾶς καὶ δένδρα καὶ πάντα πλησίον θάλλοντα ἔχει, sed herbas arbo-
resque proximè germinantes habet. K.

τεθνηῶν) Faber corrigit τὴν δὲ θάλειαν, invito Cypero,
 qui hanc vocem utpote & alibi usitatam Nostro, putat retinendam.
 vide lib. III. Obs. cap. 15. S. Τεθνηῶα satis proba vox, de qua
 videatur Phavorinus in τεθαλιῶα. Noster Hist. Anim. lib. 2. cap. 36.
 δένδρον τεθνηῶα, arbor virens. vid. indicem in θάλλω. Cæterum huc
 faciunt que Methodus in Synopsi explicat. diCTOR. Apostol. apud Photium
 scribit: Ἐθεασάμην ἐν Ὀλύμπῳ ἐγὼ (ὄρεθ δὲ εἶναι ὁ Ὀλυμπὸς τῆς
 Λυκίας) πῦρ αὐτομάτως καὶ τὴν ἀκρωρείαν ἔ' ὄρεα κάτωθεν ἐκ τῆ γῆς
 ἀναδιδόμενον, ἑὶ δὲ πύργον φυτὸν ἐστίν, ἔτω μὲν δὲ θαλῆς καὶ χλοε-
 ρὸν, ἔτω σύσκιον, ὡς ὑπὸ πηγῆς μᾶλλον αὐτὸ βεβλασηκέναι &c. ἔ
 μόνον ἔ καλῶ φλέγει τὸ φυτὸν τῆτο, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἀκραιότερον ὑπάρ-
 χει, εἰ καὶ τῆ φύσεθ δὲ καυσον, καὶ ταῦτα ἑὶ αὐτὰς αὐτῆ τοῖς ῥίζαθ
 ἔ πρὸς ἐντυφωμῆθ. vidi in Olympro (mons est in Lycia situs) ignem
 sponte sua in summa montis ex terræ visceribus erumpentem; circa
 montem planta pyragneus vel vitex major, adeo floret, viretque, ἔ
 tam densam spargit umbram, ac si à fonte quodam florem suum ha-
 beat. &c. non tantum non comburitur planta illa, sed potius magis
 efflorescit, uti natura possit facile comburi, idque igne circa ipsas ejus
 radices existente. K.

καὶ τὴ Λακεδαιμόνιον νόμον) De qua Plutarch. Infit. Lac.
 & Damascenus apud Stobæum serm. XLII. S. Aristot. lib. 2. Po-
 lit. cap. 9. K.

ΚΕΦ. ΙΖ.

CAP. XVII.

Παροιμία, καὶ ἑὶ Φρυνίχθ.

Proverbium, ἔ de Phry-
 nicho.

Αειθρόν σφικῶν πτήσσει
 , Φρυνίχθ, ὡς τις ἀλεκτρυών.
 παροιμία ἑπὶ τῶν κακῶθ τι
 πασχόντων. ἑπικεινομένθ

Vesparum examen me-
 tuit Phrynichus, velut gal-
 lus gallinaceus : Prover-
 bium convenit in eos, qui

ῥῳ Φρυνίχῃ τῷ τραγικῷ τὴν *damnum patiuntur. Quū*
 Μιλίτη ἀλωσιν, οἱ Ἀθωαῖοι *enim Phrynichus tragicus*
 δρακύναντες ἐξέβαλον δι- *Mileti captivitatem age-*
 σοικότα κὶ ὑποπλήσαντα. *ret. Athenienses metuen-*
tem perhorrescentemque lacrymantes eiecerunt.

Ἀειθρὸν σφηκῶν). Imo scribe potius, *Ἀεισοφάνης σφηκῶν*, hoc est. Aristophanes in Comœdia ejus nominis, quæ hodieque extat. Sic eruditissime *Leopardus* lib. II. Emend. cap. 12. quem vide. S. Ego vero, an aliquid mutandum sic, valde dubito. Non enim solet Noster ita Autorem laudare, à quo sumpsit aliquid, deinde per *ἀειθρὸν σφηκῶν* sensus proverbii alias pendens iudicari videtur. numerum vesparum i. e. Judicium timuit Phrynichus, iustar galli, ipse Aristoph. in Vespis iudices Atticos cum vespis sabine comparat, quia *ἀξύθυμοι* & facile irritabiles erant *σφηκῶν διαίτα*. Ego majoris evidentix gratia ab Auctore additum, τὸν ἀειθρὸν σφηκῶν, alias Aristoph. ita effert proverbium.

πλήσει Φρυνίχῳ, ὡς τις ἀλέκτωρ.

Timeat Phrynichus, gallus ut hospes.

ante *Aristophanem Simonides*, nisi fallor, dixit: ἔπτῃξ' ἀλέκτωρ ἐξ-
 λθῶ ὡς κλίνας πτερόν, *perimitur ut ferens gallus, demittens alas. Paus.*
 in *Pelopid.* posset etiam dici, vocem *ἀειθρὸν* male conluisse, ex *Αρ.*
 i. e. *Ἀεισοφάνης*, quod è margine in textum venit, & θυμὸν, *inam.* K.

Φρυνίχῃ) Clarius hæc *Strabo* ex *Callisthene* lib. XVI. φησί γε, αἰτ. *Καλλιόθενος* ὅπ' Ἀθωαίων χιλίας δραχμῶν ζημι-
 θῶναι Φρυνίχον τὸν τραγικόν, διότι δρᾶμα πεποίηκε Μιλίτη ἀλωσιν
 ὑπὸ Δαρείῳ. Nota non eiectum aut urbe expulsum esse Phry-
 nichum, ut interpret opinatus est, sed pecunia multatum. Id
 quod verissimum. Testatur etiam *Plutarch.* in *Præc. Reip. Gerend.* ubi habet hanc historiam. *Herodot.* Ἀθωαῖοι μὲν ῥῳ δῆλον
 ἐποίησαν ὑπεραχθιδέντες τῇ Μιλίτῃ ἀλώσει, τῇ τε ἄλλῃ ποταχῇ κὶ
 δὴ κὶ ποιήσαντι Φρυνίχῳ δρᾶμα Μιλίτη ἀλωσιν κὶ διδάξαντι, ἐς
 δάκρυά τε ἔπεισαν τὸ θῆταρον, κὶ ἐζημίωσαν ὡς ἀναμνήσαντα οἰκῆια κα-
 κὰ χιλίοσι δραχμῆσι, κὶ ἐπέταξαν μηκέτι μηδὲνα χρᾶσθ' τέτρα τῷ
 δρᾶματι. Imposuit interpret noster nonnemini ex iis etiam, qui
 adagia compilavere, ubi Phrynichus etiam eiectus scribitur.
 Porro historiam hanc habet etiam *Herodotus* lib. VI. & *Suidas*,
 cujus

cujus posterioris verba tamen corrupta, & ex Nostro emendanda sunt. S. οἱ Ἀθλωαῖοι ἐξέβαλον Φρύνιχον, *interpres reddit. Athenienses ejecerunt Phrynichum.* idque non male, si theatro ejectum, explosum, exclusum, intelligas. Gloss. *explosá ἐκβληθείσης.* & iterum, ἐκβεβλημένος, *explosus.* Bene *Donatus* in illud *Terentii.*

partim sum earum exactus, partim vix steti, sensus est, aut displicui, aut in aliquibus vix placui &c. Et propriè locutus est. Nam *fabulae aut aei dicuntur aut stare.* Ergo *fabulae* cum non *stetit*, *εχαθρα* propriè dicitur, ut ex multis aliis in *Terentio* locis videre licet. Ita non urbe, sed theatro locoque scenico ejectus *Phrynichus* & multam quoque drachmarum millium dare iussus est. Quod *Suidam* attinet, ejus verba hæc sunt. Φρύνιχον οἱ Πέρσαι χιλίας ἐζημίωσαν, ἄλωσιν τραγωδήσαντα Μιλησίων. *Phrynichum Persæ mille drachmis mulctarunt, cum Tragædiam de Milesiorum captivitate ageret, ad verbum descripta omnia ex Scholiis in Aristoph. Vespas, nisi quod ibi melius legitur, ὄν (Φρύνιχον) Ἀθλωαῖοι, quem Athenienses &c.* confer *Trexem* *Chiliad.* p. 139. *Atticæ.* lib. 28. cap. 1. K.

Κ Ε Φ. ιιι.

Περὶ Διονυσίου.

Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας, τραγωδίαν μὲν ἠσπάζετο, καὶ ἐπῆνει, καὶ ἐν καὶ δράματα ἐξεπρόννησε τραγικά. ἄλλοτριῶς δὲ πρὸς τὴν κομωδίαν δέκετο, ὅτι ἐκ τῆς φιλόξεως.

Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας) Meminit *Strabo* alicubi. *Consule & Suidam, & Gyraldum, & Vossium.* S. *Helladius* apud *Photium.* pag. 870. ὁ πρῶτος Διονύσιος ὑπὸ τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν κολάων καὶ τῆς πευφῆς ἀφαιρεθῆναι ἐπιχειρήσει καὶ τραγωδίας γράφειν. prior *Dionysius* &c. *potentia, adulatoribus, luxuque corruptus conatus est etiam Tragædias scribere.* subjicit deinde monstra vocabulorum, quibus quasi genimis *Tragædias* ornare voluit. *Diodorus* lib. XIV. σφόδρα εἰς τὴν ποιητικὴν ὑπῆρχε με-

V v 5

μλιῶς,

μλωὺς, insano Poëtices studio tenebatur &c. Athenis quoque in Libe-
ralibus Tragœdiam docuit vicitque. Idem lib. XV. *Plut.* ex ejus
quodam tragœdia hoc dictum exhibet :

ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.

Injustitiâ etenim Tyrannis est parens.

vid. *Philostrat.* lib. I. de *Vit. Soph.* it. *Antiphonitis.* K.

ἀποτρύξας) At *Suidas* : ἔγραψε τραγωδίας καὶ κωμωδίας. S.

καὶ τὴν φιλόγελοσ) *Aristot.* de R. P. cap. V. ἡ δὲ κωμωδία

ἐστὶ μίμησις φαυλοτέρων μὲν, καὶ μέντοι καὶ πᾶσαν κακίαν, ἀλλὰ ἔτι αἰ-
σχρῶς ἐστὶ τὸ γελοῖον μόριον. τὸ γὰρ γελοῖον ἐστὶν ἀμάρτυρον τι καὶ αἰσχρῶ
ἀνώδυνον καὶ ἀφάρτικόν &c. *Comœdia* autem imitatio est pejorum,
non tamen secundum omnia malorum genera, sed turpitudinis pars est
res ridicula. Est enim pescatum quoddam et turpituudo sine dolore et
innoxia. Ea propter Tyrannus comœdiam pro re ludicra & risui
amica habuit studioque suo indignam judicavit. K.

ΚΕΦ. ΙΘ.

CAP. XIX.

Περὶ τῆ ἑποδὸ Κλεομένους ῥη-
θέντων ὑπὲρ Ομηροῦ καὶ
Ἡσιόδου.

*Cleomenis sententia de Ho-
mero et Hesiodo.*

Ἐλεγε δὲ ὁ Κλεομένους Λα-
κωνικῶς καὶ τῆ ὀπικήσειον
ἑρόπων, τῆ Ομηρον Λακεδαί-
μονίων εἶναι ποιητῶν, ὡς καὶ
πολεμεῖν λέγοντα. τῆ ὁ Ἡσιό-
δου τῶν εἰλώτων, λέγοντα ὡς
καὶ γεωργεῖν.

Cleomenes patrio more,
Laconice dixit, Homerum
Lacedæmoniorū esse poë-
tam, Hesiodū Helotarum :
quoniam ille belligerandi,
hic agros colendi ratio-
nem & viam præscriberet.

ὁ Κλεομένους) *Plutarchus* in *Apopht. Lacon.* S. *Dio Chry-
sost.* X. orat. 2. de Regno refert, Alexandrum Macedonem solum
inter Poëtas Homerum lecitasse, quod ejus poësin animadvertet-
ret, τὰ ὄντι χυναῖαν καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ βασιλικῶν, vere generosam,
magnificam et regiam. Hesiodum autem fabris, opilionibus & a-
gricolis, non ducibus aut regibus legendum idem censuit l. c. K.

Λακωνικῶς.) Hoc MS. B. non agnoscit & est huic dubie ex glossa. S. Si textui dempseris Λακωνικῶς, sensus perspicuitatem non leviter obscurabis. Cæterum non ab simili argumento Meleager Gadarensis Homerum dixit Syrum esse, quia patriæ suæ more introducit in Poësi priscos illos Heroas piscium abstinentes, cum tamen ad Hellespontum essent piscibus abundantem *Athen.* lib. IV. K.

ΚΕΦ. κ.

CAP. XX.

Περὶ τινος ἠδέως ἀποθνήσκον-
 τῶ, ὅπως ἀν' ἰδοιταιὸς ἴ-
 τεθνεώτων.

*De quodam lubenter vita
 defuncto, tantum ut mortuos
 quosdam videre possit.*

Ἀνὴρ Μεγαλοπολίτης ἐξ
 Ἀρκადίας, Κερκιδᾶς ὄνομα,
 ἀποθνήσκων ἔλεγε πρὸς τὰς
 οἰκείας, ἐνθυμέμεν, ἠδέως
 ἀπολίεσθαι τῷ ζῆν. δι' ἐλπί-
 δ' ἔχειν συγγενέσθαι, ἢ
 μὴ σοφῶν Πυθαγόρα, ἢ δὲ
 ἰσσερικῶν Ἐκατάω, ἢ δὲ μου-
 σικῶν Ολύμω, τῶν δὲ ποιη-
 τῶν Ὀμήρω. καὶ ὅτι τέτοις,
 ὡς λόγῳ, τὴν ψυχὴν ἀπέ-
 λιπεν.

Civis Megalopolita ex
 Arcadia, Cercidas nomine,
 moriens dixit familiaribus
 suis, se non ægre mortem
 obire; sperare enim se cō-
 venturum ex Philosophis
 Pythagoram, ex historicis
 Hecatæum, ex musicis O-
 lympum, & Poëtis Home-
 rum, & hæc effatus; ut fama
 est, vitam amisit.

Κερκιδᾶς.) An Poëta ille Megapolitanus, cujus jambos al-
 legat *Athen.*? Suidas Cercidam habet, Macedonum partibus stu-
 dentem. Forte unus idemque est. K.

ἐνθυμέμεν.) Interpres omisit, redderem: dixit ad fami-
 liares, re consideratâ vel cogitata, Gl. ἐνθυμέμαι, cogito, excogito,
 animadverto, voluit. Innuitur illum ante serio secum hæc, quæ di-
 xit perpendisse. nisi malis ἐνθυμέμεν, latus. K.

δι' ἐλπίδ' ἔχειν.) Idem ante fecerat Socrates, ut vi-
 dere est apud Platonem in Apologia: Cætero verba ejus ita concipit,
 lib. I. Tuscul. quæst. Si vera sunt, quæ dicuntur, migratio-
 nem esse mortem in eas oras, quas qui è vita excesserunt incolunt:
 id multo jam beatius est te, cum ab iis, qui se judicum numero ha-
 berè

beri volunt, evaseris, ad eos venire, qui vere iudices appellentur, Minœm, Rhadamantum, Æacum, Triptolemium, convenireque eos, qui iuste & cum fide vixerint. hæc peregrinatio mediocris vobis videri potest? Ut vero colloqui cum Orpheo, Musæo, Homero, Hesiodo liceat, quanti tandem æstimatis? &c. Observa, quæ paganis maxima in obeunda morte fuerint solatia, nec enim alia majora habuerunt, uti constat ex quam plurimis ipsorum locis. S. Vide Platonem in Phædone, ἢ ἀνθρώπων &c. Catonem Majorum de Senectute sub finem. Somnium Scipionis &c. Sed Ethnici de animæ statu post mortem satis diserte & confidenter locuti tandem in dubitationem nullo subnixam fulcimento desinunt. Cicero l. I. Q. Tuscul. fatetur nihil ultra quo progrediatur se habere quam verisimilia & conjecturas. Nos vero, qui Christum sequimur ducem & βεβαιότερον λόγον habemus, fiducia compertæ veritatis sinum Abrahæ cælestiaque cum sanctis contubernia fide speque certa jam nunc præcerpere jubemur. K.

Ολυμπον) De hoc Musico consule Plutarchum libro de Musica. Aristophanem & Scholiastem ejus, Eustath. Iliad. A. meminit & Plato lib. III. de LL. & in Minœ, ubi eum optimum Musicæ doctorem appellat. S.

ΚΕΦ. κα.

CAP. XXI.

Περὶ Φρυγίης ἀρμονίας.

De Phrygia harmonia.

Ὅτι ἐν Κελαναῖς τῇ Δορᾷ
πᾶ Φρυγὸς ἐὰν προσαυλῆ τις
πλὴν ἀρμονίαν πλὴν Φρύγιον,
ἢ Δορὰ κινεῖται. ἐὰν δὲ εἰς
Ἀπόλλωνα, ἀτρεμεῖ ἡ αἴθερος
κωφή.

Si quis Celænis pelli
Phrygistibia accinat Phry-
giam harmoniam, pellis
movetur: sin Apollini,
quieta mutaque videtur
esse.

ἐν Κελαναῖς) Ubi Marfyæ Phrygis pellis, forma utriusque
suspensa fuit, ut docet Herodotus lib. VII. S.

ἐὰν δὲ εἰς Ἀπόλλωνα) Puto locum esse vitiosum, & scri-
bendum, ἐὰν δὲ τις Ἀπόλλωνον, ut intelligatur modus, ab Apolline
sic dictus, sensusque sit, si quis ipsum canat, hoc fieri. Pollux
lib. IV. cap. 9. νόμοι δὲ αὐτῶν, Διὸς, Ἀθηναίης, Ἀπόλλωνος &c. Cuius
perus III. Obs. cap. 15. ἐὰν δὲ τὴν Ἀπόλλωνον, quod sensu pari re-
cedere longius à scripturâ vulgari videtur. S. Mihi videtur δὲ πᾶ
κοινῆ

ποιεῖ repetendum ἀρμονίαν, quemadmodum & verbum πρῶσαυτέ
repetitur, hoc sensu, *sin aliquis modos in honorem Apollinis acci-
pat, immota manet & surda videtur esse.* K.

ΚΕΦ. κβ.

Πεὶ Ομήρου ναῦ, καὶ ἀγάλ-
ματῶ.

Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπά-
τωρ, καὶ ὁσκευάσας Ομήρου
νεῶν, αὐτὸν μὲν καλῶς ἐκά-
θισε· κύκλῳ δὲ τὰς πόλεις
πέθεσε τῶ ἀγάλματι,
δοσαὶ ἀνικωμένῳ τῶ Ομήρου.
Γαλάτων δὲ ὁ ζωγράφος
ἔγραψε, ἥ μὲν Ομηρον αὐ-
τὸν ἐμῆν, τὰς δὲ ἄλλας
ποιητὰς τὰ ἐμνημομένα
ἀρρομένους.

CAP. XXII.

De Homeri templo, &
simulachro.

Ptolemæus Philopator,
extruens Homero templū,
ipsum decore sedentem
collocavit. Circumcirca
vero juxta simulacrum eas
civitates posuit, quæ Ho-
merum sibi vendicant. Ga-
laton pictor Homerū fin-
xit evomentem, reliquos
vero poetas ea, quæ ipse e-
vomisset, haurientes.

Ομήρου νεῶν) Idem fecerunt Smyrnæi teste Strabone lib.
XIV. & Cicerone pro Archia. S. *Lucianus in Encomio Demosthenis*
indicat, poetas Homerum salutare & precari solitos, ut coriam ver-
suum inspiraret, πρῶσφειν τελοῖν δεόμμος ἦκα, τῇ χεὶ τὸ Ομηρον
ἐπιδείξας· ἴσε δὴ πρὸς τὸν ἐν δεξιᾷ τῶ τὸ Πτολεμαίων νεῶ, τὸν καθεμῆρον
τὰς κομας. venio necessitate adductus ad istum salutandum, manique
designavit Homerum. forte enim nostis illum in templo Ptolemæorum ad
dextram collocatum, comam demittentem, inquit Poëta l. c. K.

τὰς πόλεις) Septem quondam civitates fuere, quarum
unaquæque Homerum apud se natum esse volebat. Hæc *M. Varro*
lib. I. de Imaginibus hoc disticho sibi vilis est comprehendisse.

Σμύρνα, Ρόδος, Κολοφῶν, Σαλαμῖν, Χίος, Ἄργος, Αθῆνας.
Ἐπὶ πόλεις διερχοῖσι πρὶ ῥίζαν Ομήρου.

vide Senec. Epist. LXXXVIII. Ciceronem Orat. pro Archia;
Gellium lib. III. cap. II. S. Jam olim inter Spinosas Gramma-
ticorum

ticorum quæstiones habita est illa de patria Homeri, *Appion*, illud cymbalum mundi, prodidit se evocasse umbras ad percontandum Homerum, qua patria quibusve parentibus genitus esset: non tamen ausus profiteri, quid sibi respondisse diceret. *Piinius* lib. XXX. cap. II. *Heliodorus* lib. 3. *Æthiop.* Ægyptium nobis facit Homerum, Thebis oriundum Hecatompylis. vide locum. *Lucianus* l. 2. veræ historiæ ludit more suo & Babylone Homerum natum esse ab ipso Homero didicit. *Simonides* χῖον ἄνδρα Homerum vocat apud *Stobæum* *Serm.* 247. Sed in hoc non vertitur Salus Græciæ, qui plura cupit, videat, præter *Herod.* in vita ejus *Pausan.* in *Phocicis*, *Gellium* lib. 3. cap. II. *Antholog.* lib. 4. *Theocrit.* *Idyll.* 16. *Ciceron.* pro *Archia* & alios. qui libros dederunt de hoc argumento. K.

Γαλάτων) Puto corruptum esse pictoris hujus nomen, *Cælius* profecto lib. XXI. cap. 44. scripsit *Palaton*, quod jam *Harvungus* observavit. S.

τῆς δὲ ἄλλης) Alludit *Manilius* lib. II. teste *Scaligero* his versibus.

————— cuiusque (Homeri) ex ore profusos
Omnis posteritas latices in carmina duxit,
Amnemque in tenues ausa est deducere rivos
Unius facunda bonis —————

Volaterranus lib. XVII. mejentem facit ex hoc ipso *Æliano*, parum diligenter, uti arbitror, inspecto. S. Adde illud Poëtæ:

————— cuius (Homeri) de fonte perenni
Vatum Pieriis ora rigantur aquis.

Id quod probe agnovit *Æschylus*, ingenue professus, τὰς ἑαυτῆ τραγωδίας τεμάχη εἶναι τῶ Ὀμήρου μεγάλων δειπνων, suas tragædias esse frustra magnarum Homeri cænarum. *Athenæus* lib. 8. K.

ΚΕΦ. κγ.

Περὶ Λυκῆργου τῆ Λακεδαιμονίας.

CAP. XXIII.

De Lycurgo Lacedæmonio.

Λυκῆργος ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ Εὐνόμου παῖς, δικάριος βεληθεὶς ἀποφλυῖαι Λακεδαιμονίας, ὑπὲρ τῆς

Lycurgus Lacedæmonius filius Eunomi volens justitia Lacedæmonios imbue-
re, non dignum neq; deco-

γε ἔκαλες τὰς μισθὰς ἡρώ-
σατο. ἀπώλυσε γὰρ αὐτῷ τὸ
ὀφθαλμὸν ἐκκοπήναι ὑπὸ
Ἀλκάνδρου, ὡς μὲν τινὲς φα-
σιν, ἐξ ὀππελῆς λίθου βλη-
θεὶς· ὡς δὲ ἄλλοι δὴ φοιῶν
λόγῳ, βακτηρίᾳ παθὼν τὸ
πᾶν. λέγειται δὲ ὁ λόγῳ
πρὸς τὰς ἄλλα θελήσαντας,
ἄλλων δὲ τυχόντας. λέγει
Ἐφορος αὐτὸν λιμῷ δια-
καρτερήσαντα ἐν φυγῇ ἄπο-
θανεῖν.

rum præmium abstulit. E-
rutus est enim illi oculus,
ab Alcandro, ut quidā pu-
tant, ex insidiis jactu lapi-
dis: ut alii sentiunt, ictu ba-
culi. Proponitur autē hoc
factum iis, qui alia, quam
proposuerunt, consequun-
tur. Ephorus vero dicit,
eum in exilio fame periisse,
quum in cibi non gustandi
instituto perseverasset.

ὁ Εὐνόμος) Hoc incertum est. Quidam enim Prytani-
dem parentem ejus nominant. Vide *Plutarchum* in *Lycurgo &*
Suidam. S.

ὑπὲρ τέττε) MSS. B. & C. ὑπὲρ τέττων. S.

ἐκκοπήναι) *Stobæus* Scr. XCII. πηρωθεὶς ὑπὸ τινος τῶ πολι-
τῶν ὀφθαλμῶν τῷ ἑτέρῳ &c. cum *Lycurgus* altero oculo à quodam ci-
vium orbatus esset, populus ei ad pœnam juvenem illum dedit. *Ly-*
curgus vero injuriam Spartana patientia concoquens, inimicum probis
moribus domi suæ imbuit, eumque deinde populo iterum in theatro ex-
hibuit jam alium, & optimum ex pessimo.

Hæc vindicta bonum est vita jucundius ipsa.

vide *Themist. Orat.* 5. imprimis *Pausan.* in *Laconicis*. K.

Ἀλκάνδρος) Habet hanc historiam *Plutarchus* in *Lycurgo*,
Cicero & alii. S.

βληθεὶς) *Gesnerus* habet βληθέντι & paulo post pro πα-
θῶν, παθόντι. Verum hæc correctio non necessaria videtur. S.

Ἐφορος) *Justinus* mortuum naturali modo scribit l. III.
cap. 3. Vide quos modo nominavi. Excerpta ex *Nic. Damascenè*
Histor. testantur, ipsum se interfecisse. Confirmatque *Suidas* voce
ἀπεκαρτέρησεν. Sed hoc ipsum forte de inedia intelligendum, de
qua idem *Suidas* testis, voce ἀποκαρτερήσαντα. S.

ΚΕΦ. κδ.

CAP. XXIV.

Περί τινων ὑπὸ ἰδίων νόμων
βλαβέντων.

*De quibusdam, quibus pro-
priae leges nocimento fue-
runt.*

Λυκῦργος ὁ ῥήτωρ ἔγραψε
μὴ ἐλαύνειν τὰς γυναῖ-
κας ἐν ταῖς μυσταίαις ὅπῃ
ζευγῶν, ἢ τῇ δρώσῃ τῆτο
ἐπιτηδεύειν ζημίαν, ὡς γὰρ
ᾤετο τάξας ἀποχρῶσαν.
πρώτη τῷ ψηφίσματι ἠπει-
θῆσεν ἡ τέτρα γυνὴ, ἢ τὴν
ζημίαν ἐξέτισε κατὰ δίκαι-
αθεῖσα.

Καὶ Περικλῆς ἔγραψε,
μὴ εἶναι Αθλιωῶν, ὅς μὴ ἐξ
ἀμφοῖν γέγονεν ἀσπῶν. εἶτα
ἀποβαλὼν τὰς γυναικίς παῖ-
δας, ὅπῃ τῷ νόθῳ Περικλεῖ
κατέλειπετο. δὴ ἤλα δὲ
ὅτι καὶ Περικλῆς ἐβέλετο μὲν
ἕτερα, ἔτυχε δὲ ἑτέρων.

Pericles alia voluerit, alium vero sit eventum fortitus.

Κλεισθένης δὲ ὁ Αθλιωῶν
τὸ δεῖν ἐξοστρακίζεσθαι πρῶ-
τος εἰσηγησάμενος, αὐτὸς
ἔτυχε τὸ καταδικῆσαι πρῶτος.

Ζάλευκος ὁ Λοκρῶν νο-
μοθέτης προσέταξε τὸ μοι-
χὸν ἀλόνειν, ἐκκόπεισθαι
τὰς ὀφθαλμίδας. ἢ τοίνυν

Lycurgus orator legem
scripsit, ne mulieres in festo
mysteriorum curru vehe-
rentur. quæ vero id fecif-
set, mulctam lueret, quam
ipse idoneam putans con-
stituerat. Prima vero ipsius
uxor adversus hoc decre-
tum deliquit, atque da-
mnata pœnam subivit.

Pericles etiam legem po-
suit, ne quis in Athenien-
sium republica haberetur,
qui non utroque parente
cive natus esset: qui deinde
amissis legitimis filiis, no-
thum superstitem habebat.
Patet autem, quod etiam
Pericles alia voluerit, alium
vero sit eventum fortitus.

Clisthenes Atheniensis,
primus exilii supplicium
introduxit, atque ipse pri-
mus eo damnatus est.

Zaleucus vero legislator
Locrensiū, iussit, ut adul-
tero deprehenso, uterque
oculus effoderetur. Quæ

μὴ δὲ

μηδὲ ποροσεδοίκεσε, ταῦτα ὁ
 δαίμων ἀπὸ πῶρα ἢ δόξαν
 καὶ τὴν ἐλπίδα ἐπήγαγεν. ὁ
 γὰρ τοι πάρις ἀλλὰ ὅπι μοι-
 χεῖα, εἶτα ἔμελλε πείσεσθαι
 τὰ ἐκ τῆ πατρῴας νόμου.
 ὄνταῦθα, ἵνα μὴ διαφθαρῆ
 τὸ ἄπαξ κεκυρωμένον, ὑπέ-
 μεινεν αὐτὸς ὁ εἰσηγησάμενος
 ὑπὲρ τῆ ἐτέρου τῶν τῆ παιδὸς
 ὀφθαλμῶν, ἀνιδεῖναι ἢ ἑαυ-
 τῆ, ἵνα μὴ ὁ νεανίσκος τυ-
 φλωθῆ τελέως.

vero minime expectarat, ea
 præter spem atque opinio-
 nem ipsi fortuna quadam
 obtulit. Nam filius ejus de-
 prehensus in adulterio, pœ-
 nam à paterna lege statu-
 tam luere debuit. Ibi ne,
 quod semel omnium sen-
 tentiis confirmatum erat,
 irritum fieret, ipse pro alte-
 ro filii oculo sibi alterum
 eximi passus est, ut ne pro-
 fuscæcus fieret adolescens.

Λυκῆρον ὁ ῥήτωρ) Lycophronis filius Atheniensis, ge-
 nere Eteobutades. Vide *Suidam*. S. Male hic novum commentus
 est caput quisquis Auctorem primus in capita distinxit. Argumen-
 tum enim plane idem utrobique est, agiturque de iis, qui ἔτερον μὲν
 ἑβόλοντο, ἔτυχον ἢ ἐτέρων, ad alium scopum collimarunt, quam quem
 teigerunt. K.

ἐπηγετῆρος) MSS. B. & C. ἐπερθέσας, probè. S. Male
 notæ est τὸ ἐπερθέσας. quid enim est, quidve sibi vult? dic & eris
 mihi magnus Apollo. interim vulgatum ἐπηγετῆρος retineamus. K.

Περικλῆς) Dixi supra ad cap. 10. lib. VI. S. καὶ 10: 616. 5.
 ἐπι τῷ νόμῳ Περικλεῖ) Nothum Periclem sibi habuit reliquum
 & superstitem. Eunapius in vita Himerii, ἐπι θυγατρὶ ἢ τελευτῶν,
 quod Hadr. Junius male reddit: discessit à vita post filiam, imo, re-
 lieta & sibi superstite filia moritur. K.

ἐξοστρακίζεσθαι) Res est plane incerta. Alii enim ad Pisistra-
 tidas, & inter eos aliqui ad Hipparchum, aliqui ad Hippiam refe-
 runt. Alii Achillem, alii Theseum, alii alios hujus auctores fa-
 ciunt. Vide *Meurf.* lib. V. Att. Lect. & *Sam. Petitum* ad LL. Att.
 pag. 368. S.

αὐτὸς ἔτυχε) MSS. B. & C. αὐτὰς ἢ ἔτυχε. placet si præ-
 mittatur punctum. S. Lectio vulgata multis, ut ajunt, parasan-
 gis melior est illa Codicum MSS. K.

Ζάλδου) Valer. Maximus lib. V. cap. 5. Cicero lib. II. de LL. Heraclid. de Rep. Lacon. S. Multa in historiis exuberant passim exempla eorum, qui primi legem passi sunt, quam aliis tulerant. Charondas capite truncandum sanxerat, qui gladio succinctus concionem intraret. ipse vero tumultuaria concione aliquando coacta, rure rediens ut erat gladio cinctus prodiit in concionem, solutæque legis admonitus, in ferrum statim se induit. Valer. Max. lib. 6. cap. 5. Eutropius Arcadii Cubicularius legem tulerat, qua licebat, τὰς εἰς ἐκκλησίας πεφθυγόνας τῶν θυσιαστικῶν ἀφέλκεσθαι, eos, qui ad Ecclesias confugerant, ab ipsis aris abstrahere, paulo post collectam gratiam Principis sui effundens & ad templum confugiens, vi legis suæ ab ara ad capitale supplicium abstractus est. Suidas in Εὐτροπίῳ. confer Ulpian. ff. 2. 2. ad, Quod quisque juris in alterum statuerit ut ipse eodem jure utatur. Κ.

τῶν μοιχῶν) Heraclides legem istam latam in fures scribit in Rep. Lacon.

μηδὲ πρῶσεδόκησε) MSS. B. & C. μὴ πρῶσεδόκησε. S.

Κ Ε Φ. κ ε.

CAP. XXV.

Περὶ Πινδάρου ἐν ἀγωνίᾳ Κορίνθου ἠττήθης.

De Pindaro in certamine superato à Corinna.

Πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἀγωνιζόμενος ἐν Θήβαις, ἀμαρτίῃσι ἀειπεσῶν ἀκροατῆς, ἠττήθη Κορίνθου πεντάκις. ἐλέγχων δὲ τὴν ἀμυσίαν αὐτῶν ὁ Πίνδαρος σωματικῶς τὴν Κόρινθον.

Pindarus poëta Thebis, in contentione imperitis auditoribus usus, superatus est à Corinna quinquies. Redarguens vero ruditatem ipsorum Pindarus, suam vocavit Corinnam.

Κορίνθου) Fuit hæc nobilis apud Tanagræos poëtria. Porto de re ipsa Pausanias in Bœoticis. In Gymnasio Corinna picta est, tertia redimita, victoriæ insignis, quod Thebis carmine Pindarum vicerit. Vicisse eam arbitror linguæ causa. Neque enim Dorica, ut Pindarus, cecinit, sed ea, quam essent Aëtolenses percepturi. Vide etiam Pimarchum de gloria Art. S.

Πίνδαρος

Πίνδαρος συνεκάλει) *Lirinejus* putat *σὺ ἐκάλει* legendum esse. Et consentit *Schottus* lib. III. *Observ. Hist.* cap. 34. Aliter *Robertus Titius*. Verba ejus sunt ex lib. V. *Loc. Cont.* cap. 17. *Quid tandem est quod dicitur, ὁ Πίνδαρος συνεκάλει τὴν Κορίνθην?* ego *puio* pro Κορίνθην legendum esse *καρώνω*, vel saltem hanc vocem post illam in verborum contextu collocari debere, hoc sensu: tantum abest, ut *Corinna* in Carminum conficiendorum artificio me superet, canendique artem melius me teneat, ut si mecum conferatur, perinde sit, ac si quis *cornicem* cum *cygno* contendat. Notum est autem proverbium, *cornix cum cygno*. At *Petrus Faber* lib. III. *Agon.* cap. 26: retinet scripturam veterem, & ait sic intelligendam: cum *judicum* seu *auditorum* imperitiam & ruditatem esset reprehensurus *Pindarus*, in conspectu *Corinnæ* victricis hoc fecisse, cui nimirum ejus rei gratia condixisset: quod ait idcirco ab *Aliano* fortean annotatum, ut non vulgarem *Pindari* de suis ipsius meritis existimationem, conscientiam, imò & confidentiam, qui coram victrice *judicum* ignorantiam ipsius exprobrabat, ostenderet. S. Dividatur male juncta vox *συνεκάλει*, legaturque *σὺ ἐκάλει*, & res erit in vado. exprobratur enim *Judicibus* crassa ignorantia, dum *Corinnam*, *σὺ Βοιωτίαν*, suam *Βαοiticam*, id est, rudem & inficetiam *Pindaricæ Minervæ* prætulere. Allusum simul est ad *ἀρχαῖον ὄνειδος*, *Βοιωτίαν* *σὺ*, antiquum convitium, *Βαοiticam* suam, ut ipse *Pindarus* inquit in *Olymp. Od.* 6. ἦν ὅτε σύας Βοιωτίων ἔθνος ἔνεπον ὁ Πίνδαρός φησι, καὶ πάλιν ὁ αὐτός ἐστι φύγαδον Βοιωτίαν σὺ, ἀξίων ὅλα χερδὸν ἔθνος ἔῃ ἀμαθία λόγον ἀπὸ λυέας. Δὲ τὴν αὐτῆς Μυσικὴν. Erat, cum *Sues* *Βαοiticam* nationem dicerent, *Pindarus* inquit, & iterum idem illo: ut fugiamus suam *Βαοiticam*: totam fere gentem sua arte *Musica* liberare volens ignorantiam vitio. *Galenus* in *Protreptico ad artes*. aut quisquis illius libelli *Auctor*. adde *συνωλίαν* idem esse quod *ἀμαθίαν*, *συννεῖν*, ἀμαθῶς ἀναστρέφειν, imperite se gerere. Sunt quidem qui defendunt τὸ *συνεκάλει*. vide post *Mattium* cimelia *Colomesii* p. 25. sed nondum probatur *συνκαλεῖν* *Græcis* significare, *judicem* constituere, ὅπερ ἔδει δεῖξαι. Cæterum *Corinnæ* hujus fragmentum ex *MS.* libello *Apollonii Alexandrini* producitur, ubi illa ita *Βοιωτίαν* λέγει: μέμφομαι ἰώνγα τὰν λιγερὴν Μυρτίδα, ὅτι βάννα (*Hesych.* legit βάννα) φῆστα ἔβα Πινδάρου ποτ' ἔειν. increpo ego *tinnulam Myrtida*, quod *mulier* nata in certamen cum *Pindaro* descendit. Quibus aut suis ipsa *cruribus* asciam *Illidit* *Corinna*, aut *victoriam* ab imperitis *judicibus* nolenti *obtusam* necesse est. K.

ΚΕΦ. κς.

CAP. XXVI.

Πῶς ὁ Διογένης ἐν ἀποείᾳ
πάντων γήρως παρεμυθή-
σατο ἑαυτὸν.

*Quomodo Diogenes, quum
in inopiam extremam incidisset,
seipsum sic consolatus.*

Διογένης ὁ Σινωπῶδες ἔρη-
μῶ, καὶ μόνῳ ἀπέρι-
στο. καὶ ἔτε τινα δι' ἀπο-
είαν ὑπεδέχετο, ἔτε τις
αὐτὸν ἐξένιζε τ' ἄνδρα, ἐκ-
τρεπόμενον δὲ τὸ τῷ τρόπῳ
ἐλεγκτικόν· καὶ ὅτι ἡ ἑρῶς
τὰ παρατιόμενα καὶ λεγό-
μενα ὀλισσάρες. ἠθύμει
ἔν ὁ Διογένης, καὶ φύλλων
ἄκρα ἠθιε. ταῦτα γὰρ οἱ
παρῶ. τοῖς ὃ ἀποπίπτεσι τῷ
ἄρτε θρύμμασι μῦς ἐκρήτο
ὄπιφοιτῶν. ὁ ἔν Διογένης
φιλοπόνως κατεσκεφάλο τὸ
παρατιόμενον, καὶ μειδιά-
σας, καὶ ἑαυτῷ γηόμενον
φαιδρότερός τε, καὶ ἰλεως,
εἶπεν· ὁ μὲν μῦς ἔτ' ἔ
Αθλιῶν πολυτελείας δεῖται
ἔδέν· σὺ δὲ, ὦ Διόγηες,
ἄχθη, φησὶν, ὅτι μὴ σιωδει-
πνεῖς, Αθλιῶν· καὶ ἐπόει-
σεν ἑαυτῷ δ' ἄκαρον δ' ἄθυμίαν.
Mushic, inquit, nihil indiget Atheniensium lautitia:
& quid tu, Diogenes, ægre fers, te cum Atheniensibus
non cœnare? Atque sic opportunam animi tranquillitatem ipse sibi conciliavit.

Diogenes Synopenfis, desertus ab omnibus hominibus, solus relinquebatur, quum neque propter egestatem ipse quenquam reciperet, neque ipsum hospitio quisquam acciperet. omnibus enim invisus erat ejus in reprehendendo acrimonia : & quod ad ea quæ dicebantur aut agebantur pleraque omnia, se se morosum & difficilem præbebat. Proinde tristitia Diogenes confectus, summas foliorum extremitates mâducabat, illa enim suppetebant. Mus vero accedens, decidentibus panis frustulis vescatur. Diogenes igitur, quum diligenter rem spectasset, subridens animo recepto jam lætior & tranquillior secū :

φύλλων ἄκρα) Non ignoro veterum Græcorum aliorum-
que cibum hunc fuisse. *Seneca* lib. III. de ira cap. 20. de exercitu
Cambylis : *Sustinebant famem primo tenerrima frondium & cacumina*
arborum. & *epist.* 110. *Tunc te admirabor, si scieris, cacumina ar-*
borum explementum esse ventris. *Aristoph.* in *Pluto*:

— σιλείαδ' ἂν ἀντὶ μὲν ἄρτων
Μαλάχης πτόρθως. ἀντὶ ᾗ μάζης, φύλλ' ἰχθυῶν ραφανίδων.

Isidorus quoque meminit lib. I. ep. 132. & de hoc genere ἀκρίδας
quibus vescebatur Johannes Baptista, explicandas putat. Quo-
modo tamen θρύμμαλα τῷ ἄρτι excidere Diogeni potuerint, si folio-
rum partes extimas comedit, non dispicio. Puto igitur quædam
verba ante ista, καὶ φύλλων ἄκρα præcessisse, ut καὶ μάζαν, aut similia :
Ita enim etiam *Plutarchus* lib. de Perf. virtut. εἶτα μὲν τοι μῦν τινα
περσοπεύσαντα λέγεσαι περὶ τὰς ψίχας αὐτῆ τ' μάζης ἀναστέφειδ' S.
Galenus lib. 2. περὶ τροφῶν διωλέμεος : ἀπορίσσειν εἰσθότες οἱ παρ'
ἡμῖν ἄνθρωποι τόντε καυλὸν καὶ τὰ φύλλα τ' γογυλιδῶν, ἀς καὶ βουσιά-
δας ἰνομάζουσιν, ἐδίδουσιν εὐσιότε καὶ ταῦτα, ἐν ἀπορίᾳ κατασώτες ἀμει-
νόνων ἐδεσμάτων. *Nostrates cum soleant abjicere foras caulem & so-*
lia raparum, nihilominus ad penuriam melioris cibi redacti illa quo-
que comedunt. Idem Auctor tradit, solere homines multa olera com-
edere δικλῶ ὄψων, & τροφῶν, obsonii instar, non alimentii. Pru-
dentius pleris comam inter terrestres Christianorum epulas numerat
Cathemerin. hymn. 3. Ita etiam Diogenes mazam vel offam, quæ
hic intelligenda καὶ τὸ σιωπώμωρον, & absque hac figura seipsam
micis suis prodit, comeditse una cum foliis tenerrimis dicitur. Ἄρτος
enim h. l. μάζαν offam significat, quamvis Grammatici inter ἄρτον
& μάζαν distinguant, quod ἄρτος πάλαι μέμακλα, dudum confectus
pistusque sit. μάζα vero recens ex farina vel polepta fiat. vid. *Schol.*
Aristoph. in *Plutum.* ipse etiam Diogenes laudibus μαζοφάγων ar-
guitur esse μαζοφάγος. ἔσθ' ἐκ τ' μαζοφάγων, φησὶν ὁ Διογένης, οἱ
κλέπται, καὶ οἱ πολέμοι ἀλλ' ἐκ τ' κρεοφάγων οἱ τυραννοὶ καὶ τυραν-
νοί. Ex illis, qui offis vivunt, non fur prodit, non hostis, sed calu-
mpniatores & tyranni à carnivoris veniunt. *Porphy.* περὶ ἀποχῆς ἐμ-
ψύχ. Cæterum de maza vid. *Marsil. Cagnat.* lib. I. *Observ.* cap. 29.
& lib. 3. cap. 18. K.

ΚΕΦ. κζ.

CAP. XXVII.

Πεὶ Σωκράτης σώματι.

De Socratis corpore.

Ὅτι τὸ Σωκράτης σῶμα ἐπεπίεστο κόσμιον, καὶ σωφροσύνης ἐγκρατὲς γενόμενα, καὶ ταύτη ἐνόσων Ἀθηναῖοι πανδημεί, καὶ οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ὀπιθανατίως εἶχον Σωκράτης δὲ μόνον ἐκ ἐνόσασε ἢ ἀρχῆν. ὁ τοίνυν τοιούτων σῶματι, τίνα ἡγέμεθα εἶχε ψυχῆν;

tem ejusmodi corpus gessit, quali eum animo præditum fuisse credendum est?

τὸ Σωκράτης) Habes apud *Diag. Laërtium*, vita Socrat, & *Gellium* lib. II. cap. I. Pestem describunt *Thucyd.* lib. 2. *Lucretius* cap. 6. S.

καὶ ταύτη ἐνόσων) *Faber* legit καὶ ὅταν. *Cuperus* distinctionem tantum putat vitiosam, & sic formandam: γενομένου καὶ ταύτη ἐνόσων Ἀθηναῖοι. Præfero sententiam *Cuperi*, quem vide ipsum lib. III, *Observ.* cap. 15. S. Nulla textus indiget correctione. & καὶ ταύτη significat, ἵναγε. *Hesychius*: ταύτη, ἕως, τέτω καὶ πρὸς. K.

πανδημεί καὶ) *Faber* tollendum putat punctum, S. Romana editio post πανδημεί comma habet, quod postliminio in sedem suam restitui. K.

ἐνόσασε τῶ ἀρχῆν) Non repudia. videtur tamen *Naster* potius scripsisse: ἐνόσασε ἐ τῶ ἀρχῆν. S. Hoc est variare phrasin, non corrigere. K.

ΚΕΦ. κη.

CAP. XXVIII.

Πεὶ τὸ οἰκέτης τὸ Διογένης ἐκ τῶν κύνων ἀγαπηθείς.

De servo Diogenis à canibus discernito.

Διογένης

Διογένης ἠνίκα ἀπέλιπε
 ἢ πατείδα, εἰς αὐτὴν οἰκε-
 τῶν ἠκολούθη, ὄνομα Μάνης.
 ὃς ἐ φέρων τὴν μεί' αὐτὴν δξα-
 τειβλὼ ἀπέδρα· ποροτρε-
 πόντων δὲ τινων ζήλειν αὐτόν,
 ἔφη· ἐκ ἀγρόν, Μάλω
 μὲν μὴ δλείσθαι Διογένης,
 Διογένω δὲ Μάνης; ἔτθ
 δὲ ὁ οἰκέτης εἰς Δελφὸς ἀλώ-
 ρθθ ὑπὸ κυῶν διεσπά-
 σθη, πρὸ ὀνόματι τῆ δισπότῃ
 δίκας ἐκτίσας, ἀνθ' ὧν ἀπέ-
 δρασεν.

Quum Diogenes patriam
 relinqueret, unus ex servis
 eum secutus est, nomine
 Manes: qui non ferens ejus
 conversationem aufugit.
 Quumque Diogené hor-
 tarentur aliqui, ut eū qua-
 reret: An non, inquit, turpe
 esset, quum Manes Dioge-
 nis non egeat, Diogenem
 Manis indigere: Verum
 servus ille, oberrans, quum
 Delphos pervenisset, à ca-
 nibus distractus est, & fugæ
 pœnam heri Diogenis nomini persolvit.

Διογένης) Adde Laërtium & Thaletem apud Stobæum serm.
 XCV. S.

αὐτὴν οἰκετῶν) MSS. B. & C. αὐτῆ τῶν οἰκετῶν. S.
 ἀπέδρα) Meminit Seneca de Tranquill. S.

Κ Ε Φ. κθ.

CAP. XXIX.

Περὶ ἐλπίδθ.

De spe.

Ελεγγὺ ὁ Πλάτων τὰς ἐλ-
 πίδας, ἐρηγορότων ἀνθρώ-
 πων ὀνειρὸς εἶναι.

Plato dicebat, spes vigi-
 lantium hominum esse som-
 nium.

ὁ Πλάτων) Laërtius hoc Aristoteli tribuit. Pindaro Stobæus
 in sententiis cap. 110. S.

ὀνειρὸς) MS. A. ὑπνός. apud Stobæum legitur ἐνόπνια. S.
 Synesius de insomniis p. 146. πᾶν τῆσ' ὑπάρ ἐστὶν ὀνειρώπιοντος καὶ
 ἐρηγορόθ' ἐνόπνιον. πᾶσι γὰρ ταυτὸν ὑποκείμενον ἀμφω σμίσαν),
 τὴν φανταστικὴν φύσιν, ἡ ὅταν μὲν ἡμεῖς εἰδωλοποιεῖν ἐθελήσωμεν, ἐν
 τῆσ' παρέχεσθαι χρησίμον, ἐπαλείφει τὸν βίον ἡμῶν ἐνθυμία (ita scriben-
 dum esse ejusdem Dio monet p. 47.) καὶ κολακίῃσσι τὴν ψυχὴν
 ταῖς

ταῖς πεπλανημένοις ἐλπίσιν ἀναλαμβάνει τῶν δυσχερῶν τῆ ἀποδόσεως, omne illud (quod speraverat) est vera somniantis visio & vigilantis insomnium. utrumque enim circa eandem versatur materiam, rem scilicet phantasia subiectam, cui si personam assignare velimus, unum illud emolumentum est, quod vitam nostram hilaritate reddit delibutam, animamque blanda vanaque spe à sensu calamitatum avocari respicique. Hinc patet, Platonem περὶ τῆ ἀπιστηλῆς ἐλπίδος, de fallaci spe, locutum esse. At spes confisa Deo ὑπόστασις ἐλπιζομένων est, nec cum somniis ullam habet affinitatem. K.

ΚΕΦ. Λ.

CAP. XXX.

Περὶ Ολυμπιάδος ὅτι τῷ
Αλεξάνδρῳ τεθνηκότι καὶ ἀ-
φῶν δυσχεραίνουσι.

*De Olympiade dolente pro-
pter Alexandrum mortuum
& inhumatum.*

Ολυμπιάς ἢ Αλεξάνδρου
πυθομένη, ὅτι πολὺ χρόνον ὁ
παῖς αὐτῆς ἀταφῶς μένει,
βαρὺ ἀναστρέφουσα, καὶ θρη-
νῶσα εὖ μάλα λιγέως. Ὁ
τέκνον, εἶπεν, ἀλλὰ σὺ μὲν
ἔβρανε μεταχεῖν βελόμην, καὶ
τὸ τῆτο σπείδων, νῦν ἔδὲ τῶν
κοινῶν δήσας, καὶ ἴσων πᾶσιν
ἀνθρώποις μεταχεῖν ἔχεις,
γῆς τε ἅμα, καὶ ταφῆς· καὶ
τὰς ἑαυτῆς τύχας οἰκτείρα-
σα, καὶ τὸ τῆ παιδὸς τετυ-
φωμένον ἐλέγξασα.

Olympias Alexandri ma-
ter, quum audivisset, longo
tempore jam filium sepul-
chro carere, graviter inge-
miscens, atque acerbissime
plorans: O fili, inquit, Tu
vero quum inter cælites lo-
cari volueris, & id perficere
summo studio conatus sis,
nunc neque illorum qui-
dem, quorum omnibus
mortalibus æquale & par
jus est, particeps fieri po-
tes, terræ sepulturæque, &

sic simul infortunium suum luxit, simul etiam fastum
& inanem filii superbiam taxavit.

πολὸν χρόνον) Triginta & aliquot diebus. Vide supra
lib. XII. cap. ultim. S. Vid. *Ind.* in ταφῆ. K.

ΚΕΦ. λα.

CAP. XXXI.

Ὅτι Ξενοκράτης φιλοκτιρί-
μων ἴσ'.*Quod Xenocrates fuerit
misericos.*

Ξενοκράτης ὁ Καρχηδόνι-
νι (Θ) ὁ ἐταῖρος (Θ) Πλάτωνος (Θ),
τά τε ἄλλα ἴσ' φιλοκτιρί-
μων, καὶ ἔ μόνον φιλόανθρω-
πος (Θ), ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν
ἄλόγων ζώων ἠλέει. καὶ ἔν
ποτε καθήμενος ἐν ὑπαίθρῳ,
διωκόμην (Θ) βιάως σπεύδῶς
ὑπὸ ἰέρακι (Θ), εἰς τὰς κόλ-
πους αὐτῆς κατέπιη. ὁ δὲ
ἀσμένως ἐδέξατο τὸ ὄρνιν, καὶ
διεφύλαξεν ἀποκρύψας ἔς
ἂν ὁ δειώων ἀποῆλθεν. ἐπει-
δὲ ἠλδύθέρωσεν αὐτὸν τῆς φό-
βας, ἀπλώσας τὸ κόλπον
ἀφῆκε τὸ ὄρνιν, ἐσφωρῶν, ὅτι
μὴ ἐξέδωκε τὸ ἱκέτω.

Xenocrates Chartaginen-
sis, Platonis familiaris, tum
alias misericordiam singu-
larem declaravit, neque so-
lum hominum, sed per se
etiam brutorum animā-
tium misertus : tum quum
quodam tempore sederet
in loco aprico, passer acri-
ter instantem accipitrem
fugiens, in sinum ipsius de-
volavit. At ille cum volu-
ptate receptam & occulta-
tam avem custodivit tan-
tis per, donec hostis è con-
spectu recessisset. Ubi vero
jam metu periculoque so-
lutam esse arbitraretur, nudato sinu avem dimisit, in-
quiens, se supplicem hosti non prodidisse.

ὁ Καρχηδόνι (Θ)) Vitiosa lectio, pro qua Καρχηδόνι (Θ) sub-
stitue. Fuit enim Chalcedonius hic Philosophus. Noster infra lib.
XIV. cap. 9. Cicero lib. I. Quæst. Academ. Nam cum Speusippum,
sororis filium Plato philosophiæ quasi hæredem reliquisset, duos autem
præstantissimos studio atque doctrina, Xenocratem Chalcedonium & A-
ristotelem Stagiritem &c. Adde Diogenem Laërtium in vita ejus. S.
Vide Petavii notas in Synes. pag. 22. K.

Διωκόμην (Θ) βιάως σπεύδῶς) Tradit Laërtius in ipsius vita. S.
Contrarium de quodam Areopagita Helladius : ἰέρακος, inquit,
φύλων σπεύδῶς ἐν Ἀρείῳ πύργῳ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν ἐνὸς κατέπεσεν εἰς τὸ
κόλπον

κόλπον· ὃ ἢ τὸ πρόσφυγα, δέον σώζειν, ἀνεῖλε. τὸ ἢ σινεδριον ἀπεκρή-
 ρυξεν, ὡς ἔχ' ὅσια δρᾶσεναι τῆτον. ἔδωκε τίνων ἔχι σραθᾶ χάρακιν δι-
 κλω, τὸ ἢ ἰταμότητι τὸ τὸ πτόπων. *accipitrem fugiens passer in Areopago
 decidit in sinum cuiusdam Areopagitæ. ille vero clientem, quem ser-
 vare debuisset, occidit. Senatus autem eum, ut impia patranem per
 præsonem ordine Areopagitarum movit. Dedit itaque pænas non pas-
 serculi, sed crudelis ingenij nomine. Phoius Cod. σοθ.* Non possum
 non ascribere locum *Philonis* geminum germanum: *μη νεοπίαν,*
φισι, καρκιδιον ἐρημῆν, μη ζῶων ἰκεσίαν, οἷα ἐσθ' ὅτε παροσφδουγόν-
των, ἀναρξείν. ne disturbes, inquit, nidum domesticum, ne avem sup-
plicem adeoque interdum ad Te confugientem spernas. apud *Euseb.*
Præpar. Evangel. lib. 8. p. 359. K.

ΚΕΦ. λβ.

Πῶς ὁ Σωκράτης ἐτάρασε τινὸς
 ἀλαζονείαν ἤλεγξεν.

Φησὶ Ξενοφῶν ὅτι Θεοδότη
 τῇ ἐτάρασε εἰς λόγους ἀφῖκτο
 Σωκράτης, καλλίστη γυναι-
 κὴ ἔση. ἀλλὰ καὶ τῇ Καλλι-
 στοῦ ἦλθεν εἰς λόγους, ἢ ἔλεγξεν·
 ἐγὼ μὲν, ὦ Σωφρονίσκος,
 κρείττων εἰμί σε. σὺ μὲν γὰρ
 ἐδένα τῶν ἐμῶν δεινῶν ἀπο-
 παᾶσαι, ἐγὼ ἢ ἐὰν βέλωμαι,
 τὲς σὲς πάντας. ὁ δὲ, καὶ
 μάλα γε εἰκότως. σὺ μὲν γὰρ
 ὅτι τὸ κατάντη αὐτὲς πάν-
 τας ἀγῆς, ἐγὼ δὲ ὅτι τὴν ἀρε-
 τὴν ἠκεν βιάζομαι· ὁρθία δὲ
 ἢ ἀνοδός ἐστι, καὶ ἀήθης τοῖς
 πολλοῖς.

ego vero ad virtutem cogo, ad quam arduus & plerisque
 insolitus est ascensus.

CAP. XXXII.

Quomodo Socrates iactan-
 tiam cuiusdam scortii refellerit.

Tradit Xenophon, So-
 cratem aliquando in col-
 loquium cum Theodota
 meretrice, fœmina formo-
 sissima, venisse. Sed & cum
 Callistone sermonem ha-
 buit: quæ quum diceret:
 Ego quidem, ὁ Socrates,
 multum tibi præsto. Nam
 tu neminem ex meis à me
 possis abalienare, ego quū
 libitum est, tuos omnes à
 te avoco. Respondit: Quid,
 inquires, mirum hoc est?
 siquidem tu ad declivem
 tramitem omnes rapis: E-

Θεοδότῃ) Interpres legit Θεοδότῃ. Sed alterum rectum. Ita enim nominatur etiam apud *Libanium* declam. 25. *Xenophonis* locus, cujus mentio hic fit, extat lib. III, de dict. & fact. Socratis, S.

ἐπὶ τῷ καλῶντι) MSS. B. & C. ἐπὶ τῷ κακίῳ. An scripsit utrumque Noster ἐπὶ τὴν κακίαν καὶ καλῶντι? quia sequitur ex opposito, ἐπὶ τὴν ἀρετὴν, S. Non puto lectionem MSS. pro commendatione, sed potius pro explicatione habendam esse. K.

πάντως ἀγῆς) Malim πάντως. tu omnino vel plane per declive ducis juvenes, inquit Socrates ad meretriculam. de re ipsa, arduâ scilicet virtutis viâ, *Claud. Minoëm.* ad *Alciat. Embl.* 131. vide sis. hunc in modum loquitur Noster infra lib. 14, cap. 7. τὰς ἐφύβους πάντως παρελασθῆς τῆς Εφόρου, *erhebos omnino se sistere Ephoris* cap. 22. τέξεσθαί τι αὐτῷ πάντως κακὸν, *plane mali aliquid sibi pariturum.* K.

Κ Ε Φ. λ γ.

CAP. XXXIII.

Περὶ Ροδώπιδος ἑταῖρας
τύχης.

*De Rhodopidis scorti
fortuna.*

Ρόδωπὶν φασὶν Αἰγυπτίων ἑταῖραν γυναικὸς λόγῳ ὠραιοτάτῳ, καὶ ποτε αὐτῆς λεομένης, ἢ τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἀδόκητα φιλέουσα ἐργάζεσθαι τύχῃ πρὸξένῃσεν αὐτῇ, ἢ τῆ γνώμης, ἀλλὰ τῆ κάλλους ἀξία. λεομένης γὰρ, καὶ τῆ Σεραπιδίδων ἢ ἐοικῆτα φυλατῆσων, ἀετὸς κατὰ πλάγας, τὸ ἕτερον τῆ ὑποδημάτων ἀρπάσας, ἀπὸ τῶν ὠχέου, καὶ ἐκόμισεν εἰς Μέμφιν Διάζουσι Ψαμμητίχῃ, καὶ εἰς

Rhodopin meretricem omnium Ægyptiorum fuerunt pulcherrimam fuisse, cui aliquando lavanti, inopinorum atq; inexpectatorum amans fortuna, contulit munus non isto animo, sed fortuna venustateque dignum. Quum enim lavaret, atque vestimenta famulæ custodirent, aquila devolans alterum calceum abstulit, eumque secum deportavit

τὸν

ἢ κόλπον ἐπέβαλε τὸ ὑπόδημα. ὁ δὲ Ψαμμήτιχος Ψαυμάσας τῆ ὑπόδημα ἢ ῥυθμὸν, καὶ τὴ ἐργασίας αὐτῆ τὴν χάριν, καὶ τὸ παραχθῆν ὑπὸ τῆ ὀρνιθός, προσέταξεν ἀνὰ πᾶσαν Αἴγυπτον ἀναζητεῖν τὴ ἀνθρώπων, ἧς τὸ ὑπόδημά ἐστι, καὶ δῦρὸν γαμετῶν ἠγάγετο.

ejus sinum calceum injecit. Psammetichus miratus pulchritudinē calcei, & fabricationis artem atque concinnitatem, & avis factum, mandavit, ut per universam Ægyptum quæreretur fœmina, cujus is calceus esset, eamque inventam in matrimonium accepit.

Ρόδωπιν) Athenæus nominat Ροδῶπιν lib. XIII. Strabo lib. XVII. ubi eandem narrat historiam, Ροδόπιν. Porro nimis ardua mihi paragraphi hujus positio videtur, & sic conficienda: Ρόδωπιν φασιν Αἴγυπτίων λόγοι, ἐταῖρον γυνεὸς ὠρεοσιλάτῳ &c. MSS. B. & C. Αἴγυπτίων λόγοι. ε. γ. ω. Ρ. φ. S. Herod. lib. 2. ait quidem Ροδῶπιν floruisse sub Amasi rege, sed historię hujus, quam Noster affert, nihil plane habet. K.

ἄξια) MSS. B. & C. ἄξιον. S.

δικάζοντος Ψαμμηλίχου) Cyrenus lib. 3. Obs. cap. 15. sic hæc ordinat: καὶ ἐκόμιζεν εἰς Μέμφιν καὶ εἰς τὸν κόλπον δικάζοντος Ψαμμηλίχου ἐπέβαλε τὸ ὑπόδημα. vix opus erit. S.

ΚΕΦ. λδ.

Περὶ Διονυσίου.

Ὅτι ἢ Λέοντα ὁ Διονύσιος μὲν τὴν πόρσαξεν ἢ καὶ αὐτῆ ἀνδρῶν, εἰς τρεῖς τοῖς θορυφοῖσι ἐκέλευσεν ἀπάγειν, καὶ μετέγνω τρεῖς, καὶ καθ' ἑκάστῳ μετὰ πομπῶν, κατεφίλη κλάων, καὶ κατέρωμεν ἑαυτῆ, ὅτι ὅτε ἔλαβε τὸ ξίφος. τελευτῶν ἠτήτηται πρὸ φώβου,

CAP. XXXIV.

De Dionysio.

Dionysius Leonem postquam imperasset ad interitum duci, ter mandavit satellitibus, ut rursus abducerent, atq; ter animū mutavit & quotiescumque accersivisset, exosculatus est lacrymans, & execratus se ipsam, quod quū sumpsis-

καὶ

καὶ προσέειπεν ἀποσφα-
γλῶμαι, εἰπὼν, ὅτι ἐκ ἔσιν,
ὦ Λέον, σοὶ ζῆν.

set ensem, tandem metu
vinceretur, interfici jussit:
Non licet, inquit, ὦ Leo,
tibi vivo esse.

Ὅτι τὸ Λέοντα) Quis hic Leo fuerit ignoro. Hoc scio si-
millimum de Dionysio facinus extare apud Ciceronem lib. V. Tuscul.
quæst. in hæc verba : *Cum pila ludere vellet, tunicamque poneret, a-*
adolescens, quem amabat, tradidisse gladium dicitur. Hic cum qui-
dam familiaris jocans dixisset, huic quidem certe vitam tuam commit-
tis, arrisissetque adolescens : utrumque jussit interfici : alterum, quia
viam demonstravisset interficiendi sui, alterum quia id dictum risu ap-
probavisset. Atque eo facto sic doluit, ut nihil gravius tulerit in vi-
ta, quem enim vehementer amarat, occiderat. S.

ἀνδρῶν) MSS. B. & C. δῦρῶν. S. MSS. τῶ δῦρῶν indi-
care videntur, idem esse hoc loco ἀνδρῶν quod εὔρῶν. ita Suidas in
illud Lucæ 2. καὶ ἀνεῦρον τήντε Μαριάμ καὶ τὸ Ἰωσήφ. &c. inquit : ὅτι
ἢ ἀνὰ πρῶθεις χάριν κόσμος κεῖται, quod præpositio ἀνὰ sit ornamen-
ti inslar. vide locum in voce ἀνεῦρον. & Phavorinum in ἀνδρῶντες.
ergo hic τὸ ἀνδρῶν indicat post sententiam mortis abductum requi-
sivisse Leonem, inventumque & sibi redditum iterum jussisse abdu-
ci &c. K.

ὅτι ὅτε ἔλαβε) Quis non viderit abundare, & supervacuum
esse ultimum ὅτε, ex præcedente ὅτι malè natum. aut legendum
ὅτι ποτέ. K.

ὅτε ἔλαβε τὸ ξίφος) Seneca de Clement. lib. I. cap. 13.
Hoc inter cætera vel pessimum habet crudelitas, quod perseverandum
est, nec ad meliora patet regressus. Scelera enim sceleribus tuenda
sunt. S.

ΚΕΦ. λε.

CAP. XXXV.

Πεὶ ἐλάφει ἐν νόσῳ φυσικῆς
φροντισίας.

De cervi in medendo morbo
physica curatione.

Λέγουσι φυσικοὶ ἄνδρες
τὸ ἐλάφει καθάρσεως δεό-
μενον, σέλινα ἐσθίειν. φα-

Physici dicunt, cervum
indigentē purgationis fe-
seli comedere: laborantem

λαγλίω

λαγγίων δὲ κνήμασιν ἐχόμενον, καρμίνες. vero ex phalangiorū mor-
fibus, cancos.

Σέλινα ἐοδίειν) Scribe σέσελιν. Cicero lib. II. de Nat. Deor. Cervæ paulo ante partum perpurgant se quadam herbula, quæ fœfelis dicitur. Quod hi duo ante, id Ἀριστοτελες post partum eas scribit facere lib. IX. Histor. Anim. cap. 5. Ὄβαν τέκη, inquit, ἐοδίει τὸ κοιλίον πρῶτον, καὶ ἐπὶ τὴν σέσελιν δὲ πρέχουσι, καὶ φαγῶσαι, ἕτως ἔρχονται πρὸς τὰ τέκνα πάλιν. Corrige ex his porro Nostrium & pro τ, scribe τὴν ἔλαφον. De cerva enim, non de cervo sermo est. S. Ita etiam legendum putat Doctiss. Bochartius part. I. Hierozōici pag. 890. Sed non opus est mutatione, præsertim cum optimi Auctores genera hæc soleant confundere. Eustathius in Odyss. K. Jones dixisse τὴν ἔλαφος notat, Homerum vero ὁ ἔλαφος, cum de cervis non loquatur κατ' εἶδος, sed in genere. Quod etiam Nostro accommodari poterit. Servius ad illud Virgil. lib. 4. Æn. sola bubo. sola contra genus. posuit &c. sed Virgilius mutavit, referens ad avem. plerumque enim genus relicta specialitate à generalitate sumimus &c. Vid. eundem ad V. Æn. p. 368. Phavorinus ἀγριον αἶγα dicit Homerus ἔστι καὶ θηλυκῶς λαβεῖν τὴν ἀγριον, potest etiam de sœmina intelligi & mare. ἀπικὸς γὰρ ἀνὴρ τὸ αἶγα λέγει, ὡσαυτε καὶ τὸ ἀνδύνα. ita ille ex veterum Scholias. vid. notata ad lib. V. cap. VII. Plinius iidem, (cervi) percussi à phalangio, quod est aranei genus, aut aliquo simili, cancos edendo sibi medentur. quod autem σέλινον attinet, quod Viri docti cum σέσελις permutandum censent, id mihi ab ipso videtur Αὐτῶρε profectum lapsu quodam memoriæ. Nihil enim illam magis turbat quam similitudo nominum, quæ hic est inter σέλινον, σίλις vel σέσιλις. Plinius de silere differens, postea subdit : & quoniam plerisque similitudo nominum Græcorum confundit, contextemus & de sili.

κνήμασι) Faber legit δὴγμασι. S. Quid opus est hoc δὴγματι? K.

καρμίνες) Auctor Ἀριστοτελες dicto loco. S. Vide Orphan. lib. 2. de Venation. p. 57. & ibi Rittershusium. K.

ΚΕΦ. λς.

CAP. XXXVI.

Περὶ Εὐρυδίκης Φιλίππας θυγατρὸς τελευτῆς. De morte Eurydice Philippi filie.

Ὀλυμ.

Ολυμπιάς τῆ Φιλίππου Olympias Philippi filia
 Ευρυδικῆς, (ὡς ἡ ἀρεῖα Eurydicæ, quæ nata erat
 ἐξ Ἰλλυρίδος γυναικὸς τῆς Philippo ex Illyride quadã
 Φιλίππου γημεμένη,) εὐροσ- uxore, misit cicutam, la-
 ἔπεμφε κώνειον, καὶ βρό- queum, & ensẽm. Illa ve-
 χον, καὶ ξίφος. ἡ δὲ ἀρεῖ- ro laqueum delegit.
 ται τὸ βρόχον.

Ολυμπιάς) *Duris apud Athenarum lib. 13. prodit, πρῶτον*
γένεας πόλεμον δύο γυναικῶν Ολυμπιάδος καὶ Ευρυδικῆς, ἐν ᾗ τὴν
μὲν βακχικώτερον μὲν τυμπάνων ἀεελθεῖν. τὴν δὲ Ευρυδικῆν Μακε-
δονικῶς καθ' ἑωπιολισμῶν, ἀσκηθεῖσαν τὰ πολεμικὰ καὶ ἀπὸ Κυννάου
τῆς Ἰλλυρίδος. Dalecampius vertit : muliebri primum bellum extitisse
diuinitum feminarum, Olympiadis & Eurydices, ac in conflictu cum
tympanis furiosius Olympiadem impressionem fecisse (malim ita: ac O-
lympiadem Bacchantium more cum tympanis ad bellum profectam) Eu-
rydicem autem Macedonum more armatam pugnasse (pugnasse abun-
dat. ex præcedentibus enim τὸ ἀεελθεῖν subintelligendum,) ut
quæ bellicis esset rebus exercitata, commissumque prælium fuisse ad Cyn-
nanem Illyrici. male hæc quidem. vertendum enim, quæ in bellicis
rebus exercitata dudum fuerat etiam apud Cynnanem Illyricam. Erat
autem Κυννα ut est lib. 1. Arriani de R. G. Alex. vel Cynnane, aut,
ut alii per syncopem, Cynna soror Alexandri Magni, quam Philip-
pus susceperat ex Audata Illyrica, quæ & Eurydice dicta est. Hæc
Cynna nupserat Amynte, ab Alexandro postea occiso, & filiam A-
deam ex matrimonio illo habuit, quæ mutato nomine Eurydicæ sa-
lutata deinde & uxor Aridæo data est. Hanc ipsam Eurydicem
mater Cynna in bellicis exercitiis educaverat, eaque cum exerci-
tu occurrit ad Evia Macedoniæ Olympiadi, cum reditum in
regnum armata manu pararet. Sed ad prælium res non deven-
nit, ut quidem Dalecampii versio vult. siquidem Eurydice una
cum marito à Macedonibus deserta & Olympiadi prodita est,
cum jam castra castris opposita essent. Olympias hostibus in
potestatem redactis Philippum, Eurydices maritum, è carcere
protractum Thracum gladiis confodiendum objecit; in Eury-
dicem vero muliebrem iræ impotentiam plenius effusura misit
ei gladium, laqueum & cicutam, data optione, ut ex his tribus
muneribus unum pro lubitu in remedium miseriarum sibi sume-
ret,

ret. illa vero coram ministro, qui feralem optionem detulerat, Olympiadi similia dona obvenirent precata, arrepto laqueo, se suspendit. Hæc ex *Diodoro* lib. XIX. *Arriani excerptis* apud *Photium Cod.* 192. *Athenæo* lib. 13. paulo prolixius, quia ad rem facere videbantur. Noster certe hic passus est humani aliquid dum Eurydicen, de qua jam dictum est, Philippi filiam facit. Audata enim Illyrica, quam *Arrianus* l. c. Eurydicen quoque dictam innuit, uxor Philippi, (erat enim πολύγαμος) non filia, peperit Cynnā, Cynna Eurydicen, adeoque confundit Noster Euridicem Philippi uxorem, cum alia hujus nominis, quæ Philippi neptis ex filia Cynna. Aut Noster neptem hoc loco θυγατέρα vocat. Cæterum Philippus Alexandri Magni parens, habuit quidem matrem *Eurydicem*, de qua *Strabo* pag. 226. τέττα (Ἀρραδαία) δὲ ἡ θυγατρὶς ἢ Φιλίππου μήτηρ Ἀμιώντις ἔστιν Εὐρυδικῆς. legerim, ἢ Φ. ἔστιν Ἀμιώντις μήτηρ Εὐρυδικῆς. aliam cum *Xylandro* lectionem affert *Casaubonus*, quam videt. habuit & uxorem hujus nominis, quam Noster Ἰκχυρίδα γυναικα vocat. Filiam autem Eurydicem Philippo quidem dedit etiam interpretes Latini *Pausania*, sed invita, ut ajunt, Minerva. Nam i. *Eliacorum* Εὐρυδικῆ ἢ Φιλίππου, uxor est Philippi, cujus æquè ac Olympiadis imaginem victor post Chæroneam pugnam sacraverat Elide in Philippæo. vid. *Pausan.* pag. 164. 68. Optime igitur *Polyænus* hanc Euridicem, cujus Noster meminit, Κυωνίαν θυγατέρα ἐξ Ἀμιώντις ait lib. 8. *Strateg.* ubi vide sis & alia non vulgata.

Εὐρυδικῆ) Idem scribit *Diodorus Siculus* lib. XIX. & *Justinus* lib. XIX. cap. 6. fuit autem uxor Aridæi, qui post Alexandrum regnavit. S.

ἡ δὲ ἄρα ἐξ) MSS. B. & C. ἦν δὲ ἄρα αὐτὴ ἐξ. S.

Κ Ε Φ. λ ζ.

CAP. XXXVII.

Περὶ Γέλων, καὶ τῶν αὐτῶν ἐπιβλαπόντων.

De Gelone, & iis qui illi insidiati erant.

Γέλων ὁ τῶν Συρακυσίων τύραννος τὴν τῆς ἀρχῆς κατὰ τὰς ἀσιν παρὰ τὰ εἶχε, σασιώδεις δὲ τινες ἐπιβλάπον

Gelon Syracusiorum tyrannus mansuetissimum se in imperio præbebat, seditiosi vero quidam ejus vitæ αὐτῶ

αὐτῶν. ἃ πυθόμενον ὁ Γέλων, εἰς ἐκκλησίαν συγκαλέσας τὰς Συρακούσιους εἰσηλθεὶν ὠπλισμένον ὁ Γέλων. καὶ διεξελθὼν ὅσα ἀγαθὰ αὐτοῖς εἰργάσατο, καὶ τὴν ὀπβελίαν ἐξεκάλυψε, καὶ ἀπεδύσατο τὴν πανοπλίαν, εἰπὼν πρὸς πάντας· ἰδὲ τοίνυν ὑμῖν ἐν χιωνίσκῳ γυμνὸς τὴν ὀπλων παρέσθηκα, καὶ δίδωμι χρῆσθαι ὅ, τι βέλεσθε. καὶ ἐθαύμασαν αὐτὴ τὴν γνώμην οἱ Συρακούσιοι. οἱ δὲ καὶ τὰς ὀπβελίωνας παρέδωσαν αὐτῷ κολάσασθαι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἔδωκαν. ὁ δὲ καὶ τέτρες εἶασε τῶν δολιχῶν τιμωρήσασθαι. καὶ εἰκόνα αὐτῆς οἱ Συρακούσιοι ἔστησαν ἐν ἀζώσῳ χιτῶνι, καὶ ὡς τέτρον τὴν δολιχῶν ἀντιθέσθαι ὑπόμνημα, καὶ τοῖς εἰς τὴν μὲν ταῦτα ἀγῶνα μέλλουσιν ἀρχεῖν δίδαγμα.

tendebant insidias : quod quū rescivisset Gelon, convocata Syracusanorū concione, armis indutus in concionem ascendit, & commemoratis suis erga illos meritis, insidias detexit, atque exutis armis, dixit ad universos : En igitur amictus tunica, nudus armorum alto, & dedome vobis ut pro voluntate libitoq; mecum agatis. Quū igitur Syracusii mirati, suppliciiis afficiendos insidiatores ei tradidissent, & illum regnare jussissent, Gelō contra hos puniēdos reliquit populo. Quamobrem Syracusii statuam ei posuerunt, in distincta tunica, atq; hoc fuit ejus ad populum concionis monumentū, & in posterū regnantibus documentū.

Γέλων) Historiam habes apud *Polyænum* lib. I. quanquam aliter in quibusdam. S. Syracusani durante bello contra Carthagenenses, cum æs cudendis nummis aliunde nullum suppeteret, statuas Tyrannorum, quibus abundabant, conflandas decreverunt. Judices etiam dati sunt, qui causa rite cognita pronuntiarent, quænam stare vel cadere mererentur statuar. eoque judicio vicit Gelon Deinomeni filius. An fuit hæc statua illa, cujus hic mentio fit? K.

καὶ δίδωμι) Addendum ἐμὲ, ait *Faber*. S. δίδωμι absolute positum pro συγχωρῶ vel ἐπιπέσω. K.

ΚΕΦ. λη.

Περὶ Ἀλκιβιάδου.

Ἰαχυρῶς Ὀμηρον ἐθαύμα-
ζεν Ἀλκιβιάδης. καὶ ποτε
διδασκαλείῳ παίδων προσ-
ελθὼν, ῥαψῳδίαν Ἰλιάδος
ἤτη. τῷ δὲ διδασκάλῳ μηδὲν
ἔχειν Ὀμήρου φήσαντι, ἐν-
τείνας αὐτῷ κόνδυλον εὖ
μάλα σφαιρῶν, παρήλθεν, ἐν-
δειξάμεντι ὅτι ἐκεῖντι
ἀπαίδωτός ἐστι, καὶ τοιούτως
ἀποφάνει τὸς παῖδας.

Οὗτις ὅτι κείσιν κα-
λέμεντι θανάσιμῳ ἐκ Σι-
κελίας ὑπὸ τῶν Ἀθλωναίων,
ἐχ ὑπέκτισεν, εἰσῶν. Εὐθη-
δες ἢ ἔχοντι δίκην, ζητεῖν μὴ
ἀποφυγεῖν, ἐὼν φυγεῖν,
εἰσῶντι δέ τιντι, ἐπιστάτης
τῆ πατερίδι ἢ πατρὸς κείσιν;
ὁ δὲ εἶπεν, ἐδὲ τῆ μητερίδι.
δέδοικα γὰρ μὴ ἀγνοήσασα,
καὶ σφαλεῖσα τῷ ἀληθῆς,
εἶτα τὴν μέλαρναν ἐμβάλλη
ἀντι ἢ λακῆς ψῆφον. πυθό-
μωντι ἔν, ὅτι θανάσιμῳ αὐτῷ
κατεγνώσθη ὑπὸ τῶ πολιτῶν,
δοδο submitteret. Quum autem
audivisset, se mortis à ci-
vibus condemnatum esse.

CAP. XXXVIII.

De Alcibiade.

Alcibiades admodum
Homerū admiratus est, &
in precio habuit. Proinde
quum aliquando ad ludum
literariū accessisset, Iliadis
rhapsodiam quandam pe-
tiit, quumq; ludimagister
se nihil Homeri habere af-
firmaret, infixit ei pugnū
satis durum, eum imperi-
tum esse, & similes sui pue-
ros efficere ostendens.

Idem quum ad causam
pro capite dicendam è Sici-
lia vocaretur ab Atheniēsi-
bus, obtemperare noluit:
Stultum est, inquiens, judi-
cio accusatum, quū fugere
possit, locum, unde effuge-
re non possit, adire. Et quū
quidam diceret, an nō cre-
dis tuam causam patriæ?
respondit, Imo ne matri
equidem. Timerem enim,
ne forte per imprudentiam
aut errorem veritatis, ni-
grum calculum pro candi-
do submitteret. Ergo, inquit, demonstra-

δείξομεν

Δείξομαι ἔν, εἶπεν, ὅτι ζῶ-
μεν. καὶ ὁρμήσας πρὸς τὰς
Λακεδαιμονίους, καὶ Δεκελει-
κὸν ἐξῆψε πόλεμον ὑπὲρ τὰς
Ἀθηνάων.

Ἐλεγε δὲ μηδὲν παρὰ δόξον
ποιεῖν Λακεδαιμονίους, ἀδελῶς
ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθνήσκον-
τας. τὴν γὰρ ἐκ τῶν νόμων τα-
λαπωρείαν ἀποδιδράσκον-
τας, θάνατον ὑπὲρ τῶν πόνων
ἔχουσι ποροθύμως ἀλλάττε-
σθαι.

Εἰώθει δὲ λέγειν, ὅτι πλε-
ονεῖ ἑαυτῷ πράξειν, ὅτι καὶ
τῶν Διοσκύρων ζῆ βίον, παρὰ
ἡμέραν τεθνηκώς τε, καὶ ἀνα-
βίος. Δημερήσας γὰρ ἐν τῷ
δήμῳ, ἵσθηθε θεοῖς νομιζέσθαι.
κακῶς δὲ ἀπαλλάξας, τῶν νε-
κρῶν μηδὲ ὀλίγον ἀναφέρειν.

bimus nos adhuc in vivis
agere, veniensque ad Lace-
dæmonios, Decelicum
bellum adversus Atheni-
enses movit.

Idem dicebat, nihil no-
vum esse, si Lacedæmonii
intrepide mortem in bellis
occumberent : defugere
enim eos hoc modo le-
gum severitatem & crucia-
tum : atque labores alacri-
ter prompteque cum mor-
te commutare.

Dicere etiam solitus est
de suis factis, se Dioscuro-
rum vitam vivere : etenim
fere alternis diebus se mori
& reviviscere. Nam dum
populi gratiam obtineret,
diis parem videri, quum il-
lam amisisset, nihil à mor-
tuis discriminis habere.

ῥαψωδῶν Ἰλιάδῃ) Plutarchus in Apoph. Imperat. S.

ζῆ εἶναι μὴ ἀποφυγεῖν) Leopardus negationem censet omit-
tendam lib. XIV. cap. 15. S. ἀποφυγεῖν est iudicio absolvi crimin-
nis. ἀποφύγω, ὅταν νικήσας ἀπλυθῶ τῆ κατηγορίας, καὶ ἀποφυγῶ
ὁσώτως, inquit Thomas, ὁ μάγιστρος, φυγεῖν vero est simpliciter fu-
gere. Ergo Alcibiades capitis accusatus stultum esse, inquit, illum,
qui reus est criminis, periculosa iudicii aliam subire & ἀποφυγεῖν
i. e. crimine absolvi vellet, cum φυγεῖν, fugere, sine periculo possit.
Cæterum τὸ μὴ delendum ex Plutarchi apophthegmatibus satis li-
quet, vel Attice παρέλκει. K.

μητρίδι) Apud *Pluarchum* est μητρί, prædicto loco, nec aliter in Alcibiade. Sed videtur nostrum rectius respondere vocabulo πατρίδι, quod præcedit. Vide Indicem, S. Patriam Græci communiter Πατρίδα, Cretenses μητρίδα vocarunt. *Plato* lib. 8. de *Republica*. Ἀλλόθεν τὴν πάλαι φίλῳ μητρίδα τε, Κρηῖτες φασί, καὶ πατρίδα ἔξει τε καὶ θρέψει, ὅτιμ ἀλεξίαν σέβει, ἡ Cretenses ajunt, patriamque subditam habebit patrietque. Cum igitur quidam Alcibiadem interrogaret, Tunc πατρίδι calculum de Te permittere abnueres? ille, ne μητρίδι quidem, inquit, quod dulcius nomen est, quam Πατρίς, tantum darem. Confer *Nostrum Hist. Anim.* lib. 17. cap. 35. ubi Κρητικῶς, amorem patriæ, Φιλίαν μητρίδα ait, & iterum, cap. 40. ἐξ ἀμαρτησόμεν δὲ ἴσως ἐδὲ μητρίδα εἰπὼν τῷ αὐτῷ (Πατρίδα) nec forte peccaverim, si eandem (Patriam) dixero patriam, in quæ loca etiam *Leopardum* incidisse postea vidi, lib. 14. *Emend.* cap. 15. K.

Δεκελειῶν) Vide *Cornel. Nep.* VII. cap. 4. S:

ἀδεῖα ὡς ἐν τῷ πολέμῳ Διπυθνήσκον(ας) Idem quondam de iis ferebat Sybarita quidam teste *Serino* apud *Stobæum* sermone XXVII. S.

ὑπὲρ τῶν πόνων ἔχουσι) *Gesner.* ἔχθρ. Vide Indicem in *Constructio.* S.

Δισκέραν) Quorum altero vivo, alter moritur, & vice versa, ut est in fabula, quam habes apud *Servium* ad *Virg.* VI. *Porphyrium* ad *Hom.* *Hyginum* fab. 80. *Lucianum* dialog. *Apoll.* & *Mercurii.* S.

Κ Ε Φ. λθ.

Περὶ Εφιάλτε.

CAP. XXXIX.

De Ephialte.

Εφιάλτης, στρατηγὸς ὄντι-
 δίσαντι αὐτῷ τινὰ πειρίαν.
 τὸ ὅ ἕτερον, ἔφη, ὅτι τί εἰ λέ-
 γης, ὅτι δίκαιος εἰμί;

Ephialtes, quum dux ei
 paupertatem exprobraret:
 Cur non, inquit, etiam al-
 terum dicis, quod justiti-
 am colam?

στρατηγὸς) Quis hic στρατηγός? an miles adhuc sic respon-
 dit suo duci? at quis tandem dux militi suo objicit paupertatem?
 ego puto στρατηγός, aut στρατηγῶν scribendum. S. Ephialtes
 de-

demagogus Atheniensis *τρατηγόν* habuit inimicum *Periclem* vel *Aristodicum*, quorum hic vel ille ei paupertatem exprobravit, quod facile se agnoscere ait, dummodo addatur, illam inopiam à nulla alia sibi provenisse causa, quàm à liberalitate, de qua *Heraclid.* in *Athen. repub.* & à justitia. Nam ut *Plato* l. I. *δικαιοῦν ἀνὴρ ἀδικεῖ πανταχῶς ἑλαττον ἔχει*, *vir justus ubique minus habet quam injustus*, id quod *Philosophus* l. c. prolixius probat. Servus apud *Plautum* in *Rudente*, ad Dominum, qui suum esse negavit, alienum quod erat:

Isto, inquit, *tu pauper es, cum nimis sanctè pius.*

Unde injusti τὴν δικαιοσύνην ἀλλότριον ἀγαθὸν τῷ ὄντι, justitiam verè alienum bonum nuncupare solent. Nihilominus tamen νόμιμος ἀνὴρ ἐν δικαιοῦν δι' αὐτὸ τέτοιο τὸ δικαιοῦν εἶναι πένια σωροικῶν οὐκ αἰσχύνεται, *legum justitiæque cultor se, ob id ipsum, quod justus est, pauperem vivere non erubescit*, inquit *Synesius Orat. de Regno*, pag. 30. K.

τινά) Forte, τὴν. aut potius τινός. S.

τινά πένιαν) Lego τὴν πένιαν. K

Κ Ε Φ. μ.

Περὶ Θεμιστοκλέους.

Στραπτῶ κειμένῳ ὅπῃ τῆς γῆς χρυσῶ Περσικῶ ὁ Θεμιστοκλῆς παρῆς παρδὶ εἶπεν· ἐκ ἀναγῆσθς, ὦ παῖ, τὸ δῆρεμα τόδε; δέξασ ἢ στραπίον. ἔ γ' οὐ Θεμιστοκλῆς εἶ δῆπρ.

Ὅτι ἠτίμασαν αὐτὸν ποτε Ἀθῶναιοι, εἶτα ὅπῃ τὴν ἀρχὴν αὐθις παρεκάλεν. ὁ δ' ἐκ ἐπαμῶ τὰς τοιέτας ἀνδρας, οἱ τινες τὴν αὐ-

CAP. XL.

De Themistocle.

Quum forte torques aureis Persicus jaceret humi, astans Themistocles, puero dixit: Quin tollis, ô puer, inventum hujusmodi? monstrato torque. Non enim tu es Themistocles.

Athenienses quum aliquando publice eum infamia notassent, rursû deinde ad imperium gerendum revocarent: Non, inquit, laudo eos homines, qui,

Υ γ 3

τὴν

τῷ ἀμίδα, καὶ οἰνοχόλῳ ἔχουσι.

eodem vase & pro matula, & ad infundendum vinum utuntur.

Πρὸς Εὐρυβιάδῳ ἢ Λακισαμμόνιον ἔλεγέ τι ὑπεναλίον, καὶ ἀνέτφεν ἀπὸ τὴν βακτηρίαν. ὁ δὲ, πᾶταξον μὲν, ἀκκσον ᾧ. ἤδει δὲ ὅτι ἀμέλλει λέγειν τῷ κοινῶ λυσιτελεῖ.

Eurybiadæ Lacedæmonio quiddam ad verbum dixerat: quumque ille baculum intentaret, Verbera, tantummodo audias. Noverat enim, ea quæ dicturus erat è republ. fore.

χρυσῶ περικῶ) Persæ enim torques istiusmodi portare solebant. *Plutarch.* in Præcept. Reip. ger. Vide quoque quæ nos scripsimus in Systemate de Torquibus veterum. S.

Εὐρυβιάδῳ) *Plutarchus* Apophtheg. Imp. & vita Themistocl. S.

ἀνέτφεν) *Faber* legit ἀνέτφεν, vertitque, *intentavit*, non *extendit*. Atqui intentare est in versione etiam *Vultejj*, & ἀνέτφεν ab ἀνατείνω, quod idem significat. Nil igitur mutandum est. S.

βακτηρίαν) *Faber* addit *Ευρυβιάδης*. S.

·ΚΕΦ. μϞ.

CAP. XLI.

Περὶ ΦωκίωνⓄ.

De Phocione.

Οδυρομύρων ἢ μϚ ΦωκίωνⓄ μελλόντων ἀποθνήσκων, εἶπεν ὁ Φωκίων, εἶτα ἐκ ἀγαπᾶς, Θεόδιππε, μϚ ΦωκίωνⓄ ἀποθνήσκων.

Ejulantibus iis qui cum Phocione morte erāt mulctandi: Annon, inquit, ὁ Thudippe, pulchrum tibi ducis, cum Phocione mortem oppetere?

Οδυρομύρων) *Plutarchus* in vita ejus, & in Apophth. sed *Ἐπιππων*, non *Θεόδιππων* appellat, cui hæc dixit. Habes eandem historiam apud eum in *Πρæc. Pol.* & de sui laude. *Citronem* quoque lib. I. de Invent. S.

ἀπο-

ἀποθνήσκων) MSS. B. & C. ἀποθνήσκειν, quod puto præferendum. S. Minimè. siquidem MSS. iterum, ut jam sæpius observatum, explicant potius, quam corrigunt vulgatam lectionem. Est enim ἀποθνήσκων hoc loco eleganter positum pro ἀποθνήσκειν, more Attico. K.

ΚΕΦ. μβ.

Περὶ Επαμινώνδας.

Επαμινώνδας ἔφυγε δίκην θανάτου ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Λακωνικῆς, ὡς ὑπολιθῶν τὴν βοιωτάρχίαν τέσσαρας μῶνας πρὸ τῆς νόμου. τὸ μὲν ἐν σπαρταρχίᾳ ἐκέλευσεν εἰς αὐτὸν τὴν αἴτιαν ἀναφέρειν, ὡς ἐκβιασθέντας ἀκούσας. αὐτὸς ὅ παρελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον, ἐκ ἔφη βελτίονας ἔχειν τῶν ἔργων τὸς λόγους. εἰ δὲ μὴ, ἤξις ἀποκτείνειν αὐτὸν, ὅπρηγασαι μὲν τοι τῆς σήλη, ὅτι μὴ βελομένους Θεβαίους ἠνάγκαζεν Επαμινώνδας, τὴν μὲν Λακωνικὴν πύρραλῆσαι πεντακοσίοις ἐπιαιτοῖς ἀδύωτον ἔσαν· οἰκίσσαι δὲ Μεσσηνίαν δι' ἐτῶν τετράκοντα καὶ τετακοσίων, σπουτάξεται δὲ συμαγαγεῖν εἰς αὐτὸν Ἀρκάδας, ἀποδῆναι δὲ τοῖς Ἕλλησι τὴν

CAP. XLII.

De Epaminonda.

Epaminondas reversus è Laconica capitis arcesseretur, quod Bœotarchiam quatuor integros menses contra legem gessisset. Collegas igitur iussit, ut in ipsū culpam derivarent, quod se invitos coëgisset. Ipse vero in curiam ingressus, non meliores reb. gestis rationes habere se dicebat. Sin minus, se quidem interfici postulabat, verum inscribi columnæ, quod nolentes repugnantessq; Thebanos Epaminondas coëgerit, ut Laconicam, quingentis ante annis intactam ab hostibus, incendio ferroque vastarent: & ut Messeniis suam restituerent regionem trecentis atque triginta annis occupatam à Spartanis: seque in unum collegisse Arcades Thebanis socios, & Græ-

αὐτονομίαν. καὶ ἀφῆκαν αὐτὸν ἀδεδέντες οἱ δικασταί. ἐπανελεύοντο δὲ αὐτὸν ἐκ τῶν δικαστικῶν, Μελιτάϊον κωϊδίον ἔσαντε. διὸ πρὸς τὰς παρόντας εἶπε· τῆτο μὲν ἀποδίδωσιν ἀεργεσίας μοι χάριν· Θεβαῖοι δὲ πολλὰ κίς ὑπὸ ἐμῷ εὐπαθόνητες ἐκείναν με θανάτῳ.

cis libertatem reddidisse. His auditis, reveriti eum iudices liberum pronunciarunt. Quumque regrederetur è curia, & Meliten- sis catellus blandiretur cauda, dixisse fertur ad præ- sentes: Hic mihi, inquit, pro beneficio gratiam re- ponit: at Thebani, de qui- bus sæpe multumque sum præclare meritus, mortem mihi iudicio pœnam constituerunt.

ὡς ὑπολαβῶν) Legendum κατὰ λαβῶν, ait Faber, quoniam aliud sit *retinere*, aliud *excipere* vel *recipere*. malletm ἀπλαβῶν hoc sensu, quasi *interceperit*, quod secundum leges aliis debeba- tur. S. Putarem hunc locum ex Plutarchi apophthegmatibus ita legendum: ἐπιβαλὼν τῇ βοιωτικῆς, ut qui sibi βασιτῆα per quatuor menses prorogaverat. Sæpius enim hoc libro Noster Plu- tarchi pœne ipsa verba descripsit: conferatur Caput 38. Nostri cum iis, quæ Plutarchus in Apophtheg. de Alcibiade habet, & apparebit facile, quod dixi. Appianus in Syriacis, οἱ δὲ, inquit, τῆς Ἀσσυ- ρίας σφῶν τῶν ἀρχῶν ἐπὶ μῆνας ἕξ ἔμεθῆκαν. at illi (Epaminon- das cum suis) successoribus per semestre tradere imperium recusarunt &c. Sed nec vulgata est rejicula. ὑπολαβῶν enim pro ἀπλαβῶν in- tercipiens sumitur. K.

ὡς δὲ τὸ νόμου) Interpres: βασιτῆα quatuor integros menses contra legem gessit. Fallo: non enim quatuor tantum, sed & plures menses gerere licebat. Melius igitur hoc modo: quatuor menses ultra, quam legibus concessum erat, Cornel. Nep. Epam. cap. 2. Quatuor mensibus diutius quam populus jussisset, gessit imperium. K.

ἐπιγράψαι τῇ στήλῃ) Columellam intelligit, cui elogium seu titulus demortui inscribatur, quæque post imponebatur sepulchro. Cicero lib. II. de LL. Sepulchris novis finivit modum. nam super terræ tumulum noluit quid statui, nisi columellam tri- bus cubitis non altiozem. Cornelius periculum vocavit titulum, quem cœlumnæ voluit incidi. Unum, inquit, ab iis petivit, ut

in

in periculo suo conscriberent &c. pro ἐπιγράψαι in MSS. B. & C. est ὑπογράψαι. S.

ὅτι μὴ βελομήδης (Adde Plutarchum de laude sui. S.

δικῆσαι δὲ) Putat Gesnerus locum sic scribendum esse : οἰκίσαι Μεσσήνῳ δὲ ἐτῶν τριακοντα κῆ τριακοσίων ὑπὸ Σπαρτιάταις ἔσαν. Abundare dein hæc verba, συνῶξαι ἢ, & mox legendum esse, συναγαγεῖν ἢ εἰς ταῦτόν, vel εἰς αὐτόν. Ego censeo hæc Nostrum ex Plutarcho habere, cujus ista verba sunt in Apophtheg. Imp. ὅτι μὴ βελομήδης Θεσάλιος Ἐπαμινάνδους ὑάγκασε τὴν Λακωνικὴν πυρπολῆσαι, πεντακοσίοις ἐνιαυτοῖς ἀδύτων ἔσαν. οἰκῆσαι δὲ Μεσσήνῳ δὲ ἐτῶν τριακοντα κῆ Δικασίων, συνῶξαι δὲ κῆ συναγαγεῖν εἰς ταῦτον Ἀρκάδας, ἀποδέναι δὲ τοῖς Ἑλλήσι τὴν αὐτονομίαν. Scribendum igitur ex his pro συνῶξαι δὲ, συνῶξαι δὲ κῆ, Faber mallet συνῶξαι τε καί. Cyprius συνῶξεν τε καί. Ego non dubitem præferre lectionem Plutarchi, qui convenit in cæteris omnibus, nisi quod pro τριακοσίων habet Δικασίων & pro συναγαγεῖν εἰς αὐτόν, συναγαγεῖν εἰς ταῦτόν, quomodo etiam haud dubie apud Nostrum scribendum, quamvis MSS. quoque nil mutant, nec recedant à lectione vulgari. S. Non dubium est, quin Noster ut alia, ita numerum quoque Plutarchi secutus sit, Pausanias in Messeniis tradit, Messenios Peloponneso extorres fuisse per trecentos annos, & in patriam postliminio rediisse anno ducesimo, octogesimo septimo post expugnationem Eiræ. Dinarchus Orat. contra Demosth. Μεσσήνῳ τετρακοσιοσὶ ἐτὶ κατώκισαν, ἀπὸ quadragesimo Messenem restaurαντι. K.

ΚΕΦ. μγ.

Περὶ Τιμοθέου.

CAP. XLIII.

De Timotheo.

Ὅτι Τιμόθεος ὁ στρατηγὸς Ἀθηνάων ὅπως ἔτετο δτυχὴς εἶναι, κῆ ἔλεγε τὴν τύχην αἰτίαν εἶναι, Τιμόθεος δὲ ἔδενός. καὶ οἱ ζωγράφοι δὲ καθάδοντα ἐποίησαν αὐτὸν κωμωδῶντες ὅτι τὸ σκλήης, εἶτα ὑπὲρ τὸ κεφαλῆς ἀση-

Timotheus, dux Atheniensium, prospera fortuna per omnia credebatur uti, dicebatque fortunam rerum benegestarum causam esse, Timotheum vero nullius. Proinde pictores dormitantem eum in tentorio

Υ γ ς

ἄρπητο

ὠρήλο ἐσῶσα ἢ Τύχη, ἔλκεσα
εἰς κύρτον τὰς πόλεις.

taxantes fingebant, atque
fortunam supra caput pen-

dentem, civitates quasi in rete quoddam conducere.

Πρωθανομένε Θεμιστο-
κλέες τινός, καὶ τί μάλιστα
ἦδον ἐν τῷ βίῳ, ὅδε ἀπεκεί-
νατο, τὸ θέατρον ἰδεῖν Ολύμ-
πιασῶν ὅπως φέροντον εἰς
ἐμέ εἰς τὸ στάδιον παριόντα.

Interrogante Themisto-
clem quodam, quam re
per universam vitam ma-
xime fuisset delectatus?
Quum, inquit, ludis Olym-
picis progrediente me ad
stadium totum theatrum oculos in me convertisset.

τὴν τύχην αἰτίαν εἶναι) Faber putat, legi oportere, τὴν
τύχην πάντων αἰτίαν εἶναι. S. Non ausim aliquid inferere textui.
Cæterum Plutarchus monet eum, qui se laudare sine invidia velit,
ut pleraque à se gesta Deo & Fortunæ, non sibi, debere profiteatur.
Unde Achilles apud Homerum, hoste cæso, Θεοί, inquit, τὸ ἄνδρα
δαμόσαδ' ἔδωκαν. Dii virum mihi domandum dederunt. Eadem
mente Timoleon ἀντομαλίας βωμόν, aram fortunæ, rebus ad sen-
tentiam fluentibus, erexit, ipsa etiam domo sua ἀγαθῶ δαίμονι, Bo-
no Dæmoni, consecratâ. Omnium optime Python, qui cum Rege
Thracum Coty interfecit, Athenas profugisset & demagogi eum
ut tyrannicidam exquisitissimis laudibus certatim pro concione
commendarent, invidiam sibi conflatam animadvertit, cui ut satis
quodammodo fieret, in medium progressus: ἄνδρες Αθίω αἰοί, inquit,
ταῦτα θεῶν τις ἐπραξεν, ἡμεῖς δὲ τὰς χεῖρας ἐχρήσαμεν. hæc Deus
aliquis fecit, nos vero manus commodavimus. Hæc Plutarchus in
quomodo quis sine invidia seipsum laudet. K.

Τιμόθεος δὲ εὐδενός) Gesnerus Τιμόθεον : Vide Indicem in
Infiniitius. S.

καὶ οἱ ζῶντες) Idem tradit Plutarchus in Sylla & Apo-
phtheg. ubi habes ejus dictum de hac re. Consule quoque Ulpia-
num in Olynth. Demosth. II. pag. 23. Cæterum non ἔλεγε, sed
ἔλεγον vellem, homines scilicet, quorum hic refertur sententia,
non ipsius Timothei. K.

ΚΕΦ. μδ.

CAP. XLIV.

Περὶ Θεμιστοκλέος καὶ Αριστί-
δου φιλονεκίας.

De Themistoclis & Aristi-
da concertatione.

Τετ

Τὸς αὐτὸς ὀπιτρούους ἔχε Θεμιστοκλῆς, καὶ Αει-
 σείδης ὁ Λυσιμάχου, καὶ δὲ
 ταῦτά τοι, καὶ σωετραφί-
 σαν, καὶ σωεπαίδευσαν
 κοινῶς διδασκάλω. ἑσασιαζέ-
 τλω δὲ ὁμοῦ καὶ ἔτι παῖδες
 ἄντις, καὶ παρήμενεν αὐτοῖς
 ἡ φιλονεικία ἀπὸ τῆς πρώτης
 ἡλικίας, καὶ εἰς ἔσχατον γή-
 ρας.

Iisdem tutoribus usi sunt
 Themistocles & Aristides
 Lysimachi filius. Quare si-
 mul etiam sunt educati, &
 ab eodem præceptore in-
 stituti. Sed tamen & quum
 adhuc essent pueri, fre-
 quentibus diffidiis inter se
 concertarunt: & ea contro-
 versia à primis annis usque
 ad extremam senectutem
 inter illos perseveravit.

ἑσασιαζέτλω) Vide *Plutarch.* in *Aristide* ab initio. *S. He-*
rodot. lib. 8. cap. 79. *Cyrill.* lib. 6. contra *Julian.* πικρὸς ἦν ἔτω καὶ
 βάσκαν καὶ ταῖς ἑτέρας δὲ κλείαις ἐπιμεμλωὺς ὥστε ἐρομένων αὐτὸν
 Ἀθωαίων ποτὲ, πῶς ἂν ἄριστὰ πολιδύοντε καὶ ἐξ ἑρμῆς ἰοὶ τῆ πόλεως
 τὰ πράγματα; μὴ ἂν ἑτέρας ὑπάρξαι ἴστω εἰπεῖν, εἰ μὴ βαρβαρῶσαν
 αὐτόντε ὁμοῦ καὶ Θεμιστοκλῆα &c. (*Aristides*) adeo erat acerbus &
 maligno ingenio, &c. ut *Atheniensibus* aliquando interrogantibus, quo
 rasset res publica ad votum fieri ipsis posset, responderet: non posse id
 aliter fieri, quam si ipse una cum *Themistocle* in barathrum conjicere-
 tur. Forte ipsum urebat gloria *Themistoclis* ob rem mari bene gestam
 contra *Persas* &c. K.

ΚΕΦ. με.

CAP. XLV.

Περὶ Διονυσίου ἀπολωσίας.

De *Dionysii crudelitate.*

Ἔτι Διονύσιος τὴν μητέρα
 διέφθρε φαρμάκοις. Λε-
 πτίνω δὲ τὸ ἀδελφὸν σῶσαι
 δυνάμενος ἐν τῇ ναυμαχίᾳ,
 διετίθεν ἀπολλύμενον.

Dionysius matrem per-
 venenum necavit. *Lepti-*
nem vero fratrem, quum in
 navali prælio servare pos-
 set, interfici passus est.

Διονύσιος) Junior vide *Plutarch.* de fort. *Alexand.*
Orat. II. qui à *Nostro* paulum discrepat, & *Diodor. Sicul.* S. S.
Plutarchi

Platarchi auctoritate standum, non Junior hæc perpetravit *Dionysius*, sed Pater: ὁ ἢ πατήρ αὐτῆς, inquit, l. c. τῶ πολιτῶν μυρίας ἢ καὶ πλείους ἀνελὼν, παρθὸς ἢ τὸ ἀδελφὸν ὑπὸ Φθίνης τοῖς πολεμίοις, ὅσοι ἀναμεινύας ἢ τὴν μητέρα, θραῦν ἔσαν ὀλίγαις ἡμέραις ἀποθανεῖν ὕπερον, ἀλλ' ἀποπνίξας, ἐν ἢ τραγωδίᾳ γράψας αὐτὸς,

ἢ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.

ὅμως τῶ θυγατέραν τὴν μὲν ἀρετὴν, τὴν ἢ σωφροσύνην ἀνόμεσεν, τὴν ἢ δικαιοσύνην. Sed Pater ejus (*Dionysii Junioris*) qui civium decem millia & quod excurrit, interfecit, qui fratrem invidia agitatus hostibus prodidit, qui matrem jam anum non sinit post aliquot dies sua morte exstingui, sed praefocavit, qui denique in Tragedia scripsit,

Namque Tyrannis mater omnis injuria;

nihilominus filiarum hanc nominavit Ἀρετὴν vel Virtutem, illam Σωφροσύνην, Temperantiam, aliam Δικαιοσύνην, Justitiam. *Diodor.* lib. XV. ait *Leptinem* in prælio fortiter *Carthaginensibus* resistantem occubuisse. destitit scilicet à *Dionysio* fuit in densissimis hostium globis, ut ex *Nostro* suppleendum. Fuit autem ea pugna terrestris, non ναυμαχία, secundum *Diodorum*. K.

ΚΕΦ. ΜΣ.

Περὶ δράκοντος ἰατρικῆς ἀνομιμασίης.

Πόλις ἐστὶ τῆς Ἀχαιῆς αἰ Πάτρας. παῖς παρ' αὐταῖς δράκοντος μικρὸν ἐπορίαλο, καὶ ἔτρεφε μὲν πολλῆς τῆς κομιδῆς. αὐξήθη δὲ αὐτὸς ἐλάλει πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸς ἀκόντα. καὶ ἠΐθερε μὲν αὐτὸς καὶ σικεκάθιδεν αὐτῷ. εἰς μέγιστον δὲ μέγεθος ἐλθὼν ὁ δράκων ὑπὸ τῶ πολιτῶν εἰς ἐρημίαν ἀπελύθη. ὕπερον δὲ ὁ παῖς νεανίας γυμνασίου,

CAP. XLVI.

De draconē beneficii memore.

Civitas est in Achaïa, nomine Patræ. In ea puer draconem parvulum enebat, magnaq; eum cura educabat: quumq; creviffet, loquebatur, quasi cum intelligente, ludens ac dormiēs cum ipso. Quum vero ad ingentem magnitudinem draco perveniffet, in solitudinem à civibus est dimissus. Post quū puer ado-

ἀπὸ

ἀπὸ τῆς θείας ἑπανιών λη-
 σαῖς περιπεσῶν μὲν τῶν σωμα-
 λίκων, βοῆς ἡμιόλης, ἰδὲ ὁ
 δράκων, καὶ τὰς μὲν διασκορ-
 πωσεν, ἔς δὲ ἀπέκτεφεν, αὐτὸν
 δὲ περιεσώσατο.

lescens factus, reversus à
 spectaculo quodam cum
 aliquibus æqualibus in la-
 trones incidisset, & clamo-
 rem extulisset, ecce draco
 præsto est, & alios infugam

vertit, alios interimit, ipsum vero salvum conservat.

ἢ Αχαΐας) Recte. Patræ enim oppidum Achæiæ. Corri-
 gendus ergo Noster lib. VI. Histor. Anim. cap. 36. ubi Arcadem
 hunc puerum fuisse scribit. S.

Ποῖς) Nomine Thoas. Plinius lib. VIII. cap. 17. Hæc fi-
 dem etiam Democrito afferunt, qui Thoantem in Achaja servatum à
 dracone narrat. Adde quæ sequuntur, & præterea Cononem apud
 Photium, qui integram historiam prolixius aliquanto & ut Noster
 explicat, excepto quod Cretensem dicat eum puerum fuisse. S. Phi-
 lo Jud. de Dracone: ζῶον ἐστὶ τὴν κίνησιν ποικίλον καὶ σκελετὸν ἐν τοῖς
 μάλιστα, καὶ πρὸς ἀλλήν ἔτοιμον. καὶ τὰς χερῶν ἀρχούσας ἀδίκων ἀμύ-
 νασθ' ἀνωτάτων, animal est motu variatum, & omnium sagacissimum,
 & ad persequendum paratum, ulcisci que eos quam maxime potest, qui
 se lacessunt, in de Agricult. K.

καὶ ἔτρεψε) Sicut nimirum veteribus fuit usitatum. Vide
 Sueton. Tib. cap. 71. & ibi Casaubonum. Adde quoque Suidam,
 voce Ἡρακλείδης, ubi simile quid. S. Et Lampridii Heliogab. p. 864.
 Philostratus in Heroicis Ajaci Locrensi, inquit fuisse χερσὶν ἀεὶ
 ἰδῶν ἡγεῖσθαι καὶ ξυνομαρτεῖν, οἷον κυῖα, cicurem Draconem in quinque
 cubitos porrectum, qui bibit versatusque est cum Ajace, viæ dux & in-
 star canis fidus comes. Heraclides Ponticus etiam καὶ ἀεὶ ἰδῶν ἡγεῖσθαι
 καὶ ξυνομαρτεῖν, οἷον κυῖα, cicurem Draconem in quinque
 cubitos porrectum, qui bibit versatusque est cum Ajace, viæ dux & in-
 star canis fidus comes. Heraclides Ponticus etiam καὶ ἀεὶ ἰδῶν ἡγεῖσθαι
 καὶ ξυνομαρτεῖν, οἷον κυῖα, cicurem Draconem in quinque
 cubitos porrectum, qui bibit versatusque est cum Ajace, viæ dux & in-
 star canis fidus comes. Suid. in Ἡρακλείδης ex Diog. Laërt. in vita ejus. adi & Doctiff. Bochart.
 P. I. Hierox. p. 522. K.

ἑπανιών) Suspicio post ἑπανιών excidisse particulam καί. K.

καὶ τὰς μὲν) Faber scribit, καὶ ἔς μὲν. mallem καὶ τὰς μὲν
 servare ac mox scribere τὰς δέ. ita enim solet alibi. S.

FINIS LIBRI DECIMI TERTII.

ALIANΟΥ

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ÆLIANI VARIÆ
Ἱστορίας Historiæ

Βιβλίον τεσσαρεσκαίδεκατον.

LIBER XIV.

ΚΕΦ. α.

CAP. I.

Πῶς ὁ Ἀριστοτέλης εἶχε πρὸς
φιλοδοξίαν.

*Quomodo Aristoteles erga
honores affectus fuerit.*

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ὁ Νικομάχου
σοφὸς ἀνὴρ καὶ ὦν, καὶ
εἶναι Διοκῶν, ἔπειτα τις ἀφεί-
λετο τὰς ψηφιδείσας αὐτῷ
ἐν Δελφοῖς τιμὰς, ὅπως ἔλ-
λων πρὸς Ἀντίπατρον πρε-
σβύτην, φησὶν ὑπὲρ τῶν ἐν
Δελφοῖς ψηφιδείων μοι, καὶ
ὦν ἀφήρημαι νῦν, ἕτως ἔχω,
ὡς μή τέ μοι σφόδρα μέλειν
ὑπὲρ αὐτῶν, μή τέ μοι μη-
δὲν μέλειν. ἐν ἂν δὲ ἡ
φιλοδοξία ταῦτα, ἔδ' ἂν
καταγνοίην ἔγωγε τοῖσδε
τοῖς Ἀριστοτέλεσι, ἀλλ' εὖ φρο-
νῶν ὦλο, μὴ ὅμοιον εἶναι, ἀρ-
χικῶς τινα μὴ λαβεῖν, ἢ λα-
βόντα ἀφαρθεύω. τὸ μὲν
γὰρ ἔδ' ἐν μέγα, τὸ μὴ τυχεῖν
τὸ δὲ ἀλγύνον, τὸ τυχόντα,
εἶτα ἀποσπρηθλεύω.

enim grave est, non adipisci: at, quum adeptus sis, rur-
sum amittere, id molestum est.

ARISTOTELES, filius Nico-
machi, re opinioneq;
vir sapientia præstans, cum
quidam ei decretum Del-
phis honorem eripuisset,
scribens de his ad Antipa-
trum, inquit: Ea quæ Del-
phis mihi decretæ sunt affi-
gnata, quibusq; nunc pri-
vatus sum, sic me afficiunt,
ut neque magnopere ea
curem, nec omnino tamen
non curem. Non vero hæc
ab ambitione proficisce-
bantur. Neque tanti cri-
minis ego Aristotelem in-
simulaverim. Etenim sa-
pienter putavit, non esse si-
mile, dignitatem aliquam
non suscipere; & quum
acceperis, ea spoliari. Non

τιμὴν) Statuam apud Delphos Alexandro positam in-
telligo. Græci enim hunc honorem modo bene meritis dabant,
modo

modo evertabant pro sua illa levitate. Dio Chrysoſtomus itidem conqueritur, Corinthios ſibi decretam ſtatutam ſuſtuliffe in oratione *Corinthiaca*, ubi inter alia inquit, Corinthiis *τιμὰς εἶναι θνητοῦς, τὰς δὲ ἀτιμίας εἶναι ἀθανάτους*, honores eſſe mortales, infamiam immortalē. tota oratio commentarii loco erit legentibus hoc Noſtri caput. K.

τιεῖλόν τι) Lege *τιεῖλόν τι*, tale quid. K.

ἀρχὴν τινα &c.) Interpres vertit *dignitatem aliquam*, cum tamen ἀρχὴν hoc loco adverbialiter, & *τινὰ* neutro genere ſumantur, ut ſenſus ſit: *acerbius eſſe, quamdam omnino non accipere, quam accepit ſpoliari*. ſic dicimus ἀρχὴν μὴ φῦναι, omnino non naſci &c. K.

ἢ λαβόντα) Faber κὴ λαβόντα. S. ἢ, ſignificat hoc loco *παρὰ διαζωτικῶς* idem quod καί. K.

ΚΕΦ. β.

CAP. II.

Πεὶ Ἀγησίλαος, κὴ τῶν βαρβάρων ἐπιορκούντων.

De Agesilao, barbarorumque perjuriis.

Ὅτι τὰς παρὰ βάντας ὄρκους τῶν βαρβάρων ἐπήνεσεν Ἀγησίλαος. ὅτι τὰς θεὰς ἐχθρὰς αὐτοῖς ποιησάμενοι τῶν ὀπορκίας, αὐτῶ φίλους, κὴ συμμάχους κατεπαράξαι.

Barbaros, qui jurisjurandi religionem violaffent, laudare ſolebat Agesilaus, eo quod pejerando illi deos ſibi ipſis infeſtos redderent, ipſi vero ſocios & auxiliareſ.

ὅτι τὰς θεὰς) Vide *Cornel. Nepot. XVII. cap. 2. §. 4.* & *Xenoph.* in vita ejus. S. Sunt pæne ad verbum *Xenoph. lib. 7. Hiſt.* quæ *Noſter* habet. confer *Polyænum p. 88.* K.

ΚΕΦ. γ.

CAP. III.

Πεὶ ἀσωτίας.

De prodigalitate.

Τιμόθεος πρὸς Αἰσιφώντα ἀσώλον ὄντα, πικρότατα καθικόμενος αὐτῶ,

Timotheus in Aristophontem prodigū graviffime invehebatur, inquit

εἶπεν ὧ ἱκανὸν εἶδέν, ἀλλὰ Cui nihil fatis est, eidem
τῆτω γε ἀγχαρὸν εἶδέν. etiam nihil turpe.

Τιμόθεο) Habes hæc apud *Stobæum* serm. XI. S. *Sto-
baeus Serm. 66.* paulo plenius ista ex *Æliano*, qualis tum extabat:
Τιμόθεο ὁ Κορωνοῦ πρὸς Αἰρισοφῶντα τὴν Ἀζωϊκίαν, πάντων ἀρετῶν ἔ-
χοντα λόγον εἶπεν· ἐπεὶ γὰρ ἄσπιον ἦν ὁ Αἰρισοφῶν, πικρότατον αὐτῷ
καθίκετο ὁ Τιμόθεο, εἰπὼν ὧ, &c. Cui nihil fatis est, illi nihil
turpe est. Quod dictum etiam in avarum quadrat, uti videre est
apud *Valer. Max.* l. 6. c. 4. ubi refertur, cum *Serv. Sulpic. Galba &
Luc. Aurel. Cotta* Consules de Hispania provincia acriter inter se
contendissent in Senatu, *Scipionem Æmilianum*, sententiam roga-
tum dixisse: *neutrū mihi mihi placet, quia alter nihil habet, alte-
ri nihil est satis.* quo dicto *Cottæ* paupertatem & *Galbæ* inexplebi-
lem avaritiam exprobravit. K.

ΚΕΦ. Δ.

CAP. IV.

Περὶ Αἰρισείδου ὑπὸ γαλιῆς θη-
χθέντι, καὶ δόποθνήσκοντι.

*De Aristide à mustela mor-
so, atque moriente.*

Ὅτι Αἰρισείδου ὁ Λοκρὸς
ὑπὸ Ταρτησίας γαλιῆς θη-
χθεὶς, καὶ δόποθνήσκων εἶπεν·
ὅτι πολὺ ἀν' ἡδίων ἢ αὐτῷ
θηχθέντι ὑπὸ λέοντι, ἢ
παρδάλεως δόποθανεῖν, εἴπερ
ἔν' εἶδει τινὸς τῷ θανάτῳ προ-
φάσεως, ἢ ὑπὸ θηρίας τοιούτου
τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ διοκῆν,
ἐκείνῳ τῷ θήγματι πολ-
λῶ βαρύτερον φέρων, ἢ τὸν
θάνατον αὐτόν.

*Aristides Locrensis mor-
sus à mustela Tartesia, mo-
riensque dixit, Multò sibi
jucundio rem mortem fu-
turam fuisse, si vel ex Leo-
nis vel ex pardalis mor-
su obtigisset: quandoquidem
necesse fuisset aliquā mor-
tis occasionem existere,
nō ab ejusmodi cōtempta
bestiola. Ex quibus, ut ego
quidem sentio, perspicuū*

est, eum acerbius ignominiam morsus, quam ipsam
mortem tulisse.

ὑπὸ Ταρτησίας γαλιῆς) *A felle Tartesia. γαλιῆ Ταρτησία an-
tiquis erat in deliciis & pretio ob magnitudinem. vide Hesy-
chium*

chium, γαλιῶ κρέα κλέψασαν. *Aristophan.* in *Vespis* habet. γαλιῶν ἀρπακτικώτερον, *felibus rapacior*, inquit *Lucianus* in *Piscatore*. γαλιῆ Ἑκάρης Διάκου, *felis Hecatae famula*. *Anton.* fab. 29. γαλιῆ κροκώλον. *Nofter* lib. IX. *Hist. Anim.* οἱ μὲν ἔν μῦς &c. τὴν γαλιῆν πεφρίκασι κρίζασαν. quod interpretes reddunt. *mures &c. nihil rejus quam felis vocem perhorrent.* confer omnino *Nostrum* lib. XV. H. A. cap. XI. *Nicethorum Gregoram* lib. 7. cap. 2. de fele alba in atramentum sutorium delapsâ. *Suidas* voce γαλιῆ mendosus est. γαλιῆ, inquit, τὸ ζῷον. καλεῖται δὲ πρὸς τιναὶ κὴ κερδῶ κὴ ἰλαρία. ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἰσόψηφον. δίκη. γαλιῆ. ἀργή. ἀπὸ τῶν αὐτῶν σύγκειται γραμμῶν lego ἔστι δὲ τὸ ὄνομα γαλιῆ ἰσόψηφον δίκη. ἀπὸ γὰρ αὐτῶν σύγκειται γραμμῶν ex *Artemidori* lib. 7. cap. 27. unde *Suidas* hæc omnia ad verbum descripsit. explicationem dabit *Casaubon.* in *Theoph. Char.* cap. 16. Felis etiam *Musio* vel *Muraria* dicitur. *Excerpta Vet. Gloss. muraria μοιολογία*. 1. μυολογία quasi dixeris murilegus. *Isidor.* lib. 12. *Orig.* cap. 2. *Oppianus* lib. 2. *Cynaget.* vocat.

αἰλῆρες καποεργές,

Τοί τε κατ'ικιδίοισιν ἐφωπλισαντὲ καλιῶς,
Καὶ τυτθές, ἀπαλές, ὀλιγοδραπέας τε μυοξές
mustelas (ita vertit *Rittershus.*) maleficas,
Et quæ domesticos armanitur adversum nidos,
Et ranos, teneros, imbellesque glires :

Philes ἐπὶ ζῶων ιδιότητι Sect. 89. de muribus,

Οὓς κὴ γαλιῆ τρίξσα κὴ πλαξ κὴ βρόχον,
Καὶ παγίς ἐξέτριψε κὴ βροχὸν σέαρ.

Bersmannus vertit:

Quos stridulus felis, tabella funium,
Nexusque tollunt atque lardi portio.

confer *Stobæum* p. m. 300. K.

ὅτι πολὺ ἄν ἦδον) Adde quæ *Cl. Freinshemio* notantur ad lib. III. cap. 5. *Curtii* iis verbis : Non in acie saltem &c. S. Et *Cupero* lib. I. *Observ.* cap. 8. K.

πολὺ ἦδον &c.) Huc facit commune proverbium : λέων μὲν κὴ φαγέτω, me leo vel devoret, quo deprecabantur mortem ignobilē à minutis & venenatis animalculis illatam, *Epidetius* apud *Artianum* lib. 2. cap. 9. οἱ μὲν ἡμῶν μέγιστα θηρία εἰσιν, οἱ δὲ θηρίδια κακοῦθη κὴ μικρὰ, ἀφ' ἧν εἰσιν εἰπεῖν, λέων μὲν κὴ φαγέτω. K.

ΚΕΦ. ε.

CAP. V.

Τίσιν ἐχρῶντο αἱ Αθλιῶοι
πρὸς τὰς ἀρχάς.

*Quos Athenienses ad rei-
publ. gubernacula delegerim.*

Οὐ μόναις τοῖς ἀστοῖς ἐχρῶν-
το Αθλιῶοι πρὸς τὰς ἀρ-
χάς, κὶ τὰς στρατηγίας ὀπι-
τηδείοις· ἀλλὰ γὰρ κὶ ξένες
προηρῆντο, καὶ τὰ κοινὰ αὐ-
τοῖς ἐνεχείριζον, εἴπερ ἐν
αὐτῆς ἀγαθὸς ὄντας κατέγνω-
σαν, καὶ ὀπιτηδεῖς εἰς τὰ
τοιαῦτα.

νεστοςque viros cognovissent, & ad hæc munera sub-
eundum accommodatos.

Athenienses non solum
idoneis civibus gerendam
republicam, & militiam
administrandam commi-
serunt, sed sæpe etiam pe-
regrinos civibus antetule-
runt, eosque reipublicæ
gubernationi præfecerunt,
siquidem eos bonos ho-

Απολλόδωρον τὸν Κυζικλήων
πολλάκις στρατηγὸν εἶλοντο,
ξένον ὄντα, κὶ Ηρακλείδην
τὸν Κλαζομένιον. ἐνδειξάμε-
νοι γὰρ ὅτι ἀξιοὶ λόγῳ εἰσὶν,
εἶτα ἐκ ἑδοξάν ἀνάξιοι τῆ
Αθλιῶων ἀρχεῖν εἶναι. καὶ
ὑπὲρ μὲν τῶν ἐπαμνεῖν
χρῆ τὴν πόλιν, μὴ κατὰ χαι-
ρομένῳ τάληδες τοῖς πολί-
ταις, ἀλλὰ νέμωσαν καὶ τοῖς
γένει μὲν μὴ προσήκονσι, δι
ἀρετῆς ὃ ἀξίοις τιμαῖσθαι.

Apollodorum Cyzice-
num sæpissime belli du-
cem crearunt, quamvis ef-
set peregrinus: item Hera-
clidem Clazomenium.
Quum enim se dignos lau-
de præstitissent, non judi-
cati sunt indigni, qui Athe-
niensium imperium tra-
ctarent. Atque ob hæc lau-
dibus extollenda civitas
est, quæ non civibus veri-
tatem gratificando prodi-
derit: sed etiam iis non ra-

ro summam rerum impertiverit, qui nulla ipsis cogna-
tione conjuncti essent, propter virtutem tamen honore
dignissimis.

ἔ μόνου τοῖς ἀσθεῖς) MSS. B. & C. ἀστικοῖς. S. Item
MSS. explicant vulgatam. K.

ἀλλὰ γὰρ καὶ ξένους) MSS. B. & C. ἀλλὰ καὶ ξένους. Nil tamen
mutato. vid. Indic. S.

Ἐ Αθωνοῦ ἀρχὴν) MSS. B. & C. Ἐ αὐθις ἀρχὴν. S.
ἐπαινεῖν) Laudat Noster Athenienses, quod virtutem in
peregrinis æstimarint, nec ubi natus, sed ubi moratus quisque fuerit,
spectarint. Oritori enim Ἐ cauroni merito necessum est, oleum Ἐ vinum
ex nobilitate soli commendare, vinum Thasiū, olus Phlasiū. quip-
pe illa terra alumna mulium ad meliorem saporem juverit, Ἐ regio fa-
cunda, Ἐ cælum pluvium, Ἐ ventus clemens, Ἐ sol apricus, Ἐ so-
lum succidum. Enim vero animo hominis extrinsecus in hospitium
corporis immigranti, quid ex istis vel addi vel minui ad virtutem vel
malitiam potest? quando non in omnibus gentibus varia ingenia pro-
venere? quanquam videantur quædam stultitia vel solertia insigniores,
apud fœcundissimos Scythas Anacharsis sapiens natus est: apud Athē-
nienses caros, Melitides fatuus. Apulejus in Apol. Nobilis hic (equus
est) quocumque venit de gramine, cujus clara fuga ante alios, Ἐ pri-
mus in æquore pulvis. K.

ΚΕΦ. 5.

Αεισιπῶς γνώμη καὶ
δ' θυμίας.

Πάνυ σφόδρα ἐρρωμένως
ἔωκει λέγειν ὁ Αεισιπῶς,
παρεγυῶν, μήτε τοῖς παρελ-
θῆσιν ὀπιλάμνειν, μήτε τῶν
ὀπιόντων ποροκάμνειν. δ' θυ-
μίας γὰρ δειγμα τὸ τοῦτο,
καὶ ἴλεω θρανοίας ἀπόδειξις.
προσέτατε δὲ ἐφ' ἡμέραν ἔ
γνώμῳ ἔχειν. καὶ αὖ πάλιν
τ' ἡμέρας ἐπ' ἐκείνῳ τῷ μέρῳ
καθ' ὃ ἕκαστος ἢ πορᾶ τίς τι,

CAP. VI.

Aristippi sententia de
hilaritate.

Aristippus validissimis
argumentis & sermonibus
ufus hortabatur, ut neque
ob præterita torquerent se,
neque ob ea quæ immine-
rent. Id enim animi bene
constituti esse signū, & hi-
laræ cogitationis argumē-
tum. Jubebat autem in diē
animum intendere, & diei
illam solummodo partem,
qua quisque quid ageret,

ἢ ἐνοεῖ. μόνον γὰρ ἔφασκεν ἡμέτερον εἶναι τὸ παρὸν, μήτε δὲ τὸ φθάνον, μήτε τὸ ὀρθοδωκώμενον. τὸ μὲν γὰρ ἀπολωλέναι τὸ δὲ ἀσθλον εἶναι εἴπερ ἔσαι.

aut cogitaret. Solum enim ajebat prasēs in nostra manu positum, non prateritum, neque infans. Illud enim abiisse: hoc an eventurum sit, incertum esse.

ὁ Ἀρίστιππος) Consule de hac re Diog. Laërt. in vitâ Aristippi, itemque Athenæum lib. XIII. cap. 11. quem citat Clar. Menagius in suis observ. de sententiâ ipsius vide, quæ habet Pricæus ad Mathæum cap. 6. v. 34. S.

Ὁ Ὀδυμίας δ᾽ ἔγγραμμα) Indicium animi tranquillii est, nec ob præterita dolorem diu alere recordando, nec ob futura ante tempus mœtorem præcipere, sed in præsens consulere, & quæ Deus otia fecit, grata sumere manu. οἱ ἀνοήτοι καὶ παρόντων καὶ χρηστὰ παρορέσει καὶ ἀμελείαι, ὑπὲρ δὲ σωτηρίας πρὸς τὸ μέλλον αἰεὶ ταῖς φροντίσι, imprudentes bona etiam præsentia non vident, & negligunt, quia omnes curas & cogitationes in futurum extendunt. οἱ δὲ φρόνιμοι καὶ τὰ μηκέτ' εἶναι τῶ μνημονεύειν ἐναργῶς ὅτι ποιῶσιν ἑαυτοῖς. τὸ γὰρ παρὸν τῶ ἐλαχίστῳ δὲ χρόνῳ μετὰ θνήσκον ὄψασθαι, εἶτα τὴν αἰδησιὴν ἐκφυγόν, ἐκ ἔτι δοκεῖ πρὸς ἡμᾶς εἶδ' ἡμέτερον εἶναι τοῖς ἀνοήτοις &c. prudentes autem etiam ea, quæ non amplius sunt, fida memoria sibi rem præsentem denuo faciunt. cum enim præsens minimam temporis particulam sinat delibare, statimque effugiatur sensum, non amplius ad nos pertinere videtur insipientibus &c. Plut. περὶ Ὀδυμίας. confer M. Antoninum lib. 3. & ibi notas Gattakeri p. 112. 270. K.

τὸ μὲν γὰρ ἀπολωλέναι) Eudemus lib. 3. ὥσπερ δὲ τῆς κινήσεως τὸ ἀτομόν ἐστι μόνον, τὸ δὲ παρεληλυθὸς ἔρρει, τὸ δὲ ἐσόμενον, ἔπω ἐστίν· ἔτω καὶ δὲ χρόνος τὸ μὲν οἴχεθ', τὸ δὲ ἔπω ἐστίν, τὸ δὲ παρὸν ἐστίν, ἄλλο καὶ ἄλλο γινόμενον αἰεὶ. quemadmodum motus pars insectilis sola existit, præterita autem jam periit, & futura nondum est: ita & tempus partim abiit, partim necdum est, præsens autem est semperque fit aliud atque aliud. Simplicius Commentar. in 4. Phys. fol. 137. & Archytas in de Universo (περὶ παντός) apud eundem, ὁ χρόνος, inquit, ἦτοι τὸ παρῶν ἐκ ἐντί, ἢ ἀμυδρῶς καὶ μόλις ἐντί. ὡ γὰρ τὸ μὲν παρεληλυθὸς ἐκ ἔτι ἐντί, τὸ δὲ μέλλον ἐδέπω ἐντί, τὸ δὲ νῦν ἀμυρῶς καὶ ἀδιαίρετον, πῶς ἂν ὑπάρχοι τῆτο κατ' ἀλάθειαν, tempus vel opinio non est, vel obscure & vix est. cujus enim præteritum non est

est amplius, futurum autem nondum, praesens denique sine partibus & indivisibile existit, quomodo posset illud esse revera? K.

Κ Ε Φ. Ζ.

CAP. VII.

ΝόμⓄ Λακωνικὸς περὶ τῶν
σωμάτων χροῆας, καὶ δύφειας,
καὶ τῆς ὑπερσαρκύντων.

*Lex Laconica de corporum
colore, & bona habitudine, item
de praepinguibus.*

ΛακεδαιμόνιⓄ εἶτⓄ ὁ νόμⓄ, ὁ δὲ νόμⓄ ἐκείνα λέγει Μηδέναι Λακεδαιμονίων ἀνανδρότερον ὄρεσθαι τὸ χρῶμα, ἢ τὸ ὄγκον τῆς σώματος ἔχειν ὑπὲρ τὰ γυμνάσια. ἐδόκει γὰρ τὸ μὲν ἀργίαν ὁμολογεῖν τὸ δὲ ἔχ' ὁμολογεῖν ἀνδρα. προσεγγέγραφο δὲ καὶ πρὸ νόμῳ, καὶ δεκά δέκα ἡμερῶν πάντως τοῖς Εφόροις τὴν ἐφήβους παρίσθαι γυμνὸς δημοσίᾳ· καὶ εἰ μὲν ἦσαν ὀψαργεῖς, καὶ ἔρρωμένοι, καὶ ἐκ τῶν γυμνασίων οἰονεὶ δεξιὰ γλυφέντες, καὶ δεξιὰ τορδέντες, ἐπισηνέτω· εἰ δὲ τι χαῦνον ἢ αὐτοῖς τῶν μελῶν, ἢ ὑγρότερον, ὑποιδέσης καὶ ὑπανάφρομένης δεξιὰ τὴν ῥαθυμίαν πιμελής, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἐπαίοντο, καὶ ἐδικαζέοντο. ἐπίθεντο ὅ καὶ φροντίδα οἱ Εφοροὶ καθ' ἑκάστῳ πολυ-

Lacedæmonii hujusmodi legem habebant, ut nemo Lacedæmoniorum mollietiam aliquam colore præ se ferret, aut corporis mole crassiore, quā ut exercitiis conveniret, præditus esset. Nam hoc pigritiam, illud non virum ostendere videbatur. Adscriptum etiam hoc erat in lege, ut decimo quoque die ephēbi ad unum ὄνες publice nudos Ephoris sese exhiberent. Quod si esset solida corporis habitudine, valentesq; & quasi sculpti ex certaminibus atque tornati, laudibus verberabantur. Sin aliquod membrū inveniretur delicatius & mollius ob suppositam aut succrescentem ex ocio pinguedinem, verberabatur, & puniebatur. Etiam

πρωγμονεῖν τὰ πρὸ τὴν ἑ-
λῶ, εἰ ἕκαστα αὐτῆς μὴ δπο-
λείπῃαι τῷ κόσμῳ τῷ δλιόνῳ.
ἔδει δὲ ὀφθοποιῶς ἐν Λακεδαί-
μονι εἶναι κρέως μόνου. ὁ δὲ
πρὸ τῷ τῷ ὄπτις ἀμύθῳ,
ἐξηλαύνει τὸ Σπάρτης, ὡς
τὰ τὸ νοσάντων κατὰ ἄρτια.

batur Sparta, perinde atque

Οἱ αὐτοὶ Ναυκλείδῳ τὸ
Πολυβιάδου ὑπερσαρκῆντα
πρὸ σώματι, καὶ ὑπερπα-
χίῳ δὲ πρυφῶ γυμνασίου,
ἐκ τῆς ἐκκλησίας τὸ θεωμέ-
νων, κατήγαγον, καὶ ἠπειλή-
σαν αὐτῷ φυγῆς προλίμπουσιν,
εἰ μὴ τὸ βίον οὐ ἐβίε τότε
ὑπάτιον ἄντα, καὶ Ἰωνικὴν
μάχον, ἢ Λακωνικὴν, τῷ λοι-
πῷ μετὰ ἀρμόσηται. Φέρειν
γὰρ αὐτῷ τὸ εἶδῳ, καὶ τὸ τῷ
σώματι δίαθρουν, ἀγχύ-
νῳ, καὶ τῇ Λακεδαίμονι, καὶ
τοῖς νόμοις.

obirent vestimentorum, si
quid in illis fortè à decenti
justoq; ornatu alienum in-
veniretur. Lacedæmone
quoq; coquos esse non li-
cebat alios, quam carnis
duntaxat. Qui vero præter
hanc artem novisset, ejicie-
ægrotantium purgamenta:

Idem Nauclidem, filium
Polybiadis, nimium corpore
pinguescentem, atque in-
graveſcentem crassitie pro-
pter luxuriam & otium, è
concione, spectatibus uni-
versis, deduxerunt, & exilii
multam ei minitanti sunt,
nisi culpabilem vivendi ra-
tionem istam, magisq; Jo-
nicam quam Lacedæmoni-
cam, in posterum commu-
tasset. Etenim ipsius for-
mam & corporis habitudi-
nem dedecus adferre tum
Lacedæmoni, tum legibus.

Λακεδαιμόνι (ἔτῳ ὁ νόμος) Auctor Agatharchides teste
Athen. lib. XII. & Plutarch. de Inst. Lacon. S.

ἀναδρότερον τὴν χροῶν) Color corporis ἀναδρότερον est
albredo Lacedæmonis, ut quæ ἐσκιαττασθηρῶν, in umbra educatum
hominem arguit. Hujusmodi corpora habebant Persæ quia
nunquam se soli nudos ostenderant in palæstris. Quare Age-
filus in Asia contra Persas exercitum ducturus, omnes cap-
tivos nudatos venundari voluit, ut milites ex colore viderent,
cum

cum effœminatis se pugnaturos. *λευκῶν ἀνδρῶν εἶδ' ἔν' ὄφελ' ὅ*, *alborum virorum nullus est usus*, proverbio Græci dixerunt. Ipsi enim πολυσαρκίαν ἀργὴν καὶ λευκὴν, corpulentiam otiosam & albam, exercitiis excoquebant, vel emendabant, ὑπερφυεῖ καὶ τὸ μελάντερον ὑπὸ τῆς ἡλίου κεχρωσμένοι, rubicundi & moderatè nigricantem à sole trahentes colorem. *Lucianus de Gymnas. vid. Arist. lib. I. de Gen. An. cap. 25.* fœminas ipsas distinguit in λευκοχροὺς καὶ θηλυκὰς & μέλαινας καὶ ἀρρενωπὰς. K.

ὄγκον σώματι) *Galenus lib. 5. ὑγιεινῶν* ait, si corpus plus justo crassius habitiusque fuerit, id provenire vel à molliori fricatione, vel rarioribus & infrequentibus exercitiis, vel somno multo, vel ventre astricto, vel cibo largius sumptio costoque. Ergo multiplicata exercitia obesum nimis & præpingue corpus ad justum redigunt modulum, ventremque castigant. Ideoque statim ab exercitiis abstinentium, εἰ φανείη σοὶ συσεκρόμενον ὃ εἶ σώματι ὄγκος, si tibi molas carnis contradietior videatur, ne aliquid boni corpori decedat, ut *Galenus monet lib. 2. ὑγιεινῶν. Quintil. lib. 8. Instit. corpora exercitiatione firmata ex iisdem his speciem accipiunt, ex quibus vires. namque & colorata & astricta & lacerius expressa sunt.* K.

ὀψοποιεῖς) Adde supra lib. III. cap. 34. S.

κρέως μόνον) *Nam Λακωνικὴν δεῖπνον erat κρεάδιον καὶ ζωμὸς μέλας, carnis parum cum jusculo atro.* Postea tamen *Arei & Acrotati* temporibus, qui paulo ante *Cleomenem Lacedæmone* regnarant, *luxus & quæ luxum sequuntur vitia, Spartam quoque inundarunt.* *Athen. lib. IV. K.*

ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ) *Corruptus est hic locus. Historia se ita habet, uti refert Athenæus: Λακωναίμοιοι Ναυκλείδην τὸν Πολυβιάδου παντελῶς ὑπερσαρκῆνα τῷ σώματι καὶ παχυντὸν περὶ τὴν γαστέρα, καὶ ἀβιδάσαντες εἰς μέσσην τὴν ἐκκλησίαν, καὶ Δυσάνδρου πολλὰ ἐνεδίδσαν ἐν τῷ κοινῷ ὡς περὶ τῶν ἐξέβαλον ἐν τῇ πόλει.* Deduxerunt eum, inquit, in concionem ad populum. Videlicet ut universi crassitiem & saginam ejus corporis, ut rem monstruosam oculis subjicerent, nec Ephori modo, verum tota civitas de ea judicaret. Legendum igitur apud *Nostrum* εἰς τὴν ἐκκλησίαν, &c. S. *Interpres verba ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῷ Θεωμῶν κατήγαγον ita reddit, è concione, spectantibus universis, deduxerunt, ac si legisset, πάντων Θεωμῶν. sufficit, me judice, τῷ Θεωμένῳ legere cum Romana, hoc sensu: e concione spectatorum produxerunt, ut omnibus ejus aquaticulus esset spectaculo,*

plus ipse una cum aliis civibus ludos spectandi licentiam haberet. Forte tum agebantur Hyacinthia, quod festum imprimis *ποιικὴ θία* & totius urbis concursu celebratum *Athenæus* notat. Cæterum præter hunc Naclidem alii quoque vixerunt, qui Lycurgi legibus contemptis in peregrinum luxum Sparta lapsi sunt. Apud *Theopompum* Pharaæ adeo non patriæ disciplinæ tenax fuit, ut ob delicatorem victum Siculo crederetur esse, non Spartanus. Gnosippus *ἄσπις*, prodigus, juvenum cæterorum commercio prohibitus est ab Ephoris *Athen.* lib. 4. His adde Pausaniam & Archidamum Reges, qui libenter domo aberant, cum luxuriosius, quam domi leges ferebant, inter peregrinos viverent, & tandem, ipsos Ephoras *Arist.* lib. 2. *Polit.* cap. 9. K.

ἄσπις) *Gesnerus* *ἄσπις*, quod à *Fabro* probatur.

S. Gl. *πρόστιμον, τιμὰ, ρῆνα, Vulcan.* legit, *multa, ρῆνα.* K.

Ἰωνικόν) De hac re bis jam monui. S.

Κ Ε Φ. η.

CAP. VIII.

Πῶς ὁ Πολύκλειτος, καὶ Ἱππομαχὸς τὴν τῶν πολλῶν ἀγνοίαν ἐξήλεγεσαν.

Quomodo Polycletus & Hippomachus imperitiam vulgi redarguerint.

Δύο εἰκόνας εἰργάσατο Πολύκλειτος καὶ τὸ αὐτὸ, τὸ μὲν τοῖς ὄχλοις χαερίζετον. τὸ δὲ, καὶ τὸ νόμον τῆ τέχνης. ἔχαιζέτεο δὲ τοῖς πολλοῖς τὸ πρόπον τῆτον καθ' ἕκαστον τῶν εἰσιόντων μετέλιθτι, καὶ μετεμόρφει, πειδόμενον τῆ ἑκάστου ὑψηγῆσι. προὔθηκεν ἔν ἀμφοτέρας. καὶ ἡ μὲν ὑπὸ πάντων ἐθαυμάζετο, ἡ δὲ ἑτέρα ἐγλάτο. ὑπολαβὼν

Polycletus eodem tempore duo simulacra fecit, alterum ad arbitrium plebis, alterum juxta peritiæ artisque normam. Gratificatus vero plebi hoc modo est: Ad singulorum accessum transposuit, & commutavit aliquid, morem gerens uniuscujusque voluntati & dictationi. Itaque proponit utrumque: & alterum quidem omnes

admirationi, alterum ludibrio ac risui habuerunt. Re-

ἐν ἔφῃ ὁ Πολύκλειτος. ἀλλὰ ταύτῳ μὲν, ὡς ψέγετε, ὑμεῖς ἐποιήσατε, ταύτῳ δὲ, ὡς θαυμάζετε, ἐγώ.

Ἱππόμαχος ὁ αὐλητής, ἰσπεὶ αὐτῷ μαθητὴς αὐλῶν, ἤμαρτε μὲν καὶ τὸ αὐλημα, ἐπιθέσθαι δὲ ὑπὸ τῶν παρόντων, καθίστατο αὐτῷ τῆς ῥάεδος, καὶ ἔφῃ, κακῶς πύλησας, εἰ γὰρ ἂν ἔτοί σε ἐπώνην.

nam alioquin hi tibi non applaudent,

spondens autem Polycle-
tus, At hoc, inquit, quod
vituperatis & reprehendi-
tis, vos fecistis: quod vero
suspicitis, ego.

Hippomachus tibicen,
quum discipulus ejus aber-
raret ab arte inter canen-
dum, & nihilominus plau-
sum auditorum assequere-
tur, percussit eum baculo,
dicens, Perperam cecinisti:

Δύο εἰκόνας) Vide supra lib. II. cap. 6. S.

Πολύκλειτος) MSS. B. & C. una voce auctius. Πολύκλει-
τος ὁ ζωγράφος. S. εὔγε. Polyclere! Opinio enim, quam se-
mel vulgus penitissimis sensibus imbibit, efficacius opere ipso,
quam verbis arguitur. Præterea γραφικαῖς ἀπεικμασίαις λόγον
ἐξαρκεῖ δειξάσαι τὸ γραφὲν ἀπεικμάσθαι πραγμάτων. ἔργον γὰρ λόγος,
φῆσι, ἰσχυρότερον, pictoriam profertentibus sufficit ad sui excusatio-
nem, rationem exigentibus monstrare pictam imaginem. Ipsum
enim opus verbis, ut ajunt, fortius validiusque est. Naxianxe-
nus oratione contra eos, qui ipsam Constantinopolitanam cathedram
ambire dicebant. de vulgi præsumptione & ἰσχυρογνωμοσύνη vide
Synesium in Encomio Cæsarum p. 72. Epicurus apud Senecam ep. 29.
Nunquam, inquit, volui populo placere. Nam quæ ego scio, non
probat populus; quæ probat populus, ego nescio. Idem hoc (pergit
Seneca) omnes tibi ex omni domo conclamabunt, Peripatetici, Acade-
mici, Stoici, Cynici? quis enim placere potest populo, cui placet virtus?
malis artibus popularis favor quæritur similem te illis facias oportet:
non probabunt, nisi agnoverim &c. confer notam Gattakeri in
M. Antonini lib. 4. p. 125. & 332. Cæterum hic ipse Polycle-
tus, cujus statua vulgi judicio obnoxia fuit, κανὼν dictus est, cum
finxisset statuam, quæ omnem membrorum symmetriam inter
se accurate complectebatur. vid. Simplicium in 2. Physicor.
Aristot. fol. 73. Plinius, autem scribit, fecisse illum, quem cano-

na artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes velut à lege quadam: solusque hominum, inquit, artem ipse fecisse, artis opere iudicatur. Quod autem sequitur de tibia, id non abludit ab Antigenidis dicto, quo discipulum ad populum frigentem consolatus est? inquit: *mibi cane & Musis*. Orator autem, qui non tam veritati fideique quam ostentationi subservit, sordidos quoque & pullatos reveretur, præsertim si latior sit scena & corona diffusior. Nonne, inquit Plinius, si prima quæque improbari putes, debilitaris & concidis? opinor. quia in numero ipso est quoddam magnum collatumque consilium, quibusque singulis iudicii parum, omnibus plurimum. itaque Pomponius Secundus, scriptor tragædiarum, si quid forè familiarior amicus tollendum, ipse retinendum arbitraretur, dicere solebat, ad populum provocho. atque ita ex populi vel silentio, vel assensu, aut suam aut amici sententiam sequebatur. Tantum ille populo dabat! Hæc ille lib. 7. ep. 17. Sed hæc hæctenus. ad Polycletum ut redeam, Dion Chrysostomus paulo aliter historiam percenset. videlicet fuisse quendam pictorem, qui emendatissima equi imagine publice proposita, puerum prope astantem notare sibi que renunciare iussit, quid quilibet prætereuntium in imagine illa vel desideraret, vel laude dignum censeret. Quo facto pictor spectatorum diversa iudicia, penicillo accuratè secutus, eam imaginem ad latus alterius collocavit. Tum vero liquido apparuit, quantum vulgi censura aberrasset ab artis regula. Artificis enim manus omnibus numeris absoluta videbatur. Altera autem ex vulgi sententia picta, nec equum referebat, nec equi umbram. vid. Dionis orat. 2. *Ἐπι Φρόντι*. K.

(*ἰππομαχῶ ὁ ἀδελφῆς*) At hic supra lib. 2. cap. 6. est *γυμναστῆς*, quod & Reinesius epist. 35. ad Ruperi. monuit. Posses dicere, sermonem esse de duobus nominis ejusdem. Sed non videtur, uterque idem etiam facere potuisse. Mallem credere, Nostrum hic alios secutum Auctores. S. Quid si Noster supra *ἀκύρας* tibicinem dixerit *γυμναστῆν*, exercitatore? *γυμνάσιον γὰρ εἶσιν αἱ ἐμφύτης αἰμῆ καὶ ἀλφῆως γυγνόμεναι ἐν ἀυλῆσει*, exercitatio enim est, cum tibia inflantur non sine quadam spiritus & digitorum moderatione. Galenus lib. 2. *Ἐπι ὑγιειῶν*. K.

ΚΕΦ. Θ.

Περὶ Ξενοκράτους κατρείας.

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνι-
 νι Ⓞ ὑπὸ τῷ Πλάτωνι Ⓞ, εἰς
 τὸ ἄχαρι σκωπόμενος Ⓞ,
 ἐδέσσω ἠγανάκτη φησὶν, ἀλ-
 λά καὶ πρὸς τὸ παροξυνόμενον
 αὐτὸν, ὑπὲρ τούτου, ἵνα τι
 ἀποκείνηται πρὸς Πλάτωνι,
 ὅδε καὶ πάνυ ἐμφρόνως κα-
 τασιγάζων τὸν ἄνδρα, ἔφατο
 ἀλλὰ τούτο ἐμοὶ συμφέρεται.

εἰς τὸ ἄχαρι) βαρύτερον τὸ ἦθ Ⓞ fuisse ait *Plutarch.* lib. de
 prae. Conjug. indeque Platonem cum saepe jussisse θύειν ταῖς χυ-
 ραῖσι. Adde *Laërt.* S.

ΚΕΦ. Ι.

Πῶς ὁ Φωκίων ἀντίσκηπεν
 εἰς τὸ Δημάδην.

Προεὶλοντο τῷ Φωκίωνι Ⓞ
 Ἀθλιῶσι τὸ Δημάδην στρα-
 τηγεῖν. ὁ δὲ πορολιμηθεὶς, καὶ
 μέγα φρονῶν, ποροσελθὼν πρὸς
 Φωκίον, χρησόμενος μοι, ἔφη,
 τὴν ῥυπαρὰν χλαμύδα, ἧ
 εἰώθεις φορεῖν πρὸς τὸν στρατη-
 γίαν. καὶ ὅς, ἐδέξασθε, εἶπεν,
 ἐδενὸς ῥυπαρῆς σὺ ἀπορήσας,
 ἔς' ἂν εἶ ταῖσι Ⓞ.

Cui respondens Phocion: Numquam, inquit,
 quicquam tibi sordidum deerit, dum talis fueris.

CAP. IX.

De Xenocratis patientia.

Xenocrates Chalcedoni-
 us, quum à Platone propter
 mores inurbanos reprehē-
 deretur, nunquā indigna-
 tione irae commotus est:
 sed & illi, qui ipsum ad re-
 spondendum Platoni insti-
 garet, Hoc, inquit, mihi
 bonum atque commodum
 est: & prudentissime ho-
 mini silentium imposuit.

CAP. X.

*Quomodo relaxavit Pho-
 cion Demadem.*

Atheniensem Demadem
 præponētes Phocioni bel-
 li ducem constituerūt. Qui
 quum ambitu superasset
 Phocionem, summè ani-
 mum extulit & accedens
 Phocionem: Accommoda,
 inquit, mihi sordentem istā
 chlamydem, quam gestare
 solitus es in tuo belli prin-

τὸν Δημάδην στρατηγεῖν) Rhetorem & Rempublicam ad Macedonum Antipatrique nutum gubernare solitum. *Plutarch. in Phocione. S.*

ᾧ τὴν στρατηγίαν) *Faber legit, ᾧ τὴν, i. e. per tempus imperii sui. Ego nihil mutem. vide Ind. in ᾧ. S.*

ΚΕΦ. ΙΑ.

CAP. XI.

Πῶς δεῖ εἶναι τὸ ἄρχοντα εἰς τὰς ἀρχομέδους.

Qualem debeat se rex erga subditos gerere.

Φιλίσκος πρὸς Ἀλέξανδρον ἔφη ποτὲ, δόξης φρόνιζε, ἀλλὰ μὴ ἔσο λοιμὸς, καὶ μὴ μεγάλη νόσος, ἀλλὰ εἰρήνη καὶ υἰεία λέγων, τὸ μὲν βιαίως ἄρχειν καὶ πιερώς, καὶ αἰρεῖν πόλεις, καὶ ἀπολλύειν δήμους, λοιμὸς εἶναι τὸ δὲ υἰείας προνοεῖσθαι καὶ σωτηρίας τῶν ἀρχομένων εἰρήνης ταῦτα ἀγαθὰ.

Philiscus ad Alexandrum aliquando dixit, ad gloriā incumbe: verum ea conditione, ne sis pestis, vel magnus aliquis morbus, sed pax & sanitas: affirmans, per vim & sævitiam impetare, expugnare civitates, & populos excindere, pestilentiam esse: sanitatis vero, salutis subditorum

rationem habere: ea (inquit) sunt pacis commoda.

τὸ δὲ υἰείας &c.) Verba hæc turbata & suis emota sedibus videntur, quæ in ordinem ita restituerem: τὸ δὲ προνοεῖσθαι σωτηρίας τὸ ἀρχομένων, υἰείας καὶ εἰρήνης ταῦτα ἀγαθὰ. *subditis vero de salute prospicere, sanitatis bonum opus est & pacis. dictum est ante, μὴ ἔσο λοιμὸς &c. ἀλλὰ εἰρήνη καὶ υἰεία, subjectumque, quid pestis, reliquum erat dicere, quid pacis sanitatisque esset. judicet B. L. K.*

ΚΕΦ. ΙΒ.

CAP. XII. 1

Τί ἔπραττεν ὁ Περσῶν βασιλεὺς ὁδοιπορῶν.

Quomodo Persarum rex iter faciens tempus consumpserit.

“ΟΤΙ

ἽΟτι ὁ Περσῶν βασιλεὺς
 ὀδοιπορῶν, ἵνα μὴ ἀλύη, φι-
 λύειον εἶχε, καὶ μαχάειον,
 ἵνα ξέη τῆτα. καὶ τῆτο εἰργά-
 ζοντο αἱ βασιλέως χεῖρες.
 πάντως γὰρ ἐν εἶχον ἔβι-
 βλίον, ἔδιδάσκον, ἵν' ἢ σπυ-
 δαῖόν τι, καὶ σεμνὸν ἀναγι-
 νώσκον, ἢ γηναῖόν τι καὶ λόγῳ
 ἄξιον βελδύηται.

Perfarum rex iterfaciens,
 ne tadium obreperet ex
 tempore, philyrium tenere
 solebat, & quo id scinderet,
 cultellum. Atque huic o-
 peri regiæ manus deditæ
 fuerunt. Prorsus enim, ne-
 que libellum habebat, ad
 necessariū aliquid dignum-
 que scitu legendum, neque

cogitationes ad magnum aliquid & memorabile con-
 sultandum, versabat.

φιλύειον) Regibus non licet esse ita otiosis, ut suæ maje-
 statis videantur oblitī, & ad ludicra illiberalia descendant. Ipsum
 enim otium eorum Regium respicere debet animum. Illustris extat
 in hanc rem sententia *Plutarchi* in vitâ *Demetrii*: Ὀφύης ἄν, inquit
 de *Demetrio*, καὶ θεωρητικός, ἐκ εἰς παιδίας, ἐδὲ εἰς ἀγωγὰς ἀχρήστες
 ἔπεισε τὸ φιλότεχνον, ὥσπερ βασιλεῖς ἄλλοι αὐλέντες καὶ ζωγραφῆνες
 καὶ τορδύοντες. Αἴεσοπ⊕ δὲ ὁ Μακεδῶν τραπεζία μικρὰ καὶ λυχνίδια
 τεκταινόμεν⊕ ὁπότε χολάζου, διήγη. Ἄτταλ⊕ δὲ ὁ Φιλομήτας
 ἐκίπησε τὰς φαρμακώδεις βορῆνας, ἔμόνον ὑσκούαμον καὶ ἐλλέβορον,
 ἀλλὰ καὶ κάνειον καὶ ἀκόνιτον καὶ δορυκνιον, αὐτὸς ἐν τοῖς κήποις βασιλικοῖς
 σπείρων καὶ φυλάων, ὁπῶστε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημέν⊕ εἶδε-
 ναί καὶ κομίζεσθαι καθ' ἄραν. οἱ δὲ Παρθῶν βασιλεῖς ἐσεμνύνοντο, τὰς
 ἀκίδας τῶν βελῶν χαρατρίοντες αὐτοὶ καὶ παραθήγοντες· ἀλλὰ μὲν Δημη-
 τρεῖς καὶ τὸ βάνουσον ἦν βασιλικόν, καὶ μέγεθ⊕ ἢ μέθοδ⊕ εἶχε, ἅμα
 τῶν περιττῶν καὶ φιλοτέχνων τῶν ἔργων ὑψ⊕ τι ἀθανάσιος καὶ φρονήματ⊕
 σιωεφερέντων, ὥστε μὴ μόνον γνώμης καὶ πειρασίας, ἀλλὰ καὶ χεῖρὸς ἄξια
 φαίνεσθαι βασιλικῆς. cum esset ingenio ad excogitanda nova nato, non
 consumpsit solertiam in rebus jocularibus, quæ tempus tantum fallunt,
 ut alii Reges, tibiis canentes aut pingentes & tornantes. *Aeropus*
 certe, Macedo ille, otium suum fingendis mensis lychnisque minutis
 impendit. *Attalus Philometor* hortos regi herbis venenatis consēvit,
 non tantum hyoscyamo & helleboro, sed & cicutâ atque dorycnio;
 ipse easdem sua manu sevis, plantavit, fructumque earum & suc-

eos cum studio addidicit, suoque legit tempore. Parthorum Reges se putabant esse aliquid, cum spicula telorum ipsi inciderent & exacererent. Verum Demetrii opera manuarum quoque regia erant, & ars cum splendore se exerebat, ipsis rebus una cum singulari artificio mentis spiritusque magnitudinem oculis ingerentibus, ut non opibus tantum & inventionem, sed manu etiam regis dignæ viderentur. Quapropter merito de oblectamentis Regia maiestate indignis usurpaveris illud Synesii: πᾶς ταῦτα ἀπ' ἡλίου ἀν' ἀπέρσει, νῦν μὲν ἐπαφὴν ἔχον & πρώτῃ, νῦν ἢ ἐπὶ ῥώπας καὶ λύγας ἐσράφθαι; Quoniam hæc pælo inter se conveniunt, modo summis se miscere rebus, modo ad virgulta & vitilia converti? quibus verbis Eliaos Hebræorum perstringit, qui à divinarum rerum contemplatione magno saltu ad calathos, sportulas & alia ex vitilibus texenda delapsi sunt, cum honestius in literis humanioribus otiolum collocare potuissent. vide Dionem Synesii pag. 46. & seq. K.

βασιλέως χεῖρες) MSS. B. & C. αἱ χεῖρες αἱ βασιλικαί. S. σὺν ἔχον & βιβλίον) Sicut alias solebant viri magni Principesque. Exemplo est Alexander, qui Homerum omnium expeditionum socium & comitem habebat. Vide Lipsium in Monitiis Pol. c. VIII. S. Vide Photium Biblioth. p. m. 250. K.

ἀναγινώσκειν) Athen. habet ἀναγινώσκη. sic & MS. C. S. Malim utique ἀναγινώσκη, ut legeret &c. sequitur enim βελούηται. K.

ΚΕΦ. ΙΓ.

CAP. XIII.

Περὶ τῶν Ἀγάθων Ⓞ τραγῳδιῶν.

De Tragædiis Agathonis.

Πολλοῖς καὶ πολλαῖς χρῆται τοῖς ἀνιδέτοις ὁ Ἀγάθων. ἐπεὶ δὲ τις, οἷον ἐπανορθώμεν αὐτὸν, ἐβέλετο δεῖμαρῆν αὐτὰ τῶν ἐκείνου δραμάτων, εἶπεν· ἀλλὰ σύγε, γυναῖε, λέλθηθαι σεαυτὸν, ἢ Ἀγάθωνα ἐκ τῆ Ἀγάθωνος ἀφανίζων. ἔτως ἐνόμα ὅτι τέτοις

Sæpe multumque suis tragædiis antitheta inferebat Agathon. Ea quæ quidam, velut emédaturus, ex dramatis ipsius tollere vellet: Tu vero, vir magne, nõ animadvertis sic delere te in Agathone Agathonem? Adeo his delectabatur, ut

ἐκέειν Ⓞ

ἐκεῖν' ὅ, καὶ ὡς ἴσ' αὐτῆ τρα-
γωδίαν ταῦτ' εἶναι.

ea suam tragœdiam effice-
re putaret.

τοῖς ἀντιθέτοις) De antithetis, id est, contentione *Quintil.*
L.IX. *Instit. Orat.* p. 688. Fuerunt qui Antithetorum inventionem
Polo Sophistæ vindicarent. Sed illos refutat *Philostratus* lib. I. de *Vit.*
Sophist. Verum tamen est, Polum illum hanc orationis elegantiam
ad abusum usque usurpasse. Cæterum quod ad Agathonem attinet,
Plato ejus antitheta & isocola risit in *Symposio*, si *Athenæo* credimus
lib. V. cap. 11. Gustum antithetorum Agathonis dare possumus ex
Aristot. lib. V. *Eudæmoniorum* cap. 11. ubi Philosophus, bene, in-
quit *Agathon*,

μόνος γὰρ αὐτῆ καὶ θεὸς φερόμεται
ἀγλῶτα ποιεῖν, ἅσ' ἂν ἡ πεπραγμένα·

Hoc namque duntaxat negatum etiam Deo est,
Quæ facta sunt, infecta posse reddere.

Et iterum cap. IV. Agathonis hanc ῥῆσιν allegat.

Τέχνη τύχην ἔσσερξε καὶ τύχη τέχνην.
Fortuna ut artem, sic ἔ' ars fortunam amat.

& huc facit illud ex *Athenæo* lib. V. *Deipnos*.

εἰ μὲν φράσω τἀληθές, ἔχει σ' δὲ φραγῶ.
εἰ δ' ἂν δὲ φραγῶ τί σ', ἔχει τἀληθές φράσω.

quod *Dalecampius* vertit.

Si vera dicam, tibi voluptati haud ero :

Si sem voluptati, haud tibi vera dixerō.

vid. etiam *Aristot.* *Rhetor.* ad *Alexan.* cap. 27. & seq. K.

ΚΕΦ. ΙΔ.

CAP. XIV.

Περὶ Στρατονίκε τῆ κι-
θαρωδῆ.

De *Stratonico* ciitharædo.

Στρατόνικον ἠ κιθαρωδὸν
ὑπερέξαλό τις ἀμφιλαφῶς·
ὁ δ' ἔ' ὑπερέαθη τῇ κλήσει. καὶ
γὰρ ἔτυχεν ἐν ἔχων κατὰ

Quum *Stratonicum* ci-
tharædū perhumaniter &
laute quidā excepisset, mi-
rum in modum gavifus est

γαγλιῶ

γωνῶ ἄτε εἰς ξένω ἀφικό-
 μλυθ. ὑπερῆσπάζετο γέν
 ἢ ἄνδρα, δὲ τὸ πρόχειρον
 ἢ κοινωνίας ἢ κτ' τὴν σέγλω.
 ἐπεὶ δὲ κ' ἄλλον εἶδεν εἰσιόν-
 τᾶ, κ' ἄλλον, κ' πρόπον τινὰ
 ἀκλειςον αὐτῆ ἢ οἰκίαν πᾶσι
 τοῖς κατὰ λύνειν πορηρημένοις,
 ἐνταῦθα ὁ Στραβόνικθ ἔφη
 πρὸς ἢ ἀκόλυθον, ἀπίωμλυ
 ἐκτεῦθεν, ὦ παῖ. εἰοκαμλυ
 γδ' ἀντὶ πεισιεραῖς ἔχην φάτ-
 ταν, ὑπὲρ οἰκίας δρόντες
 πανδοκεῖον.

columba, palumbum nacti esse videmur, quum pro
 hospitio pandocheum invenerimus.

invitatione : neque enim
 hospitem aliquem habuit,
 quippe qui in peregrinam
 regionem venisset. Proinde
 maximas homini gratias
 habuit, quod ipsum sui te-
 cti participem fecisset. Quū
 vero mox videret alium
 introire, iterumque alium,
 atque hoc modo nulli di-
 vertere volenti domum il-
 lius non patere. Faceffamus
 ὁ puer, hinc, inquit, ad su-
 um famulum. Etenim pro

Στραβόνικον) Straboni lib. XIV. est Στραβόνικός. Porro de
 Platone hæc commemorat Eustath. Iliad. ζ. S.

ἀκλειςον οἰκίαν) Imitatur Callimachum, qui Hecali attri-
 buit, φιλοξενίης σέγθ ἀκλήϊσον, non clausum hospitalitatis testium,
 unde corrigendus Suidas, qui in ἐκέλη habet τεῖχθ ἀκλήϊσον. quid
 enim? paupercula anus murum vel arcem possedit? non credo, le-
 goque σέγθ vel τέγθ ex Scholiis Aristoph. in Acharnens. ubi ad ῥῆ-
 σιν Comici proverbialem,

τὸς δὲ ξενίζει, ἐδέποτέ γ' ἴχ' ἢ θυρα.

Callimachi versum ex Hecale habet.

τίον δὲ ἐ πάντες ὀδίτα,

ἢ ὅα φιλοξενίης ἔχε σέγθ ἀκλήϊσον.

Illam (Hecalem) omnis donabat honore viator,

Ostia desessō quod claudere nulla solebat.

Homerus Iliad. ζ. Axylum quendam ab hospitalitate commendat
 his versibus :

ἀφνειθ βιότοιο, φίλθ δὲ ἦν ἀνθρώποισι,

Πάλας γδ φιλέεσεν, ὀδᾶ δὲ ἐπὶ οἰκία ναίων.

Dives opum, miroque hominum succensus amore,

Namque omnes adamans, qua fert via, struxerat ades.

ubi τὸ φιλεῖν ἐπὶ ξενοδοχικῆς φιλοφροσύνης τίθειται, de hospitalitate accipiendum. *Eustath.* in *Odyss.* α. Damnat autem Poëta ἀκρίτων φιλοξενίαν, ὡς χυδαίαν ἢ ἀσωτελήν, ὡς μὴ καλὸν ὄν πᾶσι ἀκρίτως ξενίζειν, ἢ αὐτὰς, εἶπε τύχη, φανουλῶτας, hospitalitatem sine iudicio & delectu exercitam, ut quæ promiscua & inutilis est; quasi non honestum sit, omnes sine discrimine recto recipere, eosque aliquando pessimos. *Eustath.* in h. l. subditque, Platonem aliquando hospitio exceptum liberali à peregrino esse, ejusque prolixam in se comitatem admodum laudasse. cum vero eundem vidisset aliis atque aliis recipiendis facilem; ἀπεπήδησε ἢ τὴν ξενίαν ἀπέπαυτο, discessit, hospitioque nunquam remisit. similis, vel eadem cum *Nostri* historia videtur esse. hæc de *Platone*. Præterea semper apertas, vereque Tribunitias peregrinantibus fores Κύδων aliquis habuisse dicitur, ut proverbio dictum fuerit: αἰεὶ τις ἐν Κύδων, semper est, qui apud Cydonem divertitur, ἐπὶ τῷ φιλοξενίῳ ἢ πρὸς ὑποδοχῶν ἐτοιμῶν, παρ' ὅσα Κύδων Κορίνθιο φιλοξενότατο ἐήνετο, & *Agrigentini* olim laudem hospitalitatis ab *Empedocle* meruerunt hoc versu:

Ξένων αἰδέοιο λιμῶδες κακότητι ἀπείροι.

Hospitalibus sancti portus ac labe carentes.

vide *Diodorum* lib. XIII. pag. 204. K.

ΚΕΦ. ΙΕ.

CAP. XV.

Περὶ τῶν τῷ Σωκράτῳ λόγων.

De Socratis sermonibus.

Λόγος τις διεφοίτῃ λέγων τῷ Σωκράτῳ λόγους εἰκέναι τοῖς Παύσωνο γράμμασι. ἢ γὰρ τοι ἢ Παύσωνα τῷ ζωγράφῳ, ἀπέσαντο παρὰ τινὶ γράψαι ἵππον καλινδύμενον, τῷ δὲ γράψαι τρέχοντα. ἀγανακτεῖντι ἔν τῷ

Vulgo ajunt sermones doctrinamque Socratis, Pausonis picturis similes esse. Pausonem enim pictorem ajunt, quum quidam jussit sibi volutantē equū pingere, currentem pinxisse: quumque qui tabulam

Αἶα

τὸ πινάκιον ἐκδύνηται, ὡς
 παρὰ τὰς ὁμολογίας γρά-
 ψαίνθη, ἀποκρίνασθαι ἢ
 ζωγράφον. ὅτι σρέψον τὸ πι-
 νάκιον, καὶ ὁ καλινδόμενος
 ἔσω σοι ὁ τρέχων. καὶ ἢ Σω-
 κράτῳ μὴ σαφῶς διαλέ-
 γεσθαι, εἰ γὰρ τις αὐτὸς σρέ-
 ψει, ὀρθότατα ἔχειν. ἔτι
 ἐβέβηλο δὲ ἄρα ἀπεχθάνε-
 σθαι τέτοις, πρὸς ἃς διελέγε-
 το, καὶ διὰ τῆτο ἀνιγματο-
 δεις αὐτὸς παρείχετο καὶ
 πωλαγίης.

pingendam locarat, indi-
 gnaretur, quod contra pa-
 ctum fecisset picturam, re-
 spondisse pictorem, Verte
 tabulam, & volutabitur
 equus, qui nunc currit. Ita
 quoque Socratem non ex-
 plicare planeque differere
 ajebant. Quod si quis ejus
 dicta convertat, planissima
 promptissimaque esse. No-
 luit enim ille auditorum
 odium sibi conciliare: at-
 que ob eam causam ob-
 scuras, & quasi obliquas dissertationes proposuit.

διεφοίτη) Faber Διφοίτη. S. Correctoribus istis textus
 non eget. K.

τὰς Σωκράτους λόγους) Hierocles dixit, κόβοις εἰκέναι τὰς
 Σωκράτους λόγους. ἀπ' ὧν γὰρ εἶναι πανταχῶς, ὅπως ἂν πέτωσι, Socrati-
 cos sermones similes esse iesseris. Non enim excidere eos, utcumque
 ceciderint. Suidas in Ιεροκλή. K.

Παύσωνα) Habet Plutarchus lib. de Pythiæ oraculis. &
 Lucianus in Encomio Demosthenis. Sed apud hunc postremum
 Πάουσαν legitur; perperam, ut opinor. Pauson certè Aristophani
 in Pluto, ejusque Scholiastæ, Aristoteli Poët. & Polit. VIII. Sui-
 dæ, aliisque dicitur. S.

ἀκρόσαντα) Faber. vitium hic est manifestum, quid vero
 scripserit Ælianus obscurum esse. quia tamen agat de pretio & pacto
 dicere debuisset ὁμολογήσας πρὸς τινα. Mihi deesse quid videatur. S.
 Quid hic possit desiderari non video. cum Pauson ex aliquo audiret
 vel intelligeret, equum sibi pingeret volutantem &c. Nihil planius
 dici posset. K.

ἔσω) ἔσω malini. K.

εἰ γὰρ τις αὐτὸς) Scilicet Διολόγους. Nisi quis malit cum
 Gesnero emendare, αὐτὸ τὰς λόγους. S.

ΚΕΦ. 15.

Περὶ Ἱππωνικῆς φιλοτιμίας.

Ἱππωνικὸς ὁ Καλλίος ἐβέ-
 λετο ἀνδριάντᾳ ἀναστήσασθαι
 τῇ πατρίδι ἀνάθημα. ἔπει-
 δέ τις συμβέβηκε πρὸς Πολυ-
 κλείτῳ καθίστασθαι τὸ
 ἀγαλμα· ἐκ ἔφη προσέειπεν
 τοιούτῳ ἀναθήματι, τὸ δὲ διό-
 ξαν ἔχῃ ὁ ἀναθεὶς, ἀλλ' ὁ ποιή-
 σασ ἔξει. διήλθον γὰρ ὡς οἱ ὄρων-
 τες τὸ τέχνῳ, ἔμελλον τὸ Πολυ-
 κλείτῳ, ἀλλ' ἐκ ἐκείνου
 ἀγαθῶν.

statuam ponere sacrosan-
 ctum patriæ donarium in
 animo habebat. Quū igitur
 quidam ei consuleret,
 ut à Polycleto faciendam
 imaginem curaret: negavit
 se huiusmodi donarium
 esse curaturum, cuius
 gloria non ad consecrator-
 em, sed ad artificem sit
 reditura. Sane enim manife-
 stum est, spectatores in ea
 statua spectanda magis artem
 & industriam Polycleti, quam
 Hipponici liberalitatem
 & munificentiam admiraturos esse.

ΚΕΦ. 16.

Περὶ Αρχελαοῦ, καὶ πρὸς Ζεῦ-
 ξιδῶν γραφῶν.

Σωκράτης ἔλεγε, Αρχε-
 λαον εἰς τὴν οἰκίαν τεσσαρά-
 κοντῶν μνῶν ἀναλώσασθαι, Ζεῦ-
 ξιν μιθωσάμενον τὸν Ηρα-
 κλεώτῳ, ἵνα αὐτῷ κατα-
 γράφοι, εἰς ἑαυτὸν δὲ ἑδέν-
 διὸ πρόβρωσεν μὲν ἀφικνεῖσθαι
 σὺν σαρδίῃ πολλῇ τὰς βελο-
 μένας διατάσσασθαι τὴν οἰκίαν,

CAP. XVI.

De Hipponici ambitione.

Hipponicus Calliæ filius
 statuam ponere sacrosan-
 ctum patriæ donarium in
 animo habebat. Quū igitur
 quidam ei consuleret,
 ut à Polycleto faciendam
 imaginem curaret: negavit
 se huiusmodi donarium
 esse curaturum, cuius
 gloria non ad consecrator-
 em, sed ad artificem sit
 reditura. Sane enim manife-

CAP. XVII.

*De Archelao, & de Zeuxi-
 dis picturis.*

Socrates dicebat, Arche-
 laum quadraginta minas in
 domum suam impendisse,
 conducto mercede Zeuxi-
 de Heracleota, qui picturis
 eam exornaret, in se ipsum
 vero nihil: & ob hanc cau-
 sam multos è longinquis
 terræ partibus magno stu-

quotidiana eorum (qui se ipsos negligunt) æra diffungas , invenies in rationibus multa prodigè profusa , & in semet nihil &c. plane quidem villas opipare extruunt , & domos ditissimè exornant , & familias numerosissime comparant : sed in istis omnibus , in tanta affluentia rerum nihil est , præterquam dominus ipse pudendum , nec injuria. cummulata enim habent , quæ sedulo percolunt : ipsi autem horridi (Sarisburiensis legit sordidi l. 6. Polycrat. c. 28.) indocti incultique circumveniunt. Igitur illas species , in quas patrimonia sua profuderunt , amænissimas & exstructissimas & ornatissimas deprehendas : villas æmulas urbium conditas , domus vice templorum exornatas , familias numerosissimas & calamistratas , opiparam supellectilem , omnia affluentia , omnia opulenta , omnia ornata , præter ipsum dominum , qui solus, *Tantalæ* vice , in suis divitiis inops , egens , pauper , non quidem fluentem illum fugitivum captat , & fallacis undæ sitim , sed veræ beatitudinis , id est , secundæ vitæ & prudentiæ fortunatissima sinit & esurit &c. vide quoque *Themist.* Orat. XVI. Cæterum de Archelao hoc quoque proditum est literis , ipsum , Socratem spe divitiarum in Macedoniam ut veniret invitasse. Philosophus autem renunciare eidem jussit , quatuor choenices farinæ obolo venire Athenis , & fontes aquis abundare. &c. vid. *Stobæum* serm. 237. alia de hac historia habet *Aristot.* lib. 2. Rhetor. cap. 23. Σωκράτης ἐὼν ἔφθι βαδίζεν ὡς Ἀρχέλαον &c. & *M. Antoninum* l. XI. p. 113. *Philo* de Agricult. eleganter ait , ædes pingere nihil esse aliud , quam κοινάματα καὶ λήψεις , κόσμον ἄψυχον , οἰκίας ἀπειθῆναι , τεστορία & nugas , ornamentum spiritu vacuum , domibus induere. Adde illud è *Catalectis* Veter. Poëtar.

Ædibus in totis gemmæ licet omnia claudant :

Turpe est , nil domino turpius esse suo.

Contra *M. Cato* Censorius villas suas inexcultas & rudēs ne testoria quidem prælitas fuisse dicit ad annum usque ætatis suæ 70. *A. Gellius* Noct. Att. l. 13. c. 22. Quomodo *Apollonius* juvenem confutaverit , qui duodecim talenta ad ornandam domum impenderat , sibi vero ipsi ne drachmam quidem dederat , ut melior doctiorque fieret , id eleganter persequitur *Philostratus* lib. V. de *Vit. Apollon.* cap. 8. Cæterum *Plato* in *Gorgia* putat hunc Archelaum ut tyrannum facinoribusque impiatum non eluendis , ἐν ἄδῃ ἐν δεσμοῦσι εἶναι , pœnas daturum æternas & in exemplum ituras. K.

ΚΕΦ. ιη.

CAP. XVIII.

Πῶς ὀργιζόμενος τις τῷ οἰκέ-
τῳ τιμωρῆσαι ἐθέλει.

*Qua pœna quidam iratus
servum suum afficere voluerit.*

Ἀνὴρ Χίῳ ὀργιζόμενος
τῷ οἰκέτῃ, ἐγὼ σε ἔφη, ἐκ
εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς
Ολυμπίαν ἄξω. πολλῶ γὰρ
ᾤετο πικροτέρην, ὡς τὸ εἶκος,
εἶναι τιμοειάν ἐκείνῳ, ἐν
Ολυμπία θεώμενον ὑπὸ τῷ
ἀκτίνῳ ὀπταῖσθαι, ἢ ἀλεῖν
μύλην ᾧ δουρῶν ἐνταῦθα.
si in molam ad molendum dederetur.

Homo quidam Chius,
ira contra servum incensus
Non, inquit, in pistrinum
ego te detrudam, sed O-
lympiam ducam. Putabat
enim ille, ut par est, multo
durius esse supplicium, si
Olympia spectans à radiis
solaribus coqueretur, quã

τῷ ἀκτίνῳ) Vide *Arrianum* ad *Epiict.* cap. 5. ubi habes de
hac molestia. S. *Lucian.* in *Herodoto* ait, ludos Olympicos habere
σενωχωρίαν καὶ σκηνάς, καὶ καλύσεις καὶ πνίγος καὶ συρφετώδη ὄχλον, an-
gustias locorum, ἔσ' tabernacula, ἔσ' turguriola, ἔσ' æstum suffocantem
turbamque miscellaneam. in *Peregrini* morte idem docet, fuisse ali-
quem, qui aquæ ductum Olympiæ suis sumptibus faciendum cura-
vit, καὶ ἔπαυσέ διψεῖ ἀπολυμνίζας τὰς πανηγυρίας, providitque ne
amplius sui perirent spectatores ludorum, aut morbis acutioribus, αἰ-
τίας δ' ἔσ' τὸ ξηρὸν ἔσ' χωρὶς ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον, qui ha-
stenus ob loci siccitatem in densa multitudine invaluverant. *Basiliius*
Hom. 6. *Hexaëm.* monet, cautum fuisse legibus panegyricis, ut spe-
ctatores in stadio sederent, γυμνῆ κεφαλῇ, nudo capite. adde Ago-
nem Olympicum incidisse in id tempus, cum ferventissimus annus
est. Bene igitur dominus servo minatur, Olympiam se missurum
hominem, ut ibi pistrino graviora sustineat. *Thales* etiam, Mile-
sius ille, obiit Θεώμενος γυμνικὸν ἀγῶνα, πικρῆς ἢ ὑπὸ τῷ ὄχλῳ καὶ
ἐκλυθεὶς ὑπὸ τῷ καύματι. *Suid.* in *Θαλῆς* ex *Laëti.* confer & *Pinda-
rum Od.* 3. *Olymp.* K.

ΚΕΦ. θ.

Περί Αρχύτης σωφροσύνης
ἐν λόγοις.

Αρχύτας τάτε ἄλλα ὡς
σώφρων, καὶ ἐν καὶ τὰ ἄκοσ-
μα ἐφυλάττετο τῶν ὀνομά-
των. ἐπεὶ δὲ ποτε ἐβιάζετο
τι εἰπεῖν τῶν ἀπορετῶν, ἐκ
ἐξενικήθη, ἀλλ' ἐσιώπησε μὲν
αὐτὸ, ἐπέγραψε ᾧ καὶ τῆ τοί-
χε, δειξάς μὲν ὃ εἰπεῖν
ἐβιάζετο, ἔ μὲν βιασθεῖς
εἶπεν.

Αρχύτης) At Stoici suo quamque rem nomine appellave-
runt. sic enim differunt, nihil esse obscenum, nihil turpe dictu. & ὁ
σοφὸς δὲ ἀπορετῶν ἔσται (ita enim lego) itaque crepitus ajunt aequè
liberos ac rucius esse oportere. ὁ stoicam impudentiam! Ego, inquit
ad hæc Cicero lib. IX. epist. sum. 22. servo & servabo (sic enim affuevi)
Platonis verecundiam. K.

ΚΕΦ. κ.

Περί τινος φλυσίου
ἱστορίας.

Συβαρίτης ἀνὴρ παιδα-
γωγός, (καὶ γὰρ ἐν μὲν τῶν ἄλλων
Συβαρίων, καὶ αὐτοὶ ἐπύ-
φων,) τῆ παιδός, ὃν ἦγε δὲ τῆ
ὁδῶ, ἰχάδι πετυχόντῳ, καὶ
ἀνελομένῳ, ἐπέωληξεν ἀπὸ
ἰχυροτάτῳ γελοιοτάτῳ δὲ

CAP. XIX.

De Archyta in loquendo
modestia.

Archytas, quum alias
modestissimus fuit, tum et-
iam verborum obscœnita-
tem assidue vitavit. Quum
vero necessitas aliquando
postularet absurdus ali-
quid dicere, non profatus est.
sed id quidē tacuit, inscri-
psit autem in pariete, mon-
strans quod dicendū erat:
neq; ut diceret, cogi potuit.

CAP. XX.

De ridicula quadam
historia.

Sybarita quidam pæda-
gogus (quod genus homi-
nū non secus quam reliqui
Sybaritæ, luxu diffuebat)
quum puer, quem ducebat
per viam, in ficū incidisset,
& sustulisset, vehementissi-

αὐτὸς τὸ εὖρημα πῶρ' ἢ τῷ
 πασιδὸς ἀρπάζας κατέτρα-
 γη. ὅτε τῆτο ἀνελεξάμην
 ἐν ἰσορείαις Συβαριτικῆς
 ἐγέλασα, ἔδωκε δὲ αὐτὸ εἰς
 μνήμην, μὴ βασικῆνας δὲ
 Φιλανθρωπίαν γέλασαι καὶ
 ἄλλον.

ut non invidiam cæteris etiam materiam occasionem-
 que ridendi.

ἐπέπληξεν αὐτῷ ἰχυροτάτῳ.) MSS B. & C. ε. α. πικρότα-
 τῳ. S. Lege πικρότατῳ. K.

ΚΕΦ. κα.

CAP. XXI.

Πεὶ Σύαγρος ποιητῆς.

De Syagro poeta.

Ὅτι Σύαγρος τις ἐγένετο
 ποιητῆς μετ' Ὀρφέα καὶ Μυ-
 σαῖνον, ὃς λέγεται ἔ Τρωϊκὸν
 πόλεμον πρῶτ' ἄσαι. με-
 γίστης ἔτ' ὑποθέσεως λα-
 βόμενος, καὶ ὀπιτολήσας
 ταύτη.

Poeta quidam nomine
 Syagrus extitit post Or-
 pheum & Musæum, qui
 dicitur primus Trojanum
 bellum cecinisse, maxi-
 mum argumentum carmi-
 ne ausus tractare.

Σύαγρος τις) Adde Eustath. in præfatione ad Iliadas. S.

ΚΕΦ. κβ.

CAP. XXII.

Πεὶ τυράννης καλύσαντος
 τὰς αὐτῆς ὑπηκόους ἀλά-
 τῳ ἀνελεξάμην.

De tyranno prohibente sub-
 ditos à mutuis colloquiis.

Ὅτι Τρύζος τις τυράν-
 νος βεβόησας ἐξελεῖν τὰς
 συνωμοσίας, καὶ τὰς κατ'

Tyrannus quidam Try-
 zus, volens omnes cōjura-
 tionum & insidiarum con-
 αὐτῆς

+ ὑποψίας καὶ
 + μετ' ἑαυτὸν ὁ καλῶδον γινώσκων ἀνελεξάμην.
 + πᾶσα ἀρχὴ βίος. ἔδωκε μόνον.
 + ἀγρία, ὅτι β' ὄψις τοῦ ἀλάτῳ. ὅμοι δὲ βίος.

αὐτῶν ὀπισθελάς, ἔταξε τοῖς ὀπχωείοις μηδένα μηδενὶ διαλέγεσθαι, μήτε κοινῇ, μήτε ἰδίᾳ. καὶ ὡς τὸ πορᾶγμα ἀμήχανον, καὶ χαλεπόν. ἐσοφίσαντο ἔν τῷ τυράννῳ πορᾶγμα, καὶ ἀλλήλοις ἔνδον, καὶ ἐχειρονόμην πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐνεώρων δριμύ, καὶ αὐτὰλιν γαλλωᾶνον, καὶ βλέμμα φαιδρὸν, καὶ ὄπι τοῖς σκυθρωποῖς, καὶ ἀνηκέστοις ἕκαστῷ αὐτῶν συνωφρυωμένῳ ὡς δὴ ἰλλῶ, τὸ δὲ ψυχῆς πάθῳ ἐκ τῆς προσώπου τῷ πωλοσίον διαδεικνύς. ἐλύπη δὲ τὸν τύραννον καὶ ταῦτα, καὶ ἐπίσθε, τέξεσθαι τι αὐτῷ πάντως κακὸν καὶ τὴν σιωπῶν, διὰ τὸ τῶν χρημάτων ποικίλον. ἀλλ' ἔν ἐκείνῳ καὶ τῆτο κατέπαυσε. ἢ τις ἔν ἀχθόμενῳ τῆ ἀμηχανία, καὶ οὐσφορῶν, καὶ τῆ μοναρχίαν κατὰλύσαι διψῶν, ἀφίκετο εἰς τὴν ἀγορὰν, εἶτα ἔκλαε ἑὰς πολλοῖς ἅμα καὶ σολεροῖς τοῖς δακρύοις. πει-

illud lege sustulit. Quidam itaque desolationem illam ægre molesteque patiens, & cupiditate dissolvendæ tyrannidis permotus, in forum progressus est: ibi stans

ἔπαινον ἐν αὐτὸν, καὶ παρὰ τὸν πολὺν χρόνον, καὶ ὀδυρμῶν καὶ κλαυθῶν σωματικῶν. ἦκεν ἀγγελία παρὰ τοῦ τυράννου, ὡς εἰδὲς αὐτῶν χρηστὰ νόματα ἐκ ἔτι, δάκρυα δὲ αὐτοῖς ὀφθαλμοῦσιν ὁ δὲ ἐπιγόμενος καὶ τῷτο παῦσαι, μὴ μόνον τὴν γλώττης καὶ γινώσκων δακρύων, μηδὲ μόνον τῶν νομάτων, ἀλλ' ἡδὴ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἐκ φύσεως ἀποκλείων ἐλάττειαν, ἢ ποδῶν εἶχεν ἀφίκετο σὺ τοῖς διορυφόροις, ἵνα ἀνασείλη τὰ δάκρυα. οἱ ὅτε ἐφθισαν ἰδόντες αὐτὸν, καὶ τὰ ὄπλα τῶν διορυφόρων ἀρπάσαντες, τὸν τυράννον ἀπέκτεψαν.

quum è longo vix eum vidissent, eripientes arma satellitibus tyrannum interfecerunt.

Τρύζος) Quis hic fuerit, non invenio, dubitoque an bene scriptum sit hoc nomen. S.

μηδὲνα μηδενὶ Δ[ι]αλέγεσθαι) Tacitus Agric. de temporibus Domitiani : *Dedimus profecto grande patientiæ documentum, & sic ut vetus ætas vidit, quid ultimum in libertate esset, ita nos quid in servitute, adempto per inquisitiones & loquendi audiendique commercio. S.*

ἀλλήλοις ἔνδον) Loquebantur igitur nuibus, & quicquid metuebant dicere, significabant affectibus. Hieron. in epist. de vitando suspecto contubernio. ubi iterum, Taciti, inquit, oculi, & sermo siles & totius corporis habitus trepidationem interdum vel securitatem loquuntur. de Pantomimis vetus Poëta inter alia canit;

Τοι γλῶσσαι, ἡμοί τε μέλη νῦν : mirabilis ars est,
Quæ facit articulos ore silente loqui.

πολλοῖς ἅμα καὶ Φολεροῖς) Gesnerus Φαλεροῖς. S.
συνείχοντο) Sic & Faber : At mihi videtur scripsisse συνεί-
χοντο, quoniam & sensus & ratio orationis sic requirit. S. Indicta
hæc mallem. συνείχοντο enim per εἰ dicunt Græci, nunquam συνή-
χοντο per η. Res nota παντί κτ. K.

Κ Ε Φ. κη.

CAP. XXIII.

Περὶ Κλεινίας, καὶ Ἀχιλλέως
μουσικῆ τῶν ὀργάνων ἀναπέλ-
λων φιλέωντων.

*De Clinia & Achille, musica
solitis iram reprimere.*

• Κλεινίας ἀνὴρ ὡς σπε-
δαῖτο τὸ πρόσωπον, Πυθαγό-
ρειο ἢ σοφίαν. ἔτι εἰ
ποτε εἰς ὀργὴν προήχθη, καὶ
εἶχεν ἀθηναϊκῶς ἑαυτὴ εἰς
θυμὸν ἐξαγορεύς, ὡς ἀχρη-
μα πεινὴ ἀνάπλευς αὐτῷ ἢ
ὀργὴ καὶ ἐπίδηλο γίνεται,
ὅπως διάκειται, τὴν λύραν
ἀρμυρομένην, ἐκιδάσκει.
πρὸς δὲ τὰς πυνθανομένους
τὴν αἰτίαν ἀπεκρίνετο ἐμμε-
λῶς, ὅτι παραύνομα. Διοκεῖ
δέ μοι, καὶ ὅ ἐν Ἰλιάδι Ἀχιλ-
λέως ὁ τῆς κιδάρας προσάδων,
καὶ τὰ κλέα τῶν ποροτέρων δὲ
τῶν μέλες εἰς μνήμην ἑαυτῷ
ἄγων, ἢ μὲν καὶ ἀναΐζειν.
μουσικὸς γὰρ ὢν, τὴν κιδάραν
πρώτῳ ἐκ τῶν λαφύρων
ἔλαβε.

Clinias moribus fuit ho-
nestissimus, sapiētiae studio
Pythagoreus. Is si quando
in iram delapsus esset, atq;
ad iracundiam se præcipi-
tem ferri sensisset, cōfessim
prius quā prorsus invade-
retur ab ira, & elucesceret in
ipso mentis affectus, chor-
dis adaptatis, citharā pul-
savit. Interrogantibus au-
tem, ob quā causam id fa-
ceret : Quoniam, inquit,
mitigor animo. Videtur
autem mihi Achilles etiam
in Iliade, quum accinit ci-
tharæ, veterumq; res gestas
cantando sibi ipsi in me-
moriam accersit ; furorem
& indignationem sopire.
Etenim quum esset musi-

cus, ex spoliis hosti ereptis, primam arripuit citharam.

Κλεινίας

Κλεινίας) Refert hæc *Chamaleon Ponticus* apud Athenæum lib. XIV. & confirmat *Basilius* libro, quo docetur, quid ex gentium libris proficere possumus. Vide *Vossium* de Musica §. 16. S. Clinias quidem ex sectæ suæ disciplina iram Musicâ exarnavit. *Galenus* vero in *de curandis animi morbis* alia contra iram alexipharmaca habet. quo pacto autem ipse sibi hunc affectum curaverit, audire operæ pretium fuerit, ἐγὼ, inquit, μειράκιον ἂν ἔτι ταῦτ' ἀκούσας, ἐπεὶ εἶδον ἄνθρωπον &c. ego adhuc adolescentulus, his auditis, cum vidissem hominem, qui fores celerius referare volebat, sed re ad lubitum non procedente, clavem morsibus, januamque calcibus petebat, jactis-que in ipsos Deos convitiis, truci efferratoque oculorum obtutu insaniam præ se ferebat, tantum non spumam ore agens instar apri, ex eo omnem iram bona fide odisse cœpi, adeo, ut nunquam postea visus sim irator. Ita *Galenus* spectaculo irati hominis edoctus est iræ modum! quomodo *Pythagoras* ἀργὸς ἐπράδους habetur in vit. Pyth. apud *Porphyr.* p. 195. *Censorinum* de Die Natali c. XII. & ibi notas *Henric. Lindenbrogii.* confer omnino *Ammon. comment.* in 5. voces *Porphyr.* K.

εἶχεν αἰσθητικῶς ἐαυτῷ) Elegans circumlocutio Ἐ σωαι-
θάνατος, quod est sibi esse conscium alicujus rei, ejusque sensum in-
tus percipere. Ita *Ægrotus*, cum sentit morbum libenterque agnos-
cit, medicis dicitur habere νόσος σωαίθησι. *Arriani Epictetus* lib.
2. cap. 11. ἀρχὴ φιλοσοφίας &c. σωαίθησι τ' αὐτῷ ἀδενείας, phi-
λοσοφία initium est suæ imbecillitatis sensus. *Antoninus* lib. 7. de Vita
sua, εἰ γὰρ καὶ ἡ σωαίθησι ἔσται ἀμαρτάνειν οἰχίσηται, τίς ἔτι ἔστι ζῆν αἰ-
τία; si quis etiam peccati sensum perdiderit, quamnam vivendi causa
superest? τῷ σωαιθαυομένῳ opponitur ὁ ἀπηλγηκῶς, ὁ ἀναίθησι,
qui non sentit se peccare ac perire. K.

τὴν λύραν ἀρμεσάμην) Ex præcepto & exemplo ma-
gistri sui *Pythagoræ*, de quo *Seneca* lib. III de Ira cap. 9. *Py-
thagoras* perturbationes animi lyra componebat. Adde *Quintil.*
Institut. IX. cap. 4. *Jamblichum* de vita Pythag. I. cap. 25.
Censorinus de die Natali. cap. 12. *Pythagoras* ut animum suum
semper divinitate imbueret, priusquam se somno daret & cum es-
set expergius cithara, ut ferunt, cantare consueverat. Porro
de hoc musicæ effectu testatur etiam *Maximus Tyrius* Dissert.
XXI. Δεινὴ, inquit, ἐπελαφευῶν οἴκτων, Δεινὴ δὲ ἐπιχεῖν θυμὸν, ἀ-
γαθῶν ἐπιθυμίαν σωφρονισαί. Adde *Plutarchum* de Musica & ex-
emplum *Orphei* apud *Ovidium* lib. X. fab. 1. & *Davidis*, *Sauli*
emotum

emotum animum citharæ sono mitigantis apud *Samuelem* in Bibliis. S. Adi *Aristot.* lib. 8. cap. 5. & *Piccarti Commentar.* in h. l. K.

πρώτῳ &c.) *Interpres* subobscuræ, ex *spoliis* &c. *primam arripuit citharam.* Indigitat autem *Noster*, *præcipui titulo* hanc citharam ex *spoliis* sibi sumpsisse *Achillem.* *Homerumque* in animo habuit, qui *Iliad.* i. impense laudat hanc citharam, canitque inter alia,

Τὴν ἄρει' ἐξ ἀνδρῶν πτόλιον Ἡερίων ὀλέσας,
 Τῇ ὄγε θυμὸν ἔτερεπεν, ἀεὶδ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Quam tulit ex præda Hecionis mania perdens,
Quaque animum pavit recinens bene gesta virorum.

Est itaque *κitharæ πρώτη* hoc loco idem quod *ἐξαίρετος* vel *πρωτοδουλεια*, *cithara eximia* & *jure præcipui debita duci*, confer *Grotium* lib. 3. de I. B. & P. p. m. 624. K.

ΚΕΦ. κδ.

CAP. XXIV.

Ποῖα τινῶν χρημάτων κρείττονων ὑπὲρ τῶν πολιτῶν, καὶ τῶν δανεισῶν ἀποκλεινάντων.

De quibusdam pecuniis aspernatis pro salute civium, & qui creditores occiderunt.

Χρημάτων κατεφρόνησαν, καὶ μεγαλοφροσύνην ἐπεδείξαντο, ὁρῶντες ἐν πενίᾳ τῶν πολιτῶν ὄντας, πλεθύνοντες αὐτοὶ, ἐν μὲν Κορίνθῳ Θεοκλῆς, καὶ Θρασωνίδης, ἐν δὲ Μιτυλήνῃ Πραξις. καὶ ἐν καὶ ἄλλοις σωεκέλευον ὀπισθεφύσαι τὴν πενίαν τῶν ἀνάγκη τῶν ἀπορεμένων. ἔπειθ' οἱ ἐν ἑσφύθον, ἀλλ' αὐτοὶ γὰρ τὰ ἐκλυῶν ἀφῆκαν χρεῖα. καὶ ὤναντο οἱ εἰς ἀργύριον, ἀλλ' εἰς αὐ-

Pecunias despexerunt, animique celsitudinem declararunt videntes, quum ipsi in amplissimis opibus versarentur, cives suos extrema rerum penuria laborare, Corinthi, Theocles & Trasonides, Mitylenæ, Praxis, atq; aliis etiam hortatores & suasores extiterunt, ut paupertatis onus egētib; relevarent: reliquis obtemperare nolentibus ipsi

τίμῃ

τὴν τὴν ψυχῶν. οἱ γὰρ μὴ ἀφεθέμενοι ὀπιθέμενοι τοῖς δανείσασιν, ποροβαλλόμενοι τῷ ὀργῆς τὰ ὄπλα, καὶ ὄλογω-τάτῳ χρεῖαν τῷ ἀμαχον καὶ τῷ ἐκ τῷ ἐπιφρόνῳ ἀνάγκῳ, ἀπέκτενον τὰς δανεισάσας.

ἀφῆκαν χρεῖα) Vide, si tanti sunt, quæ super hoc argumēto scripsimus in dissertatione nostra de *novis tabulis*. S.

ΚΕΦ. κς.

Πῶς τις ἔπεισεν ἐν πολιτείᾳ ὁμόνοιαν καθέξειν.

Εξασιάσαν ποτε πρὸς ἀλλήλους οἱ Χίιοι ἀνδρείοτατα, νοσήσαντες νόσον ταύτῳ βαρυτάτῳ. ἀνὴρ ἔν ἐν αὐτοῖς πολιτικὸς τὴν φύσιν πρὸς τὰς σπυδαζοντας τῷ ἐταίρων πάντας ἐκβάλλειν τὰς ἐναντίας· μηδαμῶς, ἔφη, ἀλλ' ἐπεὶ κερρήκαμεν, ἰσολιπώμεθα τινὰς, ἵνα μὴ τὸ χρεῖον προῖόντι ἐκ ἔχοντες ἀντιπάλης, ἡμῖν αὐτοῖς ἀρχώμεθα πολεμεῖν. καὶ εἰπὼν ἔπεισε. καὶ γὰρ ἔδοξε καλῶς λέγειν, ἐπεὶ ἔτις ἔλεγε.

bellum inferamus, atque hoc dicto eis persuasit. Hæc enim adferens, bene ac recte dicere videbatur.

perceperunt, non quidem ad pecunias quod attinet, sed quod ad animam. Etenim quibus condonata sua debita non fuerant, ii facto in creditores impetu cum armis, quæ suppeditabat ira ferox, & paupertas inexpugnabilis & incumbentium rerum necessitas, mortem illis intulerunt.

CAP. XXV.

Quomodo persuaserit quidam unitatem & concordiam in republ. retinendam esse.

Factum est aliquando, ut Chii gravissimo seditionis morbo laborantes, tumultum inter se excitarent. Quidam igitur inter illos homo natura civilis & pacis amans, ad amicorum eos, qui omnes adversarios suos ex urbe volebant eijcere. Nequaquam inquit: sed quum victoriam obtinuerimus, relinquamus alios, ne procedente tempore non habentes adversarios, nobis ipsis mutuo

ἀνὴρ ἐν ἐν αὐτοῖς πολιτικός) Nomine Onomademus, du-
 stor & caput alterius partis. *Plutarchus* lib. de reipubl. gerend.
 præcept. ubi fatuum hoc ejus dictum esse confirmat. Habuit Ono-
 mademus in animo Arcanum illud dominationis, quo quidam male
 callidi negant quidquam principi adversus subditos salubrius, quam
 si contentiunculas inter ipsos foveat, & alat. de quo *Lipsium* vide
 lib. VI. polit. cap. 3. S.

πάντας ἐκβάλλειν) *Faber* legit πάντως omnino, necessario. Sed
 forte non est necessarium. S.

μυδαμῶς) Vide *Gruteri* discursum in hæc *Taciti*: otiosa por-
 ro armorum manus facile lascivunt, Summa rei eo redit. Non
 esse hostibus ita amputandas pennas, ut renasci nequeant. Nam δὲ
 ἀντίπαλον, metus hostium semper animo obversans, cos virtutis est:
 quo remoto, arma in viscera sæpe vertunt sua, qui intra pacis leges
 vivere nesciunt. K.

ΚΕΦ. κς.

Περὶ Ἀνταγόρου Ἀρκεσίλαου
 λαιδοροῦσιων.

Ἀρκεσίλαου ἦ ἐξ Ἀκαδη-
 μίας Ἀνταγόρου ὁ ποιητῆς
 ἐλαιδορεῖτο προσφθαρεῖς αὐ-
 τὰ, καὶ ταῦτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. ὁ
 δὲ σφόδρα μεγαλοφρόνως
 ἐνθα ἑώρα μάλιστα συνεστῶ-
 τας πολλὰς, ἐνταῦθα ἑσο-
 ρῶντο δὲ λεγόμενον, ἵνα ὁ
 λαιδορῶν ἐν πλείοσιν ἀρχημο-
 νῆ. οἱ γὰρ ἀκόντες ἀπεσρέ-
 φοντο, καὶ μανίαν ἐπεκάλαν
 πρὸς Ἀνταγόρα.

CAP. XXVI.

*De Antagora, conviciis Ar-
 cesilaum proficiente.*

Arcesilaum Academicum
 Antagoras poëta probris
 infectabatur, idq; in foro,
 temere ad eum accedens.
 At ille magnifice prorsus,
 ubi quam plurimos homi-
 nes stare videret, eo adibat,
 atq; cum ipsis colloqueba-
 tur, ut conviciator coram
 pluribus suam stultitiam
 proderet. Audientes igitur
 avertabant sese, & insania
 Antagoram accusabant.

ἐλαιδορεῖτο) Bene & pro philosopho egit Arcesilaus, ho-
 minis convitia generosa patientia concoquens. Hoc enim il-
 lud est certamen, quod alius Philosophus se subiturum negavit,

ὅτι ὁ νικῶν ἐν αὐτῷ χεῖρον ἐστὶ ἢ ἡττωμένους, quia, qui vincit in eo dete-
rioris est conditionis, quam videtur. Philo de Agricult. Huc facit il-
lud Senecæ libr. de Re fortuit. male de te loquuntur: sed mali. move-
rer, si de me M. Cato, si Lælius sapiens, si aliter Cato, si duo Scipiones
iſta loquerentur. Nunc malis displicere, laudari est. Non potest ul-
lam autoritatem habere sententia, ubi qui damnandus est, damnat. K.
πεσοφθαρεῖς αὐτὰ) Gesnerus αὐτῷ. Quod videtur me-
lius, & sic MS. C. S. Proba correctio. vide indicem in πεσο-
φθέρω. K.

ἐν ταῦθα ἐπορεύετο Διὰ λέγειν (Θ) More philosophorum qui
in foro etiam & circulis docebant. Vide Ind. in Διὰ λέγειν. Obser-
vavit istam consuetudinem Beatus Paulus Actor. XVII. si. 17. unde
de eo Lucas: διέλεγεν μὲν ἔν κ' τοῖς σεβομένοις κ' ἐν τῇ ἀγορᾷ κ' ἐν
πᾶσαν ἡμέραν πρὸς τὰς παρατυγχάνοντας. S.

ΚΕΦ. κζ.

Περί Αἰθιοπίας.

Εγὼ δὲ ἐπαρῶ μάλιστα
ἐπείνευ, ὅσοι τὰ ὑποφύο-
μα τῶν κακῶν φθείροντες
αἰεὶ, ταῦτα ἐκκόπτουσι, περὶ
διωάμεως τινος ὅπλα βέ-
βαια. Αἰθιοπία ἔν σι-
βήλιδεν ἀκείτως ἀποκτείν-
νει τὰς σωζόμενας νύκτωρ
ὑπὸ τὴν τῇ Θηβαίων εἰσο-
λίω.

impressionem Thebanorum coitionem fecissent.

CAP. XXVII:

De Agesilao.

Ego vero illos potissi-
mum laude dignos judico,
qui nascentibus malis sem-
per occurrunt, & ea, prius-
quam virium aliqua sit ac-
cessio facta, delent & extin-
guunt. Agesilaus igitur
consuluit, ut indicta causa
ad mortis supplicium ra-
perentur, qui noctu sub

ὅσοι τὰ ὑποφύομα) Vide Arnold. Clapmar. lib IV. de
Arcan. Rerumpublicar. cap. 12. & imprimis virum suo tantum,
hoc est, omni adjecto majore nomine compellandum Johan.
Henricum Bæclerum in Characteribus Velleianis cap. V. §. 9.
Bene Cyrillus Hierosol. πρὸ ριζῶν ἔξελε τὸ κακὸν, ἵνα μὴ βαθυμή-
σας ἐξ ἀρχῆς, πέλεκας ὑπερον κ' πῦρ πολυπραγμονήσῃ. ἀρχόμενος
ὁ φθαλμιῶν

ὀφθαλμῶν, θεραπόδ' & κ' κωρὸν, ἵνα μὴ τυφλωθεῖς, τότε ζητήσης ἑ
 ἰατρῶν. *eradica malum, antequam radices agat, ne, si primum te ges-*
seris socordius, postea secures ignemque circumspicias. Exorienti lip-
 pitudini in tempore medicinam facio, ne excæatus demum medicinam
 queras. *Cateches. 2. Synes. Orat. de Regno. p. 24. ἀρχόμ' ἄ τι κερ-*
τῆται & κακὰ, κρατῶνται δὲ ἐπιόντα, orta primum mala vincuntur,
vincunt autem progressa. K.

Φθέρωντες) *Faber legendum putat, φθάνοντες.* Sed hoc
 genere Noster utitur & alibi, vide indicem in φθέρω. *Hesych. φθέρ-*
οιται, πλανῶται, ἀπικυῖται. S.

τῶν Θεβαίων ἐσθολῆν) Duce Epaminonda, qui tum Spartam prope occupaverat. Habes totam historiam apud *Plutarchum* in Agefilao. S. *Johannes Sarisburiensis lib. 8. de nugis Curialium* hunc in modum historiam persequitur: *Agefilaus, cum adversus* *Rempublicam Lacedæmoniorum ortam seditionem de nocte comperisset,* *leges Lycurgi continuo abrogavit, quæ de indemnatis supplicium sumi* *vetabant: comprehensis autem & interfectis sonibus, è vestigio eas-* *dem resiliuit, simul utrumque providens, ne salutaris animadversio* *vel injusta esset, vel jure impediretur. ex Valer. lib. 7. cap. 2. K.*

Κ Ε Φ. κη.

Περὶ Πυθέα ῥήτορος.

Ὁνειδισέ τις πρὸ ῥήτορι Πυ-
 θέα, ὅτι κακὸς ἔστιν· ὁ δὲ ἐκ
 ἠγνήσατο. τὸ γ' ὁ σωεῖδ' ἐκ
 ἐπέτρεπεν αἰπὸν. ἀπειεί-
 νατο δὲ ἐκείνῳ, ἐλάχισον
 χρόνον τῶν πεπολιδ' ἰμένων
 ἀθλήσει γυμνάσι κακός. μέ-
 γα φρονῶν δ' ἦλλον, ὅτι μὴ δ' ἄ
 τέλες ἔω τοῖσ' ἔ, κ' ἠγέμε-
 νῶ μὴ ἀδικεῖν, ἐπει μὴ τοῖς
 πονηροτάτοις παρενεβάλετο.

juriam facere, si non cum

CAP. XXVIII.

De Pythea oratore.

Criminabatur quidam
 Pytheam, quod malus esset.
 At ille non inficias ibat.
 Hanc illi cōscientia neces-
 sitatem imponebat. Sed re-
 spōdebat: se minimo tem-
 pore omnium qui remp.
 Atheniensium administras-
 sent, malum fuisse. Nempe
 in hoc sibi placens, quod
 non perpetuo fuisset ejus-
 modi: putansq; se non in-
 pessimis connumeraretur.

B b b

κ γ δ'

εὐπιδες ἢ τῆτο τῆ Πυθέας. εἰ γὰρ Stolidum hoc sane Pytheæ.
μόνον ὁ ἀδικήσας, κακός, ἀλ- Non enim solum qui in-
λά καὶ ὁ ἐνοήσας ἀδικῆσαι, juriam infert, malus est:
παρά γε ἐμοὶ κριτῆ. verum etiam qui injuriam
inferre cogitavit, ut mea fert sententia.

ὅτι κακός ἐστιν) Nam ob æs alienum à creditore in vincula
conjectus, aufugisse dicebatur. Vide *Suidam*. Si tamen est is Py-
theas & non alius Atheniensium Archon, cujus mentio est apud
Diodor. Siculum lib. XV. S. Pytheas, de quo jam sermo est, inter
demagogos Atticos censetur, & admodum juvenis ad Rempublicam
accessit. Unde etiam, contradicere ausus illis, qui Alexandrum in-
ter Deos referendum voluerunt, ab adversariis audiit. ἔγω σὸ νέου
ὦν πῶς πραγμάτων τολμᾷς λέγειν τηλικύτων; Tunc adeo juvenis au-
des de tantis rebus dicere? At ille, *Alexander*, inquit, quem Deum
scinivisti, me ipso junior est. *Plut.* de Ἰσθμια. Hic Pytheas postea
Macedonum partibus studens in Arcadia Demostheni, qui Græcos
contra Antipatrum sollicitabat ad defectionem, ad convitia usque
restitit. Ajunt autem Pytheam dixisse; καθάπερ οἰκίαν, εἰς ἣν ὄνειον
εἰσφέρεται γάλα, κακόν τι πάντως ἔχον νομιζομένη· ἔγω κὲ πῶς ἀνάγκη
νοσεῖν, εἰς ἣν Ἀθλωαίων πρεσβεία πρὸς ἀγνείαν. quemadmodum domum,
cui lac asininum infertur, omnino mali aliquid alere existimamus: ita
urbem quoque malè se habere necesse est, quam legati Atheniensium
ingrediuntur. Quod simile Demosthenes invertens dixit: κὲ τὸ γά-
λα τὸ ὄνειον ἐπι ὑγεία, κὲ τὰς Ἀθλωαίας παραγενέσθαι ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν
νοσούντων, & asini lac ad sanitatem corporis facere, & Athenienses ve-
nire ad reddendum salutem agroriantibus. *Plut.* in vita Demosth. K.

εἰ γὰρ μόνον) *Juvenalis* Satyra XIII.

Nam scelus intra se tacitum qui cogitat nullum

Facti crimen habes. S.

ΚΕΦ. κθ.

CAP. XXIX.

Ὅτι Λύσανδρος χρημάτων εἰς Quod Lysander pecunias
Σπάρτῃ ἐκόμισεν. Lacædemonem importaverit.

Ὅτι Λύσανδρος ἐκόμισεν Lysander pecunias Lace-

ædæ

εἰς Λακεδαιμόνα χρήματα, δæmonem attulit, & Lace-
 κὴ ἐδίδαξε τὰς Λακεδαί-
 μονίους ᾠδανομῆν εἰς τὸ
 πρόσαιμα τῷ θεῷ, τὸ κελεῦον, dæmonios in deorum im-
 ἀβλίον εἶναι χρυσῶν κὴ ἀρ- mortalium iussa delinque-
 γύρω τῷ Σπάρτῳ. τῷ ἔν φρο- re fecit, quibus Spartam au-
 νήτων τινὲς διεκάλουν, φρο- ro argentoque inviam esse
 νημα ἔτι πεκτημένοι Λακω- mandaverant. Quidam igi-
 νικόν, κὴ Λυκούργου, καὶ τῷ tur sapientes viri adhuc re-
 Πυθίᾳ ἄξιον. οἱ ὅτι ποροίμενοι, tinentes Laconicam inte-
 διεβλήθησαν· κὴ ἡ ἐξ ἀρχῆς gritatem, & Lycurgo, Py-
 αὐτῶν ἀρετὴ κτῷ μικρὸν thioque dignam vitam a-
 ὑπέληξεν. gentes sese illi opposue-
 runt, & reluctati sunt. Alii
 infamiam reportarunt : & quæ à principio viguerat ipso-
 rum virtus, paulatim interiit.

Λύσανδρος ἐκόμισεν) *Plutarchus* Instit. Lacon & vita Ly-
 sandri. *Athenæus* lib. VI. cap. 4. S. vid. *Paus.* Bæot. p. 307. K.

πρόσαιμα τῷ θεῷ) Ita loquitur, vel quod Pythii iussu
 Lycurgus leges istas se tulisse ferebat, sive quod speciatim oraculum
 de hac re responsum dederat, quod extat apud *Plutarchum* dicto loco
 in hæc verba : Ἀλκαμήναι κὴ θεοπόμῳ τοῖς βασιλεῦσι χρησμὸς ἐδόθη,
 ἀφιλοχρημαλία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ ἔδεν. S. *Cicero* l. II. *Offic.*
 quod *Apollo* Pythius oraculo edidit, Spartam nullâ re aliâ nisi avari-
 tia esse perituram, id videtur non solum Lacedæmoniis, sed & omni-
 bus opulentiis populis prædixisse. Alioquin Spartæ secundum Ly-
 curgi leges materia avaritiæ nulla erat. Ferrum enim pro numisma-
 te, pondere quidem & crassitie ingens, sed valore exiguum, in usu
 erat, quique decem minarum pretium possidebat, non marsupio,
 non arca, sed toto horreo & ingenti apothecâ ad asservandum has
 ferreas opes domi suæ indigebat. *Porphyrius* lib. IV. de *abstinent.* a-
 nimalium. Hinc *Theophrastus* τὸ πλεῖστον ἄζηλον κὴ ἀπάλειον Spartæ es-
 se dixit *ibid.* K.

ἀβλίον εἶναι χρυσῶν) Vide *Justinum* lib. III. cap. 2. *Xeno-*
phonem de republ. Spartanorum. S.

τῶν ἐν Φρονέντων) Faber ἔ' ἐν εὐ Φρονέντων. Non necesse est.

Nam coherent Φρονέντων Φρονημα Λαπωνικόν. S. vid. ind.

ἢ καὶ ἡ ἐξ ἀρχῆς) Sic Plutarchus sub finem libelli de Instit. Laconicis : Sparta, quamdiu institutis Lycurgi stetit, iusjurandumque ratum servavit, per annos D. princeps Græciæ fuit, cum legum bonitate, tum gloria reliquis superior urbibus. Paulatim vero descenduntibus civibus, divitiarumque studio & iniqua avaritia irrepentibus, cum vires diminutæ sunt, tum animi fociorum majorem in modum alienati. Adde reliqua. Et excerpta ex Diodori lib. VI. S.

ΚΕΦ. λ.

CAP. XXX.

Πῶς ὁ Ἄνων ἐπ' αὐτὸν ἑαυτὸν ἐπέλετο.

Quomodo Annon seipsum voluerit pro deo vendicare.

Ἄνων ὁ Καρχηδόνι⊙ ἐπὶ τρυφῆς ἐν τοῖς ἀνθρώπων ὄροις ἐκ ἡξίως διαμένειν, ἀλλ' ἐπενόησε φήμας ὑπὲρ αὐτοῦ κατασπεύρασαι κρείττονας, ἢ καὶ ἔφύσιν, ὡπερ ἐν ἔλαχεν. ὄρνιθας γὰρ τῶν ὠδικῶν παμπόλλας τριάμεν⊙ ἔτρεφεν ἐν σκότῳ αὐτῆς, ἐν διδασκῶν μάθημα λέγον, Θεὸς ἐστὶν Ἄνων. ἐπεὶ δὲ ἐκείνοι μίαν φωνὴν ταύτῃ ἀκούοντες, ἐγκρατεῖς ταύτης ἐγένοντο, ἄλλον ἄλλοσε διαφῆκεν, οἰόμεν⊙ διαρρεῦσαι τῶν ὄρνιθων τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ μέλ⊙. οἱ ὅ τὸ πλερὸν ἀπολύσαντες ἅπαξ, καὶ ἐλθεῖαν λαβόμενοι καὶ ἐς ἦθη

Annon Carthaginensis præ nimio fastu, noluit intra nominū septapermanere, sed præstantiorē de se famam evulgare statuit, quā natura, quam sortitus erat, pateretur. Itaque plurimas aves ad perdiscendas cantiones idoneas coemit, & in tenebris obscuroque aluit, solumq; unam cantilenam eas docuit, Annon est deus. Quæ quā hac una duntaxat audita voce, eam complexæ essent consuetudinem, aliam alio in diversas plagas dimisit, arbitratus hoc aviū carmen de se vulgatum iri. At illę semel alis solutæ, libertatemque ad-

τά

τὰ σιώπρεφα αὐτοῖς ἐλθόν-
τες, τὰ οὐκεία ἤδον, καὶ τὰ ἄ-
ἔρνηθων ἐμισθέρχην, μακρὰ
χαίρειν εἰπόντες Ἀννωνι, καὶ
μαθήμασι τοῖς ἐν τῇ δεκλείᾳ.
longo vale Annoni, doctri-
naeque, qua in servitute fuerant imbutæ, dicto.

Ἀννων) Is, cujus extat periplus, ut quidem suspicatur
Clar. Bochartus in Geogr. Sacra lib. I. cap. 37. Similis fuit astus Psa-
phonis Ægyptiorum regis : quem & Apsepham nominant. De
quo Maximus Tyrius Dissert. XIX. Vide quoque Vossium de Idol.
III. cap. 16. S.

αἱ δὲ τὸ πλεθρὸν) Sic in nihilum abiit commentum Hera-
clidis, qui ut videretur Deus, suo loco draconem iussit efferri, de
quo Laërtius. S.

μακρὰ χαίρειν εἰπόντες Ἀννωνι) Sic recte edidit Gesnerus.
Alii typographorum vitio εἰπόντες, quod & mea prior retinuit. At
omnium pessimè Faber μακρὰ χαίρειν εἰπόντες. Ἀννωνι, καὶ. quod in
Notis emendare neglexisse miror. S. Princeps, id est Romana edi-
tio ante Gesnerum legit, μ. χ. εἰπόντες Ἀννωνι. rectè. K.

ΚΕΦ. λα.

CAP. XXXI.

Περὶ Πτολεμαίου Τρυφῶν
ἐπικαλεσθέντος.

De Ptolemaeo, qui cognomi-
nabatur Tryphon.

Πτολεμαῖος ὁ Τρυφῶν,
(τῆτο γὰρ αὐτὸν ἐκάλεον ἐν τῇ
βίᾳ,) γυναικὸς ὠραίας ἐντυ-
χεῖν ἀπὸ βελομένης, ὃ δὲ
εἶπε, ἀπηγόρευσέ μοι ἢ ἀδελ-
φῆ, ὡς γυναικὸς καλῆς
λόγον δέξασθαι. ἢ ὃ ἀτρέως
πάνυ, καὶ ἐμμελῶς, ὡς κα-
λῆ λάβοις ἄρ' εἶπε. καὶ ἐμεί-
νεν ἀκίβητος ἐσπῆνεσε.
quiens, susceperis. Quod quum audivisset, eam laudavit.

Ptolemæus Tryphon (hoc
enim cognomé ex viven-
di ratione invenerat) quū
speciosa quædā mulier lo-
qui cum eo cuperet : Pro-
hibuit, inquit, mihi soror,
ne sermonē à speciosa fœ-
mina susciperem: at illa in-
trepide, ac festive respon-
dit : Atqui à specioso, in-

ὡς καλῶ λάβοις) Ambigua & tecta locutio; quæ turpulum infert sensum & παιδερασίαν Ptolemæi perstringit, καλῶ ζῆλος & λαθεῖν verba sunt, quæ Græcis dicuntur κακέμφορα, K.

ΚΕΦ. ΛΒ.

CAP. XXXII.

Περὶ Τιμανδρίδου ἐκ ἐπαρμέ-
σαντος πλετῆν τὸ υἱόν.

*De Timandrida, qui filium
ob acquisitas opes non laudavit.*

Λακεδαιμόνιος ἄνθρωπος Τι-
μανδρίδου ὄνομα διποδημή-
σας, τὸ υἱόν ἀπέλιπε μελετώ-
ρον τῆς οἰκίας. εἶτα ἐπανελ-
θὼν χρόνῳ ὑσπερον, καὶ δῶρον
τῆς ἐστίας ποιήσαντα, ἧς ἀπέλι-
πε, παλείω, ἔφη, πολλὰς ἀδι-
κείσθαι ὑπὸ αὐτῆς θεός τε, καὶ
οἰκείης, καὶ ξένος. τὰ γὰρ πε-
ριτὰ τέτων εἰς οὐκείνους ἀνα-
λίσκεσθαι ὑπὸ τῆς ἐλευθέρων.
τὸ δὲ, ζῶντα μὲν φαίνεσθαι
πένητα, τελευτήσαντα δὲ κα-
ταφωραθῆναι πλεσίον, ἀλλὰ
τῆτο τῶν ἐν ἀνθρώποις ἐστὶν
ἀγχιστον.

Lacedæmonius quidam,
nomine Timandridas, quæ
peregrinationem suscepis-
set, familiæ procurationem
filio delegavit. Deinde
quum revertisset, & rem
multis pluribusque parti-
bus auctiorem reperiret
quam ante fuisset, multos
dixit ab illo deos, & fami-
liares atque hospites inju-
riis affectos. Etenim quæ
in facultatibus superarent,
ea in illos à liberis civibus
erogari. Verum, dum in
vivis agas, pauperem at-

que egenum videri: at quum vita sis defunctus, opes & divitias rei familiaris deprehendi, id turpissimum in hominum societate existere.

τὰ περιτὰ τέτων) Cicero lib. 2. posse liberalitate uti non spoliante se patrimonio, nimirum est pecuniæ fructus maximus. Hoc præceptum migravit vidua illa, quæ non ἐκ τῆς εὐδοκίας ἐκ superfluo, sed ἐκ τῆς ὑπερήμαλτος ἀπαντα τὸ βίον, ὃν εἶχεν ἔβαλε, ex pauperie omnes, quas habebat, facultatulas jecit in sacrum erarium. Quia vero pauci hoc capiunt verbum, ideoque ad minimum liberalitas exercenda, ἐκ τῆς ἐόντων, pro copia præsentis, pro-
que

que ratione rei familiaris, quam quidem dilabi sinere, etiam Christiano flagitiosum est. Ut autem homini in seculo viventi merito turpitudini ducitur, si paupertatem, cujus gloriam vivus affectabat, divitiis posthumis simulatam arguat: ita maxime iis, qui semel mundo renuntiarunt, vitio vertendum, quod morientes amplas opes sæpe relinquunt, & hoc ipso contententur, se pleno marsupio de contemptu divitiarum disputasse. Hieronymus suo tempore huiusmodi Clericum, monachum, eremitam vidit, uti patet ex epist. ad Rusticum. vidimus, inquit, nuper & planximus, Crassi opes unius morte deprehensas, urbisque stipes, quasi in usus pauperum congregatas. strupi & posteris derelictas. &c. & paulo post. contra omnium opinionem plenis sacculis morimur divites, qui quasi pauperes viximus. in ep. ad Eustoch. de Virgin. servanda. Quid ante plures annos Nitriæ gestum sit referemus. Quidam ex fratribus parcior magis quam avarior, & nesciens triginta argenteis Dominum esse venditum, centum solidos, quos lina texendo acquisierat, moriens dereliquit. Initum est inter Monachos consilium (nam in eodem loco circiter quinque millia divisis cellulis habitabant) quid factu opus esset? alii pauperibus distribuendos dicebant, alii dandos Ecclesiæ, nennulli parentibus remittendos. Macarius vero & Pambo & Isidorus & cæteri, quos Patres vocant, sancto in eis loquente Spiritu, decreverunt, insoldiendos esse cum eodem, dicentes: Pecunia tua tecum sit in perditionem! Nec hoc crudeliter quisquam putet factum: tantus cunctos per totam Ægyptum terror invasit, ut unum solidum dimisisse, sit criminis. K.

ὑπὸ τῶν ἐλδοθέρων) Liberalis animi hæc est de suis divitiis sententia. χρῶμα αὐτοῖς εἶθ' ὡς ἐτέρων ἢ μὰ γὰρ. εἶθ' ὡς ἐμοῖς κοινὰ γὰρ πρὸς τὰς ἀγαθὰς ἐστὶ μοι, utor iis (divitiis) nec ut alienis; meæ enim sunt: nec ut meis; nam cum bonis viris eas habeo communes, Philostratus lib. VII, de Vit. Apollon. cap. XI. K.

ΚΕΦ. λγ.

CAP. XXXIII.

Περὶ Πλάτωνος, καὶ Διογένους.

De Platone & Diogene.

Διέλεγτο ὑπὲρ τινων ὁ Πλάτων, παρών δ' ὁ Διογένης ὀλίγον ἀπὸ προσεῖχεν. ἠγανάκτησεν εἰς ὅτι Platone de quibusdam disferente, Diogenes præsens parum attentè audiebat. Quamobrè indignatione

Bbb 4

τάτοις

τέτοις ὁ Αεῖνων, καὶ ἔφη·
ἐπάκουσον τῶν λόγων, κύων. καὶ
ὅς ἐδὲν διαβραχθεὶς, ἀλλ',
ἐγὼ, εἶπεν, ἐκ ἐπανήλθον
ἐκεῖθεν ὅθεν ἐπαράθην, ὥσπερ
οἱ κύνες· ἀντιόμην· αὐ-
τὴν δὲ εἰς Σικελίαν ἠδόν.

Εἰώθη δὲ, φασιν, ὁ Πλά-
των πρὸς Διογένην λέγειν, ὅτι
μαινόμην· ἔτ' Σωκρά-
της ἐστίν.

τῶν λόγων) MSS. B. & C. τῶν λόγων. S. Vulgatam prætu-
Jerim ego quidem. K.

ἐκεῖθεν ὅθεν ἐπαράθην) Plato, cum primum in Siciliam ad
Dionysium tyrannum venisset, ibique multa contra tyrannidem di-
sputat, Dionysius eum Polidi tradidit, à quo in Æginam abdu-
ctus & venundatus est. Postea exorato Dionysio semel iterumque
in Siciliam remeavit. Ad quod hoc loco alludit Diogenes. Cæte-
rum contrario modo hanc ejus sententiam Laërt. proponit in ipsius
vita hisce verbis: Πλάτων· εἰπόντ' αὐτὸν κύνα, καὶ ἔφη· ἐγὼ γὰρ
ἐπανήλθον ἐπὶ τὰς πεπραχόμην. Miror non observasse viros doctissimi-
mos, qui eum ediderunt. S.

ἐκεῖθεν) Gesnerius ἐκεῖσε. Sed observat Faber, Herodia-
num alioque ἐκεῖθεν pro ἐκεῖσε dicere. S.

μαινόμην) Adde Laërtium, & quæ ad eum observavit
Menagius. p. 143. S.

ΚΕΦ. λδ.

CAP. XXXIV.

Παρά τίν' ἔμαθον τὰ νό-
μιμα εἰ Αἰγύπτιοι, καὶ πρὸς
τῶν ἀμείνων δικαστῶν.

A quo jura didicerint Æ-
gyptii, & de iudiciis
illorum.

Αἰγύπτιοι φασὶ παρ' Ἑρμῆ

Ægyptii sua jura à Mer-
τά

τὰ νόμιμα ἐκμεσθλιῶται. ἔγω δὲ καὶ ἕκαστοι τὰ παρ' ἑαυτοῖς σεμνύνειν προήζηλωται. Δικαστῶν δὲ τὸ ἀρχαῖον παρ' Αἰγυπτιοῖς ἱερεῖς ἦσαν. ὧ δὲ τῶν ἀρχῶν ὁ πρῶτος τῶν, καὶ ἐδίκαζεν ἀπαντας. ἔδει ὅ αὐτὸν εἶναι δικαιοτάτον ἀνθρώπων, καὶ ἀφειδέστατον. εἶχε δὲ καὶ ἀγάλμα ὡς αὐχένα ἐκ σαπφείρου λίθου, καὶ ἐκαλεῖτο ἀγάλμα Ἀλήθεια. ἐγὼ δὲ ἤξιον μὴ λίθου πεποιημένῳ, καὶ εἰκασμένῳ τὴν ἀλήθειαν περιφέρειν ἢ δικαστῶν, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ εἶχειν αὐτῷ.

curio profecta esse jactitāt: Ita plerique sua commendare, & augustiora reddere solent. Judices autem apud Ægyptios iidem quondā fuerunt, qui & sacerdotes. In his princeps erat sententiæ maximus natus, & in omnes statuendi jus habebat. Eum omnium hominum esse justissimū & sincerissimum oportebat, qui circa collum imaginem ex sapphiro gemā confectam gestabat: quæ vocabatur Veritas. Ego vero judicem non tam in lapide scul-

ptam aut expressam veritatem circumferre, quam in animo menteque insitam & infixam habere velim.

πλὴν Ἑρμῆ) Vide supra XII. cap. 4. S.

ἔγω δὲ καὶ ἕκαστοι τὰ παρ' ἑαυτοῖς) Illud ἕκαστοι suspectum mihi est. sensum certe habet nullum idoneum. scribo plane, ἕκαστοι. Hæc vult, nil fuisse apud Ægyptios, cujus auctorem non facerent Deum aliquem. S. Et quæ gens Ethnica hæc non fecit? Mercurium ceriè omnes uno quasi ore omnium inventorem artium ferunt: hunc viarum atque itinerrum ducem: hunc ad quæstus pecuniæ mercaturasque habere vim maximam (non soli Galli) arbitrantur. Cæsar. lib. 6. de B. G. Ergo τὸ ἕκαστοι non Ægyptios tantum attinet, sed singulos gentilium, qui suas leges plerumque alicui Deo acceptas ferebant. ita Mneves à Mercurio se leges, quas Ægyptiis tulerat, accepisse simulavit, ita Minos Jovem, Lycurgus Apollinem, Zathraustes Bonum Dæmonem, Zamolxis Vestiam communem, Moses Deum, Iωῶ cognominatum, auctores suarum legum dixerunt, inquit Diodorus lib. 1. Biblioth. Annon

hoc est, quod Noster ait : ἔγω δὲ καὶ ἕκαστοι τὰ παρ' ἑαυτοῖς σιμυνοῦσι
 παροήλω), iia vero etiam singuli suis rebus divinam auctoritatem con-
 ciliare satagerunt. K.

πρεσβύτα(Θ)) In MSS. B. & C. πρεσβύτερ(Θ). S.

εἶχε ἢ καὶ ἀγαλμα) Diodorus Siculus Hist. I. ἐφέρει ἔτ(Θ)
 περὶ τὸ πρῶτον ἐν χρυσῆς ἀλύσεως ἠρτηρῶν ζώδιον τὸ πολυτελῶν,
 λίθων, ὃ παροσηγέρθον ἀλήθειαν. Vide, quæ notavi hæc de re in Sy-
 stemate de Torquibus, nuper edito. S.

Κ Ε Φ. λε.

CAP. XXXV.

Περὶ Λαΐδ(Θ).

De Laide.

ἽΟτι Λαΐς καὶ Ἀξίνη ἐκα-
 λείτο. ἤλεγχε δὲ αὐτῇ τὸ
 ἐπώνυμον τῆτο τῆ ἠθικῆς ἀγχιό-
 τιτα, καὶ ὅτι πολὺ ἐπαράτε-
 το, καὶ ἔτι μᾶλλον παρὰ τὸ
 ξένων, ἅτε ἀπαλαττομένων
 διατίον.

Lais etiam Axine nuncu-
 pata est. Quod ejus cogno-
 men ingenii sævitiā redar-
 guebat, quodque nimium
 quæstum exigeret, præfer-
 tim à peregrinis, eo quod
 statim essent discessuri.

ἽΟτι Λαΐς) Eadem ex Aristophane Byzantio supra retulit
 lib. XII. cap. 5. Unde patet, quod jam alias est observatum, non
 omnibus numeris absolutum & expolitum esse hoc opus. Nec enim
 alias eadem bis repetiturus videtur. & sane in MS. B. hoc caput non
 legitur. Porro de re ipsa Suidam consule. S.

Ἀξίνη) Bipennem vertendum esse ex sententia Reinesij mo-
 nuit me vir Amplissimus, Georgius Styrzelius per literas. Nam
 ipsa Reinesij opera videre hæctenus non licuit. Sed, ut verum
 fatear, non satis intelligo, quomodo bipennis τὴν ἀγχιότητα ἠ-
 θικῆς, qua de Noster, & lucrum tantum παρὰ τῶν ξένων exprī-
 mat. Adde, quod ἀξίνη, non bipennem, verum asciam proprie
 significet, quod adeo cum vitio in Laide notato non convenit,
 ut potius virtutem notare debere videatur ei oppositam. Ascia
 enim est, qua expolimus quid & elegantius efficiamus. Igitur
 ego quidem ἀξίνη puto scribendum, & exponendum de inhospī-
 tali, seu immiti aut dura adversus hospites. Ut sit dicta, sicut
 olim Pontus Axenus vocatus ob frequentiam Piratarum, hospī-
 tes & advenas deprædantium, aut incolarum inhospitalem feri-
 tatem

tatem. Sic olim suspicabar. Nunc plane in sententiam. Cl. Reinesii concedo. Nec enim utroque loco, hic inquam, & supra lib. XII. cap. 5. idem vitium committi potuisse videtur. Sed & Hesychio ἀξίνη est δίφορος πέλεκυς, quo generis non tam fabri, quam milites solent uti. S. πέλεκυς vel ἀξίνη sæpe notat δαπνερμίαν ἠθῶν, morum asperitatem. ὁ Τέννης πέλεκυς dudum proverbio innotuit, de quo Photius p. m. 225. & Suidas in Τενέδιος σωήγορος. Bene igitur Laïs ἀξίνη, dolabra, secundum Glossas veteres, bipennis, securis fuit vocata, quod nimium pro meretricio exigeret, & facultates amatorum attingeret, ut fabri ligna dedolant. Cl. Rupertus Observ. in Sallustium. K.

πολύ ἐπράττεσθαι) Vide Gellium lib. I. cap. 8. S.

ΚΕΦ. λς.

Ὅτι γελοῖοι οἱ δὲ τὰς πατέρας μέγα φρονῶντες.

Γελοῖον δὲ ἕξειν ὅτι τοῖς μέγα φρονῶσι δὲ τὰς πατέρας, καὶ τὰς ἀνω τῶν γένεων, εἴγε Μαρίον μὴ τὸ πατέρα ἐκ ἴσμεν, αὐτὸν δὲ Φαυμάζομον δὲ τὰ ἔργα. καὶ Κάτωναν ἢ, καὶ Σεβίλιον, καὶ Οσίλιον, καὶ Ρωμόλον.

Ὅτι γελοῖον ἕξει) Etiam hoc caput supra habuit lib. XII. cap. 6. S.

ἐκ ἴσμεν) Intellige certo, vel ita, ut de eo vulgo constet. Quemadmodum Latini quoque ex ignotis eum dicunt esse parentibus, cujus parentes nullis factis egregiis inclaruere. Docet Plutarchus, quando parentes ejus nominat. Γενόμενος, ait in ipsius vita, γονέων παντάσῃσι ἀδόξων, αὐτεργῶν ἢ καὶ πενήτων, πατὴρ μὲν Ὀμανύμης, μητὴρ ἢ, Φελκινίας. Horatius hos tales vocavit nullis majoribus oritur. serm. I. sat. 6. neque differt multum, quod habet Albinus quaest. in Genesin de Melchisedech. ipsum vide. S.

αὐτὸν

CAP. XXXVI.

Quod ridicule faciant qui propter majorum virtutes abutuntur sapientia.

Deridendi mihi videntur esse, qui propter parentum majorumque facta, cristas tollunt: siquidem Marii patrem ignoramus, quem tamen ipsum ob rerum gestarum magnitudinem suspicimus: item Catonem, Servilium, Hostilium, & Romulum.

αὐτὸν δὲ *Σαυμάζορδρ*) Ergo geueris humilitas nil ob stare potest, quo quis minus etiam ad summum dignitatis gloriæque fastigium enitatur. Solatium eorum, qui cum optimi sint, felicitate nascendi destituuntur. Quorum cum semper aliqui sint reperti, ne in posterum quidem arbitror defuturos. S. *Quis fuit Marius, si illum in suis inspexerimus maioribus? humilis. In conspectu nihil habet clarius, quam se auctorem. Pompejum si hereditariæ extulissent imagines, nemo Magnum dixisset, Seruium Regem tulit Roma, in cuius virtutibus humilitate nominis nihil est clarius. Quid tibi videntur illi ab aratro citati, qui paupertate sua beatam fecere rempublicam. quemcunque volueris revolre nobilem, ad humilitatem pervenies. Senec. lib. I. Controvers. 6. de Marii novitate quædam petenda sunt ex Sallust. in Bell. Jugurthino. Valer. lib. 2. c. I. vide Senecam de hoc argumento ep. 44. & qui omnia fere huc pertinentia congeffit Tiraquell. de Nobilit. cap. 22. & seq. K.*

Κάτων) M. Porcium, de quo *Maxim. Valerius* lib. III. c. 4. nomen suum *Thusculi ignobile, Romæ nobilissimum reddidit. Plutarchus* ita in ipsius vita: τῶν πραγμάτων παντάπασιν ἀγνώτων γεγονέναι δοκούντων, αὐτὸς ὁ Κάτων τὸ πατέρα Μάρκον, ὡς ἀγαθὸν ἄνδρα τῆ βρατιωτικῶν ἐπαινῆ. S.

Σερβίλιον) Lego *Σέρβιον* & sextum regem Romanorum intelligo: *Auctor* de viris illust. *Servius Tullius P. Corniculani & Ocrisæ captivæ filius. Seneca* epistol. CVIII. *De Servii matre dubitatur, Anci pater nullus, Numæ nepos dicitur. Adde Maxim. Valer.* supra dicto loco. S. Non dubito, quin legendum sit *Σέρβιος*, syllaba *λι.* ex subsequenti voce inculcata. *Servius* enim *servâ* notus fuisse dicitur. *Livius* lib. I. pag. 74. 75. quo respexit *Suidas* his verbis, *Σέρβιος ὄνομα κλέρον, οἰονεὶ δὲ ἄλλος.* Inscriptio vetus tabulæ æreæ *Lugdunenensis. Servius Tullius si nostros sequimur, captiva natus Ocre-sæ, si Tuscos, Cæli quondam Vivennæ Sodalis fidelissimus, vide electa Steynvechii* in lib. V. *Arnob.* p. 120. K.

Οσίλιον) *Tullium* puta tertium regem Romanorum de quo nominatus *Valerius.* S.

Ρωμύλον) Nam quod de *Marte* dicitur, fabulosum est. vide *Dionysium Halicarnasseum, & Plutarchum* in vita ejus, qui *Amulium* imposuisse ipsi scribit, de quo dolo egimus nonnihil in *Exercitatione nostra Politica* in vitam *Romuli.* S.

ΚΕΦ. λζ.

CAP. XXXVII.

Περὶ ἀγαλμάτων, καὶ εἰκόνων.

De statuis & imaginibus.

Φιλῶ ἢ μηδὲ τὰ ἀγάλμα-
τα, ὅσα ἡμῖν ἢ πωλαστικῆ δέι-
κνυσι, μηδὲ τὰς εἰκόνας ἀρχῶς
ὄραν. ἔστι γὰρ τι ἢ χειρουργί-
αις σοφόν, καὶ ἐν τέτοις. καὶ
πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δυνάταί
τις καὶ ἀγνώμων ἔχοντα ταύ-
τη, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνο· ἢ
Μουσῶν ἐδέξαι ἐδέεσθε, ἔτε
γραφικὸς ἀνήρ, ἔτε πωλασι-
κός, ὡς τε ἐγένετο ψαλίσσα-
τα, καὶ κίβδηλα, καὶ ἀλλότρια
τῶν Διὸς θυγατέρων τὰ εἶδη
παρρησιάζει ἡμῖν. ἢ τίς ἔτι
νεανικῶς ἐμάνη δημηκεργός,
ὥστε ὠπλισμένως ἡμῖν ἐργά-
σασθαι; ὁμολογεῖ ἢ ἔτετο, ὅτι
δλεῖ ἢ ἐν μέσταις βίον εἰρω-
κόν τε ἄμα, καὶ παρῶν εἶναι, καὶ
ἄξιον ἐκείνων.

Statuas & imagines, quas
fictorū nobis ars exhibet,
non oscitanter aut obiter
spectare soleo. Nam in his
etiam ars manuarum, judi-
cium aliquod sapientiamque
adhibet. Atque id sic se ha-
bere, quum ex multis aliis
conjici potest, tum ex eo po-
tissimum, quod nemo picto-
rum seu platarum ausus est
unquam Musis filiabus Jo-
vis falsas, adulterinas, atque
alienas species affingere:
neque quisquam opificum
tam est expertus rationis, qui
nobis eas armatas effingat.
Et illud argumēto est, eam
vitam, quæ Musis tribuitur,
placatam, facile, dignam-
que ipsis esse oportere.

φιλῶ δὲ) Extat & hoc caput supra lib. XII. cap. 2. S.

ἔστι γὰρ τι ταῖς χειρουργίαις &c.) *Faber χειρουργίας.* vix pro-
bare possum. vide indicem in σοφός. S. Bene sanus est textus. Qua
ratione σοφία manuariis artibus tribuitur, *Aristoteles* innuit l. 6.
Ethic. c. 7. τὴν ἢ σοφίαν, inquit, ἐν ταῖς τέχναις τις ἀχειροῦσά τις τὰς
τέχναις ἀποδομῆ, οἷον Φειδίαν, λιθεργὸν σοφόν, καὶ Πολύκλειτον, ἀνδρα-
αντποιόν. ἐν ταῦθα μὲν ἐν ἑδὲν ἄλλο σημαίνοντες τὴν σοφίαν ἢ ὅτι ἀρε-
τὴ τέχνης ἐστίν. sapientiam autem in artibus illis attribuimus, qui
in illis accuratissimi sunt: ex. gr. Phidiam (dicimus) sapientem
lapida-

lapidarium, Polyletium, statuarium: Hic equidem sapientiæ nomine nihil aliud designamus, quam artis virtutem præstantiamque. Philostratus lib. VIII. Vit. Apollon. cap. 3. ὑποσόφους vocat id genus artes, καλῶ δὲ, inquit, σοφὸς μὲν, ποιητικῶν, μουσικῆν, ἀστρονομίαν. σοφιστὰς κὴ τὸ ῥητόρων τὰς μὴ ἀγοραίας. ὑποσόφους δὲ, ζωγραφίαν, πλαστικῆν, ἀγαλματοποιεῖς, κυβερνητικὰς, γεωμετρίας, ἢν ταῖς ἄλλαις ἔπον), sapientes (artes) autem dico, Poëticam, Musicam, Astronomicam. Sophistas, ex Rhetorum numero eos, qui non sunt forenses rabulæ: subsapientes vero, ρητορίαν, plasticam, statuariam, κυβερνητορες, ἀγροκόλας, si quidem anni stata tempora observent. κὴ γὰρ αἰδὲ αἱ τέχνηαι σοφίας εἰ πολὺν λείπονται. nam hæc quoque artes a sapientia propius absunt. vide Indicem in σοφός. K.

ΚΕΦ. λη.

Περὶ Ἐπαιμινώνδε, καὶ
Πελοπίδε.

CAP. XXXVIII.

De Epaminonda &
Pelopida.

Ἐπαιμινώνδε τῆ Ἰθαίῃε πολλὰ μὲν κὴ ἄλλα καλά εἶδα, ἐν δὴ τοῖς κὴ τόδε. ἔλεγε πρὸς Πελοπίδαν, μὴ πρότερον ἀπαλλάττεσθαι τὸ ἀγορας ἡμέρα, ὡρὴν φίλον τοῖς ἀρχαίοις τινὰ προσηγορίαν νεώτερον.

Inter alia Epaminondæ pulchre dicta factaq;, quæ quidem plurima sunt, etiã hoc numeratur. Dicebat ad Pelopidam, non prius discedere se è foro quotidie, quam novū aliquem amicum ad veteres adjecisset.

μη πρότερον) Plane istiusmodi studium Scipionis, de quo Plutarch. in Apopht. & Stob. S. Verba Plutarchi hac de re ex IV. Sympos. ascribenda duxi. Ἐ Πολυβίῳ Σκιπίωνι παραίνωντῶ Ἀφελικανῶ. μὴ πρότερον ἐξ ἀγορῆς ἀπελθεῖν, ἢ φίλον τινὰ ποιήσασθαι, σύνεγγυς ὄντῶ τὸ πρᾶξεν τῶν πολιτῶν (π. πολιτικῶν.) φίλον δὲ δεῖ μὴ μικρῶς, μηδὲ σοφιστικῶς ἀκείνῳ ἐκείνῳ, τὸ ἀμελεῖσθαι κὴ βέβαιον, ἀλλὰ κοινῶς τὸ δύνειν, ὡσπερ αἴτε χρῆναι Δικαιοκράτῳ, δύνει μὲν αὐτῷ πρᾶσθαι ἀπὸ τῆ ἀπαιτίας, φίλος δὲ ποιῆσθαι τὰς ἀγαθὰς. Polybius Scipionem Africanum admonuit, ut nunquam è foro abiret, antequam sibi amicum quendam conciliasset, qui res civium propius inspexerat. Amicus autem hoc loco non rigide & sophistice capiendus, qui immutabilis & constans, sed communiter, qui benevolus est, quem =

quemadmodum Dicaearchus existimabat, curandum esse, ut omnes quidem habeamus benevolos, sed bonos tantum amicos.

ΚΕΦ. λθ.

CAP. XXXIX.

Πῶς ὁ Ανταλκίδας ἤλεγξε
δῶρον μύρων βεβαμμένον αὐ-
τῷ πεμφθέν.

Quomodo Antalcidas mi-
nas sibi missum, & unguento
inctum reprehenderit.

Ὁ Περσῶν βασιλεὺς, (βέ-
λομαι γάρ τι ὑμῖν κῆ φαιδρὸν
εἰπεῖν,) σέφανον εἰς μύρον
βάψας, (διεσπέσωλεκτο ἢ ῥόδων
ὁ σέφανος,) ἐπεμφεν Αν-
ταλκίδα παρεσδόντι ὑπὲρ
εἰρήνης πρὸς αὐτόν. ὁ ἢ δέ-
χομαι μὲν, ἔφη, τὸ δῶρον, κῆ
ἱπανῶ τὴν φιλοφροσύνην,
ἀπώλεσας ἢ τὴν ὁσμὴν τῶν ῥό-
δων κῆ τὴν φύσεως δωδίαν
ὅλην τὴν ἐκ τῆ τέχνης κωδη-
λίαν.

Perfarum rex (dicam e-
nim etiam jucundum vo-
bis aliquid) coronam ex
rosis confertam intinxit
unguento, misitque Antal-
cidæ, de pace apud eum le-
gationem obeunti. At ille,
Suscipio quidem, inquit,
donum atq; animi prom-
ptitudinem laudo: sed ro-
farum odorem, naturæque
fragrantiam, artis adultera-
tione perdidisti.

Ὁ Περσῶν βασιλεὺς) Artaxerxes. Vide Plutarchum in Ar-
taxerxe, & in Sympot. lib. VII. quæst. 8. Athen. lib. II. S.

εἰς μύρον βάψας) Quod coronarum genus Græci χρυσὸν
vocabant. Alias unguentum in theca mittere solebant. Seneca lib.
III. de ira cap. 32. Unguentum & coronam misit. Fuit porro hæc
corona ἢ αὐτῆ βασιλείας, Antalcidæ cum ob amicitiam missa,
tum præcipue, quod regem adorasset. S. Et urbes Græcas Asiæ
Regis imperio sua pace subjecerat. Unde Plutarchus in Pelopida:
δοκεῖ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων, Ανταλκίδα τιμῆσαι τὸν Λακεδαιμόνιον, ὅτι τὸν
σέφανον, ὃν πίνων ἐπέκειλε, βάψας εἰς μύρον ἀπέστειλε. videtur (Rex
Perfarum) inter Græcos maxime honorasse Antalcidam Lacedæmonium,
quod coronam, quam in computatione gestaverat, unguento delibutam ei
misit. Plin. lib. 21. c. 30. coronas unguentis madidas luxuriæ fæmi-
narum imputat. K.

ἑπιμψι

ἐπεμψέν) δὲ δεικνύει, uti auctor est *Plutarchus*. More scil. veterum, qui amicis ex convivio coronas mittebant, in indicium amoris. Vide *Athenæum*. S.

ΚΕΦ. μ.

CAP. XL.

Περὶ Ἀλεξάνδρου τῆς Φεραίων
τυραννικῆς ἀνομιῆς.

*De Alexandri Pheræorum
tyranni crudelitate.*

Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων
τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα
ἔδοξεν ἀνόμιλος εἶναι. Θεο-
δώρος ὁ τῆς τραγωδίας ποιη-
τῆς ὑποκεινομένης τῆς Ἀερόπι-
σφόδρα ἐμπροσθεν, ὅτε εἰς
θάλασσαν ἐξέπεσεν, εἶτα ἐξα-
νίστη τῆς θανάτου. ἀπελογί-
σθη ὅτι ἐλεῖται τῷ Θεοδώρῳ,
ὡς καὶ κατὰ φρονήσας, ἐδὲ ἀτι-
μάσκει αὐτὸν ὡχέρι, ἀλλ' ἀ-
δύνατος ἐστὶν εἰ τὰ μὲν ὑπο-
κειτῆ πάθῃ οἷός τε ἢ ἐλεῖν,
τὰ δὲ τῆς αὐτῆς πολιτῶν ἐχί-
voluisset, sed quod puduisset ipsum histrionis incom-
modis & affectionibus misericordem videri, suis vero
civibus & subditis non item.

Ἀλέξανδρος) Habes hæc apud *Plutarchum* de fortuna
Alexandri Or. II. S. Idem in vita *Pelopidae* ita scribit: τραγωδῶν
δέ ποτε θανάτου Εὐριπίδου Τροάδας ὑποκεινομένην, ἤχετο ἀπιὼν ἐπὶ
τῆς θανάτου, καὶ πέμψας πρὸς αὐτὸν ἐκέλευε θάρσειν, καὶ μηδὲν ἀγωνί-
ζεσθαι ἀλλὰ τῆς χεῖρος. καὶ γὰρ οὐκ εἶναι κατὰ φρονῶν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ αἰχ-
νιόμαχος τὸς πολιτας, εἰ μηδὲν πάποτε τῆς ὑπὸ αὐτῆς φρονήσεως
ἠλεηκῶς, ἐπὶ τῆς Ἐκάδης καὶ Ἀνδρομάχης κακοῖς ὀφθῆσεται δακρυῶν.
Cum *Tragædum* aliquando spectaret *Euripidis Troadas* agentem, ἐ
theatro se proripuit, misso satellite, qui histrionem bono esse animo
& nihilo secius quod egit, porro agere juberet. Non enim abuisse,
quod

quod aeternam sperneret, sed quod pueret, in civium oculis Hecubæ Andromachæque malis illachrymari, post tot cives sine ulla miseratione à se cæcos. K.

ΚΕΦ. μα.

CAP. XLI.

Περὶ Ἀπολλοδώρου μανίας
ἀπὸ τοῦ οἴνου.

De Apollodori ex vino
insania.

Ὅτι Ἀπολλόδωρος πολὺν ἀνθρώπων πίνων οἴνον ἐκ ἀπεκρύπτετο τὸ ἐαυτοῦ κακόν, εἰδὲ ἐσφραζάτο φεικόμενους τὴν μέθην, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς κακὰ ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶ οἴνου ὑπεναφλεγόμενος, καὶ ὑπεξαπτόμενος ἐγένετο φονικώτερος, πρὸς τῆ φύσιν, καὶ τὸ σῶμα ἔχων ἐνδοσίμον.

Apollodorus, quum largissime omnium vinum hauriret, non occultabat id vitii, neque celare conabatur ebrietatē, & ejus mala, sed incensus & inflammatus à vino, multo truculentior evadebat, præter naturam, corporis etiam inclinationem adjungens.

Ἀπολλόδωρος) Puto loqui, de tyranno Cassandrensi, de quo, & quomodo ad Tyrannidem venerit, habes apud Polyænum lib. VI. S. Noster H. A. lib. 15. cap. 15. hunc Apollodorum vocat Κασσανδρείων λύσηρα. K.

ἐκ τοῦ οἴνου φονικώτερος) Benè. Nam ferè vinolentiam crudelitas sequitur. violatur enim exasperaturque sanitas mentis. Quemadmodum difficiles faciunt oculos diuini morbi, etiam ad minimam radii solis offensionem: ita ebrietates continuæ efferrant animos. Nam cum sæpe apud se non sint, consuetudine insaniam durata vitia, vino concepta etiam sine illo valent. Seneca ep. 83. Prover. 31. οἱ Δυνασταὶ θυμωδεῖς εἰσιν, οἴνον μὴ πινέτωσαν, proceres iracundi sunt, vinum ne bibant &c. Ideoque non mirum est, si Athenodorus vino pariter & innata crudelitate inflammatus, τύραννος ἐγένετο φονικώτατος πάντων, ὅσοι παρ' ἑλλησιν ἢ βαρβάρους τυραννήσαν, omnium, quosquis unquam vel apud Græcos vel apud Barbaros tyrannidem exercuerunt, maxime cædium avidus fuit, ut Polyænus judicat l. 6. p. 437. Nec possum accedere sententiæ Casauboni, quâ non putat eò crudelitatis venisse Apollodorum, ut ἀεργίας suos (judices puta, qui ipsum affectatæ Tyranni-

Ccc

dis

dis accusatum & in pulla veste cum uxore & liberis pœnam suppliciter deprecantem misericordia ducti crimine exsolverant) cremarit. ea propter in *Polyæno* legit *ἐκάκωσε*, non *ἔκαυσε*. aliud enim omnino suadent hæc verba *Polyæni*: *μάλιστα ἢ τὰς ἀφέντας δικαστὰς ὡμῶς ἔκαυσε, τὴν σωτηρίαν ἀναφέρων εἰς τὴν ἑαυτῆ στρατηγίαν, οὐκ εἰς τὴν ἐκείνων φιλανθρωπίαν.* Quæ sane, volunt, *Apollodorum* ideo præ aliis crudeliter iudices se absolventes crimine combussisse, quod existimaret, se non ipsorum beneficio & humanitati, sed suis artibus, humilitati scilicet, sordibus, aliisque reorum ad deliniendos iudices strategematibus salutem suam debere. K.

ἐγένετο φονικώτερον) *Ebrietas crudelem fecit M. Antonium.* cum capita principum civitatis canani referrentur, cum inter apparatusissimas epulas luxusque regales ora ac manus proscriptorum recognosceret, cum vino gravis, sitiret tamen sanguinem. Intolerabile erat, quod ebrius faciebat, etiam si sobrius faceret: quanto intolerabilius, quod hæc in ipsa ebrietate faciebat? *Seneca epist. 83.* Nam sicut in præcipiti stantem vel levis tactus impellit: ita vino vel insusum vel aspersum parvus quoque dolor incitat in furorem. *Macrobi. l. 7. Saturn. c. 3.*

ΚΕΦ. μβ.

Ξενοκράτης γνώμη.

Ξενοκράτης ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἔλεγε, μηδὲν διαφέρειν, ἢ τὰς πόδας, ἢ τὰς ὀφθαλμούς εἰς ἀλλοδαπὴν οἰκίαν τιθέναι. ἐν ταυτῷ γὰρ ἀμαρτάνειν, τὸν τε εἰς ἀμὴ δλεῖ χρεῖα βλέποντα, καὶ εἰς ἑς μὴ δλεῖ τόπως παριόντα. eum, qui quo non licitum est, vestigia interret.

CAP. XLII.

Xenocratis sententia.

Xenocrates familiaris *Platonis*, dicere solebat, nihil interesse, pedes ne, an oculos in aliena domo defigeres. Eodem enim modo peccare tam eum qui oculos in loca, qua non convenit, verteret, quam

Κ Ε Φ. μ γ.

CAP. XLIII.

Περὶ Πτολεμαίου, καὶ
Βερενίκης.*De Ptolemao & Berenice.*

Ο μὲν Πτολεμαῖος, Φασι, καθῆσο ἐπὶ κύβοις, καὶ πετρώων διετέλει. εἶτά τις αὐτῷ παρεστὸς ἀνεγίνωσκε τῶν κατεγνωσμένων τὰ ὀνόματα, καὶ τὰς κατὰδικίας αὐτῶν προσεπέλεγεν, ἵνα ἐκείνῳ παρρησιασθῆναι τὴν ἀξίαν θανάτου. Βερενίκη δὲ ἢ γαμετὴν αὐτῆς λαβῆσα τὸ βιβλίον παρὰ τὸ παιδίον, εἶτα ἐκείνῳ εἶπεν διαγνωσθῆναι τὸ πᾶν ἐκ ἑστί, φήσασα, πάντοτε σφόδρα προσέχοντι τὴν διανοίαν, ὑπὲρ ἀνθρώπων ψυχῆς διαλογίζεσθαι, καὶ μὴ πρὸς παιδιὰν γινόμενον; εἰ γὰρ ὁμοίαν εἶναι τῷ πῶσιν ἢ τῷ κύβων, καὶ τὴν τῶν σωμάτων πρὸς ταῦτα ὁ Πτολεμαῖος ἠγάθη, καὶ ἐδέεσθε κύβων μὴ ταῦτα ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων κείσεως ἠέκασεν.

Ptolemaeus, quum ad tesserarum luderet, & alea luderet, assistens quidam condemnatorum ipsi nomina recitabat, & crimina in eos collata referebat, ut ille, quinā mortis supplicium commeruisset, decerneret. Berenice vero uxor ejus accepto libello è pueri manibus, nō permisit ut ad finem usq; legerentur: dicēs, non sic obiter advertendū animum esse, quum de hominis salute quæritur, sed altius cogitandum, & relinquenda ludicra. Non enim similem esse casum tesserarum, & corporum. His auditis delectatum Ptolemaum ferunt, neque postea unquam inter ludendum de capitalibus causis audivisse.

καθῆσο ἐπὶ κύβοις) Quod est immane prorsus ac tyrannicum. Suetonius de Caligula cap. 32. *Sæpe in conspectu prandentis vel comessantis feriarum quæstiones per tormenta habebantur.* S De eodem Seneca inter alia crudelitatis exempla commemorat.

quod & equites Romanos & Senatores uno die flagellis cecidit, torsit, non quaestionis, sed animi gratia. lib. 3. de Ira cap. 18. K.

είασε Διγγωθῆναι) Gesnerus ἀναγγωθῆναι. Faber legit Διγαναγγωθῆναι, i. e. prorsus legi. S. Nihil equidem mutaverim vel hoc nomine, quod Διγγωθῆναι proprium iudiciis verbum sit, Latinoque cognosci respondeat. Διγγωθῆναι est cognoscere, causam audire, examinare, retractare. Seneca lib. 1. de Clem. cogniturus de filio. T. Arrius, advocavit in consilium Caesarem Augustum, &c. Caesaris futura erat cognitio, non Patris. Glossæ Philox. cognitio, Διγγωθῆναι. (quamvis Thomas ὁ Μάγιστρος notet in Eclogis Atticis Διγγωθῆναι dicendum esse, non Διγγωθῆναι) cogniturus, Διγγωθῆναι, cognitor, ἐκδικος, γνώσης, quæ omnia ad jurisdictionem pertinent. conf. Budæum Comment. L. G. p. m. 51. K.

ὅταν ἔσι φήσασα) Gesner. ἔοικε (φήσασα) πάνυ σφοδρὰ πρὸς ἑσέχοντα. Melius, mea opinione Ruzigerstus lib. I. var. Lect. cap. 7. ὅταν ἔδει (φήσασα) πάνυ σφοδρὰ πρὸς ἑσέχοντα τὴν Διγγωθῆναι ὑπὲρ ἀνθρώπων ψυχῆς Διγγωθῆναι. Hoc est, Annon oportebat te relictis ludicris vel maxime animum advertere, si quando de salute hominum acturus esses? S.

πρὸς παιδιὰν γινόμενον) MSS. B. & C. πρὸς παιδία. S.

πῶσιν κύβων) Huc facit locus in Apocolocyntosē Senecæ ubi immanem Claudii Imperatoris perstringit crudelitatem, quā tam facile homines occidebat, quam jactus in talorum ludo infeliciter cecidisset. Hic, P. C. inquit, qui nobis non posse videtur misericordiam excitare, tam facile homines occidit, quam canis excidit. vid. Iannum Ruzigerstium lib. IV. Variar. Lectiōn. cap. XVII. K

ΚΕΦ. μδ.

Λακωνικὸς νόμος εἰς
φιλαργυρίας.

Λακωνικὸν μεράκιον
ἐπιτάλο χρεῖον ὑπερδίωνον,
εἶτα ὑπὲρ τὰς ἀρχαὶς ἤχθη,
καὶ ἐζημιώθη. τὸ δὲ αἴτιον τὸ
παιδίον ἐκείνο ἦν, ἔπει

CAP. XLIV.

Laconica lex de avaritia.

Lacedæmonius quidam
adolescēs, quum vilissimo
pretio fundum emisset, ad
magistratum accersitus est,
& multa affectus. Ratio
vero, quamobrem judicare-

νίϛ

νέου ὧν τῆ κερδαίνειν ὄξυτα-
 τὰ ἦρα. ἡ δὲ Λακεδαιμο-
 νίων ἐν τοῖς μάλιστα ἀνδρικὸν
 καὶ τῆτο, μὴ πρὸς μόνους πο-
 λεμίας πρὸς τετάρχθαι, ἀλ-
 λά καὶ πρὸς ἀργύριον.
 non solum aduersus hostem in acie, verum etiam con-
 tra avaritiam & argentum pugnare.

tur supplicio dignus, illa
 fuit: quod quum juvenis
 esset, acerrimo lucristudio
 teneretur. Fuit autem La-
 cedæmoniorum virile, ut si
 quod aliud, hoc institutum
 non solum aduersus hostem in acie, verum etiam con-
 tra avaritiam & argentum pugnare.

χωρίον ἐστέλλο) Faber corrigit χοιρίον, i. e. porcellum.
 & quid puer faceret cum porcello? Mallem seruare lectionem re-
 ceptam, & explicare de *auicula*. Hæ namque pueris in deliciis. He-
 fychius χωρίον, ὄρνις ποιός. S. Non agnosco laudatam Lacedæmo-
 niorum gravitatem in eo, quod puerum *porcellum* vel *auiculam* mi-
 noris eminentem in iudicium vocarint mulctarintque. Nec *μειράκιον*
puerum significat, sed *adulescentem*, νέον, ut ipse Auctor postea ex-
 plicat, *iuuenem*, qui iam sui juris erat, agrumque vel prædium e-
 merat pretio vilissimo, & propterea à Magistratu avaritiæ notatus
 damnatusque est. Cæterum aut omnia me fallunt, aut Hefychii χω-
 ρίον est *auicula* illa, quæ vulgo dicitur *χλωρίον*, Noster lib. 4. H. A.
 cap. 47. *χλωρίς* &c. ὁ μὲν θῆλυς ὄρνις καλεῖται, ὁ δὲ ἀρρεῖν, *χλω-
 ρίονα* καλεῖσιν αὐτὸν &c. *lutea*, in *jacella* dicitur, *marem* vero *vireo-
 nem* dicunt. vide *Plinium* lib. 1. cap. 2. apud *Phanoginam* certè legi-
 tur *χωρίων* per ω in fine. nec omisso aut mutatio literæ, aut vocis
 collocatio loco non suo in Hefychio infrequens, ut *Φωρικμὸς* & *χωρια-
 μὸς*, *σελγίς* & *ελεγγίς*, *σκόλωψ* & *σκόλωψ*, *φιλιάζελο* pro *φι λιιάζελο*,
 de quo Notis in Anton. Liberal. prolixius egi. quidni ita sit cum
χωρίων & *χλωρίων*? vide *Petrum Aërod.* lib. 2. R. I. Tit. 26. cap. 2.
 ubi hanc historiam *δικανικώτερον* examinat. K.

πρὸς τετάρχθαι) Contra avaritiam, non quidem Laconicam
 sed aciem Christianam dabit *Prudentius* in *Psychomachia*. K.

Κ Ε Φ. με.

CAP. XLV.

Περί τινων γυναικῶν
 ἐπαίνεσ ἀξίαν.

De quibusdam claris mu-
 lieribus.

Γωαῖκας τῶν Ἑλλείων
 Ἰπαρχῆμιν, Πλευρόπιον,
 Ἀλκίσιον, καὶ τὴν Πρωτεσιλάαν.
 Ρωμαίων, Κορνηλίαν, καὶ
 Πορτίαν, καὶ Κεσιλίαν· ἐδυ-
 νάμην δὲ εἰπεῖν καὶ ἄλλας,
 ἀλλ' ἔβλομαι τὴν μὲν Ἑλλή-
 νων εἰπεῖν ὀλίγας, ὅτι κλύσαι
 δὲ τοῖς τῶν Ρωμαίων ὀνόμασιν,
 ὡς ἂν μὴ μέ τις δοκοῖν χα-
 εῖζεσθαι ἑμαυτῷ ὅτι τὴν πα-
 τρίδα.

Mulieres laude vehimus,
 ex Græcis Penelopen, Al-
 cestin, & Protefilai. Ex Ro-
 manis vero, Corneliam,
 Porciam & Cestiliam. Pos-
 sem quidem plures recen-
 sere: sed nolo, quum Græ-
 cas paucas retulerim, Ro-
 manarum nominibus ob-
 ruere, ne quis arbitretur me
 mihimet ipsi propter pa-
 triā blandiri & gratificari.

τῆν Πρωτεσιλάαν) Landamiam scilicet, quæ marito ad bel-
 lum Trojanum profecto & in exscensione ἐ navibus ante omnes cæ-
 so ab hostibus supervivere noluit. *Philostratus* in *Heroic.* ait eam a-
 pud inferos, δι'δοκιμώτατα γυναικῶν πράττειν, ἀεθμενδρίην, ἐν αἷς
 Ἀλκίσις τε ἢ Ἀδμήτης καὶ Εὐάδην ἢ Καπανέως καὶ αἱ ταύτας ἴσαι σώ-
 φρονές τε καὶ χρησαί, mulierum gloriosissimam vivere, dum eo loco est,
 quo *Alcestis Admei*, & *Euadne Capanei*, earumque similes modestæ ἐ-
 βονα. *Servius* in *Aeneid VI.* refert quod cum maritum in bello
 Trojano primum periisse cognovisset, optaverit, ejus umbram vide-
 re: qua re concessa non deserens eum in amplexu ejus periit. K.

Κεσιλίαν) Puto *Ουεσιλίαν* legendum esse, Cestilia enim
 ignota, Vestilia vero uxor clarissimorum apud Romanos civium. Vi-
 de *Plinium* lib. VII. cap. 5. *Faber* putat *Σεζτιλίαν*. Sed nostrum vi-
 deo nunc placuisse etiam *Reinesio* ep. 35. ad *Rur.* S. vid. *Hieron.* lib.
 I. contra *Jovian.* K.

ὡς ἂν μὴ μέ τις δοκοῖν) Putat *Faber*, scripsisse Nostrum,
 ὡς ἂν μὴ τινι δοκοῖν, quia longe sit elegantius. S. Nihil elegantiz
 vulgatæ lectioni deesse videtur. Plato enim & Demosthenes Græ-
 corum sine controversia elegantissimi ita loquuntur. exempla dabit
Budaus in *Comment.* L. G. p. m. 456. 57. K.

ΚΕΦ. ΜΣ.

CAP. XLVI.

Περὶ Μαγνήτων ᾠδατάξως
καὶ τῶν Εφεσίων.*De Magnetum acie contra
Ephesios.*

Οἱ Μαγάνδρω παροικῶν-
τες Μάγνητες, Εφεσίους πο-
λεμῶντες, ἕκαστος τῶν ἰππέων
ἦλθον ἀπὸ συστρατιώτῳ, θη-
ρατικῷ κύνῃ, καὶ ἀκοντιστικῷ
οἰκέτῳ. ὡς δὲ εἶδει συμ-
μίξαι, ἐνταῦθα οἱ μὲν κύνες
προπηδῶντες ἐτάρατον τὴν
παρεμβολὴν, φοβεροὶ τε, καὶ
ἀγριοί, καὶ ἐντυχῆν ἀμεί-
λικτοι ὄντες· οἱ δὲ οἰκέται
προπηδῶντες τῶν δεσποδῶν,
ἠκόντιζον. ὡς δὲ ἄρα ὅπῃ
τῇ φθάνεσθαι δὲ τὰς κύνες
ἀταξία καὶ τὰ ᾠδατῶν οἰκε-
τῶν δρώμενα ἐπεργῆ· εἶτα ἐκ
τρίτης ἐπήεσαν αὐτοί.

Magnetes, accolæ Μαν-
dri, quum bellum Ephesiis
inferrent, singuli equites
commilitonem secum ad-
duxerunt, canem venato-
rium, & servum jaculato-
rem. Quum vero jam in
manus & in conspectum
ventum esset, proruentes
canes aciem hostium ter-
rore & færvitia, & implaca-
bili impetu perturbabant:
Servi vero ante dominos
profilientes, jaculabantur.
Atque post canum feroci-
am, quæ dispulerat ordi-
nem, servi quoque non ob-
scurum hostibus detrimentum inferebant. Tertio de-
mum ipsi hostem aggrediebantur.

Μάγνητες) Meminit Pollux lib. V. cap. 5. Fuit hæc &
Colophoniorum consuetudo & Castabalensium. Plinius lib.
VIII. cap. 40. Propter bella Colophonii, item Castabalenses cohortes
canum habuere. Et prima dimicabant in acie nunquam de-
trestantes, hæc erant fidissima auxilia, nec stipendiorum indigna.
Vide Polyænum lib. V. & lib. VII. ubi simile quid de Alyatte re-
fert. Adde Nostrum lib. VII. Hist. An. cap. 38. ubi & Hyrcanis ait fuisse in usu. Vegetium quoque lib. IV. cap. 26. Æneam
Polior. cap. 22. & 31. S. Ptolemæus canem aluit Molossicum,
Briareum dictum, qui ipsi semper in præliis aderat custos
pugnæque socius: ventre mortui rescisso, cor ejus pilis oblitum
Ccc 4 depre-

deprehenderunt. Photius p. m. 245. 46. Pollux. lib. V. cap. VI. ait Μάγνητας μὲν τὲς ἐπὶ Μαλιάνδρῳ τρέφειν κυνίας, πολέμων ὑπαπισίας. τοῖσδε δὲ ἦσαν καὶ Παίωσιν οἱ σὺνθηροὶ κυνίες. *Magnetas ad Malian-drum colentes canes alere, qui in bellis satellitum & armigerorum vi-ces impleant. &c.* Strabo l. IV. p. 138. Κελτοὶ καὶ πρὸς τὲς πολέμους χρωῖνται καὶ τέτοις καὶ τοῖς ἐπιχωρίοις, *Celtae & illis (canibus Britan-nicis) utuntur in bello & suis domesticis.* Bello natus erat ille et-iam Canis, quem Hades, Rex Molossorum, habuit, Tricerberum-que dixit. Erat Regi filia omnium pulcherrima, quam amore in-pulsus Pirithous noctu rapere, puellâ non invitâ, constituerat. Pa-rens vero, re sibi detecta, canem suum, omnibus urfis, lupisque sæ-viorem præ fortibus alligavit, qui miserum illum amatorem, cum ad constitutum tempus consilium exsequi vellet, rabidis morfibus laceravit, & confecit. Eandem canis ferocitatem virgo, opem suo latura Pirithoo, experta est. Hinc Proserpinæ raptus, hinc Orci Cerberus & alia, quæ in Poëtis utramque paginam faciunt, in li-bros dimanarunt. Suidas in voce κέρη. vide sis *Solinum Polyhist.* cap. 25. Val. Flacuum 3. *Argonaut.* K.

ἐνεργῆ) *Faber legit ἐναργῆ.* S. Malim ἐνεργῆ, ut note-tur, multa cum hostium strage invecos esse servos. K.

ΚΕΦ. μζ.

Περὶ Ζεύξιδος Ἑλένης εἰκόνος,
καὶ Νικοστράτου ζωγράφου.

Ζεῦξις ὁ Ἡρακλεώτης
ἔγραψε τὴν Ἑλένην. Νικό-
στρατος ἔν ὁ ζωγράφος
ἐξεσπλήττετο τὴν εἰκόνα, καὶ
τεθνηκυίας τὸ γράμμα δὴ ἤλ-
λυ. ἤρθε ἔν τις αὐτὸν προσ-
ελθὼν, τί δὴ παθὼν ἔτω
θαυμάζει τὴν τέχνην; ὁ δὲ,
ἐκ ἂν με ἠρώτησας, εἶπεν, εἰ
τὲς ἐμὲς ὀφθαλμοὺς ἐπέ-

CAP. XLVII.

*De Zeuxidis imagine Hele-
na & Nicostрати pictore.*

Zeuxis Heracleota, quum
Helenam pinxisset, Nico-
stratus pictor stupefactus,
imaginē intuebatur, sic ut
manifestum esset eum pi-
cturam admirari. Accedens
itaque quidam rogabat,
Quid isti contigit ut adeo
artem admiretur? At ille:
Non, inquit, id me rogares,
si meos oculos haberes.

πτησο. ἐγὼ δὲ ἂν Φάιλῳ τῆτο, κὺ ὅπι τῷ λόγων, ἀλλ' εἴ τις ἔχει πεπαυδόμενα ὦτα, ὡσπερῆν οἱ χειρουργοὶ τεχνικὰ ἔμματα.

Ego vero idem de oratione dixerim, nisi qui erudititas habeat aures, sicut opifices, oculos artis peritos, *minus utcumque artificiosam mirabitur.*

Ζεῦξις) A Crotoniatis magno pretio conductus pinxit Helenæ simulachrum, quia eum in muliebri corpore pingendo plurimum aliis præstare creditum. vide *Ciceron. l. 2. Rhetor.* statim ab initio. K.

ἔγω θαυμάζω) Mallem, θαυμάζεις? sic enim sequentia melius convenirent. S. Malim θαυμάζω, *admiretur*, quod MS. C. confirmat, notante *Scheffero.* K.

τὰς ἐμὰς ὀφθαλμὰς) Scilicet *γεγυμνασμένους ἐν γραμμῇ κὺ τεχνικῆς*, in arte pingendi exercitatos & artificiosos. Ut enim Græci proverbio dicunt, *διπλὴν ὀρῶσιν οἱ μαθόντες γραμμάτω (τέχνῳ)* *διπλο plus vident, qui literas (artem) didicerunt.* Ideoque usu venire solet in poematibus, in picturis, ut delectentur imperiti, laudentque ea, quæ laudanda non sunt, ob eam, credo causam, quod insit in his aliquid prohi, quod capiat ignaros &c. *Cicero lib. 3. Offic.* Huc facit, quod de Cano Tibicine Plutarchus tradit. eum scilicet dicere solitum, *nescire homines, quod seipsum magis tibiâ delebet, quam cæteros; si scirent, non mercedem daturus esse auditionis, sed peiiturus à canente.* Habebat enim Tibicen acrius limatiusque aurium iudicium, quam alii artis ignari, adeoque dulcedo cantus intimius ejus animum denulsit. Ira in omnibus aliis se res habet. *Apollolus ad Hebr. cap. V. πρὸς ἀλέκτρισι καλῶ τε κὺ κακῶ αἰσθητήρια γεγυμνασμένα, ad discrimen tum boni tum mali sensuum instrumenta usui subacta, requirit.* Medici ad differentias pulsum rite cognoscendas τὴν γεγυμνασμένον τόνον λεγισμὸν κὺ ἀφῆν, exercitatam rationem similemque ταξιῶν advocant. *Paulus Ægineta lib. 2. confer Galenum lib. 1. methodi curandi.* In oratione quid sit compositione jucundum, numeris absolutum, verborum genere illuminatum *πεπαυδόμενα ὦτα, eruditæ aures* iudicant. vide *Ciceronem de Oratore. p. 377. & seq.* His adde quæ *Stobæus ex Plutarchi Amatorio* nobis conservavit *Serm. 184.* (Ingens enim in eo scripto lacuna facile apparet) κὺ γὰρ ὄψις ὄψεως, κὺ ἀκοῆς ἀκοῆς φύσιν τε μάλλον διήρθραι, κὺ τέχνη συγγεγύμναται πρὸς τὴν καλῶ

καλῆ Ἀφροδίτῃ. ἐν μὲν ἀρμονίαις καὶ μέλεσιν αἱ τῶν Μουσικῶν· ἐν δὲ μορφαῖς καὶ ιδέαις αἱ τῶν ζώων (1. ζωγράφων cum Gelnero : φρένες. ὡσπερ εἰπεῖν ποιεῖ Νικόμαχον λέγουσι πρὸς ἄνθρωπον ἐδιώτῃ φησάντων μὴ καλῶς αὐτὰ φανήναι τῷ Ζεῦξιδῷ Ἐλένῳ. λάβε τὰς ἐμὰς ὀφθαλμούς, καὶ θεὸς σοὶ φανήσεται, πολλοὶ ἢ μυρεψοὶ, ὡσεὶ τὰ ὀσφρακτῶν, καὶ τῆ Δία ὀψοποιοὶ ὡσεὶ τὰ γούσα Δαίτριδῆ καὶ συνηθεία Δαφέροσαν ἡμῶν κείσιν ἔχουσι. nam ἔ visus visu ἔ auditus auditu tum naturā consummatior est, tum arte exercitator ad discernendum meliora. In concentu equidem ἔ modulis Musici, in figuris vero ἔ imaginibus pietiores plus ultra vulgus hominum sapiunt. Ita Nicomachum ajunt aliquando ἕλιον αἰκούειν, qui Zeuxidis Helenam pulchram sibi videri negabat, respondisse : cape meos oculos, ἔ statim Dea tibi esse videbitur. Quin etiam ex unguentariis multi circa odorata, ἔ coqui circa ea quæ gustum afficiunt, usu ἔ consuetudine sensus acutiores habent, quam nos. Hæc Stobæus. Philonem etiam audiamus ὡσεὶ δῶπικίας : ὡσπερ, inquit, Ἀφροδίτης τὰ καὶ Μουσικῶν καὶ Ἀφροδίτης τέχνης τὰ ἐν ἑκάστῃ καταλαμβάνει. ἔτω καὶ Ἀφροδίτης σοφίας τὸ σοφὸν θεωρεῖται : σοφία δὲ ἔ μόνον φωτὸς πρὸς ὄργανον ἔ ὄρα ἔστιν, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ ὄρα. quemadmodum per Musicam ea quæ ad artem hanc pertinent, ἔ per singulas artes, quid quæque habeat artificiosum, intelligitur : ita etiam sapientia virtute contemplamur, quid sit sapiens. Sapientia autem non tantum instar lucis instrumentum est ad videndum, sed seipsam quoque intuetur. Aristot. lib. I. de Moribus cap. I. ἕκαστος κείνους καλῶς ἀγινώσκει. καὶ τῶν ἐστὶν ἀγαθὸς κείνους, καθ' ἕκαστον ἄρα ὁ πεπαιδευμένῳ ὡσεὶ πᾶν πεπαιδευμένῳ. K.

ἐγὼ δὲ ἂν φαίλω τῆς) Lege τ' αὐτὸ, si Fabrum audis. S.

ΚΕΦ. μθ.

CAP. XLVIII.

Τίνας ὁ Ἀλέξανδρος
ὑπώπιδεν.

Quos Alexander suspectos
habuerit.

Ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Πτολεμαίῃ τὸ δεξιὸν ὑφωρᾶτο, Ἀρρίῃ δὲ ἐδεδίει τὸ ἄσπεκτον, τὸ γε μὲν νεωτεροποιὸν Πύθωνος.

Alexander Ptolemæi dexteritatem habebat suspectam, Arrhii vero turbulentiam, & Pythonis novarum rerum studiū timebat.

ὁ Ἀλέξανδρος) Adde supra lib. XII. cap. 16. S.

Ἀρρίε) Hunc inter duces Alexandri nusitami invenio. Forte legendum Ἀρρίε. S. Ταρρίε legit *Plutarchus Or. 2.* de Fort. Alexandri, prætulerim tamen, Ἀρρίε. K.

Πύθων) Mentio hujus apud *Curtium* lib. X. cap. 8. & *Arrianum* lib. VI. S. Ubi recte Πύθων legitur. Rebus Indicis μάτῃ Πείθων, Κροτῆα, pro Πύθων Κροτῆα. *Photius* in excerptis Πίθων levio- re mendo. alius erat Πύθων ὁ Σωσικλέης de quo *Arrianus* lib. IV. ait, quod Regis familiæ præfuerit. K.

ΚΕΦ. μθ.

CAP. XLIX.

Διὰ τί ὁ Φίλιππος τὸς τῶν
δακιμωτάτων υἱὸς πρὸς τὴν
τῆς θειραπειαν εἶχεν.

*Quare Philippus clarissimo-
rum hominum filios sibi mini-
strare voluerit.*

Ὅτι Φίλιππος ἦ ἐν Μακεδονία δλοκιμωτάτων τὸς υἱὸς πρὸς θαλαμβάνων, πρὸς τὴν ἑαυτῆς θειραπειαν εἶχεν· ἔτι περ, φασιν ἐνυβρίζων αὐτοῖς, ἐδὲ διδασκάζων· ἀλλ' ἐκ τῆς ἐναντίων, καρτερικῶς αὐτὸς ἐκπονῶν, καὶ ἐτοιμῶς πρὸς τὰ δέοντα πράττειν ἀποφαινῶν. πρὸς δὲ τὸς τρυφῶντας αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ ὀπιτατόμενα ῥαθύμως ἔχοντας, δέκετο φασι πολεμίως. Ἀφθόνητον γὰρ ἐμασίγησεν, ὅτι τῆς τάξεως ἐκλιπῶν ἐξετραπέλο τῆς ὁδοῦ διψήσας, καὶ παρήλαθεν εἰς πανδοκίως. καὶ Ἀρχέδαμον ἀπέκλεισεν, ὅτι προστάξαντι αὐτῷ ἐν τοῖς ὄπλοις σιῶσαι ἑαυτὸν, ὅδε

Philippus, clarissimorum Macedonū liberis assumptis, sui curā ministerium- que ipsis imposuit: non per injuriam aut contemptum sed ut patientes eos laborum, & ad ea, quæ fieri opus esset, peragenda promptos atque paratos redderet. Eis vero ex ipsis, qui vel luxuri- starent, vel segniter pigresq; jussa facerent, his infestissimus fuisse dicitur. Aphthonetū igitur flagris cecidit, quod quum sitivisset, acie deferta, à via defle- ctens, ad publicum hospitium divertisset, Archedamum vero morte mulsta-

ύπελύ-

ὑπελύσατο. (ἤλπισε γὰρ δὲ ἄνθρωπος κολακείας, καὶ ὑποδρομῆς χειρώσασθαι τὴν βασιλείαν, αἳ τε ἀνὴρ ἥτιον τῷ κερδαίνειν ὦν.)
 verare cum armis jussisset, ille deposuisset. Existimabat enim se blanditiis & affectatione nullo negotio regē sibi placaturum esse, quippe lucro nimium deditus.

(τὴν ἐν Μακεδονίᾳ) Refert hic Noster, quasi primum ea consuetudo à Philippo fuerit instituta, & sic *Arrianus* lib. IV. *Curtius*, ab antiquissimis Macedoniae regum hoc usurpatum scribit lib. VIII cap. 8. cum quo sentit *Maximus Valer.* lib. III. cap. 3. Adde ante dictum *Curtium* lib. VIII. cap. 6. S.

(ἐμασίγωσεν) Philippus ipse, ita enim consuetudo postulabat. *Curtius*: castigandi verberibus eos nemini potestas præter ipsum regem erat. S. Jus & potestas eos castigandi penes Regem fuit. Sed suis manibus Regem usum in illos; id equidem non affirmaverim. *Curtius* l. 8. aliud docet. *Hermolaus*, inquit, puer nobilis ex regia cohorte &c. jussu ejus (Alexandri) verberibus affectus est. *Arrianus* l. IV. κελθεῖ αὐτὸν πρὸς ὄργην πληγὰς λαβεῖν, jussit eum iratus verberari. ideo ἐμασίγωσεν, ἀπέκτενεν, flagellavit, occidit Philippus, non ipse, sed per alium. K.

(ἤλπισε γὰρ) Corrupta sunt sequentia, neque satis cum antecedentibus conveniunt. *Faber* ab inepto lectore putat adjecta. S. Videtur fragmentum esse è capite sequenti, quod cum aliis multis aut alicubi in Bibliothecis cum tineis aut blattis adhuc luctatur, aut dudum miseris modis absumptum est. K.

(τὸ κερδαίνειν ὦν.) MSS. omnes τὸ κέρδης ὦν. In MS. B. adjicitur: ὅτι Πλάτων ἰδὼν Ἀκραγαγίνους οἰκοδομῆνας πολυτελεῶς, καὶ ὁμοίως Δειπνῆνας εἶπεν· Ἀκραγαγῖνοι οἰκοδομοῦσι μὲν, ὡς αἰεὶ βιωσόμενοι· Δειπνῆσαι δὲ, ὡς αὐρίον ἰεθνιζόμενοι. Desunt sine dubio non pauca. S.

Atque hæc sunt, quæ dum omne genus librorum perlustramus, ad Ælianum adnotare placuit. Varia ea quidem & mixta, ut nec tempore eodem scripta. Faciunt tamen, nisi omnia me fallunt, ad meliorem ejus intellectum, proderuntque non quidem eruditis, juventuti tamen, cui soli omnia nostra studia sunt consecrata. Quod si vitam Deus dederit, hæcque denuo sub incudem revocare permiserit, operam datum sumus, ut & plura & doctiora proponamus.

FINIS LIBRI DECIMI QUARTI.

FRA-

FRAGMENTA,

Quæ vel appposito Æliani nomine
laudat Suidas, vel stylo Indice Auctori No-
stro asserenda sunt, ordine Alpha-
betico collecta.

à

JOACHIMO KÜHNIO.

A.

Aβασάνισος. ἐχρησάτο Αί-
λιανὸς ἐν τῷ περὶ τερνοίας
τῷ ἀβασάνισου ἄντι τῷ,
ἀνευ ὀδύνης.

Αβληχρόν. καλῆςρεψεν εἶν τὸ βίον
πρόως ἢ τὴν γαλιώη ἢ ἀβλη-
χρῶ θανάτω, ὅνπερ εἶν ἐπαινεῖν
ἢ Ὀμηροῦ δοκεῖ μοι.

Αβραῖς. τὰ ἡμίσημα ἐπὶ κλίνας
μάλα ἀβραῖς ἢ ερωμοναῖς ὑφεί-
τινι ὑπερηφάνῳ κεκοσμημένῳ
ἐπιθέντες, ὑπὸ δασίν ἐπακμαζέ-
σαις τῷ πυρὶ, ἢ τὸ ὑδραῖον
ἀδυσῶν γυναικῶν κομιδύσαι
ἢ χορείας γαμηλίαις ἢ κερτόμας.

ÆLianus in de Providen-
tia usus est voce ἀβασά-
νισου pro cruciatus &
doloris sensu destitutus.

Finivit igitur vitam placide &
tranquille & morte facili, quare
Homerus etiam laudare videtur.
Odyss. λ. scilicet.

Dimidias partes (mulieris)
lectis admodum delicatis & præ-
tiosè contextâ veste stragula in-
stratis, impostas, allucenibus fa-
culis, & mulieribus hymenæum
canentibus, cum nuptiali & fe-
scennina chorea exportari jubent.

Sermo est, quantum conjicio,

de muliere quadam ad stuprum rapta à Tyranno. cum autem cives
armis captis mulieris pudicitiam ulturi concurrerent, & cum sa-
tellitibus tyranni fortiter pugnarent, Tyrannus videns suos passim
cædi, furore & amore amens virginem in duas partes dissecuit,
quas deinde cives, Tyranno cæso, pompa nuptiali extulerunt ad
sepulturam.

Ἄγαμας

Ἄγαμα, ἐπεὶ καὶ τὴν Ἐ Μενέλεω
πρὸς τὴν Ἐ Περίαν. Πάρεν ἔτε
ἐπαινῶ ἔτε ἄγαμα. &c.

Ἀγέλα, τὴν ἢ ἀδελφῶν αὐτῆς Ἰό-
βας ὁ Μανρῆσι. ἄγέλα.

tit, ipse ducit habendam uxorem
ut eam ducat uxorem.

Ἀγνώτας. vide infra locum integrum in μίθωρα.

Ἀγορία. διεφθέρετο ἢ νεολαία, καὶ
τὴν ἀγορία, καὶ μέντοι καὶ γυναι-
κῶν καὶ τῆ ἀγέλης τῆ τετραπό-
δου.

Ἀγρι. ἀποσειλάς τὴν ἀγριω-
τάτας τῆ δαρφορών, ἐξήρπασε
τὴν γυναῖκα, καὶ πρὸς βία
ἤγαγε πολινωμῆρα καὶ θελω-
σαν. S.

Ἀδωρον. λαβόντες ἐκάτερον τῆ κό-
ρης τὴν ἄδωρον μοῖραν, τῶν ἑαυ-
τῶν λέχη, τραγικὸς ἂν εἴποι
ποιητῆς, ἑαυτὸς κατέφαζαν.

Ælianus loqui de puella inter procorum manus discerpta.

Ἀδρόν. τινὰς παραλαβὼν ἀδρῶ μι-
θῶ ἔς Βυζάντιον ἐλθεῖν πείθει.
καὶ αὐθις. ἐκάστω τὴν τέχνῃ
ἐπιδεικνυμένη ἐστὶ μισθοῖς
αἰδοῖς.

Ἀετιδεῖς. οἱ αἰτῶν παῖδες. Αἰλια-
νός, καὶ πελαργιδεῖς οἱ τῆ πελαρ-
γῶν. S.

Ἀθλητῆς. τριγάρην ἔ μόνον ταῦτ'
ἔχον αὐτὸς παρεσκευάζον, ἀλλὰ
καὶ τῆ ἄλλης ἀδικίας καὶ βδελυθείας
ἀθλητῆς εἶναι. τί γὰρ τῆ αἰγρῶν
καὶ δεινῶν αὐτοῖς ἔ παροσῆν; ἢ
τί τῆ καλῶν καὶ ἀποδοῖαν ἔσπε
ἀπῆν;

Quoniam nec Menelai pugnam
cum Paride Priami filio nec laude
nec admiror.

Sororem vero Maurus ille Jo-
bas ducit uxorem. Porius, ver-
tit, ipse tradit in matrimonium,
i. c. ipse tradit in matrimonium,

Moriebantur juventus, simul
sterilitas mulierum pariter &
pecorum ingruerat. Supplemen-
tum hujus fragmenti in νεολαία
vide.

Missis è satellitibus effertissimis
quibusque, rapuit mulierem ad
stuprum violentum quiritantem
plorantemque.

Uterque partem puellæ, quasi
donum ingratum capientes, suo se
in thalamo, ut Tragicus aliquis
diceret, interfecerunt. Videtur

Quosdam secum ingenti stipen-
dio Byzantium pellicii. & iterum
(si modo Ælianum attinet τὸ
αὐθις) singulis, ingenti mercede
proposita, artis specimen exhiben-
tibus.

Ἀετιδεῖς dicuntur pulli aquila-
rum. Ælianus, & πελαργιδεῖς
ciconiarum pulli.

Non tantum illis eos instruxit,
verum etiam omnis injustitiæ &
impuritatis peritos dedit. quid
enim turpitudinis, aut malitiæ
illis non aderat? aut quid honesti
bonique non aberat?

Ἀκμή καλεῖ, καιρὸς καλεῖ. ἐπὶ δ' ἔν τ' ὀξύτητι Αἰλιανὸς φησιν. ἐν ἀκμῇ ἢ ἂν τ' τότε ὀδύνης κ' ἂν ἤλγος, ἄσκη δ' εἰ τὴν ὀδὸν τὴν πορεύσασαν εἰς αὐτῆ. εἰ δέ τι κ' εὐσταίαν ἐξ εὐπνίας ἐκλευετο, κ' τῶν ὀλιγωροῦ ἦν, φύσιν τε ἀμαθῆς ἂν κ' φιλοχρημάτων ἐν ἀκμῇ δ' κακῆ μνημη τις εἰσῆλθε τ' Σαμοθρακίων, κ' γὰρ ἔν τελεσεμῶν αὐτοῖς ἤσαν. &c. κ' αὐθις. ὑπὸ πολλῶν δακρυῶν τὴν ἀκμὴν τ' ὀμμάτων ἀφῆρημα, κ' αὐθις Αἰλιανὸς, κ' αὐτὸ τὸ κράτος ἐπὶ ξυρῆ ἀκμῆς ἦν.

Ἀκόλαστος. Ἀνὴρ ἀρκῆς Εὐτελίδας τῆν ὄνομα, ἀκόλαστος τῆ γλώττη κ' ἀκράτορα κακῶς πάντως ἀγορεύειν ἀββάσημα ἔχεν. ἐμίσος ἢ κ' τὰς εὐ πράττοντας.

Ἀλήται. οἱ ἢ ὑπὸ Ῥωμαίων ὄντες ἑστέτες διεξέδησαν, ἀλήται δ' εὐρο κακῆσσε τὸ ζῆν τελευτῆς.

Ἀλοῶ. οἱ μὲν τινες πυγμαῖς, οἱ δ' ἐ κορύνας, οἱ ἢ λίθοις, οἱ δ' ἐ, ὅς τί ποτε παρέπιπτεν αὐτοῖς, ὄπο χείριον ἀλοῶντες αὐτὸν ἀπορῶν γῆναι τὴν ψυχὴν ἠνάγκασαν.

Ἀμαχος. ἰχθύων ἢ ἀπηνέγκαντο πλῆθος ἀμαχον, ἦγεν μέγα. &c.

Ἀμφισβητεῖν. ἠμφισβήτην γὰρ, ἴτεροι ἑτέρως ὡσεὶ ἀλλόμοροι. sequuntur apud Suidam etiam Aliani sint, valde dubito.

Ἀκμή, i. e. momentum temporis vel matura occasio vocat. ideoque Aelianus voce illa utitur in significatione aciei & acuminis. cum igitur dolor acutissimus illum ureret, viam, quæ ducebat ad suas (ædes scilicet) ignorabat. sin alicui Deorum sacra facere somnio monebatur, nec illud curabat, ingenio scilicet rudi & agresti, pecuniæque avido præditus. in ipso doloris acumine memoria subit Samothraciorum, quibus ambo erant iniuncti. & iterum, largioribus lachrymis oculorum corrupti aciem. & iterum Aelianus, ipsum imperitium in acie novacula erat.

Arcas quidam, nomine Eutelidas, petulantii & impotente lingua omnibus maledicendi morbo laborabat. oderat vero illos quoque, quibus res erant secundæ.

Errones illi vero à Romanis excisi dispersique vitam transigebant hinc inde oberrantes.

Alii quidem pugnis, alii vero clavis, alii lapidibus, quidam etiam telis, quæ in manus inciderant, obverberabant eum, animamque abruptis quasi vinculis reddere cogerunt.

Abstulerunt autem copiam piscium ἀμαχον i. e. magnam. & quæ sequuntur.

In ambiguo res erat, aliis alios designantibus. an ea, quæ sequuntur apud Suidam etiam Aliani sint, valde dubito.

Αναβολή. Λοξίας ἢ καὶ Ζεὺς ὁ Πα-
τὴρ ἀναβολὴν θανάτου ἐψηφί-
σαντο Φαλάριδι ἔτη δύο, ἀνθ'
ἂν ἡμέρας Χαρίτων καὶ Μελα-
νίππῳ προσενέχθη. vide & vo-
cem Φάλαρις. huc videtur per-
tinere aliud fragmentum de
iisdem in voce ἀντέρως.

Αναδύειν. εἶπερ ἔν τῷ Ἐπικύρου
βιβλία καθ' ἑξῆς καὶ τῶ ἀθέωντε
καὶ ἀσεβῶν καὶ ἐκλειθ' ἡλυμμένων σιγ-
μάτων τὴν σπερδὸν ἀναδύσει κη-
ρεθ' ὑπερ, καὶ ἐπιπλασάμενος τὴν
νηδὺν καὶ τὸ θάρακα πάντα καθ' ἑ-
δύση ταινίας. confer voces
καθ' ἑδύση, σίγμαθ', ταινία.

videtur mihi videre aliquid, quod huic fragmento affine est.

Αναπολεῖ. μόνῳ ὁ θαλάσσιῳ
σκάριῳ τὴν περὶ τὴν ἀναπολεῖ,
ἄσπερ καὶ τῷ βληχελῷ, ἀ δὴ
μηρυκάται.

πολεῖ legitur, sed ἀναπλέσαν

Ανασῶσαν. ἔτι περὶ δοκῶν τὸ τόπον
τὸ περιεξημῶν δλωῖσεαδ' αὐτὴς
ἀνασῶσαι καὶ κομισαδ' παθὲν.
ἀλλ' ἵνα ὑπερ ἂν ἐπλημελέησαν
κακία (1. κακιῶν) φθάνοντες ἐν
διδύρω τε καὶ προφανεῖ κινδύνῳ,
ἰσωθῶσι κολαθέντες. in ἰσω-
θῶσι, quod hic nullum gignit
sensum, videor mihi videre
reliquias τῶ σωφρονισθῶσι. con-
fer vocem ἐπλημελέησαν.

vo fortique facinore maculam eluant.

Ανεμάξατο. πάντα ὅσα ἔδρασαν
ἀνεμάξατο, καὶ ἔτι τῇ ἑαυτῆ κε-

*Loxias autem & Jupiter Pa-
ter decreverunt, Phalaridem bi-
ennio tardius moriturum eo no-
mine, quod nihil gravius in Cha-
rionem & Melanippum consu-
lisset. vid. lib. 2. Hist. Var.
cap. 4.*

*Si igitur Epicuri libros com-
burens cinerem impiorum & ef-
faminatorum stigmatum molli ce-
ra miscuerit, ventremque cum to-
to pectore illitum linteolis obliga-
verit &c. Videtur malagma ab
Æsculapio alicui ægroto Epicu-
reo præscriptum, his verbis
denotari. in voce καθ' ἑδύση*

*Solus marinus scarus cibum
ruminat, ut & balantium greges,
qui utique ruminant ingesta. vi-
de H. A. cap. 54. ubi non ἀνα-
πλέσαν*

*Non quod speraret, illos posse
prædictum locum recipere & oc-
cupare. quomodo? (lego enim
παθὲν; similis locutio extat in
Var. Histor. l. 13. c. 2.) sed ut
pro eo, quod ignavia ante com-
miserant, altero prælio aperto
modestiores & meliores fierent,
& simul pœnas darent. sermo
est de militibus, quibus ob
priorem ignaviam in alia pu-
gna datum in mandatis, ut no-*

*Omnium quæ perpetravit,
pœnas luit, idque suo etiam ca-
πάλῃ.*

- Φαλῆ. ἔτος Αἰλιανὸς ἐν τῷ παρὰ
 Δείων ἐναργειῶν.
- Ανῆναος. οἱ ᾗ, εὐδὲ γὰρ ἔχον ἀνήνα-
 σθαι τὸ πρόσαιγμα, ἐπ' Ἀντιγό-
 νῳ τίθενται τὴν κρείσιν, ὑπὲρ ἑ-
 τίνα χρῆ Λοκρικὴν πόλιν πέμ-
 ψειν δασμόν.
- Αἰνέγκωρ. Αἰλιανὸς παρὰ Κροί-
 σα. ὁ ᾗ ἀνῆγκωρ ἄρα φενάξας,
 καὶ ἐς τρεῖς ἐκάλεισε τὴ Σόλωνα.
- Ἀνόσιον. ὁ δὲ ἄλλα ὦν ἀνόσιον,
 τῆτο γὰρ πείθει τὸ παρὰ Θεῶν.
- Ἀνόσιος. ὁ δὲ τὰς Θεοσύλας ἀπέ-
 κληρε καὶ ἔθηκεν ἀνόσιος, τῆτο δὲ
 τὸ Ομηρικόν.
- Ἀντώνιον. Σατυρνίνον ἐπίρητον
 καὶ βδελυρὸς παρὰ Ουεσπασιανῶν
 ἐς τὴν βελήν ἐνεγράφη, Ουεσπα-
 σιανῶν σοφισμῶν γελοιοτάτα
 τῆτο. ἀξιώσει γὰρ αὐτὸν παρὰ ἐξου-
 λε κακία εἶς. ἀκερδὲς μὲν, σε-
 μνὸν δὲ ὅμως τὸδε αἶθλον. Αἰ-
 λιανὸς φησιν ἀντι ἑ τιμῆ.
- Ἀωρία. ἐπεὶ δὲ ἄωρία ἦν, ὁ μὲν
 ἐπὶ τὸ φόνον ὑπεθήγειο.
- Ἀπαντῶν. ἀνεσαύρωτο ᾗ ὁ πολιορκ-
 κῶν, καὶ ἐς τῆτο οἱ τὸ παρὰ χερμῶν,
 τῆ μὴ κατ' ὄρον ἀπαντήσαντος,
 τὸ τέλῳ ἀρμήσατο.
- Ἀπειθεῖν. οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι ἐνθα ἂν
 τοῖς ἐχθροῖς ἐνέτυχον, ἐνθα ἂν
 εἴπω καὶ ἠγωνίζοντο, εἴτε εἴεν
 ἀπειθεῖς οἱ τόποι καὶ περὶ αἵμα,
 εἴτε καὶ εὐφρεῖς εἰδέασι ὅσων ἰταῖς
 καὶ εὐήλατοι.
- πριε. Porius pro ἔτιγς legit ἔτισε
 ex præcedentibus.
- Illi vero, neque enim imperium
 detractare poterant Antigoni arbi-
 trio permittunt, quantum tribuit
 urbs Locrensium pendere debeat.
- Ælianus de Cræso. ille vero
 graviter ingemiscens alta voce ex-
 clamavit, Solonemque ter voca-
 vit.
- Ille vero, cætera quidem im-
 prius, in hoc tamen Deo obedi-
 vit.
- Ille vero sacrilegos interfecit re-
 dituque in Patriam privavit, ut
 Homerus ait.
- Antonius Saturninus, infamis
 et impurus homo à Vespasiano in
 Senatum allectus est, id quod Ve-
 spasianus ariibus ridiculis perfe-
 cit. Nam illum honore exornavit,
 hoc ipsum malitiæ indulgens. quod
 quidem sterile, præclarum ta-
 men & venerabile præmium
 fuit. inquit Ælianus. confer vo-
 cem Ἀντώνιον.
- Ille nocte intempestâ ad cædem
 incitabatur.
- Obsidens autem in crucem abius
 est, et hunc finem illi hyems alie-
 no tempore interveniens auulit.
- Romani enim ubi hostem depre-
 henderunt, decertabant, sive locus
 iniquus et asper, sive æquus a-
 priusque esset militibus, gravis ar-
 matura et equitabilis. vide ini-
 tium hujus fragmenti infra in
 voce ἐνέκρητον.

Απειπών. ὀλίγοι μὲν ἀπείπον πεμ-
φθῆναι οἱ τ' Ἰφιάμεον.

Απλώτα. Αἰλιανὸς περὶ τ' ἐν
Κάνναις τῶν Ῥωμαίων ἕτης. το-
σῆτον ἄρα αὐτοῖς ἀπλώτησε τὸ
πλοῖσμα. καὶ αὐτοῖς, μέγιστον ἦ
πάθος τῆ Λακεδαιμονίᾳ τῆτο
ἀπλώτησε. καὶ αὐτοῖς, ἔ μὲν
ἀπλώτησέν οἱ τ' ἐλπίδος.

Απώνατο. ἔ μὲν ἀπώνατο ἔδεν,
ἀλλ' ἐξέζυσε τοῖς κακοῖς θηροῖς.
οἱ μὲν, δὲ λαῖς οἱ ἴσῳι ἔ ταύταις,
φθειροῖ γε μὲν. at in voce
δὲ λαῖ legimus. φθειροῖ ἦ μάλ-
λον, ἢ ἔτω, φθειροῖ γε μὲν. ubi
Suidas pro piore variam apponit lectionem, id quod Porto non
debit extorquere τὸ N. L.

Ασκληπιάδης. ὁ δὲ ἀβλῖως νόσῳ,
περιπνύμονίαν καλεῖσιν οἱ Ασ-
κληπιαδῶν παῖδες αὐτῆθ, πιεζό-
μετρον, τ' μὲν πρῶτα ἐδεῖτο τ'
ἀνθρώπων ἰατρικῆς.

Ασέλγηα. πολὺς ἦ καὶ ἀσελγῆς τί-
κτε) ἐκεῖθι φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῷ
περὶ Ποικίλης ἀφηγήσεως, γέ-
νεσις ἦ αὐτῶ ἀλλῶνες βαθεῖς καὶ
φάραγγες, δι' ὧν ἀνέμετρον ἐκ-
τείνει λαθρότητα.

Αταλαιπυρον. εἴ τι τ' προτέρω λό-
γῳ ἔγρηθ ἦν· ἀλλ' ἐκεῖθι ἀτα-
σανίσω γραφῆ τε καὶ ἀταλαι-
πύρω τ' ἀληθείας ἀκοῆ διεσπαρ-
μήθῳ εἰς τὸ πλῆθος, ἀλάτῳ
ἀλλῶς, ὁ δὲ μοι ἀληθῆς ὦν.

Αἰαθαλία. ὁ ἦ Σεργήλιος πολ-
λὰ καὶ ἀἰαθαλὰ ἐδραστήετο
καὶ τ' Παύλε.

*Pauci quidem triumphum eis
negarunt.*

*Ælianus de clade Romanorum
ad Cannas. tanta illis accidit cla-
des. & iterum. hæc maxima fuit
calamitas, quæ Lacedæmoni ob-
venit. & iterum. non tamen illi
successit, ut speraverat.*

*Nihil tamen inde lucratus est,
sed vivus efferverit malis bestiolis,
quas quidam vermes, alii non
illos quidem, pediculos tamen ad
minimum fuisse tradunt.*

*Ille vero morbo, medicorum
filii vocant περιπνύμονίαν pul-
monis inflammationem, pressus,
primum quidem humanam ad-
vocabat medicinam.*

*Magnus vero ibi vehemensque
nascitur, inquit Ælianus in de
Varia Narratione. Sunt autem,
ubi gignitur, profunda convalles
& cavernæ, per quas devolutus
longissimè evagatur.*

*Si quid sani prior habuit hi-
storia: illa equidem inexplorata
scriptione τ' rudi veritatis audi-
tu in vulgus disseminata, temerè
dimanavit: hæc autem mea veri-
tati affinis &c.*

*Servilius autem contra Paulum
multa proterve τ' temerariè ja-
ctabas.*

Ατεγκλιθ. οἰκλόν γε μὴ κὴ δάκρυα ἐμβαλῆσα, ὡς κὴ πάντας τὰς ἀτέγκλις τε κὴ ἀτεράμοντας τέγγα. Ἰὰ μὲν πρῶτα ἐτέρω ἐπειρῶντο αὐτὸν πρᾶναι κὴ ἀντέχειν τ' ὄρεϊς, βιαίως δὲ κὴ ἀτέγκλις Διὰ κειμήρις, τῶν μὲν ἀπὸρρήτων, κὴ ἂ μὴ ἰδεῖν λαόν ἰῶ, τέτων σὺν ἐκοινῶνεν οἱ, τῶν δὲ πρῶτων κὴ ἐξ ἂν ἔτε τοῖς θεοσαμῆροις ἔτε τοῖς δεξασί ἐμελλέτι ἀπαντήσοιθ θεινόν, παρείχον οἱ βλέπειν ταῦτα.

Ατέλεςθ. Μυσθηρῶν τελεμῶν τοῖν θεοῖν, ἀτέλετος μὲν ἀνδρωθθ, ἀνόσιθ δὲ σὺν ἐβελήθη μυθηθῆναι κὴ τὰς νόμους, ἀλλὰ δεῖναι δίκας πολυπραγμοσύνης, δυσυχῆς νοσήματος χάριν. κὴ ἐπὶ τινθ ἀνελθῶν λίθθ ἐώρα Ἰὰ γινόμενα. ἐκ γὰρ τοῖς λίθθ καλῶν λιοθε κὴ βιαιά τῇ πληγῇ ὤρεπείων, ἀπέθανεν.

Ατεράμων. vide in Μελίθθ.

Ατιμάζω. ταῦτά τοι οἱ Διόσκυροι σὺν ἠτίμασάνοι φανῆναι πάλιν.

Ατιμώρηθ. ἔ μὴ ἀτιμώρητος ἐγχετε μείναι τὰς παῖδας τὰς ἀλοηθέντας. ἐτεραλκῆς γ' ἠ νίκη γλυκομένη, τῶν πλοσίου ἰῶ.

Ατρέπτας. ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἀτρέπτας τε καὶ παναληθῶς παρθεωίζεσα.

Ατυφία. οἱ δὲ εἰδωλαίως ἐσαμῆροι ἀνδρῶν δαρυφῶρων ἀγοντες τῶν ἱεραργίαν ἤκον ἀτυφῶταθ ἐκείνοι, Αἰλιανός φησι.

Commiserationem equidem et lachrymas expressit omnibus, etiam rigidis et illicis illis. primo quidem sacerdotes conabantur placare ipsum et a proposito abstinere. Sed cum vim spiraret, immitusque in sententia maneret, arcana quidem sacra, et quae videre nefas erat, non ostendunt, sed prima initiatorum, ex quibus nec videntibus nec monstrantibus mali aliquid nasci poterat, ipse dabant inspicienda.

Cum initia Cereris et Proserpinae celebrarentur, homo quidam nec initiatus, nec pius initia non suscipere ex lege sacra, sed potius poenas dare curiasticis, morbi infelicissimi, voluit. Nam lapidem quendam conscendens spectabat, quid gereretur, a quo de lapsus vehementiori casu est elapsus.

Propiterea Castor et Pollux non pigri sunt illi denuo apparere.

Non tamen vindicta defuit pueris verberatis. Victoria enim se inclinans in alteram partem, propinquorum erat.

De futuris recte pariter et per omnia vera vaticinata.

Illi vero pacis habitu induti absque satellitibus venerunt, simplicissimeque et sine omni pompa victimas adduxerunt, Aelianus inquit.

Αὐτοχρίδιον. Ρωμαῖοι ἦ ἔτε δὲ περαγίαν παρρησιον, ἕτε νίνω τελεθεῖσαν, ἧς ὁ ἄρχων μὴ ἐκοινώθησεν, ἢ παύσασθαι, ἵνα μὴ αὐτοχρηδιάσωσιν ἐν ταῖς πράξεσιν οἱ ὑπήκοοι.

Αὐτόχρημα. αὐτόχρημα πηδῶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, τὴν ναῦν Ἀσδρῦβα φούρην ἐπὶ γορδῶν, τὰς χεῖρας ἐπιβαλὼν εἶχετο ἐρρωμῶως τὸ πρῦμνος ὁ Κλάτιος.

Αφῖγμα. ὁ ἦ ὄναρ εἶδε τὸς ἐφθαλμὸς ἐξορύττασθαι, καὶ λῶτιβόλει δεόμενος τὴν πῆρσιν τὸ ὄψευς, λέγων, ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὑστερον, εἰδὲ ἐφθύσατο. ἀνηρέτη γὰρ μετὰ τὸσάυτας ἡμέρας. ita constituendum putavi hunc locum.

Αφροδίσιον. ὁ ἦ δὴ ἔλαθε τὴν λόγων (1. τὸ λόγον) φιλολίμως τε καὶ συνῶν Ἀφροδίτη εἰ μάλιστ' ἀειτῆ.

Romani non amabant res prosperere gestas contra ius fasque, aut victoriam sine ducis praesentia; ne subacti in rebus gerendis perfuntorie suoque arbitrio versarentur.

• Limites planè excedens, navem Asdrubalis fugam parantem, manu proræ injecta, firmiter atinuit Collatius.

Ille vero per somnium oculos sibi effodi vidit, supplexque oculorum jacturam deprecabatur, dicens, biduo tardior adveniam, nec sefellit. nam post eundem dies interfectus est.

Ille vero oratione rem persecutus est majore cum studio quam Venere.

B.

Βαθύτατα. αἰθέρας γὰρ ἕσης καὶ πανηλίου ἡμέρας, ἀφνω καὶ ἀδοκῆτως νέφη συνδραμεῖν, οἷα δὴ πρὸς βαθύτατα, καὶ καθάρρηξαι πάμπολυν ὑετόν.

Βδελυρός. καὶ ἦγε πασῶν βδελυρωτέρα καὶ τὸ παναγέστατον παρθεναῖον τὸ εὐαλίης ἐπέπλησε κακῶν.

vir libidini. mirum ni alludatur ad Historiam, quam in Demetrio Plutarchus habet de metreticalis in Parthenona à Demetrio introductis.

Βελυτός. ὁ ἦ, ἐμοὶ δοκεῖν, ὄρμη τῆν ὡρῶν τὸ Ἀσκληπιεῖ ἐς τὸ δεσπότην ἀσκολικῶν ἐρχεσθαι, καὶ ἐς ὧς ἐπιθάλας τὸ ποδῶν πρῆτλη τὸ λελωθῆμῶν καὶ κυλλόν, ὡσπερ

Cum enim serenum & sidum toto die caelum fuisset, subito & praeter omnem expectationem spississimas coivisse nubes densumque imbrem demisisse.

Et illa una omnium impurissima etiam sanctissimum Minervae Virginis templum, quod παρθεναῖον dicitur Athenis, suis imple-

Ille vero (gallus gallinaceus,) ut mihi videtur, instinctu Aesculapii altero claudicans pede ad Dominum venit, & alteri instans porrigebat muilum alte-

ἐν μαρτυρέμεν καὶ ἐμφαίνων
οἷα ἐπεπόνθει, καὶ ὕμνει τὴν Σωτήρα
ἢ περὶ ἐν ἑδενε φωνῆ, καὶ ἑδῆτο
ἀρλίπεν θείνα ἑαυτὸν. καὶ ὄρθριον
ἀδομήει τὴν Παιάν καὶ τὰ Ἀσκλη-
πιά, ἐαυτὸν δὲ φαίνει τὴν χοροδ-
τῶν ἑνα. καὶ (ἐν) ἄξει εἰς, ὡς περ
ἐν παρά τινος λαβὼν χοροδέκλει
τὴν εἰσιν, ὡς οἷός τε ἦν, συνά-
δειν ἐπέφρατα, τὰ ὄρνιθῶν μέλει,
συνῶδόν τι καὶ συμμελῆς ἀνα-
μέλπων. καὶ ὁ μὲν ἔδρασε τὸ
πρωτοχρόνιον, ὃ ἦ ὄρνιθι πρὸ βελυ-
τῶν ἀμφοῖν βαδίζων, καὶ τὰ
πίπτου γε κρέων, καὶ βαίνων μα-
κρά, καὶ αἰρων τὴν τράχηλον, καὶ
τὴν λόφον ἐπισείων, οἷον ὄπλιτις
γαῦρος, τὴν εἰς ἄλλογα πρῶ-
μήθειαν ἐπεδείκνυτο. Porcius
reddit ἀμφοῖν βαδίζειν, ad
utrumque vadens, significans

rum claudumque, quasi ostendens
et professus, quae passus esset. lau-
dabatque servatorem qua valebat
voce, rogabatque, ut pedem sibi
restituere in integrum. Et cum
mane Pæan caneretur Æsculapio,
adjungit se choro cantantium et
loco suo, quasi à præcentore sibi
assignatus esset, consistens, quan-
tum poterat, accinere conabatur,
cantu avibus solenni aliquid satis
concinne et consonum resonans. Et
ille quidem (Dominus) imperata
fecit, avis autem vel gallus galli-
naceus ante vesperam utroque pe-
de ambulans et alas concutiens,
et gressu incedens militari, cri-
stamque quatens ut solet miles
in armis et alacrior, providen-
tiam erga ratione carentia se exse-
rentem declarabat. hæc dicta de

gallo gallinaceo, qui pedibus debilis à domino, cui in deliciis e-
rat, Serapidi vel Æsculapio oblatus est, ut ægro medicinam fa-
ceret. Quo facto ipsa avis pristino vigore læta variis modis gesti-
re cœpit atque adeo sotra Æsculapio se debere professæ est. Si
conferatur H. A. lib. XI. cap. XXXI. ubi de equo à Serapide cu-
rato sermo est, non levis illustratio accedet argumento. nec du-
bito, quin fragmentum sit è libro Æliani, quem scripserat τὸ
θεῖον ἐναργεῶν. hæc ex Suida è vocibus ἑδενε, κυλῆ πῆρα,
συνῶδα, ἀσκαλιάζων, βελυτός collegi. hæc facere videtur, quod
extat in voce ἀλεκατρώνα: ibi enim narratur, Dominum galli
gallinacei *Aspendium* & ipsum gallum *Tanagraem* pugnacemque
fuisse. quem sanatum dominus Æsculapio consecravit, quasi ser-
vum & ministrum Dei.

Βύβλον. πάπυρον. Αἰλιανός. ὃ ἦ
Απόλλων κελεύει, δὲ πρὸ δὲ τῶν
Νικάνορι φάσκελλον βύβλας τε-
τρακοσίων χρυσῶν. εἰάν ἢ μὴ ἐβέλῃ

Ælianus. Apollo vero man-
dat Nicanori fasciculum pa-
pyri quadringentis vendat au-
reis. quod si recusaret, precium

αἰεὶ ὡσεπιλιμαῖν κὴ ἐπαιτεῖν ἔ
 χρευσις ὡσεστιδένω, ἕως ἂν
 ἀπὸ πάντων δῶ, ὅσον ἂν αἰτηθεῖς
 τύχη τῇ ἐπὶ πάσαις φωνῇ, κὴ
 τίφωρον ἐργάσασα, κὴ βεξάνω
 πῶ τ' Μαρίης λίμνης ὕδατι,
 ἐπιπλάσασα τῆς ὀφθαλμῆς.

Βρογχίδια. οἱ ἐν Διδύμοις Μιλη-
 σίας οἰκῶντες, Ἐρέξη χαερζόρμου
 τ' νεῶν ἔπιχωρεῖς Ἀπόλλωνος
 τῆς βαρβάρους ὡσεῦδοσαν, κὴ
 ἐσυλήθη τῶ ἀναθήματι πάμ-
 πλειστα ὄντω, δεδιότες ἔν οι ὡσε-
 δῶ πλὴν ἐκ τ' νόμου κὴ τ' ἐν ἀπὸ
 τιμωρίαν, ὁ δὲ Ἐρέξ μισθὸν
 λαθεῖν τ' κακίτης ἐκείνης ὡσε-
 δοσίας μελοικιοδῆνα ἐν χώρῃ
 φινι Ἀσιανῇ, ὁ δὲ κείθε, κὴ
 ἐνθ' ἂν εἶχε κακῶς κὴ ἀσεβῶς
 ἔδοκεν αὐτοῖς οἰκεῖν, εὐθεν ὅσπ
 ἔμελλον ἐπιβήσεσθ' τ' ἐκείθε
 ἀλλ' ἐξω ἔδεις ἐσεσθ' ἔ κείθη
 φῶτ' αὐτῆς τε κὴ τὸ ἐκείνων
 γένθ, κατὰ λαχόντες τ' χῶρον,
 ἐν οἰονοῖς ἔδοκεν κρησοῖς πάλιν
 ἐγείρεσι, κὴ τίθεν' Βρογχίδιας
 ἄνομα αὐτῇ, κὴ ἄνολο μὴ μόνως
 ἀποδράνα Μιλησίους, ἀλλὰ κὴ
 πλὴν δίκλῳ αὐτῶ ἔ μὴν ἐκά-
 θεδέν η' ἔ Θεῶ πρόνοια. Ἀλέ-
 ξανδρ' ἔ, ὅτε τ' Δαρείου νική-
 σασ, τ' Περσῶν ἀρχῆς ἐγκρατῆς
 ἐγῆλο, ἀκῆσας τῶ τλημθένω,
 κὴ μισήσας αὐτῶν πλὴν ἔ γῆρας
 ἀλδοχλῶ, ἀπέκτινε πάντας,
 κακῆς εἶνα κελῶν τῆς τ' κακῶν
 ἐκγόνως, κὴ πλὴν ψυδῶνυμον
 πάλιν κατῆκαψε κὴ ἠφάνισε.

magis magisque augetur, & plus
 argenti peteret, donec victus da-
 ret tandem quanti ultimo indica-
 verat, & in cineres redigere &
 paludis Mariæ aqua madefacere
 & oculis imponere malagma. in
 voce φακέδη.

Qui in Didymis Milesiorum
 habitabant, Xerxi gratificantur,
 templo Apollinis, quod eo loci e-
 rat, Barbaris prodito, ex quo
 multa donaria ex auro & argen-
 to per sacrilegium ablata. Prodi-
 tores itaque leges civiumque suo-
 rum ulionem veriti, hanc pessimæ
 prodicionis mercedem à Xerxe pe-
 tunt, ut in Asiam transportentur
 ibique confideant. Ille annuit &
 pro sacrilegiis dedit sedes inhabi-
 tandas, unde nunquam in Græ-
 ciam redituri essent, sed à terro-
 re, qui ipsos ipsorumque familias
 invaserat, immunes degerent. Lo-
 co itaque assignato urbem malis
 utique avibus condunt, Branchi-
 das scilicet, & jam non Mile-
 sios tantum, sed ipsam Nemesin
 se effugisse putabant. Verum Dei
 oculus hic quoque vigilavit. A-
 lexander enim, devicto Dario,
 Persarum potitus imperio, & in-
 audiens perpetratum facinus, o-
 dio posteros gladioque prosequutus
 est ad internecionem usque, existi-
 mantique, mali corvi, malum o-
 vum. & spuriam urbem solo equa-
 vit everitque. res ipsa & stylus
 clamant, Æliani esse hæc omnia.

F.

Γένεσις. ἔνθεν οἱ καὶ τὸ ἀρρώστημα
 ἡ τὴν γένεσιν λαβόν.

Γοργών. καὶ ἐνέκειντο τὴν ἐξ αὐτῆς
 ἀποφύροντες, καὶ ἀποσιόντες, ὡς
 εἶπεν, Γοργόνα κατεσίγασαν
 ἀλλ' ὡς πρόλαλον ὄντα καὶ ἴλαρον.

Unde ipsius originem habet e-
 gritudo.

Et instabant, suam ipsius pro-
 ducenies & intenciantes, ut ita
 loquar, Gorgonem, ne sic quidem
 garrulo & impudenti (Diopithi)
 silentium imposuerunt. Mendum

agnoscerem in ἀποσιόντες cum Æmil. Porto mutaremque in ἀπο-
 σείοντες, malletemque in sequentibus turbata ita constituere, ἀλλ'
 ἔδ' ὡς κατεσίγασαν &c. Sermo est, inquit Suidas Æliani verbis
 de Diopithe Atheniensi, ὃς νόμον εἰσάγει τὸ δὸς ἔσπεως ἐν Περαιεῖ
 μέναινα, τῆτον τεθνήσκα. ἔτ' ἔν ὠψίοθη ποτὲ ἄκων καὶ κατέμεινεν
 ἐν τῇ Περαιεῖ, καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ εἰς δίκην ὑπάγουσι. Qui legem tu-
 lerat, ut cini in Pyrao pernoctare capitale esset. sed cum ipse aliquan-
 do inuitus opprimente vespera in Pyrao noctem mansisset, inimici lege
 sua eum capitis accusarunt. vide Suid. in Διοσιπέθης & ὠψίοθη, ubi
 videas hanc historiam καὶ ῥητὸν deberi libro Æliani περὶ Θεῶν ἐναρ-
 γειῶν. confer & V. H. lib. 13. cap. 24.

Γύννις. ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πά-
 τρα; κακὴν σοφίαν μελιῶν, καὶ
 τῆς ἀθέου Ἐπικύρου λόγους καὶ
 γύννιδας ἐπασκῶν, καὶ τὸ ἠδου-
 νῆς, ἡ ἐκεῖν' ὕμνει ὁ χλάνης
 τε καὶ γύννις, καὶ ἀγαθῆς, καὶ
 οἶον ἐν δεισμῷ τινὶ ἀφύκτω πε-
 δηθεῖς.
 in Epicurum jactis Ælianus nobis sistitur. confer vocem χλάνη-
 να.

Quis ille effeminatus? quæ pa-
 tria? male sapientia studens &
 Epicurei atheam & mollem phi-
 losophiam exercens & ex volupta-
 te, quam semivir ille & mollicu-
 lus celebrabat ludibus, fasci-
 natus & vinculo quodam inextri-
 cabili constrictus &c. ex dictis

Δ.

Δεκάλεαθ. πολλὰς διέφθειρε Νο-
 μάδων, δεκάσας εἰς ἀποδοσίαν.

Multos ex Numidis pecunia
 corruptos ad proditiionem sollicita-
 vit.

Δουθέντα. αἵματι τε δεισμοῦμοι οἱ
 τῶν δαματιῶν καὶ ἐκ τῶν
 δαπέδων ἀνέβρου λύθρον, καὶ πάν-
 τιν ὡς ἀφανοῖας ἐξέπλητῆν.

Et sanguine irrigati parietes
 cubiculorum, & ex pavimentis
 cruor ebullit & omnium membra
 percussit.

Διαρκῶς. ὁ δὲ, ἔ γδ' ἐληλύθει
τὰ ἔνδον, ὑπὲρ ἤδετο, καὶ τὴν ἐλ-
πίδα ὑπὲρ ἰῶν παρόντων ἐλάμ-
βανεν εἰς τὸ κρεῖττον, καὶ ἔτι
μᾶλλον τῇ πολιτικῇ Διάρκῶς
ἐνεκαζήτερι.

Διὰ φρονιδῶ ἦν αὐτῶ. ὁ δὲ
θεὸς λέγει, ἐκείνης μὴ πολυ-
πραγμονεῖν. αὐτῶ γδ' εἶναυ Διὰ
φρονιδῶ.

Διέρριψεν. διέρριπεν τίνω ὑπὲρ τῶ ἀν-
θρώπου κλέσσοδοσάταλον.

Διονύσιος τέννομα, ἔμπορος τὸ
ἐπιτηδύμα, δολιχεύσας πολλί-
κας πολλὰς πλῆς τῶ κέρους ὑπο-
θήσασθαι, καὶ πορρωτέρω τῶ
Μαιώτιδος ἐκκεφίσας, περὶ
Σαλαμίνας πλῆστον εὐμᾶλα ἀδρῶν,
καὶ ἀνεῖται κόρην Κολχίδα, ἣν
ἐλήσαντο Μάχλυες, ἔθνη τῶν
ἐκεῖ Βαρθάρων. (ἔθνη) Διο-
γηνῆς εἶχεν ἐρῶντα παῖδα, καὶ
πικρὸς ἂν πατήρ, ἐσυνεγίνωσκε
νέκ ραθυμίαν, ἀλλὰ ἀνείργων
αὐτὸν καὶ ἀνασέλων τῶ πόθου
μᾶλλον οἱ τὸ πάθος παρᾶζωμε,
καὶ ἦν τῶ κακῶ δεινὴ ἐπίτασις.
ἔξεβριπιζέτο γδ' ὁ ἔρωτος, ἐμποδῶν
ἐσαμῶς τῶ Διογηνῆς, καὶ ἐς τὴν
παρῆσαν νόσον μᾶλλον ἐξήπλιτο
ὁ γέσσο. ἦκεν ἔν εἰς Δελφούς, ὡς
ἐώρε φιλόηκου ὄν τὸ κακὸν, καὶ
δυσαναχελῶν τε ἄμω καὶ περικαλλ-
γῶν, ἐρωτᾷ εἰ οἱ πέπωται νοσῶν
ποτε ὁ παῖς, ὁ ἦ ὡς εἶδεν ἔ πάνυ
φρενήρη γέροντα, εἰδὲ ἐρωτικῶς

Ille vero, non enim illum la-
tuerat quod in urbe acciderat, me-
liora omnia in praesens sperabat,
et magis magisque strenuè insta-
bat obsidioni. pro ellythi, quod
Porius reddit, solutus erat ani-
mus, legi ellythi.

Deus autem respondit ne ipse
trepidant. sibi enim rem totam cu-
ra futuram esse. Apollinis verba
esse videntur, sua se virtute de-
fensuri contra Brenni insultus.

Dimanabat igitur de homine
gloria splendidissima.

Quidam Diogenes nomine, mer-
cator vitæ genere, lucro instigan-
te sepius maria emensus, et ul-
tra Maotidem nave proventus, in-
gentes coacervat divitias, emitque
puellam Colchicam, quam Mach-
lyes, Barbara gens ejus loci, rap-
uerant. illi filius erat amore ca-
pivus, cum vero ipse acerbus esset
pater, juvenis invidia vel amoris
veniam negavit. Verum coercen-
do filium et ab amore dehortan-
do magis magisque morbum ita
irritavit, ut malum valde ingra-
vesceret. Amor enim Diogenis in-
tercessione quasi flabello incende-
batur, et praesenti morbo juvenis
vehementius flagrabat. Diogenes
cognito, sibi rem esse cum malo per-
tinaci, Delphos proficiscitur, et
doloris indignationisque plenus in-
terrogat oraculum, an filius suus
aliquando morbum sit depositu-
rus? Deus autem, videns hominem

συγγνώ-

συγγνώμονα ἀνάγκαις, λέγει *mentis non plane compotem, nec
amatoris aliquid dantem necessi-
tatis, hæc respondet:*

Λήξει παῖς σὸς ἔρωτῳ, ὅταν κέφη νεότητι
Κύπεριδῳ ἱμερόεντι καὶ ἀφλεχθῆ Φρένας οἴσω.

Οργῶ ἐν πρήνον ἀμειδία, μηδ' ἐπιλείνεν
Κωλύων. πρῶσσεῖς γὰρ ἐναντία σοῖσι λογισμοῖς.

Ἦν δ' ἐφ' ἡσυχίῳ ἔλθῃς, λήθῃω (αἶχος ἔξεις
Φίλτρων, κ' νήψας αἰχρῶς καὶ παύσει) ὄρμης.

*Desinet filius tuus amare, cum levi juventute
Amoris amabili conflagraverit animus astro.*

Iram igitur tempera tristem, neque auge:

Prohibendo enim tuis ipse contra ibis cogitationibus.

Si vero mitior fueris, celeriter obliviscetur

Amorum ἔσ' εὐφραίνων τὴν τὴν ἐπιθυμίαν.

ἀκέσας τοίνυν ὁ Διογῆνης ταῦ-
τα, τὸ μὲν θυμὸν κατέσβεσεν.
ἐλπίδος ἢ ὑπεπλήθη χρηστῆς,
ἔχων τ' ἔσ' παιδὸς σωφροσύνης
ἐγρηγόρας ἀξιοχρεως, κ' ἐν ταυτῶ
βελτίων ἐγγύεσσι ὁ πατὴρ ἡμε-
ρωθεῖς τε κ' προὔνθεῖς τ' ἀπό-
πον. τῆτό τοι κ' ὁ τραγικός
Αἰμων ὁ ἔσ' Σοφοκλῆς ἀπιδεί-
ξατο τ' Ἀντιγόνης ἔρωτῶ, κ' πικρῶ
ζυγομαχῶν πατρὶ τῶ Κρέοντι,
κ' γάρ τοι κ' ἐκείνος ὁμοίως ἐλα-
νόμην, ἔειπε πρὸς τὸ ἔρωτῶ κ'
τὸ πάτερ τιλὼ νότον διελύσατο.

Διόσκουροι. κ' μέντοι κ' Διοσκύρων
ἡ ἀγάλαματῶ εἶδος, νεανία με-
γάλοι, γυμνοὶ ὡς παρειαὶ
ἐκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος, κ'
κλαμύδας ἔχοντες ἐπὶ τῶ ὤμων
ἐφυμνήων ἐκατέρω (ἰ. ἐφη-
μῶνας ἐκατέρω) κ' ξίφη ἔφερον
τῶ κλαμύδων ἡστημῶνα, κ' λόγ-
χας εἶχον παρῆστας, ἐν αἷς
ἔρεῖδοντο, ὁ μὲν κ' δεξιῶν, ὁ ἢ
κ' λατῶν.

*His auditis Diogenes iram com-
pressit, ἔσ' bonam spem de filij
modestia concepit, idoneis hujus
rei sponsoribus fretus, eademque
opera pater quoque melior evasit,
mores induendo mitiores ἔσ' lenio-
res. Idem in tragædia Sophoclis
Hæmon demonstravit, qui Anti-
gonis amore flagrans cum duro
parente, Creonte scilicet, conflicta-
tus est. Nam ille simili modo ve-
xatus gladio se ab amore ἔσ' pa-
rente asseruit*

*Stabant etiam Castoris ἔσ' Pol-
lucis gemina simulachra, juvenes
scilicet ingentis stature, nec dum
ambo genarum vestiti lanugine,
similes faciem, chlamydasque ge-
stantes fibulis super utriusque
humeris revinctas. ex chlamydi-
bus gladios suspenderant, hastis-
que dextra alter, alter sinistra in-
nitebantur.*

Δολιχεύουσι. vide Διονύσιος.

Δόλων. ἔτω καλεῖται ὁ ᾧ δὲ τοῖς
Κυζικλινοῖς τῶν Ἀρτεμιν θρα-
πεύαν γυναικείας θίασος, ὡς
Φησιν Αἰλιανός.

Δῶς. Αἰλιανὸς ποικίλη ἰσορῶσα
πρὸς τῶν Ῥωμαίων γυναικῶν αἰ-
δεξάμεθα ᾧ δὲ Πύρρος ἔδωκε
ρα, ἔφασαν, ἰδεῖν μὲν αὐταῖς
πρέπην καὶ ἀξία εἶναι ἔπεμψαν-
τῶ Πύρρος, ἀνόσιον ἢ αὐταῖς
εἶναι φορεῖν.

E.

Εθέλυστο. ἔ μὲν ἐθέλυστο ὁ ὕπα-
τῶ, τοῖς ὑπηρέταις σὺν ὀργῇ
βελμύειν.

Εκ κατὰ λόγῳ. τῶν γὰρ τοι πλη-
θῶν καὶ τῆς ἐκ κατὰ λόγῳ ἐῶ-
νῶν. Αἰλιανὸς Φησι. vide &
voceni κατὰ λόγῳ.

Εκδικον. τεύλομη μὲν αὐτῶ τὸ
ἐκδικον ἐκείνο καὶ παράνομον
ἔργον.

Εκπαθείς ἐκπαθῆ ἢ γεγονότα καὶ
πρὸς τὰς ἀκραρποσίας, ὡς καὶ
μεθ' ἡμέραν πλεονάκις μεθύον-
τος, (τὰ), κατὰ φανῆ γλυκάδ
τοῖς φίλοις.

Εκπλεα. ἐθῆτας δὲ καὶ ἐπιτή-
δεια ἐκπλεα παρέχεν. καὶ αὖθις
Αἰλιανός. οἱ ἢ κατὰ φαντες εἰς
αὐτῶ καὶ φιλοφροσύνης ἐκπλέας
ἀπολαύσοντες.

Εκφυλῶ. ἐκάτερον δὲ ἀρπα-
γῆς τῶν πόλεων ποιήσασθαι ἐμαί-
νοντο. πόλεμον ἔν ἐκφυλῶ
ἐγγύς καὶ ἐνακμάζει καὶ μά-
λα ἀδόκιμον, ὅσῳ ἔχον ἔτε
γλυκαῖαν, ἔτε δὲ πρεπῆ τῶν ὑπό-
θεσιν.

*Ita appellatur mulierum thia-
sus apud Cyzicum Dianam per-
colens.*

*Ælianus Varia Historia de Ro-
manis matronis, quæ dona à Pyr-
rho accipientes, aixerunt, fas qui-
dem esse illis inspicere, nec Pyrrho,
qui miserat, indigna videri : ne-
fas autem sibi esse, eadem gestare.
confer P. Victorium lib. XXII,
cap. XII.*

*Nihil tamen Consul moveba-
tur, licetoribus iratus ἔ διρα
minitians.*

*Nam multitudinem ἔ illos ἐ
catalogo i. e. ordinarium ἔ ex ci-
vibus lectum militem mitto jam,
inquit Ælianus.*

*Ausus quidem ille est nefa-
rium illud ἔ iniquum facinus.*

*Vino etiam nimis addictum a-
deo, ut ἔ de die videretur amicis
mero gravis.*

*Vestes vero ἔ necessaria abun-
de suppeditavit. & iterum Æ-
lianus, illi in eum (portum)
appellentes ἔ cum humanitate
omni excepti.*

*Viroque puellam rapere aggresso,
bellum oritur insolens incre-
buitque præter expectationem, cum
causa idonea vel speciosior nulla
suppeteret.*

Ελλην. εἶδος Πολύποδος, ἣτις ἔχει μίαν κοτυληδόνα, καὶ ἔστιν ἐπὶ ἄπυς.

Ελευδορθε. ὁ δὲ Κλέανδρος ἐλοιδορήσει τὸ ὑπάλον τὸ ἐν Αἰγύπτῳ ἀρχῆς κοιμωδῶς, καὶ παρὰ φύσει αὐτὸν τὸ ἀρχῆς, ἔθεν ἀδικήματα.

Εμμελαῖς. οἱ δὲ ὁμολογίας ἐμμελαῖς ποιησάμενοι πρὸς τὰς Ἀρκάδας, τὰς ἀρχηγόνας ἐκόμισαν. vid. Suid. in ὁμολογία.

Εμπλαστέριον. τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἐμπλαστέριον, ἀπέσφατῆν αὐτὸς ὡς πολεμίας.

Ενώειν. videantur ιερογραμματεῖς & Ἰαχίμ, & Σείριος, unde suppleri & connecti potest locus hunc in modum. *Ενώειν* (I. Σινύης) Αἰγυπτίων βασιλέως δικαιοῦ πάντων ἐπεταί δὲ τῷ τρώῳ δὲ ἀνδρὸς τέττε ἄλλα μὲν ἐκ Θεῶ ἀγαθὰ, καὶ μέντοι καὶ ιερογραμματεῖα ἀδύσιν οἱ Αἰγύπτιοι λόγοι κατ' αὐτὸν γινέσθαι, Θεοφιλή τε καὶ ἐς πολλὰ λυσίελη, ὄνομα αὐτῷ Ἰαχίμ, παρὰ φύσει καὶ ἐπακοιδῶν ἀντίπαλα καὶ ἐν ταῖς οὐδύαις καὶ νόσοις σοφιστῶν ἄκρον, ὃς λοιμῶν ἐπιδημίας ἐσθίσει, καὶ τῶν ἀμφὶ τὸ κῆρ τὸ σείριον πρωτίστῳ ἐπιτολῶν καὶ ὀρμῶν τῶν ἔμπυρον ἠμέρωσε δὲ ἀστέρων, διὸ καὶ πολυτελῶς ἐτίθη. καὶ εἴποτε δημοσία νόσος ἐπεπόλωσεν, ἐπὶ τὸ σηκὸν τῶν Φοιτῶντες οἱ ιερογραμματεῖς, καὶ τὰς δεύσας ιερογραμίας ἐπιτελεῖντες ἐκ τῶν

Species Polypodis quæ unum habet acetabulum & septem pedes.

Cleander autem Consulem ob Ægypti administrationem Comico more convitiis procidit, & nihil tale meritum imperio exiit. vide Dionem in Commodo.

Illi vero pactis prudenter iniis cum Arcadibus, captivos receperunt.

Amicis suisque militibus concurrentes pro hostibus interfecerunt.

Sinues Rex Ægyptiorum admodum justus fuit, cujus mores à Deo tum alia bona comitata sunt, tum etiam illud, quod, ut Ægyptia canit historia, illius tempore sacer scriba natus sit Deo charus, & ad multa utilis, Iachim nomine, amuletorumque & incantationum tam in doloribus quam in morbis summus artifex, qui pestem ingruentem exstinxit, & primum Cunicula exortum aestuosumque sideris influxum placavit. ideoque magnifico funere moriens elatus est. & si quando morbus epidemicus invalesceret, sacri scribæ ejus sanum advenientes, peractis ritibus sacris, ex ara ignem accendunt, rogisque passim per urbem excitatis, aëris fetorem & exitialem morbi vim consumunt & attenuant, atque hæc

βαμῆ πῦρ ἐναύοντες, κὶ ἐξά-
πυρῆς πυρῆς κ' ἰ πόλιν, κὶ τῆ
θυσώδες ἀέρος τὴν φθορασιὸν
ἐκένωλον νόσον μαραινοῦτες κὶ λωπυῶντες, τῆτο δ' ἰ τὸ καινότετον,
τὴν νόσον ἔσβεσαν τῶ πύρῃ.

Εναύομαζα. καὶ τινα ἐξ αὐτῆ δι-
δασκαλίαν ἐναυσάμμοι, καὶ τα
ἐμιμήσαντο ἐς τὸ εὖ κὶ κελῶς,
Αἰλιανὸς Φησι.

Ενέκρουον. Ρωμαῖοι πολεμοῦντες
ἐδέξατο τόπον, ἔτε ἐνέκρουαν, ἔτε
ἀπέκρουον, ἀλλ' ἐνθα ἔτυχον
ἠγωνίζοντο.

Εννιος. Ρωμαῖος ποιητὴς, ὃν Αἰ-
λιανὸς ἐπαινεῖν ἄξιον φησί. Σκι-
πίωνα ἠδ' ἄσων κὶ ἐπὶ μέγα ἐξῆ-
ρα τ' ἄνδρα βελόμμο, φησι,
μόνον ἀνὸμῆρον ἐπαξίως ἐπαινῆς
εἶπῃν Σκιπίωνος. Δῆλον ἰ ὡς
ἐτεθήπῃ τῆ ποιῆσῃ τὴν μεγα-
λόνοιαν, κὶ τ' μέτῃ τὸ μεγα-
λείην κὶ ἀξιάγασον κὶ ὡς ἐπαινέ-
σαι δεινὸς Ὀμηρὸς ἐστὶ κὶ κλέ-
μμο ἀνδρῶν πυργῶσαι τε κὶ ἀρα, ἐξ
ἂν ἐπῆνησε τ' Ἀχιλλέα, κελῶς
ἠπίταλο ὁ ποιητὴς ὁ Μεσά-
πιος.

Εξαμβλίσκειν. κὶ τὴν τῶν τετρα-
πόδων ἀγγέλλω ἐξαμβλίσκειν
ἔφασαν.

Εξάνη. θυγάτηρ ἰ, ἠπερ λῶ τ'
ἐκείνη μηχανῶν κὶ ἐπιβελῶν
ἀμοθῆς, ἐξάνης γινέται τῆ κα-
κῆ.

Εξεκύκλῃσαν. ἐπεὶ ἰ εἰς τὸ θεά-
τρον ἐξεκύκλῃσαν αὐτὸν, ἐπι-
λυγασάμμο τὴν κεφαλὴν ἦν
τὸ ἄσων. τὸ ἄσων pro κ'
τ. α. vcl τὴν ἄσων.

nona plane via montium ignis ha-
necicio exstinguunt.

Et quosdam doctrinae quasi
igniculos ab eo accendentes, dein-
ceps eos melius imitatione excolue-
runt.

Romani bellum gerentes nec
elexerunt loca, nec rejecerunt, sed
ubi ubi fors illos deprehenderat,
pugnabant.

Romanus Poëta, quem laude
dignum Ælianus ait. Cum enim
Scipionem deprædicare, virumque
in cælum laudibus ferre vellet,
solum, inquit, Homerum cum
laude Scipionis paria facere. Pa-
tet inde, quod Poëta suspexerit
magnitudinem animi, carminis-
que majestatem veneratione dignif-
simam, Homerumque optimum
laudis præconem, tubamque viro-
rum gloriam ebuccinantem, ex iis,
quæ de Achille cecinit, Messapius
ille Poëta probe noverat.

Et ipsum quadrupedum gre-
gem abortire ajebant.

Filia autem, quæ machinarum
ejus insidiarumque conscia non
fuerat, à mali labe intacta man-
sit.

Cum autem in theatrum pro-
duxissent illum, velato erat capite
more prodigorum, præ pudore
scilicet.

Ἐξήκον. ἰώρων Φάσμου τὸ μέγεθος
ἔξήκον πέρας κὴ ἀνωτέρω ἔἴς.

Ἐξήμελωσεν. ἀλλὰ κὴ αὐτὴ γε ἡ
ἐλπίς ἐξήμελωσεν αὐτῆς. κὴ αὐθις
Αἰλιανὸς, ἐξήμελωσεν ἢ ἡ ἔννοια
τῆς Θεουσίας τῆς ἀνασίω δόσφα-
γέντι.

Ἐξωλέτερον. σιώδοι τινες εἰς αὐ-
τὴν ἐγρόντο κὴ συμφοιτήσας
ἀκολάστων ἀνδρῶν κὴ γυναικῶν
ἀσελγῶν κὴ μειρακίων ἐξώλη-
βιον ἀσθηρημάτων.

Ἐπαρτήσας. ὁ ἢ εἰς πέρας ἤγαγεν
αὐτὰς, κακῶς δὲ λείαν ἐπαρτή-
σας αὐτοῖς. κὴ αὐθις Αἰλιανὸς.
μὴ ὑποδέξασθαι τὰς ψυχὰς αὐ-
τῶν σὺν δὲ μενεΐα, ἀλλ' ἐπαρτή-
σαι τὰς δι' αἰῶν ἄπο τιμωρίας
αὐτοῖς.

Ἐπίκρητος. ἔστι τὸ θεῖον ἐτίθετο
παρ' ἑδέν. ἀδελφοὶ ἢ ἦσαν τρεῖς
μυθίοις ἀρρώσθημασι περὶ πλα-
κέντες ἀπέθανον οἰκτιρῶν. ὄγε μὲν
Ἐπίκρητος ἔτινεν ὦν αὐτὸς, ἔ-
ραδῶς δὲ τῆς κλίνης οἴος ἵε μὲν
κατίνα, ἀμειδωμάτων τε κὴ πρὸς
τὴν ἔπιλις ἀγγύλιον δειλὸς ὦν,
κὴ τῶν φαιδρωμάτων τε κὴ ἐναε-
γεσάτων τῶν θεῶν ἀπεχθάνομε-
νος. κὴ μέντοι κὴ τὴν ἔπι πρὸς
ἀγγύλιον ἀπεσρέφειτο, αἰμά τε αὐτῶ
ἀπὸ τῆς κάτω πόρων ἀπεκρίνετο.
τοσαύτη ἢ ἄρα ἡ σωτήρις ἢ τῆ
σώματός μὲν, ὡς ἀδωατεῖν
(ἀδωάσιον εἶναι) κὴ τὴν ἔπι ἰμα-
τίων φέρειν ἐπιβολῶν, κὴ Μητρό-
δαρὸς τε κὴ Πολύαντος ἀμφω
τῶν ἐταίρων αὐτῶν, κάκιστα ἀπέθα-
νον ἀνδράπων. κὴ μέντοι κὴ τῆς ἀδείας ἠνέγκαστο μισθὸν ἐδάμεν ἡ μεμπτόν.

*Videbant spectrum magnitudine
sua ipsum navis malum longè ex-
cedens.*

*Verum enim vero hæc quoque
spes decollavit. & iterum Ælianus,
sed cogitatio sacrilegii irrita fuit
impio illi obtruncato.*

*Conventicula ad illam & coitio-
nes erant virorum petulantium &
impudicarum mulierum juvenum-
que perditam vitam viventium.*

**Ille ad ultima eos deduxit, in
malam servitutem illos conficiens.
& iterum Ælianus, ne suscipiant
animas illorum benevole, sed effi-
ciant, ut illis aeterna impendeant
supplicia.*

*Deorum contemptor. trigam fra-
trum habuit, qui plurimis mor-
bis impliciti miserrime extincti
sunt. Epicurus autem adhuc ju-
venis non facile e lecto potuit se
movere, cacutiens, solisque splen-
dorem refugiens & Deorum om-
nium nitidissimo clarissimoque ini-
micus, imo & ignis fulgorem a-
versabatur. sanguinemque per cor-
poris posticum excernebat. Tanta
illum tabes & imbecillitas corpo-
ris invaserat, ut nec injectas ve-
stes ferre posset. Metrodorus au-
tem & Polyapus, ambo ejus di-
scipuli pessimis modis interierunt.
Verum enim vero dignam ab
Atheismo mercedem reporta-*

ἔτω ἢ ἄρα ἡ ἡδονῆς ἦσαν Ἐπι-
 κυρῶ, ὡς τε Δία τῶν ἐρχάτων ἐν
 ταῖς Διαθήκαις αὐτῆς ἔγραψεν
 μὲν πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ, καὶ τοῖς
 ἀδελφοῖς ἐναγίζην ἅπαξ ἔδωκε,
 καὶ Μητροδώρῳ καὶ Πολυαῖνῳ τοῖς
 περὶ ἡμετέροις, ἑαυτῶν ἢ δι' ἑαυτῶν,
 τῆς ἀσωτίας τὸ πλεον ὑπερμετῶν καὶ
 ἐνταῦθα ὁ σοφὸς, καὶ τραπέζας
 λίθους τε πεποιθῆσθαι, καὶ ὡς ἀνα-
 δήματα τε ἐν τῷ ἔμφω προσέ-
 ἔλαξε τὴν ψυχὴν ὁ προτέτης τε καὶ
 ὁ ψευδῶν ἔστῳ. καὶ ταῦτα
 ἐπέσκεψεν ὅσα ἂν ἐν φελασία.
 λυπῶν ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις ἡ
 ὡς περὶ ἐν καὶ ἐκείνων συν αὐτῶν
 τεθηξομένων. ἐξήλασαν ἢ τὴν
 Ἐπιπυρῆας τῆς Ῥώμης δόγματι βε-
 λῆς κοινῶν. καὶ Μεσσηνῶν ἢ ἐν
 Ἀρκαδίᾳ τὴν ἐκ τῆς αὐτῆς φά-
 νης ἐδὸς ἡδονῆς ἐξήλασαν, λυμῶ-
 νας μὲν εἶναι τῶν νέων λέγοντες
 Δία τε μαλακίαν καὶ ἀθεότητά,
 καὶ προσέταξαν πρὸς τῶν ἡλίας
 δυσμῶν ἔξω τῆς ἄρας τῆς Μεσσηνίας
 γῆς εἶναι αὐτῶν. ἐπιφορηθέντων
 ἢ τὴν ἱερέας καθῆραι τὰ ἱερά,
 τὴν γε μὴν τιμῆς, καλεῖσθαι ἢ
 ταύτην τὴν Ἀρχοντῶν Μεσσηνῶν,
 καὶ τὴν πόλιν καθῆραι πᾶσαν,
 οἷα δὴ περὶ λυμάτων τινῶν καὶ κα-
 θαρμάτων ἀπηλαγμένων. ὅτι
 ἐν Κρήτῃ Λύκιοι τῆς Ἐπιπυρῆας
 τινὰς ἐκείνους παρὰ ἄλλοις ἐξήλα-
 σαν, καὶ νόμον ἔγραψεν τῇ ἐπιχω-
 ρίῳ φωνῇ τὴν τὴν ἡλίαν (ma-
 lim θῆλον, apud Smid. in voce
 Ευμολπιδῶν) σοφίαν καὶ ἀγλυνῆ καὶ
 αἰσχρὰν ἐπινοήσαντας, καὶ μένοι καὶ
 τοῖς θεοῖς πολεμῆς ἐκκεκρυῆσαι τῆς Λύκτου. εἰ δέ τις ἀφίκτηται

vit. Adeo sane voluptatibus suc-
 cubuit Epicurus, ut ultimò in te-
 stamento suo scripserit. Parenti-
 bus quidem & fratribus, ut &
 Metrodoro & Poliano quotannis
 semel inferias darent, sibi vero
 bis. atque ita sapiens ille etiam
 hac in parte voluptati plus tribuit.
 Voluit & mensas lapideas in se-
 pulchro pro donariis apponi gulo-
 sus ille obsoniorum belluo. Et hac
 mandavit non adeo copia omnium
 rerum circumfluens. Insaniebat
 igitur præ magno cupiditatum sa-
 lo, ac si secum moritura essent.
 Epicurei urbe pulsi sunt Scio. Et
 Messenii in Arcadia omnes ex eo-
 dem præsepi saginatos ejecerunt,
 pestes eos juvenutis esse, & Phi-
 losophiæ maculam suâ mollitiæ &
 impietate affricare dicentibus.
 Sanxerunt igitur, ut ante solis
 occasum finibus Messenica divio-
 nis facerent. Et tam velut ster-
 cus foras projecti essent, sacer-
 dotes templa & Timuchi (Ma-
 gistratus est Messeniorum) totam
 urbem lustrare jussi, ac si
 sordes & purgamenta quedam
 è medio sublata fuissent. In Cre-
 tā etiam Lycii Epicureorum non-
 nullos eo delatos expulerunt,
 lexque lingua vernacula lata est:
 ij qui muliebrem, abjectam, tur-
 pemque Philosophiam introduxe-
 runt, Deorumque hostes vivunt,
 Lycto jubentur publico exesse

Ἰρασινώδης, καὶ ἅ ἐκ τῶ νόμος παρ' ἑδὲν ποιήσῃ), δεδέσθω ἐν κύφῳ πρὸς τῷ ἀρχαίῳ ἡμερῶν εἴκοσι, ἐπιρρεώδης μέλιτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ἡ μελίταις καὶ μύαις δεῖπνον, καὶ ἀναλώσῃ χρόνῳ τῷ προσηρημένῳ αὐτῆς. τῆς γε μὲν διελευθόντος εἰάν ἔτι ᾤδει καὶ κρημνὸς ᾤδεισθω πολλῶν γυναικείαν ᾤεισθηθείς.

tum ipse *Suidas* in voce φάτην absque testimonio esset hujus

præconio. Si vero audaculus aliquis, sprete legis auctoritate urbem intrare ausus fuerit, nervo vel numella vincitor ad Curiam per viginti dierum spatium, nudusque melle & lacte perfunditor, ut muscis arumque examinibus pabulum intra prædictum tempus absumatur. Quo elapso, si adhuc superfuerit, stola muliebri indutus è Saxo in præceps dejicitur. Hoc illustre fragmentum

Æliano nominatim vindicat, & si Grammatici, stylus tamen satis

Ἐπινηθέντα. ἢ ἐπινηθέντα ἐνίοις βίον. καὶ αὐτῶν Αἰλιανός. καὶ ὅτε ἔμελλε τῶν ἐπινηθείσαν οἱ καὶ τελευτῶν ἄνδρῶν ὁδὸν ἀπιέναι, ὡχοντο ἀπιέναι.

Ἐρκ. ὁ ἢ Σόλων τ' παρῆς τῆς τῆς Κρείσῳ κατεφρόνησεν, ἐκέλευσέ τε τῆ βίβ παύλιος τὸ τέλει ἀναρῆναι, μηδὲ προσωδῶν, μηδὲ ἐπιγύμνον τοῖς δὴ δαιμοσιν ἐαυτὸν ἐγκρατῆρα φεῖν, ἀτέκμαρτα γὰρ καὶ ἀδύλα εἶναι τὰ ἀνθρώπων, εἰς ἀνέκασθαι ψυχῆ εἰσὼ τοῦ ἢ ὁδόντων ἐρκας ἡ. ἢ ἢ ἐν ἐγὼ τιμησαίμην πρὸ πάντων συγγενέων καὶ πᾶσι Τυράννοις καὶ τοῖς ἐπὶ μέγα πλούτῳ προήκοντι.

Ἐρε. ὡ Ἐνοφάνεις καὶ Διαγόρευ καὶ Ἰππῶνες καὶ Ἐπίκροτοι καὶ πᾶς ὁ λοιπὸς τῶν κωκοδαμώνων τε καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ἔρρεσθε.

à *Suida* excerptum esse ex *Æliani* libro de providentia non equidem dubitaverim, quamvis *Suidas* nos id celet.

Vitam quibusdam à Parcarum quasi filis contexam. & iterum Ælianus, & cum fatale & ultimum iter ingressurus (i. e. moriturus) esset, discesserunt.

Solon autem præsentem Cræsi fortunam spernens, vitæ totius finem expectare jussit. Non enim ante tempus proficiendum & præmature beatorum se miscendum esse catalogo, cum omnia humana obscura & incerta existant, quamdiu singulis anima intra dentium conscriptum manserit. quam vellem ego hunc Solonem versari cum omnibus Tyrannis & divitiibus quibusvis.

O Xenophanes, Diagora, Hippones, & reliqua turba miseratorum & Diis inimicorum in malam rem abite. hoc fragmentum

Ερυμβόνα. Ἐ τιμιώτατα εἰς ἀσπιάν ἀφειδεσάτλω.

Preiosissima quaque ad profusissimam luxuriam. Alia lectio est in voce ῥυμβήν. Hanc lectionem firmat Hesychius. dum

ῥυμβονῶν explicat τὰς ἀξιοσχεπέζων. Sed suspicor Suidam non intellexisse voces Latinas, rerum bona, quibus delicatuli & gulosi utebantur, cum lautissimum cibum indigarent. Horatius sane *merulas & sine clune palumbes*, vocat *res suaves*, Satyr. ult. & *Plautus in Casina*, *bona multa mihi faciam*, inquit, id est cuticulam curabo & bene vivam. *Cornel. in Ages.* c. ultimo habet, *ignorantia bonarum rerum* i. e. deliciarum & mensæ secundæ. Græci vocant, ἀπειροκαλίαν vel λυτότηθα. *Ælianus* itaque ipsa nepotantium verba, quibus innuitur, homini tum demum bene esse, cum palato bene est, vernaculo idiomate proposuit magna cum emphasi. Suidas autem, Latinæ linguæ rudis, Latina Græcis literis scripta ut verè Græca in suam farraginem contulit.

Εσάλδουεν. ἐπεὶ τοίνυν ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ἐσάλδουεν ἤδη, κομίζουσιν αὐτὸν οἱ περσῆκοιτες εἰς Ἀσκληπιεῖον.

Cum igitur jam in extremo vitæ discrimine versaretur, (jactaretur) deferunt eum amici in Æsculapii sc. templum.

Εσθενε. vide ἀσκολιάζειν.

Εχε. οὐ γὰρ ἔχον ἀνῆνασθ τὸ πρόσταγμα.

Non enim poterant detrectare imperium.

Ετισαν. ἀνθ' ὧν οἱ Φακεῖς ἔτισαν ὀκτας βαρυῦστας.

Pro quibus Phocenses gravissimas dederunt pœnas.

Ευάγγελον. ὃ ἢ Αἰνείας τὸ Πατέρα ἐπιθέμενος τοῖς ἄμοις, ἐξῆγε φέρον, ὡς ἔει φιλόπατρις καὶ τοῦτον δὲ ἀγγελον, οὕτω φησιν Αἰλιανός.

Æneas autem humeris Patrem imponens, extulit onus, idque filio pio portatus facite. ita inquit *Ælianus.*

Ευεργμία. Μιθριδάτης ἢ τινὲς ἀποδημίαν Λακούδας ἐαυτοῦ κατέγραφεν δὲ ευεργμίαν εἶναι. καὶ αὐτὸς ἀσπαζόμενος δὲ ευεργμίαν καιροῦ, καὶ ἀνάγκης καλοῦσης, μὴ εἶκων κάκη.

Mithridates autem Luculli discessum in parte felicitatis sue depulavit. & iterum, amplexus optimam occasionem, & re ita exigente, difficultatum molestiis non cedens.

Ευμολπιδῶν. εἶτα μέντοι παρ' ἐδὲν θέμενος ἅ' σεμνὰ Ευμολπιδῶν καὶ Κηρύκων καὶ τῶν ἄλλων γυνῶν

Deinde spectis venerabilibus mysteriis Eumolpidarum, Cerycum & aliarum familiarum

ιστῶν τῶν

ιερων τε ὄντων καὶ Θεοφίλων ἐπίρρη-
τον δὲ καὶ Φήλων σοφίαν ὡσε-
λόμην.

vere sacrarum & Dii chararum,
infamem & fœmineam sectatus est
Philosophiam. hoc fragmentum
Æliano vindicaverim, solo ad-

ductus styli colore. qui sine dubio Ælianum exhibebit, si confe-
rantur quæ voce Ἐπίκουρον adduxi. Perstringit autem Philoso-
phus Atheniensem quendam, qui Epicuri dogmata maluit sequi
potius, quam Deos Patrios colere.

Εὐνέχου. ἀνὴρ τις ἦν, ἔδοξεν
αὐτὸν ἀνδρα εἶναι, ἀλλὰ τὸ Ἐπι-
κουρον λόγων τὴν ψυχὴν ἐκνευ-
ρωθεὶς, καὶ Φήλος γυρόμενος
ὁ χλάνης τε καὶ γυνίς, ὡσερ ἐπι-
λαβόμενος (ἐαυτοῦ) καὶ ὡς εἰ μέλει
τῷ Ἀθλωαίῳ Θεῷ (Portus legit
τῷ Ἀθλωαίῳ Θεῷ vel τῇ Ἀθλωαίων
Θεῷ, id est, Minerva. m. 1111
ex ipso Suida, voce μέγαρον,
τὸ ἀνδρωπεῖον τῷ Θεῷ) δεῖξαι
φλεγόμενος, ἀδῆσεν ἐαυτὸν φέ-
ρων ἐς τὸ μέγαρον, ἐνθα δὴ πρὸς τῷ
μὲν Ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν
θεμιτὸν ἦν καὶ τὸ τελετῆς νό-
μον, ἐκείνῳ δὲ εὖ ἐξῆν. ἐπεὶ δὲ
ἐτολμήθη οἱ τὸ τόλμημα (lege
ex voce φρίκη, φλημθέν οἱ τὸ
μέγα τ. confer vocem ἐκ-
νούριος, ubi frustra est in notis

Vir quidam erat, si virum de-
mus eum esse, Epicuri enervatum
Philosophia gerens animum, &
in fœminam degenerans emascula-
tus ille semivir quasi sui oblitus
& gestiens ostendere, non curare
Deum res humanas, irrupit in i-
psum adytum, quò videlicet so-
lum ierophantiam secundum leges
mysteriorum fas erat intrare ipsum
vero minime, cum hoc audacissi-
mum facinus designasset, horror
illum & morbus invasit longior.
hoc fragmentum conflatum ex
duobus locis, quorum alter in
Εὐνέχου, alter in Ἱεροφάντης ex-
tat. Æliani autem esse non du-
bium est.

Ἐφήδορον. καὶ αὐτὸς τὸ συγγενῶν τινες
ἐφήδορον, ὡς τὰ αὐτῶν ἀφ' ἀδεξό-
μοι. ἐκεῖνα γὰρ μὴ εἶναι παίδας,
ἀλλὰ βλάπτουσαν βίον καὶ λάνθον τὸ
εἰς ἐταίρους καὶ πότας ὡσερ ἡ-
μῶν. καὶ αὐτοῖς. ὁ δὲ ἕσσ' αὐδὲ,
θέλων ἐφησθῆναι αὐτοῖς.

Portus) φρίκη τις αὐτὸν ὡσερ ἐξ-
χίτων. in φρίκη leg. νόσῳ μακροτάτη.

Et quidam ex propinquis ei in-
sultabant, utpote hæredes ejus fu-
turi. illi enim non esse liberos, ut-
pote vitam sectanti molliorem &
in scorta & commessationes lascivius
diffluentem. & iterum, ille
vero properabat, volens illis insultare.

Ἐφλέγετο. ὁ δὲ Ἰάσων ὁ Θετταλὸς ἐπὶ
τοῖς ἀναθήμασιν ἐν Δελφοῖς
ἐφλέγετο.

Jason autem Thessalus cupidi-
tate donariorum, quæ Delphis sã-
crata erant, totus ardebat.

Ecc

Zώνη

Z.

Ζώνη. ὃ ᾧ εἷς τινὸν πανδοκείως ἐλ-
θὼν, ἧξίς τυχεῖν ἡσυχιαγωγῆς ὃ ᾧ
ἔδξαστο καὶ πῶρ ἐξέκαυσε, καὶ
πῶς τῶν ζώνων ἔχευσε, καὶ
ἐπήγει ὃ ξένον, ὃ πανδοκείως
ἔθεάσαστο, καὶ ἡσυχίᾳ ἐπο-
φθελμῶ.

H.

Ἡμεῖω. ἡσυχίᾳ εἰς πέδας
ἧχθη, οἱ ᾧ πασάμμοι τὰ ἐγκυ-
ρίδια, τῶν ἀπέσφαξαν καὶ
ἐξήμελω μὲν ἡ ἔνοια τῶ θεοσυ-
λίας τῶ ἀνοσίῳ, ἐπαύσαντο δὲ ἔ-
δξαστο οἱ Δελφοί.

quam expilare potuerit templum Delphicum. confer vocem
ἐφλέγειο supra.

Ἡμισία. ἀδελφῶ δὲ ἡσυχίᾳ ὃ
τοίνω ἔτερον ἀποθανόν, καὶ
παῖδα ὀρφανὸν ἀπολείπων, τὸν
ἀδελφὸν ἐγγραφεὶ καὶ ἔ-
πίτροπον, καὶ τῶν χρημάτων,
ᾧ ἐκείνῳ κατέλιπε, μελεδωνόν.
ὃ δὲ ἀνοσίῳ ᾧ, τὰ τῶ παιδὸς σφε-
τερίσαστο γλιχόμενον, εἶτα
μῆτοι καὶ τὰ οἰκεία ἡσυχίᾳ ᾧ-
λεσε. θεομῆω δὲ πολυμῆω
τινὸς καὶ ῥοπῆς τῶ εἰς τὸ κρεῖττον,
ἀπεκρίνατο, καὶ ἡσυχίᾳ ᾧ ἐνέθησεν
ὃσῳ πλεονῆμισυ παντός. πα-
θεύσεως ταῦτα ἔχε), καὶ ψυ-
χίᾳ καθαίρει, καὶ βίον κοσμεῖ,
καὶ σωφροσύνην ἐνίθῃσι, καὶ
δικαιοσύνην νομοθετεῖ.

Ἡμερόεσσαν. καὶ ἐδόκει ᾧ τῶ
ἀνδραποῦ ἀκαθίῳ ἡμερόεσσαν.

Alle diversorium quoddam in-
gressus, hospitio excipi petebat.
caupo vero excepit, et ignem ac-
cendit, et forte Zonam auro far-
ditam, quam hospes attulerat, a-
nimadvertit, statimque oculos in
eam coniecit. confer vocem ἡ-
συχίᾳ.

Præter expectationem in retia
tractus est. illi vero strictis pugio-
nibus illum obtruncant. ita cogi-
tatum sacrilegium impuro illi non
succesit, et Delphi timore liberati
sunt. Hoc fragmentum loqui
videtur de Jafone occiso, antequam

Erat par fratrum, quorum al-
ter moriens et filium orphanum
reliquens, fratrem testamento scri-
psit tam filij iustorem, quam bo-
norum relictorum curatorem. ille
vero homo impius et nefarius pu-
pili opibus inhiabat, sed frustra
fuit, et bona sua insuper amisit.
cum autem opem et mutationem
sors in melius peteret, respondit
(Deus.) dimidium toto plus esse
haud, stulte, putasti. Hæc eru-
ditionis nonnihil afferunt, et ani-
mi sordes eluunt, et vitam com-
munem instrunt, modestiamque
inserunt et justitiam. hoc frag-
mentum Æliano etiam ἡ σωφ-
ροσύνης λέξις afferit.

Et videbatur nimio erga mulie-
rem amore percitus.

Ἡζομεν.

Ἡξομῶν κομιοῦμνοι παρ' ἀνδρῶν
 ἀνοσιῶν κὴ ψευδορκῶν δίκας,
 ὅτι τῶν δίκων φασὶν οἱ παλαιοὶ
 οὐθεῖάν τε εἶναι κὴ ἀκλινῆ κὴ
 ἀτρέπτου, κὴ τῆτο ἄδουσι μὲν
 πλεῖστοι, ἥδη δὲ καὶ ἀνάγκη.
 φύσιν γὰρ εἴλας τὸ δίκαιον τοι-
 αῦτῶν εἴληχεν. Ηἰσιόδῳ ἢ αὐ-
 τῶν λέγει κὴ παρθένου κὴ ἀδελφ-
 φθορον, τῆ τε ἀλλή κὴ μέντοι κὴ
 ὑπ' ὀνῆς ἀφροδισίαι. αἰνιτιό-
 μῳ, ὅτι μὴ χρὴ δολῆν τὸ δί-
 καιον, μήτε ἄλλως πειθεῖν, κὴ
 μήτε λέχει ὠδρατῶν. φησὶ
 δὲ μέλεινα αὐτῶν τιμωρεμένῶν
 τοῦτους, ὡς περ ἐν ὕδασι μέμηλε
 κακῆ κὴ χέτλια ἔργα. τοῖς γε
 μὲν ἐκείνῶν σέβουσι, τῆντε γὰρ
 ἰαοικεῖα βρέθει φησὶν ἀγαθὰ, κὴ
 ἰὼν θάλατταν χορηγεῖν ὅσα ἰκίει
 κὴ τρέφει, μάλα ἀφρόνως. ἀκούω
 ἢ αὐτῆν κὴ παρ' αὐτῆς τῆ Διὸς
 καθῆσθαι θρόνῳ, κὴ κοινανὸν τῶν
 ἀέριων βελούματων εἶναι. κὴ
 Ομηρῳ ἢ μέγα αὐτῆς τὸ κρά-
 τῳ ὑμνεῖ, κὴ λέγει, τοῖς ἀτι-
 μάξουσιν αὐτῆν μύθειν ἢ θεῶν,
 καὶ λάθρος κάσαντ' εἰν ὑέτας
 αὐτῆν (lege αὐτῶν) κὴ χειμάρ-
 ρους ἐπ' αὐτῆς ὠθεῖσθαι, κὴ ἀφα-
 νίζειν πόλεις αὐτῶν, κὴ ἔργα
 κὴ ποίμνας, κὴ ταῦτη πολάξασθαι
 τῆ τιμωρία ὕδατος κὴ ἀλασθάλιας
 ἔργα ὑπομένοντα πρεπωδέερα.

Ἡρήν). ὃ ἢ τὰ μὲν πρῶτα εἶδειτο τ'
 τῶν ἀνθρώπων ἰατρικῆς, κὴ ἐκεί-
 νων ἤρητο.

Ἡρήναι. ἡμιανῶν ἔργου κὴ τολμηρὸν
 ἡρώϊνης ἀνίκευς τῆτο ἀράσασα.

Venimus ad pœnas ab impro-
 bis & perjuris sumendas, quia
 justitiam ajunt antiqvi rectam esse
 & inexorabilem & immotam. &
 hoc illi mihi dicunt, nec res a-
 liter se habere potest. ita enim cum
 justitia necessario est comparatum.
 Hesiodus autem illam & virginem
 & incorruptam nominat, cum a-
 liis rebus, tum etiam amore Ve-
 nereo. Subindicans, nec aliàs a-
 dulteranda esse jura, nec ob re-
 spectum rei venerea. addit etiam,
 quod justitia insequatur & punias
 eos, quibus cordi sunt contume-
 liae male & impia facinora. Qui
 vero eam colunt, iis, inquit ter-
 ram sua fundere bona, & mare
 sufficere ea abunde, quae parit a-
 liquae. Inaudivi ipsam etiam Thro-
 no ipsius Jovis assidere, & in par-
 tem optimorum consiliorum venire.
 Nec Homerus illius potentiam se-
 nit indictam, quod scilicet Deus
 succenseat ejus contemptoribus, &
 effusos iis imbres immittat, &
 torrentes impingat, & urbes, ar-
 va, gregesque pessundet. & haec
 illos pœna affici inquit, qui pa-
 trare sustinent opera injuria &
 improbitati affinia.

Ille vero primum implorabat o-
 pom medicinae humanam, & ex ea
 totus pendebat.

Generosum & audax, Heroïna-
 quo vero dignum designans facinus.

Θ.

Θέμις. εἰ θέμις ἢ τῷ Ἱμεραίῳ πρὸς
Ομηρῶν τὸ ὄμμα ἀναλείπειν.

Si fas est Himeræo (Stesichoro) contra Homerum oculos attolere.

Θεμιτόν. vide in Φιλήμων.

Θεοκλυήσαντες. εὐλαμῆ Φορητὸν
εἶναί τ' βίον εὐαλίῃ μὲν τὴν δὲ νῦν
τὴν ἀδυσμον πεποισδουκῆα,
Θεοκλυῆστα, καὶ μελέας ἀράς
Ἐφεσίοις ἐπαρωδήσῃ, εἰ μὴ
πράξαντο τιμωρέαντες (Ι. τέ-
των) ἀλλὰ τῶν Τυράννων, εὐ-
τὴν δὲ φθερεε.

*Ita vitam sibi credens non vi-
talem esse post impium illum con-
cubitium, Deosque testes invocans,
& Ephesius sexcentas imprecata
divas, ni penas horum à Tyran-
nis exigerent, se ipsam interfecit.*

Θεόπομπῶ. ἢ Ἀσκληπιὸς ἢ τῶν
ἐν παιδείᾳ ἢ ὡσεμνήης. φθόη
γῆν Θεόπομπον ῥινώμδρον τε
ἢ λειβόμδρον ἰάσαλο, ἢ κομω-
δίας αὐτῆς οἰδῶσκειν ἐπῆρεν,
ὀλόκληρον ἢ σῶν ἢ ἀρτεμῆ ἐργα-
σάμδρῶ. ἢ δεικνύ) ἢ νῦν ὑπὸ
λίθῳ Θεοπόμπῳ, (παρῆθεν
ὁμολογῆν) αὐτὸν ἔπιγραμ-
μαίῶ, Τιταμῆς γῆ ἢ ὑὸς)
εἰδῶλον Παρίας λίθῳ. ἢ ἔσι
τὸ ἰνδαλμα ἔπ' ἀδης μάλα
ἐναργές, κλῖνη καὶ αὐτῆ λίθῳ
ἔπ' αὐτῆς κείται νεῦν τὸ ἐκείνῳ
Φάσμα, χεῖρεργία Φιλοτέχνῳ.
παρέσηκε ἢ ὁ θεός, ἢ ὀρέγει αἰ-
τὴν πικρῶν χεῖρα, καὶ παῖς
καρὸς ὑπομειδῶν ἢ ἔτῳ. τί
δὲ ἄρα νοεῖ ὁ παῖς; ἐγὼ συνήμι
τῆτο Φιλοπαῖς ἢ ποιητὴν ὑπο-
δηλῆν. γελαῖ γῆ, ἢ τ' Κομωδίας
τὸ ἴδιον ἀλλὰ συμβόλων αἰνίττε).
εἰ ἢ ἀλλῶ νοεῖ ἑτέρας, καλλίστω
τ' ἑαυτῆ γνῶμης. ἐμὲ ἢ μὴ ἐνο-
χλείτω.

*Et Æsculapius eorum quoque,
qui in literis versantur, rationem
habet. sanavit enim Theopompum
tabe quasi surda limâ tenuitium
diffluentemque, & iterum ad do-
cendas comœdias animum addidit,
resituitâ valetudine integra & in-
delibata. & etiamnum monstra-
tur super (pro ὑπὸ lege ἐπὶ) la-
pide Theopompi, (inscriptione i-
psium patris nomine designante: e-
rat enim Tisameni filius:) imago
fabla ex Pario marmore: estque
morbi simulacrum manifestum, le-
ditus & ipse lapideus, in quo ejus
jacet imago morbum præ se ferens
manu artificis. Prope vero Deus
astat, manum porrigens medicam,
& tenellus puer, qui leniter sub-
ridet. quid autem sibi vult ille?
ego puto indicare eum, poetam lu-
di jocique amantem esse. ridet e-
nim puer, & hoc ipso symbolo fa-
tetur, quid sit Comœdiæ proprium.
Sin aliquis alia omnia existimat,
is abundet suo sensu, nec mihi li-
cent motuat.*

Fragment-

Fragmentum ad Ælianum pertinere inter alia Suidas quoque fatetur voce φθον. Cæterum in vulgatis editionibus Suidæ male interpungitur. Major enim distinctio apponenda τὰ πολλά. Sequentia vero, ut hic leguntur, conjuncta planum gignunt sensum. Æmilius Portus autem vulgarem secutus interpunctionem, ita Suidam interpretatur, ut dicat, Theopompum doeuisse comediam, Æsculapius inscriptam, quam, quod quidem ego sciam, nullibi allegatam videmus inter Theopompi fabulas. Neque dixeris in honorem Æsculapio hujus nominis fabulam elaboratam à Theopompo; cum gratitudinem suam alio modo testatam fecerit, posita videlicet statua & imagine sua in lecto lapideo artificis manu morbum palloremque profitente. labitur enim Portus iterum in eo, quod χειρουργίαν φιλότεχνον explicat de ingeniosa Æsculapii chirurgia. vid. Ælian. Ind. in χειρουργία.

Θηρείων. τὰ θυνώρμα βρέφη κρᾶσει θηρείων τε καὶ ἀνθρωπίνων σωμάτων τεράστια ἐδόκει. confer vocem τεράστια.

Nati infantes, corporibus ex ferinis humanisque commixtis prominenti videbantur.

Θρέμματα. εἰ γὰρ δεῦρο ἀφῆγαμ ἐς τράπεζαν κεκυφένου, καὶ θρέμματα ἀλόγου δίκου πιάμεως, καὶ ἀρχῶν τε καὶ τιμῶν κρέμασθ, καὶ θαυμάζειν αὐτάς, καὶ τραπεζᾶς καὶ Σατραπείας. εἰ δέ μοι κἀκεῖ ἀνθρώπινον δέλεαρ ἔστιν, εἰ δὲ χρεματίζομαι.

Non enim huc veni, ut mensæ pronus incumberem, & instar animalis insensati saginarem, imperiisque & honoribus inhiarem, vestibula ædium, mensas & Satrapas demirarer. nec humana pulchritudine inescari possum, nec divitias corrado.

I.

Ἰνδάλματα. ὄψις ἐν ἰνδάματι ἱερῶ ὄναρ ἐπιστάσα λέγει, ποιήσασθαι μετὰ βολῶ βίαι.

Species igitur sacra imaginis per somnium oblata, jubet illius vitam immutare.

Ἰππίας. ἕτος τ' εἰς Αθηνάϊας ὄργης καὶ τ' ὑπερον ἰσότητος περιχρηλο αὐτίαν τ' Ἰππάρχη θάνατον. καὶ πικρὸς ἐκ πύτων δεσπότης κάτω ἔχρονε γλυόμενος, ὅμως σὺν ἀπάνατο. ἤλασαν γὰρ οἱ Κεκροπίδα αὐτόν. ὃ ἵ ἐκπεσὼν τ' πατρίδος, ἐπήγετο τὸς Πέρσας συμμάχους, ὁρῶν ὃν εἶχεν

Nic iram & crudelitatem, in Athenienses excusavit morte Hipparchi, cum acerbius postea imperitaret; nihil tamen profecit: expulsus enim urbe est à Cecropidis. ille vero patria profugus socios belli Persas adduxit, cum videret quia Davius cupidus

ἔρωτα Δαρειῶν τῶν Ἀττικῆς, ἀφ' ἧς τὴν ἀτοπὸν ἐκείνῳ σπαδῶν, ἵνα τὰ σὺκα τὰ Ἀττικὰ μὴ ἐν ἐλευθερίᾳ γῆ ἔτι, ἀλλὰ δέλη γλῆνῇ) τῆς ἐκείνου. ἰὼν μὲν ἐν Ἰππίας ἐπὶ τὴν ἑαυτῆ πατρῖδα σὺν τοῖς Πέρσαις, καὶ ἐκπλήτων (mallem ἐκείτων, sequitur enim Nolter Herodotum, qui habet διέτασσε) τὴν βαρβαρίαν, μέγα ἔπαρε, καὶ ἄτε γέρον ἤδη, εἶχε τὴν ὀδύνην κραδαίνουσαν, ἐκ τοίνυν τῆς βιαιῆς κινήσεως τῆς πατρῖδος εἰς ὀδὸν ἐξεκρέσθη, καὶ κατώλιον εἰς τὴν ψάμμον, καὶ δὲ ρεθῆνα ἀδύνατος ἦν. ἔπειτα ἠτήθησαν οἱ Βάρβαροι, φεύγων αὐτῆς, εἰς Λήμνον ἀφικνεῖται, καὶ κάμνει νόσῳ, καὶ τὴν ὄψιν τυφλεῖται, ἀμείλιος ἐπιρρεύσαντος οἱ ἀφ' ἧς τῆς ὀφθαλμῶν, καὶ ἀλγυνῶς ἀπύθανε, δίκας ταύτας δὲ τῆ πατρῖδι, ἔπειτα τὴν βαρβαρίαν ἤλθον ἐπὶ κατὰ δαλώσει αὐτῆς, μεμύισα τε τὴν Πατρῴαν Θεῶν &c.

Ιχυρός. ἔτις ἄρα αἱ ἰχυροὶ τιμωροὶ πολλαῖς εἰς τοὺς δούλους αὐτῶν ἀετιρέπον, καὶ ὅσα πρῶτα ἔσαν παθεῖν ἕτερον, αὐτοὶ περὶνθασιν.

Κ.

Καθημαξιδυμῶς. Γύναιον ἐκ Συρίας καθημαξιδυμῶν ὑπὸ παντὸς τοῦ ποροσίου. ἐταίρα γὰρ ἡ ἑμφανῆς, καὶ τῆ ἐν τοῖς μιμοῖς δι' ἀπολασίαν περιπαδεύουσα, τοῖς τε φαινόμενοις ἐς τὴν κινῶν ὄψιν χήμασι ἐκαλεσμένα τὸς ὀφθαλμοῖς ἐς τὰ πάθη τοῦ σώματος, καὶ κατὰ τὴν ἑαυτῆ δῆμον, καὶ ὅσον μετὰ τοῦ δῆμος πρὸς συῶδη τινὰ καὶ μακρῶν ἀσέλγειαν.

tate atque studio Atticæ regionis occupanda teneretur, ne sc. ficus Atticæ amplius in libera, sed sua sibi que subdita terra provenirent. Cum itaque Hippias cum Persis in Patriam moveret, & jam barbarorum instrueret aciem, valde sternutavit, & ætate gravis dentes sibi labefecit, adeo, ut vehementi sternutationis motu unus ei dens excuteretur in arenam, nec amplius inveniri posset. Devictis autem barbaris, iterum exul in Lemnum profectus est, & in morbum incidit, & sanguine per oculos effuso excæcatus obiit misere, pœnasque dedit patriæ, quod ad eam subjungendam Persas eduxisset, & paternos Deos iratus expulsius est.

Ita sane pœnæ acerbiores in auctores suos recidunt sapissime. & quam in alium sententiam tulerunt, ipsi iudices passi sunt. vid. H. V. lib. 13. c. 24. confer Suidam in voce ἡκίστα.

Muliercula ex Syria cuilibet adevnti se vulgans. Erat enim confessæ meretrix, iis quæ in mimis censentur, longè lascivior, gestibusque in oculos incurrentibus prurimum lumborum excitans, populumque & qui cum populo libidine vexantur suilla & furiosa, sibi habens obnoxios.

Κάκη.

Κάκη. ὅς τις ζῆξιν ἔλιπε, θανατοῖται ἢ ὁ νομοθέτης αὐτὸν, κάκη τὴν ἑαῖν, ἢ ἔλαχθη, λιπόθυ. Αἰλιανὸς ποικίλη ἰσορῖα. εἰς οἰκέτης μνημονοῦε) κάκη εἴξας, παρ' εὐναί τ' ἀεποτύω. κ' αὐθις, ἀνάγκης καλῶσης μὴ εἴκειν κάκη.

Κακοδαίμων. Ευφρόνιος κακοδαίμων ἀνὴρ ἔχαιρεν ἐπὶ ταῖς Ἐπικύρε Φλυαρίαις, κ' ἐξ ἐκείνων κακὰ εἰρύσατο διό, ἀφ' οὗ τε κ' ἀκόλας εἶναι. vide & εἰρύσατο.

Καλιγόλας ὁ Γαίος, ἀφ' τὸ ἐν στρατοπέδῳ γνηθῆναι, ὡς φησιν Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐναργῶν.

Κάσος. Ῥωμαίων γέν' ὁ νικήσας τὴν μενῆξ μάχην, ἀνεδείτο σιφάνω ἀγρώσεως, κ' ἢ κάσος ἀμφοτέρω, φησὶν Αἰλιανός.

Καταγράφων. ὁ τίνω Διονύσιος καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλείεσα ὑπὲρ τ' κόρης, ἢ χρυσίον πᾶμπολυ ἢ ἀπὸλοιτο αὐτή. vid. supra in Διονύσιος.

Καταδάρθαι. καταδάρθαι οἱ τῶν τις ἱερέων ἐδόκει λέγειν, μίαν εἶναι σωτηρίας ὁδὸν τῷ ἀνδρὶ, κ' ἐν τ' ἐφ' ἑσώτων κακῶν φάρμακον.

Καταδύση. vide supra ἀναδύση.

Καίσει. κ' ὡς κατὰ τὴν οἰκίαν καίσεισθαι πρὸς τὴν.

Καίσει χεῖρα. αἱ τ' καίσει χεῖρα τ' χεῖρον πάντ' ἐκείνον Λακωνικῶς

Quicumque suam stationem deserit, illum legislator occidit, quod ignavia adductus locum, quem tuendum acceperat, reliquerit. Aelianus Varia Historia. nec ullus memoratur servus suum prodidisse dominum ignavia adductus. Et iterum, necessitate exigente non succumbere aut cedere ignavia.

Euphronius vir infelix gaudebat Epicuri nugis, et ex illis haec gemina contraxerat mala, ut impius pariter et lascivus esset.

Caligola. ita dictus est Caeus, eo quod in castris natus esset, ut ait Aelianus in de manifestis divinarum rerum argumentis.

Qui igitur ex Romanis singulari pugna cum hoste congressus vicerat, graminea corona redimebatur, eratque casus nulli secundus, inquit Aelianus.

Dionysius igitur maximum sibi pretium pro redimenda puella animo representans, aut magnam auri vim, si ipsa periisset.

Ipsi dormienti quidam sacerdotum dicere videbatur, unam viro salutis viam, unumque imminentium malorum remedium superesse.

Et statim domus collapsa est prona.

Ille autem precata, totam illam regionem sanguine Laco-
αἰματι

αἵματι ἐπικλυθῆναι, ἰαυθὲς ἀπέσφραξαν.

Ælianus his verbis, de quibus

Κατήχοντο. κατήχοντό τε τὰς ταῦτα δρώντας, ἀχώρες τε καὶ ἀβάφες κυσι καὶ ὄρνισιν ἐπιφθῆναι, καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν μὴ υποδέξασθαι σὺν δὲ μύθῳ.

Κηδούειν. καὶ ἄλλως αὐτῷ παλλακί-δι ἐπιμωραῖς, ὡς ἤδη φεραπαῖνη, τὸ ἄθλιον ἐν νεκροῖς ἠεῖσθαι, καὶ οἷγε κηδόμενοι τῶν ἀνδρῶν, ἀδύροντό τε αὐτὸν, καὶ θεῶς ἐκάλειν συμμάχους, καὶ πρὸ πάγων Σάραρον.

Κλάτι. vide in αὐτόχρημα.

Κλείσοφο. ἔπει σὶ Ἑλλῆνες Κλείσοφος τε ἄδσοι καὶ Θήρωνας, καὶ Στραθίας, καὶ Χαιρεφώντας, ἀνδρώπων ἐσθιεν εἰδότες εἰς κόρον, καὶ θεινὸς γαστέρα, φέρε καὶ ἡμεῖς καὶ τι παίσωμεν, ὡς ἔρασι-τε μνημονούοντες ἡμεδαπῶν.

Διάνυμοι ἐν τοῖς Ἑλλήσι κόλακες φειχῶσιν ἡμᾶς Κλείσοφοί τε, καὶ Στραθίας, καὶ Θήρωνες, καὶ οἱ περὶ τὴν Διονυσίαν βομβῶντες τραπέζαν, καὶ οἱ περὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μεμλωότες φαῖτα καὶ χεῖρα, καὶ ἄλλοι, ἃν εἶπον, Ορέστης, Μαρψίας, Καλλίς τῆς Ἀθηνῶν κόλακες σὺν ἑτέροις. καὶ ὁδε ὡς ἔρα Ῥωμαίοις Ἀλβίου ὄνομα, εἰς τὴν Ἰππῶδα τελευτῶν, τὴν

nico inundari, sibi ipse manus inuulerunt. Scedasi filias designat Plutarchus in vita Pelopidae.

Iis, qui talia auderent, imprecati sunt, ut sine terra vagi, sine sepulchro canibus avibusque projicerentur, nec (Orcus) cum bona gratia animas ipsorum susciperet. hæc esse Æliani patebit ex inspectione vocis ἐπιφθῆσας.

Et alias amore pellicis ejus ut jam ancilla suæ insaniens, miserum illum inter mortuos numerabat. qui autem viri curam habebant, partim illum deslebant, partim Deorum, imprimis Sarapidis opem implorabant.

Quoniam Græci Cleisophos Therones, Struthias et Chairephontes celebrant, homines cibo se facienda gnaros et voracissimos, age et nos ludamus de nostrate dicentes parastio. Subjiciam statim, quod in vocibus διάνυμοι, βομβῶσιν, & Ἀλβίου extat, cum ejusdem sit argumenti.

Celebres apud Græcos adulatores nos circumsonant, Cleisophi, Struthia, et Therones, et qui Dionysii mensam circumstrepebant, et ad Alexandri convivium manumque insaniebant, et alii, quos dixi, Orestes, Marpsias, Callia Atheniensis adulatores, cum aliis, et apud Romanos Albius quidam eques, Antonii præsepe vel mensam sectans adulator. qui dubitat,

Αντωνίῳ Ξερραπέδων καὶ ὑπαί-
καλλων ἄμφω Φάτυλλω.

an hæc fragmenta Æliani sint,
videat lib. 9. H. A. cap. 7. &
statim omnis ei exemptus erit
scrupulus.

in Κνέφει mentionem tantum Æliani fecit.

Κομφιδεπιδικῶς (1. κομφιδει-
πιδικῶς ex Aristoph. Equiti-
bus statim ab initio) πανέρι-
γας καὶ Ευριπίδω, Αἰλιανὸς
ἀπὸ ἀσεβῶν βασιλέων λήθη πα-
ρεθέοντων φησι.

Κομφιδεπιδικῶς i. e. jafta-
bunde & subdole in morem Euripi-
pidis, Ælianus inquit de impiis
Regibus lethæ datis, vel in le-
them conjectis, i. e. quorum
nomen & posteritas radicibus
extirpata & oblivione sepulta

sunt. Hoc est κομφιδεπιδικῶς i. e. tectè & obscurè, lethæ
dare.

ΚόσμοϞ. ἢ ἢ Κλεοπάτρα κῆ ἄλλα
εἰργάσατο ἀσεβείας ἐχόμενα, ἃ
μοισιγῶντι κόσμον φέρεσι, τῆς ἐν
δὺ πρέπειαν. (Suidæ est expli-
cans).

Cleopatra autem & multa alia
perpetravit impietati affinia, quæ
tacuisse melius fuerit mihi que con-
venientius.

Κράσις. καὶ πιεῖν ἐδίδε κράσις δι-
καία μὴ κινῶν. ὄρεγε δέ μοι αἰ-
τῆσι κῆ φιλοφρονέμενος ἄκρας,
κῆ δεῖπῶ δεῖπνα παρατιθῆσι.

Et potum dabat non tempera-
tum, ut par erat, petenti que por-
rigebat & summa cum humanita-
te canam apponit.

Κρίσεως. κρίσεως δὲ ὡς ἐν ἀκο-
λάτοις δὺθείας ἐδμήμαρτε δεῖ-
πλῶ αἴρεσιν ἃ μιμαδϞ. σὺν
κάλλει γῶ λαμπρῶ ἔσωματϞ,
ποικίλεις ἤσκησῶ τὴν δὺ ἀπῶ-
τῆλον παιδείαν, ὕπερ κροθαυνο-
μῆς, κῆ τοῖς ποσὶ χαμαιπελῆς,
δὺ σολϞ γινομένη ἐνικα πάντως
τὲς τῶν θαυμαλοποιῶν ἐξηγεμέ-
νης, φωνήν τε ἔχουσα ἠδῆσαν, κῆ
ταύτῳ μῆ τέχνης ἀφίεσσα,
ἐδένος ἢ ἐπῶ ἀσματι θαυμαζο-
μῆς ἐκείθη δούτερα, ἄτε δὲ
σὺν ἀπτεϞ ἐραλικῆς δεῖπγιας
ἀκκιζομένη σὺν καιρῶ, κῆ πρὸς
ζηλοτυπίαν δὺ φουῶς ἀγασα ἢ
ἀνδρα, αὐτῆ μὲν πλοῦτον σὺν δὺ-

A recto autem judicio, ut in re-
bus lascivis non aberravit circa e-
lectionem mimæ. Nam præter
eximiam corporis pulchritudinem,
variè in disciplina illa seductrice
erudita erat, molliterque crispans
spinam, & pedibus humi volitans,
& bene exornata principes magi-
strosque præstigiatorum superabat,
cumque voce esset suavi, tam colo-
ratam eam ad leges artis emitte-
bat, ut nulli eorum secunda habe-
reitur, qui cannu excellèbant, nec
rudis amatorie rei, tempestive dis-
simulare desideria, & virum cal-
lide ad emulationem amoris ad-

καὶ φρόνητον οἶσεν, ἐκείνον δὲ
καὶ βαῖον τηκόμενον τῷ ἔρωτι
ἀπὸ ἡλάξε τῶν τῆδε. καὶ αὐτίς,
τοσῶτον πωθέλαθε τῇ φυγῇ τῆ
κρίσεως τῆ ἐπιτῶ μαχίω.

gnae inclinationem in partem alterutram fugá prævertit.

Κυλλῆ πῆρα. ὁ δὲ ἀλοκτερυῶν ἐσὼς
ἐπὶ θαλίερα ποδὸς πρέτφνε τὸν
λελωθρημόρον καὶ κυλλόν, ὡσπερ ἔν
μαρτυρομήνῳ καὶ ἐμφαίνων οἷα
ἐπεπρόνθει.

Κυμαίνει. ὁμως ἡ ψυχὴ, ὑπὸ τῆ
πύθης αὐτῆ κυμαίνει) καὶ φλέγει),
καὶ ἀκρόταρ ἐαυτῆ (adde ex
voce ἀκρόταρ & εἰσήλατο)
ἄν, εἰσήλατο εἰς τὸ νεῶν. Fragmentis Æliani ascribenda etiam,
quæ Suid. habet vocibus Κελλοὶ, Κλέερχῳ, Κορνῦτῳ, Κότυς,
Κροῖσῳ Λυδῶν βασιλεύς νομίζων.

*ducere didicerat, & sibi quidem
his artibus divitias comparavit
non contemnendas, illum vero pau-
latim amore tabescentem viâ pri-
navit. & iterum, in tantum pu-*

*Gallus autem alteri insidens
pedi, mutilum & claudum alie-
rum porrigebat, ac si coram testa-
ri vellet, quæ & quanta passus
esset. vide vocem ἑσθνε & βελυός.*

*Nihilominus animus desiderio
ejus fluctuat aestuaturque, sui-
que impos in templum prosiliit.*

A.

Ααφύξας. ἔτοι οἱ αἰετοὶ λαφύξασι
τῶν ἐρεφάτων τὰ σπλάγχνα,
θλείξας τὰς σημαίας.

Λόσηρ. ἵνα τὸ τῆ κακῶν αἴτιον καὶ
λόσηρα ἀφανίσωσι.

Λίπα. ὁσὸταν γὰρ παρῶσι κινδυ-
νεύοντες, λίπα ἀλείφον).

Λίχνη. ἀνὴρ λίχνον ὄμμα καὶ
ἀσελγὲς πιαίνων κακῆ ἐσιάζετα
τῆ Φερεφάτης ὄργια εἰδίψησε
θεάσασθαι, ἀτέλεστος ἄν.

Λύκῳ χανών. ὁ δὲ εἰδεῖτο τῆ Θεῶ
ἐπιπερῆσαι τε αὐτῶ, καὶ λύκας κε-
χλωσθῆς ἐναφείναι (malim ἀνα-
φῆναι) τὰς τὰ ἐκείνους ἐαυτοῖς
καὶ ἀρεφῶνας, ἵνα μὴ αὐτὸς

*Hæ ipsæ aquile viscera elephan-
tum discerpent, signa digito demon-
strans. inquit nescio quis Ro-
manorum dux.*

*Ut malorum Autorem & lapi-
dandum hominem è medio tollant.*

*Cum enim pugnae discrimen ad-
eunt, adipe inunguntur.*

*Vir malis epulis curiosum &
emissivum oculum pascent, Proser-
pinæ desideravit videre initia, non
initiatus. v. πιαίνει.*

*Ille autem Dei opem implora-
bat, & ut vellet lupos hiantes
reddere eos, qui jam rem suam
spe devoraverant, ne ipse illis,*

ὄφλη γέλωτα ἄλλοις, ἀλλ' ἐκεῖ-
νοι αὐτῶ.

sed illi sibi risum & ludibrium
deberent.

M.

Μαρτύρομαι. ἀλλὰ τοσούτον μαρ-
τύρομεθα, ὡς εἶδ' ἀδικῆμεν Ξενίς
Διὸς χάριν.

Sed tantum contestamur, quod
nec injuriam facimus Jovis Hospi-
talis gratia.

Μέγα. ὀλίγα χρόνα διελθόντων,
εἰλω μέγα κακουργῶν, εἶτα ῥῆ-
φι ἐν ὄψει πολλῶν κατεπερήσθη
ζῶν. in voce ἐπερήσθη legas
ε. μ. κ. κὶ ζῶν ἐνεπερήσθη.

Brevi interjecto tempore in ma-
gno facinore deprehensus & coram
multis vivus combustus est.

Μειράκιον Ερετρικὸν παρσεφοί-
τησε Ζήνωνι πλείοντα χρόνα,
εἶς ἂν κὶ εἰς ἀνδρας ἄφικετο.
ὑπερον ἔν εἰς τὴν Ἐρετρίαν ἐπαν-
ῆλθε, κὶ αὐτὸν ὁ Πατὴρ ἤρετο,
ὅτι ἄρα μάταιο σοφὸν ἐν τῇ το-
σαύτῃ Διαιτεσίῃ ἔχρονος. ὁ δὲ
δείξειν ἔφη. κὶ ὅσα εἰς μακρὰν
ἔδρασε τῆτο. χαλεπήναι δὲ γὰρ
αὐτῶ ἔπατρὸς, κὶ τέλει πλε-
γὰς ἐντείναντος, ἀδὲ τὴν ἡσυχίαν
ἀγαγῶν κὶ ἐγκαρτερήσας, τῆτο,
ἔφη, μεμαθηκέμαι, φέρειν ὄργην
πατέρων, κὶ μὴ ἀγανακτεῖν.
Stobæus Serm. 198.

Adolescens quidam Eretria o-
riundus tam diu Zenonis in Scho-
lam itaverat, donec virilem in-
gressus erat etatem: postea domum
redire factus à Patre interrogatus
est: quidnam sapientiæ tanto tem-
poris spatio addidicisset? respondit
se brevi demonstraturum. Nec
dicto res ipsa absuit. Cum enim
non multò post Pater indignatione
commotus verberibus quoque fi-
lium afficeret, ille tacitus patiens-
que injuriæ, hoc se didicisse ait,
ut parentum iram æquo animo sus-
ferre posset.

Μελεδωνός. ὁ δὲ τὸ ἴδιον ἀδελφὸν
κατέλιπε ἔχρονος ἐπίτροπον, κὶ τῶν
κρημάτων μελεδωνόν, ὁ δὲ ἀνό-
σιον ἦν, κὶ τὰ ἔχρονος σφειλε-
ρίσασθ' ἐγλίχετο. & paulo
post. ὅς μὲν Νέρωνος ἀπελεύ-
θερον, ἀπολειφθεὶς μελεδωνός τῶν
ἐν Ρώμῃ κὶ ἔφορον, ὅτε Νέρων
ἐς Αἰχάϊαν ἐξώρμηθη.

Ille vero fratrem suum filii tu-
torem rerumque curatorem reliquit.
Sed impius ille pupilli opes sibi
vendicare discupivit. Qui (He-
lius) erat Neronis liberius, à Ne-
rone, cum in Achaiam iret, Ro-
mano imperio custos datus.

Μελίλιον. ἔτος ἑρᾶ νεανίης Αθήνησι
τῶν εὖ γεγονότων καὶ πλεσίων.
Μειράκιον δὲ μὲν τὸ γένος Διαι-

Hic Athenis amat juvenem
nobilem & opulentum, nec
tantum genere, verum etiam
πρωίως

πρεσβείας, κὴ τὴν ὄραν ἀμαχον, κὴ τῷ μὲν ἔραστῇ Μελίτῳ ὄνομα ἦν, τῷ καλῷ δὲ Τιμαγόρας, ὡς Φωσιν. ἦν δὲ ἀτεγκλός τε καὶ ἀμείλικλῳ ὁδε ὁ παῖς, καὶ εἰ πολλὰ προσέταπτε κὴ ἐπίπωνα κὴ κινδύων ἐχόρματ' ἐχάτων, κὴ ὁμῆτ' ὀλέθρῳ ἐλαύνοντα· καὶ ἦν τὰ πρᾶγματα, κύνας τε ἀγαθὰς καὶ θυρωδικὰς ἐκ τ' ἀποδοσῆς ἀγῆν, κὴ ἵππων αὖτ' ἐπολεμίων ἀπαγαγεῖν ὅτε δὴ γηναῖον τε κὴ θυμικόν, κὴ ἄλλε χλαμύδα ὠραίαν, κὴ τριῶντα ἕτερα. κὴ τελευτῶν, ὄρνιθας οἱ προσέταξε κομίσασθαι ὅτε δὴ τσοφίμας, κὴ οἰκίας γῆν Ἰωμασῆς. ἐπεὶ δὲ κὴ τῆτο κατεπράξατο ὁ ἔνθετ' φίλος ἐκείνος, ἐδωρετό γε τῷ καλῷ τὸ μέγα κὴ τίμιον κτήμα τὸς προσηρηδύρας. ὁ δὲ ἀτερόμων ἂν καὶ ἐς τῶτον ἀπειάσατο ἄρα τὸ δῶρον. ὁ τίνυν Μελίτος φλεγόρμος τῷ ἔρωτι, κὴ οἰτρῆμῳ, καὶ ἐπὶ τῆτοις ἀχάδων τῇ ἀτιμῆ, κὴ ἀπαυδήσας ἐπὶ τοῖς μόχθοις ἀνελύτοις τε ἄμα, κὴ ἀπείροις, ἢ ποδῶν εἶχεν, ἀνέθορεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, κὴ ἐαυτὸν ἔωσε κτ' ἔπετρῶν. ἐ μὲν ἢ τιμωρὸς δίκη τ' ὑβρισην παῖδα κὴ ὑπερόπλιω εἶασεν ἐπεγχανεῖν τῷ Ἰωμασῆ θανάτῳ. τὸς ὄρνιθας ἔν ἀναλαβῶν, κὴ ταῖς ἀγκάλαις εὐθείς, εἶτα κατ' ἴχνια τὰ ἐκείνε θῆων, ὡσπερ ἔν ἐλκόρμῳ βία, ἐαυτὸν σὺ τῷ δυσυχεῖ χορῷ ἐπὶ τῷ Μελίτῳ ἔρριψε φέρων, ἐσαδῶν κὴ δυσυχῆ τ' ἔρωτα ἀντεροσθεῖς

pulchritudine nemini postponendum. Amator itaque erat, Melitius, sed adamatus Timagoras appellabatur, ut ajunt. Erat autem puer ille durus & difficillimis moribus, & amanti suo multa imperabat laborum & discriminis extremi plena, quaeque illa praene pessundare poterant. In his erat, canes optimos & venaticos è peregrinis terris adducere, equum generosum & ferocientem cuiusvis hostium eripere, aliis chlamydem pulcherrimam extorquere, aliis alia. Tandem etiam gallos gallinaceos è quacunque cohorte & servos nobiles sibi afferri jussit. Cum vero haec omnia entheus ille amator perfecisset, & deliciis suis dono dedisset ante enumerata, rem videlicet magnam & valde pretiosam, ille nihilominus mansit ferreus & immisericors & munera plano respuit. Tum Melitus amore pariter & pudore repulse confusus agitatusque & irritis & ternis laboribus succumbens, qua poterat celeritate in arcem evadit, & se in praecipit impulit. Verum enim vero ultrix justitia non permisit superbum illum & contemptorem puerum Meliti mortem susque deque habere. completus enim gallos gallinaceos & vestigia sequens Meliti & vi quasi abstractus cum infelici avium choro se dejecit super Melitum, nimis sero redamans & infeliciter. Hujus

τέτον. κὴ ἔσηκεν εἶδωλον Ἔπά-
θρας κὴ τὸ τέπον, παῖς ἄρα ἴσθ' κὴ
γυμνὰς ἀλεκτρυόνας ὄλο μάλα
δύσληεῖς φέρον ἂν ταῖς ἀγκά-
λαις, κὴ ἐπι κεφαλῶν ἄφ' ὧν ἑσω-
τόν.

Μήκων. μέρ' ἔτι τῶν ἐνιοσθίων Ἔ
Πολύποδ' ἔστι χυθύ' ὅς κείται
ἐπ' αὐτῶν τὸ κοιλίας, οἰονεὶ κύσις, ἐν
αὐτῇ ἔχουσα τὸ θόλον.

Μιαρὰ κεφαλή. ὡς δὲ ἢ μιαρῶ
δῶρα ἔτε ἀνδρῶ ἀγαθῶν, ἔτε θεῶν
ἐστὶ ποτε, τότε ὄρθον, δέχεσθ'.
μάτην ἔν' ὡς θεῶν ὁ πολὺς ἐστὶ
πόνος τοῖς ἀνοσίοις, τοῖς ἢ ὀσίοις
δὲ κακρότατος, Πλάτων φησί.

Μίσθωμα δὲ ὡς δαλεῖν. ὁ ἢ ἰρα-
τῶν Μελησιῶν κὴ ἐρῶ αὐτῆς. κὴ
πέμπει πέισων πενταχιλίους κὴ
μυριάς αὐτῇ χροσῶς, καὶ, εἰ
πλέον ἔδειτο, ἔφαλο δλώσθ'. ἢ ἢ
ἐ' ὡσεῖτο τῶν δόσιν, ἔταρι-
κὸν φάσκουσα εἶναι μίσθωμα, τὸ
ἑαυτῶν ὡς δαλεῖν ἀνδρῶ ἀγνώ-
τι, κὴ ὡσαυτ' ἄνιον τὸ κάλλος δπι-
δόσθ'.

Μνημεῖον. Αἰλιανὸς φησι, φυλάτ-
τεσθαι τε ἔτι μνημεῖον τὸ τιμη-
ρίας τὸ εὐκείνους, καὶ ὡσαυτ' ἐν Διφ-
δοχῆν ἔκκεσθ'.

N.

Νέμεσις. Νεμέσεως Εφόρος, τῶσ' ὡς
ὑπερόπτας κὴ ὑπερηφάνους κολα-
ζῆσης ἐναργῆ μαρτυρία.

Νεμηθέντων. ἀπ' αὐτῶν κὴ ἐκείνων νεμη-
θέντων εἰς τῶν εἰσίν.

Νεολαία. λοιμὸς γὰρ τῇ Εφέσῳ
πόλει ἐν ἡμέρῳ ζεν εἶος βαρύτερος,

*simulachrum infortunii, eodem loco
positum superest, nimirum prius
formosus ἔ' nudus, utnis gestans
par generosum gallorum gallina-
ceorum ἔ' se dans præcipitem.*

*Est pars quædam intestinorum
Polyphi piscis, quæ supra ventrem
sita, quasi vesica atramentum in se
coninet.*

*Ab homine impuro nec virum
bonum, nec Deos unquam, reddere
atque ordine si fiat, dona accipere,
ideoque labor impiorum circa Dei
cultum frustraneus est, priorum ve-
rò quam maxime opportunus, ut
Plato ait.*

*Ille videns Milefiam amore ejus
corripitur, submittitque aureorum
quindecim millia, ut sibi morem
gerat, promissique se, si peteret,
plura daturum. Illa vero donum
non admittit, dicens, meretricium
esse viro se committere ignoto, flo-
remque corporis vendere instar
mercis.*

*Ælianus ait, extare etiamnum
ræne ejus monumentum, quasi
mali successivum.*

*Nemeseos, quæ aspicit ἔ' casti-
gat mores superbos ἔ' inflatos,
cetera testimonia.*

*Verum etiam illis in partes ab-
euntibus.*

*Pestis enim quam gravissima
in urbe Ephesiorum grassabatur
ἔ' ἔ'.*

ασμοίροις δὲ θανάτοις διεφθεί-
ροντο ἢ νεολαία, καὶ ἦν ἀγονία καὶ
μῆτροι καὶ γυναικῶν καὶ τῆ ἀγέλης
τῆ τετραπόδος. vid. ἀγονία.
confer & vocem ασμοίροις.

Νηίτης. Αλιανὸς περὶ τῶν Λακε-
δαίμονίων. νηίταις κινδύνοις ἔ-
πανν σωτρεαφέντες.

Νυμφη. μῆνις ἐδόκει καὶ Νυμφῶν
δὲ ἀπολείανναμάτων.

O.

Οἰσροῖ. καὶ καλῶς Ἡρόδοτος τὰς
ὑπὲρ τῶν γυναικῶν οἰσρήσεις τε
καὶ μανίας παρ' ἑδὲν ἐτίθειτο.

Ολκῆ. καὶ τῆ σρεπλόν, ὃν ἐφόρει ὀλ-
κῆς ἡμικῆς, χρυσοῦν ὄντα, ἀφαι-
ρεῖται, φησὶν Αλιανός.

Ομηρον. ὃ δὲ ὑφαίρεται τῆ κώδωνα
καὶ Φιλίας σύμβολον καὶ ὄμηρον
πρῶτον κομίζει τῆ ἐτάίρω αὐτῆ.

Ομολογία. vide ἐμμελείς.

Ομολογῶ. ὃ ἦ, ὅσα ἤκουσε, τοῖς αἰ-
κείοις ὁμολογεῖ, καὶ ἐκεῖνοι περὶ
χαρείας αὐτίκα ὑπεπλήθησαν.

Ομόσει. οἱ Ακαρνανεὶ συγγραφεῖς
ὁμόσει ἔχουσι (χωρῆσι) τοῖς ποιη-
ταῖς καὶ αὐτοῖς, ἔμην σιωπῆτροι-
σεν ἔτι τὰ ὅσα ὁμόσει τῶ Δαί-
μονι τῶ ταῦτα προέξαντι μὴ
χωρῶν. καὶ αὐτοῖς, ὁμόσει ἰτέον
τοῖς πολεμίοις.

Ομῆ. ὃ ἦ Σύφαξ ὀμῆε τι τῶ ἀθα-
νάτω (I. θανάτω) ὢν, ἀνεφθέγγ-
ξατο τὰ ἐκ τῆ τραγωδίας ἱαρι-
εῖα, ὡς δεδιτῶ μῆροσ τὸν Μα-
κεδόνα.

Ορα, τιθεῖσα τῆ νόμον τόνδε βροτοῖς
Μὴ πῆμα σιωπῆ καὶ μετάνοιαν τιθῆς.

juvenesque immatura morte extin-
guiebantur, eratque sterilitas non
tantum mulierum, sed pecorum
genioque.

Ælianus de Lacedæmoniis, non
admotum assuei pugnis navalibus.

Videbantur etiam Nymphæ ira-
sci, ob aquarum penuriam.

Et bene Herodotus illas de mu-
lieribus furores & insana certa-
mina nihili fecit.

Et torquem, quem aureum ma-
gni ponderis gestabat, detrahit,
inquit Ælianus.

Ille vero surripit tiniinnabulum
& amicitia tesseram, & pignus
primum offert amico suo.

Ille vero quæ audiverat omnia
suis professus est. & illi statim læ-
titia exultarunt.

Historici Acarnanes adversis
frontibus concurrunt cum Pœtis.
& iterum. non tamen offilegium
instituit, Deo hæc agenti non ad-
versatus. & iterum, congregien-
dum cominus cum hostibus.

Syphax autem jamjam Divus
fuiturus, Jambos illos à Tragœdia
(Sophocl. Electra) recitavit, ut
Macedoni metum incuteret.

Vide

Vide, ne legem eam ferens mortalibus.

Tibi malum parientiamque feras.

ἔ μὲν ἔπασέ τι ἢ μήλουθ' αὐτῷ. κὲ αὐθις. μὴ ἰχθύεσσα τε- κείν, ὁμῶς τι τῷ βραγῆναι λῶ.

Οργεῶνας. τῶν ἐξ Ἐλευσίν' ὄργε- ώνων, ἕς φησιν Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ θεονομίας.

Ορμον. ἀναπαυομένων κὲ ὀρμιζο- μένων τῶν τελευτάων ὀρμισιν, τὸ θεῖον ὅσ' ἀμελεῖ καλῶν τς κὲ ἀγαθῶν ἀνθρώπων.

Οὐδαμᾶ, κὲ μὲν τοι τ' ἀδείας Επί- κρηθ' ἠνέγκατο μισθόν, ἐδαμᾶ ἐδεμῆ μεμπτῶν. vide Επικρ- ρθ'.

Οὐδαμῆ. ὁ δὲ ἀποκτείνει αὐτῆς, κὲ περὶ στυλῆ ὄσας (1. ὄσα) ἐπηγά- γοντο. λῶ δὲ κόσμος κὲ σκευὴ περὶ τῶν τέχνῶν ἑκατέρω, ἐδαμῆ δὲ κατὰ φρονίαν. κὲ αὐθις. κὲ μαρτυρία ἐπάγονται ἐδαμῆ ἀτάκτου.

Ω.

Ωνίας. ἀπὸ λύσει δικασαὶ ὄνιοι αὐ- τόν.

Ωρα. Αἰλιανὸς, γυνὴ τῶν ὄρων Διὰ πρεπῆς κὲ σώφρων τ' ἄριστον.

Ωρα. ἀνδρὶ ἐπιόρκω, κὲ τὰ θεῖα ἐν μηδεμίᾳ ὄρα τιθεμένων, ἀπά- ταις κὲ ψεύδοις συμμειν- τι, κὲ ἐδὲν ἐδέσποισι λέγοντι ὑγιῆς, κὲ ἐπὶ τῷ πλετῶντι πλετῶν ἐπιόρκιον.

Ωσαλο ἑαυτὸν ἀπὸ τ' ἴππου, ἔ μὲν ἔφθασε τρώσασα, συν- ἑστασίαν αὐτὸν τῶν ὑπε-

Nihil tamen profecit. & iterum, cum partum eniti non posset, pa- rum aberat, quin dirumperetur.

Quosdam sacerdotum ex Eleus- sine, ut ait Aelianus in de Provi- dentia.

Deus non negligit bonos hone- stosque viros, cum acquiescunt morte & in ultima hærent statione.

Tulit tamen Epicurus impieta- tis præmium nusquam & nullo modo vituperandum.

Ille vero ambos interficit despo- liatque iis, quæ secum attulerant. Erant autem ornamenta & artis instrumenta nequaquam spernen- da. & iterum, testimonia addu- cunt minimè obscura.

Judices pecunia corrupti absol- vunt illum.

Mulier forma insigni & mori- bus ad modestiam compositis.

Viro perjuro, Deorum contem- ptori & fraudibus & mendaciis innutrito, nec unquam veri sani- que coloris verba loquenti, & in- de divitias coaccervanti execran- das.

Dejecit se equo, non tamen ante se vulnerare potuit, satel- litiibus enim abripiantibus, quæ
πιστῶν,

απιστῶν ἢ παρενέβαλεν εἰς κίνδυνον ἰαυτῶν.
Ωψιάθη. vide vocem Γοργῶν.

se in pugna discrimen immiserat.

Π.

Παιδικῶν. τελευτῶν ἀπεσφάγη καὶ αὐτὸς, καὶ ἐκείνῳ πλησίον τῷ παιδικῶν, θέαμα ἐνδοξόν κ' ὑπερήφανον.

Tandem & ipse jugulatus est, & prope suas delicias jacebat, illustre & nobile spectaculum.

Παλαμναῖος. ὁ δὲ πρὸ τῶ εἰς τὰς πολεμίας συμπλοκῆς, ὡς εἶδεν ἀποκλύμνον οἱ τῷ λεῶν, ἐνετολήμασθε κακὸν κακῶ μείζονι ὁ παλαμναῖος ἄρα ἐκεῖνος σέβασαι. πρὸς ἅπτεϊ ἐν τὴν ἀθλίον παρθένον διχα τεμεῖν. confer vocem, κακὸς κακῶς ἀπώλοιο.

Ille vero antequam cum hoste congredereetur, videns populum sibi perire, ausus est malum malo longo majori extinguere homo ille sanguinarius. jubet igitur miseram virginem dissecari in duas partes.

Παραπλήγη. ὁ δὲ ὅσον ἠέχετο ὡς πληθεῖν αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν τῶν λόγων παραπλήγη λύσαν κατεσίγασε, κ' τῷ Διοσκύρωνος τὸ ξίφος διηρμήδον τε καὶ ἔπαυσεν ὡς καὶ πληγείσθε καίως ἐξέζηρο.

Ille vero non tulit ejus dementiam, sed delirantem verborum insaniam ad silentium adiecit, & altero Dioscurorum gladium alte intentatum dejiciente è manibus, lethaliter vulneratus surrexit. videtur verbum excidisse καθ' ἑν-
τος, cujus vestigia quaero in καί, ante πληγείσθε.

Παρίας λίθος. δείκνυσι κ' νῦν ὑπὸ (1. ἐπὶ) λίθῳ Θεοπόμπῃ πατρῴθεν ὀμολογεῖται αὐτὸν τῷ ἐπιγράμματι, ἔδωλον Παρίας λίθος, κ' ἐστὶ τὸ ἰνδαλμα τῷ πάθους μάλα ἐναργές, κλίση καὶ αὐτὴ λίθου.

Monstratur etiamnum super lapide Theopompī, (ejus esse patrio nomine epigramma indicat) imago ex Pario lapide, est etiam manifestum morbi indicium lectus, & ipse ex simili lapide.

Παρία λίθος. καὶ μῦθοι κ' Παρίας λίθου ἄρμα, ἀνακείρωνον Διονύσω, παίημα Φαυμασὸν ἀνείλετο Θεουλήσας.

Imo & currum ex Pario lapide Baccho sacratum, opus admirandum, per sacrilegium abstulit.

Πάταγος. ἀφῶν πάταγος ἀκίε) τῷ θυρῶν.

Subito exauditur januae strepitus.

Πελαργιδεῖς. Αἰλιανός, πελαργῶν παῖδες.

Πελαργιδεῖς vocat Ælianus pullos ciconiarum. v. H. A. 7, 47.

Πεπιασμένοι. Φάγοι δ' ἂν τρίγλη
ἢ ἀνθρώπων νεκρῶν ἢ ἰχθύων.
φιλοδοξοὶ δὲ μᾶλλον τοῖς πεπι-
ασμένοις ἢ κακόμοις.

Περίεκαχομύρας. οἱ δὲ τὰς ὑπερέ-
τας αὐτῶν ὁσμῶν φειδαλόνητες
εἰς τὸ θάλασσαν ἄγασσι.

• Περίεπασαν. τὸ βωμὸν ἀνέστρεψαν,
ἢ τὸ κόσμον, ὅσῃ ἡ δεικεί-
μῃ, τῆτον φειάπασαν.

Περίηγει. vide in Φιλήμων.

Πιάνων. vide in λίχνας.

Πολυάνδρον, θάψαντες δὲ τὰς νε-
κρῶν εἰργάσαντο κοινὸν πολυάν-
δρον.

Πολυωρία. ὁ δὲ εἰδὼς τὸ θεῶ πο-
λυωρίας τυχεῖν τὸ ἐξ αὐτῆ. καὶ
αὐτὸς Αἰλιανός. θεομῆρῳ ἢ πο-
λυωρίας τυχεῖν ἢ ῥωπῆς εἰς τὸ
κρεῖττον, ὅσῃ ἐπένδυσε.

Προγραφαί, ἐπανεληθόντες ἔν τῶ
γραφῆς καὶ τῶν ἐκ βελῆς, καὶ τῶν
εἰς τὴν ἰππῶδα τελέντων, εἰρ-
γάσαντο, τῆτες δ' ἀπικλινοῦντες.

Προήκατο. vide supra in ἐρεθ.

Προσέαξ. ὥσε μήκετι αὐτὸν προσ-
έαξ εἰς ὀμιλίαν. præcedentia
vide in μίσημα.

Προσέχε. εἶτα τὸ ὑπεραίως προσέχε
τῇ Χίῳ, καὶ ἀποδάντι (ἀποδάντες)
ἐπὶ λυγχανοῖσι τῇ κόρη πιωρασκο-
μῆν.

Προσείλα. εἶτα ἀσελγέτατε τοῦ-
τοι ἐχθροὶ γηρόμοιο ὅσῃ ἤκη-
σαν, ἀλλ' ἄρα καὶ ἐμὲ εἰς τὴν τῶν
ἐχθρῶν προσείλα βάζειν.

Πύρρι. εἶτα διέτη &c. videatur fragmentum in Suida, quod nemo
non Æliani dicet esse, qui quidem paululum ejus dictioni affue-
verit.

Trigla autem & hominem mor-
tuam & piscem comedit. delectan-
tur autem magis inquinatis & oli-
dis. ex H. A. l. 2. c. 41.

Illi vero servos suos injectis vin-
culis in theatrum producunt.

Aram subverterunt, & orna-
tum, quo erat induta, detraxe-
runt.

Sepelientes mortuos, commune
sepulchrum effecerunt.

Ille vero Deo supplicabat, uti
sibi opem ferret. & iterum Ælia-
nus, imploranti opem & mutatio-
nem in melius expetenti non an-
nuit. v. vocem ἡμίσεια.

Redeunties igitur proscriptiones
Senatorum Equitumque Romano-
rum fecerunt, eosdem occidentes.
forte de Triumphis sermo est.

Ut non amplius eum ad collo-
quium admitteret.

Exinde postridie appulit ad in-
sulam Chium, & cum nave egressus
esset, incidunt in puellam jam ve-
num expositam.

Itane o libidinofissime, non suf-
ficiunt tibi tot inimici, ut me quo-
que eorum numero addere volueris?

Προτέτης. vid. Επίκυρος.

Πρόφει. ἢ τὸ ἐλαφρὸν ἢ τὸ
παρθένης προσφέρει αὐτῆς.

Ποινή. ὁ Ἀπολλων φησι πρὸς Λο-
κρῆς, μὴ ἂν αὐτῆς τὸ κακὸν λω-
φῆσιν, εἰ μὴ πέμψοιεν ἀνὰ πᾶν
ἔτ' ἄλλο παρθένης εἰς τὴν Ἰλιον
τῇ Ἀθλῶα, Κασάνδρας ποιῶν,
ἕως ἂν ἰλεώσῃτε τὴν θεόν.

Πυγόν. τετραγῶνοι ἢ ἄμφω,
πυγόν δὲ τὸ μῆκος.

Ρ.

Ρήγνυ. ἢ ρήγνυσι φωνῶν ἰκέτιν,
ἐξ αὐτῆς ἐκδιδασθεῖς τὸ δόνην.

Ριπιζέ. οἱ ἢ σωνεθασίωντες αὐτῆς,
ἢ τῇ παραφύρῳ τῆδε φιλοτι-
μία, τῇ κακίῃ δαιμόνων ἐκρη-
πιθέντες ἀπολάλασι. ἔτω φη-
σιν Ἀιλιανός. confer vocem παράφορ.

Ρυβλῶ. vide in Ερυμβόνα.

Σ.

Σεμνά. καὶ τι πυθόχρησον ἦκε,
θεῶν κομίζωνίερά, εἰς τὴν μετί-
κησιν σεμνά ἐφόδια, Ἀιλιανός ἐν
τῷ περὶ ἀσπείρας.

Σιμωνίδης ὅπως &c. quæ jam exscribere non vacat, ad Ælium per-
tinent ad finem usque.

Σείρα. vide in Ἰαχόν.

Σεισμός. σεισμοὶ δὲ ἐπεπόλασαν,
ἢ πολλὰ ἀνείχετον.

Σκληροί. οἱ ἀνεμοὶ οἱ σκληροί.

Σκοπία. σὺν ἐπαινέει ὁ θεὸς ἐδὲ τῶς
μέτρα παλίντρος, γλιχρηδους γε
μὴ τῶν ὑπὲρ ἑαυτῆς τε καὶ
ὑψηλῆς σκοπίας.

Σκότ. ἢ ἀπὸ πάσης ἡμέρας
σκότ. ἢ βαθύτατ. καὶ τοὶ
τὰ τ' ὥρας ἐλαμῆ χειμέλια ἢ.

*Et illis exprobrat, quod in vir-
ginem commissum erat.*

*Locrensibus Apollo respondit,
non remissurum malum illud, nisi
quo tantis par virginum mitterent
Ilium Minervæ, Cassandræ piacul-
lum, usque dum propitiassent Deam.*

*Ambo vero quadranguli, cu-
bitique longitudine.*

*Et in supplicem erumpit vocem,
ipso dolore expressam.*

*Illi una cum ipsis furore cor-
repti, & ambitione insaniente, illa
Dæmonum pessima, incensè perie-
runt.*

*Ex oraculi cujusdam responso
venit cum sacris Deorum, quæ
veneranda erant demigrationis via-
tica.*

*Terræ motus sæpius oborti mul-
ta subverterunt.*

Venti graves & vehementes.

*Non laudat Deus eos, qui mo-
dum pedibus calcant, dum petunt
supra se posita altasque spectatas.*

*Et toto die densissimæ erant te-
nebræ, quamvis anni tempestas
non esset hyberna.*

Σοβαρός.

Σοβαρός. ἀναθήμασι σοβαροῖς
ἐκόσμησε τ' νεών.

Σπείρει. ὃ ἢ θράκαν ταῖς σπεί-
ραις τὰς νεκρὰς σωμαγαγῶν
ἐφύλαττεν ἀπαθεῖς, ὡς ἂν μήτε
τι τῶν χειρσαίων μήτε μὲν τῶν
πληνῶν ἐπιλύμη προσέλθοι.

Στεγανώτερος. ὃ δὲ ἔλεγε στεγανω-
τέρας εἶναι τὰς βαλυσταῖς, καὶ
φυλάττειν τὰ τ' σκήψεως ἀσπί-
ρησιν.

Στιγματίζω. vide in ἀναδύσει.

Στεβλέμενος, καὶ τὰς ὑπηρέτας
αὐτῷ περιβαλλόμενος, εἰς τὸ θέα-
τρον καλεῖται τὸ πλῆθος, καὶ
ἐκείνον παραγγέλλει καὶ εὐδοχεῖ,
καὶ κατὰ τὸν ἄριθμον ἀληθῆ ἢ λήγει,
καὶ περὶ τῶν ἰδίων.

Συκοφαντεῖν. ὃ δὲ ἐσυκοφαντεῖ τ'
θεὸν ὀλιγοψύχως. ἐν δὲ τῶν
νόσοι καὶ τρεφῶν ἀπορροῇ τῶν
ἡμερῶν κατέχον.

Συνοδά. ὃ δὲ ἀλεκτεράων συνοδάειν
ἐπειροῦτο, τῶν ὀρθοῦν μέλει, συνο-
δόν τε καὶ συμμελές ἀναμέλων.

Σφακελισμός. καὶ ἀκρωτ' πῶδα
(non πῶδα) ἐκείνον αὐτῶν (non
αὐτῶν) εἰς οἰδημα εἰρησίου, καὶ
φλεγμηνανθῶ σφακελισμῶ, καὶ
ἀποκτείνου τ' ἀνδρα. Forſan
de Cambysē vel Ocho loquitur, qui calce percusserunt Apin
Ægyptiorum.

Σχολή. ἐγὼ ἢ ταῦτα περιήλθον
ἐτι περὶ ἁλλῶν ἄγων τῶν τ' ἀπορρο-
χόντων κακὰ τῶν ἐμαυτῶ λόγοις
τιμῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τ' μὴ πρῆττειν
ἄλλοις παραπλήσια.

Donariis splendidis ornantem tem-
plum.

Draco autem spiritus suis mor-
tuos colligens, integros servabat,
ut nec fera nec aves ad eos dila-
niandos possent accedere.

Ille autem Senatores quam ma-
xime taciturnos esse ajebat, et ar-
canas consultationes silentio tegere.

Et ministris eum circumdantes,
populum in Theatrum convocant,
eumque producunt, qui quaestio-
ne habita tortusque veritatem pro-
fiteretur et igni traditur comburen-
dus.

Ille autem Deum ob (rerum
humanarum) neglectum falsò
criminabatur. Unde Himeram
morbi et annonæ difficultas inva-
serunt.

Gallus autem conabatur accine-
re, et concentum avium modulis
congruum exordiri.

Audio etiam pedem illum, tu-
more correptum inflammatumque
ei emortuum exesumque sphacelo,
virumque exstinxisse.

Ego vero hæc prætermisi, cum
non otium esset qualibet cujusvis
mala mea dignari oratione, sed ne
similia cæteris agerem.

T.

Ταινίαι. ὁ ἵερὸν ἐν τῷ αἵματι
 ὡσεὶ τῶν περὶ, ἐν τῷ φωνῶν ἑαυτῶν
 τρέπον τινὰ τὸ δυσουχὲς ταινίδιον
 ἐπὶ ἤγετο, ὡσεὶ Μαξιμὸς λέγει τῷ
 Ρωμαίων στρατηγῷ τῷ δὲ πᾶσι
 σάντων δὲ τῷ κεφαλῆς ἀνίεσ
 vel ἀνήθεσ τὸ σέμμα.

Τιμησαίμω. ὃν ἂν ἐγὼ τιμησαί-
 μω πρὸ παντὸς συγγενέας καὶ
 πᾶσι Τυρράνοις καὶ τοῖς ἐπὶ μέγα
 πλάτῃ προήκησι.

τημαρῆς. εἰ μὴ ἔχοιμι τὰς ἐμὰς κηδεμόνας, vitam cum triente per-
 mittare, ni essent qui me observarent colerentque.

Τιμαρῆντος. ἐμοὶ δοκεῖν Διονυσίῳ
 τιμαρῆντος παρὰ δὲ δυσουχὲ καὶ
 παύσῃ τραγῳδίας ἀξία. δὲ
 θανόντων τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων ὁ
 θεὸς τίθει πρόνοιαν καὶ ἄρα, καὶ
 τιμαρῆντος τοῖς ἀδικῶν ἀνηρηθῆναι.
 λέγει γὰρ Χρυσίππος ἐν Μεγα-
 ροῖς κατὰ χθηνῶν τινὰ, χρυσίῳ
 ζώνῳ ἐπαγομένην πεπληρωμέ-
 νην. ἀπέκλεινε ἵνα αὐτὸν παν-
 δοκός ὁ ὑποδείξαι μὲν ὡσεὶ
 ὀφείτω, ἐποφθαλμίνας τῶν χρυ-
 σίων. εἶτα ἔμελλεν ἐκκομίζεσθαι
 ἐφ' ἀμάξης ἀγῶνης κόπρον, ὑπο-
 κρύψας ἐν ταύτῃ τῷ πεφονδύμε-
 νον. ἢ τοίνυν ψυχὴ τῷ θεοῦ ὡσεὶ
 ἐπίστα) Μεγαρεῖ τινι, καὶ λέγει
 ὅσα τε ἔπαυες καὶ ὑφ' ὅτα, καὶ
 ὅπως ἐκκομίζεσθαι μέλλει, καὶ
 καὶ ποίας πύλας. ὁ ἵερὸν ἤκουσε
 φασὶν ὡσεὶ τὰ δεχθῆναι, κεφαλαῖος
 δὲ ἀθανάτος καὶ ὡσεὶ φυλάξας,
 τῷ ζεύγῳ ἐπελαθετο καὶ ἀνιχνύσει
 τῷ νεκρῶν, καὶ ὁ μὲν ἐφίση ὁ ἵερὸν ἐκο-
 λάσθαι.

Ille vero profluente sanguine
 collapsus pro sepulchrali linteo in-
 felix illud seritum habuit. de Ma-
 ximo loquitur Romanorum impe-
 ratore qui coronam Annibalis (im-
 puberis) capiti detraxit.

Quem ego vellem ante omnia
 cum Tyrannis omnibus et Magna-
 tibus versatum esse. de Solone
 loquitur. vide voces ἔρκος, Κροῖ-
 σος. τιμησαίμω τῷ βίον πᾶσι τῶν τε

Dionysio, me iudice, ulciscen-
 te virginem miseram et Tragica
 perpeffam. Bonis viris morieati-
 bus Deus tum quoque prospicit et
 nefarie exstinctos vindicat. Ea
 propter Chryseppus refert quendam
 Megaris divertisse in hospitium pu-
 blicum, Zonam auri plenam se-
 cum ferentem. illum vero caupo,
 apud quem diverterat vespera su-
 perveniente, ex insidiis obruncat,
 pecuniam tantum respiciens. Dein-
 de casum plastro, fimo onusto sup-
 positum urbe exportare voluit. An-
 nima auiem interfecti noctu Mega-
 rensi alicui visa, quid passa sit ab
 hospite suo, et quomodo quas-
 que per portas corpus expor-
 tandum sit ordine percenset. Il-
 le vero ad animum quæ audierat
 revocans, luce nondum
 orta exsurgit, observatoque
 plastro manus injiciens mor-
 tuum fimo eruit. Ita hic quidem

sepulchri-

sepultura, ille vero supplicio datus est. Hæc ex Æliano descripta esse, patet ex voce ζώνη, quam vide sis. confer Petrum Viatorium lib. XIX. cap. XII. Var. Lect.

Τινανῶδες βλέπειν. ὁ ἧ ἐν τοσούτω κακῷ ἂν ὄσκι ἐπελάβετο τ' βδελυρῶς κείνης κῆ ἀθῆς συγγραφής, ἢ ὁ Γαργήτιος, ὡσπερ ἐν τὰ ἐκ Τιβανικῶν ἀσπερμάτων φύλλα, τῷ βίῳ ἀσπείρειψαλο.

Τόγε αὐτῆ μέρῳ. τί γ' δὴ μαθῶν ἐτόλμησε τόγε αὐτῆ μέρῳ δαλώσααδ' Ἀυδῆς Πέρισαι.

Τολμήεντι. ὁ ἧ εἰσήλατο εἰς τ' νεῶν, ἔτοιμα δὲ κῆ γράφων, κῆ ὅτι τολμήσει ταῦτα, ἐφ' οἷς εὐόσει, ἐπ' ἐρημίας τ' ἐπιμνήσασαι τῆ κόρη θύναμδρων, πεπιδυκῶς.

Τερκορυσία. καὶ τὸ τ' Μενάνδρε, ἵνα τι κῆ πάλτω, τερκορυσία βασιλίσσα κῆ αὐτῆ δέσποινά εἶναυ τ' Πόντῃ ἐδέλυσσα.

Τερμῆς. κῆ ἀναστέποντες ὄρασι τερμῆς τ' ἀνόδα κῆ ἀσπείρειψαλο. ἢ ἂν ἀνήλθεν ὁ Γαργήτιος, κῆ στωέδαδρον, μὴ ἀπορον εἶναυ, ἀλλ' ὄ ἐπίδαλον. de Gallis in Capitolium ascendentibus per visam pedum viam.

Υ.

Υετός. ἐμπιπλόντων υετῶν κῆ κάλαζα ἰχυρῶ ἐρρόδουσε.

Υἱῶσαι τ' παῖδα, ἵον ποιῆσαι αὐτὸν θεῖον. καὶ υἱῶσαι, τῆ υἱοθεσίας. κῆ υἱῶσαλο, ἀνι τ' ἵον θετὸν ἐποίησε, καὶ τὰς υἱῶσεις, ἵως υἱοθετήσεις καὶ υἱοθεσίας. ἢ κῆ ἵσις τ' Αἰλιανῶ παλλῆ.

Ille vero in tantis malis deprehensus non oblitus est impuri illius & impii scripti, quod Gargettius ille (Epicurus) velut ex Giganteis seminibus natum quasi labem vitæ humanæ affricuit.

Quâ re motus, quantum in se erat, Lydos Persis subjugare ausus sit.

Ille vero in templum irrumptit, parata omnia sibi pollicitus credensque, se ea audere posse, quæ cupiebat, puellâ omni auxilio destitutâ.

Et secundum illud Menandri, ut aliquid joci inaspergam, Τερκορυσία, triplicem galeæ cristam gestans Regina & Ponti etiam Domina esse volens.

Et suspicientes animadvertunt viam tritam ascensus & calles, quibus Romanus usus erat per ardua enitendo, & exinde collegerunt, non esse locum inaccessum, sed facilem viam aperire.

Pluvia ingrudente etiam grando defluxit copiosa.

Υἱῶσαι τ' παῖδα, id est, filium adoptare. & υἱῶσαι, adoptione filii. & υἱῶσαλο, i. e. filium adoptavit. & τὰς υἱῶσεις, adoptiones. Usus harum vocum apud Ælianum frequens.

Υπερήφανοι. οἱ ᾧ ἔκειντο θεάματα
ἐνδοξόν τε καὶ ὑπερήφανον. vi-
de supra in παιδικῶν & infra
in ὕφει.

Υπήρξαλο. ὁ ᾧ ὑπήρξαλο σφραγίσθην.

Υπόσασιν. ἀπέστη τὸ ἐθνὸν τὸ Σύ-
ρων, καὶ Φοινίκων τὰς γείτονας
παρατέλαβεν εἰς τὴν αὐτὴν ὄρ-
μην τε καὶ ὑπόσασιν.

Ψας. εἴτα ἀδοκίμως πολλὰ πάνυ
σφοδρὰ ὕπερ, καὶ ἀσφαλαὶ γεγό-
νασιν, ἐπιπλήξαμι θείαν.

Ψφ. τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίνας βε-
βλημένα μάλα ἀσφαλῆ καὶ σφραγι-
σθῆναι ὑφεί τινα ὑπερήφανον κεισο-
μημέναις ἐπιθέτας ὑπὸ δασίν
ἀκμαζύσαις τῶν πυλῶν, καὶ τὴν
Ἰμβριασίων ἀδελφῶν γυναικῶν κο-
μιθῶναι καὶ χορείας γαμηλίαι
τε καὶ κερίματα.

Φ.

Φάτιη, confer Επίκρητον.

Φιλήμων. ἔτι ὁ Φιλήμων ἀπη-
ρεῖτο τὸ σῶμα, καὶ μὲντοι καὶ
τὰς ἀσθενείας πάσας ἀσθενείας
ἀμολογῶν τινα θειώσατο. ὁμο-
λογῶν δὲ καὶ τοῦτα. πολε-
μίων ἢ Ἀθωαίων καὶ Ἀντιγόνων,
Πειραιεῖ (m. Πειραιεῖσι) θειώσατο
ὁ Φιλήμων, ὅτι οὐκ ἔδει κό-
ρησιν ἐξέλθαι τὴν οἰκίαν αὐτῆς
ἐδοκίμη ἔσειε αὐτὰς, τί βελό-
νημα παλαιὰ πρὸς αὐτῶν; αὐ-
τῶν ᾧ ἔπειτα ἀκμαζύσαι λεγούσιν, ἔξω
θεῶν ἵεναι. μή γὰρ εἶναι θεμίου
ἀκμαζύσαι αὐτὰς. καὶ τὴν μὲν ὄνειρον
ἐν αὐτῇ παύσατο. αὐτὸς δὲ
ἐν ὑπνιδεύσει τὴν παιδίον ἐξηγήσει

*Illi vero jacebant spectaculum
gloriosum & superbum.*

Ille vero incepit sapere.

*Desciuit gens Syrorum, & vi-
cinos Phœnices in partes secum
traxit.*

*Deinde præter expectationem
largus irruit imber, & fulmina
emicuerunt horrorem incutientia.*

*Super lectis abjecta admodum
ventosis & delicatis, stragulisque
splendida textura ornatis imponen-
tes selectas partes, facibus produ-
centibus, & mulieribus Hymenæum
canentibus ferri cum tripudiis nu-
ptialibus & fescenninis. hæc Ælia-
no tribuit Suidas in voce ὑπερή-
φανοι.*

*Hic ipse Philemon præter cor-
pus integrum sensus quoque omnes
illibatos mira felicitate conserva-
vit. Etiam hoc de illo in confesso
est, quod scilicet bello inter Athe-
nienses & Antigonum flagrante, in
Piræo vivens Philemon per so-
mnum viderit, novem puellas do-
mo sua digredientes. Ipse autem
visus sibi est easdem interrogare,
quare se dereliquerent? Et respon-
dere videbantur, ire se foras. non
enim fas esse, ipsas audire am-
plius. Hactenus somnium. Poë-
ta vero excusso somno, puero que*

ἀτε εἶδε, καὶ ὅσα ἤκουσε, καὶ ἄτινα εἶπεν. εἶτα μύθοι ἐγραψεν τὰ λοιπὰ δὲ δράματος, ὅπερ ἐν ἔτυχε Δία τὴν παρέσσης ἀγων φροσίνδος, καὶ ἐπειλυσάμενος, ἡσυχῆ ἔκειτο, κατὰ ὑπερέχε. καὶ οἷγε ἔνδον αἰόντο καθόδου αὐτόν. ἐπεὶ δὲ μακρὸν τῆτο λῶ, ἐκκαλύπτουτες τεθνεῶτα ἐθεάσαντο. ὅσῳ ἔν, ᾧ Ἐπίκουρος, παρεῖσαν δὴ καὶ Φιλήμονι ἐνέα Μῆσαι, καὶ ὅτε ἔμελλε τῶ ἐπινηθεῖσάν οἱ καὶ τελοῦσάν ἡδὸν ἰέναι (ἀπιέναι est in voce ἐπινηθεῖσάν) ἀχοντο ἀπιῆσαι. θεοῖς γὰρ ἐδαμῆ θεμελίον ὄραν ἔτι νεκρὸς, καὶ εἰάν ὅσι πάνυ φίλοι, εἰδὲ ὄμμεν χραίνεν θανάσιμοισιν ἐκπνοαῖς. (vid. Eurip. Hippol. in fine) σὺ δὲ λέγεις αὐτὸς μὴ ἡμῖν περσέχην, ᾧ μῶρε. ἔτω φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ περνοίας.

Φιλιωθέντες. Αἰλιανὸς ποικίλη ἰσορίαν, ἐπὶ ἐλευθερία τινὲς Ῥωμαίοις Φιλιωθέντες, εἶτα μύθοι τῶ πίσιν, ἥπερ ἐν δεισμὸς ἐσι Φιλίαις, ὅσῳ ἐτήρησαν.

Φιλοησία. ὁμοίῃ τῷ δῆμῳ Δία μετρεῖν Φιλοησίαν τῶδε.

Φθὴν. Φθὴν γὰρ Θεόπομπον τὴν Ἀθηναίων ῥινώμῳ καὶ λειβόμῳ ἰάσατο Ἀσκληπιός. vide Θεόπομπου.

Φλῶμος. ἐμβαλὼν δὲ εἰς τῶ λίμνῳ φλώμα φύλλα ἢ κάρυ ἀπώλεσε τὰς γυρίνας.

viderat, dixerat, audierat, enarravit. Nihilominus ad absolvendum drama, quod tum sub manibus erat, quaedam in chartam coniecit. postea involutus veste sine motu aliquandiu jacuit & brevi post vitā excessit. Domestici interim putabant, dormire ipsum. cum vero mora fieret longior, rejecta veste eum mortuum deprehenderunt. Ea propter, ὁ Epicure, aderant utique novem Musæ Philemoni, & cum fatale illud & ultimum iter instaret, ab illo digresse sunt. Diis enim nefas videre mortuos, quomodo olim in deliciis eos habuerint. nec oculi illis polluendi sunt aspectu animam exhalantis. Tu vero, ὁ stulte, ais, eos ne curare quidem res nostras. ita loquitur Aelianus in de Providentia.

Quidam ob libertatem Romanis amici, postea tamen fidem, amicitiae vinculum, non servantur.

Videtur populo istam gratiam dimeiri.

Theopompum igitur Atheniensem tabe quasi surda lima attenuatum & diffluentem sanavit Aesculapius.

Injiciens autem in lacum verbasci folia vel nuces necavit ranas.

X.

Χειρώσατο. καὶ ἐν τῶν χειρώ-
σατο τὸ ἄνδρα, καὶ ἔχει αὐτὸν ὡς
ιδιόζενον.

*Et exinde sibi devincire virum,
& habere loco privati hospitis.*

Χλωδασία. ὡσεὶ ἀνδρῶν δὲ ἐς τὸ νεῶν,
χλωδάζων γεμῆν τὰς τῶ θεῶν θε-
ραπυλῆρας καὶ ἐπετάταζε.

*Circumiens autem templum ir-
ridensque etiam Dei cultores, in-
super & naso suspendebat.*

Χρεῶν. ἐπεὶ δὲ εἰς γῆρας ἀφίκετο,
τὸ κοινὸν τῆ πεπερωμένη χρεῶν
ἐξέτισε, καὶ τὸ ὠροσηκῆσης κα-
δέυσεως ἔτυχε.

*Cum autem ad senectutem per-
venisset, communi naturæ debitum
exsolvit, & iusto funere elatus est.*

Χρημάτισις. ὃ ἢ τὸ θεουσίας τε καὶ
ἀθέσμις χρηματίσεως ἀφω-
ρεῖς τὸ μισθὸν ἡνέγκατο τῶν
πικρότατον τε καὶ πικροδέτατον
(malim φεικωδέτατον.)

*Hic vero sacrilegii & injustæ
orum corraffionis mercedem tulit
acerbissimam & horrendam, dum
miserrimè periit.*

Ψ.

Ψελλίω. Αἰλιανὸς ἐν τῷ ὡσεὶ ἀφω-
νοίας, παρ' ἑδὲν θέρμους τῶν τῶ
ἱερῶν γραμμάτων συμβεβλην, ὅπερ
ἔν, οἷα δὲ ψελλίω, τῷ βασιλεῖ τῶ
Αἰγυπτίω ἐν τῶ νόμῳ προσήρη-
το, ἀνκτέλλον τὸ ἀδικημάτων.

*Ælianus in de Providentia,
spernens sacrarum literarum con-
siliium, quæ instar armillæ Regi
Ægyptia lege appensæ erant, ab
injustitia revocantes animum.*

Hæc hætenus ex *Smida*, quibus subjungam quædam
Æliani fragmenta ex *Stobæo* & *Eustathio*.

Γοργίας ὁ Λεοντίνος, ἐπὶ τέρματι ἂν
τῶ βίβ, ὑπὸ ἀδυναμίας καὶ ἀλη-
φθεις, κατ' ὀλίγον εἰς ὑπνον ὑπολιποδάνων ἔκειτο. εἰ δὲ τις αὐτὸν τῶν
ἐπιτηδεῶν ἤρετο, τί πράττοι, ὁ Γοργίας ἀπεκρίνατο· ἤδη μὲν ὁ ὕπνος
ἄρχε) παρακαλεῖται τῶ ἀδελφοῦ. *Stobæus* *Serm.* 272.

*Vide Variæ Hist. l. 2. c. 35.
v. supra vocem μετράκιον.*

Χρυσίππος ὁ Σολεὺς ἐπειεῖτο τὸν
βίον ἐκ πάντων ὀλίγων. Κλεάνθης
δὲ καὶ ἀπὸ ἐλαττόνων. *Stobæus*
p. m. 137.

*Chrysippus Solensis admirandum
paucis vitam tolerabat. Cleanthes
autem adhuc paucioribus.*

Σόλων ὁ Αθῶναϊος Εξεσφιδῶς ὡσεὶ
πότον τῶ ἀδελφιδῶ αὐτῶ μέλος
τι Σαπφῆς ἄσαντο, ἥδη τῶ
μέλει, καὶ προσέταξε τῶ μετρά-
κίω

*Solon Atheniensis Execestidæ,
cum ejus ex sorore nepos inter
pocula quoddam carmen Sapphi-
cum caneret, delectatus eo, jussit
κίω*

κίη διδάξαι αὐτόν ἐρωτήσαντος
 δέ τινος, Δὲ ποῖαν αἰτίαν τῆς
 ἐπὶ σάδασει, ὃ ἴ, ἔφη, ἵνα μαθῶν
 αὐτὸ ἔποθῶναι. *Stob. p. m. 365.*

Πρώτη κῆ οὐδοηροσῆ Ὀλυμπιάδι
 Φασιτίλῳ Αἰτνίῳ ρυλιῶσι, ὅτε κῆ
 Φιλόνομος κῆ Καλλίας οἱ Κα-
 τανῶσι τὰς ἑαυτῶν πατέρας
 ἀρσῆμοι Δὲ μέσης τῆ φλογὸς
 ἐπόμισαν, τῶν ἄλλων κτημάτων
 κῆ φρονήσαντες. ἀνθ' ἧν καὶ
 ἀμοιβῆς ἔτυχον τῆ ἐκ τῆ Θεῶν. τὸ
 γὰρ τι πύρ, θεόντων αὐτῶν, δέστη
 καθ' ὃ μέρος ἐκείνοι παρεγίνοντο.
Stob. p. 676. Edit. Wechel.

Ἀλιανὸς φησὶν ὅτι κῆν πρέσβυν
 πρὸς θεὸν ἀδωρότατον. *Eustath.*
in Iliad. 4. pag. 738. Edit.
Rom. repetitque Phavorinus
in ἀρέσαλξ.

Idem comment. in Dionysium Periegetem ex Aeliano
ὡς ἐπιθενοίας hæc habet.

Ἀλιανὸς ἐν τοῖς ὡς ἐπιθενοίας φη-
 σὶν, ὅτι ἐν Γαδίβοις βωμὸς Ἐπι-
 αὐτῶ (ἴδου), κῆ Μῦσι ἄλλοι, εἰς
 τιμὴν χρόνος βραχυτέρη τε καὶ
 μακροτέρη. ἐστὶ δὲ κῆ Γήρας,
 φησὶν, ἱερὸν, τοῖς ἐκεῖ τιμῶσιν
 τῶν ἡλικιῶν τῶν παρῶσαν πολ-
 λά, κῆ Θανάτῳ ἄλλο, εἰς γέρας
 τῆ κεινῆ ἀναπαύλη, εἴταν τῶ
 τελοῦσιν ὄρω. κῆ βωμὸς δὲ,
 φησὶ, ὡς ἐπιθενοίας Πενίας κῆ
 Τέχνης, τῆ μὲν ἐξελεμῶν, τῆ
 ὡς λαμβάνουσης (ita enim
 lego pro τοῖς παραλαμβάνουσι)
 εἰς ἄλλο ἐκείνης.

adolescentem se carmen docere.
quodam vero interrogante, quid
ita ageret? ut si didicero moriar,
inquit, doctior.

Octogesima prima Olympiade
Ætnam ajunt igne exundasse. id
temporis Philonomus & Callias
Catanenses, parentes suos in hu-
meros sublato per medias flammæ
exportarunt reliquis opibus insu-
per habitis. Pro qua pietate à
Deo digna retulerunt præmia. I-
gnis enim currentibus illis, qua-
cunque ibant discessit.

Ælianus inquit orationem esse
legatum ad Deum incorruptissi-
mum vel planè immunem.

Ælianus in de Providentia in-
quit, Gadibus esse aram Anno di-
catam, & Mensi aliam, in hono-
rem temporis brevioris & longio-
ris. est vero etiam ara Senectutis,
ut ajunt, hominibus ejus loci ho-
nore prosecutis ætatem multa per-
passam, nec sua deest ara Morti ad
cultum communis quietis vel ul-
timæ stationis. est ibidem etiam a-
ra Paupertatis, est Artis, illius
quidem placatæ hujus vero assum-
ptæ in remedium illius.

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΕΙΣ ΤΑ
ΤΟΥ ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΤΗΣ ΠΟΙΚΙΛΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

INDEX GRÆCUS.

Prior numerus librum, posterior ca-

put indicat.
 ὁ α' αειδμ' β' βιβλ' δ' δ' κ' κ' ο' ο' π' π' ρ' ρ' σ' σ' τ' τ' υ' υ' φ' φ' χ' χ' ψ' ψ' ω' ω'

A.

A Βασανίσις, 9, 1.
 Αβαλές ἐς ἡν χερσὶν ἀργύ-
 ρου, 14, 29. ἄβαλαν ὑβρεῖ
 κῆ ραθυμίας κωλέου, 3, 35.
 Αγαγεῖν ψῆφον, 1, 34. v. ἄγει.
 Αγαθός, 7, 8. absol. pro forti.
 quomodo & apud Sallu-
 stium reperitur bonus, Ju-
 gur. 83. v. Tacitum. An.
 1, 3, 1 & Serv. ad Virg. 1.
 Æn. v. 199. ἀγαθός ἀνὴρ, 12,
 55. στρατιώτης, 9, 38. ἀγαθός
 ἐχθρὸς Ταρσάλινοις, 3, 17. sa-
 lutaris. ἀγαθός ἐχθρὸς ἐν τοῖς
 Περσικοῖς, 12, 10. fortis eo
 bello. ἀγαθός ἐν λόγοις, 2, 13.
 ἀγαθός δι' ἀρετῆς, 12, 33. cu-
 jus ibidem oppositum, ἀγα-
 θός δι' ἀτέχνου. ἀγαθός εἰς τὰ
 κοινὰ, 14, 5. aptus, & Ger-
 mani: er ist gut darzu. ἐν
 λόγοις, 2, 13. ἀγαθός τῷ δι-
 νοῦ, 3, 17. ψυχρὸς, 2, 4. de
 eo, qui erecto & virtutibus
 instructo est animo. ἐπὶ πολέμια,
 4, 19. & 7, 14. peritus. τὰ
 σφύρα, 12, 1. notat rectum

decorumque habitum ea-
 rum partium. ἀγαθός τεξούειν,
 1, 10. στρατηγεῖν, 12, 16. Αγα-
 θόν ἐστι λεσσαμύοις, 2, 1. condu-
 cit eis. es ist ihnen gut. Τὰ
 ἀγαθὰ ἐπὶ λήνης, 14, 11. com-
 moda. Αμείνων στρατηγεῖν, 3, 16.
 Κρείττων εἰμί σοι, 13, 32. for-
 tior. Sic locum exponen-
 dum esse, docent sequentia.
 Interp. non satis affecutus
 est. κρείττων ἢ ἀνδρώπων καὶ
 θανάτου. i. e. ἀνδρώπων θνητῶν,
 3, 18. ἂν παντός, λύπης ὑπερ-
 ἄνω πάσης καὶ φόβου, 9, 3.
 Κρείττον τὸ, 3, 1. numen, spe-
 ciatimque ibi Apollo, cui
 locus erat sacer. Male igitur
 Interp. vertit deorum, cum
 sermo sit de uno. vide Bour-
 délot. ad Heliod. p. 17. Sic
 φωνὴ κρείττωνον, 4, 17. ubi
 rursum Interpretes perperam:
 præstantium quorundam.
 κρείττονα τῶν καὶ φύσει, 1, 33.
 meliora, quam. Αἰετοὶ τῶν
 Ἑλλήνων, 2, 43. II, 9. ὃ βέλ-

I N D E X.

- τισοι, 2, 34. formula blande amiceque compellantis.
- Αγαλμα** Αθηνῶας Αλαλκομυθῆ-
δ[Ⓞ], 12, 57. Δήμητρος Σιτίξ, 2, 27. Διός, 1, 20. de statuis dsorum. ἄγαλμα ἐλέφαντ[Ⓞ], 2, 33. χρυσῶν, 9, 32. cujus talis materia. παιδός, 2, 33. puerum referens. ποταμῶν ibid. ἄγαλμα ἐν σαυφείρῃ εἶχε παρὰ αὐχένα, 14, 34. ἀγάλματ^α, ὅσα ἡμῖν ἡ πωλασικὴ δείκνυσι, 14, 37.
- Αγανακτῶ**, ἀγανακτῆσαι, 3, 32. 9, 36. 10, 16. 14, 15. & alibi, ponitur absolute. εἰδέσποτε ἡγανάκτ^ι σκαπτόμ[Ⓞ], 14, 9. ἐκ ἡγανάκτισαν μαθόντες, 2, 16. ἡγανάκτ^ι, ἐπεὶ αὐτὴν ἡγάσαν δεδεμένω, 12, 1. p. 550. ἡγανάκτισαν ἐπὶ τέτοις, 14, 34.
- Αγαμέμν^η**. venerabundam admirationem notat. ἀγαμ^η τέχνη, 14, 16. τέλ[Ⓞ] ἄξιον ἀγαθῆ^ν αἰμα, 5, 6. lego ἀγαμέμν^η non ἀγάμ^η.
- Αγαπᾶω**, ἡγάπησεν πλεον αὐτὴν, αἷς ἀμίλησεν ἀνδράποισ, 12, 1. ἀγαπήσας αὐτὴς πάνυ τφῶδρα. 9, 1. Notat alias & curæ studiique magnitudinem, ut : ἡγάπα δίψασσασ αὐτὸν, 4, 8. Ponitur & absolute : εἶνε ἀγαπᾶς, δαπνῆσκαν μ^η Φωκίω^ν [Ⓞ]; 13, 41. Non facis hoc libenter? Τύχη ἀγαπᾶσα Αλεξάνδρου, 3, 23.
- Αγρίον**. ἀγρίων προσκνήσας, 12, 8.
- Αγελία** ἤκε παρὰ τὸν τύραννον, 14, 22. ἤκε πρὸς αὐτὸν, 13, 2.
- τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων, 1, 21. legatos. quomodo & Latini solent. Interp. inepte vertit res nuntiatas.
- Αγελ[Ⓞ]** ἐκ Μαντινείας, 3, 3. veniens ex pugna ad Mantineam commissa Interp. non intellexit.
- Αγε**, ἐπιδείξον ἡμῖν τ[Ⓞ] &c. 4, 9. excitantis vox.
- Αγείρω**. ἀγείρων ἀγερωμ[Ⓞ], 4, 20.
- Αγέλη**, 12, 22.
- Αγέρας[Ⓞ]**, 1, 32. ἀγέραςον εἶπας αὐτὸν, ibid.
- Αγερωμ[Ⓞ]**, 4, 20.
- Αγκάλη**. ἐν ἀγκάλαις φέρεν τινὰ, 10, 21.
- Αγνεύειν ὁσίως**, 2, 31. qui vivunt innocentes, & abstinent à sceleribus apertis, ut adulterio, ac similibus.
- Αγνωμονέω**. ἀγνωμονέσι, 2, 16. ἀγνωμονῶν ἢ δῆλ[Ⓞ], 3, 19.
- Αγνὸς αὐτὸς ὡν αὐτοῖς**, 4, 9.
- Αγορᾶ**, 14, 26. 14, 38. ubi cives confabulari solebant. πλήθησασ, 12, 30. cum respectu consuetudinis, pro medio diei tempore, quia maxime tum solebant convenire. ἀγορᾶν παρθέτων προκηρύττεισι 4, 1. vid. προκηρύττω. ἀποχολάζοντες ἐν ἀγορᾶς, 9, 25.
- Αγορεύειν κακῶς**. 3, 7. palam & in circulis traducere. absol. Oppositum ejus, δυσφημεῖν, quod in occulto, & apud paucos, & privatim potest fieri.
- Αγραμμάτια** Θρακῶν, 8, 6.

Αγελίαν^η

I N D E X.

- Αγριάνω.** ἀγριάναντες φίλοι, 2, 13. de flagrantibus ira subitanea. *Interp.* male retulit ad iudices, quod notandum.
- Αγριῶ.** ἀγριώτατα ταῦτα, 6, 1. **Αγριότης** ἢ ἡθους, 12, 5. cum nec aditus datur facile, & si quibus datur, ii habentur duriter. adde, 14, 35. *Interp.* perperam feritatem & savitiam reddidit. ἀγριότης ὡς τὸς ὑψηλούς, 2, 17. *Interp.* etiam hic aberravit.
- Αγροικία.** πρῶτῳ τῷτο ἀγροικία, 2, 21.
- Αγρός,** ἀγροὶ ἴδιοι, 3, 28. **ἀγροίεα.** 2, 25. nomen Dianæ. **Vide Not.** *Inter.* non intellexit.
- Αγρυπνέω.** ἀγρυπνεῖν λέγει ἀηδόνα Διὰ τέλους, 12, 20. pervigilare. ἡγρύπνει Διὰ πάσης νυκτὸς, 7, 7. εἰς τὸ παντελές, 12, 20.
- Αγρυπνία.** οἶνος ἐμποιεῖ ἀγρυπνίαν, 13, 6.
- Αγχίσροφῶ** μετὰβολή, reciproca mutatio morum. 5, 13.
- Αγω.** ἄγειν αἰχμάλωτον, 12, 38. propriè. γαμέλιω, 13, 33. γυμναῖα, 6, 4. γυμναῖος θύο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, 13, 10. Λαῖδα, 10, 2. prop. ἄγειν ἵππους, 9, 5. ad ludos scilicet certaminis causa. *Interp.* male vertit ἰσχυρίων. πᾶδα, 14, 20. de præceptore. ἤγει αὐτὴν πρῶτῳ τῷ γυμνασίων, 12, 1. habuit eam primo loco, censuit, duxit. ἄγειν ἰορτῶν, 5, 20.
- celebrare.** ἡσυχίαν, 9, 33. 12, 64. patienter & quiete sustinere. ψῆφον καθ' ἀδικάζσαν, 1, 34. ἤγετο Διὰ τὸ ἀγοραῖς εἰσεδέμῳ, 11, 6. δι' αἰδῆς θεῶς καὶ γενναμύς, 3, 22. δι' αἰδῆς καὶ σπαρδῆς Ζήνωνας, 9, 26. δι' ἐπαίνων, 6, 6. σπαρδῆς, 8, 2. 9, 4. εἰς μνήμην τὰ κλέα τῶν ἀπολλέων, 14, 33. εἰς τοῖς οἰκείῳ ὀπ.σαι, 3, 17. scilicet θύναμιν. ἤχθη ἐπὶ τοῖς ἀρχαῖς μετράκιον, 14, 44. scil. accusandi causa. ἤγαγον ἐπὶ τῷ Ἀγροζέξῳ ἀμφότερες, 1, 34. ἐπὶ θανάτῳ ἀγομῶν, 1, 30. ἐπὶ τὰς Θησας ἄγειν τὴν θύναμιν, 12, 57. ἐπὶ τόπον τινα, 3, 28. ἐπὶ τριγωνίαν τυρρανίδας, 6, 13. ἄγειν πρὸς τὸς δικαστάς, 1, 34. solennia. σὺ ποικίη φρονιδοί, 13, 18. S. οἱ ἀγομῶν, 1, 30. simpliciter, ut apud Latinos. *duci*, sc. ad supplicium. δι' αἰτίας ἄγειν, 9, 32. accusare. K.
- Αγώνιμον** ἤγαγῃ ἐξ Ἰωνίας, 13, 14. & 12, 64. p. 642.
- Αγὼν ἀθλητῶν,** ἰππικῶν, μουσικῆς, 2, 41. Attice, pro μουσικός. vide Pollucem III. cap. 39. ἀγῶνα ἔθεσαν ἐπ' αὐτὸν, 4, 5. **Ponitur & pro lite.** unde γραφὴ ἀγῶν, 2, 4. ἀγῶν Διὰ τῶν σωμάτων, 3, 38. ὑπὲρ πολυποσίας, 1, 24.
- Αγωνία** οἰνοποσίας, 2, 41. μῦθ' ἀγωνίαν, 10, 2.
- Αγωνιάω.** ὁ μὲν ἡγωνία, 2, 1. absol.

Αγω-

I N D E X.

- Ἀγωνίζομαι**, ἠγωνίζετο καμνοῖς τραγαδοῖς ὁ ποιητής, 2, 13. ἀλεκτρυόνες ἠγωνίζονται ἐν τῷ θεάτρῳ, 2, 28. Παρράσιος ἠγωνισάτο ἐν Σάμῳ, 9, 11. ἠγωνίζομαι πρὸς καθ' ἑαυτοῦ μύθους, 6, 2. ἠγωνίζεσθ' ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, 3, 25. ὄπλων Ἀχιλλεύς, 9, 11. πατριδῶ, 3, 17. Σπάρτης, 4, 8. οὐ κῆ καλῶς, 3, 9. 3, 25.
- Ἀγωνισμα** ἐπιχώριον αὐτῶν, 2, 41.
- Ἀγωνιστής** Ολυμπιῶν, 10, 1.
- Ἀδδηφαγία**, 1, 27. ἡ καθ' ἡμέραν, 9, 13.
- Ἀδδηφάγῳ**. ἀδδηφάγοι ἄνθρωποι, 1, 27.
- Ἀδείπνῳ**. ἀδείπνω ἔση ὑπὸ τῆς ἀνίας, 12, 1.
- Ἀδέκασῳ** δίκασής, 1, 34.
- Ἀδελφὸς λόγῳ** τῷ περιηρημῶν, 2, 18. similis. ἀδελφὴ μάχη τῆς ἐν Τροίᾳ, 12, 64. ἀδελφὴ ἀργία τῆς ἐλδοθερίας, 10, 14. notat conjunctionem. ἀδελφὴ Ἀεμαδία, 11, 8. Διανῶ, 13, 10.
- Ἀδέω**. ἠδέετο ἐπὶ τῷ γήρα, 7, 20. tædio afficiebatur. v. αἰδέομαι.
- Ἀδημονέω**. ἀδημονῶν ἀπηλλάγη, 13, 3. admodum contristatus.
- Ἀιδής**. εἰς ἄδ' ε φέασα ὁδός, 9, 18. ellipt. pro εἰς ἄδ' ε οἶκον. ἡ δὲ θὺ ἔ' ἄδ' ε, ibid. v. inf. in ὁδός.
- Ἀδηαῖῳ** Λακονικῷ, 13, 42.
- Ἀδιακόνιστον** δέγμα, 13, 15. corium rude, nondum confectum, crassum. K.
- Ἀδιὰφθορον**, 12, 1. virginem notat.
- Ἀδικία**. ὁ ἀδικήσας κακός, καὶ ὁ ἀδικῆσαι εἰρησάσας, 14, 28. ἀδικήσας τὴς Ἀθλουαίας ἐδὲν ἐν βραχεῖ, 3, 47. ἀδικῶν βῶ, 3, 19. ἀδικεῖσθ' πολλὰς ὑπ' αὐτῆς ἔφη, 14, 32.
- Ἀδικον**. ἀδικῶν ἀρχὴν, 1, 14. 11, 9.
- Ἀδοκῆτως** καὶ ἀπροσώπως. 13, 1. inopinato & improvise. K.
- Ἀδοξία** ἔδθημαῖῳ, 14, 4.
- Ἀδοξῶ**. ἀδοξέει τινὸς ἕως, 12, 43. respectu celebritatis ac famæ.
- Ἀδυναμία**. ἀδυνατῶντες, 4, 15. absol.
- Ἀδύνατος** ἀντέχειν πινυ' μαλί, 9, 14. εἰπεῖν ὡς Λακεδαιμόνῳ, 12, 50. συμβαδίζεν τῷ, 3, 19.
- Ἰδῶ**. ἄδειν ἄσμοι, 9, 4. ἔπη Ομηρὸς ἠνάγκασε τὴς ῥιψιδῶς, 8, 2. μέλῳ, 8, 7. ἠδθη μέλη βυκολικὰ πρῶτον ἐν τέτῳ, 10, 18. ἠδον τὰ οἰκεία, 14, 30. Σεμίραμιν, 7, 1. ὕμνον, 12, 55. usurpatur & de citharis ludentibus. καθαρῶς ἄδοντῶ ἐν τῇ ἀγωνίᾳ, 3, 43. item de scriptoribus. ἄδειν στρατηγίας ἔ, 7, 14. cum respectu moris prisici, cum canerentur laudes heroum, de quo Cicero, & alii. ἄδ' εσι ταῦτα λόγοι Φεύγιοι, 12, 45. exprimit famæ magnitudinem. ἡ λύρα Ἀλεξάνδρου ἦσεν μέλη μοιχικὰ, 9, 38. ἀνακλητικόν, 8, 7. de re inanitata.
- Ἀετὸς** καθ' ἑαυτῶς, 13, 33. λυκός, 4, 17.

I N D E X.

- Αηδών** ἀμελεῖ ὕπνου, 12, 20.
- Αἴθης** πλῆξ, 2, 14. αἴθρες πρῶγ-
μα, 2, 13. τὸ αἴθρες ἔσιλιων, 5, 1.
- Αἴε** μεμιγμῶν ἐρυθήματι θαλε-
ρῶ, 3, 18.
- Αἴάνατον** πῶρ, 13, 16. cuius
perpetua duratio.
- Αἴω** Πολιάς, 2, 9. Αλαλκομε-
νής, 12, 57.
- Αἴω** αἴ. ἐλθὼν εἰς Αἴωαίους,
7, 7. in eorum concionem.
- Αθλητής** μέγας, 12, 58. *Interp.*
male vertit pugilem.
- Αθλον**, 12, 64. signif. de defun-
cto. ἄθλον τῷ πικρῷ πλέον, 2, 41.
τὰ ἄθλα εἰργάζετο operæ ma-
nu pretium merebatur, 4, 3.
vide ἐργάζομαι.
- Αἴθροιζαι** αἴθροισις μυριάδας ἐβδο-
μήκοιτα ἐπὶ τὴν Ἐκλίνας, 13, 3.
ἡθροίζον κρημάτα, 4, 20. ἡθροι-
σαι ἐκ τοιάτων ὀδημῶ, 2, 1.
- Αἴθρος**. αἴθροα ἢ Ὀμήρεα ποίησις,
13, 14. universa, non in partes
sparsa Homeri poësis. K.
- Αἴθυμῶ**. ἡθύμει ὁ Διογένης, 13, 26
αἴθυμίστας ἀπίθανε. 10, 22.
- Αἴθυμ** ἦν αὐτὸς, 4, 8.
- Αἴθυρα**. ἡθύρε κτ' ἰσρακινοίς, 13, 46.
- Αἴγλη** τ' ἄρας. 13, 1. de venera-
bili splendore venustatis &
formæ.
- Αἰδέομαι**. αἰδεσθεῖς ἐπὶ τέτρω ὁ,
4, 8. αἰδεσθέντες οἱ δικασαί,
13, 42. αἰδέσθη ἐκ παντὸς
πρὸς δῆλη ἦν, 12, 1. αἰδέ-
σθη, 12, 21. αἰδέσθηρες ἐπειή-
σατο προκαλύμμα, 11, 4. αἰδέ-
σθηρες ὑμᾶς, 11, 9. in gratiam
vestri agens. huc refer quod
ἢ αἰδέω perpetam positum.
- Αἰδήμων**. τὸ αἰδήμων ἔπρῶμα.
12. I. K.
- Αἰλέρος**. αἰλέροις ὡρῶσθ' ἰθὺσιν,
6, 8.
- Αἶμα** ἐπιχρόμαρον ἐκ τ' πρῶμα-
των, 6, 6. ἐδόκει ἀναερῦναι,
3, 41. ἐκπλήθει τὴν αἰμάλας,
6, 6. αἶματις ἀνεπλήθηθη κρήνη,
12, 51.
- Αἰμύλον** τὸ ἐκ μέτρων, 2, 13. *suavitas.*
- Αἰετός**, 8, 10. ὄρροφ. κληρωτῶ.
- Αἰνιγματώδεις** παρείχετο τὴν ἀφ-
λόγας, 14, 15.
- Αἰνιτισμα**. αἰνιτόμῳρος τὴν αἰ-
λέας, 3, 33. de eo, qui loqui-
tur per figuram. τὴν ἀχαρι-
σίαν ἔ, 4, 9. τὸ πάθῶ, 3, 36.
de eo, qui dictum periculo-
sum involvit verbis, ut au-
ditores id cogantur divina-
re. Sic αἰνιτόμῳρος αὐτῶ τὴν
ὄδον εἰς Σικελίαν, 14, 33. τὴν συ-
κοφάντας ἀφ' τὸ, 12, 52. usur-
patur & de rebus inanima-
tis. κλίμαξ αἰνιτόμῳρος τὴν
μέγιστων, 2, 29. ἡ σολὴ αἰ-
νιτέ) τὴν φυτείαν, 3, 40.
- Αἰζ**. ὑπὸ αἰγὸς πεφύλαξ φασι τ'
Αἰγιάδον, 12, 42.
- Αἰρέω**. εἶλε Ἀλέξανδρος Δαρεῖον,
8, 7. ἐλὼν Ἰνδὸς, 3, 29. πόλιν,
4, 5. 2, 10. de occupatis vi.
ἐλόντες Ἰὴν Πελοπόννη, 6, 1. εἶλετο
πλάσιον ἔπένητος, 3, 10. h. e.
πρὸ ἔ. εἶλοντο στρατηγὸν αὐτὸν,
3, 8. 7, 14. 14, 5. crearunt. ut
nostri. *Sie haben ihn dazu
genommen. θάνατον, 3, 25.
Sie haben ihr end bekommen.*
αἰρεῖν

I N D E X.

- αἰρεῖν γυναικάς, 9, 38. de ob-
 tinentibus earum gratiam. Sic
 ἠρήκει τὸ Μακεδόνα ὁ Φωκίων, 1,
 25. habebat obnoxium per ad-
 mirationem. *Interp.* non intel-
 lexit. εἰδείς ροιάν ἐλεῖν ἐδύνατο,
 2, 24. vi extorqueere. ἤρει τὰς
 πόλεις βία, πλεονεξία, 3, 16.
 ὑπὸ πολεμίων, 12, 6. αἰρε-
 θεὶς ὑπὸ Σεργήνου ἐκέλευ, 2, 30.
 eleg. vult & creptam animi li-
 bertatem. ὑπὸ χρημάτων αἰρε-
 θῆαι, ὅσῳ ἐστὶ τῶν παρθαίων, 14,
 17. sentent. ἠρημῶν Δαρεῖος,
 3, 23.
- Αἶρω.** ἤρειν λίθον ἕως εἰς τὴν γούνατα,
 12, 22. ἀράμηνος λίθον ἐπὶ ὤ-
 μων, *ibid.* ἤρει ἐπὶ τῷ πραχθέν-
 τι, ὁ, 6, 1. de elatione animi.
 ἀρθεὶς εἰς τυραννίδα ὑπὸ τύχης,
 9, 3. sent. notat studij ma-
 gnitudinem.
- Αἰσθάνομαι.** ἠσθάνετο ἐκεῖνον, 9,
 13. μὴ αἰσθῆ) ὁ ἀντίπαλος, 10,
 19. αἰσθόμενον ὁ Σωκράτης, 2,
 19. sentiens.
- Αἰσῶ.** εἶ τῶ ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶς ἐξ ἀρ-
 χῆς ἤξαν Μαινάδας, 3, 42. (In-
 congrue hoc infra ad ἦκω rela-
 τῦ est, quod tamen vide sis. L.)
- Αἰσθητικῶς** εἶχεν ἑαυτῆ, 14, 23.
 sensit seipsum &c.
- Αἰχημονέω.** αἰχημονεῖν φασὶ γε-
 λοιότατον τὴν κεφαλὴν, 11, 4.
 v. αἰχημονέω.
- Αἰχρὸς τὸ σῶμα,** 10, 6. notanter,
 ut differat ab αἰχρῶ τὴν ψυ-
 χὴν. refertur ad symmetriam,
 non colorem. αἰχρῆσιν καὶ με-
 ταπέμψαθ αὐτῶ, 12, 17. τῆτο
 τῆ ἐν ἀνδράποισι, 14, 32. τὸ αἰχι-
- σον τέταν, ὅτι ἀπέβαλεν ἀσπί-
 δα, 10, 13.
- Αἰχρῶν.** αἰχρῶν φέρει τῆτο τῆ
 Λακεδαιμονι καὶ τοῖς νόμοις,
 14, 7.
- Αἰχρῶν.** αἰχρῶν, Δημόσθενης, παρε-
 λθεῖν εἰς κραπηλεῖον; 9, 19. ab-
 sol. αἰχρῶν τὸ παῖδα, 9, 4.
- Αἰτιῶ αἰτήσεως,** μὴ ἀτυχῆσει, 9,
 26. absol. vide αἰτῶ.
- Αἰτήσις.** αἰτήσεως ὅσῳ ἠτύχησεν,
 7, 1.
- Αἰτία.** τὴν αἰτίαν μόνον ἐδικαίω-
 σαν τῷ θανάτῳ, 5, 18. pro mu-
 liere rea. αἰτία διπλῆ, 3, 14.
 culpa. αἰτία ἀγαθῶν πολλῶν
 Αθλῶαίσις, 2, 25. οἰνοφλυγίας,
 παρωγωγείας, 3, 14. τέτρε βῶ τῷ
 Αἰχρῶν, 8, 12. δι αἰτίας ἀγες
 πάντας, 9, 32. αἰτίαν ἀφύ-
 γεν, 3, 15. πυρθάνεας, 2, 4. φέ-
 ρεας, 3, 14.
- Αἰτιάσμαι** Αρχίλοχον ἐγὼ, 10,
 13. αἰτιάσας Πολυκράτην, 9, 4.
 ἠτιάσαλό τις αὐτόν, ὡς νεανικῶ-
 τερα, 7, 13. Sic 3, 9.
- Αἰτιῶ** κακῆς ἐδενός τῆ πόλις, 2, 13.
 κακῆς γέγονας ἐδενί, 1, 30. κατῶ-
 δελάσεως, 13, 11. τὸ αἰτίον, 9, 25
- Αἰτῶ.** αἰτῶν ἐκ τῶ ἀνδράπων ταῦτῶ
 ἐκέρδαιεν, 2, 19. ἠτήσεν ἐκ τῶ βα-
 σιλέως τὴν σολὴν, λαβεῖν δῶρα,
 7, 1. ἠτῆ τῶ τῶ δικασῶν, ἀπο-
 κτεῖναι αὐτόν, 1, 34. φερρῶν ὁ
 Πεισίπρατος, 8, 16. αἰτεῦντες,
 9, 1. abs.
- Αἰχμάλωτος.** αἰχμάλωτον λαβόν-
 τες αὐτόν, 4, 5.
- Αἰχμή.** αἰχμᾶς ἐκβαλεῖν, 6, 14.
- Αἰών.** δι αἰῶν, 3, 25. ἐξ αἰῶ-
 ν, 6, 13.

I N D E X.

- Ακαδημία** χωρίον νοσέρον, 9, 10. ὁ ἐξ Ακαδημίας, 14, 26.
- Ακνυά**, 10, 12.
- Ακνυθῶδες** τι, 10, 12.
- Ακρόμαι**. ἠκέσαντο τὸ διψῶσι 1, 4.
- Ακρῆς**. 12, 64.
- Ακρινάκης**, 1, 22. gladius Persicus, inter dona.
- Ακλεισ** οἰκία πᾶσι τοῖς καταλύειν προσηρημέναις, 14, 14.
- Ακμή**, 3, 18. absol. pro perfecta ætate, qualis virorum, ἡ ἀκμή τῆς δόξης, 2, 10. supremus ejus gradus. τῆς πένθους, 12, 1. summa vis.
- Ακόλας** πρὸς γυναῖκας, 9, 9. summè libidinosus. plus enim est, quam ἀκρατής. ἀκόλαστοι νεανίσκοι. 9, 29. castigatione digni. v. Suid. S. ἀκολαστότατα (malim ἀκολαστότατα) 9, 8. K.
- Ακολυθῆναι** ἠκολῶται εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς. 13, 28. absol. ἠκολῶται στρατοδουλοῦν. 13, 10.
- Ακόλυθος** ἔκισθα ἄρα. 14, 14. qui honoris causa cum sequebatur in via. de quo genere v. Casaubon. ad Char. Theophr. p. m. 247.
- Ακοντιζῶ**. ἠκόντιζον. 14, 46.
- Ακοσμον**, oppositum σωφρονικῶς. ut, τὸ ἀκοσμα τῆς ὀνομάτων. 14, 19. quibus inest obscenitas.
- Ακυσά**. 12, 1. invita. v. Not.
- Ακυσμα** ἠδισον. 2, 13. ἀκυσματα πεπαιδευμένα. 4, 15.
- Ακυστής** ἐγγύς Πολυκράτης. 11, 10
- Ακῶν**. ὡς ἀκῶν, 1, 12. formula modeste memorantis, cujus fidem remittit ad alios probandam. ἀκῶν αὐτῆς, 3, 14. βοῆς. 13, 2 κύκλις ἀδοντος. 1, 14, κωμωδῶν, 2, 13. λόγων αὐτῆς ῥαθυμίας, 8, 16. Σωκρατες, 2, 30. ἀκῶνας τῆτος, 12, 9. ὡς ἀκῶσαντες, 2, 17. ἀκηκοῖναι τὴν πρόσρησιν, 2, 26. ἀκελβῆς, 1, 23. ἀκῶσαι ἀντίστοιχον Ἀθωλάτης, 3, 16. cum recitatur descriptum. Aliter: ἀκῶν Ἀθωλαίων, 3, 16. imperata eorum facere. ἐλάλει, ὡς πρὸς ἀκῶντα, 13, 46. cum intellectu scilicet. ἀκῶνας παρά τινος γράψαι, 14, 15. v. Not. ἀκῶν ὑπὲρ κρίσεως ἀνθρώπων, 14, 43. verbum solenne, ad judicia pertinens ἠκῶν αὐτῆς ἡδῶς, πρῶτος, 8, 12.
- Ακρω**, ἡ ἐν Σάρδεσι, 1, 25. arch, sic dicta Græcis, quod plerumque strueretur in edito. Alias pro summitate vel extremitate quavis ponitur. ut ἀκρω τῆς Ἀθῶν, 9, 10. φύλλον, 13, 26.
- Ακρατέστεροι** τῶν Ἑλλήνων, 9, 32. ἀκρατέστερον. 3, 15. adverbialiter.
- Ακρατον** πίνειν. 2, 41.
- Ακρατοποσία**. 6, 12.
- Ακρατοπότης**, 2, 41. v. Not.
- Ακρατῶς** ἔχειν φθόνος, 12, 9. πρὸς τὸ οἶνον, 2, 41.
- Ακρεβῶν**. ἀκρεβῶν τι μᾶλλον τῶν ἄλλων, i. e. ἀκρεβῶς εἰδῶς, 9, 36.

ἀκρείτως

INDEX.

- Ακρίτως** ἀπκρίνειν, 14, 27.
- Ακροατής.** ἀκροατῆς ἡ μαθεῖς, 13, 25
- Ακροῶν.** ἡ κροῶτο Ακρίτων ὁ φιλοσόφος ὁ, 3, 33. proprie. Sed est verbum rarum.
- Ακρόπολις** Ἐκβαθάνων, 7, 8.
- Ακτῆ.** εἰ ἐν τῇ ακτῇ, 6, 1.
- Ακων.** ἀκοντες ἐκδοιασθέντες, 13, 42
- Αλάστρος**, 12, 18. Suida teste, est λίου ὁ μυροθήκη. vide Priscum ad Lucæ 7, 33. ἡ ἀλάστρος εἶχεν μύρον, 12, 18.
- Αλαζάν,** 7, 20. absolute. ἀλαζόνες πρὸς ἑρασῆς, 3, 12. difficiles & cum fastu morosi in quavis conversatione, opprobrii θρυπτικοῖς.
- Αλαλομένης** Ἀθλωῶ, 12, 57.
- Αλώμα.** ἡ λῶτο ἐμπόρων ἕδεν Ἀλωφρονες, 4, 20. ἀλώμα ὁ εἰς Δελφους, 13, 28.
- Αλγείνος,** ἀλγεινὸν, ἀποσερεθῆναι τυχόντα, 14, 1.
- Αλγεινότατον** βίον κατέσρεψε, 4, 28 ἔμελεν ἀποθνήσκειν ἀνθρώπων ἀλγεινότατον, 9, 41.
- Αλγέω.** ἀλγεῖν ἐρεμύτατα, 12, 1. σφόδρα, 10, 11. ἡλγει σφόδρα, 12, 1. τ' ὦμον, ὁ, 10, 11.
- Αλεάζω.** ἵνα ἑαυτὸν ἀλεῶναι δυναθῆ, 9, 30. consule Hesychium. S. apud Hesychium equidem ἀλεάζειν exponitur θερμαίνειν. ἀλεῶναι tamen ratione analogiæ non nisi ab ἀλεῶναι deduci potest. K.
- Αλειμμα** ἀλειμμασι ἄλλοις ἐχεῖντο, 9, 9.
- Αλείφω.** ἡλείφαλο ἐν σκηνῇ τῷ
- Αλεξάνδρῳ,** ὁ, 9, 30. ἡλείφαλο, 3, 38.
- Αλεκτρος.** ἀλεκτρον ἔσαν Ἠλέκτρον ἐκάλεσαν τῷ Λαοδικῷ, 4, 26.
- Αλεκτροῦν** λουκῆ, 4, 17. ἀλεκτρονες μαχομμοί, 2, 28.
- Αλέω.** ἀλεῖν μύλη παραδοθέντα, 14, 18.
- Αλήθεια** ἐκαλεῖτο ἄγαλμα, 14, 34 ἀλήθεια ποποιημένη λίθῳ ἢ εἰκασμένη, ibid. ἀλήθειαν ἔχεν ἐν ψυχῇ, ibid.
- Αληθές.** Ἰσθηθές καταχαριστομένη τοῖς πολιταῖς, 14, 5. quod revera tale. respicit peregrinos, qui si revera meliores, merito civibus prælati.
- Αληθύνειν,** 12, 59.
- Αληθινὸς ἵππος,** 2, 3. opponitur pīcto.
- Αληθῶς.** Ἰὰ ὡς ἀληθῶς κοσμεῖται, 3, 24.
- Αλιεύς.** ἀλιεῖς χίλιοι, 12, 24.
- Αλίσκω.** ἐάλω αὐτὴν, 3, 22. ἐάλω στρατόπεδον ἔ Κέρει, 12, 1. ἀλῆς μοιχεύων, 12, 18. ἀλῆς ἐπὶ μοιχεύει, 13, 24. notat factum ex inopinato. ἀλισκόμῳ ὑπὸ τ' ἄρας αὐτῶν, 12, 52. ἀλισκόμμοι ἀχμαλώτοι, 2, 9. μέλλοντες ἀλῶναι λιμῶ, 5, 20.
- Αλκή,** 2, 40.
- Αλλά.** ponitur ab initio, ut elegans & expletiva particula. ἀλλὰ ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐθέλω εἰπεῖν δέξαν, 1, 28. ἀλλ' ὅγε ἵππος εἰοικέσε γραφικώτερος εἶναι, 2, 3. Interpres minus commode vertit sed. Latini enim ita usurpant vero. Cic. lib. V. ad Att.

I N D E X.

Ego vero & tuum in discessu vidi animum. Adde Terenti. *Eunuch.* V. sc. 4. ibique *Donatum.* ἀλλὰ σύ γε κακῶς, 2, 6. ubi iterum incommode *Interp.* Adde 1, 32 2, 28. 8, 28. 7, 3, 9, 10. & 29. Habet aliquando appositam κὶ particulam. ἀλλὰ κὶ ἐξῆψεν κόσμιον αὐτῆς, 2, 14. Abundat in medio. *Φασὶ τ' εἰς τὰς ἰχθὺς ὀρῶντα, ἀλλὰ τέτον γε ὡς ἐλευθέριον ἱπανείδῃ,* 1, 28. ἡ φθόνουσα αὐτὸν ἀνδραγαθία ἀλλ' ἔδ' ὀλίγον ἔσωσεν, 3, 47. κὶ τὴν ἀρχοκίαν ἀλλὰ μηδὲ κατ' ὀλίγον τῷ ἀδελφῷ ἀφῆραν, 4, 15. Adde 5, 13. 9, 41. 12, 1. & 21. Fit hoc frequenter quando post quorundam interjectionem priora repetuntur. ut: τὰς τῶν Εφύρων θρόνους, ἔνθα εἰώθασι καθήμεροι χρηματίζεσθαι. ἀλλὰ τέτρε γε τὰς θρόνους ἀσθόλω κατέχρισαν, 2, 15. adde 6, 10. Non dissimile & illud: ἔνθα ἢ ἐχρῆν ὑπὲρ τ' πατρὶδ' ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' ἔνταυθά γε ἐκείνῳ στρατιώτης ἦν, 3, 17. Aliquando fere idem est, ac καί. ut: καὶ πείθεσθαι αὐτῷ ἄνδρα Ἰάδου, ἀλλὰ ἄνδρα Μιλησίου γυναικῆς, 2, 38. v. tamen *Notas.* τὸ σῶμα ἐρρωμένον κὶ ἰδίον, ἀλλ' ὅτι ἀπόστιον, 9, 13. Additur ei aliquando γάρ. ut & τὰς ἀλλὰ γὰρ τὰς &c. 2, 42. 3, 17. *Ἀλλὰ γε,* cui respondet δέ. ut, ἀλλ' ἐκείνος γε ἔκειτο, εἰ δὲ ἀφίκετο, 9, 13. & sic alibi. ἀλλ' ἔν

κὶ, verum enim vero, 4, 20. ἀλλὰ γὰρ κὶ, 2, 42. & 14, 5. *Ἀλλὰ τῶν ἀλλὰ τῶν προσώπων εἰς πολλὰς χροιάς,* 12, 58. ἀλλὰ τῶν δ' ἀνάτατον ὑπὲρ τῶν πόνων, 13, 38. ἀλλὰ τῶν δ' ἀνάτατον τῆς τρυφῆς, 5. I. φυγὴν βίε τυραννικῆς, 3, 26. *Ἀλλὰ χόθεν. οἱ ἀλλὰ χόθεν,* 8, 7. peregrini. ἀλλὰ χόθεν εἰσεῖται, 6, 2. *Ἀλλὰ δ' ἂν εἶπεν,* 5, 6. formula insinuandi durius iudicium. ἀλλὰ κὶ ἀλλὰ, 14, 14. de pluribus, idem, sed diverso tempore agentibus. ἀλλὰ τε, respondet, κὶ δὲ κὶ, 4, 28. 8, 10. S. ἀλλὰ εἶτ' εἶτ' εἶτ', 9, 34. de alia fastus specie. ἀλλὰ εἶτ' Ἡρακλῆς, 12, 22. aliter *Hercules.* ἀλλὰ θελεῖν ἀλλὰ τυχεῖν, 13, 23. scopo aberrare. ἀλλὰ ἀλλὰ χόθεν, 9, 21. ἀλλὰ ἀλλὰ εἰσαγαγῆνοι, 3, 1. aliis atque aliis locis. ἀλλὰ ἀλλὰ, 7, 1. de variis opinionibus. ἀλλὰ πολλὰ χροιά ἀνθέν, 13, 1. ἄλλὰ, 13, 1. & aliis, ἀλλὰ σὺ ἀλλὰ, 3, 1. ἀλλὰ ἀλλὰ ὑπερβάλλεται τῷ κάλλει, 12, 1. K. *Ἀπόστιον* opponitur ἰδίῳ. ἐν τοῖς ἀπόστιοις ἀπειθεῖς, 1, 34. in respectu ad possessionem. adde 14, 24. ἀπόστιον τυραννῆς, 2, 4. in respectu ad ingenium & mores. paulo ante dixerat, ὅτι ἐκείνῳ σὺν ἡδῆς per phrasin synonymam. Aliter opponitur τῷ δέοντι. Sic ἀπόστιον φιλοσόφου, 3, 19. quod

I N D E X.

- quod ipsum non decet. ἀλλό-
 τρια εἶδη τῶν θυγατέρων Διὸς,
 14, 37. inconvenientia. Or-
 ponitur etiam gratis & cha-
 ris. Sic ἀποστρώταλοι πρὸς
 πολέμους, ὄπλα, 3, 14. καμφ-
 δίαν, 13, 18. οἶνον, 2, 40. Item
 junctio aliqua necessitudine.
 ut νεκρὸς ἀλλότρητον, 6, 1.
- Αποστρώας** πᾶνυ, 2, 42.
- Ἄπως**. παρὶν ἑσθ' ἄπως, 2, 13. i. e.
 ἑμαυταίως, ut exponit Hesy-
 chius, vel sine causa. *Interp.* red-
 dere neglexit. Sic κόσμος ἐ-
 κρέματο ἄπως, 2, 14. 2, 41. 8, 6
- Αλογίαν** ὀφλήσας, 2, 38.
- Ἀλεργῆς** ἀλεργῆ, 12, 32. elliptice,
 pro quo integre, ἀλεργῆ ἰμάτια,
 8, 7. 4, 22. i. e. τὰ ἐκ τῆς θαλάσ-
 σης πορφυρεῖ, ut explicat He-
 sych. in voce ἀλεργῆ, ubi ta-
 men perperam etiam in no-
 vissima editione spiritus lenis
 legitur,
- Ἀλοθ**. ἀλοθ ποικίλα ἐσὶν ἐν τοῖς
 λείοις, 3, 1.
- Ἀλύω**. τὸ ἀλύειν, 9, 25. otium
 cum tædio ac tristitia. Sic ἴνα
 μὴ ἀλύη, εἶχε Φιλόχοιο, 14, 12.
 Adde Hesychn. voce ἀλυδρῆνειν
 & ἀλύσσα. vide not.
- Ἀλυσιτελῶς** τι κερδαίνειν, 8, 18.
 cum suo malo aliquid lucrati-
 τι.
- Ἄμα**. ἑσθ' ἀπαιδύστοι ἰατρικῆς καὶ
 θεραπείας ἅμα, 1, 7. ἢ ἐν τὸ
 χωρίον χαρίτων ἅμα μεσόν, καὶ
 σεμνότητον τε ἅμα, 13, 1. Ali-
 quando notat idem tempo-
 ris momentum. ut : ἅμα τε
- ἀφουπνίοθη, καὶ ἀφείλη τὰ δέξας, 1,
 13. ἅμα τὰ γούσσασθ, τὰ βέλη
 ἐκπίπτει, 1, 10. ἅμα τὰ ὕσων
 12, 1. vix obdormierat, si-
 mul cum somno. ἅμα καὶ
 ἐγὼ, 1, 34. ita, vel similiter ego
 quoque.
- Ἀμαθῆς** Ἀφροδίτης, 11, 3. qui
 nunquam se in ea exercuit.
- Ἀμαθίαν** Μεγαρέων Διγδοάκων,
 12, 56. ἐν ἀμαθίᾳ Διγδοάκων
 7, 15.
- Ἀμαξο** μεσῆ ἀργυρεῖς, 4, 27. Περ-
 σικῆ, 12, 64. videtur intellige-
 re id genus, quod *harmama-*
kam appellabant. v. lib. II. de
 Re vehic. c. 17.
- Ἀμαρζῖνω**. ἔδοξεν ἀμαρζεῖν ἂν ἔδο-
 ξεν, 3, 47. minus est, quam
 κραινερεῖν. formula præteri-
 tionis. ἡμερτε μειράκιον τῆ
 ἀφελεία τῶ πτόσας, 3, 10. ἡμαρ-
 τε τῆ ληστῆ, 3, 44. cum petere
 cum vellet, aberravit. ἀμαρ-
 ζῖνσσα εἰς ἕτερον, 4, 1. in alte-
 rum horum. *Interp.* non satis
 bene vertit. adultera descri-
 bitur. ἀμαρζῖνειν ἐν ταυτῷ,
 14, 42. καὶ τὸ ἀύλημα, 14, 8.
 ἀμαρζῖνει τὸ σῶμα Διγδὸ τὸ γῆ-
 ρας πεπονηκός, 4, 1. non facit
 officium suum.
- Ἀμαχος** φαγεῖν ὄτι ἐν vorando in-
 superabilis, 1, 1. ἅμαχον κάλ-
 λος, 13, 1. pulchritudo incom-
 parabilis χρεια ἅμαχος, 14, 24
- Ἀμβλώω**. γυναικῆς βελόρρημα ἀμ-
 βλώσας, 13, 6.
- Ἀμείβω**. ἡμειψε τὸ εἶδος εἰς κο-
 ρώνω, νυκτερίδα, 3, 42. τὰ μὲν
 τῆν

I N D E X.

- τὴν σολὴν, 7, 8. *immutavit.*
 ἠμείψατο Ἀσπασίαν δ' ἄλλοις,
 12, 1. *hæc in vicem reddidit*
monilis. ἀμειβομένη αὐτὸν τ'
 σωφροσύνης, 10, 2. i. e. ἀλλ' τ'
 σωφ. S. *subintell.* ποτιὺς ἐνε-
 κα.
- Ἀμείλικτοι** ἐντυχεῖν, 14, 46. *canes*
quibus occurrere caveto.
- Ἀμείνων** πεφυκαῖς πολλῶν, 5, 9.
 ἀμείνων στρατηγεῖν, 3, 16. ὅση
 ἔσται ἀμεινον. 13, 1. *formula*
minandi δ' φήμεις. τῶν ἀμεινον
 ἐχρῶν γῆρας, 2, 6.
- Ἀμελείω.** ἀμελεῖ ὑπὸν ἀπδῶν,
 12, 20. *χρημάτων* ὁ, 11, 9.
- Ἀμηχανέω.** ἀμηχανεῖ κἀπειεῖν
 αὐτὸν, 1, 3. *non audet pro-*
pter periculum. sc. *ex arun-*
dine. S. *imo verò, non potest*
ullo modo. K.
- Ἀμήχανος.** τὸ πρῶτον μὲν ἀμήχα-
 νον, 14, 22. *res erat inextrica-*
bilis & non ferenda.
- Ἀμηχανία,** 14, 22.
- Ἀμιλλα** ὑπὲρ ἑδενὸς πωσαίης, 7, 2.
 εἰς ἀμιλλαν ἴσθα τις ἀνδράσι,
 4, 21. *cum viris certans.* K.
- Ἀμῖς.** Τὴν αὐτὴν ἀμίδα καὶ οἰ-
 νοχόου ἔχειν, 12, 40.
- Ἀμνημονέω.** ἀμνημονῶν φίλος ἀπο-
 θανόντι, 6, 4. **Ἀμνησίκα** 12, 49.
- Ἀμοιρέω.** ἀμοιρεῖν ἀνδρὸς, 4, 26.
 ἀμοιρήσας βασιλείας, 8, 5. Ἰα-
 φῆς, 4, 7. μὴ ἀμοιρεῖν, ὡν χά-
 ειν ἤκί τις, 2, 32. *κελῶν ἐνθα-*
φίων, 1, 16. *veste emortuali.*
- Ἀμοιρος** μὲν ταφῆς, 12, 64.
Ἀμυσίαν ἐλέγχειν, 13, 25.
Ἀμυσθ. ἀμυσθάλος ἀνδράπων,
 4, 15. *qui Musas, i. e. literas*
& studia contemnit. *Interp.*
vertit inepte, à musica alie-
nissimus. ἀμυσότερον ἀπτεαθ
 ὀργάνων, 3, 32.
- Ἀμπελθ.** ἀμπελοὶ τεθιλλῶν βο-
 τρῶων, 13, 1. ἀμπέλων δ' γενῶν
 δίκην, 3, 1. ἀμπέλκας πεφυκέων
 ἀκῶ ἐν Ἀρκεαδία, 13, 6. ἀμπε-
 λοι δ'θενεῖλο, 13, 1.
- Ἀμπέχομαι.** ἀμπεχόωρος σολὴν,
 9, 13. *φοινίδα κ' τὰς μάχας,*
 6, 6. ἠμπέχοντο σωφροσύνη,
 τῖς παρῆσι, 7, 9.
- Ἀμυδρός.** ἀμυδρὸν βλέπειν, 6, 12.
Ἀμύνεαθ, ἀμύνεαθ λέγει τὰς κύ-
 κλους τ' ἀδίκων, 1, 14.
- Ἀμφί.** οἱ ἀμφί τ' Κρίτωνα, 1, 16.
qui circa ipsum erant. (hinc
corrigen- dus Stobæus Serm.
277. τ' ἀμφί τ' Κρίτωνα. K.)
 οἱ ἀμφί τ' Ἀνύλον, 2, 13. Ἀνυ-
 τος ipse. *vide doctiff. Grævi-*
um ad Hesiodum. p. 45.
- Ἀμφισάτω.** ἀμφισάτωσι παρὲν
 θεῶν, 2, 31.
- Ἀμφιλαφῆς** σκιά, 2, 14. K.
- Ἀμφιλαφῶς** ὑπεδέξατο αὐτὸν, προ-
 λικὲ εὐμ accepit, 14, 14.
- Ἀμφίμαλλοι** χιτῶνες, 3, 40.
- Ἀμφισθητέω.** λέγουσιν αὐτὸν ἀμ-
 φισθητήσων ἄρας, 12, 14. ἀμ-
 φισθητῶντες, ὅτι δικαίως scil.
 ἔκτεινεν, 5, 15.
- Ἀμφορδῖς,** 12, 26. *cognomen*
Xenagoræ.

INDEX.

- Ανά κράτ**⊙, 8, 13. πᾶσαν Αἴγυπτον ἀναζητεῖς τῷ, 13, 33. S. ἀνά πᾶσαν ἡμέραν, 12, 1. quotidie. K.
- Αναβαίνειν ἄρμα**, 3, 45. ἵππον, 9, 16. 12, 46. ἀναβαίνουσι ἐν θήλειᾳ ἀκλήλῃς, 1, 15. de venerea, prius dixerat, ἐπιβαίνουσι. ἀνέβη εἰς Ἀσίαν, 8, 17. de peregrinatione. S. εἰς τὸ ἀναβῆναι τὸ δεσποτῶν παρῆρηκεν ὁ ἵππ⊙, 12, 38. constitit ut seipsum acciperet tergo. K.
- Αναβάλλω**. ἀναβληθεὶς ὑπὸ ζυγόν, 10, 6.
- Αναβιάω**. ἀναβιῶς παρ' ἡμέραν, 13, 38.
- Αναβολή**, 7, 9. genus vestimenti, quo mulieres utuntur, ut viri pallio.
- Αναβρύω**. ἀναβρύειν ἄμα ἐδόκει, 3, 43.
- Αναγινώσκειν περὶ αἰὼν τι καὶ σεμνόν, χρυαῖον, λόγος ἄξιον**, 14, 13. ὀνόματα κατεγνωσμένων, 14, 43.
- Αναγκάζω**. ταῦτά με ἀναγκάσει καὶ χαρίσασθαι τι, 11, 9. ἠνάγκασε τὴν βασιλῆα ἀδελφὸν αὐτοῦ Ὀμήρου, 8, 2. ἠνάγκαζον αὐτὸς βασιλεὺς εἰς τὴν πένθη, 6, 1.
- Ανάγκη ἄμαχ**⊙, 14, 24. epit. senten. ἀνάγκη τὸ προσβιάσαντ⊙, 2, 4. quam ille pro auctoritate sua fecit. Interpret. non expressit. ἀνάγκη ἐν τῇ πενίας, 14, 24. τῶν ἐπειγόντων, 14, 24. πρὸς ἀνάγκην, 12, 1. ob, vel propter, vel adverbial.
- Αναγράφω**. ἀναγράφει σοφὴν τῷ Σαπφῶ, 12, 19.
- Ανάγω**. ἀνήγαγον αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἄρμα, 4, 18. αὐτὸν πρὸς τὸν Κόρρον, 12, 1. ἀνάγαξ' ἀπὸ τῆς Σικελίας εἰς Λιβύην, 1, 15. sic ἀναχθεὶς ἐν Σικελίας, 4, 25. ἄρα ἡμῖν ἀνάγαξ' τῷ Τραχισίην, 2, 34 de morituris.
- Αναγωγέας τὸ βλαυτῶν ἐπισφίγξαι**, 9, 11. vide ἐπισφίγξω.
- Αναγώγια θύειν**, 1, 15.
- Αναδέω**. ἀναδέησας ταινίας ἄγαλμα, 9, 39. ἀνεδέησεν αὐτὸς τῇ σιωπῆσιν, 4, 9. ἀνεδέησεν ὁ θαλλοῖς καὶ κλάδοις, 6, 6. ἀναδέμμοι κορυμβοὶς τριχῶν, 4, 22. ἀναδέησεν ἀμφοτέρωθεν, 2, 41.
- Αναδιδώμι**. ἐλάω, ἢ πρῶτον ἢ γῆ ἀνέδωκε, 3, 38. ἢ λίμνη ἤχον ἀνέδωκε, 12, 57.
- Αναδύομαι, recedo**. ἀνέδυστο ὁ ἐργυρησάμην⊙, 6, 4. de non praestante promissa.
- Αναζητέω**. ἀναζητεῖν χεῖρ τὸ κατέρα αὐτῶ, 12, 6. studium & laborem notat. ἀνεζήτησεν αὐτὸν σὺ πολλῇ τῇ φρονίδι, 12, 1.
- Αναθλέω**. λόγ⊙ ἐστὶ ἀναθλέω φυτὸ ἐν Δύλῳ, 5, 4. non ἀναθλέω verbum est, sed ἀναθάλλω. K.
- Ανάθημα**. quicquid Deo consecratur. κατεσκέδασε κλίμακα, ἀνάθημα εἶναι, 2, 29. εἰς τὸ πόλιν ἀνάθημα εἶναι Ἀρτέμιδι, 3, 26. ἀνάθημα τῇ πατρίδι. ἀνδραίας, 14, 16. ἀνάθημα δαίμονος, 11, 12. figur. pro

INDEX.

- ēibis optimis & præstantissimis, quoniam res tales diis consecrari mos erat. v. Homeri Odyss. A. S. mensa secunda. K.**
- Αναίδλυ, 4, 12.** ubi Gesnerus mallet ἀνέδλυ ex Eustath. qui per ἀνέτως vel ἐλευθέρως explicat. S. ἀναίδλυ αὐταῖς ἐνύθελαζον, 9, 8. ubi ἀνέδλυ quoque malim. K.
- Αναίρεω.** ἀνείλε Πυθία ζῶδες τῷ 3, 44. de oraculo. σὺκ ἀναίρεῖσαι τὸ δῦρεμα, ᾧ παῖ, 13, 40. Sic 4, 1. ἀνείλετο πέταλον ὄ, 5, 16 κλάδον ἀνείλε, 3, 1. ἀνηρέθη Ἀγαμέμνων, 4, 21. Κέρ, 12, 1. ἀνηρημένοι, 12, 27. Σωκράτης ἰδὼν ἀναορκήτους ἐνδόξους κῆ τὴν ἀρχὴν τῷ 2, 11. ταῦτας ἀναορκήτην ὑπὲρ τῷ πῶλεως, λόγ, 12, 28. ἀνηρέθη ὑπὸ Ἀρμαδίας, 11, 8. ὑπὸ τῷ τριάκοντα, 9, 21. ἀνήρεν ροπάλοισ τῷ πλοῦτες, 4, 1.
- Ανακοινῶ.** ἀνακοινῶται τις τῷ φίλον ὑπὲρ τῷ 8, 1. ἀνακοινῶν) τὸ ὕδωρ αὐτῷ οἱ ποταμοί, 3, 1. ἀνεκοινῶσα αὐτῷ, εἰ μέλλοι ἀσκήσεν εἰς Νεμέαν, 8, 1. absol.
- Ανακτομα.** ἀνεκτήσατο τὴν ἀρχὴν, 4, 8.
- Ανακτες κῆ Σωτήρες, 4, 5.** epitheta Castorum.
- Ανάκτορον, 13, 2.**
- Αναλαμβάνω.** ἀναλαμβάνει ὀπίσω τῷ φθάνσας ἡλικίας, 3, 18.
- Αναλέγω.** ἀναλέγῃσι τῷ καρῖων, 1, 7. per ellipsin præpositio- nis, ἐκ. S. Atticismus est.
- ἀνελεξάρμην ἐν ἰσορίαις, 14, 20. K.
- Αναλίσκω.** ἔλεγμα αὐτὸν ἀναλώ- σαι εἰς οἰκίαν μῶς τεσσαράκοντα, εἰς ἐαυτὸν εἰδέν, 14, 17. ἀναλίσκον) περὶ τὰ ἐσιῶν εἰς Θεῶς καὶ ἀγαθὸς ὑπὸ τῷ ἐλευθέρων, 14, 32. sent. χερόν, ἀναλι- σκόμην, πρὸς τῷ 2, 5. σῶμα ἀναλωθὲν ὑπὸ τῷ φθειρῶν, 4, 28.
- Αναλύω.** ἀνέλυσαν, 4, 23. de morte placita pereunte. ἀναλύειν τινὰ τῷ κατὰδικης, 5, 18.
- Αναμῆνω.** ἀναμείνω ἀνεθλόνη παρσέταξεν, 12, 1.
- Αναμφιλόγως, 3, 18. 5, 3. 12, 1.**
- Ανανδρῶ,** 12, 12. de corrupto libidibus similibusque vitiis. sic, ἀνανδρότερον ὄρατῷ τὴν χεῖραν, 14, 7. de pulchello. S. Aut tenello, qui nihil succi aut coloris virilis habet. vid. Not. K.
- Αναξ.** ἀνακτας ἑαυτὸς πρῶτ, ὠνόμασε, 4, 5.
- Αναξιῶ.** ἀνάξιοι ἀρχεν, 14, 5.
- Αναξυελίς, 12, 32.** v. Burdelot. ad Heliod. p. 65.
- Αναπαύω.** πρὶν ἀναπαῦσαι τὸ σφαλίπεδον, 10, 4. ἀναπαύσας εἰδῶλον ἐπὶ μίαν τῶν ἀμοξῶν, 12, 64. ἀνέπαυσε ἐπὶ αὐτὰ σεφά- νης, 2, 41. ἀναπαύονται, 4, 7. de defunctis.
- Ανάπαυλα ἀνάπαυλας, 3, 1.**
- Αναπέθω.** ἀναπέθεσι κωμαδῆ- σαι τῷ Σωκράτην, 2, 13. ἀνέπεθεν αὐτὸς εἰδέναι ταῦτα. ibid. αὐτὰς εἰδὲ ταῦτα ἀνέπεθεν ἐλ- θεῖν εἰς τὴν λατρείαν Ἐδαίμονος, 3, 42.

I N D E X.

3, 42. ἀνεπίσειεν αὐτὰς μὴ κα-
ταλιπεῖν ὡς ἴν' ὅς, 3, 14. ἀναπει-
σητινὰ χρεῖμασι, 14, 17. ἀνα-
πείσει ἐπιλαθέσθαι Κύβη, 12, 1,
Anάπηρός τις, 11, 9. v. Picaum
ad Lucæ, 14, 13.

Αναπίμπλημι. ἀνεπλήσθη αἷμα-
τ' ἢ κελύκη, 12, 57.

ὁ vel ἡ ἀναπλεως, ὄργη γίνε) ἀνά-
πλεως, 14, 23. ira convalescit.

Αναπληροῦμαι. ἀναπληρώσας τὴν
πέλον, 13, 3.

Αναρράννυμι. ἀνερράσθη τὴν γνώ-
μην ὁ, 4, 8. Interp. reddidit
per recepit, improprie.

Αναρχία ἐχθροῦ παρὰ τὴν καὶ ἴσασιν
τῶν πειράκων, 5, 13.

Ανάπασθαι. ἀναπάσσοις χρευσσῶς,
9, 11.

Ανάστασι ἐγρήγορος, 3, 43.

Ανασέλω. ἀνασέλειν τὴν δαίμονα,
14, 22. ναὶ ἐπὶ τινος, 8, 2. τὴν
ὄρμην αὐτῆς, 12, 64. sic. οἱ δὲ
ἀνεσάλησαν τὴν ὄρμην, 6, 14.
ἀνέσειλε τὸ ὄρομα τὸ φάσμα, 12,
64. ἀνασάλια λύπη, 7, 3. S.
γάμος ἀνασέλειν τινὰ ἐνδόξω, ab
honōrificis nuptiis aliquem
deterre, revocare, 10, 15. K.

Ανασένω ἀνασένωσα βαρῦ, 13, 30.

Ανασύρω. ἀνασεύεσθαι κέμην, 12,
14. significatio rara.

Αναλείνω. ἀνέτφεν αὐτὰ τὴν βακ-
τηρίαν ὁ, 13, 40. minitantis &
intentantis baculum.

Ανατέλω. ἀνατέλωσα ἐν τ' γῆς,
13, 16.

Αναλίθημι. ἀνέθεσαν ἄγαλμα, 2, 33.
ργορ. ἀναθεῖς ἀνάθημα, 14, 16.
ἀναθέμεν ὁμοίως τ' πατέρα,
3, 22

Ανατρέπειν, refertur fere ad quid
corporeum. Sic ἀνετρέπη τις
τῶν πύργων, 3, 26. ἔ πρότερον
ἀνετρέπη ὁ Κέλιον, πεινῆ
διελύθη, 5, 6. ἀνατρέπε) ὑπὸ
τ' ἀνέμων, 9, 14. sicut Germa-
ni: Sie haben ihn ganz um-
gemendet/ i. e. auf seine an-
dere meinung gebracht. ῥά-
δι' ὡ) ἀνατραπύμα, 9, 14.

Ανατρέχω. σμίλαξ ἀνατρέχει πρὸς
τ' πάγον, 3, 1. ἀνατρέχων ἐν τ'
παιδικῆς ἡλικίας, 12, 1. ἀνέ-
τρέχε αὐτῆ) τ' σώματι) μετ' τ'
ἡλικίας, 13, 1. ἀνέδραμην ἔρνεῖ
ἴτος, 12, 14.

Αναφαίνω. ἀνεφάνη, πένης ὦν, 6, 4.
absol. ἀνεφάνη φαρμακοπύλης
ὁ, 5, 9. subito evasit.

Αναφέρω. ἀναφέρειν αἰτίαν εἰς αὐ-
τόν, 13, 42.

Αναφλέγω. ἀνεφλεγει αὐτόν τ'
πυροχ. θέντα ὑπὸ τ' Αερισάν-
δρα, 12, 64. ἀναφλεγόμεν
ὑπὸ τ' ὄργης, 2, 4. exprimit
hujus motus vim & magnitu-
dinem.

Αναχωρεῖν εἰς τὴν τῶν μειρακίων
ἡλικίαν, 3, 18.

Ανδραγαθία ἢ φθάνωσα, 3, 47.

Ανδρεῖον, 12, 16. refertur ad
animi magnitudinem ac con-
stantiam, & opponitur πολε-
μικῶ, seu perito rei bellicæ. Sic

ἀνδρεῖον τὴν ψυχὴν, 9, 1. ἀν-
δρεῖοτατοι Ἰνδοί, 10, 14. Sic. 8,
16. ἀνδρεῖοτατα ἔραν, 12, 1. τι-
μαῖν παιδείαν, 4, 19. 9, 1. valde.
φέρεν θάνατον παιδων, φιλιώτων
9, 6. magno animo, constan-
ter.

INDEX.

- ter. usurpatur & de rebus corporeis. *Ἰθάρτα ἀνδρείο- τερα*, I, 1.
- Ἀνδρείας τ' ἀγαθῆς τύχης ἐς ὡς πρὸς τῷ Περύβαιω*, 9, 39. *ἀνδρείαντα ἐβόλετο ἀνασῆσαι ἀνάθημα πα- τριδί*, 14, 16. *ἀνδρείαντα παμμέ- γιστον ἀνέστησεν αὐτῷ*, 10, 2.
- Ἀνδρείκος σεισμός*, 7, 9. *omnia valide concutiens. ἀνδρείκον ἴω τῶν Λακεδαιμονίων*, 14, 44. *ἀνδρείκῃ ὑπόθεσις*, 2, 13.
- Ἀνδρείκως βοᾶν*, 1, 13.
- Ἀνδρῶν ἐκατόν τε κλιῖν* ⊙, 8, 7.
- Ἀνεπιπῆς σπυρῆ*, 1, 33.
- Ἀνεμ* ⊙ *πολίτης*, 12, 61. *ἄνεμοι Ἀφασιονίτες*, 2, 14. *σκληροὶ κα- τέπνεον*, 9, 14.
- Ἀνευδής πλάτ* ⊙, 4, 19.
- Ἀνέθην. vid. supr. Αναίδην.*
- Ἀνεπιηδούτως συγχρόνῳ* ⊙ *αὐ- τοῖς*, 4, 9. *sine arrogantia cui- jusdam autoritatis.*
- Ἀνέρας* ⊙, 3, 9. *opponitur ἔρω- τικῶς.*
- Ἀνέρω. ἀνέρπει κίτιος κτ' ἤ δέν- δρων*, 3, 1. *Ἀδ' δένδρων*, 13, 1.
- Ἀνδρείσκω. ἀνδρῶν τ' Λέοντα μτ' πρόσβαξιν τὴν καὶ αὐτῶ*, 13, 43 *invisens ipsum, sicut Galli usurpant suum trouner. dicit autem hoc fecisse post la- tam sententiam de capitali ejus supplicio. Interp. nihil horum recte intellexit. S. an Græcis ἀνδρεῖν, invisere fignet, valde dubito. ego ac- ciperem pro ἀναζητεῖν, ἐξερω- νᾶν requirere absentem, in- vestigare. Hesych. ἀνδρείοι ἐξερωδηῖσαι. Justinus eodem, ni fallor, sensu dixit, παρα- lumt recolligit. 24, 4. K.*
- Ἀνδύφημέω. ἀνδύφημέσασα*, 12, 1. *clamitans hoc veribo Plato utitur pro θρῦνεν, lamentari.*
- Ἀνέχω. ἀνείχον ὄροφον σκληρῆς κίο- νες*, 9, 3. *ἀνέχεαδ' τὴν ὀρειλίαν τ' ἀρρέων*, 1, 15. *ponitur & ab- solute. ὁδε σκ' ἰτέχελο*, 1, 16. *αἱ μὲν ἠνείχοντο*, 12, 1.
- Ἀνήκες* ⊙. *ἐπι ἀνηκείσις*, 14, 22.
- Ἀνῆ βασιλικὸς, πολιτικὸς, τυραν- νικὸς*, 2, 20. *βαμολόχ* ⊙, *γε- λοῖ* ⊙, 2, 13. *ζεφυκὸς*, 14, 35. *δικαιοτάτ' ἅπαντων*, 8, 17. *κα- λὸς κ' ἀγαθὸς*, 12, 1. *ἀργιζό- μῳ* ⊙, 14, 18. *παιδαγωγὸς*, 14, 20. *σοφὸς κ' ἄν, κ' εἶναι δοκᾶν*, 14, 1. *φιλόκαλ* ⊙, 3, 24. *χωρλικὸς*, 9, 27. *ἀνέρες σκ' ἀφανεῖς ἐν Πέρσαις*, 6, 14. *δει- νοὶ κτ' χειρουργίαν*, 3, 1. *ξέγοις*, 12, 50. *φυσικοὶ*, 13, 35. *ἀνῆρ Θεοῦ* ⊙, 2, 7. *Ἰνδὸς*, 4, 1. *Λακεδαιμόνι* ⊙, 6, 6. *Λακω- νικὸς*, 9, 27. *Μεγαροῦς*, 12, 56. *Μιτυληναῖ* ⊙, 13, 2. *Ρωμαῖος*, 11, 9. *Ponitur cum nota quadam contemptus. ut: περσιέλο τ' ἄνδρα*, 3, 19. *aut commiserationis, ex quacun- que causa. ἠνίττελο ἢ ἄρα Ἀδ' τέταν ὅτι παραφρονεῖ ὁ ἀνῆρ*, 12, 51. *ut Germani, der gute Mann. Sic ἔδειξ αὐτὸν ἐξέτι- ξε τ' ἄνδρα*, 13, 26. *Sumitur & specialius pro marito. ἡ τολμῶσα περσειπεῖν ὡς ἄνδρα*, 12, 47. *item significanter, cum*

I N D E X.

- cum nota magnitudinis. *θαυμαστέον τὸ ἀνδρα*, 2, 10. καθεύτετες ἐπὶ τῇ ἑσπέρῳ ἀνδρὸς δύσεως, 3, 22. adde, 4, 9. cum nota fortitudinis, ut opponatur *μαλθακά. ἀνδρά τε, καὶ οἶκον*, 4, 27. sic. *τι δεῖ περιλαμβάνειν ἀρετῶν ἀνδρὸς*, 3, 23. ponitur & loco pronominis eleganter, ut Latini solent vocem *hominis*. Sic *κατηγορία ἀνδρὸς*, 2, 12. *ἀφικέσθαι σφίσι τὸ ἀνδρα*, 2, 41. & *προσιέοι τὸ ἀνδρα*, 3, 19. adde 3, 22. &c.
- Ανθ.* *ἀνθ.* ὡραῖον, 13, 1. ἀνδρῶν χρειαῖ πολλή, *ibid.* ἀνδρῶν καὶ ἄλλων τὰς οἰκίας, 9, 8.
- Ανθρωπ.* de ignoto. *δέχομαι, ἠδέως, ἀνθρωπε, τὸ δ᾿ ἄρον*, 1, 32. notat & contemptum aut vilitatem ejus, de quo sermo. *αἰχρῖσιν ἡ αὐτῶν, καὶ οἰκῶν μετὰ πέμψασθαι τῶν ἀνθρώπων*, 12, 17. Sic *ἀνθρωπ.* ἄμεστον, 4, 15. *ἐπιβλασφῶν αὐτοῖς*, 13, 1. *κεκλημῆται τὸ ὁλοκρῶν*, 10, 12. *ράθυμον*, 13, 1. *ἀνθρωποὶ διπλασίονες τὸ μέγεθος*, 3, 18. i. e. καὶ τὸ μέγεθος. *Ἀνθρωπος ἢ*, 7, 1. 10, 2. 12, 1. 12, 17. 12, 58. 13, 33. 7, 1.
- Ανία.* *ἐπὶ τὸ ἀνίας ἀδειπν.* 12, 1.
- Ανιάτως* ἔχειν ἐπὶ τῶ πάθει, 12, 1.
- Ανιάσασθαι.* ἠνιάσθαι μηδὲ εἰς κρατῶν, 4, 29. absolv. ἐπὶ τέτοις ἢ *Ἀσπασία*, 12, 1. *παρέχειν ἀνιάσθαι*, 13, 6. verbum pro nomine.
- Ανίστημι.* ἀνέστησαν ἐπὶ κίον, 9, 32. alibi ἀνέστησαν τῶ ἀνδρα καὶ αὐτῶν. *videl.* 10, 2. quod postertus tamen de qualibet statua potest accipi, cum prius tantum de ea, quæ ad similitudinem ejus facta, cui statuitur. ἀνέστησεν αὐτῶ βωμόν, 4, 5. εἰκόνα, 8, 16. σήλας, 10, 7. ἀνέστησεν τῶ πατρίδα, 6, 3, 17. restauravit. usurpatur de re per diurnitatem temporis, vel causas alias collapsa. ἀνέστησεν Φιλίππων ἐπὶ τῶ Ἀσίαν, 13, 11. excitavit, *hat ihm einen Muth gemacht.* ἀνέστησαν τὰς οἰκίας, 6, 7. *Interp.* insurrexerunt. Melius ejus emendator, sedibus moverunt. neque enim Dominus insurgit in servum, cum insurgere sit inferioris. ego mallem, subverterunt. S. ἀναστήσασθαι ibi signat, ab ara, in qua confederant supplices, excitantur, abduxerunt. confer *Thucyd* l. i. p. 83.
- Ανοθ.* ἀήθης, ὀρθία, 13, 32.
- Ανοια.* ὑπὸ ἀνίας, 9, 41. ἀνοίαν ἐκκαλύψαι, 12, 51.
- Ανοίγω.* ἀνοίξας μνήμην, 13, 3.
- Ανομιλέω.* ἀνωμίλησε πρὸς ὀλίγον τῶ δόντι, 12, 63.
- Ανοπλ.* ἀνοπλοὶ πολλοί, 7, 19.
- Ανορύττω.* ἀνάρυξεν τὸ χρυσίον, 13, 2.
- Ανοσί.* ἀνοσιώτατον ἀνθρώπων τῶ μάλινα, 13, 2.
- Ανοσ.* ἀνοσοὶ ἀφτελέσιν οἱ, 3, 18. 10, 6.

INDEX.

- Ανος** ⊕, loci nomen, 3, 18.
- Ανθαγωνίζομαι.** ἀνθηγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενοκλῆς ἢ Ευριπίδης, 2, 8.
- Ανθωπισέλω.** ἀνθωπίσειλε, ὅτι ἔθλωματόν, 10, 20.
- Αντέπω.** ὁ δὲ ἀντέπει, 3, 26.
- Αντερώω.** ἀντηρώω ὑπὸ σκείνης ὁ, 12, 1.
- Αντερωάω.** ἀντήρωο αὐτόν ὁ, 7, 6. (thema est ἀντέρομαι. L.)
- Αντέχειν πνύματι,** 9, 14.
- Αντί** Ἀνθ' ὧν ἐκείν ⊕ κριτέθυσεν, 4, 8. è contrario. Interp. male vertit. adde 10, 2. ἀντ' αὐτῶ ἀπ ⊕ ἐλάφη, 6, 8. ejus loco. S. ἀνθ' ἑν non è contrario, sed causam notat. quia, eo quod, Lucæ. 19. & Noster. 12, 18. 13, 28. K.
- Αντιβλέπω.** ἀντέβλεπον τῷ Κύρω, 12, 1. S. ἔδ' ἀν' ἐτόλμησεν ἀντιβλέπειν ἰὼ ἀρχῶν, 13, 1. K.
- Αντιγράφω.** ἀντέγραψέ ο Φίλιππος ⊕, 12, 51.
- Αντιδίδωμι.** ἀντιδίδωμι ὀφθαλμὸν ἑαυτῷ, ὑπὲρ τῶ ἐτέρω τῷ παιδός, 13, 24.
- Αντίθειλον.** ἀντιθέρις χρῆσι πολλοῖς, ὁ, 14, 13.
- Αντικρίνω.** ἀντικρίνω μέτρα τοῖς Ὀμήρω, 2, 30. ὑβρινω ὑπὲρ μισθῶ, 12, 62.
- Αντικρυς,** 2, 13. 13, 1. ex adverso.
- Αντίκρυα,** 12, 51.
- Αντιπαλαισῆς,** 4, 15.
- Αντίπαλλ ⊕** ἔπολύ ἐνδῆεσεν ⊕, 9, 11. & 10, 19. ἀντίπαλος κερπός, 3, 18. ἀντίπαλος ἂν Πλάτωνι, 4, 9. ἀντίπαλοι μείζονες, 5, 6. 9η-ρίω, 12, 55. σὺν ἔχοντες ἀντιπάλλος, 14, 25. ἀντίπαλος τῷ βίω, 13, 6. vitæ contrarium vitium.
- Αντιπαρεξάγω.** ἀντιπαρεξήγαγεν αὐτῷ ἐν ἀπειάτω, 4, 9. de concertante in schola.
- Αντιπνέω.** ἀντιπνεύσας Βορρῆς, 12, 61.
- Αντιποιόομαι.** ἀντιποιεῖν ⊕ Ὀμήρω, 13, 22.
- Αντιπρώσω ⊕,** 8, 7.
- Αντιφημι.** ἔδεις ἀντιφῆσαι, ὡς ἰὼ φιλοχρήματι ⊕, 8, 2. de re manifestæ veritatis.
- Αντιφιλέω.** ἀντιφιλέμυς ὑπὸ τῷ παιδός, 9, 4.
- Αντιφιλιμέω.** ἀντεφιλιμέωτο ἐκάτερος ὑπερβαλέσθαι τ' ἑτέρον, 7, 2.
- Αντλησις ὑδατι ⊕,** 1, 24.
- Αντοικοδομέω.** ἀντοικοδομήσεν αὐτῷ 21. τρεῖς βίω, 4, 9. garum verbum.
- Ανυπόδετο ⊕,** 7, 13.
- Ανώ.** ἀνωστήσει τὸ αὐτόσοι τῷ το δὲ ἡμῶν, 1, 21. 13, 28.
- Ανω.** οἱ ἄνω τῶ γένος periphrastice de majoribus, 14, 36. convenit Germanicum, die Ahnen. ἢ ἐκ τῆς τύχης ἄνω ἢ κάτω μετὰ πῶσις, 2, 29. ἢ σπασθὴ ἄνω-τάτη, 2, 42. i. e. μεγίστη. ut Germani, der höchste Fleiß.
- Ανωθεν γράφειν** Αριστοφάνω, 2, 13. summo loco, vel victorem scribere.
- Αξία** τῶ γράμματι, 2, 3. τῶ γένος, 3, 8.

I N D E X.

Αξίης, 12, 5. 14, 35. Hefychio exponitur *δίσορμ* & *πέλεκυς*. fuit *ἐπίκλησις* Laidis meretricis.

Αξίος λόγος, 8, 19. 14, 5. qui celebris & est, & esse meretur propter virtutem. ὄρμ & ἄξιος *θυγατρὸς ἢ μητρὸς βασιλείας*, 12, 1. *τέλ* & ἄξιον *ἐπαινεσάμ, ἀγαθῆναι*, 5, 6. ἄξι & *τιμῶν δὲ ἀρετῆν*, 14, 5. ἄξια *ἔσα*, 11, 8. ἄξιον, dignum, pretij respectu. Sic ἄξια *δαρειακῶν χιλίων*, 1, 22. quæ tantum valent. Nostri propius: *sie find so viel werth*. ἄξιον *τῶν μισθῶν*, 14, 37. i. e. *δέον*, conveniens. ἦκιστα ἄξιον *τῆς Αθλωαίων*, 2, 8. ἄξια *γνώμης, κάλλους αὐτῆς*, 13, 33. *ἐδεδὸς*, 2, 27.

Αξιώ. *σοκ ἤξις πειραθῆναι γυναικὸς*, 12, 1. non dignum habuit. *Interp.* omisit. ἤξιώσεν, *ἀφείναι ἐλδουβέρους τῆς*, 1, 25. *παριέναι αὐτὴν*, 12, 1. ἤξιώθησαν *τῶν ἀριστείων οἱ Αἰγυπτῆται*, 12, 10. ἄξιῶν *ἐαυτὸν τῶν χαλῶν*, 3, 24 qui se dignum eis iudicat. ἄξιῶν *γηνέσθαι ὑπ' αὐτῶν Εφεσίων*, 3, 26. ἄξιῶν *τῆς πατρὸς*, 9, 42. ἄξιῶσα *λαβεῖν δῶρα*, 9, 29.

Αξιόζηλα ἐνείφια, 12, 64.

Αξίωμα τὸ τῆς σωυεδρίας, 8, 12. majestas.

Αξυλον χωρίον, 9, 30.

Απαγορεύω. *ἀπαγορεύων πρὸς τὴν περδυμίαν ἐκ τύχης εἰς αὐτὸν*, 3, 23. qui lassus factus est ex promptitudine fortu-

næ erga se. Interp. longe abiit. aliter: *ἀπηγορεύσέ μοι ἢ ἀδελφὴ δέξασθαι λόγον*, 14, 31.

Απάγομαι. *Πολιάχρος ἀπήγαλο* 5, 8. absolute. i. e. *præ dolore mortuus est. Interp.* se ipsum strangulabat: quod vel præcedentia ostendunt esse pravum. v. *Pricæum ad Matthæum*. S. c. 27, 5. *ego sententiam Interp.* sequor, negoque *ἀπάγομαι* proprie significare *præ dolore mori*, sed de his prolixius *egi notis in Matthæum*. *ἀπάγοντες ἕως γυναικας*, 4, 1.

Απάγω. *ἀπάγει αὐτὴν νύμφην*, 4, 1. proprie. *ἀπήγαγον αὐτὴς ἐπὶ τὴν πέτραν*, 11, 5. *ἐκέλευσε ἀπάγειν αὐτὸν*, 13, 34. solenniter de iis, de quibus sumendum supplicium, ut Latini suum ducere usurpant. *Interp.* adsuit hic aliqua de suo, quæ huc nihil pertinent. vide *ἀγω*.

Απάδω. *ἀπάδων Ἐκκλησιαστικῆς γάρμης, ὁμοιοσίας, σωφροσύνης*, 12, 1. *ἀπάδωνται τοῖς ἐνοπλοῖς ἀνδράσι ποιήματα*, 3, 8. absona.

Απαιδουσία. *Θρακιῶν*, 8, 6. *Μεγαρέων*, 12, 56.

Απαιδουλος μὴ ἂν, 2, 32. *μὴ ἀπαιδουλος τῶν Ομήρων*, 4, 18. *μὴ ἀπαιδουλοῖ ἰατρικῆς*, 1, 7.

Απαίρω. *ἀπαῖρα βελομόρος*, 8, 5. propr. *ἀπῆρην εἰς Πελοπόννησον*, 3, 26.

Απαιτέω. *ἀπῆται ἢ Αυγέα ἢ μιθόν, ὅ*, 1, 24. postulavit ab eo. *Interp.* minus commode, repetiit,

I N D E X.

- repetiit, quia hoc illius, qui jam ante habuit, sed amisit. ἀπῆντε τὸ χερσίον, 13, 2. φύσις ἀπαιτῶσα καὶ ἀκριψα, 12, 64. repetere Latinus sæpe est idem quod postulare, exigere. Justin. 19, 1. & 2 ex K.
- Ἀπαιτήσεις** τ' εἰκόνῳ, 2, 44. *Interp.* reddit, perfectionem. melius dixeris, id omne, quod postulat integra pictura. Vult enim; defuisse nihil, licet exhiberet unicam solummodo imaginem.
- Ἀπαιρέομαι.** ἀπῆρητο ὑπὲρ κεφαλῆς ἡ τύχη, 13, 43.
- Ἀπαλλάττω.** ἀπαλλάττων κακῶς ἐν τέτρω, 5, 9. *sc.* ἔργω. ἀπῆλλαξεν κακῶς, 13, 3. ἀπαλλάττειν πατριδῶ, βίαι, 3, 12. ἐαυτὸν κακῶν, 10, 11. ἀπῆλλαγή αἰδημονῶν, 13, 3 ἀπαλλάττομαι ὀπίσω 12, 1. ἀπαλλάττεσθ' ἀγοράς, 14, 38. ἀπῆλλαξεν ὀπίσω, 8, 7. πόλεως, 3, 26. ἀπῆλλαξεν ὀπίσω πείρας πάσης, 12, 1. ὃ ἢ ὅσον ἀπῆλλαττετο, 10, 16. ἀπαλλάττομαι ὀπίσω, 3, 6.
- Ἀπαλός.** τ' παιδαῖ ἐτι ἀπαλὸν ὄντα, 3, 42.
- Ἀπαυλῶ.** ἀπαυλῶ τερπνὸν αὐτοῖς, 2, 21. contingit. ut Nostri: *Es* begegnet ihm dieß. ἀπῆντησε τῇ θεῶ, ἡ, 12, 58. Spectatum venerat. ὅσον ἀπῆντησε ταῦτα, 13, 2. ὅσον ἀπῆντησε αὐτῶς εἰς θεῶν ἡ παρὰ, 8, 1. ἀπῆντησε αὐτῶ ἐκκοπήναι ὀφθαλμῶν, 13, 23. accidit, ut ei. *Interp.* omisit. sic ἀπῆντησε αὐτῶ τῆρο, 6, 12. τί ἀπῆντησε
- καλὸν τῶ δένδρῳ ἐκλήτων; 2, 14. ἀπῆντησε πικρότατον πρὸς τέτον τ' λόγον αὐτε, 8, 12. *respondit*, *οὐκ ἔστι* ut Geim. *Es hat ihm so und so begegnet.*
- Ἀπαξ** ἐνθεσίαν, 3, 9. καὶ ζυχθείσας, 4, 1.
- Ἀπαξιώω.** ὅσον ἀπαξίως Καίσαρ φοῖτῶν, 7, 21. ἀπαξίωσιν φασι Πλάτωνα γνέσθαι νομοθέτην, 12, 30.
- Ἀπαραιτήτῳ** πρὸς τῶς τιμαρτίας, 3, 26. & 3, 43.
- Ἀπαρχή.** ἀπαρχαὶ τ' ἐπιχωρίων, 1, 34. *proventus* v. *Hesychium*.
- Ἀπαρχομα.** ἀπαρχομαίως λέγειν, 8, 1. λέγουσιν Σπησίχορον ἀπαρχομαίως τ' μελοποιίας ταύτης, 10, 18.
- Ἀπαλά.** ἔμαθεν ἀπατηθεὶς, 12, 64.
- Ἀπατεῶν.** λέγων ἀπατεῶνα, 8, 17. *Interp.* reddit, versipellem; melius vocasset deceptorem, cum versipellis potius sit is, qui se mutat ad aliorum arbitrium.
- Ἀπάτη.** δι' ἀπάτης, 7, 19.
- Ἀπαυθημέρεω.** φασι, ὅσον ἀπαυθημέρεω, ἐκ Πίωης εἰς Αἰγίαν, 9, 2
- Ἀπειδῶ.** ἀπειδῶν εἰς πλακῆτα, 3, 20. est considerantis quidnam cum cura.
- Ἀπειθέω.** ἠπειθήσεν τῶ ψηφισματι, ἡ, 13, 24. non obtemperavit. *Interp.* minus commode exposuit.
- Ἀπειλέω.** τὸ δαιμόνιον ἀπέλεῖ Μακεδόσι, 12, 57. ὁ νόμος ἀπειλεῖ τοῖς

I N D E X.

ρῖς γράψασιν, δρῶν ζημίαν, 4, 4.
 ἠπέλει καθ' ἑξῆσιν αὐτῆ τῆ
 βακτηρία, 10, 16. ἠπέλησε, ὅ
 ἔγραψα δρῶσιν αὐτὸν, 2, 4. ἠπέ-
 λησαν αὐτῷ φυγῆς ποστίμησιν,
 14, 7. Ἀπειλῶν τρέπον θανά-
 τε βαρύτατον, 1, 34.
Ἀπειλητικὸν ὑλάσκει ὁ κύων, 1, 13
Ἀπειμι. ἀπείωμιν ἐντεῦθεν, 14, 14.
 ἀπείων, 13, 33. de ave. ἀπείσιος
 ἔ βασιλέως ἐπι λαστρὸν, 12, 1.
**Ἀπείωμαι. ἀπείωατο τὴν ἐπιδη-
 μίαν, 2, 42.**
Ἀπείρας εἶχον μεσοικῆς, 12, 50.
**Ἀπελάυνω. ἀπελάων αὐτῶν τὸ
 φθόνον, 1, 15. S. ἀπελαῖσμαι**
Ἀπρεβῶν, Schola ejicere, 10, 16
Ἀπειρέργως καλῆ, 12, 1.
**Ἀπέρχομαι. ἀπῆλθεν τὸ πατριδος,
 12, 9. ἀπελθῆσα κῆ ἄρραν κῆ
 νομὴν ἢ ἀρκλος, 13, 1. ἀπελ-
 θεῖν τῆ βίαι, 2, 25. ἔξω, 12, 1.**
**Ἀπεχθάνομαι. ἀπεχθάνει τῷ
 φιλήντι αὐτὸν, 2, 21. ἀπεχθά-
 νεσθαι πολλοῖς, 11, 10. ὅσιν ἐξ-
 λετο ἀπεχθάνεσθαι τῆτοις,
 14, 15. ἀπήχθετο Ἀλέξανδρος
 Περδικα, 12, 16.**
**Ἀπέχω. οἶκῳ ἀπέχθ δέκα σταδίας,
 3, 23. de distantia loci. ἀπέ-
 χεσθαι καρδίας, 4, 17. ὅσιν ἀπέ-
 χον) ἀπῆλαν, 1, 1. de absti-
 nentia hujus aut illius cibi.**
**Ἀπιῶ. ἀπίως δείπνον εἶχον οἱ
 Ἀργεῖοι, 3, 39. consule Hesy-
 chium hac voce.**
**Ἀπίσνημι. (Ἀπίσνημι. L.) ἀ-
 πίσνη ἔ ἀγανίσματῳ, 2,
 30. ἀπίσνη τῶν γυναικῶν ρῖς
 ξύνοις, 3, 14. ἐταιρῶν, 2, 12. τ**

ἔσιος τοῖς Θεβαίοις, 3, 6. ἔ τι-
 μῶν αὐτοῖς, 4, 5. ἀπέσησαν οἰ-
 κείων κλημάτων αὐτῷ, 3, 22.
 δείπνων πολυτελῶν, 2, 18 Hinc
 puto illud ἀπισάντων αὐτῶν,
 quod extat lib. 5, 20. expli-
 candum de Rheginis abstinē-
 tibus à cibo, non Romanis
 discedentibus ab obsidione,
 quod Interp. fecit. S. ἀπισάς
 simpliciter sumptum, sære
 notat discessum, sed nunquam
 abstinentiam à cibo. Salvator
 Nolter cum discipulis, post re-
 surrectionem versatus est,
 ἀπισάς κῆ ἐπισάς, discedendo ὅ
 accedendo, ut Græcorum Pa-
 tres ajunt. K.

Ἀπλάσως, 9, 27.
Ἀπλώα. ἀπλώσας τὸ κόλπον, 13, 31
**Ἀπὸ ἡμεῶς, 2, 32. ἦθος, μέχερ
 πέντε κῆ τριάκοντα ἔτων, 2, 38.**
 τὸ συνουσίας αὐτῆ ἤλωνεν αὐτὸν,
 10, 16. ἀπὸ διφθερῶν πελαρα-
 βάνειν τόπον, 9, 3. ea re cinge-
 re. S. ἀπὸ δείπνου εἶναι. jam
 cœna defunctum esse, 12, 1. K.
**Ἀποβάλλω. ἀποβαλὼν τὴν ἀρ-
 χὴν, 4, 8. Interp. male, re-
 gnum perdidisset, cum hoc
 sit ejus, qui amittit haud in-
 vitus, nec quærit sibi vindic-
 care. (πῆ κεί) hæc significa-
 tio ἔ ἀποβαλῶν;) vel perdere
 τὴν ἀσπίδα, 10, 13. τὰς παῖδας
 ἐν λοιμῷ, 9, 6. 13, 24. ἵππῳ
 ἀποβάλλει τὸ δεσποτίαν, 12, 38.
 equus excutit dominum. ἀπο-
 βεβληκῶς τὴν χεῖρα, 5, 19. de
 mutilato.**

Ἀποβλέπω.

I N D E X.

- Αποβλέπω.** ἀποβλέψαι νέσι πρὸς τέλειον, 7, 13. ἀποβλέψας πρὸς τὸ ἀγορευθῆναι, 12, 1. notat motum vehementiorem animi. ἀποβλέπει τὴν ἀνθρωπον, 12, 58. oculos in facinram defigere, conjicere.
- Απογεύομαι καρπῶν,** 3, 18.
- Απογινώσκω.** ἀπογνῶς ἀπέθανε, 10, 22. desperans.
- Απόγονος.** μία Αἰνεῖς ἀπογόνων, 7, 16.
- Απογράφομαι.** ἀπεγράφειτο τὰ πλοῖα, 4, 25. in rationes suas referebat.
- Αποδοῖ.** σοφὴ μὴ ἀποδοῖ τῷ Αρτέμιδι, 13, 1.
- Αποδείκνυμι.** ἀποδείξειν λέγῃσι τὸ ἀριθμὸν τῶν νεῶν, 11, 13. ἀποδείξας ἐπίτροπον τῷ παιδὸς, 3, 26.
- Αποδείξις τέτων,** 5, 8. τρυφῆς τοῖς Εἰκῃσι, 12, 31.
- Αποδημέω.** ἀποδημήσασιν ἐπὶ στρατείαν, 3, 27. ἀποδημήσας ἀνὴρ Λακεδαιμόνιον, 14, 32.
- Αποδημία.** ἀποδημίας ἡρμοδύης τῷ Ξευκράτει εἰς τὴν πατρῴδα, 3, 19.
- Αποδίδωμι.** ἀποδίδοναι τὴν ἀρχὴν τοῖς πολιταῖς, 6, 11. εὐεργεσίαν. 10, 8. ἀποδίδωσι τῷτο εὐεργεσίας χάριν, 13, 42. ἀπέδοσαν χάριτας Ηρωκλεῖ, Πράνακτι, 4, 5. ἀπέδοτο τὰς ἐλευθέρους παύλας, 13, 7. vendidit. ἀπέδοτο ἔδεν, 11, 9. ἀπέδοτο τὰς τῶν ἀνδρῶν, 6, 1. ἀπέδοθη ταῖς θῆκαις βασιλικαῖς, 6, 8.
- Αποδιδράσκω.** ἀποδιδράσκει τὸν ἐρωτικὸν ὁ ἀνέροσος, 3, 9. ἀποδιδράσκειν ἐκ τῶν οἰκιῶν, 12, 23.
- ἀποδιδράσκοντες ἑλαιπαρίαν τὴν ἐν τῶν νόμων, 13, 38. ἢ ποδῶν ἔχουσιν, ἀποδιδράσκουσι, 1, 11.
- Αποδράω.** ἀπέδρασαν τὸ γάμον, 10, 15. τὰς ληστὰς, 3, 44. ἀποδράντες Σωκράτες, 4, 15. ἀπέδρα εἰς τὸ ὄρεον, 5, 11.
- Αποδύομαι.** ἀποδύς θοιμάτιον, 12, 22. ἀπεδύσατο τὴν πανοπλίαν, 13, 37. ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, 2, 30. exiit se, i. e. positis vestimentis se paravit, vel simpliciter, se ad id composuit. locutio à luctatoribus sumpta, qui certare nudi solebant. Sic, ἀποδύομαι πρὸς τὸ πότον ὡς πρὸς ἀντίπαλον, 12, 1.
- Αποθνήσκω.** ἀπέθανε ἐπιληπτικῶν ἡρόδμου, 9, 31. μακρόδμος, 1, 24. νοσήσας, παιδῶν, λιθοῖς, ξύλοις, 3, 18. ἀποθανεῖν λέγει λιμῶν ἀκαταετηρήσας ἐν φυγῇ, 13, 23. ἀποθνήσκει ἐν θῆκαις, ἐν μάχαις, 3, 24. 12, 55. ἐν τῷ πολέμῳ καλῶς, 12, 23. ἐν ᾧδισιν, 12, 1. καὶ νόσον ἐλημοσίαν, 6, 10. ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, 12, 55. ὑπὸ θηρίοις, λέοντι, 14, 4. morsu ejus. ἀποθανεῖν ἐνδόξως, ἐν ᾧφιον τῷ θάπτω μῆρα, 12, 55. sentent. εὖ καὶ καλῶς, 4, 5. 6, 6. de iis præcipue, qui dimicantes occumbunt. ἀπέθανεν ἀγίωσα ἀνδράπων, 13, 3.
- Αποθύω.** ἀποθύσει τὰς χιμαίρας, 2, 25.
- Αποικία** ἐν Μιλήτῃ εἰς Απολωνίαν, 3, 17. ἀποικίας ἀγῆν, ibid. proprie: εἰς ἀποικίαν τελευτήμενον, 8, 5.

Αποκείρω.

I N D E X.

Αποκείρω. ἀπέκειρε τὴν ὄρμιαν, 1, 5. de pisce. τὴ παιῖδα, 9, 4. τὰς πολεμικὰς, 7, 8. ἀποκείρω κελύει τὸ ἀγαλμα Ἀπόλλωνος, 1, 20.

Αποκηρύττω. ἀποκηρυχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ὁ, 2, 12.

Αποκλάω. ἀποκλώ τὴς ἐμφύσεις θρονακινῶν, 1, 34. ἀποκλάσαντες κλάδους πιτύων, 13, 1.

Αποκλείω. ἀποκλείων ἐλύθειραν τὴν ἐκ φύσεως τοῖς ὀφθαλμοῖς, 14, 22.

Αποκληρώω. ἀπεκλήρωσαν αὐτῷ κλήρος καὶ οἰκίαν, 12, 61. assignare.

Αποκλίνω. ἀπέκλινεν, 12, 63. ab- sol.

Αποκρεμάω. ἐνώτια ἀπεκρέμαντο ἐκ τῶν ὠτων, 1, 18.

Αποκρίνω. ἀποκρίνας τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, 12, 8. significatio rara. ἀπεκρένωτο ἡ Πυθία, 3, 43. solenne. ὅταν ἔξω μέλκας, 12, 60. ἀσεύας πρὸς συναχθόμενον αὐτῷ, 9, 11. πάνυ ἐλύθειρας, 3, 21. ἐμμελῶς, 14, 23. πεπαυδύμῶς, σεφῶς, 12, 1.

Αποκρύπτω. ἀπέκρυπτεν αὐτῷ θρυμῶν, λόχη, δάσθη, 13, 1. ἀπεκρύπτοντο τὰ μέρη αὐτῆς, 9, 13. ἀπεκρύπτειτο τὸ ἑαυτῆς κακόν, 14, 41. ὅταν ἀποκρυψάμεν ἔργον τῆς, 1, 21.

Αποκτείνω. λόγη ἐστὶ ἀποκτεῖσαι τὴν Δητῶν, 5, 4. πρηνῆ ἀπεκύντησεν, 5, 18.

Απολαμβάνω. ἀπολαβῆσα ὥραν ὡρὰ τῶν θεῶν κακίστην, 12, 1.

Απολαύω. πρὸ τῆς ἀπολαύσεως κα-

κῆ πρεσβυλίδις, 2, 34. ἵνα τε αὐτῆς ἀπολαύσωμεν, 4, 9. ἀπήλαυσαν πολλῶν συγγνημόμοι Δημοκρίτῳ, 12, 25.

Απολείπω. ἀπέλιπε τὴς Ἀθλίνας, 8, 5. αὐτῆς, ibid. deferuit. ἵππον ὡς ὅταν ἔτι ἔνοι αὐτῆς, 12, 46. aliter: ἀπέλιπε δόξαν μεγάλῃ ἐπὶ σοφία καὶ ἀνδρεία, 8, 16. prop. de defuncto. Interter. sibi reliquit. male, debuisse scribere, post se reliquit. ἀπέλιπον δόξαν ἑαυτοῖς ἀγωνισάμενοι, 3, 25. κλέθητον, φήμην ἑαυτῶν, 10, 13. Er hat einen solchen Namen hinter sich gelassen. Interpretet, conciliavit, haud convenienter. οἶκον πενήτηκον τὰ λῶν, 10, 17. Er hat so viel verlassen. ἀπολείποντες ὑπομένηματα τῶν ἀρείῃς αὐτῶν, 12, 23. aliter: ἀπέλιπε ἕδον μελεδωνὸν τῶν οἰκίας, 14, 32. de peregre abeunte. πατριδα, 13, 28. ἀπολιπόντες τὴς μυωπίας, 1, 11. ἀπέλιπον τὴν ψυχὴν, 13, 20. aliter: ἀπέλιπε αὐτοῖς τὴν κρήματα, 4, 23. (I. c. est, ἐπέλιπε, quod ad ἐπιλείπω pertinet. vid. infr. in ἐπιλείπω. L.) defecit ipsis. Sed forte scribendum αὐτῆς, Sic enim alibi, ut: ἐπέλιπε αὐτῆς τὴν ἔξυλα, 12, 37. ἐπελελοίπε αὐτὸν τὴν μνήμης, 3, 19. ἀπολείπειν αὐτῆς δεῖπνον εἶναι κινῶν, 12, 27. de omittente per neglectum. ἀπέλιπον τὴς τῶν ἀνδρῶν, 6, 1. opponitur imperfectis. ἀπελείπειτο ἡ παῖς ἐρήμη

I N D E X.

- ἐρήμη πατῆος, 6, 4. εἴησασα τὴν
 σοφῆς μὴ ἀπολείπειται Ἐκόσμος,
 14, 7. σφοδρὸς κλίσεισε πόλιν,
 ὡς πέντε μόνος ἀπολείφθῆναι οἰ-
 κίας, 6, 7. ἀπολείφθεις, 1, 32.
 absol. de eo, cui nihil ad
 manus S. ἀπολείπειται γε
 μὴν ἢ χάρις τὴν χεῖρας, 12,
 41. gratia artificio non re-
 sponder. ἀπολιπεῖν ψυχὴν,
 13, 20. vita excedere. K.
- Απολέω.** ἀπώλετο τῆ διψῆ, 12,
 40. ἀπολέσας ὄσμην ἀπὸ κι-
 βδηλίαν, 14, 39. ἀπολωλέναι τὴν
 ὑπὸν τὸ ἥμισυ, 12, 20. τὸ φθάν-
 ον ἔφασκεν, 14, 6. ἀπολώλα-
 σιν οἱ Μεοσ ἠνιοὶ καὶ οἱ βόες αὐ-
 τῶν, 9, 28. ἀπολέμεθ' εἰ
 αὐτὸς, 4, 5. (Hæc omnia τῷ
 sequenti Απολλύω vel Απολλυ-
 μι subjicienda fuerant. L.)
- Απολλέω vel ἀπόλλυμι.** ἀπολλύειν
 εὐχόμενος, 14, 11. vid. in Απολέω.
- Απολιτόσιον,** 3, 17.
- Απόλλων ὑπερβόροισιν.** id est Py-
 thagoras, 2, 26.
- Απολογέω.** ἀπελογήσατο ὑπὲρ
 αὐτῆς, 12, 47. ἀπολογέμε-
 νος ἔλεγε τῷ Θεοδώρα, 14, 40.
- Απολογία.** ἀπολογίαν ἔχουσι, ἀ-
 γνοία πεποιθημένοι, 2, 39. περ-
 φέρεσθ' ἀπολογίαν, 18, 12.
- Απολύω.** ἀπολύειν ἑαυτῶν ἐκ τῶν
 Ἐσάματιος εἰσμεῶν, 5, 6. pe-
 riphraſis ſententioſa verbi,
 mori, & philoſophis capi-
 tum cognita & uſitata. vide
 Pricæum ad Lucæ, 3, 28.
 ἀπολύεισθ' ἐκ τῆς ἡδέως, 13, 20.
- ἀπολύσαντες τὸ πτερόν, 14, 30.
 periph. de avibus volanti-
 bus. (vel liberiori aëri reddi-
 tis.) Interp. non ſatis hic eſt
 commodus. ἀπελόθη δὲ ἄνθρωπος
 εἰς ἐρημίαν ὑπὸ τῶν πολιτῶν,
 13, 46.
- Απομαραίνω.** ἀπομαρανήσκει ἡ ἀκμὴ
 τῆς πένθους, 12, 1.
- Απομιμνήσκω.** ἀπεμνήθησαν
 εὐεργεσιῶν, οἱ, 4, 5.
- Απονούω.** ἀπονύων εἰς τὰ κρέα,
 1, 28. pro quo ante, ὄρων. Ex-
 primitur τὸ ἦθος ejus, qui
 quid flagrantissime deſide-
 rat, quia rem deſideratam
 intuetur, nec ab ea oculos fa-
 cile fletere poteſt. vid. inf.
 12, 58.
- Αποκείτω.** ἐψηφίσαντο, ἀποκόψω
 ἑκάστω δάκτυλον, 2, 9.
- Απονήματι.** ἀπὸνήτό τι τῷ ἔρασε,
 4, 21.
- Απένως** κησὺ ἡδονῆ, 3, 1.
- Αποπέμψω.** ἀπέπεμψε αὐτὸς ἐπὶ
 τὰ ὄρεα τὴν Ἰνδικῆς, 6, 14. δῶ-
 ρα πολλὰ πατρὶ, 12, 1. ἐπιſο-
 λὴν πρὸς τὴν μήτρα, 12, 1.
 ἀπέπεμψαν αὐτῷ βέν, πλα-
 κύντω, πολλὰ ἄλλα, 3, 20. ho-
 poreſt ſignificat. ἀποπέμ-
 ψας αὐτὴν ἐκὼν, 12, 1. ἀπέ-
 πεμψεν ἐκείνη τὸ δῶρον, 12.
 I.
- Αποπηδάω.** ἀποπηδήσας, 12, 46.
 ἵς ἵππε.
- Αποπνέω.** ἀποπνεύσας, 8, 14.
 de mortuo.

Απορῆω.

I N D E X.

- Απορέω.** ἀπορεῖς σπερμάτων, 9, 25. ἀπορήσεις ἐδενὸς ῥυπαρῆ, 14, 10. ἀπορεῖντι ὑπὲρ τῶν ἐνεσῶτων, 8, 5. ἀπορεῖμαι, 14, 24. absolute.
- Απορήνυμι.** ἀπέρρηξε τὴν ψυχὴν ἐν καλᾷσει, 13, 2.
- Ἀπόρρητον** χάρα, 12, 64. *nunquam devastata.*
- Ἀπορία,** 10, 13. ὑπερβάλλουσα, 9, 8. *Interp.* mendiciteriam vertit, cum sit fluctuatio animi. (accedo interpreti.) Nam illa animi fluctuatio Dionysio nata ex mendiciteria. quamvis, si utraque interpretatio aptè conjungatur, non adeo repugnem. προφῶν, 12, 37. εἰ ἀπορίαν ἐτέρω τριβῶν, 5, 5. ob defectum. εἰ δ' ἀπορίαν ἀπέρριπτο, 13, 26. τὴν ἀπορίαν λύειν, 2, 13.
- Ἀπόρρητον.** τί τῶν δ' ἀπόρρητοτέρων, 12, 62.
- Ἀπορίπτω.** ἀπερρίπτω γῆρας, 3, 18. πολλὰ καὶ βλάβημα εἰς αὐτὸν, 12, 57. ἀπερρίπτο μόνον εἰ ἀπορίαν, 13, 26. ut *Germ.* Er war von jeder man verworffen. ἀπερρίψε τὸ γράφειν τραγωδίαν, 2, 30.
- Ἀποσπᾶω.** ἀποσπᾶσαι ἐδένα, πάντως, 13, 32. abstrahere. *Interp.* vertit, abalienare. perperam. cum nec dictis Callistonis, nec responso Socratis conveniat.
- Ἀποσπῶν** εἰς. νεκρὸς ἀποσπῶν εἰς ἀποδύναμιτα φησισομῆρες, 12, 27. *facta venia permisit.*
- Ἀποσείλειν.** ἀπέσειλαν αὐτοῖς, μὴ ᾤεσθε, 2, 5. hoc cum imperio & levitate edixerunt. *Quomodo & Latini usurpant verbum, denuntiare.* ἀπέσειλαν πρεσβείαν, 3, 26. πρέσβεις, 2, 42. σημεῖα οἱ θεοί, 12, 57. ἀπέσειλε δόξαν πρεσβυτήσεως τῷ Πέρσῃ ὁ, 1, 21. de simulatore. ἐπιστολὴν Φιλίππῳ, 12, 51. v. *Not.* πρὸς αὐτὸν, φίλον αὐτὸν ἔχον, 10, 20. ἀπεσαλμῆα, 12, 1. nunciata.
- Ἀποσέγω.** ἀποσέγειν τὴν ἀκτῖνα, 3, 1.
- Ἀποσερέομαι.** ἀποσερεθῆναι τυχόντα, ἀλγεινὸν, 14, 1.
- Ἀποσερέφω.** ἀπεσερέφω ὁ 3, 30. sc. ὀφθαλμῶς. absolute. ἀπεσερέφοντο ἀκόντες, 14, 26. abominantium, averfantium. μὴ ἀποσερεθῆναι πρεσβυτή, 12, 1.
- Ἀποσφατῶ** ἀποσφατῆ βῆς, 8, 3. ἀποσφατῆναι τὸ Φίλιππον, 3, 45. ἀποσφατῆ ἀλῆς, 12, 18. ἀποσφατῆ μῆροι μονάρχῃ, 2, 11. ἀποσφαγεῖς ὑπὸ τῆς, 13, 3. ἀποσφαγέντες βιαίως, 6, 12. ἀποσφατῆ μῆρος χοῖρος, 2, 11.
- Ἀποσχολάζειν.** ἀποσχολάζουσιν οἶνον καὶ ταῖς προσηύσεσιν, 12, 1. ἀποσχολάζοντες ἐν ταῖς ἀγοραῖς, 9, 25.
- Ἀποσώζω.** ἀποσωζομένη Ἰλιάς, 11, 2.
- Ἀποσώζομαι.** ἀποσώσασθε τὸς πυρῆς, 1, 12. *rarum verbum*

I N D E X.

- Ἀπολίθημι.** ἀπέθετο τὸ τέφανον, 3, 3. πᾶσα Διόνοια δὲ ποτε εἶσα εἰς τῷ, 2, 27.
- Ἀποτίγγυμι.** ἀπείσαυ πλείω, ὧν ἐσύλησεν, ἠάγκασεν αὐτὸν, 8, 18. ἀπέτισαν χάρεις αὐτοῖς οἰ, 4, 5.
- Ἀποτροπή,** ἀποτροπήν σημαίνει τῷ, 8, 1.
- Ἀποφαίνω.** ἀποφαίνει τὴν παιδᾶς, 13, 38. ostendit & pueros esse tales. ἀπέφαιναν ἐαυτὸν ἑυδαίμονα, 2, 10. *Interp.* reddit per judicavit, sed usurpatur de confessione publica, ut fit melius, declaravit. ἀπέφηνε τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν, 13, 14. publicavit. κρείττονα, τῷ ἤτιώ λόγον, 2, 13. ἀπέφλωεν ἐκείνον ὁμοιον ἐαυτῷ, 3, 10. βεληθεῖς ἀποφῆναι δικαίως Δακεδαμονίως, 13, 23. claros facere, celebres. *Interp.* perperam, imbuerere. ἀποφῆνασθε ὅσα οἶδα, εἰ τῷτο σαφές, 2, 21. ἀποφανόμενον δικαίως πρὸς παίδων, 1, 34.
- Ἀποφέρω.** ἀπενέγκασθε γραφὴν κατ' αὐτῷ, 2, 13. propr. & solenniter. ἐν ὅ, τι καὶ βέλτε) ἀποφέρειν ἐκ ἡρωξάν, 3, 22.
- Ἀποφύγειν,** 13, 38. *judicis sententiā absolvi criminis. K.*
- Ἀπόχρη.** ἐμοὶ ἀπόχρη βιῶναι ἔτη πέντε, 2, 34. ὅσα ἀπέχρησε τῷ Βαγῶα τὸ ἀποκτεῖναι, 6, 8.
- Ἀποψηφίζομαι.** ἀποψηφίζον) τῷ ἄλλων οἰ, 8, 3.
- Ἀπραγμοσύνη,** 3, 17.
- Ἀπραγμόνως ἀραῶ,** 12, 14. *sine cura pulcher. de Alexandro Macedone K.*
- Ἀπρακί,** ἀπρακτοὶ φιλόσοφοι, 3, 17.
- Ἀπρεπές.** εἰπεῖν τι τῶν ἀπρεπῶν, 14, 19. *obscenum, turpe. Interp.* perperam, absurdum, cum hoc dicatur in respectu ad veritatem, de qua hic nullus sermo.
- Ἀπρὸξ' ἔχειο τεύφος καλάμα,** ὁ, 1, 3. *tenaciter, mordicus.*
- Ἀπροίκως γαμεῖν,** uxores indotatas ducere, 6, 6.
- Ἀπρὸσπίως,** 13, 1.
- Ἀπροφάσις** ἐρακλιώτης, 3, 17.
- Ἀπὸλῶες νεοσοῖ,** pulli implumes, 9, 2.
- Ἀπτομα.** ἄψη) τῷ ἡδ, 10, 5. ἀπτόμα) ὄργανος ἀμειότερον, 3, 32. ἀπτομάς τῷ Κίρας, 12, 1. absol. ἀψαμλή τῷ φυλῶν, 5, 4. ἡψατο τῶν καμήλων, 12, 37. quod frustra ad ἔψω in prioribus edit. refertur.
- Ἀπτομα.** ἡμμέναυ δαῖδες, 9, 29.
- Ἀρα.** δι' ἄρα τῷτο, 1, 15. *expletiva particula elegantiae ferviens. ὕτως ἄρα ἡρήκει, 1, 25. adde 12, 64. ubi bis occurrit in eodem commate.*
- Ἀρα.** αἰ ἀρα) ὅκ τῷ τραγωδίας, 3, 29.
- Ἀραχνη,** 12, 57. ἐξυφαίνει τῷ ἐαυτῆς τέχνῳ vel τῷ ἐσὸν ἐργάζε) ὅν εἶθε, *ibid. K.*
- Ἀργία ἀδελφῆ** τῷ ἐλούθερίας, 10, 14.

INDEX.

- Αργός.** ἀργότατοι πρὸς χημαλισμόν, 10, 14.
- Αργῶς.** εἰδὲ ἀργῶς εἶδεν αὐτὸς, 2, 28. 12, 58.
- Αργυράσπιδες,** 9, 3. v. Hefychium.
- Αυγυρῆ** λήκυθος, σλεγγίς, 12, 29.
- Αργύριον ἐπίσημον,** 1, 22. cuius oppositum ἀσημεον, ut docet Pollux, id est, cuius valor bonitasque Principis, ejusve, qui cudendæ monetæ jus habet, effigie aut nota quadam comprobata est: argentum signatum, nummi. *Interp.* non intellexit. ἀργύριον ἐφόδιον τ' ὄδῳ, 4, 20. ῥητόν, ibid.
- Ἀρδεία.** εἰς ἀρδείαν ἐπιτήδεια. 13, 1.
- Ἀρέσκω.** ἀρέσκει τὰ αὐτῶν ἐμοὶ καὶ Λυσάνδρῳ, 7, 12. μὴ τὸ λεχθῆν, 7, 12. σὺν ἡρέσκετο τοῖς κωμωδοῖς, 2, 13. τῆ Αθλωαίων πολιτεία, 3, 17. σὺν ἡρέσατο τῶν βίων, ὁ, 3, 19. ἀρέσκη) τοῖς Μήδων. 4, 15.
- Ἀρετή.** opponitur τέχναις καὶ ἐπιβουλαῖς in bello v. 12, 33. ἀρετὴ τῶ ποιητῶ, 5, 21. præstantia eius in hac arte. Sic ἀρετὴ αὐτῆ ἐν τοῖς μέτροις, 2, 13. ἀρετὴ χῶρος, 9, 16. bonitas naturalis. Sumitur & generaliter pro rebus honestis. ut ἡ τ' ἀρετῆς ἀνοδῶ ὁρδία καὶ ἀήθης τοῖς πολλοῖς, 13, 32. sentent. Aliquando specialissime pro fortitudine in bello. ut ἀρετὴ εἰς ὄπλα, 3, 23. ἡ
- ἀρετὴ αὐτῆ ἐπέπληξεν, 14, 29. ἀρετῶν ἀπογόνων, 3, 47. ἀρετῶς ἐνεργάσασα, 3, 10.
- Ἀειθμῆω.** ἀειθμῆαζ ἐφ' ἅπασιν καὶ ἐκείνον, 10, 20.
- Ἀειθμὸς σφηκῶν,** 13, 17. multitudo. ἀειθμῶν ἄνθρωπῶν, 4, 17.
- Ἀεισάω.** ἡεῖσα Διογνήης ἐν κρηπυλείῳ, 9, 9.
- Ἀεισεύειν.** usurpatur in rebus & negotiis militaribus, opponiturque λειπούσακτεῖν. ut ἀεισεύων Σαλαμῖνι, ὁ, 5, 19. der sich tapffer in derselben Schlacht gehalten. ἡεῖσευσεν ἐκ τῆ γυμνασίου ἐκπηδήσας, 6, 3. ἀεισεύσασιν τελέως, 6, 6.
- Ἀεισεῖα.** ἀεισεῖων ἠξιώθησαν, 12, 10. virtutis præmia nacti sunt ex merito. τυγχάνειν, 5, 19
- Ἀεισεῖα** Ἀγαμέμνονος, 13, 14. rhapsodia Homeri λ.
- Ἀρκέω.** ἐμοὶ σὺ ἀρκεῖς φιλέμην καὶ κόσμῳ μοι εἶναι. 12, 1. tu mihi sufficis ad id, quod amem, & quo me exornem. *Interp.* non sat commode vertit. S. ἀρκύντως μεγέθους ἔχον. satis magnus, 12, 1. K.
- Ἀρκίος** ἀφρηρῶν καὶ βρέφη, 13, 1. τσαφῆναι ὑπὸ ἀρκτε, 12, 42.
- Ἀρμα** Ἀφρογλυμῶν ἐπὶ τ' λαβῆς, 3, 45.
- Ἀρμάμαξα** Ἀσκαδουαθεῖσα, 12, 64. genus currus Persici, de quo v. in de Re vehiculari.
- Ἀρματοτεροχία,** 2, 27.
- Ἀρμότιω.** ἔλεσε, ἀρμότιεν τὴν σολὴν κακίστην νικῶντι τὰς πολεμίας, 3, 24. ἡρμωσο ἐπιεικῶς πρὸς

I N D E X.

ἰπὸς πάντων, 9, 7. ἀρεμοσάμῃ
τῷ λόγῳ, 14, 23.

Ἀρμενίη Φύλι, 13, 21.

Ἀρτισμα. σὺ ἠρήσατο τετο, 14,
28.

Ἀρπάζω. ἀρπάσσει ἐπιδραμῶν
τῷ ἀπραγμοσύνῳ, 3, 17.
ἀρπάσας τ' ἀνδρασύῃ τῇ πανο-
πλίᾳ, 10, 22. τὸ δὲ ῥημα ᾧ δὲ
ἔ παιδὸς, 14, 20. τῶν ὑποδημά-
των ἕτερον, 13, 33. Χρῦσιππον,
13, 5. ἀρπάσασα χίζαν, 13, 2.
ἀρπάσαντες ὄπλα, 14, 22.

Ἀρρίαν λεῖα, 13, 1. prolem ma-
sculam expetere.

Ἀρρενωπὸν ἔδλεπε, 13, 1.

Ἀρρώστια. ἐμπροσθὲν εἰς ἀρρώστιαν,
5, 2.

Ἀρρώστια. συνοικῶν ἀρρώστημεν,
4, 25.

Ἀρσις ραφῆς, 2, 4.

Ἀρτεμισί, 2, 25. mensis Ma-
cedonum, conveniens cum
Romanorum Majo, si est si-
des Suidæ.

Ἀρῶ. ἡ ὑσάλο μισθὸς ὑπὲρ τέτρα,
13, 23. habuit præmium. ἀρυ-
σάμῃ τῷ ὑδαί τῷ ταῖς χερ-
σίν, 1, 32. ἀρῶμῃ τῇ φιάλῃ,
ibid. ἀρῶμοι τὰ ἐμημεσῶμῃ,
13, 22.

Ἀρχαῖον τῆ, 14, 34. initio.

Ἀρχή. λόγον ἐξ ἀρχῆς εἶπε, 2, 4.
Cicero : à principio est orsus.
Plinius : à capite. Interp.
non intellexit. ὃ ἐξ ἀρχῆς
ἔπραττε, 3, 4. τῷ ἀρχῶν ad-
verbialiter. μὴ τῷ ἀρχῶν, 8,
13. ne minimum quidem.
aliquando articulus omitti-

tur. σάλπιγγα ἐδὲ ἀρχῶν ὑπο-
μῆσσι, 3, 14. Interp. non satis
commode vertit. Sic σὺκ ἐνό-
σησε τῷ ἀρχῶν, 13, 27. μὴδὲ
ἐπιθυμῆν τῷ ἀρχῶν, 9, 29.
ne cupere quidem. τινὰ μὴ
λαβεῖν ἀρχῶν, 14, 1. adverbial-
liter. αἱ ἀρχαὶ πολέμων δὲ καὶ
φρόνησι, 12, 53. causæ bello-
rum justificæ. Grot. l. B. 2.1.

Ἀρχὴ ἐδεδεμένη ἀδάμῳ, 6, 12.
de egregie firmata, qualem
ante dixerat δὲ μάλα πεφραγ-
μένῳ. Ἀρχὴ Ἀσσυρίων, 7, 1. τ'
πατρίδῃ, 4, 5. τῷ ἀρχῶν τ'
νεῶς ἔχων, 9, 40. τῷ ἀρχῶν
μείζω ἐποίησε, 4, 8. ταῖς ἀρχαῖς
θερμότατα ἐπιχέειν, 2, 12. πρὸς
ταῖς ἀρχαῖς ἐχρῶντο τῷ ἀσπίσι ἐπι-
τηδεῖσι οἱ Ἀθῶναιοι, 14, 5.

Ἀρχιδίωρ, 3, 1.

Ἀρχω. incipio. ἀρχῆς χειρῶν ἀδι-
κων, 11, 9. v. Leopardum l. X.
c, 12. ubi explicat illud, ἀρ-
χεν ἀδικων, quod est, 1, 14.

Ἀρχω. impero. Ἀρχεν βελιόναν
ὄνταν, 8, 2. θαλάσσης, 7, 15.
Θησαύων, 4, 8. ἱερῶν, 14, 34. ἡξ-
χον τ' πόλεως ἄλλα τ' πολίων,
5, 13. ἀρχῶν τ' Ἀσίας πέντε ἡμε-
ρῶν, 7, 1. τ' ἐπιβλήης, 2, 7. ἡρξε
νομοθεσίας, 3, 17. ἀρῶμῃ
τ' μανίας, 3, 42. victæ furore.
Interp. non satis proprie red-
didit, imbutæ. ἀρχεν βιάως
ἢ πικρῶς, λιμῶ ἐσι, 14, 11.
sentent. καλῶς, ὡς εἴκειν. 7, 21.
Ἀσθόλω καὶ χρεῖν, 2, 15. fuligi-
no ungere.

Ἀσέβεια.

I N D E X.

- Ἀσείβεια.** ἀσεβείας κλίνας, 5, 19.
 τὸ ὑπερβάλλον τ' ἀσεβείας, 5, 12.
- Ἀσέβημα.** ἐκoinώνει ἀσεβημάτων,
 3, 17. τὸ ἐμμανές τ' ἀσεβημά-
 των, 11, 4.
- Ἀσένεια** τῆ ζῶς, 4, 8.
- Ἀσθενής,** ἀσθενεῖς αἰρεθῆναι, 2, 40.
- Ἀσμα,** 7, 4. carmen poeticum.
 ἄσμα ἐπὶ τῷ πάθῃ τ' κόμης,
 9, 4.
- Ἀσπιδίως** ψυχᾶς, 3, 1. δέξαοθαί
 τινα, 12, 18. 13, 31.
- Ἀσπίδα** ἡ παρὰ ζῆλον παραγῶδιαν,
 ὁ, 13, 18. ἡ παρὰ ζῆλον τ' Ἀνακρέ-
 οντα σεμνῶς, 9, 4. τ' Ξενοκράτη
 φιλανθρωπῶς, 3, 19.
- Ἀσπαλιδῶς,** 1, 5. Hefych. ἀσπα-
 λιδῶς, ἀλιδῶς, ἀσπαλῶ γδ ὁ
 ἰχθῦς. Et huc pertinent, quæ
 ibi notantur, relata male ad
 ἀσπάλαθῶ.
- Ἀσπὶς ἀργολικῆ,** 3, 24. δὲ κεκοσ-
 μημένη, 11, 9. τὴν ἀσπίδα δὲ πο-
 βάλλειν, αἰχίσιον, 10, 13. pro-
 pter legem sc. & morem pu-
 blicum. ἐμοὶ δὲ τὸδῶ τὴν
 ἀσπίδα, 11, 9. ἀσπίδες, 6, 12.
- Ἀσείως.** δὲ μάλα ἀσειῶς ἀσπερί-
 νατο, 9, 11.
- Ἀσὴρ** Διότιων, 13, 1.
- Ἀσὸς,** εἰ ἀσὸς, 14, 5. opponuntur
 ξένοις. ἐξ ἀσὸν ἀμφοῖν, 6, 10.
 13, 24.
- Ἀσραγάλος.** ἀσραγάλος πρῆθησαν
 τῷ παιδί, 5, 16. ἀσραγάλοις ἐξα-
 παλαῖν τὰς παῖδας, 7, 12. vid.
 Eustath. Odyss. A.
- Ἀσραπὴ,** ἀσραπῆς δικλῆ, 13, 1.
- Ἀσρολογία** ἐξήκοντα ἔτων, 10, 7.
- tabula, in qua per spatium
 tot annorum, omnium sy-
 derum ortus & occasus, in-
 fluxiones item, & similia
 descripta. v. *Salmas. ad Solin.*
Scaligerum de Emend. temp.
 II. p. 168.
- Ἀσρολίη** Ⓞ, 10, 7.
- Ἀσρονόμ** Ⓞ, 13, 12.
- Ἀσυλία.** ἀσυλίαν τῇ Εφέσῳ ἐπι-
 νοῶν, 3, 26.
- Ἀσφαλές** ἐστὶ ἐκφέρειν τοιαῦτα,
 2, 4. ἀσφαλῆ, 12, 52. adver-
 bialiter.
- Ἀσφαλλῶ** ὀρυκτῆ, bitumen fos-
 file. 13, 16.
- Ἀσχημονεῖν,** 2, 15. 6, 12. ἀσχημονῆ ὄν-
 τῳ πλείοσιν, λοιδορῶν, 14, 26. S.
 ἀσχημονεῖν τὴν κεφαλὴν γελοιοῦ-
 τά, 11, 4. de calvitie. K.
- Ἀσωτόμοι.** τὸ ἀσωτόν ἐστὶ πε-
 ρείησεν αὐτὸν εἰς ἀπείραν, 4,
 23. ἀσωτοσύμμοι Ⓞ τὰ κρη-
 μάτα τῆ πατρὸς, 5, 9.
- Ἀσωτία** τραπέζης, 1, 19.
- Ἀσωτῶ,** 14, 3.
- Ἀτακλον** τὸ τῆ Ἀρρίας, 14, 48.
- Ἀταξία** φθάνουσα Διὶ τὰς κούρας,
 14, 46.
- Ἀταφῶ** μένει παῖς αὐτῆς, 13,
 30.
- Ἀτε βέηλ** Ⓞ, 3, 9. εἰρηῶς ἐκ-
 πλάγεις, 1, 13. quippe qui
 apponitur interdum & εἰρη-
 υῖ. ἄτε εἰρηῶντες ἐν γεωργίᾳ,
 1, 13.
- Ἀτέλειαν** ἔχον φεραῶς, 6, 6.
- Ἀτέλες** Ⓞ τῷ Θεῷ, 3, 9.
- Ἀτέχνως** εἰκάζειν, 10, 10.

I N D E X.

Ατιμάζω. ἠτίμασαν αὐτὸν Ἀθηναῖοι, 13, 40. ἔλεγε, ἀτιμάσαι αὐτὸς παρελθεῖν, 3, 18. ἀτιμάσας αὐτὸν, 14, 40.

Ατιμῶ. ἀτιμότερον παρ' αὐτοῖς ὁ χρυσοῦς τῆ παρ' ἡμῖν σιδήρεος, 3, 18. ἀτιμοτάλον εἶναι, 12, 12.

Ατοπόν ἐστι, 2, 8. 9, 40. Sic plane Germani, das Ding ist ungereimt. Interpret. parum commode aut vere, ignominiosum. ἀτοπον, ἡ γυνὴ πολυπότις, 2, 41. Sentent. ἀτοποι ἡδοαί, 9, 12. quæ non de-cent eos.

Ατρεμείω ἀτρεμεί ἡ δόρα, 13, 21. ἀτρεμῶν ἔαμεν αὐτὸς, 12, 1.

Ατρεπλον βλέμμα, 6, 14, *constans vultus.*

Ατρέως εἰσήκει, 5, 6. imperterrite. Interpret. male, immotus. ἀτρέως εἶπε, 14, 31.

Ατρεπλοι ὁδοί, 12, 64.

Ατρωτῶ σιδήρω, 3, 18.

Ἀπην ἐπὶ πολεμικῶς, 2, 44. dicitur de celeri & violento incursu. ἦξαν ἐπὶ Μινυάδας, 3, 42. vide Not. (Imo hoc ἦξαν ab αἰώσω deducendum. L.)

Ἀτυφον τῆ αὐτῆ, 2, 20.

Ἀτύφως συγχρόμῳ αὐτοῖς, 4, 9.

Ἀτυχέω. ἀτυχήσωσι μίξεως πρὸς ἄρρενα, 1, 15. ἔσθ' ἐμελλον ἀτυχήσῃ τῆ ἀνδρὸς, 2, 42. ἐδὲ ἠτύχησέ τι ἐκ τῆ Πέρσας, 1, 21. ἔσθ' ἠτύχησεν τ' αἰτήσεως, 7, 1.

Ἀυθαίρετῶ Φυγῆ, 3, 26.

Ἀυλαῖα. αὐλαῖαι σαδῶν ἐκατὸν, 9, 3. venatoria instrumenta,

quæ qualia sint, necdum certum est. videtur pro certo retium genere usurpasse. Græcis sane & Latinis aula, locus septus, ubi includuntur feræ. unde fors αυλα, quibus sepitur. v. *Viliarium* ad Cyneget. pag. 154. *Dalechampius* putat vocem licenter confictam ad Athenæum, ubi similiter reperitur in hac historia. Locus *Hesyphii* nil huc facit, nec citari *Ælianus* ibi debuit. (Germani ajunt. die *Sücher.*)

Αυλέω. ἠύλησας κακῶς, 14, 8.

Αυλητρίσι. αὐλητριδὲς, 7, 2. 13, 1.

Αυλὸς, 3, 14. usurpatur in ludis & conviviiis, cum σάλπιγγίς spectet ad bellum.

Αυλώδης, 12, 50.

Αυλὸν καθ' ἄρρητῶ, 13, 1.

Αυξάνα. αυξήσασιν οἰκίαν, πλεον, τέχνην, σεμνήν, 4, 2. αὐτὸς αὐξήθησομαι, 1, 34. αὐξηθέντος τῆ δολοκονίῳ, 13, 46. de cre-scente.

Αυξησις. αὐξησιν ἔσθ' ἐλάμβανεν, 13, 3.

Ἀυοὶ ἡδὴ σέφανοι, jam arefactæ corollæ, 12, 1. αὐὰ ξύλα, 5, 6.

Ἀύσωνες αὐτόχθονες, 9, 16.

Ἀυλίκα γέν, 2, 25. ut igitur celeriter me absolvam.

Ἀυλόμαλον. αὐτόμαλα φύσεως, 3, 1.

Αυτομάτως κατεφλέχθη ἀγαλμα, 12, 57.

Αυτονομία. αὐτονομίαν ἀποδῶναι τοῖς Ἑλλήσιν, 13, 42.

Αὐτὸς

INDEX.

Αὐτός exprimit rem cum emphasi, cui additur. ut αὐτός θάνατον, 14, 4. ἔλεγε, Σωκράτην αὐτὸν τρυφήσαι, 4, 11. προσέταξε τοῖς θρονονόμοις, αὐτὸν τὴ βασιλέα κτείναι, 7, 1. auget facinoris atrocitatem, ut *Interp.* omittere non debuerit. quemadmodum nec in his; πόσον ἢ ἐπ' αὐτῷ Δημόκριτον ἐγάλασε καὶ αὐτὸς τί δεῖ λέγειν; 4, 29. singularem enim vim hic continet, quasi dixisset: etiam ab eo derisum, qui tamen auctor hujus sententiæ extiterat. Item: ἐπιθεῖς ἐπ' αὐτῶν τῶν κρητῶν, 2, 17. quia hoc in usu alias non fuit. Et: καὶ Αλέξανδρον καὶ αὐτὸν λέγειν φθεῖραν, 2, 25. additur, ut ostendatur, quasi non virtute, sed felicitate temporis vicerit. Item: πῶς τολμήσω παραθεῖσθαι αὐτῷ, 12, 1. scilicet ego, quæ non sum talis, verum una ex pellicibus, obscuro genere nata. Sic enim legendum, non αὐτῷ, etiam Gesnero monente. Atque talia & alibi occurrunt. Aliquando tamen expressit. ut: ἀμηχανεῖ καταπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλῶν, 1, 3. αὐτῷ τῷ ψυχῷ, 14, 34. Interdum significat id, quod cedit in gratiam alicujus. ἠξίωσεν Αλέξανδρον ἀφείναι ἐλθόντες αὐτῷ, 1, 25. sua causa, in gratiam sui. Aliquando valet τῆτο. ut εἶγε αὐτὸ πεπίσθκεν, 1, 16.

quanquam Gesnerus corrigat αὐτός. Ponitur & pro seipso. ἐδίωκον αὐτὸς ἀπὸ τῶν ἄγων, 3, 42. se ipsas invaserunt. *Interp.* hic plane cœcivit. (mihi non videtur.) ἐβλήθη, ἀπαλύσαι αὐτὸν, 5, 6. Αὐτὸ τῆτο, 2, 29. 3, 17. αὐτό γε μὴν τῆτο. id ipsum solum. 4, 9. τὸ αὐτὸ τῆτο, 1, 21. καὶ τὸ αὐτὸ, 14, 8. (7, 5.)

Αὐτρεγῶ. πεφώσθαι αὐτρεγῶν, Αὐτρεγός, 1, 32. pro eo, qui victum querit suo labore, *der mit seiner Hand Arbeit sich nehret.* αὐτρεγός ἐστὶ Πολυπώτερος, 12, 43. unus ex servis ejus operarius. *Interpres* parum commode vocavit famulam. αὐτρεγοί, 1, 31.

Αὐλόχονοι, 9, 16. Sic dicuntur, qui, ut cum *Justinio* loquar, eodem solo innati sunt, quod incolunt. Puto autem plane huic consentaneum esse apud Latinos Aboriginum vocabulum.

Αὐλόχημα. αὐτόχημα ἠλῶντο, 4, 20. re ipsa, re vera. *Interp.* omisit.

Ἀφαιρέω. ἀφαιρέωντες χιόνα τῶν θυράων, 12, 37. ἀφηρεμα τῶν τιμῶν, 14, 1. ἀφηρεμὴν ὑπὸ κυνηγετῶν τὰ βρέφη, 13, 1. ἀφελεῖν κελεύσας τρώσεν, 1, 20. ἀφελόντες τὰ κρέα τῶν ὄσων, 9, 8. ἀφελόντες αὐτὸν οἱ ἐταῖροι, 11, 6. ἀφελόμενον τὸ τεῖχος ἀκροπόλεως, 7, 8. ἀφείλετο τις τὸ ψηφιοθεῖσας αὐτῷ τιμῶν, 14, 1.

I N D E X.

- Αφάλαξ.** ἀφαλάξ τῶν ἵππων
6, 14. vide Not.
- Αφανίζω.** ἀφανίζειν τὴν τεῖχον,
πολιὰν ἔσαν βαφῆ, 7, 20.
ἀφανίζων Ἀγάθωνα ἐξ Ἀγάθων
Ⓞ, 14, 13. sublatis scil. qui-
bus maxime præ aliis nosce-
batur. ἀφανίσαντες ἢ κάμαλον
ⓂⓂ ἔμελλες, 3, 1. efficiebant,
ut non sentiretur labor. In-
terp. minus dicit. ἠφάνισαν
τὴν γραφὴν τῆ ἀγῶνⓄ, 2, 4.
omiserunt de lite proposita
ulterius quaerere. Interp.
non est assecutus. ἠφάνισεν
τὴν δύναμιν αὐτῆ Βορρᾶς, 12,
61. ἠφανίσθη τὸ φῶμα, 12, 1.
sponte, ac prope nesciente
ipsa. ἡ πόλις αὐτῶν, 3, 43.
4, 6. de ita diruta, ut ejus
ne vestigiū quidem re-
manserit, unde locus possit
cognosci.
- Αφανής,** παπῆς ἢ ἀφανῆς, 6,
12, 43. de homine obscuri
generis & originis, magis-
que famam, quam nascendi
sortem respicit. ἀφανέσεσθ
δεῖ τὴν φύσιν, 3, 18. cujus
natura ad illum perfectio-
nis gradum non pervenit.
ἀφανῆς γίνου) ἐκ τῆ κῶρεσ ἀ-
πεισεραῖ, 1, 15. non amplius
conspiciuntur. Interp. minus
apte, evanescunt.
- Αφειδής,** ἀφειδέσασθ ἀνθρώπων,
14, 34. qui nil respicit, quo
possit commoveri. Interp.
- nimis generaliter exponit. S.
rigidissimus, asperimus. Gl.
ἀφειδής, ὁ ὀργίλⓄ. rigidus,
asper. K.
- Αφειδῶς,** 2, 17. quando cupido
eunctos occupavit sensus.
wann man nichts anders si-
het oder höret. Interp. in-
commode vertit, alacri-
ter.
- Αφέλεια** τῆ πῶπε, 3, 10.
Αφελές τὸ τῆ ἥθης, 12, 1.
Αφελῶς σμυσεῖσθ αὐτῆ, 4, 9.
Αφωλιάζω. λέγασθ ὡς θυγατέ-
ρας αὐτῆ ἀφηνιάσασθ ἢ χορείας,
3, 42. ἀφωλιάσας ὁ Αἰριστοτέ-
λης, 4, 9. absol. Interp. non
satis proprie reddidit.
- Αφῶρηλοι** ἦσαν αὐτῶν οἱ ἕτεροι,
11, 7.
- Αφρονία** καρτίων, 12, 1. χρυσᾶ,
ἀργύρεα, 3, 18.
- Αφροσθ.** ἀφροσθοὶ καὶ ἀφροσθῆ,
9, 16, multi, numerosi. In-
terp. non sat commode ver-
tit.
- Αφίημι.** ἀφῆκε τὸ βέλⓄ, 13, 1.
τὴν νεανίαν ἢ τιμωρίας, 1, 34.
2, 4. τὸς ξένους ἢ πρῶσεως,
13, 7. ἀφῆκον τὸ Αἰχύλον, 5, 19.
ἀφῆσαν ἑωυτῶν τὰ χρεῶ, 14, 24.
ἀφείνοσθ τὴν πελειάδα, 9, 2.
ἀφείνεσθ τῶν χρεῶν, 14, 24. S.
ἀφείδασθ πασῶν λειτουργιῶν ab
omnibus muneribus publi-
cis immunem esse. 6, 6.

Αφικνέομαι.

I N D E X.

Αφικνέομαι. ἀφικόμην πρὸς πανδοκέα, 7, 17. ἀφίκετο ἡ δόξα αὐτῆ εἰς Ἀρκάδας, 2, 42. τὸ κλέϑ εἰς Ἰωνίαν, 12, 1. ἀφίκετο εἰς δεσμοκτῆριον, ὁ, 1, 16. εἰς λόγους αὐτῆ Σωκράτης, 13, 32. εἰς Σικυῶνα, 12, 24. ἐκ τῆ ἀποδημίας, 3, 13. ἐξ Ἐλληνιστῶν Γνάθαιαν, 12, 13. εἰς Ὑπερβorea, 3, 18. πρὸς Κόρον, 12, 1. πρὸς ῥωθην, 14, 17. ἀφίκετο εἰς Ἀρχελάαν, 2, 21. ellipt. scil. οἶκον. ἀφίγοντο πρὸς τῶν Ἑλλήνων, 1, 22. dimissi sunt ab eis ad alios. *Interp.* male exposuit. ἀφικομένη πρὸς τὸν βασιλέα, 7, 1. ἀφίξει αὐτῶ ἐν Τερμέσει ἡρας, 8, 18. proverb.

Αφίξις. χάρις τῆ ἀφίξεως, 7, 17.
Ἀπίσθημι. ἀπισάμηναι, 7, 15. vide ἀπίσθημι.

Ἀφνω ἢ παρ' ἐλπίδα, 12, 57.
Ἀφόρητος. ἀφόρητοι ἦσαν εἰ ἕτεροι αὐτῶν, 11, 7.

Ἀφροδίτη. Ἀφροδίτης ἀμαθῆς, 11, 3. σέφανος, 12, 1.

Ἀφροδίσιτος λόγος, 3, 30. *sermo de rebus Venereis.*

Ἀφύλακτον ἄρκυσι περιβάλλειν, 1, 1.

Ἀφυπνίζω. ἀφυπνίσθη ὁ Γέλων, 1, 13. excitatus est. *Interp.* male, somno solvitur. quia, hoc de eo dicitur, qui sua sponte evigilat.

Ἀφω ἔση 12, 41. de eo qui præ ingenti admiratione nec hiscere potest. K.

Ἀχαει, τὸ, 14, 9. alibi est ἀγριότης τῆ ἡθῆς. refertur ad mo-

res. *Interp.* pessime erravit, quando reddidit, ingrati tudinem.

Ἀχαριστία τῆ Ἀριστοτέλους, 4, 9.

Ἀχάρις ἢ ἄχάρις. οὐκ ἀχάρις ἐγένετο πρὸς τὸν Τυδαρίδα, 4, 5. ἀχάριστον δόξα, 11, 9. φαίνας, 10, 8.

Ἀχθομαι. σὺ ἀχθῆς, ὅτι μὴ σωδειπνῆς Ἀθωαίοις, 13, 26. ἤχθησθαι τὸ ἠγεμονικὸν αὐτῆ, 12, 16. ἀχθόμενος τῆ ἀμηχανία, 14, 22. τῶν ἀχθόμενων τις, 10, 11.

Ἀχίτων, 7, 13.

Ἀχράς. ἀχράδες, δεῖπνον Τιουδίων, 3, 39. vide Hesych.

Ἀχρηστος πρὸς τὰ ἔργα, 3, 37.

Ἀψοφητι, 12, 1. sine strepitu.

B.

Βαδίζω. μὴ βαδίζεν τὸς λεωφόρους, 4, 17. βαδίζειν εἰς τὰ πένθη, 6, 1. proprie. ἔξω τῆ τέχνης, 2, 10. ἐπὶ θεῶν τῆ πομπῆς, 7, 10. ἐπὶ περφυρῶν εἰμάτων, 9, 3. *Interp.* induebatur. ego mallem, ambulabat super purpureas vestes, tecto eis nimirum pavimento. Nam in illo altero nil singulare. βαδίζεν κατ' ἀνδρῶν, 9, 9. flores calcare. βαδίζων, 3, 19. de Aristotele, inter ambulandum docente simpl vel cum addito. ἐβάδιζε συν τοῖς ἐταίροις, ibid.

Βαδύς.

INDEX.

- Βαθὺς πλῆτος**, 3, 18. **βαθεῖα ὕλη**, 13, 1. Latini, *vastum nemus*, **βαθυτέρω ὄψις**, 6, 6. de re à visu longius remota. *Interp.* non expressit. consule quoque *Notas*. (neuter mentem expressit. color enim innuitur saturator, qualis in purpura subnigriore apparet, & ferrugineus alias dicitur. Graeci **βαθὺν** dicunt & *αἰματώδη*. *Servius* ad 1. *Georg.* Ferrugo est *purpura nigrior Hispana*. vide vocem ὄψις.) **βαθύτατα γηρῶν**, 2, 36. 7, 5. extreme, ut vitæ nil superfit.
- Βακλιηρία σκληρὰ**, 10, 16. *gestamen philolophorum*. **βακτηρία παθῶν τὸ πάθος**, 6, 13, 23. **βακλιηρίαν ἀνέτεινεν αὐτῷ**, 13, 40. **βακλιηρία καδικέσθαι τινός**, 10, 16.
- Βακχία**, 13, 2. *Bacchanalia*. *Interp.* generalius exposuit, festum.
- Βακχιάδα**. **Βακχιάδων ἀρχὴ**, 1, 19. in *Hesychio* sunt **βακχιάδα**, perperam, ut *puto*.
- Βακχέω**. **βακχέον** οἱ κύνες, κόσσοι, 2, 40.
- Βάκχος** **βάκχοι** *Ερωί*, 3, 9. *Eustathio*, *μαινόμοιοι*. *Interp.* male vertit, ministri.
- Βακχικός οἶστρος**, 3, 42.
- Βαλανεῖον**. **βαλανεῖω χρῆσθαι**, 4, 17.
- Βάλανος**. **βάλανοι**, *ῥεῖπνον Αἰθιοπίων*, 3, 39.
- Βάλλειν**. **βάλλεισι** τὰς αἴγας, 1, 10. absol. & prop. de jaculanti-bus tela. **βάλλει λίθοις αὐτὸς** 5, 19. **βληθεὶς λίθω**, 13, 23. **βληθεῖσασαῖνες**, 1, 10. *vulneratae aliter* : **βαλλόμενος** ἐφ' ἑαυτῆ πᾶν τόλμημα, 2, 4. de rem gravem & periculosa in se recipiente. **ἐπέβλητο νεβρῶν**, 1, 13. *fulmine tactus erat*. (quod male refertur ad τὸ βλήτω. rectius ad **βλήμι** vel **βάλλω**.)
- Βάναυσος τέχνη**, 6, 6. *Interp.* vertit, attem mechanicam, nimis generaliter, nec convenienter loco, qui agit de artibus sordidis & sellulariis. S. hæc inter se amice conspirant. nam *mechanicus Glossario* est **ἀποχρηστικὸς**. **Κ. Βάπλω**. **βάψας σέφανον εἰς μύρον**, 14, 39.
- Βαπτοὶ χιλωνίσκοι**, 7, 9.
- Βαρβαρικόν**, 7, 8. signif. quicquid modum, aut rectam excedit rationem.
- Βάρβαρος**, 2, 14. per excellentiam de Rege *Perfarum*. Sic *Corn. Nep.* 9, 4, 3. adde 2, 4, 5. **βάρβαροι**, 3, 26. pro quibusvis exteris. **οἰκῆντες τῷ Ευρώπῳ**, 8, 6.
- Βαρβαρικῶς πενθήσασα**, 7, 8.
- Βαρὺς ἂν ὑπὸ γήρωσ**, 9, 1. **βαρὺ ἀνασενάζων**, 13, 30. *graviter gemens*.
- Βαρύτατα πενθεῖν**, 12, 1. **ὀδυρεῶς**, 7, 3. **ἐπιθυρεῶς**, 2, 11.
- Βάσανος**. **βασάνοις ἐγκατερεῖν**, 7, 18.
- Βασιλεία ἀσφαλῆς**, 12, 64. *ιδία*, *ibid.* **ἡσλεία ἐνδοξος**, 2, 20.

INDEX.

- si nimirum à recta ratione non recedit. *sentent. πατρῶα*, 4, 5.
- Βασίλειος.** πρὸ τῆ βασιλείαν, 9, 42. suppl. ὀμμάτων. *Interp. perperam vertit, regiam.* (imo rectè, meo iudicio, nec thema est *βασίλειος*, sed τῆ βασι-
λεια. K.
- Βασίλειος** σοὰ, 6, 1. σολή, 7, 1.
- Βασιλεύς**, 1, 22. per excellentiam de Persarum rege. Sic & apud Latinos Curtius, Corn. Nep. alii. ἄξιός ἐστι θυγατρὸς βασιλέως, 12, 1. *Interp. perperam, filia regia.* Non enim de cujuslibet regia filia sermo, ut sequentia ostendunt. aliquando additur μέγας. ut, εἰς βασιλέα τῆ μέγαν ἤκεν ἡ δολοῖα, 12, 1. nempe quia minores alios habuit sub imperio suo. βασιλεύς, δι αἰῶν τῶ βασιλεύοις, 1, 32. formula solennis. v. Not. βασιλεύς ἐγκώμα τῶ, 12, 31. ὁδοιπορῶν, 14, 12. βασιλέως χεῖρες, ibid. βασιλεύς πάντων τῶ ἐξ αἰῶν τῶ δαυμονέσατος, 12, 64. de Alexandro Macedone omnium quotquot unquam vixerunt regum felicissimo.
- Βασιλικόν**, 2, 20. opponitur τυραννικῶ.
- Βασιλικὰ** φῆκαι, 6, 8.
- Βασιλικῶς**, 12, 1. significanter pro moderate, clementer, ut Reges decet.
- Βασιλις** ἡ τῆ Κύπρου, 3, 42.
- Βασκαίνω.** βασκαίνειν ἀρίστοις παρὰ ἀρετῆμοι, 2, 13. μὴ βασκῆνας, 14, 20. non invidens.
- Βασκανθάω.** ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι ἄρα τῆ, 1, 15. *rarum scilicet verbum.* (imo nullum, refertur enim τὸ βασκανθῶσι ad βασκαίνω. K.)
- Βασάζω.** ὄρου βασάζειν μὴ δύνανθ, 2, 9. non est ferre simpliciter, sed vibrare. βασάσας ἔφερε θεός, 3, 22. eleg. in respectu ad eorum dignitatem.
- Βαφαί,** βαφαῖς ξανθὴ κόμη, 13, 1. pro medicamine, quo crines rutilabant.
- Βέθηλα τῶ,** 3, 9. opponitur ἀτελέσῶ. Helychio, ἀνιερ τῶ, ἀμύητ τῶ.
- Βελόνη.** βελόνα λεωταὶ μήκισται, 9, 13. obs. epitheta duo sine copula. βελόνας διωθεῖν ἀφῶ τῶ πλοδρῶν. ibid. βελόνας κεντῶντες αὐτῶς ἀπέκτειναν, 9, 8.
- Βέλ τῶ,** 9, 13. pro βελόνη, quam vocat paulo ante. aliter: βέλ τῶ ἀφῆκε, ἔτυχε τῶ πρώτῶ, 13, 1.
- Βία.** πρὸς βίαν ἀποπέμψας αὐτῶ, 12, 1. ἐκάθειζεν αὐτῶ, ibid.
- Βιάζομαι.** ἐβιάζετο εἰπεῖν τι τῶν ἀπρεσῶν, 14, 19. πρῶτῶν ἐταίρικῶ, 12, 1. ἐβιάθη ἐνδυῖαι σολῶ, 12, 1. βιαθεῖς ὑπὸ χειμῶν τῶ, 8, 5. βιάζομαι ἤκεν ἐπὶ τῶ ἀρτῶ, cogo ire. 13, 32.
- Βίαιος.** Βιαίῶς θανάτῶ ἔργον γῆθεσαι, 7, 2.
- Βιαιῶς** ἀπέκτεινε τὸς ἀδελφῶς, 6, 12. 13, 31. 14, 11. βιαιότε-

I N D E X.

ρον δλεσσαι, 7, 8. κρησασαι υπη-
κοοις, 2, 20.

Βίος ἀλγυνοτάτος, 4, 28. 6, 12. εἰ-
ρηλικός κῆ προαῖ, 12, 2. ἐφή-
μερος, 3, 29. *cujus vix lon-
gior, quam unius diei spes
est. wam man in täglicher
Furcht des Todes ist. In-
terp. reddit, vivere in diem.
Sed hoc securi est, alterum
pavidi, & incerti pæne sin-
gulis momentis de vita non
sua. κηκοδαίμων, 9, 20. cu-
jus oppositum δ' δαίμων. ib.
Intelligit autem vitam vo-
luptatibus, similibusque re-
bus deditam, quam qui vi-
vunt, in perpetua sunt in-
quietudine. Ιωνικός, 14, 7.
proverbial. pro delicata &
voluptuaria. cui opponitur
βίος Λακωνικός, ibid. Hesych.
Ιωνικόν, τρυφερόν, ἐπί τῷ τῷ γδ
ἐνωμωδῶν τοι οι Ιωνες. vocatur
hæc vita quoque βίος ὁ πρὸς
ἡδονήν, 4, 23. βίος ὑπαίτιος
ἄν, 14, 7. τυραννικός, 3, 26.
βίος Διοσκύρων, 13, 38. pro-
verb. βίον εἰρηλικόν δεῖ εἶναι
τ' ἐν μέσσοις, 12, 2. sent. ὡς
πάντα τ' βίον, 11, 9.*

Βίω. εἰς βίον, 14, 7. ἐβίωσε τρις,
9, 16. βιώτας ἐτη τέσσαρα κῆ

πεντήκοντα, 11, 9. βιωσόμενοι
αἰεὶ, 12, 29. βεβιωκέναι ἡδέως,
4, 28. βεβιωκότες ὑπὲρ ἐβδομή-
κοντα ἔτη, 4, 1.

Βλάπτω. βλάπτων τ' βίον ἀδελ-
φῶν, 1, 34. exemplo nimirum.
Hoc enim antecedenti hi-
storix similitudini conveni-
entius, quam ut ab *Interp.*
exponitur. (& exemplo &
re ipsâ.)

Βλασῆ τῶν φυλῶν, 13, 16.

Βλάσφημον. βλάσφημα ἀπερ-
ρίπτειν εἰς αὐτόν, 12, 57.

Βλαῦται. βλαυτῶν ἀναγωγεῖς,
9, 11. βλαύταις περικειράσασαι
ἔλεγε Διογένης, 4, 11. genus
calceorum, quibus fere ute-
bantur domi. vide *Pollucet*
& *Hesych.* cui βλαῦτες, item
βλαῦτια.

Βλέμμα ἀτρεπτον ἀνδρὸς, 6, 14.
μειλίχιον, 8, 12. γαλιναῖον,
φασδρόν, 14, 22.

Βλέπειν ἀμυδρόν, 6, 13. βλέπεσαι
γοργόν αὐτῶν αἱ ὀφθαλμοί, 2,
44. ἔβλεπε γοργόν καὶ ἀρρε-
νωτὸν, 13, 1. βλέπων σφάττειν,
2, 44, notat cupiditatem,
& occasionis quærendæ stu-
dium, quomodo & apud
Latinos usurpatur verbum
spesitare. βλέπων εἰς ἃ μὴ δεῖ

I N D E X.

- χαρεία, 14, 42. desiderio habendi. βλέπων εἰς τὸ βίον αὐτῆ, 10, 15. considerans, respiciens. Nostri, **Er sieht auff ihn.** cum veneratione scilicet & cultu. ἐβλέπειο ἐς αὐς, 2, 13. de spectante in theatro. **βλεπόμενος** ἐν ταῖς ὑποκειταῖς. *ibid.* de eo, cujus representatur persona.
- Βλήττω.** ἐδέεσθην κεραυνῶ, 1, 13. v. βάλω.
- Βλοσυρὸν ὀρώσασθαι,** 12, 21. *vid. Hesyeh.*
- Βοάω.** βοᾷ ἢ τραγωδία, 3, 42. omnibus facit notum. Sic Latini; *clamat omnium temporum experientia.* ἐβόα θεις **Εκκλησιαστικῆς** καὶ ἐλευθερίας καὶ τὸ ἔ πατρὸς ὄνομα, 12, 1. de implorante opem. ἀμυδρὸν, ἀσθενῆς, ἀνδρακῶς, θεινῶς, 1, 13. ἐβόων νικῶν, 2, 13.
- Βοῆ,** βοῆς ἡχομένης, 13, 46.
- Βοηθεύω.** βοηθεῖ τῇ πατρίδι, 8, 16.
- Βοηλάτης,** 9, 23. S. *bubsequa.*
- Βοιωταρχία,** 13, 42.
- Βοιωταρχεῖν,** 7, 14.
- Βοιωτιάζεν** τὸ τροπον, 4, 15.
- Βοιωτικὰς κροάνας,** 3, 24.
- Βορραῖς,** 12, 61.
- Βόσρυχος.** βοσρύχας χρυσῶς ἔχων, 1, 20.
- Βυκολέα.** βυκολῶν καὶ τὴν Σικελίαν, 10, 18. βυκολέμματα βόες ὑπ' αὐτῆ *ibid.*
- Βυκολικὰ μέλη,** 10, 18.
- Βυλδέεσθαι μετὰ τινος,** 12, 8.
- Βυλομένω εἶναί τινι,** 12, 1. *alioquin placere.*
- Βυς ἀρότης** καὶ ὑπὸ ζυγὸν πονῶν, 5, 14. ἡλίξ βόες, 10, 18.
- Βυφόνια festum** apud Athenienses, 8, 3.
- Βυρδύνω.** ἡ δίκη εἶναι ἐβεβδύω, 3, 43.
- Βυρφοσ ἀναίτιον,** 5, 18. τὰ βυρφοσ de sobole humana, 2, 7. 13, 1. 13, 18. etiam aliorum animalium, 1, 6
- Βυρχον** παροσέπεμψε, 13, 36.
- Βυρμα ἐλευθερία,** 3, 20.
- Βυρσα.** ἐν βυρσαις θάπτεν νεκρῶς, 4, 1.
- Βυρμον ἀνασπῆσαι,** 4, 5. βυρμα πατρῶα παροσέχεσθαι, 13, 2.
- Βυρμολόχος ἀνήρ,** 2, 13. *πυγματορ.*

INDEX.

Γ.

Γάλα. ἐν γάλαξιν ἢ παργάνοις εἶναι, 8, 8. 10, 10. in primo lacte, in primis incunabilis esse. phrasis Euripidea, de primo rei ortu.

Γαλιῶν, vates Siculi. 12, 46,

Γαλή Ταρτησία, 14, 4. *felis Tartesia.*

Γαμετὼ ἀγεῶς, 13, 33.

Γαμίφης ποθεῖν, 3, 42. *maritus desiderare.*

Γάρ. μὴ γὰρ φθάσαι, ἐπιλαθεῖν δὲς 7, 8. 14, 6. ἔ γὰρ μόνον ὁ, ἀλλὰ καὶ ὁ. &c. 14, 28. καὶ γὰρ εἰνεύς, καὶ ἔν, καὶ τὼ Αθωαίων πόλις, 12, 52. hæ omnes relative sunt formulæ & frequentes nostro auctori. Nonnunquam absque relatione ponitur à principio capitæ. Ut, ἔ γὰρ δὴ ὀλιώματι πείθειν ἑμαυτὸν, 4, 29. Abundat aliquando hæc particula, præsertim cum conjunctioni μὲν apponitur. ἔ γὰρ Ξενοκλέα μὲν ἠτῶαδ, 2, 8. vide μὲν.

Γαστήρ, 1, 28. Sic proverbialiter Græci vocabant τὰς τροφῆς μόνης ἐπιμελεσμένας. quasi tales, quanti quanti sunt, ventres essent. Vide *Erastium* Chil. II. cent. 8. in vocabulo *ventres*. γαστρός ἤτιων ἐς, 10, 9. *Sallust.* ventri obediens.

Γαυροῶς, 12, 21. *incedere superbius.*

Γε, connectit orationem. *Μιτυλιναῖος γε μὴν Πιπτακός*, 3, 17. ἀπ' αὐταῦθ' ἀγε ἀπερφάσις & σφελιώτης βῶ. *ibidem.* & sic alibi.

Γελᾶν, 3, 35. ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ, 4, 29. ἐπὶ ταῖς μέγα φρονεσι, 14, 36. vide 12, 6. plane ut *Nostri.* *Ich muß über das Ding lachen.* ἐγελαῖτ' ἢ εἰκῶν ἐπὶ πύλων, 14, 8.

Γελασῖν, 4, 20. *Democriti cognomen.*

Γελοῖ, βῶ ὁ, 2, 14. *γελοῖόταί τὼ κεφαλῶν*, 11, 4. ἔρωτες γελοίοις, 9, 39.

Γελασι ἀνὰ κράτ' πολέμι, 8, 13. *infensissimus Ritus hostis.*

Γελωπιοεῖν, 6, 12.

Γεινάμφοι. τὰς γειναμφύς δι' αἰδῶς ἀγν, 3, 23. *parentes venereri.*

Γενοῶ. ἀπὸ γυναικῶς, 2, 32. *à nativitate.*

Γεναλογοεῖν, 4, 17. *seriem generis percensere.*

Γένεσιν λαμβάνειν, 3, 1,

Γένει Μάρδ, 1, 34.

Γένειον αἰ τὰ καθεῖτο, 11, 10. *barba ipse demissa erat. ὑπ' αὐτὸ τὸ γένειον*, 12, 1. *sub ipso mento.*

Γενναῖόν τι βεβλῶ, 14, 12. h. e. μέγα τι, & ut ipse synonyma phrasi interpretatur, λόγος ἀξίων, præclarum. *Ἐπὶ γὰρ, 14, 13. εἰρανεκῶς. πινειν, 2, 41. rotator sitrenius.*

Γεφύριον, 8, 14. *poniculus.*

I N D E X.

Γεωργία. ἐκ τ' ἐαυτῆς γεωργίας, 1, 33. ἐν γεωργία ὄντες, 1, 31.
 Γῆ ἔχουσα μαλίσσον, 3, 1. πολλή, 4, 20. pro regione. Sic δῆκντες καὶ κείροντες τὴν γῆν, 2, 44. γῆν ἐπιβάλλειν σώματι ἀλάφῳ, 5, 14.
 Γῆμασι. γηραιώδη γυνὴ νόμῳ 12, 2. propr. de fœminis. S. de legitima iustaque uxore. K.
 Γηραιὸς κατέσρεψε τὸ βίον, 6, 12.
 Γηραιῶ. γηραιῶν βαθυτάτα, 2, 36. γηραιῶσα οἰκία, 1, 11. γεγηρακὸς δὲ μάλα, 2, 35. πάνυ σφόδρα, 3, 22. & 37. γεγηρακότες οἱ τ' πατέρων, 4, 1.
 Γίγασθον. γιγάρτων ὑπερπλαθέντα ζῶα, 2, 40.
 Γίνομαι. γηναίῳ λέγεται αὐτὸν ἐκ νύμφης, 10, 18. significatu nascendi. Sic γίνομαι αὐτοῖς νεοπτοὶ ἐξ ἁῶν, 1, 15, & omīssa præpositione, γεγένη) κρείττωνων ἀπειράτων, 4, 17. γηνομήν ἐκ γυναικὸς Ἰδυσίδου, 13, 36. ponitur & absolute. γηνομένη, 13, 1. de ea, quæ jam edita est in lucem. οἱ δὲ γεγονότες, 2, 38. γίνου) ζῶα, 1, 6. Notat & causam quamlibet vel originem. λέγει) διαφορὰν γηναίῳ ἐκ τέτων, 3, 19. γίνεται ὀργή εἰς πρὸς ἴσους, ἀλλὰ πρὸς κρείττους, 12, 44. sent. ἐγένετο ἀγαθὸς αὐτοῖς, 3, 16. ἐμφανὴς τῷ βασιλεῖ, 1, 21. ἐχθρὸς τοῖς ἐνταῦθα, 10, 13.

κατάφωρον πολλοῖς, 12, 58. ἀφελίμου πολλοῖς, 12, 54. ἐγγύλο ἐγκραλῆς τ' βασιλείας, 4, 5. ὀργεῖτης ἔθροσως, ibid. ἐγγύλο ἐνομώτατον, 2, 22. πλάσιον, 11, 9. τυραννικώτατον, φονικώτατον, 4, 15. ὑβριστὴς, 4, 5. μὴ γηνοίτο σοε ἔτω κακῶς, 9, 36. solennis formula quidpiam abominantium v. Briffon. l. form. p.94. γηνοίτω σοι παρ' ἐμῆ ἀπειρά, 9, 25. habebis. ἐγένετο μάχη, 2, 25. ὀργή αὐτῆ, 14, 23. συνομία Διωνυσίῳ κὶ Φιλιππῳ, 12, 60. φωνὴ αὐτῶ, 8, 1. ἐγγυόμεθα ἔδεν μέγα κὶ σεμνόν, 2, 11. non sumus facti & ipsi magni atque honorati. γηνομένη ἐν Φαρναβάζε, 4, 15: scil. δυνάμει (malim οἰκία) ἐπ' ἀπορία πρὸφῶν, 12, 37. γηνομένοι ἀγαθοὶ τὴν ἀλάνοιαν, 3, 17. γεγονὸς ἐτῶν τεσσαράκοντα, 13, 4.

Γινώσκω. ἐγνώ, ἔχουσα πάντα ἀλάφους, 7, 1. ὁ ἐγνων ὑπὲρ τῆ ἀνδρὸς, τῆσ' εἶπον, 9, 14. ἐγνώθη, ὅτι πένης ἐστίν, 10, 15.
 Γλίχομαι. ἐγγίχεται ἀντίπαλον εἶναι, 4, 9.
 Γλώττια. κατὰ γινώσκων τ' γλώττης ἀελείαν, 14, 22.
 Γραφεῖον. εἰς γραφεῖον ἔδωκεν τριβῶνα, 5, 5.
 Γνώμη, 13, 37. pro constantia & præsentia animi: quo sere sensu ponitur.

INDEX.

γνώμη σερεά, 5, 8. eique ἀληθ-
νῆς καὶ ταπεινῆ ὀpponitur, ibid.
notat & consilium, singula-
remque animi prudentiam. ut
Ἀφ' ἀγνώμης ἀνήσέ τινας, 7, 14.
ubi ὀpponitur ὄπλοισι. sæpe
quodlibet animi propositum.
ut γνώμη Κινέας, 12, 33. & in
genere animum, cui consilium
& destinatio inest. ut γνώμη
ἀμείνων τ' μορφής, 1, 30. & τ'
γνώμης, ἀλλὰ ἔκ' ἀλλες ἀξία,
13, 33. γνώμης ὑποληψέσης αὐ-
τίς Ἀφ' τ' χροῖονι, 3, 37. γνώ-
μην ἀνεῖρῶσθι, 4, 8. ἔχ' ἐφ' ἡ-
μέραν, 14, 6. eleg. de iis, qui
præsentia tantum æstimant,
fututorum incuriosi. εἶχεν ὡς
καὶ ἀπολείψων τὴν χώραν, 4, 8.
Ἀφ' ἀγνώμης ἔχ' ἐν πάντοι, 7, 1.
ad arbitrium suum agere. καὶ
τὴν ἐμὴν γνώμην, 7, 12. for-
mula modestè interponentis
suum de re quapiam iudicium.

Γνώμη. γνώμημοι, 2, 12. qui-
bus familiariter utimur. Item
Nostri: unsere Bekanten.
Aliter: γνώμημοι Πυθαγόρου,
3, 17. γνώμημοι Πλάτωνος,
Αριστοτέλους, 2, 10, 3, 19. di-
scipuli, sic minus arroganti
vocabulo appellare malue-
runt, quam μαθηταίς.

Γνώσις καὶ ζῶα, 4, 19.

Γόνυ. Φοιμάτιον ἢ ὑπὲρ τὰ γόνυ,
11, 10. ἐν γόνασιν ἔχ' ἐν κάτο-
πιον, 12, 1.

Γοργὸν βλέπεσιν οἱ ὀφθαλμοί,
2, 44. proverbialis locutio

de iis, quorum animus ira ef-
feruescens prorumpit in vul-
tum oculosque. vide Erasmi.
Chil. 3. cent. 44. γοργὸν ἐβλε-
πε, 13, 1.

Γῶν. ποδάκις γῶν εἰς ὀργὴν παρ-
ελθόντας, 1, 14. igitur ὡς μὴ
ἀγέρας τὸ γῶν ἐμὸν παρῆλ-
θης, 1, 32. etiam, quidem.
Atque his significatibus fere
ponitur & alibi. v. 2, 21.

Γράμμα, 2, 44. pictura. Sic
γράμματι ἀξία, 2, 3. γράμ-
ματι Παύσαντος, 14, 15. aliter:
γράμματι ἀμολογῆ πράξιν, 6,
11. inscriptio, titulus. aliter
γράμματι ἐπίσαδς, 8, 6. do-
ctrinam, literas. Sic γράμ-
ματι μὴ μανθάνειν τὰς παιδας,
7, 15. γράμμασιν χεῖραδς, αἰγι-
σον ἐνούμιζον οἱ βάρβαροι, 8, 6.

Γραμματεῖον χαλκῆν, 10, 7. ta-
bula ætea in qua quid scriptum
est.

Γραμμὴ, 12, 9, linea, qua prin-
cipium curriculi definiebant,
ἢ ἐπὶ τῷ δρόμῳ, ἢ ἐπέστανον οἱ
δρομεῖς. Hesych. adde Pollucem
III. c. 3. sumitur & pro quo-
vis termino, quem gymnastæ
sibi præscribunt, ut intra eum
se exercent. ut ἔξω τ' γραμ-
μῆς παρῆλκεν, 4, 15.

Γραφύς. γραφεῖς ἦσαν, 4, 3.

Γραφή. ἀτεχνῶ, ὅτε τελῆς, cui
ὀpponitur ἐμπεποιημένη παρ-
δαίως, 2, 2. pictura. Aliter:
γραφῆν ἀπενέγκασθαι κατ' αὐτῆ,
ὅσα ἐδοκίμαζον, 2, 13. de ac-
cusatione publica. Opposi-
tum

I N D E X.

tum hujus γραφὴν καὶ θεόδοξ, 2, 4. item γραφῆς ἄρσις, ibid. *Interp.* non est allecutus, retulitque ad judicem, quod ad accusatorem spectabat. v. *Hesych.* Puto autem aliquid ex more prisco in se continere hanc locutionem, quoniam qui alium accusabat in iudicio, is libello inscriptum nomen rei seu accusati simul cum titulo criminis deferebat ad judicem. Lucianus in *δισκαλιγορεμῶν*, ubi Jupiter ad Mercurium. καὶ μοι ταύτας ἀνάδ' τῶν γραφῶν. Porrigit Mercurius, & contenta horum libellorum legit, quorum primum hanc formulam continebat: Μέθη κ' τ' Αἰαδημίας ὑπὲρ Πολέμων' ἀνδραποδισμῆ. alterum haec: ἡ Στοὰ κ' τ' Ἰδονῆς-ἀδικίας. adde *Briffon.* form. V. pag 463. Certe quam alibi γραφὴν simpliciter, eam hoc ipso capite γραφὴν τῆ ἀγῶν' Noster appellat, quod facillime accommodari potest ad ea, quae dixi.

Γραφικὸς ἀνὴρ, 14, 37. pictor. Sic γραφικὴ τέχνη, 8, 8. & 10, 10. male apud Pollucem VII. c. 3. vertitur, scribendi ars. γραφικώτερον ἵππον, 2, 3. vide *Leopardum* XII. c. 4.

Γράφω. Αλέξανδρον γραφῶν Φωκίωσι, 1, 25. de epistolam componente. Κινέας ἔγραψε πρὸς

τὴν βασιλῆν, 12, 33. ἔγραψε μάχην Λαπιδῶν κ' Κενταύρων, 11, 2. de poeta. Sic ἔγραψε τὴν Ελένην, 14, 47. de pictore. Sic γραψαμίππον, 14, 15. γραφῶν ἰάλυσον ἐπὶ ἔπασσι, 12, 41. γραψάμερον εἰκόνα τ' Λαίδον, 10, 2. ministerio pictoris putata. γραφεῖσα ὑπὸ Απελλῆ εἰκὼν, 2, 3. adde 4, 4. *Aliter:* ἔγραψε Λυκῆρον, de psephismate vel decreto scripto. & Περικλῆς ἔγραψε, 13, 24. & Περικλῆς ἔγραψε νόμον, 6, 10. proprie. *Aliter:* γραψας εἰς Ομηρον, 11, 10. de reprehensore. *Aliter:* ἔγραψε δι' ἀπορητῶν, 12, 33. de rebus occultis significavit. *Interp.* non intellexit. γραφεῖν ἀνάθεν Αεισοφάνην, 2, 13. primo loco ponere. Respicit consuetudinem in certaminibus poetarum, in quibus nomen ejus, qui vicerat, primo loco ponebatur.

γρηγορέω. ἐγρηγορότων ἀνδρώπων ὄνειροι, 13, 29.

Γυμνάζω. γυμνασάμερον γυμνασιον, 5, 6. γυμναζόμερον ὑπ' αὐτῆ, 2, 6.

Γυμνάσιον. ἀγ' τ' γυμνασίων ποιεῖσθε ὑγείαν, 2, 5. de vehementiori exercitatione, qualis pugillatio, lucta, discus, saltus. hæc enim quinque maxime huc pertinent, igitur ibidem opponuntur τῶν περὶ πάτων. v. *Bourdelot.* ad *Heliodor.* 4. pag. 76. καὶ

INDEX.

- γυμνάσια ἐκτελέσασσώμα, 13, 1
 generalius de quovis labore.
 Sic θεραπεία ἐκ γυμνασίων,
 4, 15, ἐκ γυμνασίων ἐν τῷ ἄρεισι,
 ibid. γυμνάσιον τὸ εἰωθὸς γυ-
 μνασάμεν, 5, 6. specialissime
 de cursu.
 Γυμνάσιον, 8, 14. locus.
 Γυμνός, 6, 11. absol. de inermi.
 (& tunicam induto) & cum
 addito. γυμνός τ' ὄπλων, 13, 37.
 γυμνὸν τὸ ξίφος ἐπισείει, 2,
 44.
 Γυνή de qualibet, sive habeat
 conjugem sive non habeat,
 γημαμένη αὐτῆ νόμῳ, 10, 2.
 διαπρέπασα κάλλει, 12, 58.
 ἐλευθέρῃ, 2, 38. 6, 1. 11, 9.
 καλλίστη, 13, 32. μισοεργός, 7,
 2. οἰκέτις, 2, 38. οἰκεία, 12, 1.
 est ex iis, quas mox vocat τρο-
 φὸς anus, quæ curam gerunt
 puellarum. πολυπότις καὶ φι-
 λοπότις, ἄτρονον, 2, 41. πόρνη,
 4, 14. τελεία, 13, 1. aufgez
 wachsen. τεκνοποιός, 13, 6.
 fœcunda. ἄραια, 14, 31. ἄραι-
 ῶτης, 3, 30. 12, 1. γυναῖκες
 Ἐχθροὶ, Περσίδες, 12, 1. φι-
 λόκοσμοι εἰσι θεινῶς, ibid.
 Γυνίς, 12, 12.

 Δ.
 Δᾶδες ἡμετέρας, 9, 29.
 Δαιμόνιον μὴ ἄγον τυραννίδας ἐπὶ
 περιγονίαν, 6, 13. στυγὸν Σακρά-
 τει, 8, 1. ἀπειλεῖν Μακεδόσι ἐπί-
 σθρον, 12, 57.
 Δαιμονίως ἐσσηδαικῶς ὡς τὴν
 ἄραν, 2, 4. Interp. nimium.
 rectius, mirum in modum,
 Δαίμων, ὁ δαίμων αὐτῶ ὡς τὴν
 ἐλπίδα ἐπήγαγην τὸ, &c. 13,
 24. δαίμων ἀγαθῶ, 1, 20.
 scilicet, poculum. v. Hesych,
 in ἀγαθῶ δαίμων, καὶ δαί-
 μονα ἀγαθὸν ἐπὶ ἴπῳ, 1, 30.
 κατὰ τινα δαίμονα ἐπὶ δυσμαῖς
 ἐσμεν, 2, 34. Sic Interp. con-
 struxit. ego mallet referre
 ad σωελθούτες, ut sit senten-
 tia : qui bona quædam for-
 tuna convenimus. Genus lo-
 quendi paganicum, de iis, quæ
 casu eveniunt. Fingebant e-
 nim gentiles vel generalem
 quendam deum, cujus impul-
 su talia eveniant, vel specia-
 lem, & suum cuique genium.
 v. Vossium Theol. gent. II. c.
 43. δαίμονες ξένοι, 2, 13.
 Δαῖς. παρένεαι ἐπὶ τὴν δαῖτα,
 8, 7.
 Δάκνα. δηχθεῖς ὑπὸ γαλήνης, 14, 4.
 ἡδίων δηχθέντι ὑπὸ θηρίῳ, λέον-
 τῶ, παρδάλεως. ibid.
 Δάκρυον. δάκρυ ἐπιχωρεῖ ἀψί-
 τῆς, 14, 22. δακρύοις πολλοῖς καὶ
 θολεροῖς ἔκλαε, ibid.
 Δακτύλιος. δακτυλίος διαγλύ-
 φόντες, 12, 30. φέρων πομπῆς,
 3, 19.
 Δάκτυλος μέγας χειρὸς, 2, 9.
 ψιλὸς τ' σαρκὸς, 4, 28. δά-
 κτυλοι, 12, 1. pro manibus.
 Δανεισθῆς. δανεισθῆς ἀπέλειπεν, 14,
 24.

Δανείζειν

I N D E X.

Δανείζω. Ἰνδοὶ ἔτε δανείζουσι, ἔτε ἰσασι δανείζεσθαι, 4, 1. ἐπιθέμιοι τῆς δανείσασσι, 14, 24. δανείσασθαι παρά τινος πενήτην ὄραχμας, 11, 9.

Δαπανᾶω. ἐδαπανᾶ ὀλίγα ἐς τὸ στρατόπεδον, λοιπὰ εἰς τὴν ἀκολασίαν, 9, 9.

Δαρεικός, 1, 22. nummus Persicus, valens 20. drachmas argenti v. Gronov. fuit aureus. v. Hesych. ibique Notas.

Δασμός. δασμόν ἀποδιδόντες αὐτοῖς, 5, 21. tributum.

Δάσ τὴν ἐν ὄρει, 13, 1. ἡ δάση τῶν οἰκιστῶν καὶ κλημάτων, 3, 40. id est vocabulum.

Δάφνη Τεμπική, 3, 1. δάφνη ἀκμάζον φυτὸν ἄρα τέλας, 13, 1.

Δε sæpe abundat eleganter ab initio orationis. ut καὶ ἐκείνο ἢ κυνὸς Αἴγυπτιῶν τὸ σοφόν, 1, 4. λέοντα δὲ νοσούντα τῶν μὲν ἄλλων ἔθεν ὀνήησι, 1, 9. & sic alibi. ut, 1, 11. 1, 12. 1, 18. 2, 16. 2, 23. &c. sæpe orationi antecedenti jungit etiam. ὁ ἢ ἀμηχανεῖ καὶ ἀπιεῖν αὐτόν, 1, 3. τεκῆσθαι ἢ κατέχουσιν αὐτὰ, 1, 6. & sic sæpe. Solet aliquando poni & in fine sententiæ. ἐμοὶ δὲ δεινὸς εἶναι δοκεῖ μυθολόγῳ καὶ ἐν τέτοις καὶ ἐν ἄλλοις ἢ, 3, 18.

Δεῖ. εἰδότες, ἀ δεῖ λέγειν καὶ πράττειν ἐν τῷ βίῳ, 10, 11. ἐδὲ Σωκράτης ἀποθήσκειν, 1, 16. τὸ δεῖν βοηθεῖν, 2, 10. ἐξοστρακίζεσθαι, 13, 24. εἰς δεῖον ἠγήσεια, 3, 8. κείμιοι

νόμοι, 2, 37. ἔοικεν νοσήσασθαι, 4, 15. ἡ δέοντα συμβεβηκότων, 12, 54. i. e. ἡ πρέπουσα, ut interpretatur Hesych. iusta nempe & honesta. ἡ δέοντα παραίνεσθαι, 12, 62.

Δεῖγμα ἢ τυχὸν τοῖς ἀνθρώποις εἰς σωφροσύνην, 6, 12. δεῖγμα δὲ θυμίας, 14, 6. h. e. ut exponit ipse ἀπόδειξις, seu argumentum.

Δεῖδω. ἐδεῖαι παρελθεῖν εἰς τὴν δῆμον, 2, 1. καὶ σὺ δέδοικας, ὡς οἱ πολλοὶ, 9, 20. δέδοικε τὸ ἕτερον, 3, 9. δεδοικότες πάντες, 10, 5. ἔδεισε ὁ Ξέρξης, 13, 3. ἔδεισε ἢ ἄρα ἔτῳ, μὴ ἂν ἀπαυδῶσιν, τὸ δὲ Λίνος πάθῃ, 3, 32. Interp. nullo sensu: timuit, ne si non commode eum institueret, idem sibi eveniret, quod Linus. Aliud vult Noster nempe: timuit, haud imperitus rerum, illud ipsum, quod passus est Linus. vid. Not. δεδωὶς ἐφυλάττειτο τὸ πλεῖν, 13, 12. δεδωότες τῆς Αθηναίως, 2, 13. δεδωὶς μὴ ἢ χολῆ &c. 9, 25.

Δεικνύω. δείκνυσι ἡ ἀγάλαμα ἢ μὲν ἢ πλασική, 14, 37. αὐτῷ ἰατρῷ, 12, 1. Interp. improprie, adducit. debebat, exhibet, monstrat. δεικνύουσι Κηφισὸν ἄνδρα, 2, 33. χωρίον ἐδείκνυεν παραφρονῶνα σώφρονα, 13, 1. δείξαμεν, ὅτι ζῶμεν, 13, 38. ὡμολόγη) λόγῳ δεικνύουσι, ὅσα βούλεται, 3, 1.

Δειλινόν. δειλινὴν κρητῶν φειπάται, 2, 5.

Δεινός.

INDEX.

Δεινός μυθολόγος, 3, 18. *der es mol kan / απεδάει* τὸ πρῶτον, Hesychius. **δεινός** εἰπεῖν, 2, 13. 4, 16. & 19. 8, 12. **δεινοί** καὶ χερσεργίαν, 3, 1. aliter **δεινοί** καὶ κοιλίαν, 1, 1. *die mol essen können / nimmer recht satt sehn.* *Interp.* reddit obsecurus. **δεινὴ** ἐνεργάσατο ἀρετῆς, 3, 10. ἐντυχεῖν, 13, 1. **tremenda**, quales esse solent principum personæ ac magnatum. **δεινὴ** ἢ δύνοια πρὸς τὰ παιδικὰ, 3, 10. **multum eo facit.** **δεινὴν** ποιεῖν τὴν Φειδῶ, 2, 5. τὸ δεινὸν, 3, 26. **vis**, periculum impendens, quod evenire potest. igitur **Polygarnus** usurpat cum addito, τὸ δεινὸν ἀλώσεως. **δεινεῖται** πιεῖν ἦν, 2, 41. **δεινότατοι** πιεῖν, 3, 15.

Δεινότης. δεινότητι λόγαν, 7, 19. vi.

Δεινῶς ἐγκαθίστην ταῖς βασιάνους, 7, 8. **mol aufstehen können.** notat animi magnitudinem. Sic **δεινῶς** καὶ φρονεῖν τῶν κωμῶδων, 2, 13. *Tacitus* diceret, valde aspernari. **δεινῶς** καὶ σπύσσεν, 6, 1. **μεμισῶσας**, 12, 9. **δεινῶς** φιλοσόφοι, 1, 12.

Δειπνέω. *δειπνεῖν* τὸ πρῶτον Πλάτωνι, 2, 18. sic 3, 23. ὅς εἰς τὴν παρεῖσαν, ὑπεραίαν, 2, 18. *Interp.* non satis est commodus. ἡδέως, 3, 20. **πολυτελῶς**, 12, 29. **δειπνεῖσι**, αἰς αἰετὸν ἡξίωμα, ib.

Δεῖπνον ἀφισμῶν, 12, 20. **μεγαλοπρεπές**, 12, 51. **δεῖπνα** πολυτελῆ, φορητὰ, ὅσα ἐμφραίνονται εἰς ὑπεραίαν, 2, 18. *πρῶτον* πει-

σὰ, 8, 7. **πονηρὸν** δειπνεῖν, 2, 11. **δεῖπνον** ἡ αὐτῆ, κρεῶν μναῖ δάδεκα, 1, 16. εἶναι κωμῶν, 12, 27. **μυρμηκῶν**, 1, 12. *ihre Speise / das was sie gewohnt sind zu essen.*

Δεισιδαιμονία, 5, 17.

Δεκάζω. ἐδεκάσθησαν οἱ κύριοι ψήφου, 2, 8.

Δελεάζω. δελεάσθη τινὰ κρέμασι, 14, 17.

Δέλεαρ, 1, 5. *esca*, qua venatores alliciunt feras, ut in laqueos positos incidant.

Δένδρον μαλακόν, 13, 1. *παραπρυφός*, 3, 1. ὑψηλόν, *ibid.* **δένδρα** δὲ θαλάκη καὶ χλωρά, 13, 16.

Δεξιὰ. *πρῶτον* ἐν τῇ δεξιᾷ τὰς ἐλπίδας ἔχειν, 11, 9. in virtute ac fortitudine. Sic Latini. v. *Curtium* 4, 14, 25. *ibique Freinshemium.*

Δεξιὸν τό τίνος, 12, 16. **dexteritas**, solertia. adde. 14, 48. & *dictum Freinsh.* ad *Curt.* 9, 8, 23.

Δεξιόμομα. *δεξιόμομα* αὐτὰς κοινωνία λόγων, τιμὴ λοιπῆ, 3, 19. notat efficacem & obviam humanitatem. *δεξιωσάμενοι* σε τοῖς δάροις, 1, 32.

Δέωμαι. *rogo*, *oro*. *δέω* τὸ ἐραστῶν εἰσπνεῖν αὐτοῖς, 3, 12. *δεήσεως* τὸ Ἀσυδαμίας, *Δελέλαι* τὴν ἔχθραν, 1, 24. *ἐδεήθησαν* αὐτῶν, *λαπτεῖλαι* πρέσβεις, 2, 42. aliter *δεῖσας* ἀρρένων, & *θυγατέρων*, 13, 1. **indigere** *Διογῆς*, 13, 28. *δάρων*, 12, 1. **ἐπικρατίας** ἐκ κωμῶν, 1, 50.

Δερα-

I N D E X.

- θεορπείας*, 4, 15. *καθαρμῆς*, 8, 5. *καθάρσεως*, 13, 35. *ναυπηγῶν*, 7, 5. *ολίγων*, 11, 9. *πόλεως* 3, 6. *πολυτελείας Ἀθινάων*, 13, 26. *περσάσεως ἔδει τιμὸς τῷ θανάτῳ*, 14, 4. *aliter, δεόμην* χρησμός, 2, 32. *de interrogante, consulente. ἔδεν τι δεόμεν* 2, 14. *nulla re indigens, opus habens. Interp. est liberior. δεόμην*, 1, 21. 9, 3. *absol. de iis qui principem aut imperatorem conveniunt, alius efflagitandæ causa. Interp. male vertit. Sic τις τῶν δεομένων αὐτῆς*, 8, 15. *item ἔδει οὐλο αὐτῶν*, 7, 21. *tanquam supplices scilicet. Interp. nil hoc loco vidit.*
- Δέ* 2. *τὸ δέ* αὐτῆς *κατέχειν*, 6, 14. *τὸ δέ* ἐκ τῆς *τυράννης*, 2, 4. *πολὺ ἐξ αὐτῆς*, 9, 3. *δέει τῆς κείσεως*, 3, 36. *τῆς χρησμός*, 3, 45.
- Δέρμα ἀδύμκονισον*, 13, 15. *ἀπαλόν*, 12, 1.
- Δεσμὸς. ἀπὸ λύσαι ἐβλήθη τὸ βίον ἐκ τῆς σώματι* δεσμιῶν, 5, 6. *Socratica seu Stoica loquendi ratio. Stoicis enim corpus carcer hominis, i. e. animæ. v. quæ notamus lib. 1, 16.*
- Δεσμολήριον*, 1, 16. 2, 6. 2, 12. 12, 1. 12, 49. *locus, ubi custodiebantur damnati ad mortem.*
- Δεύτερον* 2, 4, 17. *in respectu ad præstantiam & dignitatem. Sic de se Turnus apud Virg. Turnas ego haud ulli veteri vir-*
- ante secūdis. πρώτα Ομήρων ἔδωκαν*, *διότι* *εἰς αὐτῆς ἐγαπῶν πάντως*, 9, 15. *proprie de iis, qui certant in ludis. vide infr. voce πρώτῳ*. *Sic δεύτερον ἦν τέττα*, 2, 8. *similis locutio Curtij 5, 2, 6. δεύτερον τέττο*, *jam secundum*, 9, 11. K.
- Δέχομαι τὸ δῶρον*, 14, 39. *ἐδέξατο αὐτὴν ἀσπιδίως*, 12, 18. *τὸ ὄρνιν*, 13, 31. *de servante, defendente. δέχεσθαι τι ἡδέως*, 1, 32. *πράως*, 3, 26. *ut Latini accipere. & Germani auffnehmen. i. e. verstehen.*
- Δέω. σωεξέλωσε δήσαι τὸ Ηρακλῆς*, 1, 24. *conjicere in vincula. δεδεμένον ἤγαγον*, 11, 6. 12, 1. *ἀρχὴ δεδεμένη ἀδάμαντι*, 6, 12. *adamante vincitum. vide hujus locutionis exempla apud Rittershus. in Oripian. pag. 107.*
- Δῆγμα. δήγματι* ἀδοξία, 14, 4.
- Δῆλός ἐστί με σὺν εἰδώς*, 1, 16. *Græcitas notabilis. δήλῳ ἦν, τεθροπὸς τὸ γράμμα*, 14, 47. *δήλη ἦν αὐδερμῆς*, 12, 1. *Sic war anzusehen. δήλῳ ἦν ἐπαρμόμην*, 9, 17.
- Δηλόω. δηλοῖ μοναρχίαν ταῦτα*, 12, 46.
- Δημαγωγέω. δημαγωγῆτες*, 12, 52.
- Δημαγωγία. ὑπόμνημα τῆς δημαγωγίας τῆς Γέλανος*, 13, 37. *bono sensu.*
- Δημῶω. ἐδημῶθη ἡ εἰσία αὐτῆς*, 10, 17.

I N D E X.

- Δημηγόροϑ.** δημηγόροι δὲ ἄλλοι τῷ πλῆθει, 9, 19. ubi per synon. junguntur ῥήτορες.
- Δημήτηρ Σείω,** 1, 27.
- Δημιεργός ἐμάνη νεανικῶς,** 14, 37. δημιεργοί, 1, 20. proprie qui operam suam publico addixerunt, quales qui in collegiis & decuriis erant. οἱ δὲ δημόσια ἐργαζόμενοι, ut expl. Schol. Aristoph.
- Δήμιϑ,** 12, 49. ὁ ὑπερέτης τῷ βασιάνων. Hesychius. adde Pollucem, 8, 7.
- Δημοκρατία,** 2, 9. μοναρχικὴ καὶ τυραννικὴ, 3, 17. cum populus per licentiam, quam libertatem putat, agit pro libidine sua quælibet.
- Δήμιω ἀβέβητον,** καὶ πρόσωπιες ἡρόδοτος, 4, 10. εἰς τὸ δῆμιον παρελθεῖν, 2, 1. in concionem.
- Δημοσία νόσϑ,** 6, 10. quo vulgo sunt affecti. δημοσία θάψαιεν τινὰ, 8, 16. publico funere, in quod sumptus fit ex publico. Sic δὲ τιμῆς ἦλθε δημοσία καὶ ἐτάφη, 13, 2.
- Δημότης.** τὸς δημότας λέγων, 9, 19. Sic 1, 28.
- Δημοτικός.** βασιλέα δημοτικόν, 2, 20. æquabilis, qui nil supra alios cives quærit. δημοτικώτερον, ἢ καὶ τὴν ἐξουσίαν μοναρχων, 6, 11.
- Δημῶδες.** ταῦτα μὲν ἐν δημῶδες, 3, 3
- Δηῶ δῆντες καὶ κείροντες τὴν γλῶ,** 2, 44. proprie.
- Δήπυς,** certe. τῆτο δήπυ τῷ Ευεπίδω, 2, 12. ἐσὺ Θεμισοκλῆς εἶ δήπυ, 13, 40.
- Διὰ,** notat causam. δὲ τὴν ἀκρασίαν, 1, 5. δὲ τὸ αἶνον ζημιοὶ ἐαυτῶν, 3, 23. πάνυ πεφυλῶ, 1, 19. φιλανθρωπίαν, 14, 20. δὲ τὸ μέλους, 3, 1. τραπεζῆς σωφρονεῖν, 3, 34. notat & vicinitatem, δὲ τὸ ὄδον, 14, 20. Latini, proprie viam. aliter: δὲ μέσων τῷ Τεμῶων, 3, 1. notat & continuationem. δὲ πάσης νυκτός, 7, 7. τέλους, 12, 20 13, 1. aliter: διὰ τέτυξ ὀνόματι ἐκάλυψε, sub hoc nomine, 3, 7. sic διὰ τέτων ἐνδεικνύμενον τὸ Φοινικὸν αὐτῷ, 6, 8. δι' ἐπαίνων, 6, 6. cum laude. δι' ἐαυτῷ ἐργάσατο, 7, 5. ut Germ. vor sich selbst. absque alterius ministerio. αὐτὸς δὲ σαυτῷ, in eigener Person. 1, 21. δὲ ταχέων, 1, 8. i. e. δὲ ταχέως, 12, 3.
- Διαβαίνω.** διαβαίνειν ποταμὸν, 2, 26. 12, 46. de superante. διαβαίνουσι πέλαγος, 1, 14. de avibus. διαβάς δὲ καὶ ἐγκρατῶς ἐν τῆσάσθ, 4, 15. proprie de hoc genere exercitij, quod fit cruribus divaricatis. v. Comment. Casaub. in Theoph. Char.
- Διαβάλλω.** διαβάλλων τὴν ἀμαθίαν καὶ ἀπαίδυσίαν τὴν Μεγαρέων, 12, 56. refertur potissimum ad animum. διέβαλεν τὴν σκεδὴν αὐτῷ, 2, 27. καὶ δεῖπνα, 2, 18. μή τις δὲ βαλλέτω τὸ ποιητῶν, 9, 4. aliquando juncta verba, vel verbera significat. δὲ βάλλοντες τὸ νόθον τὸ γνάμης αὐτῷ, 4, 8. δὲ βάλλον τὸ τῷ.

INDEX.

τὸ πρόπον ἔκεικ, 7, 20. *Διαβάλλωσι τὸ ἀποδύοντα εἰς τὰ κρέα*, I, 28. ponitur & absolute. οἱ δὲ ἀπαρμένοι διεβλήθησαν, 14, 29. reprehenderunt sc. id, quod concedere id nolent. S. Qui vero patriam disciplinam & frugalitatem prodiderunt, crimine se alligarunt. *Διαβάλλομαι* enim Græcis, qui stylum Sophisticum amant, sumitur latius, & signat, male audire, accusari, in suspicionem venire vel in genere, κακὸν τινα ἠγεῖσθαι, malum aliquem reputare. Philostratus in vita Herodis Sophistæ, *Διαβέβλη* πρὸς τὸ υἱόν, id est, κακὸν αὐτὸν ἠγεῖτο, de filio sequiora omnia cogitabat. ita *Διαβόλως ἐμνήσθη* apud Thucyd. lib. 6. pro κακῶς, malo animo ejus mentionem injecit. Thomas in Eclog. Attic. Eodem modo acceperim Nostrum in his verbis. οἱ δὲ ἀπαρμένοι διεβλήθησαν. qui vero animum Laconicum pecuniæque contemptorem exuerunt, male audiverunt, tanquam avari. *Διαβέβλημι* πρὸς κρήματα iterum Philostratus lib. 8. Vit. Apoll. c. 3. i. e. *animus à pecunia abhorrebat*. ubi Scholion Græcum in margine habet, ἀντὶ τῆς διαβεβλημῶς εἶχον. ἀπεσεξέφομιον.

Διαβεβαίω. διαβεβαίωται τῆτο ὑπὲρ τῶν Θρακῶν, 3, 15.

Διαβείω. διεβίωσεν ἔτη ἐβδομήκοντα, 3, 47. *Διαβείωσας* τροφῆς κικολασμῶν, II, 3. σωφρονῶς, 10, 2. διεβίω δὲ τελευτῶς, 5, I.

Διαγανακτῆω. Διαγανακτήσασα κτὲρ αὐτῆς πρόπον Ξανθίππη, II, 12. exasperescens pro more. *Διὰ* emphatice insinuat impotentiam iræ muliebris.

Διαγίνομαι. Διαγίνομῶν τριῶν μῶν, 3, 19. trimestri interrim elapso.

Διαγινώσκω. εἶπε εἶασε Διαγινώσκω τὸ πᾶν βιβλίον, 14, 43. non permisit totum recognoscere librum. vide notas. in Gl. Cyrilli. Διαγινώσκω, Discerto, pernosco, dignosco. &c.

Διαγλύφειν ἄγαλμα, 2, 33. ἄριστος Διαγλυμῶν ἐλεφάντινον, 3, 45. currus ex ebore sculptus. ἐκ τῆς γυμνασίων οἰονεῖ Διαγλυφέντες, 14, 7. eleg. figura à statuariis translata ad eos, qui corporis superfluum crassitiam per exercitia minuunt ac corrigunt, atque adeo bene compacto & athletico corporis habitu præditi sunt. Græci eos vocant σωμασκητάς, συγκακροτημῆες. vide de Lucian. in Gymnas. Διαγλύφειν τὰς δακτυλίους, 12, 30. quem locum ita verterem. erat etiam, quod in illis, quibus annulos exsculpsent, suspicaveres. ut Agrigentini annulos sibi compararint ab optimis annulariis.

I N D E X.

- Διάγραφειν** τι τὰ λόγια, 3, 1. τὸ εἶδος αὐτῆς **Διάγραφωμῶν**, 13, 1. absolutè notatur plena descriptio. unde Gl. **Διαγραφή**, perscriptio. vide Hesych. in **Διαγραφῆ**
- Διάγω.** **Διάγειν** ἐν εἰρήνῃ, 3, 18. καλῶς τῆ ὑσεραία, 2, 18. διῆγεν ὑγιεινότητά τ' ἀνθρώπων, 5, 1. præcipuè sanus, inquit Horatius, vitam transegerat.
- Διαγωνίζομαι.** **Διαγωνίζεσθαι** κῆ τὰ Διὶ πατρὶ δὲ δαιμονίας, 4, 13. cum ipso etiam Jove de beatitudine certare. Homericæ phrasidis de iis, qui insolentius se suasque vires jactant. Iliad. ε. de Diomede.
- ὅς νῦν γε κῆ ἂν Διὶ πατρὶ
μάχοιτο.
- Qui vel cum Jove patre ausit
deposcere pugnam.*
- & alibi non semel.
- Διάδημα**, 12, 17. fascia, qua reges frontem caputque præligabant, regium insignè capitatis.
- Διαζάω.** **Διάζῃν** πενία πρὸς πάντα τὸν βίον, 11, 9. διέζη σωφροσύνη, 12, 1. **Διάζῃν** notat perpetuum vitæ tenorem ad mortem usque.
- Διάθεσις** ὄσώματος, 14, 7. de externo habitu intell.
- Διαθλέω.** διέθλησε πρὸς τὸ πόνον κῆ τὸ θάνατον, 5, 6.
- Διαθρέω.** **Διαθρέσκειν** τὰς ἀγρὰς τὰς ἰδίους, 3, 28. circumspicere fundos suos. idem est, quod διιδεῖν, dispicere.
- Διαθρυλλέω.** **Διαθρυλλῆναι** τῆτο 2, 21. 3, 15. vulgo fertur. Interpres improprie manifestum est.
- Διαθρύπω.** διέθρυψε τὰς ἐταίρους, ὁ, 9, 3. **Διαθρέψεται** τὸ βίον, 13, 8. vitam agere luxu fluentem.
- Διαίτα ἀβροτέρω**, 4, 22. ἐπιχώρει, 5, 1. vulgaris vivendarii. καθήμενος τρεφῆ, Hesych. victus singulis gentibus, pro regionum varietate varius ἔσται proprius. διαίτα Φαιάκων, 7, 2. vide Thom. in Eclog. Attic. voce διαίτα.
- Διακαλύπτωμαι.** **Διακαλυψάμενος** τὸ ἰμάτιον, 5, 19. rejiciens vestem.
- Διακαρτερέω.** **Διακαρτερέσας** λιμῶν, 13, 23. idem cum ἀποκαρτερέσας omni cibo se abstinens ἔσται cum fame confictatus. alibi dicit. διέπάλαιε λιμῶν, 9, 41. γυμνὸς **Διακαρτερέων**, 7, 6. nudo corpore frigus sustinens, qui durat in frigore nudus.
- Διάκειμαι,** ἐπιδηλοῦν γίνεσθαι ὅπως **Διάκειται**, 14, 23. refertur ad animum. Sic **Διακέμενοι** πρὸς ἀλλήλους οἰκείως, 4, 24. qui sibi invicem bene volunt. πρὸς πολέμους ἀποστρώτατοι **Διάκειναι**, animo esse à bellis alienissimo, de Byzantinis, 3, 14. ἀποστρώτως πρὸς τὴν κωμῶδιαν διέκειτο, animus ejus (Dionysij) à scribenda comœdia abhorrebat, 13, 18. πολεμῶς

I N D E X.

- δέκειο πρὸς, 14, 49. de corporis dispositione. ἔτω Δέ-
κει) καὶ τὸ πᾶν αὐτῆ σῶμα,
4, 28.
- Διακορῆς. διακορῆς ἐγγύονο, 9, 8.
exsatiati.
- Διακωλύω. διακώλυσεν ἔχεσθαι,
ἂν εἶχέτο, 8, 1. propositum
persequi vetuit.
- Διαλέγομαι. διαλέγεσθαι μηδένα
μηδενί ἔταξε, 14, 22. διελέχθη-
σαν ἀλλήλοις, 3, 18. de commu-
ni & familiari colloquio. un-
de postea translatum ad phi-
losophos, qui & ipsi diceban-
tur διαλέγεσθαι τοῖς σὺ αὐτοῖς,
3, 19. ὑπὲρ vel περὶ τινων, 2,
10. 14, 33. Scilicet hæc con-
suetudo Veterum philosopho-
rum erat, non in Scholâ tan-
tum ostentabant artem, sed u-
bique etiam in vijs inter col-
loquendum suos recti & ho-
nesti admonebant, quod ex
omnibus Platonis Ciceronif-
que dialogis apparet. Adde
Nostrum supra adductis lo-
cis.
- Διάλογος. Διάλογοι αἰνιγματώ-
δεις καὶ πλάγιοι, 14, 15. de ser-
monibus Socraticis.
- Διαλογίζομαι. διαλογίζεσθαι ὑπὲρ
ἀθρώπου ψυχῆς, 14, 43. de ca-
pite hominis cognoscere.
- Διάλειμμα. ἐν διαλειμματάων,
1, 4.
- Διαλύομαι. διαλύεσθαι πρὸς τὰς
πολεμίας, 12, 3. absolute, pro
διαλύεσθαι πλὴν ἔχθραν πρὸς
αὐτὰς quod extat, 1, 24. ita
- Polyb. hist. V. δέλυε τὰς Με-
γαλοπολίτας πρὸς αὐτὰς. de
arbitrio bonorum virorum,
quo extra iudicium contro-
versæ dirimuntur. vid. Hie-
ron. VVolfium in Not. ad Iso-
crat. Orat. ad Nicoclem.
Διελυθείσης τῆς σωμοσίας, di-
missio auditorio, 3, 19. Διελυ-
ομένων τῶ σαρκῶν εἰς τὰς φθεῖ-
ραις, carnibus in pediculis re-
solutis. 5, 2. ὅσα ἀνετράπη,
πρηνὴ διελίθη, 5, 6. scilicet
εἰς τὸ πῦρ. non satis accurate,
quod & Gesnerus notat, in-
terpres, exprinasset. malim sub-
intelligere, in cineres. ψυχὴ
Διελυθείσα τῶ περὶ τὸ σῶμα λει-
τεργίας, 3, 11, anima corporis
soluta ministerio. in somno sci-
licet.
- Διαμῆω. διαμένειν ἐν τοῖς ἀν-
θρώπων ὅροις, intra humanita-
tis terminos se coniuinere. 14,
30. διαμένει αὐτοῖς ἢ φιλία,
4, 24.
- Διαναπαύω. διαναπαύειν τὸς ἐν
τοῖς ἀλλοῖς ἀσπιδὸς ταῖς παιδιαῖς
12, 15. laborum seriam lussibus
interpolare.
- Διανιάομαι. διανιάομαι, 1, 24.
valde dolens.
- Διάνοια ἵλεως, 14, 6. mens hila-
ris. διάνοιαν πᾶσαν ἀπολίθεσθαι
εἰς ἐκείνα, 2, 27. defigere
mentem.
- Διαντλέω. βίον διαντλῶν ἀλγεινό-
τον, 6, 12. notat difficulta-
tem & magnitudinem misere-
riæ.

Διανύω.

I N D E X.

- Διανύω.** εἰς τοσῶτον διηλύθω τὰ τέλογς, 2, 23. Formula concludendi orationem. & hæc hæftenus. interpres. conquiescat.
- Διαπαλαίειν.** διεπάλασε τῷ λιμῷ, 9, 41. difficultatem exprimit. ita Nostri simili locutione. **er ringt mit dem Tode.** vide *διακαρτερεῖν*.
- Διαπλάττω.** διαπλάσωμι τῷ λόγῳ, 3, 1. *exprimatius ad vivum oratione.* metaphora à χοροπλάβοις, qui icunculas effingunt scitissime.
- Διαπλέκω.** διαπεπλεγμένῳ ἦσαν τρεῖς κόμας, 12, 1. Interpr. crinibus erant comæ. malim erinibus erant in cirros flexis. Solebat enim ἡ πλέκσσα, ornatrix, (Martialis retinet plecusa l. 2. Epigr. 66.) plicatrix, elegantioribus fæminis comas frangere in orbis vel cincinnos. D. Petrus 1, 2. vocat τῷ ἐμωλοκῶ τριχῶν, inflexionem, innodationem crinium. quandoque etiam auro adhibito & inserto. vid. *Laur. Pignor.* de Servis pag. 191. & seq. *διαπλέκειν ἐαυτὸς κλάδοις*, 13, 1. *ramis viridantibus carpit incingere.* *διεπέπλεκτο ῥόδων ὁ σέφανος*, ex rosis plexa erat corona, 14, 39.
- Διαπλέω.** διαπλεῦσα βελόμυρος, 12, 18. trajicere.
- Διαποικίλλομαι.** διαπεποικιλμένη τὰ πρόσωπα εὐτερίψοσι ἢ
- φαρμάκοις**, 12, 1. *quæ faciem pigmentis coloribusque exprinxerant.*
- Διαπρόξω.** διαπρόξω ἔπερ τινοσ αὐτῷ, 4, 17. *disputare cum quodam de re aliqua.*
- Διαπρέπειν.** μακρῶν τῇ δόξῃ διεπρεπε Γοργίας Φιλολάω, 1, 23. *longe superavit gloria Gorgias Philolaum.* vide Not. *διαπρέπσσα κάλαε*, forma præstantis, 7, 2. 12, 58.
- Διαρκέω.** διαρκέσω εἰς ἐγγόνους, 6, 13. *ad liberos pertingere posterosque.*
- Διαρκής,** ὁ ἢ ἡ τιμὴ ἢ διαρκής, 3, 1. *cultius frequens.* ἐκ τῷ διαρκέος φρεντιδῶ, 1, 33. *assiduâ curâ.*
- Διαρρέω.** διέρρευον ὑπὸ τρυφῆς, 1, 18. *luxu diffuebant.* *διάρρει ὁ ποταμὸς μέσσω ἔχωρις*, 3, 1. *interfluit mediam,* ait Curtius. *ibid. λόγῳ*, 3, 35. 4, 17. 7, 8. 12, 32. *dimanavit rumor.* Sic εἰόμενον διαρρέουσα μέλι ὀρνιθῶν, 14, 30. *διάρρει τῷ βίῳ*, 9, 24. ὑπὸ τῷ εἶνός, 3, 14. Sic Terent. in *Heautontimor. Act. V. Sc. I. ejus animum, qui nunc luxuria & lascivia diffluit, retundam.*
- Διαρρήσω.** διαρραγῶν ὑπὸ πλησμονῆς, 9, 26. *dirumpi satietate.* *διέρρωγός μέεσ ἱματίε*, 9, 35. *laceram vestis partem.*
- Διασπάτω.** διασπάσας τῷ γλῶ, 13, 2.
- Διασπυλλίζω.** διεσπυλλισμένῳ κάλλισα, 12, 1.

I N D E X.

Διασκέπτομαι. διασκεψάσθ' ὑπὲρ τέτων, 2, 4.

Διασκλώω. διασκλώθησαν καπηλεία προσέταξε, 3, 14. *passim tabernas strui meritorias.*

Διασκορπίζω. διεσκορπισεν αὐτὰς, *disjecit*, 13, 46.

Διαπαιώ. διεπαιώσατο τὸ παιδά, 3, 42.

Διαπαύειν. διεπαυμένοι ἄλλο ἄλλοι, 3, 1.

Διαχίζω. διεχισμάτα ὄρη, 3, 1. *montes discissi & divisi à se invicem.*

Διασώζω. διεσώσατο ἀρχὴν, 12, 60. *διασώσασαυτὸν γέν ρώνον*, 4, 8. *se solum eripere periculo.*

Διάβημι. ἔλασα τὸ πολιτικῶν διαβήτην, 2, 15. *confiliis scilicet & sententiis.*

Διαλείνομαι. ἐκέλευσεν διατείνεσθαι ἅ ὄπλα, 6, 14. *intentare.* Onomast. Græco-Latinum. *intento, as*, διατείνομαι. Virgil. lib. 1. *Æn. presentemque viris intentant omnia mortem.* ubi Servius. *intendant*, exponit *minantur.* Non itaque Germanicè sonat, *Sie solten zuschlagen/ sed potius, draven als man man gleich drein schlagen wolte.* Interpres. *intendere.* sensu valde ambiguo. *malim. infesta arma intentare.*

Διατελέω. διετέλει ἀγρυπνῶν, 2, 41. *periphrasis imperfecti, quæ simul notat continuam acti-*

onem. Sic διετέλει ἀγρυπνῶν, 6, 12. *διετέλεσε ἀνσθη*, 10, 6. *nuptiarum agroravit.* *διατελέσιν ἄνοσοι*, 3, 18. *ad finem vitæ sunt tales.* διετέλει δρῶν, 3, 4. *διετέλεσε πολλὰς χρόνος σιωπικῶν τῶν*, 4, 25. *διατελῶν γράφων ἐξετέλεσε τὸν* 12, 41. *διετέλεσεν ἀποβλέπων τὴν ἀνθρωπον, ἀλλάτων πρόσωπον*, 12, 58.

Διατίθημι. διέθηκε ἀγῶνα, 2, 41. *instituit.* hinc *διάθεσις σώματος*, 14, 7. *de externa habitudine corporis.*

Διατορδύω. διατορδύθεις ἐκ τῶν γυμνασίων, 14, 7. *exercitiis quasi tornatus.*

Διάτορον τι καὶ γεγωνὸς, 2, 44. *adverbialiter.* *ita, ut longe lateque sonus exaudiat.*

Διατρέπομαι. μηδὲν διατρεπείσα, 13, 1. *non commota.*

Διατρέβω. ἔτυχε διατρέβων ἐν οἰκίᾳ, 9, 21. *notat aliquam temporis moram.* ἐν Ἰωνίᾳ, 13, 8. ἐν Ἀθηναίῳ, 12, 44. *illic degens.*

Διατρέβη. Διατρέβη μῶν i. e. *μυωπία, cana mirium*, 1, 11. *Διατρέβην αὐτῶ ἀντωκοδόμησεν*, 4, 9. h. e. *locum exercitiis philosophicis dicatum.* Ita Gell. l. I. c. 27. *interrogavi in diatriba Taurum &c. adde Pollucem lib. IX. cap. 5.* *Διατρέβην μετ' αὐτῶ φέρων*, 13, 28. *societatem ejus.* Puto tamen aliquid

I N D E X.

- quid ad duram erroneamque Diogenis vitam spectari. Διατριβαί, 10, 16. dialogi, dissertationes philosophicæ. Διατριβαὶ ποικίλαι, παντοδαπαί, 3, 1. oblectamenta locorum, ubi cum voluptate possunt commorari homines. Itaq; in seq. παρ' ἐκάτερα ἔποβαμῆ ἀδιατριβαί εἰσιν. Quæ de certis singularibusque locis ostendunt esse accipienda. Adde quoque 3, 14. ubi fere similia. Sic διατριβαὶ ἐν μαρία, 4, 25. διατριβαὶ συνήθεις, 3, 14.
- Διατριβάω.** διέτριβον διελθῶν, 1, 10. roserunt. vide notas.
- Διάττω.** ὡσπερ ἀστὴρ διάττιστα, instar sideris transvolans, 13, 1. p. 651.
- Διαφέρω.** Διαφέρειν εἰσὶν τῶν ἐκλήων, 10, 15. respectu dignitatis. Sic Διαφέξει πασῶν κτ' ἔττο, 12, 52. Διαφέρων τὸ κάλλος, 2, 4. pro κτ' cum addito. Διαφερόμενοι ὑπὲρ μεσικῆς τῶ, 4, 2. εἰδὲν Διαφέρει τ' Φοινίκων ἐμπορών, 4, 20. Ἐὰν ἐλθῶ ἀγροικίαν, 4, 15. Διαφερόμενοι πρὸς ἀλλήλους, 2, 21. animo à se invicem dissidentes. Minus est, quam ἐρίζειν, licet Noster mox sic variet. Adde. 2, 34. hinc Διαφορὰ πρὸς τινα, 3, 19. 12, 53. prorsus ad hunc modum Galli: *un different avec aucun.* εἰ Διαφέρει τῶ μέλλοντι βασιλεύειν, 3, 32. non interest. Διαφέρει μοι κτ' ἔττων, 12, 25. εἰδὲ ὀλίγον Διαφέρειν τῶν νεκρῶν, 13, 38. nihil distare à mortuo.
- Διαφθείρειν** κείσιν, 2, 6. τὰς ὄψεις, 6, 12. τὴν χάριν ὑπὲρ τ', 3, 47. διέφθειρε τ' Αρχέλαον, 8, 9. paulo ante ἀπέκτεινε. Sic διέφθειρε μητέρα φαρμάκοις, 13, 45. διαφθείρας ὡς ὁμολογίας. 10, 2. διεφθειρέλο χρόνον μάτῳ, 2, 5. διαφθαρεῖται ὁ κόσμος, 8, 11. ἵνα μὴ διαφθαρή τὸ κεκυρωμένον, 13, 24. θυγατέρες διεφθαρέναι ὑπὸ Διονυσίῳ, 9, 8.
- Διαφίημι.** διαφῆκε ἄλλον ἄλλοσε, 14, 30. in alia alicui alia loca dimisi.
- Διαφιλῶ.** διεφοῖτα λόγῳ, 13, 23. 14, 15. publice circumlatus est. Interpret. omisit.
- Διάφορος.** ἡ πελειὰς τ' ὄβεισερῶς διάφορος, 1, 15. diversa est.
- Διαφοροῦται,** ἢ ὄσκεισε τὴν διαφοροῦται, 2, 21. ignorabit differentiam.
- Διαφρονίζω.** διαφρονίται δράμα, 2, 21. fabulas facere.
- Διαφυλάττειν** ὑπόμνησιν, 2, 28. εἰ διεφύλαξεν τ' θεσμόν τ' πρὸς αὐτὸν δύνῃς, 12, 47.
- Διαχρόμαι.** διεχρήσατο αὐτὸν ξίφει, 3, 45. vide Notas.
- Διαψεύδομαι** διεψεύσατο αὐτῶ δώσειν μίαν τ' θυγατέραν, 8, 9. mendacio auferat se unam ex filiabus ei daturam uxorem.
- Διδάσκειν** τι λόγῳ, 3, 16. certis rationibus & argumentis quid alicui persuadere, quomodo & apud Latinos sæpe id verbum usurpatur, Sic ἐδίδαξε παρανομεῖν αὐτὰς, 14, 29.

INDEX.

- 14, 29. ἐδίδασκει Πυθαγόρας ἀνθρώπους, ὅτι γεγνήη), &c. 4, 7. διδάσκει εἰς αἰετὰ, 12, 1.
- Δίδωμι. δέναι τῶν ἄλλων τι, 8, 9. absolute, quod alio loco, δέναι γυναικα, cum addito, 12, 47. δέναι συγνώμῃ τῇ ἡλικίᾳ, 5, 16. τι ἔχειν κτῆμα, 12, 1. periphrattice pro δωρεῶν concedere. δέναι τι εἰς μνήμῃ, 12, 34. 14, 20. τρίβωνα εἰς γναφεῖον, 5, 5. ut Nottri. in die Wasch geben. δίδωσιν ψυχῶν, 3, 1. ἔλεγε, δύο δεδωκέντων θεῶν, 12, 59. vide ἐν ἔδωκε ἔχειν βασιλείαν, 4, 5. dedit habere. ὅσῃ ἔδωσαν ἔτε ἀνοίας συγνώμῃ ἔτε μανίας, 5, 17. ubi malim legere ἀνοία, μανία, ut ante. ἡλικία συγνώμῃ δέναι præced. cap. δίδωμι (id est συχωρεῶ) χρῆσθαι, ὅτι βέλεθε, 13, 37. absolute. vestra potestati me totum permitto. Hoc enim emphasis τῷ χρῆσθαι infert. videatur Ulpianus in 1. Olynthiac. Demosth. p. 4. Cæterum in permittendi significatione τὸ δίδωμι nec sacris literis infrequens est. ut, **וַיִּתֵּן** Genes. 20. ὅσῃ ἔδωκα σοι. quamvis οἱ ὁ reddiderint, ὅσῃ ἀφῆκασε. nec aliter Chaldaeus. at vero Genes. 31. **וַיִּתֵּן**, pressius, ὅσῃ ἔδωκεν αὐτῷ, non illi Deus dedit copiam nocendi.
- Διείργω. ὅσον ὁ κάλαμος διείργει, 1, 3. *distinet.*
- Διείρω. ἀπὸ τῆς ὁπῆς κτῆ τὴν θύραν διείργας τὸ δάκτυλον, 4, 28. *profrensens digitum.*
- Διέξερχομαι. διεξελθεῖν, ὅσα ἀγαθὰ ἐργασαστο, 13, 37. *de commemorante per partes singulas.*
- Διέρπω. διεῖρπεν ἡ βελόνη ἀπὸ σαρκός, 9, 13.
- Διδυτελίζω. διδυτελίζων vilipendens, 14, 49.
- Διήκω. τὸ μῆκος διήκει εἰς τεσσαράκοντα σταδίους, 3, 1. *excurret ad &c. & διήκει εἰς μέγα ὄλοφος, non assurgit aliè tumulus, 13, 16. Interpres non ingens spatium occupans.*
- Διημερεύω. διημέρσον ἐν ταῖς συνήθεσι διατριβαῖς, 3, 14. *diem consumere in consuetis locis & delectationibus.*
- Διέσημι. διέσησεν ἄλλες ἄλλης, 6, 14.
- Διήπολια, 8, 3. festum Atheniensium. de quo vide *Castilionium* in syntagmate de Græcorum festis. Meursium in Græc. Feriata l. II.
- Δικάζω. ἐδικάζεν ἄπαντας, 14, 34. δικαζόμενος πρὸς τινα, 2, 4.
- Δικαιολογέομαι. ἐδικαιολογήσατο παρελθόντα, 10, 1. proferebat causas & jura, ob quæ faceret. *Interp. falsus.*
- Δίκαιος. δικάως ἀποφῆναι τῶν, 13, 23. δίκαιον θαυμάζεσθαι, 2, 27.
- Δικαιῶν τινα θανάτω, 5, 18. *adjudicare. ponitur & absolute, ἐδικαιῶντο, 14, 7. adjudicabantur pœnæ. Interpres mittebant.*

I N D E X.

mittebantur, improb. significat, *capitali punire supplicio*. Helychio δικαιώσασιν εστὶ κολάσασιν. ad quam significationem in Novo etiam Testamento alludere videtur Apost. Rom. 6. Platoni δικαιώματι dicitur, *qui puniuntur est*. Pollux lib. 8. cap. 5. Cicero in Verrem. S. - Sicularum vocem ἐδικαιώθησαν interpretatur, *supplicio affecti & peccati sunt*. justificare hodiernum in ore est Nostratibus, cum quis extra portam Metiam vel Cronenburgensem ducitur. vid. *Etymol.* Magnum in ἐδικαιώθησαν. K.

Δικασαὶ ἱερεῖς παρ' Αἰγυπτίαις, 14, 34. Βασιλικοὶ, 1, 34. supremum, sicut arbitror, iudicum collegium, quod causas difficillimas iudicabat. *ἑριχώριοι*. ibid. qui à rege in provincias mittebantur ad cognoscendas lites, more prætorum apud Romanos.

Δικασήρια Αθηνάων, 5, 15.

Δίκη. δίκῃ κρῖνειν, 7, 19. causam, de qua agitur in iudicio, alibi δίκας δέναι καὶ λαβεῖν, 3, 38. prop. & solenniter. *Interp.* perperam pœnas reddidit. consule notas. & *Herald.* Jus Attic. 2. cap. 11. δίκῃ ἔχειν, 13, 38. accusatum esse. δίκῃ θανάτῃ ἔφθγγε, 13, 42. pœnam effugit. *Interp.* perperam. *capitis ar-*

cessabatur. similiter, 3, 43. ἔτισε ὑπὲρ τῆς. vide τῶν. ἔτισε τῶν ὀνόματι αὐτῆ, 13, 28. Sic δίκαι ἀργίας, 4, 1. κακοξενίας, 4, 1. δίκῃ τῶν ἀμπέλων, 3, 1. adverbialiter. Latini: *in morem*. Sic ἐλαίς δίκῃ, ibidem. πῖτυ δίκῃ, 6, 13.

Διοικέω. δῶκεν τὴν βασιλείαν αὐτῆ, 2, 41 p. 145.

Διώνισια, 2, 13. & 30. festum apud Athen. in quo certabant poëta.

Διόνυχοι Σαίηρες, 1, 30. cognomen prop.

Διπλασίον. ἀνθρώποι διπλασίονες τὸ μέγεθος, 3, 18. duplo majores.

Διπλάσιον. ἔδωκε διπλάσιον, 9, 30.

Δίσκος, 1, 24. λίθος στρογγύλος, *Hesychius*. quanquam & ex alia materia fuerint. ut alibi docebitur, si vitam Deus dederit. reliquæ ejus ludi sunt id, quod Nostris vocant. *die Platten*. Galli, *les palleter*. ut adeo perperam concinnatores *Lexici Gallico-Germanico* Latini nuper *Genevæ* editi, eam vocem *pilam* sint interpretati. discum eleganter describit *Lucianus*, de *Gymnasiis*. *Stаций* lib. VI. & ibi *Lactantius*. *Acron* in *Horat.* Od. 8. lib. 1. *Carm.* *Martialis* XIV. *Epigr.* 164. *Cicero* de *Oratore*. *Ovidius* l. X. *Metam.* fab. 6. *Eustath.* in *Iliad.* p. 260.

διφθῆ

I N D E X.

Διφθέρα σταδία, 9, 3. pelles, quibus in campo milites formabant tentoria, vel qui alias iter faciebant. Vide Exod. 36. v. 19. Lips. 5. de Mil. Rom. dial. 5. *Interpres Stadias di-phiera. vel pelles.*

Διυπνίζω. ἐπεὶ δὲ διυπνίσθη, 12, 1. cum sua sponte evigilasset.

Διφυής, 9, 16. ex homine in equum desinens, ut Centaurus ἑπομομυγής.

Δίφρο χρυσᾶς, 9, 3. ἐπλαδίας, 4, 22.

Δίψος, τὸ ἠέσαντο τὸ δίψος, 1, 4. eadem locutio extat in Hist. Anim. 14, 16.

Διψάω. ἐδίψησαν, 12, 40. malim ibi ἐδίψησεν. nam de Xerxe sermonem esse tantum, patet ex sequenti, ἀπώλετο τῆ διψῆ. ἐδίψα ἀγορεύειν κακῶς, 3, 7. ἀέκων αὐτῆ, 10, 16. καὶ ἀλδσαυ μοναρχίαν, 14, 22. πίνειν ἀκρατῶς, 2, 41. de iis, qui quid vehementer cupiunt.

Δοιδυξ. δοιδυκας ἐργαζόμενος, 12, 43.

Δοκίω. δοκεῖ ἀτιμῶ τῷ μὴ δωροφορῆσαι, 1, 32. ita habetur. Sic οἱ τ' ἄλλων δοκῶντες ἀφείρειν, 10, 15. ἐδόξεν ἀμαρτεῖν, ἀ ἐδόξεν, 3, 47. brevitatis, qua Noster gaudet. Sensus est: in omnibus, quæ tantum visus est facere, visus est peccare. ἐμοὶ δοκεῖν, 1, 17. 14, 4. alias, καθ' ἐμὴ γνώμην. formula modestiæ, εἴ σοι δοκῶ, 1, 30.

formula modeste cupientis petitionem obtinere. ὡς μὴ δοκοῖν, 1, 25. ne videretur. ὡς ἂν μὴ δοκοῖν, 9, 32. ne possint videri. ὡς ἂν μὴ με τις δοκοῖν, χαρίζεσθ' ἐμαυτῷ, 14, 45. quod Faber immeritò corrigendum putat. Sic Noster Hist. Anim. lib. 6. cap. 51. ὡς ἂν μὴ δοκοῖν ἀμαρτῶς ἔχην αὐτῆ. (μύθος) ne ejus (fabulæ) videar ignarus. σοφὸς κ' ἂν κ' εἶεν δοκῶν, 14, 1. Ἔ erat ἔ videbaratur. δόξαν ἀδελφῆον, 4, 10. quod videri queat.

Δοκιμαζω. σὺν ἐδοκιμαζον τὸ ἀπενέγκασθ' γραφῶν, 2, 13. non probabant.

Δοκιμάζεσθ' ἐκ τινῶ, 11, 12. Δόκιμος. δοκιμαζέτης πειτῶν διερχομένην ἑαυτῆ ἔχειν, 14, 49.

Δόξα τ' νόσε, 13, 12. opinio. πρὸ τῶν δόξαν, 13, 24. δόξά τις ἀθάνατον, 3, 25. fama quemadmodum & apud Justin. opinionis vocabulum videmus usurpatum. Sic δόξα. μὴ πάντι ἀπειθεῖς ὄρα, μήτε ἀέκεις, 1, 23. sentent. δόξα μεγάλη ἐπὶ σοφία καὶ ἀνδρεία, 8, 16. Ρόδιον, 1, 28. ἦκεν εἰς Δελφῶς, 6, 9. δόξαν ἐξέλιεγκεν εἰς τὴς Ἐλλῆνας, 10, 13 λαθεῖν ὑπὲρ τινῶ, 4, 20. opinari. δόπισέδει, 1, 21. hanc præbere vel efficere, ut aliquis putet, ubi in notis existimaram legendum esse ἀποτελεῖν. Sed quando Nostri καινοπέπειαν

I N D E X.

- mecum reputo, retinere malo, τὸ ἀποσέλλειν, quamvis Græci communiter habeant, ἀποτελεῖν δοξάν. Hanc sententiam magis magisque mihi probabilem reddit ipse Auctor lib. 1. H. A. iterum dicens, δοξάν τινα ἀποσέλλει.*
- Δοραή** τῆ τεθηραμμένων, 13, 1.
- Δόρυ βασιάζειν**, 2, 9.
- Δορυφόρος**, 2, 4. 12, 47. Φύλαξ τῶν τυράννων ait Hesychius.
- Δυλεία γλώττης**, 14, 22. ἔνδοξος, ἡ βασιλεία, 2, 20. sent. σαφής, ὠμολογημένη, 12, 1.
- Ἐξάλ** ἢ τῆ πίνειν, 2, 41. eleganter de eo, qui se ita vitio alicui commisit, ut non amplius sit suæ potestatis. Simili loquendi modo ait: **δέλω** τῶν πλατύνω, 2, 14. ἰδὲ δῶσαντο αὐτὸς Μακεδόνες, 13, 11. **Ἐξάλ** τῆ πλήθους, 9, 19. demagogi descriptio. **δέλης** εἶναι, 12, 43. scil. ἦν *ex serva natum esse.*
- Δράκων μικρός**, 13, 46.
- Δράμα** καὶ Κλέωνα, 2, 13. quod cum perstringit. in notis dixi, legendum fortasse καὶ Κλέωνος, *contra Cleonem.* nisi quis τὸ καὶ acceperit loco pro ut sit drama pro Cleone vel quod quadrat in Cleonem. Μακεδονικόν, 8, 9. facinus Macedonicum. Gl. **δράμα** ἐπι ἀποπήματι. *Facinus, δραματουργός, Facinosus.*
- Δράω.** ἔκδικα, παρενόμα, 6, 1. ἀπεκτίσας τι καὶ μεμύωσας, 5, 17.
- πάθος ὀμηρικόν.** ἀλλὰ βιαιότερον, θερμότερον ἐκείνης, 7, 8. εἰδέν ἐδράσας κακὸν Σόλωνα, 8, 16. **δράσασθαι** κακῶς τι τὸς, 2, 16. **δράσασθαι** καλῶς τι, 4, 5.
- Δραιῦς**, εἶνα, ὑ. Δραιμύτατα ἀλγεῖν, 12, 1. *acerrimo corripi dolore.*
- Δρομικός.** δρομικότερα νεότητι, 10, 3. *puilli cuius nunciissimi.*
- Δρυμῶν συνηρεφής**, 13, 1.
- Δύναμις.** ἀρχή ἐπὶ μέγα δυνάμεως ὠρελθεσσα, 1, 19. καὶ δύναμιν ἕκαστος, 1, 31. hoc est, pro privatis cujusque opibus, prorsus sicut Nostri: *nach eisen Vermögen.* δύναμις, absolute. 8, 16. pro φυλακῇ ὡς τὸ σῶμα. usurpatur & pro exercitu. ut ἦγε τὴν δύναμιν ἐπὶ Θήβας, 12, 57. δύναμις φρασιτικῆ, 3, 1. facultas. πεζῆ, ναυλικῆ, 8, 7. 12, 10. πεζῶν, 6, 12. πολιτικῆ, 2, 28.
- Δύναμαι.** δύναμις καὶ μέγιστα ἐν τοῖς Εὐχθισιν, 12, 10. de viribus imperii præsertim militaribus. εἰδέν, σκάμματα καὶ λοιδορία, 5, 8. δύναμις δύο μινῶς Ἀττικῆς, 1, 22. tantum valet. *τένομα* εἰς τὴν Ἑλλάδα, δύναμις ἰππομυγῆς, 9, 16. significat tantundem.
- Δύνω.** δύνανται ἡλίς, 4, 1. *occidente sole.* Polyb. lib. 9. p. 771. etiam habet. δύνανται ἡλίς. v. Paus. in Corinth. καὶ ἡλιον δύναντα. & quem primò nominare debueram, *Homerus Iliad. 2. μὴ πρὶν ἐπὶ ἡέλιον θδῶναι.* vid. & *Appian. de bell. Hispan.*

I N D E X.

- Hispan. p. 265. &c. quæ utique faciunt τὸ δύναναι.
- Δυσάρες⊕ πρὸς τὰ πρᾶτ' ὁρμημα κ' λεγόμενα, 13, 26.
- Δυσείμων. Διογνήης Δυσείμων, 3, 29. *minus bene vestitus.*
- Δυσέκνιπ'⊕. Φίλιτρον δυσέκνιπ'ον, 12, 1. *non facile eluendus apon.*
- Δύσερις πρὸς τ', 2, 21. εἴ τις εἴη δύσερις, 3, 23.
- Δυσμή, 2, 34. simplex pro βίε δυσμή, ut habet Hesych. i. e. τὸ τέλ'⊕ τῆς ζωῆς. vide Suidam in δυσμη βίε. Aristoteles de Poët. cap. 21. ὁμοίως ἔχει ἑσπέρα πρὸς ἡμέραν κ' γῆρας πρὸς βίον. ἐρεῖ τοίνυν τὴν ἑσπέραν γῆρας ἡμέρας, κ' τὸ γῆρας ἑσπέραν βίε, ἢ ὡσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίε. ut se habet vespera ad diem, ita se habet senectus ad vitam. dicet igitur vesperam, diei senectutem, & senectutem vesperam vitæ, vel ut Empedocles, occasum vitæ.
- Δύσπνοια. ἡ δύσπνοια ἐπιχειρα⊕ τῷ πρὸς τὰς σάρκας ὄγκω, 9, 13. *difficultas respirationis nimia obesitatis crassique corporis præmium ⊕ quasi auctarium est.*
- Δάμαλα junguntur οἰκίαις, 3, 14.
- Δῶρον βασιλικόν, 1, 33. ἐκκαυσικόν, 11, 12. πολυτελές, 1, 22. ἡ νίκη, δῶρον ταύτης τ' ἡμέρας, 2, 25. δῶρον ἐκ φιλίας, 8, 12. δῶρον λαμβάνειν ἐξ αὐτῆ, 1, 32.
- Δωρέομαι. ἐδωρήσομαι αὐτὰ πρὸς πάντας, 4, 27.
- Δωροφορεῖν βασιλεία, 1, 32.
- ## E.
- Εαρτῶν καλῶν, 13, 4. pro juvenutis ἀκμῆ, quemadmodum ἡ παρακμῆ dicitur μετώπων τῶν καλῶν. *fortissimum aetivum.*
- Ἐαυτῆ. κράτις αἰαυτῆ, 1, 32. pro ἑμαυτῆ. Sic Philostrat. l. 3. de V. A. p. 127. πλείω διήειν ἂν τῆ ἀνδρῶς, εἰ μὴ εἰς ἔπαινον ἄκων ἑαυτῆ καθίστασθ.
- Ἐγγραῖω, ἐνέγραψε τοῖς Ολυμπίοις Αλέξανδρον, 5, 12. ἐγγραψας εἰς ἐπιστολῶν ἕκαστα τ' λεχθέντων, 12, 1.
- Ἐγυῖάω. ἐγυσησάμεν⊕ τὴν θυγατέρα τῆ &c. 6, 4.
- Ἐγείρω. ἠγείρωτο ἐκ τῆ ὑπνῶ, 9, 13. unde Ἐγερτήριος. μέλ'⊕ ἐγερτήριον εἰς μάχην, 2, 44. *classicum.*
- Ἐγκαλλωπίζομαι. ἐγκαλλωπιζόμεν⊕ ἡμῖν, 9, 35. se ostentans. *Interp. longius discedit.*
- Ἐγκαλυπτομένη εἰς αἰδῆς, 12, 47. *Interp. occultabat se. melius, capite velato sequebatur. Sic enim solebant lugentes aut pudore suffusi apud veteres.*
- Ἐγκαρτερεῖν ταῖς βασάνοις θειῶς, 2, 8. 7, 18. Paulus I. C. lib. 5. *Sententiarum eleganter τὸ ἐγκαρτερεῖν βασάνοις interpretatur, in tormenta animum corporisque*

I N D E X.

- rusque durare. vide* *Κτ. de Quaestione. συνέκωρτέρει κῆ ἔκωρτε τη τιμῇ, 12, 51.*
- Εγκειμαι.** συνέκειλο, 10, 16. absol.
- Εγκληρώ.** Φωνῇ ἐγκεκληρωμένη αὐτῷ, 8, 1.
- Εγκολάπτω.** ἐπιγράφω μάλιστα κατ' αὐτῶν συνέκόλαπτον, 8, 4.
- Εγκρατεῖς ἐχθρόντο τῷ φωνῆς, 14, 30.** de avibus, quæ vocem humanam addidicerunt.
- Εγκυκλον,** genus vestimenti muliebris, 7, 9. φησὶ Παισανίας, ὅτι ἐγκυκλον περιπόρφερον ἰμάτιον κῆ χιτῶν γυναικείος, ὃν ἐνδύσθην ἐνδύον γυναικες, εἶτα τὸ ἐνδυμα. Eusth. Il. 5.
- Εγκώμιον μύλης, 7, 4.** ἐγκώμια τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, 2, 39. proprie sunt laudationes quibus viventium adhuc res præclare gestæ celebrantur. est enim ἐγκώμιον τῷ ἔργων ut ait Aristot. lib. I. Rhetor. Theop. Sophista: ἐγκώμιόν ἐστι λόγος ἐμφανίζων μέγεθος τῶν κατ' ἀρετὴν πράξεων. τέταρτ' ἢ μὲν εἰς τὰς ζῶντας, ἰδίως καὶ ἐγκώμιον καλεῖται.
- Εγκριζειν.** ἐνεκρίειζον ξένοις τῷ κοινῷ, 14, 5. Sie haben es in ihre Hande gegeben. notat potestatem.
- Εγκριδιον,** pro ficarij instrumento, 2, 4.
- Εἰνα γάμαν, 13, 1.** τὰ πρὸς τὸ ἀνδρὸς διδόμενα δῶρα, Pollux lib. III. cap. 3. adde & Hesychium.
- Εθίζω.** τὰ εἰθισμένα ἐκ τῶ πότεθρῶν, 3, 23. quæ a computatione fieri solent, peragere, dormire scilicet & ebrietatem sopore discutere &c. ὑπὲρ ὧν εἴθισοσιν ἀδύζειν, 2, 10. de quibus differere consueverat.
- Εθος Αττικόν, 8, 3.** πατρῷον, 7, 19.
- Εἴ τι χρὴ πισδέειν, 12, 64.** formula dubitantis de rei gestæ veritate. οἱ ἢ ἐξεπλόγησαν, εἴ τ' ἀνδρα ἔχουτες, ἠγνόησαν, 4, 9. quod cum haberent, ignorant, vel, etsi haberent. εἰ δέ τι κῆ ἐγὼ κῆ θῶν ἐπαίω, 2, 21. εἴ τῷ ἐπιμελές, 6, 2. si alicui cura est. εἴ τι μὴ λυπεῖ, 13, 1. ni grave est. εἰ βάλει, 10, 16. Attice pro βάλει si libet.
- τὸ Εἶδος, 3, 42. 12, 1.** pro externo corporis habitu & figura. εἶδος ἀνδρῶν, 2, 33. αὐτῶν, 14, 7. βοῶν, 2, 33. τῷ εἶδος φοβερὸν, 12, 14. τὰ εἶδη ψυδισαῖα, κίβδηλα, ἀλλότεια, 12, 2. 14, 37. de male & inconvenienter pictis imaginibus.
- Εἶδω. ἰδεῖν τι ἀργῶς, 2, 28. 12, 58.** τὸ θεῖατρον ἰδεῖν ἐπισρεφόρμῳν εἰς ἐμέ, 13, 43. notat admirationem & fiduciam erga aliquem. ἰδεῖν κάλλιστος, 1, 30. πρῶτος κῆ ἐπικησῆς, 13, 2. μέγας τὸ σῶμα, 12, 22. σεμνὸς ἰδεῖν τὸ πλάτος, 2, 10. ob latos humeros venerabilis. de Platone, cum allusione ad ipsum nomen. ἰδῶν ἀγαλεγομῳν. ibid. audiens differentem. sensus pro sensu.
- Εἶδω. σὺν ἡδαι θεῶς, 2, 13.** σὺν οἰδεναι ἀχρῶντι ὁ ἔρας, 3, 12. notat singularem innocentiam. Quemadmodum

INDEX.

admodum & Nostri eam formulam usurpare solent. ἦδει αὐτῷ χάριν πολλῶν, 7, 17. ut Nostri. ich weiß ihm Dank. εἰδέναι τέχνῳ, 6, 6. hoc est, ἐπίστασθαι. εἰδέναι ἔπειθε, 2, 13. *Interpres.* in falsam opinionem inducere, quod ex verbis illis non elicias. malim itaque, ἔ se scire persuasit, voluit enim Socrates suis auditoribus fidem facere, se loqui de rebus sibi probe perspectis & exploratis, ut quidem ejus delatores jactitabant. σὺ οἶδέ τι αἰσχρὸν, 3, 12. de valde innocenti. Sicut Nostri: Er weiß nichts davon. ἔγωγε σὺ οἶδα τέτο, 5, 14. formula ἀπορηλική. κὶ ὑπὲρ ἑδῶ τέτων αὐτὸς οἶδεν, 2, 13. similis formula. Εἰδῶλον χρυσοῦν, 12, 1. de simula- cro alicujus numinis. Sic εἰδῶλον ἐν Τροίᾳ, 12, 64. εἰδῶλον ὁμοίον Ἀλεξάνδρῳ, 12, 64. Εἰκάζειν ζῶα, 10, 10. de pictori- bus. εἰκασαν Ἀναπὸν ἀνδρῶν, 2, 33. de statuariis. εἰκαζέει αὐ- τὸν ἄρουσι, 9, 18. comparavit. εἰκασμῶν ὅτι μάλιστα ἵπποις, 9, 32. equas quam maxime exprimentes. Εἰκῆ κὶ ὡς ἔτυχε, 4, 12. 4, 22. 7, 19. 12, 1. temere ἔ pro re natā, *persuasive*, sine causa, studio, cura. vide Glossas Veterum. Εἶκω. εἶξα πατέρω ἢ ἕτερον, 2, 28. cedere. εἰκεν ὀρμῶντι εἰς πλὴν μάχῳ, 2, 44. εἰκῶς φωνῶντι, *ibid.* refertur ad pictu-

ram vivam & eadem spirantē persimilem. Εἰκῶν, 2, 3. quod ad similitudinē alicujus expressum est. εἰκῶν Γέλων, 6, 11. χαλκῆ, 8, 16. Εἰκὸς εἶναι ἐν τῷ τριῶντι συμβεβηῆς, 1, 24. *Interpres.* verisimile est. ὡσπερ εἰκὸς, 2, 27. judiciose, de re probabili. Gl. Cyrilli, εἰκὸς, credibile, verisimile. εἰκό- τεα, credibilia εἰκὸς γίνεσθαι πολλὰ κὶ ὡστὶ τὸ εἰκὸς, verisimile est multa etiam prater verisimile accidere. Aristoteles de Poët. c. 18. Εἶμα. ἐπὶ πορφύρῳ βαδίζων εἰ- μάτων, 9, 3. *Interp.* purpureis vestibus induebatur. malim super purpurea veste obambulans. Εἶμι. ἢ παρῶ ἦδα, 3, 44. Aeolice pro ἦς, eras. εἶσι, abso- lutè &c. εἶσι ἦ, κὶ οἱ λαμβάνον- τες, 12, 23. Sunt, qui. εἶσι αἶ, τι πολυπειρίας, 4, 19. αἶοι- κῶ, ἰουσιμῶν, πλάνης, 3, 29. ἀχάριστος ὡς τὰς, 4, 5. σύμ- ψηφῶ, 4, 5. ἀδειπνῶ ὑπὸ ἀνίας, 12, 1. πολὺς λαλῶν πα- ρὰ πότον, 12, 13. σὺν εἶναι ἐξέστια γελῶν, 3, 35. κατέχειν δλωαλόν εἶναι, 1, 2. καλὸν Ἀλεξάνδρῳ τὸ, 3, 23. εἶναι ἐτῶν ὀγδοηκοντῶ, 3, 19. τῶν ἀγαθῶν, 12, 9. elliptica lo- cutio, in qua εἶς subintelligi- tur. Ita εἶσι φιλοκάλης, 3, 24. λιμῶ, 14, 11. scilicet ἰδίων. εἶσι πιττῆς ἀφανῆς, 12, 43. scilicet ἦος, ἢ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, 12, 9. ex eorum numero. βελομῶν αὐτῶ, placet, εἶ σοι βελομῶ

I N D E X.

ἔστιν, 12, 1. formula modestiæ.
man es euch gefâllt/beliebet.
Sic τὸτο ᾧ φιλατῷ ἰδὸν παρ' αὐτοῖς, 5, 14. ἔστιν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ, 2, 10. ἐν γεωργίᾳ, 1, 32. notat studium. ἐν μάσταις, 9, 4. ita Galli, *il est continuel à l'estude.* ἐπεὶ ἐν τέτοις ᾧ, 4, 8. als er damit umgieng. ἔστιν ἐπὶ εὐσμοαῖς, 2, 34. ἐστὶ σὺν αὐτῷ φιλοσοφῶν, 3, 17. ὅσα ἔστι σοὶ ζῆν, 13, 34. non potes. Quasi diceret, ego quidem vellem, sed non permittit metus ille, cujus tu ipse auctor es per factum tuū. *verbum licet*, quo *Interp.* utitur, minus aptum, quia magis respicit Dionysium, qui tamen culpam hanc dimovere à se volebat. S. Interpretis *licet* non adeo ineptum est. ἐστὶ enim sæpe sumitur pro ἔξεισι. nec simpliciter ad Dionysium respicit, sed potius ad animū ejus meticulosum, per quem non licet Tyranno aliter agere. *θεῶσται* τὸ πρόσωπον αὐτῶ ὁμοιον, &c. elliptica locutio, de qua vid. Voss. de arte Grammat. Nostri κῆ ῥητὸν, *er war anzusehen/als.* ἐστὶ γυμνάσιας ἀφ' ἀφοροῖς, 7, 4. νοεῖν ἐκ τέτρ, 2, 24. πᾶς ᾧν 3, 32. 6, 3. 12, 1. γέρον, 7, 13. quod genus in usu, cum quid significantius efferimus. nonnunquam per ellipsin omititur. ὁ μὲν ἰδεδίει, τὸ μειράκιον, 2, 1. τὸ μὲν ἔδεν μέγα, 13, 46. Sic ἐτὶ ἔμπνευς, 12, 3. Φιάλα ἀργυραῖ, ἀλάντω, 1, 22. scil. ἔσαμ. κόσμος ὅσ' ᾧ χρευ-

σίς, 3, 13. **Sie haltens davor**
gebrauchen es so. μαθητῆς ἰδὸν
 ὄντι, 8, 2. opponitur ei, quod
 vulgo tantum, & sine ratione
 dicitur. τὸ ὄντως Ἀλεξάνδρος σῶμα
 12, 64. p. 643. Hæc Schefferus
 quibus adde. ἔστιν ὅτε, 4, 11.
 quod alias scribitur ἔσθ' ὅτε,
 quod in Glossis redditur, *ali-*
quando, interdum, nonnunquam
ἔσ' ἂν, 3, 17. 9, 13. 12, 1. 13, 31.
 14, 10. *donec.* ἤσω αὐτῷ δ' ἴσθ
 παιδες, 6, 10. Nota constru-
 ctionem pluralis cum duali,
 quam Vir doctus in dubium
 revocare videtur, notis in No-
 strum, 6, 10.

Εἶμι. ἰέναι ἀφ' ἀσπεδῶς, 12, 31.
in honore ἔσ' ἀστῆμιο esse. εἰς ἀ-
 μιλλαν ἰῶσα ἀνδράσι, 2, 41. cum
 viris certans. (in prior. ed. hæc
 sub *ἱεμι* legebantur. L.)

Εἰπέιν, 12, 9. paulo minus est,
 quam *φημί*. Etiam ad oratores
 ac eloquentes, & proprie qui-
 dem, pertinet, 4, 19. εἰπέιν τὸ
 τεχνικόν, 2, 2. differere. τὸς συν-
 εγνωκότας, 2, 4. prodere. μακροῦ
 χείρειν ἰατρῶς, 12, 1. prover-
 bialiter, pro omittere ipsorum
 operā. Nostri: *er hat ihn gute*
ἔραcht gesagt. aliter εἶπες αὐ-
 τὸν ἐν θεοσίαν, 2, 44. elegant.
φασὶ εἰπέιν ὑπὲρ Νικοδόρου, 2,
 23. εἰπέιν κάκιστα ἑαυτὸν, 10,
 13. *sibi ipse malè dicere.*

Εἶργω. εἶργε τῷ ὀγώνιας, 9, 5. à cer-
 tamine excludere. notas vide sis.
 ὁ νόμος εἶργων τῷ θεῶς τοῖς γυ-
 ναῖκας, 10, 1. *quæ submovet*
mulieres spectaculo.

Εἰρή-

I N D E X.

Εἰρήνη pro bono Principe. 14, 11.
Εἰρηνικός βίβλ., 14, 37.
Εἰρηνικὸν ἄρμα κῆ πρᾶσον εἶναι, 12, 2.
Εἰς Πελοπόννησον ἐνέβαλε, 11, 9.
 in. Sic **εἰς** δεσπομωτήρον, 12, 1.
μύλλω τ̄ οικέτω, 4, 8. τ̄ δῆ-
 ρον, 2, 1. ὀφθαλμὸς αὐτῆς ἐλ-
 θῶν, 1, 21. **unter das Gesicht.**
μέγα δρέκει ὁ λόφ., 13, 16.
 in ingens spacium. **παρελθῶν**
εἰς τῆς Αθωνάϊας, 2, 16. *Interp.*
 non expressit. **μέγας τῆς Μα-**
κεδόνας, 12, 1. *inter.* **εἰς** Ἀρχε-
λάς, 2, 21. scilic. οἶκον. simili
 ellipsi Nostrum iib. 1, 24. **εἰς**
Καύκων scripsisse puto, non
εἰς Καύκωνας, ut hodie legi-
 tur. **εἰς βασιλέα ἦκεν ἡ δόξα**,
 12, 1. ad ipsum. Sic **εἰς**
Εκλίας ἐξήνεγκεν, 10, 13. simi-
 liter *Justinus*, 12, 2. in Persis.
εἰς αὐτὸν, 11, 4. pro Ἀφ̄, notat
 causam. Sed mallet, **εἰς αὐ-**
 τὸ, ut ἐκμωδῶντο **εἰς** λεπτότη-
 τᾶ, 10, 6. Sic **εἰς** τὸ ἄχαι σκω-
 πόμορ., 14, 9. **εἰς** παλαιστῶ
 ἐνέδει δπὸ τῆς χεῖλης, 13, 3. ad
 tantum spacium. **ohngesehe**
so viel. **εἰς** δέκα μυριάδας, 6,
 12. **εἰς** σατῆρας πεντήκοντα, 12,
 12. **bis auff.** utimur hac lo-
 cutione, quando summam a-
 liquam cum admiratione ejus
 magnitudinis exprimimus.
 quanquam hoc in loco sit i-
 ronicum: Male interpreti o-
 mittitur. **εἰς** δέον, 3, 8. pro ad-
 verbio. **εἰς** ἰσοῦτον λογισκῶ, ὡσε,
 1, 6. **σεῖνως.** **εἰς** τὸ κρεῖττον, 4, 4.

auff das beste. ἔρχατον, 4, 18.
ὧ ἐχάλα πένης, 2, 7. ὑπερβο-
 λῶ, 4, 20. **χεῖρον γράφειν**, 4, 4.
εἰς τρεῖς ἐξέβησε, 9, 41. **bis auf**
das dritte mal. *emphasin*
hujus particulæ interpretatio
latina non exprimit. **καθ᾽ ἑαυ-**
εἰς πολιορκίαν, 4, 8. ad obsi-
 dionem usque, ut jam nihil
 restaret amplius. *Interp.* hic
 nihil agit. Sic puto intelligi
 debere & istud. ὑποτυφόμενος
εἰς τὸ Ἐμδιζεν ἔρωτα, 9, 41.
εἰς Πλάτωνα γράψας, 11, 10.
 contra ipsum. Sic **παραινόμεν**
εἰς τὸ πρόσαγμα, 14, 29. **εἰς**
φιλοσοφίαν ἐξαμμορεῖν, 3, 36.
 aliter: **ἀρμονία** **εἰς** Ἀπόλλωνα,
 13, 21. quæ fit in ipsius hono-
 rem **εἰς** ἔρχατον γῆρας, 13, 44.
 pro ἑως. Sic **εἰς** τὸ ἀναβλύει δε-
 σπότη, **παρέστηκεν ὁ ἴππ.**,
 12, 38. consistit donec iterum
 ascendat. *Interp.* Græco non
 respondet. *Hactenus Cl.*
Scheffer: **εἰς** Λαμίας φοιτῶν,
 12, 17. *venitare ad Lamiam*
domum. **εἰς** δέον, 2, 37. *commo-*
de. opportunè, ritè. v. *Suidam*
 in **εἰς** δέον. **εἰς** ξένω ἀφικόμορ.,
 14, 14. *in peregrinam regio-*
nem delatus. **εἰς** μνήμω ἐαυ-
 τῶ ἀγειν, 14, 23. *in memoriam*
sibi revocare. **εἰς** τῶν Ἐκλάδα
 δύναι, 9, 16. Atticè pro ἐν
 Ἐκλάδ, *in Græcia valet.* **εἰς**
 Ἐκβάτανα ἀπέθανε, 7, 8. pro
 ἐν E. **εἰς** τὸ σαθρόν, 9, 31. pro
 ἐν σαθρῶ. *Auctor argumenti*
quod præscribitur orationi

I N D E X.

Lycurgi contra Leocratem contrarium Atticismum ter ex ordine usurpavit. Λεωκράτης &c. ἀφικόμενον ἐν Ρόδῳ κὶ πάλιν ἐν Μεγάροις, ἦλθεν ἐν Αθήναις. & Polyb. lib. 2. εἰς Θεσσαλίαν ἔτ' ὦν pro ἐν Θεσσαλία. Ita Atticis εἰς in ἐν, & vice versa ἐν in εἰς mutatum pro sua decantata καινοφιλίᾳ placuit. ita εἰς Πέρσας, 1, 31. quod Justinus redderet in Persis, excidit εἰς, 1, 33. in, ἐλαύνοντι Περσίδα pro εἰς Π. vel κτ' Π. idem vitium occurrit apud *Cyrillum contra Julian.* lib. IV. p. 149. μεμοροποιήκε ποτε τῷ ἔρημον &c. ὁ Ἰσραήλ, quod emendatius extat lib. V. p. 163. κτ' τ. ε. εἰς τὴν ὑπεραίαν, τὴν παρεῖσαν, 2, 18. εἰς ἐπαινομήδης, 2, 2 pro ἐν ἐπαινομήδης, inter laudantes.

Εἰσάγω. εἰσῆγον κυβερνήτας εἰς ναυόν, 9, 40.

Εἰσβάλλω εἰσβάλλοντες πολέμοιοι, 2, 44. Die einfallen.

Εἰσβολὴ τῶν. &c. 14, 27. fit ex improvise & cum impetu

Εἰσειμι. εἰσιῖσιν εἰς λιμένα, 4, 25. de nautis. εἰσῆει τὴν Ἀσπασίαν μνήμη τῶν, 12, 1. εἰσιέναι πρὸς τινα μὴ ἐρδυνάμενον, 4, 18. in excussum admitti.

Εἰσελάτω εἰσῆλαυεν εἰς τὰς Αθήνας, 12, 58. curtu investus est. Interpres fallit. vide *Fabrum Ag. II. cap. 10.*

Εἰσέρπω. εἰσέρπωσι μύρμηκες εἰς τὸ σῶμα, 12, 45.

Εἰσηγητής. εἰσηγητῶν ἀτόπων ἡδαιῶν, 9, 12. novarum volutarum auctores

Εἰσηγήμα. εἰσηγησάμενον τὸ δεῖν ἐξορακίξειας, 13, 24. repetitur adhuc semel ibi, sed Interp. omisit. ἐψκφίσαιτο τέτο, εἰσηγησάμενος &, 2, 9. Interp. praecunte dictanteque, mallem, auctore eo. Sic enim Latini.

Εἰσκομίζειν τὰς ἀγγελίας, 1, 21.

Εἰσπνῆν, 3, 12. propria Lac. vox. v. Etym. M. in εἰσπνήλης.

Εἰσπραξις. εἰς εἰσπραξίας τῶν δικῶν, 12, 53. Interp. ab exactione jurisdictionum. minus bene ab exactione pecuniae vel mulctae, debuisset vertere.

Εἰσφέρω. εἰσεφέραιτο φιλονεικίαν πολλῶν, ἀγειν τὸ ἀγώγιμον, 12, 64.

Εἰσφορᾷ χρημάτων, 2, 10.

Εἰσχέω. καρεῖν τὸν εἰσχεόμενον οἶνον, 2, 41.

Εἶτα. relativa posterioris membri. ponitur aliquando sola, omissa relatione prioris. ut, εἶδει ἀργύρεον καθαβαλεῖν, εἶτα θεάσατο, 4, 12. εἶτα ἔτω, 1. 4. & 16. tum demum. εἶτα πλμήσας; 1, 34. interrogandi formula, habens vim affirmandi & inferendi aliquid. ergone ausus fueris? εἶτα σὺ ἐστὶ σωφροσύνη μεγάλη; 7, 9. εἶτα τίς σὺν οἶδε; 4, 8. εἶτα σὺν ᾧ, 4, 10. εἶτα ἔ σὺ

λέγεις;

INDEX.

λέγεις; 12, 13. Aristoph. in Pluto. εἴτ' ἐσίγας πλετοῦ ὦν; ubi Scholia: εἰάθ' κ' ἄρ' ἐν τοῖς τ' βαρυτένι τ' χήμασι ἐν ἀρχαῖς ποικίλεις τιθέναι τὸ, εἶτα. *Solemnius in figuris, quia gravitatem prae se ferunt, saepe in principio ponere illud εἶτα.*

Ex vel ἐξ. causam notat. ἐκ τ' βοῆς διατρεφάσθη, 1, 13. ἐκ τ' ἐπιμελείας ταύτης, 1, 33. ἐκ τῶν ἐθασμάζοντο, id est, ἀπὸ ταύτων. 3, 8. πολέμιός τινι ἐκ τ' συμβεβλήης, 1, 24. ἐκ τ' θηρίων προφῆς, 1, 31. μανεις ἐξ Ἀρεῖ, 2, 44. 3, 9. ἐξ Ἐρωῖ, 3, 9. ἐκ τῆς πότῃ, ἐκ ἀφ' ὧν, 3, 23. οὐταίμ. ὃ ἐκ Κερκυραίων, 2, 21. ἐξ ἀμπέλων γίνεσθαι οἶνον, 13, 6. λόγῳ ἐξ αὐτῆς, 12, 1. pro αὐτῆς. ἢ ἐκ τῆς νόμου δρᾶν, 1, 21. γυμνασίου ἐκ νύμφης, 10, 18. ἐκ τῶν θεῶν ταῦτα δεδωκέναι τοῖς, &c. h. c. ὡς τῶν θεῶν, 12, 59. Sic δῶρα ἐκ βασιλέως διδόμενα, 1, 22. ἐλευθερία ἐκ φύσεως, 14, 22. adde 2, 19. ἐπιχειρία ἐκ μεσῶν, 12, 50. ἐπιβεβλή ἐξ αὐτῆς, 10, 2. κρημνισία ἐκ πολλῶν, 3, 7. κρημνισία ἐκ τῆς πατρὸς, 5, 9. à patre, puta per testamentum & hæreditatem. ἐξ αἰῶν, 6, 13 12, 64. ἀρχῆς, 3, 4. τύχης, 2, 13. pro adverbio. aliter: ἢ μεβύωτασις ἄνω καὶ κάτω ἐκ τ' τύχης, 2, 29. αὐτῆ, 8, 12. inde, per eam rem. *Interp.* omittit. ἐξ ἐκείνῃ, 3, 21. Sic ἐκ τέτῃ,

2, 18. 10, 18. scil. καμῆ. Latini dicerent ex eo tempore, exinde. ἐκ τῶν ἐναυτίων, 2, 13. 14, 49. Latini similiter, ex adverso. ἐξ ἐλάσσον, 8, 11. propius. *Interpres* aliter. ἐκ παντὸς τρόπου, 3, 7. omni modo. διπλάσιον, ἐξ ὧν ἔρριψε, 9, 29. pro ἃ ἔρριψε. ἢ ἐκ κελῶν, 3, 12. *actiones formosorum apud Lacones, quas Noster ait abhorreere à vulgata & communi superbia & deliciis amatorum erga amantes.* ταῦς ἐξ ἐαυτῶν ἀρχυσι, 1, 1. *suis retibus.* ἢ ἐξ Ἀθηναίων φιλοτησία, 1, 16. *ab Atheniensibus datum.* σπυρδειν ἐκ παντὸς, 2, 4. scil. τρόπου. ut 3, 7. extat. *omnibus modis elaborare.* τὸ ἐξ αὐτῆ δῶρον, 1, 32. *ejus donum.* θερραπεία ἢ ἐκ τῶν γυμνασίων, 4, 15. *medela exercitationum.* ἢ ἐκ συνηθῶν συρραπεία, 4, 28. *conversatio cum discipulis.* ἢ ἐκ τῆς Φιλίππου δῶρα, 8, 12. τὸ ἐξ αὐτῆ δῶρον, 9, 3. οἱ ἐξ αὐτῆς λόγοι, 12, 1. ἢ ἐκ βασιλέως σολῆ, ibid. ἢ ἐξ ἀρχῆς ῥαθυμία, 12, 30. ἢ ἐκ Διονυσίου τιμαρία, 12, 44. *præna Dionysij, i. e. à Dionysio irrogata.* ita *injuria Turni apud Virgilium, injuria validiorum apud Salustium passivè accipiuntur.* Servius ad IV. Georgic. αἱ ἐκ τῶν δημαγωγόντων ἐπιβουλία, 12, 54. ἢ ἐκ Διονυσίου ἀνάγκη, 12, 47. ἢ ἐκ Μεσῶν

I N D E X.

- ἐπιχειρία**, 12, 50. ὁ ἐξ αὐτῆ παῖς, 12, 47. ἢ ἐκ τῆ τέχνης κισθολία, 14, 39. Ἐκ τῆ μέθης κικα, 14, 41. ἢ ἐκ τῶ νόμων ταλαιπωρία, 13, 38. ἢ ἐκ φύσεως ἐλσθερία, 14, 22. ἢ ἐκ τῆ ἐπιγόντων ἀνάγκης, *ibid.* αἰτεῖν ἐκ τῶν ἀνθρώπων, 2, 19. *ab hominibus petere.* Notat etiam *post.* ἐκ ἀλαφορίας, 2, 21. *post contentionem vel a lite.* ἐκ περιπάτου, 3, 19. à deambulatione l. è Peripato. *Interpres omisit.* ut ἐξ οἰνῶν λείαδ, 4, 1. à *partu.* ἐκ παροϊας, 5, 15. *consilio, iudicio.* ἐξ ἀμφοῖν ἀσῶν, 6, 10. ἐκ πάσης παροϊασεως, 9, 14. ἐξ ὧν, 12, 54 7, 12. 7, 20. 9, 29. *conci- sè pro ἐξ ἐκείνων ἀ vel δι ἧν, ex iis, quæ, sumiturque adverbialiter pro causa.* unde, eo quod. ἐκ ἀλαδοχῆς, 1, 15 ἢ ἐκ τινος ἔδεν ἀτυχεῖν, 1, 21. *nihil non impetrare ab aliquo.* ἐξ ἐωθινῶ, 12, 30. νόμοι ἐξ αὐτῶ γραφέντες, 2, 22. *ita enim legendum censuerim. v. Aristotel. lib. I de Gener. Animal. cap. 17. de vario usu ἔξ ἄλλῃ.*
- Ἐκαστα δρυμῶνων**, 13, 1. p. 647.
- Ἐκάτερον τῶ πῶμεν**, 3, 1. *neut.* pro ἐκάτερον μέρος, ἐκάτερον τῆ ἕτερον ἀντιφιλοτιμεῖται ὑπερεβάλλει, 7, 2.
- Ἐκατόμβας καθιδύειν**, 4, 28. *de hoc fact. lege Schol. Aristoph. ad Plut. & Stuckium de Sacrif. p. 75.*
- Ἐκατοντάκλιον**, 8, 7.
- Ἐκβάλλειν absolute, quod** 9, 12. est ἐκβάλλειν τῆ πόλεως. Sic ἐκβάλλοντες τῆς γῆς Θεσείας, 4, 5. ἐκβάλλειν τῆς ἐναντίας, 14, 25. ἐκβάλλειν δεδοικότα, 13, 17. *de ejectione à theatro.* vide notas. ἐλαδῶμα τῆ σκηνῆς, Suidas habet in ἐφένου ex Philostrato in vita Polemonis. ἐξέβαλον ἀμφερομήνω ῥώμω, 2, 24. *exhibitarunt.* ἐκβάλλειν δάκρυον, 3, 18. Ἐς αἰχμᾶς, 6, 14.
- Ἐκβάλλω.** ἐκβιαθεῖς ἄκων, 13, 42.
- Ἐκδέω.** ἐκδήσαντες θείμιγλας ἐκ πυλῶν, 3, 26. *religare.*
- Ἐκδίδωμι.** ἐκδῶμαι θυγατέρα, 9, 15. *ut Nostri. aufgeben.* μὴ ἐξέδωκε τῆ ἱκέτω, 13, 31. *non dedit hostibus.* unde in Glossis, ἐκδοδομή, *dediticius.* *deditio, ἐκδοσις κολάσεως ἐν πολέμῳ.* ἐκδῆς τὸ πινοίκιον, 14, 15. *pingendam locans.* ἐκδιδῶμαι idem est quod μισθῶσαι, *elocare, verdingen.* Pollux lib. I. cap. 8. sect. 2. unde τὸ ἐκδόσιμον. *locatitium* in Gloss.
- Ἐκδικῶ, ὁ, ἢ.** ἐκδικῶ καὶ παρῶνομα δρῶν, 6, 1. *injuria & nefaria.*
- Ἐκείνῳ.** κ' ἄλλῳ ἐκείνο φυτῶ, 2, 14. *propr.* *Interpres omisit.* ἴππῳ ἀληθινῶς καὶ ἐκείνῳ, 2, 3. *additur cum emphasi.* Sic ἀκρόμω μεῖζον καὶ ἐκείνα, 8, 11. εἶγε καὶ εἰς Ῥώμω ἀφίκωντο καὶ ἐκείνοι, 3, 17. ἢ πῶ

I N D E X.

ρον ἢ μόνω εἶναι ἐκείνω, 3, 18. est emphat. *Interpres* omittit. Adde 8, 11. ἐκεῖνοι, ἐκεῖνοι, distributive, 1, 28. aliquando notat celebritatem nominis. ut Ατρείας ἐκεῖνος, 2, 11. Ἐξέξης ἐκεῖν⊙, 2, 14. adde, 2, 43. & al. Κερδελανός κῆ ἐκεῖν⊙, 3, 23. ubi abundat ἐκεῖν⊙, si abundat. gratiam enim orationi videtur conciliare & singularem λουκότηα. exempla sunt in H. A. lib. 1. c. 5. in fine c. 10. & alibi passim. ἐπιείκεις ἑρατῆρα καὶ ἐκεῖνας, 2, 18. *Interpres* omittit. ponitur & distributive, cum αὐτός. ἐκεῖν⊙ μὲν ἐστὶ μικρὸς, αὐτὸς ἢ μέγας, 3, 2. Sic αὐτὸς non ad Nicostiratum, sed Laodocum referri debere puto, si modo quadrare debent, quæ de amplificatione artis differit *Ælianus*, plane ut Latini aliquando. κῆ γὰρ ἐκεῖνος, 12, 52. Accusativus absolute positus est per Atticismum. vide notas ad lib. 2. cap. 13. quod enim eas attinet.

Ἐκθεόω. ἢ τιμὴ ἐκθεοῖ τὸ τόπον, 3, 1. p. 161. reddit eum religiosum ac venerabilem. ἐαυτὸν ὁ Αλέξανδρος⊙, 9, 37. vult se Deum credi, ex flagitio stabi-
liendæ dominationis, de quo vide *Curtium* lib. VIII. cap. 8. ἐκθεοῦμαι⊙, 2, 19. σιωπεδο-
χικῶς pro, superbiens ob res-
ponsum acceptum ab Ham-

none, quo Deus jussus est haberi.

Ἐκθύμως. πάνυ σφόδρα ἐκθύμως πενθεῖν, 9, 27. *supra modum lugere.*

Ἐκκαλύπτω. σὺν ἐξεκάλυψε τὴν γροφὴν, 2, 44. τὸ ἦδ⊙ αὐτῶν, 3, 7. τὴν ἀνοιαν αὐτῆ, 12, 51. ἐπιπέλλω, 13, 37. ἐκκαλύπτονται, traducuntur, publice deteguntur, 2, 11.

Ἐκκαυσίς ὑπὸ τῷ ἔρωτ⊙, 3, 9. vehementiam hujus affectus exprimit, usurpaturque de impatienter amantibus.

Ἐκκαυσικός. δῶρον ἐκκαυσικόν, 11, 12. amoris gratia missum donum vel amoris incensivum vel fomes.

Ἐκκλέπτω. ἐξέκλεψε τὸ σῶμα, 12, 64. furtim abstulit.

Ἐκκλησία τῷ θεωροῦμαι, 14, 7. εἰς ἐκκλησίαν συνηλεῖν, 13, 37. de civium conventu. sic εἰς ἐκκλησίαν παρῆναι, 4, 10. adde 5, 12.

Ἐκκλίνω. ἐξέκλινε συνησίαν τὴν ἐκ συνηθῶν, 4, 28. τὴν ἀνοιαν αὐτῆ, 3, 7.

Ἐκκομίζω. ἐκκομίζω τὴν ἀποθανού-
τως, 8, 4. id est, adhibitis omni-
bus solemnibus. Verbum proprium. *publico funere.*

Ἐκκόπτειν τὴν τῶν κερκῶν ὑποφυόμα-
να, 14, 27. sentent. ἐκκοπήναι
τὸ ὀφθαλμόν, 13, 23.

Ἐκκρεμαννύω. ἐκκρεμαννύμεν⊙ ἀλλ⊙ ἀλλὰ χόθεν ἐθεῶντο αὐτὸν, 12, 58. notat vim singula-
rem

INDEX.

rem in mira rei specie ad trahendos spectatores in admirationem sui.

Εκκρέω. ἐκκρεθεῖς τὰς ὀδόντας, IO, 19. cui dentes excussi. Facile enim pugil πύξ παλαχθεῖς εἰς τὴν γνάθον ἀπέπλυσε τὰς ὀδόντας. *Lucian. de Gymnas. vel, ut Poëta dixit*

————— *crassumque
cruorem*

Ore rejectavit, mixtosque in sanguine dentes.

lib. V. *Æneid.*

Εκλάμπω. ἐξέλαμψε τὸ τ' ὄρασι, 12, 1. *effulsit pulcritudinis flos.* & in oculos regis manifestior incurrebat. *Interp.* hic de Puerō à Rege adamato sermonem esse putavit. mihi de Aspasia textus venit accipiendus, ut quæ superinduta Eunuchi habitum, magis eo nomine magisque amatori Artaxerxi placuit.

Εκλείπειν. ἐκλιπόντες φρεσῶς, 3, 14.

Εκμανεῖς ὑπὸ τῆς πόθης, 9, 39. *Nostri* similiter, ex ista unisinnig non Liebe. notat miserum horum statum ex magnitudine & vehementia affectus.

Εκμυσόρομα. ἐκμυσώθηνα τὸ νόμιμα παρ' Ερμῆ, 12, 4. 14, 34. à Mercurio instituta legum rituumque edoctum esse.

Εκνικᾶσθαι. ὅσα ἐξενικήθη, 14, 19. *Liv. bell. II. cap. 4. evincunt*

instando, ut literæ sibi ad Tarquinios darentur. de iis, qui multo labore, multis precibus aut minis ab aliis quid obtinent. Cujus phraeos vim *Interpres* non expressit. Sic ἐξενίκησε τὸ δῆμον, IO, 1. *Das Wort hat ihr gewonnen geben.* male *Interpres* vertit: *contra populum obtinuit.* τὸ νόμον. *ibid. legem migravit.*

Εκπέμπειν πλοῖα, 4, 25.

Εκπηδάω. ἐκπηδήσας ἐκ τῆς γυμνασίης, 6, 3. notat ordinis per cupiditatem nimiam neglectum. *profliens.*

Εκπίπτει χερσῶν, 3, 45. generalius hunc locum reddidit *Interpres*, quam ut ex versione ejus res intelligatur, quæ talis est. Inscribebant sacerdotes tabellis sive arborum foliis sententias eventuum diversorum indices, easque tabellas ad deorum pulvinaria dispositas, cum responsum flagitaretur, arte quadam movebant, ut ex iis velut sponte aliqua decideret. Id quod *Liv. lib. XXIII. cap. 1.* ita reddidit. *Nuntiarum sortes sua sponte attenuatas, unamque excidisse, ita scriptam: Mavors telum suum concutit.* Adde *Peucerum* de divinatione generibus. ἐκπίπτειν χερσῶν dicitur, cum rabido Pythiæ alterius vel sacerdotis ore

responsa

I N D E X.

responsa excidunt. sortes etiam in urnam conjectæ & agitata, *dicuntur vel excidunt.* de oraculo voce prolato sermo est. unde & Suidas ἐκπεσῶν χρησµῶν explicat per ῥηθεῖς, θεθεῖς, Pausanias iuvat explicationem, cum notat in Tropæonij antro etiam per vocem auditam reddita esse oracula, vide Βασιίκα. ἐκπίπτειν, 8, 12. obmutescere. oratione cadere, uti dicimus, *fortuna, causa cadere.* ἐκπίπτει ἐκ τῆ τιμῆς τελευταίας, ἐξ ὄρµῃ σωματίων, 4, 7. er erlangt es nicht. imo, sepulchro, cui jam illatus erat iterum effoditur & extra fines regionis projicitur, canibus vulturibusque pabulum. vide *not.* ἐκπίπτει εἰς ἀθεότηθα, 2, 31. εἰς πρυφῶν Περσῶν, 5, 1. eleganter de iis qui vitis ita indulgent, ut ab iis velut cæno altissimo hauriantur, aut forte, ac per imprudentiam in ea incidunt. εἰς δάκρυα, 14, 40.

Ἐκπλήττω. σφεινῶς ἐκπλαγεῖς ὑπὸ τῆ δέκας, 1, 13. ἐξέωληξεν πρὸ ἀδοκῆτω &c. 3, 12. de re, quæ quod minime expectabatur, animum vehementer commovet. Sic ἐλωπλαγεῖς ἐπὶ τῇ παραδόξῳ θεῶα, 12, 41. ἐκ τέτων ἐξέωληξεν τὸν Κύρον, 12, 1. ἐξέωλήττειο τῶν εἰκόνα, 14, 47. *ellipsi. pro Διὲ τῶν.*

ιδῶν αὐτῶν ἐξέωληξεν, 12, 1.

Ἐκπληκτικός. δύο ἐκπληκτικὰ εἶχε, 13, 1. *duo habebat, quibus posset percellere & commovere aliquem.*

Ἐκπονέω. ἐξέπωνησεν μέλη, 3, 8. δράμαθι, 13, 18. κατεπεικῆς αὐτῆς, 14, 49. ἐκπεποιημένα γραφῶν σπεδαίως, 2, 2. paulo aliter, ἐκπονεῖν τὸ σῶμα, 2, 5. exercendo reddere habite, cultum, ac validum. ἐκπεπῶνητο ποικίλμασι, 9, 3.

Ἐκπυσος. ὁ ἢ. ἐκπυσᾶ ἐγλήγει τὰ τολμηθέντα εἰς πᾶντα, 13, 2.

Ἐκρίπτω. ἐξέρριψσων εἰς τὸ πέλαγος, 6, 12.

Ἐκτελέω. ἐκτελέσσα πᾶν σῶμα παρὰ τὴν γυμνάσια, 13, 1. alibi Διὸν γλύφσσα. ἐξέτελεσεν Ἰάλοσσον, 12, 41. *de pictoribus.*

Ἐκτίθεσθαι ἢ ὄν τεχθέντα ἐν δάφνῃ, 10, 18. alicubi abjectum deserere. Sic Latini, & Noster ταύτῳ ὁ πατήρ γηρομύβω ἐξέθηκεν, 13, 1. omnia prop. ἐκθέειναι παιδίον, 2, 7. ἐκτέθειν πατρῶας οἰκίας, 12, 45.

Ἐκτίω. ἐξέτισσε ζημίαν. persolvit multam, 4, 28. 13, 24. *Interp. improp. ἐκτίσας δίκας τῶν ὀνόματι τῶν δεσπότῃ, 13, 28.*

Ἐκτραγῶδες γένμα, 2, 11. ἐξέτραγῶδῃσεν Φαίλακος Ομηροῦ, 7, 2.

Ἐκτραχηλιζόμενον ὑπὸ παιδίσκη, 12, 58. verbum ad gymnasia pertinens. luctatorum enim hoc opus. *cui servicem puella intorquet.*

I N D E X.

- Εκπτεμχύνειν** τὸ ἄλῃμον, 4, 10. *exacerbare, exasperare.*
- Εκπέσωμαι.** ἐκπεσώμην, 13, 26. *occiditum vel congressum declinans.* ἐκπέσασθαι τὸ ὄδῃ, 14, 49. *descedere à regia via.*
- Εκτυφλώ.** ἐξετύφλωσε πάντας, 5, 11.
- Εκφωλίζεν.** κείσιν πολλῶν, 2, 6. τέχνῳ, 3, 33. ἐξεφωλίσει τετο, 9, 41.
- Εκφέρειν** δόξαν ὑπὲρ ἑαυτῆς εἰς Ἑλλήνας, 10, 13. *ponitur in viro.* Sic ἐκφέρειν τι πρὸς πολλὰς, 2, 4. ἐκφορᾶ, 8, 4. *de funere. vide Kirchn. II. c. 1.*
- Εκφορίζω,** ταῦτα εἰς πολλὰς ἐκπεφοίτηκεν, 3, 3. *επαναίτι in vulgus.* τετο εἰς πάντας ἐξεφοίτησε, 3, 6.
- Εκφρων.** ἐκφρονας ποιεῖν, 13, 6. *dementare.*
- Εκφύσεις** τὸ φυομῶν, 1, 34.
- Εκχωρῆσαι** μικρὸν τὸ ὄδῃ, 3, 21. τσοφὰς Ταρσίνιους, 5, 20.
- Εκῶν.** ἐκ ἐκῶν παρσωνεμῖσθαι τῆ Νάξῳ, 8, 5.
- Ελαμον** ἐπιχέειν, 13, 3. *insundere.*
- Ελασις** ἀρμάτων, 2, 27. τῷ ἔλασιν ἐπιτεινάντες, 1, 30. *incitantur equum.*
- Ελαύνα.** ἐλαύνων τῷ Περσίδα, 1, 33. *iter faciens. ziehen.* vine εἰς supra. ἐλαύνειν κάπῳ, 2, 9. ἐπὶ ζούγῳ, 13, 24. *aliter.* ἤλαυνην Διογῶν ἀπὸ τὸ σωσσίας αὐτῆς, 10, 16. *abegit.* Sic Διονύσιος ἐλαύνει τὸ Σικελίας Δίωνα, 12, 47.
- Ελέγχειν** τῷ ἀγγελότητι, 3 ἡσας, 12, 5. ἀμμοσίαν ἀκροατῶν, 13, 25. ἐμωληξιν τε, 2, 19. μέλλω τε, 9, 26. τῆς σοφισίας, 2, 13. τελευτωμῶν τε παιδῶς 13, 30. Sic ἠλέγχετο, ὅτι ἡ ἀνδρωπος, 12, 51. *scil. Menecrates.*
- Ελεγχικός,** ἡσ ὄν. τὸ ἐλεγχικὸν 3 τσοπς, 13, 26. *Ελεγχικῶς,* 3, 19.
- Ελέω** πολλὰ τὸ ἀλόγων ζῶων ἡλέει, 13, 31. πάθητινός, 14, 40. *calamitatibus alicujus affici.*
- Ελδύθειά** ἡ ἐκ φύσεως, 14, 22. ἐλδύθειος ἀδελφῆ ἡ ἀργία, 10, 14. *vid. Arist. lib. 8. Polit. cap. 3.*
- Ελδύθειος,** 1, 28. *ingenuus, & liberaliter educatus.* ὀρπον. φορτικῶ. *respicitur ad victum libero & eleganti homine dignum,* μηδὲν ἐλδύθειον διδάσκαυ γασεῖ. *Theognis inquit de homine sordide avaro, qui nihil mundioris cibi comedit, ex Nostro dicerem βρωμα ἐλδύθειος, 3, 20.*
- Ελδύθειος.** ἀπεκείνατο πάνυ ἐλδύθειος, 3, 21.
- Ελεύθερος.** μηδὲν τὸ οἰκείων ἐλεύθερον, 10, 17. *nihil in re domesticâ elegantius quodque hominem liberum deceat.* ὑπὸ τῶν ἐλδύθειων ἀναλίσκεται (αὐ) περὶ τὰ τὸ χρημάτων εἰς θεόν τε καὶ οἰκείας καὶ ξένους, 14, 32. *Homo liberalis ingenij superflua divitiarum Deo, amicis & hospitibus impendit. vide Aristotelem de Virtut. & Vitiis περὶ ἐλδύθειος. παῖς ἐλεύθερος,*

I N D E X.

- Ἰνγένης**, 2, 39. ingenuus. Refertur ad sortem nascendi deque iis usurpatur, qui libero utroque parente nati sunt. ἐλευθέριος ἀφείναι τῆς, &c. 1, 25.
- Ἰλευθερώω**. ἠλευθέρωσεν αὐτὸν φόβος, 13, 31. *Interp.* hic iusto liberalior.
- Ἰλευθέριως** audacter, sine metu, 1, 4.
- Ἰλέφας**, 2, 40. ebur.
- Ἰλεφάντιν**. ἐλεφάντινον, 3, 45. *eburneus*, κλίνας ἐλεφάντινας, 12, 29.
- Ἰλικές** περιέρωσσαι σκίωνα, 9, 11. in ambitum fixi, *Interp.* vertit circumvoluti claviculis, *Gl.* *clavicula*. ἔλιξ.
- Ἰλιανόδικαι** dant coronam, 9, 31. prohibent mulieres à spectaculo. 10, 1. αἱ οἱ κελταὶ οἱ καθήμροι εἰς τῆς ἀγῶνας *Hesich.* adde *Harocrat.* hac voce.
- Ἰλλυες** pro regione, 13, 13.
- Ἰλλυικόν** significanter, pro omnibus virtutibus. sic pro eo quod est humanum, 5, 11. quod cum modo & ratione conjunctum, 7, 8. quod primum & fidum, 6, 4. quod ex misericordia, 3, 22. quod callidum & prudens, 1, 21. quod iustum & erectum, 3, 46. oppositum hujus est τὸ βαρβαρικόν.
- Ἰλιήσις**. θεοὶ Ἰλιήσιοι, 6, 1. *Dij Graecorum praesides.* θεὸς Ἰλλυικῆς ἢ ἐλευθερίας καλεῖν, 12, 1. idem est Graecis ac romano *Quirites!* clamare.
- Ἰλλοχάω**. ἰλλοχῶσι πολυπόδες τῆς ἰχθύος, 1, 1. ἐνελόχησαν ἐπανιών-
τοι, 9, 29.
- Ἰλλυκίων ὄζειν**, 7, 7. *lucernam olere.*
- Ἰλλυίδες** ἐρηγορότων ἀνθρώπων ὄνειροι, 13, 29. vide quae de hac gnomo congestit *Riversh.* in *Halienica Orriani* p. 165. ἰλλυίδες κείνται ἐν, &c. 9, 37. ὡς ἰλλυίδα πάντων, 9, 21. 13, 24.
- Ἰμβάκειν** χαλινὸν ἵππων, 9, 16 εἰς μέσας τῆς, 12, 64. vim & celere impetum denotat. ut *Nostri*, *einfallen*. εἰς τὰ αὐτὰ, 2, 4. de periculis. *einstürzen*. εἰς τὸ θάλασσαν, 2, 4. 12, 1. εἰς μύλων, 14, 18. propr. & in respectu ad poenam ac molestiam. ἐνέβαλεν εἰς Πελοπόννησον, 11, 9. *irruit*.
- τὸ Ἰμβεῖον** τῶν φυτῶν, 13, 1. *vita & vigor plantarum.*
- Ἰμέω**. τὸ ἐμμεσθῆρα ἀρεύεσθαι, 13, 22. *vomitu egesta haurire.*
- Ἰμμανής**, ὁ ἦ. τὸ ἐμμανές τῶν τολημαμάτων, 11, 4. *insana & audacia facinora.*
- Ἰμπερία λόγων**, 13, 1.
- Ἰμπίπλημι**. τὸ πρόσωπων αὐτῆς ἐνεπίπλητο ἐρυθμάτων φλογωδῶν, 12, 1. *eleg.* *verecundiae descriptio.*
- Ἰμπίπλημι** τοῖς κύμασι, 12, 23. de hostili invasione, sicut *Nostri* ad verbum, *einfallen*.
- ἐμπί-*

INDEX.

- ἐμπίπτειν τοῖς θηράταις**, 1, 1. *alibi eis tunc poleribus*, 12, 1. *utimur hoc verbo cum periculum signamus improvisum. ἐμπίπτων τῖς ὡσὶν ἤχθη*, 4, 17. *tinnitus aurium. ἐμπίπτειν εἰς ἀρρώσϊαν*, 5, 2. *de subitaneo morbo. Sic εἰς ὑπνον*, 9, 13. *Interp. longius à Græcis recedit. ἐμπίπτει φιλονεικία αὐτοῖς*, 1, 24. *de subito affectu.*
- Ἐμψλέκομαι. ἐνεψλέκοντο οἱ κίτλοι δένδροις**, 13, 1.
- Ἐμψλήθω. ἐμψλήσασιν τὴν ὄρεμὴν εἰσὶν**, 13, 1. *μετὰ τὸ ἐμψληθῆναι τσοφῆς*, 12, 1.
- Ἐμψληξίς**, 2, 19.
- Ἐμπνεύσασιν μέλι**, 2, 44. *Ἐμπνεύσας*, 12, 3. *usurpatur in respectu ad moriturum. ut Latin. voc. spirans. vide Sueton. cap. 21. Jul. Interpres minus hic accuratus.*
- Ἐμπωροὶ Φοίνικες**, 4, 20.
- Ἐμψροθεν**, 9, 16. *hujus opposit. Ἐκατόπισθεν. scil. μέγρη. ἀπὸ ἔμψροθεν ἡμέρας*, 2, 41.
- Ἐμψύει αὐτοῖς**, 1, 15.
- τὰ Ἐμψύρα. ἔτι καὶ ἄρματα ἔμψύρα**, 13, 2. *sacrificia adhuc ardentia.*
- Ἐμφαίνεν. ἐνεφαίνετο τῷ Θεμιστοκλεῖ δὲ ἡμέρας τρεῖς ἐξ ἐκεῖνος**, 3, 21.
- Ἐμφανίζω. ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων**, 4, 9.
- Ἐμφανὴς ἡρόδοτος τῷ βασιλεῖ**, 1, 21. *in conspectum ejus.*
- Ἐμφωλεύω. τοῖς ταλάροις ἐνεφωλεύοντο δράκοντες**, 3, 42. *latitabant. Hesych. ἐμφωλεύει, κρύπτει*, *Interpres, nidus posuerunt.*
- Ἐν ἔθει ἐσιν αὐτοῖς**, 12, 30. *ἐν καλῷ ἐσιν ἀποθανεῖν*, 10, 11. *h. e. καλόν. ἐν τῷ λοιμῷ*, 9, 6. *hoc est eo tempore, cum grassaretur. Nostri ad verbum: er ist in der Pest gestorben. ἐν τῷ μέρει*, 9, 1. *ἐν ταυτῷ ἀμαρτῶναι, in eodem wie im andern*, 14, 42. *pro inter. ἐν ἄλλοις κῆ ἔτθη*, 12, 60. *ἐν τοῖς μάλισα*, 2, 7. *interpres superlativo hæc exponit. Dempsterius ad librum Rosini I. cap. 1. ita reddit lex &c. posita in his maxime. mihi elliptica videtur esse locutio, atque ita exponenda: ἐν τοῖς scil. ἄλλοις τῶν Θεσθαίων νόμοις, μάλισα ἔτθη Φιλανθρωπῶς κειμένος ἐστίν. Sic 2, 38. 1, 31. ἐν βυροῦσιν, apud, 6, 1. Sic ἐπέφελο ἐναυτοῖς*, 13, 1. *ἐν ποσσὶν ἔπιμαρτῶν*, 1, 10. *ad pedes. ἔπιπτο ἐν τῇ εἰκόνι*, 2, 3. *pictus. ἐν βραχέει*, 3, 47. *ἐν καλῷ τῷ θεάτρῳ*, 2, 13. *in loco conspicuo. ἐν βάθει*, 2, 14. *ἐν τέτοις ἰσῶ*, 4, 8. *in eo erat, id agebat. ἐν οἷς*, 8, 4. *adverbialiter. dum. ἐν Σικελίᾳ*, 4, 18. *Atticè pro eis Σ. ἐν Αἰγίῳ*, 9, 2. *ἐν Φαρναβάζῳ*, 4, 15. *apud Pharnabazum. interpres nihil agit. ἐν Αἰγίῳ*, 1, 15. *Interpres. in*

INDEX.

- Ægio Græco quidem more, sed Latinis non inusitato. vid. H. A. lib. 5. cap. 29.*
 οἱ καθ' ἕνα, 9, 19. pro fece populi.
- Εναγίζειν τοῖς παισὶ, 5, 21.
 τὰ Ενακμάζοντα τῶ ἀνδρῶν, 9, 9.
- Εναντία ὡπλα θέμφοι ἄλλοις, 3, 43.
- Ενδάκνω. ἐνδακνῶν τρυφῶν, 1, 3.
frustum mordicus arripiens.
- Ενδέεσσοι τῶ βίον, 1, 31.
- Ενδέω. ἐνέδει εἰς παλαισλῶν, 13, 3.
 ἐνέδει ξύλων, 9, 30.
- Ενδοξοί, 2, 11. Ενδόξως δόξαν εἶναι, 12, 55.
- Ενδόσιμον ἔχειν τὸ σῶμα, 14, 41.
 de eo quem corporis constitutio ad quid impellit.
- Ενδύσασι τὸ ἴμῳ τιον, 7, 10.
- Ενεῖδω. ἐνιδεῖν δερμὺν, 6, 14. *intueri.*
- Ενειμι. ἐνὸν φυγεῖν, 13, 38. *cum liceat.*
- Ενεκα per elliptin ommissum. μὴ ἀπειθεῖν Ἐλληνικῆ γὰρ, ὁμοιοίας τε καὶ σωφροσύνης, 12, 1. p. 546. pro ἐνεκα ὁμοιοίας &c. nec discrepare a Græcanico conjugio respectu concordia & modestia. *Interpres* aliam secutus est constructionem, quæ rotundum *Æliani* stylum non sapit.
- Ενεπιδημέω. πόλις ἡδίστη ἐνεπιδημεῖν, 12, 52. *urbis jucundissima hospitium sedes.*
- Ενεργάζομαι. ἡ δυνάτω ἐνεργάσω φίλτρον αὐτῆ, 12, 1. Ενεργῆς ἐνεργῆ τὰ δρώμενα, 14, 46.
- Ενδοδοκιμεῖν τοῖς Μακεδόσι, 8, 12. *inter Macedones pulchrè stare.*
- Ενθα, 1, 15.
- Ενθεος, ὁ ἢ. αἱ γυναικες Ενθεώτατοι ἐμάνησαν, 3, 42. de Bacchis quæ divino furore afflatæ insaniebant.
- Ενθεσιῶν. ὄρων ἐνθεσιῶν, 2, 4. ἐνθεσιῶν ἐκ θεῶν, 3, 9. ὡστερ μανεις ἐξ Ἀρεῶν, 2, 44. Sic pagani loquebantur ad exprimendam affectuum vehementiam. partim quia, velut divino spiritu correpti vultum cæteraque membra tales distorquere solent ac deformare : partim, quia affectus ipsos Deos credebant, quorum impulsu animus humanus agitarietur. Est enim ἐνθεσιῶσμός proprie ὅτε ἡ ψυχὴ ὅλη ἐλάμπωσῃ ὑπὸ τῶ θεῶ, ut *Hesychius* docet. consule *Plutarchi* amatorium.
- Ενθεσιῶν καὶ ὑπὸ τῶ ἐργῆς ἀναφλέγωσι, 2, 4.
- Ενθυμέομαι ἔλεγε πρὸς τὰς οικείας ἐνθυμέομαι, 13, 20. dixit suis, ex animo, nisi, ut in notis monitum, malis legere ἐνθυμέομαι, id quod sequentia volunt, ἡδέως ἀπολύεσθαι τῶ ζῶν, se cum voluptate & libenter vitæ absolvi vinculis. utitur autem hoc vocabulo Noster etiam lib. V. H. A. 34.
- Ενθυμέομαι, ἐνθυμέομαι, 13, 20. has afferens rationes. *Interpres* omisit. vide notas.
- Ενιαυτὸς μέγας, 10, 7. nomen mathematicis cognitum de quo vide notas.

I N D E X.

- Επίσημι.** ὑπὲρ τῶν ἐνεσώτων ἀπορεῖν, 8, 5. *de imminentiibus.*
- Εννοεῖν** ἔδ' ἐν μέγα, 12, 49. ἐννοήσας ἀδικῆσαι, 14, 28. ὄγαλμα ἐννοεῖτο εἶναι Ἀφροδίτης, 12, 1.
- Εννομῶτα** ἴθι. ἐννομῶτίτες ἡρέσθαι καὶ Μανθινέας ἀκῶν, 2, 22. sunt qui legunt ὀνομῶταίτες. -nec tamen vulgata adeo rejicula est.
- Ενοικεῖν** καπηλίοις, 3, 14. ἐνοικῆσαι πόλιν, 12, 52.
- Ενοραῖω.** ἐνοραῖν ὀλεμῦ, 14, 22.
- Ενοχλέω.** ἐνοχλῶν αὐτὸν ὁ, 3, 19.
- Ενῶφια,** 1, 16. ea dici videntur, quæ cum defuncto in ignem mitti, aut sepulturæ tradi solebant, ut vestes, arma & similia. De quibus *Cicero* lib. II. de LL. ἀξιόζηλα, 12, 64. ἱκανά, 11, 9. καλὰ, 1, 16. 3, 24. καλὸν ἐνῶφιον. τὸ ἐνδόξως ἀποθανεῖν, 12, 55. ἢ τυραννίς, 4, 8. *Gl. Cyrilli.* ἐνῶφιον *Libitina.* per *Libitinam* docte intelligit; *lectum, vestes, lintheamina* & alia id genus ornamenta sepulchralia, quibuscum efferebantur mortui. *interpres,* 1, 16. ἐνῶφια *sepulchram* interpretatus est, sed *Libitinam* vel *sepulchralia* melius quadrarent.
- Εντείνω.** ἐντείνειν πληγὰς, 9, 33. 11, 9.
- Εντρον** εἰς ἔντρον πόρνης, 4, 14. pulcher ob ambiguitatem sensus, potest enim & vulva & marsupium intelligi. nempe marsupia fere olim ex intestinis, vesicis, & ejusmodi animalium partibus.
- Εντροθεν** ἤδη, 2, 44. *Interp. inde, malim, jam iam.*
- Εντροζεις,** 4, 20. colloquium.
- Εντρέσω.** ἐντρέψαν τὴν σύγκλητον βελήν, 3, 17. tantam *Senatui* reverentiam pudoremque incusserunt. *Gl. ἐντρέσω ἢ Reverentia. Verecundia.* huc pertinet, quod à *Cl. Scheffero* in ἀνατρέπω positum Germanicè.
- Εντρέβω.** ἐντρέβας αὐτῷ κόνδυλον, 13, 38.
- Εντρέψις.** id, quo faciem perfricare solebant, ut nitidior cutis fieret ac coloratior. Quale exempli gratia erat panis lacte afinino maceratus, de quo *Juvenalis* sat. 2. ἐντρέψεσι Δα. πεποικιλμένα τὸ πρόσωπον, 12, 1. ἐντρέψις notat actionem, qua pigmento fucoque facies illinitur. ipsum pigmentum ἐντρέμμα apud *Pollucem.* *Thomas Mag.* in *Eclog. Attic.* monet dicendum, ἐντρέβει τὸ πρόσωπον, ἔψιμμυθετα.
- Εντυγχάνειν τῷ,** 1, 21. 7, 1. 14, 31. convenire, colloqui. *Δεινὴ ἐντυχεῖν,* 13, 1. de occurſu ex improvīso. *Interpres* parum feliciter hunc locum reddidit. Sic, λέγουσιν ἐντυχεῖν ἀμειλικτοί, 14, 46. obviis infecti.

INDEX.

Ενύβριζον πάντες ταῖς θυγατράσι αὐτῆ, 9, 8. ενυβρίζων αὐτοῖς, 14, 49.

Ενύδρος, ὁ, ἡ. τὸ ἐνύδρον τῷ γῆς, 9, 16. *solum irriguum & uliginosum.*

Ενύπνια, 3, 11.

Ενώτια ἐκ τῶν αὐτῶν ἀπεκρέμασι, 1, 18.

Εξάγειν δύναμιν ἐπὶ τὰς, 2, 28. zu Feld ziehen. ἐξαγόμενον εἰς θυμὸν, 14, 23.

Εξαγορεύειν τι πρὸς τὰς, 12, 15. Interpr. reddit. *consilium dare. ineptè. malim enuntiare aufsfagen.* Gl. ἐξαγορεύω. *enuntio.*

Εξαίρω. ἐξελεῖν ὡς σωμαστίας κῆ ἐπιβλαῖς, 14, 22.

Εξαμαρτάνω. δις ἐξαμαρτεῖν εἰς Φιλοσοφίαν, 3, 36.

Εξαμέτρων ποιητής, 10, 6.

Εξαναλίσκω. ἐξαναλώθη ὁ, 3, 18. absol. Interpres, *expirari. rectius, in nihilum rediguntur, vel absumuntur.*

Εξανίστημι. ἐξανιστάμενον ἀγῶνι, 2, 26 *exsurgere in ludo.* ἐξάνεστη τῷ θεάτρῳ, 14, 40. *proripuit se à theatro.*

Εξαπατάω. ἐξαπατᾶν ἀσραγᾶλοις παιδάς, 7, 12.

Εξάπτω. ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον, 2, 14. ἐξῆπεν αὐτὸν ὡς περὶ λεχθέντα, 12, 64. ἐξῆψε πόλεμον ὁ, 13, 38. ἐξάπτω τὰς δικαστάς, 2, 13. *iram accendere. ἐξήφθη ἡ σάσις, 11, 6.*

Εξαράσσω. ἔτω ἐξαράσσομαι Τιμησίε τῷ ἐγκέφαλον, 12, 9. *ita mihi contingat Timesiæ cerebrum excutere.* Formula asseverandi.

Εξαρέζω. τὰς νεκρὰς ἐκ τῶν δένδρων ἐξαρεζῶσι, 4, 1. *de arboribus suspendunt.*

Εξαρχοῦμαι. ἐπὶ Αρχεμόρῳ ἐξάρχω, 4, 5. *primo super Archemoro. similis est locutio Nostri in H. A. lib. 14. cap. 8. ἀλῆσα ὑπὸ τῷ ἐντέροι κῆ πνεύματος κῆ χαλάμας τῆς. capta ab intestino & spiritu & terriò à calamo.*

Εξεικάζειν ὡς κάλλιπα, 2, 13.

Εξελαυνεᾶσθαι τὴν πόλεως, 14, 7. ὡς ὡς τῶν νοσούντων κηθάσεια, 14, 7.

Εξεργάζεσθαι τέχνην, 8, 8. *consummare. ἰδοκεῖ ἐξεργάσθαι θωμάσῃ τέχνη κῆ ποικιλία ὁ ὄρμη, 12, 1.*

Εξηγήσασθαι κηλῶς τινων, 12, 9. *bene præfisse.*

Εξήρεις, 6, 12. *genus navigij, de quo abunde actum in c. 2. lib. II. Nostri de Mil. Navalì.*

Εξίστημι. ἐξίστασθαι ταῖς ἀλλήλων ὀργαῖς, 4, 24. *ire mutua cedere.*

Εξίχθω. παιδῶν ἐξίχθω, 6, 13. *liberis prævalere & panas ab iis exigere.* Interpres, *liberos viribus denudare & spoliare. malè. ἐξίχθω enim notat evincere, exsuperare, obtinere victoriam.* Laërtius in vitâ Cleanth. ἐξίχθωσε Ἀλεξάνδρου. *ut succederet Ze-*

I N D E X.

- noni pervicit. ita etiam h. l. ἐξι-
χύνει παιδῶν, est liberos majore
vi opprimere Strabo lib. 17. ἡ
ἐπιμελεῖα πολλακίς κὶ τ' φύσεως
ἐξίχυσεν ἐπιλιπῶσης diligentia
sæpe naturam superavit defici-
entem.*
- Ἐξοδ**⊙. ἡ. τ' ἐξόδος ῥύσασι ἐαυτῶν,
13, 12. militia vacationem sibi
comparare. Gl. Veteres. ἐξόδος
eis πόλεμον. Expeditio. ita ἐξί-
εναι Græcis est militatum ire, ex-
peditionem suscipere. ut ex de-
cretis apparet, in quibus hæc
solennis formula erat: τὰς μέ-
χρα ἐτῶν τριάκοντα ἐξίεναι. quo
alludit Apollodorus Carystius
in Γραμματιδοποιῶι apud A-
thenæi lib. 7. p. 281. qui locus
malè accipitur ab interprete.
- Ἐξοικίζω.** ἐξοικισθέντες οἰκῶν ἰδίων,
3, 14. suis demigrantes adibus.
- Ἐξοικ**⊙, 9, 26.
- Ἐξοκέλλω.** ἐξάκειλε εἰς τοσῶτον τρυ-
φῆς, ὁ, 9, 24. ἐπὶ τοσῶτον τρυ-
φῆς, 12, 24.
- Ἐξοσρακίζεσθαι,** 13, 24.
- Ἐξοσία.** δημοτικώτερος, ἢ κ' τῶν τ'
μονάρχων ἐξοσίαν, 6, 11. quam
ipsis licet, sine periculo vitæ.
pertinet huc suo modo quod
Augustus secum reputabat, cū
de reddenda cogitaret republi-
ca apud Suetonium cap. 18. se
privatum non sine periculo fore.
Interpret. translatio mihi per-
obscura videtur, nescio an sit
satis latina. S.
- Ἐξοφαίνω.** ἐξόφαινε τὴν τέχνην
ἀρετῆς, 12, 57.
- Ἐξω** τῶ τείχεος βαδίζειν, 2, 10. μέ-
τρα, 1, 19. σωτηρίας, 12, 1. σὺν
ἔξω μέλεις, 12, 60. proverb.
de quo vide *Erasmi. Chil. II.*
cent. 1. Ἐξω τ' ἀρετῆς, 2, 5.
- Ἐξωθέω.** ἐξέωσεν αὐτὸν φθόνος, 3, 17.
expulit. ἐξέωσε ἄνδρα ὑπὸ αὐτῷ λε-
χθέντῳ, 7, 20. aspernatus est,
rejecit. ἐξέωσαν τὰς Ἐπικυρείους,
9, 12. urbe eegerant.
- Ἐξωμίδες** φαδλοὶ κὶ ῥυπαῖοι, 9,
34. ἐξωμῆς, inquit *Eustath.* 11.
Σ. χιτῶν ἀμικημάτιον τὸ αὐ-
τό. *Suidas* vero id genus ait
esse, quod & ἑτερομάχαλον vo-
catur. *Gellius* breves tunicas
citra humerum desinentes in-
terpretatur 1, VII. cap. 12 *Sal-
mas.* pallium, quale gestabant
Cynici, exparillato brachio.
vide eum in de coma. p. 502.
& notis in *Tert. de Pallio.* 213.
- Ἐρετή** ὄψεως, 13, 1. eleganter de
re, cujus aspectu oculi lætan-
tur. vide *Πανήγουρις.*
- Ἐρεσιακὴ** φύσις, 3, 37. *sacrum
solenne*
- Ἐπάγω.** ἐπήγαγον αὐτῷ ταῦτα ὁ
δραίμων ὠδῶν τὴν ἐλπίδα, 13, 24
- Ἐπαινεῖν** τινα, 3, 47. ὑπὲρ τέτων
τὴν πόλιν, 14, 5. πάνυ σφοδρῶς,
7, 4. θερμότερον, 9, 4. σὺν ἐπῆ-
νεσε κ' τὴν ἀξίαν, 2, 3. ἐπαινεῖ-
σθαι ὑπὸ τῶν ἀλημοτῶν, 1, 28.
παρόντων, 14, 8.
- Ἐπαίρω.** ἐπῆρε πολλὰς εἰς μετοίκη-
σιν τὸ, 9, 16.
- Ἐπαῖω.** εἰ δέ τι κ' ἐγὼ ἠθῶν ἐπάτω,
2, 21, formula per modestiam
extenuantis scientiam suam,
qua

INDEX.

- qua pro fundamento asseverationis quis usurus est.
- Επακχώ. ἐπάκκσον τῶν λόγων, 14, 33. *arrige aures.*
- Επαναπίπτω. φύλλοις ῥόδων ἐπαναπεσῶν, 9, 24. *incubans.*
- Επάνειμι. ἐπάνηει ἐκ διδασκαλείας, 3, 11. ἐπάνεισι δὲ πὸ δρείπης, 9, 29. *redit à cena.*
- Επανίστημι. ἐπανίστα) θρεῖς παρ' αὐτῶν, 2, 13.
- Επανορθώω. ἐπανόρθωσαν τὰ κοινὰ, 3, 17. *novam gubernandæ reipubl. formam instituire, sublata veteri ac vitiosa.*
- Επανίλειω. ἐπανίλειν ἔ γάλακίῳ κὴ ἐποχετεύειν τῆς βρέφει, 13, 1. *notat copiosam lactis præbitionem.*
- Επαράω. Επαράσαντο τοῖς μὴ γυδοαρμόις, 9, 8. *divis devenerunt.*
- Επαρῶω. ἐπαρῆτησαν τιμαρῖαν ἀφισαρμόις, 7, 15. ἐπηρῆθησαν ζημίαν τῆ δράση τῆς, 13, 24.
- Επεῖ, 7, 1. *velut adverbium temporis. ἐπεὶ δὲ τις αὐτὸν παρεῆλθε, 2, 35. additur ei nonnunquam εἶτα, interpretationis simul ac conjunctionis gratia, ἐπεὶ τῶ κοινῶν παρῆση, εἶτα ἔφυγε, 10, 17. similis locutio videtur ista, ac proinde non corrigenda: ἐπεὶ ἐν τῆ κήσῳ, &c. ἅμα κὴ ἐγὼ, 1, 34. ponitur & pro ὅτι, ἐπεὶ ἐτέρων ὁδὸν ἤλθον, 6, 5. ἐπεὶ τῶ Ἀπιν ἀπέκτεφεν, 6, 8. adde 6, 9. ἐπεὶ τινα φαρμακίδα σωῖλαβον, 5, 18.*
- Επειγώ. ἐπειγῶσης μάχης, 3, 9. *rugna instante. ὑπὲρ τῶν ἐπειγόντων, 12, 1. de rebus urgentibus, maxime necessariis. ἢ τῶ ἐπειγόντων ἀνάγκη, 14, 24. verum incumbentiū necessitas.*
- Επειμι. ἐπήεσαν αὐτὸ, 14, 46. *ipse pcedem inferebant hostibus. ἐπήε δὲ ὁ δούτερον, 13, 1.*
- Επελαφρύνειν τῶ κάμαλον τῶ ἐκ τῶ ἐπισήμης, *leviorem facere, 9, 11. fallere laborem cantu.*
- Επὶ τῶ ἴπῳ, 1, 30. *zu Pferd. ἐπιξενία ὠθρακαλῶντες, 3, 37. ἐφ' ἡμέραν, 14, 6. μῆκῳ ἐπὶ τεοσ ἀράκοντα σαδὶς δῆκει, 3, 1. ferme, circiter. ut Latini, & Germani. bey vierzig Meilen. aliter: ἐπὶ πλείστον τῆς ἡμέρας, 3, 1. βασιλεία ἐπὶ Κέκροσῳ, 5; 13. ejus tempore. Interpret minus proprie. ἐπὶ δουμαῖς, 2, 34. prope occasum i. e. mortem. Platonica phrasis. ἐν μεσημβρίᾳ τῶ βίς, in vita meridie, est apud Suidam in φθάσει. ἐπὶ τέρματι βίς, 2, 35. ἐπ' ἐχάτω τῶ χάρος, 3, 18. ἐπὶ τέτρως, *ibid. & 2, 13. postea, insuper, quandoque causam notat. 6, 4. ἐπὶ τέτῳ, 3, 19. 12, 39. ea de causa. ἐπὶ μέρως, 3, 42. partim, ex parte. ἐπὶ πολλοῖς, 12, 1. post longam tergiversationem. ἐπ' Ἀρχεμῶρω ἐξάρχω, 4, 5. primum Archemoræ gratia. ἐπ' αὐτὸν, *ibid. ἐφ'***

I N D E X.

ἄπασι, 10, 20. *in omnibus. ἐπὶ νόθοις*, 6, 10. *noctis superstitionibus. ἐπὶ βελῆς*, 8, 12. *coram senatu. ἐπὶ θανάτῳ νοσεῖν*, 8, 14. *cum lethali morbo conficiantur. ἐπὶ τοῖς φθάσασι*, 1, 32. *præter ea quæ præcesserant. ἐφ' ἑαυτῶν*, 1, 6. *pro se. ἐπ' ἀπορία τροφῶν ἡρόεσται*, 1, 32. *difficultate appone premi. οἱ ἐπ' ἐπὶ Θήβαις* 4, 5. *septem illi duces contra Thebas profecti. ἐπ' εὐδενὶ ὑγιεί*, 2, 13. *ἐφ' ἡσυχίας*, 3, 17. *tranquillè & quiētiè. ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν*, 9, 15. *invitare hospitio. Deos enim sacrificiis ut interesse vellent advocabant, & quasi hospites ad epulas invitabant Ethnici. Interp. in hospitaliis invocare. nimis obscure. Adde* 3, 37. *ἄλλα ἐπὶ Πατρῶν*, 13, 14. *ἐπὶ ναυσὶ μάχῃ*, *ibid.* sunt rhapsodiæ Iliadis.

Ἐπιβαίνει τῇ θηλείᾳ ὃ, 1, 15. *de avium congressu venereo. ἐπιβάς ἐπὶ τ' αὐχένα αὐτῆς*, 10, 22.

Ἐπιβαλεῖν τινὶ κρήματα, 3, 10. *γλυπτάματα ἀτάφα*, 5, 14.

Ἐπιβολὴ τῶν τεχνῶν, 11, 4. *per hanc, apposititiam comam intelligo, eamque ipsam, quam paulo ante πρόσθημα τ' ψιλώσεως appellavit. Est enim ἐπιβολή, ἐπιβαλομόρφοντι, quod superadjicitur ad explendum rei alicujus defectum. Tale autem erat hoc genus, galericulum à Latinis*

dictum. Sueton. in Othone cap. 12. fuisse traditur munditiarum præne muliebrium, galericulo capiti, propter raritatem capillorum, adaptato & annexo, ut nemo dignosceret. Frustra ergo pro hoc nomine ἀπὸ βολῶν substituant, præsertim cum antecedentia, κῆεις αὐτὸν, longe diversum suadeant. vide Cl. Salmasium de fœnore.

Ἐπιβελούειν τινί, 2, 13. 6, 8. 6, 14. *τῷ θηρίῳ. εἰς τὰ ἔκγονα αὐτῆς*, 13, 1. *de venatoribus. ἐπιβελούθεις ὑφ' ἑτέρων*, 8, 9. *ἐπιβελούθμοι βαρύτατα ὑπὸ τ' τυράννων*, 2, 11. *callidas machinationes notat, ut ficta crimina & ejusmodi.*

Ἐπιβελή. *ἐπιβελῶ ἐξ αὐτῆς φοβηθεῖς*, 10, 2. *ἐξεκάλυψε*, 13, 37 *τῶς κατ' αὐτῆς ἐπιβελῶς ἐξελεῖν βελούθμον*, 14, 22.

Ἐπιγίνομαι ἐπιγνομῆς χειμῶνος, 9, 20. & 30. *supervenientis hyeme.*

Ἐπιγνώμων. *ἐπιγνώμονες κῆ ἐξετασά*, 3, 10. *censores & judices. vide Suidam in ἐπιγνώμονας.*

Ἐπίγραμμα, *pro simplici, γράμμα, h. e. pictura* 9, 11. *vide Not. ponitur & pro sepulchrali titulo, qui Nostro alias γραφή*, 8, 4. *item pro inscriptione nominis in basi statuæ, aut lapidis, ut indicet in cujus honorem & à quo sit posita*, 9, 11. *hinc ἐπέγραψαν τὸ εὖ ποταμῶ ὄνομα*, 2, 33. alias

I N D E X.

- alias ἐπιγράφειν est scribere in certa aliqua materia. Sic ἐπιγράφει κτ̄ τῷ τοίχῳ, 14, 19. ἐπισημαίω, 1, 17. ἐπεγέγραπτο τῇ ἀρχῇ ἀπὸ τῆς πολυποσίας, 2, 41. titulo tenus regnum inscribat.*
Ἐπιγρῦσι ①, 12, 1, *naslo prædita subaquilino.*
Ἐπιδακρύω, *ἐδὲ μὲν ἐπιδακρύσας, 3, 5. ne quidem illachrimatus.*
Ἐπιδαύω ① *ἰπῶσι* ①, 3, 24.
Ἐπιδείκνυσθαι τῷ τέχνῳ, 2, 27. *ἐπεδείκνυτο τὸ φιλεργον αὐτῆς οἱ, 13, 1. ἐπεδείκνυτο, 9, 36. absolute. plenius extat. 13, 11.*
Ἐπίδηλ ① ὁ ἢ *πρηνὴ ἐπίδηλ* ① γέννησι, 14, 23.
Ἐπιδημεῖν ἢ *μελοικεῖν, 13, 16.*
Ἐπιδιδόναι, *ἐπιδόν* ① *ὡς θυγατέρας Λεῶν εἰς χρησμὸν, 12, 28. cum Leo filias donaret oraculo.*
Ἐπιθανατίως, *οἱ ἢ ἐπιθανατίως εἶχον, 13, 27. alij vero in ipsis faucibus mortis essent.*
Ἐπιθαρρέω, *τέτοις ἐπιθαρρῶν, 6, 12. his fretus.*
Ἐπιθαρσύνω, *ἐπιθαρσύνων τὸ μερῶκιον, 2, 1.*
Ἐπιθεσις κτ̄ *τυράννης, 2, 4.*
Ἐπιθυμεῖν τινῶν, 9, 29. *valde cupere. φιλοσοφίας, 3, 27. λαθεῖν, 4, 40.*
Ἐπιθαλεῖν τόλμαν τινὶ, 9, 4. *μανίαν, 14, 26.*
Ἐπικάμνειν τῆς παρελθούσης, 14, 6.
Ἐπικέκμηται ἐπικέκμηται φασὶ τὸ αἶμα τῶν, 3, 18. *ἐπέκειτο δρομῶν, scilicet πέτρῳ, 13, 1.*
Ἐπικλήμα *περσελήφασι, 3, 15.*
Ἐπικλύζω, *ἐπικλύσας τοῖς τῶν Ρωμαίων ὀνόμασι, 14, 45. abundanter, obnuere. G1. ἐπικλύζω. inundo.*
Ἐπικυρεῖν τινι, 12, 37.
Ἐπικυρία ἐκ μεσῶν, 12, 50.
Ἐπικυφίζω, *ἐπικυφίζειν ἀνάγκῳ τὸ πενίας, 14, 24.*
Ἐπικρατέω, *ἐπικρατεῖ τὸ ἀληθῆς τὸ ψεῦδος, 5, 21.*
Ἐπίκτητ ① *κόσμησι* ①, 2, 14.
Ἐπικύπτω, *πίνυσι ἐπικύπτοντες, 1, 4. in faciem pronidibunt.*
Ἐπικωμάζω, *ἐπεκώμασεν αὐτῶν, 9, 26. comissatum venit.*
Ἐπιλαμβάνω, *ἐπέλαβε ὁ τῷ Ἀλεξάνδρῳ θάνατον, 7, 8. supervenit Alexandri obitus. ἐπιλαβέσθαι δυνάμεως τινῶν, 14, 27. vires acquirere, invalescere.*
Ἐπιλανθάνει τὸ ἀλκῆς, *πανουργίας, 2, 40.*
Ἐπιλείπω, *ἐπιλείποντες ποταμοὶ, 8, 11. versigen. ἐπελελοίπε αὐτὸν ἅ τῃ μνήμῃ, 3, 19. ἐπέλιπε αὐτοῖς τὸ χρέμα, 4, 23. cum Accusativo personæ. αὐτὸς τὸ ξύλον, 12, 37.*
Ἐπίλεκτ ①, *ξύλον ἐπίλεκτον πρὸς δῶδιον, 5, 6.*
Ἐπίληπ ① *χρόνον, 9, 31. morbo caduco correptus.*
Ἐπιμελής, *ἐς. ἐπιμελῆς ἢ ἐτέρους, 9, 13. alijs cura erat.*
Ἐπιμείνω τῇ μνησείᾳ, 10, 15.
Ἐπιμισηθῆναι τὸ δῶμα, 3, 14.
Ἐπιμύλι ①, *ᾄσμα ἐπιμύλιον, 7, 4. carmen in laudem molæ à Pittaco factum & intermolendum decantatum.*

I N D E X.

Επιβάτω. ἀσυλίαν ἐπινοῶν τῇ Εφέ-
σῳ, 3, 26.

Επιπορκία. οἱ παρεμβαίνοντες τὰς ὁρκίας
τὰς θεῶν ἐχθρὰς αὐτοῖς ποιῶν)
καὶ ἐπιπορκίαις, 14, 2. *perjurii*
Deus sibi infestas suis reddunt
perjuriis.

Επιπάτω. σεφάνων τρέεσσα ἐπι-
πατῆ τῷ φύματι, 12, 1. *serta*
quædam ieras romicaque in-
spergas.

Επιπικίω. ἐπιπίπτει σεισμὸς τῇ
πόλει, 6, 7. *notat improvisum*
infortunium.

Επιπυλέω. ἐπέπλει Θυρίοις Διο-
νύσι, 12, 61. *infesta classe ad-*
oriebatur Thurios.

Επιπυλήτω. ἐπέπληξε τῷ Σπεισίπ-
πῳ ὁ, 3, 19. πενθ' ἄντι, 9, 27.
αὐτῷ ἰχυροτάτω, 14, 20.

Επιπολάζω. ῥῆμα αὐτῷ ἐπιπολά-
ζει, 4, 10. *in buccam venit.* τῷ
ναυῷ ἐπιπολάζειν, 1, 15. *in tem-*
plo frequentem esse.

Επιπολάω, 12, 44. *nomen loci*
Syracufis. vide *Notas.*

Επιπύρω. ἐπιπύρειν χυδῶν κ' ἀφθόνας,
13, 1. ἐπέπύρωσαν λόγοι, 12, 60.
sermo incidit.

Επιπύρω. ἐπέπύρωσε τὰς Ἀθηναίους,
2, 28. *confirmavit animos A-*
theniensium.

Επισείει τὰ ξίφ' ὅ, 2, 44.

Επισκήπτω τινί, 12, 49. *deman-*
do.

Επισκοπέω. ἐπισκοποῦμι, 2,
35. *de eo qui visitat ægrum.*
ἐπισκοπῶ τῷ τραύματι, 12, 21.

Επισκώπτω. ἐπέσκωπτεν εἰς Δη-

μοσθένη, 7, 7. *diéto tetigit.*

Επισέλειν. *ponitur absolut. ut,*
ἐπέσειλαν αὐτοῖς, μὴ περιπαλή-
σαι, 2, 5. Interpres minus com-
mode : mandatum dederunt.
Debuiſſet, scripserunt literas
ad ipsos. Sic ἐπέσειλε τοῖς Ελ-
λησι, θεὸν αὐτὸν ψηφίσασθ, 2,
19, 4, 8. πρὸς τινα περὶ τ', 14,
1. ἐπέσειλε πρὸς Ἀγεσίλαον, 10,
20. Interpres legatus misit.
malè. Thomas in Eclogis an-
notat, τὸ ἐπέσειλα significare
per literas mandare, quando-
que etiam τὸ αὐτῶν προσώπων
κελεύσαι, coram jubere. hinc
de præcedentibus versionibus
facile est iudicium.

Επισήματα ἀνεσήσας, 8, 4. *sunt*
hæc ornamenta sepulchralia,
σηλαὶ ἐπιτάφιοι Suida dicta &
Hesychio. adde Notat.

Επίσωμαι. ὁ ἐπισάμην ὡδὸν
τῆρ, 14, 7. *qui præter illud a-*
libia edoctus erat.

Επισολλῶ ἀπέστλε Φιλίππῳ, 12,
51.

Επιστρέφειν. ἐπιστρέφόμεν ἰαὶς πό-
λεις, 4, 17. εἰς πολλὰς χροιάς
τὸ πρόσωπον, 12, 58. *more scil.*
amantium, cum ex improvi-
so rem amatam obviam ha-
bent. θεάτρων ἐπιστρέφόμενον ἰ-
δεῖν εἰς ἐμὲ, 13, 43. ἐπιστρέψα-
σαι ὁπίσω εἰς, &c. 1, 6.

Επισωίσημι ἐπισώσησον ἡμᾶς τῷ
ἀνδρὶ, 4, 9.

Επισφίγγω. ἐπίσφιγγον νήπιον,
μίστω, 9, 36. *vocab. citha-*

rædicum.

I N D E X.

- roedicum. Signat pulsum hu-
 jus aut illius chordæ pressio-
 rem. επισφίγσειν τὸς ἀναγω-
 γίας βλαυτῶν ἀνασπάσει, 9,
 11. ansulas solearum fibulis
 constringere.*
- Επιτείνω.** ἐπιτείνετο ἡ ὄρεξις, 10, 9.
cresebat.
- Επιτελέω** ἐπέτελεν αὐτῷ, 12, 61.
*aut excidit nomen eorum vel
 θυσία, aut subintelligendum.*
- Επιηθεί.** εἰς ἀρδείαν, 13, 1.
*εἰς τὰ ποιῶν, 14, 5. εἰς χρεῖσιν
 ἐδεμίαν, 2, 29. πρὸς τὰς μέγα-
 βολὰς, 5, 13. in vitio. τις τῷ
 ἐπιτηδείων, 2, 35. ex amicis
 aliquis.*
- Επιηθύμα.** τὸ ἐπιηθύμα τῷ
 εἶχε, 12, 18. *hæc ei demandata
 erat provincia.*
- Επιτίθημι.** ἐπέθελο τραγωδίας, 2,
 30. absol. Πλάτωνι ὁ Αἰρισ-
 τέλης, 3, 19. *hat sich wider
 ihn aufgelehnt. male inter-
 pres, adiit Platonem, pro ador-
 tus est per insidias Platonem,
 ut Noster ipse explicat paulo
 post subjiciens, ἐπιθέμενος αὐ-
 τῷ καὶ ἐπιεβλέπων. Sed inspe-
 cta editione prima interpre-
 tis, didici culpam penes in-
 terpolatorum esse. Interpres
 enim olim reddiderat non
 male, Platonem impugnabat
 de industria. Sic ἐπέθελο τῷ
 Στραγγερίτῃ καὶ τὸ κρεττερόν, ibid.
 ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, 6, 12.
 αὐτῷ, 3, 19. ἐπιθέσειας τυ-
 ραννίδα, 8, 16. ubi malim τυ-
 ραννίδι.*
- Επιτολμάω.** ἐπιτολμήσας ταύτη
 ὑποθέσει, 14, 21.
- Επιτρέπειν** ἔρωτι πάντα. 7, 8. id
 est arbitrio ejus. De iis qui
 affectus in potestate sua non
 habent. **Επίτροπος** παιδῶν,
 χρημάτων, 3, 26. *curator,*
- Επιφανέτω** ἐπολιτεύσαστο. 3, 17.
summa cum dignitate & splendore.
- Επιφανῆναι** τινι &c. 1, 32. *Nostri,
 vor einem erscheinen. Επι-
 φανής. ἐπιφανής, 3, 19. pro
 εὐδόξοις.*
- Επιφοιτῶ.** ἐπεφοίτα τοῖς θεώ-
 τσις ὁ, 2, 13 αὐτῇ ὄνειδος,
 12, 1. ἐπιφοιτῶσιν αὐτοῖς οἱ θε-
 οί, 3, 18.
- Επίχειρα** τῷ μεγέθει καὶ ὄγκῳ, 9, 13
*præmia, lucrum. Interpres o-
 misit, & hoc totum reddidit
 improprie.*
- Επιχειρεῖν** τοῖς παρεκκεμήτοις, 2,
 17. *zugreifen. νεανικοῖς ἔρω-
 σιν, 9, 9. ἐπιχειρήσει Δαδωνίῃ
 εἰς τὰς νῆσους, 3, 18. de iis, qui
 quid incipiunt, & operi ma-
 num quasi admovent. Sic
 ἐπιχειρήσας τοῖς τέχεσιν, 7, 8,
 non est diruere, ut Interp vult,
 nisi per consequens; sed injice-
 re, admoovere manus. ἐπιχει-
 ρῶν νεανικώτερον τῆ ηλικίας, 7,
 13. suscipiens. suspecta con-
 structio. malim νεανικώτεροις,
 nisi subsit Atticismus.*
- Επιχωρέω.** τρυφᾶν ἐπιχωρῶν αὐ-
 τοῖς, 9, 3. *pro συγχωρῶν, conce-
 dens vel παρεχωρῶν.*
- Επιχωρεύω.** λέων ἐπιχωρεύω
 αὐτοῖς, 4, 5. *leo ipsorum regio-*

I N D E X.

- ni incubans.* ἐπιχωειάζειν τῆ πόλει, 12, 52. *in urbe frequentem esse.* δάκρυα ἐπιχωειάζει αὐτοῦ, 14, 22. *in lachrymis eos esse,*
- Ἐπιχώει** νόμος, 1, 21. ἐπιχώεια ὄπλα, 6, 3. φωνὴ ἐπιχώει, 4, 8. 12, 38. δίαίθε, 5, 1.
- Ἐπομνύω.** ἐπομνύει πράττειν τὰ, 12, 8.
- Ἐπω.** ἔπη Ομήρου διηρημένα πρέπαλαμ, 13, 14. *cum adhuc essent divisa.* *Interp. male vertit. vide supra.*
- Ἐπωάζω.** ἐκ Διάδοχῆς φασιν ἐπωάζειν τὸς ᾤεισεργούς, 1, 15.
- Ἐραυίζω.** εὐδὲν ᾤειργον εἰς τὸ εἶδεν ἠεραυίζεν, 12, 1. *nihil curiosum ad formam adiuvandam conquirebat.*
- Ἐράω.** ἠεράθη ἀνδελάνθη, πλάτων, 9, 39. αὐτῆ Νύμφη, 10, 18. αὐτῆς κίον, κελός, &c. 9, 39. ἠεράθη αὐτῆ Δίαπύρας, 2, 4. θερμότατα, 9, 39. 10, 2. ἠεραε κεδραίνειν, 14, 44. παρθενίας 13, 1. ἠεράτο ἐκ φήμης, *ibid.* ἠεραθεῖς τυραννίδος, 8, 9. ἠερα ἀγορεύειν κακῶς, 11, 10. *maiores denotat cupiditatem.* Sic ἠερα φθονεῖα, 2, 12. ἠεραν γε αἰγυαῖκες αὐτῆ, 12, 18. ἠερα ἠερα ἄλλον, 2, 12.
- Ἐρασμι** ὁ ἢ. ἐρασμιώτατον γενεα, 12, 14.
- Ἐρασησθ.** ἐρασησθε θεσούς, 13, 1. πλάσι, χρησός, 3, 10. ἐρασησθε αὐτῆς κῆ κλέ, ἀφίκετο, 12, 13.
- Ἐργάζεσθ,** plus est quam πράττειν, magisque in usu, cum externum opus spectatur. ut *εργάζετο καὶ οὐκ ἔστι πλεονεκτήματα ἑαυτοῦ,* 2, 14. *λοιδορίας,* 12, 43. *κηρίον,* 12, 45. *εικόνας,* 14, 8. *ποιήματα. μέλη ἐν τῷ δρομάτι,* 3, 8. *Κύκλωπα,* 12, 44. *σεφάνης,* 13, 1. *σόλον,* 5, 10. *μέγαν τὸ ποταμόν,* 3, 1. *de fluminibus. ἐκείνον φυγάδα,* 4, 8. *εργάζετο κακὰ πολλαὶ τὰς μάχης,* 1, 34. *pari ratione Plutarchus in Theseo, affecit eos malis. paulo aliter τὴν φιλοσοφία ἐργάζεσθ παράδοξα, ἀδόκητα,* 13, 33. *quæ amat talia facere. Sent. Interp. omisit αὐτὰς μάχης,* 3, 42. *impulit ipsas. ἐργάσαντο πάθος,* *ibid. scil. ἑαυταῖς. sic habent es ihnen zuwegen gebracht/ seind ursach gewesen/ daß &c.* Sic ἡ πολυποσία ἐργάσαντο αὐτῷ πλεονεκτήματα, 2, 41. *εργάζετο τὰ ἄλλα,* 4, 3. *Interp. male. certamina subitit. ἐργάζου ὑγιεινὸς αὐτῆς,* 1, 7. *ἀπιδι καὶ ἐργάζεσθ,* 9, 25. *abi & fac opus, i.e. agrum cole. ita Hesiod. ἐργάζεσθ μέγα νήπιε Περσεῦ. inde*
- Ἐργασικός.** Φρύγες ἐργασικώτεροι, 10, 14. *laboriosiores, vel magis facti ad opus faciendum, quam Persæ.*
- Ἐργάνη,** ἢ. δῶρο Ἐργάνης δαίμονος, 1, 2. *lanificium. vestes &c. Noster Hist. Anim. lib. 6. cap. 57. ὑφαντικὴ αἰ φάλαγγες καὶ δὲ χεῖρες κῆ τὴν Αἰθῶρα τὴν*

I N D E X.

τὴν Ἐργάνην ἢ κὴ πινυλὴν θεῶν.
aranei texendi arte & agilitate
excellunt instar Minervæ quæ
Ergane & solers Dea est. vide
& lib. 1. cap. 21. H. A. ἐπονῶν-
το παρὰ τὴν Ἐργάνην, 3, 42.
Diodorus T. 1. p. 340. Miner-
vam dictam ait Ἐργάνην, ἀφ'
τὸ δὲ εἶναι πολλὰ τῶν φιλοτέχνων
ἔργων. Erganem designat Ar-
nobius lib. 3. adversus Gen-
tes. Vestis (Dii) indigent te-
gmine, ut virgo Tritonia curiose
his stamen neat? & alibi Mi-
nervam, ait, magisteriis ar-
tium & disciplinarum vanietat-
ibus eruditam i. e. ἐργάνην.
Ἐργον Ἐλλήνων, σσφόν, 1, 21. ἡμε-
 ρώτατον, 6, 14. λυσιτελεῖς τῇ
 πατρίδι, 3, 37. σωήφες ἐκείνῳ,
 2, 4. ἔργα θεῶν τὸ ἀληθὲς εἶναι
 κὴ δὲ ἐργετῆιν, 12, 57. sentent.
 πολεμικὰ, 3, 8. κειρὸς ἀνδρω-
 πίνης, 3, 1. ἔργον ἐστὶ αὐτοῖς, 3,
 18. necesse habent. Similiter
 Batavi, *Si hebben's van doen.*
ἔργον ἦν αὐτῶν ἢ ἀπὸ δὴ, 8, 2.
 similiter Nostri. *das ist sein*
thun. Sic ἔργον ἐστὶ αὐτῶν αὐ-
 λείαδ, 3, 14. γελῶν, 4, 29.
 πρυφάν, 9, 24. eodem sensu.
ἔργον ἔχει σαλπίσσα, 1, 26. τῷ-
το ἔχει ἔργον, de facinore bel-
lico usurpatur. 5, 19. 8, 15.
 hoc ipsius munus est. Nostri:
er hat diß zu thun. ἔργον ἐστὶ,
 αὐρεῖν, 10, 12. *difficile est, hoc*
opus, hic labor est. Nostri
 similiter, *man hat damit zu*

thun. longe alio sensu, ἔργον
ἐχέτο βίαια θανάτου, 7, 2.
violenta morte perit. ἔργον
ἴω αὐτῶν, 8, 2. id imprimis
egit. ἐν ἔργῳ τίθεαδ τὴν τέχ-
νῳ, 4, 15. artem unice excolé-
re.

Ἐρεχελῶν. ἐρεχελῶν, 2, 13. in-
stant. Nam Alcibiades &
Critias instabant, instando-
que quandoque extorserunt
à Socrate, ut ad Tragicos
audiendos theatrum ingredi
præter morem suum sustine-
ret.

Ἐρσυνώμῳ, 4, 18. cui sinus est
excussus, more apud princi-
pes usitato, qui suis parum
fidunt. vide Sueton. Octav. cap.
35. Justin. lib. 38. cap. 1. v. 9.

Ἐρημίαν παθεῖν, 13, 1. εἰς ἐρημίαν
ἀπολύεαδ, 13, 46.

Ἐρημῶν, 13, 26. ἀφ' ὁδοῦ,
κοινωνῶν, 9, 40. ἐρήμη πατῆρ,
6, 4. φιλήμαλ, 1, 15. κέρως,
5, 19. ἀπορρίπτεαδ ἔρημον, 13,
26.

Ἐρεῖα ἔχειν, 10, 5. lana præditum
esse.

Ἐρίζουσι ἀλλήλοις παρὰ δίσκου, 1, 24.
ἐρίζων πρὸς αὐτόν, 2, 21.

Ἐρηνύων πρόσωπα, 9, 29. larvæ
Furiarum.

τὸ Ἐρῶν. ἐρῶν ἴσ, 12, 14. in-
star surculi. cx Homer. Il. σ.
scæpius staturæ altioris homi-
nes arboribus comparantur,
quæ non humi serpunt, sed
assurgunt excelsius.

I N D E X.

- Ερομα.** ἤρετο τ' ἄνδρα, 2, 21. 2, 35. 2, 42. 3, 19. 4, 24.
Ἐρωμῆως. σφόδρα ἔρωμῆως λέγειν, 14, 6.
Ἐρωθήματα φλογώδη, 12, 1. θολερὸν ἐρύθημα, 3, 18.
Ἐρωθεῖ τὰ χεῖλη, 12, 1. pro κτ' τὰ.
Ἐρχεῖται ὁ πόταμος ἀφ' μέσων τῶν, 3, 1. *fluit.* ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθηναίους, 7, 7. ἤθη, 14, 30. ὀφθαλμὸς ἔ, 1, 21. λόγος τινὶ, 13, 32.
Nos: Mit einem zu Niede kommen. μέγιστον μέγεθος, 13, 46. *de crescentibus.* ἔλθε ἀφ' τιμῆς ὀσφαγείας, 13, 2. *honoratus est.*
Ἐρώμηρος. ὁ ἐρασῆς καὶ ὁ ἐρώμενος, 2, 21. *amator & deliciæ ejus.* ἐρώμηρος Πτολεμαίης, 1, 30. *deliciæ Ptolemæi,* alias dicitur ὁ ἐρώμηρος, παιδικὰ, 2, 21. Ἐρμῆς, 10, 18. Ἀλεξάνδρου, 12, 7. *ubi Interp. nimis generaliter,* ἐρώμηρος Ἀλεξάνδρου reddit, *charus Alexandro.* malim, *deliciæ Alexandri.* ἐρώμηρος αὐτῆς, 2, 24.
Ἐρως παρὰδόξος, γελοῖος, 9, 39. Σπαρτιάτης, 3, 12. ἔρως τ' ἡσυχίας, 5, 17. ἔ Μηδίζειν, 9, 41. *studium, cupiditas, amor.*
Ἐρωτικός, 2, 21. & 3, 9. *amoristudens.*
Ἐσάγειν εὐαίμονας ξένους, 2, 13. *de novatoribus.* Nostri fere ad eundem modo.
Ἐσθίομα. ἠσθητικοὶ σολαίς, 9, 3. *stolis induiti.* vide not. ἠσθητικὰ ἐσθῆτα, 12, 32. σολῶ ἀπεργ-
 μονα, 13, 1. *stolam simplicem & parabilem induita erat.*
Ἐσθήματα χρῆσθαι, 1, 2.
Ἐσθῆς Βασιλική, 12, 64. *id est, palla regia cum diademate.* λδοκῆ, 12, 32. ὀείεργος, 3, 19. πορφυρεῖ, 12, 32. τὴν μέγα τιμίαν ἐν Πέρσαις, 7, 8. *id est, Medica.* vide *Briffon. de Reg. Persic. p. m. 97.* ἠσθητικὰ ἐσθῆτα, 12, 32.
Ἐσθίω. ἠσθιον κρέα ἄμα, 12, 37.
Ἐσμὸς μελισσῶν κηθίσασαι, 10, 21.
Ἐσπαρδασμῶς. μὴ ἐσπαρδασμῶς ἔχειν παρὰ παιδείας, 12, 50. *non studere literis.*
Ἐσιᾶ. ἐσιαθεὶς ἀφειδῶς, 2, 17. ἀφελῶς καὶ μυσικῶς, 2, 18. μεγαλοπρεπῶς, 12, 51. ἐσιᾶν τοὺς ἀκοῆς, 3, 1. *oblectare.* Terentius in Phormione similiter dixit, *oculos pascere.* Martialis lib. 9. Epigr. 61. *Inspexit molles pueros oculisque comedit &c.*
 ἐαυτὸν τῆ ὀσμῆ, 10, 9. ἐσιᾶ γάμους ἐαυτῶ, 8, 7. ὁ ἀνδρῶν, ὁ ἐσιᾶν αὐτῆς, *ibid.* ἐσιᾶσθαι καὶ τὴν δ' ὠδίαν, 13, 1. ἐσιᾶτο παρὰ Περδικκα, 3, 23. *cenabat apud Perdiccam.*
Ἐσιᾶ ἢ. κοινὴ τ' Ἐκλάδος ἐσιᾶ, 4, 6. *periphrasis Athenarum, communes Græciæ lares.*
Ἐσιᾶσις πολυτελής, 13, 4. Ἐσιᾶσις στρατηγική, 2, 18. *militaris i. e. apparatusissima cæna.* ἐσιᾶσιν παρὰ σοκιδιάζειν, 13, 4.

I N D E X.

Εξατον τ' *χώρας*, 3, 18. *γῆρας*, 13, 44. *ἔχαλα*, 2, 4. Lat. *ultima*.

Εταῖρ⊕ εἰς τὰ *ἔχαλα*, 4, 18. id est, etiam ad mortem usque, de vero ac perfecto amico. *εταῖρον κοινωνὸν τῶν πραγμάτων ποιεῖν*, 12, 8. *Justinus* lib. I. cap. 6. *socium carnis assume-re*.

Εταῖροι, 1, 16. 3, 2. 4, 9. 14, 42. *Hesychio*, *σωεργοί*. Sic modestiæ causa discipulos suos Philosophi vocabant, teste *Smida*. Sicut alij *filios*. vide *Drusium* *Animadv.* I. cap. 25.

Εταῖρα ὑπερέφαν⊕, καὶ *δαινώσ φορτικῆ*, 12, 63. *εταῖρα Δαπρέπασσα κάλλι*, 7, 2. Sic 2, 12.

Εταιρεῖν, 4, 1. opponit τῷ *σωφρονεῖν*.

Εταιρικός. *εταίρικὰ πρότερον*, 12, 1. *meretricias res peragere. εταίρικὰ μαθήματα*, *ibid*.

Ετερε⊕. τῇ *ἐτέρᾳ*, 2, 17. alterâ, id est sinistra. quæ sæpius *ὑφήμων* ita dicitur. Hic obiter mendo liberare fas fuerit non unum Auctorem. *Euseb.* in *Præparat. Evangel.* εἰς ἑτερο ληπτοὶ γεγονόσιν, inquit pag. 136. ubi *Vigerius* in notis frustra in omnes formas se vertit. legendum enim εἰς ἑτέρα. Eandem locutionem in *Demonstr. Evangel.* lib. 4. cap. 9. habemus etiam corruptam. non enim *θατέρα*, sed *θατέρα ληπτός* legerim, quoniam non plane impro-

bem, *θατέρα ληπτός*, si *σω* ενδοχικῶς intelligatur. *θατέρα* etiam legerim in verbis *Numenij* apud *Euseb. Præp. Evangel.* pag. 735. Nec aliter accipiendus *Themistius* orat. 10. apud *Suid.* voce *ἐκκείμεθα* speciosiori colore mendum latet rectum. dicit enim : *εἰ γὰρ εἰσιν ἡ ἀλήθεια προῦχου ἐκκείμενον, εἰδὲ καὶ ἐβλήμενον, εἰδὲ θήρα ληπτόν.* ubi in verbis ultimis sine dubio legendum, *εἰδὲ τῇ ἐτέρᾳ ληπτόν.* Pater hujus locutionis *Plato* est in *Sophista*, dicens *Sophistas esse ποικίλον θηρίον καὶ τὸ λεγόμενον, εἰ τῇ ἐτέρᾳ ληπτόν. varium animal, nec, ut ajunt, sinistra manu capiendum.* Ergo proverbialiter dicimus τῇ *ἐτέρᾳ ληπτόν* vel *θατέρα* de eo, quod vel sinistra, id est sine negotio capi potest. quod vero ambabus manibus, id est, non facile haberi tenerique potest, illud est *εἰ τῇ ἐτέρᾳ ληπτόν.* nec est quod *Doctiss. Valesius* in *Histor. Eccles. Euseb.* *θατέρα ληπτός* novam dictionem putet. dividatur enim male coalita in *θατέρα ληπτός* & omnis statim evanescit novitas.

ὁ *Ετερόφθαλμο⊕*. *Ἀντίγον⊕* *ἑτερόφθαλμο⊕* καὶ *ἐν τέττε Κύκλωψ* *προσαγορεύθεις*, 12, 43. *Iuscus* ⊕ *exipide Cyclops αἰδής*.

I N D E X.

- Ἐτι.** ἤ'ετι μᾶλλον ἔ' τρέπε, 12, 1.
& quod majus est, moribus meretriciis prædita. vide 14, 35. ἔ'τι ἔ'τως, tum amplius, 1, 16. Glossæ ἔ'τι μᾶλλον. etiam atque etiam.
- Ἐτοιμ** πρὸς τῶ' ἀλέοντα, 14, 49. τὸ πείθεσθαι, 9, 23. ἐτοιμῶς ἔ'χω, 4, 13.
- Ἐὺ** κῆ καλῶς ἀγωνίζεσθαι, 3, 25. utuntur hac formula ij, qui in aliis quid vehementer approbant. adde 2, 6. Ἐὺ παθόντες ὑπ' ἐμῆ, 13, 42. ἤ'κων εὺ γένεας, εὺ πλάττε, 4, 15. εὺ ἀλαβὰς ἐν τῇ σάσει, 4, 15. id est, ὀρθῶς. εὺ κῆ καλῶς ἀποθανεῖν, 4, 5. de morte bellicâ & gloriosâ. τῶ' αὐτὰ ἐμοὶ εὺ πάσχοντες, cum quibus juxta mecum bene agitur, 1, 34. εὺ μάλα φιλοτιμῶς, 3, 42. admodum studiosè. φιλοφρόνως, 4, 9. αἰσείως, 9, 11. πεφροσμένη ἀρχή, 6, 12. εὐκαίρη, 12, 1. γελῶντες, 3, 18. εὐ' πράττειν, 12, 51. salutandi formula Epistolis præmissa.
- Ἐὺβοτ**, ὁ ἦ. τὸ εὐ'βοτον τῆς γῆς, 9, 16. pascis abundans regio.
- Εὐγένεια** τῆ' ψυχῆς, 12, 1. præstantia. ἐστὶ τῆτο πρὸς δένδρον εὐ'γενὴς, 2, 14. paulo ante ait καλὸν τῶ' δένδρον.
- Εὐχρῆς** παῖς, 3, 1. ad generis claritudinem refertur.
- Εὐλαστία** τῆ, &c. 10, 21.
- Εὐδοκιμῆ** αὐτῶ' τὸ δόξαμα, 2, 13. εὐ'δοκιμῆσα παρ' αὐτῆ, 12, 1. εὐ'δοκιμῆνες ἐν βίῃ σεμνότητι, λόγοις ἀγαθοῖς, πολιτείαι, 2, 13.
- Εὐδοκιμῶταλ**, ὁ, ἦ. ἐν εὐ'δοκιμῶτατοις χυρόρμω, 2, 23. inter probatissimos habitus.
- Εὐετηρία.** εὐ'ετηρία ἢ ἐξ ἡρῶν, 2, 17.
- Εὐεργεσίαν** παρσιζαῖ παρσῆτιν, 10, 8. εὐ'εργέτης τῶ' ἀνδράπων, 5, 3. ἐγένετο τῆ' Θεσῆως, 4, 5. εὐ'εργέτω ἐπιγράφειν, 12, 61. inter benefactores referre.
- Εὐήθη** ὁ ἦ. τῆτο ἔ' Πυθῆε εὐ'ηθες, 14, 28. hoc Pythæa aïdium simplex & stolidum est.
- Εὐημερέω.** εὐ'ημερήσας ἐν τῶ' δήμω, 13, 38. qui pollet autoritate & gratia apud populum. Interp. hic obscurior.
- Εὐθ'ενόμα.** εὐ'μπελοὶ εὐ'θενῆτο βοτῆων, 13, 1. vites vivis exuberabant. Thomas hoc verbum præfert τῶ' εὐ'θηνείσθαι. confer Phrynichi eclogas, ibique notas Nunnesij.
- Εὐθετιζω.** εὐ'θετίζοντι τῶ' πείχας, 9, 9.
- Εὐθ'ὸ τῆ' ἀδῶ,** 9, 18. vide Suidam in εὐ'θ'ὸ σκοπῆ, & in μετήεσαν. vide notas. Gaxæus in Theophrasto τῶ' δὲ ράθυμον. &c. μισήσας εὐ'θ'ὸ τῶ' φερεῖς εἰς τὸ τῶ' τίσεως δεσμοῖ ἀλειαν ἀπέπεμψεν. ignavam autem (animam) exosus rectà in custodiam, ad carcerem luendis deliciis destinatum ablegavit.
- Εὐκαταφρόνη**, ὁ ἦ. ἀρχαὶ πολέμων εὐ'καταφρόνητοι, 12, 53. levia & contempnenda sunt bellorum iniuria.

I N D E X

Εὐκλεῶς τὸ βίον τελειῶν, 6, 2.
Εγκρασία ὠρῶν, 9, 16.
Ευμεγέθης τόπος, 9, 3.
Ευνοια εἰς τὴν πρὸς τινα, 3, 10. & 12, 1. εὐνοια εὐχαρίστησα τῇ Ἀπακασίᾳ, 12, 1. *benevolentia al-tius in animam Aspasie de-missa.*
Ευνος διὰ τὴν γνώμην, 8, 14. *bene animatus. Der es wol meinet.*
Ευνεχοι, 1, 32, 2, 17.
Ευπαγῆς, ὁ ἢ ἦσαν δὲ παγαεῖς καὶ ἐβρωμένοι, 14, 7. *bene comprati, totosi & validi erant.*
Ευπορεῖν φαρμάκων, 12, 1. *habere medicamentum. Interpres per-p. parare posse.*
Ευπραγία, 8, 15. *successus rerum. τὴν δὲ πραγμασίαν σωφρονῶς ὅσα ἤνεγκαν, 6, 1.*
τὸ Εὐρημα ὡς τὸ παιδὸς ἀρετῆς, 14, 20.
Ευρίσκω σωτηρίαν δὲ εἶναι, 3, 17. *salutem consecui erant. pro δὲ ῥήσαντο per syncopen.*
Ευροια λόγων, 8, 12.
Εὐτελεῶς ἀφελῶναι, 5, 1. δὲ τελεῖσαι, 12, 30.
Εὐτολμία, ὁ ἢ ἄτως ἢ εὐτολμος, 12, 39. *eo audacia devenit.*
Ευτραπελοὶ εἰς αἶς πολιτείας, 5, 13 *de inquietis, & nunquam prae-sente rerum statu contentis.*
Εὐτρεπίζω. εἰσπῶν τοῖς πρέσβουσιν δὲ τρεπίζειν πεύδαν, 7, 5. *ca-nam parare studens legatis.*
Ευτυχία ἀεὶ λαμβάνειν αὐτὸν, 2, 19. *emphatica phrasis. vide in ἀεὶ λαμβάνειν. λαβόμενοι δὲ-τυχίας, 6, 1.*

Ευφημία, 12, 1. *pro δὲ χάρις.*
Ευφορίαν χρόνων λαχόντες, 12, 10. 2, 17. *successum copiamque omnium rerum imprimis terrā nascentium. nec tamen repugnaverim, si quis hæc verba δὲ φορίαν χρόνων inter-pretetur non de frugum, sed de virorum fortium proven-tu & copia. hæc enim opti-ma καιρῶν φορὰ est. Herodian. l. i. c. 3.*
Ευφραίνε. absolute. 2, 21. & 10, 9. *εὐφραίνειν τὴν ψυχὴν ἐκ τῆς χρεσῆς, 1, 32. ἠύφρανε αὐτὴν ἐκείνο, 12, 1.*
Ευχή. καὶ τὴν εὐχὴν τῆ, 2, 25. *vo-tum.*
Εφήμερος βίος, 3, 29. *vide βίος, φύσις, 8, 11. adde ἡμέρα.*
Εφίημι. ἐφείτα τοῖς ξένοις, 3, 15. *permissum est hospitibus.*
Επίσημι. ἐπιστὰς ἠρώτησε, 9, 29. *subsistens interrogavit. ἐπέστησε τὴν στρατίαν, 2, 28. sistere & ad-verttere. (antea hoc minus re-cte in ἐπίσημι legebatur, pro quo Ἐπίσημα rescripti. L.)*
ἐπιστὰς ὁ Τιμόθεος εἰσεῖν, 2, 10. *astans Timotheus. Interp-omisit τὸ ἐπιστὰς.*
Εφόδια πεποληρωμένα πολυτελείας καὶ ἀλαζονείας, 12, 40. *ἐφόδιον τὸ ὄδῃ, 4, 20. 11, 9. ἐφόδιον τῆ-τὸ οἴκοθεν ἐαυτῷ ἐπαγόμενος, 2, 41* *domo hoc quasi viaticum (bibacitatem) secum afferens.*
ἐφόδια εἰς φιλοσοφίαν, 4, 9. *commeatu ad Philosophiam.*

INDEX.

Εφόλια εἰς παρήσϊαν, 8, 12. *alii* ἐφολιά. id est, ut *Hesychius* explicat, τὸ ἀγαγεῖν δυνάμωρα

Ἐχειν ἀπολογίαν, 2, 39. ἀτέλειαν φρεσῶς, 6, 6. ἀφ' ἑσθονίαν χειρῶν, 12, 1. βίον ἐφήμερον, 3, 29. ein soldates Leben führen. γνώμω, 4, 8. γνώμω ἐπ' ἐκείνω τῷ μέρει, 14, 6. δίκλω, 13, 38. accusatum esse. δεῖπνον, 3, 39. ἔργον τῆτο κῆ τέχνω, 1, 26. posse, intelligere, exercere. κλέω, 2, 32. ἐσίαν πατέρων, τρία τάλαντα, 10, 17. ein Erb das sich so hoch belauft. Similiter *Livius* lib. III. *Singula in dies talenta vestigal dedit*. elliptica hæc est locutio, atque sic implendâ, ἐσίαν, ἢ ἔχει vel ἔχουσαν τρία τάλαντα. sic Φιάλαμ δύο τάλαντα pro ἔχουσαν τάλαντα, 1, 22. θυμὸν, sic affectum esse, 1, 14. νῦν θεωρητικὸν, 2, 6. πίσιν ὑπὲρ τῆτων, 2, 31. συνέσειν. 12, 1. χολῶ ἀπεχθάνεσθαι πολλοῖς, 10, 11. ἀπαδῶ πρὸς τὸ γράφειν, 3, 31. τένομα, 5, 26. φροντίδα πλείω εἰς ἰατρικῶν, 9, 22. ponitur & absolute. σὺ ἔχει, ὅτι χρεῖσε, 1, 32. *Nostri*, er weiß nit/ was er thun sol. de eo qui ambiguo periculo est circumventus. Similiter. σὺ ἔχον, ὅποι αὐτὸν κινῶν, 2, 10. ἔχει δὲ ἐλωιδω, συγγενέσθαι, 13, 20. id est, ἐλπίζει. ἀ' μνήμης, 6, 14. χειρὸς πάντω, 7, 1. ἔχει

πρὸς τὴν βακχείαν, 13, 2. *Justinus* hoc sensu utitur vocabulo teneri, sic εἶχον πρὸς τὴν ἰσῶς, 3, 42. αὐτὸν αὐτὸν εἶχε ὁ. &c 8, 2. notat familiaritatem crebramque consuetudinem cum aliquo. ἔτως ἔχω ὑπὲρ τῶν, &c. 14, 1. Ich befinde mich in meinem Gemüth so gefunnet. refertur ad animum. Sic εἶχεν αἰσθητικῶς, 14, 23. ἀλλοστῆως ἔχουσι πρὸς τὸ ἴσον, 2, 42. ἀνιάτως ἐπι τῷ συμβεβηκότι πάθει, 12, 1. ἔχει ῥαθυμῶς εἰς τὸ ἐπιταπτόμενα, 14, 49. *Nostri* er hat sich so und so. parum ab hoc significato abludit hæc locutio: ἔχει ἀκρατῶς φθόνου, 12, 9. ἀπίεως Μουσικῆς, 12, 50. μοχ μὴ ἐπαρδασμῶς ἔχει πρὸς παιδείας, ἐτέρως τῶν τραυμάτων, 12, 21. τὸ ἔχειν eleganter cum adverbis & gignendi casu notat qualitatem, vel quemcunque corporis aut animi affectum. *Damascius* apud *Photium* σὺν ἀγλῶκως φωνῆς ἔχων, voce præditus non insuavi. *Plut.* σὺν οἶδα πῶς ἔχει ἀρετῆς. nescio quam sit virtute ornatus. πρὸς παιδῶν ἀγωγῆς. eodem modo *Noster*. ἐτέρως ἔχειν τῶν τραυμάτων. alia, id est a verlo corpore vulnera excepisse, quod apud *Lacedæmonios* probrosum erat. ita *Noster* καπηλικῶς ἔχειν τὸ εἶδος, τῶ τῶσπε, 12, 1. pulchritudinem ingeni-

INDEX.

ingeniumque meretricium habere. ἔχει ἐπιθανάλως, 13, 27. *morti vicinus est,* καπηλικῶς εἶδης, 12, 1. *Nostri: et sicut also auſ.* Refertur ad habitum corporis. πάνυ ἡμέρας καὶ φιλανθρωπῶς ὡς ἔ Αντιγόνος, 2, 20. *sic halten diese in sich. comprehendunt. perperam Interpreſ, præ se ferunt, hoc enim de fictis dicitur* ἔχει καλῶς, 2, 4. paulo ante, χρόνον ἔστιν ἐπιτηδειεὶς εἰς ὅ, &c. alio sensu, ἡρώτησε αὐτὸν πῶς ἔχει, καλῶς εἶπε πρὸς ἀμφοτέρω, 2, 36. *de ægrotum visitante. Et fragt ihn/ wie er sich befände/ vel quod proprium est, wie er sich gehabe.* ἀπολιπὼν τὴν τέλει, ὡς εἶχε, 13, 2. *wie sie war. hoc est, licet nondum esset finita.* λόγος ἔχει, 3, 14. 4, 20. 6, 9. *de rebus certis & indubitatae fidei.* ἔχει ἀπελξ, 1, 3. ἢ ποδῶν ἔχει, 2, 44. ἔχω εἰπεῖν, 2, 23. ἐχόμενον φασαγγίων κνήσμοισι, 13, 35. *de ægrotante.* ἔχοντες παρεμβῶς ἔτως ἑαυτῶν, 1, 7. *tantia membrorum resolutione vel paralyſi fracti.* ἔχω καρποῦσθαι, 1, 25. *mi frui possim.* ἐτοίμως ἔχειν, 4, 13. *pransum paratum esse.* διεκάλυπεν ἔχεσθαι, ὧν εἴχσιος, 8, 1. *prohibuit agere, quæ agebat.* Formula illa utimur cum rei alicujus mentionem tecto nomine injicere volumus. πρῶτα ἔχει τὴν ὁ

ἀρχῆς καὶ ἄσασιν, 13, 37. *sub-intellig.* ὡς τὴν καὶ ἄσασιν in ordinando regendoque imperio singularem adhibere clementiam.

Ἐω unde εἶμος. εἶμα ἄ πορφυροῦ, 9, 3.

Ἐωθενός. ὡς ἡ εἰωθενός, 7, 13. *mane prodibat in publicum.* εἰς εἰωθενῆ πίνειν, 12, 30.

Ἐως εἰς ὅ γνάσῃ, 12, 22.

Z.

Ζάω. Ζῶ ἐν ὄντι, 3, 13. *notat usum frequentissimum.* τασῶν ἐξῆσεν ὀκείνης ἡμέρας ὅσον, &c. 3, 23. *eleg. de vigilante, resque suas expediente, in oppositione dormientis.* vide quæ Noster de somno, supra lib. II. cap. 35.

Ζυγύνειν τὸ ἄρμα, 2, 20. Ζεύξας τὸ ἄρμα, 2, 27. *egmos currui adjungere.* Ζεῦγος, 9, 25. *jugum boum.* ἐπὶ ζυγῶν ἐλαύνειν, 13, 24. *bigis vehi.*

Ζεὺς Ἐλευθέριος, 2, 9. *Jupiter libertatis dator & assertor.* v. Suid. in ἐλευθέριος & Hesychi-um. ξένος, 4, 1. ᾧ ζεῦ, 12, 22. *exclamatio indignantis vel admirantis.* Ζεὺς σύμβουλον ἔχει, 12, 25.

εἰς Ζῆλον αὐτῶν μνημονεύειν τινῶν, 10, 9. *ad imitationem.* Ζηλωταὶ δικαιοσύνης, 10, 15. *vide quæ de formula hac scribo in de Natura & Constitutio-*

INDEX.

- ne Philosophiae Pythagorica. cap.*
7. ζηλῶν τινα ἐν τῷ παρθέρον εἶ-
 ναι, 13, 1.
Ζηλοτυπία. absol. 9, 4.
Ζημία βαρύνουσα, 4, 28. χρημά-
 των, 3, 10. ἑλάντων ἐκατόν,
 5, 12. sunt 60000. coronat.
 ζημία θάνατος ἡ αὐτῶ, 2, 37.
 ζημίαν ἐκλίνεις, 13, 24. τιμήσα-
 σθ, 5, 12. ζημίαν τὸ τίμημα
 δρᾶν, 4, 4. *exigere mulctam.*
 ζημία ἐπιηγήσασθαι, 13, 24.
Ζημιῶν. ζημιῶν ἐαυτῶν κακῶς τ'
 ἡμέρας ἀφ' ἑαυτῶ, 3, 23. ἐπὶ τέτρως,
 6, 4.
Ζυγὸν libra, lanx. ὑπὸ ζυγὸν ἀνα-
 βληθεὶς, 10, 6. ὑπὸ ζυγὸν πο-
 νῆσαι, 5, 14.
**Ζωὴν μετ' ἐλευθερίας τιτὶ συγχω-
 ρῆσαι,** 3, 26. *vitam liberta-
 temque dare.*
Ζωρότερον. ζωρότερον πιεῖν, 13, 4.
meracius bibere.

H.

- H.** ὁμολογεῖ ἢ καὶ Ἀλκμᾶν, 1, 27.
*Habet vim assecurationis. Me-
 morat profecto & Alcman. In-
 terp. reddit etiam, quasi posi-
 tum esset pro καὶ aut ἢ, 1, 27.
 (sed ἢ non extat ibi.)*
Μηδὲν ἀφ' ἑστέρας, ἢ τὰς πόδας ἢ
 ὀφθαλμοὺς εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν
 τιθέναι, 14, 42. notat relatio-
 nem harum particularum. ἢ γὰρ
 ἐκ τῶν ταῦτα Λακωνικά; 6, 6. *num
 quid & ista non sapiunt Laco-
 nismum?*
Ἡ ποδῶν ἔχασσι, ἀποδιδάσκασσι,
 1, 11. *quantum valent pedi-*

*bus, quantum possunt. ἢ πο-
 δῶν εἴχε, 14, 22. ἢ ἐδύνασθαι, 8,
 16. quantum poterat.*

- H loco nominis quod per elli-
 psin omissum est.** ut *ὦπὶ
 τὴν ἑαυτῶν scilicet, χῶρον,*
 5, 7. *similis fere locus, 12, 3.*
Sic τὴν Αἰθιοπίαν, scil. πόλιν,
 11, 7. ἢ Ἀλεξάνδρου, 13, 30.
scil. μήτηρ. ἢ ναὺς ἢ ἐκ Δήλου,
 1, 16. *Emphatica repetitio,
 qua quid sigillatim indica-
 tur: Sic ἢ τιμῆς, ἢ ἀφ' ἑστέρας, ἢ
 ὦπὶ τὸ κρεῖττον, 3, 1, τ' ἐπαύ-
 λειος τ' ἑαυτῶ, 1, 32. ὦπὶ χι-
 μαίρας, ὦπὶ τριακοσίας, 2, 25.
 τῆ μὲν τῆ δὲ, 3, 1. adverbial.
 & relative. τὴν μὲν τὴν δὲ,
 14, 8. scilicet εἰκόνα, de di-
 versis. ἢ ἢ, 3, 42. de diversis.
 ἢ καλοσκαδύη ἢ ὦπὶ τὸ σῶμα,
 3, 19. τὴν ὀπίσω ὁδὸν ἀγαγεῖν,
 3, 17. ἀλλὰ αἶψα ἡμεδαπαῶν νῆσοι,
 3, 18. ἢ ἀκρατοποσία ἢ ἄγαν,
 6, 12. ἢ γετινῶσα ὄμορον,
 13, 1. vicina & contermina re-
 gio. ἢ Πρωτεσιλάς, 14, 41. υ-
 κὸρ Πρωτεσιλάς, Laodamia scili-
 cet. Hygin. Fab. 104. Eustath.
 in Iliad. p. 325. ut in N. T.
 ἢ Οὐρίκ.*
Ἡ ἡ χαλεπότης, 10, 18. *οἱ ἀφ'
 ἡβης, 2, 38. puberes.*
 τὸ Ἡγεμονικόν, 12, 16.
Ἡγεμονοῦεν, 12, 17. *usitatus de
 imperio in pace. hinc intel-
 ligitur, quare τὸ Ἡγεμονικόν τι-
 νὸς ὀππῶνται τῷ στρατηγικῶ,
 12, 16. Ἡγεμονοῦεν ἐθνῶν, l. c.
 de imperio bello & pace in-
 telli-*

I N D E X.

telligendum. neque video quomodo apud *Nostrum* τὸ ἡγεμονικὸν opponatur τῷ στρατηγικῷ. *Interpres* τὸ ἡγεμονικὸν veritit, *imperatoria dignitas*. malim ad virtutes referre, viro principe & imperatore dignas, quas Alexander iniquis oculis in Artalo notabat.

Ἠγάραμ. ἠγάραμ) κελῶς κὲ εἰς δέον τῶν ἔργων πολεμικῶν, 3, 8. ἠγάραμ ἐπὶ τῶν Ἀκαδημαίων, 4, 9. *duc ad Academiam*. ἠγάρατο ἀποικίας, 3, 17. *deduxit coloniam*.

Ἠδη. ἄς ἦδη ἔχῳρει, 1, 32. *ut se res in præsens dabat, pro re præsenti, nata*. ἦδη notat non tantum tempus præteritum, sed etiam præsens. *Noster* H. A. lib. 12. cap. 7. εἰς ἀναβολὰς ἀλλ' ἦδη δικαιῶσιν, non differunt pœnam, sed statim præsentem eam imponunt. confer *Themistium* in *Aristot.* lib. 4. *physicæ ἀκροάσεως*, fol. 49.

Ἠδομα. ἠδέντες ἐπὶ τῇ Ὀσσειᾷ Ἔ, 3, 22. Sic ἠδέλο ἐπὶ ταῖς ναυσιν, 4, 25. τῇ κλίνῃ ἠδένεσα, τῷ βρέφει, 13, 1. πρὸς ταῦτα, 14, 43. ἠδέεις τῇ ὄψει, 4, 18. ἐπὶ δάροισι, 1, 32.

Ἠδοναμ πολλαμ, ἀποποιοι, 6, 12.

Ἠδέως. δέχομαμ τὸ δῶρον ἠδέως, 1, 32. *libens donum accipio*. ἠδέως δειπνεῖν, 3, 20. ἠδέως

βεβαιώκεναμ, 4, 28 ἠδὺς παρθεῖν δεῖν, 13, 1. *alpectu jucundus*. πόλις ἠδίστη ἐνεπιδημήσαμ, 12, 52. *peregrinantibus gratissimum] receptaculum*. Ἠδὺς. ἔμοι ἠδὸν μεμνήσθω αὐτῆ, 2, 23. πολλὴ ἠδὸν μοι τῆτο, 14, 4. *opratus*.

Ἠθῆ. εἰς ἦθη τὰ ἑαυτῶν νήχεσθαι, 1, 6. *ad loca consuetata*. εἰς ἦθη τὰ σνώπροφα ἔρχεσθαι, 14, 30.

τὸ Ἠθῆς ἀφελές, 12, 1.

Ἠκω. ἦξαν ἐπὶ τῶς ἐξ ἀρχῆς Μινυάδας, 3, 42. *plane ut Nostri. Sie sind zu sich selbst kommen / wie sie anfangs sich gewesen*. *Interpres* hic penitus nil vidit. non potest τὸ ἦξαν significare. *Minyades ad sanam rediisse mentem, excusso furore Bacchico*. Hæc enim significatio planè nova, & sine exemplo esset. *Tutius Interpretis sequimur versionem, qui proprie vocem accepit, ita, ut Minyades redierint à miseranda filiolis eade ad alias sui generis nominisque Minyades quibuscum primum fuerant versatæ, quæ tamen illas ob admissum piaculum suo thysso expulerunt*. (I. c. legitur ἦξαν, quod ab αἴσω est. L.)

Ἠλικία, 3, 19. ἀπαιτεμῆρη, 6, 3. φθάνεσα, 3, 18. τῶ μερακίαν, ibid. ἀπὸ τῆ πρώτης ἡλικίας,

I N D E X.

- 13, 44.** ἡλικία πᾶσα γυναικῶν, 2, 38. *omnis sexus muliebris.*
- Ἡλικιωτάι, 2, 34.** æquales ætate, etiam senes.
- Ἡλιος. ἥλιοι, 13, 1.** ἡλίας βόες, 10, 18. ἡλίας δύναντο, 4, 1. *occidente sole.* sicut quidem habet *Interp.* ego puto totum significare tempus, quo sol lucet, hoc est diem. ἥλιοι, 13, 1. radii solares. *Interpres rectè. sole occidente.* at vero illam aliam significationem, quam Vir doctus affert, nullis fiduculis ex his quidem verbis elicueris. ἥλιος προσέβαλεν αὐτῷ, 5, 6. affulsit. ἡλίας προσῶ, 10, 7. ὑπὸ τῶν ἡλίων, radiis solis, vel multo sole 13, 1.
- Ἡλοι χρυσοῖ, 9, 3.** de his vide *Casaubon. Charact. Theophrasti.*
- Ἡμέρα adverbialiter, 14, 38.** pro καθ' ἐκάστῳ ἡμέραν. τ' αὐτῆς ἡμέρας, 4, 17. μοχλῆ τῷ αὐτῷ. γνώμῳ ἔχειν ἐφ' ἡμέραν, 14, 6. in singulos tantum dies agendum quid statuere, vel proponere. *Interp.* non assecutus est. adde βίος.
- Ἡμεροὶ γίνονται πρὸς τὴν δύσεως, οἱ, 3, 22.** τὸ ἡμερον τῶν οἰκητόρων, 9, 16. *Obiter Suidam emendabo in πρόσκινον χρῶμα. ἄλλοις, inquit, εἰσσεύσας ἀφορμὴν ἡμέρας πρὸς τὴν ἰσχυρίαν οἰκιστῶν ἀνήξει. Πορτεμ*
- nescio quos mansuetos homines affert. legerem, μέρας πρὸς τὴν ἰσχυρίαν, i. e. factionis Prasine amorem velut seditionis occasionem incusans ex Procop. ἡμερώτατον ἔργον, 6, 14. humanitatis plenissimum. ἡμερώτατα προσήνεχθη αὐτοῖς, 12, 27. humanissimè habuit illos.*
- Ἡμέτερον τῶτό ἐστιν, 14, 6.** in potestate nostra, ut pro lubitu eo uti possimus.
- Ἡμῶν πέφειν τὸ βρέφος, 2, 7.** *vera se educaturum insansem. ἡμῶν ex Oriente in Græciam per comērcia fluxisse volunt. Hebræum enim ידן, quod in N. T. effertur ἡμῶν, non longe abit à Græco ἡμῶν, quo utuntur jurantes.*
- Ἡεῖα οἰκῆσα, 12, 21.**
- Ἡερόν. προσγονικὸν ἡερόν, 2, 28.** *xedes sacra, qualis ædificari solebat in sepulchris primorum gentis alicujus conditorum, quos ut Heroës colebant.*
- Ἡσυχίαν ἀγειν, 12, 64.** *notas vide sis. quietem agere. ἐφ' ἡσυχίας κατὰ διαίαναι, 3, 17. quietè vitam transigere.*
- Ἡπῆσθαί τ' ἄλλων, 1, 32.** *omissa præpositione. ἡπῆθη τῷ δάμα, 12, 1. de eo, qui per avaritiam resistere muneribus aut largitionibus nequit. Interpres non expressi. ἡπῆθη τῷ καλλίς, 12, 58. τ' τύχης, 3, 23. φύσεως, 10, 9. subintelligitur autem*
- πρα-**

INDEX.

- præpositio** ὑπὸ, quam & alibi apponit. ut ἠπὴθεῖς ὑπὸ βαρβάρων, 4, 8. ἠπὴθησαν Πέρσαι, 2, 25. ἠπὴ τῷ φόβῳ, 13, 34. usitatus esset, φόβῳ.
- Ἡπῶν γαστρός**, 10, 9. ἦπῶν τῷ κερδαίνειν, 14, 49. τὸ ἦπῶ λόγον λυποφαίνειν κρείττονα, 2, 13. *malam causam bonam facere dicendo.*
- Ἡχ** φοβερός, 12, 57. ἐμπίπῳν, τῷ ὄσιν, 4, 17.
- ⊙.
- Θάλλω.** εἰδὲν λυπεῖ τὸ πῦρ τῷ τε θηλήαν, 13, 16. scilicet γῆν. *ignis non lædit terram herbida[m] virentemque. ἀμπέλοι πρὸ τῷ ἄντρῳ τεθληῶα, 13, 1. vines ad antiq[ui]tatem florentes. notum est etiam τὸ*
- Θφρ'** ἂν ὑδωρεῖ ῥήκη δένδρεα μακρὰ τεθλήη. *Callistratus in Ecphraf. Æsculapii : πλοκάμων ἢ ἕλικες ῥεόμυροι χάρσι, οἱ μὲν εἰς νῶτα τεθληῶτες ἀφεται κέχων* &c. Frustra igitur Faber est, tam probam vocem ἔ textu tollens notis in lib. 13. cap. 16.
- Θαλοῖς ἀναδείθαι**, 6, 6. ramis olivæ coronari.
- Θάλαμοι**, 8, 7. εἰ γὰρ οὐ θαλάμῳ παρῆι, 13, 1. *neque enim è thalamo prodierat.*
- Θάλασσα ἀγαθή**, διειλημμένη ὄρμοις, 9, 16.
- Θαλερὰ δάκρυα**, 14, 22. *lachrymæ coriosæ. vide Θαλερά.*
- Θάνατι** ἢ μανθιδήμῳ τινι, 3, 25. *θανάτῳ τῷ βαρύτατῳ, 1, 34. θανάτῳ κρείτῳ, 3, 18. qui non moritur. Interpret nihil vidit. τὸ θανάτιον οὐκ εὐπολεῖ, 10, 5. οἱ φιλότιμον θάνατοι, 9, 6. θάνατι ἢ ζήμια αὐτῷ, 2, 37.*
- Θανατίω.** ἐμελλοῦ θανατώσειν, 5, 18. *morte afficere.*
- Θανατικὴ κρίσις**, 13, 38. *causa capitalis.*
- Θάπτειν τινὰ ἀπραεπῶς**, 12, 55. *δημοσίᾳ, 8, 16. hoc est, sumptu publico, quod Livio & aliis est, ex publico efferre.*
- ἐνδόξως**, 6, 6. *πολυεἰλῆς, 8, 4. βλέποντως πρὸς εὐσμάς, 5, 14. θάπτειν ἐν βύρσας, 4, 1.*
- Θαργηλιῶν**, 2, 25. *Interpres Februarium vertit. Gesnerus cum Gyraldo mallet Aprilium. idem censet Castellanus de Mens. Att. & Freinsh. ad Curt. 3, 8, 23. Plutarch. vit. Timoleon. ostendit non procul ab eo abfuisse solstitium. Præcipite mense Targelione, ait, vertebat annus solstitium. Ergo rectius fortasse verteretur Majus. & sic Raderus ad Curt. 3, 11, 27. Scaligerum adi de Emendat. Tempor.*
- Θάρρει**, 12, 1. *verbum excitantis.*
- Θαδμοῦ τὸ πρὸ τῷ ἀνδρῶ, 2, 10.**
- Θαυμάζειν τινὰ**, 1, 28. 2, 2. 5, 7. *δένδρον, 2, 14. Ομηρον, 13, 38. ἱεχνύω,*

I N D E X.

14, 27. Sic εἰδωμάζον αὐτῆ τῷ δικαιοσύνῃ, 10, 15. θαυμάζειν τινὰ διὰ τῶν ἔργων, 12, 6. 14, 36. ἐκ τῆς ἡμέρας ἀξίας, 3, 8. θαυμάζει ἐπιτεταῖς, 12, 39. θαυμάζομεθα ὑπὸ τῆς πλήθους, 3, 6. πάντων, 14, 8. θαυμάζειν τι ἰσχυρῶς, 13, 38. εἰς ὑπερβολῶν, 4, 20. ponitur aliquando absolute. ut θαυμάσας ἀφῆκε ἀμφοτέρους, 2, 4.

Θαυμάσιος. θαυμασιώτατος ῥῆμα τῆς σώματι, 8, 18.

Θαυμαλοποιοί, 8, 7. qui incredibili celeritate oculos imperitorum fallunt, ut videntur impossibilia efficere, qualia sunt, ignem vomere, gladios devorare. postremi exemplum est apud Plutarch, in Lycurgo. prestigiatōres Hebræorum magistris

וַיִּמְנָה עֵינָיו

Θιασομα. ἡ θεοῦ ἰσχυρῶν ἐκκλησία, 14, 7. ubi θεώμενοι, spectantes pro θεαταῖς, spectatores. Sic 14, 18. vide P. Victorium lib. XIV. Var. Lect. cap. 2.

Θία παραδόξος, 12, 41.

Θίατρον, 3, 8.

Θεῖος αὐτῆ πρὸς μητρός, 3, 26. avunculus. θεῖος πρὸς πατρός, Patrius.

Θεῖον, τὸ θεῖον ὄζειν, 13, 16.

Θεμιστεύω. ἢ σε θεμιστεύω, 3, 43. non Tibi respondero. v. not.

Θεὸς ἰσχυρῶς, 12, 64. numine afflatus.

Θεός, ὁ. absolute pro Delphico Apolline, 4, 6. ἐν Δέλφῃ, 4, 28.

item pro Apolline. θεοὶ δαίδεκα, 8, 12. Ἐκλήσιοι, 6, 1. id est, proprii ipsorum. Solebant enim genti cuique proprios deos tribuere. Cæterum hoc loco tales significantur, qui clementiæ & benignitati favent. Ἐκλήσιοι, 12, 1. (ἐλευθεροί, libertatis præfides, ibid.) ἐχθροί, σύμμαχοι, 14, 2. πατέρες, 3, 22. θεὸς ἢ εἶναι ἢ ἀποσεῖν ἡμῶν λέγουσιν οἱ βάρβαροι, 2, 31. πρὸς θεῶν, 9, 4. formula jurandi. θεὸς τρισκαίδεκατος, 5, 12. ἢ θεός, 1, 15. 5, 16. 11, 5.

Θεοσύλης, 5, 16. Θεοσύλη, 11, 5.

Θεραπεία ἐκ τῆς γυμνασίου, 4, 15. curatio. Ponitur & pro ministris viros principes ac magnos suctis comitari. ut τὸς ἀνομιωτάτων ἡεὶς εἶχεν ὡσεὶ τῷ ἑαυτῆς θεραπείαν, 14, 49. id est, ad ministerium sui. Erat hoc ministerium excubare foribus ejus ædis, in qua rex acquiesceret, admoveere equum ascensuro, & similia Curtio enumerata lib. VIII. cap. 6. Sic θαυμάζει τῷ θεραπείαν τῷ ὡσεὶ σε, 2, 2. parum convenienter interpretes cultum reddidit. Nec fortassis accuratius l. 12, 40. ubi impedimenta interpretatur, generalior enim ista vox, quam ut nostram explicet. εἰδὼ τὴν θεραπείας ἡκέρως. l. c. Arrian. lib. IV. ἐπὶ τῆ βασιλικῆς θεραπείας τῆ ἐν

I N D E X.

- Ζαριάσπαις τετραγμή**, regia familiaris, quæ Zariaspis erat, præpositus. Alexander enim famulitium suum Zariaspæ, ubi proximâ hyeme hiberna habuerat subsistere voluit, cum ipse in Sogdianos moveret. *Θεραπείας ἀπαίδουτ*, I, 7, *expers curationis.*
- Θεραπεύειν** τινὰ ὡς βοηλάτῳ, ὡς σκαπανέα, 9, 23. aliter: *Θρονοφόρος Θεραπείης πάντων μάλισσα*, 12, 47. *Θεραπεύων* ὁ, 2, 37, *medicus.*
- Θεραπευτικός** τῷ δήμῳ, 4, 10. hunc una voce Latini vocant *popularem*. Est autem *Θεραπευτικός* perinde ac *ἐξῆλος*. Sic & voce *Θεραπευτής* utitur. ut *Θρονοφόρος Θεραπευτής Διονυσίς*, 12, 47.
- Θεράπων**. *Μουσῶν Θεράπων*, 3, 43. de citharædo.
- Θερμόν**. καὶ τὸ ἔτι *Θερμότερον*, 3, 12. *pejus*, *deterius*. *Θερμότατος* περὶ τῷ *πράξι*, 2, 4. Latini *promptissimos* reddunt. Significat autem & facilitatem, & celeritatem, & audaciam agendi. *Interp. male, commodissimos, vide Plutarch. Sympos. lib. V. q. 4. Θερμότερα αὐτὸν ἐπήνεσε*, 9, 4. *ambitiosius ipsum laudavit. Θερμότατα ἠγάθη ἀνδελφάντ*, 9, 39. *deperit.*
- Θεσμὸς** τῷ πρὸς ἀνδρα εὐνής, 12, 47. *elegans periphrasis matrimonii, quæ & sanctitatem ejus exprimit & custodiendi*
- necessitatem declarat. Cæterum postrema hujus φράσεως non intelliguntur nisi additis, quæ H. Grotius scribit lib. II. de I. B. & P. cap. 5. §. 8. Θεσμοί, 8, 10. prop. de legibus Draconis.*
- Θεπάλιζεν**, 4, 15. id est, tacite ipsorum partibus favere.
- Θεωροί**, 3, 44. οἱ φρονιζόντες *περὶ θεῶν* inquit *Hesych.*
- Θεωρεῖ** τῷ ἀλήθειαν *καθαρεύς*, 3, 11.
- Θῆκαι ἀρχαῖαι**, 7, 19. *βασιλικαῖς*, 6, 8. *Θήκας ἀνοίγειν*, 7, 19. *aperire sarcophagos, capulos.*
- Θηλάζω**. *ἐθήλασεν τὸ βρέφ*, 13, 1.
- τὸ Θήρατρον**. *Θηράτροις ἐμπειεῖν*, 1, 1. *Interpres in venabula. malim in retia & pedicas incidere. Venabulum enim dicitur περὶ βόλιον.*
- Θηρίον ἀλκιμώτατον**, καὶ *δυσμαχώτατον ἢ λέαινα*, 12, 39.
- Θησαυρίζω** *τεθησαύριστο τῇ πόλει* καὶ *σῖτ*, 6, 12. *erat urbi in futurum usum congestum etiam frumentum. Φιλόπονοι πρὸς τὸ θησαυρίσαι*, 1, 12. *sedula ad colligendum thesaurum.*
- Θητώω**. *ψυχὴ θητώωσα τῷ σώματι*, 3, 11. *anima corpori ancillans.*
- Θοιμάτιον**. *Θοιμάτιον ὑπὲρ τὸ γόνυ*, 11, 10. *quod rusticorum proprium & honestioribus minus decorum habebatur, v. Ferrar. de re Vest. 2. p. 148.*

INDEX.

- Θομάτιον δάπνυς**, 12, 22. Atticè
 ριο τοίματιον.
- Θησειδιον**. Θησειδιων ἀπέχεαδ',
 4, 17.
- Θήσκω**, 12, 3. de morte violenta. Sic τέθηκε νεκῶν, 3, 3.
- Θολερὰ δάκρυα**, 14, 22. i. e. Θολερῶς περιόντω. lachrymæ quæ confusè, turbide & indefinenter cadunt, rivi instar turbidi & imbribus aucti. Θολερῶς περιβαίνειν. apud Suidam est ἀσάτως καὶ τεταραγμῶς περιέναι. instabili & conturbato vacillare gressu.
- Θολερὸν ἐρύθημα**, 3, 18. rubor obscurus, turbidus.
- Θοροβηθῆναι δέει**, 1, 32. metu conturbari.
- Θρέμμα Νείλας**, 1, 3. qui ibi vivit degitque.
- Θρωπῆλα λαμβάνειν τὴν ὑψηροσίαν τε**, 2, 7.
- Θρωλέω**. ἐθρῶλει τὸ Κύρον ἰχυρῶς, 12, 1. Θρωλέτω καὶ ἰήκεαδ', 3, 18. lachrymis contabescere.
- Θρῆξ**. τρίχες καὶ μικρὰ ὑπορρέουσα, 11, 4. crines paulatim defluentes. τὴν τρίχα πολιὰν ἔσαν βαφῆν ἀφανίζεν, 7, 20. tingere canos, Noster. H. A. lib. 1. cap. 48. μελαίνειν τρίχας & δολῆν τὴν ἑαυτῷ κόμην. adulterare comam vocat.
- Θρόνον**, 7, 1. ἀνάκλιον δίφρον, Hesyeh. Θρόνοι τῶν Εὐφῶρων, 2, 15.
- Θρῆς ἰπανίστα**, 2, 13. tumultu insurgit.
- Θρύον**. Θρύον ξύλον, 5, 6. inter odorata recensetur ligna. Gl. Θρύον ἢ βοζῶνη. κίνα.
- Θρύπτομαι**. ἐθρύπτομαι ἐσθῆτι πολυτελεῖ, 1, 19. hoc est, ἐμμελακίζοντο, Suida teste. Non satis idoneum interpretis est vocabulum, quo hanc rem explicat. Θρωπτικοὶ πρὸς τὰς ἐρωτάς εἰσι, 3, 12. proprie de ἐρωμῶσι.
- Θρύμμα**. Θρύμμα τῶν ἀρετῶν ἀπίστον, 13, 26. frustra, mica panis decedentes.
- Θυγάτης**. θυγατέρα ἐυδῆναι, 9, 15. dicitur de parentibus. μνησεύεται, 10, 15. de procis. ἐκλιθέναί, 13, 1. exponere filiam. more Ethnicorum pervulgato, qui sequiorem sexum foras abjecerunt, ut fruges consumere natum. Terent. Heautont. Act 4, 1.
- Θύειν βῆν**, 5, 14. γάμψας, 8, 7. ἐν Δελφοῖς, 11, 5. τῶν Βορρέων, 12, 61. καὶ θαρῶς, 2, 31. refertur præcipue ad mentem pie de diis sentientem, qualis eorum esse debebat, qui rite vellent sacrificare. Cætera quæ & ipsa in tali sacrificio pura esse debebant, vide apud Brisson. lib. I. Formul. Θύειν τῷ ἀναγώγῳ, 1, 15. Deo vel Dea abeunte sacra solennia celebrare. καὶ ἀναγώγῳ autem festivitas illa dicebatur, cum Deaster domum redux erat, Marcus Imperator hujus-

modi

I N D E X.

- modi καὶ ἀγωγὰς Deorum suaviter ridet in de Vita sua.*
- Θυμιάσθαι τι, 12, 51. Θυμιαλήριον, *ibid.* vas, sacris faciendis destinatum. *aram* vocant, aut *foculum*. Figuram habes in Arat. Grot.
- Θύρα, 13, 2. βακηρία βακχική, Hesych.
- Θυσία ἑορτασική, 3, 37.
- Θάμιγξ. Θάμιγξας ἐκ τῶν θρυγκῶν σιμῶσθαι τοῖς κίοσι, 3, 26. mania funibus alligare ad columnas.
- Θωπεία. Θωπείσας πρὸς ταῦτα, 7, 17. Θωπείσαι, *absol.* 12, 1.
- Θώραξ Ἀττικὸς, 3, 24.
- I.
- Ιάδες, 2, 38. Sic Ιάδι φωνῇ συγγράψαι λέγασσι, 4, 20.
- Ιάσμαι. παρέδωκεν αὐτὸν ἰατρῶν ἰάσμαι, 4, 25.
- Ιατρῆιον Medicorum, tonforum, chirurgorum officina, ἐν ἰατρῆια καθεζόμενοι, 3, 7.
- Ιατρικὴ τέχνη, 9, 22. tribuitur bestis, 1, 7.
- Ιατρὸς ὡρετέταξεν αὐτῷ τὸν 9, 23. σινέταξεν, 9, 13.
- Ἰδία pro ἰδίως, 10, 20.
- Ἰδιόξενοι, 8, 7. *privatim hospitibus & amici alicujus.* Ἰδιόξεν, inquit Thomas, ὁ μὴ δημοσίᾳ προσκείμενος πόλει τινὶ, ἀλλὰ ἰδία τῶν ἑῶν πόλει.
- cui non publicè cum civitate quadam, sed privatim cum civitate aliquo è civitate hospitij & amicitiae jura intercedunt.* πρόξενος autem publico civitatis nomine hospes amicusque est, ut ὁρῶξεν dicebatur ille, quem in bello sibi conciliaverant amicum.
- Ἰδιότης. ἰδιότητες βίων, 3, 18.
- Ἰδιότης opponitur tyranno, 1, 29. 4, 15. regi, 4, 5. cuius qui publico fungitur officio, 12, 50. erudito, 4, 15. *Interp.* perperam *privatum* vertit, debuisset *rudem*.
- Ἰδρῶν, ἰδρῶν ἰδρῶτα, 5, 2. sudabat sudorem.
- Ἰδρῶν. ἰδρῶσαντο αὐτὰς, 2, 33. statuas posuerunt, *prop.* *Interp.* omittit. ἰδρῶσαντο νεῶν. 12, 11. condiderunt.
- Ἰερὸν omnis locus in quo sacri quid, 8, 18. ἰερὸν Ἀθηναίων, 1, 27. τὰ ἐξ ἰερῶν χρηματῶν, 1, 20.
- Ἰερὸς πολεμικός, 12, 53.
- Ἰερουργίαν μιμεῖσθαι, 13, 2. *mactationem victimarum imitari,*
- Ἰερουργία. πρὸς τὴν ἰερουργίαν ἦσαν, 10, 21. vide ἐπί.
- Ἰημι. quæ in priori editione hic legebantur, jam sub Εἴμι reperies. L.
- Ἰκανὸς τεκμηριῶσαι, 2, 41. fide dignus. Ἰκεληρία, ἢ. ὡρεθαλλομένων τῶν ἰκεληριῶν Ἐφεσίων, 3, 26. Ephesius supplices preces admoventibus. ἰκεληριῶν

I N D E X.

ἄβλασταῖς proprie est. *ramum olivæ lanâ vittisque involutum manibus præferre*, id quod supplices fecerunt. vide Suidam in *ἰκετεία*. *Virgilius* lib. 8. eleganter interpretatur.

Paciferæque manu ramum prætendit olivæ.

& iterum.

Et vittâ comptis voluit prætereendere ramos.

ubi *Servium* adhibe. Quapropter in pacis petitione ramus olivæ vittatus tacita erat confessio propriæ imbecillitatis & alienæ misericordiæ multa imploratio. *Lactantius* ad *Statij* hemistichium lib XII. *Thebaid*.

— — *supplicis arbor olivæ.*

per quam, inquit, *pax petitur supplicando*: & in secundo diximus, hanc ab Atheniensibus *refionem* (i. *εἰρεσίονη*) à Græco *εἰρεσιώνη*) dici: à Græcis autem reliquis, *biriteron*. (i. *πρεσβυτερεῖον*.) Est autem *πρεσβυτερεῖον* ramus olivæ, quem *πρέσβυς* vel *legatus* manu præferrebat vittatum; (*ramus manifestat olivæ legatum* inquit *Statius* 2. *Theb.*) cum pacem peteret ab hoste, uti *κέρυξ* suum gestabat *κηρύκειον*, *caluceum*. *Suidas* equidem affert quoque τὸ *πρεσβυτερεῖον*, sed sine interpretatione, quam ex La-

stantio supra dedimus. Sunt, qui interpretentur, *seniorum congregatio*.

Ιλεῶν, *ἰλεῶτο θυσιῶν καὶ δὴ Φημίαις*, 12, 1. *Ιλεως τῷ προσώπῳ*, 2, 10. de vultu inter exultationem tristemque arrogantiam temperato. Sic *ἰλεως* *ὡς τὸν ἀφρονισμῶν*, 9, 7.

Ἰμάτιον, 5, 19. 7, 10. differt à *χιτῶν* quia exterioris vestimenti genus fuit, vide *Ælium Dionysium* apud *Eustath.* *Iliad.* Z. & *Notrum*, 4, 22. itaque *ἄβλασταῖς*, 1, 16. *prop. Ταραντίνων*, 7, 9. *ὑπὲρ τὸ γόνυ*, 11, 10. *ἰμάτια ἀλκρυγῆ*. *Hesychio* sunt *πρεσβυτερεῖες*, 8, 7. de iis, quibus lecti triclinares ornantur. vide *Ciacconium*. 22. *ποικίλα*, 8, 7. *Hesychius*, *Ζωγραφή* interpretatur: puto ex diversis coloribus contexta florum ac fors animalium etiam effigies retulisse. *ὑφῆς βαρβαρικῆς*, 8, 7. (vide supra etiam in *Θοιμάτιον*. L.)

Indicativus pro infinitivo *Notro* positus in his: *φασι Σεμίραμιν εἶποτε εἶλε λέοντα, μέγα ἐφρόνει pro μέγα φρονήσασα*, 12, 39. *ἔλεγε Λακεδαιμονίης τῷ νόμων ταλαιπωρίαν ἀποδιδράσκοντος θάνατον ἔχουσι πρεσβυτῶν*, &c. 13, 38. Attici sæpe incipiunt ab accusandi casu, & nihilominus, quibusdam verbis interjectis, quasi sui oblitici non in infinitivum, sed

INDEX.

sed in verbum indicativi modi desinunt.

Infinitivus apud Nostrum non raro positus reperitur pro præsentis. ut: πάντ' ἄ, τι ἔν φαγεῖν, 1, 1. τί ἦσαν, εἰ μὴ μέλη μοιχικὰ, κὶ οἷα αἰρεῖν γυναικῶν κὶ θέλην, 9, 38. τοσῶτον φιλοινότατον ἔθν' ὥσε καίνα λίσκεν, 3, 13. εἰς τοσῶτον ἐνέτηρεψεν τὴν βέλλιν, ὡς εἰπεῖν αὐτῆς, 3, 17. ἔτως ἐχειρώσατο, ὡς ὑπερηθῆνα, 3, 9. pro præterito perfecto aut quovis alio tempore. κὶ σεισμὸς κατέσεισε τὴν πόλιν, ὡς ἀπολειφθῆνα οἰκίας πέντε, 7, 8. κὶ γὰρ ἔν καὶ παρεκείσθαι ἔ πάνυ ἀδόξως, pro παρεκείσθαι, 1, 16. μηδὲν ἐλδύθερον εἶναι pro γεγονέναι, 10, 17. Constructur etiam cum nominativo. Σακράτης φασὶ εἰπεῖν Ἀντιόθενει, 2, 11. Γέντι' πίνειν κὶ ἔτως ἀκρατῶς sc. φασί, 2, 41. (vid. not.) Διογῆνης ἐπέλεξεν ὅτι σκωληροῖ τῶν ἀράς, εἶναι γὰρ πλάνης, ἀοικ', &c. 3, 29. Sic Virgilius, hanc prius Aeneas eripuisse ferunt. Et Cicero, parum habeo, Consue creatus esse. Quas locutiones Scioppius inter Græcismos Nominativi refert. ὁμολογεῖ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς πολλὰ εἰδέναι, κὶ τεχνίτης εἶναι, 7, 5. Sed fortassis hæ ellipticæ locutiones quas alibi integre sic effert καὶ Λακύνδης καὶ Τίμων, καὶ τῆτος πιεῖν πάμπωλύ φασί,

2, 41. porro similis superior hæc est. ἔλεγε τὴν αἰτία εἶναι, Τιμόθε' ἔδενός, 13, 34. ὡσε παρελθεῖν μόν', 12, 39. ὁ τῷ Διὸς εἶναι λέγων, 12, 64. de Alexandro Macedone. Cæterum non videntur ad rem facere exempla quæ statim ab initio producta sunt. Nam in primo omissum est δεινός. δεινὸς φαγεῖν, voracem denotat. ubi necessario exulat præsens, nec pro eo infinitivus ponitur. Idem iudicium esto de subsequentibus exemplis.

Ἱππομιγῆς, 9, 16. is qui mixtus seu compositus est ex equo & homine, vel qui admixtum quid ex equo habet. *Interpres* gr. servat.

Ἱπ' Ἐπιδαύρει', præstantissimus quis, 3, 24. ὁ ἐν σιχόνι, 2, 3. καλινδέρμω, τρέχων, 14, 15. Ἱππας Ὀλυμπίων ἀγομένων ἀγεῖν, 9, 5. Χαλκαῖ Κίμων', 9, 32. equæ. non equi, ut *Interp.* vertit. Σακῶν, 12, 38. ὑπεζούγμωροι, 12, 44. Ἱπ' Ἐπ' ἔσκέτι ἠνέωτῃ, 12, 46. equus non amplius suus.

Ἰθάλημος. οἱ θαλαμοὶ ἰθάλημοι, 8, 7. *italami* *totidem*.

Ἰσημι. ἴσημι πατέρα αὐτῷ, 12, 6.

Ἰσονομία paulo ante nominatur τὸ ἴσον ἔχον ἅπαντες, communitas bonorum, Liberorum, sceminarum, quam in republica sua requirit Plato, 2, 42. *ισονομία*

INDEX.

ισονομία statum Reipublicæ democraticum innuit, in quo omnes eodem jure sine discrimine fruuntur. vide *Gattakeri* notas ad *M. Antonini vitam* p. 23.

Ισϙ, ὁ. ἔφη ἰσϙ θεοῖς νομίξεαδ, 13, 38. *se Diis parem haberi, inquit.*

Ισοςάσιϙ ὁ. δᾶρον ἰσοςάσιον τοῖς πάνυ πολυτελέσι, 1, 32. *donum pretiosissimis æquiparandum.*

Ισολιμία. ἐγγὺς ἰσολιμίας εἶναι, 12, 1. *ejusdem ferè dignitatis esse vel ab æqualitate dignitatis honorisque propius abesse.*

Ἰσημι. Ἰσάναι ὡς θυγατέρας ἐπ' οἰκῆματϙ, 6, 1. *prostituere.*

Ισορεῖν ὑπέρ τινϙ, 12, 48. *recensere aliquid.*

Ἰσός. ἐξύφαινε τ' ἰσόν, 12, 57. *de tela araneæ. πρὶ ἰσός ἔχειν, 3, 42. telis operam dare.*

Ἰχυεῖ ὁ νόμος ὡρᾷ τοῖς, 2, 38. *servatur ibi. Robur suum retinet. σκώμματα καὶ λοιδορία ἰχυσαν, 5, 8. ἰχυεῖν μηδὲν μέγα, 12, 22.*

Ἰχυρὸς τὸ σῶμα, 2, 24. *ἰχυρότατα ἐπιπλήττειν, 14, 20.*

Ἰχθὺς ἀκάνθαν μὴ ἔχων, 10, 12. *piscis sine spinâ.*

Ἰωνικὸς βίϙ, 14, 7.

K.

Καθαίρειν καθαῖλε *Δαρεῖον*, 2, 25. *Interp. cepit. nimis angustè. malim vicit, profligavit, regno eunxit, folio dejecit &c. confer 12, 42.*

Καθαίρω. καθαρθῆναι τὸ στρατόπεδον, 8, 5. *lustrari. Quod fiebat ob injuste commissas cædes, & iram quandam Deorum, bestia in partes dissecta & traducto per ipsarum medium exercitu. vide Livium lib. XL. cap. 6. καθαρθραδ, 3, 1. pro καθαρθῆναι expiatum esse.*

Καθαίρω. καθῆρε γῆν καὶ θάλασσαν, 5, 3. *de eo qui latrones ejecit. Καθαρός ἔκαθαρός ὡς χεῖρας, 8, 5. puta propter cædem. dicitur in respectu ad religionem vet. pura manus innocentiam morum & vitæ integritatem passim apud bonos Auctores denotant. vide Jureti notas ad Symmach. epist. 41. lib. 9. καθαῖρά τινα, 4, 5. lustrare. male Interpr. hospitio recipere. Scilicet*

*Omne nefas, omnemque mali
purgamina causam
Credebant nostri tollere posse
se senes*

Græcia principium moris dedit: illa nocentes

Impia lustratos ponere facta putat.

Ab nimium faciles, qui tristia crimina cædis

Fluminea tolli posse putatis aquâ!

Ovidius lib. 1. Fastor.

Καθάρσια. νοσῆντων, 14, 7. *Meminit & Lucian. in Cronosol. fuerunt*

I N D E X.

fuerunt autem vel procelli, vel mas & foemina, quibus caricas alligabant, & deinde expellebant urbe. vide Harpocrat. Helladium in Chrestomathia apud Phot. νοσέντων autem dicit, quoniam ex istiusmodi luxuria varii morbi oriri solent. καθάρσια νοσέντων sunt purgamenta, quibus morbo aut peste laborantes se expiare solebant. vide fragmenta Petronij, vel quæ morbus ipse secum affert hominibus lecto affixis.

Καθίσταμαι. καθείπ τὸ γήθειον αὐτῶ, 11, 10. καθεῖναι πείρα, 2, 13. *periculum facere à καθίημι non ut vulgo καθάθειναι. Metaphora perita est à nautis, qui demissa bolide maris altitudinem explorare amant. Nam in Hist. Anim. lib. 1. cap. 57. inquit, πείρα καθεῖναι κή μάλα ἐλεγκτικῶ, experimento νοτινι probandi maximam habente. Appian. lib. 2. de Bell. Civil. ὡς ἐς τῆτο πείρας καθεῖναι. hoc tentanssem. vid. notas & Phavor.*

Καθεύδω. ἐκάθιδεν ἐκ τῆ πότι, 3, 23.

Κάθημαι. κάθω) ὑπὸ ταῖς πέτραις, 1, 1. de piscibus latitantibus, imò subsidentibus, insidiantsibus. Nam ὑποκαθεομένην significat, subsidere, in insidiis esse. ὑποκαθήμι) est subseffor. Suidas in hac voce, Agrobijus contra Geor-

tes lib. IV. Valer. Maxim. lib. 2. cap. 1. *subseffor alienorum matrimoniorum i. e. adulter. v. Serv. in v. Æneid. pag. 382. καθήμι) ἐν λέχη, 2, 34. καθήμι), 3, 1 neut. de locis planis. Suidas καθήμι) πεδίον explica τὸ ὀμαλόν, campi aperta & patens planicies innuitur. vide Nestrum Hist. An. lib. 16. c. 12. & Hesychium in καθήμι). ἐκάθητο ἐν καλῇ τῆ θεάτῃ, 2, 13. in conspicio Theatri loco considerat. Καθίζω. Καθίτω ἐπι κύβοις, 14, 43. notat studium, sicut Nostri, ex sitit liber die sem ding. interpres non expressit. assiduum forum aleatorium calefaciebat, ut Augustus loqui amat. καθίζομι) ἐν ἰατρείῳ, 3, 7.*

Καθίζω. ἐκάθισεν αὐτῶ ἐπὶ τῆ θεότι, 7, 1. id est, imperium ipsi dedit, metonym.

Καθικέομαι pro τύπτομαι. καθίκετο αὐτῆ πλήκτῃ, 3, 32. aliter καθικόμι) αὐτῆ πικρότατα, 14, 3. absolute, quod Philostratus cum addito dicit, καθικόμι) αὐτῆ λοιδορίας. Latini dicunt, tangere. Terent. in Eunuch. quid illud Gnatu, quo παρτο Rhodium resigerim in convivio : numquid tibi dixi? Græcus diceret : πῶς καθικόμι) τῆ Ροδῆ. τῆ βακτηρία καθίξεο) αὐτῆ ἠπειλεῖ, 10, 16. se iacturum enim baculo minisabatur.

Horat,

I N D E X.

Horat. lib. 3. Car. Od. 26. *sublimi flagello iange Chloëen semel.* καὶ δικέλο αὐτῆ τῇ ῥάβδῳ, 14, 8. percussit.

Καὶ δισημι. καὶ τὰς εἰς πολιαρχίαν ἐπὶ Καρχηδονίαν, 4, 8. pro, καὶ τὰς αὐτῆς. (Hoc infra erat sub πολιαρχίαις, sed huc referendum duxi. L.)

Καὶ emphaticum in his: ὄν, ὅτι καὶ βάλει, 3, 22. ἐνταυθᾶ φασιν ἐκπλαγῆσαι καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, 5, 6. quasi diceret obstupuit spectaculo hujus rei etiam Alexander, quem tamen alias non facile quid commovebat. Interpreti ut alias sæpissime, ita hic quoque non observatum est. adde 9, 17. Ponitur nonnunquam in principio orationis absque vi copulandi. ut 2, 1. 2, 31. & alibi. Interdum idem valet ac ἔστι. ut 13, 1. καὶ ποτε καὶ ἔπαυσε, 10, 13. καὶ ἔτι καὶ, 12, 51. καὶ δὴ καὶ, 8, 10. 12, 51. καὶ γὰρ ἐν καὶ αὐτῆς 14, 20. καὶ Λακύνης καὶ Τιμῶν, καὶ τέτταρις, 2, 41. adde 3, 15. 3, 23. καὶ οἱ ἐπὶ ἐπὶ Θήβαις καὶ ἑκείνοι, 4, 5. usurpatur etiam in iis, quæ ponuntur distributive, expressionis & emphaseos causa. ut: οἱ κλάδοι, καὶ ἡ κόμη πολλή, καὶ σερρὸν τὸ πρῶτον, &c. 2, 14. Aliquando disjunctiva est particula. ut καὶ δύο καὶ τρία κατέπιεν ἄγκιστρα, 1, 5. pro δύο ἢ τρία, ut est, 8, 9. Etiam cum emphasi repetitur, 3, 14. 4, 11. 10, 11. & alibi. Abundat eis-

ganter in principio. καὶ πᾶς ὑπὲρ ὑμῶν καλῶς Ἀπολλόδωρος ἔταθ' ἰσοξάζει, 1, 16. καὶ ἐμοὶ μὴ αὐτῆ συμβεβλήκει τέτα, 8, 1. non observavit Interpr. ideoque male conjunxit cum præcedentibus. Eiusdem generis est: Σπαρτιάτης καὶ ἔρωσ ἀίχρον ὄσκη οἶδεν, 3, 12. pro καὶ Σπαρτ. Fit hoc idem eleganter & in medio. ut ἄρα, πᾶσιν ἡμῖν ἀνάγει αἶμα, πρὸ ἑ τινὸς καὶ ἀπὸ λαῶσιν κακῶς, 2, 34. ἐπειδὴ ἐμαθὲ, ὅτι καὶ πάνυ ἀλλοτρίως, 2, 42. adde 4, 22. καὶ γὰρ τὸ καὶ ἔστι, 1, 19. nam illi quomodo. καὶ ἐν καὶ αὐθις, 13, 1. causam notat interdum, ut, ὅτε καὶ συνηλῆθη, cum enim comprehenderetur, 5, 18. ita Aristot. lib. 2. de Gener. Animal. cap. IV, καὶ δεῖ μὴ εὐ ὑρῶν τὸ ζῶον εἶναι pro δεῖ γὰρ. Nam, ut Philoponus in Scholiis observat, innuitur his verbis ἢ ἐνεκαί τινος αἰτία.

Καινέργειν malo sensu, de iis qui seditiones & mutationes clam & occulte quærent. καὶ καινέργει καὶ Βυζαντίω, 3, 47. res novabat.

Καινός. καινοῖς τραγῳδοῖς, 2, 13. Interpres cum novis tragædis. ac si συνὸν subintelligendum esset. Dicendum potius denotari tempus, quo novæ Tragædiæ & Comædiæ in festo Dionysij pro more datae sunt. apud Demosthenem in de Coronâ sæpius legas, Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς. undè Menander. τραγῳδοῖς

INDEX.

γαδος ἡ ἀγὼν Διανύσια. ver-
terem igitur. *novis Tragadis*
certantibus. Notatu etiam
dignum, dandi casum instar
Genitivorum absolutè apud
Græcos usurpari. Sic enim
τραγωδοῖς καινοῖς pro τραγω-
δῶν καινῶν sc. ὄντων, Apollo-
dor. lib. 1. τῆς Αργολάουταις τὴν
Ἡελιδανὸν ποταμὸν παραπλέουσι
pro Αργοναυτῶν παραπλεόντων.
ubi Faber frustra puritatem
Hellenismi desiderat. Herod.
lib. 7. cap. 6 Διαχολομῶν δὲ
ἐκείνων. pro Διαχολομῶν ἐκεί-
νων. ita Nestor H. A. lib. 2.
cap. 4. μήτε τι τῶν ἰδίων συμφο-
ρῶν ἠθρομῶν, μήτε μὴν τινῶν
ἀλλοτρίων μάρτυροι γεγλυνημέ-
ναι. nec suas illis sentientibus
calamitates, nec alienas spectan-
tibus.

Καιρία. ἐτραώθη καιρίαν, 12, 3. sc.
πληγὴν, lethale acciperat vul-
nus.

Κακοδαίμων, 11, 10. ita eos quo-
rum vel dementiæ vel fortu-
næ nos miseret, si sint vilio-
res per risum quodammodo
vocare solemus. Prorsus ut
Nostrates, quibus talis dici-
tur: Ein armer Teufel. Sic
κακοδαίμονες, 10, 15. Glossæ
Cyrillo ascriptæ, κακοδαίμων,
calamitosus. κακοδαίμονια ca-
lamitas propriè.

Κακὸν τινός, 14, 41. pro κακοή-

θεια. Sic κακὸν Σκυθακὸν,
2, 41. vide Eustath. Odyss. A.
κακὰ vocantur ægritudines,
dolores. κακὸν ἐστὶ ἐλάφοις,
ἀνθρώποις, 1, 8. ut κακῶν ἐαυ-
τὸν ἀπαλλάττειν, 10, 11. item
seditiones, machinationes oc-
cultæ. τὰ τῶν κακῶν ὑποφυό-
μα, 14, 27. κακῶς ἀπαλλάξαι,
13, 38. cum male res cede-
ret.

Κακοξενία. ὑπέχειν δικας τὴν κακο-
ξενίας τῶν Ξενίῳ Διί, 4, 1. Ἰονί
hospitali pœnas dare inhospita-
litate.

Κακοπαθῆω. κακοπαθῆσι ὑπὲρ
πατρίδος, 2, 28.

Κακουργία, τὴν κακουργίας παύεαι,
1, 34.

Κακοφημία, 3, 7. vox rara. vide
Glossas Veterum.

Καλέω, amplius est, quam λέγω.
καλεῖ ἢ χρεῖα, 3, 17. postulat.
ὁ νόμος εἰς ὄπλα, 6, 3. ἐκάλεσε
θεός, 12, 1. cum clamore
opem ipsorum imploravit,
nominatim quemque com-
pellans. Δημοσθένης scilicet,
ἐπὶ Περικλέων, 9, 19. invitavit
ipsum. Sicut nostri, er hat
thn beruffen. Ita ἐκάλεσε
αὐτὸν ἐπὶ θοίνῳ, 12, 51. ali-
ter. καλέει τὸν ἐπὶ κρίσειν θα-
νατικῶν, 13, 38. ad dicendum
causam.

Καλινδέομαι. ἵππος καλινδέμε-
νος, 14, 15, equus, qui volu-
bitur.

I N D E X.

- Κάλλ**⊙ ἄρμαχον, 13, 1. forma quam nulla alia superat κάλλ⊙ τῷ σώματι⊙, 12, 1. τῷ κάλλει *ἡ* ὡς ὄντι ἀλλήτ' τότε, 13, 1. periphrasis superlativi. χρήται καπηλικῶς, 12, 1. Ἐφυτῆ κάλλ⊙, 2, 14.
- Καλλίπαιδα** εἶναι, 1, 14. pulchrum prolem habere.
- Κάλλισ**⊙ ἰδεῖν, 1, 30. visu pulcherrimus. ταῦτα ἐν θεῶν δεδούχ κάλλισα, 12, 59.
- Καλλισφύρα**⊙, 12, 1. Eustathius Iliad. E. πολλαχῆ χαιρει Ομηρ⊙ καλλισφύρας λέγειν γυναικας περιεργαζόμενος τὸς καλὰς πόδας, & sic Heben præcipue laudare solet.
- Καλλιῶνα**. ἐκαλλιῶντο ἐπὶ τέτρωθ', 3, 19.
- Καλὸς καὶ ἀγαθὸς**, 3, 10. 11, 9. compendium & summa omnis laudationis. καλὸς ἀπείργως, 12, 1. εἰς γυναικας, 12, 12. οἱ καλοὶ, 3, 10. opponuntur ἐρασταῖς, 3, 12. καλὸν quod ad laudem sive commodum alicujus facit. καλὸν ἢ πρὸς Ἀργείοις μάχη, καὶ Δαρειῶς ἠρημῶς Ἀλεξάνδρω, 3, 23. Sic καλὸν αὐτῷ ἀποθανεῖν, 10, 11 τῆτ' τὸ δένδρον, 2, 14. aliter. καλὸς Ἀλέξανδρος μὴ ἠπίωμυ⊙ τ' τύχης, 3, 23. aliter. οὐκείνα ἢ καλὰ Ἀλεξάνδρου, ibid. τῷ θεάτρῳ, 2, 13. ἐν Βαρθάροις, 6, 1 καλῶς λέγει, 14, 25. hoc est, σοφῶς, ἐξηγήσατο τ' Κλαζομερίων, 12, 9. καλῶς ironice pro eo, quod minime est tale,
- 1, 16. αὐτὸν καλῶς ἐνάθεισε, 13, 22. interp. ipsum decore sedentem collocavit, ipsum constituit in medio sublimem. ut supra lib. 2. cap. 13. de Socrate dicitur. ἐν καλῷ τῷ θεάτρῳ ἐνάθητο, sedebat in loco theatri conspicio.
- Καλύπτρα**, 7, 9. capitis ornamentum.
- Κάμνω**. ἢ κάμνει αὐτοῖς τὸ πλεῖον, 1, 14. καμῶν τ' ἀσλήνα, 4, 15. splenesicus.
- Κάνθαν**, 1, 27. ita dictus est voracissimus, Erysiethon, quia etiam asini, qui Græcis κάνθωνες, notantur voracitatis. vide notas & adde Erythob. Μασημυτ voce μύκλ⊙.
- Κανῆν**, τὸ ἐν κανοῖς ἡ λιθαινωτὸς καὶ πόσανα, 11, 5. in canistris κανῆν κομίσαι τῇ θεῷ, 11, 8. Dex, Minervæ puta, canistrum ferre. Glossæ, κανῆν, canistellum, quasi dicas κανίσκιον. Athenis virgines nobili & honesto loco natæ in Panathenæicis Dionysiacis pompisque aliis ἐκανηφόρου, canistrum in capite gestabant ex auro factum, in quo primitiæ frugum, liba, rhus & alia erant reposita. Illa ἢ κανηφόρος dicebatur, & affeclas suas habebat, quæ umbraculum & sellam gerentes. Hesych. in κανηφόρος Scholia Aristoph. in Acharnenses & Aris & Pacem. Thucyd. 1.6.

I N D E X.

- Histor. Bene Plinius & Symmachus**, canesporus, non canephora, ut apud *Ciceronem* in *Verrinis* & *Porphyr.* apud *Horat.* lib. 2. *Serm.*
- Κώνιδων**, 1, 27. *asinus major*. ita dictus est *Eryfichthon*, homo profundi ventris, ob asinivam voracitatem. vid. not. h. l.
- Καπηλείον**, idem ac *πανδοχείον*, 3, 14. 9, 19. *καπηλείοις ἐνοικεῖν*, 3, 14. *ἐν καπηλείῳ ἀριστῶν*, 9, 19. *Διασκύλωσθῆναι* ἢ *καπηλείῳ ἐπι τῶν τειχῶν*, 3, 14. *καπηλικῶς ἔχουσι* ἔ *πρόσω αἱ*, 12, 1. id est, ut *Aristophanis* *interpres* explicat, *πανουργικῶς*, de iis, qui fuco alioque ornatu formam mentiuntur. aliter *καπηλικῶς χρῆται τὰ κάλλει*, ibid. pro iis quibus forma sua venalis est, quemadmodum *καπηλοῖς* *cibus* & *potus*.
- Κάρδαμον**, 3, 39.
- Καρπόμοιαι**. *καρπῶδες* ἢ *ἴδια δίκαια*, 2, 4. *ἐκαρπώσατο* *δύσπνοιαν*, 9, 13. *ἰσορίαν*, 4, 19. *ὡς προσόδες*, 1, 25.
- Καρπὸς ἀντίπαλλοι**, 3, 18.
- Καρτερόν**. *κατὰ τὸ καρτερόν*, 1, 3. vi. *καρτερικόν ἐκπονεῖν τινα*, 14, 49. *durio*rem in vita, quæque ad eam pertinent. Sic *καρτερῶς ἐπέσθη*, 12, 1.
- Κατὰ**. *κατὰ θαλάσσης πέτον*, 1, 14. per mare. Notat causam. ut *κατὰ τινα δαίμονα ἐπι ἵππων ἐτύχοι μὀντες*, 1, 30. *impulsu* *cujusdam numinis*. *Interpres* remissior hic est. Sic *λόγῳ ἀρετῆς* ἢ *Πλάτωνα*, 2, 42. *cujus ipse auctor & causa est*, *ἔρωσις* ἢ *κλίσι*, 7, 1. & 12, 13. *ἔλλοντ αὐτὸν* ἢ *σπαράς*, & c. 3, 8. sic 12, 62. *ὡς* ἢ *πόλιν μεισάκρια*, 13, 1. ἢ *Σικελίαν*, 10, 18. ἢ *τὸ πρῶτον* ἢ *ἀγάλαμα*, 12, 57. ἢ *πρόσωπον*, scilicet, *σσηλαίς*, 13, 1. *perpetuitatem temporis*. *κατ' ἑκατόν ἔτῳ*, 12, 61. *ἡμέραν*, 9, 13. scil. *ἐκάστῳ*. aliquando omittitur. ut *κομῶδησσαι Σακράτῳ* ἢ *περιφερόμενα*, pro ἢ ἢ, 2, 13. *σωεργύελο αὐτῆ ὄναρ*, 12, 63. alterum omittitur. ut *καθ' ἐκάστῳ*, 14, 7. sc. *ἡμέραν*. *χρόνος*, 5, 10. aut ejus *circumstantiam*. *κατ' ὄναρ*, 1, 13. ubi male *Interpres* per *insomnium ictus*. *debuisset*, *percuti se vidit somnio*, aut *somniavit se percuti fulmine*. ἢ *ὡς μάχας*, 6, 6. ἢ *μικρῶν*, 11, 4. *paulatim*. *κατὰ πολὺ ὑπερφέρεσι*, 1, 3. *multum*. *κατὰ τὴν ἀξίαν*, 2, 3. *καθ' ἑαυτὸν*, 3, 19. 11, 1. ut *Latini*, pro se. *κατ' αὐτῶν ἴσση*, 2, 27. *iisdem* (*vestigiiis rotæ*) *insistere*. *κατὰ τινος γέφυρις*, 8, 14. *in ponticulo quodam*, ἢ *τίχῃ*, 14, 19. *in pariete*. *σωήθειαν*, 13, 1. pro more. *κατὰ γε ἄγραν* ἢ *νομῶν*, ibid. *ad venaturam rasiumque*. *πόλεις*, 6, 1. *per urbes*. *κατὰ τί*, 13, 43. *quæ re? τὸ αὐτὸ*, 14, 8.

INDEX.

- una simul.* καθ' ἑκασον ἔειπόντων, *ibid.* prout *singuli intraverant* κτ' ἔτέλματ^ο, 12, 46. Ellipsis τῆ κτ' est in sequentibus. τῆτο τὸ κοινόν, 3, 9. αὐτὸ τῆτο, 3, 15. πρόπον τίνα, 3, 19. 10, 10. ὄναρ, 12, 63. τῆτο θη τὸ ποιητικόν, 13, 2. *secundum illud poeta* τὸ κατ' ὄναρ *Interp. per somnium.* at lib. 1, 13. *verterat, per quietem.* *quantquam Cl. Schefferus supra aliter legit.* reprehenditque *interpretem, quod dixerat, per insomnium ietus.* at vero *insomnium etiam pro somnio poni locuples testis erit Virgilius in fine l. 7. Æneid. cui suffragatur Vetus Onomast. in somniosus.* ἐνυπνιάδης. vide omnino *Servium in lib. 4. Æneid. ad illud Poëtæ,*
Quæ me suspensam insomnia
terrent?
 Itaque *Interpres* hætenus non malè fuit. l. c. οἱ κτ' τῶ οικίαν, 13, 2. *domestici.* κτ' τὸ καρτερόν, 1, 3. *per vim.* κατ' ἕγε τὴν ἐμὴν κρίσιν, 1, 33. τὴν ἐμὴν γνώμην, 7. 12 Πυθ' ὄχρησον, 12, 50. *ex responsò Apollinis Delphici.*
Καταβάλλω. ἔδει ῥητὸν ἀργύρεον καταβαλεῖν, 4, 12. *certa pecunia dependenda erat.* Gl. καταβάλλω, δίδωμι. *Solvo* *dependo, pendo.* καταβολή, δόσις Solvicio, pensio, καταβολεύς, solvitor.
- Καταβιάω.** ἐφ' ἡσυχίας, 3, 17. *καταβιάωναι ἐν ἀμαθίᾳ κὴ ἀμυσίᾳ,* 7, 15. *viam transigere in ignorantia* ὁ *in scia*
- Κατάγλαϊ.** καταγέλα Αλέξανδρος, 9, 37. πάντων, 4, 20.
- Καταγρῆα.** καταγρῆῶσα παρθέν^ο, 4, 26. *virgo jam exoleta.*
- Καταγνώσκω.** καταγνώσκεισι τ' μαχαίρας, 8, 3. ἐβλίαν γλώττης, 14, 22. κατέγνωσαν αὐτῆ θάνατον, 3, 47. καταγνώθη θανάτω, 12, 49. *aliter.* ἔ καταγνώμην τοιῦτόντι αὐτῆ, 14, 1. *arguo.* καταγνώθη αὐτῆ θάνατον^ο, 13, 38. κατέγνωσαν αὐτῆς ἀγαθῆς ὄντας, 14, 5. *exploratum habuerunt.* ὁ ὀνόματα ἔ καταγνωσμένων, 14, 43. *damnatorum.* quandoque significat simpliciter *cognoscere, deprehendere.* καταγνόντες τῆτο, 2, 17. τὸ πάθ^ο κατέγνω, 12, 58.
- Κατὰγειν** εἰς ὕπνον, 13, 6. *de mediis externis.* κατὰγειθ^ο παρὰ πανδοκεῖ, 7, 17. κατὰγει, Atticè καταγάγω. κατῆγαγεν εἰς Σικελίαν, 3, 17. κατῆγαγον αὐτῆς εἰς Πελοπόννησον, 4, 5. *καταγαγεῖν* dicitur de illo, qui exules in patriam postliminio deducit, ipsi autem exules tum dicuntur κατέλθειν.
- Καταγράφω.** καταγράφεισι τὰς μήτρας, 10, 3. *dilacerant.* *Interp.* stimulant. *nullo sensu.* vide not. καταγράφειν οἰκίαν

I N D E X.

- κίαν, 14, 17. *domum p̄icturis opplere.*
- Καταγωγή, 14, 14. *diversorium* Interpr. male. καταγωγή ἄφθονοι, 9, 16. *loca appellendis navibus idonea.* *Glossarium Cyrilli*, καταγωγή ἐπὶ τῶν καταπλεόντων, ἀνεβλίη. κατῶγα ἐπὶ τῆ αὐτῆ, ἀνεβο.
- Καταγωγίον. ἤδιθα κατῶγία, 3, 1. Gl. καταγωγίον, *diversorium diversiculum.* malim *diversiculum.*
- Καταγωνισαὸς τὸς ἐχθρὸς δι' ἐπιβελῆς, τέχνης, 12, 33. παμπόλις, 4, 8. ἀνιπάλως, 5, 6.
- Καταδίκη, 12, 44.
- Καταδειπνήσειν ταῦρον, 1, 24.
- Καταδέλωσις, 13, 11.
- Κατάδω. κατάδων αὐτῆ τὸ εἶπνον, 7, 2. κατάδωσι ὄρνιθες ἄλλως ἄκη, 3, 1.
- Καταθέλω. κατῶθελων αὐτὸν, 7, 2. *oblectans.*
- Καταθέω. τὸς ἀνδρας, 4, 1.
- Καταίρω. Καταίροντι πλοῖα proprie. 4, 25. ἢ χεῖματῶ καταίρωσι εἰς ἕν γερον, 4, 14 *in vulgam se penetrant.* ut *navis in portum καταίρω enim proprie est ἐπιρρίζω, portum subeo, ut ἀπαίρειν est oram solvere,*
- Καταρσις. κατῶρσις, 9, 16. *stationes.* vid. Scheffer. in 3. de Milit. Navali. cap. 4, *navium.*
- Καταιχύνω. καταιχυμθεῖσθαι θυγατέρις, 6, 12.
- Κατακερτομέω. κατεκερτόμει, 10, 11. *false ridebat.*
- Κατακλίνω. κατέκλινε αὐτὸν ἐν μυρρίοις, 10, 21. ἀνιπασώπης αὐτῶ, 8, 7. κατακλιθεῖς, 12, 51. scil. ἐπὶ εἰπνῶ, proprie. *Interpres ibi reddere omisit.*
- Κατακληρέχω. κατεκληρέχισαν τὴν γλῶ εἰς κλήρας τσοσαρόκοντα, 6, 1. apud Athenienses κληρῶ dicebatur terræ modulus (μέτρον γῆς:) unde κληρέχοι, qui illam terræ portionem possidebant. *Etymol. Magnim in κληρῶ, & Suid. in κληρέχοι & γῆ κληρεχική.*
- Κατακόστω. κατέκοψεν ἀνώπλις πολλῶς, 7, 19. κατέκοψαν ὅσα ἐν ὄλμοις, 9, 8. *in mortariis contuderunt.*
- Κατακρημνίζω. κατεκρημνισαν Θεοσύλας, 11, 5. *saxo deficiebant.*
- Κατακρύπτειν ἢ κηκέτι ζῶντα, 12, 64. *de sepultura.*
- Κατακτάωμαι. κατεκλήσατο τὸ θῆατρον, 3, 8. *mox ἐκράτησε αὐτῆ. Er hat sie eingenommen.* κατεκλήσατο ἀρχῶ, 2, 19. *in potestatem redegit.*
- Καταλαμβάνειν ἢ ἄ ὑψηλότατα ὄρων, 13, 1. οἴκως, 9, 8. *occupare per vim, πόλιν, χάρακ, 4, 8.* καταλαμβάνει ἢ Αἰετοτέλη, 3, 19. *offendit.* κατῶληφθεῖς ὑπὸ ἀφειείας, 2, 35. *de re improvisa, quæque celeriter accidit.* ἢ ὄσμαῖ κατελάμβαν

I N D E X.

- τον τ' αέρα, 13, 1. ὑπὸ Σωκράτους, 3, 27. ὑπὸ Αλκιβιάδου, 12, 15. κατειλημμένον ἐκ θεῶν, 3, 9. possessus. κατειλήφθαμ ὑπὸ σκοπῆς, 3, 18. ἄς κώμας καταλαμβάνειν, 12, 37. deprehendere. καταλαβῆσα θυσία, 2, 4. καταλαβόντες Δεκέλειαν, 2, 5. κατειλημμένον ἐκ θεῶν, 3, 9. à Deo inessus.
- Καταλάμψω.** ἡ αἴγλη κατέλαμψε τὰς ὀράντας, 13, 1.
- Καταλάπτειν τὸ βίον,** 5, 2. de naturali & violentâ morte. καταλάσσειν πρὸς τινα ἐκ ἀφροσύνης, 2, 21. Glossæ καταλάσσω, ἀμύλλωσω, concilio. καταλαγή φιλίας, reconciliatio.
- Καταλείπειν ἄξιον,** 3, 14. τὸ ἀφ' ἑνὸς πενίαν, 10, 13. κατέλειπετο ἐπὶ τῷ νόθῳ, 13, 24. κατέλειπέ μοι ἄλλα ὁ πατήρ, 12, 60. ut Nostri: Er hat mir dis verlassen/ nachgelassen.
- Κατάλογος,** 13, 12. sic vocabantur πίνακες ἐφ' ἃν ἐνέγραφον τὰ στρατιωτικὰ ὀνόματα, collen. v. Scholiastes Thucydidis. est ergo εἰς τὰ κατὰ λόγους, periphrasis non στρατηγῶν δούκων, sed στρατιωτῶν πολιτικῶν, civis militum albo scripti, vid. not. ὑπὲρ τὸ κατὰ λόγον εἶναι dicebantur senes.
- Καταλύω.** ἔνθα κατέλυεν ὁ βασιλεύς, 1, 32. absolute, de eo, qui post iter venit in diversorium. Sic 14, 14. καταλύειν
- ἔειπεν πρὸς αὐτὸν, 2, 21. τυραννίδα, 3, 17. καταλέλυον σκώματα, 5, 8.
- Καταμύω.** καταμύειν τὴν Σπάρτην, 3, 12. Sparta comitotari de habitatione & fixa sede. Gl. καταμονὴ statio, καταμύω, comitotari.
- Καταναλίσκω.** καταναλίσκει τὸ πλεῖστον τῆ βίης ἐν τῇ πρὸς εἰρήνῳ ὁμιλίᾳ καταναλίσκειν, 3, 13. καταναλίσκοντων τ' ὄσων, 6, 2.
- Καταναυμαχῆσαι βαρβάρους,** 12, 43.
- Κατάντης.** ἡ κατάντης, 13, 32. sc. ὁδός, via declinivis, contrarium est ἀνάντης, ardua.
- Καταπιάνω.** καταπιανθεῖς, 9, 13. quæ corpus fecit præpingue. Noster H. A. lib. 2, 13. εἰσικε ὃ καταπιανθὲν τὸ ζῶον μήτε ὀρεῖν ἐτι, μήτε ἀκθεῖν, videtur animal illud (cete) postquam præpingue evasit, nec videre amplius, nec audire.
- Καταπιῶ.** καταπιεῖν αὐτὸν, 1, 3. devorare. ἀγκιστρα, 1, 5.
- Καταπλήσσω.** καταπλήσσει τὸ ἀξίωμα τὸ σωδελῆς, 8, 12. καταπληγῆσα ἡ πεμφθέντα, 9, 29.
- Καταπνέω.** καταπνέοντες ἐναντίοι ἄνεμοι, 8, 5. restantes venti. κατέπνεον σκληροὶ ἄνεμοι, 9, 14. insubuit ventus.
- Καταπονεία.** καταπονείαμος ὑπὸ πείνας, 3, 27.
- Καταπονίσω.** εἰ δέ τι περιελείφθη ἐξ αὐτῶν κατεπονίσωσαν, 9, 8. demerserunt mari.
- Καταπονισθῆς,** 12, 43.

Κατα

I N D E X

- Καλαπερνέω.** κατεπόρευσαν εἰς θυγατέρας, 9, 8.
- Καλαπρόπιωμα,** θεὸν φίλον καὶ σύμμαχον ἑαυτῷ καλαπράξασθαι, 14, 2. *Deum sibi conciliare amicum & socium.*
- Καλαπρήτω.** κατέπρησεν ἑαυτὸν, 2, 30. 2, 41.
- Καλαπλήνημ** εἰς κόλπον, 13, 31.
- Καλαπλήσω.** κατέπληξαν αὐτὸν θειῶς, 6, 1. μηδὲ καλαπλήξασα ὑπὸ τῷ ὄψει, 13, 1.
- Καταράομαι.** καταράωμιος ἑαυτῷ 13, 34. *mala omnia sibi imprecatus, quod unquam gladium cepisset. Sed metu tandem victus, iussit duci Leonem. Interpres alium ingerit sensum, interpunctione omisâ post ξίφος. quæ quidem etiam in Romana Perusci editione desideratur, sed rectius in aliis plerisque addita est. κατηράτο ἑαυτῇ ἢ τῷ πατρὶ, 12, 1. patrique & sibi dira imprecabatur.*
- Καταρράτω** καταρράφαντες, 4, 1. idem quod συρράτω.
- Καταρρέω.** χώρα Κατάρρυτος ποταμοῖς, 9, 16. notat utilem copiam.
- Κατασειέν** εἰς τείχη, 3, 16. κατσειεῖ σεισμός τῷ πόλιν, 6, 7. proprie de terræ motu.
- Κατασιγάω.** κατασιγάωζαν τὸ ἄνδρα, 12, 13. 14, 9.
- Κατασκάπτειν** πόλιν, 3, 6. de excidio totali, sic καλεσκαμμένη πατρίς, 12, 54.
- Καλασκέπιωμα.** αὐτὰ ἕκαστα τῶν δρυμῶν καλασκεψάμενοι, 13, 1. *omnes quæcuncti latebras scrutati.* Gl. δρυμῶν, ὁ τόπος. *quæcunctum, roboretum.*
- Καλασκυάζεται** ἐν τυρῷ, &c. 3, 20. Καλασκυή ἢ πρὸ σώμα, 3, 19. πρὸ εργῶ, 12, 1.
- Καλασπίρομαι.** φήμας ὑπὲρ ἑαυτῷ καλασπίρομαι, 14, 30. *diffrimare rumores.*
- Καλασπασίς** πρῶτος τῆν ἀρχῆς, 13, 37. *status.*
- Καλαστρατοπεδεία,** ἐν ταῖς καλαστρατοπεδείαις, 9, 3. *in metatioribus castrorum.*
- Καλαστρέφειν** τὸ βίον, de morte naturali & placida, 3, 4. 3, 18. 4, 15. *ubi perperam interpretamur. Sicut & in sup. loco, 4, 28. ὑπὸ θυσεντερίας, 5, 1. καλαστρέφειν τὸς ὁμούς, 3, 18. vi ac bello subjugare. Ἰωνίαν, 3, 26 perperam interpretamur per invadere exposuit. Potest enim terram invadere etiam, qui eam non subjugat. καλαστρέφειν τὸ βίον rectius acceperis de morte violenta. quam de naturali & placida. Auctor sanè utitur phrasi sæpius, cum mortem innuit morbo pediculari vel gladio illatam. vid. l. c. Non tamen negaverim, esse ubi de naturali morte adhibeatur. ut, γῆρα καλαστρέφειν τὸ βίον, 8, 17. καλίστρεφε τὸ βίον γηραῖς, 6, 12. Καλαστρέφῃ τῷ βίῳ, 1, 14. 6, 4.*

I N D E X.

- Κατασφραγίσω.** κατασφραγίσω ἀνδρῶσι τὰς οἰκὰς, 9, 8.
- Κατατήκομαι.** κατατήκομαι θρηνηῖνα, 3, 18. *luctu contabescere.* Gl. κατατήκομαι *Tabesco.*
- Κατατίθημι.** κατατίθει τὴν γραφὴν, 2, 4. *deponere, omittere.* πῆρα ὑπὲρ Διαβολῆς, 2, 13. *vide notas in hunc locum.* φροντίδα, 2, 27. χολὴν εἰς ἀκούσματι, 4, 15. *assiduitatem exprimit & studium.* βρέφη, 1, 6. ὅσιν ἔχον, ὅσοι ποτὶ αὐτὸν καθάωνται, 2, 10. *quibus cum laudibus quovis honore factis ornarent, ignorabant.*
- Κατατρώγω.** κατέτρωγε, 14, 20. *devoravit.* Gl. κατατρώγω. *comedo.*
- Καταυλέομαι.** καταυλέμενος, 9, 8. *tibiis modulando* Interpret. active. *malim* passive, *tibiis audiendis fessus, vel tibiae cantu saepe ad satietatem perfusus, vel tibiarium modulis saepius delinitus.* *Metragyrtae enim tibia occinente stipem quasi esurienti Deum Matri emendicare solebant.*
- Καταφέρω.** κατέφευγον ἐπὶ τὸ κρυπτόν, 5, 16. *notat cupiditatis magnitudinem & ardorem.* κατενεχθεὶς μετὰ πῶματι, 9, 31. *cum ruina totius corporis humi prostratus vel collapsus.* κατενεχθη ἡ οἰκία, 9, 21. ἐν τῷ σέγγε κατενεχθεὶς, 3, 4. *Glossa, κατενεχθεν, πεσόν, dejectum.*
- Καταφρονεῖν τινος,** 2, 1. ἀγκύρα, 1, 5. τὴν κωμῶδιαν, 2, 13. τέχνης Διός, 2, 14. χρημάτων, πατριδοῦ, 3, 6. 14, 20. *jungitur & quarto calui.* ἔλεγε καταφρονήσαι. ὡς Φαῦλος, καὶ ταπεινὸς πατριδοῦ, 3, 18.
- Καταφρονητικός.** ὁ καταφρονητικὸς ἂν τῶν ὑπὸ τῷ πλήθει θαυμαζομένων, 3, 6. *qui potest facile contempnere ea, quae vulgus deturatur.*
- Καταφωρέω.** κατεφώρεσε αὐτὸν Παλαμήδης, 13, 12. κατεφωρέθη ἔχων ἔσταν, 10, 17. *dines deprehensus est.* καταφωρέθηνα πλοῦσιον, 14, 32.
- Καταφωροῦμαι** ἐγγύς τοι πολλοῖς, 12, 58
- Καταχαρίζομαι** ἀληθῆς τοῖς πολιταῖς, 14, 5. *in ipsorum gratiam quid remittere ex eo, quod, quia se revera ita habet, non aliter esse debet.* Sic τι τὸ δικαίον, 11, 9. καταχαρίζεται ἡ δόξα τῷ, &c. 1, 23.
- Καταχόω** vel **καταχωννύω.** κατέχωσαν ἐν τῇ γῇ τὰ ὄρα, 1, 6. *terra obruerunt ora.*
- Καταχράομαι.** καταχράσασθαι τι εἰς πόμον, 3, 13. καταχράομαι, *abimor, usuro* in Gloss.
- Καταχρίζω.** κατέχρισαν τὰ ἄσβηλα τὰς θρόνας, 2, 15.
- Καταψάω.** τὸ ἀστὸν κατέψησε, 4, 17. *aquilam manu demulsi, contactus illius patientem.*
- Καταψάωδομαι.** ἄλλως καταψάωδοσθαι τινος, 8, 6. κατέψωσαι

I N D E X.

- τὰ ἔπη αὐτῆ, 12, 36. *falso tribuuntur ei.*
- Καταψηφίζομαι. κατεψηφισο θάνατον τῆ βρέφους, 13, 7. de consilio & interfectione certa privatim secum. νόμος θάνατον αὐτῆ καταψηφισάμενον, 2, 7. de exposito infante sermo est. Exponere autem infantem, est morti eundem tradere & ob- jicere, Donato interprete in Heautontim. Act. 8, 1. Unde Philo in de Vita Mosis αὐτόχειρας καὶ τεκνοκτόνας vocat eos, qui infantem exponunt. Tam nefarium est exponere, quam necare, inquit Laetantius lib. VI. Institut. Divin. confer Nostrum lib. 13. cap. 1. Interpretes δ. α. κ. videtur intellexisse de lege, quā capital erat infantem exponere. reddit enim : *capitali supplicio constituto*, sed prius malim.
- Κατὰνάζειν τὴν μῆνιν, 14, 23.
- Κατέχειν ἀρχὴν, 7, 1. in malam partem ponitur. κατέχειν αὐτὴς τὸ δέου, 6, 14. καταχών τὴν ἀρχὴν, 12, 8. μυριῶν μεταβολῶν τὴν πόλιν καταχυσῶν 9, 7. καταχεθεῖς ἐκ τινος σωτυχίας, forte afflatu numinis obsessus, 12, 64.
- Κατηγορεῖ ἢ συμυλία τὸ πρόσωπον αὐτῆ, 3, 19.
- Κατασᾶς. vid. Καθίστημι.
- Καλιχῶα. τὸ πᾶν καλιχῶαδ τὸ σῶμα, 10, 6. corporis nimia gracilitate laborare.
- Καλιχῶα. φθόνος εἶδος καλιχῶα ἀγαθῶν, 12, 9. sent.
- Καλοικίζω. κατὰκισε τὴν πατρίδα, 12, 54.
- Καλοισθαινω. οἰκία ἤδη γηρῶσα καὶ μέλαινα καλοισθαίνειν, 1, 11. jam ruinant minitans. καλοισθαίνω οἰκία, 12, 23.
- Κάτωπρον, 12, 1. χρυσῆν κορυθιερῆς, 12, 58.
- Καλορθῆν πολλά ἐν πολέμῳ, 11, 9. κατρθῆσι διπλά, 3, 9. κατορθῆντες, 5, 10. absol. opponitur ἡττωμένοις. adde 6, 5.
- Κατόχος, 3, 9.
- Κάτω. καὶ ἐτι κάτω τῆ χρόνος, 3, 17. ἔσ ἀνο recentiori. κάτω ὄραν, 12, 1. humi dejicere oculos.
- Κεῖμαι. ὁ μὲν ἐκεῖ, 13, 1 absol. de eo qui violenta morte perit. Sic latini, *jacet*. de quo dicam in notis ad *Phedrum*. ἐν τῇ μάχῃ, 12, 21. occumbere. καλῶς, jacere, 3, 24. κεῖται ὁ νόμος, 2, 7. 4, 4. νόμοι κείμην εἰς ἄλλοι, 2, 37. de ea quæ pridem promulgata est. κείνῃ αἰ ἐλπίδες αὐτῆ ἐν τῷ, 9, 37. notat omnem summamque confidentiam. ἐκεῖ εἰς ὄπνον, 2, 35.
- Κεῖμῆλιον, 12, 64 ἢ ἀπόθετα χρημάτα, Hesychius
- Κεῖρειν. ἐκείρετο κεραῖν, 3, 19. crebro dabat operam tonsori. Interpret. hic nihil vidit. Adde quæ habemus in notis. κέκαρτο ἐν χροῖ τῷ κεφαλῶ, 11, 10. hoc est, nullo pectine

INDEX.

- pectine** interposito, quod Latinis est strictim tondere. vide *Adrianum Turneb.* Advers. κείροντες τὴν γῆν, 2, 44. de hostibus prædas agentibus. notat miseræ magnitudinem.
- Κεκρύφαλλον**, 7, 9. ornamentum muliebri, quo caput exornabant. *reticulum.*
- Κερον**, 2, 12. *stultum.*
- Κέρδ** quod cui utile est ac salute. & κέρδ' ἀποθάνειν τοῖς κακοῖς, 4, 7.
- Κεραύνω**, & κερδαίνειν ὀξύτατα ἐρεῖν, 14, 44.
- Κεφαλή**. ἢ ἀγαθὴ ἢ κεφαλή, 1, 30. blandientis & laudantis formula. πάντα σὺν τῇ αὐτῆς κεφαλῇ πράττειν, 12, 8. ex usu communi notat ipsam personam. δίκην τίσσει σὺν τῇ ἐαυτῆς κεφαλῇ, 13, 2.
- Κηδεμονία ὑπερηδέας**, 12, 1.
- Κηδεύς**, ὁ Βορραῖν κηδεὺς ἐνόμιζον Ἀθλωαῖοι, 12, 61. Interp. *benefactorem. & famorem* putarunt. nimis crudè. vertendum enim *generum* ex fabula, quam dabit *Herodotus* lib. 7. p. 447.
- Κηλόω**. κηλέμυ' ἐν τῷ λεγομένῳ, 3, 33.
- Κηρίον ἐργάζεσθαι**, 12, 45.
- Κήρυξ δημοσίᾳ**, 2, 15.
- Κηρυτῶν**. κηρύτῶν ἐν τοῖς κύκλοις, 2, 1. circumlocutio τῆς κήρυκος δημοσίαις, quem appellat, 2, 15. κηρύξαι δημοσίαι, 2, 15. ἐκ κηρύχου τῶν στρατηγῶν, 12, 40. ἀμεινον πολίτευσάμενος τῷ κηρυγμαίων, τῷ ἐν τοῖς σταδίοις, 2, 23.
- Interp. utiliorem se patriæ præstans, quam cum publice victor in stadiis proclamaretur. Non probo; est enim pluralis in Græco. verto igitur: quam se in stadiis aliqua præcepisset. κηρύγματα, quæcunque denique per præconem præcipiuntur aut publicantur. Hæc Interpres sine ullo merito suo vapulat. κηρύγματα enim præconia sunt, quæ victorem omnibus testatorem facere solebant, Lucian. in Dial. Mort. ad Athletam; ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνους τέχνης ἀπὸ ῥίψον καὶ τὰ κηρύγματα. imo & coronas illas abjice & præconia victoriæ.*
- Κισθηλία ἐν τῷ τέχνῃ**, 14, 39.
- Κισθηλα εἶδη**, 14, 37.
- Κισθίων περὶ ἀλλοδαῶν τῶν κηρύγματων**, 9, 13.
- Κισθάρρα**, musicum instrumentum quod digitis pulsabatur. τῇ κισθάρρᾳ παρὰ ἀδελφῶν, 14, 23. alias κισθαρίζειν ἐπὶ τέχνῃ, 3, 32. κισθαρωτής, 4, 2. differt à κισθαρωδῷ, de quo mox, quia ille tantum citharam pulsat plectro, κισθαρωδὸς autem simul addit vocem ac cantionem. κισθαρωδὸς ἀδων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ, 3, 43.
- Κισθαρίζω**. ἡμάνθανε κισθαρίζειν, 3, 32. κισθαρίζειν ἐπὶ τέχνῃ, ex arte vel artificiosè citharam tractare, ibid.
- Κισθαροσμομα** τὸ. τῷ κισθαροσμοματὶ ἀπὸ τῆς χορδῆς, 3, 32. modi citharæ hanc chordam exigebant.

Κισθωδῶν,

I N D E X.

Κινδυνεύειν, II, 9. κινδυνεύουσιν ἀπολείπειν, I, 8. *Nostri: Est sibi het ijuen das Leben darauf.*

Κινδύω ἢ καὶ αὐτόν, 3, 36. ὡς βίαι, 9, 20.

Κιτῖος, I, 8. κιτῖοὶ ἀνεῖρπον ἀπὸ τῶν δένδρων, I, 3, I. *bederae per arborea serpebant. τὸ ἀνίστον ἀνεῖρπον, ibid. anplexu stringebant antrum.*

Κίων ὑψηλός, 9, 32. κίονες χρυσοῖ διειλήφασσαν σκύλω, 9, 3.

Κλάδοι δὲ ἄρβυτοι δένδρων, 2, 14. νεοδρεπέεις, 13, 1. *recens arvis, defracti.*

Κλαίειν νεκρῶς, 6, I. *proprie. ἐκλασεν πάντῳ ἐν τῷ βίῳ*, 8, 13. *ponitur & absolute. ut ἀπελθῶσα ἔξω ἐκλασεν*, 12, I.

Κλέω. ἀφίκετο τὸ κλέω τῷ ἔρωτι αὐτῆ εἰς ἰωνίαν, 12, I. κλητὴ κῆ κλέω τῷ ὄρωσι αὐτῆς, 7, I. *de rumore & ejus magnitudine. κλέω ἀπλείπειν*, 10, 13. *de aestimatione alicujus. sic κλέα τῶν ἀνδρῶν*, 9, 38. τῷ πρετέρων, 14, 23.

Κλέπτειν τέχασσιν, 3, 47. *eleganter de iis, qui per fraudes aliis nec opinantibus quid agunt, & consequuntur.*

Κληρονόμος τῶν πατρῴων, 13, II. *sc. κληρονόμων. patrimonii heres.*

Κληρωτός ἀρχων, 8, IO. *qui sorte lectus est, cui opponitur αἰρετός, suffragiis creatus.*

Κληῖσις, ἢ ὁ ὃ ὑπερεῖδε τῷ κληῖσιν, 12, 17. *vocationem aspernatus est. Gl. κληῖσις citatio, invitatus, vocatus, vocatio.*

ὁ Κληῖός. κατήλθε Πλάτων ἐν Σιδε κελία κλητός, 4, 18. *venit invitatus, vocatus, accersitus. κλητὴ κατὰ κλέω*, 7, I. *ob notitiam celebritatem accersita, evocata.*

Κλίνη, 9, 30. ἀργυρόπαις, χρυσοπαις, 8, 7. κλίνας ἐλεφαντινάς ὄλας, 12, 29. *proprie de lectis in quibus veteres ad mensam discumbebant. unde & Latinis vox triclinij*, 12, 31.

Καίλη φάραγγς, 13, I. *cava vallis. Κοινόν*, τὸ, *fidem & obligationem denotat. εἰδὲν ἠγήσαντο εἶναι πρῶτον κοινόν πρὸς τοῖς κόροις*, 10, 15. *commercium.*

Κοινὰς, 3, 17. *neutraliter Republica*, 10, 17. 14, 5. *κοινὸς πάντων σωμάτων ὁρμῆς*, 4, 7. *sepulchrum. κοινῶν πρεσβῆς*, 10, 17. *ἐπὶ τῷ κοινῷ παρελθεῖν*, *ibid. ad capeffendam Rempublicam accedere. ita apud Hieronymum lib. 2. adversus Jovianum. pro ἐν κόνιον legerem, ἐν κοινόν, unum corpus, ἢ univर्सitas. μία ὁμοῖς, una summa, una massa.*

Κοινῆς, *adverb. pro κοινῶς*, 10, 20. *μήτε κοινῆ μήτε ἰδία*, 14, 22. *nec publicè nec privatim.*

Κοινωνία λόγων, 3, 19. κῆ τῷ εὐγῶν, 14, 14.

Κοινωνός εἶναι τῷ βελῆς, 2, 4. τῶν καμμάτων ἐν ἀνθρώποις, 5, 14. *κοινωνόν παραλαβεῖν τινα τῶν πραγμάτων*, 12, 8. *de iis qui consilii ejusdem ceptorumque sunt participes ac socii.*

INDEX.

Κοιναῖα. ἐκοινώνει τῶν ἀσεβημάτων τοῖς τριάκοντα, 3, 17.

Κολάζω. κεκολασμένη τροφή **Διαβίωσας**, 11, 3. *strictiore & castigatā videtur ratione vivens. metaphora ducta est ab arboribus ὑλομανῶσι, quæ dicuntur κολάζεσθαι, cum luxurians coma attonditur. Theoph. de Caus. Plant. lib. 1. cap. 21.*

Κόλασις. πασῶν κολάσεων βαρύνεται, 7, 15.

Κομάω. ἐκόμα ἐπὶ τέτοις ἐκεῖν, 14, 13. ille se jactabat cā re. κομῶν proprie est crines capere, pascere, promittere, quod olim illis tantum permissum fuerat, qui ingenui, vel alicujus conditionis erant, quæ ἐπιπέσει κομῶν, Artemid. lib. 1. Oneirocrit. cap. 19. Ergo κομῶν est, qui crinem pascit κὲ ἐπὶ περὶ ἀγάλλεται. per synecdochē autem, omnis, qui ambiciose quocunque nomine se effert. Nam citrata illa & in crine curando plus æquo operata juvenus non humiles spiritus una cum crinibus suis alere solet. Bene igitur Suidas Οὐ κομῶν, exponit, ἔ μέγα φρονῶν, non superbio. Schol. Arist. ἔ σεμνύνομαι habent. Ascribam locum ex Philostrati l. 8. de Vit. Apollon. c. 3. ex quo propria & metaphorica significatio

ἔ κομῶν patebit. τὸ κομῶν ἐκ Λακεδαιμονίων ἦκει. κτὲ κρήνας ἐπιτηδύθην αὐτοῖς, εἰς ἅς μαχημάτων αὐτῶν εἶχον. κὲ βασιλεὺς τῆ Σπάρτης Λεωνίδας ἐγένετο κομῶν ὑπὲρ ἀνδρείας κὲ τῆ σεμνῆς μὲν φίλοις, φεβερῆς δὲ ἐχθροῖς φαίνεσθαι. ταῦτά τοι κὲ ἡ Σπάρτη ἐπ' αὐτῷ κομῶν μείον εἶδεν ἢ ἐπὶ Λυκίῳ γὰρ τε καὶ Ἰφίτῳ. comam nutritē à Lacedæmoniiis venit, qui eo id tempore accurarunt, quo se ipsis erant bellicosiores. Rex etiam Spartanus Leonidas crinem pascēbat fortitudinis ergo, utque amicis gravior, hostibus terribilior occurreret. Quapropter & Sparta eo rege se effert non minus quam Lycurgo & Iphito.

Κόμη de ea fere, quæ ornari solet. ut κόμη **Διαπεπλεγμένη**, 12, 1. certis nodis plicata & in orbem vertici capitis adstricta, more veterum. **Θείθεται**, 1, 26, vide, quæ habet Gonsalus ad Petron. p. 271. **ξανθή**, 12, 1. 12, 14. 13, 1. singularis capillorum laus. vide *Eustathium* Iliad. Γ. ponitur & per metaphor. pro arborum foliis. **κόμη δένδρε πολλή**, 2, 14. **κόμας ἰδέσθαι**, 13, 1.

Κομίζω. ἐκόμισε λίθον, 8, 18.

Comparativus ponitur aliquando loco positivi. ut, **ὅσα ἔσιν ἄμεινον**, 13, 3.

Κομῆ.

I N D E X.

Κομιδή. ἔτρεφε δράκοντα μὲ πολ-
λῆς τῆς κομιδῆς, 13, 46. *cum*
cuta.

Κόνδυλ⊕ εὖ μάλα σπερὸς, 13, 38.

Κόνις λυσιτελῆς εἰς γυμνάσια, 9, 3.
ἀφὴν *puto innui*, i. e. *pulve-*
rem quosue luctaturi consper-
gebant. quod πάττειν τὴν κόνιν
Lucian. de Gymnas. vocat.
Gl. Cyrilli ἀφὴ παλαισῶν, *re-*
gula. τὸ regula mendosum
tinnit. malum, argula ex eo-
dem Glossario. παλαισῶν ἀφὴ,
argula. in Etymol. Magno
Αργιλ⊕ est λουκὴ γῆ. Theo-
phrast in Character. παλαι-
σερικὸν vocat, ubi v. notata
Casaub. p. 193. edit. Brunns-
unic. Phanorinus κόνιν ἐξαίρε-
τον τοῖς παλαίσοι, ex Eustath.
v. ἐν κοινήσι μειγείης.

Constructio aliquando muta
tur eadem periodo. Ἀπῆν-
τησε αὐτῷ ὀφθαλμὸν ἐκκοπῆσαι
λίθῳ βληθεῖς, *pro βληθέντι,*
13, 23. νόμων ταλαιπωρίαν ἀπο-
διδράσκοντας, ἔχασσι περὶ ὕμνος
pro ἀποδιδράσκοντες vel ἔχαιν,
13, 38. Σωκράτης ἰδῶν φασὶ
περιτυχόντα εἰπεῖν, 2, 11. Αν-
τίγγνόν φασὶ εἶδε μὲν αὐτὸν, 3,
5. in Hist. Animalium nihil
magis obvium.

Κόπτειν. ἐκόψαντο νόμισμα οἱ.
12, 10.

Κορέω. ἐκ ἀλασιμμάτων ἐκορέ-
θησαν, 1, 4. *bibendo per in-*
tervallia satii sunt. πῶλ⊕
κορεθεῖς τῷ μητρῷ γάλακτι,

4, 9. *pullus matris lacte sa-*
tur.

Κορινθιαργῆς κἀτοπτρον, 12, 58.

Κόρη, 10, 18. *κορικὸν ἔδεν εἶχεν,*
13, 1. *significanter pro deli-*
cato, variis ornamentis ex-
culto. synonymum ejus βα-
δινόν. κρικῶς βαδίζειν, virgi-
nis gressum imitari vel gra-
dum frangere ⊕ molliter ince-
dere, inquit Noster in H. A. I.
2. c. 38.

Κόρυμβοι, 4, 22. εἶδ⊕ πλέγμα-
τ⊕ ἔτριχῶν, ἔγυμνακῶν, *ait*
Interpres Thucyd. lib. 1.

Κοσμέω. ἐκοσμησε πόλιν, 8, 10.

Κόσμη⊕, 1, 16. *idem ac κακω-*
πισμός, κατασκοδῆ. quicquid
ad corporis cultum pertinet.
ὁ δέων, 14, 7. *πολυτελής,*
9, 39. 12, 1. *τῷ ἀγάλματι⊕,*
1, 20. *psellia, lemniscos, co-*
ronas, victorias, & id ge-
nus alia intelligit. κόσμη⊕,
mundus, 8, 11. *quatenus ni-*
mitum ei ἀκοσμία opponi-
tur, & ἄξιον denotat. κόσμη⊕
ἐστὶ ταῖς Αθῆναις, 2, 13. abstra-
ctum, ut loquuntur, pro
concreto, quod ad emphasin
majorem pertinet. usurpa-
tur autem hæc locutio de
viro, cujus fama nominis &
agendi industria civitas fit
clarior apud externos ac cele-
bratior. ὁ κόσμη⊕ ὁ ἐπίκτητ⊕
ἢ μηδὲν τῷ δένδρῳ προσήκων,
2, 14. *mundus asciivius ⊕*
nihil ad arborem pertinens.

κόσμου

I N D E X.

- κόσμον πρόσθειον *θειάπειρα* *χρυσ*, 4, 22. *ornatum ex auro induere*. κόσμ^ο τ^ε τ^εσ^α, 6, 12. *morum elegantia*. κόσμ^ο *σεσπέζης*, 11, 12. *bellariorum scitamenta*.
- Κόσμιον τὸ σῶμα, 13, 27.
- Κρατὴν κείρα^ς ἀήθη, 3, 19.
- Κρεῖον, τὸ ἐν τοῖς κρείε^{ις} ἀποκα-
θῆ^ο, 6, 12. *desidere totius diem in iohstrinis*, quæ scilicet sunt αἰονα συμπόσια garrulorum, & otio suo abutentium.
- Κεφίζεα^ς ὑπότινων, 9, 17. de iis qui levitate ingenii etiam à minimis rebus moventur, & ad fastum inducuntur. ἐκ-
φία^ς τ^ε ὀδυῆς τὸ θηρίον, 13, 1.
- Κεφολογία. ὑπὲρ κεφολογίας βα-
ρυάτιλ^ω ζημίαν ἐκλίπειν, 4, 28. *pro levitate verborum gravissimam solvere mulctam*. Platonem imitatur, qui lib. 4. LL. ait, parentibus liberos debere δ' φημίαν, ὅτι κέφων κ^ε πηνῶν λόγων βαρυάτη ζημία. quia levium & volantium verborum plumbea est pæna. Eadem oppositione lusit Sidonius lib. 7. Ep. 2. Nihil est, inquit, via-
nico levi gravius.
- Κεφότης, ἢ. κεφότητα κεληγορεῖ
ἀλόγ^ο, 9, 17. *levitatem arguit sermo*.
- Κρατ^ο, 3, 24.
- Κρατέω. κρατεῖ *καμπόλων ἐθνῶν*, 3, 18. *frequentè de imperio*
- vi ac armis parto. Sic κρατεῖ
δύο νεῶν, 7, 19. *κρατεῖν τ^ε γλώσ-
σης*, 2, 2. *dicuntur, qui vi qua-
damtenus os comprimunt & ea reticent, quæ proloqui cu-
piebant*. λογισμ^ε, 8, 15. *κρα-
τεῖ τ^ε παρόντων*, 3, 8. *id est, τ^ε
νεῦ αὐτῶν* qui vi occulta ani-
mum ac mentem alterius oc-
cupat. τῶν ἀλλαν, 8, 7. *respe-
ctu artis, præstat*. ἐκράτησε
ὡδ^ο τὴν δίκην, 2, 4. *conti-
nuit se ab, imo, vicit præter
jus fasque*.
- Κρέας, τὸ, 1, 28. κρέα ὠμά, 12, 37.
- Κρεῖττον τὸ, 3, 1. Numen. Intel-
ligitur autem Apollo, cui sac-
cer erat is locus. Male igitur
Interp. *Deorum* in plurali, cum
sit sermo de uno. vid. Bour-
delot. ad Heliod. I. p. 17. Sic
Φωνὴ τ^ε κρεῖττόνων, 4, 17. ubi
rursum Interpres male. *præ-
stantiam quorundam*. Φήμαι
κρεῖττονε^ς ἢ κ^ε τὴν φύσιν, 14,
30. *fama diviniore quam pro na-
tura*. κρεῖττόνων γεγνή^η ἀπερ-
μάτων ἢ κ^ε τὴν φύσιν τὴν θνη-
τὴν, 4, 17. *ex diviniore natius
semine, quam fert mortalium
natura*. ἀνθρώπος κρεῖττων καὶ
θανάτε^ς, 3, 18. *homine & mor-
te superior*. elegans descriptio
dæmonis vel Semonis. vide
Hesychium in κρεῖττονας. κρεῖτ-
των παντὸς φύσε^ς, 9, 7. *supra om-
nitem metum positus*. κρεῖττων
τῶν κ^ε φύσιν, 1, 33. *παντὴ
valentior*.

I N D E X.

Κρήνη συχνά, 3, 1. κρήνη κατὰ φασὶ καὶ ἡδεῖ ῥέουσα ὕδατι, 12, 57. *fons liquida & dulci aqua decurrens.*

Κενομα, πρὸ καταδικάζεσθαι. ἔκειναν αὐτὸν θάνατον, 13, 42. φόνος, 8, 3. δικίω, 7, 19. σὺν ἔκειναν ἀγαγεῖν ψῆφον, 1, 34. id est, σὺν ἐνόμισαν. παρ' ἐμοὶ κελτῆ, 10, 15. formula modestiæ. κείνεσθαι ἀσεβείας, 5, 19. *impietatis accusari.*

Κείσις θανατική, 13, 38. id est, *judicium capitale.* ἀνδρώπε, 14, 43. καληγορία. κείσις κατ' αὐτῆ, 2, 6. notat quoque γνώμην τῆ ψυχῆς. ἡ κείσις ἢ ποσσῶν, 2, 6. κείσις ὀρθῆ, 2, 8. κατ' ἐμὴν ἐμὴν κείσιον, 1, 33. 12, 62. aliter. ὡς γε ἐμοὶ κελίῃ, 2, 41. formula modestiæ. Vide γνώμη & κείνομα.

Κεῖται, 2, 13. qui in ludis victores declarare, præmiaque ipsis tribuere solebant. vide dictum *Epicharmi*, ἐν πέντε κελτῶν γένεσι κείται, apud *Suidam* & *Hesychium* in πέντε κελίῃ.

Κροκωτός, 7, 9. propr. mulierum vestis tenuis ex serico. vide *Pollucem*, 7, 13. & *Salmas.* ad *Tertull. Pal.* p. 328. Crocei coloris fuisse *Baysius* existimat. v. ipsum de re vest. p. 263.

Κροτέω. ἐκρότεον τὸ ποιητῶν, 2, 13. in bonam partem. de more lætantium & approban-

tium, ex quo manus concutere & clamorem edere solent. Sic ἐκροτήθη ὑπὸ ἐκκλησίας, 9, 17.

Κρέω. πρῶτον ἐκρέσε τὸ ἀγάλμα, 1, 20. κρέειν χορδῶν σὺν μέλει, 3, 32. τύμπανα, 9, 8.

Κρόμα. κερτημῶν τι θολερὸν, 10, 12.

Κτήμα, quicquid nostrum est, 12, 1. aut fuit. ἀγαθῆς τραχίως, 9, 38.

Κτιζῶ. ὁ κτίσας *Χερρόνησον*, 12, 35. de eo qui ejectis veteribus incolis, locum aliis ac novis frequentat.

Κυβερνήτης, 9, 40.

Κύβοι, 14, 43. id est, ἀστράγαλοι. Sic autem dicebantur ἀπὸ τῆ ἔχεν τέσσαρας πτώσεις κατ' ἀντίθετον συγκειμῆρας ὁμοίως κύβω. *Eustath.*

Κυδαίνειν τινὰ ἠμπεκῶς, 6, 2.

Κύκλω, 2, 1. multitudo hominum, eorumque fere viliorum, temere coëuntium, deque rebus parvis confabulantium. verba *Auكتورis* hæc sunt. ἡ καταφρονεῖς ἐκεῖνος τῆ ἐν τῆς κύκλοις κηρύττων; πομπὴ εὐνοῦς contempnis qui per fora præconem agit? eum nimirum intelligit præconem, vilia qui vendit tunicato scruta popello. κύκλωες enim sunt fora, in quibus mancipia & alia venalia ad vocem præconis venundantur. vide *Pollucem* lib. 6. cap. 2. *Hesychium* in κύκλω.

I N D E X.

- 12, 22.** πηράζειν. λαμβάνειν ἀρχὴν ὁ νόμος, 2, 28. πόλεμον, 12, 58. id est, ἀρχὴν ἡμίσεων ὁ χάρος, 3, 1. λαμβάνειν ἀργύριον ἐπ' ἑδὲν ὑγιές, 2, 13. exprimitur hac phrasi avaritiæ magnitudo & iniquitas. Sicut Nostri: *Er nimt Geld/und thut das und das.* λαβεῖν ὠρθοκαλῆ, 14, 31. *sensu turpiculo.*
- λαμβάνομαι τ' δούτιχίας, 6, 1.** τ' ἑχθρῆς, 12, 46. τὰ σκώμματα γνώμης σερείας λαβορῆμα, 5, 8. ἐλδοθερίαν, 14, 30. *malim ἐλδοθερίας.* λ. ita enim Noster ubique hoc verbum struit.
- λανθάνω. εἰ μὴν ἔλαθε, 2, 4. 5, 16.**
 • λανθάνειν θεός, ἀνθρώπους, 13, 2 ἐπιθυμεῖ λαθεῖν, 4, 20. λαθεῖν αὐτὸν ὑπερσαρκήσοιτα, de ipso non sentiente, 9, 13. non sentire quod corpus fecerit. λαθόντες ἐαυτοῖς, 1, 7. non advertentes.
- λάπτειν, 1, 4.** proprie. vide *Enstath. Iliad. A.* Suidam in λάπτω.
- λατομία ἐν Σικελίᾳ, 12, 44.**
- λατρεία διπλή, 3, 9.** δευτέραν denotat, qua quis alteri ita subicitur, ut non sui, sed alterius sit arbitrii, τῷ δαίμονι, scil. 3, 42.
- λαίνα ἀκτιμάταλον κ' δυσμαχάταλον θηρίον, 12, 39.**
- λέγει λόγιον, 5, 21.** ἢ φωνή, 3, 12. ἑδὲν ὑγιές, 2, 13. κακῶς πρὸς τὰς φίλους, ἐχθρῶς, 10, 13. aliquando præpositio omittitur. ut, κακῶς λέγει πάντας,
- 11, 10.** φλαύρωσ ὑπὲρ αὐτῆ, 8, 17. male de eo locutus est. *Inierp. nimium à vero sensu recedit.* λέγει ὁ νόμος ἐκεῖνα, 14, 7. pro *ωρασιότητι.* Sic ἡρόδοτος εἶτι λέγει πρὸς τὸ ἕν, 12, 49. λέγει τὰς συκοφάντας, 3, 36. 1. e. ἀνίτιται, λέγει ἐπὶ τῷ βαλῆς, 8, 12 verba ibi facit. *ὠρε μικρῶν, 11, 12.* alias ὑπὲρ αὐτῶν, 2, 9. 2, 24. 3, 14. 3, 18. ἐλεγέτι ὑπεναντίον πρὸς τὸ, 13, 40. λέγειν, de iis, qui occulte quid insinuant vel innuunt, 3, 36. de avibus, 14, 30. λέγασαι, 10, 6. de iis, quæ certò non possumus aut volumus affirmare. τὸ εἰ ἢ λεγομένην, 3, 17. nota locutionis proverbialis. λέγει ὡς χρὴ πολεμεῖν, 13, 19. ὡς χρὴ γεωργεῖν, ibid. de modo belli gerendi, agrì colendi differere.
- λαῖα, 3, 1.** neutraliter & absolute, pro *λείοις τόποις.* plane sic. ut Latini.
- λαίπει αὐτὸν τὰ τ' μνήμης, 3, 19.** destituit ipsum. ἐλείπωντο τῇ σοφίᾳ, 1, 23.
- λαίπεργία, 3, 11.** paulo mitius quam δευλεία. Hæc enim eorum fere, qui aliis sua sponte ministeria præstant. Ita & pro ministeriis, quæ ut cives civitati præstamus, ponitur, 6, 6.
- λέκτρον, 4, 26.** κραδοάτιον, αἰετὸς Ἡεχχῆ.
- λεωφόρος, 4, 17.** ὁδὸς λαὸν φέροσα.
- λεωπτότατον τὸ σῶμα, 9, 14.** *junceum habens corpusculum.*

I N D E X.

Λέχη. ἢ, ὡς λέχη καὶ θήρυκος, 2, 34. vide not. in h. l.

Λευκὴ ἀλεκτρυών, 4, 17. *alba gallina*. Notandum quod *Thomas* in *Eclogis Atticis* observat. ἀλεκτρυών, inquit, καὶ ἐπι ἄρρενος, καὶ ἐπι θήλεα λογογράφει. τὸ δὲ ἀλεκτορις ποιητικόν, εἰ καὶ Σωῆσι καὶ κρηται ἐν τῇ λύσαντες ἐν Βενθιδεῖς ἐπιστολῇ. λέγει ἡδ' ἀλεκτοριδας, ὡς ἀλεκτορεα. τὸ δὲ ἀλεκτορε εἶναι Ἐκλυτικὸν ὀλωως. *Αλεκτρυών tam de mare quam de fœmina dicitur in prosa. ἀλεκτορις vero, poeticum est, quatenus eo utitur Synesius in epistola illa quæ incipit; Solventes è Benthidio, ἀλεκτοριδας enim ait, οὐα γαλλινᾶ. ἀλεκτορε autem planè Græcum non est.*

Λευκότερος χιόνος, 12, 1. *nive candidior.*

Λήκυθος, ἐν τῇ ληκυθῷ τὴν κλίμακα ζιτῆσαι, 13, 15. *scalam in ampulla quærere*, quod est hominis male fani. vide Not. Λήκυθος ἀργυρεῖ, 12, 29. hoc est, ut interpret Aristophanis, & Hesych. explicant, μισθῶ καὶ. guttos reddit Gesnerus, quia etiam de strigilibus hic fermo est. Fuit ergo inter instrumenta balnearum, de quibus consule Hieron. Merc. de arte Gymn. & Scholiast. Theocriti Idyll. II. Gloss. λήκυθος, τὸ βήσιον. *Ampulla, ληκυθοποιὸς Ampullarius. Ergo Agrigenti-*

ni eo luxus pervenerant, ut etiam balnearia instrumenta, ampullam puta oleariam ex argento haberent, Chrysostomus homilia 7. in cap. 3. Coloss. graviter increpat hanc divitum insaniam.

Ληστῆς ὡς πεσεῖν, 13, 46.

Λιγέως θρυλεῖν, 13, 30. *ejulatis & lamentis desistere*

Λίθος. λίθοις βάλλειν τινὰ, 5, 19. λίθος ἔδεν ἀφ' ἑξῆς ἐκεῖνο, 9, 13. *non ab similibus lapidi jacebat.*

Λιθοτομία, 12, 44.

Λιθοκόλλησις. ἢ πελεσιὰς λιθοκόλλησις, 12, 1. *ex gemmis confecta. gemmea*

Λιμός, 4, 7, 9, 41. 12, 51.

Λιπαρῆς, ὁ ἢ. λιπαρέτερον εἶναι καὶ ἐπι κεῖνος, 10, 16. *fortius instigare & urgere.*

Λιτανύειν, absolute, 9, 39. *simpliciter & enixe rogare.*

Λιτῶς καὶ ὡς ἐτυχε, 12, 64. *simpliciter & sine cura.*

Λογίζομαι τὰς ἡμέρας, 1, 6. *dies computare.*

Λόγιον, 2, 41. *pro chresmos.*

Λογισμός φρόνημα τῆ ψυχῆς οἶνος παρὰ τὴν λογισμῶν, 13, 6. λογισμῶν ἐκράτησε, 8, 15. *rationem in potestate habere.*

Λογιστικός, 1, 6. *qui callet arithmeticam.*

Λόγος pro quovis sermone, 2, 23. ἀφροδισις, 3, 30. ὡς γάμος, 10, 2. ἤλθεν εἰς λόγους,

INDEX.

13, 32. λόγος σινοχωρία, 3, 23. pro concione ad populum. λόγος ἐστὶν αὐτῷ κτλ τ', 10, 6. pro causa. ὁ ἦπ' ἔστιν λόγος κρείττων, 2, 13. pro timore, sive fama, hoc est, κλέει. λόγος ἔχει, ὑπορρεῖ, 3, 45. λέγει, 3, 35. 4, 2. Δημῶδης, 3, 45. ἐκφοιτήσας εἰς πάντας, 1, 19. pro ἐπαίνῳ, sive laude, λόγος ἄξιος, 3, 19. 14, 5. pro λογίῳ, id est, carmine quod ab oraculo editur, 3, 32. pro orophethegm. vel dicitio, 1, 19. 7, 12. 10, 5. pro ἐλέγχῳ, ἐκράτησε αὐτῶν λόγοις, 7, 19. λόγος ἔχειν τῶν ἔργων βελτιόνας, 13, 44. Solet quoque Noster non infrequenter pro ἰσοεῖα ponere. ut λόγος ἀδελφός τῶν παρορημῶν, 2, 18. ἀληθής, 3, 27. Ἀπτικός, 3, 35. Ἀραδικός, 13, 1. Δήλιος, 5, 4. Ἰνδός, 1, 15. Περσικός, 1, 32. λόγοι Ἀχαιοί, 1, 15. Τροϊζῆνιοι, 11, 2. Φρύγιοι, 12, 45. λόγοι Ξενοφῶντος περὶ Κύρου, 7, 14. Αἰγυπτίαν, 13, 33. ita Lucas Actor. 1. τὸ μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησά μιν, &c. fere in his omnibus Interpretes sensum non exposuit. ut 1, 15. scribit, de India dicunt, cum sic debuisset: *exiat in historia Indorum.* Et sic alibi. Omnium maxime lib 13, 33. ubi prorsus aliena à mente verborum Græcorum, ipsaque veritate scripsit, quando Rhodope, de qua ibi sermo, Ægyptia non fuit.

Notat enim quandoque μάθημα. ut λόγοι ἀγαθοί, 2, 13. item διὰ λόγους φιλοσοφικὰς, 3, 19. 5, 9. ὡς λόγος, 2, 21. formula non satis certo aliquid affirmantium, λόγος φραστικῶν δυνάμιν ἔχων, 3, 1. id est, ἐκφρασις. λόγοι ἀνιγμάλωδες κτλ πλάγιοι, 14, 15. ita Horatius. *Sermones Socratici.* λόγος πείσει, 2, 19.

Λοιδόρεῖν τινα, 14, 26.

Λοιμός. ἐν τῷ λοιμῷ, 9, 6. ut Noster: *In der Pest.* id est, eo tempore, cum grassaretur. μὴ ἔσο λοιμός, 14, 11. grandius & signif. de eo, qui valde nocens ac exitiosus est publice. λοιμὸς νόσος δημοσία, 6, 10. epidemia pestis, lues.

Ἐλοιπεῖ χρόνος, 14, 7. adverbialiter. integra locutio esset, κτλ τῷ λοιπῷ χρόνῳ. Non puto, species enim temporis in gignendi casu ponitur sine adnunculo præpositionum.

Λοπάς. ἐψομῶδες λοπάδος, 10, 9. Interpr. *cum olla coqueretur.* malim *patella*, i. e. cum in *patella* nescio quod *gulæ irritamentum* coqueretur.

Λέεαδ, 4, 1. 12, 1. 13, 33.

Λόφος. λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, 1, 26. Puto *galeam* signare cum *crista*, vel *setis equinis*, ut habebant olim. v. Lips. III. de Mil. dial. 5.

Λυμαινέας. λέων λυμαινόμενος τῶν ἔργων τῶν, 4, 5.

Λυπῶν. ἐλύπησεν τὸ αὐτὸς λειπῶς, 2, 13.

I N D E X.

- 2, 13. 14, 22. aliàs, ἔχει χαλεπῶς. aliter ἐλύπη τέτρωτὶ πατέρω. τὴν παῖδα, 12, 1. pro ἀλφειτέτρω. ἐλύπησε τὴν πατρίδα, 4, 15. notat hic ταλαιπωρεῖν. λυπεῖν in omnibus illis locis notat lædere, malè habere, affligere, offendere, damno & ægritudine afficere.
- Λύπη. λύπης ἀνασφαλικά, 7, 3.
- Λύρα instrumentum musicum, cujus chordæ non digitis, sed plectro pulsabantur. Αλεξάνδρῳ, 9, 38. Αχιλλέως, ibid.
- Λυσιτελεῖ τῷ κοινῷ, 13, 40. τοῖς χρησαμένοις, 10, 5. & λυσιτελεῖ κατωμείναι, 3, 12. non est à re, ut maneat. ἔργα τῆ πατρίδος λυσιτελεῖν, 3, 37.
- Λύα. λύειν δάπτειαν τινός, 2, 13. ἔλυσε τὴν ὁμολογίαν, 10, 18.

M.

- Μάζαν ἔχειν κῆ ὕδαρ, 4, 13. μάζα inquit Hesychius, ἀλφίω πεφυρμένα ὕδατι κῆ ἐλαίω.
- Μαζοὶ σφραγῶντες κῆ βαρυνόμενοι ὑπὸ τῆ γάλακτι, 13, 1. ubera turgenia & lacte onusta, gravia.
- Μαθήματ, 2, 31. ἐταιρικά, 12, 1.
- Μαίνομαι. μαίνομαι γυμνασί, 3, 42. ἐν θεώτατοις ἐμάνησαν, ibid. de iis quæ divino furore sunt percitæ. μαίνεσθ ἐξ Ἀρεως, 2, 44. Martio furore agi. ἐξ ἔρωτος, 3, 9. ἐμάνη νεανικῶς, 14, 37.
- Μαινάδες, 3, 42. Bacchæ.
- Μακεδῶν, 1, 25. pro Alexandro Magno.

Μακροῖ. τῷ βίῳ φροσύνας μακροχάειρον, 5, 6. vitæ valedicens de contemptu vitæ. μακροχάειρον κείπειν, 12, 1. longe valere jubere.

Μακροβιώτερον ἠγέσθαι, 9, 10.

Μακρῷ ἄμεινον τέτο, 2, 23. adverbialiter.

Μαλακιζεσθαι, 3, 19. pro νεεῖν.

Μαλθακός. εἶδκει μαλθακώτερος εἶναι, 4, 27. mollior esse videbatur, & in foeminam fractus.

Μάλισα. ἐν τοῖς μάλισα ὠμόταλ, 14, 40. in paucis crudelissimus. ἀνδρικός, 14, 44. νόμ, ἐν τοῖς μάλισα ἔρρω μῦθος, 2, 38. νόμ, ἐν τοῖς μάλισα φυλατῆ μῦθ, 1, 31. lex inter præcipuas servata. adde, 2, 7.

Μανθάνειν. ἐμάνθανε κίθαρίζειν, 3, 32, aliter ἔμαθε παρ' αὐτοῖς, ὅτι, &c. 2, 42. 10, 14. pro ἀκήκος. De iis qui quid ex illis intelligunt. Sic μαθόντες οἱ ἔφοροι σὺν ἠγανάκησαν, 2, 5. προσωπόντες, (nihili vox. forsitan voluit dicere συνιδόντες) de iis qui in occultas aliorum actiones inquirunt, & diligenti investigatione eas cognoscunt.

Μανία ἢ θυσκρασία τις ἐκ τῶ σώματος ἐπὶ ψυχῇ ἀνεσαλμένη, χαλεπή, &c. ut interp. Πλάτ. in Amat. παραδόξ, μανίας 13, 12. sumitur frequenter etiam pro ea quæ venit ἐκ πνεύματ, δαιμονιακῶ. μανίαν τι νι ἐπικαλεῖν, 14, 26.

Μαντεῖον, 2, 41. 3, 1. 6, 9.

I N D E X.

- Μαντεύεσθαι**, de oraculis, 3, 25. ἐμαντεύσαντο ἑυθηρίαν, δὲ Φορίαν, 2, 17. de hariolis. ἐμαντιέτο αὐτῇ χρῆσόν, 12, 1. de somnio. μαντούμενοι δὲ Γλαυτίαν, 10, 21. de aribus. μαντεύε) τὸ σημεῖον τῆτο αὐτῶ τῶ τυραννίδα, 1, 29.
- Μανλικῆς ἀόθησιν ἔχειν**, 1, 12. prælagire futura.
- Μαντικοὶ** vocantur mures, 1, 11. ubi *Interp.* non recte Græca exposuit, & formicæ, 1, 12. Ita Euphorion, Vetus Poëta, *cornicem* dixit ὑετόμαντιν, quem secutus Horatius l. 3. *Carm. Od. 17.* *augurem aquæ eandem appellat.* ubi bene Porphyrius. *augurem*, inquit, pro præfaga i. e. divina posuit. qui enim μάντις Græce, Latine divinus dicitur. Gl. μαντεύομαι, divino, divinator. Cicero de muribus μαντικοῖς ad Atticum: *tabernæ mihi diuæ corruerunt: reliquæ rimas agunt. itaque non solum inquilini, sed mures etiam migraverunt.* lib. XIV. Ep. 9.
- Μάρτυς ἀγαθός**, 10, 13.
- Μαρτυρεῖν**. ἐμαρτύρει αὐτῶ ὁ Πτολεμαῖος, 1, 30.
- Μασιγῶν**. ἐμασιγῶσεν αὐτὸν ὁ, 14, 19. μασιγῆται, ὅτι ἀντίπε βασιλεῖς, 12, 62.
- Μάχεσθαι τοῖς κύκνοις**, 1, 14. δὲ καλῶς, 6, 2. Μάχονται ἐσεφαναμίμοις, 12, 23.
- Μάχη**. ἀδελφὴ τῆ ὑπὲρ τῆ εἰδάλῃ ἐν Τροία, 12, 64
- Μέγα ἐσὶν τέτων τυχεῖν**, 8, 29. *Es ist ein großes.* εἰδὲν τῆτο scilicet ἐσὶ, 14, 1. μέγα τι ἐνοσεῖν, 9, 29. φρονεῖν ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς, 3, 28. in virgine ponitur. μέγας τεχνίτης, 12, 41. refertur ad quantitatem. Sic μεῖζονες ἀντίπαλοι, 5, 6. id est, βιαίότεροι. μέγα ἐδύναστο, 7, 21. cum plurimum valerent. μέγας ἰδὲν τὸ σῶμα, 12, 22. magno conspiciunt corpore. μέγας ἐν μικρῶ τέχνη, 4, 2.
- Μέγεθ** ὡ ὑπὲρ γυναικας τελείας, 13, 1. id est, κατὰ τὸ μέγεθος. quantitatis respectu. μεγῆθαι μέγισον, 3, 18. 8, 18. auget hoc originis ejusdem epitheton sensum substantivi. Sic εἰς μέγισον μέγεθος ἔρχεσθαι, 13, 46.
- Μεγαλόνοια Ομήρου**, 7, 2. *sublimitas styli & animi.*
- Μεγαλοπρεπῶς ἰστιάειν**, 12, 51. apparatusissimo excipere convivio.
- Μεγαλοφρονεῖν** ἀπὸ τῶ ῥώμῳ, 12, 22. ἐπὶ τῇ πρὸς βασιλέα ξενία, 9, 41. in malam partem. Μεγαλοφρόνως in bonam partem, ita ut synonymum ipsius sit μεγαλοπρεπῶς, 1, 25. 3, 6. 12, 1. vel μεγαλοφρόνως, 14, 26. 12, 13.
- Μεγάλως φρονεῖν**, 12, 6. usitatus est μέγα pro μεγάλως.
- Μεγάτιμος ὑφῆ**, 8, 7. *pretiosa iactura.*

I N D E X.

Μεθαρμύζαδ. Μεθαρμύση) τὸν βίον Ἰωνικόν, 14, 7.

Μέθη, 3, 16. σκότωσις οἴνου. μεθύει ὑπερπληθέντα σαφυλῆς, 2, 40.

Μεθορμίζω. μεθορμιοθεῖς δι' ἀπάτης, 7, 19. *strategemate alium (Megarensium scilicet) subiens prout.*

Μειόμα. μειῶν) ἅ ὑψηλότερα τ' ὄραν, 8, 11.

Μελίχι. μελιχίω βλέμματι προσβλέπειν, 8, 12. *blandis equisque aspicere oculis.*

Μειράκιον καλὸν κ' ἔνον, 10, 18. ὁ μὲν ἡγανία κ' ἐδεδίει &c. τὸ μειράκιον, 2, 1. *Atticorum propria est συναγωγὴ generum. θηλυκῶς (adde & ἀρσενικῶς) τι λέγειν εἰώθασιν. εἶτα ἐπάγειν ἕδτερον &c. Corinthus de dialecto Atticâ. ita interpunctio commatica post ἡγανία supervacua esset. μειράκιον, 2, 1. scil. ἂν, vide ἐςί.*

Μειρακίωμα. μειρακίω μὲν καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀνατρέχων, 12, 1. *elegans descriptio μελεφῆς, qui jam pubescere incipit.*

Μέλας. ἡ μέλαινα ψῆφος, 13, 31.

Μέλει. ἔμελε ἄλλων. item ὅπλα ἔχων, 3, 24. *γυμνασίων, ὅπλων, 12, 50. ὀλίγον θανάτου. τριφῆς, 8, 14. ἔμελεν αὐτῷ καλῶ εἶναι, 9, 9. forma studebat elegantiori. μήτέ μοι μέλει σφόδρα ὑπὲρ αὐτῶν μήτέ μοι μηδὲν μέλει, 14, 1. nec valde ista curro, nec plane non curro vel insuper habeo. Formula adhi-*

benda, cum quis inter ambitionem & contemptum honoris medius incedit.

Μελεδωνός. ἡ θεὸς μελεδωνός αὐτῆς γέγονε, 12, 1. *patrocinium Deae experta est. μελεδωνός τ' οἰκίας, 14, 32. ασοποιος. μελεδωνὸν τῆ πλάζων κατέλιπε, 2, 14. i.e. φύλακα ἐπιμελετή.*

Μέλλω. ἔμελλε πείσασθαι τὸ κώνειον, 12, 49. *denotat rem in instanti futuram. Sic μέλλοντες ἀλῶναι λιμοῦ, 5, 20. εἰάν μέλλῃ λιμὸς ἔσεσθαι, 12, 1. ἔμελλεν ἀποδηῆσαι ἐπὶ στρατείαν, 3, 27. μέλλω ἔσεσθαι, 1, 11. pleonasmus. ἔμελλε παρῆναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, 4, 10. ἐκτραχύναι τ' ὀλίγον, ibid. ἔμελλεν ἐρεῖν, 7, 7. μέλλω πρότερον, 8, 1. εἰ μέλλοι ἀσκήσειν εἰς Νεμέαν, ibid. *nunt ad ludos Nemeæ se exerceret? vide not. Interpres latius evagatur, haberetne ad Nemeæ certamina proficisci, vertendo. ex quibus verbis nemo collegerit. Charmidem Nemeæ nomen suum inter certantes professurum, quod tamen maxime volebat. ἔμελλε πείσεσθαι ἅ ἐκ τῶ νόμου, 13, 24.**

Μέλλω ἀνακλητικόν, *cujus oppositum συγκαλητικόν, 8, 7. quo cœnæ tempus designabatur, more etiam hodie in aulis principum ac regum usitato. ἐγεγῆρον εἰς τὴν μάχην, 2, 44. paulo ante παρορητικόν, quod fiebat tubis*

I N D E X.

concontinentibus. *Classicum* Latini vocant. Ponitur & pro ποιήματι, ut μέλη πολεμικὰ, 3, 8. carmina quibus ea artificiose velut ad oculum proponuntur, quæ in bellis ac præliis accidere solent. μέλη πολεμικὰ sunt cantus modulo pyrrichio compositi, qui accinebantur pyrrichen saltantibus. Pyrriche autem erat, modus saltandi bellicus, à juvenibus armatis exercitus ea celeritate, qua hostem fugientem in bellis persequuntur victores, victique effuso cursu prælio excedunt. vide Athenæum lib. XIV. p. 630. 631. ubi etiam notatur, Pyrrichem exigere τὰ κάλλιπα μέλη καὶ τὰς ὀρθίους ῥυθμούς. conferantur Scholia Græca in Enchiridion Hephæstionis πρὸς μέτραν. p. 81. μουσικὰ, 9, 38. hoc est, αἰεεῖν εἰς γυναικας καὶ δέλγειν ἀνδράρα, ut Noster ipse explicat. Nonnunquam μέλῳ idem est, ac κῶλον. Sic μέλῳ χαῦνον, ὑγρότερον, 14, 7. ὅσα ἔξω μέλῳ. vide ἔξω. μέλῳ τραχὺ καὶ φοβερὸν καὶ οἶον εἰς ὀπιλιτῶν ἔξοδον ταχέως ἐκβοηθέντων μελωδῶσιν σάλπιγγι, 2, 44. cantus asper, terribilis & qualis est tubæ, cum solet

Exe cieve viros Martemque accendere cantu.

Ξάνθῳ ὁ ποιητὴς τῶν μελῶν, 4, 26. Interpretes male. ποίητα carminum, cum debuisset vertere; lyricus aut melicus, μελοποιός. Cicero de Optimo Genere Oratorum inter Poëmatum genera varia etiam recenset melicum. vide Philippi Beroaldi centuriam Annot. Propertianæ editioni subjectam, iisque adde Strabonem lib. 17. ubi Sapphonem vocat τῶν μελῶν ποιήτριαν.

Μέμνημαι. vide in *Μνάομαι.*

Μεμπτός, τίνας δίκην ἔμεμπλώ, 13, 2. non immeritas dare pœnas.

Μέν cui apponitur γάρ. ut ἐγὼ μὲν γὰρ τῶν, 3, 17. vel ἔν. ut ποικιλὰ μὲν ἔν καὶ ἄλλα, 3, 18. καλὰ μὲν ἔν, 3, 23. respondet δέ. ut ἂ μὲν πρῶτῳ λόγῳ, ἂ ῖ, &c 3, 45. adde 6, 4. καὶ κέρῳ μὲν κῆ οἱ σὺν αὐτῷ ἀπέθανον· καλῶσθε δὲ τὴν χρείαν &c. 3, 17. ἂ μὲν ἀπέθανον, οἱ ῖ ἔδεν ἠγῆσαντο εἶναι πρῶγμα, 10, 15. ἢ μὲν ἤμεψετὸ εἶδῳ εἰς κοράνῳ, ἢ δὲ εἰς γλαῦκα, 3, 42. atque hic quidem de diversis sermo est. Nonnunquam quoque usurpantur, cum de iisdem. ut οἱ μὲν πρὸς τῶν ἱεραγίαν ἦσαν, ἢ δὲ κατέκλινε &c. 10, 21. Sic lib. 12. Histor. Anim. cap. 31. καὶ οἱ μὲν ἐπέειδον, οἱ ῖ γίνον) καὶ τῶν Κλαυ-

ναίων

I N D E X.

ναίων χώρον. Aliquando eleganter μὲν abundat, & est expletiva, ubi ἢ præcedenti respondet. ut ὅτι δὲ εἰσι φιλοδοί, τῆσ' μὲν κ' τεθρύλλη), 1, 14. πολλή ἢ αμίλαξ. ἢ μὲν πρὸς αὐτὸν τ' πάγον ἀνατρέχει, 3, 1. Interdum ei respondet alia particula, ut τῷ μὲν πρώτῳ, τῷ δὲ δευτέρῳ, τῷ γε μὲν τρίτῳ, 2, 41. τὸ μὲν μῆκ' δέχεται εἰς εὐδιδον, τὸ γὰρ μὲν πλάτ' ἐστὶ πλέθρον, 3, 1. πρὸς μὲν τῶν, τῶν γε μὲν ἄλλα, 3, 26. Sæpe nota est asseverationis. ut ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, 4, 10. μὲν simpliciter & nude adhibitum in Nostro Auctore sæpius diversa distinguit, nonnunquam totum in partes dividit: nullibi vero abundat & explet orationis quasi lacunam. Quæ enim in contrarium afferuntur exempla, ea statim oculis distinctionem quandam ingerunt, si ipsum textum inspicias.

Μέρο. κείνοντες ἕκαστον ἐν τῷ μέρει, 8, 3. non alio sensu. ἐν τῷ μέρει 9, 1. Hoc modo, παρ' ἑκατέρων ἐπαύετο ἐν τῷ μέρει, 13, 10. suo tempore, i. e. certo, & destinato. *Interpres vicissim.* Quod non puto velle, propter ea, quæ sequuntur. ἐν μέρει apud Nostrium videtur idem esse quod ἀνά μέρο, ἀμοιβαδόν, alternis, vicissim. Vetus Onom. Græco-

Latinum. vicissim, ἐν μέρει. Gloss. Cyrillo ascriptæ reddunt. *in parte, partim.*

Μεσῶ. μεσῶσης ἡμέρας, μεσῶν τῆ πότις, 12, 1. i. e. ἐν μέσῳ ὄν-
τῳ.

Μέσῳ αἴτερο, αἰτάλο. ἐν τῷ μεσῳαίτῳ τ' Ἐλλάδο, 6, 12. *in ipso Græciæ mediterraneo, umbilico.*

Μεῖα. μετ' δὲ, postea vero, 5, 2. 10, 17. μετ' ἔ' πολὺν χρόνον, 9, 21. non multo post. μετ' ἡμέραν, 3, 11. 13, 16. *interdum.*

Μεταβάλλειν. μεταβάλλειν τὴν μορφήν εἰς ἄλλαν, 1, 15. de externa figura corporis. Refertur etiam ad animum. εἰδὲν ἐπὶ τῆτοις μετεβάλετο ἰ, 3, 4.

Μεταβιβάζω. μετεβιβάζει στρατηγὸς εἰς νῆας, 7, 19. *duccs in naves transfulit, vel, transire iussit.*

Μεταβολὴ ἀγχιπροφῶ, 5, 13. ἐκ τῶν τηλικύτων εἰς ἕτω ταπεινά, 6, 12. Μεταβολὴ τὴν πόλιν κατὰ ἄσσαν, 9, 7. magni motus, quibus, ut cum *Curtio* loquar, concutitur magis respublica quam evertitur. τ' τύχης, 4, 8.

Μεταγάγω Atticè. μετήγαγε τὸ ἔγκλημα ἐπὶ τὸ μειράκιον, 9, 4. *transulit crimen in adolescentulum.*

Μεταδίδωμι αὐτῷ τέτρα τῆ ἡδέο, 2, 21.

Μεταλαγχάνω. μεταλαγχάνειν τινὶ τ' πολιτείας, 12, 43. *civitate aliquem*

I N D E X.

- aliquem donare.* μεταλαγχάνουσι ταφῆς κῆ οἱ σφόδρα πένητες, 12, 64. *nec pauperrimi serulturna exsortes sunt.* λόγος μεταλαγχάνειν, 1, 21. *Interp. conferre sermonem cum aliquo. malim, dicendi potestatem accipere.* Nam uti δίδοναι λόγον significat dare licentiam dicendi causam: ita τυχεῖν vel μεταλαγχάνειν λ. ille dicitur, cui facta est copia fandi, ut Poëta ait.
- Μεταλαμβάνειν** τῶν κινδύνων, πανηγύρεων, 9, 5.
- Μεταμορφῶν** ἐν ἑαυτῶν εἰς χροῖαν τῶν, 1, 1. aliās μεταβάλλειν μορφῶν εἰς &c. μετεμόρφωσεν τὸ εἰκόνας, 14, 8. de pictore.
- Μεταπομπή.** καθ' ἐκάστῳ μεταπομπῶν, 13, 34.
- Μεταπίπτοις** ἀνω κῆ κάτω ἐν τῷ τυχεῖ, 2, 29.
- Μέτεμι.** Μελεῖται τῷ πολιτείας, 6, 10. partem in administranda republ. habere. ἐδένος μέτεσι τῶν κοινῶν, 12, 12. *communij jure civitatis aut muneris publici nullus fruitur.*
- Μετέρχομαι.** Μετήλθεν αὐτὸν νέμεσις, 6, 10. *ultra est.*
- Μετέχω.** Μεταχεῖν βελομήδης ἐραστῆς, γῆς, ταφῆς, 13, 30. *qui vult particeps fieri.* *Interp. liberius reddidit, velle in deorum numerum referri, & sic oppositionis elegantiam, quæ sequitur, corrumpit.*
- Μετριάζω.** εἰς τὸ Λύκειον μετρίκῃσαι, 9, 10. *demigrate.* εἰς τὸ ἀκρον
- τῶν Ἀθῶν μετρίκῃσαι, *ibid. vid. notas in h. 1.*
- Μετρίκῃσαι.** ἐπῆρε πολλὰς εἰς μετρίκῃσαι, 9, 16. *ad demigrationem multos invitavit, sollicitavit.*
- Μετριάζω.** οἱ μὲν μετρίκῃσαι, 1, 11 *cano turino demigrant.*
- Μετόπωρον** καλῶν, 13, 4. *pro declivi ætate. vide Stobæum Serm. 2, 63.*
- Μέτωπον** εἶναι, 7, 6. *Sic de se homo male tectus ac vestitus per metaphor. quoniam & facies intecta esse solet. μέτωπον se esse Scytha dixit, quia frontis instar nudus frigoris injurias facile pertulit. Fortè dura & ferrea fronte Barbarus cum hyeme concurrerat.*
- Μὴ** μόνου, ἀλλὰ γὰρ, 4, 8. *relativæ particulæ. adde 5, 21. μὴ ἔφιλέν ταῦτα ἔσθυναμαι, 5, 12. non possum non ista amare. μὴ ἀρεστέα χθὲν, 2, 37. cum minime mandatum esset μὴ μειδιᾶν τῶν ἀρχῶν, 8, 13. ne subridere quidem.*
- Μὴ** δὲν ἀπαραιτήσα, 13, 1. *pro σκ. sed notandum, hoc μηδὲν constantius ac paulo plenius negare. μηδὲν ἀπαραιτήσεις, 3, 2. nihil territus. ἐδὲν δ. 14, 33.*
- Μὴ** δὲ κατ' ὀλίγον, 4, 15. *negatio absoluta.*
- Μηδίζω.** 4, 7. & 9, 41. *ut Θετρίκῃσαι, de quo supra.*

I N D E X.

Μηλῖς, 2, 2. coloris genus, melinum videtur appellare *Plinius* lib. XXXV. cap. 6. & inter candidos referre. Dicitur autem hic color à Melo insula, in qua nascitur.

Μήλιον τὴν χροῖαν, I, 15.

Μηλοφόροι, 9, 3. fuerunt M. milites ex omni exercitu Persarum selecti, adeoque præstantissimi, ita dicti quod in hastarum summitatibus malos aureos haberent (vide *Heraclidem Cumæum*, apud *Athenæum* lib. XII.) officium ipsorum erat regem comitari, corpusque ejus custodire. Unde *Hesychio* *θεραπεία περσικὴ τῆ βασιλείας*. vide *Briffon* de Regno Pers. p. 128. 29.

Μὴν Interponitur emphatice. ἔτε ἐλδύθερα, ἔτε οἰκέτις, ἔδὲ μὴν τῷ εὐγεγονότων ἡ, 2, 38. adde 3, 5, & 8. ἔ μὴν ἀπώλουτο, I, 4. ἔδὲ μὴν φυλάττεται, I, 5. ἔχει γε μὴν, I, 14. ἀμύνεσθαι γε μὴν, ibid. & 3, 5. καθύγε μὴν τὸ λοιπὸν χρόνον, I, 15. καὶ μὴν, 9, 19. & 28. ὅς γε μὴν εἶωθε, 12, 9. Notandum in his locutionibus, quod *Thomas* affert in *Eclog. Atticis*. τὸ μὴν, inquit, ὡς ποικταῖς ἀργόν, ὡς δὲ ἰρήτορσιν ἀντιτῆ, καὶ ἰδία τιτέμερον, καὶ μὴ τῆ γε, ἢ ἀπρησμένε ἢ ἐπομένε, οἶον. ἔ μὴν γε τόδε ἐγχεῖτο. καὶ τόδε μὴν εἰς πατέρας ἦκον. particula μὴν apud Poetas otiosa est. apud *Rhetores* vero pro δὲ au-

tem adhibetur, idque vel seorsim, vel cum γε antecedente vel sequente, ut ἐ μὴν γε. Verum enim vero, id non factum est, Ἐ τόγε μὴν sed quod ad parentes attinet.

Μήτε μήτε particulae, quæ cum emphasi repetuntur. μήτε ἰερεῖν, μήτε ἀκρίειν, I, 23.

Μήτι γέν. Οἱ παῖδες, μήτι γέν οἱ ἄνδρες, 12, 9. μήτι γέν μίαν παρθέρον, 13, 1.

Μήτηρ. ἐπεὶ τῷ ἑωυτῆς μήτηρ εἶπε ἔμεινε, 13, 1. subintelligitur ἐκγότων. sua prolis. simili ellipsi dictum. 12, 43. ὄνομα μὴ ἀρα τῆτο τοῖς τῷ δὲ πύρων scilicet ἀλέκεις vel παιδαγωγῶς. *pedissequis*. *Meursius* tamen in *Miscell. Laconicis* ex libro nescio quo, vel sua potius conjunctura plene legit, ὄνομα δὲ ἦν ἀρα τῆτο τοῖς τῶν δὲ πύρων παιδῶν ἀλέκεις. &c. lib. 2. cap. 6

Μησαγυρτῶν, 9, 8. Sacerdotes matris Deum, vel Deæ Phrygiæ. *Pollux*, 3, 2. *Μησῶν*, τὰ τῷ φρυγίας θεῶν ἱερὸν, καὶ μησαγύρτης, ὁ τελεστής. de officio ipsius vide *Apuleji Africanum* & ad eum comment. *Beroaldi*.

Ματρῖς, 13, 38. ambigue, de patria & vulva, quæ & Latinis *matrīa*. vide *Leopard*. 14, 15. pro patria tamen hanc vocem solos usurpare *Creten. ses* ait *Plato* IX. de *Republ.*

I N D E X.

Μηχαναί, 3, 16. scilicet, πολιορκητικά, quales sunt arietes, turres, balistæ, & id genus.

Μίγνυμα, μεμιγμένον ἀπὸ ἐρυθῆ-ματι, 3, 18. οἶνον μεμιγμένον μύρω, 12, 31.

Μίθρα. ἢ τὸ Μίθραον, 1, 33.

Μίξις πρὸς ἄρρηναν, 1, 15. proprie, Servius ad illud Virgilii lib. 7. *Æneid*,
Mixta Deo mulier.
 notat, mœchisa Græcè dixit, ubi pro mœchisa legendum michthisa. est enim Græcum *μιχθεΐσα*. Cæterum *μίξις* πρὸς ἄρρηναν eodem capite dicitur ἢ τῶν ἄρρένων ὀμιλία.

Μικρὸς τὸ σῶμα, 10, 6. μικρὸς ἐν τέχνῃ μεγάλη, 4, 2. habet respectum ad quantitatem animi & ingenii. μικρὰ, 2, 27. synonym. εὐδενὸς ἀξία. pro φαύλοις, ταπεινοῖς. Sic λέγειν περὶ μικρῶν, 11, 12. κατὰ μικρὸν, 14, 29. scilicet, χρονον.

Μιμείωξ εἰκόνας εἰς τὸ κρεῖττον, 4, 4. πρὸς τὸ βέλτιον inquit Aristot. cap. 25, de Poët. id est ita pingere, ut artis felicissima incrementa in ipsa elucescant pictura. τέχνῳ εἰς ἀκρίσειαν, 4, 3.

Μισθὸς αἰδρότερος, 8, 8. καλὸς, 13, 23. μισθὸς ὑπὲρ ὃ ἄλλοι, 1, 24. τὸ γράφης, 4, 1. ubi rectius *Interp.* vertisset, mercedem quam lucratus, quia meretrix respicitur, quæ pro-

prie non lucratur, sed mercedem accipit. I. c. non extat μισθὸς, sed μισθωμα i. e. μισθὸς ὀέταιρος, meretricia merces. Politianus *manupretium* vocat, συμβεβληῖς, 12, 62.

Μισθῶν. ἐμισθῶσαν τὴν λοιπὴν γλῶ, 6, 1. pro ἐξεμισθῶσαν, locare, locare.

Μισθωμα, vide in *Μισθός*.

Μισθωσις, ἢ. ὑπομνήματα μισθῶσεων, monumenta locationis, 6, 1.

Μισθμα. μισθηθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, 10, 22. πολιτῶν, 12, 9.

Μναῖ genus ponderis Græcanici, quod Plinio teste l. XXI. cap. ultimo, pendet drachmas Atticas centum, h. e. uncias duodecim cum semisse, ut vult Agricola & Budæus. *μναῖ* δὲ ὠδὴν κρεῶν, 1, 26. aliter ἔλεγον ἀναλώσασ μναῖς τεσσαράκοντα, 14, 17. de pecunia. Faciunt autem 40. minæ coronatos aureos 400. cum ex sent. Budæi mina valeat coronatos 10.

Μνάομαι. μεμνήωξ αὐτῆ ἐπὶ πλεῖστον, 2, 24. ἐμνήθη τὸ Δίατιβῆς ἐν μανία, 4, 25. ἵνα δέ μοι κἄ τ' ἐμοὶ παροσηκόντων μεμνήσομαι, 12, 25.

Μνεῖα. ἢ κατὰ γὰρ τὴν ἐμὴν μνεῖαν, 6, 1. quantum quidem ego meministi.

Μνημα. vide seq. *Μνήμη*.

Μνήμη. εἰς μνήμῳ εἰδόθησαν, 12, 34. de rebus literis consignatis. *μνήμη Βελάρου*, 5, 3. de defuncti gloriosa recodatione, & monumento quod

I N D E X.

- quod & μνήμα dicitur, ut τὸ μνήμα ἔβηλε, 13, 3.
- Μνημονεύειν τινῶν εἰς ζῆλον, 10, 9. 2, 41.
- Μνησεῖα ἐπιμύσειν, 10, 15. hoc est, ἐγλύη, ut interp. Pollux. μνησεύσααδ θυγατέρα, 10, 15. proprie.
- Μνηστῆρες κακοί, 13, 1. vide & 12, 24.
- Μοῖχῶ, 10, 13. 11, 6. 12, 12.
- Μοιχδύω. ἀλλὰ μοιχδύων, 12, 18. in adulterio deprehensus.
- Μόθακες ἐν Λακεδαιμονίᾳ, 12, 43. vide Miscell. Laconica Μενυσί 1. 2. c. 6.
- Μολιῶδ᾽ παποιομημα ἐν ὑποδήμασι πέλμασσι, 9, 14. solea ex rimumbo.
- Μονάρχης, 2, 11. pro tyranno, 8, 17. pro principe.
- Μοναρχία, 14, 22. pro tyrannide.
- Μονομαχεῖν παιδίσκη ἄχει νίκης μέχει θανάτῃ, 12, 38. jungitur & quarto casui. ut Κίρραγον ὀπλίτῳ μονομαχήσας ἀπέκλεινε, 10, 22.
- Μῶσαυ, 10, 21. 12, 2. 14, 37.
- Μουσική. μουσικῶν διδασκαλῶν, 7, 15. ponitur pro πᾶσα τέχνη, teste Hesychio. Sic Λακεδαιμόνιοι μουσικῆς ἀπειρωσ εἶχον, 12, 50. non modo literarum sed & artium liberalium medicinæ puta, ποῦσεος, musicæ, qualia exempla ipse subjicit. ἐγκύκλιον παιδείαν interpret. Scholiastes Aristoph. in Equit. vide notas in h. l.
- Μουσικῶταλῶν ἄνδραπον, 4, 15. doctissimus. μουσικῶς ἐσιαθεῖς 2, 18. i. e. niuida ἔ munda exceptus cæna. imitatur Platon. l. 7. de LL. ὀρδῶς ἄμα κῆ μουσικῶς ἀνόματε, bene ἔ elegantier nominavit. vide proverbium μουσικὸν εἰσῆνον.
- Μουσουργοί, 7, 2. 8, 7. proprie sunt ἀλλητῆρες. ut interpretatur Hesych. vel etiam κιδαρῶδοι in conviviis, ut docet Pollux. Auctor 7, 6. subjungit ἀλλητῆρας μουσουργοῖς. Μουσουργὸς quemlibet notat, qui artem tractat Musicam. Hegesippus lib. 1. de Excid. Hieros. cap. 37. Alexandram inquit ab Antonio per Musurgam (malim Musurgum) quendam, literarum sequestrum petiisse filio suo sacerdotium. Cl. Gronovius c. 16. Observ. Eccles. existimat, Hegesippum pro viri nomine accepisse vocabulum Musurga, mihi videtur τὸ μουσουργὸς tum temporis tralatitii usus fuisse, ita ut nec Latini eo abstinerint, vel Hegesippum potius Græcis libenter uti, etiamsi Latina suppetant. Hesychius μουσουργὸς exponit per ἀλλητῆς. Pollux autem sine ulla explicatione vocem tantum recenset. lib. IV. cap. 8. posses etiam reddere Symphonicas. vid. Laur. Pignorium de Servis pag. 73. ut intelligantur ancillæ in conviviis dominorum symphonia canere

I N D E X.

nere edoctæ. Non tamen negaverim imprimis hoc nomine insigniri, qui fidibus pariter voceque canunt. Ita *Cyrillus* lib. I. contra *Julian.* Linum & Amphionem vocat *μουσαργγός.* apud *Suidam* in *ἐκκέκοφθ' ἢ μουσική* notatur hoc proverbium ex eo natum esse, quod, cum antiqui quæstiones eruditas pro conviviorum optimis condimentis adhibere consuevisent, posteri deinde novo more introduxerint in convivia τὰς μουσαργγούς κῆ κιθαρῖστράς. *Portus* reddit, musicas mulieres, psaltrias & citharistrias. vide eundem in *μουσαργγός.* *Μουσαργγεῖν*, 12, 44. carmina componere. ἐ-μουσαργγεῖν τὰ τ' ὄρνιθων, 14, 30. de avibus.

Μυθολόγημα ὑπὲρ τῆς, 5, 21.

Μύες, 1, 11.

Μύλη, 7, 4. εἰς μύλῳ ἐμβάλλειν τινά, 14, 18. inter serviles pœnas. Consule *Comicos* tam Latinos, quam Græcos.

Μυρία ἀποσκλαύσας, 9, 39. ἐν μυρία πένια Διάγων, 6, 12. in extrema paupertate vitam transigens. *μυρία μεταβολά*, 9, 7. *ἰνστινία μεταίτητες.*

Μύρμηκες, εἰσφέρουσι πυρὸς εἰς σόμα αὐτῆς, 12, 45.

Μύρον, 12, 31, 14, 39. *μύρα*, 9, 9.

Μυρρίνην δασεῖαν κῆ πυκνά, 10, 21.

Μυρρίνιτης οἶνος, 12, 31. vide *Notas.*

Μυσήεια, 13, 24. Sic per excellentiam vocata *Cereris Eleusina* sacra, vel *Eleusinia*. vide *Meursium* in hujus nominis libello. non satis clare *Interpres* festum mysteriorum.

Μυχὸς τῆς ἀνακτορῆς, 13, 2. interiora templi.

Μυωπία, 1, 11. *cavum murinum.*

Μωκία αὐτῆς ἐστὶ πρὸς τὸ πρόσωπον, 3, 19. pro πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτῆς eleganti transpositione, quæ frequens est auctori nostro.

N.

Ναυαρχεῖν, 7, 14.

Ναὶ μὰ Δία, 13, 14.

Νεανιδόμοι. *Νεανιδόμορος*, 9, 26. qui quid agit ex impetu juvenili. *Interp.* minus proprie reddidit: temere. vide *Hesychium* in *νεανιδέῳ*.

Νεανική Φιλονεκία, 1, 24. epitheton sententiosum. Sic *νεανικῶς μαίνεσθαι*, 14, 37. *νεανικώτερον τῆς ἡλικίας ἐπιχειρῶν*, 7, 13. significanter. *νεανικὸν μαγνυμ* Græcis significat, quia juvenes fere quicquid agunt, valde & sine modo agunt. *Pollux* lib. 3. c. 20. *ποταμὸς* dicit *νεανικῆς*. id est, *magnos* & lib. 1. cap. 10. *δυναμίς*

I N D E X.

- νάμεις νεανικάς eadem significations. adde quæ habet Casaubonus Animadver. in Athenæum l. 3. c. 21.
- Νεανίσκ⊕ τῶν εὖ γεγονότων, 9, 39. scilicet, εἰς, pro εὖ γεγονώς periphrasi adjectivi Nostro usitata. vide supra in εἰς. καανίσκοι ἀκόλαστοι, 9, 29.
- Νεαρὸν τὸ τῆς ἡλικίας, 3, 10. & 3, 42.
- Νεκρὸς, ponitur de occiso, 3, 5. ἀλότῃ⊕, 6, 1. qui nulla consanguinitate nulla amicitia nos attingit. κείμην⊕ ἐν ἐλαίῳ, 13, 3. τὸ νεκρὸν αὐτῆ, 4, 7. cadaver, sententiose in resp. ad animam. νεκρὸς ἀποδέναι ἑψησομύρας, 12, 27.
- Νέμεσις μετῆλθεν αὐτὸν ἐκ τῆ νόμου, 6, 10.
- Νέμομαι. νέμεσθ' ἐπ' ἀκροῖς ὄρεσι, 1, 10. in summis fasci montibus, de capris sermo est, quas alicubi in Histor. Animal. ὄρειβάτας vocat. νέμειν absolute usurpatur. πόλις νέμουσα ἢ τίς γῆναι μὴ προσήκασι, quæ aliquid tribuit &c. 14, 5.
- Νέ⊕. νέοι ἀξιοὶ λόγου ἢ οἱ μάλα δοκῶντες ἐπιφανεῖς, 3, 19.
- Νεοσοὶ ὑγροὶ ἢ ἀπτῶνες, 9, 2.
- Neutrum substantivè positum ad orationis gravitatem. τὸ πλείστον τῆ βίης, 3, 13. plura exempla vide in τό.
- Νεῦω. ἐνδύον ἀλλήλοισι, 14, 22.
- Νεῶ. ὀπλοθήκη νεησομῶν ἀσπίσι, 6, 12. armamentarium clypeorum acervis instructum.
- τὸ Νεοτεροποιὸν ἢ Πύθωνος, 14, 48. Pythonis ingenium novandis rebus iudicium.
- Νῆτ' Μίθραν, 1, 33. juramentum Persicum.
- Νῆιτης σόλ⊕, 5, 10.
- Νησεῖα, 5, 20. festum.
- Νῆτη, 9, 36. πρὸ νεάτη. hoc est, ultima chorda in lyra.
- Νικάω. ἐνίκησε μάχῳ, 4, 22. παγκράτιον ἢ πάλλῳ, 4, 15. πυγμαῖ, 10, 19. σάδιον, 2, 8. νίκη ἐνίκησε Φίλιππῳ⊕, 8, 15.
- Νικητήρια φέρεσθ', 2, 41. præmia victoriæ. ἀχίσα, ibid.
- Νοῶ. νοεῖν εἶναι ἐκ τέτης, 2, 34.
- Νόθ⊕. εἰς τέτης νόθος ἐτέλει, 12, 43. inter nothos censetur. νόθος dicuntur οἱ ἀν' ὧσιν ἐξ ἀνομοίων, qui ex dissimilibus prognati fuerint.
- Νόμιμον. ἢ νόμιμά φασι ἐκμουσῶσθῆναι παρ' Ἑρμοῦ, 14, 34. Jura, leges in universum, non sua, ut Interpretes vertit. vide quæ sequuntur. ἢ νόμιμα ῥίπτειν, 13, 8.
- Nominativus absolute ponitur sine verbo, Ἄλλ' οἷγε ξένοι. ἢ γὰρ κωμωδὲς μέμον ἠγνόσεν, θεῶς παρ' αὐτῶν ἐπαίσαται, 2, 13. καὶ Λακύνθης καὶ Τίμων. καὶ τέτης πιεῖν παμπόλυ φασίν, 2, 41. Sæpe pro Genitivis absolutis Nominativus more Attico adhibetur, ut, οἱ δὲ εὐδεις

I N D E X.

ἔδειξεν αὐτῷ πρῶτον, 10, 16. pro ἄν. βυκολῶν ὁ Δάφνης ἡγά-
θη αὐτῷ ὑμῶν, 10, 18. pro βυ-
κολῆτος ἔ. Δαφνιδος. ὑπερον δὲ ὁ
παῖς νεανίας γηρόμην. &c. 13,
46. pro ἔ. παιδος νεανίας γηρομέ-
νης, ἐπανόλιος &c. ὡς ἐπεσονί. ὡς.
ταῦτα ἀκῶσασα ἢ παῖς κῆ δρῶ-
τασα, 12, 1. pro ἀκῶσάσης τῆς
παιδὸς κῆ δρῶσάσης. Alia id
genus exempla in de Historia
Animalium abunde Noster
suggeret. adde & illud, quod
pæne exciderat, μὴ πρῶτον
χρῆσθαι, 2, 37. pro μὴ πρῶτον
χρῆσθαι. Est ubi vice versa
Genitivus absolutus Nomi-
nis locum occupavit, ut κῆ χρε-
μετίσαντι ὡς ἐστρεψεν αὐτὸν,
12, 46. pro χρεμετίσας, hin-
niensque ut resficeret effecit.
vide notas. Ελέγη κῆ Κελαινεῖ
Προίτη θυγατέρες, 3, 42.

Νόμισμα ὀλίγον, 4, 27. Αἰγυπτῶν.
12, 10. id est, μέγα vel ἀργυ-
ρῶν, magnam ἔ. argenteum.
secundum Phavorinum, qui
etiam in voce αἰγυπτῶν cor-
ruptus est. nam pro ἄρωπικὰ
φορτία legendum ῥωπικὰ, i-
dem mendum est in αἰγυπτῶν
ἐμπολή, ubi male extat ὁ ἄρω-
πὸς pro ὁ ῥῶπ. νόμισμα κό-
πτεα, 12, 10.

Νομοθέτης πάλης, 11, 1.

Νόμος ἐν τοῖς μάλις φυλακί-
σθαι, 1, 31. ἐρῶμην, 2, 38.
καταψήφισθαι θάνατον,
2, 7. κείμην καλλις καὶ εἰς
δέον, 2, 37. ὀρθῶς κῆ φιλονεικί-
σθαι, 2, 7. πατὴρ, 6, 10. hoc
est, ὃν πατὴρ ἔγραψεν. Φιλα-
τόμνος ὑπὸ αὐτῶν, 1, 32. Φα-
κός, 8, 10. quæ de cæde agit,
ὁ νόμος τέχνης, 14, 8. καλεῖ αὐ-
τὸν εἰς ὄπλα, 6, 3. πρῶτον
τοῖς τεχνίταις μιμῶσθαι, &c.
4, 4. νόμος φυλακίαν, 8, 10. κῆ
τὸν νόμον ἐπιχωρεῖν, 11, 8. pro
πρῶτον. ἢ νόμος γηρομην, 10, 2.
sub conditione. ἢ νόμος
legitima ἔ. justa. Interpres omi-
sit. νόμος αὐτοῖς τελεῖται ἐναν-
τίας κείμην τις παρ' ἡμῶν νο-
μιζομένοις, 3, 18. leges illis la-
tas esse à nostris moribus abhor-
rentes.

Νοσεῖν μανίαν, 4, 25. Περσικὰ,
3, 47. elegans & proverbialis
fere locutio, de iis, qui à gen-
te aliqua in perniciem patriæ
donis ac pollicitationibus cor-
rupti sunt. Potest etiam sic
accipi, ut intelligatur de iis,
qui simili hujus vel illius gen-
tis scelere ac vitio laborant,
ut Persicus morbus hic nil sit
aliud quam nimia & inexhau-
sta etiam contra jus & fas, do-
minandi libido, qualis fere
semper in Persis fuit. ἐνόσει
νόσον, 14, 25. (vide, quæ in-
fra notantur de hoc loco post
vocem ὀλος. L.) τὸς πόδας, 4,
15. scilicet, κατὰ εἰς δέον, 4, 15.
hoc est, συμφερόντως. ἐπὶ θανά-
τῳ, 8, 14. bis auf den Todt.
νοσήσασθαι φρένας, 2, 13. mente
laborare, delirare. dictum
est Cratini Comici, quo
ἔει-

INDEX.

ἡξειφρασικῶς innuit, spectatores ex ἀρρώστια Διανοίας sæpe de optimis fabulis pessimè judicare. eadem circumlocutione usus Herodotus est, dum *menstruum* θήλειαν νόσον, *morbum fæmineum* vocat. vide eum lib. I. & *Longinum* αἰ. ὑψες c. 26.

Νόσος βαρύνουσα, 14, 25. sententiose de seditione civili, δημοσία τῆ λοιμῆ, 6, 10. μεγάλη, 14, 11. itidem sententiose, de Tyranno, & omnia per vim sibi subjiciente.

Νοσοσοφία, 4, 15. morbus diuturnus, qui se ipsum alit. *Interp. οἰωνοῦ morbi.*

Νῆς θεωρητικός, 2, 6. quæ sagaciter omnia secum novit perpendere. νῆν ἔχων, 4, 15. sapiens.

Νύκτωρ, hujus ὀπποσ. μετ' ἡμέραν, 3, 11. νύκτωρ ἀποσφαγήναι, 13, 3. σιωπῆναι, 14, 27.

Νυῶ. ὁ νυῶ κινδύω, 9, 20. scilicet ὦν, periphrasis adjectivi παρῶν.

Νωθῆς τὸ τ' γνώμης, 4, 8.

Ξ.

Ξανθὴ κόμη, 12, 14.

Ξανθίζεσθαι, 9, 9. *capillum flavum reddere.* Hesychius ξανθίζεσθαι κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας ἢ βάπτεισθαι αὐτὰς, *crines ornare aut eas colore inficere.*

Ξενίζειν τινα, 13, 26. *hospitio excipere.*

Ξενία πρὸς βασιλέα, 9, 41. id est, *jus hospitii.* Quemadmodum Cornel. Nepos. vide *Indicem Cl. Dn Bacleri* in illum scriptorem. ἐπὶ ξενία ἐπάλεν τὸν Ἀπόλλωνα, 9, 15.

Ξένιος ζεὺς, 4, 1. *Hospitalis.*

Ξίφος γυμνὸν ἐπισείειν, 2, 44. ὡσεὶ τὸ ξίφος κτ' τῆ φίλα, 3, 44. *amicum gladio transfixit, confodit.*

Ξύλα αὔα, 5, 6.

Ξυστὸν, 10, 22. δόρυ.

Ξύειν φυτὸν, 7, 5. vide *Homer. Odysse. ω. p. m. 278.*

Ο.

Ο. articulus sæpe ponitur distributive ac in diversis. ὁ μὲν, ὁ δὲ, 3, 45. & sic etiam præposit. art. v. 13, 2. usurpatur, & ita ὁ μὲν, ἄλλο δ', 2, 34. sæpe loco nominis, quod subaudiendum est, ut ὁ Κόνων, 2, 10. scilicet παῖς ὦν. ut loquitur, 13, 3. Sic οἱ ἀπ' αὐτῆ, 6, 12. scilicet, ἡρόδομοι. periphrastice pro παῖδες. observa fere omnem hanc locutionem esse periphrasticam. ut πρῶτος τ' ἐξ αἰῶνος, 12, 27. scilicet γεγονότων. pro πάντων. οἱ κτ' τῶν οἰκίαν, 13, 2. scilicet, ὄντες. pro οἰκέται, οἱ τ' πόλεως, 3, 18. scilicet ὄντες, ἐνοικῶντες. pro πολίται. Frequens est hæc ellipsis in nominibus munerum publicorum, quorum à numero

I N D E X.

- mero derivata est denomina-**
tio. ut οἱ *τριάκοντα*, 9, 21. scilicet, ἰνδίες. usurpatur & pro pronomine αὐτός, ἢ τις ἀφίκετο ἀχθόμενος, 14-22. repetitur, quando de re certa sermo est. ut Λύσης ὁ γνώριμος ὁ Πυθαγόρας, 3, 17. τῷ Ἑρμῇ, τῷ πρὸ ἢ Στυγῶν, 2, 41. aliquando abundat. ὁ μὲν ἐπιλανθάνεται ὁ ἐλέφας, 2, 40. ὁ δὲ ἀγανακτῆσας ὁ Ἡρακλῆς, 3, 37. ponitur & absque verbo. πολλὰς πρῆψεν. οἱ ἦ, εἰς αὐτῶν πρῆψεν, 10, 16. οἱ κτ' ἦρος, 1, 34. cognati. οἱ κατ' ἕνα, 9, 18. vulgus hominum. οἱ ἐνταῦθα, 3, 18. ὁ παρ' ἡμῶν σιδήρος, ibid. οἱ Ἕλληες οἱ πάλας, 1, 23. οἱ πρὸ αὐτῶν, 8, 8. maiores ejus. ὁ μετὰ ταῦτα αἰών, 13, 37. posteritas. ὁ μὲν ἵππασε τὸ μαιράκιον, 1, 30. οἱ προἕτοι. ἐν δὲ ἡ τῆς, 4, 38. sic 12, 1. ὁδὲ ἀδικῶν ἀρχεὶς κερῶν, 11, 9. sic 2, 13. Tu vero prior injuriam infers, vel me lacesis injuriā.
- Ὀβολὸς ὀβελῶν ἔχειν**, 10, 6. oboli pondus habere.
- Ὀγκος**. σώματος ὄγκος ὑπερβῶν γυμνάσιον, 14, 7. vide ὑπὲρ. ὁ αἰετῶς σώματος ὄγκος, 9, 13.
- Ὀδὸς ἐτέρα** πρὸς ἑπταγώνη, 6, 5. φέρουσα διὰ τὸ ἔαδός, ἐπὶ τὸ βῆμα 9, 18. ἀπὸ Θεσσαλίας. 3, 1. ὁδοὶ ἀπὸ πτόιοι, κρυπταί, 12, 64. καινά, 2, 14. id est, καινῶς πεποιημένα. Sumitur & pro πορεία. αἰνιττόμενος αὐτῶ τῶν εἰς Σικελίαν ὁδόν, 14, 33.
- Ὀδοιπορέω**. μεθ' ὅσων ὁδοιπορήσασαι 10, 4. Sic 14, 12.
- Ὀδύς**. ὀδόντες λυκότεροι χιόνος, 12, 1.
- Ὀδύνη**. τὸ θνητὸν ἐκσφίδητ' ὀδύνης, 13, 1. refertur ad corpus.
- Ὀδύρομαι**. ὀδυρόμενοι βαρύντα, 7, 3. ad animum refertur.
- Ὀδυρμῶ συνέχεσθαι**, 14, 22.
- Ὄζειν ἐκχυρνίον**, 7, 37. proverbialiter de iis, qui multum operæ in re aliqua consumunt, vide Def. Erasmmum. θεῖς κὲν στυπτηρίας, 13, 16.
- Ὄθεν**. ἀπὸ δαιμόνων, ὄθεν ζῆ, 4, 1. Noster lib. 14. Hist. Anim. c. 26. ὄθεν τὰ πρῶτα ἐτέφετο.
- Ὄϊ** pronomen tertiæ personæ. ἔ γάρ οἱ χαρεῖ, 1, 3. non sic αἰδῖ illi. ἀφικετό οἱ, 12, 1. εἰδένος οἱ μέτεσι, 12, 12. μηδέν οἱ αἰεσήκασα, 13, 1. καὶ οἱ ποτὲ, ibid. ταῦτα γὰρ οἱ παρῶν, 13, 26.
- Ὄϊδα**. vide in Eidēw.
- Οἰκεία**, 3, 22. μοχ οἰκεία κτήματα.
- Οἰκέω**. ὄκησαν τῶν Ναξόν, 8, 5. τῶν Ἰθαλίαν ὄκησαν πρῶτοι Ἀῤῥσones, 9, 16. πόλεις ὄκησαν τῶν Ἰθαλίαν πάλας, ἐπ' αἰ κὲν ἐννενηκόντα δις. ib. ψυχὴ ὄκησεν ἐν τῷ σώματι, 12, 64. (Hæc male infra sub οἰκίζω posita, huc revocavi. L.)
- Οἰκέτης**. cujus relativum δευπότης, eum fere denotat, qui adhuc sub potestate aliena est, 13, 28. 14, 46. οἰκέται ἔ μόνον οἱ εἰσλοῖ, ἀλλὰ κὲν πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, γυνὴ κὲν τέκνα. οἰκέται non tantum servi sunt, sed ὅσες omnes qui domi versantur

I N D E X.

- την, υχορ & liberi, inquit*
 Thomas in Eclogis Atticis.
- Οίκημα** pro πορνείῳ. 6, 1.
- Οικία.** privatam cujusque domum significat, & opponitur καπηλείῳ, 3, 14. vel πανδοχείῳ, 14, 14. notat quoque omnem rem familiarem. ut μελεδωνὸν τῷ οἰκίας ἀπέλιπε αὐτὸν, 14, 32. ἀκλειστὸν πᾶσι, 14, 14. οἰκία κατολισθαίνουσα, ἐπίπτουσα, 12, 25.
- Οικίζω.** ὤκισαν τῷ Νάξῳ, 8, 5. quam jam ante quidam habitaverant. Sic ὤκισε πόλεις ἐν τῇ ἡπείρῳ. ibid. aliter ὤκισαν τῷ Ἰταλίαν πρῶτοι Αὔσονες. 9, 16. de iis, qui in terra ante inculta sedem sibi constituunt. ὤκισαν τῷ Ἰταλίαν πόλεις ἐννευήκοντα, ibidem. frequentantur eam tot urbibus. Observandum tamen de urbibus ipsis poni, velut ipsæ frequentarint. ψυχὴ ὤκισεν ἐν τῷ σώματι, 12, 64. sentent. Ultimum exemplum ad οἰκέω pertinet, quod significat simpliciter κατοικῶ, inhabitio. (imo etiam antecedentia. vide in Οἰκίῳ. L.) οἰκίζω autem est μετὰ δαίμονα & ποιεῖ οἰκείῳ πρῶτον officio ut inhabitetur, condo, instauro. Sic Noster 3, 6. οἰκισθεῖσάν πάλιν Θεῶν. Thebis restauratis, 8, 8. (forte 9, 16. ibi enim ter legitur. L.) ter apud Nostrium legitur in Romana editione ὤκισαν. pro quo malim ὤκισαν, condiderunt.
- Οικοδομῆν πολιτείας,** 12, 29.
- Οἶκον** κατὰ σκίος, ὑπαντῶ, 12, 38. locus qualiscunque in quo habitatur Ponitur & pro εἶσα. ut οἶκον πεντήκοντα τάλαντων, 10, 17. scilicet κτὲ τὸ μέγεθος ἂν, elliptice.
- Οικότριβον,** quem ex servis nostris natum in propria domo ac familia educavimus, 12, 15. 12, 43. Οικότριβον non agnoscit Græca lingua, sed οἰκότριβον, οικότριβον, vernæ. Gloss. Cyrilli, οἰκοχρῆσις vernæ, vernus, vernaculus, domipaius. & iterum, οἰκοτραφῆς Verna, Vernus. Thomas tamen monet οικότριβον dicendum esse, non οἰκοτραφῆς Phrynichus etiam τὸ οἰκοχρῆσις damnat μὴ λέγε, inquit, οἰκοχρῆσις, ἀλλ' οἰκότριβον, vide notat Nunneshii ibid.
- Οικτεῖρειν** τὰς τύχας τινός, 3, 22. ponitur in laude.
- Οιμῶζω.** ἔφαθ' αὐτὸν οἰμῶζαδὲ ταῦτα δρῶντα, 12, 1.
- Οἰνεραστὴν** γινεσθαι, 2, 41. ad formam παιδεραστῆς sic habet.
- Οἶνον** Αχαικός, Θάσιον, 13, 6. ἀκρασίον, 2, 37. nulla aqua commistum. ἐν οἶνῳ ζῆν, 3, 13. de vinofis.
- Οἰνοποσίας** ἀγῶν, 2, 41.
- Οἰνόφυγες** θεινώς, 3, 14.
- Οἶον.** ad quod refertur, ὡς τὸ, 11, 13. id est, προσῆτον. aliquando admirantis est. & significatum intendit. ut οἶον ἐψήφισαντ' Αθλιῶσι, 2, 9. ponitur quoque cum nota judicii
- P p p

I N D E X.

- cii sententiaque. ut οἶον ὑπό
 τιν' ὁφείας φροντιδ' 3, 1. est
 & figuræ insolentioris si-
 gnum οἶονεὶ Διολυφέντες ἐκ
 γυμνασίων, 14, 7. πάγη κ' οἶονεὶ
 κύρτ' 1, 2. pedica & quasi
 passiva. οἶον' ἄς ἀν' ιδιότης, 12, 50.
 explicat, quasi dicas, tan-
 quam idiotia. οἶον' βλέπν' ὄξυ,
 11, 13. aliàs legebatur: ὄξον,
 qui potest cernere acutum.
 οἶοντε λῶ ἔλεειν τὰ πάθη,
 14, 40. proferat calamitates
 miserari vel misericordia pro-
 sequi. οἶον νεθρὸν, 3, 42. instan
 hinnuli.
- Οἶς. οἶον λέγχοσι τεκείν λέοντ', 1, 29.
 οἶον ὠρεσφέρειν, 1, 31. dono dare
 onem. Aristoph. in Pace in-
 nuit, Jones dixisse διοσυλλά-
 βως, οἶον, Atticos vero, ut Scho-
 liastes subjicit, μονοσυλλάβως,
 τὰς οἶον. Ergo Noster Jones
 secutus est h. l.
- Οἶσος τιμωρὸς τ' κόρης, 13, 1. te-
 lum virginem ab injuria vindi-
 cans.
- Οἶσρέω. οἶσηθεις ὑπὸ τ' πέθω, 9,
 39. synonym. ἐκμανεις. ib. ele-
 gant. de amantibus propter
 perpetuas ipsorum inquietu-
 dines & inconsulta ac impe-
 tuosa cœpta.
- Οἶσρος Βακχικός, 3, 42. furor
 bacchantium.
- Οἶχομαι. αἶτος ἀπιὼν ὄχετο, 13,
 33. pleonaf.
- Οκνέω. ὄσθ' ἄκησεν ἀφικέσθαι πρὸς
 αὐτὸν ὄ, 9, 1. ἐκνέντων ἄψκαθαι,
 1, 20.
- Ολίγον. μηδὲ ὀλίγον, 13, 38. ὀλίγον
 ἔμελεν αὐτῷ, 12, 9. parum cu-
 rabat. ὀλίγον ὑπερον, 1, 16. 8,
 16. paulo post. quod frustra mu-
 tatum eunt. ὀλίγον, κ' ὄσθ'
 εἰς μέγα δῆκων, 13, 16. de colle.
 Ολιγορέειν τ' ἀνηρηκῶν, 12, 27.
 τ' ὄντως θαυμάζεσθαι δικαίων,
 2, 27.
- Ολιθαίνω. ὀ ἴπωθ' κ' τ' τέλμα-
 τος ὀλιθαίνε, 12, 46.
- Ολίγος. cui respondet, εἰ μή. ὀλί-
 γος κ' τῶ πόλιον κατέλαβον,
 εἰ μή, &c. 4, 8. elliptice pro
 ὀλίγος ἔδει. parum absuit
 quin.
- Οκλῶ ἔχων ὄβολ' 10, 6. id est,
 βῆρος, σαθρόν.
- Ολμος. ἐν ὀλμοῖς κατακόπτειν,
 9, 8.
- Ολυμπία. locus in agro Eleo-
 rum, ubi ludii quinquenna-
 les ab universa Græcia ma-
 gna hominum turba celebra-
 ri solebant. εἰς ολυμπίαν ἄξω
 σε, 14, 18.
- Ολύμπιοι, 5, 12. scilicet θεοί. Sic
 dicti quia ab Homero ferun-
 tur illic habitare. Eustath.
 Iliad. A.
- Ολυμπιονίκης, 9, 31.
- Ομαλῶς καὶ σωήθως προσιέναι,
 2, 21.
- Ομηρεῦεν παρὰ τινι, 13, 7.
- Ομηρος δεθεῖς Ρωμαίοις, 2, 41. ὀμη-
 ρος βασιλείας, 12, 64. hoc est,
 ὑποθήκη vinculum.
- Ομηρος, τ' ὀμήρεσ' μὴ ἀπαμύδους,
 4, 8.

I N D E X.

- Ομηρικόν πάθος**, 7, 8. **Ομηρικῶς** κυδαίνειν, 6, 2.
- Ομιλεῖν**. Modeste, de cohabitatione venerea tam fœminæ quam viri. ἔ μὲν ὀμίλησεν αὐτῇ ὅ, 10, 2, 3, 30. νύμφη ὀμίλησε καὶ ἄνδρα καὶ νέω, 10, 18. adde 12, 1. 12, 34. & 12, 63. aliter ὀμιλεῖν ὄϊον 2, 38. vel πρὸς τὸ οἶνον 3, 13. de iis, qui & delectantur vino, & eo nimium utuntur.
- Ομιλητῆς** pro μαθητῆς philosophi dicebant, quia alterum arrogantius. ὀμιλητῆς Πλάτωνος, 3, 4. adde 3, 19. 4, 9. 12, 25.
- Ομιλία** de re venerea. ἡ τῷ ἀρρένων ὀμιλία, 1, 15. de columbis. ὀμιλία φιλήματος ἔρημος, ibid. concubitus sine osculo. τὰς τῷ ἀνδρῶν ὀμιλίαις ἐφόβουε, 13, 1. de virgine. aliter. ἐπαύσατο τὸ ὀμιλίαις, 3, 19. de dissertatione philosophica, facta in frequenti auditorio. Aliter ὀμιλία πρὸς οἶνον, 3, 13. crebrum ejus cum jucunditate usum notat.
- Ομμάδα τεχνικὰ**, 14, 47. id est, τὸ τέχνης ἐπιστάμιμα, quæ non superficialiter rem intuentur, sed ad artis regulam examinatam accurate dijudicant.
- Ὅμοιον**. ὅτι ἐστὶν ὅμοιον λαβεῖν τι, ἢ λαβόντα ἀφαιρεθῆναι, 14, 1. non perinde est; ὅμοιον ἐν πάσῃς πρὸς ἄνθρωπον, 9, 7. refertur ad vultum animum exprimentem. ἰδρωτὰ ὅμοιον ὡς μύξαις, 5, 2. ὡς abundat. vide
- ὡς ὅμοια τῷ Ἀρει μάνεσθαι*, 3, 9. pro ὁμοίως.
- Ὁμολογεῖν**. ὁμολογεῖ Θεοκρυδίδης, 12, 50. plus est quam λέγει idemque notat ac μαρτυρεῖ, affirmat, testatur. Sic τὸ ἔργον ὁμολογεῖ φιλανθρωπίαν, 2, 4. *Interp.* perperam exposuit, præsefert. τὸ ὁμολογεῖ τὴν χρεωργίαν ἀγαθῶν ἔσαν, 2, 44. ἀνδρα, ἀργίαν, 14, 7. ὁμολογεῖ τὴν ὀργὴν πρὸς τὸ ἔρασι τὸ ὅ, 2, 4. declaravit. Puta non sermone solum, sed & aliis indiciis, ut abunde constaret de ejus magnitudine. *Interp.* minus commode, *Confessus est.* ὁμολογήθη ἐν τέτων, ὅτι ἐέβουε τὰς, 2, 31. Sic 3, 22. Ἀλκμῶν ὁμολογεῖ πολυβρωτάτου γεγονέναι αὐτὸν, 1, 27. pro πολυβρωτάτος. Sic *Isocrat.* in orati. ad Philipp. ὡς ποῦ ἔποιησάμινα οἶον τε εἶναι pro οἶος quem locum opportune suggestit mihi Cl. Dn. Brunnerus, Collega meus amicissimus.
- Ὁμολογία**. τὴν ὁμολογίαν ἔλυσε, 10, 18. pro τὴν πίσιν, ὑπόχρῃσιν. Sic ἐπὶ ἐφύλαξε τὰς πρὸς αὐτὸς ὁμολογίας, 6, 1. ὁμολογίαν πρὸς τὴν ἀνδρωπον, 10, 2.
- Ὁμῶς τι**, 3, 19. *Vna, simul, pariter.* vide Gl. Cyrilli.
- Ὁμορος** γειννῶσα, 13, 1.
- Ὁμός** χυρεῖν τῷ θυμῷ, 4, 24. *iræ adversa fronte occurrere vel obviam ire, resistere irato.*

INDEX.

- Ον. Μαθητής τῷ ὄντι.** 8, 2. vide supra in Εἰμί circa fin.
- Οναρ,** 1, 13. 12, 63. adverb. hoc est, καθ' ἡπνεας. contrar. ὕπαρ.
- Ονώω** (1. ὀνέω, ὀνύνημι.) ὀνεῖν τινος **Διά γνώμης,** ὄπλων, 7, 14. absol. ὀνεῖσθαι, 12, 25. pro ὀνεῖσθαι **Διά γνώμης.** δέξ. ἄνησαν Ἰωνίαν πολλὰ, 3, 17. ἄνατο ὄσπ εἰς ἀργύριον, ἀλλ' εἰς ψυχὴν, 14, 24. ὀνύησιν ἐδέν, 1, 9. *nil jurnat ἄνητο ἐδέν ἐν τ' ναυμαχίας,* 3, 47. *μέγιστα ὀνήσαι θανάμην,* 7, 21.
- Ονειδίζω.** ονειδίσας αὐτῷ πενίαν, 13, 39. ὅτι κακός ἐστιν, 14, 28. interp. *criminatus est, rectius fortassis objecit, exprōbravit:* nam τὸ ονειδίζειν proprie de iis usurpatur, qui aliis non falsa aut ficta, sed vera, quamvis acerbius, objiciunt, cum criminari proprie dicantur illi, qui falsis nominibus aliquem traducunt.
- Ονειροπολεῖν τ' θάνατον,** 10, 5.
- Ονειρεῖσθαι ἐπεφοῖτα αὐτῇ,** 12, 1. ἐμάντδυσεν αὐτῇ χρῆσθον, ibidem.
- Όνομα Ρακώκης,** 1, 34. ellipt. pro κατ' ὄνομα. Sic εἶχε ἐρώμην Γαλέτῳ ὄνομα, 1, 30. Μακαρεὺς ὄνομα, 13, 2. alias ὄνομα αὐτῷ ἦν Σιναιτής, 1, 32. ὄνομα αὐτῷ πολὺ ἦν, 2, 13. id est, τὸ κλέσθαι, sicut Nostri, *Et hat einen grossen Namen.* τὸ ὄνομα αὐτῷ ἐρχηκεν ἐκ Ἑσσυμῶντος, 10, 18. ἐθελο αὐτῇ τὸ ὄνομα τῷτο, 13, 1. ὄνοματι δεσπό-
- τε δίκης ἐκλίσει, 13, 18. h. e. ejus vice. allusum ad cognomen Diogenis, quo κίον passim audit. ὄνομα λεγέτω ἀλλοῦ, 5, 2. formula nomen alicujus dissimulandi.
- Οξύς ἐστι βλέπειν,** 11, 13. non tam de celeritate quam acumine visus & oculorum. vid. not.
- Οξύρροποι τ' τύχης μεταβολαί,** 4, 8.
- Όπη τε καὶ ὅπως ἔχω,** 1, 32. *ut possum, pro tempore & loco, quod & quomodo possum.* ita loquitur Noster etiam in Hist. Anim. lib. 1. cap. 12. & Heliodorus lib. 3. Æthiop. ὄπη τε καὶ ὅπως τοῖς θεοῖς φίλον.
- Όπλα ἐπιχώρια,** 6, 3. quibus milites justi uti solent. καλὰ, 3, 24. ὄπλα **Διά τεῖνασθαι,** 6, 14. id est, κυκλῆν τὰ τόξα, sicut alibi loquitur. ἐμβάλλειν εἰς τὴν πυρὰν, 7, 8. scilicet, ex more, de quo in Notis. *εμβάλλειν,* 14, 24. τοῖς ὄπλοις ἐπιχεροτάν, 13, 1. ita milites solebant, ad indicandam animi lætitiā aliosve affectus vehementiores. vide Tacit. G. 11, 7. Liv. lib. 21. cap. 28. sumuntur etiam pro bello, ut ὁ νόμος καλεῖ αὐτὸν εἰς ὄπλα, 6, 3 cogitur ex lege stipendia facere. Respicit consuetudinem Lacedæm. ex qua quivis certo ætatis anno militare cogebatur, quomodo & apud Romanos ulitatum erat. Non satis recte interpr.

I N D E X.

- lex non duntaxat pugnam vocabat.* μετ' ὀπλων ἡμέθαι, 3, 18. in armis esse. ἐν τοῖς ὀπλοῖς εὐρέχην ἑαυτὸς, 14, 49. *armatum perstare.*
- Ὀπλίζω.** ὀπλισάμενος κτ' ἑαυτῷ περὶ ὤμων, 9, 4.
- Ὀπλοθήκη,** 6, 12. Zeughaus.
- Ὀπταῖος** ὑπὸ τ' ἀκτίνου, 14, 18.
- Ὀραμα** παράδοξον, 2, 13.
- Ὀραὶν** σεμνὸν καὶ βλοσυρὸν, 12, 21. scilicet τι. pariter ut Nostri, so sehen/ aufsehen. refertur ad habitum oris ac vultum. Sic ὀραῖσθαι ἀνανδρότερον τὴν χροῶν, 14, 7. pro κτ' τὴν. τὴν φύσιν τ' περὶ ὤμων, 2, 33. pro εἰδέναι. ἐπίστασθαι. τὴν ἐωθῆτασ καὶ τὴν θεραπεῖαν τιδὸς, 2, 2. cum reverentia scilicet, quasi quia sic vestitus sis, non possis non de cætero quoque esse magnus. *Interpres* hic obscurus est. εἰς τὴν γλῶσσαν, 12, 1. mæstitiæ signum. κάτω. ibid. pudoris ingenui signum. εἰς τὰς ἰχθυῖδας, 1, 28. cum admiratione & desiderio ἐξ ἐλάσσονος, 8, 11. *interp.* multo minori parte. *perperam*, ut opinor: debuisset potius, magis ex proprio. ut sensus sit, oportere propius adnavigare littori, quam antea, qui Ætnam conspiciere cupiunt. vide Not.
- Ὀργή** γίνεσθαι πρὸς ἴσους, κρείττονας, 12, 54. γίνεσθαι αὐτῷ ἀνάπλευσας, 14, 23. ὀπλοῦ τ' ὀργῆς, 14, 24. quæ ira commoti capiunt. ὑπὸ τ' ὀργῆς ἀναφλεγόμενος, 2, 4. elegant. de valde irato. εἰς ὀργὴν παραγέσθαι, 14, 23. ὀργὴν φέρειν, 9, 33. scilicet cum patientia.
- Ὀργια,** 2, 31. non specialia illa Bacchi sacra, quod videtur *Interpres* censuisse, sed ingenerè quævis intelligit. Sic alii Græcorum: *Aristophanes* Θεσμοφ. Ὀργια σεμνὰ θεῶν, *Scholias*τες σεμνὰς ἑορτάς. Sic alibi ὄγια Μυσοῶν. vide de orgiis Rittershusii notam ad Oppian, lib. 4. *Cyneget.* p. 142.
- Ὀργίζομαι.** ὀργιζόμενος οἰκέτη, 14, 18. ὀργιζόμενον παραύνασ, 12, 54.
- Ὀρέγω.** ἀρέξεν τὴν κύλικα ὁ δῆμιος, 12, 49.
- Ὀρεῖσθαι** προσφῆ, 13, 1.
- Ὀρεξίς** in vitio est, proprieque de effreni edendi libidine cibusque alicujus appetentia usurpatur. ὀρεξίς ἐπιστείνεσθαι αὐτῷ, 10, 9.
- Ὀρθία** ἀνοδος, 13, 32. *arduus.*
- Ὀρεῖσθαι.** ὄρεοις ἐξαπαταῖν τὰς ἀνδρας, 7, 12. ὄρεος παραβάμενος, 14, 2.
- Ὀρκίων** ἀφάνισις. 13, 14. *rhapsod.* Homer. 11. δ.
- Ὀρμαῖν** εἰς τὰς ἰχθυῖδας, 6, 3. alibi ἐπὶ στρατείαν, 5, 9. *interp.* *perperam*, irruere in hostes. *Servius* ruere explicat τῷ cum impetu venire, quod apud Græcos est ἰφορμαῖν in 12. *Æncid.*

I N D E X.

- Æneid.** *Glossæ* ὄρμῳ interpretantur, *impetum facio*, *ruo*, *peto*, ut adeo *Interpres* hīc non male fuerit. ἀρμησεν ἐπὶ ποιητικῆν, 2, 30. *Interp. vertit. animum adjecit.* Sed hoc minus est. Ex *Suetonij August.* cap. 85. diceret: *magno impetu exorsus est.*
- Ὀρμῆ,** notat impetum animi 3, 27. *Interp. male. animum putavit.* ἀδικῶ πρὸς τὸ οἶνον, 24, 1. malo sensu. Ponitur & in bono ut ὄρμῆ Ἀρεως, 3, 9. ὄρμῆ Φιλίππου, 3, 11. id est, πόλεμῶ. Sic *Hesychius.* ὄρμῶν interpretatur πολεμῶν. ὄρμῆν ἐμπλήσσει, 13, 1. ἀνατέλλειν, 12, 64.
- Ὀρμιὰ ἢ ἔργκίσιρα,** *linum hami* (l. hami) *Glossæ Cyrillic.* ἀπέκειρε τὴν ὄρμιαν, 1, 5. *præcidit funiculum hami.* similem locutionem in re simili adhibet *Oppian.* *Αλιού.* 4. p. 289.
- Ὀρμῶ** κοινὸς πλῆτων σωμάτων, 4, 7. i. e. sepulchrum. ὄρμῶ ἐπομίσθη, 12, 1. ἐδόκει ὄρμῶ θουμασῆ τινι τέχνῃ ἐξεργάσθαι, ibid. *Gl.* ὄρμῶ, λιμὴν, *navalia.* ὄρμῶ τὸ φειδέραμον. *Monile*
- Ὀρενίδες,** 2, 31. *μυσηκοί,* 3, 1. alibi ἔρενίδες τὸ ᾠδικῶν, 14, 30.
- Ὀρεῶ** Παρθένιον, 13, 1. ὄρη Ἀρχαδικά, ibid. τὰ τὸ ὄρεῶν ὑψηλότατα, 8, 11. 13, 1. ὄρεῶ ὑπερῦψηλον, 3, 1.
- Ὀρεῶ** limites termini regionis ἐκ τῶ ὄρων ἐκβάλλειν, 4, 7. ἐν τῆς ἀνθρώπων ὄροις ἔδραμψεν, 14, 30. elegant. De iis qui supra mortale fastigium se animi superbiam efferunt.
- Ὀροφῶ** Διόχρεσῶ, 9, 3.
- Ὀρευκτῆ** ἀσφάλτα, 13, 16. ὑπὸ τῆς καπνώδους ἀναθυμιάσεως γίνετῆ καλέμενα ὑπὸ Ἀριστοτέλους ὀρευκτὰ, ἅπερ εἰσὶ καὶ λιθώδη, καθάπερ ἄχρη, καὶ θείον, καὶ μίλιθῶ, καὶ τὰ τοιαῦτα. *Olympiodorus* in 3. *Meteor.* *Arist.* fol. 59. 60.
- Ὀρφανία.** ἐν ὀρφανία τραφῆναι, 12, 1.
- Ὀρχησείδης,** 7, 2.
- Ὄς,** ὅστις ποτε ἔτος ἐσιν, 2, 8. formula de ignoto & vilior.
- Ὄσια** eis τὸ νεκρὸν, 12, 64. de officio eis debito. *præceterum Latini; Nostri, die læste* *Chr* appellant. *Φωνὴ ὄσιαν πομπῆς ἐγκληρωμένη,* 8, 1. vox instar instinctus, ductus, legationis quasi fortito data. ὄσιαν idem hoc loco videtur esse, quod δίκην instar. dicimus enim ὄσιας ἐνεκα, *dicis gratia, persunctoriè.* & ἀφωσιώσεως χάριν, quod *Modestinus* in *Digestis* reddit, *privatis gratia.*
- Ὄσμα** ἐξ ἀνθρώπων, 13, 1. ἠδισται, 3, 1.
- Ὄσον** refertur ad τοσοῦτον non nunquam tamen hoc omittitur. ut πίνασιν, ὅσον ἀρπάσαι, 1, 4. ὅσον διψῶσι, ibid. Sic ὅσον

I N D E X.

ἐνθεσιᾶν, 3, 9. ὅσον χρηματίσαι, 3, 23. aliter. ἔφερον, ὅσον ἔω' ὀργαῖς ὀκτώ, 12, 22. quando numerus cum admiratione exprimitur. bisß auff so viel. ὅσα τετόλημ) αὐτῶ, 1, 34. i. e. Ἰολμῆμαζα αὐτῆ. ὅσον εἰς τὸ ὑγιᾶναι, 4, 15. quantum ad valetudinem faciebat. ὅσον ἀψαμῆμα τεκμήρασαι, 13, 1. quod quidem ex antaethu colligere erat. ὅσα ἰδεῖν, 13, 2. ὅσον εἰδῶ, 12, 57. jam jam. ὅσον ἦν, 1, 20. in notis dixi legendum ὅς, posset tamen vulgata retineri, si ὅσον neutraliter acceptum ad ἐσθῆζα & κόσμον referatur hoc sensu: quod quantum quantum erat talenta octoginta quinque conficiebat, ut ajunt.

Ὀσρακίζειν, 13, 24. ὀσρακισμῶ ἐκβάλλειν τ' πόλειως. Quod fiebat per testam, cui inscribebatur nomen rei, & in urnam conjectam. vide Cl. Baclerum in Ind. Nepot.

Ὀτϙ. ὅτω & δοκεῖ ταύτη, 2, 20. Verbi casus, quotiens ejusdem cum ipso est originis, facit partim ut sit Ἀττικὸν σχῆμα, ut à *Swida* nominatur, partim ut augeatur & intendatur ejus significatus. Sic νοσήσας νόσον. 14, 25. de periculofissimo morbo, & ita passim.

Ὁ ὁ μόνον, cui respondet ἀλλὰ καὶ, ut, 2, 25. γδ, 2, 41. & alibi. aliquando respondet utrum-

que. ut ὅσα ἐπὶ μόνῃ, ἀλλὰ γδ καὶ, 2, 42. 3, 7. aliquando tantum respondet, ἢ καὶ. ut ἐ μόνον εἰδενὸς αἰτίου κακῆ, ἐκ ἢ ἔ' ἐναντίου καὶ κόσμον, 2, 13. aliquando prius omittitur. ut σου ὀλίγοις παμπόλλες μυριάδας κατηγωνίσαστο. ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴν μείζω ἐποίησαστο, 4, 8. pleraque hæc *Interpres* non expressit. & πάνυ τι ἀδόξως, 1, 16. non sine gloria λιτότης est. pro πάνυ ἐνδόξως. & μὴν ἔδρασεν εἰδεν, 1, 21. 10, 14. pleonasmus est negationum. *Negativas duas*, inquit *Nonnius*, pro *negativa una accipiendas Varro monstravit de Vita P. R. lib. 11. quâ abstinentia viri mulieresque Romanae fuerint*, quod a Rege munera eorum noluerit nemo accipere. hæc referantur ad lib. 3. cap. 43. ἐστὶ ἀπαραιτήτων &c. καὶ ἕκιστα, 2, 37. 3, 22. & 34. ὅσα ἐνόσησε τὴν ἀρχὴν, 13, 27. ὅσα ἔσται ἀμεινον αὐτῶ, 13, 3. non ille gaudebit. & γδ quid ni? 2, 8. 8, 12.

Ὁὐδέ. εἰδὲ ἀλλήλων ἀπέχεσθαι, 1, 1. εἰδὲ ἀνένδλω, εἰδὲ ἐλσθέρως, 1, 4. εἰδὲ ὀλίγον, 3, 47. εἰδὲ ἴστο εἶχε, 13, 1. εἰδὲ ἀρχὴν, 3, 14. ἐστὶ ἀν ἐτόλημσεν ἀντιβλέπειν τὴν ἀρχὴν, 13, 1. nec oculos paupers contra attollere aude-ret.

Ὁὐδὲν ἔσιν ὁ λόγϙ αὐτῆ, 9, 41. pro ἀρχησὸς ἔσιν, μάταιϙϙ. Sic παρ' εἰδὲν τιθέναι, ib. & 12, 44.

I N D E X.

- ἔδεν ἔργον αὐτοῖς, 3, 18. ἔδεν ἔλαττον πηγῆς, 3, 43. ἔδεν τι δέομαι, 2, 14. ἔδεν ἄνητο, 3, 46. ἔδεν εἶναι, 9, 41. nihil valere. ἔδεν πράττειν, 13, 12. nihil agere, frustra esse.
- Οὐκ ἔν ἔτε ἰγώ, 7, 6. vehementior negatio.
- Οὐν. ponitur ab initio, ut: *Ἐπολιτὸύσαντο ἔν κῆ φιλοσοφοί*, 3, 17. *elegantier. sicut apud Latinos ergo. Interp. non expressit. Abundat in medio. πρέφειν κῆ τὸς ἀνθρώπους ἢ ἴ ἐνταῦθα εἰ διαλασίονας τὸ μέγεθος*, 3, 18. *similiter junctum cum δέ. εἰ μὴ σαφές ὅσα οἶδα, λεγόμενον εἰ ἐν αὐτὸ οἶδα*, 2, 21. *similia huic: πολλὰ μὲν κῆ ἄλλα ἀπέπεμφαν, ἀτὰρ ἔν κῆ βῆν*, 3, 20. *respondet ei aliquando ἄλλα, εἰ τις ἐν ἀπράκτως λέγῃ τὸς φιλοσόφους, ἀλλὰ εὐήθη γε αὐτῶ ταῦτα*, 3, 17.
- Οὐρανὸν μέγαλιν βελόδιον, 13, 30. *de eo qui Deus vult censeri. βρανεῖ ψαύει*, 12, 41.
- Οὐτε. relative passim. ut ἔτε *Λακωνικὰ ἐφρόνει, ἔτε ἄλλως Ἐλληνικὰ*, 6, 4. *non Laconice erat animatus, ac ne Græce quidem. Interp. non intellexit vim vocabuli ἄλλως.*
- Οὐτῶ, de ignoto. *ἐξήτητο ὅστις ποτε ἔτῶ ὁ Σωκράτης*, 2, 13. *ille scilicet, de quo tanta loquerentur, sed quem ipsi non nossent, celebritatis respectu. Ταῦτα ἴ Σωκράτῳ, Ἀπολλόδωρῳ*, 1, 16. *formula transitionis.*
- Οὕτω vel ἕτως. *ad quod referuntur ὡς. ἕτως ἐχρησθήσαν, ὡς ἀφικέσθαι*, 4, 8. 12, 52. *ἕτως ἐκράτησε, ὡς εἶλοντο, &c.* 3, 8. *aliquando antecedens omittitur. λέγῃ ἀφθαρῆναι τὰς ὄψεις, ὡς ἀμυδρὸν βλέπειν*, 6, 12. *χρυσὸν ἔχουσιν ἀφθονίαν ὡς ἀτιμότερον εἶναι, &c.* 3, 18. *ἕτω ἰγώ Τιμοσίῃ ἴ ἐγκέφαλον ἐξαρᾶσαιμι*. 12, 9. *formula juramenti. ἕτως ἔχω ὑπὲρ τῶτον*, 14, 1. *scil. γνώμης. ἴα de his sentio.*
- Ὀφείλω. *ὀφείλωσι τὴν ψυχὴν πᾶσιν οἱ τύραννοι*, 10, 5. *sentent.*
- Ὀφθαλμός. *ὀφθαλμοὶ μέγιστοι*, 12, 1. *ὀφθαλμὸς τιθέναι εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν*, 14, 42. *scilicet, adipiscendæ ejus gratiæ. notat hæc locutio cupiditatem animi, quam oculis fere prode solemus. εἰς ὀφθαλμὸς τινῶ ἐρχεσθαι*, 1, 21. *inter die Plugen. ὀφθαλμῶν πανήγυρις*, 3, 1. *oculorum partus ἐν cibis. ibidem extat ὄψεως ἑορτή. τοῖς ὀφθαλμοῖς τὴν ἐκ φύσεως ἐλευθερίαν ἀπακλείειν*, 14, 22. *imperare oculis, ne fleant.*
- Ὀφλέω. *ὀφλήσω ἀλογίαν*, 2, 38. *Interp. redarguar inertie, melius scripsisset, imprudentiæ, imperitiæ, quasi in patria sua peregrinus, aut rerum exterarum tantum admirator.*

I N D E X.

Οχθη, 1, 4. proprie est fluviorum.

Οχλ@, 2, 6. opponitur σοφοῖς ἐπισαμένους.

Οχυρώω. ἀχύρωτο βαθεῖ κρημενῶ, 13, 1.

Οψέ τ' ἡλικίας, 2, 23. ὀψέ τυχεῖν τ' ἐλπιδ@, 12, 1.

Οψιν αἰχρῶ, 4, 28. ὀψεως ἐορτή, 13, 1. alibi πανήγυεις ὀφθαλμῶν, de re aspectu jucundissima. elegant. ὀψις βαθυτέρα, 6, 6. color purpuræ, qui videtur esse saturior. Bene Gesnerus, pro his verbis, inquit, aspectu magis sensum penetrante, malim, colore magis saturato. nam @ alibi hic Auctor πορφύρεον βαθύτατον, dixit & κυανοδὴν βαθύτατον, de plenis @ saturatis hisce coloribus. Hæc ille. vide Hist. Anim. lib. 13. cap. 18. & lib. 15. cap. 28. confer ad hoc Virgil,

— hyali saturo fucata
calore.

Servium & Iun. Phylargyrum, Cassiodorus lib. 1. Variar. hunc purpuræ colorem eleganter vocat obscuritatem rubentem, nigredinem sanguineam. Philes Sect. 52. de animal. propriet. κίρρος εἰς βάθ@. quod Bertsmanus vertit summe gilvus & Sect. 59.

-- -- -- ἢ δὲ γε χροῶ
Δοκεῖ φέρειν ἕξαλμα (1. ἕξαμ-
μα) πορφύρας βαθ@.

Interpres.

-- -- -- at color

Conchyliatus in profundo cernitur.

Olympiodorus in lib. 3. Meteor. Aristor. τὸ ἀλεργὸν ἐπὶ τὸ μελάντερον παρσρέπῃ κῆ πορφυρίζον οἶον ἐστὶ τὸ ἐν τῇ ἀλεργίδι χροῶμα. & alibi eundem colorem ait, βαθύτερον τ' ἄλλων χρωμάτων, pressiorem aliis coloribus. vid. & Salmas. notas in Tertull. de Pallio, p. m. 134. & indicem in βαθύς. & Plinijum lib. XXI. cap. VIII.

Οψωνεῖν, 3, 34. dicuntur, qui præter panem & herbas carnes etiam, vel juscula ex piscibus cupediisve in cibum adhibent, id quod antiquis minus usitatum fuit.

Οψοποιός, 4, 16. instructor talium eduliorum, ὀψοποιός κρέως, 14, 7.

Οψοφάγ@. ὀψοφάγιστοι, 1, 28. speciatim de iis qui piscibus delectantur. Plutarchus Symp. IV. quæst. 3. ὀψοφάγος κῆ φιλόψος λέγομεν τὰς πρὸς τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναδιδόντας ἐκάστοτε. Adde Musonijum apud Stobæum serm. 16. Hesychiium, Scholiast. Aristoph. & alios.

Π.

Πάγη κῆ οἶονεὶ κύβη@, 1, 2. pedice @ quasi nassa. de tela aranæ.

I N D E X.

- Πάγχαλθ.** πόλις παγκάλη, 3, 36. *pulcherrima urbs.*
Πάθ. calamitatem notat & mala quæ quis paritur. ut τὸ πάθ. Λίνε, 3, 32. τὸ παθ. Σακράτιν, 3, 36. pro ipsorum cæde. Sic ἐλεεινὰ τὰ ὑποκειτῆ πάθη, 14, 40. mala, quæ perpetitur ex ratione fabulæ, ficta, & assimilata veris. *Interpres* vertit *affectiones*, quod hic est nihil. *μερμηρῆ* τὸ πάθος, 5, 20. pro λιμῶ rerumque omnium inopia. τὸ ἀνδρὸς τὸ πάθ., 5, 19. pro mutilatione ejus corporis. Sic enim sequentia hunc locum jubent accipi, non prout ab *interprete* est explicatus. Notat etiam affectum animi. ut πάθ. ψυχῆς, 14, 22. πάθος Ομηρικόν, 7, 8. πάθος κατατολμηθὲν ἐν Θράκη, 12, 20. id est *πονήρῳ* κατὰ τολμηθὲν ἐκ πάθος. usurpatur & de iis, quæ destituuntur vita, ut πάθος τὸ κόμης, 9, 4. i. e. *tonsura*. τὸ πάθος τὸ κῆ τὸς ὀφθαλμῶν, 10, 18. *cæcitas*. πάθος εἰργάσαντ' ἔξω Κιθαρωνὸς & μεῖον τὸ ἐν Κιθαρωνί, 3, 42. *cum nondum in Cithærone essent, facinus perpetrarunt non levius illo in Cithærone, furore scilicet plenæ pueruli reclamantis viscera cruentatis manibus oribusque dissiparunt, ut olim in Cithærone Pentheum Bacchæ. Hæc erant ὁμοφάγια Bacchantium!*
- Παίγνια,** 5, 16. *imagunculæ, ensiculi, securiculæ, crepita-cula, quibus infantes & pueruli ludere solebant, eaque in colio gestare, sicut & apud nos adhuc obtinet. vide Casaub. comment. in Theophrast. character. & quæ nos in opusculo de Torquibus veterum pluribus diximus. §. 5. Arnob. lib. V. contra Gentes inter ludicra puerilia ex Orpheo recenset, talos, speculum, turbines, volubiles rotulas, teretes pilas, mala aurea ab Hesperidibus sumpta.*
- Παιδαγωγός,** 3, 21. 14, 20. unus fere ex servis perpetuus pueri comes, adjunctus ipsi, ut censor arbiterque omnium actionum, & morumque formator. Consule *Laurent. Pignorium de Servis.*
- Παιδάριον,** 2, 2. *servuli. die Behr's Zuben.*
- Παιδεία,** 12, 50. paulo ante, *μεσική.* vide quæ supra de hac voce diximus.
- Παιδύειν.** ἐπέφρατο αὐτὸν παιδύειν, 1, 34. id est, ut *synonyma phrasi ipse explicat. ῥυθμίζην λόγῳ. παιδύειν τινὰ κίθαριν,* 3, 32. *διδάσκειν. παιδύειν τινὰ ὑπὸ προσημασίᾳ τῶν αὐτῶν,* 8, 2. *πεπαιδύμενός εἶπε,* 2, 16. *Interpres* vertit *doctissime.* *Mallem ego, ingeniose. πεπαιδύμενα ἀκροατά, 4, 15. erudita acroamata, εὖ μάλα πιπαι-*

INDEX.

πεπαιδευμένως ἀπεκρίνατο, 12,
I. *admodum scilicet respondit.*
 πεπαιδευμένα ὦτα, 14, 47. *crudi-
 dita aures.* ἢ πρὸς τὰς πεπαυ-
 δευμένους σπασθῆ, 8, 2.
Παιδέρως. παιδέρωσι ὑπαλειφό-
 μιν τὸ πρόσωπον, 9, 9. *μύρ-
 εῖδος inquit Hesychius. vide not.*
Παιδιά, 12, 15. *cujus oppositum*
σπασθῆ. ibid.
Παιδοποιεῖν, 12, 44. *honesto sen-
 su, sicut Galli, faire des en-
 fans.*
Παιδίον, 12, 15. *cujus synon. ibi-
 dem. νήπιος καὶ παιδίον πάν-
 σφόδρα. junguntur quoque*
παιδίον καὶ νεανίσκος synon.
I, 34.
Παιδικὰ παιδικὰ Σωκράτους, 4, 21.
deliciae Socratis. Αρχελάος,
 8, 9. *Ἰωνναῖα, 13, 5. τὰ παιδικὰ*
etiam Latine pullum dixeris.
Antiqui enim puerum, quem
quis amabat, pullum ejus di-
cebant. Festus in Pullus Io-
vis. inde in Glossis Veterum
παιδερσῆς ἢ pullarius. qui Au-
sonio: felix pullaria.
Παίζων καὶ παιδιῶν, 12, 15. *παίζων*
τῆλο λέγει, I, 20. ὀρρον. πρὸ
σπασθῆζοντι.
Παῖς. ἐλδύθερος, 2, 39. *ἰραῖος,*
 2, 33. ἢ ἐρήμη πατρὸς, 6, 4. *id*
est, παρθένης. παῖδες γνήσιοι,
 13, 24. *δύ γνηεῖς, 3, I. παῖδες*
pro δέλοισ βασιλικοῖς speciali-
us, 4, 22. 8, 15. 14, 14. & 14,
 43. *pro ἀπαγόνοισ, ut παῖδες*
Δηλίων, 4, 28. hoc est, Δι-
λιοι. Sic Θετταλῶν παῖδες,
 3, 1. *Κίων, 1, 29.*

Παῖω. ἔπαμσεν αὐτὸν καὶ τὴ κεφαλῆς,
IO, IO.
Πάλαγ. οἱ παλαιοὶ αὐτῶν, ἀρχαῖοι.
πάλαγ τι ἐπιθυμῶν, 2, 4. obiter
hic emendabo Nestrum in
H. A. lib. XII. cap. 34. Gef-
perus ita edidit locum. Τε-
νέδιοι ἢ πρὸ πάλαγ ἀναεῖς τῶ
Διονύσω ἔτρεφον κύβηται βέν.
& corrigit καὶ παλαιὸν ἔθος
αἰρίων. mallet simplicius
legere, τὸ παλαιὰ αἰρίων &c.
Παλαιὸπλοτος, 6, 9.
Παλαίστρα. ἐν παλαίστρᾳ καθήμε-
 νος, 4, 24. *more scilicet, de*
quo in Notis. Est autem
locus, omni exercitationum
generi destinatus. consule
Hieron. Mercur. de arte Gy-
mnast. lib. I. cap. 6.
Παλαίστροφύλαξ, 8, 14. *ἐπιστάτης*
παλαίστρας interpretatur
dictus Mercurialis lib. I. c. 2.
de Officio ipsius mihi non-
dum satis liquet, credo nec
aliis, nisi quod ex hoc loco
cui videatur, curam habuif-
se, ut ordine omnia essent lo-
cata, ut mundum esset Gy-
mnasium, quæque alia sunt
hujus generis, custos palæstræ,
quem aperiendæ & clauden-
dæ palæstræ curam habuifse
crediderim. ita Scævola ar-
pellat hierophylacum qui
alias ædituus dicitur. I, 20.
ff. de annis legatis.
Παλαίω. Σικελὸς τρόπος παλαί-
 εν, 11, 1.

Πάλιν.

I N D E X.

- Πάλιν κὴ πάλιν**, I, 4. de frequenti actu. etiam atque etiam. Strabo lib. 17. ἀναμετρήσιον πάλιν κὴ πάλιν. inden-
tia: remeiri.
- Παλλάδιον**, 5, 15. forum Athenien-
sium, à Palladio vel Mi-
nervæ simulacro sic dictum,
quod à Diomede, Athenas
allatum, eo per impruden-
tiam cum sociis à quibusdam
occiso, in singulari templo
illic constitutum est. vide
Pausan. in Attic. Pollucem
lib. VII. cap. 10.
- Παλακὴ**, 12, 34. ἢν ἔχωμεν τὴ κατὰ
ἡμέραν δραστηρίας ἐνεκα. ut ait
Demosth. orat. contra Nex-
ram apud Stobæum serm.
75. & ἐταίρους opponitur,
nec semper uxorem legiti-
mam præsupponit, vide No-
strum & ejus, quem dixi,
locum. sine dubio παλακὴ
originem accersit à Chal-
dæorum **ܢܢܩܠܗ** vel He-
bræorum **שגלה**. Græci enim
rem rei que vocabulum ab
illis, qui ipsis primi impera-
runt, i. e. Persis acceperunt.
Benè Erasmus notis in Hie-
ronymi epistolam ad Eusto-
chium, cum de voce nonna
disserit, eamque Ægyptiam
putat, subjicit: Solent ali-
quoties res ejus gentis sortiri
vocabula, in quâ præcipue
fuerint aut unde nata sint.
- Παλαίσιον** λόφος, 12, 11.
- Παμμέγιστον ἀνδρείας**, 10, 2. στα-
τω Colossâ magnitudine.
- Πάμπολος**. παμπόλλης μυριάδας
κατηγωνίσαστο, 4, 8. Attice
pro παμπόλλας. Sic Noster
14, 30. παμπόλλης ὀνείδας
πριάδης. Thomas in eclogis suis
ex Aristophane & Luciano pro-
bat, rectius dici, ἀργὸς ἡμέρα
& ἀργὸς γυνή, quam ἀργή.
& qui fit, ut in Nostro fera-
mus **ὠρεισερά τιθασός**. lib. I,
cap. 15. **πάμπολλοι μυριά-
δες** autem demutatum ve-
limus? **πάμπολύτι πλῆθος**,
1, 15. **χρηῖμα**, 2, 13. **πάμπολυ
ὠρείλαινα ἀλλων**, 8, 12.
- Παναθηναϊκά**, 11, 8 festum A-
theniensium & antiquissi-
mum & nobilissimum ab E-
richthonio institutum, de quo
integro libello Joan. Meur-
sius, Latinis Quinquatria fe-
re dicta. Male interpres,
communem Græcorum conven-
tum reddidit, 8, 2. **Πανα-
θήναια**, 8, 2.
- Πανδημεί**, 4, 5. Interpres publicè.
Scholia Thucydidis. lib. I. ex-
plicant **μηδενὸς ἐν ταῖς οἰκίαις
ὑπολοιπομένους domi relicto ne-
mine**. malleme itaque: **τοιο-
cum populo**. **πανδημεί νοσέειν**,
13, 27. cum tota urbe se vul-
garunt morbi,
- Πανδοκεὺς ἀγαθός**, 7, 17. qui
sine discrimine quosvis hospiti-
tio suo excipit, sub certa mer-
cede. **εἰς πανδοκείας**, 14, 49.
scil. οἶκον.

I N D E X.

Πανήγυρις 9, 5. & 9, 34. proprie celebritas dierum festalium, quibus omnis generis ludicra instituire, variarum rerum venalium forum exornare, veteres Græci consueverunt. Hinc per metaphor. **πανήγυρις ὀφθαλμῶν**, 3, 1. quibus oblectantur, &c.

Πανηγυρίζει τῆτε ἄλλη κτ., &c. 13, 1.

Πανσωλία καλῆ, 3, 24. 10, 22. 13, 37.

Πανῶρον ἀλώπηξ, 1, 5.

Παντελής. εἰς τὸ παντελής, 7, 2. 12, 20.

Πάντως. πάντως ἐπιβάλλειν αὐτῷ γῆν, 5, 14. statim, sine cunctatione. Interpres *saltem*. πάντως, utique, omnino, significat. & laudato loco eam parit emphasin, ut nemo insepultum hominem præterire debeat, quin legi satisfecerit, vel pugillo terræ mortuo injecto.

Πάνυ σφόδρα γενηρακότες, 3, 22. παλαιά, 1, 18. **τρυφή** 1, 19. antea πολλή τρυφή. **πάνυ ἰχυρῶς**, 3, 19. **πάνυ σφόδρῶς**, 7, 4. **πάνυ σφόδρα ἐκθύμως**, 9, 27. **πάνυ σφόδρα καρτερά μάχη**, 12, 64. **πάνυ σφόδρα ἔρρωμένος λέγων**, 14, 6. **πάνυ σφόδρα προσέχον τὴν ἀξάνοιαν**, 14, 43. v. 1, 2. 1, 5. 1, 12. 2, 16 & 34.

Παρά. ὡς ἡμέραν, 13, 38. *alternis diebus*. vert. *interpres*. malletm ego *quotidie*, quod & Græcæ fabulæ magis convenit. malè hæc quidem

Vir doctus. Nam **παρ' ἡμέραν** non est idem quod **καθ' ἡμέραν**, *quotidie*. Dudum Budæus in *Commentar. G. L. ἡμέραν παρ' ἡμέραν* ex *Apostolo Rom. 14.* notavit *opponi πάση ἡμέρᾳ*, *alternos dies τῷ quotidie*. Eadem significatione dixeris **παρ' ἡμέραν** vel **παρὰ μίαν** *Atticè*. *Apollodorus lib. 3. Biblioth. ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν κτ ἐν θεοῖς εἰνα κτ ἐν θνητοῖς εἰδωκε*. *Jupiter ambobus (Polluci & Castori) alternis diebus inter Deos & mortuos esse concessit*. vide *Homerum Odyss. II.* ubi *ἑτερέμεροι*, & *Pindarum Pyth. 12.* ubi **παρ' ἅμα** in *Therapnes* sedibus vivere dicuntur. *Scholia Græca in utrumque Poëtam fabulam prolixius dabunt. Pollux I. 1. c. 7.* breviter quidem, sed valdè acutè, ut solet. τὸ ὅ **ὡς ἡ μίαν, παρ' ἡμέραν, ἑτερέμερον**. quod vero *interveniēte die confit*. dixeris **id παρ' ἡμέραν, ἑτερέμερον**, i. e. *alternis diebus vivum, mortuum*. vide *Scholia Apollon. l. 1. Aragon. & Philon. de insomniis*. **παρ' ἔδην ποιείας**, 5, 3. **τιθέναι**, 9, 41. 12, 44. **παρ' ἐμῆ λαβῶν**, 9, 25. **παρ' ἐμῶν χιόδω**, *ibid.* **παρ' ἐμοῖ κριτῆ**, 10, 15. **παρὰ γε ε. κ.** 14, 28. *me quidem iudice*. **παρὰ τὰς ὁμολογίας**, 14, 15.

Παραβαίνω

I N D E X.

- Παραβαίνω.** παραβῖναι τὰς σω-
θήκας, 10, 2. παραβάντες ἄρκους,
14, 2.
- Παραβάλλω.** παραβάλλει τὸ βίον
αὐτῆς Ἀγαθή Φαιάκων, 7, 2.
αὐτῆς δένδρσις, 12, 14.
- Παραβολῆ** τῆς πρὸς φιλοσοφίαν,
3, 33.
- Παραγγεῖ** τὸ λογισμῶσιν, 13, 6.
- Παραδεισῶ**, 1, 33. pomarium
contemptum & diligenter
constitum. **ΠΥΡΡ** Perfir-
cum itaque ut παλλικῆ. vide
Poiluc. lib. IX. cap. III.
- Παραδίδωμι.** παρέδωκεν αὐτὸν
ἰατρῶ, 4, 25. hoc est, in pote-
statem ejus, ut suo arbitratu
cum ipso ageret. Ita veteres
solebant, tenuioris maxime
fertis.
- Παράδοξῶ** μανίας, 4, 25. ἀποσο-
δόκησιν ὁ σωτηρία, 9, 21.
- Παραιδάτης**, 4, 18.
- Παραινέω.** παραινεῖν τὰ δέοντα,
12, 62.
- Παραιδέω.** παραιδέσιν τὸ ὄχθῶν,
1, 4.
- Παρακαλεῖν** τινα ἐπὶ ξενία, 3, 37.
ἐκφορεῖν, 8, 4. ἀρχῶν, 13, 40.
- Παρακάμπτω**, 1, 15. raturum ver-
bum. imo corruptum, ni
fallor. κάμπτειν enim vel περι-
κάμπτειν τὸ ἄκραν, circumfle-
dere promontorium, stylo
Græcorum nautico dicitur,
non vero παρακάμπτειν. He-
rodotus modo habet περι-
πλεῖν περι τὸ Ἄδων, modo περι-
εβάλλειν. τ. A. idem vitium
- occurrit in παραλαμβανόμενοι
1, 23. Quod dictum est,
amplius confirmatur in Cata-
lectis Vet. Poet. ubi extat:
Hic, quem cernis, Athos,
immissis spursum (l. per-
vius) undis.
Flexibus obliquis circum-
eundus erat.
- circumire enim A. est περι-
καμπτεῖν, non παρακ. Eodem
vitio περι in περι deforma-
tum est in Hitt. An. lib. 15.
c. 19. σοφίας τὸ περι (l. περι)
ψυχῶν περιψυσε. auigit
sapientiam, quæ tractat de
anima, eamque ipsam exornat.
nec non in Philostrato, qui
in Heroicis p. 685. ἀκρωτήριον
περιβαλεῖν recte habet. ve-
rum lib. 3. de V. A. cap. 7.
περι factum male est ex
περι. ibi enim legitur παρα-
βεβληκέναι Μαλέαν pro περιβε-
βληκέναι.
- Παρακαθίσταω.** παρακαθίστην
αὐτῶ, 1, 13.
- Παρακατατίθημι.** παρακαθίστημι-
ν τῆς πόλεως ἕξιν, 3, 26. con-
credens quasi depositum πα-
ρακατατίθει τῶ ἀδελφῶ, 2,
35.
- Παρακατατίθημι.** χερσὶς πλεῖσιν
παρακατατίθει τὸν δῖον, 13, 2.
ποιῆσαι, 4, 1.
- Παρέκειμαι.** παρέκειται αὐτῆς ἡ
θάλασσα, 9, 16. Sic παρέκειτο
πυλῶς ἐπὶ τῆς, 13, 3. stabat juxta
eam, non adiacebas, ut ha-
bet

I N D E X.

- bet *Interp.* contra consuetudinem, de qua in voce *σήλη*. *παρακείρθη*, 2, 17. absolut. *Interp.* *objecta*, nimis durè. nam opposita in mensa denotantur.
- Παρακλέπτω*. *παρακλέπτοντες* *πίνουσι*, 1, 4.
- Παραλαμβάνειν*. *τῆ μνήμη παραλαμβάνειν* τὸς νόμους, 2, 39. *παραλαμβάνειν* τινὰ κοινῶν, 2, 4. τινὰ εἰς συμπόσιον, 2, 28. scilic. ut convivam. *παραλαμβάνοντο* ὑπὸ πυρός, 12, 23. malim *πειλαμβάνοντο*, *αἰναισιμαῖοι*, sæpius *πει* in *πρ* demutatum est culpâ eorum qui compendiosam harum vocum scriptionem in MSS. codicibus non satis affecti sunt.
- Παραμυθεῖω*. *παραμυθήσασθε* εἰς ἐτόλμα, 12, 1.
- Παρανάλωμα χρόνος*, 1, 17.
- Παρανομεῖν* εἰς τὸ πρόταγμα, 14, 29.
- Παραπέμπω*ν. de comitibus. *παραπέμπουσιν* αὐτὸς σὺν αἰδοῖ κῆ τιμῆ, 3, 1.
- Παραρῦω*. *παραρῦει* λόγῳ, 3, 30.
- Παρασημαίνομαι*. *παρασημαίνεσθε* τὸς ἀξίους θανάτου, 14, 43. proprium verbum, quo consuetudo hujus rei indicatur. Solebant enim Principes in catalogo eorum, quos ante sententiam adscribere, & vel confirmare ipsorum iudicium, vel mitigare pœnam,
- nonnunquam etiam prorsus damnatum pœna eximere. Latinis hoc *subscribere* vocatur. vide *Senec. Clem. lib. II. cap. 1.* & quæ ibi *Lipfio* sunt notata. Debuisse igitur *interpres* locum ita explicasse: *ut de supplicio capite damnatorum subscriberet*, ita *Sueton. Nerone, c. 10.* Benè *Hesychius*. *παρασημαίνει*, *παραχαράττει*, *παραδηλοῖ*, *πῶτα* *ἄρροφια* *designat*, *obiterque indicat*. ut adeo *Ptolemæus* reorum nominibus recitatis nigro theta aut aliâ funestâ notâ obiter significaverit, quos duci veller. Latini dicunt *adnotare* v. *Sueton. Caligul. cap. 27.*
- Παρασκοδύζειν* ἐσίασιν, 13, 4. *ἰδίῳ κλίνῳ* αὐτῷ, 12, 51. cum cura efficere. *παρασκοδύζειν* ὄρεμνῳ τοῦ, 13, 11. hoc est, ἐπιτελεῖν.
- Παρασπονδεῖν*, 6, 7. 12, 8.
- Παραστάτης ἀγαθός*, 1, 30.
- Παραστάτω*. *παραστάτωμεθα* τῆ φιλοτιμίᾳ, 9, 29. militare verbum. *παρατάχθαι* πρὸς πολεμίας, ἀργύριον, 14, 44. *παρατάχασθε* ὀλίγαις τειρήσει πρὸς πολεμίας τῶν πολεμίων, 4, 8. *Παρατάξις* ἐκ *παρατάξεως*, 3, 5.
- Παρατίθημι*. *πράττει* *παρατεθεῖσα*, 2, 17. proprie ut Latini *ἄρροφια*. minus recte *Interp.* *posita*. Benè hic quidem *Interpres*, optimos Latinitatis Auctores secutus. *Horatius lib. 2. Serm. Sat. 3. mensam*
ponā

INDEX.

- poni jubet.* Apulejus lib. IX. *Metam.* utrumque conjunxit. *mensam poni comiter postulabat. arponebat et propere, quamvis invita mulier.*
- Παρατρέπω.* παρατρέψας ὀλίγον, 4, 18. *leviter inflectens.*
- Παραφάρω.* παρέφηνε τ' ἕτερον μηρῶν, 2, 26. & 4, 17.
- Παραφέρωμαι,* absolute pro *παρεφέρωμαι* τῷ Διόνειον, *παρεφερόμην* ὑπὸ ἑοίνο, 9, 41. *sent. παράφοροι ὑπὸ τ' νόσου, 3, 42.*
- Παραφρονεῖν.* παραφρονήσαντες, 12, 50. *delirantes habet interpr. quod si exempla respiciamus, quæ subjiciuntur, videtur per figur. sentent. seditiosos sic vocasse. Adde Not. ex notâ in h. l. apparebit, nihil ἐχημαλισμένον τῷ παραφρονήσαντι subesse. παραφρονεῖν, desipere notat, ut Prætides olim desipere, cum falsis mugitibus agros impleverunt. Virgil. Eclog. 6. Noster. 42. l. 3. ubi etiam de Lacœnis œstro Bacchico percitis agitur.*
- Παραφυλάττειν.* χρόνον ἐπιτηδεῖον, 2, 4. *κωηγέται παρεφύλαττον αὐτῷ, 13, 1. de insidiantibus.*
- Παραφύω.* δένδρα ποταμῷ παραπεφύκότα, 3, 1. & 3, 18.
- Παραχωρήσω* ὡς ἐπιπάτος, 3, 19. *cedere peripato.*
- Παραχρῆμα* μὲν, *cui respondet, ἐπεὶ ᾧ, 9, 41.*
- Παρεγυῶ.* Ἀρίστω παρεγυῶν, 14, 6. *Gl. παρεγυῶν, inimans. παρῆγυση, allegatio, inimitatio. Suidæ est παρεγυῶν idem quod συμβαλεῖν, παραμνεῖν, consilere, monere.*
- Παρεῖδω.* σὺν ἀργῶς τῆτο παρεῖδον, 5, 17. *prætermiserunt, distimularunt.*
- Παρεῖδω.* ἔχειν, 1, 7.
- Παρεισρέω* l. ὑῶ. *παρεισρευεῖς εἰς τὸ Περίωπον, 5, 9. ontereps.*
- Παρεμβάλλω.* ἐπεὶ μὴ παρεμβάλλω τοῖς πονηροτάτοις, 14, 28. *nisi in pessimorum censum veniret.*
- Παρεμβολή* ἢ ἐτήρητον τῷ παρεμβολῆν, 14, 46. *phalangem vel ordines conturbabant.*
- Παρέξιμι.* *παρέξιοντι αὐτῷ ταῦτα πρόκει, 1, 31. præteritum illi hæc exponuntur.*
- Παρεπιδημέω.* *παρεπιδημῶντες Ἐκλίωες, 8, 7.*
- Παρέρχομαι.* εἰς τὴν βασιλείαν Περσῶν, 2, 17. *hoc est, γίνομαι βασιλεὺς αὐτῶν. εἰς τὸ δῆμον, 2, 1. εἰς τὰς Λακεδαιμονίους, 7, 20. scilicet, concionandi gratia, de orationibus dicitur.*
- Πλυσσῆν.* *παρελθεῖν ἐπὶ τὰ κοινὰ, 10, 17. id est, λαμβάνω τὰ. εἰς σέγλυ τινός, 4, 1. τοῖς παρελθεσὶν ἐπικάμνεν. 14, 6. scilicet, χρόνους.*
- Παρέχειν.* *παρέχετ' ἐπὶ τῷ χηλονό, 13, 2. παρέχετο Διολόγους, 14, 15. compos. pro simpl. παραχρόμην τρεῖς υἱάς, 6, 6. qui tres filios genuerat reipublicæ,*

INDEX.

- cæ, ille jure trium liberorum fruebatur, i. e. apud Lacedæmonios immunis erat ab excubiis vel custodiis. *παρεϊχον μετοικεῖν τῷ βελομύρῳ*, 13, 16. simpliciter sine casu. cuilibet volenti potestatem fecerunt in urbe considerari.
- Παρίσημι. ἀρεσέταξαν τῷ δ' ἄνεχων, τῷ πλησίον παρῆσάτων*, 2, 17. de ministerii & observantiæ præsentia. Eunuchus præcepit, qui frequenter stare circa eum solebant. *Interpres hoc totum prætermisit.*
- τὸ Παρὸν, μόνον ἡμέτερον*, 14, 6.
- Παρθενικὸν ὄρρον. ἐΰλοκοῖς*, 12, 1.
- Παρθένη* *πεπεμυδὸς μύρη*, 13, 1. virgo variis exercitiis bene formata, etiam quoad corporis habitudinem. *Interpres* penitus hic frustra est. integra Auctoris locutio est: *παρθένης αἰδέεισθαι πεπεμυδὸς μύρης* virgo quæ verecundiam didicit, ita ut prima fronte, ejus colorem præferat, multo sanguine, multo rubore suffusa.
- Παρθενίας ἐρεῖν*, 13, 1.
- Παρθενῶν σώφρων*, *ibid.*
- Παρορηλικὸν μέλι* *2, 44. classisum.*
- Πᾶς. πᾶς μέτωπόν ἐμι*, 7, 6. pro ὅλ. Sic *πᾶσαν τὴν Σικελίαν ἐποίησατο ὑφ' ἑαυτὸν*, 6, 11. *παρὰ πάντας τῷ βίον*, 11, 9.
- Passivi locum occupat acti-
vum, ut, *ἦδεν θνητὸς γεγηνη-
κότας*, 2, 3. pro *γεγηνημένος*,
noveram eos mortales fuisse
genitos. ita correctione non
opus erit.
- Πάχω. πάχην κακόν τι ὑπό τινος*
2, 16. *τι δ' ἡμοσία*, 12, 50. *τί
παθὼν ἔτω θαυμάζει τὴν τέχ-
νῳ*; 14, 47. de repentino
affectu animi. Sic *ἔπαθε τῆρ
ἐν Μακεδονίᾳ ὁ*, 8, 12. *εὖ πα-
θόντες ὑπ' ἐμῆ*, 13, 42. *τί πά-
θω*; 9, 27. *quid aram?* vide no-
tas Gattak. in M. Anton. p.
428. *ἔμελλε πείσεσθαι τὰ ἐκ τῆ
νόμου*, 13, 24. *legis pœnam subi-
turus erat.*
- Πατὴρ ἀφανής*, 12, 43.
- Πάτριος. κτὶ τὰ πάτρια*, 3, 20.
more majorum.
- Πατρῶν νόμος*, 6, 10. *lex à pa-
tre quasi hæreditate accepta.*
- Πατρῶν ἔθνος*, 7, 19. *per διαίρε-
σιν. mos patris.*
- Παύω. παύειν λυπερμούς*, 7, 3.
παρρηγολεῖσθαι, refertur ad ani-
mum magno affectu com-
motum. Sic *παύειν χαλεπώ-
νοντα*, 12, 54. *ἐπαύσατο τὸ ἐπι-
θυμίας*, 12, 63. hoc est, ἐλύετο,
ut ait 1, 34. *νόσος*, 4, 25. *ὀμι-
λίας*, 3, 19. ponitur & abso-
lute. *ἐπαύσαντο Ἀθλιῶται χρω-
μαροι τοῖς Δράκοντι νόμοις*,
8, 10. *παύει ἐπιθυμῶν*, 3, 18.
παυσάμενος κακουργίας, 1, 34.
*à facinore se abstinens. ἐπαύ-
σατο παρ' ἐκατέρωθεν*, 13, 10. *cum
mitaque cubabat. nisi malis
ἀνεπαύετο.*
- Παχύς. παχύτατος τὴν ἀλάνοισαν*,
13, 15.

INDEX.

- Πείθω**, 3, 16. *synon.* διδάσκειν λόγῳ. ἢ δὴνάμαι πείθειν ἑμαυτὸν, μὴ γελαῖν, &c. 4, 29. formula, qua affectus magnitudo exprimitur. τὸ λεχθῆν ἢ πείθει ἐμὲ, 9, 14. *Interp.* reddidit liberius. Ponitur etiam absolute. ut εἰπὼν ἔπαυσε, 14, 25. ὅτι ἐπειθεύ, 9, 39. πείσεαζ τὰ ἐκ νόμου. *Interp.* longius hic à Græco recessit. Non quidem *Interpres*, sed *Censor* ejus, dum πείσεαζ quod est à πῆθω obsoleto, i. e. πάχῳ, patior, ad πείθομαι, perluadeo, referendum putavit. ὡς ὅτι ἐπέειθε, 3, 26. *Interpres cum non permitteret, malim, cum non obediret.*
- Πεῖρα.** πεῖραν λαθεῖν ἰχθῆος, 12, 22. *viniūm periculum facere.* ὀμιλίας, 3, 19. πεῖραν καὶ αθεΐναι, 2, 13. *periculum facere.* v. καθεΐμι.
- Πειράζομαι.** (Πειράομαι dicendum erat) ἐπειράθησαν τυραννίδῳ, 5, 13. de rebus valde bonis aut malis, quas tamen non diuturno tempore possidemus. Aliter πειράσεαζ γυναικῆς, 12, 1. pro ὀμιλεῖν τινι, nisi quod hoc de uno tantum alterove actu usurpetur. περιωμῆ φάγειν, 12, 1. *interpr. in pedes se conjiceret.* quod plus est, quam auctor dicit, vult enim conatam manibus Cyri se eripere, sed acrius ab ipso retentam esse. Sic ἐπειράτο ἐπὶ λαφύρειν κάματον, 9, 11. *Interp. solebas.* Debuisset, tentabas, vel querebas. ut περιωμῆ δὴ ποδιδόσαι δ' ἔργεσιαν, 10, 8. ubi *Interpres* penitus omisit. μὴ πεπειράσε λέκτρα, 4, 26. *leEti conjugalis expertem vixisse.* περιωμῆροι αὐτῆ, 6, 11. *quibus ejus aliquam cognitionem habuerunt.* *Glossæ,* περιωμῆ, expertus.
- Πέλμα.** μολύβδα περιωμῆρα, 9, 14. sunt autem πέλμα. partes calceorum imæ, quas soleas nuncupamus. vide *Hesych*
- Πέμπω.** πέμπη ἐπὶ δέκα ἔμηνος, 3, 23.
- Πένης** εἰς τὰ ἔχρα, 2, 7. πένης ἅμα καὶ καθεσθῆς, 2, 13. πένεσται εἰ ἀριστοὶ Εὐκλύων, 2, 43. Sic 11, 9.
- Πένθω.** ὡς καὶ πᾶσαν Ἀσίαν, 12, 1. πένθω Σακῶν, 12, 38.
- Πενθική** σολή, 12, 1.
- Πενία.** minus quam πτωχεία & sæpe honesta. Discrimen πενίας, ἰορίας & πτωχείας ex his *Aristophanis* versibus discas licet in *Pluto*.
 πτωχῆ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις,
 ζῆν ἐστὶ μηδὲν ἔχοντα:
 ἔν δ' ἠπένητος, ζῆν Φειδῶμον καὶ
 τοῖς ἔργοις προσέχοντα.
Mendici equidem vita, quam tu dicis, vivere est nil sibi habentem.
- Pauperis autem vivere parvum additumque labori.*
 πενία μυεῖα, 9, 2. ἐν πενία εἶναι, 12, 38.

I N D E X.

Πεντήρης, 6, 12. Navis longa, sive bellica, constans quinque ordinibus remorum in longum, tribusque versibus in altum. vide dissert. Nostram de varietate Navium. Glossæ πεντήρης, πεντάκωπος. quinqueremis.

Πεντηκόντορος, scil. ναῦς, quod & in superiori vocabulo subintelligendum est, 8, 2. Navis longa quæ serie continua in longum habebat remos quinquaginta, Hoc est, in uno latere quinque & viginti, totidem in altero. vide eandem quam supra dixi dissertationem. Male interpretes quinque remorum navim scripsit.

Πεπραμύρον ἐσίν, αὐτὸν σερθηλῶα τ', &c. 10, 18.

Περαυτέρω. εἶχόν τι καὶ περαυτέρω εἰπεῖν, 2, 23. possem ulterius pergere in sermone.

Περί. οι περὶ αὐτὸν, 12, 64. periphras. pro ducibus & amicis ejus. Notat hæc præpositio quandoque subjectum. ut **θαῦμα τὸ περὶ ἄνδρα**, 2, 10. vicinitatem loci, ut **περὶ τὰ τεῖχη** ῥεῖ ὁ ποταμός, 12, 57. propter moenia. Aliquando causam, **ἀστρονίζεσθ' τινι περὶ σὺν δαίμονιας**, 4, 13. aliquando tempus, & quæ in eo sunt; **μεθεῖν περὶ πλῆθεσσαν ἄγοράν**, 12, 30. hoc est, circa meridiem. **περὶ τῷ στρατηγίαν**, 14, 10. usitatius est, **παρὰ τ. σ.**

imperij sui tempore decurrente. **περὶ τῷ ἑαυτῶν πλανᾶσθ**, 5, 7. scil. γλῶ, in sua patria circumvagari. de Scythis Nomadibus.

Περαυρέω. ὄψεσθε τῷ ἑσθῆτα, 1, 20. detrahit. **περὶ ἐλόμῳ** δακτύλιον, 1, 21, ἔ δραμάτων **περαυρέειν τὰ ἀλίθιστα**, 14, 13. eximere.

Περαλγησαί, 2, 4. valde indoluisse.

Περαμπέχω. εἰς ἐπειρῶσθ περιμπέχουσιν τῷ μέθω, 14, 41. ebrietatem velare ne conabatur quidem.

Περίωτω τινὶ ἀρχῆ, 8, 5. defero alicui regnum. **σολῶ ἐπὶ τῇ μελαίνῃ**, 12, 1.

Περίβαινω. περὶ βᾶς κάλαμον, 12, 15. conscendens. Interp. minus prop. infidens. Valerius lib. 8. cap. 8. reddidit, *interponens arundinem cruribus.* **κύων περὶ βᾶς αὐτὸν**, canis eum circumiens defendensque. **περὶ βῆνα** πεπρωκίτῳ apud Hesychium est, ὑπεραπισταί, ὑπερμαχῆσαι, *obesto quasi scuto defendere, propugnare.* Nec aliam ἔ περὶ βῆνα significationem novit Homerus. confer etiam Pollucem l. V. c. V. ubi τὸ περὶ βᾶς proxime junctum habet τὸ φυλάττειν.

Περίβλεπεν τινὰ, 9, 26. 9, 39. 13, 4. ulnis scilicet, more amantium. **ἐξίν**, 5, 9. h. e. **περὶ σλαμ** βάνεσθαι. κόσμον τῷ ἰγάλασι, 9, 39. **περὶ βῆλο** τὸ τεῖχος

I N D E X.

- τῆ πόλι, 6, 12. *ᾤείδαλλοσι τὰς ἐξ ἑαυτῶν ἀεκουσι*, 1, 1. *fuis circumdant resibus.*
- Περίδλημα ποικίλον**, 12, 1. *vestimenti genus*, quod more nostrorum palliorum interiori tunicæ injiciebatur à fœminis. *Gloss. ᾤείδλημα, palla.*
- Περίβολο** *ᾤεὶ τὴν σκυλιῶν*, 9, 3. hoc est, *ᾤειτέχισμο* sive vallum, constans aggere, fossa & trabibus acuminatis, defixis in terram. *circuium* interpr. reddidit, quam bene, ipse viderit. *ᾤείβολον ἔχει ἃ πολὺν ὁ λόφος*, 13, 16. de extremo ejus spacio. *Gloss. ᾤείβολο, territorium, ᾤείβολοι* *Menia*. singulare non habet. *Gloss. Philoxeni conscriptum. ᾤείβολο.* Pollux lib. 1. cap. 1. *ᾤείβολον* dici notat, ἢ *ᾤεὶ τὰς θεοῖς ἀνειρμύες τόπων κύκλον*, ambitum circa loca Diis consecrata, Latius tamen patet vocabulum & ad aliorum locorum septa se porrigit.
- Περίγινεσθαι σοφία τῶν ῥώμης**, 1, 3.
- Περίγραφο**. *ᾤειγράφων ἑαυτῶν κύκλον*, 4, 15.
- Περίεμι**. *ᾤειλῶ πάμπολυ τῶν πρέσβων*, 8, 12. *ᾤειόντι* *αὐτῶν*, 4, 27. 10, 15. ipso superflite.
- Περίειδα**. *ᾤειεῖδεν ἀδελφὸν ἀπολλύμενον ἐν ναυμαχίᾳ*, 13, 45. negligit per contemptum. *Interp. liberius hoc reddidit.*
- Περίελαύνω**. *ᾤειήλασεν ὁρμύες* *παμπόλλης*, 2, 27. *Interpres circumtequitant. malleum, circumtegit.*
- Περίεργάζεσθαι**. *ᾤεῖδεν ᾤειέργασαι τὰ θεῶν*, 2, 44. proprie de operibus pictorum adjectivis, quæ ad ornatum tabulæ partim, partim expletionem picturæ faciunt, ut sunt pagi, regiones, agelli, sylvæ, montes & id genus. vide *Plinium* lib. 45. cap. 10. Transfertur ab hoc significato ad ea quæ superflua sunt, & nimia in re per se licita. ut *ᾤειεργάζεσθαι τὰ οἰκίδια, σκιμποδία*. 4, 11. *Hesych. ᾤειέργασμας ποιητὸν ἐποίησα* feci quod fieri potuit. innuit itaque *Diogenes*, *Socratem* sibi videri plus æquo in domunculâ instruenda curiosum fuisse. *Περίεργος ἐσθῆς*, 3, 19. *κατασκυθῆς*, 12, 1. Sic *Περίεργία γυναικεία*, 12, 1. *epit. fent.*
- Περίελάσαι ὁρμύες**. v. *ᾤειελαύνω.*
- Περίεργω**. *ᾤειεργον ἰσὺς ἀμπελοι*, 3, 42. *serpebant circum* &c.
- Περίερχομαι**. *ᾤειήλθεν ἐς τοσῶτον φιλοτιμίας*, 3, 19. *devenit tantum* &c. ὁ λιμὸς *ᾤειήλθεν αὐτῶν*, 12, 5. i. e. *ᾤειοςὸς ἐγένετο*, cum gravior fames instaret. alias usitatus dicimus, *ᾤειήλθεν αὐτὸν, ὀβρεψίε ἰλλί non intellecta fames. ᾤειήλθεν αὐτὸν τὸ πλῆθος*, 14, 22. *ut, iugra tinnit.*

I N D E X.

- Περιγέομαι.** περιγέεται Θεόπομπος, 3, 18. plus est, quam narrat, quo hic utitur *Interp.* notatque expositionem etiam per minima & levissima quæque.
- Περίβηλον κόμη,** 1, 26.
- Περίστημι.** περιέστησεν αὐτὴν εἰς λαιεῖαν τὸ αὐτοῦ εἶδος, 4, 23. sent. κύκλω τὰς πόλεις περιέστησε τῷ ἀγάλματι, 13, 22. *imagini urbes circum undique appropiuit.* περιέστησαν αὐτὸν τὸ πλῆθος, 14, 22. περιεσχάμενον χορόν τινα τῶν ὀμιλητῶν. 3, 19. *succinctus catu discipulorum.*
- Περισκάμπτω.** περισκάμπτου τὸν Ἀθῶν, 1, 15. vide supra notata ad vocem *Παρακάμπτω.* L.
- Περίκειμαι.** σέφανον περιέκειτο, 9, 11.
- Περίκείρω.** περικείρειν ἀκρόπολιν 7, 8. vide Not.
- Περίκλώω.** περικλώσι τὰς δρῶς, 9, 18. *infringunt quæcus.*
- Περιλαμβάνειν τινα,** 13, 4. alias περιβάλλειν ex affectu amatorio. τι λόγῳ. 3, 23. scilicet, ut nil omittatur eorum, quæ memoratu digna sunt. περιλαμβάνει αὐτὸν εὐτυχία, 2, 19. de insigniter fortunato. ἐξ ἐνὸς περιελημμένοι δαίμονι, 3, 9. ab uno demone obsessi. περιληφθεὶς τῷ φλογός, 5, 6. puto excidisse ὑπὸ. *flamma undique cinctus.* Sic *Lucian.* in *Perigrin.* περιεχέσθη ὑπὸ τῷ φλογός eodem sensu. τοσῆτον περιλάβειν, 1, 3. *tantum complecti.*
- Περίοδος** opponit. περίπλω, 4, 20. est autem secundum *Hesychium* ἡ τῷ γῆς περιήγησις.
- Περιοκοδομεῖσθαι.** περιωκοδόμηλο αὐτῷ ὁ τάφος, 8, 16. *conferro inclusum,* id honoris, locus consecratis servari solebat.
- Περισία τοῦ,** 4, 19. ταῦτα τῷ περιεσίας, 5, 5. ironice.
- Περίπαλον,** 3, 19. 4, 9. & 5, 9. locus Athenis in Academia, ubi Plato cum discipulis obambulare & docere solebat. περίπαλον δειλινός, 2, 5. obambulatorio. τοῦ ἔξω περιπάτου λήσας, 3, 19. περιπάτου παραχωρήσαι, *ibid.*
- Περιπατητικοί,** 3, 11. scil. Philosophi, quorum auctor Aristoteles. Tametsi enim ante ipsum Plato quoque peripato usus sic, & post ejus mortem Xenocrat. illius tamen discipuli nunquam, hujus brevi tempore sic appellati. Postea mutato nomine Academicici audiverunt.
- Περιπίπτω.** περιπεσὼν ἀμαθῆος ἀκροαταῖς, 13, 25. λησαῖς, 13, 46. περιπίπτει χεῖρ αὐτῷ μελιτῶν πλῆθος, 12, 46.
- Περιπλέκομαι.** περιπλέκει ἡ ψυχὴ τῷ σώματι, 3, 11, id est, περιτῷ, &c. περιπλακείσα αὐτῷ, 12, 1.
- Περίπλους,** opponit. περιόδος, 4, 20.
- Περιοίεομαι.** περιόδους εἰς αὐτῷ περιεποιήσατο, 9, 9. *reditus sibi comparavit.*

I N D E X.

- Περὶ ῥέω.** *Περὶ ῥέει κύκλω ὁ ἀικεα-
νὸς νήσος, 3, 18.*
- Περὶ συλεῖν ἀγάλμα,** 1, 20.
- Περὶ σὺζωμα.** ἔχαυρε τοῖς *Περὶ σὺ-
ζομῶν, (πλοίοις) 4, 25. πε-
ρὶ σὺζωτο αὐτὸν, 13, 46. pe-
riculo eum eripuit.*
- Περὶ σιτα τὸ αὐτὸς,** 1, 15. *cicur.*
- Περὶ λῆξεναι εἶδεν βοῶν τοῖς ἀγάλ-
μασιν,** 2, 33 *Sic eos formare.
τὰ ὄπλα τοῖς, 7, 19. φυλακίω
τινι, 4, 14. hoc est, φυλάττειν.*
- Περὶ τυχεῖν.** *περιτυχῶν Πλάτωνι,
2, 10. de occurso fortuito.
Adde 2, 11. & 2, 15. ubi per-
peram Interpret, conveniens,
quasi ex destinato. Περὶ τυχεῖν
ἰχθύδι, 14, 20. σώματι ἀτάφω,
5, 14.*
- Περὶ φέρω.** *Περὶ φέρει ψεῦδος ἐπὶ
ψυχῇ, κεφαλῇ, 7, 20. Περὶ φε-
ρόμενον ἐν τῇ σκλῆρῃ, 2, 13. de
eo, cujus exhibitur persona.
ῥώμη περιφερομένη, 2, 24. di-
laudatum robur.*
- Περὶ φρονεῖν.** *μηδὲν ὀυτελῶς ἔτω
Περὶ φρονεῖν, 12, 52, neminem
tam abjecte de se sentire. Περὶ
φρονησις secundum Stoicos
est, cum quis confidens sibi,
se aliis esse meliorem, despi-
cit eum, quem inferiorem
putat, & super, id est, plus
sapiens humiliorem existi-
mat dignum esse contemptu.
Hieronymus commentar. in
cap. 2. epist. ad Titum. quæ
huic loco non male conve-
niunt.*
- Περὶ φύω.** *ἄλλοι ἀλλαχόθεν αὐτῶ
Περὶ φύντες, 9, 21. complexi
eum alii atque alii.*
- Περὶ οὐαί χρυσαῖ ἢ ἀργυραῖ,** 1, 18.
*Περὶ οὐαί καὶ ἀλαμδάνειν, 1, 18.
infibulare.*
- ὁ Πέρσης,** 1, 21. *pro βασιλεὺς Περ-
σῶν, 10, 20. 12, 1. quemad-
modum nos quoque dicimus,
der Persianer. Et sic Plutar-
chus in Themist. in Apo-
phteg. Lacon. & aliis locis.
vide Stephan. in Apolog.
Herod. & in Append. ad
Script. de Dial. Atticis
pag. 130.*
- Πέρση pro Περσίς.** *ἐν ἀφανῆς ἢ
ἐν Πέρσαις, 6, 4.*
- Περσικῶς,** 12, 1. *signific. pro
ἀθεοδότης, qui modo huc, mo-
do illuc variabili ingenio in-
clinat. ἢ Περσικῶς, non pro
more Persarum, qui super-
bia inflati aliorum ingenui-
tatem præ sua nobilitate al-
to supercilio despiciebant, suæ
libertatis immodici æstima-
tores, alienæ vero olores.
Hunc genium Persicum Cy-
rus altius suppressit, cum
Aspasia liberius secum age-
ret.*
- Πέταλον.** *Χρυσῶν ἐν τῷ τεφάνῃ
ἐκπέσον, 5, 16. Gloss. Cyril-
li, πέταλον, plattium, lamina.*
- Πεύκη πεύκας ἐξάψαντες ἢ ἀνα-
φλέξαντες,** 13, 1. *riceas incen-
dentes & inflammantes.*
- Πέτρα ὑπαντῶ,** 13, 1.

I N D E X.

- Πηγή αέννεος, 3, 43.
- Πῆχυς ἔρημος τ' χέρως, 5, 19. *cubitus manu truncatus, manibus, truncus, manus.*
- Πικρὸς καὶ ἀπαραίτητος πρὸς τιμωρίας, 3, 26. *πικρότατα ἀπανταῖν*, 8, 12. *πικρότατα καὶ δικέως*, 14, 3.
- Πιμπλάω. ὄρυκτὴ ἰμιπλάω, 13, 16. *fodina impletur. activum pro passivo more Attico. vide Not. & Budæi Comment. L. G. p. m. 759. 788.*
- Πινάκιον Μεγαρέων, 12, 53. *hoc est, γραφή. vide Not. ἔχον γῆς ποείοδον*, 3, 28. *tabula geographica.*
- Πίνειν ζωρότερον, 13, 4. *κάνειον*, 3, 37. *πάμπολυ*, 2, 41. *κὺ τ' τρόπον Περσικόν*, 12, 1. *πὺρὰ Ευμαίω*, 3, 23. *πίνω φιλοτησίας*, 12, 49. *πίωσιν οἶνος*, 2, 40.
- Πίπτειν εἰς γόνυ, 3, 17. *proverb. de iis qui malis valde sunt afflicti. Sic enim solent fatigati magno onere. Sic πίπτειν ἐπὶ σόμα*, *ibid. de iis, qui claudibus pene sunt absumpti. ἔπεσεν αὐτοῖς οἶσρος Βακχικὸς*, 3, 42. *vim ejus rei denotat. πίπτει χιῶν*, 7, 6. *ut Nostri, proprie. τὸ μὲν ἔπεσε*, 1, 2. *pro συνέπεσε. v. not. πτώσις κύδων, σωμαίων*, 14, 44.
- Πισεύειν. ἢ *πισεύεις πατριδὶ τῷ πατρὶ σα κρίσιν*, 13, 38. *hoc est, σὺν ἐπιτρέψει τῇ γνώμῃ αὐτῆς τῷ ψῆφον πατρὶ σα. ταῦτα πισεύειν*, 3, 18. *εἰ χρη πισεύειν*, 12, 64. *πεπίσειν*, 1, 14. 2, 25. & 8, 18.
- Πίσις ἰαχυρῶς, 2, 31.
- Πισός. *εἰ τῷ πισὸς ὁ Χῖος λέγων*, 3, 18. *si cui hæc dicens Chius Theopompus fide dignus videtur. πισὸς τεκμηρίωσας*, 8, 6.
- Πισῶν. *πισῶσασθαι τῷ τ' νόσος δόξαν βυλόμνος*, 13, 12.
- Πίτυος δίκλυ, 6, 13. *proverb. vide Erasmi. Chil. 2. cent. 7.*
- Πλάγιος. *τρυφὸς καλάμω πλάγιον φέρε*, 1, 3. *obliquum præ se fert frustum arundinis, transferunt.*
- Πλακῆς, 3, 20. *ex melle, caseo, lacte & similibus confecta, κόσμος τρυπέζης, καὶ ἀναθήματα θιαυτὸς*, 11, 12. *Homerus Odys. α. cantum & saltationes vocat ἀναθήματα θιαυτὸς, i. e. secundum Scholiastem & Hesychium τὸ κόσμημα δ' ὠχίας, κορνυῖ ὀρναμέντιον.*
- Πλάνης, 3, 29. *erro. βίος πλάνης καὶ μετάνοιας. Nomadum vita dicitur apud Strabonem p. 573. i. e. σιταῖκα ἔνναγα. & apud Lucian. de Gymnas. Anacharsis est νομαῖς καὶ πλάνης ἀνδρωπος, Nomadicus & vagus homo.*
- Πλανῶμαι. *πλανῶν πατρὶ τῷ ἰαυτῶν*, 5, 7. *scil. γῶν, incerta sede vagantur.*
- τὸ Πλάτος αὐτῶν ἐστὶ πλέθρα, 3, 1.
- Πλάττω. *πλάττειν εἰς τὸ χεῖρον*, 4, 4.
- Πλαστικός. *ἐδὲ εἰς ἔτε γραφικὸς ἀνὴρ ἔτε πλαστικὸς*, 14, 37. *καλλικαὶ vel ριχτορ vel σιχτορ.*

I N D E X.

Πλήθρον, 3, 1. sexta pars stadii. ut ait *Eustath.* *Odyss.* A.

Πλέον. τὸ πλέον ἐνεργάριον, 7, 19. superior evadens, vincens. ὃ ἢ καὶ πλέον, 9, 1. & 24.

Pleonasmus. τὸ γέν ἐμὸν καὶ τὸ κατ' ἐμέ, 1, 32. τὰ παρελεχθέντα ἀνέφλεγεν αὐτὸν καὶ ἐξήπτειν. 12, 64. ἵνα δέ μοι μεμνήσωμαι, 12, 25. τὸ μοι πλεονάζει. φιλοπόνως καὶ φιλέργως, 2, 45. ἂν ἐν γεωργίᾳ καὶ οὐ γῆν πονέμενος, 1, 31. *Notter H. A. lib. 12. cap. 32.* ἀλήτης ἐντεῦθεν καὶ πλάνης οὐδέρχε). νάρκης ἀνάπλευα καὶ μεσά. 1. 17. c. 11. καλῶστε καὶ εὔ. cap. 16. l. c. ὑποσαίνουσι γε οἱ Κιάσιοι καὶ ὑπαικάλλουσι. cap. 17. πρὸς ἐπιτάτοις. cap. 18. πάνυ σφόδρα. 2, 4. & 14, 6. Si vero aliquis hujusmodi pleonasmus pro glorfemate delere, præsertim apud Atticos, voluerit, habebit sane in quavis fere pagina, quod agat.

Πλεονεξία, 3, 16. nimia & injusta alieni cupido. Non ad rem nummariam solum, sed alia quævis refertur.

Πλείστον. τύχη Ἀλεξάνδρου ἀγαπῶσα τὰ πλείστα, 3, 23. fortuna *Alexandri ut plurimum studiosa.* ἐπὶ πλείστον τ' ἡμέρας, 3, 1. maximam diei partem. πλείστον χρημάτων πρίασις, 9, 39. πλείω εἶσαν ποιεῖν, 14, 32.

Πλέω. τῆς πλέεσι πλέν παρεχθὲν καὶ ψύχθῃ. 3, 1. navigantibus iter suppeditare per frigus operantur.

Πλήθω. οὐδὲ πλήθεσαν ἀγορᾷ, 12, 30. foro jam pleno. vide *Phavorinum* in πλήθεσαν ἀγορᾷ, & notat. *Hippocrat. Epidem.* 5. πρὶν ἀγορᾷ λυθῆναι, i. e. circa horam decimam, *Casaubono* interprete. *Philost.* lib. 2. de Vit. Apollon. cap. 14. παραπλήσιοι, inquit,

δείλης τε καὶ ὅσποτε ἀγορᾷ πλήθῃ, quod interpretes reddidit, similes non meridie minus quam mane. malim. non minus a meridie quam antemeridiano tempore. *Notst. H. A. l. 1. c. 20.* de cicadis: τὰ μὲν ἐξ ἑῶ εἰς πλήθεσαν ἀγορᾷ σιωπῶσι ἤλιξ ὑπαρχομένε τ' ἀκμῆς. &c. à prima luce usque ad fori plenè tempus silenti: Sole autem flagrantiore, incipiunt cantare.

Πλήθῃ. τὰ πλήθη, 12, 58. usurpatur cum magis ad numerum, quam ingenium respicimus.

Πληκτικῶς, 2, 16. *Interp.* vertit subvirata voce, rectius, acute vel acerbe.

Πλήν τοῦ μεγέθους, 4, 3. ἱερέων, 13, 7.

Πλησιάζω. πλησιάζειν κόρη ἄλλῃ, 10, 18. ὁμιλεῖν.

Πληρώματα. ἀπαλέγεσθαι ὑπὲρ πληρωμάτων, 2, 10. de classariis differere. *Interp.* supplementum. ἀπώλεσαν τελέρεις σὺ τῶν πληρώμασι, 5, 10.

Πλεῖα καταίροντα. ἐν Πειραιῶν, 4, 25. mox appellat ἱήας.

Πλόημαμοι

INDEX.

Πλόκαμοι ἰχθύων, I, I. id est, *πελεκάναι*. Plinius l. 9. c. 29. *crines vel brachia polypti vocat. alii, flagella*. Oppianus lib. 3. *Cyneget. πλοκαμίδας appellat, & ἀκρέμονας pedes Polypti.*

Πλῆξ ἀθήνης, 2, 14. καὶ ψύχων, 3, 1. *πλῆν φυλάττεισσι, 13, 12.*

Πλῆξιζειν ἀμεινον, ἢ πλῆξιειν, 13, 13.

Πλῆττων βαθυς, 3, 18. *Φιλῆι χρηγεῖν ἀπειργίαν, καὶ πολυπραγμοσύνην, 12, 1. πλῆττων ἀνευδής, 4, 19.*

Πνεῦμα, 9, 14. *de aura vehementiore.*

Πόα, ἢ πόα ἐν ὤρεσάντῃ πεφυκῆα, 9, 24. *gramen in clivo montis enatum. πόα χλωρὰ, 13, 16. non πολλα, quod frigidum sensum infert, nec cum sequentibus verbis Auctoris convenit. Locus enim ille dicitur floruisse & φυτῶν βλάστη, i. e. arborum viriditate & τῇ τεθληγῆα terrâ herbida & læto pabulo (id est, πόα χλωρῶ) florentie.*

Ποθέω. ἐπόθει ἐρημίας, ἢ, 13, 1.

Πότος. αἰσθηθεὶς ὑπὸ τῆς πότος, 9, 39.

Ποιέω. ὠδὸν ποιεῖ ἀρβέν, 1, 15. *producit, gignit. Notanter, de inanimatis. ποιεῖν θεινὸν τὴν χρόνος φειδῶ, 2, 5. id est, μέγαν. ποιεῖν θυσίαν, 9, 15. τὰς ἐρωτήσεις, 3, 19. plus est, quam ἐρωτῶν, & notat juvenilem cailliditatē. πρόνοιαν τῶν θρημμάτων, ἐτὶ παίδων, 12, 56. κοινῶν τινὰ τῶν πρῶτων, 12, 8.*

μειζὼ τὴν ἀρχὴν, 4, 8. *erwelteren. παρ' ἐδὲν μνήμῳ τῆς, 3. omittere, in respectu rei excellentioris. Σικελίαν ὑφ' αὐτὸν, 6, 11. hoc est, ihm unterthan machen. συγγραφήν, παραβαδδήκω, 4, 1. παραβάτῳ τινὰ, 4, 18. id est, precibus ab aliquo hoc obtinere. Ita Belgæ: hey maecte hem op de VVagen setten. στραπεδείαν, 9, 30. συνθήκας, 10, 18. συνουσίας, 9, 3. ἐσίαν ποιήσας, 14, 32. rem faciens. τὰς πόδας τάχιστα ἔξω τῆς λέμματος ποιεῖν, 10, 3. extra onem putamen sese facere. si liceat sequi Apulejum qui lib. V. Metamor. hunc Græcismum ita expressit. ὧ paulo fidentior intra litem sese facit. ubi vide Præxi notas. ἔξω ποιῆσαι Ἀποστόλους Act. 5. eadem elegantia dicitur, Ἀποστόλους exire, digredi jubere. Philostratus lib. 8. de Vit. Apollon. c. 3. dixit, ἐκποιεῖν αὐτὸν τῆς δικασθείας, à tribunali se subducere.*

Ποιητὴς κυκλίων χορῶν, 10, 6. *vide Notas. μελῶν, 4, 26. qui carmina componebat, quæ tantum canebantur, melicus, ποιητὴς κωμῳδίας, τραγωδίας, 2, 11. qui fabulas componebat. ποιητὴς ἐξαμέτρων, 10, 6. epicus.*

Ποιητικὴς τὰ πρῶτα, 9, 15.

Ποιήτρια, 12, 19.

I N D E X.

- Ποικίλη**, 13, 12. porticus Atheniensium, sic à picturis dicta. vide quæ scribo in opere de *Arte pictoria*.
- Ποικίλασιν ἐκπονείαξ**, 9, 3.
- Ποικίλος**. τὸ ποικίλον ἔχει χημάτων, 14, 22. *varietas gestuum*. ποικίλοι χιτῶνες, 4, 22. *discolores*. ποικίλαυ Διφραδαί, 3, 1. *varia avocamenta*.
- Πόλεμ**⊙. pro prælio. 3, 9. *συμβάσις αὐτοῖς πρὸς*, 13, 16. *πόλεμοι μέγιστοι*, 12, 53.
- Πολέμι**⊙ τῷ γέλωτι, 8, 13. *paulo ante*, ὁ μὴ γελῶν. *Ἡρακλεῖ ὁ Λεσβείας ἐκ τῆς συμβαλῆς*, 1, 24. *de inimicitia occulta*. πολέμιοι, ὀππον. οἰκείοις, 7, 19. *πολέμια ἀγαθὸς*, 4, 19.
- Πολεμῖως** Διφραδαί εἰς τινὰς, 14, 49.
- Πολεμικὸς**, ὀππονit. *στρατηγικῶν*, 12, 16. *notat virum manu strenuum, periculi laborumque patientem, magisque expediendis quam dandis consiliis accommodatum*. *πολεμικὰ ἔργα*, 3, 8.
- Πολιορκία** ἰχυροῦ, 3, 14. *πολιορκεῖν πόλιν*, 3, 26. *Πολιορκεῖμεν*⊙ ὑπὸ τῷ, &c. 5, 20.
- Πόλις** τῆς Ἀθηνῶν, 12, 28. *periphras. pro Ἀθῆναι*. πόλις ἢ Ἀλεξάνδρεια ἢ κατ' Αἴγυπτον, 12, 64. *ut ab aliis hujus nominis urbibus distingueretur, addidit ἢ κατ' Αἴγυπτον*. *Alexandria Aegypti*. πόλις ἐνεπιδημησασα ἠδιστη, 12, 52. *urbis, dulcissimum peregrinantium diverforium*. *ἐνοικῆσαι μὴ ἀσφα*
- λῆς, ibid. non securè inhabitanda*.
- Πολιὰς** Ἀθηνῶν, 2, 9. *quæ & πολιῆχ*⊙ dicta, *ut Patrona urbis & conservatrix*. *vid. Schol. Aristoph. in Equites*.
- Πολιτεύεαξ**, 3, 17. *τῇ πατρίδι*, 2, 23. *de iis qui quavis ratione publicum bonum promovent*. *ἐπολιτεύσατο Ἀθηῆσιν ἐπιφανέσασα*, 3, 17. *Sic ἐπολιτεύσατο πολλὰ ὑπὲρ Ἀθηνῶν*, 7, 14. *πεπολιτωμένοι*, 14, 28. *in Republica versatus*.
- Πολιτεία**. ἐγὼ πολιτείαν φαίλω καὶ τὸ Περσῶν, &c. 3, 17. *pro administratione publica*. *πολιτείας μεταλαγχάνει τοῖς ἐμμένουσι*, &c. 12, 43. *τῆς πολιτείας εἰς μέτεσιν αὐτῶν*, 6, 10.
- Πολιτικὸς** ἀνὴρ, 14, 25. *interpretes, homo civilis & pacis amans*. *melius fortasse virum exposuisset callidum artiumque imperantem peritum*. *vide Not. τῶν πολιτικῶν ἔργων*, 4, 15.
- Πολλά**, 1, 23. *pro κατ' πολὺ*. *Sic πολλά ἐπὶ πολλοῖς*, 4, 18. *πολλῶν καὶ ἀγαθῶν*, 2, 25. *sic amant Græci conjunctione interjecta, pro πολλῶν ἀγαθῶν*. *πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα*, 2, 44. *πολλοῖς ἄλλοις*, *cui responderet ἀτὰρ ἔν καὶ τῷ*, 4, 19. *πολλὰ χαλεπαίνειν*, 12, 54. 56. *pro πολλῶν*. *ἀμαρτάνειν*, 4, 1. *πολλὰ καὶ κατὰ ἔχω εἰπεῖν*, 3, 10. *πολλῶν παλέειν*, 10, 9. *magnò*. *οἱ πολλοὶ*, 14, 8. *vulgus*. *pro quo etiam dicunt, ὁ πολὺς*.

I N D E X.

- Πολλὴ πρόνοια, 3, 26. pro magna,
Sic πολλὴ σκιά, 3, 1.
Πολύ ἐστιν ὄνομα αὐτῆς, 2, 13. hoc
est, διδάκιμῳ ἐστίν.
Πολὺς ἢ λαλῶν, 12, 13.
Πολυάνδριον, 12, 21. commune fe-
pularum. vid. Gifan. indic.
Lucreti.
πολυβοράται, 1, 27,
πολυπειρία ἢ, 4, 19. multarum
rerum peritia.
πολυπασία ἢ, 1, 24. 2, 41.
πολυπότης γυνή, 2, 41.
πολυπραγμονεῖν περὶ τῶν πολλῶν,
14, 7. in bonam partem, ita
ut diligentiam & studium
tantum exprimat.
πολυπραγμοσύνη γυναικεία, 12,
1. sent. epit. 13, 1.
πολυτελῶς οἰκοδομεῖ, 12, 29. po-
nitur in vitio. adde Casaub.
lib. XII. Athen. cap. 12. vi-
de Suidam in οἰκοδομή. πολυ-
τελῶς ἡδημηθῆ, 9, 34.
πολυτελεία πάντως ὑπερβάλλει, 7,
2.
πολυωρία, 12, 64.
πόμα. εἰς πόμα καὶ χρῆσθαι, 3, 13.
πομπὴ θεία, 13, 1.
πομπή, 6. 1. Ita apud Græcos
vocata est deductio pepli,
ordoque agminis quod præ-
cedebat & sequebatur in fe-
sto Panathenæico. Consule
Meursium in Panæth. Interp.
generalius hæc extulit, nec
ex vero.
πονέω. πονεῖσθαι περὶ τῶν γῆν, 1.
31. περὶ τὴν Εργάνην, 3, 42.
hoc est, ἰσχυρίαν vel ὑφαντίν.
vid. Not. ad 1, 3. πονεῖν ἀφ'
τῆς γῆρας, 4, 1. pro νουεῖν.
πονηρὰ εἰσέπαινα εἰσπνεῖν, 2, 11.
Thyesteas epulas intelligit.
πόντος, 12, 41. pro opere abso-
luto, re quadam artificiali.
& hic nominatim, pro picta
tabula, pictura.
πόπανα, 11, 5. Placentularum
genus orbiculare & tenue,
sacrificiis dicatum, vide Pol-
licem lib. I. cap. 1. Aristoph.
in Thesmophor.
πορεύω. πορεύσθαι ὡς αὐτὸν, 8, 2.
puto πρὸς αὐτὸν legendum.
Attici ὡς pro πρὸς utuntur.
Hesych. ὡς ἡμῶν, πρὸς ἡμῶν,
ἀντὶ τῆς πρὸς ἀποδείξεως τῆς ὡς
χρῶν), ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ βασιλέω
καὶ πρὸς τὸ φίλον, ὡς τὸ βασιλέα,
ὡς τὸ φίλον. inquit Johannes
Grammaticus apud Constan-
tinum Lascarin περὶ ἀφελέ-
κτων. p. m. 609.
πορεύεσθαι ὑγείαν ἀφ' ἀπειρώτης,
γυμνασίαν, 2, 5. ἐπορεύεσθαι
τῶν ἀθυμῶν, 12, 26.
πορφύρεα αἶ. ἐν πορφύρεῳ ἐδηήσε
πρὸς ἕνα, 12, 32. πορφύρεῳ σα-
λας ἡδημηθῆ, 9, 3.
πορφύρεῖς, 9, 11. vestimenti ge-
nus à purpureo colore & tin-
ctura ita appellatum.
Positivus pro comparativo. πρὸς-
βούτις Στρησιχόρες, 4, 26. Sic
de Animal. 12. πρῶτόι μιν, pro
πρότεροι, quod & Gesnerus ob-
servavit.
πορφύρεος, 1, 4. i. e. Nilus κατ'
ἐξοχήν ita dictus. v. not.

I N D E X.

- Πότις.** Ποτίσασθαι ἄνθρωποι. 12, 26. pro ποτικώτατοι.
- Πόδες.** ἢ ποδῶν ἔχει, 1, 11. 1, 32. 2, 44. 14, 22. πόδας ἔξω τῶ λέμ-
ματι ποιεῖν, 10, 3. extra un-
bruitamen pedes ponere liberos.
πόδος λαμβάνειν, συναρπάζειν,
12, 22. πόδας εἰς ἀλλοτρίαν
οἰκίαν τιθέναι, 14, 42.
- Præsens Indicativi apud No-
strum reperitur pro Infinitivo**
positum. ut ὅσον ἡ φασὶ
hoc est, γεγονέναι. 1, 20. item
pro perfectō, λέγει ἔχειν, pro
ἐχθέναι. 3, 24.
- Πράγμα ἀήδες,** 2, 13. de re nova
& nunquam visa. ἀμήχανον
ἢ χαλεπὸν, 12, 22. quod fieri
nulla ratione potest. *Interp.*
perperam: nulla ratione feren-
dum. κοινὸν πρᾶγμα πρὸς τὰς
κόρας εἶναι εἰδὲν ἠγῆσαντο, 10,
15. scilicet, quod ipsos mutuis
vinculis ad aliquid adstringat.
Qualia sunt, quæ inter vendi-
torem & emptorem, inter
communes socios & similes
intercedunt. Nostri fere ad
eundem modum: Sie sag-
ten / sie hätten nichts mit
ihnen zu thun / giengen sie
nichts an. Aliter πρᾶγμα
κοινὰ, 3, 4. id est, δημόσια. ut
synon. conjunguntur. πρᾶγ-
μα ἔχει ὁ ἀποδίδοναι πρᾶγμα,
10, 8. de re facti difficili. ut
Nostri, Er hat zu thun/wann
er diß verrichten wil.
- Πράττειν** τι τῶν κεκαλυμμένων, 2,
39, πρᾶττειν ταπεινῶς. 3, 18. p.
199. hoc est, βίβν. usurpatur,
quotiens ad certam vitæ for-
tem qualitateque est respe-
ctus. πρᾶττεισθαι πολὺν, 14, 35.
pro κερδαίνειν. vel εἰσπράττει-
σθαι, exigere. Ita Noster πρᾶτ-
ττεισθαι φόρους, 8, 18. exigere.
Thomas Magister in Eclogis:
πρᾶττω εἰ μόνον τὸ ποιῶ καὶ
πάχω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαιτῶ, ὃ
καὶ εἰσπράττω λέγομαι. εἰδὲν
ἐπράττειν, 13, 12. *aufgericht.*
- Πρᾶττομαι.** 14, 23,
Πράξις, 2, 4. p. 66. 5, 16. malo
sensu. ut apud Lat. *facinus.*
- Πρέπω,** πολλὴ ἐπρέψεν αὐτῇ, 12, 1.
sola illam apprime decebat. οἶνος
πρέπων τῷ ὀνόματι τὴν γέδον,
12, 31. *nomini respondens.*
- Πρεσβεῖαι,** 8, 7. pro πρεσβούταις.
Πρεσβεύειν πρὸς βασιλέα. 1, 21.
3, 17. 14, 39. ὑπὲρ τῶ πατρί-
δος. 1, 21. ejus rei causa. πρες-
βεῖαν, 3, 47.
- Πρεσβύτερον** ποιῶσθαι τῶτο τοῦ,
&c. 5, 17. hoc est, πρὸς πλείονα
τιμῶν ut Latin. *antiquius ha-
bere.*
- Πρίαμαι.** πρὶω σεαυτῷ, &c. 11, 9.
ete tibi. πρίασθαι πλείων
χρημάτων, 9, 39. παρθένης
&c. ἢν ἂν πρήται, 4, 1.
- Πρηνὴ** πρῶσκιωῆσαι, 1, 21. ἀρξάσθαι
πολιτεύεσθαι, 10, 17. ἀπάσαι τὸ
κάλαμον, 1, 5. διελύθη, 5, 6.
*antequam in cineres diffluxit vel
collapsus est.* ἀπεκύησεν, 5,
18.
- Πρηνίδιον** ἐκκόπτειν, 5, 17.

I N D E X.

πρὸ τοῦ ἀπολαῦσαι τινὸς ἡακῆ, 2, 34. συνοικεῖν, 4, I. 8, II.

προάγειν. προήγαγε τὴν πλάνην, 5, 7. longius protulit. προαχθῆναι εἰς ὄργην, 14, 23.

προαγωγία, 3, 14. malo sensu de iis, qui sua vel aliena corpora quaestus causa libidini cujusvis in publico exponunt. *lenocinium*.

προαιρέομαι. προῆρῆντο ξένης, 14, 5. προείλοντο τοῦ Φωκίανος τὸ Δημάδην. 14, 10. ab antiquo. προείλοντο αἰρετὸν τέτον ἔκκληρῶτον, 8, 10. μίαν προελέσθαι, 1, 25.

προαναλίσκω. vel ὄω, προαναλίσκωντων τῶν ἄλλων, 3, 44.

προάσειον κάλλιπον, 5, 6. *pulcherimum suburbium*. v. not.

προβάλλω. προβάλλεσθαι τὴν ἀσπίδα, 2, 44. *projicere clypeum & stautum praeliantis componere*.

vid. *Cyper. lib. I. Obser. cap. 12*. proprie, de eo, qui se praeparat ad excipienda tela hostium. Sic προβαλλόμενοι τὸ ὄργης τὰ ὄπλα. 14, 24. *Interpres non expressit*. προβαλλόμενοι κίβωτον τῆ σάμαλις, 9, 13. τὴν ἰκετηρίαν, 3, 26. *locum Interpres reddit: exponere preces*. Ego locum illum acceperim de vittis, quibus urbem suam Ephesii simulacro Dianæ alligaverant. Harum enim religione permoverunt Cræsum, ut urbi parceret, quæ in Dianæ tutelam se supplex dederat. Et hoc

erat τὸ στρατηγηθῆν, quod Cræso placuisse refert *Noster*. redderem igitur τὸ προβαλλόμενων τὴν ἰκετηρίαν Εφεσίων, cum Ephesii pro se allegarent praetenderentque vittas illas supplexes &c.

πρόδλημα ψιλώσεως, II, 4. *periphr.* vocatur αἰθεῖλος κόμη.

προδίδωμι. ἔ μὴν προῦδόθη ὑπὸ τῆ τύχης, 13, I. non tamen est a fortuna prodata. Secundum Donatum in *Heautontim.*

A. 4. S. I. proprie produunt parentis, deserunt patroni, deficiunt socii.

πρόειμι. ab εἶμι. πρόεση τῶν καινῶν, 10, 17. scilicet, cum imperio. Paulo ante πολιτεύε). Προίσημι thema est, non πρόειμι. quomodo enim πρόεση a πρόειμι deduci poterit non video.

πρόειμι. ab εἶμι. πρόεσι ὁ πλοῦτος χολλῆ κὶ προάως, 3, I. de placide labente amne.

προέλλω. ἔξω τῆ γραμμῆς προέλλειν τινὰ, 4, 15. è circulo aliquem prostrahere.

προέρχομαι. προελθεῖν περαιτέρω, 3, 18, προῆλθεν ἀμφοῖν ἡ φιλία εἰς τοσῶτον, &c. 12, I. εἰς τοσῶτον προῆλθεν τύφω, 12, 5 I. τρυφῆς, 8, 4. προελθόντες εἰς ὄργην, μάχην, 1, 14. ἀρχὴ ἐπὶ μέγιστον ὁμιώμεως προελθεῖσα, 1, 10.

προήκω. προηκασίς νυκτός, 9, 29. προεθιμίτατα εὐδίσσι, 1, 7. *anidiffime*.

προίημι, 7, 13. 8, 15. 12, 32. 4,

I N D E X.

22. dicitur respectu domus eujusque, & habitationis privatae. *Verfari in publico.* προῖόντος τοῦ πότους, 13, 4. cum magis magisque pergerent bibere. *Interpres omisit.* προῖόντος χρόνος, 14, 25. ut Latini: *processu temporis.* (hæc ad προέμι referenda. L.) οἱ ἤ πρόεμμοι. 14, 29. sc. *Φρόνημα Λακωνικόν, quæ animam Laconicam exuerunt.*
- προῖόσης αὐτοῖς τῆς ὀμιλίας, 4, 20. *colloquio inter eos longius procedente, protrac̄to, προῖόσης ὀμιλία* opponitur τῇ πρώτῃ ἐντεύξει, *primo accessui.* (& hoc ad προέμι pertinet, inque l.c. est *συνοσίας.* L.)
- προῖόσημι. *ᾠδή τῶν κοινῶν,* 10, 17. male hoc ad προέμι relatum. L.
- προκαλιῶσαι. *προκαλιῶσαι εἰς νομαχίαν ἤ,* 1, 24.
- προκαμνεν ἤ ἐπίονταν, 14, 6.
- προκειμαι. *πρῆκετο ἄθλον τῷ πικρόντι,* 2, 41. *proprie.* νεκρὸν προκειῶσαι, 1, 16. i. e. *ᾠθεῖσθαι, προπονῆ, collocari.* v. not. προκειται ταῦτα ὑφ' ἐκάστου, 1, 31. *exhibentur.*
- προκηρύττω. *προκηρύττει ἀγορὰν ἤ παρθένων,* 4, 1. *continet hæc locutio morem veterem, quo solebant omnes res venales voce præconis per plateas exclamantis nomina ipsorum, nonnunquam & præcia, populo exponere. Quod & hodie in quibusdam civitatibus servatur. Græcis dicitur ἀποκηρόπειν. Latin. sub hasta vendere.*
- προλέγει τὸ μαντεῖον, 2, 41.
- προμήθειάν τινος ὑπερπαυεῖν, 3, 23. 9, 30.
- προνοεῖν ἡμῶν θεὸς λέγουσι, 2, 31. *προνοεῖσθαι ὑγείας ἢ σωτηρίας ἀρχομένων,* 14, 11.
- προνοεῖαν ἐθέλο τοῦ μὴ ἐκλεῦσαι πατήριδα, 3, 26. ἤ *θεσμμάτων* προνοεῖαν ποιῆσθαι, 12, 56.
- προξενέω. *πρῆξένησεν αὐτῇ, & ἤ γνώμης, ἀλλὰ τοῦ κάλλους ἀξία,* 13, 33. *procuravit ei, quæ digna erant non animo ipsius, sed forma. Interp. hic fortunam addit absque ulla ratione.* πολλοῖς πολλὰ ἀγαθὰ πρῆξένησας, 1, 30.
- πρόπαλαι, 13, 14. *antiquissimis temporibus.* *Interpres omisit.*
- προπάτωρ, 4, 5. *primus auctor.*
- προπίνειν ταῖς γυναῖξιν, 3, 15. *πρόποσιν,* 4, 23.
- πρόποσις ἀγαθῆ Δαίμονος, 1, 20. *Boni Dei poculum, quo circumlato mentes removeri mos erat.* πρόποσις τελευτάμω κἀνεῖον, 4, 23. *sorbisio sicut ultima.*
- πρόρησις θεῖα, 8, 1.
- πρός. ἀνήγαγην πρὸς Κέρρον, 12, 1. *φιλοσοφοῦν πρὸς τὸ θησαυρίσαι,* 1, 12. *ἔφη πρὸς τὸς ἀμφί,* 1, 17. 1, 21. & alibi. Sic *χρεμετίζει ἰσῶπος πρὸς τὸ ἰσῶπον,* 2, 3. *μαρτύριον τῆτο πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ τῆτο,* 2, 5. id est, *συν.* jungitur & quarto casui, manente eodem sensu. ut *συνεσία ἢ πρὸς Κρίτωνα,* 2, 6. *ῥήττω πρὸς αὐτὸν ἢ ὁμολογίαι γίνεσθαι,* 2, 7. & 6, 1. *πρὸς ἀνάγκην ῥασιωθεῖσθαι,*

INDEX.

- σα, 12, 1. id est, αναγκαίως. Sic πρὸς βίαν, ibid. pro βιαίως. adde 4, 8. πρὸς προθυμίαν ἀπαγορεύων, 3, 23. notat causam. alit. πρὸς ὀλίγον, 12, 63. πόλεις ἑπτὰ κ' ἐνανήκοντα κ' ἑκατὸν πρὸς τοῖς χιλίαις, 9, 16. elegans numerandi modus, Herodoto aliisque Ἑλληνικοτάτοις frequentior. ἦν πρὸς τῇ Χαλκιδίῳ, 9, 41. in eade Minerva, ἢ Chalciæcus vocatur. οἱ μὲν πρὸς τὴν ἱερωγίαν ἦσαν, 10, 21. erant illi quidem toti in sacris peragendis. πρὸς τὴν ἐκ τύχης προθυμίαν μὴ ἀπαγορεύειν, 3, 32. Interpr. fortunæ benevolentia & promptitudine non destitutus. malim ita reddere: nec ejus indulgentiæ erga se animi acacritate defuit. vel, nec in excolendo ejus erga se studio cessavit.
- προσάγειν μηχανάς, 3, 16. scilic. πρὸς τὰ τεῖχη. σεαυτὸν ἐπὶ τοῖς τόποις κατ' Ἀνίκυραν, 12, 51. eo proficisci. προσάγονι τοῦ Τυράννου, 3, 21. accedente Tyranno.
- προσαγορεύειν Ἀπόλλων, 2, 26. ὀνομάζειν. interpr. habet cognominabatur, melius & ad sensum Nostri propius, si scripsisset, vulgo nominabatur.
- προσάδειν. προσάδω τῇ κηφάρῃ, 14, 23. ex consuetudine veteri, cui oppositum est quod dicitur, *assa voce canere*. vide me in de *Militia Navali*. lib. III. cap. 1.
- πρόσαντες ῥῆμα, 4, 10. durum & molestum verbum. vide Hesychn. in προσάντης.
- προσβάλλειν τοῖς τείχεσι, 3, 14. Sturm. προσέβαλλε ἥλιος αὐτὸν, 5, 6. Interpr. sol ipse affulsit. adde, oriens. nam de radiis solis primum ex orientis loquitur. Solebant enim Brachmanes conscendere rogam, cum ἥλιον ἀνιχνοῖα, solem orientem vidissent & saluassent. Lucian. in Peregr.
- προσβλέπειν. προσβλέπων βλέμματι μειλιχίῳ, 8, 12.
- προσγίνομαι. ἐκ τέτων προσγένοιτ' ἂν λόγων τε ἐμωφεία κ' τέχνης, 13, 1.
- πρόσειμι. προσιόντες τῷ οἴνῳ, 3, 15. plane ut Nostri: zum Wein gehen. interpr. improbe, bibisse vinum. τὰς προσιόντας αὐτῶ, 2, 13. de discipulis, iisque, quibuscum versamur. (hoc ultim. in prior. edit. incongruum locum sub προσήμιος occupaverat. L.)
- προσειεῖν τὰ δόρατα, 12, 23. infestas vibrare hastas.
- προσελκύω. προσελκύσασθαι τὸ μέγιστον τ' ἄρτων, 2, 17. exprimit pondus rei. Interpr. minus proprie accepit.
- προσεπιλέγω. τὰς καθάρδικας προσεπέλεγε, 14, 43. condemnationem singulorum adjiciebat.
- προσερωτάω. τοῖς λεχθεῖσι τι προσερωτῆσαι, 4, 17. de dictis amplius interrogare.

I N D E X.

Προσέχεσθαι τῷ βασιλεῖ, 9, 3. 3, 38. 12, 1. 14, 10. vor ihn kommen.

Προσέχειν τῷ εὐκῆ καλῶς εἰπόντι, 4, 2. cum assensu audire. **Καθίαι** Ἰσμήνῳ, &c. 4, 16. conversari cum ipsis, eorum familiaritate uti, quemadmodum discipuli solent magistrorum. Sic εἰδὲς αὐτῶν προσεῖχον, 10, 16. nullos habuit auditores seu discipulos. *Interp.* paulo obscur. **προσέγγματι** εἰδὲ προσέχεν, 12, 1. ὅτε εἶφη προσεῖχεν τοῖς τῶ ἀναδήματι, 14, 16. se non curare. **begehren / achten.** *Interpres* hoc in loco plane nullus est. εἰ δέ τι **Καλλιμάχῳ** κρῆ προσέχεν, 1, 15. *siquidem Callimacho auscultandum.* προσέχειν πάντῃ σφόδρα τὴν διανοίαν, 14, 43.

Προσήβος, 3, 32.

Προσήκω. προσήκει αὐτῷ ἡ γυνή, 3, 15. τὸ βρέφῳ, 13, 1. de matrimonio sanguineque junctis. ut Noltri: **Sie gehört ihm zu.** εἰ προσήκεισι γῆς, 14, 5.

Προσημαίνει τὰς τύχας, 12, 57. **προσημαίνει** οἱ θεοὶ τὰ μέλλοντα Διὶ ἀρνίαν, συμβόλων, ἀπλάγχων, 2, 31. proprie oppon. τῷ προλέγειν, quod oraculorum proprium est & vatum & hariolorum.

πρόσθεν. παρὰ πάντῃ τὸ πρόσθεν χρόνον, 12, 57.

πρόσθετον κόσμον ἀειάπτειται, 4, 22.

προσήμι & ἱεμαί. προσήμι τὸς θεο-

μάρεσι, 9, 3. de magistratu sive judice. **ῥάστ** sie vor sich kommen. scilicet, ut causas ipsorum cognoscat. *Interpretatio* non placet. ὁ δὲ εἰ προσήκω, 5, 5. 11, 9. scilicet τὰ δέκα ἰάλανθα (hæc pertinent non ad προσήκω, sed ad προσίεμαι, quod format in Medio **προσηκάμνω**.) (& huc quoque revoco, εἰ προσήκων τὴν ὑπόθεσιν, 12, 33. quod exemplum æque cum priori incongruum locum sub προσήκω antea occupaverat. L.) εἰ προσήκω τὸ ἄνδρα, 3, 19. μήτε τὸ ἀργύριον προσήκω, μήτε τὴν πόλιν, 1, 25. εἰ ἐργασίαν παρὰ τινὶ προσίεσθαι, 10, 8.

προσκλαίω. μυρία προσκλαύσας, 9, 39.

προσκυνεῖν ἥλιον, 5, 6. **βασιλέα** Περσῶν, 1, 21. ex more, quod fiebat humi prostrato corpore. vide Curti. 8, 5, 6. & comment. *Freinsht.*

προσκύπτω. προσκύψας τῷ ἀγγεῖῳ, 12, 8.

προσλαμβάνω. προσελήφαδὲ ἐπίκλημα ἐπέεινο, οἱ, 3, 15.

προσνέχει ἰχθύς τοῖς πολύποσιν, 1, 1.

προσπαίττειν τινὶ Διὶ τὴν χολήν, 9, 29.

προσπαρλαμβάνειν τὸ ἔπαινον τῆ, 2, 23.

προσπορίζω. μὴ ἀπαλλάττεισθαι, περὶ τὴν προσπορίσαι φίλον τοῖς ἀρχαίοις, 14, 38.

προσποίεομαι. προσεποιήσατο Ἄνη-
λαύς

I N D E X.

λαδὺς καὶ αὐτὸς ἀποκτείναι
 παιῶνα, 8, 5. ὑπεκρίνατο. Sic
 Noltri: Er hat gethan/ als
 wam/ &c. & ἠσσεποιήσατο
 αἰτιάσθαι ἢ Πολυκριτῶν, 9,
 4. trajectio vocum pro ἠσσε-
 ποιήσατο ἢ αἰτιάσθαι. & ἠσσε-
 ποιήσατο significat dissimila-
 vit. quod pluribus exem-
 plis confirmat Budæus in
 Comment. G. L. p. m. 372. Ita
 non opus erit ulla vocum
 trajectio. adi & Suidam
 in προσωοιῆται. & in προσ-
 ποιήθη. & quæ notata Vi-
 gero in Euseb. Præpar. Ev-
 ang. pag. 28. in Glossis Vete-
 rum προσωοιῆμαι d: notat dis-
 similia xquè ac simulo. προσ-
 ποιήσασθαι Φαιδότηλια, 12, 1.
 hilaritatem præ se ferre.

προσασία νέων, 2, 42.

προσλατῶν. προσλατῆς ἰθεραπεύων,
 2, 37. ἰατρὸς πρόσαγμα τι,
 9, 23. προστάτειν imperare
 verbum est medicis propri-
 um, & pedisequum habet
 τὸ recipe. quod autem hoc
 capite ab Aristotele mone-
 niur, id non nisi in sapien-
 tem, qui τὸ γινῶθι σεαυτὸν pro-
 be didicit, cadere potest. οἱ
 ἴ ἢ κῆ τῶ ἐπισήμων θεωρη-
 μάτων μηδὲν ἐπιόντες, μόνως
 τῶ ἀγαθῆς ἐλπίδος καὶ πίστεως
 ἐξήοτῶται. καὶ ὁ μὲν τῶ ἰατρῶν
 ἀεὶ εἰς μέσον παρελθὼν, ἄτε
 κρὴν προφυλάττεισθαι, καὶ ἂ προσ-
 ἦκει δρᾶν, ὡσπερ τις ἀρχῶν καὶ
 κύριος μετῶ ἐπισήμης προσλατῆς.

ὁ δὲ ὡς βασιλεῖ καὶ νομοθέτῃ πεί-
 θεῖ, πιστῶν συνοίσειν αὐτῷ
 τὸ προστάγειν. qui vero
 non intelligunt præcepta medi-
 cinæ, ex bonâ spe fideque uni-
 cè pendunt. Et optimus ille medi-
 cus prodit Et pro imperio edicit
 ex arte sua, quid cavendum,
 quidve faciendum: ægrotus au-
 tem ipsi, ut Regi Et Legislatori
 obtemperat, creditque profutu-
 rum sibi, quod præcepit. Euseb.
 lib. 1. Præpar. Evangel. pag.
 15. Hinc æe operis libertorum.
 lib. 26. imperantes vocantur
 medici, ut Gothofredus notat,
 quamvis hæc explicatio legis
 sensui videatur contraite. ῥό-
 φημα, 9, 37. usurpatur etiam
 de philosophis. προσέταπτε ἐφῶ
 ἡμέραν γνώμων ἔχον, 14, 6.
 προσέταξε δάσφην τῶ, 3, 5. κτεῖ-
 ναι τῶ βασιλέα, 7, 1. de iustis
 & edictis magistratuum.
 προσέταξε ἐκκόπτεσθαι τὰς ὀ-
 φθαλμοὺς τῶ, 13, 24. de certan-
 tibus quoque. προσέταπτε προσ-
 ἔλκην ἔξω γραμμῆς, 4, 15. προσ-
 ἔταξε σοφὸν τι εἰπεῖν, 9, 41.
 non tam imperium hic notat,
 quam vim rogandi, ex aucto-
 ritate & familiaritate.

προστήκω. προστετηκὸς τῆ τέχνης,
 3, 31. notat studium perti-
 nacissimum in rem aliquam.
 affixus arti.

προσίδημι. προστιθεῖς τὰς
 νύκτας ταῖς ἡμέραις, 2, 41.
 συζυγνύων. προστιθέασιν αὐτῷ
 τὸ σκυδικόν, ibid. pro προσλο-

I N D E X.

- γίξεθαι. ut Noftri: Man hat dieß ihm zugelegt. προσλίθε-
 θαι ἐπὶ τὸ πλεόν τὸ φίλτερον Ἐ
 ἔρω **Ⓞ**, 1, 30. magis magis-
 que amare.
- προσίμνησις φυγῆς, 14, 7. *pæna
 exilij.* quam homini minati
 sunt Ephori, ni cum dedecore
 concione submotus vitam lu-
 xu fluentem severa lege coër-
 ceret impofterum.
- προσφιλολιμεῖσθαι τῇ ῥαθυμίᾳ,
 9, 9. *ambitiosè, studio atere.*
- προσφέρειν λόγους, 10, 2. προσφέ-
 ρειν ἔθεν τῶν ἀγῶν παλυτελῶν,
 1, 31. προσενέγκασθαι τροφῶν,
 3, 31. *proprie sumere.* προσ-
 ἤνεγκε λόγους, 10, 2. *mentio-
 nem fecit, conditionem obtu-
 lit.* προσφέρειν μηδὲν χωρὶς αἰ-
 τίας, 9, 23. *sine causa medi-
 camenta nec dare nec sume-
 re.* προσφέρεισθαι ῥίσι πολεμίοις
 ἡμερώτατα, 12, 27. *traſta-
 re. &c.*
- προσφθίρομαι. προσφθαρῆς αὐτοῦ,
 14, 26. *pro κῆ vel ἀφ' αὐτοῦ.*
*per ea ipsa sibi malum acce-
 lerans.* *Interp.* pessime locum
 hunc vertit. προσφθαρῆς αὐτοῦ
 mendosum tinnit. Nam
 προσφθίρομαι semper, quod
 quidem ego sciam, dandi
 casum exigit vi præpositio-
 nis. προσφθείρεσθαι Ερπυλλίδι,
 ex Alciphrone dudum no-
 tavit Budæus, qui etiam be-
 ne addit, προσφθείρεσθαι esse
 ἐπὶ κακῶ προσέχεσθαι, *cum
 suo vel alterius malo accedo-*
- re ad aliquem.* Sic εἰςφθαρῆν
 est ἐπὶ κακῶ εἰσελθεῖν παρ. Sui-
 das in hac voce, i. e. malo ari-
 mo aliquo se penetrare. vide
 eundem in εἰςφθαρῆσι. *Noster
 Hist. Anim. lib. 12 cap. 17.*
de Echencide. θεῖσθαι νηὶ προσ-
 φθαρῆσι, *currenti ναυὶ inhæ-
 rens.* *Euseb. Hist. Eccles. lib.*
3. cap. 23. τῶν ἰ ἀνέσσεως πρὸ
 ὤρας λαβομένων προσφθείρονται
 τινες ἥλικες, &c. *illi vero liber-
 tatis præmatuè compoiti aqua-
 les quidam cum magno ejus
 malo se associant.*
- προσφοιῖά. προσεφοιτήσε πλείονα
 χρόνον Ζήνωνι, ὁ, 9, 33.
- πρόχημα, τό. ὑπὸ προχήμελι τῷ
 ἑαυτοῦ, 8, 2. *Gl.* πρόχημα, τὸ
 προκάλυμμα. *πραχίσις, ob-
 tentus.*
- πρόσωπον ὅμοιον ἐν πάσαις μελα-
 βολαῖς, 9, 7. *de vultu.* ἀλλάτ-
 τειν εἰς πολλὰς χροιάς, 12, 58.
more amantium videl. τὸ
 πρόσωπον αἰηλαῖς, 13, 1. *front-
 tem Latini vocant.* καὶ τοῦ προσ-
 ὄπου τοῦ ἀγάλαμι **Ⓞ**, 12, 57.
borderwarts. πρόσωπα τῶν
 Ερηνύων, 9, 29. *Carven.* ἐκ
 προσώπου ἀδδεικνύου τῷ πλη-
 σιον τὸ τ' ψυχῆς πάθος, 14, 22.
vultu loqui.
- προτίθημι. πρῆθηκε τὰς εἰκόνας,
 12, 8. *scilicet ad spectan-
 dum ex more, de quo in Not.*
 12, 44. πρῆθηκε ἀγωνίαν,
 2, 41.
- προλιμᾶν ἢ πλεῖτον σιωπηκῶν
 ὁ, 4. ἔνεσι προλιμῆσαι ἢ ἕτερον
 3, 16.

INDEX.

- 3, 16. προτιμησάμην ἂν μᾶλλον ἰδέην &c. 9, 38. *prætulit, malim.* προτιμᾶσθαι ἢ ἄλλων, 12, 1.
- προτιθέτω. πρῆξτε πεν πολλὰς ἐπὶ φιλοσοφίαν, 10, 16.
- προτιτύγης, 3, 41. *Bacchi cognomen.*
- προφάσις. πρόφασιν ἔχειν περιδῆν τὸ ἀφροίξεν τὰ χρέματα, 4, 20. hoc est, αἰτίαν. ἐν πάσις προφάσεως ἢ ἀνατροπῶν, 9, 14. *Es hat leiyt etwas senn mögen.* προφάσεως ἔδει τὰ θανάτω, 14, 4. προφάσεως αὐτοῖς πειρημύνης, 3, 14.
- πρόχειρον τὸ ἢ κοινωνίας, 14, 14. προχειρότατον εἰς τὰς δούργεσις, 9, 1.
- πρῶτον ἢ ὁ, 2, 8. *respectu virtutis.* Ponitur pro eo qui vincit alios, qui aliis excellit. Sic πρῶτον ἢ Ρωμαίων καὶ Ἑλλήνων, 7, 14. πρῶτη ἢ πόλεον, 12, 13. *respectu dignationis, famæ, magnitudinis &c.* πρῶτῳ ἢ γυναικῶν ἠγήσατο, 12, 1. *prætulit omnibus.* Alibi τὰ πρῶτα ἔδωκαν αὐτῷ, 9, 15. scilicet μέρος. πρῶτον μὲν, cui respondet, δεύτερον γὰρ, 7, 9. vel εἶδε ἦ, 6, 12. p. 354. vel etiam ἐπὶ ἦ, 4, 15. 4, 26. 12, 51. τὰ πρῶτα φέροσθαι, 2, 41. τὰ πρῶτα, 4, 15. ταύτη καὶ πρῶτη ὠμίλησε, 12, 34. πρῶτον ἢ ἰπλήτης, 10, 18.
- Proverbia.**
Χρῦσεια χαλκείων, 4, 5.
- Πίτυον δίκην, 6, 13.
ὁ ἐν Τεμίσῃ ἔρωσ, 8, 18. *vide Suid.* in Ὀδύσεια.
- ἄλλως ἔτῳ Ἡρακλῆς, 12, 22.
Ψυμένου τοῦ ἔρωσ, 12, 41.
προσάγειν ἑαυτὸν ἐπὶ τοῖς κατ' Ἀντίχουραν τόποις, 12, 51.
οἱ λέοντες γεγόνασιν ἀλώπεκες, 13, 9.
πλήσει ὡς τις ἀλεκατῦαν, 13, 17.
ἀντιπείσεως ἔχειν φατῖαν, 14, 14.
Φοιάκων δίασις, 7, 2.
Λακωνικὸς βίον, 14, 7.
Μικτικὸν δειπνον, 2, 18. i. e. μέτρων καὶ ἀφροσύων, ἔτε κακουργῶν (leg. κακουργῶν) ἀπὸ πένιαν, ἔτε ἀπὸ πλεῖστον βλακεδον, ἀλλὰ μέσον. *Damasc. Syrus de Vir. Philos. modicam Latine diceres & lautam. Interpres misificam, quod est nihili. vide Suidam in ἀφροσύων.*
Οὐκ εἰς γόνυ, ἀλλ' ἐπὶ σῶμα πέσειν, 3, 17.
πτερόν τὸ ὄρνιθων, 1, 14. ἀπολύσαντες τὸ πτερόν, 14, 30.
πῶσις. *vid. supra in πῶσις.*
συγμῆ νικᾶν, 10, 19.
πύλον, ἢ πύλον ὑλίνη, 13, 3. *atvens, labrum, solium, ex interpretatione Nunnesii in Phrynichi eclogas p. 75. 58. Gualterus apud Pollucem modo reddit scyphum, modo kynam. vide Briffon. l. i. de Regno Persar. p. m. 152. Freinshem. notis ad Florum. lib. 4. c. 11.*
πυθία, 2, 4. 3, 43. *anus fatidica de qua Scholiast. Aristophan.*

I N D E X.

- Cl. Bacleyus* in Indice ad Cornel. Nepot. *Σατραπῶν βιασαμῶν*, 12, 1. *coegentibus Satrapis*. εἰς τὸ Κύβητος *Σατραπῶν* *ibid.* unde Rectus, *emergit Σατραπῆς non Σάτραπος*.
- Σάτυροι*, 3, 40. de Satyris, eorumque doctore Sileno, *indicem Gifanii in Lucretium* vide lis.
- Σβέω*. σβέσας τὸ θυμὸν, 6, 1. *reprimens*.
- Σέβω*. σέβουσι θεῶς ἰσχυρῶς, 2, 31. proprie de cultu erga Deum, ut & *Eustathius* observat *Iliad. A.* plus est quam τιμᾶν.
- Σειρῶν*. Sirenes virgines ab Homero *Odyss. μ* primum effictæ, suavissime traduntur canere. vid. *Erasm. Chil.* hinc ἡ *σειρῶν Σακράτης*, 2, 30. pro suavitate ejus & dulcedine orationis, qua auditores capiebantur, ut quidvis suadenti nequirent reluctari ἀκένυ λαλῆσης *Σειρῶν*, 12, 1.
- Σεισμός*, 4, 17. ἀνδρικός, 6, 9. *σεισμός ἀνδρείοτατα κατέσσε τῶν πόλιν*, 6, 7. *gravissime afflixit dejecitque urbem*.
- Σεμνὸς ἰδεῖν*, 2, 10. *σεμνότατον κωεῖον*, 13, 1. de iis, quorum aspectus occultam & prope divinam majestatis vim habet, ita ut ad amorem hominis & ad reverentiam sui pertrahat. *σεμνὸν ὄραν*, 12, 21. *gravitatem vultu præferre*. *σεμνόντι χρῆμα τὸ Σόλων* ἐχθρῶν, 2, 22.
- fuit civis auctoritatis eximia. *Σεμνότης*. οἱ δὲ δοκιμῆντες ἐν βίᾳ *σεμνότητι*, 2, 13.
- Σεμνύω*. *σεμνύειν τὰ παρ' ἑαυτοῖς*, 14, 34. *res domesticas magnificè jacitare, earumque originem à Diis accersere*, 6, 2. *σεμνύεσθ' ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις*, 12, 32. *ob res bene gestas impericulum attollere*.
- Σημεῖον*. *σημεῖον μαντεύεσθ' αὐτῶν τῶν*, 1, 29. *τὰ σημεῖα*, 12, 57. *vocabulum divinationibus proprium*.
- Σήπομαι*. ὕδωρ σεσηπὸς, 12, 40. *putris*.
- Σικελὸς τρώσθ' παλαίειν*, 11, 1.
- Σικαίνειν*, 3, 40. *dicta jacere*. *Σικῶς*, *ibid.* *distertium*.
- Σίλφιον*, 12, 37. *herbæ genus, quam Latinos Laserpitium vocare credunt. vide Plin. lib. XXII. cap. 23.*
- Singularis apud Nostrium quandoque pro plurali positus reperitur. ut ἐρχεῖσσι *παροχθῆμοι ὁδὸν*, ἡ καλεῖται *Πυθιάς*, 3, 1. v. Not.
- Σκίφθ'*, τό. τὰ σκίφη συνέτριψε *Βορέας*, 12, 61. *naves obtrivit, cumtinuit*.
- Σκαφηφορεῖν*, 6, 1. *munus incolarum apud Athenienses in Panathenaicis, in quibus sequebantur cum lignonibus, vide Meurs. in Panath. μέτοικοι & inquilini illi dicti sunt σκαφεῖς, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον ἑτοί.* *Suidas in μετόικιον.*

I N D E X.

ἰμεύη, 9, 30. *sarcinæ, utensilia.*
σκευή ἑτοιμανώσι, 6, 12. *ar-*
matamenta navium. Hinc
ἰκλοποιός, 2, 13. *personarum*
Comicarum figulus.
ἰκδοφόροι, 9, 30. *licæ, calones,*
qui militibus sarcinas istas
portabant, ligna ad focum,
pabulum equis & similia pro-
curabant; vel jumenta, quæ
sarcinas militum vehebant.
τὰ σκδοφόρα & σκδοφόροι
ἡμίονοι, apud Pollucem extant.
Xenoph. lib. IV. de Exped. Cyri.
ἔλαβε τῶν σκδοφόρων τὰ ὑπο-
λειπόμῃνα. & iterum: τὰ σκδο-
φόρα διέβαινε.
ἰκδυάζω. σκδυάζει βῆν κτ τὰ πά-
τρια, 3, 20. *scilicet, ἔθη.*
h: e. mactat & in cœnam
præparat.
ἰκλῶν, 2, 13. *casula ex ramis*
arborum texta, ex qua olim
actores fabularum personæ
in theatrum prodibant. σκη-
νὴ κλιῶν ἑκατὸν, 9, 3. *taber-*
naculum militare. Hinc
σκλωρράφ, 2, 1. *is qui ea*
solebat consuere. *Consue-*
bantur enim, quia fiebant ex
pellibus. ἐπὶ σκλωῆς καθεύδειν,
13, 43.
ἰκιδὴ ἐκ δένδρου, 2, 14. *ἐκ τῶν πα-*
ραφεφυκότων δένδρων, 3, 1.
ἰκιδηφορεῖν. *singulare munus*
puellarum, quod quæ non
ex civibus Atheniensibus sed
incolis erant natæ, obibant
in festo Panathen. 6, 1. con-
sule Meurf. in Panath.

Σκίπων ἔχων χρυσᾶς ἑλικας *ἑ-*
ρωπᾶσας, 9, 11.
Σκυδικὸν κακὸν, 2, 41. *i. e. πίνειν*
ἀκαθόν, mero & non diluto
vino se ingurgitare.
Σκυθραπὰ κτ ἀνήκει, 14, 22.
refertur ad habitum oris, in-
ternam animi tristitiam ex-
perimentis.
Σκυλευσαί πολέμιον, 6, 6. *arma*
ei detrahere.
Σκύμνοι λεόντων, 10, 3. 12, 39.
proprie. vide Eustath. & Schol.
Theocrit.
Σκυτολόμ, 2, 1.
Σκώμματα, 5, 8. *malo sensu,*
pro disteriis acerbis, quibus
fama aliorum petitur. quid
somma, quid lædoria, Ma-
crobius docet, lib. 7. Satyrn.
cap. 3.
Σκωπτεᾶς. σκωπτόμ *ὑπὸ*
Πλάτων *εἰς τὸ ἄχαρι*, 14, 9.
bono sensu. De eo cujus
Mores falsis ac festivis ser-
monibus perstringuntur, ut
emendentur.
Σμίλαξ, 3, 1. *certum genus he-*
deræ, de quo videndus Pli-
nius lib. XVI. cap. 36. item-
que Hesychius, qui accurate
describit.
Σοφία Βασιλέων, 2, 31. *τὴν σο-*
φίαν ὡς Πυθαγόρει, 14, 23.
hoc est, κτ τὴν &c. est autem
σοφία, hoc loco ἀρεσις.
Σοφός. ἔστι τι ταῖς χειρουργίαις σο-
φὸν, 14, 37. *est in manu fa-*
ctis sapientiæ nonnihil. vid.
not. Sophiam artibus sacræ &
profanæ

I N D E X.

- profanæ literæ attribuunt. exempla congeffit Rittershusius ad Oppiani Cyneget. p. 73. quibus adde Pollucem lib. V. cap. 46. Suidam in σοφίαν. Scholiast. Homeri Iliad. ο. β. m. 262. Hesych. in σοφίης, σοφιστῶν, σοφός. Ammonius in 5. voces Porphyrii, οἱ παλαιότεροι σοφὸν ὠνόμαζον ἢ ῥήματα μετιόντα τέχνων. Pythagoras autem Deum censuit unicè σοφὸν dicendum, Deique & contemplationis amantes, philosophos. σοφός καὶ ὄν καὶ εἶναι δοκῶν, 14, 1. σοφὸν χρῆμα, 1, 3. de ranis Ægypti.
- Σοφίζομαι.** ἐσοφίσαντο τὸ ἔργον πρόσωπα, 14, 22. calide eluserunt. ἐβλήθη σοφισαὶς τὸ λόγιον, 2, 41.
- Σόφισμα.** 3, 14. scilicet σχολητικόν: commentum vocant Latini bono sensu.
- Σοφιστής** Ἰνδῶν, 2, 41. 4, 20. de his vide Laërt. proœmio. Liaboniceum Vivem ad lib. XIV. cap. 17 Augustini de C. D. Curtius lib. VIII. c. 9. sapientes appellat. adde quos ibi adducit Cl. Freinsb. in comment. σοφισαὶ ἐδὲν ὑγιᾶς ὄντες, 2, 13. arrogantiam cumprimis & incitiam eorum arguere solebat. vide Platon. in Hippia utroque.
- Σπάσμα.** ἀσπάρμη, ἢ ἀκινάκλω, 9, 42. ἀσπάρμοι, 1, 7. se trahentes.
- Σπάργανα.** ἐν ἀσπάργανοις καὶ γάλαξιν ὄν, 8, 8. proverbialiter de te nuper exorta & ideo adhuc imperfecta.
- Σπείρω.** ἕταρον ἑσπείρας Ηρακλῶν, 12, 22. pro γυναι. Interpres nimis latè, dedisti, pro genuisti.
- Σπέρμα.** ἀσπέρματα κρείττονα ἢ κῆτὴν φύσιν Ἰνδιάν, 4, 17. ἀσπέρματα λαμβάνειν εἰς φιλοσοφίαν παρά τινος, 4, 7. hoc est, προπαιδείας. ἀσπέρματα εἶναι, 2, 13.
- Σπυῦδων.** ἐσπυῦδε οἱ παντός σπύου προσλαθεῖν ἄλλως, 2, 4. novat curam, studiumque in proposito negotio. Sic ἐσπυῦδε ἄρχειν βελτιῶν, 8, 2. γελοῖος εἶναι, 2, 18. ἀειδέλαστέας, 2, 12. πρῶτος εἶναι, 2, 12. hoc est, quod alias dicit ἐσπυῦδε ὑπερέαλλεος πάντας ἀνθρώπων, 7, 2. καεἰςθάτην, 12, 1. adde 13, 12. 13, 30. ἐσπυῦδε εἰ τὴν ἰατρικὴν, 11, 11. τῆτο σπυῦδων, 13, 30. id omnistudio agens, satagens. vide Suid. in σπυδαῖω. σπυῦδων ἢ ἐξοδὲ ῥύσααξ ἑαυτὸν. 13, 12.
- Σπήλαιον.** 12, 39. de latibulis ferarum. 12, 44. de aurifodinis.
- Σπλάγχνα,** 2, 31. cor, pulmones, jecur, fel, ex quorum colore, situ & habitu de futuris pronuntiabant veteres pagani vide Barnab. Briffon. lib. I. form. solen. p. 19.
- Σπλήν.** ἢ σπλήνα καμῶν, 4, 15. splenicus.

Σπυδαῖω

I N D E X.

Σπυδάζω. ἐκβάλλειν τὰς ἐναντίας, 14, 25. notat conatum. σπυδάζειν ᾧ τὴν ἰατρικὴν τέχνην, 9, 21. diligentiam significat & assiduitatem. σπυδεῖν est pro σπυδάζειν, II, II. 12, 30. Sic σπυδάζειν ᾧ τὴν ὥραν, 2, 4. ὑπὲρ μεγάλων, 2, 27. σπυδάζειν πρὸς τὰς ἐταίρους, 3, 2. mit ihnen zu thun haben / ihnen abwarten. id est, σπυδαίω λογέειν, philosophari, resque tractare serias. σπυδάζω ἐαυτῷ γάμων, 4, 5. ἐσπυδαίμως ἔχειν ᾧ παιδείαν, 12, 50.

Σπυδαῖος, 1, 17. rebus seriis incumbens, oppon. μικρῶ, ψυχρῶ & frivola tranctanti. interpres parum accurate sapientem reddidit. Ponitur & pro firmo adversus pecuniam similiaque quæ vulgo homines admirantur. ut 11, 12. 14, 17. Item profedato, tranquillo, qui est ἡσυχος. 14, 23.

Σπυδαῖόν τι, 7, 2. grave quid ac magnum. εἰδέναμ, λέγειν, 2, 13. ἀναγινώσκειν, 14, 12.

Σπυδὴ ἀνελλιπής, 1, 33. hoc est, ἐπιμέλεια. Sic σπυδὴ ἀνωτάτη, 2, 42. ὑπερβάλλουσα, 2, 27. ᾧ βίη, 9, 20. scilicet, φυλακῆς. σπυδὴ ᾧ τὰς πεπραδιδυμῆς, 8, 2. pro opera quæ iis impenditur. εἰλοντο αὐτὸν κτ̄ σπυδαῖς, 3, 8. pro benevolentia, amore in aliquem. ἀφ̄ σπυδαῖς ἀγῆν τινα, 8, 2. 9, 4. 9,

26. τιμαῖν. Sic οἶνος ἰὼν ἀφ̄ σπυδαῖς, 12, 31. σὺ σπυδαῖ, 1, 32. 12, 64. ταχέως σπυδαῖ ἔχον ᾧ τὸ γράφειν, 3, 31. σπυδαῖ τ̄ θεῶς, 2, 13. *spestandi studio.*

Στάδιον νικᾶν, 2, 28. *cursu vincere.*

Σταδίαίω διφθέραυ, 9, 3. *stadium complexa.*

Σταθμός. ἐπὶ τ̄ σταθμὸν παραχρῆμα, 1, 32. *ad mutationem, mansionem, stabulum, diversorium devenire.* Persarum reges itinera sua descripserant in σταθμῶς βωσιλήϊς ut Herodot. ait lib. 5, cap. 52. vid. Panciroll. in Notitiam Imperii fol. 8. χρῆσθαι σταθμῶ ἐρημῶ, 2, 14. mansionem ex deserto facere.

Στάζω. ἐν τ̄ ὀρόφων ἔσαζον οἶνος κτ̄ γάλακτος σαγόνες, 3, 42.

Στασιάζην ᾧ τ̄ βασιλείας, 12, 64. πρὸς ἀλλήλων ἀνδρείοτατα, 14, 25. ὑπὲρ κινθαρῶς, 3, 43. στασιάζειν ὑπὲρ ὀλίγων ἡμερῶν, 2, 34. de iis qui verbis tantum inter se contendunt.

Στάσις ἐξήφθη, 11, 6. *exarsit.*

Σταφυλιτης, 3, 41. *Bacchi cognomen.*

Στέγην ἐν τ̄ κλάδων, 9, 18. ubi malim στέγην per η. *requisientum à ramis petentes.* Sic Nothet 2, 14. σκια ἐν δένδρῶ. εἰς στέγῳ παρελθεῖν, 4, 1.

Στέλλομαι. σελλόμῳ εἰς Ἀπικίαν, 8, 5. σέλλεσθαι εἰς Μακεδονίαν, 14, 17.

Στενοχωρία βίη, 2, 41. λόγος, 3, 23.

I N D E X.

- Στερέω.** ἐσερημένος πατρίδος, 3, 29.
ὄψεως, 10, 18.
- Στεφάνω** ὑψηλῶ ἐπὶ κεφαλῆς
ἐπιτίθειται, 1, 18. altior co-
rona, quæ & πύργος dicta.
Scholion Græcum Synesii
apud Petan. in notis. p. 46.
- Στέφανος**, scilicet convivalis.
ἀνδρῶνος, ἐκ μυρρίνης, κίτῳ, δά-
φνης, 2, 41. 11, 4. 14, 39.
χρυσῶς, 2, 41. ῥόδινος, αἴος,
deorum simulacris solita im-
poni, 12, 1. 5, 16. 9, 39.
olympionicis data, 9, 31. iis-
que qui fortiter in prælio oc-
cubuerunt, 6, 3. σέφανος ἐξ ἐρίως,
pœna mœchorum, 12, 12. vi-
de Paschaliū de coron. σεφά-
νος ἀπαλέξαντες, 3, 1.
- Στεφανῶν τάφον**, 12, 7. ex more,
de quo in notis. ἐσεφανωμένος
καλάμω κόμην, 5, 6. ἐν θυρίαις
ἐορθασικαῖς, 3, 37. σεφανασά-
μῃρον ἐκ δάφνης, 3, 1. ἐσεφανά-
σατο. ibid. medium passivè
accipitur.
- Στήλη βραχεῖα**, 13, 3. 13, 42.
sepulchro imponebatur. vide
Notas. στήλαι Ἡράκλειοι,
5, 3.
- Στίβας**, 9, 24. Eustath. Odyss.
Δ. σίβας ἐστὶ βολή, ὃ ἐστὶ ῥίψις ἢ
θῆσις φύλων κεκλιμῶν χαμικῶ.
Gl. stramentum interpretan-
tur.
- Στίζειν** κτ̄ τοῦ παρθώπου, 2, 9.
- Στλεγγίς ἀργυρῶς**, 12, 29.
- Συλλή** vestis longior ac prope
in talos demissa, viris fœmi-
- nisque juxta communis apud
Græcos, & interioribus su-
perinjecta. vide Notas, 9, 13.
pallam nominat Curius, lib.
III. cap. 3. quem vide. βα-
σίλειον, 7, 1. δορυφορικῆ, 1,
22. καλλίστη, 3, 24. μέλαινα,
12, 1. hoc est, quemadmo-
dum paulo ante vocatur, πεν-
δική. πονηρῶ. ita dicitur πυρ-
γίσκος & κιδωτός, quibus corpo-
ris enormem obesitatem Ty-
rannus tegebat, 9, 13. σολαί
μήλινα, ποσφυραῖ, 9, 3. à colore
sic dicitur. ἡ ἐξω τῆ στυπηθείας, 12,
1. inusitata. ἀπράγματων, 13, 1.
rudis, simplex.
- Στόλ** ἡ νήτης, 5, 10.
- Στρατεύειν** εἰς Πελοπόννησον, 3, 17.
ἐπὶ τῶν Ἑλλάδων, 5, 11.
- Στρατηγεῖν** εἰς μάχην, 7, 19.
στρατηγεῖν ἀγαθός, 12, 16.
τὸ στρατηγηθῆν, 3, 26.
- Στρατηγικός**, 4, 16.
- Στρατηγὸς ἀγαθός**, 13, 17. Στρα-
τηγὸν, 3, 8.
- Στρατιώτης ἀγαθός**, 3, 5. 3, 17.
σκληρὸς, γυμναῖον, 9, 24.
ἀπεσφάσιον, 3, 17.
- Στρατοπεδεῖα**. στρατοπεδεῖαν ποιῶ-
ντα, 9, 30.
- Στραβλόω**. στραβλόω, 2, 4. 7,
18. & 13, 2.
- Στραπῶς**. moribus Persarum
inter præmia regis benevo-
lentis, 1, 22. χρυσὸς Περσικὸς,
13, 40. inter ornamenta
Nobilitatis, ac veluti insi-
gnia quæ in collo porta-

I N D E X.

- bant. vide Xenophont. lib. I. exp. Cyri, femme in medio.
- Σπυριδός ιερός Ασκληπίς, 5, 17. ὄρνις. vide Notas.
- Σπρωμνή. σπρωμνῶν αἰδοραὶ ἢ τε-
θραμύρον, 13, 1. scilicet, ζώων.
- Στυπτηρίας ὄζειν, 13, 16. alumien
redolere.
- Συγγενέας ἀφ' ἑαυτοῦ. 1, 21. ἔρχεσθαι
ἄναρ συωχρόστο αὐτῆ, 12, 63.
de congressu venero. συγγε-
νέας νέοις ἐπὶ τοῖς λόγοις, 2, 42,
docendi gratia cum junceatibus
versari.
- Συγγνώσκω. συγγνώσκει τῶν νεαρῶν
ἢ ἡλικίας, 3, 10. συωεγνωσῶς,
2, 4. malo sensu.
- Συγνώμη. συγνώμην δῶναν ἀνοί-
ας, μανίας, 5, 17. τῆ ἡλικίας,
5, 16.
- Συγγραψα συγγραμμάτω, 4, 20.
- Συγκρατεθμεῶν ἀγώνισμά τι συγ-
κατηράθησε τοῖς ἀθλοῖς, 2, 41.
- Συγκληρόμα. πενία αὐτοῖς συω-
κληρώθη, 11, 9. quasi forte ob-
venit.
- Συγκληρικὸν μέλ, 8, 7.
- Συκῆ, 3, 38.
- Συκοφάν) ἐπιχωλεύοντες, 12,
52. Sic dicti calumniatores,
ex primis illis, qui Athenis
occulte observabant eos, qui
ficus exportarent, quod erat
prohibitum. vide Schoiaft.
Aristophan. in Pluto. Hesy-
chius, συκοφάντης, ψευδοκατή-
γορος.
- Συκοφαντεύω. ἐκ παντὸς συκοφαν-
τῆσαι ἢ Σωκράτη, 2, 13. unde
unde calumpnias in Socratica
empirare.
- Συλεύω. ἐσύλησε τὰ χεῖματῶ ἢ
ἰερῶν, 1, 20.
- Συλαμυθάνομα. εἰδεις συλήψει)
αὐτοῖς, 2, 4. de sociis facino-
rum. ὅ, τε κῆ συωελήφθη ἔκουε,
5, 18. gravida enim erat, cum
comprehenderetur.
- Συλυπέομα. συλυπέμφορός τινι,
7, 3.
- Συμβαδίζω. ἀδύνασθαι ἢ συμβα-
δίζειν τῶ Πλάτωνι, 3, 19. non
poteratur unā cum Platone de-
ambulare, non animi, sed
discendi gratia, discipulo-
rum more, qui magistros
suos sectantes inter deambu-
landum, ab ore docentis pen-
debant.
- Συμβαίπομα. συμβάλλει) εἰς ὑγι-
ειαν, 3, 1. συμφέρει. συμβάλλει
τοῖς πολεμίοις, 10, 4.
- Συμβισίω. συμβισίω ἀδελφοῖς ἀδα-
σανίως, 9, 1. τυραννικῶ, 2,
20. familiaritatem notat.
- Συμβολα, 2, 31. quæ capiuntur
ex vi ventorum, fulguribus
& similibus. vide Ciceronem
lib. I. de Divin. ἀπόρρητα,
2, 17.
- Συμβεβλή. ὑπὲρ ἢ συμβεβλήσ
λα-
βεῖν μισθόν, 12, 62.
- Συμβεβλονικὴ Ζεὺς εἶχε, 12, 25. ἔ-
τιτυπῆται ἀ συμβεβλήσ ἡ-
βουί.
- Συμμάχομα. συμμάχε) τῶ δέν-
δρῳ εἰδέν εἰς τὴν ἄρσιν, 2, 14.
hoc est, συμφέρει. Sic συμ-
μάχε) ταῖς γυναιξίν, 13, 6. εἰς
τὸ ἔμψων δένδροις, 13, 1. πρὸς
τὸ ὑπερφιλία, 12, 1.

Συμ-

INDEX.

- Συμμίγνυμι.** *λίμνα ἔδει συμμίξαι,* 14, 46. *de primo concursu, primo teli jactu in praelio. συμμίξεν,* 3, 9.
- Συμπαιδέβομαι.** *συμπαιδεύθηναί κωνῶ διδασκάλῳ,* 13, 44. *ab ipso praeceptore pariter docti.*
- Συμπαρθενοί.** *συμπαρθέων καλίσσης,* 12, 1. *Gespielen.*
- Συμπαρομαρτέω.** *τοῖς πλέσιν ἔσμαι συμπαρομαρτίσιν ἡδίσαι,* 3, 1. *navigantes gratissimi quasi comitantur vel subsequuntur odores.*
- Συμπεριτυγχάνειν κακέρχοις,** 3, 44. *una incidere in latrones.*
- Συμπίπτω.** *συνέπεσε ἡμέτερος φόνησ πολλῶς,* 11, 6. *έτυχε.*
- Συμπλεκόμενοι κύνας,** 3, 30. *sensu turpiculo. תלת תיסקרני.*
- Συμφέρω.** *συνενέχθη αὐτῷ νοσήσαι,* 4, 15.
- Σύμψυφον εἶναι τι,** 4, 5. *calculum alicui addere.*
- Συῦ.** *κρέειν χόρδην συῦ μέλει,* 3, 32. *ellipsis Attica ἔ συῦ est: αὐτῷ τῷ καλῶμα,* 1, 3. *cum ipsa arundine.*
- Συωχείρωσθαι κρήματα,** 4, 14.
- Συώζειν κρήματα κατ' ὄσολον,** 4, 14. *συνάγονται ἔ πολέμα,* 3, 9. *praelio commisso. activum loco passivi, pro συναχθέντων. π. Homerus etiam dixit συώζειν Ἄρηνα pro praeliari. συωγαγεῖν εἰς ταυτὸν,* 13, 42.
- Συωγωνιέμενος ἐν τοῖς γυμνασίοις,** 12, 43.
- Συωᾶσαι μὴ συωᾶσαι ἀλλήλοις,** 12, 36.
- Συωαναθάινω.** *συνανέθη τῷ Κύρῳ,* 3, 17. *una cum Cyro in Persas profectus est.*
- Συναπαδημεῖν τι,** 1, 15. *una proficisci. quod & συναπαίρειν τι dicitur,* 3, 26.
- Συνάπτω.** *θώμιγγας συνάψαι τοῖς κίσις,* 3, 26. *annectere, deligare.*
- Συωραπάσαι ποδὸς,** 12, 22. *pede corripere.*
- Συνάρχοντες,** 13, 42. *imperii collega.*
- Συωάχθεσθαι τι,** 9, 11. *vicem alicujus dolere.*
- Συωδημερεῖν τι ἐν πάσι,** 4, 9.
- Συωιδεῖω.** *συωιδῶσι, ὅτι ἀχρηστοὶ εἰσιν,* 3, 37. *de interno dictamine mentis ac rationis. Sic τὸ συωιδὸς οὐκ ἐπέτρεπεν αὐτῷ,* 14, 28. *sentent.*
- Σύνειμι ab εἰμι.** *συνεῖσαι ἀνδρὶ καλῶ ἢ, &c.* 12, 1. *de conjunctu & consuetudine perpetua inter conjuges. συνῶ τῆς θυγατέρας ἀκολαστάσθαι,* 9, 8. *pro ἡμίλησεν αὐταῖς, nisi quod rei turpitudinem plus exprimat, & proprie fit scortatorum. συωῖσαι ἐταῖραις,* 12, 52.
- Σύνειμι ab εἰμι.** *συνιόντες νύκτωρ,* 14, 27. *malo sensu. De iis qui res novas moliantur, seditiones agitant.*
- Συνεκκαίειν τὰ δένδρα,** 13, 1.
- Συνεκπέπτειν τὰς σάρκας,** 12, 37. *concoctionem junctae.*

I N D E X.

Σωελαύνω. ἡ νόσος σωήλασεν αὐ-
 τὸν εἰς τὴν σαφίαν ἐρωίαν, 4, 15.
adegit.
Σωενέγκω. σωενέχθη αὐτῷ νοσή-
 σαι, 4, 15. *vid. συμφέρω.*
Σύνεσιν ἔχειν, 12, 1.
Σωεσίαω. συνεσιώμην αὐτοῖς,
 4, 9. *capans frandensque cum
 illis.*
Συνέχειν ἑαυτὸν ἐν τοῖς ὅπλοις,
 14, 49. *in Gemehr sich haie-
 ten.* συνέχειν τὰ χρήματα, 4,
 14. *patias opes tueri.* ἔχινον
 συνέχειν χαλεπὸν, 4, 14. συνέ-
 χεσθαι ὀδυρμῶ, 14, 22.
Συνήδομαι. συνήδοντο ἐπὶ τῆ σω-
 τηρίᾳ, 9, 21.
Συνηρεφής δρυμῶν, 13, 1.
Συνθήκη. συνθήκας ποιεῖν, 10,
 18. παραβαίνειν, 10, 2. συνθη-
 κῶν προσιμῶν τὸ πλεῖστον, 6, 4.
Συνθήμα εἰς ἀρετήν, 2, 28. εἰς τὸ
 ἐξάπτειν τῷ πυρὸς, 5, 6.
Συγκληρώ. συνεκληρώθη αὐτῷ ἡ
 πένια, 11, 9. *dicitur cum re-
 spectu providentiæ ac fati.*
Σύνοδος τῶν τεθειώτων, 4, 17. *i. e.
 terre motus, secundum Pytha-
 goram.*
Συνοικέω. πρὸ τοῦ συνοικεῖν ἀνδρά-
 σιν, 4, 1. *alias συνεῖναι. usur.
 & de viris.* συνοικεῖ τινι τὸ ἐταί-
 ρων, 12, 52. διετέλεσε χρόνος
 πολλὸς συνοικῶν τῷ ἀρρώσῃ ἡμῶ, 4,
 25. *notot arctam & perpetuam
 conjunctionem.*
Συνοικία, 13, 12. *domus quæ à
 pluribus mercede est condu-
 cta. Gesn. Gl. συνοικία, con-
 clavinm, conclavia, Insula. Be-*

*ne Pollux lib. IX. c. 5. τὸ μὲν
 πλήθος τῶν οικοδομημάτων
 οἰκίαι καὶ συνοικίαι. edificiorum
 multitudo, οἰκίαι, συνοικίαι, di-
 cuntur. Est igitur συνοικία tota
 vicinia, ut συνοικοι, vicini, apud
 eundem. Ut adeo Meton. non
 uni tantum domui, sed vici-
 nis contiguisque vel insulæ
 ignem subjecerit.*
Συνοικίζεν. συνάκιε τῷ παῖδα
 ἄλλω, 8, 9. *proprie de paren-
 tibus.*
Συνοσία, 3, 19, 10, 16. 12, 60.
*συνοσίας ποιεῖν, 3, 1, convenire.
 συνοσίας ἀφλυθείσης, 3, 19.
 conveniunt solito, discipulis di-
 missis. συνοσία ἀναδήσασθαι
 τινά, 4, 9. devincere.*
Συνοφροῦσθαι ἐπὶ τινι, 14, 22.
Συντάττειν. συντάξαν τῆτο οἰκίαν
 τῶν, 9, 13.
Συντελεῖν εἰς ἑορτῶν ὄψεως, 13, 1.
facere ad pascendos oculos.
Συντήκειν τῷ νεκρῷ ἀργυρον, 7, 8.
*una cum mortuo argentum &c.
 non iam comburere quam lique-
 facere.*
Συντονώτερος ἐπιδιδάκειν, 1, 30.
Συντροφῆ βασιλέως, 12, 26.
Συντυχία, 12, 64. 4, 9.
Συνωμοσίας ἐξελεῖν, 14, 22.
Συς. σὺν ἐκάλει τὴν Κόρινθον, 13,
 25. *suem (Bœoticam scilicet)
 vocabat Corinthiam. οἱ σὺς οἱ
 ἄγροιοι, 1, 7. sues agrestes.*
Συσκηνῶν ἀγνώσιν, 4, 9.
Συχνός, 3, 19.
Σφαγίς ἡμελημῆ, 13, 2. *culter
 vitularum temere abjectus.
 fecespiritum*

I N D E X.

- fecespitam veteres dixere. ἡ-
μαγγλή. *ibid. sanguinolentus.*
- Σφαιρώ.** ψυχὴ σφαιρωθεῖσα ἐν
τῷ αἵτι τ' ἄρθεκα τόσα, 3, 11.
*anima circa rectus quasi cor-
rotundata, conglobata, in or-
bem collecta.*
- Σφάδεδαιτῶν ἔψιν,** 11, 13. *visus
descri. Ἐ ἀληθές,* 13, 38.
- Σφραγίδες,** 12, 30. *differebant
ἀπὸ τ' δακτυλίων in eo, quod
signa quaedam habebant in-
sculpta in gemmis. vide He-
fych.*
- Σφραγῶντες μαζοί,** 13, 1.
- Σχέω.** χεῖν ὄνομα ἐκ Ἐ συμβάντος,
10, 18.
- Σχήμα,** 2, 44. *scilicet πρὸ σώμα
ἢ σώματι, figura & habi-
tus exterior. Sic τὸ ποικίλος
τῶν χημάτων, 14, 22. χήμα-
τος χρήσις, 4, 3.*
- Σχηματισμός.** πρὸς χηματισμὸν
ἀργότατοι. 10, 14. *Interpres,
segniffimi ad negotia. ac si legis-
set χηματισμὸν. Rectius in-
terpreteris, respectu vestitus
otiosiffimi. Laxa enim & ad ta-
los defluens vestis Persas In-
dosque otio deditos arguit,
strictâ autem succinctâ & bre-
viori veste laborantibus opus
est.*
- Σχίζα ἡμίκαλι,** 13, 2. *assula
semiuista. σχίζα lignum fissum
in usum sacrificiorum.*
- Σχολή ἐπὶ τὰ χεῖρα,** 9, 29. *σχολῶ
ἔχον ἀπεχθάνεσθαι πολλοῖς, 11,
10. κατὰ δ' ἐναὶ εἰς ἀκρόμαζον
σπεκιδυρμένα, 4, 15. ἢ σχολή ἢ*
- ἐξ ἀρρώστιας, ibid. otium morbi.
σχολή ἐπίσχυλῶ τικτῆ, 9, 25.
otium serendis insidiis natum
est. σχολή κασα ἐξετάζεν, 2, 20.*
- Σχολή ἢ πρῶτος προῖον,** 3, 1. *de
flumine placido. σχολή, ne-
dum, tantum abest ut, &c. 9, 24.*
- Σῶμα ἀλλοτερον ἐκ τ' ἄλλαν πικε-
λῆς,** 9, 13. *cui opponit. ἰδιον
ibidem. ἄταφον, 5, 14. κόσμιον
ἢ ἐγκρατῆς σωφροσύνης, 13, 27.
πεποντικός ἀπὸ τὸ γῆρας, 4, 1.
Ἐ σώματι ἔγκρον ἔχον ὑπὲρ τὰ
γυμνάσια, 14, 7. τὸ ὑπέρογκον
σώματι, 13, 1. ἐκπονεῖν τὸ
σῶμα, 2, 5. de iis, qui sanita-
tis causa corpus exercent.*
- Σωματοφύλακες,** 9, 3. *Leibguar-
de.*
- Σωτηρία παραδέξαι,** 9, 21. *ὑπο-
φαινομένη τινι, 4, 8.*
- Σωφροσύνη γάμος,** 12, 1. *μεγάλη,
7, 9.*
- Σωφρονεῖν ὀππον.** ἐταιρεῖν, 4, 1.
*Sic σωφρονῶς ἀφείδον, 10, 2.
ἀφείδον, 11, 3. ὀππον. & τῷ
πολυτρεφεῖν. (πολυτελῶς ζῆν.
nam πολυτρεφεῖν nullibi ex-
tat) 11, 3. Sic σωφρονεῖν ἀφεί-
δον πέζης, 3, 34.*
- Σωφρονῶς ἢ ἐγκρατῶς,** 9, 4. *for-
mula laudandi alicujus con-
tinentiam.*

T.

Ταινία. ornamenta quibus sta-
tuas ornabant. *Hefych. ται-
νία, ἀμδήματα ἀρχιερατικὰ ἢ
ζῶναι, ἢ σέφανοι, ἢ κόσμοι, ἢ
δεσμοί*

I N D E X.

- δεσμοὶ ἱεροί. ταινίαις ἀναδῆσαι τὸ ἀγάλμα, 9, 39.
- Τάλαντον Βαβυλωνίον, 1, 22. valet minas 70. ut testis est Herodotus. Consule *Budæum* sub init. lib. IV. de Afse. ἀργυρεῖς, 1, 25. valet minas 60 Attic. κόσμησθαι χρυσεῖς πέντε κῆ ὀγδοήκοντα τάλαντων, 1, 20. val. 255 minas Attic. seu 2550 coronat. τάλαντον, φιάλαι δύο, 1, 22. forte scrib. τάλανταία, hoc est, ponderosa. (non quadrat.)
- Τάλαρσθαι. id est, καλαθίσκσθαι, κόφινσθαι. τοῖς τάλαιροις ἐνεφώλθεν ἐλάσσοντες, 3, 42.
- Ταμιεύειν τὸ χροῖον εἰς τὰ ἐπιγόμενα, 2, 5.
- Τάξιν ἐκλιπεῖν, 14, 49. καταλιπεῖν, 3, 14.
- Ταραντινόν, 7, 9. genus vestimenti. vide Not.
- Ταράττω. ἐταράττετο πάνυ σφόδρα, 9, 20. refertur ad animum.
- Τάπτεω. τετραγώνος ὑπὸ θεῶν, 3, 9. hoc est, στρατόδρομοςσθαι. τάπτεν μάθημα, 2, 39. νόμος, 3, 18. proprie. ἔχει δὲ τῶν τέτων τάπτεται τὸ &c. 2, 41. in his non potest non censeri. κῆ ἔτσθαι σὺν τέτοις τετάχθαι, ibid. hic quæ illis accensetur. τάξας, 13, 24. ubi articulus ὁ excidisse videtur. qui censuit astimavitque litem. i. e. accusatur vel iudex. Ejus enim erat, in bello, quo reum accusabat,
- subjicere multam, quam vi debatur promeruisse reus. Pollux lib. 8. cap. 7. Laërt. in Vit. Socrat. hæc lis dicebatur ἀγὼν ἀτιμώρητος. v. Suid. hac voce.
- Ταύτη adverbialiter. ταύτη ταύτησθαι ἀπῆντησε, 13, 2. ἡὰς ποιεῖτε. κῆ ταύτη, 13, 27. ideoque. πολλαῖς ἐχθραῖς ταύτη, 14, 37. quæ ita se habent, eò tendunt. vid. Suid. in ταύτη.
- Ταφαῖ πατῆρας, 12, 21. ταφὴ νομιζομένη, 7, 12. iusta sepulchra. ταφῆς ἀμοιρεῖν, 4, 7. infelicitum abjici. φθάνει ταφῆς. ibid. ante sepulchrum. eodem capite sepulchrum eleganter dicitur κοινὸς πάντων σωμάτων ὄρμος, communis corporum omnium portus. ταφῆς ἀμοιρος, 12, 64. de Alexandro M, confer Nostri H. A. l. 12. c. 7. ubi pro Ολυμπία Δύ legerem Ολυμπίας δῆ.
- Τάχισσθαι τὰς πόδας, 10, 3. in Auctore non extat, aliud enim est τάχισα τὰς πόδας ποιεῖν ἔξω λέμμασθαι. de quo in ποιέω. 10, 3. τὴν ταχίσω, 1, 32. 7, 5. adverbialiter. τάχισα τῶν ἄλλων, 12, 1.
- Τέγσθαι. ἐκ τῆς τέγης κατενεχθήσθαι, 3, 4. tecto delabi.
- Τεῖνειν τὸ ὀφθαλμόν, 11, 13. oculi aciem intendere.
- Τεῖχσθαι ὑψηλότατον, 6, 12.
- Τεκμηριώω. εἰ τῶ σπιδὸς τεκμηριώσαι, 8, 6. ὅσον τεκμήριον ἀψα-

I N D E X.

- ῤῥῶν**, 13, 1. ἀ τεκμαίρομαι. *quantum ex tactu colligere est.*
Τέκω. vid. Τίκτω.
Τεκνοποιῶς τιθέναι γυναικίς, 13, 6. *foecundas reddere.*
Τέλειαι γυναικίς, 13, 1, p. 650. *nubiles, viripotentes. ἀβίβητα ἀβίβη/vel jam viro nuptæ perfectæque & justæ ætatis.* Ita Juno *τελεία* dicta, cum jam Jovi denupserat, *Πυρσαν. Arcad. ἐν τοῖς τελείοις τὰ ἀβλα εἰργάζετο*, 4, 3, *in perfectis manupretium merebatur.*
Τελεστήρια, 12, 1. *specialiori sensu hoc loco sacra ea significant, quibus olim initiabantur, deoque se consecrabant. hoc est, τελεταί. τελεστήρια & χειροστήρια θύειν est sacra facere Diisque agere gratias pro re feliciter peractâ. Latinorum τὸ νοῖα reddere, non multum abludit.*
Τελεταῖς τελεῖν, 2, 31. *proprie. vide Eustath. Iliad. Δ. & cumprimis Etymolog Magnum.*
Τελουταῖ⊙. *τάγε μὲν τελουταῖα, 12, 18. ad ultimum tamen. τελουταῖαν πρόποσιν προπινειν. 4, 23. extremum poculum. τελουταῖα τιμή, 4, 7.*
Τελουταῖν, 14, 32. *absolute de morte naturali. τελουταῖν ἄβιον, 6, 2. de violenta morte. τελουταῖν, 13, 34. denique.*
Τελέω. ἐτέλει εἰς τὸς νόθους, 12, 43. *inter nothos censebatur.*
Τέλ⊙ *δὲ κλέες, 3, 25. pro θάνατο. ut Nollu; eim tabulis ὡς ἔνδ. Sic ἀπὸ τέλους, 12, 20. usque ad vita finem. τέλ*⊙, 10, 16. *ad ultimum.*
Τέμνειν χώραν, 4, 8. *de ingenti vastatione, quomodo Latini verbo excindere utuntur. vide Curt. 4, 13, 23.*
Τέμνη Θεσσαλικῶν, 3, 1.
Τέμνει ἀπέσπλον εἰ θεοί, 12, 57.
Τερετισμαζα, 3, 40. *vide Hesych. in hac voce.*
Τέρμα. ὠν ἐπὶ τέρματι ἔβη, 2, 35.
Τέρμιθ⊙, 3, 39. *genus cibi quo Perlae utuntur. Hesychius describit, φυτὸν ἐμφεγές τῷ λίπῳ.*
Τετραλογία, 2, 30. *vide Notas.*
Τετρας. τετραδί μετ' εἰκάδα, 3, 23. *vide notas, quibus addi meretur hic locus Aristoph. ex Ναιβίους. numerat ibi Strepsiades dies, πέμπτη, τετρας, τρίτη μετὰ ταύτῳ, δεύτερα, εἰδ' &c. δὲ θὸς μετὰ ταύτῳ ἔσθ' ἐνηέα id est, dies vigesimus sextus, vigesimus septimus, vigesimus octavus, vigesimus nonus. deinde illum statim excipit trigesimus. vide ibidem Scholia Græca de hoc perverso numerandi modo.*
Τέτιξ. τέτιγες χρυσοί, 4, 22.
Τέχνη, 10, 10. *de pictoria. βάνωσ⊙, 6, 6. *θαυμασῆ, 12, 1. τέχνη λόγων, 13, 1. oratoria eloquentia τέχνη, malo sensu, opponitur in bello τῆ ἀρετῆ, 12, 33. & dolum ac fraudulentum.**

I N D E X.

- dulentum aliquod inventum denotar.
- Τεχνικά ὄμματα, 14, 47. oculi eruditi.
- Τεχνικόν τι δρᾶν, 2, 6. εἰπεῖν, 2, 2.
- Τεχνίτης μέγας, 12, 41.
- Τέως ἔσθ' ἄνευ ἀμύη δ' ἀποκυῆσαι, 5, 4.
Gl. τέως, *duntaxat*, *interim*.
vid. *Hesych.* in τέως.
- Τῆ μὲν &c. cui τῆ ᾗ respondet,
3, 1. *hinc quidem, illinc vero*.
- Τῆξις ἐπεχλύετο, 5, 2. *insecuta est iabes*.
- Τιθένα ἀγῶνα ἐπί τινι, 4, 5. *lege aliqua sancire. ὄνομα τῶ,*
4, 17. 13, 1. *hoc est, ἀξεναι.*
πρόνοιαν, φρονίδα καὶ τι, 14,
7. *τιθένα τι ἀξ' ἀμύητης,* 2,
38. *ὡ ἔργω,* 4, 15. 4, 20. *om-*
nem operam huc impende-
re. Sein einiges Werck
senn lassen. παρ' ἑδὲν, 9, 41.
ἔθετο ποδῶν πρόνοιαν, 3, 25. *δέ-*
μφοι ὄπλα ἐναντία, 3, 34. *bel-*
lum gerentes cum Ἑc. *δέωξ*
φιλίαν, 12, 3.
- Τίκτω. τίκτην τινὶ πάντως κακὸν,
14, 22. *τεκῆσα pro matre,* 12,
1. *ἡ τεκῆσα σε, mater tua.*
(*antea hoc sub τέκω legeba-*
tur. L.)
- Τιμᾶν θεός, 1, 13. 2, 31. *de cul-*
tu exteriori potissimum, qui
fit per sacrificia, gestus &
similia. Sic τιμᾶν ποταμὸς,
2, 33. *τιμᾶν Πλάτωνα, Θεόφρα-*
σου, 4, 19. *ihnen Verehrung*
ihun. Sic τιμῶ σε ὅπως ἔχω,
1, 32. *aliquando nomen ad-*
ditur. ut τιμῶ σε τῷ ὕδατι,
- ibidem. ψελλίος,* 2, 14. *πηγῶν*
εἰκόνι γυναικὸς, 2, 33. *Aliter*
τιμᾶν δῶροις, 1, 32. *ισονομίαν,*
2, 42. *παρδειαν ἀνδρότατα,* 4,
19. & 9, 1. *magnifacere simul*
& diligere. aliter ἐτίμησεν αὐ-
τὸν καὶ τῆτο, 1, 25. *Et hat*
ihm die Ehr angethan. De
eo qui quid honori alterius
tribuit. τιμῶ τὸ δῶρον ἢ πάνυ
πολυτελῶν, 1, 32. *simplex pro*
composito πωλιμῶ, praefero.
Sic l. l. c. 2. ἐπεσε est loco ἐν-
πεσεν, incidit.
- Τιμῶξ. ἐτίμησαντο ζημίαν τῶ,
5, 12.
- Τιμὴ τελευταία, 4, 7. *quæ scil.*
mortuo præstanda, plane ut
Nostri. Aliter τιμὴ ἐλαχίστη,
2, 7. *pretium. ἀφραξίς,* 3,
1. *τιμὴ πρὸς τὸ κρείττον, ibid.*
Deorum cultus.
- Τίμημα δρᾶν ζημίαν, 4, 4. *mul-*
tare manipretio. Gl. Phi-
lox. τίμημα, ἐπὶ τοῖς ὀνίοις κα-
ταβαπόμνον, pro mercibus so-
lutum pretium.
- Τιμωεῖα. *τιμωεῖας ἀφῆκε ἢ,*
1, 34. 2, 4. *ἐκλίπειν τιμωεῖαν,*
12, 20. *dare pœnas. ἐπαρτύφην*
τινι, 7, 15. *παρ' ἑδὲν τίθεωξ,* 12,
44. v. *Gell. lib. 6. cap. 14.*
- Τιμωρεῖσθαι τινά ἀξ' αὐτῷ πρᾶξιν,
5, 16. *punire aliquem. at*
τιμωρεῖν τινι notat ulcisci
injuriam alicui illatam. Sic
Noster in H. A. lib. 17. cap. 19.
τιμῶντες (l. τιμωρεῖντες) τῶ
ἐαλωκότι, carnis (avis) rapnas
poscentes.

I N D E X.

- Τίς.** Eleganter hoc pronomen additur tam propriis quam appellativis ad exprimendam vilitatem rei. ut *εις οικουσις τινάς ἀποκρύπτου* (12, 38). vel cum sermo est de ignotiore aut obscuriore. ut *Πολυδωρός τις*, 13, 15. *Σύα γρός τις*, 14, 21. *Τρύζου τις*, 14, 22.
- Τίσις θεῶν**, 3, 43. *divina vindicta.*
- Τίτθη.** ὑπὸ τίτθη τρέφεσθαι, 13, 1.
- Τίω.** ἔτισε δίκλῳ ἔ μεμωτῶ, 1, 24. 13, 2.
- Τὸ προχθὲν ὑπὸ τ' ἄρνιθος**, 13, 33. τὸ ἐνυδρον, ἀ' ἄστον τ' γῆς, 9, 16. nonnunquam grandiozem reddidit locutionem. ut τὸ ἐμμανὲς τ' φλημεμάτων, 11, 4. τὸ νοθὲς τ' γνώμης, 4, 8. τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆ, 12, 16. id est, natura ejus proma in hanc rem. Sic τὸ τετυφωμῶρον τ' παιδός, 13, 30. *Φίλεγγον τ'*, 13, 1. *Φοινικὸν τ'*, 2, 17. τὸ Μηδίζεν, 9, 41. τὸ μὴ τυχεῖν, 14, 1. τὸ ἀσωτεύεσθαι, 4, 23. plus est, quam ἀσωτία, studiumque & frequentiam agendi designat.
- Τὸ ἐμπαθεῖν, κατόπιθεῖν**, 9, 16. ellipt. pro τὰ μέρη ἃ εἰσιν ἐμπαθεῖν. Similes sequentes etiam locutiones, τὰ ἐν Λακεδαίμονι, Πύλῳ, 13, 14. scilicet, *γλυμομῶμα πράγματι*, vel quid simile. τὰ πρὸς τ' παῖδα, 2, 20. scilicet, *λεχθέντα*. τὰ τ' θεῶ, 5, 17. *σώματ'*, 13, 1. quæ eo pertinent. Sic τὰ τ' πολυλαίως, 6, 10. τὰ τ' ὀρνίθων, 14, 30.
- proprietas, naturalis ratio ipsarum.** τὰ μέγιστα τ' κινδύων, 9, 5. videtur nonnunquam omitti, ut in hoc: *καλὰ κ' τ' ἄλλης ἀπάτης Ἀσίας νενικημῆς*, 3, 23. pro *καλὰ κ' τὰ τ' &c.* Sed fortasse depravatus est locus. τὰ προ τινά. ἀνακοινῆν ὑπὲρ των, 8, 1. potuit tamen compendium scripturæ hoc fuisse. τῶ προ ταύτῳ, 2, 25. τὰ γυρίων, 4, 20. τὰ ληθὲς ὁμολογεῖν, 7, 18. τὰ ἐφ' ἡλικίας, 8, 16. *acta florentis ætate τὸ ἔτι τέτων μείζον*, 2, 42. τὰ ἐπὶ Γρανίκῳ, 3, 23. τὸ ὑπερβάλλον τ' ἀσεβείας, 5, 12. *modum excedens impietas.*
- καὶ τὰ μὲν τ' δράματ' τριῶτα**, 2, 13. transitionis formula.
- Τοι.** particula expletiva. *Ἄξι ταῦτά τινι*, 2, 41. 4, 20. 13, 44. *propterea.* ἔτός τινι κ' Χάνην ἐπεκαλεῖσθαι, 2, 41.
- Τοιῶτ'.** ἔτός γε ὁ τοιῶτος, 11, 9. *Hic tamen cum talis tantusque esset.*
- Τόλμαν** ἐπικαλεῖν τινι, 9, 4. *audacia arguere.*
- Τολμηθέντα**, 13, 2. *ausa impia.*
- Τόλμημα** πᾶν ἐφ' ἐαυτῷ βάλλεσθαι, 2, 4. *omnem rem suo periculo remigioque gerere.*
- Τόπου ἔρημ'.** 12, 40.
- Τοῦτον** ὀρεισιδαίμονίας, 5, 17. τύφου, 12, 51. χρόνου, 12, 44. *grandius dicitur, respondet autem huic particula ὡς. εἰσιν ἐς τοῦτον λογιστικῶ, ὡς λογίσεσθαι, &c.* 1, 6. *εις τοῦτον*
ἄστυλθου

I N D E X.

- παρῆλθεν ἡ φιλία ἀμφοῖν, ὡς ἐγγύς ἰσολιμίας εἶναι, 12, 1. τοσούτου χρόνου ἀπατίψαντες, ὡς γεγραμμέναι, 12, 44. adde 12, 24. 12, 30. nonnunquam omittitur. ut τοσούτον ἢ Ἀθηναίοις θεισιδαμονίας, εἰ τις περιπίδον, 5, 17. pro ὡς εἰ τις. aliqui tamen locum putant vitiosum.
- Τραγωδοῖς παινοῖς**, 2, 13. ubi Attico more, σὺν, aut alia præpositio subintelligatur necesse est, aut Dativi ponuntur absolute æque ut Genitivi. vid. not. & vocem καινός.
- Τραγωδία**. τῆ τραγωδία ἐπιλήθεσθαι, 2, 30. αἱ ἐκ τῆ τραγωδίας ἀραί, 3, 29.
- Τράπεζα**, 1, 20. ex sacra suppellectile. Solebant autem in ea Diis epulas instruere. Ponitur & pro ferculis vitusque ratione. τράπεζα ἀβροτέρα, 4, 22. Sic ἀσάλια τραπέζης, 1, 19. τράπεζα παρατεθεῖσα, 2, 17.
- Τραύματα** τὰ ἐμπαροθεν, καλόπισθεν, 12, 21. sic 6, 6.
- Τράχηλον** καλός, 12, 1.
- Τρέπω**, τρέψας ἐδὲν τοῦ κρωτός, 3, 5.
- Τρέφω**. τρέφει ἡ γῆ τὰ ζῶα, 3, 18. ἐτρέφη ἐν ὄρφανίᾳ, 12, 1. ἐν πενίᾳ, ibid. ἐν ὀρείῳ τροφῆ, 13, 1. ὑπὸ τιτθαις, ibid. παλεῖ, 12, 1. σωφρόνως καὶ κρητερώς ibidem.
- οἱ Τεράκοντα**, 3, 17. vide Hesy-chium.
- Τεῖξεν** σεφάνων, 12, 1. coronas quasdam terere.
- Τεῖξον**, 5, 5. vilioris vestimenti genus. vide Schol. Aristophan. in Pluto. περιβάλλεσθαι, 7, 13. observa ex hoc loco, fuisse inter ea, quæ aliis vestimentis injiciebantur, qualia sunt pallium & similia.
- Τειγονία**. ἐπὶ τειγονίαν μὴ ἀγνοῦ τὰς Τυραννίδας, 6, 13. ad tertiam generationem, nepotes Tyrannorum imperium non propagare. Commodus etiam apud Herodianum dicitur βασιλεύς ἐκ τειγονίας. lib. 1.
- Τειτηέριδες**, 13, 2. singulare festum Bacchi, tribus quibusque annis celebrari solitum, in quo peractis sacrificiis merito se ingurgitabant. Trieterica Virgilio. Triennalia.
- Τεῖς**. εἰς τεῖς, 9, 41. ter.
- Τεῖχες** πολίαι, 7, 20. τῷ τείχῳ δὲ δελίζων, ξανθίζομεν, 9, 9. τῷ τείχῳ βαφή ἀφανίζειν, 7, 20. crines colore inficere, tingere. i. e. μελαίνεσθαι, denigrare. in H. A. 1, 48. est μελάρην τείχας, ὁλοῦν τῷ ἑαυτὸς κόμην. inficere capillitium nigredine, desolorare, denigrare. & iterum, 2, 14. H. A. μὴ κατέψσσα μηδὲ ἐπιχέλασσα φαρμάκοις. ubi

I N D E X.

frustra Gesnerius pro καθέψασα, vel, quod malim καθέψασαν, legit καθέψῶσαν vel καθέψῆσασαν. vid. not. in 7, 20.

Τρόπαια ἐγείρειν, 12, 23.

Τρόπος. τὸ τοῦ τρόπου αἰδιόμον, 12,

1. ἀφέλεια τοῦ τρόπου, 3, 10.

naturam & ingenium significat. Sic ἐρῶ ἀμφοτέρων τρόπων, 3, 16. κατηγορεῖ τὸν τρόπον αὐτῆς, 3, 19. adde 7, 20. 14, 23. Aliter τρόπος

Σικελὸς, 11, 1. consuetudo publica. Sic κτὶ τὸν τρόπον ἐπιχώριον, 2, 19. aliquando praepositio omittitur. ut τὸν τρόπον, 13, 16. Latini itidem: Eodem more, adde 14, 23.

τὸν τρόπον τῆτον, 1, 1. subintelligitur κατὰ τοῦ τρόπου, 12,

1. adverbialiter. (si ipsum Auctorem inspexeris, facile apparebit, τοῦ τρόπου regi ab ἔχω vel καπηλικῶς. integra enim locutio hæc est: καπηλικῶς ἔχειν τοῦ τρόπου, ingenium habere meretricium, quod pulchritudinem corpusque cauponatur. vide id genus locutiones in ἔχω.)

Τροφὴ ὄρειος, 13, 1. herbas, carnes ferarum & similia intelligit. κεκολασμένη, 11, 3. θήρειος, 13, 1. videtur ferinus. vid. not. Eodem modo Nolter in H. A. lib. 5, cap. 21. ἐν ἄρα θερείῳ dixit.

Τροφὴς τὸ μηδὲν οἱ προσσηκούσης, 13, 1. sc. παιδὸς, aliena proliis

proliis.

ἐν Τροφάνει, 3, 45. scilicet, ἄνθρωπος. vide Pautaniam.

Τρυγῶν, 1, 15.

Τρυφὴ ἔξω τοῦ μέτερος αἰτία ἀπωλείας, 1, 19. τρυφὴ notat quoque insolentiam & fastum, 14, 30. & maxime, 9, 4.

Τρυφῆσιν, 4, 11. 9, 24.

Τρίφθον καλάμιν, 1, 3. frustum arundinis.

Τρωκτὰ ὠραῖα, 1, 31.

Τυγχάνω. ἔτυχον τέλος δὲ κλεῖς, 3, 25. ἔτυχε καθ' ἡμέραν ἐν παλαιστέροις, 4, 24. Latini: accidit mihi &c. Sic ἔτυχε χρηματίζων ὑπὲρ τινων, 3, 4. ἀριστεύων ἐν Σαλαμῖνι, 5, 19. τυχεῖν γυναικὸς, 12, 63. ἐλπίδος, 12, 1. συγνώμης, 4, 1. χαρίτος, 12, 41. ἂν τις ἐσιθυμεί, 9, 29. curam desideriumque antecedens continet. ἔτυχε τὸ καθάδικης πρώτῃ, 13, 24. de re quæ cui obvenit ex improviso. ἔτυχε τὸ πρῶτον τὸ βέλῃ, 13, 1. ἔτυχε φορῶν, 1, 21. i. e. ἔφορε. periphraasis imperfecti.

Τυμβαύλης, 12, 43. Tibicen in funere canens. ceraules monumentarius, Apulejo in Flovidis.

Τυραννὶς καλὸν ἐν ἄφρονι, 4, 8. τυραννίδῃ περιεσθῆναι, 5, 13. in Tyranni potestate esse. ἐρασθῆναι, 8, 9.

Τύραννῃ, 8, 8. oppon. Βασιλεῖ.

τύραννοι, 10, 5.

Τυφόμεαι. τετυφωμένῃ ἐπὶ τῷ πλάτῳ,

I N D E X.

- πλέτω, 3, 28. τὸ τετυφωμένον
 ἔ παιδός, 13, 30. *filiū fastum.*
 Τύφου, 9, 34. εἰς τύφον πωέρχε-
 σθαι, 12, 51. τύφω ὑποωληθεῖν
 τινά, 9, 17.
 Τύχη. Διφυλάττεισα ἀρχὴν,
 12, 60. φιλεῖσα ἐργάζεσθαι τὰ
 παράδοξα καὶ τὰ ἀδόκητα, 13, 33.
 Αλεξάνδρου, 3, 23. locutiones
 tanquam de Dea. vide quæ
 notantur Cl. Bæcl. in Ind.
 Cornel. Nep. voce *fortuna.*
 αἱ τύχαι, 12, 27. de adversa
 fortuna & calamitate status
 publici. Sic ἐπιστάμενος τὰς
 τύχας μελέσας, 13, 12. ἐκ τύ-
 χης παρὼν, 2, 13.
 ἔ Τυχὸν δειγμα, 6, 12. non quod
 vulgo ita solet accidere, sed
 fingulare.
 Υ.
 Υάκινθος, 13, 1.
 Υβρίζειν, 1, 19. 8, 15. 3, 12. ἔδεν
 ἔ ὑβρισμάτων πωροφέζειν, 1, 31.
*nihil, quod insolentius & am-
 bitiosius est, dono dare. Interp.
 nimis vilia & attrita. male.
 exemplum doni ὑβρισμῶν ha-
 bes, 14, 39.*
 Υβριν ὑβρίζειν, 6, 1. ὑπομῆναι,
 3, 12. ἀνικεῖν ὑπὲρ μισθῶ,
 12, 62. mercedem plagasque
 juxta astimare, mercedem &
 plagas ita inter se conferre, ut
 paria faciant.
 Υβριστής, 10, 13. de Archilocho,
 qui libidinibus indulgit ad
 injuriam usque alterius, vide
*Daniel. Heinsii notas in Max.
 Tyrium, Dissert. 8. ὑβριστὴν
 ἠλέως, 4, 15.*
 Υγεία, 14, 11. figur. pro bono
 principe. ὑγίαν περιζεῖσθαι ἀφ'
 γυμνασίων, πειρώτας, 2, 5.
 Υγιές τι εἰπεῖν, 7, 20. cui oppon.
 ἀνόητον, ἄσοφον. Sic ὑγιάειν,
 12, 51. ὑγιές ἔδεν εἶναι, 2, 13.
 Υγρός. ὑγροὶ νεοσοὶ καὶ ἀπτηνές,
 9, 2. pulli recens nati, teneri
 & implumes. μέλθ (ἔ σώ-
 μαλιος) ὑγρότερον, 14, 7. mem-
 brum delicatius, mollius, effe-
 minatius.
 ὕδωρ ἄφρον, 12, 57. quid sit
 ὕδωρ ἄφρον dicat quispiam &
 erit mihi magnus Apollo.
 Auctor habet ἄφρων, subito :
 unde ἄφρον natum. Hesy-
 chius quidem ἄφρονος expo-
 nit ἐξαιφνης. Sed hoc nihil
 ad Bacchum facit. ἐκτρέφον
 ἀφ' τῶν ὀχετῶν, ἐπάρδον ἐξ ἔρα-
 νος, 2, 14. καθαρὸν, ἠδύ, 12, 57.
 σεσηπὸν. (1. σεσηπὸς) 12, 40.
 ὕδαλιος ἀντλησις, 1, 24. genus
 exercitii apud veteres. ὕδαλια
 ἀγαθὰ τοῖς λασαμῶσι, 3, 1.
 alias ἐπιτῆδεια. εἰς ἀρδείαν
 δένδροις, 13, 1. Διτελή, καὶ εἰς-
 ρεόνια, ibidem. ψυχρὰ καὶ πιεῖν
 ἠδισα, 3, 1. καθαρὰ ἰδεῖν καὶ
 ψυχρὰ, 13, 1. ὕδαλια χυδῶν καὶ
 ἀφθόως ἐπέρρει, ibid. ὕδαλια
 εἰς τὸ ἔμβιον συμμαχόμηναι τοῖς
 δένδροις, 13, 1. νάμαλια ὕδατων
 ψυχρῶν, 3, 1.

INDEX.

Υδροποτείν, 2, 38.

Υδροφορέυτες, 9, 17.

Υλακτείν συτόνον, 1, 13. *acerrime latrare.*

Υλη θαλάσσια, 13, 1. silva profunda, *Curtio* lib. VI cap. mihi 9. *μαλακή*, ibidem. herbis & arbutis virentibus confita. *Interpr.* non satis latinè.

Υμνείω. ὕμνησε τὴν φιλίαν αὐτῶν ἢ Πυθίαν, 2, 4. plus est, quam ἔπηυσε. ὕμνοι δὲ ποθανόντων ἐν ταῖς μάχαις, 12, 53. Θεῶν, 2, 39. proprie sunt εὐχαὶ πρὸς Θεῶν. *Plato* III. de LL.

Υοσκύαμος, 1, 7. genus herbæ, latinis *altercangenum*. vide *Plinium* l. XXV. cap. 4. *Plinius* Arabibus ita vocari *hyoscyamum* ait, non latinis, vel etiam *Altercum*, אלתרוכי vel תרכותן à Græco *θηλιακή*. dicitur & *Apollinaris*. *Glossarium*, *Hircularis turba*. ὑοσκύαμος. latina, ut patet, corrupta sunt. sine dubio legendum, *Urceolaris herba*, ex *Plinio* lib. XXII. cap. 17. quæ & *Calicularis Apulejo* de *Virt. Herbar.* vide & *Ioseph.* lib. 3. *Antiq. Judaic.* cap. 8. emendationem fulcit *Plinius* lib 26. cap. ult. *Scribonio Largo* compositus. ut enim ille *hyoscyami succum modice illitum doloribus aurium mederi* ait: ita hic cap. 39. affirmat ad auriculæ & tumorem & dolorem sine ulcere, prodesse herbæ *urceolaris* aut *cucurbitæ*

ramentorum succum tepentem. *Bonavent.* *Vulcanius* legit, *angularis herba*, notis in *Glossar. Græco-Latinum*, rationem emendationis ibidem videre est, quæ mihi quidem longius videtur esse petita.

Υπάγομαι. ὑπαχθῆναι πῶς καὶ ὀλίγον εἰς μέθην, 13, 4. *Paulatim pitissando in ebrietatem delabi.*

Υπαίθερος. ἐν ὑπαίθερον καὶ ἡσθ, 13, 31. *sub dio.*

Υπαίτιον εἶναι, 14, 7. *reum esse.*

Υπαναφλέγεσθαι ἐκ τοῦ οἴνου, 14, 41. *incallescere.*

Υπαναφύεσθαι τι ἐκ τοῦ εἴδους φοβερὸν τῷ Αλεξάνδρῳ λέγεσθαι, 12, 14. ex *Alexandri* facie *terribile quicquam suboriri ajunt.* πικρὴ ὑπαναφροσύνη δὲ τὴν ῥαθυμίαν, 14, 7.

Υπαντρός πέτρα, 13, 1.

Υπάρχεσθαι τοῦ σωφρονεῖν, 2, 12.

Υπασπιστής, 11, 9. *armiger.*

Υπέρ τῆ πόλεως λέγει, 12, 52. de illa, *subjectum orat. signif.* 12, 28. notat *pro salute urbis.* Sic λόγος ὑπὲρ Αταλάντης, 13, 1. ἔν Θετταλίᾳ, 13, 1. μάχη ὑπὲρ νεκρῶν, 12, 64. ἐνεκα. Ita πρὸς βεῦαν ὑπὲρ εἰρήνης, 14, 31. πατριδος, 1, 21. ὄγκος ὑπὲρ τὰ γυμνάσια, 14, 7. ultra quam habere solent, qui corpus quotidie exercent. ὑπὲρ γυναικῶν, 12, 1. *supra ingenium moremque mulierum.* ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, 2, 20. de *virna*, in laudem *viri*, adde, 9, 14. ὑπὲρ τοῦ γὰρ λακίος,

I N D E X.

- λακτός, 12, 45. *pro lacte. ὑπὲρ τοῦ δεῖν βοηθεῖν*, 2, 10. *de auxilio sociis ferendo. formula ex Philippicis Demosthenis notissima. φόρος τοῦ ἑσσυμμάχων*, *ibid. de sociorum tributis. Interpretres omisit. v. φόρος. plura de ὑπὲρ ibid.*
- Υπεράγαμαι. *ὑπερηγάθη τὴν δὲ γῆραιον*, 12, 1. *ὑπερηγάζοντο τὴν κράσιν*, 12, 31. *ab ὑπεργάζομαι. ita enim legendum censuerim. vid. not.*
- Υπερασπάζει τὸ ἄνδρα, 14, 14. *vinum illum colit & amat. add. 10, 16.*
- Υπερβάλλει τινὰ τῶν κλάδων, 12, 1. *τὸ ὑπερβάλλον τὴν ἀσθενείας*, 5, 12. *ὑπερβάλλουσα ἀπορία*, 9, 8.
- Υπερβολή. *εἰς ὑπερβολὴν τιμῶν*, 12, 1. *εἰς ὑπερβολὴν θαυμάζουσαι*, 4, 20.
- Υπεργηρῶντα ζῆν, αἰχρὸν, 4, 1. *ὑπεργηρῶς ἄν*, 8, 16. *decrepitis.*
- Υπερεῖδω. *ὑπερεῖδὼν τὴν μέτρων ἡρωικῶν*, 2, 30. *τῶν ἄλλων*, 3, 22. *τὴν κλήσιν*, 12, 17.
- Υπερεκπλήττωμαι. *ὑπερεκπλαγῆσταις ἐπὶ τέτρω*, 3, 22. *ὑπερεκπλαγῆσαι τὸ μέγεθος*, 1, 33. *magnitudine plusquam percussus.*
- Υπερεπαινώ. *ὑπερεπήνησε*, 9, 30.
- Υπερερέω. *ὑπερηράθη αὐτῆς*, 12, 1. *non excessum sed magnitudinem affectus significat.*
- Υπερσύωνον χωρίον, 14, 44.
- Υπερηδομαί. *ὑπερηδοθεῖς τῆ κρησότητι αὐτῆ*, 1, 30. *τῆ συντυχία ἀνδρῶς*, 4, 9.
- Υπερθαυμάζω, 12, 49.
- τὸ ὑπέρογκον τῆσάμαλος, 13, 1. *curporis crassities.*
- Υπέροπαχος ἀπὸ τρυφῶν, 14, 7. *præpinguis.*
- Υπεροπληθεῖς οἶνος, 9, 26. *ὑπεροπληθέντα γινάσταν*, 2, 40.
- Υπεροσαρκεῖν τὸ σῶμα, 14, 7. *corpis fecisse.*
- Υπεροφέρειν τὸ ἄλλων, 1, 3. *præstate aliis.*
- Υπεροφιλεῖν τὸ φιλοκλίσημον, 1, 30. *exofculari expromptiam commiserationem.*
- Υπεροφρονῶ τὸ ἐξετάζειν, 1, 28. *contemno propter vilitatem. Sic ὑπεροφρονεῖν τὴν κακοφημίαν*, 3, 3. *Ἀλεξάνδρου*, 1, 25. *gering achten. 7, 21. & 11, 12.*
- Υπεροχάρειν τῆς περὶ σωζομένων ναυσί, 4, 25.
- Υπέροχεαδ τὰς ὄρας, 9, 18. *subire quærens, carumque tacto frondenti succedere. vid. not. Strabo. p. 428. ὑπὸ τὰς τοῦσ ὑπέροχεαδ, porticus subire. pluvia scilicet decedente. ὑπεροχεῖν θάμνος, Noster H. A. 13, 14.*
- Υπέροχειν δικας τὴν κακοξενίας, 4, 1.
- Υπερολήτης. *ὠμίλησε ὄντι κῆ νέω κῆ πρώτῳ ὑπερολήτη*, 10, 18.
- Υπέροχομαι. *ὑπέροχεῖο ταῦτα δεῖσται*, 10, 2.
- Υπεροχῶ, 2, 35. *εὐ μάλα βαρῦς, ἡδύς*, 13, 6. *εὐκαρῶ*, 12, 1.
- Υπερο notat causam. *ut μαζοὶ βαρυνόμενοι ὑπὸ τῆ γάλακτι*, 13, 1. *καταπλήξασα ὑπὸ τῆ ὄψεως αὐτῶν*,

INDEX.

- αὐτῶν*, *ibidem*, *illud ipsum* temporis momentum. ὑπὸ τῷ εισβολῇ τῆς Θεοῦ, 14, 27. ita *Tacitus*, *sub recentens partium*, 15. An. 23. ὑπὸ τῶν πρὸ αὐτῶν, 8, 8. eorum temporibus, qui ante ipsum fuerunt. ὑπὸ φοιμάτιον, 12, 1. sub veste. ὑπὸ αὐτῷ ἡμέρας, 3, 26. *ipse esse subiectus*.
- Ὑποδέχεται τινα ἀφιλαφῶς, 14, 14. φιλοφρόνως, 4, 9.
- Ὑποδίομαι. τὰς πόδας σιδηροῦς ὑπεδῖναι, 1, 18. *pedibus subligabant sandalia*.
- Ὑποδῖσις. ἐχρηστέω ἐξέρχου ὑποδῖσις, 3, 19. *utebatur calceis curioso substrictis*.
- Ὑποδήματα, 7, 11. χαλκῶν, 12, 32.
- Ὑποδρέμω, vel quod usitatius ὑποτρέχω. εἰδέν τι ὑποδραμῶν, 7, 17. *nihil adulatus, orationique subserviens*. τὸ ὑποδραμῶντα describit *Horatius* l. 1. *Epist.* 18. ὑποδραμῶν τὸ Κόρον, 12, 1. *obsequi & accommodare se ad nutum & orationem Cyri*.
- Ὑποδρομή. ὑποδρομῶν σιωχῆς, 3, 1. *receptacula, suffugia*, contra aeris injurias, solisque æstium. Ἀπὸ τῆς κολακείας καὶ ὑποδρομῆς, 14, 49. *adulatione & assentatione*.
- Ὑποδύω ὑπὸ φοιμάτιον, 12, 1.
- Ὑποζεύγνυμαι. ἵπποι ὑπεζεύγμενοι, 12, 44. *equi ad currum juncti*.
- Ὑποζύγια, 12, 37.
- Ὑπόθεσις, 2, 13. scilicet ποιήσεως, ut ait 14, 21. Sic ὑπόθεσις ἀσ-
- μάτων, 12, 23. τὰ μέλη ὑπόθεσιν εἶχεν τὴν πᾶν τοῦ, 10, 18. ὑπόθεσις ἐξέρχου. 1. ὑπόθεσις nam ὑπόθεσις in *Auctore* nulli extat cum τῷ περὶ ἐξέρχου.)
- Ὑποθήκη, 12, 55. pro ὑπόθεσις.
- Ὑποιδέα. ὑποιδῆσα πιμελή, 14, 7.
- Ὑποκινύρομαι, 9, 11. *minutio, subcapitillo*.
- Ὑποκείμενον Ἀερόπλου, 14, 40. μωρίαν, 13, 12.
- Ὑποκριτή, 2, 13. 2, 30. qui *comœdiam à Poeta conscriptam agere in scena solebant*. οἱ ἐν τῇ σκηνῇ ὑποκρινόμενοι, ait *Hesych.* τραγῳδίας. 3, 30. κωμῳδίας, 8, 7.
- Ὑπολαμβάνειν τῷ ὄραν ὡς ἔστι τὸ θεῖον, 12, 1. ὑπολαβάν, 12, 9. absolute de eo, qui ex indicis quibusdam quid suspicatur, & in animo secum cogitat. Alio sensu, ὑπολαβάν εἶπε, 2, 34. de eo, qui ad responsonem alterius interrogat. vel simpliciter sine prævia vel interrogatione vel responsonem loqui incipit. Sic ὑπολαβῆσα sumitur, 12, 13. At ὑπολαβῶν ἔφη, 1, 34. 2, 1. est *respondit*. *Thom. Magister* in *Eclogis Atticis* τὸ ὑπολαμβάνειν idem sæpe esse quod ὑποκρίνεσθαι annotat. Latini dicunt, *suscipit, excipit*.
- Ὑπολήγειν καὶ μικρὸν, 14, 29.
- Ὑποληρέω. τὸ γνώμης ἤδη ὑποληρέσεως, 3, 37. *jam delirante ratione*.

I N D E X.

Υπολιθαίνειν εἰς ὕπνον, 2, 35.

Υπολύομαι. ὁδὲ ὑπελύσατε, 14, 49.
arma exiit, misit.

Υπομειδᾶσθαι ἡρέμα, 4, 9. 12, 1.

Υπομῆναι. τῆς οφθαλμοῖς ὑπομῆναι
τὸν ὄνον ἀπθνήσκοντα, 1, 34. mor-
tem filii oculis sustinere. ἀετὸς
ὑπομῆνας αὐτὸν, 4, 17. aquila
se contrectandum præbens.
ἐπικλύζουσαν τῷ θάλατταν
ὑπομῆναι, 12, 23. sustinent
impetum maris exastuantis.

Υπομνήματα μισθώσεων, 6, 1. ἀρε-
τῆς, 12, 23.

Υπονοεῖν ὄρασιμον, 4, 8.

Υποπλήθω. ὑποπληθεῖς τῶν ἀρίστων,
4, 9. optimis rebus suffarctus.

Υποπληρῶ. τινα τύφω, 9, 17.

Υπόπλις εἰς πάντας, 4, 18.

Υπορρέει λόγος, 3, 45. ὑπορρέουσι τεί-
χες, 11, 4. de sua sponte ex-
cidentibus.

Υπορύπτειν τὰ τείχη, 3, 16.

Υποσιωπᾶν, 8, 16. mussare.

Υποσπείρειν γέλασα, 2, 13. ὑπε-
σπείρετο αὐτῷ τὰ ἐνακμαζόντα
τῶν ἀνδρῶν, 9, 9. pavimentum
ei floribus conspergebatur vigen-
tibus.

Υπόσπιδος. ὑποσπίδες ἀπο-
δένασι τὰς νεκρὰς, 12, 27. casus
datis induciis ad sepulturam
hosti reddere, quod erat vi-
ctoris.

Υποσρέφειν, 5, 11. absoluté, pro
μὴ ὑπακχεῖν. (l. c. habetur,
ὑποσρέψαντας αὐτὰς ἐξετύφλω-
σε, 5, 11. ubi igitur invenien-
dum erit ὑποσρέφειν, pro μὴ
ὑπακχεῖν?) εἰς Βαβυλώνα, 3, 29.

ἵππεσ χρεμελίσαντες ὑπέσρεψαν
αὐτὸν, 12, 46. Hinc meta-
phora. ὑποσρέφειν εἰς ἀκμῶν,
3, 18.

Υποχέομαι. vid. ὑπίχομαι.

Υπόχρεσις, 10, 2. 12, 33.

Υποτυφόμενος εἰς τὸ ἔρατα, 9, 41.

Υποφαίνων τῷ ἔνοον ἐν ἔβλεμ-
ματι, 8, 12. ὑποφαινομένης
ἐδεμίας σωτηρίας, 4, 8. ὑπο-
φαινεν κέρατα, 2, 33.

Υποφύομα τῶν κακῶν φθείροντες,
14, 27. sentent. exorientia
mala. ὑποφουομένη τέχνη, 8, 8.

Υποχείριον ποιῆσαι, 3, 26.

Υς βοᾶ, 10, 5.

Υσγινόβαφῆ ἐν δεδυκῶς, 9, 3. hys-
ginus color similis est coccineo.
unde Græci vestes ὑσγινόβα-
φεῖς appellant, i. e. hysgino in-
ctas inquit Hermolaus Barba-
rus Castigationibus in Plini-
um, p. m 300.

Υστερον χρόνον, 10, 18. 12, 1. vel
sine addito, 13, 46. ὀλιγον ὕστε-
ρον, 8, 17. 1, 16. ubi frustra
est Fabri critica manus.

Υστεραία τῆ, 2, 28.

Υφαίνω. ὑφαντικῶς καὶ ὑφαίνειν
ὅσα ἴσασι, 1, 2. textorium.

τὸ ὕφασμα, 1, 2. de tela aranæ.

Υφὴ βαρβαρική, 8, 7. hoc est,
peregrina & inusitata.

Υφηγῆσθαι πείθεσθαι, 14, 8. ductum
sequi.

Υφοράομαι. ὑφορᾶν τὰ θεῖα,
1, 4. ἔχ ὑφορᾶται τὸ δέλεαρ,
1, 5.

Υψηλότατα τὰ τῶν ὀργῶν, 8, 11.

I N D E X.

- Φ.
- Φαγεῖν πᾶν ὅτι ἐν, I, I. *quidvis devorare.* ὑσχυάμα, I, 7.
- Φαιάκων δίαίλα, 7, 2.
- Φαιδρότητα προσωποποιήσασθαι, 12, I.
- Φαιδρότερον ἑαυτῆ ἡμέραν, 13, 26. Φαιδρόν τι εἰπεῖν, 14, 39.
- Φαίνεσθαι, 14, 32. de falsa specie.
- Φαλάγγιον, I, 8. vid. Not.
- Φαλάκρωμα, II, 4.
- Φανερόν τι ποιεῖν, 9, 35. in vitio ponitur.
- Φαντασία ἐναργετέρα, 2, 44. de profundiore cogitatione rei per objectam speciem representatae. Alio sensu Φαντασία πυχῆς, 13, 1. hoc est, ὄραμα. meo iudicio. Φαντασία ἐκδοθηῖν, lib. 2. cap. 44. non est, *cogitatio de excurren- te*, ut interpret voluit, sed species illa, qua se imago efficaciter clareque animo & oculis spectantium ingerebat.
- Φαρτροφόρος, 12, 43. genus servitii militaris.
- Φαρμακίς, 5, 18. malo sensu.
- Φάρμακον, 12, 1. salubre remedium. Sic φάρμακον συνέταξαν οἱ ἰατροὶ, 9, 13. sumitur & specialius pro pigmento faciei, quod etiam Latini *medicamen* nuncupant, ut 13, I. Sic φαρμάκοις Διαπερικιλῶν τὸ πρόσωπον, 12, I. aliquando malo sensu ponitur pro veneno. φάρμακον πεινῶν, I, 16. φαρμάκοις Διαφθείρειν, 13, 45.
- Φάσμα, 12, I. proprie de specie in somno oblata. νεκρῶ, 12, 64. insolent. pro simulacro vel statua ad effigiem alicujus sculpta. Thomas in Eclog. ait Atticè dicendum φάσμα, non φάντασμα, adeoque φάσμα Atticis, φάντασμα reliquis Græcis proprium fuerit uno eodemque sensu. Glossæ φάντασμα exponunt per *Vanam visionem, imaginem. Vanitatem, visionem* φάσμα autem per *mostellum.*
- Φάσσα, I, 15. columbæ genus. *Eustath.* Odyss. M. φάσσα μέγεθ' ἄλεκτοῦσδος, κρωμια ἢ αὐτῆ ἂν ποδίων.
- Φείδομαι. φεισάμην αὐτῆ, 9, 26. illi consulens.
- Φειδῶ ἔχρονε ποιεῖσθαι, 2, 5. *parcere tempori.*
- Φέρε, 1, 30. 13, I. excitantis vobula.
- Φέρετρον κατεσκευασμένον ἀργύρω, ἢ χρυσῷ, ἢ ἐλέφαντι, 12, 63.
- Φέρειν θεῶς πατέρα ὡμοις, 3, 22. τινὰ ἐν ταῖς ἀγκύλαις, 10, 21. Aliter φέρειν ἰμάτιον, 7, 9. ὑποδήματα, 7, 10. vestitum iis esse. Aliter φέρειν ἦρα, 2, 32. καρπῶς, 3, 18. largiri, producere. νικητήριον, τὰ πρῶτα, 2, 41. adipisci. βασιλείαν σωφρονέας, 5, 13. θάνατον, 1, 21. τῶν παιδῶν ἀνδρείοτατα, 9, 6. ὄργην ἔπατρῶς, 9, 33. sustinere, tolerare cum patientia & magnitudine animi. Sic contrario sensu, ὁ νεανίσκος ἤνεγκε βαρῆς ἐπὶ τέτοις, 2, 4. τι βαρύτερον, 14, 5. τὴν ἀπειργίαν

INDEX.

γίαν μὴ φέρειν, 6, 1. τὰ ἀήδεις
 τῶν σιτίων, 5, 1. eleg. de ani-
 mi infirmi homine, & ad de-
 teriora pronō. τῆτο φέρει
 αἰχμῶν τῇ Λακεδαιμόνι, 14, 7.
 τοῖς Ἑλλησιν, 1, 21. adfert, gi-
 gnit, φέρει ἢ ὁδὸς διὰ Θετταλίας,
 3, 1. ἔφερε βασιάσας, 3, 22.
 Pleonasmus Atticus. exem-
 pla alia ex Herodiano, Sui-
 da, Scholiaste Apollonii, no-
 tis in Pollucem annotavi. κτ
 γεφυραῖς ἑαυτὸν ἔριψε φέρων,
 8, 14. in ponticulum se abjecit.
 ἐνεχειρασάμ ἑαυτὰς αὐτῶ φέρον-
 τες, 6, 1. ei se dediderunt. ita
 Porphyrius de Origine: ᾧ δὴ
 φέρων αὐτὸν τε (1. αὐτὸν τε)
 κτ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἔξιν ἐπαπῆ-
 λῶσε. cui (barbaræ audaciæ,
 i. e. disciplinæ Christianæ)
 tam seipsum, quam doctrinā suā
 habitum renūndedit. τὸ φέρων
 abundat Atticè in his exem-
 plis. adeoque non opus erit
 Valesianā emendatione notis
 in *Enseb.* lib. 6. cap. 19. H.
 E. κτωπλεῦεν αὐτὸν est idem
 quod ἀπεμπολῆσαι. ε. vid.
Hesych. in κτωπλεῦοντες & ἀ-
 πεμπολήσας.
 Φήμη, 10, 13. de sinistro rumore.
 φήμη ἀγαθῆ, 3, 25. ψευδῆς, 5,
 21. Φήμα κρειττονες, 14, 30. ἢ
 φήμη ἢ λόγος πανηγυρικῶ ἔρ-
 χε) εἰς Μακεδονίαν, 13, 11.
 Φημί. Φασί. formula eorum qui
 dubitant, 3, 27. apud No-
 strum tamen sæpe pro aucto-
 ris nomine poni solet. φα-

σι, 8, 13. 9, 1. 14, 19. hoc
 est, ὡς φασί. Sæpius per elli-
 psin omittitur, ut ὃ ἢ scilicet ἔφη,
 9, 29. 12, 49. 13, 40. con-
 fer potam. Φημί scilicet cum
 constantia & asseveratione,
 plus est quam εἶπε. & βαθυ-
 μως εἶπεν, ἀλλ' ἔφη, 1, 30. (at
 vero in Æliani textu non le-
 gitur εἶπεν sed εἶδεν. L.)
 Φθάνω. μὴ φθάσαι τελευτῶν τὸ
 πένθος, 7, 8. pondum eluxisse
 ajunt Alexandrum, τὸ φθά-
 νον, 14, 6. præteritum iem-
 mus. σὺν ἔφθασαν ἰδόντες αὐτὸν,
 14, 22. simul ac viderunt. Φθα-
 νίσας ἡλικίας, 3, 18. ætate
 etatem.
 Φθεῖρ. ἀφλουριῶν τῶν σαρκῶν εἰς
 τὰς φθεῖρας, 5, 2. carnibus in
 pediculos resolutis. ἢ φθειρ
 Attici dicunt, communi dia-
 lecto ἢ φθειρ usurpante, ut
 Thomas ex Plutarcho pro-
 bat in Eclog. Atticis. inde
 Φθεῖρην πολλὰς μυριάδας βαρβάρων,
 2, 25. τὰ ὑποφουρίσματα τῶν
 κακῶν, 14, 27. φθειρῶσιν οἱ ἀν-
 θρωποι, 8, 11. vide Not.
 Φθειράω. φθειράσας, 5, 2.
 Φθονεοί. φύσει φθονερεῖς ἀντις Ἀθη-
 ναῖς, 2, 13. Accusativus Atti-
 cè pro Genitivo. vid. not.
 Interpretes: quoniam πατινὰ ἰν-
 vidiosi erant &c.
 Φθόνος σωήθης Ἀθηνάϊς, 3, 17.
 κατιγχεί τῶν ἀγαθῶν, 12, 8.
 Φιάλα, 1, 22. χρυσῆ, 1, 32.
 Φιλανθρωπία ἀμαχῶ, 2, 4.
 Φιλήματι ἔρημο ἀμιλία, 1, 15.
 Φίλα,

INDEX.

- Φιλῶ μὴ ἀργῶς ὀρεῖν τὸ**, 14, 37. Soleo cum quadam animi cupiditate & inclinatione hoc agere. ὁ πλεῖστον φιλεῖ χορηγεῖν τοιαῦτα, 12, 1. h. e. εἴωθε. Sic Latin. amat. ita τύχη φιλέσσα ἐργάζεσθαι ἀδόκητα, 13, 33. μάλιστα ἐφίλει τέρπεσθαι αὐτοῖς, 12, 15. maximè solebat.
- Φιλεῖν**, 1, 15. & alibi osculum præbere. & δύναμαι μὴ φιλεῖν ταῦτα, 5, 12. hoc est vehementer approbare & commendare. φιλέμεν σὺ ἐμοὶ ἀρκεῖς, 12, 1. sufficit mihi te habere amatorem.
- Φιλιππίδης**. hinc πεφιλιππίδων, 10, 6. i. e. corpore junceo & exili esse ad instar Philippidis.
- Φιλόγελος**, 13, 18.
- Φιλογυμνασεῖν**, 9, 3.
- Φιλοδωρία**, 9, 1. liberalitas.
- Φιλοθρηεῖν**, 9, 3.
- Φιλοικτίμων**, 13, 31.
- Φιλοινότατον ἔθνος**, 3, 13. vīnosissima gens.
- Φιλοκινδυνότατος**, 12, 23.
- Φιλόκοσμοι** δεινῶς αἱ γυναῖκες, 12, 1.
- Φιλόλακων**, 4, 15.
- Φιλονεικεῖν πρὸς τινα**, 12, 53.
- Φιλονεικία** αὐτῆς ἐμπίπτει νεανικῆς, 1, 24. Φιλονεικίαν εἰσεφέροντο ἄγεις, 12, 64.
- Φιλόπαις**, 3, 26.
- Φιλοπόνως ἢ φιλέργως**, 12, 45.
- Φιλοπότις** γυνή, 2, 41.
- Φίλος** τινὸς ἰδία, τινῶν κοινή, 10, 20. φίλος ποιεῖσιν αὐτὰ τὰς
- Φεῖς**, 14, 2. favorabiles, partibus suis faventes. oppon. ἐχθρὸς ποιεῖν.
- Φιλοτεχνεῖν ὑπὲρ μηδενός**, 2, 2. studii & curæ magnitudinem designat.
- Φιλοτησία**, 1, 16, 12, 49. poculum propinatum, potio ab aliquo ad contrahendam amicitiam oblata. hic sumitur ironicè, nisi quis φιλοσοφικώτερον velit interpretari, ac si Socrates & Phocion tan hilari animo ἀναγκαῖον illud poculum acceperint, quàm si non cicutam, sed φιλοτησίαν, i. e. poculum amicitiae & mitius benevolentiae indicium præ manibus habuissent.
- Φιλοτιμείω**. φιλοτιμῶν) αἱ γυναῖκες πρὸς τὰς ἄνδρας, 7, 18. crebræ hæ trajectiones vocum apud Nostrum, ut nulla hic correctione opus sit. ἐφιλοτιμείτο πρὸς Νικοκλέα, 7, 2. φιλοτιμησαμένη εἰς κάλλος, 3, 1. ἐφιλοτιμήσατο, 9, 29. ἐπιχέ σιδηρεῖ.
- Φιλοτιμία ὑπὲρ ζαμμῆς**, 12, 9. τῆ φιλοτιμία πρὸς ἀξίαν, 9, 29. ambitioni opponere ambitionem.
- Φιλοφρονεῖσθαι τινα**, 12, 1.
- Φιλοφροσύνη** ἐπαμείν, 14, 39.
- Φιλοχρηματίαν** κολάζειν, 3, 10.
- Φιλοχρήματός**, 8, 2.
- Φίλτρον**, 12, 1. medicamen, quo conciliatur amor. Sumitur & pro quavis re, qua nos efficiamus amari. τὸ φίλτρον τοῦ
- κατ'

INDEX.

- κατ' αὐτὸν ἔρωτῶ προσέθηκε
ἐπὶ πλεόν, 1, 30.
- Φιλόλογον, 14, 12.
- Φιλωδοὶ κύκνοι, 1, 14.
- Φλαύρας, 1, 28. φλαύρας λέγειν
ὑπὲρ τινῶ, 8, 17. vid. Etymo-
logium in φῶλῶ.
- Φλεῶν, 3, 41. Bacchi cognomen.
- Φλόγινα, 9, 3. scilicet, ἱμάτια, à
colore flammæ referente ita
nominata.
- Φλύειν, 3, 41. i. e. πολυκαρπεῖν.
- Φλύκταιναν ἔχειν ἐν τῷ δυνῆς, 9,
24. *pustulas à lecto contra-
here.*
- Φοίνικες. Φοινίκων ἐμπορῶν μηδὲν
ἀφ' ἑρέειν, 4, 20. Phœni-
ces enim quasi nati erant ad
exercendum mercaturam, pec-
cuniamque conquirendam.
vid. *Halicarnasβ. de arte di-
cendi.*
- Φοινικίς, 6, 6. vestimenti genus
ejus coloris.
- Φοινίσσω. πεφοινίκο ὑπὸ ἡλίου,
τὸ πρόσωπον, 13, 1.
- Φοιτᾶν ἐπὶ θύρας τινός, 7, 21. *ven-
itare domum alicujus.*
- Φοινικοί θεσμοί, 8, 10. *leges de
homicidiis.*
- Φωνῶν ἐξ Ἀρεως, 3, 9. εἰκῶς φο-
νῶντι, 2, 44. α. Φονῶ.
- Φόρος πράττειν ἡδὲ τῶν αἰσού-
κων, 8, 18. τάττειν τοῖς Ἑλλη-
σι, 11, 9. φόροι οἱ τῶν συμμά-
χων, 2, 10. *tributa sociis im-
perata.* eapropter Athenien-
ses malè audiebant, vid. *Thu-
cyl. lib. I. pag. 64. 65. ma-*
- lè omiffum non *Interpr. sed
ejus interpolatoribus.* Habet
enim editio Latina Anno
1548. edita: *neque de tribu-
to sociorum.*
- Φορλικὸς δόκει, 12, 13. *tædio-
sis & acerbis scommatibus u-
tens.* vide *Hesych.* Sic *φορλικὴ
δεινώς*, 12, 63. *φορλικὰ δει-
πνα*, 2, 18. magna cura & im-
pendio parata. *φόρλικὸς κῆγά-
σεις*, 1, 28.
- Φρασικὴ δύναμις, 3, 1. *facul-
tas dicendi, qua oculis sisti-
tur res, & quasi coram ge-
ri videtur, per ἑκφρασιν pro-
posita.*
- Φρονεῖν Ἑλληνικὰ, Λακωνικὰ, 6,
4. eo animo esse. Sic *φρονῶ*,
7, 12. *φρονεῖν μέγα ἀφ' τῆς
πατέρας*, 12, 6. 14, 36. *in vi-
tio.* Sic ἐφ' ἑαυτῶ, 2, 19. ἐπὶ
τοῖς ἀγροῖς, 3, 28. *τῇ ἀρχῇ
τῆς οἰκονομίας*, 3, 29. *ἰππεῖα*,
2, 27. *ὅτι μὴ ἀφ' ἑτέρας ἰπ-
ποις*, 14, 28.
- Φρόνημα Λακωνικόν, 14, 29. *ani-
mus Laconisimum redolens.*
ibidem. *φρονῆντες simpliciter
dicuntur ii, qui sapiunt, cum
alias τὸ φρονεῖν semper comi-
tentur adverbia, εὖ, μέγα &c.
nec dici potest cohære
φρονῆντων φρόνημα.* Λ. obstat
enim interpunctio, & τὸ κε-
κλιμένον.
- Φρονίσιζω δόξης, 14, 11. *ὀλίγον
ὑπὲρ τῆς ἡτῆς*, 9, 11. *φρονίσιζων
ἀ ἑμελλεν ἐρεῖν*, 7, 7.

I N D E X.

- Φροντίς Διφρακῆς, 1, 33. Φεία, 3, 1.
- Φρυγίᾳ ἀρεμονία, 13, 21. Φρυγία
 Ιλιάς, 11, 2. Φρυγῶν δόρα, 13,
 21. Martyæ pellis.
- Φυλακὴ πᾶσι τὸ σῶμα, 8, 16. id
 est, σωματοφύλακες, τοῖς χρή-
 μασι φυλακὴν πᾶσι δέναι, 4,
 14.
- Φυλάττειν ἀθάτον τῆ ὕβρι κῆ ρα-
 θυμια, 3, 35. Φυλάττειν τι
 ἀκερῶς, 2, 4. τινα, 2, 17. ob-
 servare, Darauff Achtung
 geben. Φυλάττειν τὰ ἀκοσμα
 τῶν ὀνομάτων, 14, 19. ἄρμα,
 3, 45. τὸ δέλεαρ, 1, 5. *Sich*
darvor hüten. Φυλάττειν νό-
 μων, 2, 31. νόμος, 8, 10. πλεῖν,
 13, 12. servare. Sic φυλαττιό-
 μεθρον ἐστὶ παρ' αὐτοῖς, 5, 14. Φυ-
 λάττειν εἰς καιρὸν, 9, 21. reti-
 nere, servare.
- Φύλων ἀκρα ἐοσίειν, 13, 26.
- Φύμα κῆ τῶ προσώπῳ, 12, 1. p.
 540.
- Φύσις θνητῆ κῆ ἐφήμερῳ ἀνδρά-
 των, 8, 11. sentent. ποιητῆ, 12,
 64. φύσις φθονερὰς, 2, 13. natu-
 rali inclinatione ingenii. φύσει
 πολέμιῳ, 3, 22. ἀ φύσις μερεῖ,
 9, 27. Doricè. φύσει φιλάργυ-
 ρῳ, 9, 1. φύσεως αὐτόμαθα,
 3, 1.
- Φυσικοί ἄνδρες, 13, 35. Physici.
- Φωνὴ Ἐκασπίδα, 4, 8. λόγῳ, di-
 ctum. φωνὴ ἐπιχώλειῳ, 4, 8.
 12, 48. lingua. Ιᾶς, 4, 20. dia-
 lectus.
- Φώνηρα ἠδὲ καὶ ἀπαλόν, 12, 1.
- Φῶς ἰδεῖν, 10, 3. πρὸς φῶς ἐπέι-
 γεσθ, ibid.
- X.
- Χαίρειν, solenne verbum quod
 ab initio literarum ponitur,
 1, 25. ἔχαρες τῷ ἀνδρὶ δηλονό-
 τι Διάσοφιαν, 2, 13. amabat
 ipsum & ex eo voluptatem
 capiebat. Sic ἔχαμεν ἀλο-
 καθύοσι, 8, 4. αὐτῷ, καὶ τοῖς
 ἐκείνῳ μέλεσιν, 9, 4. τῆ τιμῆ,
 12, 51. φεάζειν τινὶ μακρῶ χαί-
 ρειν, 5, 6. solenn. de morituro
 & abituro. Sic μακρῶ χαίρειν
 εἰπόντες, 14, 30. & hinc trans-
 latio proverbialis, μακρῶ χαί-
 ρειν εἰπέιν ἰατρῶις, 12, 1. omit-
 tere ipsos. Nostri: *Sihnen ei-*
ne gute Nacht sagen.
- Χαλεπαίνω. ἐχαλέπινε πρὸς αὐτὸν
 ὁ, 3, 32. χαλεπήνας, 9, 33.
 χαλεπαίνων ποικίλ, 12, 54.
- Χαλινὸν ἐμβαλεῖν, 9, 16.
- Χαλκῆν γραμματεῖον, 10, 7.
- Χαμεῖν, 9, 24. *lectulus humilis*
ac tantum non humi stratus.
- Χαρίζεσθ ἑαυτῷ Διὰ τὴν πατρί-
 δα, 14, 45. in ejus gratiam
 quid agere. Ita χαρίζομαι
 Ἰνδοῖς, 2, 41. τοῖς ὄχλοις, 14, 8.
- Χάρις, 12, 41. grandius velut de
 numine. Notat autem oc-
 cultam pulchritudinis vim,
 quæ oculos & animum ex-
 citare, inque amabilem ve-
 nerationem sui pertrahere
 solet. Sic χαλέον χαλείων με-
 ρόν, 13, 1. χάρις τῆ ἐργασίας
 τοῦ ὑποδήματῳ, 13, 33. ἐπὶ
 τοῖς πρώτοις, 3, 47. χάρις τοῦ
 αὐτῶ, 4, 20.

I N D E X.

- Χαριστήρια θύειν, 12, 1. sacrificia quibus gratiam referabant Diis, pro prælitito beneficio.
- Χαῦνον μέλος, 14, 7. membrum (corporis) fluxum.
- Χεῖλον, 13, 3. vasis labrum.
- Χεῖρες ψυλαί, 6, 2. χεῖρας τείνειν εἰς τὸ ἔσθονον, 12, 22. scilic. solenni ritu precantium vel quid admirantium. τὰς χεῖρας ἔκαθαροί, 8, 5. de homicidis. ἵνα χεῖρε ὀπίσω θεωραγῶσιν, 1, 33. manus in tergum revincire. ἀκρὰ τῆ χειρὸς θεωραγῶσιν, 12, 1. ἀπὸ χερσὸς ἔχον, 7, 1. manteneren.
- Χειρονομεῖν πρὸς ἀκρότητος, 14, 22. varia jactatione manuum & compositione digitorum sensa animi declarare. Quemadmodum muti solent. Noster: Deuten. Philost. lib. 1. de Vit. Apollon. p. 38. καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τι σημαίνουσι καὶ ἡ χεὶρ καὶ τὸ τὸ κεφαλῆς νεύμα, & oculi aliquid innuunt & manus & capitis nutus. & p. 19. ἤρετο αὐτὸν τῆ χειρὸς ὅτι εἴη τῆτο; quid hoc sibi vellet, manu interrogavit illum.
- Χειροργία, 12, 41. ἀγαθὴ, 2, 44. 3, 1. de pictoria. ἐστὶ τι τῆς χειροργίας σαφὸν, 14, 37. de statuaria. & pictoria. Noster in Hist. An. lib. XV. cap. 11. γραφῆ χειροργίας καὶ πλάσματος δεικνύ. & lib. 17. οἱ χειροεργοὶ αἰεὶ πλαστικὴν τε καὶ γραφικὴν τὴ φύσεως.
- Χειροεργοί, 14, 47.
- Χειροεργεῖν μὴ ἐπιπόνως τὰ ἐκ τέχνης, 9, 11.
- Χειρῶσαοσ τὴ βασιλέα, 14, 49. sibi devincire. τὸς συνόντας, 4, 9. ἀπὸ τὸ ὑποδρομῆς, 14, 49.
- Χιτῶν. ὡς ἀμέσως αὐτίκα θεωρεῖται χυμῶς τῷ σώματι. Eustathius Iliad. B. hinc oppon. ἰματίοις, 1, 16. 7, 13. θεωρεῖται ἰματίοις, 12, 1. χιτῶν ἀζωῶσ, 13, 37. ἀμφίμαλλον, 3, 40. vide de hoc Satyrorum gestamine Casaubonum de Satyr. Poësi p. 140. & seq. ἐρίων πολυτελής καὶ ὀνήσει, 1, 16. notat quid singulare, quia vulgo ex lino erat. vide Eustathium Iliad. B. ποικίλον, 4, 22. etiam mulierum gestamen apud Græcos, quod Eustath. Iliad B. & Hesychius, negare videntur, 1, 18. 12, 1.
- Χιτωνίσκον βαπτὸν, 7, 9.
- Χλαμύς ῥυπαρὰ, 14, 10.
- Χοῖνιξ, semodium interpretantur, ex quo, ut docet Scholiast. Aristophan. in Vespis, quatuor magni, octo parvi, panes pindebantur. Ajunt autem suffecisse homini tantum panis per diem integrum. χοῖνικες τέσσαρες ἄρτων, 1, 26.
- Χοῖνιξορτή, 2, 41. χόαν οἶνον πίνειν, 1, 26.
- Χρονομα. χρονομα ἀριστοκρατία, 5, 13, habendi significatu de iis quorum respublica hac forma gubernatur. Sic χρονομα

INDEX.

- ῥμος βίε μελαβολαῖς ποικιλαις, 9, 8. *χεῖρα* βαλανείω, 4, 17. *θλιάτη*, 5, 1. *γυμνασιος* εἰς τὸ ὑγιαίνειν, 4, 15. *χεῖρα* ζεάμμασιν ἀχιστον βαρβάροις, 8, 6. *συμβόλω* ὑπὲρ τιναν, 12, 1. *adhibere*. Sic *χεῖρα* ὕβρει, ἀλαζονεία, 2, 15. *χεῖρα* τοῖς ὑψηλοῖς βιωήτερον ἢ φρασύτερον, 2, 20. *habere*, *tractare*. *χεῖρα* τῶ παρόντι, 1, 32. *scilicet*, *καὶ* ἔργῳ. *in servitū & id agere quod postulat & permittit*. ὁ, τι *χεῖρα* τῶ παρόντι μὴ ἔχων, 1, 32. *quid in praesens agat*. *χεῖρα* τῶ κάλλει ἀφελίστερον, 7, 1. *καπηλικῶς*, 12, 1. *χεῖρα* ὑπὲρ τῶ χρείαν, 1, 19. *ad luxum abuti*. *χεῖρα* μοι τῶ χλαμύδα, 14, 10. *θίδωμι* *χεῖρα* ὁ, τι βύβλωθε, 13, 37. *permitto me totum veltro arbitrio, ut mecum agatis pro lubitu*.
- Χρέω.** *commodo*. *χεῖρα* μοι τὴν χλαμύδα, 14, 10.
- Χρεία** καλεῖ τὸτο, 3, 17. *utilitas*. ὑπὲρ τῶ χρείαν *χεῖρα* τῶ, 1, 19.
- Χρεῖαι** ναυτικαῖς, 2, 10.
- Χρῆμα** πάμπόλυ τι ἔ Ελλήνων, 2, 13. *σοφόν* τι ἄρα *χεῖρα*, 1, 3. *de ranis Aegyptiis*.
- Χρήματα** Ἀπόλων, Ἄδουκαθέας, 1, 20. *ipsis prisco ritu consecrata*. *Hinc ἱερα*, 11, 5. *χεῖρα* ἐκ ἔ πατρῶς, 5, 9. *ex hereditate ipsius comparata*.
- Χρήματα**, πρῶτα εἰς τὸ βίον λυσιτελεῖς, 11, 9. *λυσιτελεῖ πολλὰς ἀνθρώπων τρέφοντι*, 12, 1.
- χεῖρα* ζεάμμασιν, 3, 10. *multa*.
- Χρήματα** κατ' ὀβολὸν συναχθέντα, 4, 14. *pecuniae unciatim collecta*.
- Χρηματίζεσθαι** πολλὰ ἐκ ἔ ζεάμμασιν, 4, 12. ὑπὲρ τέτων, 2, 13. *lucrari*. *χεῖρα* ἢ ἔ πολιτικῶν ἀφελίστερον, 2, 15. *absolute* Sic 9, 3. *quod alias χεῖρα* ἢ ὑπὲρ τιναν δημοσιῶν ἢ κοινῶν πραγμάτων, 3, 4. *χεῖρα* τοῖς ἡγεμόσι, 3, 23.
- Χρηματισμὸς** ποιεῖν, 9, 13. *pro χεῖρα* ἢ ἔ.
- Χρῆσις** χημάτων, 4, 3.
- Χρησμός**, 2, 32. *Δελφικός*, 12, 28. *θεῖα*, 4, 17.
- Χρηστέριον** ἐκπίπτει, 3, 45. *tabella, cui fors inscripta erat. vel fors ipsa, quae ore vatis excidit*.
- Χρησὸς** Φωκίων, 3, 47.
- Χεῖσμα**, 3, 13.
- Χρον** ἢ ἀθλήσεως, 11, 3. *Εὐλογίας ἐπιτήδειον* χρόνος εἰς τὴν πρῶτην, 2, 4. *χρόνος ὕστερον*, 1, 24. 10, 18. 14, 32. *aliquando posterius omittitur. ut* 13, 2. *χρόνον ἐλάχιστον*, 14, 28. *χρόνος ὀλίγος διεληλυθότος*, 14, 28. *χρόνον ἀναλίσκειν πρὸς τι*, 2, 5.
- Χρυσός.** *δικῆς τέλος* ἢ *χρυσίον*, 3, 43.
- Χρυσεία** καλκεῖον, 4, 5.
- Χρυσίον** πολὺ, 5, 5. ἢ *περὶ ἑκατάων*, *ibid.* *ubi notandus κανὼν Grammaticorum catholicus: ἀργυρῶς λέγε* ἢ *χεῖρα* ἢ *χρυσός* ἢ *χρυσίον* καὶ *χεῖρα* ἢ *χρυσός* ἢ *ἀργυρῶς* καὶ *χεῖρα* ἢ *χρυσίον* τὰ ἐξ αὐτῶν

I N D E X.

- αὐτῶν νομισματῶν ἀργηροῦν δὲ χρυσῶν, σκεδῶ, id est, ἀργυροῦ & χρυσῶς, notant ipsam autem argenti que essentiam. ἀργυροῦν & χρυσῶν. nummos ex auro argenti que. ἀργυροῦν, autem, & χρυσῶν, de vasibus dicitur. vid. Phavorin. in ἀργυρος.
- Χρῶς.** χρῶτος ἕξις, 10, 18.
- Χώνη,** 2, 41. infundibulum. pro homine bibace.
- Χώρα** κατὰ ῥῦτον ποταμοῖς, 9, 16.
- Χωρεῖον** ἄξυλον, 9, 30. κατὰ ἡμίτρον, 3, 1. Das lag ist. χαρίτων ἄμα μεσὸν καὶ σεμενότατον, 13, 1. ὑπερδύωνον, 14, 44. admodum vile.
- Χωρελικὸς** ἀνήρ, 9, 27. idem quod χωρεικός, rusticus in Gloss.
- Χωρῶ** ἢ χωρεῖ οἱ, 1, 3. id est, Suida interprete, ὅπου ἐνὶ vel ἐστὶ, non potest fieri, non est. in ὡς ἐνὶ. χωρεῖν κρατίστα ἐαυτῷ, 1, 32. donis seipsum vincere. ὡς ἤδη ἐχάρει, ταύτη τιμήσας αὐτόν. ibid. pro te nata pro viribus donis eum colens. male apud Nostrum in Hist. An. lib. 16. cap. 14. χορηγεῖν legitur pro χωρεῖν, capiens.
- Ψ.
- Ψέλλια,** 1, 22. ornamentū genus quibus manus decorare solebant Persæ. vide Xenophont. Exp. Cyri.
- Ψευδίστα** εἶδη, 14, 37. falsissimæ imagines.
- Ψεῦδος** ἐπικρατεῖται τῆ ἀληθείᾳ, 5, 6. superat veritatem mendacium.
- Ψηφίζεσθαι** θεόν τινα, 2, 19. & 5, 12. ἢ ἐψηφισε τὸ θάνατον, 3, 17. ψηφισθεῖσαι τιμῶν, 14, 1.
- Ψήφισμα** Ἀπικόν, 2, 9.
- Ψῆφον** καθ' ἰσχυρὰς ἀγωγῆν, 1, 34. μέλαινα ἀντ. λδσκῆς, 13, 38 calculus quo sententias ferre solebant.
- Ψιθυρίζειν** τι ὑπὲρ τινος, 9, 17.
- Ψιλὸς** σαρκὸς, 4, 28. carne nudatus.
- Ψιλῶς** ταῖς χερσὶ, 6, 2.
- Ψιλῶ.** ψιλῆ μῆν κεφαλῇ, 11, 4. catra.
- Ψίλωσις.** ψιλώσεως πρόβλημα, 11, 4. tegumentum calva.
- Ψογεροὶ** ἢ κακῶς ἀγορεύειν ὡς παντὸς πρὸς διψῶντες, 3, 7. vitilitigatorum elegans descriptio. vide 11, 10.
- Ψυχᾶσθαι** ἀσμήμως, 3, 1. ἀ ψυχάζομαι. quod idem cum ψυχάζομαι. refrigeror. sic dicimus: διαμάω & διαμάζω, κλάω & κλάζω, πρῶν πρῶζω, καυχᾶω καυχάζω &c.
- Ψυχὴ,** 3, 11. ponitur & pro vita τὴν ψυχὴν ἀπέρρηξεν, 13, 2. de morte violenta. ἀπέλιπε, 13, 20. de naturali. Sic ἄναντο εἰς τὴν ψυχὴν, 14, 24. ad vitam. Interp. male, ad animam. utrumque conjunxerim.
- Ψυχὴν** ὀφείλει πᾶσιν ἡ σὺς, 10, 5.

I N D E X.

Ω.

Ωιδιπώατοι κύκνοι, 1, 14. ὠιδεκαὶ ἕρηνδες, 14, 30.
 Ωδίνειν θλεκάκις, 1, 15.
 Ωδίνες μητρώα, 2, 7. ἐν ὠδίσιν ἀπέθανε, 12, 1. ἐξ ὠδίνων νήχαι, 10, 3. *statim à partu, natiuitate natate.*
 Ωθω. ὡσε τὸ ξίφος κτ̃ τῆ φίλος, 3, 44.
 Ωκισατ̃ τὸς πόδας, 13, 1.
 Ωνόμοι. εἰ πλείονος ἀνήσομαι, 10, 9
 Ωόν. ὡὰ συμπαχλύα, 1, 6. *jam concreta in pullos.*
 Ωρα χιμέρι, 7, 13. *hyems. καθ' ἐκάστῃ ἔτησ ὥραν, 9, 9. ὥρα σοι εἰρηῶν, 1, 21. tempus est, è re fuerit agere. ἐν ὥρα θέρεις, 3, 1. estate. κτ̃ πᾶσαν ὥραν τῆ ἔτησ, 1, 15. toto anno. ὥρα flos ætatis & pulchritudo, 12, 1. & 14.*
 Ωραῖος ἀπρασμόνας, 12, 14. ὠραῖα πτωκῶ, 1, 31. ὠραῖοζήτη γυνή, 3, 30. γυναικῶν, 7, 1. ὠραῖα γάμος παρθένη, 4, 1. *jam matura viro, jam plenis nubilis annis.*
 Ως. Nota locutionis iudiciosa, aut metaphoricæ. ὡς ἐν ὀνειρώ, 1, 13. ὡς χρησμοῦ ἕτως οἱ τότε προσείχον τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῆ, 4, 17. ὡς εἰ τ' νοσάντων καθ' ὄρα, 14, 7. ὡς πρὸς ἀληθειῶν, 2, 3. ιδιώτης, ὡς Λακ. δαιμόνι, 12, 50. *eleganter eo sensu, quo Tac. conjunctione uti solet. Quasi diceret, quia Lacedæmonius, ideo ineruditus, cum omnes tales sint. ὡς κτ̃ ἀπολείψων, 4, 8.*

simulationem notat. Als mann er es verlassen wolte. ὡς τὸ εἰκός, 8, 2. formula approbationis. ὡς δὲ προσκυνοῦν, 1, 21. ac si tenera adorasset. ὡς ἂν μὴ θλοκείνω, 2, 23. pro inu, ut ne videar. sic ὡς ἢ φιλοχρήματος, 8, 2. quod fuerit pecunia audivis. ὡς ἀληθῶς κοσμεῖν, 3, 24. abundat τὸ ὡς vel auget significationem vocis sequentis. sic ὁμοίως ὡς μύζαις, 5, 2. ὡς ὅτι κάλλισα, 2, 13. quā pulcherrime, optimè. ὡς ἔχεις, 7, 16. pro re nata, pro ut es. ὡς ἐνι καλίστα, 12, 1. quam maximè potest fieri, ὡς etiam Attice usurpatur loco πρὸς. sic παρθεῖν ὡς ἱππερχον, 8, 2. i. e. πρὸς. vide libellos de Dialectis conscriptos. Est, ubi & ὡς per ellipsin omittitur. ut ἀπελαυνῶν αὐτῶν τὸν φθόνον. φασιν, pro ὡς φασιν, 1, 15. de multiplici significatione τῆ ὡς vide Etymologicum.
 Ως, πω, 10, 18.
 Ωπερανεῖ, 7, 17.
 Ωππερ ἔν καὶ εἰώθει, 4, 9. *sicut consueverat.*
 Ωρα πεπαιδευμένα, 14, 47. *aures eruditæ. Sic Noster H. A. l. 2. c. 11. dixit ὀφθαλμὸς πεπαιδευμένος κτ̃ γραμματικῆς. confer vocem τεχνικόν. βραχύτερος, 12, 1.*
 Ωφέλιω. εἰδὲν ὠφέλησεν αὐτὸν ἢ 3, 47.
 Ωφέλιμοι πολλοῖς, 12, 54.

Auctores

Auctores ab Æliano allegati.

- Æsopus* 10, 5.
Alcman 1, 27. 12, 36, & 50.
Alexis 10, 6.
Anaxagoras de Regno 4, 14.
Anaxilas Comicus 1, 27.
Androtion 8, 6.
Archilochus 4, 14.
Aristophanes 1, 18. 2, 13.
Aristophanes Byzant. 12, 5.
Aristoteles 1, 14, & 15. 2, 26.
 5, 3.
Callimachus 1, 15.
Charon Lampfacenus 1, 15.
Cratinus 2, 13.
Critias 10, 13, & 17.
Damon 3, 14.
Dion 7, 1.
Ephorus 13, 23.
Epitimedes 4, 7.
Eumenes Cardianus 3, 23.
Eupolis 12, 30,
- Euripides* 2, 12. 12, 15.
Herodotus 2, 41.
Hesiodus 9, 28. 12, 20. & 36.
Homerus 3, 9. 6, 9. 7, 2, & 8.
 10, 18. 12, 1, 14, 27, 36,
 44, & 64. 14, 23.
Lasus 12, 36.
Menander 3, 14.
Mimnermus 12, 36.
Pausanias 12, 61.
Philippides 12, 31.
Pindarus 9, 15. 12, 36.
Plato 4, 15. 8, 2. 12, 25.
Posidippus 1, 26.
Theophrastus 2, 38. 9, 11.
Theopompus 3, 18. 6, 12. 7, 2.
Thucydides 12, 50.
Timæus 12, 29.
Xanthus 4, 26.
Xenophon 7, 14. 13, 32.

INDEX LATINUS,

Rerum & Historiarum Æliani, & Auctorum in notis
citor. explicator. defensor. notator. tentator. aut emendatorum.

A.

- A** Brotonus mater Themistoclis. 12, 43.
in Academia cur ridere non licuerit. 3, 35.
Achilles Chironem habet amicum, 12, 25. cithara res majorum cantat. 9, 38. 14, 23. manuarum facit opera. 7, 5. sepulchrum ejus coronatur. 12, 7.
Addiphagia Dea Siculorum. 1, 27
Adjutores varij. 12, 25.
Adolefcens quid irato patri responderit, cum infcitiam ei objeciffet? 9, 33.
Adulterij pœna apud Cretenses. 12, 12.
Aginetæ victi ab Athenienfibus, 2, 9. fortes, primi monctam excudunt. 12, 10.
Agiffthus nutritus à capra. 12, 42. fuccedit Agamemnoni. 4, 26. Ægiffthi. 2, 11.
Agyptij barbari 2, 31. patientes tormentorum. 7, 18. jura à quo didicerint, quofque judices habuerint. 14, 34.
Alianus auctor noster Romanum fe fe nominat. 12, 25. amat Græcos. 9, 32.
emendatus p. 11. 20. 21. 24. 31. 33. 35. confer. *ind.* voce *ἀποδείξειν*. 39. 55. 57. 72. 90. 118. 120. 129. 142. 148. bis. 151. 156. bis. 166. 175. 195. 203. 208. 212. 216. 220. 221. 222. 227. 232. 242. 243. 234. 274. 282. 290. 291. 296. 303. 315. 361. 369. 372. 384. 395. 403. bis. 416. 417. 425. 427. 432. 441. 447. 452. bis. 458. 460. 462. 467. 475. 500. 501. 525. 555. bis. 557. 585. bis. 588. 594. bis. 600. 602. 611. 612. 617. 622. 634. 635. 644. 653. 654. 655. 656. 658. 670. 678. 691. 695. 697. 701. 707. 709. 713. 717. 727. 728. 734. 752. 757. 764. 772. 774. 777. 779. 784. bis. 788. 791. 792. 793. 795. 798. 800. 801. bis. 804. 805. 806. 811. 814. 815. 816. 819. 822. 824. 825. in *indice* vocibus *πάλας*, *ἰαφαι*, *τιμαρεῖν*, *χρηῶν*. defenfus p. 6. 7. 10. 13. 14. 20. 22. 24. 25. 31. 41. 43. bis. 44. 45. 47. 49. 50. 52. bis. 53. 56. ter. 61. bis. 64. 69. 74. 75. 80. bis. 81. 82. 84. bis. 91. ter. 101. 105. 107. bis. 113. 114. 115. 116. 131. 133. 139. 142. 148. bis. 149. 150. 151. bis. 152. 153. 154. 155. 158. 163. bis. 165. 166. 167. 171. 177. 178. 181. 182. bis. 184. 185. bis. 192. bis. 202. 215. 216. 224. 225. 227. bis. 228. 240. bis. 248. 249. 251. 254. 255. 256. bis. 262. 268. 269. 281. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 294. 300. 302. 307. 309. 315. bis. 324. 327. 331. 332. 334. 338. 339. 340. bis. 347.

I N D E X.

- 347.348. 352. 353. 355. 357
 359. 362. 373. 376. bis. 380.
 383. 385. 389. 390. 396.
 398. 406. 410. 412. 418.
 420. 421. 429. bis. 435.
 438. bis. 439. 445. 446.
 449. bis. 452. 457. 460.
 461. 463. 470. 474. 482.
 483. 486. 487. 497. 502.
 516. 517. bis. 519. 526. 537.
 553. 556. quater. 557. 559.
 bis. 563. 565. 566. 579. 585.
 587. 590. 593. 594. 596.
 603. 606. 607. 608. 611.
 612. 614. 615. bis. 618. 625.
 626. 631. 644. bis. 653. 654.
 quater. 655. 659. 660. 661.
 667. 674. 679. 683. 685.
 687. 689. bis. 694. bis.
 699. 700. 701. 702. 705.
 709. 710. 711. 714. 717.
 732. 738. bis. 747. 753. 756.
 760. bis. 761. 765. 772.
 773. 774. 776. in *indic. voce*
Ἐριξ, πάλαι, χαρῆν.
 tentatus p. 6. 21. 52. 60. 79.
 115. 132. 151. 164. 191. 436.
 504. 529. 539. 580. 612.
 655. 667. 680. 683. 699.
 712. 714. 732. 796.
 explicatus p. 330. 404. 408.
 514. 521. 621. 623. 628.
 629. 655. 665. 670. 674.
 677. 693. 719. 730. 749.
 780. 786. 789. 809.
 Æliani nomen. p. 2. Variæ Hi-
 storix varij tituli. p. 3. con-
 fer præfation. capita V. H. ab
 alio. p. 4. 42.
 Memorix lapsus. 576. 619. 704.
 Æmuli non sunt plane delen-
 di. 14. 25.
 Æneas quali modo se suaque
 omnia conservavit inter hosti-
 um ferociam. 3, 22.
 Ærodius Petrus notatus p. 69.
 181, 641.
 Æschines acceptus Philippo Ma-
 cedoni. 8, 12.
 Æschylus tragœdus, ut mortis
 damnatus liberatus sit. 5, 19.
 Æsopi fabula de Tyrannis. 10.
 5. ejus mors. 11, 5.
 Æthra mater Thesei. 4, 5.
 Ætna mons decrescit paulatim,
 8, 11.
 Agamemnon quos habuerit a-
 micos. 12, 25. conjugem ha-
 buit Clytæmnestram. 4, 26.
 filiam Electram. *ibid.*
 Agamemnes. 2, 11.
 Agariste filia Clifthenis. 12, 24.
 Agathocles calvus. 11, 4.
 Agathon poëta tragicus. 13, 4.
 amatur ab Euripide. 13, 4. &
 Pausania. 2, 21. antithetis
 delectatur. 14, 13.
 Agave. 12, 42.
 Agefilaus privatam Persæ ami-
 citiam respuit, 10, 20. equi-
 tat in arundine. 12, 15. ma-
 gnificus, 4, 16. patiens frigo-
 ris. 7, 13.
 Aglais multivora. 1, 26.
 Agnon luxuriosus in habitu cor-
 poris. 9, 3.
 Agrigentorum luxus. 12, 29.
 Agron rex, vino deditus. 2, 41.
 Agrotera Dea. 2, 25.
 Aidoneus rex. 4, 4.
 Alcæus Epicureus phil, 9, 12:
Alcetas

I N D E X.

- Alcetas** Macedo potator, 2, 41.
- Alcettis** scemina clara apud Rom. 4, 45.
- Alcibiades** amafius Socratis. 4, 21. formosissimus, 12, 14. elatus animo, 4, 16. Socrati dona mittit. 9, 29. placentam quoque, 11, 12. Homerum admiratur, 13, 38. discedit à Socrate, Lacedæmoniisque infert injurias. 4, 15. ut ei Socrates timorem exemerit, 2, 1. Alcibiades duos Athenæ ferre nequeunt. 11, 7. ejus dictum de fuga judicii, 13, 38.
- Alcinous** amicus Ulyssis. 12, 25.
- Alcithoe**. 3, 42.
- Alcman** poëta, vorax, 1, 27. quot Niobem liberos habuisse putavit. 12, 36. accersitus à Lacedæmoniis. 12, 50.
- Alexander Phæreorum** tyrannus, 14, 40.
- Alexander Priami** filius nutritus ab urfa, 12, 42.
- Alexander Magnus**, filius Philippi & Olympiadis, natus & mortuus una die, & quæ ista fuerit, 2, 25. Aristotelem magistrum habet. 3, 17. fidibus canere discit, 3, 31. formosus. 12, 14. cum Pancasta primum rem habet. 12, 34. nuptias celebrat. 8, 7. vino deditus. 2, 41. 3, 23. 12, 26. credit infinitos esse mundos & dolet. 4, 29. Achillis sepulchrum coronat, 12, 7. Cæsarano suprema facit. 2, 41.
- Hephæstionem** ingenti lustu prolequitur. 7, 8. celeritatis fuit incredibilis. 10, 4. & fortunæ, 12, 64. cur bellum adversus Persas susceperit. 13, 11. Thebas capit, Pindari posteros honorat, 13, 7. egestate ciborum premitur, in persecutione Belli. 10, 37. Phocioni soli scribit salutem, eique civitatem donat. 1, 25. & magnam vim pecuniarum, 11, 9. ungitur apud Anaxarchum. 9, 30. diu manet inse-pultus, 12, 64. 13, 30. à quo tandem humatus sit? 12, 64. quorum virtutibus infensus fuerit. 12, 16. vult se à Græcis pro Deo haberi, sed à Lacedæmoniis rideretur. 2, 19. nec ab Atheniensibus id impetrat, 5, 12. ut ab Apelle pictore fuerit reprehensus. 2, 3.
- Alexandri** præcipuæ res gestæ, 3, 23. apparatus regius, 9, 3. superbia post devictos Indos, 13, 29. judicium de Iyra Paridis 9, 38.
- Alexander Lycurgo** oculum eruit, 13, 23.
- Alexis** poëta. 10, 6.
- Aliena non tollenda**, 4, 1.
- Alope** 12, 42.
- Alpheus** fluvius. 2, 33.
- Alyattus Lydus** avus Pindari, 3, 26.
- Amantes fortiores aliis**, 3, 9.
- Amantium iræ amoris** redintegratio. 2, 21.
- Amasis Ægyptius** rex. 2, 41.
- Ambula-**

I N D E X.

- Ambulatores damnantur à Lacedæmoniiis.** 2, 5.
Amici in foro parandi. 14, 38.
Amœbeas citharædus, modestissimus. 3, 30.
Amor arrogantiam non admittit, aut fastum, 3, 14. amores ridiculi & detestandi erga bestias & res inanimas, 9, 39, erga pueros. 3, 10. 13, 6.
Amyclas Aristoteli præfertur à Platone. 3, 19.
Amyntas frater Æschyli, 5, 19.
Amyntas servus Aëropæ creditus. 12, 43. regno pellitur. 4, 8.
Amphictyones causa belli sacri, 12, 53.
Amphoreus, quis, 12, 26.
Anabolicæ species. p. 38.
Anacharsis peregrinatur tempore Solonis. 5, 7. multum bibit. 2, 41.
Anacreon Polycratis amicus, 9, 4. & adjutor. 12, 25. ab Hipparcho honoratur & diligitur. 8, 2.
Anapus fluvius. 2, 33.
Anatum pulli 10, 3.
Anaxagoras, nunquam risit. 8, 13. mortem liberorum fortiter fert. 3, 2. Anaxagoræ sepulchrum & ara. 8, 19. iudicium de custodia divitiarum. 4, 14.
Anaxarchus militat sub Alexandro & inopiam lignorum prævidet. 9, 30. ridet Alexandrum. 9, 37.
Anaxilas comicus. 1, 27.
Anaximander coloniam ducit Apolloniam. 3, 17.
Androtionis iudicium de Orpheo. 8, 6.
Anima ubi noctu aut interdium in homine. 3, 11.
Anniceris auriga bonus. 2, 27.
Annon Carthagenensis fastuosissimus. 14, 30.
Anostus locus mirabilis. 3, 18.
Annus magnus. 10, 7.
Antagoras conviciatur Arcesilao. 14, 26.
Antalcidas munus missum sibi rejicit. 14, 39.
Antenor Troum amicus. 12, 25.
Anticyra insula, in qua hellebotum, 12, 51.
Antigonus Philippo genitus Polyperchonti famulatur. 12, 43. Zenonem præceptorem habet. 12, 25. eumque vehementer amat, 9, 26. Psaltem corripit. 9, 36.
Antigonus secundus, magnanimitate fert mortem filiorum. 3, 5. Persæo præceptore utitur. 3, 17.
Antiochus rex, potator. 2, 41.
Antiochus Ascalonita Philosophus. 12, 25.
Antipatro pæne proditur Pireæum. 3, 47.
Antisthenes Philosophus Diogenem frustra à se repellere sonatur. 10, 16. præpostera ejus arrogantia. 9, 35.

I N D E X.

- Antitheta Agathonis.** p. 735.
- Anytus,** inimicus & accusator Socratis, 2, 13.
- Apelles** Ephesi pingit Alexandri imaginem eumque simul reprehendit. 2, 3, amat Alexandri pellicem. 12, 34. ejus de Jalyso picto sententia. 12, 41.
- Apis** Ægyptiorum Deus immolatur. 4, 8, 6, 8.
- Apollo Pythius** expiatur in Tempis, Delphicumque occupat oraculum. 3, 1. ejus simulacrum. 1, 20. templum ditissimum habetur & prope spoliatur. 6, 9. responsum de Hercule. 2, 32. de cæde citharædi, Sybaritis datum. 3, 43. de cæde socij sponte facta. 3, 44. ei pueri Delphici sacra faciunt. 3, 1.
- Apollo Hyperboreus,** quis? 2, 26.
- Apollocrates** Dionysij tyranni filius, vino deditus. 2, 41.
- Apollodorus Cycicenus Dux Atheniensium,** 14, 5.
- Apollodorus Philosophus** Socrati morienti tunicam donat, 1, 16.
- Apollodorus alius,** vino infamatus truculentusque redditur. 14, 41.
- Apollodorus Chronicorum** auctor notatus. p. 112.
- Apolloniæ** peregrinos urbe ejiciunt. 13, 16. eorum regio qualis. *ibid.*
- Apollonius Præceptor** Ciceronis, 12, 25.
- Ara duodecim Deorum,** 5, 12.
- Aranæ** tela in templo Cereris, prodigium, 12, 57.
- Arcadion,** potator. 2, 41.
- Arcadum** cibus. 3, 39.
- Arcana** nec in tormentis detegenda. 2, 4.
- Arcefilaus Academicus** ab Antagora convitiis proscinditur. 14, 26.
- Archedamus** à Philippo interficitur. 14, 49.
- Archedice** meretrix, fastidiose amabat. 12, 63.
- Archelaus** rex, 8, 9. ex ancilla natus. 12, 43. literis dat operam. 2, 21. domum suam magnis impensis exornat. 14, 17. interficitur ab amasio. 8, 9.
- Archemori** in honorem ludi Nemei instituti. 4, 5.
- Archestrati Atheniensis** dictum de Alcibiade. 11, 7.
- Archestratus** alius homo gracillimus. 10, 6.
- Archidamus** rex, quam de Ceo sene dixerit sententiam. 7, 20.
- Archilochus** se ipsum redarguit. 10, 13. ejus de divitiarum cura sententia. 4, 14.
- Archonides** dolose circumvenitur à Cleomene 12, 8.
- Archontes Atheniensium.** 5, 13.
- Archytas Tarentinus** reip. constituit. 3, 17. sexies dux est. 7, 14. ludit cum pueris.

I N D E X.

- 12, 15.** ejus de hominibus apophthegma. **10, 12.** in loquendo modestia. **14, 19.**
Areopagus. 5, 15.
Arete soror Dionis. **12, 47.**
Argivi vinolenti. **3, 15.** eorum cibus. **3, 39.**
Argolicum scutum. **3, 24.**
Argyraspides. 9, 3.
Aristænete Hipparini. **13, 10.** consule Not.
Aristæus. 2, 41.
Aristander Telmissæus facit Alexandrum terræ mandari, **12, 64.**
Aristides Atheniensis filius Lysimachi philosophia imbutus. **3, 17.** educatur cum Themistocle. **13, 44.** pauper. **2, 43.** **11, 9.** justus. **4, 16.** despondet filias, sed irrito matrimonio. **10, 15.**
Aristides alius Locrensis mustellæ morfu moritur. **14, 4.**
Aristippe, furore percita. **3, 42.**
Aristippus perturbatus in tempestate. **9, 20.** ut lugentes amicos consolatus sit. **7, 3.** ejus sententia de hilaritate. **14, 6.**
Aristogiton Hipparchum quare interfecerit **11, 8.**
Aristocratia Atheniensium. **5, 13.**
Aristomache uxor Dionis jungitur Polycrati in matrimonium. **12, 47.** consule Not.
Ariston Philos. magister Cæsaris. **7, 21.**
Ariston alius philosoph. & Sartyri tibicinis de eo judicium. **3, 33.**
Ariston alius, pater Platonis. **2, 10. 4, 9. 10, 21.**
Aristophanes poëta comicus. **1, 18.** nugator & ridiculus. **2, 13.** pauper itidem ac sceleratus Socratem traducit. ibidem.
Aristophanes alius Byzantius, quid de Laide judicavit? **12, 5.**
Aristophon. **14, 3.**
Aristoteles Cyrenensis quid de beneficiis senserit. **10, 8.**
Aristoteles Stagirita Nicomachi filius fortuna varie tentata tandem fit Philosophus. **5, 9.** & discipulus Platonis, cui mox adversatur. **4, 9.** & cum ipso disputat. **3, 19.** fit præceptor Alexandri. **3, 17.** eaque occasione plurimis proficit. **12, 54.** Alexandrum iratum quomodo sedavit? ibid. adversus honores fuerit affectus? **14, 1.** Athenis profugit & quare. **3, 36.** patriam de integro condidit. **3, 17.** Historiam animalium scripsit. **4, 19.** ægrotat. **9, 23.** fuit autem vir sapiens. **14, 1.** & peritus Medicinæ. **9, 22.** Aristotelis habitus oris. **3, 19.** loquacitas & vestitus delicatior. ibidem.
Aristoxenus nunquam risit. **8, 13.**
Arrianus emendatus. **37. 779.** explicatus. **94.**

I N D E X.

- Artaxerxes Longimanus** frater Cyri Aspasiam vehementer amat. 12, 1. Darium maximum natu ex filiis interficit. 9, 42.
- Artaxerxes Mnemon**, aquam sibi dono datam grato animo accipit, 1, 32. filium habet Ochum. 2, 17.
- Artaxerxes Ochus** sacrilegia facit. 6, 8. crudeliter imperat, quemadmodum à magis prædictum erat. 2, 17. interficitur ab Eunuchis. 6, 8. quale apud Ægyptios cognomen tum habuerit. 4, 8.
- Asia** insula habetur. 3, 18.
- Asopus** fl. 2, 33.
- Aspasia** Cyri primum, deinde Artaxerxis pellex pulcherrima. 12, 1.
- Assyriorum** consuetudo in matrimoniis. 4, 1.
- Astydamia** filia Phorbantis. 1, 24.
- Atalanta** Jasonis filia, ejusque studium in venationibus & servanda virginitate. 13, 1.
- Arabes** morte multatus ob occisam avem. 5, 17.
- Athenæ** communis ara Græciæ, 4, 6.
- Athenienses** legibus justissimis usi sunt. 2, 22. abrogatis legibus Draconis. 8, 10. statum reipublicæ commutant, 5, 13. etiam externos ad gubernacula illius admittunt. 14, 5. optimos quosque odio habent. 2, 13. & præsertim eminentiores cives. 3, 17. crudeles in Æginetas. 2, 9. Chalcidenses in Eubœa. 6, 1. Mitylenenses & Samios. 2, 9. de Euripide male judicant. 2, 8. pessime de Socrate. 1, 16. 3, 36 quem audisse debuerant. 12, 25. delicati in vestimentis. 4, 22. scæminæ cumprimis. 1, 18. Boream ventum benefactorem nominant. 12, 61. Herculis posteros honorant. 4, 5. legatos puniunt, qui vel minimum contra imperata faciunt. 6, 5. Atheniensium cibus. 3, 39. classes. 5, 10. Duces è quibus electi. 3, 8. loca judiciaria. 5, 15. inventa. 3, 38. sepeliendi consuetudo. 7, 19. superstitio, 5, 17. respublica à quibus constituta. 3, 17. ex quibus hominibus fuerit composita. 2, 1. similis meretricibus. 12, 52. quid de ea judicavit Aristot. 3, 36. Atheniensium in numerando *καυτονομία* p. 215.
- Athenæus** defensus 172. 193. explicatus 232. 368. 477. 703. tentatus 538. correctus 569. 572. 576.
- Athenodorus** Augusti Cæsaris magister. 12, 25.
- Athenodorus** Imbrius. 1, 25.
- Athletæ** curru in Atheniensium urbem vecti, obtenta victoria. 12, 58. castè vivebant. 3, 30. & 11, 3. eorum victoria nil juvat patriam. p. 105.

I N D E X.

- Athos mons & in eo columbæ.** 1, 15.
Attalus invisus Alexandro. 12, 16.
Auge. 12, 42.
Augeas. 1, 24.
Aufones primi populi Italiæ. 9, 16.
- B.**
- Bacchiadæ regnum per luxuriam amittunt.** 1, 19.
Bacchylides Julieta Hieroni regis amicissimus. 4, 15.
Bacchi cognomenta. 3, 41. comites. 3, 40.
Bacides quot fuerint. 12, 35.
Bagoas. 6, 8.
Balneo abstinendum secundum Pythag. 4, 17.
Barbarorum sententia de Diis eorumque providentia. 2, 31. ignoratio litterarum. 8, 6. laus ob perjurium. 14, 2.
Beli monumentum & sepulchra- lia in eo. 13, 3.
Bellorum minimæ nonnunquam causæ. 12, 53.
Bellica mors gloriosa. 12, 55.
Beneficentia virtus, qua imitamur Deum. 12, 59. beneficium recipere an oporteat. 10, 8. beneficiorum memores qui. 4, 5.
Berenice. 14, 43.
Bias conditor reipubl. Jonum. 3, 17.
Bibliorum mos circa res casu inventas. 4, 1.
- Bibonum catalogus.** 2, 41. cognomina eorundem. 12, 26.
Bigotius laudatus p. 9. & alibi passim.
Bœotarchia nemini ultra menses quatuor concedebatur. 13, 42.
Bœotica galea. 3, 24. Bœotorum mulieres, furore percitæ. 3, 42.
Boreas ventus & à Thuriis & Atheniensibus civitate donatus & cultus. 12, 61.
Boves Solis earumque cognatæ. 10, 18. bovem mactare quondam prohibitum. 5, 14.
Branchidarum excidium. p. 790.
Brasidas. 12, 50.
Briarei columnæ. 5, 3.
Bruta an rationalia? 1, 5. medicinæ non imperita. 1, 7. sepulta. 8, 4. hominum amantia. 9, 39. eosdem nutrientia. 12, 42, 45.
Bucolica à quo & cur inventa. 10, 18.
Buphonia festum quale. 8, 3.
Butæ oraculum. 2, 41.
Byzantium vinolentia. 3, 14. ineptitudo ad bella, ibidem.
- C.**
- Cæsar Julius quo magistro usus sit.** 7, 21.
Calamodrys vorax. 1, 27.
Calanus, Brachmanus. 2, 41. se ipsum comburit. 5, 6.
Calceamenta Romanorum mulierum. 7, 11.
Calculi judicum quales. 13, 38.
Callias

I N D E X.

- Callias** Hipponici fil., luxuriosus ac vinosus. 4, 16. quæ res ei mortem attulit. 4, 23.
Callicrates ex ignobilibus parentibus natus. 12, 43.
Callimachus quid de columbis senserit? 1, 15.
Callisto meretricula, Socrati familiaris. 13, 32.
Cambetis voracitas. 1, 27.
Cambyses Apin interfecit. 6, 8.
Canes Ægyptij furtim bibunt. 1, 4. canis Gelonis. 1, 13. canes bello apti. 14, 46.
Cantibaris Persa vorax. 1, 27.
Capillus fluens. 11, 4. fucatus. 7, 20.
Captivorum pœnæ. 6, 1.
Capræ Cretenses, ut tela venenata excutiant. 1, 10.
Cardamum, Persarum cibus. 3, 39.
Cardianus Eumenes scriptor rerum Alexandri Magni. 3, 23.
Cares expulsi sedibus à Neleo. 8, 5.
Carmanorum cibus quis? 3, 39.
Carnades legatus Græcorum Romam. 3, 17.
Cartomes filius immorigerus Rhacocis. 1, 34.
Catanensium respubl. à quo emendata? 3, 17.
Catapulta à quo inventa? 6, 12.
Cato ex parente ignobili natus. 12, 6. 14, 36.
Caucon. 1, 24.
Cecrops. 5, 13.
Celæne Præti filia amens. 3, 42.
Celtæ barbari verentur Deos. 2, 33. audaces. 12, 23.
Centaurorum pugna. 11, 2.
Cercidas hilariter mortem obit, & quare? 13, 20.
Cereris delubrum Thebis. 12, 57. Cereris frumentariæ templum in Sicilia. 1, 27.
Cervi caneros edunt. 13, 35.
Cerynia. 13, 6.
Ceus senex, tinctis capillis. 7, 20. Cei seniores ipsos se cogunt interficere. 3, 37.
Chæronensis pugnæ causa. 12, 53.
Chalcidensium agri divisi ab Atheniensibus. 6, 1.
Charidas vorax. 1, 27.
Charideinus potator. 2, 41.
Charippus vorax. 1, 27.
Chariton amatus à Melanippo. 2, 4.
Charon Lampfacenus, historiam habet de Columbibus. 1, 15.
Charondas Catanensium legislator. 3, 17.
Chilon Lacedæmoniorum legislator. ibid.
Chiron Achillis amicus. 12, 25.
Chius insula. 8, 5. Chiorum mulieres furiosæ. 3, 42.
Choaspis aqua in potum serviebat regi Pers. 12, 40.
Chrysipus filius Pelopis raptus à Laio. 13, 5.
Cicadæ Atheniensium. 4, 22.
Cicero quem magistrum habuerit? 12, 25.

I N D E X.

- Cimonis equæ. 9, 32. quis ille
 Cimon? p. 478.
 Cineas Pyrrhi medicus. 12, 33.
 Cineas homo gracillimus,
 10, 6.
 Civis Atheniensium. 6, 10.
 Clazomenæ insula occupata a
 Neleo & Jonibus. 8, 5. Clazo-
 meniorum insolentia Spartæ.
 2, 15.
 Cleænerus, pater Cleonis, 2, 9.
 Clearchus tyrannus pater Dio-
 nyfij. 9, 13.
 Cleo bibaciffima mulierum. 2,
 41.
 Cleobulus Rhodiorum legisla-
 tor. 3, 17.
 Cleomenes Lacon potator. 2,
 41. ejus dolus contra Archo-
 niden. 12, 8. sententia de Ho-
 mero & Hesiodo. 13, 19.
 Cleon auctor Atheniensibus de-
 creti sanguinarij. 2, 9. tradu-
 ctus in comædijs. 2, 13. è pu-
 blico se ditat. 10, 17.
 Cleon alius tyrannus Sicyonio-
 rum. 12, 43.
 Cleonymus vorax. 1, 27.
 Cleophon ex parentibus ignobi-
 libus. 12, 43.
 Clinias ut iram represserit. 14,
 23. Alcibiad. pater. 2, 1.
 Clifthenes, Agariftæ pater. 12,
 24.
 Clifthenes alius auctor exotra-
 cismi. 13, 24.
 Clitomachi continentia. 3, 30.
 Clitus superbus in vestitu. 9, 3.
 Codrus pater Nelei. 8, 5. Codri-
 dæ Archontes perpetui 5, 13.
 Cæcylio stultus. 13, 15:
 Colchorum consuetudo in sepul-
 turis. 4, 1.
 Colophon insula. 8, 5. ejus inco-
 læ luxu pereunt. 1, 19.
 Columbæ variorum generum.
 1, 15. internunciæ. 9, 2.
 Comicorum sales non mordent
 Socratem. 2, 13.
 Commissiones gallorum galli-
 naceorum. 2, 28.
 Conon pater Timothei. 2, 10.
 2, 18. 12, 43.
 Conon alius, pictor. 8, 8.
 Continentiæ singularis exempla
 3, 30.
 Convicia viro bono nihil ob-
 sunt. 14, 26.
 Convivia philosophica Athenis.
 p. 99.
 Conversationis vis. 4, 16.
 Corinna superat Pindarum in
 poëfi. 13, 25.
 Corinthij vinolenti. 3, 15. Me-
 deæ liberos interficiunt. 5, 21.
 rempublicam luxu perdunt.
 1, 19.
 Cornelia nobilis Romæ fœmina.
 14, 45.
 Corœbus fatuus. 13, 15.
 Corrhagus victus à Dioxippo.
 10, 22.
 Corpus animæ vinculum. 1, 16.
 Craterus Alexandri amicus. 9, 3.
 Crates Thebanus. 3, 6.
 Cratevas Archelai amafius. 8, 9.
 Cratini judicium de Theatris.
 2, 13.

I N D E X.

- 9, 9.** & meretricibus obnoxius. 12, 17. forma alias egregia. 12, 14.
- Demochares** Demosthenis sororis filius. 3, 7. reprehendit Theophrastum. 8, 12.
- Democides** Crotoniata reprehensus à Dario. 8, 17.
- Democrates** pugil. 4, 15.
- Democritus** filius Damasippi. 4, 20. Gelasius unde dictus? ibid. semper risit. ibid. & 4, 29. peregrinatur. 4, 20. filium habet Protagoram. 1, 23.
- Demosthenes** eloquens. 4, 16. infantis adhuc ori mel apes inserunt. 12, 45. coram Philippo sermo eum destituit. 8, 12. recusat intrare cauponam. 9, 19. patrem habet Demosthenem. 7, 7. sororis filium Democharem. 3, 7.
- Depositum** abnegatum. 13, 2.
- Derbiccarum** mos. 4, 1.
- Diagoras** Melius, negat esse Deos. 2, 31. ideo Diis odio est. 2, 23. amat Nicodorum. ibidem.
- Dictamnus** herba. 1, 10.
- Dies fatales.** 2, 25.
- Diipolia** festum Athen. 8, 3.
- Dion** Historicus. 7, 1.
- Diodorus Siculus** correctus p. 638.
- Dionegenes** Sinopensis Cynicus Philos. discipulus Antisthenis. 10, 16. & Platonis, sed negligentior. 14, 33. cui dictus furens Socrates. ibidem. reprehendit Socratem. 4, 11.
- Spartanos.** 9, 28. ridet Demosthenem. 9, 19. Rhodios & Lacones. 9, 34. disterium ejus in Diotimum. 4, 27. in Megarenses propter filios. 12, 56. relinquit patriam & à servo deseritur. 13, 28. exemplo muris se erigit in fame. 13, 26. quid responderit ei qui ipsum mori jusserat. 10, 11. quid de Dioxippi robore sensit. 12, 58. pauper, sed cum fastu. 3, 29. in pontem se abjicit moribundus: 8, 14.
- Diogenes** alius Phrygius negat Deos esse. 2, 31.
- Diogenes** poeta tragicus continentissimus. 3, 30.
- Diomedes** quali lecto sit usus. 9, 24.
- Dion** Hipparini filius, amasius Platonis. 4, 21. & discipulus, constanter fert jacturam filiorum. 3, 4. pellitur in exilium à Dionysio juniore. 4, 8. quem tamen iterum expellit. ibid. & 6, 12. 7, 14. & 12, 47. uxoremque suam amissam recipit. 9, 8. sororem habet Aristænetem. 13, 10.
- Dionysius** Colophonius, pictor. 4, 3.
- Dionysius** Heracleotes Clearchi filius pinguis. 9, 13.
- Dionysius** Hermocratis filius regnaturum se prodigio monetur. 12, 46. duas uxores una die ducit. 13, 10. templum Syracusis expoliat. 1, 20. amat tragœdiam & parum ridet.

I N D E X.

- Cratippus Pompeji magister. 7,
21.
- Cretenſes juſtiſſimi. 2, 22. leges
liberi ipſorum diſcunt memo-
riter. 2, 39. adulterum ut pu-
niant. 12, 12. optimi ſagitta-
rij. 1, 10.
- Crimiffus fons. 2, 33.
- Critias Callæſchri fil. amicus
Socratis. 2, 13. eundem mox
deſerit, turpiterque vivit. 4,
15. reprehendit Archilochum
10, 13. & Themiffoclem.
10, 17.
- Crito Socratis diſcipulus. 1, 16.
ſuadet ei ut fugiat. 2, 6.
- Critolaus, legatus ad Romanos.
3, 17.
- Cræſus Ephèſum obſidet. 3, 26.
memor beneficij. 4, 27.
- Crobylus. 4, 16.
- Cteſias vorax. 1, 27.
- Cteſias explicatus p. 606.
- Cygnus. 1, 14. an canat moritu-
rus? ibid. *Micræl. Lex Phil.*
- Cyana fons. 2, 33.
- Cyrenenſium luxus. 12, 30.
- Cypriorum carminum Auct̄or. 9,
15.
- Cypſelidarum tyrannis. 6, 13.
- Cyrus Mandalæ filius à cane nu-
trit̄us. 12, 42.
- Cyrus alius Darij & Paryſatidis
filius. 12, 1. Aſpaſiam habet
pellicem & in prælio contra
fratrem occumbit. ibid. & 3,
17.
- Cyrus amnis. 1, 32.
- D.
- Daiphantus ad Mantineam mor-
tuus. 12, 3.
- Dalechampius deſenſus. p. 482.
- Damaſippus pater Democriti. 4,
70.
- Damon. 3, 14.
- Daphnis paſtor. 10, 18.
- Dares Phrygius. 11, 2.
- Darius Hyttaspiſ filius, olim
pharetophorus, 12, 43. me-
mor beneficiorum. 4, 5. in
Aſiam proficiſcitur. 8, 17.
- Darius ultimus alias Codoman-
nus è ſerva natus. 12, 43. vi-
ctus ab Alexãdro. 3, 23, & 8, 7.
- Deambulationes interdiciæ Spar-
tanis. 2, 5.
- Decelicum bellum. 13, 38.
- Delirantium jucunda vita. 4, 24.
- Delphicum oraculum unde? 3, 1.
à Delphis ſuſſoſſum edit mi-
racula. 6, 9. adde Apollo.
- Delphinium Atticum. 5, 15.
- Delus inſula, & ejus plantæ.
5, 4.
- Demades ex ignotis parentibus
12, 43. dux Athenienſium
Phocioni præfertur. 14, 10.
mulctatur pecunia. 5, 12.
- Demaratus. 1, 25.
- Demetrius Phalereus ex quibus-
fuerit parentibus? 12, 43. A-
thenis præeſt reipubl. 3, 17.
- Demetrius alius Poliorceres
crudelis. 3, 17. luxurioſus.

I N D E X.

- ridet. 13, 18. medicinam cal-
lect. 11, 11. belligerat cum
Thuriis. 12, 61.
- Dionysius junior**, Dionysij fi-
lius ex Doridelibidinofissimus
9, 8. crudelissimus in matrem.
13, 45. in fratres & suos. 6,
12. pellitur regno à Dione.
3, 17. & 4, 8. Corinthi exu-
lat stipemq; colligit. 9, 8. mo-
ritur in paupertate. 6, 12.
quid Philippo de fortuna sua
responderit? 12, 60.
- Dioscuri salvatores**. 1, 30. Dio-
scurorum vita. 13, 38.
- Diotimus mollis**. 4, 27. potator
maximus. 2, 41.
- Dioxippus militem armatum
nudus superat**. 10, 22. erga
mulieres imbecillis. 12, 58.
- Ditare alios regium est**. 13, 13.
- Divinationis species**. 2, 31.
- Divitiarum lubrica possessio**. 4,
14.
- Docti Principibus in deliciis &
utiles**, 12, 25.
- Doris uxor Dionysij**. 13, 10.
- Dos apud Lacedæmonios nulla**.
6, 6.
- Draconis leges, quando abroga-
tæ?** 8, 10.
- Draco serpens puerum in vita
servat**. 13, 46.
- Dysmenidæ**. 3, 7.
- E.
- Echecrates sophista è captivitate
liberatur**. 1, 25.
- Electra unde sic dicta**. 4, 26.
- Elega Proeti filia amens**. 3, 42.
- Ellopides Dionysium ad recipi-
endam Tyrannidem adhorta-
tur**. 4, 8.
- Empedoclis amicus**. 12, 32.
- Epaminondas Thebanus ex pa-
rente ignobili**. 12, 43. ex Po-
lymnide nomine natus phi-
losophiæ incubuit. 3, 17. &
Lysim præceptorem habuit.
ibidem. fuit Dux egregius.
4, 16. Lacedæmoniosque vi-
cit pugna Leuctrica. 7, 14.
tandem pugna Mantinenfi
vulneratus occubuit. 12, 3.
amicitiarum fuit cupidissimus
14, 38. pauper. 2, 43. 11, 9.
contuens ut una tantum ve-
ste uteretur. 5, 5. multumque
auri à Persarum rege dono si-
bi oblatum recusaret. ibi-
dem.
- Ephesus occupata à Neleo**. 8, 5,
Dianæ consecratur. 3, 26.
Ephesi vulpes, qui alibi leo-
nes. 13, 9.
- Ephialtes Sophonidæ filius phi-
losophus**. 3, 17. pauper. 2, 43.
nec ideo oblata munera reci-
pit. 11, 9. paupertatemve ob-
jectam sibi probro ducit. 13, 39
- Ephori Lacedæmoniorum**. 3, 10.
corporum & vestimentorum
curam agebant. 14, 7. subsel-
lia ipsorum tincta fuligine.
2, 15.
- Ephorus Cumanus scripsit res
Græcorum**. 13, 33.
- Epicharmus, quid de senectute
senserit**. 2, 34.

Epicurus

I N D E X.

- Epicurei** ejeti urbe & quare? 9, 12.
- Epicurus Gargettius**, negat Deos. 2, 31. etiam cum minimis felicissimus. 4, 13. ejus molities. p. 797.
- Epitimes** auctor. 4, 7
- Equum** quis primus conscendit? 9, 16. **Epidaurius** optimus. 3, 24. pictus Apellis. 2, 3. volutans Pausonis 14, 15. equi Sacarum. 12, 38. equos curruī quis primus junxerit? 3, 38.
- Erasinus** fluvius. 2, 33.
- Erasixenus** bibo. 2, 41.
- Erechtheus**. 5, 13.
- Ergane** Dea. 1, 2.
- Erichthonius** quid invenerit? 3, 38.
- Erychthon** vorax. 1, 27.
- Erythræ**. 8, 5.
- Eryx** mons Sicil. 1, 15.
- Eteocles**. 11, 7.
- Etymologicum emendatum**. p. 608.
- Eubates** continens. 10, 2.
- Eubule** filia Leonis. 12, 28.
- Eudoxus** Platonem visitat in Sicilia. 7, 17.
- Euhemerus** Messenius. 2, 31.
- Eumenes** Cardianus. 3, 23.
- Eunapius** correctus. p. 61.
- Eupolis**. 12, 30.
- Euridice** Aridæi conjux. 13, 36.
- Euripides** amat Agathonem & Chrysiptum. 2, 21. certat cum Xenocle Athenis. 2, 8. in Piræo certat. 2, 13. libenter auditur à Socrate. 2, 13. primus fingit Medeam occidisse liberos. 5, 21. ejus de Hercule jud. 12, 15. ebrietas in convivio Archelai. 13, 4.
- Europa** insula credita. 3, 18. ejus incolis turpe, nosse literas. 8, 6.
- Eurota** flumen. 2, 33. & 4, 8.
- Eurybiades** Lacon, 13, 40.
- Eurydamas** Cyrenæus dentes proprios absorbet. 10, 19.
- Eusebius emendatus**. p. 191. 221 in ind. vocibus, *εὐσεβ.* ter. *φῆρω*, & defensus in voce *φῆρω*.
- Eusebia** urbs. 3, 18.
- Euthymus** vincit heroem Themeseum. 8, 18.
- Exænetus** victor stadio. 2, 8.
- Expositio** infantum apud Theban. illicita. 2, 7.
- Faber** Tanaquil. notatus. p. 6. 24. 57. 131. 245. 246. in indice voce *καρνός*.

F.

- Febris** templum Romæ, 12, 11.
- Felicitas** vera, 2, 10.
- Fluvius** salutat Pythagoram. 2, 26.
- Fœminæ** amentes. 3, 42.
- Fons** in sanguinem mutatus. 12, 57.
- Formicarum** sensus, & divinatio. 1, 12.
- Formosi**. 12, 14.
- Frons** captivis inusta stigmate. 2, 9. frigus non sentit. 7, 6.
- Fortunæ** mutabilis exempla 4, 8.

I N D E X.

G.

- Galaton pictor. 13, 22.
 Galeotæ, vates Siculi. 12, 46.
 Galetes amasius Ptolemæi, & quare? 1, 30.
 Galli certa die Athenis in pugna committuntur & quare? 2, 28.
 Gallina alba Pythagoræ. 4, 17.
 Gargettus. 4, 13.
 Gelon Syracusanus frater Hieronis, homo illiteratus. 4, 15. excitatur à cane metuque ob insomnium solvitur. 1, 13. vincit Carthaginenses. 6, 11. insidias modestia evitat, & ita imperium accipit. 13, 37. & ad posteros Siciliæ imperium transfert. 6, 13.
 Gentius Rex. 2, 41.
 Geographica tabula. 3, 28.
 Glauce citharistria amatur à cane. 9, 39.
 Glauco pater Lepreæ. 1, 24.
 Glauco alius pater Charmidis. 8, 1.
 Glossaria correctæ. p. 721. 728, in *Ind.* vocibus *κόμης*, *ύοσκηάμω*.
 Gnathena meretrix loquacitatem arguit. 12, 13.
 Gorgias Leontinus celebris apud Græcos. 1, 23. in vestitu insolentior. 12, 32. ejus de somno & morte sententia. 2, 35.
 Gravidæ non traduntur supplicis. 5, 18.

- Græcorum dies auspiciatæ. 2, 15. misericordia in devictos. 3, 22. vina varia. 12, 31.
 Gylippus è quibus parentibus. 12, 43.
 de Gymnastica quædam vide in Græco indice.

H.

- Harmatidij Thespiensis filij fortitudo. 6, 2.
 Harmodius cur Hipparchum occiderit? 11, 8.
 Hecatæus Historicus. 13, 20.
 Hector Polydamantem amicum habet. 12, 25.
 Hedera contra morsus araneorum medicamentum. 1, 8.
 Helena picta à Zeuxide. 14, 47. meretrix dicta & quare? 4, 12.
 Heraclides ante dictus, qui deinde Hercules. 2, 32.
 Heraclides Clazomenius dux Atheniensium. 14, 5.
 Heraclides alius, pugil & vinosus. 12, 26.
 Heraclitus semper plorabat. 8, 13.
 Heræense vinum. 13, 6.
 Hercules Jovis & Alcmenæ filius 12, 15. quomodo primo vocatus? 2, 32. Linum magistrum suum interficit. 3, 32. Theseum liberat. 4, 5. Lepream occidit. 1, 24. Nestorem regem facit. 4, 5. Cleonenibus gratiam refert. 4, 5. à Neleø non recipitur. 4, 5.

ludit

I N D E X.

- Iudit cum pueris. 12, 15. corpora occisorum primus permittit sepeliri. 12, 27. ejus columnæ. 5, 3. filius. 12, 42.
 Herodianus correctus. p. 458.
 Hesiodus servis scripsit. 13, 19.
 Hesy chius correctus p. 577.
 Hiero Dinomenis filius primum rudis, mox literatus. 4, 15. liberalis. 9, 1. Pindarum amat & Simonidem. ibidem. & 12, 25. habet fratrem Gelonem. 4, 15.
 Hieronymus emendatus. p. 128. 224. in *indic.* voce *κοινά*.
 Himeræus. 1, 25.
 Hipparchus, filius Pisistrati, amat literas. 8, 2. occiditur. 11, 8.
 Hipparion, potator. 2, 41.
 Hippias purpura utitur. 12, 32.
 Hippobotus regio. 6, 1.
 Hippocrates Democritum ridet, mox æstimat. 4, 20. qua lingua scripserit. *ibid.*
 Hippomachus pugil vulgi applausum non probat. 2, 6.
 Hippomachus etiam tibicen. 14, 8.
 Hippomiges quis. 9, 16.
 Hippon atheus. 2, 31.
 Hipponax poëta, parvus & gracilis. 10, 6.
 Hipponicus pater Calliæ. 4, 23.
 Hipponicus ambitiosus. 14, 16.
 Hippothoon. 12, 42. p. 608.
 Histriones. 2, 13.
 Homerus. 6, 9. 10, 18. 12, 1. 12, 14. 12, 64. 13, 1. poëta Lacedæmoniorum, & quare? 13, 19. carmen dat filiæ in dotem. 9, 15. ab Argivis princeps poëta judicatur. 9, 15. carmina Homeri Lycurgus portat in Græciam, Pisistratus componit. 8, 2. 13, 14. canuntur in Panathenæicis. 8, 2. etiam apud Persarum Reges & Indos. 12, 48. ejusdem templum ubi? 13, 22. Homerum magni facit Alcibiades. 13, 38. vomentem pinxit Galaton. 13, 22.
 Hominem Te memento. 8, 15.
 Hyacinthus flos. 13, 1.
 Hylæus Centaurus. *ibid.*
 Hyoscyamus herba, suisbus noxia. 1, 17.
 Hyperbolus ex ignotis parentibus. 12, 43.
 Hyperborei felicissimi. 3, 18. p. 199. eorum sacra. 3, 1.

I.

- Jamblichus correctus. p. 289.
 Jason Atalantæ pater. 13, 1.
 Jason donum mittit Epaminondæ. 11, 9.
 Icchus Tarentinus temperans. 11, 3.
 Ilias Phrygia Daretis, 11, 2.
 Ilissus flumen. 8, 14.
 Illyrij vinosi. 3, 15.
 Imprecationes Tragicæ. 3, 29.
 Indi barbari. 2, 31. vinosi. 2, 41. studiosi libertatis. 10, 14.
 Indorum cibus quis? 3, 39. scæminæ ipsas se cum viris mortuis

I N D E X.

- mortuis comburunt. 7, 18.
 columbæ. 1, 15. Indis scenerari non licet. 4, 1. Indi Homero delectantur. 12, 48.
Indoles cito matura. 3, 21.
 Ingenuitas morum. 9, 27.
 Interpres Æliani notatus. p. 6. 24, 39. & alibi.
 Invidia sumonis infesta. 2, 12. post fata quiescit. 2, 36.
 Jolaidas ubi mortuus. 12, 3.
 Joniæ civitates duodecim quæ, & à quo occupatæ? 8, 5. republicam quis constituerit? 3, 17.
 Iridis descriptio Pythagorica. 4, 17.
 Iræ amantium faciles. 2, 21.
 Isatas puer punitus à Lacedæmoniiis, & quare? 6, 3.
 Ismenias tibicen. 4, 16.
 Ismenias alius Thebanus, ut Persam adoravit. 1, 21.
 Isocrates rhetor, cui similes Athenas esse dixerit? 12, 52. causa belli inter Macedonas & Persas. 13, 11.
 Italia qualis, quique primi eam habitaverint? 9, 16.
 Iudices regij apud Persas. 1, 34.
 Judicatæ res in exitum sæpe vertunt judici. 2, 4.
 Jupiter in columbam versus. 1, 15. Eleutherius. 2, 9. Xenius. 4, 1.
 Juramenti abusus. 7, 12.
- L.
- L**aboris improbi vis. 1, 33.
 Lacedæmonij legibus utuntur justissimis. 2, 22. quales recensentur. 3, 34. 6, 6. & 14, 7. peregrinos ad rempublicam non admittunt 13, 16. rident Alexandrum Deum. 2, 19. Athenas statuunt evertere. 4, 6. Thebanos vincunt & iterum vincuntur. 4, 8. Thenarenenses expellunt, terræ motu affliguntur. 6, 7. crudeles sunt in devictos. 6, 1. literis operam non dant. 12, 50. servos in gymnasia admittunt. 12, 43. in bello fortiter occumbunt, & quare? 13, 38. certo ætatis anno ad militiam vocantur. 6, 3. Lacedæmoniorum mos in amandis pueris. 3, 9. & 12. sceminæ quondam cestro Bacchico percitæ. 3, 42. Lacedæmonij suos occisos in prælio ut sepeliant? 12, 21.
 Lacedæmonius quidam culpatus ob lacrymas, quid responderit? 9, 27.
 Lactantius interpres Statij correctus in indice voce *ixernicia*.
 Lacydes potator. 2, 41.
 Laertes bonus agricola. 7, 5.
 Laïs meretrix axine dicta, & quare? 12, 5. quæstus cupida. 14, 35. Eubaten maritum habet. 10, 2.
 Lajus primus pæderasta. 13, 5.
 Lamachus pauper. 2, 43.

Lamia

I N D E X.

- Lamia** meretrix à Demetrio rege amatur 12, 17. ejus dictum. 13, 9.
- Lance.** 12, 26.
- Laodice.** 4, 26.
- Laodocus** citharædus diffidet cum Nicotrato. 4, 2.
- Lapitharum** pugna. 11, 2.
- Lafus.** 1, 36.
- Latona** ubi pepererit? 5, 4.
- Leges** propriæ, quibus nocuerint? 13, 24. cantatæ. 2, 39. sumptuariæ. 3, 34.
- Leleges** barbari à Neleo sedibus pulsi. 8, 5.
- Leo** interfectus jussu Dionysij ejulantis. 13, 34.
- Leo** alius Atheniensis. 12, 28.
- Leo animal** Nemeus cuncta vastans. 4, 5. femellæ ferocissimæ animalium. 12, 39. leo ægrotus simiam in remedium morbi vorat. 1, 9.
- Leocorium** Athenis, quid? 12, 28.
- Leonides** rex Lacedæmoniorum occumbit ad Thermopylas. 3, 25.
- Leonides** alius dux Byzantium, ejusque artes militares. 3, 14.
- Leonnatus** supra modum venationibus deditus. 9, 3.
- Leoprepis** Cei sententia de conservanda amicitia. 4, 24.
- Lepreas** Glauconis filius contendit cum Hercule & superatur. 1, 24.
- Lesbium** vinum. 12, 31.
- Leschæ** veterum, quid? p. 134.
- Leucippe** aeniens filium interficit. 3, 42.
- Leuconiorum** tyrannis translata ad posteros. 6, 13.
- Leucothea** dea. 1, 20.
- Lex Atheniensium** de pugna gallo-
lorum. 2, 28. sepultura & matatione bouum. 5, 14. peregrinis in civitatem non recipiendis. 6, 7. 13, 24. mulieribus, quod curru uti non debeant in certo sacro. 13, 24. exoltracisino. ibid. *Ceorum* lex, de senioribus necandis. 3, 37. *Cretensium*, de disciplina liberorum. 2, 39. *Indorum* de fœnore, & syngrapha. 4, 1. *Lacedæmoniorum* de amoribus. 3, 8. obsonijs. 3, 34. jure trium liberorum, artibus manuariis, sagis, sepultura cæso-
rum in prælio. 6, 6. bona corporis habitudine. 10, 7. *Locrensi-
um* de vino ægrotis non dando. 2, 37. *Lucanorum* de hospitalitate. 4, 1. *Massiliensium* de non bibendo vino. 2, 38. *Persarum* de adoratione regis. 1, 21. donis regi ferendis. 1, 31. potu regis. 12, 40. consiliariis. 12, 62. otio regis in itinere. 14, 12. *Romanorum* de vino non bibendo. 2, 38. non obsonando, 3, 34. *Sardorum* de necandis parentibus decrepitæ ætatis. 4, 1. Sta-

I N D E X.

- gritarum* de non tollendo eo, quod non posuisti. 3, 46.
- Libya insula credita. 3, 18.
- Lilybæum promontorium. 11, 13.
- Linus citharædus interfectus à discipulo. 3, 32.
- Lityerses. 1, 27.
- Locrenses Italiæ. 8, 18.
- Locrenses bonis legibus utuntur. 2, 22. quas condidit Zaleucus. 3, 17. eorum crudelitas in familiam Dionysij. 9, 8.
- Lucullus præceptorem quem habuerit? 12, 25.
- Lucanorum hospitalitas. 4, 1.
- Luscinæ infomnes. 12, 20.
- Luxus gentibus exitium affert. 1, 9.
- Luxus muliebris. 1, 18.
- Lycaon drama Xenoclis. 2, 9.
- Lyceum schola Athen. 9, 10, 9, 29.
- Lycurgus Eunomi filius. 3, 23. carmina Homeri portat secum in Græciam ex Jonia. 13, 14. legem fert de mothacis. 12, 43. oculum amittit, fame moritur. 13, 23. Lycurgi leges spernit Lyfander. 13, 8. & 14, 29.
- Lycurgus alius rhetor Atheniensis legem proponit, qua ipse primus punitur. 13, 24.
- Lydi nuptas recenter semel proficiunt. 4, 1. servituti nati sunt. 10, 14.
- Lyfander Spartanus ex ignotis parentibus. 12, 43. continens in cibo. 3, 20. pauper 6, 4. primus tamen contra leges pecuniam fert Spartam. 14, 29. in Jonia luxuriosus factus. 13, 8. viros juramentis decipi posse putat, 7, 12. Lyfandri filix desponsata deseruntur à sponsis, & quare? 6, 4. 10, 15.
- Lyfimachus pater Aristidis. 2, 43. 3, 17. 13, 44.
- Lyfimachus alius invisus Alexandro, & quare? 12, 16.
- Lysis Pythagoreus philosophus præceptor Epaminondæ. 3, 17.

M.

- Macareus Mitylenensis sacrificulus punitus à Deo, & quare? 13, 2.
- Mæandrius Samius bellum Persicum accendit. 12, 53.
- Mæcenas quem habuerit præceptorem? 12, 25.
- Mæotæ quo cibo usi sint? 3, 39.
- Magnetum pugna cum Ephesius. 14, 46. acies ipsorum mira. ibidem.
- Magi Persarum rerum futurarum divinatores ex usu. 2, 17.
- Magos audit Democritus. 4, 20.
- Majorum virtus an ad posteros pertineat? 14, 36.
- Malva herba sanctissima. 4, 17.
- Mandane Cyri mater. 12, 42.
- Manes servus fugitivus Diogenis. 13, 28.
- Mantinenfes justii. 2, 22.

Mantinea

I N D E X.

- Mantinea pugna. 3, 3.
 Mardonij pugna. 4, 22.
 Mardus Rhacoces. 1, 34.
 Mares dicitur primus homo Italiae. 9, 16.
 Marius ex ignoto patre. 12, 6.
 14, 36.
 Marfyæ pellis. 13, 21.
 Massiliæ frugalitas. 2, 38.
 Medea num proprios occiderit liberos? 5, 21.
 Medicinæ studiosi, qui? 9, 22.
 medici crudeles. 12, 1.
 Medon. 8, 5.
 Megabyzus ridetur à pueris Zeuxidis. 2, 2.
 Megacles, pater Aglaïdis. 1, 26.
 Megalopolitæ Boream ventum colunt. 12, 61.
 Megarenfes circumveniuntur à Solone. 7, 19, arietes plus curant, quam filios. 12, 56. ipsorum tabella causa belli Peloponnesiaci. 12, 53.
 Melanippus amatut à Charitone, cum quo Phalaridem agredi conatur. 2, 4.
 Melanus pater Pindari. 3, 26.
 Melis color. 2, 2.
 Melifander poëta quid scripserit? 11, 2.
 • Melissus philosoph. præfectus classis. 7, 14.
 Melitides fatuus. 13, 15.
 Melitus macilentissimus. 10, 6.
 Melitus alius inimicus Soeratis. 2, 13.
 Menander poëta. 3, 14.
 Menecrates medicus fastuosissimus. 12, 51.
 Menelaus Agamemnonis afflicus. 12, 25. ad quid navigavit? 4, 20.
 Menelaus alius Philippi avus nothus creditus. 12, 43.
 Menelaus alius inter duces Alexandri, deditus venationibus, 9, 3.
 Menestheus rex Tyndaridarum beneficio. 4, 5.
 Menses fatales. 2, 25.
 Mercurius Ægypt. legum auctor. 12, 4. & 14, 34. ejus statua præ foribus. 2, 41.
 Meropes. 3, 18.
 Messenij ejiciunt Epicureos. 9, 12. capti à Lacedæmoniis acerbe habentur. 6, 1. Messene restaurata. 13, 42.
 Metaplasmata Nominum propriorum p. 42, 151.
 Meton astronomus anni magni conditor. 10, 7. se ipsum liberat ab expeditione militari. 13, 12.
 Metope flumen. 2, 33.
 Midas Phrygius & ejus fabulatio cum Satyro. 3, 18. ejus adhuc infantis ori formicæ frumentum inserunt. 12, 45.
 Milesiæ mulieres vinum gustare prohibentur. 2, 38.
 Mileti ἀλωσις. 8, 5.
 Milon Crotoniates Athleta pugnat cum Titormo. 12, 22. vincitur ab amasia 2, 24.
 Miltiades capellas immolat trecentas. 2, 25. Miltiades quot fuerint. 12, 35.
 Milto. 12, 1.

I N D E X.

- Mimnermus** poëta. 12, 36.
Minyades. 3, 42.
Mises ejusque donum. 1, 33.
Mithræ juramentum. *ibid.*
Mithridates vorax. 1, 27.
Mitylenæi victis prohibent literas. 7, 15. mulieres amant **Phaonem**, 12, 18.
Mnaso Phocensis discipulus **Aristotelis**. 3, 19.
Mœchus causa seditionis. 11, 6. qua pœna affectus? 12, 12.
Molionidæ. 4, 5.
Monctam qui primi excuderint? 12, 10.
Mors & somnus fratres. 2, 35.
Morientium vestes pulchræ. 1, 16. mortuorum collocatio. p. 24.
Mothaces qui fuerint apud **Lacedæmonios**? 12, 43. p. 610.
Mulier prægnans damnata capitibus quando puniatur? 5, 18. mulieres laudatæ. 14, 45.
Mundi interitus. 8, 11.
Munerum contemptus. 1, 25.
Mures vaticinantes. 1, 11.
Musæ. 12, 2. pinguntur inermes, & quare? 14, 37. musis sacrificia fiunt in **Hymetto**. 10, 21.
Musica fugat iram. 14, 23. pestem 12, 50.
Mycalensis victoria, quando obtentâ? 2, 25.
Mycerinus potator. 2, 41.
Mygdones. 8, 5.
Myllias Crotoniates **Pythagoræ** familiaris. 4, 17.
Myrmecides ejusque quadrigæ minutissimæ. 1, 17.
Myrmidon, pater **Eryfichtonis**. 1, 27.
Mysteriorum festo mulieribus curricula prohibita. 13, 24.

N.

- Naucledes** pinguis. 14, 7.
Navis una duo habet gubernacula, 9, 40. navis **Delia**. 1, 16.
Neleus **Codri** filius occupat **Joniam**. 8, 5.
Neleus Atheniensis. 8, 5.
Neleus alius ab **Hercule** occisus. 4, 5.
Nenei ludi. *ibid.*
Neocles pater **Themistoclis**. 2, 12. & 10, 17.
Nestor **Agamemnonis** socius. 12, 25. regnat beneficio **Herculis**. 4, 5.
Nicias pictor diligens. 3, 31.
Nicias **Pergæus** alius, helluo, seipsum interficit. 4, 23. **Nicias** **Pyrrhi** medicus. 12, 33.
Nicippus tyrannus portento monetur de obventura sibi tyrannide. 1, 29.
Nicocles **Cyprius**, luxuriosus. 7, 2.
Nicodorus pugil & legislator. 2, 23.
Nicomedes claudus. 11, 9.
Nicostratus citharædus certat cum **Laodoco**. 4, 2.
Nicostratus pictor diligens, miratur **Zeuxidem**. 14, 47.
Nicoteles **Corinthius**, potator. 2, 41.

Nilus

I N D E X.

- Nilus, fluvius dicitur κατ' ἰσό-
 ζήν. p. 8.
 Niobe quos filios habuerit? 12,
 36.
 Nilæus. 2, 41.
 Nymphæus Cydoniates à Læce-
 dæmoniis accersitus. 12, 50.

O.
 Obscœnitas fugienda. 14, 19. e-
 jus olores. 3, 30.
 Obscuri quidam celebres facti.
 12, 43.
 Oceanus. 3, 18.
 Ochus, vide Artaxerxes.
 Odium civium intolerabile. 12,
 9.
 Oedipus, ejusque carmen. 2, 8.
 Oenopides astrologus peritus,
 ejusque de anno magno sen-
 tentia. 10, 7.
 Oenutta. 2, 40.
 Oenycinus rex Zancleorum, e-
 jusque ad Darium iter. 8, 17.
 Olea arbor ubi inventa? 3, 38.
 Oleum, unctio veterum. 3, 13.
 etiam cadavera sic inunge-
 bant. 13, 3.
 Olympij Dij. 5, 12.
 Olympia mater Alexandri mor-
 tem imperat Eurydicæ. 13,
 36.
 Olympij ludi pleni tumultus.
 14, 18. eos spectare scœminis
 prohibitum erat. 10, 1. poë-
 tæ in iis carminibus certa-
 bant. 2, 8.
 Olympus mons. 3, 1. paulatim
 decrevit. 8, 11.
 Olympus musicus celebris. 13,
 20.
 Omises Persa. 1, 33.
 Omphacites, quis? 3, 41.
 Onchesti palus. 12, 57.
 Onomademus. 14, 25.
 Oraculum Telluris. 3, 1. Spar-
 tanis datum. 14, 29.
 Orgia. 2, 31.
 Orœbantius Trœzenius anti-
 quior Homero. 11, 2.
 Oricadmus pugil & legislator.
 11, 1.
 Orophernes. 2, 41.
 Orpheus an fuerit sapiens? 8, 6.
 Ossa mons. 3, 1.
 Ostracismi Autor. 13, 24.
 Otij judicium. 4, 1. otium ci-
 vium Tyrannis periculosum.
 9, 25.
 Ovis, quæ leonem peperit. 1, 29.

P.
 Palladium, locus Athenis ubi, &
 ad quid? 5, 15.
 Pallatij mons Romæ, in quo
 templum Febris. 12, 11.
 Pamphaës Prienensis beneficus.
 4, 27.
 Panaretus macilentus. 10, 6.
 Panathenæa. 11, 8.
 Pancaste concubina primum A-
 lexandri, dein Apellis. 12, 34.
 Paris ab urfa nutritus. 12, 42.
 Hectorem seperat. p. 484.
 ejusque lyra, 9, 38.

I N D E X.

- Parnassus mons**, paulatim sub-
fidet. 8, 11.
- Parthasius pictor** vestimentis u-
titur insolentioribus. 9, 11.
- Parfimonia & ejus vitium con-**
trarium. 4, 14.
- Parthenius mons**. 13, 1.
- Partus prodigiosi**. 1, 29.
- Parvis intentus magna negligit**.
2, 27.
- Parysatis**, mater Cyri. 12, 1.
- Patræ urbs Achajæ**. 13, 46.
- Patres ubi occisi à filijs jussu le-**
gis. 4, 1.
- Patroclus charus Achilli**. 12, 7.
Patrocli sepulchrum coro-
natum. ibidem. **Patroclea**.
13, 14.
- Paulus Romanus imperator**
vincit Regem Perseum. 12,
43.
- Paupertas bonæ mentis soror**.
2, 43. 11, 9.
- Pausanias Ceramensis amat A-**
gathonem. 2, 21.
- Pausanias alius Lacedæmonius**,
uxorem vehementer amat.
12, 34. spernit monitum Si-
monidis. 9, 41. ad Medos
transire conatur. 4, 7. sed ca-
ptus perit fame, & insepul-
tus abjicitur. ibid.
- Pausanias alius Macedo**, Phi-
lippum interficit. 3, 45.
- Pausanias alius**, auctor rerum
Græcarum. 12, 61. emenda-
tus. p. 941. explicatus, p.
704.
- Paulon pictor**, pingit equum
volutantem se. 14, 15.
- Peculatus suspecti quidam**. 10,
17.
- Pelias à quo nutritus?** 12, 42.
- Pellenij afflicti à Sicyoniis**. 6, 1.
- Pelopia uxor Thyestæ**. 12, 42.
- Pelopidas pauper**. 2, 43. con-
temnit opes. 11, 9.
- Peloponnesiacum bellum qui-**
bus causis ortum? 12, 53.
- Peneus flumen**. 3, 1.
- Penelope clara apud Græcos fœ-**
mina. 14, 45.
- Perdiccas gymnasticæ deditus**. 9,
3. lænæ speluncam solus in-
trat. 12, 39. Alexandro est
invisus, & quare? 12, 16.
- Perdicum pulli**. 10, 3.
- Peregrini ad Magistratus admis-**
si. 14, 5.
- Pertandri quot fuerint?** 12, 35.
- Pericles Xanthippi filius**, phi-
losophiæ operam navavit. 3,
17. optat nihil unquam A-
theniensibus adversum dicere.
4, 10. legem proponit, ne
quis civis habeatur, nisi utro-
que parente cive natus, vim-
que ejus ipse primum sentit.
6, 10. 13, 24. filiorum mor-
tem fert constanter 9, 6. filij
ipsius Paralus & Xanthippus.
6, 10.
- Pericles alius veneno se perimit**,
& quare? 4, 23.
- Peripatus, &c. v. indicem Græ-**
cum.
- Perjuri Deos sibi reddunt ho-**
stes. 14, 2.
- Persæ studiosi libertatis**. 10, 14.
cibo quo utantur. 3, 39. post
captum

I N D E X.

- captum cibum demum bibunt
 12, 1. Persarum adoratio
 Græcis damnata, 1, 21.
 Persicum bellum unde suam du-
 xerit originem? 12, 53.
 Persæus Antigonum discipulum
 habet, 3, 17.
 Phæacum commestationes. 7, 2.
 Phædon Socratis discipulus. 1,
 16.
 Phænarete Socratis mater, 2, 1.
 Phalanges an textoriam inve-
 nerint? 1, 2. morsus ipsorum
 lethalis. 1, 8.
 Phalangium herba cui animanti
 noxia. ibid.
 Phalaris, ejusque erga insidia-
 tores animus. 2, 4.
 Phaonis forma. 12, 18.
 Phavorinus emendatus in *indi-
 ce* voce νόμισμα.
 Pherecydes præceptor Pythago-
 ræ confectus à pediculis, &
 quare? 4, 28. 5, 2.
 Pherenice sola spectat ludos O-
 lympicos. 10, 1.
 Philetas ejusque macies, 9, 14.
 10, 6.
 Philippides poëta comicus. 12,
 31. parvus. 10, 6.
 Philippus Amyntæ filius Me-
 nelai nepos. 12, 43. obsidem
 agit Thebis. 13, 7. miles &
 doctus. 4, 19. vincit Græcos
 ad Chæroneam. 6, 1. 8, 15.
 12, 53. mox Græciam con-
 tra pacta in servitutem redi-
 git. 6, 1. clarissimorum homi-
 num filios læbet satellites
 ac ministros, & quare? 14, 49.
 jurejurando viros decipere fas
 esse putat. 7, 12. mortalita-
 tis suæ perpetuò minor est.
 8, 15. oraculo Trophonij
 monitus ut sibi caveret, ta-
 men à Pausania occiditur. 3,
 45. ejus ad Menecratem fe-
 stivæ literæ. 12, 51. collo-
 quium cum Dionysio junio-
 re. 12, 60.
 Philiscus, 9, 12. alius. 14, 11.
 Philo tentatus. p. 147. omnium
 optimum, ni fallor, erit le-
 gere βαρβαῖζαι vel βαβραῖζαι
 vel βαβῖζαι. i. e. βοῶ.
 Philolaus pater Gorgiæ Leonti-
 ni. 1, 23.
 Philosophi magnorum virorum
 amici & gubernatores rerum
 publicarum. 3, 17. nonnun-
 quam etiam militarunt. 7, 14.
 philosophis quæ maxime in-
 digna? 3, 19.
 Philostratus explicatus. p. 104.
 105. 285. 492. emendatus in
indice voce παρακάλωτα.
 Philoxenus helluo. 10, 9. da-
 mnatus ad lapidicinas, & qua-
 re? 12, 44.
 Phocæa, 8, 5.
 Phocion filius Phoci. 2, 16. co-
 chlearij. 12, 43. cognomento
 Justus. 3, 47. 12, 43. Ale-
 xandro acceptus. 1, 25. capite
 damnatur ab Atheniensibus.
 3, 47. & 12, 49. injuriam acci-
 pere mavult, quam facere.
 2-16. igitur veniam ipsis dat.
 12, 49. sociosque moriturus
 sola

I N D E X.

- solatur. 13, 41. fuit autem vir probus. 4, 16 & pauper. 2, 43.
- II, 9** præterea doctus in philosophia. 3, 17. uxor ejus vestimentis mariti usa est. 7, 9.
- Phœnices** mercatores omnia pererrant & navibus perlustrant 4, 20.
- Phorbas** Astydamiæ pater. 1, 24.
- Phryges.** 10, 14.
- Phryne** scortum ejusque columna. 9, 32.
- Phrynichus** poëta dux Atheniensium. 3, 8. mulctatur ab Athen. & quare? 13, 17.
- Phthia** Jovi adamata. 1, 15.
- Phthiriasi** mortui. 5, 2.
- Pictores** veterum rudes. 8, 8. & 10, 10.
- Pindarus** Melanis filius tyrannus Ephesus. 3, 26.
- Pindarus** poëta æqualis Hieroni Siciliæ tyranno. 4, 15. à quo etiam amatus est. 9, 1. superatur à Corinna. 13, 25. ab apibus nutritus est. 12, 45. ejus domus ab Alexandro Thebis servata ab excidio. 13, 7. testimonia de Homero. 9, 15. 12, 36.
- Pinguedo** corporis enormis. 9, 13. in vitio apud Lacedæmonios. 14, 2.
- Pisander** vorax. 1, 27.
- Pisistratus**, tyrannus Atheniensium. 5, 13. civibus non permittit otium. 9, 25. à Solone odio habetur. 8, 16. Iliadem & Odysseam componit. 13, 14.
- Pisces** se invicem devorant. 1, 1.
- Pittacus** de fortuna quid senserit. 2, 29. molam laudat. 7, 4.
- Pityreus** vorax. 1, 27.
- Plataënsis** pugna quando commissæ? 2, 25.
- Plato** filius Aristonis. 2, 10. 3, 17. & 12, 45. ab apibus melle nutritur. 10, 21. primum poëta & tragicus, fit philosophus. 2, 30. cum ob paupertatem in militiam profecturus esset, à Socrate suscipitur. 3, 27. medicinam quoque didicit. 9, 22. amasium habet Dionem. 4, 18. 4, 21. quem etiam in Siciliam reducit ex exilio. 3, 17. Cyrenensium legislator esse recusat. 12, 30. Anniceris artem aurigandi non miratur. 2, 27. Agrigentorum luxum perstringit. 12, 29. Aristotelis mores improbat. 3, 19. Diogenem quoque reprehendit. 14, 33. & Xenocratem. 14, 9. à Philippo Macedone honoratur. 4, 19. item à Dionysio Siciliæ. 4, 18. apud quem & commoratur. 7, 17. auditur à Timotheo. 2, 10. inest duobus præliis, fortiterque se gerit. 7, 14. Jovem habere aliquem à consilijs dicit. 12, 25. ab Aristotele ejectus è peripato docet in hortis. 3, 19. in cibo frugalis. 2, 18. in habitu corporis minus curiosus. 3, 19. humilis. 4, 9. longævam vitam spernens. 9, 10. ejus fama nominis etiam ad Arcades pervenit. 2, 42.

I N D E X.

- Plutarchus correctus.** p. 28.
Poculum boni dæmonis. 1, 20.
Poliagrus infirmus aduersum conuicia. 5, 8.
Poliarchi deliciae. 8, 4.
Pollium vinum. 12, 31.
Pollex captivis rebellibus amputatus. p. 77.
Pollux correctus. p. 329.
Polyænus defensus. p. 769.
Polybij variae lectiones. p. 422.
Polybiades. 14, 7.
Polycleti statuae. 14, 8. & 16.
Polycrates Samius discipulus Anacreontis. 9, 4. 12, 25. alius, Zoilum docet. 11, 10. contra Socratem scribit. ibid.
Polycrates Syracusius Dionysij satelles. 12, 47.
Polydamas Hectoris amicus. 12, 25.
Polydorus stultus. 13, 15.
Polygnotus Thasius pictor celebris. 4, 3.
Polysperchus. 12, 43.
Polypus vorax & colorem mutat. 1, 1.
Pompejus audit Cratippum. 7, 21.
Porpax fons. 2, 33.
Porticus regia Athenis. 6, 1.
Porphyrius in Horat. tentatus. p. 601.
Posidippus auctor. 1, 26.
Potatores celebres. 2, 41. potandi certamen. ibid.
Præsentibus acquiescendum. 14, 6.
Pramnium vinum. 12, 13.
Praxis pecuniam contemnit. 14, 24.
Praxithea. 12, 28.
Prætus. 3, 42.
Principiis obsta. 14, 27.
Privata amicitia in bello postponenda. Reip. 10, 20.
Promachus. 2, 41.
Pronax occumbit. 4, 5.
Protagoras celebris apud Græcos. 1, 23. Logos cognominatus. 4, 20.
Proteas Lanicæ filius vinosus. 12, 26.
Protogenes pictor quamdiu in unica tabula pinxerit? 12, 41.
Proxenus Xenophontem habet præceptorem. 12, 25.
Pfaphon. 14, 30. in not. p. 757.
Ptolemæus unus ex Alexandri ducibus Lagi filius Alexandro suspectus, & quare? 12, 16. & 14, 48. Alexandrum sepulturæ tradit. 12, 64. amicos libenter dicit. 13, 13. amat Demetrium Phalereum. 3, 17.
Ptolemæus secundus, aliàs Philadelphus, doctior post morbum 4, 15.
Ptolemæus Philopater templum ædificat Homero. 13, 22. Tryphon cognominatus & quare? 14, 31.
Purpureæ vestes in bellis apud Laced. 6, 6.
Pyrrho regi medicus insidias struit. 12, 33.
Pythagoras Pherecydis discipulus. 5, 2. dictus Apollo Hyperboreus femur aureum habuit.

I N D E X.

- habuit. 2, 26. uno eodemque tempore pluribus in locis visus est. ibid. & 4, 17. unde natus sit? ibid. quibus vestimentis sit usus? 12, 32. de veritate & beneficiis quid senserit? 12, 59.
- Pythagorei** qui? 12, 25. dant operam medicinæ. 9, 22.
- Pytheas** rhetor, Demosthenem dicerio petit. 7, 7. improbitas cum ei objecta esset, quid responderit? 14, 28.
- Pythonem suspectum** habet Alexander. 14, 48.
- Pytho Draco.** 3, 1.
- R.**
- Rhacoces** ejusque judicium de filio immorigero. 1, 34.
- Reges** Tragædijs apti. 2, 11. non possunt judicare de artibus. 2, 3, 9, 36. suspicaces. 14, 48. reges salutandi formula. 1, 32. regum otium quale? p. 733.
- Regnum** splendida servitus. 2, 20.
- Rheginensium** respublica à Charonda correcta. 3, 17. jejuni-um Tarento obsessio. 5, 20.
- Religiones** novæ Athenis prohibita. 2, 13.
- Reipublicæ** administrandæ fuga. 9, 16.
- Rhea** Sylvania. 7, 16.
- Rifus** hostes. 8, 13.
- Robur** corporis cum animi mol-
 licia est conjunctum, 12, 58.
- Rhodorum** respubl. à quo con-stituta? 3, 17. piscium aman-tes, 1, 28.
- Rhodope** mons. 5, 11.
- Rhodopis** meretrix Ægyptia, mox regina. 13, 33.
- Roma** à quo condita? 7, 16.
- Romani** Epicureos ejiciunt civi-tate. 9, 12. non omnia obso-nari concedunt. 3, 34. virtute in bello sola vincere cupiunt. 12, 33. Romanæ mulieres vinum bibere non solent. 2, 38. eosdem cum viris calceos gestant. 7, 11.
- Romulus** quibus natus sit paren-tibus. 7, 16. 14, 36.
- S.**
- Sacrum** equi & mulieres. 12, 38.
- Salivæ** vis contra fascinum. 1, 15
- Samus** insula. 8, 5. capta ab A-theniensibus, ejusque incolæ crudeliter habiti. 2, 9.
- Sannyrion** comicus, gracilis. 10, 6.
- Sannyrion** alius, stultus. 13, 15
- Sappho** poetria celebris. 12, 19.
- Sappho** alia meretrix Lesbia. 12, 19.
- Sardorum** leges. 4, 1.
- Satyrus** tibicen. 3, 33.
- Satyri** unde dicti? 3, 40.
- Sauromatarum** cibus. 3, 39.
- Scala** symbolum fortunæ insta-bilis. 2, 29.
- Scamandronymus.** 12, 19.

I N D E X.

- Sceleris cogitatio punienda.** 13, 2, in notis. & 14, 28.
Scipio formosus. 12, 14. longo tempore nil aut vendit, aut emit. 11, 9.
Scopas. 2, 41. 12, 1.
Scythæ raro peregrinantur. 4, 7. vinum merum bibunt. 2, 41.
Seleucus Alexandro suspectus, & quare? 12, 16.
Semiramis ut regno potita sit. 7, 1. Lænam interfecisse gloriatur. 12, 39.
Sepulturæ varia genera. 4, 1, 5, 14, 7, 19.
Servus Diogenis Manes. 13, 28.
Servitus affectuum. p. 94.
Servius correctus. p. 575. in *ind.* voce *μίσγνυμι*.
Sesostres à Mercurio doctus. 12, 4.
Sibyllæ quot fuerint? 12, 35.
Siculus mos luctandi. 11, 1. Siculus quidam acuto visu præditus. 11, 13. Siculæ lapidiciniæ. 12, 44.
Sicyonij crudeles in devictos. 6, 1.
Sigeum urbs Hellepontii. 12, 13
Silenus ejusque cum Mida colloquium. 3, 18.
Sileni unde dicti. 3, 40.
Simonides filius Leoprepis. 4, 24. Ceus. 12, 25. avarus. 8, 2, 9, 1. discipulum habet regem Hieronem. 4, 15. Pausaniam admonet inconstantia rerum humanarum, 9, 41.
Sinatæ. 1, 32.
Sisyphus Satyricus. 2, 8.
Smerdies amafius Polycratis. 9, 4.
Sinidyrides ejusque luxus. 9, 24. 12, 24.
Socrates filius Sophronisci & Phænaretæ. 2, 1. quando natus? 2, 25. in Delo alibique militat. 3, 17. tertia vice. 7, 14. nec pro tyrannis pugnare vult. 3, 17. Atheniensium rempublicam formare detrectat, & quare? ibidem. charus est Apollini. 2, 13. Alcibiadem & Critiam discipulos habet. 4, 15. Platonem hortatur ad philosophiam. 3, 27. Alcibiadem etiam amafium habet. 4, 21. metum ei vanum demit. 2, 1. factumque retundit. 3, 28. placentam sibi missam ab eo amittit uxoris invidia. 11, 12. in Sophistas invehitur, 2, 13. Antisthenem corripit. 9, 34. ludit cum Lamprocle puero. 12, 15. traducitur ab Aristophane. 2, 13. & ridet. 5, 8. amat tragicos & maxime Euripidem. 2, 13. genium dehortatorem habet. 8, 1. lascivientes pueros fugat. 9, 29.
Sapiens. 4, 16. contemnit mortem. 2, 36. & mæthæra. 9, 29. spernit vulgi de se iudicium. 2, 16. & calumnias adversariorum. 2, 13. eodem semper vultu est. 9, 7. vocem Sirenum habet. 2, 30. loquitur cum meretriculis. 13, 32.

I N D E X.

- 13, 32.** delicatior in vestitu.
4, 11. corpore sanus. 13, 27.
 pauper. 2, 43. ægrotat. 2, 36.
 conjux ejus, quæ? 7, 10.
Solon Execestidæ filius imperat
 Atheniensibus. 8, 10. eorum-
 que rempublicam format. 3,
 17. Imperator ipsorum est
 in bello Salaminio. 7, 19.
 strategemate utitur. ibidem.
 Pisistratum odit ob tyranni-
 dem. 8, 16. laudatur. 2, 22.
 moritur senex. 8, 16. ejus se-
 pulcrum ubi. ibidem.
Somnium divinum. 12, 1.
Somnus mortis frater. 2, 35.
Sophonides pater Ephialtis. 2,
 43. 3, 17.
Sparta terræ motu concutitur.
 6, 7.
Spes vigilantium somnium. 13,
 29.
Speusippus prælatus Aristoteli
 à Platone. 3, 19.
Stephanus correctus. p. 255.
Stesichorus. 4, 26. primus auctor
 Bucolicorum. 10, 18.
Stobæus correctus. p. 24, 84.
Strabo visus acie pollens 11, 13.
Strabo defensus. p. 233.
 emendatus. p. 351.
Straton Corrhagi filius Olym-
 pionices. 4, 15.
Straton alius Sidonius, luxuriō-
 sus. 7, 2.
Stratonicus citharædus. 14, 14.
Stultitiam simulant. 13, 12.
Subtilia opera artificum. 1, 17.
Suidas emendatus. p. 190. 600,
 622. 655. 681. 721. 736. in
indice vocibus *εραγ* & *ημερ*.
Sus meticulosa. 10, 5.
Syagrus poeta vetustissimus.
 14, 21.
Sybaritarum luxus. 1, 19. 9, 24.
 14, 20. occidunt citharædum
 in ara Junonis. 3, 43. Sybari-
 ta pædagogus & ridicula de
 eo historia. 14, 20.
Syloson imperat Samiis. 4, 5.
Syracusanorum descriptio. 6, 12.
 portum quis fecerit? ibidem.
Syracusij pellunt Carthagi-
 nenses. 4, 8.

T.

- Tachus** Ægyptius qua de causa
 mortuus? 5, 1.
Talentum Babylonium. 1, 22.
Tapyrorum vinolentia. 3, 13.
Tarentinorum resp. à quo con-
 stituta. 3, 17. urbs obfessa à
 Romanis. 5, 20. vinolentia.
 12, 30. ipsorum jejunium so-
 lenne. 5, 20.
Tartesiaca felis. 14, 4.
Taurosthenes. 9, 2.
Telemachus. 12, 25.
Telephus à cerva nutritus. 12,
 42.
Temesensis heros. 8, 18.
Tempe Theffalica. 3, 1.
Tempus æstimatum à Lacedæ-
 moniis. 2, 5.
Terebinthus cibus Persarum. 3, 39
Terræ motus quid Pythagoræ?
 4, 17.

I N D E X.

- Terpander à Lacedæmoniis ac-
 cerfitus. 12, 50.
 Testudo marina. 1, 5.
 Thaletas vocatus à Lacedæmo-
 niis. 12, 50.
 Thales format rempubl. Jon.
 3, 17.
 Thasium vinum. 12, 31.
 Theages Philosoph. 4, 15. 8, 1.
 Thebani victi à Lacedæmoniis
 eos iterum superant. 4, 8. A-
 lexandrum conviciis proscin-
 dunt & ab eo evertuntur. 12,
 57. & 13, 7.
 Themistocles Neoclis filius fit
 continens. 2, 11. ludum &
 pugnam gallorum gallinace-
 orum instituit. 2, 28. diffidet
 ab Aristide. 13, 44. Eury-
 biadis minis nil se deterreri
 patitur. 13, 40. Hieronem
 spectaculo ludorum Olymp.
 arcet. 9, 5. quercubus se
 comparat. 9, 18. torquem
 puero ostendit, eumque ju-
 bet tollere. 13, 40. Thres-
 sam habet matrem. 12, 43.
 quid jucundissimum in vita
 ipsi acciderit? 13, 43. ut puer
 adhuc Pisistratum non sit ve-
 ritus. 3, 21. ut in exilium
 ejectus sit? 3, 47.
 Themison Cyprius. 2, 41.
 Theodote meretrix. 13, 32.
 Theodorus poëta tragicus. 14,
 40.
 Theodorus alius tibicen, con-
 tinens. 12, 17.
 Theocles pecuniarum contem-
 ptor. 14, 24.
 Theon pictor egregius. 2, 44.
 Theope. 12, 28.
 Theopompus Chius. 3, 18. 6,
 12. & 7, 2.
 Theophrastus de Milesiis. 2,
 38. de Parthasio. 9, 11. De-
 mocritum laudat. 4, 20. ser-
 mone destituitur. 8, 12. ho-
 noratur à Philippo. 4, 19.
 Theophrastus Gazæi correctus.
 p. 285.
 Theramenes ejusque casus mi-
 rabilis. 9, 21.
 Theseus liberatus ab Hercule.
 4, 5. rex Atheniensium. 5,
 13.
 Thonis meretrix. 12, 63.
 Thraces vinosi. 3, 15. literas
 nesciunt. 8, 6. regis ipsorum
 alicujus crudelitas. 5, 11.
 Thrasyllus demens. 4, 25.
 Thrasonides pecuniarum con-
 temptor. 14, 24.
 Thucydides. 12, 50.
 Thudippus. 13, 41.
 Thurii colunt Boream ventum.
 12, 61.
 Thyestis filius. 12, 42.
 Thyus Paphlagoniensis vorax.
 1, 27.
 Timæus. 12, 29.
 Timander Lacon. 14, 32.
 Timestias Clazomenius abit in
 exilium sua sponte. 12, 9.
 Timocreon Rhodius. 1, 27.
 Timolaus Thebanus potator. 2,
 41.
 Timotheus audivit Platonem,
 2, 10. spernit cœnas opipa-
 ras. 2, 18. ratione hostes sub-
 igit.

I N D E X.

- igit. 3, 16. ut iners à picto-
ribus traducitur. 13, 43. Ari-
stophonem reprehendit. 14,
3. interficitur sprete virtute.
3, 47.
- Timon Apolloniates. 2, 41.
- Tirythiorum cibus quis? 3, 39.
- Tithraustes. 1, 21.
- Titormus pastor robustissimus.
12, 22.
- Tityri qui? 3, 40.
- Triginta Tyranni Athen. 2, 10.
5, 13.
- Trophonii antrum. 3, 45.
- Tuba bellica. 2, 44.
- Tryzus tyrannus 14, 22.
- Tyndaridæ Mnestheum regem
constituunt. 4, 5.
- Tyranni similes Æsopi suis.
10, 5. qui imperium ad po-
steros promoverint? 6, 13.
- Tyrannis pulchrum sepulturæ
ornamentum. 4, 8.
- Tyro mater Pelix ex Neptuno.
12, 42.
- Tyrtæus poëta à Lacedæmoniis
vocatus. 12, 50.
- V.
- Valerius tentatus. p. 193.
- Venti culti pro Diis. 12, 61.
- Venus Aspasiam curat. 12, 1.
Phaonem in lactucis abscon-
dit. 12, 18. certo tempore
navigat in Lybiam. 1, 15. Ve-
neris templum. 12, 1.
- Veritas dependet collo judicis
Ægyptii. 14, 34. hominem
Deo reddit similem. 12, 59.
- Vestitu splendidiore quinam usi
sint apud veteres? 9, 34.
- Vicinus malus & bonus. 9, 28.
- Victoria eo quo parata die nun-
ciata. 9, 2.
- Vina antiquis dilaudata. 12, 31.
- Vita piscium quæ? p. 4.
- Ulysses faber. 7, 5. Alcinoum
amicum habet. 12, 25. frustra
simulat dementiam. 13, 12.
cur tanta susceperit itinera?
4, 20.
- Voraces quinam supra modum
fuerint? 1, 27.
- Vulgo placere quid? 2, 6. 14, 8.
- Vulpes marina ejusque astutia.
1, 5.
- X.
- Xanthippe uxor Socratis ve-
stimentis mariti uti detrectat.
7, 10. placentiam pedibus
conculcat. 11, 12. ejus de
marito testimonium. 9, 7.
- Xanthippus pater Periclis. 3, 17.
4, 10.
- Xanthus poëta. 4, 26.
- Xenagoras Rhodius Amphora
dictus, & quare? 12, 26.
- Xenocles. 2, 8.
- Xenocrates discipulus Platonis
præfertur Aristoteli. 3, 19.
bibendo meretur coronam au-
ream. 2, 41. misericors et-
iam erga bruta. 13, 31. iram
præceptoris patienter fert. 14,
9. sententia ejus de iis qui alic-
na concupiscunt. 14, 42.

I N D E X.

- Xenophon** filius Grylli. 3, 24. Z.
 bonus militia. 3, 17. dux
 strenuus. 7, 14. studiosus re-
 rum elegantium. 3, 24. mor-
 tem filii fert patienti animo.
 3, 3.
- Xerxes** Darii filius, Græcis bel-
 lum infert. 5, 11. cum septua-
 ginta myriadibus frustra in
 Græciam proficiscitur. 13, 3.
 Choaspis aqua destitutus siti
 ferme moritur. 12, 40. Beli
 sepulcrum aperit. 13, 3. amat
 arborem. 2, 14. 9, 39. occi-
 ditur à filio. 13, 3.
- Zealeucus** Locrensiū legislator.
 2, 37. 3, 17. 13, 24.
- Zeno** amicus Antigoni. 9, 26.
 12, 25. pro Atheniensibus mi-
 litat. 7, 14. discipulus ejus pa-
 tiens verberum. 9, 33.
- Zeuxes** Heracleota pictor pingit
 domum Archalai. 14, 17. &
 Helenam. 4, 12. quam pictu-
 ram etiam Nicostratus admi-
 ratur. 14, 47. pueri ipsius ri-
 dent Megabyzum. 2, 2.
- Zoilus** discipulus Polycratis. mā-
 ledicus. 11, 10.

Addenda.

Pag. 5. pro τὸδε legerem τῶδε, ut referatur ad proxime præcedens *ἤθειον*, non ad *ἔσθημα*. p. 16. conjectura de τὸ ἀτεδειν allata jam minus placet, à vero propius aberit dicere, à librario vel alio quocunque è præcedentibus hic inculcata esse verba, ἅτε *ἄτε* *ἄτε* *ἄτε*, cum nota breviationis, ad indicandum, canem æque ac Dominum terrore perculsum esse, & propterea vehementius latrasse. p. 23. lego πρὸς τ. Σ. ex lib. 2. cap. I. ταῦτα Σωκράτης πρὸς, p. 35. post *εἰσαγωγὴς* adde: *Hesychius* de his *Chiliarchis*, *Ἀζαραπατεῖς*, inquit, οἱ εἰσαγγελεῖς τῶν Πέσμων. An *Hesychii Ἀζαραπατεῖς* sunt **ΔΙΝΕΤΤΩΝ** id est *majestatis janitores*, secundum *Ludov. de Dieu?* quorum mentio fit cap. 3. *Esth.* p. 181. pro ἐρῶν εἶν λ. legit *Gesnerus* ε. δὴ λ. sed sine causa fontica. p. 195. pro αὐτοῖ legit *Gesnerus* αὐτοῖς. Cæterum quod attinet τὰς αὐτὰς πείσοις &c. vitium ibi non agnosco, cum hic inde sensus emergat: *miserunt Athenienses legatos, qui nos suada in suam adducerent sententiam, imo vero qui nos cogere decernerent quæ volunt. ἀλλὰ ᾧ* est ejus quod dictum est ἐπίπληξις, quasi non ad suadendum venerint legati, sed ad cogendum. Ita dicit textus majori cum emphasi, quod correctio voluit. p. 252. pro ὑπὸ legit *Gesnerus* ἐπιτ. I. vellem, nisi velles, δπ. p. 309. *ἤθειον* quod interpretes reddidit *beluimum*, *Gesn.* mutat in *virosum*. mihi ἰδρῶς *ἤθειον* est *sudor animalcula gignens*. Post *Lycophron.* p. 311. adde: *Hesych.* in voce *Αἰγαίων* dicit, per *Ægæum* intelligi à quibusdam *Briareum* & *Neptunum*, ut non absurdum adeo sit, si quis *Βεράξω* columnas *Neptuno* vindicet. p. 315. ad notam ultimam *Gesnerus* eodem sensu, *consumptius* esset. p. 320. *πληρώματα*. reddit *Gesn.* *viri vel milites navales*. p. 347. post *Laonicis* inferatur hæc *Nota Schefferiana*: *βαρυτέρας ὄψεως*) *Faber* legit *βαρυτέρας*, quod amplectior. S. Nollem factum. vid. ind. in *βαθύς* & ὄψις adeoque nota quæ sequitur p. 348. lin. 12. alienum locum invasit. p. 374. pro *Interpr. calyptra*, *Gesnerus* in margine habet *flammeo*. p. 393. *Gesnerus* τὸ *ἰδρόν* αω. reddit, *indigebant illis*. p. 394. pro *πεσρήσει* *Gesn.* legit *πεσρήσει*. Sed quid opus est correctione? p. 432. I. *Gesn.* *ἡπὼ ἤθειον*, eodem die redire est *Xenophonii*, in margine habet. p. 470. *Gesnerus* non male τὸ ἐπεκώμασε, vertit, ad *Zenonem ebrius accederet*. p. 480. *Interpres* retinet *Græcum* *νήτω* redditque *netem*, *Gesnerus*, *infimam chordam*. p. 556. post lin. 33. inferatur: *ἀπεσαλμῆοις*, *Gesnerus* benè, *ἐπεσαλμῆοις*, *scriptis per epistolam*.

stolam. p. 583. pro ἀπήλωσαν Gesnerus l. ἀπέλωσαν. sed non
opus est mutatione. prius enim Atticum, posterius commune est.
p. 592. pro ἱερὸν Gesn. legit ἱερὸς &c. at vero ἱερὸν rectè est, si
subintelligas χρεῖμα. p. 652. l. ἔδνα, & deleatur comma post ὕβρι.
confer Hefych. in ἀνάδνα. pag. 655. linea 7. adde φύκον. puto com-
pendiose scriptum & designasse φυσικόν. p. 657. πῶθεν; Gesnerus
abundare voluit. quod mihi secus videtur. Est enim formula
interrogationis, vim habens negandi maximam. & apud Demosthe-
nem occurrit. p. 678. adde post *existente*: Gesn. ad vocem τε-
θηλῆαν forte addendum ait φύσιν. quod secus esse potest. p. 774.
post *Iovinian.* adde Κεσιλίαν. habet Editio Romana, à qua id
accepere omnes insecutæ editiones. nec dubium est quin mendosa
sit vox illa. Ego quidem conjecerim scripsisse Nostrum olim,
Καικιλίαν, ut designaret Tanaquilem Tarquinii Prisci conjugem,
quæ longe celebrior fuit apud Romanos, quam ulla vel Vestilia
vel Sextilia. Eadem vero & *Caja Cæcilia* vocata est, ejusque la-
nam cum colo & fuso in templo Sangi durasse, prodente se, auctor
est *M. Varro.* &c. *Plinius* lib. 8. cap. 48. p. 789. Hujusmodi pu-
gnacem gallum gallinaceum etiam Diogenes Æsculapio sacravit,
qui supersticiosulos coram Æsculapio humi se ita prosterntes,
ut facie terram contingerent, invaderet, rostroque & πλῆκταις
suis bene contereret. eum Laërtius πλῆκται i. e. μάχιμον lib. 6.
Suidas ἀθλητῶν appellaret l. c. *Aristoteles* quoque meminit
τῶ ἀνατιθερμῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀλεκτριῶν
apud *Athen.* lib. 9.

Corrigenda.

Prior numerus paginam, alter lineam notat.

Pag. 6, lin. 33, lege *Notis pro locis*. 15, 18. ἀτέ. 22, 2. ἐρχομείς. 23, 8. Σακερῶτην. 24, 3. σφαγήν. 28, 27. γυναικῶν. ibid. lin. penult. συνειλημμένοι. 30, 29. ἑξήκοντα. 63, 13. revereris. 71, 3. adde S. 74, 5. Σάτυρ. 75, 16. interrogationis. 77, 28. κῶν. 79, 18. τιμῆ. 80, 20. ἰδὸν. 84, 18. Nam. 85, 26. consultum. 89, 22. Σακερ. ibid. 28. histrionibus. 90, pen. Σακερ. 92, 13. Similes. 97, 19. *Tarich*. 100. 12. ab ult. extruxerunt. 101, 26. ἕκαστα. 103, 25. συνεχῶς. 109, 6. *coniulii*. 118, 17. lectionem. 121, 8. Πιτῆακός. 128, 19. *abstinere*. 132, 22. ὄνομα. 133, 2. *Gesnerus*. 141, 23. *easque*. 149. ult. *ædes*. 150, 18. δόντες. 156, 7. *Δεινομάχης*. *Deinomachæ*. ibid. lin. 18. ὥσπερ. 157, 16. *ᾤσειργασαι*. ib. lin. 24. συνειλ. 158, 2. & 30. σάλπιγγι μελαδ. 161, 1. *παραπέμπ.* 164, 13. adde K. 166, 11. & 31. *θνητῆς*, *θνητόν*. 168, 19. *quomodo*. 169, 27. ἔπραττε. 171, 30. *καλοσκάψει*. 191, 2. *pro essent l. sint*. 203, 30. *πρώτην*. 204, 28. *μνήμης*. 205. l. 3. ab ult. *Xenocrates*. 215, ult. *ἔφημερ.* 227, 18. *Lacedæm.* 228, 27. *Iliad*. E. 231, 18. *αὐτῆς*. 233, 20. *naturam*. 238, 3. *ἀπμύτιεσθαι*. 239, 33. *vocabulis*. 248, 21. *καλακιδῶν*, 250, 3. *Ἀμφικρέατα*. 251, 4, 5. *τείχεσιν*. quod. 260, 22. *Νηλεῖ*. 266, 24. *τύρανν*. 275, 28. *αιγιε*. 281, 28. *νοσοσοφία*. 285, 16. *Malchum*. 290, 9. 13. *ἐπισείλαν*. *selforem*. 328. ult. *τιμωρησ.* *scelus*. 333, 6. *συνελήφθη*. 368, 6. *ἐπετῆδευεν*. 381, 12. *ἀγαθοί*. 389. lin. ult. *post patrio*, adde, *more jacere*: 397, 2. l. ὄντων. 402, 13. *πρωτόν*. 411, 3. ab ult. *φονικῆς*. 415, 18. 19. *Δημοσθ.* *Δημοχ.* 430, 11, ut quidam ait. 442, 19. *flagitij*. 444, 8. *post luxuria*, adde, *talenta*. 451, 14. *transmitt.* 461, 15. *Δημοσθ.* 474, 23. *aliqui* 496, cap. 4. *in versione l. ter quadringentis*, & iterum *in notis, ter q. Interpres primum habuit, terdecim*. 498. c. 6. lin. 5. ab ult. *ποιητῆς*. 514, 2. & 11. *πλευρησ.* *ἐκατόν*. 515, 10. ab ult. *γεγονέναι*. 518, 8. ab ult. *Plutarchus*. 521, ult. *Legislator*. 542, 10. & 2. ab ult. *igitur. fucō*. 543, 7. ab ult. *erant*. 544, 7. *dele punctum post ἀλλη*. 551, 14. l. *ἀραγοῦται*. 575, 5. & 6. *τελευταῖα. μοιχεύων*. & 6. ab ult. *Scamandr*. 583, 4. ab ult. *μεμνήσονται*. 592, 9. ab ult. *ὅτι*. 619, 18. *μεταγράψ.* 630, 19. *Αεῖς*. 679, 13. & 15. *τεθνηλῆα*. quæ *Methodius*. 699, 8. ab ult. *pro sed fortuna, lege, sed forma*. quamvis omnes editiones habeant *fortuna*. 756, 12. ab ult. *πελάμν*. Tantum. Quædam leviora etiam in his annotata sunt, ut vel hinc de Correctorum nostrorum constare possit industria, quod si tamen & alia operarum σφάλματα Benevolo Lectori sese offerant, æquo illa corrigat animo oro quæsoque.

1764: σε αλφάβητο
αββα αββι μσα
γα δμ'ι'ι' δγα χο'
αι μχ: βχοεία: = 9:

659: αβββββ

64: ββββββββββ

pagina: ⁸ 119

9: 12:

olacis: ~~du~~ dera zepa:
cipa. oculo zepa. et dco:

- (b) virexni rali orca h: ga
- + ora d' xcos puer d' sudaper: 119:
- + ora nxi ianti: 436: b' d' hix d' puzo:
- oraly p' d' p' 090: 74: 68:
- + ora p' xaxi ianti raly: 672: 620: 620:
- + ora d' p' hix: 592 9:
- + cuse d' nxi in i d' hix raly: 598: 3596:
- + ora d' ianti ianti: 672:

h' d' d' p' hix raly: 672: 620: 620:
cuse d' nxi in i d' hix raly: 598: 3596:

